

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β

«Τὸ πρῶτον βιβλίον παντὸς
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.
Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056
ΑΘΗΝΑΙ

νεώτ.	=νώτερ -ος	πρβλ.	=παράβαλε	σύντ.	=σύνταξις
νομ.	=νομική,-ικός	πρόσ.	=πρόσωπον,-α	συχν.	=συχνάκις
νομικ.	=νομικόνων	προσηγ.	=προσηγορικός,-ός	σχόλ.	=σχόλιον,-α
δό.	=δοεν	προστ.	=προστακτική	Σχολ.	=Σχολιαστής
οίκου.	=οικογένεια	πρότασ.	=πρότασις	τ.	=τύπος
δη.	=δμοιοις,-ομοίως	ρ.	=ρήματα	τμ.	=τμησις
δμοιου.	=δμοιογένεια	ρηματ.	=ρηματικός,-ή,-όν	τελικ.	=τελικός
δν.	=δνομα	ρηματ. π.	=ρηματικά παράγωγα*	τοπογρ.	=τοπογραφία,-ικός
δνομαστ.	=δνομαστική	ρητορ.	=ρητορικός,-ικός	τουρκ.	=τουρική,-ικός
δρ.	=δρος	ρίζ.	=ρίζα	τροπ.	=τροός,-ός
δρθότ.	=δρθότερον,-ος	σ.	=σελίς	τυπικ.	=τυπικόνΜοναστηρίων
δριστ.	=δριστική	σανσκρ.	=σανσκριτικός	ύπερθ.	=ύπερθετικόν,-ός
δρυκτολ.	=δρυκτολογία,-ικός	σατυρ.	=σατυρικός,-ικός	ύπερσ.	=ύπερσυντέλικός
ούδ.	=ούδέτερον	σημ.	=σημασία	ύποθβτ.	=ύποθετικός
ούσ.	=ούσιαστικό	σημιτ.	=σημιτιός	ύποκ.	=ύποκειμένον
π.	=πάρα	σκόλ.	=σκόλιον	ύποκειμ.	=ύποκειμενικός,-ός
παθ.	=παθητικός,-ικός	σλαβ.	=σλαβική,-ικός	ύποκορ.	=ύποκοριστικόν,-ός
Πάπ.	=Πάπυροι	σπαν.	=σπανιός,-ως	ύπατ.	=ύποτακτική
παράγ.	=παράγωγον,-α	στερ.	=στερητικόν	φαρμακ.	=φαρμακολογία,-ικός
παρσβ.	=παράβεις,-ετικός	στρ.	=στροπή	φαρμακωντ.	=φαρμακωτικός,-όν
παρκα.	=παρκαίμενος	στρατ.	=στρατιωτικός,-ός	φιλοσ.	=φιλοσοφία,-ικός
παράλλ.	=παράλληλος,-ον	συγγ.	=συγγενικός,-ός	φρ.	=φράσις
περατ.	=περατατικός	συγκ.	=συγκοπή	φουσ.	=φυσικός,-ός
παρερμ.	=παρερμηγία	συγκκ.	=συγκκομμένος,-ως	χειρόγρ.	=χειρόγραφον,-α
παρισ.	=παρισινός	συγκρ.	=συγκριτικός,-ικός	χημ.	=χημεία,-ικός
παροιμ.	=παροιμία	συλλ.	=συλλαβή	χρ.	=χρησις
περίφρ.	=περίφρασις,-ικός	Συναξ.	=Συναξάριον,-ιστής	χρον.	=χρόνος
περσ.	=περσική,-ός	συνδ.	=σύνδεσμος	χρησμ.	=χρησμός
πιθ.	=πιθανός,-ός	συνεκδ.	=συνεκδοχική,-ικός	χρον.	=χρονικός,-ός
πλάγ.	=πλάγιος	συνεκφ.	=συνεκφορά	Χρονογρ.	=Χρονογραφία,-φος,-οί
πληθ.	=πληθυντικός	συνήθ.	=συνήθης,-ως	ψ	=Ψευδο-
ποι.	=ποιητικός,-ικός	συνηρ.	=συνηρημένος	ψήφ.	=ψηφισμα
πρτμ.	=πράγμα,-ατα	συνδ.	=σύνθεσις, συνθετικός	ώσ.	=ώσαύτως

* Τά ρηματ. π. τίθενται έν τέλει του άρηνευματος υπό ίδιον άριθμόν προς εύχέρειαν τής άναζητήσεως .
Αί λοιπαι έν τῷ κειμένῳ συντετημέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι .

ταίσκῳ ἐπόγων : Συναξ. Μακαρ. ἀνέντροπιστον ὁμολογῶν ἀπεκρίναντο . . . χριστιανοὶ ἔσμεν.
ἀνέντροπος (-η-οῦν) ὁχολ. κ. δημ. ὁ ἀνέντροπος, ὁ μὴ ἐνδοιάζων ἢ ὁ μὴ σεβόμενός τι Ἴσ. ἐν λ. «εἰπαντὰ» 2) ὁ μὴ ἔχων ἐντροπὴν, αἰδῶ, ὁ ἐαδ' ἀνέντροπος, ὁ ζετοσίπλωτος.

ἀνένωπα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐνώσεως, κατὰ τὸν τρόπον ἀνένωτων βλ. λ.

ἀνένωτος (-η-οῦν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἠνωμένα τὰ ἐξ ἧν ἀποτελεῖται μέρη : ἀνένωτοι κρικοί ἀλύσεως, - εἶναι ἀκόμα ἀνένωτα τὰ κομμάτια τῆς μηχανῆς 2) ὁ μὴ μετ' ἄλλων ἐνωθείς : ἦσαν ἀκόμη ἀνένωτα τὰ δημοκρατικὰ κόμματα 2) ὁ μὴ δεκτικός ἐνώσεως τῶν καθ' ἕκαστα μερῶν αὐτοῦ πρὸς ἄλληλα : τὰ θημῶδη ἀκριτικά ἄσματα δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἄριτον ἔπος καθ' ὃ ἀνένωτα.

ἀνεξάα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ πληρωμῆς, χωρὶς ζῳί (ἀροίθην τοῦ μιλωθροῦ).

ἀνεξάγγελτος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξαγγελλεῖς, μὴ δημοσίᾳ ἀνακοινωθείς 2) μον. εἰδ. ὁ μὴ ἐν ἐξομολογήσει λεχθείς, ἀ. ἀνεξαγόρευτος : Θεοδ. Στουδ. 5, 80 ἐάν τις ἐχῇ ἀνεξάγγελόν τι.

ἀνεξάγγελλτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξάγγελλον βλ. λ.

ἀνεξάγιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξάγιστον βλ. λ.

ἀνεξάγιτος (-η-οῦν) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἐξαγίσεως ἢ ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο ἐξάγιος βλ. λ. ἴδιαις ἐν τῇ νεώτ. σμ. ὁλον διὰ μετανοίας ἢ ἀγαθῶν πράξεων ἢ ἐπονορθώσεως τοῦ γενομένου κακοῦ ἢ ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξαγίσεως : τὸσον βδελυρὸν ἐγκλημα εἶναι ἀνεξάγιστον.

ἀνεξάγιτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξάγιστον βλ. λ.

ἀνεξαγόραστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξαγορασθείς, μὴ ἐξαγοραζόμενος, ἐπὶ πραγμάτων : ἀνεξαγόραστα κτήματα, - ἀνεξαγόραστος αὐτοθύσιαι ἢ ἀνεπίδεκτος ἀμοιβῆς ἢ ἢ συνεκδ. ἐπὶ προσώπου, ἀδωρολήπτης, ἀδωροδοκῆτος : ἀνεξαγόραστος δικαστής, - ὑπάλληλος.

ἀνεξαγοράτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀδωροδοκῆτως, ἀδωρολήπτως.

ἀνεξαγορευσία ἡ μον. ἐκκλ. τὸ νὰ μὴ ἐξαγορευθῆται τις εἰς πνευματικόν, νὰ μὴ ζεμολογήται : Θεοδ. Στουδ. 657.

ἀνεξαγόρευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξομολογήσεως βλ. λ.

ἀνεξαγορευτος (-η-οῦν) μον. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς πνευματικὸν ἐξομολογηθείς, ποῦ δὲν ἐξαγορευθῆκε : Γρακτ. Σιν. ἐν Μι. 5, 430.

ἀνεξαίρετα ἐπίρρ. δημ. ἀνεξαίρετως βλ. λ.

ἀνεξαίρετος (-η-οῦν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξαίρεθείς, ἢ ὁ μὴ ἐξαίρουμένος, μὴ δυνάμενος νὰ τύχῃ ἐξαίρεσεως, ἀπαλλαγῆς : ἀνεξαίρετοι ἀπὸ τῆς φορολογίας, - ἀνεξαίρετος κληρικός, - ἔνορκος. **ἀνεξαίρετως** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξαίρεσεως, ἀνευ διακρίσεως, διαστολής, ἀπαλλαγῆς, γενικῶς, συνολικῶς : ἀνεξαίρετως φύλον καὶ ἡλικίας, - ἀνεξαίρετως οἱ κληρωτοὶ γυμνάζονται, - ἀνεξαίρετως ὅλοι οἱ πολιτικοὶ εὐθύνονται, - θὰ μισωθῶσιν οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων ἀνεξαίρετως, - ἀπηγορευθῆ ἡ εἰσοδος εἰς ὅλους ἀνεξαίρετως. **ἀνεξακολουθῆτος**-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξακολουθήσας, μὴ συνεχισθείς.

ἀνεξάκουστος (-η-οῦν) μον. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξακουσθείς ἄλλοτε, ἀνήκουστος, πρωτάκουστος, ἀπίστευτος, καταπληκτικός : Ἰωαν. Ἱεροσολ. ἐν Ἰω. Δαμ. 261, 5 ἀνεξάκουστον πρῶγμα, - ἀνεξάκουστη παληκαριά, - κατερπαριά.

ἀνεξακριβῶτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως, ἀνελελέκτως, ἀναποδεικτως.

ἀνεξακριβῶτος (-η-οῦν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ-πῶ ἐξακριβωθείς ἢ μὴ ἐξακριβώματος, ἀνεξέλεγκτος, ἀδιευκρινίστος : ἀνεξακριβῶτα πληροφορία - φήμαι, - ἀνεξακριβῶτα) εἰσὸδῆμα - ἐγκλημα ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως, ἐλέγχου, ἀποδείξεως : ἀνεξακριβῶται αἱ βουλαὶ τοῦ ὀπίστου - ἀνεξακριβῶτα μυστήρια. **ἀνεξακριβῶτως** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξακριβώσεως, ἀνευ ἐπαρκούς ἐλέγχου, ἀνευ διευκρινίσεως. **ἀνεξάκριστος**-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξακρισθείς, ἀξάκριστος, οὗ δὲν ἀπεκόπησαν αἱ ἄκραι, ἐπὶ χόρτου, βιδίῳν κλπ.

ἀνεξάλειπτος (-η-οῦν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξαλειφθῆ, νὰ ἀποσβεσθῆ, ἀνεξίτηλος : Πολυδ. 1, 44 ἀνεξάλειπτος βασιλεῦς, - ἀνεξάλειπτος δεσποτικὸν νόσημα ἢ συνηθέτος, μτρ. ὁ διαρκὴς, ἡ παντοτεινός : Ἰσακ. 5, 71 ἡδονὰς θ' ἐπαρβαλοῦσας καὶ πρᾶς ἀνεξάλειπτος, Πλουτ. Ἰθ' 13 ἀνεξάλειπτα ἀνεῖδη, Θερμιστ. 109 B ἔμμενοι τῇ μνήμῃ νυξάλειπτα - ἀνεξάλειπτος στιγμή, - οἱ στιγμῆς ἐκείνης μένον ἀνεξάλειπτος στῆ θυμῷσί μου ἢ ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ πῶ ἐξαλειφθείς : ἀνεξάλειπτοι ἀκόμη εἶναι αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων στασιαστικαὶ ἐπιγραφαί 2) μον. ὁ μὴ ἐκλείπων, ὁ ἀνεξάνηλτος : Χρον. Ποσχ. 97 C τὴν ὕδραν τὸν ἀλεύρου καὶ τὴν καθάλην τοῦ ελαίου εἰς ἐπάρκασιν τοῦ λιμοῦ νυξάλειπτα ἐποίησεν.

ἀνεξάλειπτος ἐπίρρ. Ἰσ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξάλειπτον βλ. λ.

ἀνεξάλεκτος-ον μτν. κ. μον. ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος : Διον. Ἀρεοπ. Ἰσο. Ἐκκλ. 1, 1, 197 ἱερὰν Ἰθρυσιν μόνιμον τε καὶ ἀνεξάλεκτον.

ἀνεξάλλοτῶτος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀπαλοτριώσεως, ὁ μὴ ἐξάλλοτριούμενος : Ἰβηγρ. ἀνεξάλλοτῶτος καὶ ἀκαταχρημάστον.

ἀνεξανγκάστος-ον νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξανγκασμοῦ, ὃν δὲν δύναται τίς διὰ βίας ἢ ἀπειλῆς νὰ ἀναγκάσῃ εἰς τι ἢ ὁ μὴ ὑπόστας ἢ μὴ ὑποκῆφος εἰς ἐξανγκασμόν.

ἀνεξανγκάστως ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξανγκαστον βλ. λ., ἀδιάστος, οἰκειοθελῶς.

ἀνεξάνητος (-η-οῦν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξάνησθον, μὴ ἢ μὴ πῶ παραγαγὼν ἄνην 2) δημ. ὁ μὴ ἢ μὴ πῶ ἐχων δεσποτικὸν ἐξάνησιμα ἢ ἐξάνησιμα : ἀνεξάνηστη ὄστρακιὰ.

ἀνεξάνητλη ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξάνητλητον βλ. λ.

ἀνεξάνητλος (-η-οῦν) μτν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὅστις δὲν ἐξανηλεῖται, δὲν δύναται νὰ ἐξανηλεθῆ, ἀστείρευτος : Ἰω. Χρυσ. Ὀμ. 112, 6, 935 αἱ πηγαὶ τῶν πόντων πλουσίως παρέουσι ἀνεξάνητλον ἔχουσι τὸν θησαυρὸν, - ἀνεξάνητλος εἰς λόγους ἢ ἀδίκουστος, συνεχῆς, ἀτελείωτος : ἀνεξάνητλος γενναιοφωρία - ἀνεξάνητλα τεχνάσματα ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ πῶ ἐξανηλεθείς : ἀνεξάνητο μεταλλεῖο.

ἀνεξανηλτής ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνεξάνητλητον βλ. λ. : Ἰεωρ. Παχυμ. Παλαιο. 1, 20 C τὸ βασιλικὸν ἀνεξανηλτῶς ἔχευεν ἔλεος.

ἀνεξάνυστος-ον μον. ὁ μὴ καταποθός.

ἀνεξάσος-η-ο δημ. ὁ δωρεὰν ἀλάσθεῖς, ἴπτι ἀνευ πληρωμῆς ἀλαστικῶν (ζῳί) εἰς τὸν μιλωθρόν, εἰδ. περὶ γεννημάτων.

ἀνεξαπατήσι ἡ μτν. τὸ μὴ ἐξαπατάσθαι : Ἄρριον. Ἐπικτ. 3, 2, 2.

ἀνεξαπάτητος-ον ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος : Ἄριστ. Πολιτ. 1, 338 A 42 ἀνεξαπάτητοι πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀνὴν τε καὶ πρᾶσιν.

ἀνεξαπατήτως ἐπίρρ. μτν. ἀνευ ἐξαπατήσεως, ἀνευ παραπαλήσεως, ἀνευ δόλου : Ἱεροκλ. 26 B.

ἀνεξαπέραστος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπέρβλητος, ποῦ δὲν μπορεῖ ἄλλος νὰ τὸν ξεπεράσῃ.

ἀνεξάρτητοι νεώτ. ἐκ νέου ἐξάρτητοι, ἀπεθίζονται : ἀνεξήρθησαν τὰ πάθη.
ἀνεξαρνητός (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ θεὸς χρημάτων (ἀργυρίων) ἀντάλλαξις, πληρωθεὶς εἶδ. ἐπὶ γραμματικῶν, ἐπιτάγων κττ.
ἀνεξαρτίβητος-ον μτγ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀριθμηθῆ, ἀνἀριθμητος : Πηλοῦδ.3,88.
ἀνεξαρτητός-ον μων. ὁ μὴ ἐξαρνούμενος τι, ποῦ δὲν ἀπαρτίζεται : Ἰουστ.Μαρτ. πρὸς Τρωφ.1195
ἀνεξαρτητός ἡμᾶς γίνεσθαι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.
ἀνεξαρτητολογία-ία νεώτ. ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι συνήθως, κατὰ κόρον περὶ ἀνεξαρτησίας : ἀνεξαρτητολογία εἰσημερίδες.
ἀνεξαρτητοποιῶ-έω νεώτ. καθιστῶ τινα ἢ τι ἀνεξάρτητον, αὐτοτελῆ.
ἀνεξάρτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξάρτησιν ἀπὸ ἄλλου, ὁ αὐτοτελής, ὁ κατ' οἰκίαν βουλησιν ἐνεργῶν, ὁ ἐλευθέρως : ἀνεξάρτητος κράτος, - ἀνεξάρτητος ἐφημερίς // φιλοσ. κ. μαθημ. ὁ μὴ ἀπὸ αἰτίου ἢ αἰτίων προκύπτων ἢ ὀλλοιοῦμενος ὡς ἀποτέλεσμα, ὁ συμβατικῶς μὴ ἐν ἐξάρτησιν πρὸς αἷτα λαμβανόμενος ἢ ἐξετάζομενος : ἀνεξάρτητος μεταθλητῆ, - ἀνεξάρτητος γραμμῆ, - ἀνεξάρτητος συστήματι, - ἀνεξάρτητος μετασχηματισμός // ὁ ἀσχετῶς πρὸς ἄλλο τι ἢ ἄν ἔγινετο, ὁ μὴ ἐκ τινος προκύψας : γινόντα ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως // ὁ μὴ ἀνήκων εἰς ὠρισμένον πολιτικὸν κόμμα : βουλευτικὴ ἀνεξάρτητος, - ὑποφῆφιος ἀνεξάρτητος // συνεκδ. ὁ περιουσιακὸς αὐτάρκτης : εἶναι εἰκονομικὸς ἀνεξάρτητος // δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις, κ. ὁ μὴ ἔγγραφος : δὲν ἔχει κανένα, εἶναι ἀνεξάρτητος.
ἀνεξαρτήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξαρτήσεως πρὸς ἄλλο τι, ἀσχετῶς πρὸς ἄλλο, αὐτοτελῶς.
ἀνεξασθενήτος-ον νεώτ. ἀνεξασθενῶτος βλλ.
ἀνεξασθενήτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξησθενημένος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ ἄλλου : ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀνεξασθενήσις.
ἀνεξασθενήτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξησθενημένος, μὴ ἀδυνατισμένος : ἀνεξασθενῶτοι στρατιωτικὰ δυνάμεις.
ἀνεξασκήτως ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀσκήσεως, προγυμνάσεως.
ἀνεξάσκητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀσκήσιν, ἐμπειρίαν, εἰδημοσύνην, εὐχέρειαν εἰς τι, ἀσυνήθητος, ἀμάθετος : ἀνεξάσκητος μηχανικός, - ἀνεξάσκητη μαγεύρισις // εἶδ. στρατ. ὁ μὴ ἐπέλεστος τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, ἄἀγύμνατος 2) ὄν δὲν ἤσκησεν, οὐ δὲν ἔκαμει χρῆσιν ὁ δικαιοῦμενος, ἄ ἀνάσκητος : ἀνεξάσκητος ἄκλογικὸν δικαίωμα, - ἀνεξάσκητος ἀγωγή.
ἀνεξασκήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάσκητον βλ. λ.
ἀνεξασφάλιστος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξασφαλίσεως βλ. λ.
ἀνεξασφάλιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξασφάλισιν, μὴ πλήρως ἠσφαλισμένος // εἶδ. ἐπὶ περιουσιακῶν δικαιοματίων, ὁ μὴ δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης ἢ ἐγγυήσεως ἠσφαλισμένος : ἀνεξασφάλιστος ἀπαίτησις, - προίξ.
ἀνεξασφαλίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξασφάλιστον βλλ.
ἀνεξάτμιστος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξάτμισσεως.
ἀνεξάτμιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξάτμιθεις : ἀνεξάτμιστος ἀέρια, - ἀνεξάτμιστος λιμνάζοντα ὕδατα // κ. μτφ. ὁ μὴ ἔκλειψας, μὴ μὴ ἀπολεσθεὶς : ἀνεξάτμιστος ἀκόμη ἡ προίξ, - ἀνεξάτμιστος ἡ δημοσιότης του 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξάτμισσεως, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξάτμισθῆ.
ἀνεξάτμιστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάτμιστον βλλ.

ἀνεξέφριστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξέφριστον βλλ., χωρὶς ἔξφρισμα.
ἀνεξέφριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐ δὲν ἀφρηθῆ ὁ ἀφρός, ὁ κατὰ τὸν βραμίον αὐτοῦ γενόμενος, ποῦ δὲν τὸν ἔξφρισαν, ἄ. ἀξέφριστος : ἀνεξέφριστος ζωμός κράσας, - ἀνεξέφριστον γάλα 2) μτφ. ὁ μὴ ἕπαστας μείωσιν, νοσηφίον παρ' ἄλλου, ἐπὶ χρημάτων κ. γεν. περιουσίας : δὲν μὴ ἀφρηθὶ ἀνεξέφριστο τὸ πορτοβόλι, - ἀνεξέφριστο κληρονομία.
ἀνεξέφρις-εως (ἡ) μων. κ. νεώτ. ἡ ἔπνονος ἐξάφρις, ἰσχυρὸς ἐρεθισμός // κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐξάφρις, ἀναπύρωσις : ἀνεξέφρις πολιτικῶν παθῶν.
ἀνεξέφριτος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξεφριθείς, μὴ ἐξεφριόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξεφρηθῆ, νὰ ἐξανασηθῆ : ἀνεξέφριτος λαὸς δοῦλων.
ἀνεξέφριτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέφριτον βλλ.
ἀνεξείκονιστος-ον μων. ὁ μὴ δι' εἰκόνας ἐκφρασθεὶς, παρασταθεὶς // ὁ μὴ δυνάμενος δι' εἰκόνας νὰ ἐκφράσῃ, νὰ παραστήσῃ : Βασ. Κασι.ἐν Ζωναρ.35 // νεώτ. κ. γεν. ἀπερίγρηπτος : ἀνεξείκονιστοι ἠρωταίωι, - καταστροφαι.
ἀνεξέλαστος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐλέγχου, ἄνευ ἐξετάσεως, ἄνευ ἐρευνῆς πρὸς ἐξακριβώσιν // ἄνευ εὐθύνης πρὸς ἔλεγχον.
ἀνεξέλεγκτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξελεγχθεὶς ἢ μὴ ἐξελεγχόμενος, ὄν δὲν ἀνῆρθε τις δι' ἐλέγχου ἢ ὄν δὲν δύναται τις ἐλέγχων νὰ ἀναιρέσῃ : Θεουκ.1,21) ὡς λογογράφου συνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγώτερον . . ὄντα ἀνεξέλεγκτα (μὴ δεκτικὰ ἐλέγχου, ἐξακριβώσεως), Διοδ.Σ.1,40 αἷταν φέρουσι τῆς πληρώσεως τοῦ Νεΐλου ἀνεξέλεγκτον ὑπάρχειν - ἀνεξέλεγκτος τυραννία, - ἀνεξέλεγκτα ἐπιχειρήματα, - ἀνεξέλεγκτη διαγωγή 2) ἀμειπτος, ἀνεπιληπτος : Πλαῦτ.Πελ.4 ἀνεξέλεγκτον εὐνοίαν καὶ φίλιαν ἀπ' ἀρχῆς μέτρι τέλους ἐμμένυσαν 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ δι' ἐλέγχου ἐξακριβωθείς : ἀνεξέλεγκτος πρόσσοδος, - λογαριασμός, - ἀνεξέλεγκτη διαχείρισις // εἶδ. ὁ μὴ ὑποστάς τὸν ἐν τῷ τελωνεῖῳ πρὸς διαμολόγησιν ἐλέγχου : ἀφῆλκαν ἀνεξέλεγκτους ἐν τῷ τελωνεῖῳ τὰς ἀποσκευὰς των // κ. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς τοιοῦταν ἐλέγχον : ἀνεξέλεγκτοι εἶναι αἱ ἀποσκευαὶ τῶν πρεσβευτῶν.
ἀνεξέλεγκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέλεγκτον βλλ. : Ξεν.Οἰκ.10,8 τοὺς μὲν ἐξωθύναιτ' ἄν ἀνεξέλεγκτους ἐξαπατᾶν, - ἀνεξέλεγκτως πιστεύει.
ἀνεξέλευστος-ον ἄνευ ἐξόδου Ἡσ. ε ἀνεξίτητος 2).
ἀνεξέλεκτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξελεξεως.
ἀνεξέλεκτος (-η)-ο(ν) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐ ἢ ἐξελέξῃ, ἢ ἀνελέξῃ, δὲν δύναται πλήρως νὰ γίνῃ : Διαμασκ. Ἀρχ.177 // νεώτ. γεν. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξελέξεως βλλ., ἐπὶ προσῶν. κ. γινόντων : τὰ κατώτερα ζωικά εἶδη εἶναι ἀνεξέλεκτα 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξελέχθεις, μὴ διελογῆν τὰ σταδία τῆς ἐπὶ τὰ προσῶ ἀνελέξεως, ἀναπαύσεως αὐτοῦ : ἀνεξέλεκτοι λαοί, - ἀνεξέλεκτος κοινωνία - πολιτισμός, - ἀνεξέλεκτη γυναικία - βιομηχανία - ἐπιχείρησις // ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου αὐτοῦ, ἐπὶ προσῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐμφανίσεως ἢ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτοῦ, ἐπὶ γινόντων : ἀνεξέλεκτος ἐπιχειρηματίας, - ἀνεξέλεκτος πολιτικὴ κατὰστασις, - ἀνεξέλεκτος ἀκόμη τὸ σκάνδαλο.
ἀνεξελικτως ἐπίρρ. Ἐπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξελικτον βλλ.
ἀνεξελίσσονται νεώτ. ἐκ νέου ἐξελισσομαι, λαμβάνω νέαν ἐξέλιξιν, μορφήν, τροπήν : ἢ κατὰστασις ἀνεξελίσσεται πρὸς δικτατορίαν.

ἀνεξελληνιστός (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξελληνισθῇ, ἰδίως ἐπὶ φρ.: γαλλισσοὶ ἀνεξελληνιστοί, λογοπαίγνιον ἀνεξελληνιστοί. **ἀνεξέρρασμα** (τὸ) δημ. κ. ἀνα- ὁ ἐμέτος, τὸ ξέρασμα || συνηθ. μτφ. ἡ ἀηδὴς ἀνόητος ὁμίλια ἡ εὐφρολογία: μάς κούρασε μὲ τὴς φλυαρίας καὶ τ' ἀναξέρασμά του.

ἀνεξέργαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξεργασμένος, μὴ τελειωθεὶς: Λοκ. Δραρ. 21 ἀνεξέργαστον τὸ ἔργον || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πραγμ., μὴ πλήρως ἢ ἀπαρκῶς ἐπεξεργασμένος: ἀνεξέργαστα μέταλλα, - ἀνεξέργαστος ξυλῆια.

ἀνεξεργαστός ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξεργασίας, κατέργασας.

ἀνεξερρυνήτης ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξερρυνήτων βλ. λ.

ἀνεξερρυνήτος (-η-οῦ) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικός ἐξερευνησῶς, ἐξεκριθῶσας, διευκρινιστός: Διον. Ἀρεοπ. Θ' Ὀν. 1242, - ἀνεξερρυνήτοι αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου, - ἀνεξερρυνήτα μυστήρια 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ μὴ ἐξερευνηθεὶς, μὴ μὴ δι' ἐρευνῆς γνωσθεὶς: ἀνεξερρυνήτοι χώραι τῆς Ἀσίας, - ἀνεξερρυνήτοι ἀρχαιολογικοὶ τόποι, - ἀνεξερρυνήτος βιβλιοθήκης.

ἀνεξερρυνήτως μον. κ. νεώτ. ἐπίρρ. ἀνευ ἐξερευνησῶς, ἐξετάσῶς, ἐξεκριθῶσας, διευκρινισσῶς: Ἀνδρ. Κρήσ 31, - πιστάσθων ἀνεξερρυνήτως, **ἀνεξερρυνά-σω** δημ. κ. ἀνεξερρυνῶ ἐμῷ ὁ, τὴ ἀραγε τ' ἀνεξερρυνά || κ. μτφ.: ὅσα ἐκίλεσε τ' ἀνεξερρυνάι.

ἀνεξέρχομαι σχόλ. κ. νεώτ. ἐξέρχομαι ἐκ νέου: σχόλ. Φιλιστρ. 303 εἰς στρατιὰν ἀνεξῆλθον' ἢ ἀναφαινομαί ἐκ νέου.

ἀνεξέρθω-ῶ σχόλ. ἀναπτῶς.

ἀνεξέταση (ἡ) δημ. κ. ἀνεξέταξη ἐρευνα, ἀνάκρισις καὶ ἰδιά ἡ περὶ ἀλλοτρῶν ἐρευνα, ἡ περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς ἄλλους περιέργεια: μὴν κάνηνε ἀνεξέτασας τὶ τρωεὶ ὁ γαίτωνας σου.

ἀνεξέτασάρης-α (κ. -άριος) -άριος δημ. κ. ἀνεξέτασάρης ὁ περὶ τῶν ἀλλοτρῶν ἐρωτῶν καὶ ἐρευνῶν, ὁ περιέρχων ἔχων περὶ τῶν εἰς ἄλλους ἀφορώντων.

ἀνεξέταστος ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξακριθῶσας, διευκρινισσῶς: Ἰδραγ. Ὀζωντ. 25 δέχονται ἀνεξέταστα ὅσπια καὶ νὰ ἐπινοησῶν ἰδέα.

ἀνεξέταστέλαγχος-ον μον. μὴ δι' ἐξετάσῶς, δι' ἐπιμελοῦς ἐρευνῆς ἀνεργηθεὶς ἐλεγχος, ἀβασάνιστος ἐλεγχος.

ἀνεξέταστος (-η-οῦ) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀξέταστος κ. ἀξέταχτος ὁ μὴ εἰς ἐξέτασιν, εἰς ἐπιμὴλ ἔρευναν ὑποβληθεὶς μὴ διερευνηθεὶς, μὴ πρὸς διευκρίνισιν μελετηθεὶς: Πλάτ. Ἀν. 38 Α' ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπων, - ἀνεξέταστος (ἡ) μτγν. - ἀνεξέτασθη διαχειρῶσας (ἀνεξέταστος) 2) ὁ μὴ δεκτικός ἐξετάσῶς, ἐξακριθῶσας, διασαφηνισσῶς, ἀνεξερρυνήτος: ἀνεξέταστα τὰ μυστήρια 3) εἰδ. ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν ἐν σχολείῳ ἢ ἐν διαγωνισμῷ: ἔμεινε φάτος ἀνεξέταστος, - ὄπισθε κάμπεσος ἀνεξέταστος - οἱ φοιτηταὶ εἶναι ἀκόμη ἀνεξέταστοι 4) εἰδ. νομ. ἐπὶ ὑποδικῶν ἢ μαρτύρων, ὁ μὴ ὑπὸ τῆς ἀρμόδιας δικαστικῆς ἀρχῆς ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν 5) δημ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐξέτασιν τῶν πράξεών του, ὁ ἐφ' ὃ δὲν ἀσκαίται ἐποπτεία, ἐλεγχος, περιορισμὸς: μπαίνει βγαίνει ἀνεξέταστος, - ἀφῆσθον καὶ τρέχον ἐξω ἀνεξέταστας.

ἀνεξέταστος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέταστων βλ. λ.

ἀνεξευγένιστος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξηγουμένος, μὴ τὸ γένος, τὰ ῥῆθ, τὴν μόρφωσιν, τοὺς τρόπους ἀναπτύχθεὶς, ἐκπολιτισθεὶς: οἱ ἐκ τῶν ἀσιατικῶν λαῶν ἀνεξευγένιστοι 2) εἰδ.

ἐπὶ ζῶων καὶ φυτῶν ὁ μὴ τὸ γένος βελτιωθείς δι' ἐπιμελίας ἢ ἐπιλογῆς ἢ εἰδικῆς καλλιέργειας: ἀνεξευγένιστοι ἴπποι, - ἀνεξευγένιστοι παραλλαγὰὶ τῆς μηλίας 3) ὁ μὴ ἐπιδεκτικός ἐξευγένισσῶς.

ἀνεξευγένιστος ἐπίρρ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων καὶ φυτῶν, κατὰ τρόπον ἀνεξευγένιστων βλ. λ.

ἀνεξευγένιστος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξευγεμένος, καταπραῶνθεὶς, δυσωπηθεὶς ἢ ὁ μὴ ἐξομεινισμένος, ὁ ἀδυσωπητός.

ἀνεξευγεμιστός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξευγεμιστῶν βλ. λ.

ἀνεξευρτός-ον κ. νεώτ. κ. ἀνεξέρτος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξευρεθῇ, νὰ ἐξακριθῶθῃ, νὰ γνωσθῇ: Θουκ. 3, 87, 3 τοῦ δὲ ἄλλου ὅχλου ἀνεξέρτος ὄρισθαι (ἀπέθανον), Ἀριστ. Κοσμ. 2, 7 ἀνεξέρταρον πλήθος || νεώτ. κ. ὁ μὴ μὴ ἐξευρεθεὶς: ἀνεξέρτος μεταωρολογικοὶ νόμοι.

ἀνεξήγητος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξήγητων βλ. λ.

ἀνεξήγητος (-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξηγηθεὶς, μὴ ἐρμηνευθεὶς, μὴ διασαφηνισθεὶς: Γαλην. 13, 672 L ἀνεξήγητον εἶασαν τὴν ῥῆσιν, - ἀνεξήγητον ἀκόμη τὸ καίμενον, - τὸ φαινόμενον || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ἐκ ζήτησιν γλώσσης εἰς τὴν οἰκείαν μεταφρασθεὶς 2) ὁ δὲν δύναται τις ἢ δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἐξηγήσῃ: Ἡσ. ἐν λ. σενιὰ ἐ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια 3, ἀνεξήγητον τὸ τελικὸν αἴτιον || νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ περισσῶς μὴ δεκτικός ἐξηγησῶς: ἀνεξήγητοι αἱ ἐπιγραφὰὶ τῶν ἱνακῶν 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀδιάρητος, ἀκατανόητος, ἀναπιλορητός, ἀδικαλόγητος: εἶναι ἀνεξήγητος ἡ στίσις του, - ἀνεξήγητα τὰ καμωτάτα του 4) δημ. κ. ὁ μὴ δῶσας ἐξηγήσεις, μὴ διευκρινίσας τι, μὴ πλήρως συνεννοηθεὶς: φιλιωδικῶς μὲ μαίμαμα ἀνεξήγητοι, - δέχτηκε νὰ μοῦ νοικιάσῃ τὸ σπίτι μὲ εἰμαστὸν ἀκόμη ἀνεξήγητοι ἀπὸ πῶτα καὶ μὲ τι νοικί.

ἀνεξήγητος ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξηγησῶς, ἀνευ ἐρμηνείας, ἀνευ διευκρινισσῶς || ἀκατανόητος, ἀδικαλορητός.

ἀνεξημέρωτος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξημερωθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικός ἐξημερῶσας: ἀνεξημέρωτοι φυλαί, - ἀνεξημέρωτα εἶναι τὰ τοσκάλια || ὁ μὴ πραυνθεὶς, δυσωπηθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικός καταπραυνσῶς, δυσωπησῶς: ἀνεξημέρωτος θυμὸς, - ἀνεξημέρωτη ἔχθρα.

ἀνεξηία (ἡ) ἀνοχή, ἀνεξηκία: Κικ. Ἀττ. 5, 11.

ἀνεξηιδεῖα (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνοχή τῶν ἀλλοτρῶν δοξασίῶν ἢ δογματῶν.

ἀνεξηιδεός-ον νεώτ. ὁ ἀνεχόμενος τὰς δοξασίας τῶν ἄλλων ἢ τοὺς εἰς ἄλλα χριστιανικά δόγματα πιστεύοντος.

ἀνεξηιδερός-ον νεώτ. ὁ ἀνεχόμενος τὴν μεγάλην θερμότητα, ὁ ζῶν καὶ εἰς ὀφθαλμὸν θερμοκρασίαν: ἀνεξηιδερμα μικροβία.

ἀνεξιθρησκεία ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀνεξιθρησκείας βλ. λ.

ἀνεξιθρησκεία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. -ία τὸ ἀνεχθεὶς τὰς ἀλλοτρῶν θρησκείας ἢ τὰ ἀλλότρια θρησκ. δόγματα, τὸ τρεπεῖν στάσιν ἀνοχής, ἡλιθιότητος, ἰσοτιμίας πρὸς τοὺς ἀλλοθρησκείας ἢ ἀλλοδόξους || εἰδ. συνταγμ. ἡ ἀνοχή καὶ ἡ νόμος προστασίας τοῦ κράτους πρὸς πᾶσαν ἐν τῇ γῶρ αὐτοῦ θρησκείαν ἄλλην τῆς ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσης καὶ ἀνεγνωρισμένης: Ἐλλ. Συνταγμ. 1864, 1 ἐπὶ σὰ ἀλλῇ γνωστῇ θρησκείᾳ εἶναι ἀνεκτὴ καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελούντα ἐκωλύονται ὑπὸ τῆν προστασίαν τῶν νόμων κ. γενικῶς ἐν Ἐλλ. Συνταγμ. 1927, 1 ἐ ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαράβαστος 2).

ἀνεξιθρησκεία (ἡ) ἄγρ. ἀνεξιθρησκεία βλ. λ.

ἀνεξιθρησκός (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀνεξιθρησκείαν βλ. λ.

ἀνεξίτητος -έω νεώτ. έχω ἀνεξίτητος κεῖται βλ. λ. ἀνεξίτητος ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀνεξίτητος βλ. λ.

ἀνεξικακία ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀνεξικακίας βλ. λ. **ἀνεξικακία** (ή) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνεξικακίαν τινά τὰ κατ' αὐτοῦ κακὰ, ἡ μετὰ πρῶτον ὑπομονὴ τῶν κακῶν, ἡ καρτερία, ἡ ὑπομονή : ΠΔ Σοφ. Σαλ. 4,1 βασάνῃ ἐτάσσωμεν αὐτῶν, ἴνα... δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν ὀνῶν || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐπιεικὲς, ἄνευ μη-σικακίας ἀνεχέσθαι τινά τὸ ὑπὸ ἄλλων γινόμενα εἰς αὐτὸν κακὰ, ὡς βλάβας, ἀδικίας, ὕβρεις, ἡ συγγεμονικὴ διάθεσις, ἡ μακροθυμία : Πλούτ. Ἡθ. 90 Ε, - ἡ ἀνεξικακία τοῦ Σωτήρος. 2) εἶδ. μον. ἀνοικτὸν σακκίδιον ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐξαρ-τώμενον, τὸ ὅποιον ἐβάσταζον ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ μάγιστροι ὅταν ἐν λαϊκῆς συναθροίσει ἦσαν, πρὸς ἐναπόθεσιν ἐν αὐτῷ δεητικῶν ἀναφορῶν : Κ.Πορφ. Βασ. Ταξ. 62, 57 ὁ μάγιστρος... ἀνεξικα-κίας οὐκ ἐβάσταζον, ἄ. ἀκακία.

ἀνεξικακός (-η)-ο(ν) μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀνεξικακίαν βλ. λ., πρῶτος καὶ καρτερικός, μακροθύμος, ἀμνηστικός σχολ. ὁ ἐ ἀνεχόμενος τῶν κακῶν : ΚΔ Τιμ. 2, 24 ἦπισον εἶναι πρὸς πάντας, διδασκτικόν, ἀνεξικακόν, Δουκ. Δικ. Φων. 9 ὅτι ἀνε-ξικακὸν εἶμι γράμμα μαστιγέει καὶ καὶ αὐτοί, Συναξάρ. Γρηγ. Παν. πρὸς τοὺς δεομένους ἀνε-ξικακὸς ἄμα καὶ συμπαθῆς, ἀνεξικακὸς πολι-τικός - ἀνεξικακὴ γυναίκα || κ. παραθ. : Θεο-μυστ. 27 Β ἀνεξικακώτατον καὶ πρῶτατον.

ἀνεξικακῶ -έω μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. έχω ἀνεξικακίαν βλ. λ. : εἰμὶ ἀνεξικακός, Κυριλλ. Ἄλ. 9, 163 ἀνεξικακῶντος ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πταίσμασι τοῦ Θεοῦ, Ἰω. Χρυσ. ἐν Ἐπ. Ἐθρ. 2 ὅταν φιλι-θροῦσθε τῆσαν ἀνεξικακῆ.

ἀνεξικακός ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. μετ' ἀνεξ-ικακίας βλ. λ. : Λουκ. 9, 2 ἀνεξικακὸς φέρειν.

ἀνεξικαστός -ον ὁ μὴ ἀπολέσας τὴν ἰκμάδα, μὴ χηραθείς : Ἀριστ. Πρωθ. 21, 12.

ἀνεξίκαμη ἡ | Ἡσ. εἰς οὐκ ἀνάσχοιτο ὅλη κόμη, παρὰ Κρατῆω | Ἰδιορθ., ἡ ἀνάσχοιτο ἀν ὅλης κόμης |.

ἀνεξίλαστος -ον μτγν. μον. κ. νεώτ. ἀνεξίλεω-τος, ἀνεξευμένιστος, σχολ. ὁ ἀμειλικτός.

ἀνεξίλαστος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίλαστον βλ. λ.

ἀνεξίλατος -ον σχολ. κ. νεώτ. ἀνεξίλαστος βλ. λ.

ἀνεξίλατος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίλαστον βλ. λ.

ἀνεξίλατος -ον σχολ. κ. νεώτ. ἀνεξίλαστος βλ. λ.

ἀνεξίλατος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίλαστον βλ. λ.

ἀνεξίλατος -ον σχολ. κ. νεώτ. ἀνεξίλαστος βλ. λ.

ἀνεξίλατος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίλαστον βλ. λ.

ἀνεξίλατος -ον σχολ. κ. νεώτ. ἀνεξίλαστος βλ. λ.

ἀνεξίλατος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίλαστον βλ. λ.

ἀνεξίλατος -ον σχολ. κ. νεώτ. ἀνεξίλαστος βλ. λ.

ἀνεξίτητος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίτητον βλ. λ.

ἀνεξίτητος -ον ὁ μὴ ἔχων διάθεσιν, ἀδιέξοδος : Ἡσ. « ἀνεξέλευστον, μὴ ἔχον ἔξοδον, ἀδιάβατον ».

ἀνεξίτητος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξ-ίτηστον βλ. λ.

ἀνεξίτητος (-η)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐξίτηται, νὰ ἀνεύρη πα-ρακολοῦσθαι τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ὄθεν νὰ διεκρινίσθη τὰ ἐξοκρίματα : ΚΑΡωμ. 11, 33 ὡς ἀνεξίτητος τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξίτηστοι αἱ ὀδοὶ αὐτοῦ, Μηγαι. 2, 25 Ὡδὴ 4 τὴν ἀνεξίτηστον θείαν βουλήν - μυστήριον ἀνεξίτηστον || κ. ὁ μήπω ἐξίτησθεῖς, διεκρινισθεῖς : τὸ ἐγκλημα εἶναι ἀκόμη ἀνεξίτητος (ν).

ἀνεξίτητος ἐπίρρ. μον. νεώτ. κατὰ τρό-πον ἀνεξίτηστον βλ. λ.

ἀνεξόγκωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξογκώσεως, χωρὶς φούσκωμας || μτφ. ἄνευ ὑπερβολῶν, ἐπὶ ἀ-φρηγίσεως.

ἀνεξόγκωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔ-χων ἢ μὴ ἐμφανίζων ἐξογκωσιν, οἴδημα, φούσκωμα : ἦπαρ ἀνεξόγκωτον 2) μτφ. ὁ ἄνευ ὑπερβο-λῶν, ἐπὶ λόγου, ἀφρηγίσεως κττ. : ἀνεξόγκωτον ὕψος (ἀνευ στόμφοι) - μάς διηγήθηκα τὰ κα-θέκαστα ἀνεξόγκωτα.

ἀνεξόδοα ἐπίρρ. δημ. ἀδαπάνως, δωρεάν : τρώ-γει, - διασκαδάζει, - ταξιδεύει ἀνεξόδοα.

ἀνεξόδοα ἐπίρρ. δημ. ἀδαπάνως, ἀνεξόδοια-στα, ἀνεξόδοα, δωρεάν.

ἀνεξόδοατος (-η)-ο(ν) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιβάσιν, ἐξόδοσιν, οἴδημα, φούσκωμα : εἰς φάος τριβοῖ 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πωλη-θείς, μὴ εἰς κατανώλων διατεθείς, ἀξόδοατος : εἶναι ἀκόμη τὰ περυσινὰ καννὰ ἀνεξόδοατα || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πωληθῆ, νὰ διατεθῆ εἰς κατανώλων : εἴμισαν τὰ κρασιὰ τὰ κίνα εἰς ἀνεξόδοατα 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ δαπάνης, χωρὶς ἔξοδα γενόμενος ἢ γινόμενος, ὁ μὴ δαπα-νήν μεγάλην ἐπιφέρων : ἀνεξόδοατος καλλιέργειαι | ἄ. ἀνεξόδοι : 4) ὁ μὴ δαπανῶν, μὴ ἔχων πολλὰ ἔξοδα : φειδωλός, ἀνεξόδοατος : ἀνεξόδοατος ἀνθρώπος - ἀνεξόδοατα γυναίκα, - οἰκογένεια, πρβλ. ἀνεξόδοατος.

ἀνεξόδοατος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ δαπάνης, χω-ρὶς ἔξοδα, χωρὶς ἔξοδα, δωρεάν : ἔφασι καὶ διασκαδάζει ἀνεξόδοατα, παροιμ. ἀνεξό-δοατα ζῆ ὁ κλέφτης καὶ ὄξω καὶ μέσα.

ἀνεξόδοατος -η-ο δημ. ὁ ἄνευ ἐξοδισμοῦ, ἄνευ δαπάνης, ἄνευ ἐξόδων γινόμενος, πού ἀνε-ξόδοα γίνεται ἢ ἔγινε : ἀνεξόδοατα διασκαδάζει 2) ὁ μὴ εἰς ἐξοδισμὸν παρσσορόμενος, μὴ δα-πανηρός, φειδωλός, πού δὲν κάνει πολλὰ ἔξοδα, ὁ οἰκονόμος, ὁ ἀνεξόδοος : ἀνεξόδοατος ἀνθρώ-πος, - ἀνεξόδοατα εἶναι τὰ παιδιὰ του 3) ὁ μὴ ἐξοδισθεῖς, μὴ καταναλωθείς, μὴ πωληθείς, ἄ. συνηθέστ. ἀξόδοατος : ἀνεξόδοατα ἔχει τὰ κρασιὰ του, - τοῦ μένου ἀνεξόδοατα καννὰ || κ. ὁ μὴ δυνάμενος πρὸς ἄλλους νὰ ἐξοδισθῆ, νὰ πωληθῆ, ἀκατανάλωτος, πού δὲν ἐξοδίζεται : ἀνεξόδοατος εἶναι αἱ παλιεὶς φώρμες, μὸδες 4) εἶδ. ἐπὶ νεκρῶν, ὁ εἰς δὲν δὲν ἔγινεν ἐξόδιον (ἐξοδι), ἐκφορὰ πρὸς ταφὴν, ὁ δὲ ὄν δὲν ἐφόλη ἢ νεκρώσασθαι ἀκόλουθον.

ἀνεξόδοατος -η-ο μτγν. μον. ὁ μὴ εἰς ἐξοδια-σμὸν βλ. λ., εἰς ἀνάλωσιν ἢ φόρον ὑποκειόμενος, ὄθεν ὁ ἀναπολιτρώσιμος : Ἐπιγρ. η. Β. 2, 7 Ἡρα-κλιανός... κατεσκευάσας τὴν σορὸν σὺν τῷ πυά-λῳ ἀνεξόδοατος ὅς ἂν δὲ πωληθῆ ὀδώσει τῷ φίσκῳ θνήσκει... πρβλ. δημ. ἀνεξόδοατος.

ἀνεξόδοος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀνεξόδοος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀνεξόδοος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀνεξόδοος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀνεξόδοος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀνεξόδοος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀδιέξοδοι· Θεοκρ. 12.19 ἀνεξόδοι εἰς Ἄγιοντα, ΑΠ 12.93.1, οἱ παῖδες λαδύρινθος ἀνεξόδοι, 2) εἶδ. ἐπὶ ἡμέρας, ἢ ἀκατάλληλος πρὸς ἔξοδον, πρὸς ἔκστρατην· Πλούτ. 269 Ε τὴν μετὰ καλάνδρας ἡμέραν . . ἀνεξόδοι καὶ ἀνεκδήμιτον τίθενται· 3) ὁ μὴ ἔξοδον ποιοῦμενος, μὴ ἐξέρχόμενος· Πλούτ. 426 Β οὐ γὰρ ὡς σμήνηος ἡμεφάνας δεῖ ποιεῖν ἀνεξόδοις· ἢ συνεκτ. ἀνοιώωντος· αὐτ. Ηθ. 1098 Δ βίον ἀνεξόδοι καὶ ἀπολιτευτὸν· ἢ κ. μτφ. περιωρισμένος· αὐτ. 610 Α μικράν καὶ στενήν καὶ ἀνεξόδοι ποιεῖ τὴν διανοσίαν· 4) ἐπὶ ὀμιλίας, συγγραφῆς κττ., ἀσκοπος, ἀνευ συμποσάματος ἢ ὁ μάτιος, ἀτελεσφόρητος· αὐτ. 1034 Β ἀνεξόδοι λόγου· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ μεγάλων ἐξόδων, ὁ ἀδάπανος· ἀνεξόδοι διασκέδασις, - ἢ κότα εἶναι ἀνεξόδο πρᾶμα· ἢ νομ. ἀνεξόδοι ἐπιστροφή ρήτρα ἀναγραφομένη ἐπὶ γραμματικῶν, συναλλαγματοῶν κλπ.· 6) ὁ μὴ πολλὰ θασανόν, ποῦ δὲν κάνει ἔξοδα, φειδωλός· ἀνεξόδοι γυναῖκα. **ἀνεξόδοις** ἐπίρρ. νεώτ. ἀδάπανος, θωρεῖν. **ἀνεξοικειώσις**-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἐξοικειώσιαν εἰς τὴν, μὴ ἐθισθεὶς εἰς τι· ἀνεξοικειώσις εἰς τὴν ζῶην τοῦ στρατώνως - εἰς τὸν χριμαῖον ὀλων - εἰς νησιεύς. **ἀνεξοικειώσις** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξοικειώσεως, ἀνευ ἐθισμού· ἀνεξοικειώσις μετέσχευ εἰς ἀνάγκαν, - ἀνεξοικειώσις πρὸς τὸ κλίμα. **ἀνεξίσοτος**-ον ὃν δὲν πρέπει νὰ ἐκφέρῃ τις, νὰ φανερώσῃ, ἄρητος· Πλούτ. 728 Δ μήτε ἄρητον εἶναι μὴτ' ἀνεξίσοτον πρὸς ἑτέρους. **ἀνεξολόθρευτος** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξολοθρευτέως, μὴ ὑποκειμένος εἰς ἀφανισμόν· πολλὰ μικρόβια εἶναι ἀνεξολόθρευτα καὶ εἰς χαμηλότετας θερμοκρασίας· 2) ὁ μὴ ἢ μὴν ἐξολοθρευθεὶς, ἀφανισθεὶς, ἐκλείψας· ἀνεξολόθρευτος μέχρι σήμερον ἢ παρήμερι. **ἀνεξολοθρευτής** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξολοθρευσεως, ἐκλείψων. **ἀνεξομολόγητα** δημ. ἄ. ἀξεμολόγητα κ. ἀξεμολόγητα, ἀνευ ἐξομολογήσεως (ἐκκλ.) ἢ ἀνευ ἐκμυστηρευσεως· ἀνεξομολόγητα μεταλαβαίνουσι τὸν ἐτοιμοθάνατον, - ἀνεξομολόγητα ἐνωίωσαν πῶς ἀγαπίονταν. **ἀνεξομολόγητος** (-η)-ο(ν) μον. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀξεμολόγητος κ. ἀξεμολόγητος ὁ μὴ τελείως πρὸς ἱερέα ἐξομολόγησεν ὅπως μεταλάβῃ τὴν Θ. Κοινωνίαν, ἄ. δημ. ἀγαγόμενος ὁ ἱερεὶς μεταλαμβάνουσι ἀνεξομολόγητοι, - κοινωνήσαν τὸν ἐτοιμοθάνατον ἀνεξομολόγητο· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ γενόμενος ἀντικείμενον ἐκμυστηρευσεως, ἐμπιστευτικῆς ἀνακοινώσεως ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης· ἀνεξομολόγητος ἄρως, - ἀνεξομολόγητον ἐλάττωμα, - ἀνεξομολόγητος. **ἀνεξομολογήτως** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξομολογήσεως (ἐκκλ.) ἢ ἀνευ ἐκμυστηρευσεως. **ἀνεξομωχίσις**-ον νεώτ. μὴ διερευνηθεὶς, ἐξετασθεὶς ἐν πάσει ταῖς λεπτομερείαις, ἐπὶ ὑποθέσεων, ζητημάτων κττ. **ἀνεξομωχιστής** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξομωχιστον βλ. λ. **ἀνεξοπλιότης** (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐφοδιασθεὶς διὰ τοῦ ἀπαιτουμένου πολεμικοῦ ὀπλισμοῦ, μὴ ἐξοπλισθεὶς· μέγα μέρος τῆς στρατιᾶς ἦτο ἀνεξοπλιότης, - ἀνεξοπλιῶται ἤρχισαν τὸν Ἄγωνα τοῦ εἰσοπίσαν· ἢ ὁ μὴ ἔχων, μὴ φέρον μαχητικὸν ἐξοπλισμόν· ἀνεξοπλιῶτα τὰ ἀμφορικὰ πλοῖα. **ἀνεξοπλιότης** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξοπλισμοῦ, κατὰ τρόπον ἀνεξοπλιῶτον. **ἀνεξορτάζω** νεώτ. ἐκ νέου ἐξορμῶ· ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποτυχουσαν ἀπόπειραν ἐξόδου οἱ πολιορκούμενοι ἀνεξορτάζονται.

ἀνεξορτάζω-ον νεώτ. ὁ μὴ ἢ μὴν ἐξορμώθεις, μὴ ἐξορτάζει, ἐπὶ ὅλης ὀρμῆς καὶ μεταλλείων· μεγάλα κοπύματα σιδήρου μόνουσι ἀνεξορτάζονται· ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξορμώθῃ· τὰ πολλὰ μικροῦ πάχους γαιωνορακοσπύματα εἶναι ἀνεξορτάζονται· 2) εἶδ. κ. περὶ ὀφθαλμῶν, ὁ μὴ ἐξορμώθεις ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξορμώθῃ. **ἀνεξουσία** ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξουσίας. **ἀνεξουσιαστικός** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὄν ἢ μὴ ὑποκειμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου· εἶναι ἀνεξουσιαστικὴ καὶ κάνει ὄ.τι θέλει, - ἀνεξουσιαστοὶ ἔχων οἱ ἐρημίται· ἢ ὁ μὴ ἀνεχόμενος, μὴ ὑπεῖκων εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου· σκληρὰ τὰ παιδιὰ σου κὶ ἀνεξουσιαστα. **ἀνεξουσιαστικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξουσιαστον βλ. λ. **ἀνεξουσιοδότης** ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξουσιοδοτήσεως βλ. λ. **ἀνεξουσιοδοτήσις** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξουσιοδότησιν ὑπ' ἄλλου ὅπως ἐνεργήσῃ ἀντ' αὐτοῦ ὀρισμένον π. **ἀνεξουσιοδοτήσις** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐξουσιοδοτήσεως βλ. λ. **ἀνεξουσιώσις** (-η)-ο(ν) γλωσσ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξουσίαν νὰ πράξῃ τι· εἶμαι ἀνεξουσιώσις νὰ τιμωρήσω τὸ παιδί μου. **ἀνεξοφλήτα** ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξοφλήσεως βλ. λ., ἀνευ πληρωμῆς· ἢ μτφ. ἀνευ ἀνταποδόσεως. **ἀνεξοφλήσις** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς, ἀπλήρωτος· ἀνεξοφλήσις λογαριασμοῦ, χρόσος· ἢ κ. μτφ. ὁ μὴ ἀνταποδοθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀνταποδοθῇ· εὐαργεσία ἀνεξοφλήσις, - τὰ κατὰ πού μου ἕμεις εἶναι ἀνεξοφλήτα. **ἀνεξοφλήτης** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξοφλήτων βλ. λ. **ἀνεξόπνητος** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεόντως ὀνηθεὶς, ἐπαινεθεὶς, ἢ ὁ ὃν δὲν δύνανται τις δεόντως, ἐπαρκῶς νὰ ὀνησῇ· ἠρωῖμοι ἀνεξόπνητοι - καλοσύνης ἀνεξόπνητες. **ἀνεξόπνητος** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξόπνητον βλ. λ. **ἀνεξόπνητος**-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξυπνήσῃ, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ζυπνήσῃ· Σολωμ. Σονετ. Στ. Μακρ. 1 ὄπνου ἀνεξόπνητος ὁ ἀδελφός σου εἶχε τὸ βύθος· ἢ ὀδὸν ὄσος. ἀνεξόπνητος ὁ θάνατος· φρ. ἢ ὅρα του γιά τὸν ἀνεξόπνητον (ἐπὶ ἐξαγογήνῃν)· 2) ὁ διασεβλὸς ἀφυπνίζόμενος, ὁ βάρουσιος· ἀπὸ φυσικοῦ τὸν εἶναι ἀνεξόπνητος· 3) μτφ. ὁ ἀγνοῖον τῶν τοῦ βίου ἔχων, ὁ ἀπονήνητος, ὁ ἀμαστος, ὁ ἀπειρος· ἀνεξόπνητος στὸν ἔρωτα, - ἀνεξόπνητος στὴς πορνείας τοῦ κόσμου· ἢ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης πέρας, φασίε ὀδῶσις· ἀνεξόπνητος στὸ ἐμπόριον· 4) μτφ. ἐπὶ παθῶν καὶ συναισθημάτων, ὁ μὴ ἐκδηλωθεὶς ὁ μὴ δυνάμενος πλέων νὰ ἐκδηλωθῇ, ὁ εἰς ἀρχοῖαν ἢ εἰς λήθην περιεσπῶν· ἀνεξόπνητος πόθος, - ἀνεξόπνητη ἔχθρα, - ἐλεπίδα - χερά, Στ. Στ. Μον. 16 κομισμένα τὰ πάθη | κὶ οἱ ὀρμῆς ἀνεξόπνητες. **ἀνεξοπνητός**-η-ο δημ. ὁ μὴν ἀξυπνήσας, μὴ πω ἀπὸ τοῦ ὄπνου ἐγερθεὶς· εἶν' ἀκόμη ἀνεξοπνητὰ τ' ὀρεντικά· 2) ὁ μὴ ἀφυπνιζόμενος, ποῦ δὲν ἔχει ζυπνημό· ἀνεξοπνητός ἀπὸ τὸ μεθεῖο - ἀπὸ κούρασι. **ἀνεξοπνιστής** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δικαιοστικῶς ἐξετασθεὶς, ὁλον ἀπὸ κτήματος ἢ αἰκίας, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξετάσῃ· ἀνεξοπνιστὸν ἐξομωρεῖ τὸν κολλήσαν ὁ Τούρκος ὅπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου. **ἀνεω** Ἐπιρρ. = ἀνευ **ἀνεω**· ἀνεοὶ βλ. λ. **ἀνεοὶ** Ἡσ. ἔλαυχοι, ἀφανοὶ· βλ. ἀνεως. **ἀνεορτάζω** Ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἐπανόγω, ἀνακαί-

νίζω ἑορτάς ἀγώνων // νεώτ. γεν. ἐκ νέου ἑορτάζω, τακτικῶς κατ' ἔτος ἑορτάζω.
ἀνεόρταστος -ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἑορτῶν ἡ ἑορταστικῶν ἀπολαύσεων : Δημόκρ. Στοβ. 154,38 βίος ἀνεόρταστος, Θεμιστ. 8,115 Α χερμῶν ἀνεόρταστος // νεώτ. ὁ μὴ ἑορτασθεὶς ἢ μὴ ἑορτάζομενος, ἀπανηγήριστος ἢ ἀγόρταστος : ἀνεόρταστος ἁγίος - λόγφ. νέθους ἀνεόρταστος.
ἀνεορτάστος ἑπίρρο. μον. κ. νεώτ. ἀνευ ἑορτασμοῦ, ἀγόρταστα ἢ ἀπανηγήριστα : ἀνεορτάστως διήλθον τὸ Πάσχα, - ἀνεορτάστως παρήλθεν ἡ Ἑθνικὴ ἑορτή.
ἀνεόρτος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἑορτάζων, ὁ μὴ μετέχων ἑορταστικῶν τελετῶν : Εὐρ. Ἡλ. 310 ἀνεόρτους ἱερῶν καὶ χορῶν τειτυμένῃ 2) ὁ μὴ τηρούμενος, μὴ γινόμενος ἑορτασμός : ἑορταίς ἐν πολλοῖς τόποις ἀναγκαῖας ἀνεορτάστους γενέσθαι.
ἀνεοστασιή ἰή // Ἡσ. «θάμβος».
ἀνεπαγγελία ἰή // ἡ ἔλλειψις ἀγγελίας // ἡ ἔλλειψις προσκλήσεως.
ἀνεπαγγέλτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δι' ἐπισήμου ἀναγγελίας γινόμενος, ὁ ἀκήρυκτος, ἐπὶ πολέμου : Πολύβ. 4,16,4 Αἰτωλοὶ . . ἄρτοδόντας συναχῶς τὴν Ἑλλάδα καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοίς 2) ὁ εἰς ὄν δὲν ἐγένετο ἀγγελία, πρόσκλησις, ὁ ἀπρόσκλητος : Φρόνιχ. π.β ὁ ἀνεπαγγέλτος δειπνεῖ Σουῖδ. «ἀκλήτους» : Ἡσ. «ἀνεπαγγελοὶ οἷς ὄντο παρηγγελθῆ ἐπὶ δειπνῶν ἐλθεῖν» 3) νεώτ. ὁ μὴ ἐπηγγελμένος, μὴ ὑπεσχημένος 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπάγγελμα, μὴ ἄσκων ἐπαγγελματικῆν ἐργασίαν : ἀνεπαγγέλος, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἀσχολουμένη - ἔνα σῶμα ἀνεπαγγελοὶ καὶ ἀνεργοὶ διπλωματοῦχοι.
ἀνεπαγγέλτως νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαγγέλτων βλ. λ.
ἀνεπαγοῦ-η-ο δημ. ὁ πλατύστομος καὶ ἀβαθής, ἐπὶ ἀγγελοῖν, λάκκων, κοιλοτήτων κττ.
ἀνεπάθη μον. δημ. κ. ἀναπάθηκα ἀνεπάθη : Στph. Χριστ. Α 203,1 ἔταλειώθη καὶ ἀνεπάη, - ἔφασε κὶ ἥϊσε κὶ ἀνεπάη.
ἀνεπαίνατα ἑπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπαίνετων βλ. λ.
ἀνεπαίνετος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐπανεθεὶς : ἀνεπαίνετος ἡρώδης // ὁ μὴ ἀξίος ἐπαίνου : ἀνεπαίνετο μαθητῆν, - ἀνεπαίνετη διαγωγή.
ἀνεπαίρω μον. ἀνωφθ. : Μαρκ. Ἐργμ. 120
ἀνεπαίσθητα ἑπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπαίσθητων βλ. λ. : ἀνεπαίσθητα καλυτέρεφα ὁ ἀρρωτος, ἢ ἡγόρα.
ἀνεπαίσθητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσθητὸς γενόμενος : Σουῖδ. «οὗ αἰσθησις οὐκ ἔστι», Τημ. Λοκρ. 100 Β τὰς . . ὄν' ἀντιλαφῖν μὴ πιπτοῖσας [κινύσας] ἀνεπαίσθητους // νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσθητὸς, ἀσημαντός, ὀλιγός : ἀνεπαίσθητο δουσίαι, - κατὶ ἀνεπαίσθητο θέλει καὶ διορθωθῆ // κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφανής, ἀσρατήρητος : Λουκ. Κρον. 33 ἀνεπαίσθητος δαπάνη, - ἀνεπαίσθητος διαφορῆς 2) ὁ μὴ αἰσθητὸς, μὴ παρατηρῶν τι : Λογγίν. 4,1.
ἀνεπαίσθητος ἑπίρρο. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαίσθητων βλ. λ.
ἀνεπαίστος -ον (ἐπισώμ) ὁ μὴ γινόμενος ἀκουστός : Ἀγαθόκλ. ἡ Ἀθην. 376 Α τὸν κνυθῆνθον τοῦ βρέφους ἀνεπαίστον τοῖς παριστάων ἐτίθει [ἔκαμνε καὶ μὴ ἀκούεται].
ἀνεπαίσχυντα ἑπίρρο. δημ. ἀνευ καταισχύνης, χωρὶς ντροπίασμα : ἀνεπαίσχυντα μορφαὶ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ταπεινὴν καταγωγήν του.
ἀνεπαίσχυντος (-η)-ο(ν) μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀπίαν, λόγον νὰ αἰσχύνῃ : Κδ Τημ. δδ. 2,15 ἀργάνην ἀνεπαίσχυντον, ἴω. Χριστ. Λειτ. (εὐχ. διακ.) χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς

ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά // νεώτ. δημ. κ. ὁ μὴ προκαλῶν ἀσχύνων : ἀνεπαίσχυντος ἀσχολία, - ἀνεπαίσχυντη φτώχεια 2) μτγν. κ. μον. ὁ ἀναίσχυντος : ἴωσ. Α 18,243 μηδὲ δευτερέειν ἀνεπαίσχυντον ἡγού.
ἀνεπαίσχυντος μον. κ. νεώτ. ἀνευ καταισχύνης 2) μον. ἀναισχύντως, χωρὶς ντροπή : Δουκ. Ἰστ. Βυζ. 287.
ἀνεπαίτιτος -ον μτγν. ὄν οὐδεὶς αἰτιάται, μὴ εἰς αἰτίαν ὑπαχθεὶς ἢ ὑποκείμενος, ἀθῶος : ἴωσ. Α 4,8,38.
ἀνεπαίκτης -ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ ἐπαναγόμενος : Φιλ. 1,139 ἀνεπακτον ἀκβάλλεται // εἰδ. ἐπὶ ἔτους ἡ μηνός, ἀνευ ἐπακτῶν [ἄ. ἐμβολμῶν] ἡμερῶν πρὸς ἔξισωσιν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ : Μαξ. Ὁμολ. Καν. Φάσχ. 1244 Β.
ἀνεπάλλακτος -ον κ. νεώτ. ζωολ. ὁ μὴ ἐπαλλάσσων, μὴ ἐναλλάξ προσαρμυγῆ ἔχων // εἰδ. ὅς χαρακτηριστικὸν ἐπιθ. τῶν ζῴων, ὄν ὁ δεξιὸς ὄνθ δόδεται κλειομένων τῶν σιαγῶνων δὲν ἐπιπνύουσι εἰς κενὰ διάμεσα μεταξύ τῶν ὀξέων ὀδόντων τῆς κάτω σιαγῶνος, ὅλον ὁ τοῦ ἵππου : Ἄριστ. 2150 Α 17 ἀνεπάλλακτα ζῶα ἀντιφ. κερχαρόδοντα [εἰσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀξείας].
ἀνεπαλλόμενος μτγν. πρβ. συγκε. τοῦ ἀνεπαλλῶ βλ. λ.
ἀνεπαλλτο ἀορ. συγκε. τοῦ ἀνεπαλλῶ βλ. λ.
ἀνεπαμύνητος -ον μον. ὁ ἀνευ ἀμύνης, ὁ μὴ ἀμυνων ἀντιπάσων : Θεοδ. Στουδ. 916 ἀνεπαμύνητος πρὸς τοὺς πολέμοινας.
ἀνεπανάκλητος -ον μον. ἀμετάκλητος, μὴ ἀνακαλούμενος : Πλανούδ. σχολ. Ὁσίδ. Μετ. 6,264.
ἀνεπανάκτος -ον νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαναχθῆ // ὁ μὴ ἐπαναγόμενος.
ἀνεπανάληπτος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐπαναλαμβανόμενος, ὁ μὴ ἐπαναληφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαναληφθῆ.
ἀνεπανώρθωτα ἑπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπανώρθωτων βλ. λ. 2) : χαντακόθικκα ἀνεπανώρθωτα.
ἀνεπανώρθωτος (-η)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ χρῶν ἐπανορθώσεως, διορθώσεως, ὁ τέλειος : Φιλ. Κοσμ. 2,614,36 ἀνεπανώρθωτα τὰ τοῦ Θεοῦ 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ὁ ἀνεπιδεκτος ἐπανορθώσεως ἢ διορθώσεως, ἀθερδύετος, νεώτ. κ. δημ. μ. ἐπὶ κακῶν : Θεων. Πρ. 98 ἀνεπανώρθωτον τὸ πρᾶσθεν, ἴωσ. Α 16,1,13 ἀνεπανώρθωτον ἀτύχημα, - ὀπείστημην ἀνεπανώρθωτον ἀπώλειαν, - ἀνεπανώρθωτη σιφορά.
ἀνεπανορθῶτης νεώτ. ἀθεραπεύτως, κατὰ τρόπον ἀνεπανώρθωτων βλ. λ. 2),
ἀνεπανώτεια ἑπίρρο. δημ. κ. ἀναπάντεια κ. ἀπάντεια ἀπροσοκλήτως, ἀπροόπτως.
ἀνεπανώτεις -η-ο μον. δημ. κ. ἀναπάντεις κ. ἀπάντεις ἀπροσοκλήτως, ποῦ δὲν τὸν ἀπάντεις : Ἀραβ. Μυθολ. 2,86 συμβεθεθικὸς ἀνεπανώτειχον τὸν ἐμπόδιε, - ἀνεπανώτεια καλὰ, - μάς ἤρθε στὸ ὀπιτὶ ἀνεπανώτεις.
ἀνεπαρὰ διὰ ἰή) δημ. κ. ἀναπαρὰ διὰ κ. ἀπαρὰ διὰ ἡ ἔλλειψις χρημάτων, ἡ ἀχρηματία, πένια.
ἀνεπαρὰ διὰ ρη-α δημ. κ. ἀνεπαρὰθος ὁ ἀχρηματός ἄ. ἀδέκαρος, ἀπέταρος.
ἀνεπαρκαίει ἰή) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ μὴ εἶναι τις ἐπαρκής, ἀρκετός, ὅσος χρειάζεται, τὸ νὰ εἶναι ἑλληπὸς εἰς κανότητα, εἰς δύναμιν, εἰς πωσότητα, εἰς ποιότητα : ἐπὶ προσώμ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἀνεπαρκαίει ἐπιστημονικῆ (ἢ ἔλλειψις τῆς ἀπαιτουμένης ἐπιστημοσύνης) - ὑπερσιακῆ (ἀνικανότης εἰς τὰ τῆς ὑπηρεσίας) - χρηματικῆ - πνευματικῆ (περιφρ. ἢ ἀληθιότης, ἢ ἀβελόνοια) - σωματικῆ ἢ καχεξία) - ἀνεπαρκαίει κυβερνήτου, - διδασκαλοῦ, - τεχνίτου ἢ κυβερνήσεως, - διδασκαλίας κττ. - ἀνεπαρκαίει προσωπικοῦ, - μηχανημάτων, - ὀπλισμοῦ κττ. - ἀνεπαρκαίει τσοῦφιων. -

παραγωγής - εὐσουλίας κτ. || [ατρ. ἀνεπαρκεία ἀρραγών τινός τοῦ σώματος, ἢ ἔνεκα ανατομικῆς ἀλλοιώσεως ἢ λειτουργικῆς διαταραχῆς ἢ κανονικῆ ἢ ἑλληνικῆ λειτουργία αὐτοῦ, ὅταν ἀνεπαρκεία βαλβίδων (τῆς καρδίας) - ἠσπτική, - νεφρική κλ.: || μαθημ. ἀνεπαρκεία ὄρων, ἢ ἔλλειψις τῶν συνθηκῶν, τῶν ἀπαυσιμῶν πρὸς παραγωγὴν φαινομένου τινός.

ἀνεπαρκής-ες νεώτ. ὁ ἔχων ἀνεπαρκείαν βλ. ἑλληνικῆ, ἑλαττωματικῆς, πλημμελῆς, ἀνίκανος - ἀνεπαρκῆς τροφή - ἐργασία - συλλογισμός κτ. **ἀνεπαρκῶς** ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. μὲ ἀνεπαρκείαν βλ. ἀνεπαρκῶς τρέφεται, - ἐργάζεται, - μελετᾷ. **ἀνεπαύδηντος-ον** μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος αὐξήσιν: Γραμμ.ἀνεκδ. Ὁξ4,180 τὸ κυρίως μεγαύθη. ἢ ἀνεπαύητὰ εἶπιν || νεώτ. κ. ὁ μὴ ἐπιδύθειβεις: ἀνεπαύητα ἔμειναν τὰ ἐπίδοματα. **ἀνεπαυδέτως** ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσθέτου αὐξήσεως.

ἀνέπαφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνέπαφον βλ. λ.

ἀνεπαφής-ές μτγν. ὁ ἀνέπαφος βλ. λ. **ἀνεπαφός(-η)-ο(ν)** κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. δδικοτικός, οχλό. «οὐ αὐδέεις ἀφῆται», ἀθίγη, ἀγγίχτος, ἀνέγγιχτος, ἀπεπράκτος: || συνεκδ. ἀθλαθής, μὴ ἑλληνικῆ, ἀκέραιος, Σουίδ. «ἀνέπαφον ἀνεύθυνον, καθαρὸν»: Δημ.93,5 ἀνέπαφα (τὰ ἀργύρια) παρέχων, Ἐπιγρ.Φωκ.1528 ἀλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφα ὑπὸ πάντων, Μην.1,12 Συναξάρ. Ἀγ. Μερτίου. ἐπὶ τόπος οὐχ εὐρίσκωτο ἐν τῷ τῷ μάρτυρος σώματι μολώπων καὶ τραυματίων ἀνέπαφος, - ἀνέπαφος περιουσία, Ζερβ.Τραγ.Κ.Κ.28 μὲ ἀμείναν ἀνέπαφα τὰ θεία στολίσια: || συνεκδ. ὁ δι' ὃν δὲν ἠοχολήθη τις, ὃν δὲν ἠροῦνησε, περὶ οὗ δὲν ἐπραγματεύθη: Φίλιπ.3,7,61 ἀνέπαφα συγγραφαί: || κ. μτφ. ἀπρόσβλητος, ἀφογος, ἀμεμπτος: Θεοφρ.π.Στοδ.2,44,22 σώφρων καὶ ἀνέπαφος (γυνή), Μ. Ἀντωνίν.3,4 πάσης ὑβρεως ἀνέπαφος.

ἀνεπαφροδισία(ή) ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἡ ἀναφροδισία, ἢ ἔλλειψις ἀφροδισιακῆς χάριτος, τὸ νὰ εἶναι τις ἀναφροδίτος, ἀνεπαφροδίτος βλ. λ.

ἀνεπαφρόδιτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀναφροδίτος, ὁ ἄνευ ἀφροδισίου χάριτος, ὁ ἐρωτικῆς γοητείας, θελητήρου ἐστερημένος: Σουίδ. «ὁ μὴ ἐπιχαρις καὶ ἀηδής»: Ἀλκίφρ.3,60 ἀνεπαφρόδιτους καὶ ἀχαρίστους κ. παραθ.: Ξεν.Συμπ.8,15 ἡ τῆς φύλης φιλία διὰ τὸ ἀγνὴ εἶναι... διὰ τοῦτο καὶ ἀνεπαφροδιτοτέρα.

ἀνεπαφροδίτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαφροδίτου βλ. λ.

ἀνεπαφώς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνέπαφον βλ. λ., ἀθίγη, ἀθλαθής Σουίδ. ἐν λ. ἀφασάτως.

ἀνεπαχθής-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπαχθής, μὴ ὀχληρὸς μὴ ἐπιφάρα βάρος: Λοικ.Ἐπ.Κρον.34 ἀνεπαχθὴ σκώμματα, Ἐπικτ.33,11 τὸ ἀνεπαχθές φύλασσα, - ἀνεπαχθῆς φορολογία, - ἐργασία: || ἄνετος, ὁ ἀκόπος, ὁ ἀλυπος: ἀνεπαχθῆς βίος. **ἀνεπαχθός** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαχθῆ: Φρόνιχ.π.Β 4,14 εἰ βέλοισ ἀνεπαχθῶς σκώφαί τινα πωγωνίαν, Πλάτ. Ἠθ.54C ἀνεπαχθῶς καὶ μετρίως φέρουσι, - ἀνεπαχθῶς διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις.

ἀνεπαγκλήτος-ον μον. ἀκατηγόρητος, ἀμεμπτος, ὁ ἀνεγκλήτος: Νέων.Χρον.245 C κρατῶσαν ἔστι δῆπουλέν καὶ παρά γε θεῶ ἀνεπαγκλήτων.

ἀνεπαγκλήτως ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ἀνεπαγκλήτου: Νέων.241 D ἔκείνα ἀνεπαγκλήτως ἐργάσασα.

ἀνεπαίνομαι μτγν. ἐπαίνομαι, βιάζομαι | ἀμφ. | **ἀνεπαίσκατος-ον** οχλό. κ. νεώτ. ὁ οὐκ ἐπείσκαχθῆς, ὁ ἐκ γενικῆς, ὁ ἐνωτικός: || νεώτ. ὁ μὴ ἐξωθεν

εἰσπαχθῆς, οὐκ ἐπείσκατος, ἐπὶ ἁθῶν, ἐθίμων, τρώπων ἀμφίσεως κτ.

ἀνεπάκτατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ ἐπὶ λέξεων, ὁ μὴ ἐπεκταθεῖς, ὁ μὴ ἠκτιβῆς κατὰ συλλαβὴν, Ἰσοσύλλαθος: Διον.π. ΑΒ 818,19 ἀνεπέκτατα ὀνόματα - ἀνεπέκτατοι πρόθεσις ἐκ, πρὸ κλπ. ἀντιβ. ἐπεκτεταμέναι ὁλον ὄπα, ὄπαίρ, **ἀνεπάκτατος-ον** γλωσσ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐλέγχου.

ἀνεπάλευστος-ον οχλό. ὁ μὴ ἐπανερούμενος, ἀνεπίστροφος, ἄνευ ἐπανόδου: Σουίδ. ἐν λ. ἀπερίτροπος.

ἀνεπαύδηντος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἐπέδυσι, περιβλημα ἐξωτερικόν, ντύσιμο: ἀνεπαύδηντος ταξιδιωτικὸς σάκος: 2) εἶδ. ἐπὶ χρημάτων, ὁ μὴ τοποθετηθεῖς, διατεθεῖς εἰς ἀγορᾶν πλῆων, μεταχῶν κτ. ἢ εἰς ἐπιγέρσην: ἀνεπαύδηντα κεφάλια.

ἀνεπαύρηστος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπαύρηστος βλ. λ.

ἀνεπαύρηστος(-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἐπεεργασίας, ἀτέλης, ἀνεργαστος, ὀδοῦλευτος: Εὐστ.οχ.499,21 || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ βιομηχανικῶς ἐπεεργασμένος ὀύτως, ὥστε νὰ καταστῇ κοινῆς χρήσεως: ἀνεπαύρηστος πρῶτα ὕλαι - δέματα, - καννά - μέταλλα ἀνεπαύρηστα: || ἐπὶ πνευματικῶν προϊόντων, ὁ μὴ μετ' ἐπιμελείας γενόμενος, μὴ συμπληρωθεῖς, μὴ τελειωθείς: ἀνεπαύρηστος σύγγραμμα.

ἀνεπαύρηστος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαύρηστος βλ. λ.

ἀνεπαύρητος-ον ὁ δι' ὃν δὲν ἐδόθη ἐπεξηγήσις, ὁ μὴ διευκρινισθεῖς, πλήρωος ἐξηγηθεῖς: Γαλ. 15,14 ἀνεπαύρητος καταλιπεῖν.

ἀνεπαύρητος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ἐρείσματος, ἀστήρικτος: Ἰουβλ.Μαθ.Ἐπιστ.2,198.

ἀνεπαυθρίαστος-ον μον. ὁ μὴ ἐρυθριῶν ἢ μὴ ἐρυθρίασις.

ἀνεπαυθρίασις-εως γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπερωτήσις.

ἀνεπαυρήτως-ον ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἡ κατὰ τὸ Ρωμ. δίκαιον ἐπερωτήσις, συμφωνία, ἀποδοχή: Ἰουστίν.Νεαρ.136,4 τὸ μὴ προσήκειν ἀνεπαυρήτων τρέχειν τόκον.

ἀνεπαυρήτω-ᾶω γλωσσ.κ.νεώτ. ἐπερωτῶ ἐκ νέου.

ἀνεπαυρήτω ἦσ. «ἀάνετα».

ἀνεπαυρήσασα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπαυρήσασα βλ. λ.2).

ἀνεπηρέαστος(-η)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπηρείας, ἄνευ ὑβρεως, ὁ ἀπεπράκτος: Μέμν.Ἐξ.11 ἀνεπηρέαστον τὴν ἀρχὴν συντηρῶν || ὁ ἄνευ πίσεως, ὀχλήσεως: Ἀρχιμ.Μ153 ἴνα ἀνεπηρέαστος μὲν ἢ κάτω κοιλία γένηται: 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπηρείας, ἐπιβλοῦς ἐπιδράσεως, ὁ ἀμερόληπτος, ὁ ἀκέραιος, ὁ τὴν γνώμην, τὸ πρόηγμα, τὴν ἐνέργειαν ἀνεξάρτητος: ἀνεπηρέαστος δικαστῆς - ὑπάλληλος - πολιτικός, - ἀνεπηρέαστη γνώμη: 3) ὁ μὴ ὑποτάξ ἐπιδρασαν, ἀμερόληπτος: τὰ πρῶματα αὐτὰ διατηροῦνται ἀνεπηρέαστα ἀπὸ τῆς ὑπράσιαν, - ἡ κοινὴ γνώμη ἔμεινεν ἀνεπηρέαστος **ἀνεπηρέαστως** ἐπίρρ. μτγν. μον. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπηρέαστου βλ. λ.

ἀνεπηής ἦσ. «ὀφωος».

ἀνεπιδάρτητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νέων ὑποχρεώσεων, ἄνευ προσθέτων βαρῶν, χωρὶς ἐπιδάρουσι.

ἀνεπιδάρτος(-η)-ο(ν) Ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀνεπιδάρτους, ὁ μὴ διὰ νέων βαρῶν, ὑποχρεώσεων βαρυνθεῖς ἢ βαρυνόμενος: Ἐπιγρ.π.Β 2,879 ἐν ἄπασιν ἀνεπιδάρτητον φυλάξοντα τὴν πόλιν: 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ἐπιδεδωρημένος, ὁ ἀπληγαμένους βαρῶν: ἀνεπιδάρτος ἐξ οἰκογε-

υακῶν ὑποχρεώσεων, - ἀνεπιβάρητη ἔχει ὅλη τὴν περιουσία του (ἀνευ χρεῶν) 3) δημ. ὁ μὴ ἐπιφρών, προζενών βάρος, ἐνόηλοι, ἐπι προσώπῳ : ἀνεπιβάρητος εἶναι ὁ γερὸς στὸ σπ.τι.

ἀνεπιβάρυντος (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀνεπιβάρητος βλ. λ.

ἀνεπιβασία (ἡ) μγν. τὸ ἀπροσπέλαστον, τὸ ἀπόροπον, τὸ ἀπᾶπτον || τὸ μὴ ἐπιβαίνεισθαι : Ἡρακλ. Ἐπιστ. εἰς Εὐνάοι. σπμ.430 παισι παίδων ἀνεπίδασαν φησιἀσμένοι.

ἀνεπιβίβατος -ον κ. νεώτ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐπιβῆ, ὁ ἀπόροστος, ἀπροσπέλαστος : Πλουτ. Ἡθ.223 Β ἀνεπιβίβατον ἐποίησε τὴν Σπάρτην (ὁ Λυκοῦργος), Διοδ.Σ 17,82 ἄξανα καὶ ἀνεπίδασα πάντα τὰ μέρη τῆς χώρας 2) νεώτ. ἐπι ἴππων, ὁ ἀπὸ τοῦ ἴππου ἀφιππευσέ τις κ. εἰδ. ὁ τοῦ ἀφιππεύσαντος πρὸς πεζομαχίαν 3) νεώτ. ἐπι θηλέων ζῶων, ὁ μὴ βατευθεῖς.

ἀνεπιβλαθής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπιβλαθῆς, ὁ οὐδέριαν προζενών βλάβῃν : ἀνεπιβλαθεὶς σκώληκας.

ἀνεπιβλαθῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης.

ἀνεπιβλεπτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπιβλεπτον βλ. λ.

ἀνεπιβλεπτός (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιτρούμενος, μὴ φρουρούμενος, μὴ ἐποπτευόμενος : ἀνεπιβλεπτός ὑπηρεσία, - ἀνεπιβλεπτο σχολεῖο.

ἀνεπιβλέπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐπιβλέψεως, ἀνεπιτηρήτως.

ἀνεπιβλάφια (ἡ) νεώτ. ἡ ἑλλειψὶς ἐπιβλέψεως.

ἀνεπιβλήτος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιβλητὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐπὶ ἄλλων ἔχων, ὄθεν ὁ ἀδρανής, ὁ ἀμέλῃς : Φιλῶδ. Μουσ.155 ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισιώσα (ἡ μουσικῆ) καθάρει ἀφροδίτα (ἡ μέλη) 2) νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιβλήῃ εἰς ἄλλου, ὁ μὴ ἐπιβλητός : ὁ κεραλικὸς φόρος εἶναι σήμερον ἀνεπιβλητός || κ. ὁ μῆλῃ ἐπιβληθείς, ἐπὶ φόρων, ἀπαγορευτικῶν διατάξεων κτ. : οἱ ἀποφασισθέντες περιορισμοὶ ἐισαγωγῆς εἶναι ἐπὶ μῆνας ἀνεπιβλητοί.

ἀνεπιβλήτως μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιβλητον βλ. λ.

ἀνεπιβουλα ἐπίρρ. δημ. ἐλικρινῶς, ἀδόξως.

ἀνεπιβούλευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐπιβουλής.

ἀνεπιβούλευτος (-ῆ)-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ἐπιβουλής, ἀνευ δολοποικίας, ὁ μὴ ἐπιβουλήν ποιούμενος ἢ ὑφιστάμενος : Θουκ.3,37 διὰ γὰρ τὸ καθ' ἡμέραν ἀδαεὶ καὶ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἄλληλους, Διοδ.Σ 57 ἀσινῆ καὶ ἀνεπιβούλευτα, Ἐκκλ. Ἐσπερ.Ευχ.5 ἀνεπιβούλευτον τὴν ζῶην ἡμῶν διαφύλαξον, - ἀνεπιβούλευτος ἀνέργεια (μὴ ἐνέχουσα ἐπιβουλήν), - ἀνεπιβούλευτος κυβερνήτης || ὁ μὴ εἰς ἐπιβουλήν ὑποκείμενος : Διογ.Α 6,93 Διογένοους εἶναι πολιτὴς ἀνεπιβούλευτος φθῶνος, - ἀνεπιβούλευτον εἶναι τὸ πᾶν τιμας || νεώτ. κ. δημ. κ. ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐπιβουλεύεται : ἀνεπιβούλευτος ἴστω ἡ ἐλευθερία.

ἀνεπιβουλεύτως ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιβούλευτον βλ. λ. : Εὐστ.Πον.ΙΙ,30, Σουῖδ.ἐν λ. ξανθός, - ἀνεπιβουλεύτως ἐπολιτεύθη.

ἀνεπιβουλος (-ῆ)-ο(ν) Παν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιβουλήν ὑποστάς 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιβουλος, ὁ μὴ δόλιος, ὁ ἐλικρινής, ὁ ἀνεπιβουλος πολιτευτής, - ἀνεπιβουλη γυναῖκα.

ἀνεπιβούλους ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. οὐχὶ δολίως.

ἀνεπιγνώμοσύνη (ἡ) μων. ἡ ἑλλειψὶς ἐπιγνώσεως, ἡ ἀγνοία : Πρωκ. ἐν Μ.9,12.

ἀνεπιγνώμων-ονος-ἴγνωνον μγν. κ. μων. ὁ μὴ ἐπιγνώμων ἔχων, ὁ μὴ ἀισθανόμενος τι, ὁ ἀγνοῶν : Πόρφ. Ἀποκλ.145 φύσει γὰρ ἀνεπιγνώμων τοῦ ἀπόντος τοῦ ἄλλου 2) ὁ ἐπιλαθόμενος, ἐπιλήσιμον τίνος : Ἄνω. πρὸς Εὐνάοι.2,262 ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλααρημένων.

ἀνεπιγνώσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ μὴ ἔχη τις ἐπιγνώσιν, σαφὴ ἀντίληψιν τίνος : Ἄκροπ.29,9,93 τὸ ἐν ἴππων ἄνευ εἰσαγωγῆς διατελεῖται.

ἀνεπιγνώστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐπιγνώσεως, ἐν ἀγνοίᾳ : ἀνεπιγνώστα μιλαεὶ πᾶσι ὄλα, - ἀνεπιγνώστα τὸν ἐξήμιωσε.

ἀνεπιγνώσιος (-ῆ)-ο(ν) μγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιγνώσιος, ὁ μὴ σαφῶς γνωστός : Στοδ. 1,968 τῆς ἀνεπιγνώστου ταύτης διεσπόμενον ἡγεμονίας, ἴωσ.ΑΙ 12,2,10 τῆς συμβολῆς τὸ ἀνεπιγνώστον || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατ' ἐπιγνώσιν ὢν ἡ γενόμενος, μὴ κατὰ σαφῆ συνειδησιν καὶ γνώσιν : ἀνεπιγνώσιος ὑποκινητῆς ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, - ἀνεπιγνώσιος προστάτης τῆς ἀδικίας, - ἀνεπιγνώσιος κακοήθεια 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπιγνώσεως, σαφούς διεκρινίσεως : ἀνεπιγνώσιος ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμοῦ μας, - ἀνεπιγνώστον μυστήριον.

ἀνεπιγνώστως ἐπίρρ. καὶ νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιγνώστον βλ. λ. : Πολυδ.18,18,16, - ἀνεπιγνώστως τὸν ἀεόθησα.

ἀνεπιγγραφία (ἡ) μων. τὸ μὴ εἶναι τι ἐπιγεγραμμένον, τὸ ἀγράφως ὑπάρχειν : Θ.Στουδ.75 ὁ τῆ ἀλόφ ἀνεπιγγραφία.

ἀνεπιγγραφῶς (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιγραφὴν, ὄνομα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένον : ἐπιστολὴ ἀνεπιγγραφῶς, Ἐπιγρ. Ἀττ.155,30 χιτωνίσκιον ἀνεπιγγραφῶν (μὴ φέρον ὡς συνήθως τὸ ὄνομα τοῦ ἀφιερῶσαντος) 2) ὁ μὴ ἔχων σαφῆ γνωρίσματα, οἷον περὶ τοῦ κτήτορος ἢ περὶ τῆς χρήσεως, ἐπὶ κτισμάτων : Πολυδ.8,33,6 οἰκία ἀνεπιγγραφῶς Διοδ.Σ 1,64 πυραμῖς ἀνεπιγγραφῶς.

ἀνεπιγγραφῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐπιγραφῶν.

ἀνεπιγρόφως ἐπίρρ. αἰολ. τ. ἀνεπιγρόφως βλ. λ.

ἀνεπιβάνειστος-ον Πάν. Ἐπιγρ. κ. σχολ. ὁ μὴ ἐνεχυρασθεὶς ἢ ὑποθηκευθεὶς πρὸς λήθην θανείου : Πάν.Β 20 καθαρὸς ἀπὸ παντός θρεψιλήματος καὶ ἀνεπιβάνειστος 2) ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἐνεχυράσῃ, νὰ ὑποθηκεύσῃ : Ἐπιγρ. χωρία ἀνεπιβάνειστα ἰδιωτικῶ θανείου.

ἀνεπιβείης-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιβείης, ὁ μὴ χρεῖσιν τίνος ἔχων, ὁ ἐσπρόκων, ὁ αὐτάρκης : Πλάτ. Νόμ.12,94 Β ὄπως ἀν ἀσθῆν ὁ τάφος ἔχη . . ἀνεπιβείη χύματα, Λουκ.Νεκρ.Δ τούτων ἀπάντων ἴσμων ἀνεπιβείεις.

ἀνεπιβείκνυμι μων. δεικνύω, φανερώω ἐπιδεικτικῶς : Φώτ.1,314.

ἀνεπιβείκτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπιβείκτον βλ. λ.

ἀνεπιβείκτικῶς-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐπιδείξειν βλ. λ.

ἀνεπιβείκτικῶς-ότης-ότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπιβείκτου βλ. λ.

ἀνεπιβείκτος (-ῆ)-ο(ν) μγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιδειχθῆ, ὁ μὴ ἐπιδεικτικὸς ὢν : Σέξτ. Ἐμπ.701,9 καὶ σοφίαν φησὶν ἀνεπιβείκτον . . ὑγείας ἀπόσσης, Εὐστ.σχόλ.95,39 Νέστορα τὸν διὰ τὸ γῆρας ἀνεντρέφῆ καὶ ἀνεπιβείκτον 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀγαπῶν, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιδεικνύηται, ὁ ἀποφεύγων νὰ ποιῆται ἐπιδείξειν, οἷον πολυμαθείας, πλοῦτου, δυνάμεως κτ. : ἀνεπιβείκτος σοφός, - ἀνεπιβείκτικη γυναῖκα.

ἀνεπιβείκτως ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιβείκτον βλ. λ.

ἀνεπιβείκτικῶς-ότης-ότης (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀνεπιβεκτος βλ. λ.

ἀνεπιβεκτός (-ῆ)-ο(ν) μγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιδεικτικὸς τίνος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιδειχθῆ τι : Σέξτ. Ἐμπ.Μ 9,33 παντός κακοῦ ἀνεπιβεκτός, Εὐστ.σχόλ.548,45 ὁ χρυσὸς τοῦ ἰοῦ ἀνεπιβεκτός ἐστίν, ὁ ἀδάμας εἶναι ἀνεπιβεκτός τομῆς || μὴ ἀποδεικτικὸς, ἀνίκανος νὰ δεχθῆ, νὰ λάβῃ, νὰ

ὑποστή : ἀνεπιδέκτος μορφώσεως, - ἀνεπιδέκτη γὰ μάρτυρ, - θέμα ἀνεπιδέκτον συζήσεως. 2) ὃν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶμεν, ἀνένδεκτος : Γρηγ. Νασί. ἀδύνατον καὶ ἀνεπιδέκτον ὡς ποινὴν εἶναι τὸν Θεόν, - ἀνεπιδέκτον ἀμφιβολίας.

ἀνεπιδέκτως ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιδέκτον βλλ. : Ἀθανάσι. 1.495.

ἀνεπιδέξια ἔπιρρ. δημ. ἀδεξίως βλλ.

ἀνεπιδέξιος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. 3ημ. ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ὁ ἀδεξίος.

ἀνεπιδεξιότης-ότητος (ή) νεώτ. ἡ ἑλλειψίς ἐπιδεξιότητος, ἀδεξιότητος.

ἀνεπιδεξίως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιδεξιότητος, ἀδεξίως βλλ.

ἀνεπιδέτος-ος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδεθείς δι' ἐπιθέσμου : Ἰππ.795 D πρὸς τὰ ἀνεπιδέτα προσβαλλόμενα, - ἀνεπιδέτον τροῦμα.

ἀνεπιδέκτως-ον μτγ. ὁ μὴ δηκτικός, μὴ ἐρεθιστὸν προκαλῶν Ἰ. Διοσκ.5,91 ἀνεπιδέκτως ἐμπλάστοις.

ἀνεπιδηλος-ος ὁ μὴ ἐπιδηλος, ὁ φανερός.

ἀνεπιδικαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιδικασθείς, μὴ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως χορηγηθείς ἢ ἀναγνωρισθείς εἰς τινα, μὴ δικαστικῶς ὁρισθείς : ἀνεπιδικαστοὶ τόκοι.

ἀνεπιδικάτως ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιδίκαστον βλλ.

ἀνεπιδικος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδίκος, ὁ ἄνευ ἀμφισβητήσεως δικαστικῆς, ἐπὶ κληρονομίας ἢ κτήματος ἀκινήτου : Ἰσαί.44,1 ἀνεπιδικα ἄχριν τὰ πατρώα, Δημ.1135,27 ἀνεπιδικος μὴ ἔχειν ἄχριν μήτε κλῆρον μήτε ἐπικλήρον ἢ νεώτ. γεν. ὁ μὴ δικαστικῶς ἀμφισβητούμενος.

ἀνεπιδικῶς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιδίκων βλλ.

ἀνεπιδύω ὄρρ. τοῦ ἀνεπιδύω ἀναβρύω, ἐξέρχουμαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν : Πλούτ. Ἄντων.60 τῶν οὐ λίθινων ἀνδριάντων ἑνὸς ἰδρώος ἀνεπιδύειν ἡμέρας πολλάς.

ἀνεπιδοκίητος-ον ἄπροσδοκίητος : Αὐτόλυκ.2, 54 οὐκ ἐστ' ἀνεπιδοκίητον ἀνθρώποις κακῶν.

ἀνεπιδοτος-ος ὁ μὴ ἔχων ἐπίδοσον, ὁ μὴ αὐξάνων, ὁ μὴ προσδεύων, ποῦ δὲν προκόβει : Θεόφρ. Αἴτ.Φ 7,4,8 ἀναυξέες τε καὶ ἀνεπιδότον. 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδοθείς πρὸς δὲν ἀποστέλλεται : ἐπιστολὴ ἀνεπιδότως ἢ νομ. ἐπὶ ἐνοράφου οὗ δὲν ἐγένετο διὰ δικαστικοῦ κλητήρος ἢ ἄρμοδιου ὑπαλλήλου ἐπίδοσις : ἀνεπιδότος ἀγωγή, - ἀπόφασις.

ἀνεπιδότως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπίδοσεως, ἀπρόκοπτα ἢ νομ. ἄνευ δικαστικῆς ἐπίδοσεως, κοινοποιήσεως.

ἀνεπιδρατος-ος νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπίδρασιν, μὴ δεκτικός ἐπιδράσεως παρ' ἄλλου.

ἀνεπιδράτως ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιδραστον βλλ.

ἀνεπιδύτος-ος μον. ὁ μὴ δύων : Ἰ. Δαμασκ.2,857. ἀνεπιδύτως ἔπιρρ. μον. χωρὶς τὰ ἐπηρεχίται δύσις, ἀδασίλευτα : Θ. Στουδ. ἔν Μι.5,63,10 ἀνεπιδύτως τοῦ φάσους μαρμαρυσσοντος.

ἀνεπιεικία (ή) κ. νεώτ. ἑλλειψίς ἐπιεικειᾶς, αὐστηρότης : Δημ.845,21 πολὺ ἀν δικαιότερον τοῦτον μισήσατε, ἢ ἐμοῦ τιν' ἀνεπιεικίαν κατανοήτε.

ἀνεπιεικίης-ές ὁ μὴ ἐπιεικῆς, αὐστηρὸς ἀσκηπτός : Οἰκω.3,66,2 ἐδοκοῦμέν τιν' ἀνεπιεικέστερον πράξει, Πολυδ.δ.6,124 ἀνεπιεικῆς δικαστής, - ἀνεπιεικῆς ἀπόφασις, - ἀνεπιεικὴ μέτρα.

ἀνεπιεικῶς ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιεικειᾶς, σκληρῶς, ἀπαυθρόπως.

ἀνεπιζηλος-ος νεώτ. ὁ μὴ ἐπιζηλος, μὴ ἀξιοζήλευτος : ἀνεπιζηλος θεσις.

ἀνεπιζητήσια (ή) μον. ἑλλειψίς ἐπιζητήσεως, ἐπιδοξέωσις : Ἀνδρόν.π. Παθ.745.

ἀνεπιζητήτως-ον Ἐπιρρ. ἀνεπιληπτος : ταῖς κοιναῖς χρεῖαις ἀυθαίρετῶς λειτουργῶν ἀνεπιζητήτων πόνον εἰσέφερε.

ἀνεπιζητήτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιζητήσεως ἢ ἐπὶ ἄφους λόγου, ἄνευ ἐπιτηδεύσεως.

ἀνεπιθῆτος-ον ἀνεπιθῆτος προσθήκης, ἀνεπιθῆτος : Δικαιογρ.59,7 ἀνεπιθῆτος ποινηρία.

ἀνεπιθεώρητα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ ἐπιθεωρήσεως, ἄνευ ἐξελεγκτικῆς ἐρεύνης.

ἀνεπιθεώρητος-ος μτγ. ὁ μὴ ἐπιθεωρηθείς, ὁ μὴ ἐξετασθείς ἢ νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἐπιθεωρήσεως : ἀνεπιθεώρητον σχολαίον, - δικαστήριον, - στρατεύμα.

ἀνεπιθεωρητως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιθεωρήσεως, ἄνευ ἐξελεγκτικῆς ἐρεύνης.

ἀνεπιθάλωτος-ον μτγ. ὁ μὴ θολωθείς, καθαρὸς : Σέξτ. Ἐρμ.Μ 1,303,284 καθαρὸν ἀπὸ κακίας τήρησόν τὸν νοῦν καὶ ἀνεπιθάλωτον.

ἀνεπιθύμητα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ ἐπιθυμίας, χωρὶς εὐχαρίστησιν, δυσαρέστως.

ἀνεπιθύμητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιθυμίας ὢν, ὁ μὴ ἐπιθυμῶν : Κλημ. Ἄλ. Στρωμ.4, 535,632 θεὸς ἀπαθής, ἀθύμος τε καὶ ἀνεπιθύμητος, Στθ.2,6,14 ἀσφρανα εἶναι οὐτε τὸν ἀνεπιθύμητον οὐτε τὸν ἐπιθυμητικόν. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιθυμητός, ὃς ἢ παρουσία εἶναι δυσάρατος : ἀνεπιθύμητος ἐπισκεψίς, - ἀνεπιθύμητη συνάντησις ἢ εἰδ. μον. ἀνεπιθύμητος ὁ ἀλλοδαπός, οὗ δὲν εἶναι ἀνεκτὴ ἢ ἐν τῇ χώρα ἐγκατάστασις ἢ παρατεταμένη διαμονή. 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προκαλῶν ἐπιθυμίαν, πόδον : τ' ἀνεπιθύμητα φαγητά, - ἀνεπιθύμητη γυναῖκα.

ἀνεπιθύμητος ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιθύμων βλλ.

ἀνεπιθυμία (ή) νεώτ. ἡ ἑλλειψίς, ἡ ἀπόλεια ἐπιθυμῶν ἰδίως αὐτοσυμπληρωσῆς ἢ γενετήσιου ἐνστικτοῦ, ἑνδεικτικῆς παθολογικῆς ἀδουλίας.

ἀνεπικάλυπτος-ος μον. ὁ μὴ ἐπικαλυμμένος, φανερός : Τζέτζ.σχόλ. Ἰλ.150.

ἀνεπικάλυπτος ἔπιρρ. μον. ἄνευ ἐπικαλύψεως, ἄνευ προσηγματος, φανερός : Ν. Χων. Χρον.80 C αὐτὸς ἀνεπικάλυπτος αἰτίαν πλάσασμένος.

ἀνεπικαμμένος-ος μον. ὁ μὴ ἐπικαμφθείς ἢ ὁ μὴ κομψόμενος : Εὐσεβ. Ἐκκλ. 1.158.

ἀνεπικάμπτως ἔπιρρ. μον. ἄνευ κάμψεως, ἀολυγίστως, ἀνευδότης : Εὐσεβ. Ἐκκλ. 1,97 ἀνεπικάμπτως καὶ ἀνεπικαλύτως.

ἀνεπικάρπυτος-ος νεώτ. ὁ μὴ εἰς ἐπικάρπιον δοθείς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δοθῇ.

ἀνεπικαυτός-ος ὁ ἀνεπικαυτός βλλ.

ἀνεπικαυτός-ον μτγ. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καίόμενος, ὁ μὴ ἠλιοκαῖης γενόμενος : Διοσκ.2,50 ἀνεπικαυτὰ πρόσποα.

ἀνεπικέλευτος-ος ὁ μὴ ὑπὸ κέλευσιν, προσηγνὴν τελῶν, ἀνεπιδέκτος κελύεματος, διαταγῆς ἢ μτρ. ἐπὶ γέραςου γῆς, μὴ καλλιεργήσιμος, ἀφορός : Φιλ. Μήχ.2,207 ἀνεπικέλευτος φθισίς.

ἀνεπικελεύτως ἔπιρρ. μτγ. ἄνευ ἐπικελεύσεως, ἄνευ προσηγῆς.

ἀνεπικερδής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπικερδῆς, μὴ ἀποφέρων κέρδος : ἀνεπικερδῆς ἐπιχειρήσις.

ἀνεπικερδῶς ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπαρκοῦς κέρδους, ἄνευ ὠφελιμμάτων.

ἀνεπικηρύκευτος-ος μον. ὁ ἄνευ κηρύξεως : Προκ.Κτῆσμ.4,1) πολέμιος ἀνεπικηρύκευτός τε καὶ ἀνεπικίτος. Ἡσ. εὐκήρυκτος.

ἀνεπικίρυκτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. οὗ δὲν ἐγένετο ἐπικηρύξις, ἦτοι ὁ μὴ κατὰ τὰς ὁρισμένους ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπωσὰς χαρακτηρισθεὶς ληστής, ἐπὶ φυγοποιῶν ἢ φυγοδικῶν ληστῶν.

ἀνεπικίνδυνος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπικίνδυνος ἢ ἀνεπικίνδυνος ἀλήτης.

ἀνεπικνήθωνος ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. οὐχί ἐπι-
κνήθωνος, ἄνευ κνήθωνος: Προκ.Κτισμ.5,3

ἀνεπικληρωτός-ον ἔπιρρ. ὁ μὴ ἐπικληρωθείς,
ἐπικληρωμένος: ἔπιρρ. Ἀττ.263 τριήρης ἀνεπι-
κληρωτός [ἢ ἄνευ κληρωθέντος τριηρόρουχου].

ἀνεπικλήτος-ον ὁ μὴ ἐγκλήτος, μὴ κατηγορού-
μενος, ἀφογος, ἀνεπίλητος, ἄμεμπτος: Ξεν.ΚΠ
2,1,22 ἀνεπικλήτων αὐτὸν ὄντα, ἐπιμέλεισθαι καὶ
τὰ ὄφ' αὐτῷ ἀρχόντων || κ. παραβ. αὐτ. Ἀγασ-
1,5 Κρίνασι ἡ πόλις ἀνεπικλήτων ἄνευ Ἀγ-
σίλαον. 2) νεώτ. ὃν δὲν ἐπεκαλέσθη τις: ἀνε-
πικλήτος συγγνώμη, ἀνεπίκλητος χῆρις. 3) ὁ
μὴ προσκληθείς, ἀκάλεστος: Ἀ.Ραγκ. Ἐντ.66 ἀνε-
πικλήτος δαυτιμῶν.

ἀνεπικλήτως ἔπιρρ. κατὰ τρόπον ἀνεπικλήτων
βλ.λ.η: Διον.Κ 29,22 οὐδὲν ἠτιάσθη, ἀλλ' ἀνε-
πικλήτως πάντα ἀπέδειξεν.

ἀνεπικλήτος-ον ὁ μὴ ἐπικλίνων, σταθερός.
ἀνεπικλήτος-ον ὁ μὴ κατακλιθεὶς ὑπὸ ὕδα-
τος: Ἰωσ.ΑΙ 2,10,2 ἀνεπικλήτων τεύχεος.

ἀνεπικλήτος-ον μον. τὸ μὴ κοινὸν εἰς πολλοὺς,
μὴ ἐπικοινων: Θ.Βολασμ.Συντ.Κ 2,56 ἀνεπικλιναι
καὶ κερχωρισμένα εἶναι διακρισάντο. . τὰ εἰδικῶς
τῷ ἐπισκόπῳ διαφέροντα.

ἀνεπικοινωνήτος-ον μον. ὁ μὴ ἐπικοινωνῶν,
ἀκοινωνήτος.

ἀνεπικοινωνήτως ἔπιρρ. μον. ἄνευ ἐπικοινωνίας.
ἀνεπικόρριστος Ἰσθ. ἐάνδριστος βλ. ἐπι-
κορρίζω.

ἀνεπικούρητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπικουρηθείς,
ἀδοξόητος: Φιλόμ.21,3,2 ἀνεπικούρητος σεαυτοῦ
τόν θυν λήσαι ποικῶν, - ὁ προκεχωρημένους λό-
γος ἀπέμειναν ἀνεπικούρητος.

ἀνεπικρίτης-ον μτγν. ὁ ἐφ' οὗ δὲν ὕψι-
σταται ἀλλοτρία τις ἐπικράτησις || εἰδ. ἀστρολ.
ὁ μὴ ἔχων ἐπικρατοῦντα ἐν τῷ βίῳ του πλανή-
την: Βετ.Βολ.151,5 ἀνεπικράτητος γένεσις.

ἀνεπικρίσις ἡ) μτγν. τὸ μὴ δύνασθαι διακρι-
νεῖν 2) τὸ μὴ ἐπικρίνειν: Σεξτ. Ἐμπ.Μ.11,182,723.

ἀνεπικρίτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ οὗ δὲν
δύναται τις νὰ κρίνῃ, νὰ ἀποφασθῇ, νὰ ἀποφα-
σίσῃ: Σεξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,112 ἐπαι καὶ ἀνεπικρίτος
ἔστιν ἡ ἀνωμαλία 2) ὁ μὴ κατὰ κρίσιν ὧν ἡ
γενόμενος, παράλογος, ὄπιοτος: Ἰερουκλ.Π.Πρόν.
26,28 οὐδὰ πάντα ἀνεπίσθαι ταῖς ἀλόγοις καὶ
ἀνεπικρίταις φοραῖς. 3) κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπο-
στάς ἐπικρίσιν || κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπι-
κρίσιν, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπικρίνῃ.

ἀνεπικρίτως ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνεπικρίτων βλ.λ., χωρὶς νὰ δύναται νὰ γίνῃ κρί-
σις: Σεξτ. Ἐμπ.Πυρρ.170 περὶ τῶν ἀνεπικρίτως
διαφωνουμένων || ἄνευ κρίσεως: αὐτ.175,2,88
ἀνεπικρίτως μὲν οὐ δύναται τις λέγειν || ἄνευ
ἐπικρίσεως: ἀνεπικρίτως παρήλα τὸ σκάνδαλον.

ἀνεπικρίτως-ον μτγν. ὁ μὴ κεκρυμμένος,
φανερὸς: Σχολ.Λουκ.Ζ.Τραγ.19 τῶν ἀνεπικρίτων
καὶ ἀπαρκαλύπτως λεγομένων.

ἀνεπικτήτος-ον μον. ὁ μὴ ἐπικτητός, μὴ πλῆ-
ρωα καταλήπτος, ἀνηλιπτός: Θεοδ.Ζιμοκ.Ἰστ.290
ἀνεπικτῶν ἔστι τὸ ἀπειρον.

ἀνεπικύρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν
ἐπικυρώσεως, ἡτοι βεβαιώσεως καὶ ἀναγνωρίσεως
περὶ τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ἐξουσίας: ἀνεπι-
κύρωτος συνθήκη, - σύμβασις, - ὑπογραφή, - συμ-
φωνία, - ἐκλογή, - ὑπογραφή.

ἀνεπικύλωτος-ον μτγν. ὁ πρὸς ὃν δὲν παρεν-
δύθησαν κωλύματα, ἀνεμυδιστός: Ἰωσ.ΑΙ 18,6,4.

ἀνεπικυλῶτως ἔπιρρ. μτγν. ἄνευ κωλυμάτων,
ἀνεμυδιστως, ἀνεχοχλήτως: Διοδ.Σ 2,21 χρῆσθαι
ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπικυλῶτως, αὐτ.17,84 ἀνεπικυ-
λῶτως ἀτραποπέδευσαν.

ἀνεπιλάπτως-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ ἐπιλέπων,

ὁ ἀνεπιλήτης: Πληθ.Γεμιστός η.Μουστοξ 3,5 || ἄ-
διάλειπτος, παντοθενός, ἀνεξάλειπτος: ἔπιρρ. φη-
μην ἀνεπιλάπτων.

ἀνεπιλήπτος ἔπιρρ. δημ. ἀφόγως, ἀμέμπτως.

ἀνεπιλήπτος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
μὴ ὑποκείμενος εἰς κατηγορίαν, μὴ ἐπιλήφθιος,
ἀδιάβλητος: Θεουκ.5,17,1 κἀν αὐτός τοῖς ἐχθροῖς
ἀνεπιλήπτος εἶναι ἰσχυλ. εἰ μὴ παρέξεν κατηγο-
ρίας ἀφορμῆν || κ. νεώτ. κ. δημ. ἄμεμπτος,
ἀφογος: Πολυβ.30,7,6 διεφύλαξαν ἀνεπιλήπτους
ἑαυτοῦς, - ἐπέδειξε διαγωγήν ἀνεπιλήπτον, - τί-
μιος καὶ ἀνεπιλήπτος ἀνθρώπος || τέλειος:
Ξεν.ΚΠ 1,2,15 ἀνεπιλήπτος τέχνη. 2) ἀνεξέλεγ-
κτος, ἀπερίοριστος, ἀπόλυτος: Διον.Ἀ.Ρωμ.2,14
οὐδὲ τούτων ἔχοντι τὴν ἐξουσίαν ἀνεπιλήπτον.

3) ὁ μὴ εἰς ἐπιλήψιν, κράτησιν, περιορισμὸν ὑπο-
κείμενος: ἔπιρρ. η.8,2,1005,2114 ἀφήμι θρηπτόν
μοι Ἰσρακλῶν ἐλευθέρων. . ἀνεπιλήπτον καὶ
ἀπαρνεόχλητον ἀπὸ παντός κληροῦμαι.

ἀνεπιλήπτως ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνε-
πιλήπτον βλ.λ.: Φιλ.2,2 ἀνεπιλήπτως. . καὶ σφό-
δρα ἐπαινετῶς ἠρέε ἀφόγως, Ξεν.Ἀν.7,6,37
ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι δηρ ἂν ἔληθε (ἐλευ-
θέρως, ἀκαλύτως).

ἀνεπιλήπτος-ον μτγν. μον. ἀλησμόνητος, ἀλη-
στος: Ἀριστοτ. 2,13,Θεοφύλ.Εὐ.Μαρκ.6,48 ἀνε-
πιλήπτον τρεῖν τὸ θαῦμα.

ἀνεπιλήτως ἔπιρρ. ἀδίτικως, ἀκεραίως, ἀλη-
σμονήτως: Σχολ.᾽Οδ.ε 174.

ἀνεπιλογιστία ἡ) μον. τὸ ἀσυλλόγιστον, ἡ ἔλ-
λειψις ἐπιλογισμῶν, ἡ ἀπερισκεψία: Σχολ.᾽Οδ.Ο
225 διὰ τὴν ἐκ νεώτῃτος ἀνεπιλογιστίαν.

ἀνεπιλόγιος-ον ἀσυλλόγιος, ἀπερίσκεπτος:
Φιλόδ.Κακ.24 τὰ ἀνεπι- τῶν παθῶν, Ἰσθ. « ἀνεπι-
λόγιον, τὸ μὴ διὰ τοῦ λογισμοῦ συνιστώμενον ».

ἀνεπιλογιστώ-εω οὐχὶ ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ, ὑπὸ
τῆς λογικῆς ἐμφορῶμαι, ἀγομαι, ἐνεργῶ: Φιλόδ.
Κακ.1,37 τὰ ἀνεπιλογιστούμενα.

ἀνεπιλογιστως ἔπιρρ. ἀπερισκέπτως, ἀσυλλο-
γιστως, ἀπροσεκτως: Πλάτ. Ἀξισχ.365 D συνά-
πται ἀνεπιλογιστως τῆ ἀναισθησίᾳ αἰσθησιν.

ἀνεπιλύτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ λυθείς, ὁ ἐπιδε-
δεμένος ἐσέτι, ἐπὶ πληγῆς: ἰαλ. ἀνεπιλύτων ἔλ-
κος. 2) νεώτ. μτγν. ὁ μὴ δύναμενος νὰ ἐξη-
λύσῃ: Ζήτημα, - πρόβλημα ἀνεπιλύτων || κ. ὁ
μὴ ἔχων ἐπιλυθῆ, ὁ ἀκόμη ἄλυτος: ἀνεπιλύτος
ἀκόμη ἡ διαφορά μας.

ἀνεπιλύτως ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνε-
πιλύτων βλ.λ.2).

ἀνεπιμεικτός-ον δ.γρ. τοῦ ἀνεπιμικτός βλ. λ.

ἀνεπιμειξία ἡ) δ.γρ. ἀνεπιμείξια βλ. λ.

ἀνεπιμειλίαι ἡ) μον. τὸ μὴ φροντίζειν, τὸ
ἀμελεῖν περὶ τινος: Ναυκρατ. εἰς θάν.Θ.Ζ.ταυδ.1836.

ἀνεπιμέλεια ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνε-
πιμέλητον βλ. λ., ἀμελῶς, παρημελημένος.

ἀνεπιμέλεια (-η)-ο(ν) μον. νεώτ. δημ. ὁ ἄνευ
ἐπιμελείας ὧν ἡ ἀποκείμενος, ἀμελημένος, ἀπερι-
ποίητος: Γεωπ.12,29,1, Συναξάρ. Ἀγ. Ἀνδρ.5 εὖρον
τὸ σῶμα ἀνεπιμέλειαν καὶ ἀτήρως κείμενον, -
ἀνεπιμέλειατος ἐπιλήσων, - σφέδιον, - σύγγραμ-
μα, - ντύσιμον ἀνεπιμέλειατος(ν).

ἀνεπιμέλειατος ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνε-
πιμέλητον βλ. λ.

ἀνεπιμερίστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιμεριστείς,
κατανεμηθείς || ὁ μὴ δεκτικός ἐπιμερισμοῦ.

ἀνεπιμερίστως μον. κ. νεώτ. ἀδαιρέτως, ἄνευ
ἐπιμερισμοῦ: Φώτ. ἐν Μ.1,338.

ἀνεπιμικτός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιμηνύμενος,
δμικτός, καθαρὸς: Ἀριστοτ.Πνεῦμ.5,4 ἀνεπιμικ-
τός τῷ ἔξω, Πλούτ.Ρωμυλ.4 θίαιταν εἶχεν ἀνε-
πιμικτον, Διοσκ. ἀνεπιμικτός ρυπαρίας, - θνυδ-
της ἀνεπιμικτός, - ἀργυρὸς ἀνεπιμικτός. 2) ὁ

μη ἐπικοινωνῶν μετ' ἄλλων, ὁ ἀκοινώτητος: Πλούτ. 438 C βίος ἀνεπιμικτός ὁμίλιας 3) ἐπὶ χώρας, ἢ μη συγκαταρρομένη ἀπὸ ξένους: Διοδ. Β. 21 αὐτὴ μὲν τὸ παλαιὸν ἀνεπιμικτός ἔγενετο ἑθνικαῖς δυναμίσεσι 4) ἀνεπιμικτον (τό) ὡς οὐσα ἀνεπιμικτός: Στρ. 333. ἀνεπιμικτῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιμικτον βλ. λ.

ἀνεπιμικτός (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἑλληφικὴ ἐπιμικτίας, οἷον ἐμπορίου, συναλλαγῶν, ἢ ἀκοινωνήσια, ἢ ἀπομονώσεις: Πολύβ. 16, 29, 12. || νεώτ. συνήθ. εἰδ. ἐπὶ φυλῶν ἢ ἔθνοσίνων, ἢ μη διὰ γάμων πρὸς ἄλλας φυλάς ἐπιμικτίας.

ἀνεπιμύνητος (-ῆ-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη ἐπιμύνητος, ὁ ἀσταθής: Πλούτ. 7 B πρὸς τὴν ἀσκησιν ἀφίκορον καὶ πάτην ἀνεπιμύνητον εἶναι νομίζω, - ἀνεπιμύνητος εἰς τὰς ἐπιδημίας του.

ἀνεπιμύνητος-ον μυν. ἀμύνητος, ἀνεπιληπτός, ἀμύνητος: σχόλ. Ὁδ. Ν. 42 τὴν ἀκριβὴν ἀβρομὴν ἀμύνητον καὶ ἀνεπιμύνητον.

ἀνεπιμύνητος-ον μυν. ἀφογός, ἀμύνητος, ἀνεπιμύνητος βλ. λ.: Φώτ. Βιβλ. 102 καὶ ἡ τάξις δὲ τῶν λόγων οὐκ ἀνεπιμύνητος.

ἀνεπιμύνητος ἐπίρρ. μυν. κατὰ τρόπον ἀνεπιμύνητον βλ. λ.

ἀνεπινοήσια (ἡ) μτγ. τὸ μη εἶναι τι κατανοητόν: Σέξτ. Ἐπιμ. Μ. 3, 57 ποικίλως κατασκευασθεὶς τῆς τοῦ πράγματός ἀνεπινοήσιας.

ἀνεπινοήσιος-ότητος (-ῆ) νεώτ. ἡ ἑλληφικὴ ἐπινοητικότητα, ἐφευρετικότητα.

ἀνεπινοήσιος (-ῆ-ο-ν) κ. μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη ἐπινοήσιος, καναρηθῶς ὢν, ὁ ἀκατάληπτος, σχόλ. « ὃν ἐπινοία ἀνθρώπου χωρησσι οὐ δύναται »: Διοδ. Σ. 2, 59 τῆς κατὰ τὰς ἀρτύσεις ποικιλίας ἀνεπινοήτου 2) ὁ μη δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῆ, νὰ κατανοήσῃ: Παχυμ. Μ. Παλαιολ. 5, 236 B ἐστὶ δὲ τὸ ἔθνος... τὰ κατὰ βίον ἀνεπινοήτον καὶ ἀπρομήθητον 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μη ἐπινοήσιος, ἐφευρεθεὶς, ἢ ὁ μη δυνάμενος νὰ ἐπινοήσῃ.

ἀνεπινοήσιος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπινοήσιον βλ. λ.

ἀνεπινοστήσιος ἐπίρρ. μυν. ἄνευ ἐπινοστάμοι. **ἀνεπινοστήσιος**-ον κ. μυν. ὁ μη ἐπινοστήσιος, ἀδικαδόμοτος, ἀτελής: Ἡσ. Ἐργ. 746 μὴ δὲ δόμον παιδὸν ἀνεπινοστήσον καταλείπειν, Εὐστ. Πον. 74, 19 οἴκος θεοῦ ἀνεπινοστήσιος.

ἀνεπινοστήσιος-ον μυν. ἀνεπίνοστος βλ. λ.

ἀνεπιπλάστος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀπλάστος, ὁ μη ἐπιπλάστος, ἀνυπόδοτος: Διογ. Α. 2, 117. || ἀπλοῦς, ἀπροσποίητος τοῦς τρόποις, εἰλικρινής.

ἀνεπιπλάστος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιπλάστος, εἰλικρινῶς, ἄνευ προσποιήσεως.

ἀνεπιπλάστος-ον μτγ. ὁ μη περιπεπλεγμένος μετ' ἄλλου, ὁ μη ἔχων συνάφειαν, σχέσεις πρὸς ἄλλου, ἀνεπιμικτός: Στράβ. 2, 115 εἰ νόσους οἰκοῖεν τοιαύτας, αἱ μὴτε λυπεῖν, μὴτ' ὤφελειν ἡμᾶς δύνανται διὰ τὸ ἀνεπιπλάστων (διὰ τὸ μεμονωμένως εἶναι).

ἀνεπιπλάστος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιπλάξεως, ἀμόλωτα.

ἀνεπιπλάστος (-ῆ-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιπλάστις, κολασμὸν, περιορισμὸν μὴ ἔχων, ὁ ἀκόπαστος: Εὐπ. 397 ἐν τροφῇ ἀνεπιπλάστου καὶ ἐν ἐξουσίᾳ αὐτοτέλει τραφέει, Πλάτ. Νόμ. 3, 695 B τροφῇ ἀνεπιπλάστου τραφέει 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη ἐπιπλάστος, ἢ ἐπιπλάττομενος, ὁ εἰς ὃν ὄν ἐγνε ἢ δὲν γίνεται ἢ δὲν δύνανται νὰ γίνῃ ἐπιτιμῆσις, ἐπιπλήξις, ἀμόλωτος: Κύριλλ. Α. 9, 132 ἀνεπιπλάστον διατρεῖσαι βίον, - ἀνεπιπλάστοι μεθίθω, - ἀφῆναι τὰ παιδιὰ τοῦ ἀνεπιπλάστοι 3) ὁ μη ἐπιπλάττων, μη φέγων: Μ. Ἀντων. 1, 10.

ἀνεπιπλάστος κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιπλάστον βλ. λ.

ἀνεπιπλήξια (ἡ) ἀπιμωρησία, ἀκόλασις: Πλάτ. Νόμ. 695 B τρωφῆς μεστοὶ καὶ ἀνεπιπλήξιας.

ἀνεπιπλάστος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπιπλοκῆς: ἀνεπιπλάστος παρήλθεν ἡ νόσος.

ἀνεπιπλόκως ἐπίρρ. μυν. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιπλοκῆς: Ἰω. Δαμασκ. ἐν Μυ. 95, 1260.

ἀνεπιπλόκως (-ῆ-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιπλοκῆς, ἐπὶ οἰκίῳ ἢ ὁματῶν || κ. ὁ ἄνευ ἐπαρκῶν ἐπιπλοκῶν, ὁ μη συμπληρωμένον ἐπιπλοκῶν ἔχων.

ἀνεπιπλόκως-ον μυν. μὴ πεποιθένος πρὸς πλάνην, ἀνεπιπλάστος: Νέκων. Χρον. 28 C ἢ δὲ τοῦ κυρίου βουλῆ ἀνεπιπλόκως.

ἀνεπιπρόσθετος-ον μτγ. κ. μυν. ὃ οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ, ὁ μὴδὲν ἔχων πρὸ αὐτοῦ ἐπιμόδιον, ὁ μη ἀμυαρούμενος, καταφανής.

ἀνεπιπρόσθετος ἐπίρρ. ἄνευ ἐπιπροσθετοῦς ἐμποδίου: Εὐστ. σχόλ. 1138, 59 διὰ παλαιῶν ἀνεπιπρόσθετος φαίνονται οἱ πυροὶ.

ἀνεπιπρόσθετος-ον ὁ μη ἀπερωθεὶς, ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις ἐπὶ εἰς θυσίας, ἀθύτος: Ἡσ. Ἐργ. 748 ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιπρόσθετος.

ἀνεπιπρόσθετος ἐπίρρ. Πλάτ. ἀπροφασίστος.

ἀνεπιπρόσθετος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπισοξέως, ἀσέλματος, ἐπὶ Ἰππων.

ἀνεπισημνός ἐπίρρ. δημ. ἀνεπισημνός βλ. λ.

ἀνεπισημνός-ον κ. νεώτ. ὁ μη διακρίνομενος: Πολυβ. 5, 81, 3 κατὰ τὴν ἀσθητῶν καὶ τὴν ἄλλην περιβολῆν ἀνεπισημνός 2) ἀπαρητήτος: Διοδ. 11, 59 οὐκ ἔστιν ἀκρίναμεν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καταλίπειν ἀνεπισημνόν 3) νεώτ. ὁ μη ἐπισημνεὶς διὰ διακριτικῶν σημείων || κ. ὁ μη διὰ σημάνσεως προσδιορισθεὶς || στρατ. ὁ μη ἐπισημνεὶς, ὁ μη πρὸς ἀκριβῆ ἀκόπεισιν προσδιορισθεὶς.

ἀνεπισημνός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπισημνόν βλ. λ.: Ἀφῆν. 437 καὶ μη ἀνεπισημνῶντος προστάλης, ἀλλ' ἐν καταστάσει ἐπισημνῶμενος.

ἀνεπισημνός-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπισημνῶσεως ἐξηγητικῆς, ὁ ἀνεξηγητός: Κλύμ. Ἀλ. Στρ. 7, 883 ὡς μη ἀνεπισημνῶντων παραλίπει τὸν τόπον || νεώτ. κ. ὁ μη τυχὸν νείσεσι δι' ἰδίους σημειώσεως μετὰ τὸ κύριον θέμα.

ἀνεπισημνός (-ῆ-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐκ ἐπισημνός, ὁ οὐκ ἐπὶ ἐπισημνῶν ἰδιότητα, ἔμφανισιν, τρόπον ὃν ἡ γνόμενος: ἀνεπισημνός δειξιμῶς, - ἀνακοίνωσις, - μεσολάβησις, - ἀνεπισημνός διάστημα (διπλωτό) ὁ οὐκ κατηγορηματικῶς, ἀλλ' ὡς ὑπόδειξις γνόμενον ὑπὸ κράτους εἰς ἕτερον, - ἀνεπισημνός ἐνδυμα (τὸ οὐκ δι' ἐπισημνῶν τελετῆς, ἐσφάτος, ἐσπαστικῆς κττ. ἀμικρῶν, ἀ. ἐνδυμα περιπότου) ἢ τῆς ἑκάμει ἀνεπισημνός πρότασις γάμοι || δημ. ἐπὶ προσώπῳ, ὁ κοινὸς ἀνθρώπος, ὁ ἰδιώτης: Στοιχ. πού ἦσαν οἱ ἔθνη εἶναι ἀνεπισημνοί || δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀσημνός, ἀνάξιος λόγου: ἀνεπισημνός ἐπιχειρήσει, - ἀνεπισημνός ἐπιπλοκῆς || νεώτ. κ. δημ. ὁ μη κατὰ τὸν κακανομιούμενον, τὸν ἐπισημνον τρόπον: ἀνεπισημνός κλεισιμῶν τοῦ χρηματιστηρίου.

ἀνεπισημνός (-ῆ-ο-ν) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπισημνῶντος βλ. λ.

ἀνεπισημνός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπισημνῶντος βλ. λ.: ἀνεπισημνῶς ἀνεκονομῶν τὸ διάστημα, - τοῖς δεῖξει ἀνεπισημνῶς (ὡς ἰδιώτης, ἠκούγεται), - ἀνεπισημνῶς μὲ ἀδέχθη.

ἀνεπισημνός ἐπίρρ. ἄνευ ἐπισκοφέως, προσοχής, ἀπερισκέπτως, ἀνεξετάστως: Διογ. Ἐπ. 24. ἀνεπισημνῶντος γίγασσι κ. νεώτ. ἀναθεωρῶ || νεώτ. ἐκ νέου ἐπισκοπέωμαι.

ἀνεπισημνός (-ῆ-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη θεωρηθεὶς, μη ἐξετασθεὶς, μη παρατηρηθεὶς ὃδὲν ὁ μνημνός: Ξεν. Ἀν. 2, 43 τὸν ἄλλων κτημα-

των οὐδὲν ἐώντως ἀθεράπευτον οὐδ' ἀνεπίσκοπον ἥ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν δὲν ἐπισκέφθη τις, οὐ εἰς ἐπισκέψεως δὲν ἔχοι νῶσιν: Πολυβ. 32,19,5 τὰ μέρη ταῦτα τῆς ἄλλυριδῶς ἀνεπίσκοπα τὰ τελέως ἦν αὐτοῖς, - οὐδὲν, ἐκ τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως ἀφῆκαν ἀνεπίσκοπον ἥ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ εἰς δὲν δὲν δύνανται τις νὰ μεταδῷ, δὲν δὲν δύνανται νὰ ἐπισκεφθῇ: ἀλλεῖφει συγκοινωνίας πολλοὶ ἀρχαιολογικοὶ τόποι εἶναι ἀνεπίσκοποι ἥ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν δὲν ἐπισκέφθη τις πρὸς χειραγισμόν, δὲν τοῦ ἔκαμε φιλικὴ ἐπίσκεψις: οἱ ὑποφῆροι κανένα δὲν ἀφῆσαν ἐπὶ γειτονία μὲν ἀνεπίσκοπον 2) ὁ ἐν ἀμαθείᾳ, ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν: Ἰνν. Ἀρχ. Ἱητροί. 570 ἀνεπίσκοποι (ἀνεπιστήμονες), Νικηφ. ἐν Μι.5,11,34 τοσοῦτον ἀνεπίσκοπος τῆς τῶν ὄντων φύσεως 3) κ. μον. κ. δημ. ἀνεπίσκοπος ὁ ἀπρόσεκτος, ὁ ἀπερίσκεπτος, ἀλογάριστος (πρὸβλ. ἀνεπισκέπτως: Πορφ. Ἀν.1,43 ἀνεπίσκοπος ἀλογαί, -βρισκὸς σὲ ὅλα του κ. ἀνεπίσκοπος, ἀνεπισκόπητος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκοπῆτος ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάτως, ἀπαρτηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερικέπτως: Ἡρ.2,45 λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνας, Ἀριστ. ΖΓ 5,1 τῆς τοῦ τέλους (ἁπλῆς) ἀνεπισκέπτως εἶχον, Πρωκ. Ἰστ. Περσ.1,0,28 ὄραν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὐτε ἥλισται οὐτε εἰκόθει: 2) νεώτ. ἀνεῖ ἐπισκέψεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάδασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἥ χωρὶς φιλικῆν ἐπίσκεψιν.

νος, μὴ θολοῦμενος: Βασίλ. Ἐξαρ.2,Α ἀνεπισκόπητον μέρησιν ἀναβωτικῆς φυχῆν.

ἀνεπισκόπητος κ. νεώτ. ὁ ἀνεπισκόπητος βλ.λ. **ἀνεπιστάθμια** ἡ Πλατ. τὸ μὴ ὑπόκεισθαι εἰς ἐπιστάθμην, τὸ μὴ ἔχειν τὴν ὑποχρέωσιν παραγωγῆς σταθμοῦ, καταλόγου, εἰς στρατιώτας, **ἀνεπιστάθμειος** -ον ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς ἐπιστάθμην, ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ παρέχῃ σταθμὸν (κατοικίαν) εἰς στρατιώτας: Πολυβ.15,24,2 συγκριπὲν τὸν βασιλέα τοῦς Ἰσθαίους εἶναι ἀπροσέρητος, ἀπρορολογητός, ἀνεπιστάθμειος, **ἀνεπιστάθμειος** -ον Ἐπίρρ. ἀνεπιστάθμειος βλ.λ.: Ἐλ.Συλλ.3,323,447 τὴν δὲ κώμην ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** -ον μὲν. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμης: Μ. Ἄκομ.2,224,3 μέσον τινὰ τῆς πολυγραφίας καὶ τῆς ἀνεπιστάθμης σιωπῆς ταμίην ἀτραπὸν.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

ἀνεπιστάθμια ἡ ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογισίας, ἀπροσεξίας: Πλάτ. ἈΕ.365 D συνάπτει γὰρ, ὡς ἄξιον, παρὰ τὴν ἀνεπιστάθμην, **ἀνεπιστάθμειος** (-η-ος) μὲν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεῖ ἐπιστάθμην, ἀνεῖ φύλακον, ἀνεῖ ὀδηγὸν ἥσ. «ἀνεπιστάθμην τὸν ἀφύλακτον, ἀνεπισκοπὸν»: Κυρίλλ. Ἄλ.270 ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάθμης, - ἀνεπιστάθμης ἑλαυλῆ.

350 Β ὁμοίως μὲν ἐπισητήμονος ἡλεονακτῆσειεν ἄν, ὁμοίως δὲ ἀνεπισητόνος || νεώτ. κακῶς, ἑλληπῶς, ἀνεπαρκῶς καταρησιόμενος εἰς τὴν ἐπισητήμην.

ἀνεπίσητος-ον ὁ μὴ ἐπιστήμης δεκτικός, μὴ δυνάμενος νὰ εἶναι ἀντικείμενον τῆς ἐπιστήμης: Εὐστρ. εἰς Ἄναλ. Ψτ.45,9.

ἀνεπίστρεπτα ὄνηρ. ἐπίρρ. κ. ἀνεπίστρεπτα κατὰ τρόπον ἀνεπίστρεπτον βλ. λ.

ἀνεπίστρεπταί ἐπίρρ. νεώτ. ἔσφ. γρ. τοῦ ἀνεπίστρεπτοῦ βλ. λ.

ἀνεπίστρεπτι ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιστροφῆς: ἀπῆλθεν ἀνεπίστρεπτι 2) ἄνευ ἀποδόσεως: ἔδανίσθη, - ἔλαβεν ἀνεπίστρεπτι.

ἀνεπίστρεπτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. Δημ. ἀνεπίστρεπτος ὁ μὴ ἐπιστρεφῆς, μὴ φρονηστικός, ὁ μὴ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ συγκεντρῶν εἰς τι, ὅθεν ἀπρόσοετος, ἀμελής, ἀδιώφορος: Ἄμμων. Λεξ.17 ἀνάληπτος ἔστιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος, Ἄρτεμιδ.2,37 διὰ τὸ ἀνεπίστρεπτον τῶν ἐντυγχανόντων 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιστρέφων, μὴ ἐπανερχόμενος: ἀνεπίστρεπτος ἂκ τῆς ξένης || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιστρέφῃ: ἀνεπίστρεπτοι τῆς νεότητος αἱ ἄλιδες 3) νεώτ. κ. Δημ. ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, μὴ ἀποδιδόμενος, ἐπὶ πράγματος: ἀνεπίστρεπτα τὰ γαμήλια δῶρα, - φρ. θανειακὰ κ. ἀνεπίστρεπτα || κ. ὁ μὴ δεκτικός ἐπιστροφῆς: τὰ ἀποσταλλόμενα χειρῶν γραφὰ εἶναι ἀνεπίστρεπτα.

ἀνεπίστρεπτός-ῶ μτγν. εἶμαι ἀνεπίστρεπτος βλ. λ.1, δὲν προσέχω, ἀδιαφοροῦ: Διογ. Α.6,91.

ἀνεπίστράπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιαφόρως, ἀπρόσεκτως, ἀμελῶς 2) νεώτ. ἄνευ ἐπιστροφῆς, ἄνευ ἀποδόσεως.

ἀνεπίστρεφής-ές μτγν. ὁ ἀνεπίστρεπτος βλ. λ.1) ἀδιώφορος πρὸς τι, ἄλληγορος, ἀπρόσοετος, ἀμελής: Πλούτ. Η6.88 Β ἀνεπίστρεφῆς τῶν ἀνθρώπων 2) ὁ μὴ τὴν γνῶμην ἐπιστρεφόμενος, ὅθεν ἀκαμπτος, ἀμελιτικός, ἀδυσώπητος.

ἀνεπίστρεφία ἰή) ἡ ἄλλειψις προσοχῆς, ἐνδιαφέροντος πρὸς τι, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀμελεία: Ἄρρ. Ἐπίκτ.2,1,14 πρὸς δὲ τὸ παρὶ αὐτοῦ ἰ τοῦ θανάτου ἰ δόγμα, τὴν ἀνεπίστρεφίαν.

ἀνεπίστρεφα ἐπίρρ. Δημ. ἄνευ ἐπιστροφῆς, ἄνευ ἀποδόσεως.

ἀνεπίστρεφῆτος ὀν Παν. ὁ ἀνεπίστρεφος βλ. λ.

ἀνεπίστρεφος (-η)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἀνεπίστρεπτος βλ. λ.1) ὁ μὴ μεριμνῶν, μὴ φροντίζων, ἀδιώφορος, σχολ. εὐ οὐκ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν: Σιμηλίαν. Φιου.99,5 ἀνεπίστρεφος πρὸς τι, Εὐστρ. Πιν.134,2 ὁ τῶν ἀγιωτάτων εὐαγγελίων ἀνεπίστρεφος 2) μον. ὁ μὴ τὴν γνῶμην ἐπιστρεφόμενος, μὴ μεταγνώσκων, ἐπιμόνος, ἀμετανόητος: Φωτ. Βιβλ. Κωδ.280,544,3 διὰ τὸ ἀμετανόητον καὶ ἀνεπίστρεπον τῆς αὐτοῦ μοχθῆρας 3) μον. κ. νεώτ. μὴ ἐπιστροφῆς ἔχων, ὁ ἀνεπίστρεπτι παρελθών: Ο. Στουδ.68 Ε ἀποδημίαν ἀνεπίστρεπον 4) νεώτ. κ. Δημ. ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, μὴ ἀποδιδόμενος: φρ. θανειακὰ κ. ἀνεπίστρεφα (ἰ. ἀγύριστα) || νεώτ. εἰδ. ἀνεπίστρεφος λειτουργία, ἐν τῇ μηχανικῇ, πάσα ἄλλα ἡ καταστάσεως ἐπιτελούμενη ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἀνθρώπου, συνεπῶς μὴ δι' ἀνθρωπίνης ἐνεργείας δεκτικὴ ἐπανόρθου, ἐπιστροφῆς.

ἀνεπίστρεφος μτγν. μον. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίστρεπον βλ. λ.: Τριφ. Τρόπ.1,4 ἀνεπίστρεφος κρέμασθαι, Μην.2,3 φδῆ9 ἀνεπίστρεφος τῆς οὐσιειδέσεως τὸ καθαρὸν διήγυσσας μαρτύριον.

ἀνεπίστρετος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐπιστρωμένος: ὁ δὲ ἀνεπίστρωτοί.

ἀνεπισπύναφος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ συναφής: Ὀργ. Φιλοκ.23 ἡ ἐν ἐκλείψει ἡ ἀνεπισπύναφος.

ἀνεπισφαλής-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπισφαλής,

ὁ ἀσφαλής: ἡ θέσις τῆς κυβερνήσεως εἶναι ἀνεπισφαλής || συνηθέστ. ἐπὶ δανείων ἡ ἀπειρυσιακῶν ἀξιώσεων.

ἀνεπισφαλής ἐπίρρ. νεώτ. ἀσφαλής.

ἀνεπισφάτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπισχεθῇ, νὰ κρατηθῇ, ἀκράτητος, ἀκατάχατος: Ἄριστοτ.2,5 δαικρῶν ἀνεπισφάτοι πνυαί, - ἀνεπισφάτοι πλημμυρίδες, - ἀνεπισφάτος αἰμορραγία.

ἀνεπισφάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπισφάτον βλ. λ.: Πλούτ. Ἀγρ.27 ἀνεπισφάτως ῥέοντος, - ἀνεπισφάτως εἰσέρραον τὸ ὕδατος.

ἀνεπισχημάτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ τελείως σχηματισθείς ἢ ὁ μὴ κατόπιν σχηματισθείς.

ἀνεπισχάτως-ον ὁ μὴ ἐπιταχθείς, ὁ ἐλευθερός: Θουκ.7,69 καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀνεπισχάτου πᾶσιν εἰς τὴν διαταπν ἔξουσίας 2) νεώτ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ἐπίταξις, πρῶσωνη κατὰσχολις, ὁ μὴ ἔχων ἐπιταχθῆ ἰπὸ στρατιωτικῆς ἢ ἄλλης κρατικῆς ἀρχῆς: ἀνεπισχάτοι ἱπποί || κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τοιαύτην ἐπίταξιν.

ἀνεπισχάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιταχῆς προσαγῆς: Διογ. Α. ἀνεπισχάτως ποιεῖν ἂ τινας διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φρόνον ποιοῦσι 2) νεώτ. κ. ἄνευ ἐπιτάξεως ὑπὸ στρατιωτ. ἢ ἄλλης ἀρχῆς.

ἀνεπιστάτος-ον μτγν. κ. μον. δὲν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτελῇ τις περὶ αὐτοῦ: Σέξτ. Ἐμπ.Μ.10,27,678 ἀκράτης γὰρ ἦν ἀνεπίστατος || ὁ μὴ ἱκανὸς ὡς πρὸς ἐπίτασιν, ἐπέκτασιν: σχολ. Ἄριστοτ. Πλούτ.83 τὰ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίστατα 2) ὁ μὴ ἐπιταταμένος, ὁ χαλαρὸς.

ἀνεπίστατος ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. ἄνευ ἐπίτασεως.

ἀνεπίστατος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτελεσθείς, συντελεσθείς, τελειωθείς || κ. ὁ μὴ δεκτικός συντελεσσεως, πραγματοποιήσεως.

ἀνεπίστατος-ον μτγν. ὁ οὐκ καλῶς, πλήρως γενόμενος.

ἀνεπίστατος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ: Βεττ. Βαλλ.173,13 ἀνεπίστατος ἀγαθῶν || ὁ ἀνεπιτυχῆς: σχολ. Εὐρ. Φοιν.1387 μάστιγον καὶ ἀνεπίστατον 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτεχθεὶς καὶ ὁ μὴ δεκτικός ἐπιτεξεως, δὲν δὲν δύναται τίς νὰ κατορθώσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ πραγματοποιήσῃ: ἀνεπίστατος σκοπός, - πόθος, - ἐπιθυμία.

ἀνεπίστατος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίστατον βλ. λ.

ἀνεπίτευξις ἰή) μτγν. μὴ ἐπιτευξίς τοῦ ἐπιδικωμένου, ἡ ἀποτυχία προσοχῆς.

ἀνεπίτευχνητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ τεχνικῆς ἔξεργασίας, οὐκ μετὰ τέχνης γενόμενος.

ἀνεπίτευχνητος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίτευχνητον βλ. λ.: Πλούτ. Η6,900 β.

ἀνεπιτήδεια ἐπίρρ. Δημ. ἄνευ ἐπιτηδεϊότητος.

ἀνεπιτήδεις (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτήδεις, ἀκατάλληλος, ἀνικανός: Ξεν. Ἐλλ.1,6,4 πολλῶν ἀνεπιτηδείων γιννομένων καὶ ἀνθρώπων ὡς χρηστέον οὐ γινώσκοντων 2) δυσάρεστος, κακός: Ἦρ.1,175 τοῖσι δικαῖς τι μέλλει ἀνεπιτήδεις ἴσασθαι || ἀσύνετος: Θουκ.3,17,2 πεισόντας μὲν ἀνεπιτηδείων πράσασθαι || ἀπρόσοφος, δυσωσίωμος: Ξεν. Ἐλλ.1,4,12 τοῦ ἔδους κατακακαλυμένου τῆς Ἀθῆνας ὁ πῦας ἐπιηδίζοντο ἀνεπιτηδείων εἶναι καὶ αὐτῶ καὶ τῆ πόλεϊ 3) δυσμενής, ἐχθρικός: Θουκ.8,65 καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους τῷ αὐτῷ τρόπῳ κρῆσας ἀνέλλασεν, Ξεν. Ἐλλ.7,4,5 προσγεγνημένων δὲ αὐτοῖς Ἀθηναίων ἀνεπιτηδείων 4) νεώτ. κ. Δημ. ἐπὶ προσώπῳ, ὁ ἀδέξιος, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος: ἀνεπιτηδεις τεχνίτης, ἀνεπιτηδεια ράφτρα, - ἀνεπιτηδεις νὰ συμπέδασθαι 5) νεώτ. κ. Δημ. ὁ μὴ ἔχων πονηρὰν δεξιότητα, πού δὲν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἐπιτήδεις: ἰσθῆς καὶ ἀνεπιτήδεις.

ἀνεπιτήδεις (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτήδεις, ἀκατάλληλος, ἀνικανός: Ξεν. Ἐλλ.1,6,4 πολλῶν ἀνεπιτηδείων γιννομένων καὶ ἀνθρώπων ὡς χρηστέον οὐ γινώσκοντων 2) δυσάρεστος, κακός: Ἦρ.1,175 τοῖσι δικαῖς τι μέλλει ἀνεπιτήδεις ἴσασθαι || ἀσύνετος: Θουκ.3,17,2 πεισόντας μὲν ἀνεπιτηδείων πράσασθαι || ἀπρόσοφος, δυσωσίωμος: Ξεν. Ἐλλ.1,4,12 τοῦ ἔδους κατακακαλυμένου τῆς Ἀθῆνας ὁ πῦας ἐπιηδίζοντο ἀνεπιτηδείων εἶναι καὶ αὐτῶ καὶ τῆ πόλεϊ 3) δυσμενής, ἐχθρικός: Θουκ.8,65 καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους τῷ αὐτῷ τρόπῳ κρῆσας ἀνέλλασεν, Ξεν. Ἐλλ.7,4,5 προσγεγνημένων δὲ αὐτοῖς Ἀθηναίων ἀνεπιτηδείων 4) νεώτ. κ. Δημ. ἐπὶ προσώπῳ, ὁ ἀδέξιος, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος: ἀνεπιτηδεις τεχνίτης, ἀνεπιτηδεια ράφτρα, - ἀνεπιτηδεις νὰ συμπέδασθαι 5) νεώτ. κ. Δημ. ὁ μὴ ἔχων πονηρὰν δεξιότητα, πού δὲν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἐπιτήδεις: ἰσθῆς καὶ ἀνεπιτήδεις.

ἀνεπιτηδεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδέων βλ. λ.

ἀνεπιτηδεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδέων βλ. λ.

ἀνεπιτηδεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδέων βλ. λ.

ἀνεπιτηδεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδέων βλ. λ.

ἀνεπιτηδεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδέων βλ. λ.

ἀνεπιτηδεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδέων βλ. λ.

ἀνεπιτηδεύσις -ότιος κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. -ότιος (ή) ἡ ἔλλειψις ἐπιτηδεύσεως, ἀνικανότης, ἀδεξιότης: Φιλ.1,191,17 πλείους ἐκ τῆς ἀνεπιτηδεύσεως τῶν χωρῶν αἱ βλάβαι γίνονται· ἄν. Συναξ. Ἐπιστ.142 τὴν ἀνεπιτηδεύσιον ταυ γράφειν μεμψόμενος, - ἔχει ἀνεπιτηδεύσιον σὲ δακ' ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις πονηρὰς δεξιότητος 2) ἡ δυσχερεία, τὸ ἀπροσαρμοστον, τὸ ἀκατάλληλον: Συναξάρ. Ἀντ.1 τὴν ἀνεπιτηδεύσιον ταυ τὸν τόπον φεύγων.

ἀνεπιτηδεύσις ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηδεύον βλλ.: Λυσ.187,14 εὐ τε πράττειν τὴν νόδιν καὶ ἀνεπιτηδεύσις, Πλούτ. Ἡθ.819B ἀνεπιτηδεύσις ἔχων' ἢ κ. παραβ.: Πλάτ. Νόμρ.7,813 B πρὸς τὸ διασπένειν οὐκ ἀνεπιτηδεύτερον, Πολυδ.5,116 ἀνεπιτηδεύσιον ἐν πᾶσι.

ἀνεπιτηδεύσις -ον ἰων. ὁ ἀνεπιτηδεύσις βλλ. **ἀνεπιτηδεύται** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, προσομοίωσης, ἀφελῶς, μετ' ἀπλότητα τρώπων: μιλεῖ, - φέρνεται ἀνεπιτηδεύται.

ἀνεπιτηδεύσις (-η-οῦ) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιτηδεύσειν, ἄκτιστον: Πλούτ. Ἄκ.23 Ἀκιδιάδεις δὲ διὰ χρυστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως οὐδὲν ἦν ἀμύητον, οὐδ' ἀνεπιτηδεύον' 2) κ. μον. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, προσομοίωσης, ἀπροσποίητος, εὐκρινής, ἀνεπιπλάστος, ἀπλοῦς, ὁ κατὰ φυσικὸν τρόπον: Διον. Ἄλ.Συνδ.1497 τὸ ἀνεπιτηδεύον καὶ ἀφελῆς σχολ. Θεων. ἐν P.1,262,2 συναγείρ' δὲ πρὸς πενθεὰ καὶ λέγει ἀνεπιτηδεύσις - ἀνεπιτηδεύσις συμπεριφορά, - ἔχει τρώπους ἀνεπιτηδεύσεως' 3) ὁ μὴ εἰς ἐπιτηδεύσειν, εἰς ἐνέργειαν τεθεῖς, μὴ ἐνασκηθεῖς: Κυρίλλ. Ἄλ.ἐν Ἡσ.3,58 τῆς ἐκ Χριστοῦ διδασκαλίας οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἀνεπιτηδεύσις τρόπος.

ἀνεπιτηδεύσις ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, προσομοίωσης, ἀφελῶς, μετ' ἀπλότητα, εὐκρινῶς: Διον. Ἄλ.Λυσ.8,468,10 ἀνεπιτηδεύσις καὶ οὐ κατὰ τέχνην, Λοκκ. Ἄλ.12 οὐδὲ τὸ ἡμεῖον τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύσις περιστάλλουσα, - ἀνεπιτηδεύσις γράφει' 2) ἀδεξιῶς, ἀνικάνως: Φιλόστρ.307,31 γλώττης οὐκ ἀνεπιτηδεύσις εἶχε.

ἀνεπιτηρησία (ή) ἔλλειψις ἐπιτηρησεως, ἐπιβλέψεως.

ἀνεπιτηρησία ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτηρησεως. **ἀνεπιτηρησιος** (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἀσκαίται ἐπιτηρησις, ἐπιβλέψις: ἀνεπιτηρησιος ἔργασια, - διαχειρίσις, - ἀφίνει τῆς κόρης τῆς ἀνεπιτηρησιος' ἢ κ. οὗ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπιτηρησις, ἐπιβλέψις, ὁ ἐλεγχος: τὸ πολυπλοκὸν καθιστᾷ τὴν ἐργασίαν ἀνεπιτηρησιον.

ἀνεπιτηρησιος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιβλέψεως. **ἀνεπιτηρησιμῶν** μον. τοποθετοῦμαι ἐκ νεοῦ. **ἀνεπιτηρησιμῶν** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτηρησεως, ἐπιπλήξεως.

ἀνεπιτηρησιος (-η-οῦ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν ἀφελῆι ἢ δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτηρησῇ, νὰ ἐπιπλήξῃ: Ἰσοκρ.295 A οὐδ' οὐκ ἀφελῶτον ἀνεπιτηρησιος, - ἀνεπιτηρησιμῶν 2) ἀπύρρητος: Πολυδ.3527 ἄν ἀνεπιτηρησιμῶν διαφεύγειν ἐκ τῆς πρώτης ἀμαρτίας' 2) ἀμεμπτος, ἀφογος: Δημ.147,12 καμὰ τῆς σῆς φιλας ἀνεπιτηρησιον εἶναι, Μάξιμ. Τύρ.165,33 ἄπρησιος ἀνεπιτηρησιμῶν' 3) οὗ δὲν ἐγένετο ἐκτίμησις, ὁ μὴ διατετιμῆμένος, οὗ δὲν ὄρισθη ἡ τιμὴ: Ἐπιγρ. Ἀπ.Β.1,141, 103 ἐπὶ τοιοῦτο μισθοῦσιν ἀνεπιτηρησιμῶν καὶ ἀτελῆ' 4) μον. ἐκκλ. ὁ κατ' οὗ δὲν ἐγένετο ἐπιτίμιον βλλ.

ἀνεπιτηρησιμῶν ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτηρησιον βλλ.

ἀνεπιτηρησιμῶν ὁ μὴ δεκτικὸς ἐλαττώσεως, περιορισμοῦ' Ἡσ. «ἀνεπιτηρησιμῶν μισθῶσεις, αἷς ὑποτιμήσεις οὐ δίδονται ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀφορίᾳ».

ἀνεπιτραπτος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιτρεπόμενος, ὁ μὴ δυναμένος νὰ ἐπιτραπῇ.

ἀνεπιτραπτος ἐπίρρ. ἐπιγρ. ἄνευ ἀδείας, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπιτραπέ.

ἀνεπιτροπέυται ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτροπέυτον βλλ.2).

ἀνεπιτροπέυσις (-η-οῦ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπόπτην, ὁ μὴ ἔχων φύλακα: Φιλ.1,219' 2) εἰδ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνυλίκων, ἀχειροφέντων καὶ ἐπὶ δικαστικῶς ἀπηγορευμένων, ὁ μὴ ἔχων ἐπίτροπον, ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἀσκαίται ἡ ὑπό τοῦ νόμου καθωρισμένη ἐπιτροπέυσις' ἢ κ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ τοιαυτὴ ἐπιτροπέυσις: ἀνεπιτροπέυσις καθίσταται οἱ εἰς ἔγκυρον γάμον καταστάνας ἀνήλικοι' 3) ἐπὶ εὐαγῶν ἰδρυμάτων, ἐκκλησιῶν κττ., ὁ μὴ ὑπὸ ἐπιτρόπου ἢ ἐπιτρόπων ἢ ἐπιτροπέας διοικούμενος.

ἀνεπιτροπέυσις ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτροπέυτον βλλ.2).

ἀνεπιτροπέυσις -ον ὁ μὴ ἐπίτροπον ἔχων, ἀνεπιτροπέυσις βλλ.: Φρύνη.Β 9,14.

ἀνεπιτυχιῆς -ές κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτυχῶν, ὁ ἀστοχῆσας ἢ ὁ ἀστοχος: Ἀρτεμῖδ.4,24 καὶ γὰρ εἰσὶ τινες πρὸ ἀποβάσεως ἀκριτοί, οὐδ' κρῖνων ἀνεπιτυχιῆς μὲν παρὰ γ' ἄμοι εἶναι δοκαῖ' ἢ κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτυχῶς, ὁ σφαλερῶς, ἀστοχῶς γενόμενος: ἀνεπιτυχιῆς προσάβασια, - ἀνεπιτυχιῆς χαρακτηρισμῶν' ἢ νεώτ. κ. ὁ ματαίως γενόμενος, ἀτελεσφόρητος: ἀνεπιτυχιῆς διδασχια.

ἀνεπιτυχιῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτυχιῆς βλλ.

ἀνεπιφανῆς -ές ὁ μὴ ἐπιφανής, μὴ διακρινόμενος: Ἰώσ. ΑΖ 17,10,7.

ἀνεπιφαντος -ον μτγν. ὁ μὴ ἐπιφανόμενος, ὁ ἀνεπίδεικτος: Φιλ.2,76 Ἰησον ἀδιόσκασον καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπιφαντον.

ἀνεπιφαντως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐπιδείξεως: Μ. Ἀντων.1,9 τὸ πολυμαθὲς ἀνεπιφαντως.

ἀνεπιφάτος -ον Ἡσ. «ἀπροσδοκῆτος». **ἀνεπιφάτως** ἐπίρρ. ἀπροσδοκῆτως, αἰφνιδίως: Σουῖδ.

ἀνεπιφρόνητος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ προκαλῶν ἢ ὁ μὴ ἀξίως φθόνου.

ἀνεπιφρόνητος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μέμφων κατ' αὐτοῦ προκαλῶν, ὁ ἀφογος: Σοφ.Τρ.1033 ἀνεπιφρόνον εἰρυσον ἐγκος ἰσχολ. ἐπίσασσαι μοι ἔξωτος ἀνεμῆροτον, ἐφ' ὃ οὐδεὶς σε μὲμφεται ὡς πατροκτόνον), Ἰσοκρ.6,832 πᾶσι δὲ ἀνεπιφρόνον τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἀκπαρῆζασθαι' ἢ κ. παραβ.: Δημ.331,24 περὶ ἑμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφρόνωτατον εἰπεῖν' 2) νεώτ. ὁ μὴ προκαλῶν, μὴ ἐπιούρων φθόνον, δδ. ὁ μὴ ἀξιοχῆλευτος: ἀνεπιφρόνητος ἡ θέσις του, ἡ κατάστασις του. **ἀνεπιφρόνητος** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀμέμπτος: Ἰσοκρ. 6,54 οὐδὲ τὴν ἄλλην ἀρχὴν ἀπαχθῆς ἦν εἰς τοὺς πολλοὺς, ἄλλ' ἀνεπιφρόνως καταστῆσαστο' ἢ χωρὶς νὰ προκαλήται φθόνος ἄλλων.

ἀνεπιφρόνητος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιφροβος, μὴ δυναμένος νὰ προκαλῆται φθόνον, μὴ ἐπικίνδυνος: ἀνεπιφροβος ἐχθρός.

ἀνεπιφρόρησιος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιφρορησιμῶν, ἐντεταμένος, ἐξουσιοδοτημένος παρ' ἄλλου νὰ πράξῃ τι.

ἀνεπιφρορησιος -ον μον. ὁ μὴ πεφραγμένος διὰ τείχεος: Ἄνθ.Κοιμ.385.

ἀνεπιφρορησιος -ον ὁ μὴ δεκτικὸς προορήσεως, προβλέψεως, ἀπροσδοκῆτος: Σίμων.1,21 μυρία βροτοῖσι κήρας κἀνεπιφρορησιοι.

ἀνεπιφύλακτος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἀδιστακτός, ἄνευ περιορισμῶν.

ἀνεπιφύλακτος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἀδιστακτος, μὴ περιορισμὸν ἔχων

κατηγορηματικός, ολοκληρωτικός : ἀνεπιφύλακτος ἑπίαινος, - ὑποστρήριξ, - η ἑμπιστοσύνη. **ἀνεπιφύλακτως** ἔπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνεπιφύλακτον βλ. λ.

ἀνεπιφώνητος-ον μων. ὁ καθ' οὐ ἐπιφώνησας, ἴεν νομ. σημ. ἰ δὴλασις δὲν ἐγένετο, ὁ καθ' οὐ δὲν ἡγέρθη διεκδικητικῆ ἀξίωσις : Μ.Ψελλ. Σύνοφ.757 τὸ περί θρων χρόνοις ἐν τοῖς τριτάκοντα τοῖς ἀνεπιφώνητος σθένεται.

ἀνεπιφώρατος-ον μων. ὁ μὴ φωραθείς. **ἀνεπιφωράτως** ἔπιρρ. μων. κατά τρόπον ἀνεπιφώρατον, κρυφίως.

ἀνεπιχάθην Ἦσ. « οὐκέτι χωροῦν ».

ἀνεπιχαρις-ιτος ἰδ, ἠ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιχαρις.

ἀνεπιχείρητος (-η)-ο(ν) μτγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἀπροσμάχητος : Πλούτ. Ἦ8.532 Κ διασάλλωτος ἔσται, μάλλον δὲ ὄλιως ἀνεπιχείρητος, Συνέσ.192 Α φρούριον ἀνεπιχέρητον Ἦσ. « ἀνεπιχέρητος, ἀνεπιδόλευτος » 2) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν ἐπιεράθη τις, δὲν ἐπιχειρήσας νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ ἐκτελέσῃ : ἀνεπιχέρητος βιομηχανία ἥ κ. ὃν δὲν δύναται τις, ἡ δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ : ἀνεπιχέρητος ἑκστρατεία, - ἀνεπιχέρητος εἶναι ὁ τέτοιος δουλιεὺς.

ἀνεπιχριστός-ον νεώτ. ὁ μὴ κολυφθείς δι' ἐπιχρίσματος, οἷον ἀσβέστος, ἀμμοκονίας κττ. **ἀνεπιχρυσότης** (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιχρυσωθείς, μὴ ἐπαλειφθείς διὰ χρυσοῦ ἢ ἄλλης ὄλης ἐχούσης τὸ χρυσοῦ τὸ χρώμα.

ἀνεπιχρωμάτισις-εως ἠ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπιχρωμάτισις.

ἀνεπιχρωμάτιστος-ον νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν ἐγένετο ἐπιχρωμάτισις, ὁ μὴ ἐπιχρωματισθείς.

ἀνεπιφύλαξ-ον μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ εἰς φόγον ὑποκειμένος, ὃν οὐδ' αὐμὰς δύναται τις νὰ φέξῃ, ὁ ἀμεμπτός : Θ.Στουδ.550 ἀνεπίφυλος πολιτεία.

ἀνεπιφύλαξ ἔπιρρ. κατά τρόπον ἀνεπιφύλογον βλ. λ.

ἀνεπιανία ἠ) δημ. κ. ἀναπιανία ἡ ἀναπινοή.

ἀνεπιόλιπτος-η-ο δημ. ἀπροσδόκητος, ἀναπάντητος : ἀνεπιόλιπτο πρῶμα, Ἐρωτ.ἀκρ. Α 1280 τούτης ποῦ σ' ἀνεπιόλιπτο σ' ἔβαλε τέτοια κρίσις.

ἀνεπινοήτιστος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπινοήτιστος, μὴ ἀνεπίδεικτος ὄξιος, ὁ ἀμεμπτός, ὁ ἀφογός : Θεοφύλ.Σιμ.1στ.100.

ἀνεπιπταία ἠ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἐπιπταίας βλ. λ. ἥ ἀνεπιπταία.

ἀνεπιπτεύτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μυθεῖς πλήρως τὰ ἔλευσίαια μυστήρια, « μὴ ἐπιπτεύσας », μὴ γεγόμενος ἐπόπτης : Υπερείδ. Απ.174 2) κ. νεώτ. ὁ ἐφ' οὐ δὲν γίνεται, δὲν δύναται ἐπιπταίει, ἀνεπιπτήτος, ἀνεπιπταίος : Πλούτ.8,141 περισοχίνισαι τὸ δικαστήριον ἔλεγον, ὁπότε περί μυστικῶν δικάζουσιν, ἵνα μὴ προσήρ μηδεὶς ἀνεπιπταῦτος ὦν, - ἀνεπιπτεύτατος ὕπηρεσία.

ἀνεπιπτεύτως ἔπιρρ. νεώτ. ἀνεπιπτεύτως, ἐπιπταίως, ἐπιπτησίως.

ἀνεπίπτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐπιπτός, ὁ μὴ ἐφορῶμενος, μὴ διακρινόμενος ἐκόλως : Πλούτ.5,150 γράμματα ὑπόπτα, ἀνεπίπτα.

ἀνεπιόριζομαι μτγν. εἶξ ὀργῆς κατέχομαι, κυριεύομαι : Φιλ.δ.Κακ.4.

ἀνεπιούλος-ον ὁ ἀνεπιούλωτος βλ. λ.

ἀνεπιούλωτος (-η)-ο(ν) μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιούλωθείς, οὐ δὲν ἐκλείσεν ἢ οὐλή, ἐπὶ τραύματος ἡ ἔλκους, ἀ. ἀνεπιούλωτος βλ. λ. : Θεοφ. Νov.2,328 φύλασας δὲ ἀνεπιούλωτον τὸ ἔλκος μέχρις ἡμερῶν μὲ ἠ) μὴ τὸ ἀφῆσας νὰ κλείσῃ, - ἀνεπιούλωτος ἡ τομὴ τῆς ἀγγειοτομῆς, - εἶναι ἀνεπιούλωτη ἀκόμη ἡ πληγὴ τῆς 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ιτφ. ἐπὶ κακῶν, ὁ μὴ θεραπευθείς, μὴ ἐκλείψας, μὴ παρελθὼν, μὴ εἰς λήθην περιπέσων : ἀνεπιούλωτοι ἀκόμη εἶναι αἱ ἐκ τοῦ πολέμου

καταστροφῆ, - ἀνεπιούλωτος δυστυχία, - ἀνεπιούλωτη ἄλγη 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀνυπόμεινος νὰ ἐπιούλωθῇ, κατ' ἀμφοτέρως τὰς ἀνωτ. σημ. **ἀνεπιόφιτος**-ος Ἰουίδ. « ὁ μὴ ὀρατός ».

ἀνεπιρόκοθα ἔπιρρ. δημ. ἀνεπιπροκίβης, εὐδοκίμησως, προόδου, ἐν τῷ βίῳ ἢ τῷ ἔργῳ.

ἀνεπιρόκοθος-η-ο δημ. κ. ἀνεπιρόκοθτος κ. ἀνεπιρόκοπος κ. ἀνι- ὁ μὴ προκίβων, μὴ προκοπή, εὐδοκίμησις, προόδου, ἐπιτυχίσις, ἔχων ἐν τῷ βίῳ καθόλου ἢ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, ποῦ δὲν προκίβει ἢ ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ προκίβῃ, συγγ. ἀγαίρειτος, κακομοιριασμένος, κακοδόλιος : ἀνεπιρόκοθος ἀπὸ τὴν ταμπελιά του, - ἀπὸ τὴν ἀτυχία του, ἀπὸ τὴν ἀτίμοσύνη του, παρομοι. ἀκαμάτρα κορασιὰ, ναϊκοκυρῆ ἀνεπιρόκοθη. **ἀνεπιρόκοθα** ἔπιρρ. δημ. ἀνεπιρόκοθα βλ. λ. **ἀνεπιροκοπία** ἠ) δημ. ἡ κατάσταση τοῦ ἀνεπιρόκοθου βλ. λ., κακομοιρία.

ἀνεπιρόκοπος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπιρόκοθος βλ. λ.

ἀνεπιρόκοπτος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπιρόκοπος βλ. λ.

ἀνεπιτυγμένος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. ἀναπτυγμένος μτγ. τοῦ ἀναπτύσσομαι ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ ἔχων πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, παιδείαν, μόρφωσιν : ἀνεπιτυγμένη γυναίκα, - κάθῃ ἀνεπιτυγμένος δὲν εἶναι φανατικός ἥ ὁ ἔχων σωματικὴν ἀνάπτυξιν, εὐδωμος, μεγαλόσωμος : προώρως ἀνεπιτυγμένος, - πολλὴ ἀναπτυγμένο παιδί ἥ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, ὁ ἔχων μεγάλην ἐξέπληξιν ἡ ἐπιδοσιν, ἀναπτυγμένο ἔμπροσθι, ἀναπτυγμένη βιομηχανία ἥ ὁ ἀναλυτικῶς, ὁ λεπτομερῶς, ὁ ἐν ἐκτάσει ἐξετασμένος, ἐκτεθείς, διατυπωθείς, ἐπὶ θεματοῦ συγγραφῆς ἡ ὀμιλίας 2) στρατιωτ. ἀνεπιτυγμένος σχηματισμός, ὁ καθ' ὃν τὰ μαχητικὰ στοιχεία μετὰ τὸν συναφῶν μονάδων τοῦ στρατοῦ εἶναι ταχυμέτα εἰς ἀκροβολιστικὴν παρατάξιν καὶ ἐν τῷ πυροβολικῷ εἰς τάξιν πρὸς πυροβολήσιν.

ἀνεπιώνυμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιώνυμον, ὄνομα πατρωνυμικόν, οἰκογενεσιακόν, ἐπὶ ἀνθρώπων : ἀνεπιώνυμα νόθα ἥ ὁ μὴ ἔχων ἴδιον ὄνομα, ἀ. ἀνώνυμος, ἐπὶ ὀδῶν, πλατειῶν κ.ἀ. ἀνεπιώνυμοι δρομῆσται 2) εἰδ. ἐπὶ ἐχόντων ἀναγνώρισιν κληρονομικῆς εὐγενείας, ὁ μὴ ἔχων ἴδιον τίτλον, οἷον κόμητος, δουκὸς κττ., ἀπλοῦς ἐγενεθῆς, ἀ. ἀπροσηγόρητος.

ἀνεπιώνυμος ἔπιρρ. νεώτ. δημ. ὁ μὴ κατά τρόπον ἀνεπιώνυμον βλ. λ.

ἀνεπιωφελής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπιώνυμ, προξενῶν ὄφελος, κέρδος, αὐνεκῶ, ὁ ἐπιζήμιος : σύμβουσις ἀνεπιωφελής εἰς τὸ Διμόσιον.

ἀνεπιωφελής ἔπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνεπιωφελῆ βλ. λ.

ἀνεπιωφελῆς-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπιώνυμ, προξενῶν ὄφελος, κέρδος, αὐνεκῶ, ὁ ἐπιζήμιος : σύμβουσις ἀνεπιωφελής εἰς τὸ Διμόσιον.

ἀνεπιωφελῆς ἔπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνεπιωφελῆ βλ. λ.

ἀνεπιραγός ἰδ) δημ. δαιμόνιον κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν ἐξώθεον ἐν ἐγκάτων τῆς γῆς τὸ ἴδιον, ἄγον τὰ νερά, ἀ. στοιχεῖο τῶ νερά : ὄτραυ, κ. ἀβύμωμος ὁ ἀνεπιραγός καὶ στέρφος τῆ βλάστη. **ἀνεπιράδα** ἠ) δημ. κ. ἀνεπιράτις κ. νεπιράδα βλ. λ. : κατὰρ. ἀνεπράδες νὰ πάρουν τὸ φῶς τῶν ὀμματικῶ σου.

ἀνεπιραϊδοθήματα ἰδ) δημ. ἀνεπιραϊδοχορτο βλ. λ.

ἀνεπιραϊδοχορτο ἰδ) δημ. φυτὸν ποδῶδες, παρασπικόν, τοῦ εἶδους τῶν ἐπιθῶμων βλ. λ., λαίεπιθλαβὸς εἰς τὴν γεωργίαν.

ἀνεπράξιαι ἡ ἀνεπράξιαι ἐρώμαι, ἀγαπᾶν ἐκ νέου : Ξενοφ. Απ.3,57 πάλιν ἀνεπρασθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς.

ἀνεπραστία ἠ) νεώτ. τὸ μὴ ἐρᾶν, μὴ ἀγαπᾶν : Θεομ.στ.13,163 Α αἴτιον δὲ τοσοῦτον ἡ ἀμύνοβα καὶ ἀνεπραστία 2) τὸ μὴ ἐράσμιον εἶναι 3) νεώτ. εἰδ. ἡ ἔλλειψις ἠρωτικῆς διαθέσεως : κόρη πᾶσχουσα ἀνεπραστίαν.

ἀνεπραστος-ος κ. νεώτ. ὁ ἀνεπι ἐρωτός, ἀνεπι ἀγάπης : Πλούτ. Ἦ8.652 Κ τοῖς γένοις ἀνεπραστος

ἐπάγων κοινωνίαν 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἐρω-
τά, ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀγάπην: 'Ἠλιόδ.3,9,121 μι-
σολέκτρας καὶ ἀνέραστος, Κλ.Ρογαβ. ἀνέρας-
στος καὶ ἀφιλος, ὡς ρυάξ παραρρών' || κ. μτφ.:
αὐτ.7,10 τῶν καλῶν ἀνέραστων' 3) συνειδ. ὁ
ἀφιλος, ὁ τροχῆς, ὁ σκληρός, ποῦ ἐξήσποναί: Παλλ.δ.5,257,1) καταγινώσκω τοῦ διός ὡς ἀνερά-
στου' || κ. μτφ.: Πλουτ.'Ἠ8,61 Α ἀνέραστα πλάτα
καὶ σκληρά καὶ νυμεσπῆτα ποιοῦντος' 4) κ. νεώτ.
ὁ μὴ ἐραστός, ἐρατός, ποθητός: αὐτ.7,67 C ἀνδρῶν
δοῦλων καὶ ἀνέραστων, - ἀποκρουστικός ἀν-
θρώπος καὶ ἀνέραστος' || μὴ ἀγαπητός, μὴ
συμπαιθός: αὐτ.406 Α ἀνέραστος ἦν ἡ Ἀκαδι-
μιας, Λουκ.Τιμ.14 δεσπότης ἀνέραστος' || κ. νεώτ.
ὁ μὴ εὐχάριστος, ὁ μὴ εὐπρόσδεκτος: Πλουτ.'Ἠ8.
756 B ἀνέραστος ὀμιλία, Καλλιμ.'Ἐπιγρ.33,4 ναί,
φιλε, τὸν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστάτασι, -
ἀνέραστοι τῆροσι (ἴ. αὐτ.) θεῶτα, μὴ ἐρᾶσαι μοι,
|| κ. ἐπὶ πραγμάτων: Νικηφ. ἐν Ρ,1,424,15 καὶ
χλόη τις . . οὐκ ἀχαρις καὶ πρὸς τροφήν οὐκ
ἀνέραστος (τοῦ) δυσάρεστος' 5) τὸ οὐδ.
ἐνδάρθρως οὗς. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνέραστου, κ. εἰδ.
νεώτ. ἡ ἀνεραστία, ἡ περὶ τὰ ἐρωτικά ἀπάθεισι.
ἀνέραστος ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνέραστον βλ. λ.: Μ. Ἀκομ.1,250,23.

ἀνεργα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐργασίας, ὀργῶς:
ἀνεργα πέσσασι τῆ νιότητι σου.

ἀνεργάζομαι ἐργάζομαι, καταργάζομαι, ἐπεξ-
εργάζομαι: 'Ορειβ.9,39,2.

ἀνεργασία (ἡ) ἔλλειψις ἐργασίας: 'Αρτεμ.1,67.
ἀνέραστος ἐπίρρ. δημ. ἀκατεργάστος' || ἀνευ
τῆς ἀπαιτούμενης ἐργασίας.

ἀνέργαστος (-ῆ)-ος(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
εἰργασμένος, ἀκατεργάστος, μὴ δουλεμένος: 'Α-
ριστ.Μεταφ.1048 B τὸ ἀνεργασμένον καὶ τὰ
ἀνέραστον, Διοδ.Σ,14,10 ἔπαινον τὸν ἀνεργά-
στον Ἰβθον, σχόλ. 'Οδ.Α184 σίδηρον μέλανα διὰ
τὸ ἀνέραστον' || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γῆς,
ἀγεώργητος, ἀκαλλιεργητος: Λουκ.Προμ.11 γῆν
ἄλλως οὖσαν ἀνέραστον, - ἀνέραστοι ἀγροί, -
ἔχω τὸ χωράφι ἀνέραστο' 'Ἠσ. ε κατὰστυφλον,
ἀνέραστοι χώροι καὶ σκληραί' 2) εἰδ. ἐπὶ Δη-
μητριακῶν καρπῶν, ὁ ὄμιος: 'Ἰωσ. ΠΖ 5,10,2 ἀνέ-
ραστων τὸν σίτον ἴσθιον' || εἰδ. κ. νεώτ. δημ. κ.
ἀνδράραστος, ἐπὶ δερμάτινον, ὁ ἀδέφθητος, μὴ ἄ-
ρασμένος: ἀνέραστα δέρματα' 2) μτφ. ὁ περὶ
οὗ δὲν ἐγένετο ἐρευνητικὴ ἐργασία, ὁ μὴ ἐξετα-
σθεὶς, μὴ μελετηθεὶς: Πολύδ.10,43,1 τοῦ δὲ κατὰ
τὴν πύρρασαν γένους ἀνεράστοιον πρότερον
ὑπάρχοντος' 3) δημ. ὁ μὴ δεκτικός καταργα-
σίας, καλλιέργειας, ἐπεξεργασίας: ἀνέραστο εἶ-
ναι ἀπὸ τὰ νερά τὸ χωράφι, παροιμ. ἔβλο ἀνέ-
ραστος ἔλαχε, ρίξε τὸ στά κοῦστουρα.

ἀνεργάτης (ὁ) γένος ἕμποροῦ τῶν οἰκογε-
νείας τῶν μυρμηκιδῶν.

ἀνεργῆς μον. ὁ ἀνεργῆς βλ. λ., ὁ ἀνευ
σκοποῦ, ἀνευ ἀποτελέσματος ὄν: Μελέτ.ἐν Ἀνεκδ.
Κραμ.3,136,6 οὐδὲν παρὰ σκοπὸν ἡ ἀνεργῆς
παρὰ τοῦ δεσποτοῦ δεδμηιορηγῆται.

ἀνεργητός -ῆ-ο δημ. ἀνεργητός βλ. λ., ὁ
ἀνεργῆς (ἡ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀτομικὴ ἡ
μασχίτῃ ἀκούσιος ἀερίαι, μὴ εἰς ἐργασίαν ἀπα-
σχολησις: 'Αρτεμίδ.'Ονειροκρ.2,28 ὄρα καὶ νό-
παι καὶ ἀγκια . . φόδους καὶ παραχῆς καὶ ἀνε-
ργίας προσημειούσαι' || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἑλ-
λειψὶς ζητήσεως ἐργασίας ἀκούσιος ἀργία τῶν
ἐπὶ ἡμερομίσθῳ ἡ μισθῷ ἡ ἀμοιβῇ προσφερόν-
των τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, οἶον χειρωνακτῶν, τεχνι-
τῶν, ὀπαλλήλων, ἐπιστημόνων: γενικὴ ἀνεργία ἡ
εἰς εἶδος ἡ τὰ πλεῖστα ἠπαγγέλματα), μερικὴ
ἀνεργία ἡ εἰδικῶς εἰς τινα ἐπαγγέλματα), - πε-
ριοδικὴ ἀνεργία ἡ ἐναεὶς ἀδρανεῖας βριαμηχανιῶν

τιῶν ἢ ἐπαγγελμάτων καθ' ὄρισμένης ἐποχῆς τοῦ
ἔτους), - προσωρινὴ ἢ περιστατικὴ ἀνεργία ἡ
ἐξ ἀπεργίας βλ. λ. ἢ ἀναπεργίας βλ. λ.1 κ. ἄ':
|| εἰδ. ἀνεργία ὑποκειμενικὴ ἢ ἀτόμου πινός
ἀκούσιος ἀποχῆ ἀπὸ βιοποριστικῆς ἐργασίας,
οἶον ἐνεκα σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότη-
τος ἢ ἐνεκα παραιτήσεως ἢ ἀπολύσεως αὐτοῦ:
|| εἰδ. ἐλαττωματικὴ ἀνεργία ἡ ἐξ ἀκηρίαις ἢ
ἀληθικοῦ βίου ἀποχῆ πολλῶν ἀτόμων ἀπὸ βιοπο-
ριστικῆς ἐργασίας, οἶον ἐπαϊτῶν, λωπαδουτῶν, μα-
στρωπῶν κττ.' 2) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἔλλειψις ἀλλερ-
γίας ἥτοι ἀντιδράσεως τοῦ οργανισμοῦ εἰς ἐνο-
φθαλμίαισι τοξικοῦ τινος τοῦ ἰδίου ἐπὶ φυματιῶντων.

ἀνεργός (-ῆ)-ος(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ οὐδέτ.
ἀντιθετικῶς μετὰ τοῦ ἔργου, τὸ κακόν, τὸ δάε-
θριον ἔργον: Εὐρ.'Ἐλ.363 ἶτραία τάλαίνα δι' ἔργ'
ἀνεργα ὄλλουσαι (προβλ. μῆτηρ ἀμήτωρ κ. δημ.
ἀμοιορὴ μοῖρα') 2) ὁ ἀνεργάστος βλ. λ.: 'Ἐπιγρ.
ἀνεργον δέσμα' 3) ὁ μὴ ἐνεργός, ὁ ἀδρανῶν:
'Ἰωσ.ΑΖ 16,24 [δ.γ. ἀνεργῆς'] 4) δημ. γεν. ὁ μὴ
ἐργαζόμενος, ὁ ἀργῶν: πέρασα ὅλη τὴν ἡμέρα
ἀνεργος, - γιὰτὶ κάθεσαι ἀνεργος' 5) νεώτ. κ.
δημ. ὁ διατελῶν ἐν καταστάσει ἀνεργίας βλ. λ.:
οἱ ἀνεργοὶ ἐν Ἀμερικῇ, - πορεία ἀνέργων πρὸς
τὸ Λονδίον, - συστάσι ἀνέργων.

ἀνέργω ἀνεργῶ βλ. λ.

ἀνέργω ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐργασίας: διαέρχεται
τὴν ζῶην τοῦ ἀνέργω' 2) εἰδ. ἐν ἀνεργία βλ. λ.

ἀνέργωτος -ῆ-ο δημ. ἀνήρωτος, ἀνόργατος βλ. λ.

ἀνερεθίζω κ. νεώτ. ἐρεθίζω, παροξύνω, ἐξε-
γείρω: Πλουτ.'Οπισ.6 ἐξεῖγεν αὐτὸν ὁ ζῆλος καὶ
ἀνθρηθίζεν' || παθ.: 'Θουκ.2,21,2 παντὶ τῷ τρόπῳ
ἀνθρηθίζου ἡ πόλις καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὄργῃ
εἶχον, Ξεν.'Ανδ.6,9 Κλεάνδρος ὑπὸ τοῦ Δεξιπ-
που τε ἀνερεθίζομενος καὶ αὐτὸς ἀχθεσθεὶς, -
ἀνθρηθισθησάν τὰ πολιτικά πάθη.

ἀνερεθίσαι -εως(ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα τοῦ ἀνερεθίζω βλ. λ.

ἀνερεθιστός (-ῆ)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐρε-
θισθεὶς ἢ μὴ ἠρεθισμένος, ὁ μὴ παραξυνθεὶς, μὴ
ὀργισθεὶς ἢ μὴ ὄργισμένος: ἀνερεθιστοὶ συν-
εζήτησαν' 2) ὁ μὴ ἔχων ἐρεθισμὸν, φλόγαισι, ἐπὶ
ὄργῶντων τὸ σώματος, ἐπὶ νόσων, ἰδίως δερ-
ματικῶν: ἀνερεθιστον τὸ ἦπαρ - ἀνερεθιστον
ἄλκος - ἀνερεθιστο γιὰ τὴν ὄρα εἰναὶ τὸ σπυρὶ'
3) ὁ μὴ δεκτικός ἐρεθισμοῦ, ἀνερεθιστὸς' || ὁ μὴ δε-
κτικός φλογώσεως.

ἀνερεθιστός ἐρεθίζω, στηρίζω: 'Αριστ.ἀν.1,22 τὸ
πρῶσωπον ἀνερεθίζουσα τῇ χειρὶ [ἀμφ.].

ἀνερεθιστός -ον ὁ μὴ ἐρεθιστός, μὴ πετριμένος
εἰς λεπτὰ μέρη, ἀτριφτός, μὴ κοπανισμένος ἢ
μὴ ἀλεσμένος: 'Ἰνπ.Παθ.52 ἀνερεθιστός ἄριστος.

ἀνερευνοῖμαι ἐπ. ἀναρπάξω: 'Ἰλ.Υ 234 τὸν καὶ
ἀνθρηφάπτο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῖσιν' 2) ἀνακαμ-
θῶνα, ἀναδέχομαι: 'Ορφ.'Αργ.292 ξυνὸν ἀνθ-
ρηφάσθε νόνον.

ἀνερευιστός -ον μον. ὁ μὴ ἐρεθισμένος, ἀσπῆ-
ρικός, ἀστερεάτος: 'Ἐπιφῶν.1,627 G τὸ σφα-
λερόν τῆς ἐπιβάσεως καὶ ἀνερευιστον τῆς τῶν
ποδῶν στῆρισεως.

ἀνερευήτοις σπασμωδικῶς συστῆλλομαι: Νίκ.
'Αλ.2ε6 περὶ στόμαχον . . ἀνερευήτομον [ἀμφ.].

ἀνερευῆται (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἐντομα κολεόπτερα
τοῦ ἀθροίσματος τῶν ληπιδόκερων.

ἀνερευῆτος ἀνερεύω, ἐκβάλλω διὰ τὸ στόμα-
τος, ἐρεύω: Νόων.Δ 1,239 ἀνήρωμα ἀτμὸν ὀδόν-
των' || παθ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνωμαι: 'Α-
ριστλ.Κόσ.392 Β 16 (ποταμοίς) ἀνερευομένοισι
εἰς θάλασσαν.

ἀνερευήτης -ός ὁ ἀκριῶν, ὁ μαραινόμενος, ἐπὶ
ἐλκους: 'Αρχ.π.'Αέν.16,106.

ἀνερεύνησις -εως μον. κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἐπιμε-

λῆς ἔρευνα, ἀναζήτησις, ἀνίχνευσις : ἡ ἀνερευύνσις τῶν βυθῶν - ἡ ἀνερευύνσις τοῦ ζήτηματος. ἀνερευύντα ἐπίρρ. ὄημ. κατὰ τρόπον ἀνερευύντων βλ.λ.

ἀνερευύντης -ήτρια νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἐνεργῶν ἀνερευύνων βλ.λ., ὁ καταγιγνομένων εἰς ἀνερευύνσεις. **ἀνερευύντος** (-η)-οῦ(ν) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀνερευύνσεως, ἐξετάσεως, διευκρίνσεως, ἐξηγήσεως, ὁ ἀνεξιχνύσιτος : Εὐρ. Ἰων. 255 τί χρῆμ' ἀνερευύντα δυσθυμῆ, γυναι; | γλαίτ' ατενοχωρίεσαι γιὰ ἀνεξιχνύασα; |, Πλάτ. Κρατ. 421 D τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνερευύντα, - ἀνερευύντος ἢ ἀτρία τοῦ φαινομένου, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 13 καὶ στ' ἀνερευύντα τῆς γῆς τὰ βυθία. 2) ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς, ὁ μὴ ἐξετασθεὶς : Ἀριστλ. ΗΝικ. 9 παραλιπὸντων νῶν προτέρων ἀνερευύντων τὸ περὶ τῆς νομοθεσίας, - ἀνερευύντος ἱστορικὴ περίοδος - δὲν ἄφσαν σπῆτι ἀνερευύντω.

ἀνερευύντης ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνερευύντων βλ.λ., ἀνευ ἐρένης ἢ ἐξετάσεως.

ἀνερευυνδῶω κ. μον. κ. νεώτ. ἐρευνῶ ἐπιμελῶς, ζητῶ νὰ εὐρω, ἐξετάζω πρὸς διευκρίνισιν : Πλάτ. Φαίδ. 63 A ἀεὶ τοι ὁ Κέβης λόγους πινὰς ἀνερευυνδῶ, Αουκ. Ὀν. 45 πάντα ἀνερευυνδῶντας, Μακρόβ. 5, 158 σφόγγος ἐκ βυθίων πολυτρήτους ἀνερευυνδῶντας, Διγ. Ακριτ. 1, 227 τὴν ἀδελφὴν τὴν θαυμαστὴν αὐτῶν, ἣν ἀνερευύνω, - ὁ ἀνερευυνδῶντας τὰ φυσικὰ φαινόμενα : κ. κ. μέσ. ἀνερευυνόμεαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Πλάτ. Νόμ. 7, 816 c.

ἀνερευυντος-ον κ. ἀνηρίθευτος ἀμερόδωπος, ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος : Ἐπιστ. Αντίφων. ἐν Δίπτενδ. 2, 177, 45 νομογράφος τρεῖς μὴ νεωτέρους ἐτῶν τεσσαράκοντα θντας ἀνερευυντους.

ἀνέρικτος-ον κ. ἀνήρικτος κ. ἀνέρικτος, ὁ μὴ τετιμῆμένος εἰς λεπτὰ μέρη : Ἰνν. ἐν Κωδ. 9, 6, 260, Γαλν. Ἐξηγ. ἀνέρικτῶ, μὴ διηρημένῳ εἰς λεπτὰ, ἀλλ' ἐξ ἄκρων [διορθ. ἀδρόν] κρῖμων συγκεκλιμένῳ.

ἀνερίναστος-ον κ. ἀνήριναστος ὄημ. ἀνήριναστος κ. ἀρίναστος ἐπὶ αὐκού, τὸ ὄριμασσαν ἀνευ ἐρίναςεως τῆς σικκῆς, ἀνευ γονιμοποιήσεως διὰ τῶν φηθῶν τῶν ἐρίων : Θεοφρ. ΠΦ 2, 83 τὸ δὲ ἀνερίναστων λευκὸν καὶ ἀσθενές. 2) ἐπὶ σικκῆς, εἰς ἣν δὲν ἀνητηθήσαν ὄρηματὸ ἐρίων, ἡ μὴ ἐρίνασθεσία : Σουδ. « ἡ μὴ προσβέβληται οἱ ἐρίνοι » 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐξ ἀδυναμίας ἀποβάλλων τὰ ἐαυτοῦ : σχόλ. « ἐπὶ τοῦ μὴ κρατοῦντος ἂ ἔχει, ἀλλ' ἀποβάλλωντος ».

ἀνερίναστος-ον ὄ. γρ. ἀνερίναστος βλ. λ.

ἀνέριοςτος-ον [ἐρίω] ἀφιλονεικῆτος : ΑΒ 397, 32 **ἀνέρικαία** [ἡ] ὄημ. κ. ἀνερκεία ἢ ὀδράνεια, ἡ υψορότης, ἑλλειψὶς ἐνεργείας : ἀνερκεία ποῦ τὴν ἔχει τὸν κλέβου καὶ βαριεταί νὰ φωνάζει.

ἀνερκεία [ἡ] ὄημ. ἡ ἀνερκεία βλ. λ.

ἀνερκής-ἑς ὁ ἀνευ ἐρκους, τεύχους, περιφράγματος, ὀθ. ἀπροστάτετος : Κόνιν. Σμ. 3, 494 καὶ στρατῶν εὐρὺν ἀνερκεία θῆκας Ἀγαιῶν.

ἀνερμάτιστος (-η)-οῦ(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἀνευ ἐρματος, ἐπὶ πλοίων Εὐστ. σχόλ. « ἀνερμαυῖ, ἡ μὴ ἔχουσα ἐντεθειμένον βάρος πρὸς ἰσορροπία » Ἦσ. « κοῦφη αβαρῶς » : Πλάτ. Θεαιτ. 144 A ἄπτοντες φέρονται ὡσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοία, - ἀπρόπλοια, - ἀερόπλοια ἀνερμάτιστον - 2) μτφ. κ. μον. κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἐλλείπει μορφώσεως ἢ ἠθικῆς προπαίδειας ἀσταθῆς εἰς π., ὁ ἀκαθοδηγητος καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως εἰς ἀνάγκαστα παρασυρθεὶς : Λογγίν. 2, 2 ἀσθηρίκα καὶ ἀνερμάτιστα ἐσθῆτα, Φιλ. 2, 175, 4 ἐνιοί τῶν πρὸς εὐσεβείαν ἀνερματίστων, - ἀνερμάτιστος ὄχλος, - παιδιὰ ἀνερμάτιστα σπὴν ἠθική' || νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἀπὸ χαρακτῆρας ἀμετάβολος, ὁ ἀνευ πεποιθήσεως, ἀνευ ἠθικῶν ἀρ-

χῶν, ὁ τὰς γνώμας, τὰ φρονήματα ὀστατος : Πλούτ. Ἠθ. 501 D ἀκυβερνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλῆθῳ, - ἀνερμάτιστος δημοσιογράφος, - πολιτικός' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῶν εἰς ἐπιστήμας ἀσχολουμένων, ὁ ἔχων ἀνεπαρκῆ μόρφωσιν, ὁ ἀκατάρτητος : ἀνερμάτιστος φιλόλογος, - καινωμολόγος, - ἐπιστημονικῶς ἀνερμάτιστος' 3) ὁ ἀνεφοδίστατος, ὁ ἐλλιπής, ὁ μὴ ἀφθονός : Πλούτ. Ἠθ. 704 B οὕτως οὐδὲ τὴν τρέψαντα οἰδέματα δεῖν κενὴν ὄραν καὶ ἀνερμάτιστον ἀπολειπομένην.

ἀνερματίστως ἐπίρρ. μτφ. κ. νεώτ. ἀνευ ἐρματος, κατὰ τρόπον ἀνερμάτιστον βλ. λ.

ἀνερμηνευτός (-η)-οῦ(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ μὴ δυναμένος νὰ ἐρμηνευθῆ, νὰ ἐξηγηθῆ, ὁ μὴ κατὰ νόησιν ἀντιληπτός : Εὐρ. Ὑφιν. Ἀπ. 1, 4 Ἰσαν. Ὀξυρ. ἴ) ἀπολις, ἀνερμηνευτός, ἀπορίαν ἔχων, Ἰ. Σικελ. ἐν Ρήτ. 6, 322, 13 ἐπὶ μὲν τῶν σωμάτων ἢ φύσει δηριμυγὸς καὶ τεχνίτης, ὥσως καὶ αὐτῇ ἀνερμηνευτός, - ἀνερμηνευτὸν τὸ μυστήριον τοῦ κόσμου' || ἀνεκέρστος, ἀπερίγλαστος : Ἀριστ. Ἰσθ. 2, 5 ἀνερμηνευτός ὄδων. 2) νεώτ. κ. ὄημ. ὁ μὴ διασαφούμενος, μὴ ἀδιεστάκτου ἐρμηνείας δεκτικὸς : ἀνερμηνευτὸν χωρίον συγγραφέως. 3) νεώτ. κ. ὄημ. ἐπὶ νόμων, σωθῆκῶν, συμβάσεων κτλ., ὁ εἰς οὐ δὲν ἐδόθη ἢ ἐν πλατεῖ ὑπομνηματικῇ ἢ κρητικῇ ἐρμηνείᾳ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, οἶον τῆς Βουλῆς ἢ τῶν αὐσελλομένων ἢ ὑπὸ νομομαθῶν : ἀνερμηνευτός ῥήτρα τοῦ Συντάγματος. 4) μον. ὁ μὴ καθασταθῆς, ποῦ δὲν τοῦ ἔγνε ὀρμήνεια, τὸ ὄημ. ἀορημνήστος : Ἀραβ. Μυθ. 3, 14 ἐπέμψε τὸ παιδίον ἀνερμηνευτόν.

ἀνερμηνευτός μτφ. κ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνερμηνευτόν βλ. λ. : Ἰω. Χρυσ. 5, 890 γέννησιν Χριστοῦ τὴν ἐκ Πατρὸς ἀνέρχως καὶ ἀνερμηνευτός, - ἀνερμηνευτός ἐξέδοκας τοῦς νόμους.

ἀνεροειδής (τό) νεώτ. φυσ. ἐπὶ βαρομέτρων, τὸ μεταλλικὸν ἴσκιον τὸ μὴ περιέχον ὑδράργυρον.

ἀνεροειδής (τό) νεώτ. φυσ. τὸ αὐτογράφον ἐξάρτημα τοῦ μεταλλικοῦ ἀνεροειδοῦς ἢ βαρομέτρου, τὸ καταγράφον αὐτομάτως τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως.

ἀνερομαίω κ. μον. ἀντὶ ἀνερομαίω βλ. λ. : Νικητ. Χων. Χρον. 248 C τῆ αὐτοῦ γεμετῆ παρεισφέρεται καὶ ἀνέρεται αὐτῇ.

ἀνερος-η-ο ὄημ. ἀνυδρος, χωρὶς νερό, ἰδίως ἀνευ πηγαιῶν ὑδάτων : ἀνερος νησί.

ἀνεροτρίδιοςτος-η-ο ὄημ. ὁ μὴ ἐντός ὑδάτος τριβείας, ποῦ δὲν μῆνηκε σὲ νεροτριβῆ, ἐπὶ ἐρίων ἢ ὑψοσμάτων,

ἀνεροσπαιετός-η-ο ὄημ. ὁ μὴ ὑπὸ ὕδατος ἢ μὴ ἴσκιον ἠρασιμῆμος δὲ ὕδατος, πυκνός, ἐπὶ ἔδεσμάτων : ἀνεροσπαιετὴ νὰ εἶναι ἡ ἀσπίς' || συνεκδ. ὁ μὴ ἀνούσιος, ὁ καλῶς ἠρτισμένος, ἑλῖος, ἐπὶ ἔδεσμάτων. 2) μτφ. ὁ τῆν σπῆφιν, τὴν κρίσαν ἄρτιος, ποῦ δὲν ἐνεροσπαιετὸ τὸ μυαλό, ὁ μὴ ἀμυβλιῶσαν παθῶν, κενεῖας σάν πολυεργασίαν δὲν εἶναι ἀνεροσπαιετατος.

ἀνεροσπαιετός (ἡ) ὄημ. κ. ἀναροσπαιετός κ. ἀνεροσπαιετός ἰσκιον ὕδατος, ἂ νεροσπαιετός, μάτι τῆς θάλασσης, ἀνεροσπαιετός. 2) ὁ ἀνερόσπος βλ. λ., ἂ φεροσπαιετός. 3) συνθῆ. εἰς πλῆθ. ἀνεροσπαιετός, τὰ κατὰ ὄημ. μύθον θῆλεα δαιμόνια, στοιχεῖα, τῶν ὑδάτων, ἰδίως πηγῶν, ποταμῶν, λιμνῶν κ. θάλασσαν, αἰ νηριδῆς, ἂ ὄημ. νεροκέρως, νεροίδεας.

ἀνεροσπαιετός ὄημ. κ. ἀνόρηστα ἀνελλιπῶς : φρ. ὄρη καὶ ἀνόρηστα ἐργεῖα ἐπ' τὰ χέρια μός.

ἀνέριοςτος-η-ο ὄημ. κ. ἀνόρηστος ἀνελλιπῶς βλ. λ., ἀπροσδόκητος : ἀνέριον - τυχή, - κακό. **ἀνερηπύω** ἔριον ἀναβαίνειν, ἀνέριον : Ἀριστ. Εἰρ. 585 δαίμωνι βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερηπύσαι, Αουκ. Νεκρομ. διὰ τοῦ στομίου ἀνερηπύσαι,

άνερωπος κ. νεώτ. άδρ. άνερωπος (ως ο του άνερωσι) έρπων άνερωμοι, αναβαινω : Εύρ. Φοίν.1178 πατρούμενος άνερωψ' όπ' αυτην άσπίδα, Αλ.ΠΙ.31 κίττος πολλός κατά τών ύψηλών άνερωπων άνερωποι, - αι σαβαρι άνερωπων επί τών άροισίων || νεώτ. κ. μτφ. δι' ευτελών μέσων άνερωμοι, προσόμοι κοινωνικός : άνερωπων έβρασαν εις ύψιστα άξιώματα' 2) επί ύδατος, αναβλύζω, έκπηδω : Καλλιμ. Απολλ.110 άνερωποι πίδακος εξ Ιερής όλην λιβάς.

άνερωπος (ή) δημ. άνερούσα βλ.λ. **άνερωρούφα** (ή) δημ. ή θάλασσα δινη, νεροσρόβιλος, μάτι της θάλασσας, άνερούσα : τών κατόπιος ή άνερωρούφα.

άνερωπος έρω, άπέρχομαι, άπομακρύνομαι προς άλλου μου, ξεκουμπίζομαι, χάνομαι : Σουιδ. « άνήρρησεν, άνεφάρη » φρ. άνερωποι ξεκουμπήσου, χάσου άπ' έδω, έφρε!

άνερωπικάνα Σουιδ. « άνερωεύω ». **άνερωπριάστος**-ου μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ο μη έρυθιδών εξ αίδους' || κ. ο άναϊδής, ο άναϊσχυντος : Φιλ.2.664,5.

άνερωπριάστος μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. άνευ αίδους, χωρίς ντροπή : Νικητ.Χων.Χρον.155 Β άνερωπριάστος ούτοι προσίσιν ήμιν, - άνερωπριάστος άκαπατ' 2) άνευ συστολής, ευθαρσώς : Θεόδ.Μετοχ. Άν.79 δ εν πάσιν άκραταίς τε και κριταίς άλλωχεν άνερωπριάστος 3) μον. άνευ άδημονίας, άνευ στενωχίας : Συναξάρ. Παύλου εν Μηνι.3,7 πάλιν άγογγύστας και άνερωπριάστος μετά πολλής τάξεως πλέξας.

άνερωπριδω άω μόλις έρυθριδ, άρχίζω να έρυθριδω, ξεροκοκινίζω : Ξεν.Συμπ.3,12 και Αύτόλυκος άνερωπριάσας ειπε.

άνερωπρופία (ή) νεώτ. λατρ. πάθος της όρασως, χαρακτηριζόμενη από την άδυναμια του διακρίνειν τω έρυθρόν χρώμα, ά. δαλτωνισμός.

άνερωψ ίων. κ. δωρ. άνερωψ έρύω, έλκω προς τά άνω : Όδ.177 ανά θ' ίστια λευκ' έρύσσαντας, Ηρ.9,96 άνερωψαί τας νέας, (σχολ. άνεγκύσαι εις την Ήραν), Θεόκρ.14,35 άνερωψασσα πέπλος (άνασύρασα).

άνερωχομαι κ. μον. κ. νεώτ. άδρ. άνήλυθον κ. άνήλυθον έρχομαι, πορεύομαι άνω, αναβαινω : Όδ.Λ.97 σκοπήην ες παιπαλοέσσαν αναβλήων, Αριστ.Θεσμ.893 ούτος πανουργών δευρ' άνήλυθε, Ξεν.Ελλ.2,4,93 αναβλήθων εις την άκρόπολιν, - άνηρχόμεθα εις τόν λόφον' || κ. νεώτ. μεταβαίνω από τών παραλίω προς τά μεσογειότερα : Όδ.Τ.190 αυτίκα θ' Ιδομενής μεταλλα δεστυδ' αναβλήων, - εκ Πειραιώς άνήλυθον εις Αθήνας' || αναβαίνω εκ του Αδου, συνεκδ. αναβιβή εν ούρανοϊς : Πλάτ.Πολ.521C εξ Αδου λέγονται θε τινας εις θεούς αναβηθην, Σύμβολ. Όρβη.πστ. και αναβλήθον εις τούς ούρανούς' || κ. νεώτ. αναβαίνω ύπέρ τών όριζόντα, ανατέλλω, επί του ήλιου και τών άστέρων : Αισχ.Άγ.658 έπει θε άνήλυθε λαμπρόν ήλιου φάος, Αρστ.η.Κικ.690 ήμος και προκύων ύδαται, τά θ' άνερχεται, - ή σελήνη άνήρχετο ήδη' 2) αύξάνω, μεγαλώνω, αναβλαστάνω, επί φυτών : Όδ.Ξ.163 φοινίκος νέον έρνος άνερχόμενον ένθήσα' 3) κ. νεώτ. αυσηφούμαι, εξογκοδύμαι, φουακάνω, επί θσλασσίων ή ποταμίων ούδάτων : Αριστλ.Μετα.385 Β.32, - τά ύδατα του Αξίου άνήλυθον έπιφύβως' || νεώτ. κ. επί χιόνος : εν τοϊς προαστείσις ή χιών άνήλυθον ύπέρ τω μέτρον; || συνεκδ. ήλυμυρδω : Ι.Μαλάμ.481,9 μετά τρεις ήμέρας άνήρχεται ή θάλασσα και πάντα λαμβάνει' 4) έρχομαι όπισω, έπιστρέφω, επανέρχομαι : Ιλ.Δ.392 άφ έρ' άνερχομένω' || δδ. μτφ. επί διηγήσεως, συζητήσεως κττ., εξ άρχής άφηγοθύσι, επαναλαμ-

βάνω : Εύρ.Φοίν.1207 άλλ' άνελεύθ μοι πάλιν, Πλάτ.Πολιτ.511 Δ έπ' άρχην αναβλήθωντες σκοπειν' || νεώτ. επί χρόνου, ανατρέχω εις τώ παρελθόν :

άνερωχόμενοι μάχι τών πρώτων έκδηλώσεωv του Έλληνικού πολιτισμού' 5) κ. νεώτ. επί σκηνής θεάτρου εμφανίζομαι, επί βήματος ρητορικού προσέρχομαι : Αρρ.Επικτ.3,22,6 άνερχόμενοι επί σκηνήν τραγικήν, - αναβλήων επί του βήματος ειπε' 6) μτφ. κ. νεώτ. μεγαλύνομαι, προάγομαι, αύξάνομαι, εξυφούμαι, επί πλούτου, δόξης, άξιωματών, κοινωνικής θέσεως κττ. : Εύρ. Όρ.810 ο μέγας άλλος . . πάλιν άνήλυθεν εξ ευτυχίας Ατρείδαις, - άνήλυθεν εις τών θρόνων, - εις την άρχην, - εις ύπατον άξιωμα, - εις την κοινήν έκτίμησιν κττ.' 7) νεώτ. ύψισταται ύψωσιν, υπερτήρησιν, επί πραγματίων διατιμωμένωv : άνήλυθον αι άξίαι του χρηματιστηρίου, - αι τιμαί τών τροφίμων, - τά ένδοκία, - οι ναύλοι.

άνερωτα έπίρρ.δημ. άνευ μίξεως μεθ' ύδατος, χωρίς νερό μέσα, επί γάλακτος και οίνου' 2) άνευ έρωτος, άνερώτευτα βλ.λ.

άνερώτευτα έπίρρ.δημ. άνευ έρωτικής αγάπης : οι προικοθήρες παντρεύονται άνερώτευτα. **άνερώτευτος**-η-ο δημ. ο μη κολαίον συμπέθειον έρωτικήν, μη άξιογάπητος : άνερώτευτη γυναικα' 2) ο μη αισθανόμενος ή μη αισθανθείς ή μη δυνάμενος να αισθανθή έρωτα : Σπ.Τρικούπ. η.Κουμον.Σ.Ν.Α.79 άνερώτευτη καρδιά.

άνερώτητα έπίρρ.δημ. άνευ έρωτήσεως, άνευ άδείας, χωρίς ρώτηση : μηήκα άνερώτητα, - μήν κάνεις του κεφαλιου σου κι άνερώτητα.

άνερώτητος-η-ο δημ. κ. άνερωπίτης ο μη έρωτήσας, ο μη ζητήσας άδειαν : άνερώτητος πήρε τώ ντουφακι μου, - άνερώτητος νά μήν παίρνω, ουδέν δεν έζητήθ άδειαν : φρ. άπά καινωσ η αφήνουν τώ νοικοκυρι άνερωτήγιο (περιφραστ. περι κλέπτου), - όλα καλά και ο πεδρωός άνερωτήγος (έπί γάμου εξ εκουσίας άπαγωγής).

άνερωτήμα (το) δημ. κ. άνερωτήμα ή κατ' επανάληψιν, ή συχνή έρώτησις' || ή εκ περιεργείας έρώτησις : παροιμ. θε μέλλει ποδ παθαίνει ο άντρας μου, μόν' τ' άνερωτήματα.

άνερωτηματίστος έπίρρ. νεώτ. άνευ σημείου έρωτηματικού : Αδ.Κορ.σημ. εν Απομν.Ξεν.

άνερωτήσις-εως (ή) ή εκ νέου έρώτησις.

άνερωτήτα έπίρρ.δημ. κ. άνερωτήγια άνευ έρωτήσεως : τήν πάντρεφαν άνερωτήτα' 2) άνευ άδείας : μη-ανοθγαίνει άνερωτήτα.

άνερωτήτος (-η)-ο(ν) γλωσσ. κ. νεώτ. δημ. κ. άνερωτήγος, ο μη έρωτηθείς, μη κληθείς να δώσει γνώμηv : επί κεφαλαϊωδών ζητημάτων άρρήνι τούς συνυπουργούς του άνερωτήτους' || νεώτ. κ. αυδέν έζητήθ ή άδειαν' 2) δημ. ο μη έρωτήσας, κ. μη ζητήσας άδειαν, ά άνερωτήγος βλ. λ. **άνερωτήτως** έπίρρ.μον. κ. νεώτ. άνευ άδείας, άνευ συμβουλευτικής άλλου γνώμης : Ιω.Μοναχ. εν Άνεκδ.4,205, άνερωτήτως ποιεϊν, - προάθη εις τώ διάβημα άνερωτήτως και αυτοβούλως' 2) νεώτ. άνευ βοηθείας δι' έρωτήσεως ή έρωτήσεωv : οι εξεταζόμενοι προβαίνουσιν άνερωτήτως εις άνάπτυξιν του θεβόντος θέματος. **άνερωτήεις** άνερωτήτω : Τηλεκλ.52 Σουιδ. « άνηρωτήζειν, άνηρωτά ».

άνερωτος-η-ο δημ. ο μη άναμειγής μετά ύδατος, μη νερωμένος, ά. άβάφτιστος, ο έν τη φυσική αυτού πυκνότητι, ο άδολος, επί υγράων δεκτικόν τοϊούτου συγκερασμού : κρασι - γάλα - οινόπνευμα - έξοδ' άνερωτος, φρ. μόνο τώ πρώτω κερανώ άνερωτος (μόνον εν άρχή φέρεται τιμίως), - τώ πίνει άνερωτα (έπί μεθύσων)' 2) τώ άρσ. ο οινόφυλος, ο μέθυσοs : επί ζωής του άνε-

ρωτος 3) σπαν.χρ. (ἀν στερητ. ἔρωσι) ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἔρωτα, ἀνερωτέυτος: Κομαν.Σ.ΝΛ 79 καρδίᾳ ἀνέρωτη.

ἀνεκρωτῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀναρωτῶ μέλλ. -ήσω, ἄορ. ἄπτ. ἀνηρόμην | ἐκ τοῦ ἀνέρωμαι | νεώτ. ἀνηρωτήσα, δημ. ἀνερωτήσα κ. -ώτηξα, ἔρωτῶ ἐπανεληγμένους: Ἀριστοφ.Λυσ.483 ἄλλ' ἀνερωτά καὶ μὴ παῖθου, Θεόκρ.181 πάντες ἀνηρωτεύων. κ. ἀνερωτῶν ἐπληροφορεῖτο, Ἐρωτόκορ.Α 2079 πάντα ἡ γυναῖκα ἀνερωτῶ' || μετ' αἰτ. προσώπ. ἐξετάζω, ἐπισταμένους ἔρωτῶ τίνα: Ὀδ. Δ 251 καὶ μιν ἀνηρώτων, ἀνερωτώντας αὐτὸν ἔμαθον, δ.τραγ. νὰ καταβαίνης στὸ γιγαλό ν' ἀνερωτῆς τοὺς ναυῖτες, - τὸ βράδι θά 'ρθῆ ὁ δράκοντας | τὴν κόρη θέν' ἀνερωτῶ' || μετ' αἰτ. πραγμ. ἐπισταμένους ἔρωτῶ τί: Ξεν.Αν.2,3,4 ἀνηρωτά τ' βούλοιντο' || μετὰ διηλθῆς αἰτ. ἐπισταμένους ἐξετάζω, ἔρωτῶ τίνα τί: Ἀριστοφ.Πλ.499 μηδὲν ταύτην γ' ἀνερωτά' || κ. ἀνερωτῶ τίνα ὑπὲρ τινος ἢ περὶ τινος, νεώτ. κ. ἀπὶ τινος δημ. γιὰ κάτι, ἐξετάζω, ἔρωτῶ τίνα νὰ μάθω ἀναφορικῶς πρὸς τίνα ἢ πρὸς τί: Ἡρ.9,89 ὀπικόμενον δὲ μιν οἱ Θεσσαλοὶ ἀνερωτῶντων περὶ τῆς στρατιᾶς, Πλάτ.Πολ.454 C ἀνερωτῶν ἡμέρας αὐτοὺς ὑπὲρ τινος, ἀνηρωτήσαν τοὺς ἡδύτυρας περὶ τοῦ αἰτίου τῆς συμπλακῆς, δ.τραγ. κὶ δόσους γυρνοῦν ἀνερωτῶ γιὰ τὸν Ξενυτέμην' 2) παθ. κ. νεώτ. ἀνερωτῶμαι, ἐπανεληγμένους ἔρωτῶμαι, ἐξετάζομαι: Πλάτ.Γοργ.455 D ὅπ' ἐφ' οὗ ἀνερωτῶμενος νόμιμον καὶ ὅπ' ἔκαίνων ἀνερωτάσθαι, ἀνηρωτήθησαν οἱ παρυστάτες.

ἀνεύσαιμι ποιητ. ἀνήμι βλλ. ἀπαντώμενοι τ. ἀνεσαν, ἀνεαί, ἀνεσάντες, ἀνεύσαι. **ἀνεύσωτες** -η-ο δημ. ὁ πρόσφορος, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ἀνεμον, ὁ πρόσλημος: δ. τραγ. νὰ κόμης καὶ τ' ἄλωνα σου σ' ἀνεύσωτον ἀνέμου, | ἀνεύσωτο γιὰ τὸν καιρὸ καὶ λάκκο γιὰ τὸ μέτρο.

ἀνεύσεια (ἡ) δημ. ἡ ἀνεσίς, ἡ ἀνάπαισις. **ἀνεύσειον** (οἰ) μιν. ὁ ποθοῦντες, ἐπιδιώκοντες ἀνεσιον, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος: F.Παχυμ.1,489,1 ἐκδ.Β. ἀνεύσειοντες τῶν κακῶν.

ἀνεύση (ἡ) δημ. ἡ ἀπὸ κόπου ἀνακούφισις, τὸ ξεκούρασμα' || ἡ προσωρινὴ ἀργία: τίς μέρες τῆς κακοκαιριᾶς ἔχουν ὁ χριστιὰδες ἀνεύση.

ἀνεύσιω ἐσθίω, διαβιδρώσκω, ἐπὶ τραυμάτων: Ἰνπ.Ἐπιδ.4,1 οἷα τὰ ἀνεύσιόμυνα καὶ βλενώδια, Ἀρετ.64,23 ἀνεύσιθι τὴν ὕστερον τὸ ἔλακος.

ἀνεύσιων (τῶν) ἡσος. «μηκέτι ἐσθιωμένων».

ἀνεύσεια (ἡ) ἡ ἀνεσίς: Κρατῖν.20 Σουλῆ. «ἀνεύσειαν Κρατῖνος τὴν ἀνεσίον καὶ ἄδειαν».

ἀνεύσιμος-ον μυσ. ἀνεμίμος, ἀλεύθερος. ἀνεύσιμος ἡμέρα (ἡμέρα σχολῆς, ἑορτῆς), Κ.Μανασ Χρον.5901 ἀνεύσιμοις καιρῶς.

ἀνεύσινη (ἡ) νεώτ. φάρμακ. ὑδαρτικὸ φάρμακον ἀνασθητικόν, ἀντικαθιστῶν τὴν κοκαΐνην.

ἀνεύσις-εως (ἀνήμι) κ. μιν. κ. νεώτ. χαλάρωσις, ἐλάττωσις τῆς ἐντάσεως, ἀντίθ. ἐπίτασις: Πλάτ. Πολ.349 Β ἐν τῇ ἐπίτασι καὶ ἀνεύσει τῶν χορδῶν' || κ. μ.τ.φ.: αὐτ.590 Β τρυφῆ δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλᾶσει τε καὶ ἀνεύσει φέγεται' 2) γεν. ὄψεσις, ἐλάττωσις, μείωσις: Ἡρ.5,28 μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον ἀνεύσις κακῶν ἦν, Πλούτ.102 Β ἀνεύσις λήθης, αὐτ. Σερτ.ὸ ἀνεύσις φῶρων' || ἐπὶ πυρσού, ἀντίθ. παροξυσμός: Γαλ.7,427' 3) κ. νεώτ. ἀνάπαισις, ἀνακούφισις: Πλάτ.Νομ.724 Α, Πολιδ.1,66,10 ἀνεύσις καὶ σχολή, - δὲν ἔγω ἀνεύσι, - κατακίσι μετὰ τὰς ἀνεύσεις' || ἑλληφίσις σπουδῆς, ἐλευθερία, ἀντίθ. ἐπιεικίς, σπουδῆ: δὲ τὰ ἐξετάσω ἐν ἀνεύσει' 4) ἐλευθέρωσις, ἀπόλαυσις, ὄδεια: Πλάτ. Πολ.561 Α τὴν τῶν ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρω-

σίν τε καὶ ἀνεύσι' || ἑλληφίσις περιορισμῶν: αὐτ. Νομ.637 C τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὕμιν ἀνεύσι' 5) νεώτ. ναυτ. ἀνεύσις τῶν ἰσίων, χαλάρωσις τῶν ἰσίων, ἰδίως πρὸς στένγωνα, δημ. πολέρισμα. **ἀνεύσεια** (ἡ) δημ. ὁ ἀποδείξαι ἡ ἀφορία. **ἀνεύσειος** (-η)-ο(ν) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐσπέραν, ὁ μηδέποτε σθενωμένος, ὁ πάντοτε φωτίζων: Κ.Μανασ.Χρον.6,307 φῶς ἀνεύσειος, Ὁ.Σουλῆ. ἐν Μ.5,2 ἡ ἀνεύσειος φωτοχουσία, Λειτουργ.Ἀναστ.Ὀδ. Δεῖτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεύσειου φωτός' 2) δημ. τὸ οὐδ'. ἀνεύσειο, ἡ δεῖλη, ἡ πρὸς τῆς ἐσπέρας ὥρα, ἐν διαστ. πρὸς τὸ ἀπόσπερο βλ. λ.: μαζευτήκομε ἕκαστ' δὲ τ' ἀνεύσειο καὶ καθήσασθε ὡσποῦ νύκτωρ.

ἀνεύσειος ἐπίρρο. νεώτ. ἀνεύ ἐκλειψῶς τοῦ φωτός, μετ' ἀποσπείρων φῶς.

ἀνεύσωτο ἐπ. τριτ. ἐνικ. παθ. ἄαρ. τοῦ ἀνεύσειω βλ. λ.: Ἰλ.Λ 458 αἶμα δὲ οἱ σπασσθέντες ἀνεύσωτο (ἀνεψήθησαν, ἐξέδωρμεν).

ἀνεύσεικος (ἡ) αἰολ. ἀνεψηκῆς.

ἀνεύσεια ἐπίρρο. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀναστέλλω (ἐρμηνευμα τοῦ παρ' Ἡσ. Ἄσπ. 287 ἐπιστολάδην), ἀνεύσειωμένος, μετ' ὅν χιτῶνα ὑψηλὰ ἐξωσμένον.

ἀνεύσειος (οἰ) δημ. ὁ φυτοκόμος ἢ πενδοροκόμος ἐν ἀγροτικῷ κτήματι, ποῦ ἀναστῆσαι βλλ. τὰ φυτὰ ἢ τὰ δένδρα, ὁ ἐπιμελητής, ὁ ἐπιστάτης.

ἀνεύσειανός δημ. ἀναστεινός βλλ. λ.: δ.τραγ. βολῆς μετ' ἀνεύσειαν, βολῆς κ. ἀνεύσειαν.

ἀνεύσειος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἴδιον ἐστίν, κατακίσι, ὄμοιος: Ἰλ.163 ἀφρητῶρ ἀβήμιστος ἀνεύσειος ἐστίν κείνιος, ὅς πολέμου ἐραταὶ ἐπιδημίου, Σοφ.Ἀν.4 ἀπαιε τὴν κἀγύναιξ κἀνεύσειος, - περιβαλῆθι τῶν ἀνεύσειων.

ἀνεύσειος-όπιτος νεώτ. ἰατρ. ὀφθαλμικὴ νόσος, ὁ ἀσπιγματισμὸς βλλ.

ἀνεύσειανός δημ. ἀναλαμβάνω δύναμις, ἀνακτὸ τὴν ὄψιν, ξαναγαλιῶν.

ἀνεύσειος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νησθεὶς - ἀνεύσειος: μαλλίον ἀνεύσειον.

ἀνεύσειωμένος ἐπίρρο. ΕΜ. κ. νεώτ. ἀντιστροφῶς, ἀνάποδα.

ἀνεύσειωμένος Ἐπιρρο. ἀνεύσειωμένος.

ἀνεύσειωτος δημ. κ. ἀνεύσειω ἀνασύρω βλλ.

ἀνεύσειος-η-ο δημ. ὃν δέν δύναται τίς νὰ ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἐν ᾧ κεῖται.

ἀνεύσειω δημ.κ.-ἔρων κ. ἀνεύσειω ἀνασύρω βλλ.

ἀνεύσειως ἐπ. κ. ἀνεύσειωθεν, ἀνεύσειωμενον ἄορ. τοῦ ἀνεύσειω βλλ.

ἀνεύσειωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ σωστός, ὁ μὴ πλήρης, ὁ ἑλλήπις, ποῦ, δὲν σώσει ἢ δὲν ἄσωση: παροιμ. ἀνεύσειω τὸ μαλλὶ ἐλαφρῶ τὸ ροχῶ, - ἀνεύσειω σοῦ ὄσωκε τὸ κρέας | ἰπιοβαρές' || εἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀσθενικός, ὁ σωματικῶς ἀτέλης: ἀνεύσειωτος εἶναι καὶ δὲν κάνει γιὰ βαρεὰ δουλειά' || εἰδ. ἐπὶ βρωχῶς, ὁ γεννηθεὶς πρὸ τοῦ ἐνάτου μηνός, ὁ ἐξ ἀτελοῦς κησῶς, ὁ ἀφραμηνιτικός' 2) κ. ἀσώματος ὁ μὴ μὴ ἐξανθηθεὶς ἢ ἐξανθλοῦμένος, ποῦ δὲν ἐσώθηκε ἢ ποῦ δὲν σώσεται: ἀνεύσειωτος εἶναι τὸ λάδι μας, - ἀνεύσειωτο πηγάδι | ἀνεύσειωτον | εὐχὴ, ποῦ ἀνεύσειωτα νὰ ναι τὰ χρόνια του' || κ. μ.τ.φ. ὁ μὴ ἔχων τέλος, ὁ ἀτελείωτος, ποῦ δὲν αἰώνεται: ἀνεύσειωτος εἶναι ὁ πόνος μου' 3) ὁ μὴ σωζόμενος, μὴ δεκτικός τελεφώρου ὄρωγης, συνδρομῆς, ἐπικουρίας πρὸς λῶτρωσιν αὐτοῦ | ἔπει ποῦ βυθιτίσθηκε στὰ χρέη εἶναι ἀνεύσειωτος' 4) ὁ ὀφθαλμὸς κείμενος ἢ κρεμνόμενος, ὃν

δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, πού δὲν τὸν φτάνουμε : καὶ πού κρέμασες τὰ κυδώνια εἰν' ἀνέσωσται.

ἀνετα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνετον βλ. λ.

ἀνετάζω μτγν. ἀνερωτῶ : ΠΔ Δαυηλ 14 ἀνετάζοντες ἀλλήλους τὴν αἰτίαν || ἐξετάζω : ΚΔ Πράξ. 22, 29 οἱ μέλλοντες αὐτοὺς ἀνετάζειν || κ. μεσ. ἀνακρίνω, σὺτ. 24 εἰπὼν μᾶστιξιν ἀνετάξασθαι αὐτὸν ἰνὰ ὑποβάλλωσιν αὐτὸν εἰς τὴν διὰ μαστιγιώσεως ἀνάκρισιν |.

ἀνεταρξιαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ συναφῆς ἢ μὴ ἀρμοζόμενος μετ' ἄλλου, ἀταρξιαστος βλ. λ. 'Αδ. Κορ. Προλ. 11, 16 ἀνεταρξιαστοὶ τόμοι βιβλίων.

ἀνεταίρος-ον ὁ ἀνευ εταίρων, ἀνευ φίλων, ἀνευ συντρόφων : Πλούτ. 807 Α.

ἀνετάσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μων. τὸ ἀνετάζειν, ἢ ἐξέτασις, ἢ πρὸς ἐξακριβωσιν ἔρευνα : Εὐσέβ. κ. 'Ιεροκλ. 20, 31 ταῦτα 'Ιεροκλεῖ μετὰ πολλῆς τῆς ἀνετάσεως ἀληθῆ καὶ ἰστὰ εἶναι δοκεῖ.

ἀνετάσιως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνετάσιτως, ἀνευ ἐρεύνης πρὸς διακριθῶσιν, ἀπροσέκτως.

ἀνεταροίετος-ον ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος : 'Αριστ. Κόσμ. 392 Α 32 ἀπαθὲς καὶ ἀνεταροίετον.

ἀνετή (ἡ) δημ. ἢ ἀνεσις, ἢ μὴ εἰς ἐργασίαν ἀπασχόλησις, ἄ. ἀδεία : σάν ἔχω ἀνετή θά 'ρθω νὰ σέ βοηθῆσω στὸν τρύγο.

ἀνετικός-ή-ον ὁ παρέχων ἀνεσις : 'Αυτill. παρ' 'Ορειβ. 6, 21, 30 οἱ ἐν εὐνήμῳ [παρπατοὶ] ἀνετικοί' 2) γραμμ. ὁ σημαίνων ἀνεσις, ἀντίθ. ἐπιτατικός : ἀνετικός ἐπιρρημάτος, ἡμέρας, μόγις.

ἀνετικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεπικόν βλ. λ. : Στοβ. 'Εκκλ. 2, 150 ὅσα εἰσὶν ὀρμηκὶ κινήτικα ἀνετικός ἐφ' ἕτερα.

ἀνετικός-α-ο δημ. καινωρῆς, ἀνεπαφος, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὑφασμάτων.

ἀνετοδερμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἄ. ἐρυθηματώδης ἀνετοδερμία πάθησις δερματικῆ χαρακτηρισιζομένη ἐκ τῆς χαλαρώσεως (ἀνέσεως) τοῦ πάσχοντος μέρους τοῦ δέρματος.

ἀνετοιμαστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐτοιμασίας, ἀνευ προπαρασκευῆς ἢ προδιευθετήσεως.

ἀνετοιμαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑπ' ἄλλου ἐτοιμασίῃ, προπαρασκευασθῆ, πού δὲν τὸν ἔχουν ἐτοιμο : ἔχω ἀνετοιμαστο τὸ μάθημα, - τὸ τραπέζι, - τὸ φαί, - τὸ σπiti, - τὸ μπαούλο, - ἀνετοιμαστὴ δουλειά, - ἐπιχείρησις' || εἶδ. τὸ θηλ. ἡ στερωμένη τῆς προκοσκευῆς' κ. γεν. τῆς δεοῦσης προικῆς, πού δὲν τῆς ἐτοίμασαν τὰ προικιά : μοναχοκόρη καὶ τὴν ἔχουν ἀνετοιμαστῆ' || εἶδ. ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ πρὸς ἐκφορὰν ἐν τῷ φερέτρῳ ἐτοιμασθεῖς' 2) ὁ μὴ ὄν ἐτοιμος, ὁ μὴ ἐσυτην προπαρασκευάσας, προετοιμάσας, ἄ. ἐν συνθεστ. χρ. ἀνετοιμος βλ. λ. : εἶμαι ἀνετοιμαστος γιὰ ταξίδι.

ἀνετοιμος (-ῆ-οῖν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὄν ἐτοιμος, ὁ ἀπαράσκευος, ὁ ἀπροετοιμαστος : 'Ανθ. Πλαν. 242, 3 εἰς γάμον οὐκ ἀνετοιμος (ὀδον), Πολυθ. 12, 20, 6 τί δ' ἀνετοιμότερον φάλαγγος ἐν μετώπῳ διαλελυμένω, - ἀνετοιμος στρατός, - οὐδέποτε ὀγορεῖται ἀνετοιμος, - ἀνετοιμος γιὰ ἐξετάσεις, - ἦρθαν ἐνωρῆς καὶ μᾶς βρῆκαν ἀνετοιμους' || ὁ μὴ τελειωθείς, ὁ ἀσυντέλεστος, ὁ ἀκόμωτος : Πλούτ. 'Ηθ. 505 D νήπιος ὅς τὰ ἐτοιμα λιπῶν ἀνετοιμοὶα διώκει, - ἀνετοιμος ἀκόμη ἢ διακόσμησις, - τὸ σπiti ἦταν ἀνετοιμο ὅταν μπήκαμε, - ἔχει ἀκόμη ἀνετοιμο τὰ προικιά τῆς' 2) μτγν. εἶδ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ μὴ ἐτοίμη, ἢ ἀτελῆ, ἀσμενον τὴν ἀμφίεσιν ἔχουσα, ὅδ. σινεκεδ, ἢ ἀνήθικος, ἢ κοινή : ΕΜ « ἀζώτους τὰς ἀνασαυρμένους γυναικῆς ἢ ἀνετοιμους ».

ἀνετοιμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνετοιμος βλ. λ. : Ἀππιαν. Μισρ. 12 ἀνετοιμως ἔχειν πρὸς τι, - ἀνετοιμως ἀνεμύχθμεν εἰς τὸν πόλεμον.

ἀνετος (-ῆ-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνεμμένος, ὁ μὴ τεταμένος, ὁ χαλαρός : Φιλόστρ. 242 ἀνετοὶ ἠνία γαστρός, Λουκ. 'Αλλ. 12 τὸ ἀνετον τῆς κόμης' || κ. μτφ. : Διου. 'Αλ. ἐν 'Απολλ. 19 ἀνετον μέλος αἰὲν αἰδῶν' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ στενωγώρῳν, ὁ παρέχων ἀνεσις, ἀνάπαυσις : Μιαξ. Τύρ. 20, 1, 379 ἀμπεχόνη ἀνετος, - οἰκία, - διαμονή, - συναναστροφή ἀνετος, μαγαζί, - ταξίδι ἀνετο, - ροῦχα ἀνετα' 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν ἀνέσει, οὐχὶ ἐν στενωχωρίᾳ ὢν, ὁ οὐχὶ μετὰ κόπου, ὁ μετ' ἀνέσεως, μετ' ἐλευθερίας γινόμενος : Πλούτ. 'Ηθ. 12 Α τὴν τῶν μερικῶν ὀρμῶν ἀνετον εἰσασαν νέμεσθαι, Εὐστ. σχολ. 1020, 13 ἔστι δὲ τὰ ἀδύρειν τὸ ἀνετα βαίνειν, - βίος, - ἀσχολία ἀνετος, - τροπὸι ἀνετοί, - ἔχει δουλιὰ ἀνετῆ' 4) ὅδ. ὁ ἐλεύθερος, μὴ ἐγκλεισμένος, μὴ δεδεμένος, ἐπὶ ζῶων : Ἀππιαν. 'Εμφ. Πολ. 1, 110 ἔλαφος ἦν τῷ Σερτορίῳ χειροπῆθης καὶ ἀνετος, Εὐστ. σχολ. 163, 35 « ἀνετοὶ βόες ὁ ἀφέται καὶ ἀγελατοί » 5) ὁ μὴ περιορισμὸς ἔχων, ὅδ. ἀγαλίνωτος, ἀκόλαστος : 'Ηρωδιαν. 2, 4, 9 ἀνετον ἔξουσιαν τῶν στρατιωτῶν' 6) εἶδ. ἐπὶ ἀφιερωμένων τοῖς θεοῖς ἀνθρώπων ἢ ζῶων, ὁ ἀπηλλαγμένος κόπου βιοτικοῦ, ὁ μὴ εἰς ἐργασίαν ὑποβαλλόμενος' || κ. ἐπὶ γῆς, ἢ οὐτῶ ὡς ἱερὰ ἀφιερῆται ἀκαλλιέργητος : Πολυθ. 1, 10 ἢ δὲ ἀνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ καὶ ἀργία, Ἀλιαν. Ζ 11, 2 ἀνετον θεῶ ἀσος' || κ. ἐπὶ ἡμερῶν, αἱ ὡς ἐορτάσιμοι αὐσαὶ ἡμέραι ἀργίας : Πολυθ. 1, 36 ἡμέραι ἀρετοί, ἀνετοί' 7) νεώτ. ναυτ. ἀνετον ἱστίον τὸ διατεθειμένον εἰς ἀνεσις, χαλάρωσιν ἀπὸ τῆς συμπύτξεως πρὸς τὴν ἐκπέτασιν αὐτοῦ, τὸ μολαρμένο πανί.

ἀνετός-ή-όν ὁ ἀνετος βλ. λ. : 'Αρκάδ. 81, 13 « ἀνετος, ἀνετός δὲ τὸ ἐπιβετον ».

ἀνετρανίζω δημ. ἀναδέλω, ὑφάνω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδω τι, ἀνατρανίζω βλ. λ. ἄ. κ. ἀνετρανίζω : δ. τραγ. σαράντα οἰκλες ἔσυρε καὶ δὲν ἀνετρανίζει.

ἀνετροπαλίζω δημ. ριγῶ, τρέμω ἐκ φόχους, τουτροπρίζω ἀπὸ τὸ κρῦο.

ἀνετυμολόγητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐτυμολογίας βλ. λ.

ἀνετυμολόγητος (-ῆ-οῖν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ συνδόμενος νὰ ἐτυμολογηθῆ, ἢ ὁ μὴ ἐτυμολογηθεῖς : Σέξτ. 'Ερμ. Μαθ. 1, 245, 367 τὸ αὐτὸ πράγμα βυσιὴν ἀνόμασι καλεῖται, τῶ μὲν ἐτυμολογίαν ἐπιδεχομένη, τῶ δὲ ἀνετυμολογήτῳ, - ἢ λέξις ἀνθρωπος εἶναι ἀνετυμολόγητος.

ἀνετυμολογήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐτυμολογίας βλ. λ.

ἀνετύμως -ον μτγν. ὁ εἰς ὃν τὸ ἔτυμον ἐλλείπει, ὁ ἀνετυμολόγητος : Σέξτ. 'Ερμ. 1, 245, 346 τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον... χελωνίδα καλοῦσιν ἄλλ' ἔστι τὰ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἢ δὲ χελωνῆς ἀνετύμων.

ἀνετύμως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνετύμων βλ. λ., ἀνευ ἐτυμολογίας : Σέξτ. 'Ερμ. Μαθ. 1, 224 ἐπὶ τινα τῶν ἀνετύμων κειμένων ὀνομάτων.

ἀνετύως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνετον βλ. λ.

ἀνετύως ἐπίρρ. ἴλωσα. ἀνετύως, κατὰ τρόπον ἀνετον βλ. λ. : 'Ησ. « ἀνετύως ἀνατεταλμένως ». Σοφοκλῆς τυμπανιστάς ».

ἀνευ κ. νεώτ. Μεγαρ. κ. ἑλληνιστ. ποιητ. ἄνις πρόθ. καταχρηστικῆ, σημαίνουσα ἀρησιον καὶ ἰσοδυναμοῦσα τῷ δίχα, χωρῆς, ἀντίθ. μετὰ, αὐν : 'Ιλ. Ρ 407 ἐκπέραςιν πτολιεθρον ἀνευ ἔδεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ, Ἀλοχ. Πέρσ. 163 οὐκ ἀνευ θεῶν τινος, Πλάτ. Σμπ. 217 Α οὐκ εἰθῶδες ἀνευ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γίνεσθαι, - θὰ μεταδῶμεν καὶ ἀνευ σοῦ, - ἀνευ βοηθείας' || ἀσχετῶς : Πλάτ. Γοργ. 518 D ἀνευ τοῦ ὑγινοῦ ἰσχετῶς πρὸς τὸ ὑγιεινόν' 2) μακρῶν : 'Ιλ. Ν 556 οὐ μὲν γὰρ ποτ'

ἀνευ δῆλων ἦν ἀλλὰ κατ' αὐτὸς στρωφάτ'.

3) κ. νεώτ. ἐν στερήσει πνός, μὲ ἔλλειψιν: Γλάτ. Πολ.372 C ἀνευ ὄφου ποιεῖς τοῦ ἀνδρος ἐπι-
 ρωμένους, - ἀνευ χρημάτων, - δόξης, - ἰκανότητος
 κττ.: 4) ἐκτός, πλὴν: Δημ.255,10, ὁ πόλεμος, ἀνευ
 τοῦ καλῆν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν εὐνοτερόρις διή-
 γεν ὑμᾶς. 5) ἐνίοτε ἐπιταί τοῦ μεθ' οὐ ἐκφέ-
 ρεται: Σοφ.ΟΚ.502 ὑψηγητοῦ δ' ἀνευ|κατ' ἄλλους
 -δίχα|, Ξεν.ΚΠ.6,14 τὸν στρατιωτῶν, ἄν ἀνευ
 ἡμῶν οὐκ ἂν δυναίμεθα στρατεῦσθαι, νεώτ.

ἀνευκάζω εὐκάζω, κραυγάζω εὐοί, ἀνευφημῶ
 τὸν Διόνυσον: ΑΠ 9,139, Λυκόφρ.257 σωτήρα Βάκ-
 χου τὸν πάροισε πημάτων Σφάλητην ἀνευάζοντες.

ἀνευκηνεῖν νεώτ. καθιστῶ τινα ἐκ νέου εὐ-
 γενή: ἡ παιδεία ἀνηγυεῖται τὸ ἔθνος: || κ. μέσ.
 κ. παθ. οἱ Ἕλληνας ἀνηγυεῖσθαι.

ἀνευκηνεῖς-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐγενής τοῦς τρό-
 πους, χυδαῖος.

ἀνευκταίμων-ῶ εἶμαι ἀνευκταίμων, δυστυχῶ.

ἀνευδικασίη Πάπ. ἀνευ προεξετάσεως | διορθ.
 ἀνευδοκίμασι|.

ἀνευδοκῆσις |ή| μτγν. τὸ μὴ ἔχειν τινα εὐδοκί-
 μῆσιν, τὴν κοινήν ἐκτίμησιν, ἢ ἀνυποληψίαν: Φιλοδ.
 π.'Οργῆς.80.

ἀνευδοκίτος μτγν. ὁ μὴ εὐδοκίμων, κοινήν
 ἐκτίμησιν, ὑπόληψιν ἔχων: Φιλοδ.π.'Οργῆς.80.

ἀνευδοκμασίη Πάπ. ἀνευ προηγουμένης δο-
 κίμῆς, δοκιμασίας, ἀνεξετάτως.

ἀνευάνδοτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐνδίδων, μὴ εὐ-
 κλόως ὀλοχωρῶν, μὴ εὐένδοτος: Φιλ.Μηχ.π.
 Θεῶν.269.

ἀνευήκοος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπακούων, δυσπει-
 θῶν, ἀνυπάκουος.

ἀνευθε κ. -θεν |πρὸ φωνήεντος| ἀνευ, χωρὶς:
 'Ἰλ.Χ.39 ὀλος ἀνευθ' ἄλλων, 'Οδ.Π.239 μόνω
 ἀνευθ' ἄλλων. 2) μακράν: 'Ἰ.Φ.78 ἀνευθεν
 ὄμων πατρός τε φίλων τε, αὐτ.Χ.300 ἐγγύθι μοι
 θάνατος κακός οὐδ' ἄ τ' ἀνευθε.

ἀνευθετός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐθετός, ὁ
 μὴ ἐν προσφῶρῳ χρόνῳ ἢ τόπῳ ἢ περιστάσει
 ἂν ἡ γενόμενος, ὁ ἀπρόσφορος, ὁ ἀκατάλληλος:
 ΚΔ Πραξ.27,12 ἀνευθετός τοῦ λιμένος ὑπάρχον-
 τος πρὸς παραχειμασίαν.

ἀνευθύγραμμος-ον νεώτ. ὁ μὴ εὐθύγραμμος,
 μὴ κατ' εὐθείαν γραμμὴν κείμενος: ἀνευθύγραμ-
 μοι ὄδοι, -οικοδομαί.

ἀνευθύνα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ εὐθύνης, ἀνευ
 ὑποκρέσεως: μιλεῖ, - συμβουλεύει, - διαχειρί-
 ζεται ἀνευθύνα.

ἀνευθύνη |ή| μον. τὸ ἀνευθύνον, ἢ ἰδιότης
 τοῦ ἀνευθύνου βλ. λ.

ἀνευθύνοτος (-η-οῦν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. συνη-
 θέσι. ἄτ. ἀνευθύνοτος ὁ μὴ ὑπέχων εὐθύνας,
 μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ ὑπέχων, μὴ ὑπο-
 χρεούμενος νὰ δώσῃ λόγον, ἀτιμολογίαν ἢ ἀπο-
 λογίαν διὰ τὰς πράξεις του: 'Ἡρ.3,80 ἔξεσι
 ἀνευθύνω ποίειν τὰ βούλεται, 'Αριστλ.Πολιτ.29
 διόπερ βέλτιον αὐτοῦς μὴ ἀνευθύνοτος εἶναι, -
 ἀνευθύνοτος ἀρχων, Λασκαρ.Λυχν.12 ἀνευθύνοτος
 δὲν εἶναι κανένας. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
 ἐπὶ λόγῳ εὐθύνην, ἐπὶ πράξεων: Θεουκ.3,43,4 ὑπεύ-
 θυνον τὴν παραίτεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνευθύνον
 τὴν ἡμετέραν ἀκρόασιν, - ἀνευθύνοτος διαχειρί-
 σις, - ἀνευθύνη ἐξουσία. 3) ὁ μὴ εἰς δίκην
 ὑποκείμενος, ὁ ἀναίτιος, ὁ μὴ ἔνοχος: Λοικ.
 'Αποκ.22 τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνευθύνα
 |μὴ εἰς δίκην ὑποκείμενα|. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
 καθ' οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἀξίωσθαι εὐθύνας,
 ἀκαταλόγητος: Λοικ.Εικ.18 παλαιός οὗτος ὁ λό-
 γος ἀνευθύνοτος εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας, -
 τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶναι ἀνευθύνα. 5) κ. νεώτ.

νομ. ὁ μὴ ὑπόχρεως εἰς τι: Θεοφίλ.Εισ.2.20.477
 ἀνευθύνοτος ὁ κληρονόμος, συνουμοιογηθέντος
 ὅτι ὁ πωλητὴς εἶναι ἀνευθύνοτος διὰ πᾶσαν ἐκ-
 ῤύμματα ἐλάττωσιν τοῦ γηπαδῶ. 6) νεώτ.
 κ. δημ. ὁ μὴ ἄτιμος πνός: ἀνευθύνοτος διὰ τὴν
 κατὰστασιν, - εἶναι ἀνευθύνη σ' αὐτῶ: 7) νεώτ.
 τὸ ἀνευθύνον ὡς οἶος. ἢ ἔλλειψις εὐθύνης: τὸ
 ἀνευθύνον τοῦ ἀνωτάτου ἀρχοντος.

ἀνευθύνοτος-ον ὁ μὴ δυναίμενος νὰ γίνη εὐ-
 θύς: 'Αριστλ.Μετ.386 Α Β καμπὰ καὶ εὐθύνα,
 καὶ ἀκαμπὰ καὶ ἀνευθύνα.

ἀνευθύνω εὐθύνω, καθιστῶ τι εὐθύ: Γαλ.18|1|,
 776 ἐν χρόνῳ ἀνευθύνεται.

ἀνευθύνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνευ-
 θύνων βλ. λ.: ἀνευθύνω

ἀνευθύνης |ή| μον. ἡ ἔλλειψις εὐθύτητος, εἰ-
 λικρνεῖας: Θ.Στουδ. ἐν Μι.937.

ἀνευκρίνητος ὁ νεώτ. ἀνευκρίνητος βλ. λ.

ἀνευκρινήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευκρινήτως βλ. λ.

ἀνευκρίνοτος-ον ὁ μὴ εὐλόγητος: ΑΠ 10,108 καὶ εὐ-
 χόμενος καὶ ἀνεύκτοισ. 2) ὁ μὴ εὐχῆς ἀξίος,
 ὃν δὲν πρέπει νὰ εὐχηθῆ τις, ἀνευκρίσιος.

ἀνευλάθες ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνευλαθεῖ
 βλ. λ.: ἀνευλάθε

ἀνευλάθεα κ. νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις εὐλα-
 θείας, προσοχῆς, ἀμέλειας, ἀφρονισίας: Κύριλλ.
 'Αλ.ἐν Μι.10,1205 Α'. 2) μον. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἢ
 ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὰ τῆς θρησκείας, ἢ
 πρὸς τὸ θρησκευτικὸν ἀσέβεια.

ἀνευλαθεῖς-ῆς μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐλα-
 θεῖς, ὁ μὴ σεβόμενος ἢ μὴ φοβούμενος: Γρηγ.
 Νύσσ.Λόγ.2 ὡ τῆς ἀνευλαθεῖς εὐλαθεῖας, -ἀνευ-
 λαθεῖς πρὸς τὸ πολλῆτος, - ἀνευλαθεῖς συμπε-
 ρορᾶ. 2) εἶδ. ὁ τὰ τῆς θρησκείας μὴ εὐλο-
 βούμενος, ὁ θρησκευτικῶς ἀσεβής.

ἀνευλαθέτη ἐπίρρ. δημ. ἀνευ σεβασμοῦ: τοῦ
 μίσητος ἀνευλαθέτη. 2) εἶδ. ἀνευ εὐλαθείας,
 σεβασμοῦ εἰς τὰ τῆς θρησκείας.

ἀνευλαθετικά ἐπίρρ. δημ. ἀνευ εὐλαθείας
 θρησκευτικῆς, ἀσεβῶς.

ἀνευλαθετικός-ῆ-ο δημ. ὁ ἀνευλαθεῖς, ὁ ἀ-
 σεβής πρὸς τὰ τῆς θρησκείας.

ἀνευλαθέτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων εὐλαθεῖαν,
 ἀνευλαθεῖς βλ. λ. 2) ὃν δὲν πρέπει τι νὰ εὐλα-
 θεῖται, ἰδίως ἐν θρησκ. σμῃ: ἀνευλαθέτοι εἶναι
 κατὶ τέτοιῖοι παπάδες, - ἀνευλαθέτος καλογορο-
 καύματα.

ἀνευλαθετός-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐλαβούμενος, ὁ μὴ
 σεβόμενος ἢ μὴ φοβούμενος, ὁ θρασυῖς, ὁ αἰθά-
 δης: ἀπὸ φυσικοῦ τοῦ ἀνευλαθεῖ καὶ ὑβριστῆ,
 - ἀνευλαθεῖ παιδί. 2) εἶδ. ὁ ἀνευλαθέτος, ὁ μὴ εὐ-
 λαθεῖς, σεβασμοῦ ὄχιος.

ἀνευλαθεῖς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 ἀνευλαθεῖ βλ. λ.

ἀνευλόγητος ἐπίρρ. δημ. ἀνευ εὐλόγου αἰτίας ἢ
 δικαιολογίας, παραλόγως.

ἀνευλόγητος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνευλό-
 γητον βλ. λ.

ἀνευλόγητος (-η-οῦν) μον. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀβλό-
 γητος κ. ἀβλόγητος ὁ μὴ τυχὼν εὐλογίας ἢ εὐλο-
 γιῶν, εὐχῶν: ὁ ἀνευλόγητος ἔξ ἐν τῇ κοινωνίᾳ
 ἀνευλόγητος, - ἀνευλόγητος ἀπὸ τοῦς γονεῖς
 του. 2) δημ. ὁ διὰ τὴν ἔλλειψιν εὐλογίας μὴ εὐλο-
 γούμενος, μὴ αὐξάνων, εἰθὶ προσδοεῖων, μὴ ἐπα-
 φελῆς: ἀνευλόγητος τοῦ κλέφτη τὸ βίος. || κ. γεν.
 ὁ μὴ ἐσοδωθεῖς, μὴ ἀποδοτικός, ἐπὶ γεωργικῆς
 συγκομιδῆς: ἀνευλόγητος φέτος οἱ σπέρμας
 3) εἶδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἐκκλησιαστι-
 κῆς εὐλογίας, μὴ ὑπὸ ἱερέως εὐχητικῶς εὐλογηθείς:
 ἀνευλόγητοι ἄρτοι, - ξαναπῆρ ἀπὸ τὴν ἀκλήρησά
 ἀνευλόγητοι τὴν εἰκόνα, - εἶναι ἀκόμη ἀνευ-
 λόγητοι (δὲν ἐτέλεσαν τὸν θρησκευτικὸν γάμον

αὐτῶν |, φρ. τὴν ἔχει ἀνευλόγητη | συζῆ μετ' αὐτῆς οὐχ ἔν νομίμῳ γάμῳ |.

ἀνευλογήτως μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνευλόγητον βλ. λ. : Εὐχρητ.Καν. ἀνευλογήτως τὴν προσκομιδὴν οὐ δύνασθαι προετοιμασαί.

ἀνευλόγος (-η-οίη) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐβλογος, ὁ ἀπίθανος : Ν.Χων.Χρον.34 ὑπόνοιά τις τὸν κρατοῦντα διέτρεχεν οὐκ ἀνευλόγος, - ἀνευλόγος εἰκασία, - ἀνευλόγος φόβος (ἀθάσμου). **ἀνευλόγως** ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. οὐχ| εὐλόγως, - ἀδικαιολογήτως, ἀπίθανως.

ἀνευ Ἐπιρρ. ἀνευ. **ἀνευνοοσία** (ἡ) μτγν. Ἑλληφεις εὐνοίας, δυσμένεια. **ἀνευδούτως** μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐδοκούμενος, ὁ μὴ εὐδοκίμων, ἀπρόκοπος.

ἀνευπαράδεκτος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ εὐχάριστος, ἀθάστος παραδέκτος, ὁ μὴ εὐπρόσδεκτος : Κύριλλ. Ἀλ. Ἦσ.58,814 ἀνευπαράδεκτους ἐποιεῖτο τὰς λιτὰς τῶν ἑαυτοῦς ταπεινωκότων.

ἀνευπρηπής-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐπρηπής, ὁ ἀκασμος, ὁ ἀνάμρστος, ὁ ἀπρηπής.

ἀνευπρηπῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀκόσμως, ἀπρηπῶς : Ἦσ. ἐν. λ. σχέδιον.

ἀνεύρησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. εὐρησις ἀπολεσθέντος ἢ ἀγνώστου, ἀνακάλυψις : Εὐρ. Ἰων.569 ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρησιν θεός ὀρθῶς ἔκρανε, Πλούτ.Θησ.12 κείνῳ βουλομένους ἀρχὴν ἀνεύρησως παρασχεῖν | τὴν αἰτίαν τῆς ἀνακαλύψεως |, - ἡ ἀνεύρησις τῶν κλαπέτων.

ἀνεύρητα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ δυνατότητος ἢ πιθανότητος ἀνευρέσεως.

ἀνευρητής (ἡ) νεώτ. ὁ ἀνευρητής βλ. λ. **ἀνευρητής** (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀνευρίσκων, ὁ ἔχων ἔργον τὰ ἀνευρίσκῃ, ζητητής βλ. λ. : Ἐπιρρ. αἰρεθῆναι ἀνδρας ἐνεία τῶν πολιτῶν ἐκ τοῦ δήμου ἀνευρητάς χωρίων τῶν δημοσίων εἰ τις τι κέκτηται ἰδιώτης || νεώτ. γεν. ὁ εὐρίσκων τὴ ἀπολεσθέν.

ἀνευρητός (-η-οίη) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εὐρίσκόμενος, ὁ δυσκόλως εὐρισκόμενος : Πλάτ. Νόμ.874 Α.Διοδ.Σ.5,20 κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἀνευρητός ἦν.

ἀνεύρημα (τὸ) εὐρησις, ἀνακάλυψις : Παισ. 5,9,2 ἀπὴν οὕτε τὸ ἀνευρήματι οὐδὲν ἀρχαίων.

ἀνευρία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ παράλυσις.

ἀνευρίαστα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ ἐρεθισμοῦ τῶν νεύρων, ἀνευ φυκτικῆς ἐξάφειας, ἀνευ ὀργῆς, ἡρέμωσ.

ἀνευρίαστος-η-ο δημ. κ. -ιαστος ὁ μὴ διατελῶν εἰς φυκτικὴν ἔξαφιν, εἰς ὀργήν, ποῦ δὲν τὸν ἐπίασαν τὰ νεύρα ὁ, μὴ ἡρεθισμένος, μὴ ὄργισμένος, ἀντίθ. νευριασμένος || ὁ ἀπὸ διαθέσεως ἡρεμος, ἀπαθής : ἀνευρίαστος ἀνθρωπος.

ἀνευρίαστος-η-ο δημ. ἀνευρίαστος βλ. λ. **ἀνευρίσκω** κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναζητῶν τὴ εὐρίσκω, ἀνακαλύπτω : Ἦρ.1,67 ἀνευρίων οὐκ οἶσι τε ἐγίνοντο τὴν θήκην τοῦ Ὀρέστεως, Αἰσχ. Ἀγ.1094 ματεύει δ' ὦν ἀνευρήσει φόνον, Εὐρ.ΙΤ 883 τόδε σὸν, ὦ μελέα φυχά, χρῶδος ἀνευρίσκων, Πλάτ. Φαιδ.100 Β ἐλλήξω σοι εἰς τοῦτῶν τὴν αἰτίαν ἐπιδαίξαι καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἢ φυχή, - ἀνευρίσκω τὴν ἀλήθειαν, - τὰ κλαπέντα || νεώτ. κ. δημ. κ. συναντῶ : ἐπὶ τέλους σὲ ἀνευρίσκω, - ἔκει πού πεπατοῦσα τὸν ἀνευρίσκω μπροστά μου' 2) παθ. Θουκ.1,128,6 ὑστερον ἀνευρέθη, - ἀνευρέθησαν ἀρχαιότητες, - ἀνευρέθησαν τὰ κλαψιμιά' 3) μέσ. εὐρίσκω δι' ἑμαυτὸν, ἀποκτῶ : Ἐπιρρ. ἱερὸν χῶρον ἀνευρομένυν' 4) κ. νεώτ. ἔξευρίσκω, ἐπινοῶ : Πλάτ. Φαιδρ.273 C εἰκοικεν ἀπακακρομυμένην τέχνην ἀνευρίειν ὁ Τισίας, Φίλημ. 88,10 ἀνευρεῖν πρόφασιν τινα, - ματαίως προσεπάθησε νὰ ἀνευρίει δικαιολογίαν τοῦ.

ἀνευρίσματος (τὸ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀνεύρημα βλ. λ. **ἀνευρισμός** (ὁ) μτγν. νεώτ. κ.δημ. ἀνεύρημα βλ. λ.

ἀνευρος (-η-οίη) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων νεύρα : Ἰηπ.Μοχλι.4' || νεώτ. βοταν. ἀνευρος φυτὰ κείνα, ὧν ὁ θαλὸς δὲν ἔχει νεύρα' κ. ἀνευρα φύλλα τὰ στεραυόμενα ἐντελῶς νεύρων, οἷον τὰ φύκη' || γέν. φυτῶν τῆς τάξεως τῶν ἡσπικίων τῆς υποδιαίρεσεως τῶν ἀειρογύνων' || νεώτ. ζωολ. τὰ ἀνευρα περιληπτ. ὀνομασία ἐντόμων ἡμιπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκασιθαδῶν' 2) μτγν. κ.δημ. ἀτονος, πλαδαρός, ἀδύνατος : Ἀριστλ.27,4,11 ἀνευρότερον καὶ ἀναρρότερον τὸ θῆλυ μάλλον, Πολυδ.2,234 α Θεάποιμος δὲ ὁ κωμικός ἀνευρον εἰρηκεν' ἀπνους, - ἀσθενῆς ἀνέντατος', - ἀνευρος καὶ ὀκνὸς ἀνθρώπος.

ἀνεύρυχον (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα ὑμενόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν ὀξυρρύγχων.

ἀνεύρυνσις-εως μτγν. κ. νεώτ. εὐρυνσις, διαστολή, φάρδεμα : Γαλ.2,228 ἐξ ἀνευρυνσεως ἡ ρήξεως, - ἀνεύρυνσις τοῦ θώρακος, - ἀνεύρυνσις σπέρματος.

ἀνεύρυνω κ. νεώτ. διαστέλλω, πλαταίνω, φαρδαίνω : Ἰηπ.246,14 ἀνευρύνειν τὸ στόμα τῆς μήτρας, Λουκ.Νιγρ.16 πᾶσαι ἀνευρύνονται ἄδοι, - ἀνηρύνθη τὸ στόμιον τοῦ λιμένος' || κ. μέσ. Φιλόστ. Ἦρ.19,9 ἡ ρίς τοῦς μυκτῆρας ἀνευρύνεται' || ἐμφωνίζομαι, καθίσταμαι πλατύτερος : Ἀριστλ. Κασμ.3,8 ὁ ὤκεανός πάλιν ἀνευρύνεται, - ἡ ὁδὸς πρὸς νότον ἀνευρύνεται (εἶναι εὐρύτερα).

ἀνεύρυνσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀνεύρυνμα βλ. λ. **ἀνεύρυσμα** (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. εὐρυνσις, διαστολή, διαπλατύνσις, οἷον ἀρτηρίας : Γαλ.7,725 ἀρτηρίας ἀναστομωθεῖσις τὸ πάθος ἀνεύρυσμα καλεῖται' || νεώτ. ἱατρ. ἀνεύρυσμα εἶναι ἡ διάτασις τμήματος ἀρτηρίας τινὸς προερχομένη ἐξ ἀνικανότητος αὐτῆς πρὸς ἰσορροπίαν τῆς ἀρτηριακῆς πίσεως : ἀνεύρυσμα τραυματικὰ, - ἀπλά, - ἀρτηριακὰ, - ἀρτηριοφλεβῶδ' || ἀνεύρυσμα στομάχου, ἡ διεύρυνσις τοῦ στομάχου ἐξ ἀτονίας τῶν τοιχωμάτων αὐτοῦ.

ἀνευρυσματικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀνεύρυσμα βλ. λ. : ἀνευρυσματικὸς σκάκος, ὁ σχηματιζόμενος ἐν τῷ ἀνεύρυσματι ὄγκος.

ἀνευρυσματώδης-εως μτγν. ἄ ὁμοιος μὲ ἀνεύρυσμα βλ. λ. : Ἀέτ.15,10.

ἀνευρυσμός (ὁ) εὐρυνσις, διαστολή, ἀνεύρυσμα βλ. λ. : Ἀντιλ. παρ' Ὀρειβ.35,24,2 ἀνευρυσμός ἀρτηρίας, Διοσκ.1,133 μήτρας ἀνευρυσμός.

ἀνεύρω νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνευρον βλ. λ. **ἀνεως** ἀντὶ ἀνευ Ἐπιρρ. ἀνεως βουλάν καὶ ζάμων πλαθόντα.

ἀνευσθάστως ἔπιρρ. νεώτ. ἀνευ τοῦ ὀφειλομένου σταδασμοῦ.

ἀνεύσπλαγχνος-ον νεώτ. ὁ μὴ εὐσπλαγχνος, ἀνοικτίρμων, ἀνίλεως, σκληρός.

ἀνεύσχημος-ον νεώτ. μὴ εὐσχημος, μὴ εὐπρηπής : Κουμαν.ΝΑ 79 τὸ τῶν ἐκφράσεων ἀνεύσχημον.

ἀνευφημίας-εως νεώτ. κ. ἀνευφημία ἡ διὰ φωνῶν, διὰ ζητωκραυγῶν ἢ ἄλλων ἐπαινετικῶν ἢ ἐνθουσιωδῶν φράσεων ὁμαδικῆ ἐκδήλωσις ἐπιδοκιμασίας : ἡ ἀνευφημiosis τοῦ ἀγαθοῦ ὑψηρ. ἐν ὁμόθυμος, - ἡ ἀνευφημiosis πρότασεως, - προσώπου, - λόγου, - πράξεως.

ἀνευφημητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνευφημῶν, ὁ μεγαλοφώνως δι' ἐπαινετικῶν ἢ ἐνθουσιωδῶν λόγων ἐπιδοκιμαζῶν τινὰ ἢ τι' || εἶδ. ὁ κατ' ἐντολήν, ὁ ἐπ' ἀμοιβῆ ἀνευφημῶν, χειροκροτῶν ἐν δημοσίᾳ ὀμηγύρει ἐγκάθετος : ἀνευφημητής θεάτρων.

ἀνευφημητός-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐφημηθεῖς, μὴ ἐπαινεθεῖς.

ἀνευφημία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνευφημiosis βλ. λ. **ἀνευφημίῳ** μον. κ. δημ. ἀνευφημῶ βλ. λ. : Ξ.Στουδ.217 Β τὸν ἀνευφημίζοντες.

ἀνεύφημος-ἔω μιν. ὁ μὴ εὐφημος, ὁ δυσοίωμος· Μεθοδ.417.

ἀνευφημῶ-ἔω κ. μιν. κ. νεώτ. φωνάζω, κραυγάζω θρηνησῶς ἢ ὀργίλως, ξεφωνίζω· Σοφ.Τρ. ἄσας δ' ἀνευφήμησαν οἰμωγῇ λεώς, Πλάτ.Φαιδ. 60Α Ξανθήπινη ἀνευφημῶσά τε καὶ τοιαύτ' ἄπτα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθεισαν αἱ γυναῖκες, Φιλῶστρ. 'Ηρ.738 οἰμωγῇ τῆς Θέτιδος διεφροῖτα τὸν στρατὸν ἀνευφροῦσης τε καὶ τὸν υἱὸν βούσης· 2) μτγν. κ. μιν. κ. νεώτ. λέγω εὐφήμει, ἢ εὐφημαίτε, μεγαλοφῶνως ἐπαίνω τινα, δι' ἐπευφημιῶν, ἐπιδοκιμάζω τινα ἢ τι· 'Ιωσ.Πολ.2,214 ἐπὶ τούτοις οἱ Ταριχαιῖται μὲν αὐτὸν ἀνευφήμουν, 'Ηρωδιαν.6,41 ταῦτα εἰπόντα τὸν 'Αλέξανδρον, πᾶς ὁ στρατὸς ἀνευφήμησεν, Ν.Χων.Χρον.457 Β ὡς βασιλεὺς σφῶν ἀνευφήμων, - ζῶπων ἀνευφήμησαν τὸν ἀγορητὴν· ἢ μιν. ὠρῶν, δοξολογῶ· Μηνιμ.1, Τροπάρ. τὸν Βασιλεῖον πάντες ἀνευφημῶμεν, Συναξάρ. Γορδίου Μηνιμ.2 ἐντός δε γινόμενος τοῦ θαύτου τὸν Χριστὸν ἀνευφήμησε.

ἀνευφήμως ἐπίρρ. νεώτ. οὐχὶ εὐφήμως, οὐχὶ μὲ ἀγαθῶν ἤμην, ὑπόληψιν· ἀνευφήμως γνωστός. **ἀνευφλεκτός**-ον νεώτ. ὁ μὴ εὐφλεκτός, μὴ εὐκόλως καίόμενος· ἀνευφλεκτοὶ οἰκοδομικαὶ ὕλαι. **ἀνευφραίνομαι** μτγν. κ. νεώτ. εὐφραίνομαι βλ. λ.: Φιλ.2,476 ἴνα . . φαντασίας τῶν δικαίων ἀνευφραίνωται· ἢ μιν. αἰσθάνομαι εὐφροσύνην, εὐχαρίστησιν ἕκ τιος· 'Αρσθ.Μυθ.2,14 δταν ἀπὸ τοῦ φαγντὸν ἀνευφρανθήσων.

ἀνευφρανοσία ἡ μτγν. Ἐλλειψίς εὐφροσύνης, ἀγαλλίασεως, εὐχαριστήσεως. **ἀνευφραντός**-ον μτγν. κ. δημ. ὁ μὴ εὐφραίνων, λυπηρὸς· 2) ὁ μὴ εὐφρανθεὶς· 3) δημ. κ. ἀνάφρατος, κ. ἀφρατος ὁ μὴ εὐχάριστος ἢ ὁ μὴ χόρταστικός, ἐπὶ ἐδεσμάτων· ἀνευφρανο φαί.

ἀνευφροσύνη-ον σχόλ. ἀχαρῖς, ἀθυμῶς. **ἀνευφρονῶ**-έω σχόλ. ἀνευφρῶ βλ. λ.

ἀνευχαιριστήσια ἡ νεώτ. δημ. ἀνευχαιριστήσια κ. ἀνευχαιριστὰ κ. ἀνευχαιρησῖα τὸ νὰ μὴ εὐχαριστῆται τις δι' ὅσα λαμβάνει ἢ κερδίζει, μεμφοιορία· 2) ἀνευχαιριστὰ, ἀνημωσμένα. **ἀνευχαιριστήσια** ἡ μτγν. ἀνευχαιριστήσια βλ. λ. **ἀνευχαιριστήσιος**-ηο δημ. ἀνευχάριστος βλ. λ. **ἀνευχαιριστὰ** ἡ μτγν. ἀνευχαιριστήσια βλ. λ. **ἀνευχάριστος**-ηο δημ. κ. αὐχάριστος ὁ μὴ εὐχαριστοῦμενος δι' ὅσα λαμβάνει ἢ κερδίζει, ὁ μεμφοιορῶς· 2) ὁ ἀχάριστος, ὁ ἀγνώμων.

ἀναύχομαι κ. νεώτ. εἶρχομαι ἐκ νέου ἢ ἀ. ἀνακαλῶ ὅσα πρότερον ηἰχθήθη· Πλάτ. 'Αлк.Β 142 D· ἢ νεώτ. ἀπεύχομαι βλ. λ.

ἀναφαγία ἡ μτγν. ἀναφαγία, ὀλιγοφαγία, ἀνορεξία. **ἀναφάγο**ς-ηο δημ. ὁ τρώγων ὀλίγον, ὁ τρώγων ἀνορέκτως.

ἀναφάλλομαι ἄλλομαι, ηἰδῶ πρός τὰ ἄνω, μόνον εἰς τὴν μτχ. ἀναφάλλομαι· 'Απολλ. 'Αργ.2, 825, βλ. κ. ἀναπάλλω.

ἀναφέλος-ηο δημ. ὁ μὴ ἔχων νεφέλα βλ. λ., καθαρὸς, παστρικός.

ἀναφέμα ἡ μτγν. τὸ κατὰ πρῶτον φαινόμενον μέτρος, κτήριον, σημεῖον τόπου πίνος, οἷον χωρίου, κτήματος κττ.: προχωρῶντας θεὸς 158ς ἄριστρά ἀνάφεμα τοῦ χωρίου θυῶ κθερῖσια.

ἀναφεμίλλως (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐφαμίλλον, ἀσύγκριτος· ἀναφεμίλλω βιομηχανία, - τέχνη, - αἶων.

ἀναφεμίλλως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεφάμιλλον βλ. λ.

ἀναφειντός-ηο δημ. κ. ἀνάφαιτος ὁ ἀφανῆς γενόμενος, ἀφαντός. **ἀναφειντός**-ον δὲν δύνανται τις νὰ ἀπαγάγῃ ὡς ὄθλον, ἀνάφαιτος· Ἐπιγρ. ἀνάφαιτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον.

ἀναφάρμαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεφάρμαστον βλ. λ.

ἀναφάρμοστος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐφαρμοσθεὶς ἢ μὴ ἐφαρμοζόμενος· ὁ νόμος παρέμεινε ἀναφάρμοστος, - ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφαρμοσθῆ, - θεωρίες ἀναφάρμοστας.

ἀναφαρμόστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεφάρμοστον βλ. λ.

ἀναφέρος-ον ὁ ἀνευ δευτέρου ἀνταγωνιστοῦ, ὁ πρὸς δὲν νικήσαντα δὲν ἀνταγωνίζεται τις, ἐφεδρὸς· Ἐπιγρ. ἐστέφθη ἀναφέροτος.

ἀναφέλιτος-ηο μιν. δημ. κ. ἀναφέλιτος κ. ἀναφέλιτος, ὁ τὰς φρένας ἑλληνῆς, τρελλός· Δουκαγγ. ἄνεφέλιτος στοίβας, ἀνεφέλιτον, λοχίην, πελλίην· 2) δημ. ὁ ἀνωφελής, ὁ εἰς μάτην γινόμενος, ὁ ἀτέλεσφορος· ὅσα καὶ νὰ τοῦ κἀνός ἀναφέλιτα ἢ ὁ ἀνίσχυρος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παράσῃ ὠφέλειαν ἢ ἐπικουρίαν, ὁ ἀχρηστος· ἀναφέλιτος ἀνθρώπος.

ἀναφέλη ἡ μτγν. ἢ νεφέλη, τὸ σύννεφο.

ἀναφέλλομαι ἔλω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου· Μαν. 5,270 ἄγρευθῆρι λίνω ἀναφέλλετο ἐξ ἄλλος ἰχθῦν.

ἀναφέλλως-ον ὁ ἀνευ νεφῶν, καθαρὸς, ἔάστερος· 'Οδ.Ζ 45 αἰθρη πέπτατοι ἀναφέλλω, 'Αριστ.Κοσμ.4,14 ἀναφέλλω ἀήρ, Πλούτ. ἀναφέλλως νύξ· 2) μτγν. ὁ μὴ καλυπτόμενος, φανερός· Σοφ. 'Ηλ.1246 ἀναφέλλον (κακόν) ἐπέθελες οὐ ποτε καταλύσῃ· 3) μτγν. ὁ ἀνευ θλίψεων, εὐτύχης· εἶρχομαι ὅμιν βίον ἀναφέλλον.

ἀναφέλωτος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνεφέλιος, ἀσυμφεπαιστος· ἢ μτγν. συνηθέστ. μτγν. ὁ μὴ ἐξ ἐναντίου περιτάσεων ἐπισκοτούμενος, σκιαζόμενος· ἀναφέλωτη ζῷη, - ἀγάπη.

ἀναφεία ἡ νεώτ. νομ. τὸ ἀνεπίδεκτον ἐπέσεως, ἐπὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως· Λεξικ. Νομοτεχν.40.

ἀναφέτος-ον νεώτ. νομ. ὁ μὴ δεκτικός ἐπέσεως, ὁ ἐκ πρωτοβαθμίου δικαστηρίου τελεσίδικος.

ἀναφείτως ἐπίρρ. νεώτ. νομ. ἀνευ ἐπέσεως (ἀχρ.)· Λεξικ. Νομοτεχν.40.

ἀνεφής-ές μιν. ἀνεφέλιος, ἀσυμφεπαιστος, αἰθίριος· Ἐστ.σχόλ. 'Ηλ.945 αἰθίρι καθαρωτάτω καὶ ἀνεφεί.

ἀνεφής-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐφήθεις, ἄδραστος· 'Αντυλλ.Ματθ. 'Ιατρ.251 καλεῖται δὲ τὰ ἀνεφθα μακτὰ, Γεωπον.10,671 μῆσοι φακίην ἀνεφθον, 'Αγαθίος 216 πλίνθους ἀνεφθους | ὠμάς.

ἀνεφίετός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐφίετος, ἀφθαπτος, ἀπροσπέλαστος, ἀκατόρθωτος, ἀνεπίτευκτος· Ψ Λουκ.55 ἀνεφίετος ἀνθρώπος ἐστὶν οὐρανός, 'Ερωτημ.67 ἀνεφίετον ἀνθρώπου γε ὄντι, - ἀνεφίετος ἡ εὐδοκίμονία, - ἀνεφίετος μῆτρις ὄρας ἢ ἀνέλικτος τοῦ βυθισθέντος πλοίου· 2) μτγν. ὁ δὴ ὀνησις δὲν δύναται νὰ πρῆσθῃ, ἀκαταλήπτος· Λουκ.Χαλκ.3 πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τὸν εὐπόρον ἀπαρα καὶ τὸν ἐφικτὸν ἀνεφίετα.

ἀνεφίετως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. οὐχὶ ἐφικτῶς, ἀπροσπελάστως, ἀκατόρθωτος.

ἀνεφροβιαστος-ον μτγν. ἀνεφέλικτος, ἀνεξέταστος. **ἀνεφροβιάζω** νεώτ. κ. δημ. ἐφοδιάζω ἐκ νέου, παρέχω τὰ ἐκάστοτε ἀναγκαῖα ἐφόδια, οἷον τροφίμα, ἐνδύματα, ὅπλα· ἀνεφροβιάζω στρατὸν, - φρουρίον· ἢ κ. παθ. ἀνεφροβιάσθη πλήρως τὸ στρατεύμα, - ἢ ἀγορά μᾶς.

ἀνεφροβιασμός ἡ μτγν. ὁ ἐκ νέου ἐφοδίασμός, ἢ ἐκ νέου παροχὴ βοφοδίων, οἷον τροφίμων, ἡμισιομαθ, πυρρομαθικὸν κττ.: ἀνεφροβιασμός στρατοῦ, - στόλου, - φρουρίου.

ἀνεφροβιαστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνεφροβιαστα κατὰ τρόπον ἀνεφροβιαστον βλ. λ.

ἀνεφροβιαστος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀνεφροβιαστος ὁ μὴ ἐκ νέου λαβὼν ἐφόδια, μὴ τυχερὸν ἀνεφροβιασμοῦ βλ. λ.: στρατός, - ἐτόλος ἀνεφροβιαστος.

ἀνεφοδιάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνεφοδίστου βλ.λ.

ἀνεφόδος-ον μιν. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς ἔφοδον, εἰς ἀφινδῖαν ἐπίθεσιν, ἐπιδρομὴν: Ἰω.Λυδ. 3,32 ἀνεφόδος φυλάττει τὸ Ῥήνος τὴν Γαλιτικήν.

ἀνεφόκαμα [τῷ] δημ. ἄ. νεφόκαμα κ. συνεφόκαμα, καιρὸς θερμὸς ἄμα καὶ νεφελώδης.

ἀνεφοπλιστός ὄν νεώτ. ὁ μὴ ἔχων τὸν διὰ πολεμικὴν ἐνέργειαν ὀπλισμὸν, ἐπὶ πλοίων.

ἀνεφοπλιστῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ τοῦ διὰ πολεμικὴν ἐνέργειαν ὀπλισμοῦ, ἐπὶ πλοίων.

ἀνεφόρευτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐφορευόμενος, μὴ ἐπαρκῶς ἐποπτευόμενος, μὴ ἐπιτηρούμενος: ἀνεφόρευτα σχολεία, - ἀνεφόρευτος ἀγορά.

ἀνεφορευτῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐποπτείας, ἄνευ τῆς δεοῦσης ἐπιθιλέψεως, ἀνεπιτηρήτως.

ἀνεφόρατος-η-ο δημ. ὁ ἀνεφόρατος, ὃν δὲν δύναται τις διὰ λόγων νὰ δηλώσῃ, νὰ εἰκονίσῃ: Βαλαμ.1,112 ἀνεφόραστη γλυκάδα.

ἀνεφορικός-ή-ον μτγ. ὁ μὴ δηλών, ὁ μὴ ἐνδεικνύων, ὁ ἀποκλείων πάθισιν τῶν νεφρῶν: Γαλην.17,136 ἀνεφορικός συμπτύματα.

ἀναφρόντα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ φροντῖδων, ἀμεριμνῶς, ξηγνοίαστα || ἀμελῶς.

ἀναφροντιά [ἡ] δημ. ἡ ἀφροντία, τὸ ἀμεριμνῶν ἢ ξηγνοιασία || ἡ παραμέλσις.

ἀναφρόντως-η-ο δημ. ἀναφρόντιστος βλ.λ.

ἀναφρόντιστος-η-ο δηλ. κ. ἀναφρόντηγος ὁ φύσει μὴ ὄνδ φροντῖδων, μεριμνῶν ἀπασχολούμενος, ὁ ἀμεριμνῶν, ποῦ ἔχει ξηγνοιασία: σ' ὄλη του τῆ ζωῆ ἀναφρόντιστος, - γυναικα ἀναφρόντηγῃ 2) ὁ εἰς ὃν δὲν ἔλαχον φροντῖδες, βιοτικαὶ μεριμναὶ, ποῦ δὲν τὸν εὐχταν ἐγνοίεσ: ἀπὸ μικρὸς ὄντας γερός, πλούσιος καὶ καλότηγος πέρασε ἀναφρόντιστος ὄλη του τῆ ζωῆ 3) ὁ δ' ὄν δὲν κατεδλήθη ἢ δεούσα φροντία, ποῦ δὲν τὸν ἐφρόντισαν, δὲν τὸν ἐγνοίασθηκαν: ἀφῆνει τὰ παιδιὰ τῆ ἀναφρόντιστα 4) ὁ δ' ὄν δὲν ἐγένοντο αἱ ἀπαιτούμεναι, αἱ συνηθεῖς προμήθειαι: ἔχω σῆμαρα τὸ σπιτὶ ἀναφρόντιστα.

ἀναφρόντιστος-η-ο δημ. ὁ ἀναφρόντιστος βλ.λ.

ἀναφρασία [ἡ] τὸ μὴ ἀγεῖν τὴ εἰς πέρας, τὸ μὴ συντελεῖν τὴ: ἔχει ἀναφρασία σὲ ὄλα ποῦ καταπίανται || τὸ μὴ φθάνειν εἰς τὸ προσήκον ἢ εἰς τὸ συνηθεῖς τέμα: κατάρ. ἀναφρασία νὰ τὸν φράξ | νὰ ἀποθάνῃ προῶρως |.

ἀναφραστῶς ἐπίρρ. δημ. ἀφράστως βλ.λ.

ἀναφραστῶς-η-ο δημ. ὁ μὴ φθαστός, μὴ ἀφικόμενος εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον: θά ναι ἀκόμη ἀναφραστοὶ στήν Ἀθήνα 2) ὁ ὃν δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ, ὁ ἀφραστῶς: ἀναφραστα εἶναι τὰ βιβλία ἐκεῖ ποῦ γὰ ἄνας 3) κ. μτφ. ἀναφραστη ἢ τύχη του 4) ὁ μὴ τὸν συνήθη χρόνον ζήσας: κατάρ. ἀναφραστὸς κ ἀνάστωτος νὰ ναι.

ἀναφεύβριτος-ον μιν. ὁ ἀνυβρίτος, ὁ μὴ παραδισσθεῖς, μὴ προσβληθεῖς: Μ. Ἀτταλειάτ. ἐν Σάβ. 1,42 τὰ . . χρισσοβαύλλια συνέχαιν καὶ αυνητηαῖν ἀναφεύβριτος.

ἀναφευάρα [ἡ] δημ. ἡ μεγάλη, ἡ ἐν ἐντάσει πυρὰ ἢ ἀνεφωάρα τοῦ καμινιοῦ.

ἀνεγάλα ἐπίρρ. ἀπρ. νωχελῶς, νωθρῶς.

ἀνεγάλος-η-ο δημ. κ. ἀνεγάλαγος ὁ μὴ φθειρόμενος 2) ὁ νωχελῆς, ὁ νωθρός.

ἀνεγέγγυος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐγγέγγος, ὁ μὴ παρεχών ἀφ ἑαυτοῦ ἐγγύσιν, ἀφερέγγος: Οὐικ. 4,55,4 διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεγέγγυον γεγενῆσθαι ἐκ τῆς πρὶν ἀπείσας τοῦ κακοπραγεῖν.

ἀνεγεία [ἡ] νεώτ. δημ. κ. ἀνεγεία κ. ἀνεγεία τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τίς τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἢ ἀορία, ἢ πενία, φτώχεια: ἀνεγεία ταλαιπωρεῖ τοὺς ἀκτήμονας γεωργούς, φρ. τί δὲν κὰν' ἢ ἀνεγεία.

ἀνεγεία [ἡ] δημ. ἢ ἀνεγεία βλ.λ.

ἀνεγεία [ἡ] δημ. ἢ ἀνεγεία βλ.λ.

ἀνεγίτωμα [τῷ] δημ. κ. ἀνεγίτωμα, τὸ ἐκ νόσου οἶγος, τὸ σύγκρω.

ἀνεχόλος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων, μὴ αἰσθανόμενος χόλον, ποῦ δὲν βαστά κακία, δὲν χολιᾶ, ὁ ἀκακος, ὁ ἀμηφσικακος || ὁ μὴ ὄργιλος, ὁ πρᾶος.

ἀνεχόμεαι νεώτ. κ. δημ. ἐν εἰδ. μεσ. σημ. ὁ παθ. τ. τοῦ ἀνάχω βλ.λ. παρατ. νεώτ. ἠνεχόμεν, δημ. ἀνεχόμεν, ἀόρ. νεώτ. ἠνεχέθην, ἀόρ. ἀνεχόθηκα, ὑπομένω, ὑποφέρω πνᾶ ἢ τι, ἀδιασπαρτηρῶτως δέχομαι τὴ δυσάρεστον ἢ ἀπρεπῆς, στέργω, ἀνεχόνται τὴν τυραννίαν, - ἠνεχέθη τὴν ὕβριν, - πῶς τὸν ἀνεχεται, - κανένας δὲν τ' ἀνεχεται αὐτὰ, - μόλις καὶ μετὰ βίας τὸν ἀνεχόμεν || παραβλέπω, συγχωρῶ τὴ τὸ ἀπρεπῆς, τὸ ἐπίφογον, τὸ ἀνήθικον: ἀνεχεται τὰς παρεκτροπὰς τοῦ υἱοῦ του, - ἀνεχεται τὴν ἀτιμία τῆς κόρης του, - οἱ ἀνεχόμενοι τὰς καταχρήσεις εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀνήθικοι.

ἀνεχόρατα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνεχόραστα, ἄ. ἀχόραστα, ἀκορέστως, χωρὶς χόρασμα, ἀπλήστως.

ἀνεχορταγία [ἡ] δημ. κ. ἀνεχορτασία ἄ. ἀχορταγία κ. ἀχορτασία: τὸ μὴ χορταίνειν, μὴ κορεῖσθαι, ἢ ἀδωφραγία κ. μτφ. ἡ ἀπληστία.

ἀνεχορταγος-η-ο δημ. κ. ἀνεχόραστος, ἄ. ἀχόραστος κ. ἀχορταγος ὁ ἀκόρεστος, ὁ ἀπληστος, ποῦ δὲν χορταίνει ποτέ του δι' ὄσον τρώγει ἢ πίνει ἢ μτφ. ἔξ ὄσον ἀπολαύει ἢ ἔξ ὄσον κερδίζει ἢ λαμβάνει ἢ παρ' ἄλλων ἀφαιρεῖ: ἀνεχορταγος στὸ φαί, - στὸ ποτι, - στήν ἀγάπη, - στή δόξα, - στὸ κέρδος, - στὸ χρέμα, - ἀνεχορταγος τοκογλύφος, - κλέφτης κττ.

ἀνεχορτασία [ἡ] δημ. ἄ. ἀνεχορταγία βλ.λ.

ἀνεχόραστος-η-ο δημ. ἀνεχόρατος βλ.λ.

2) ὁ μὴ ἐπαρκῶς φαγών, ὥστα νὰ χορτάσῃ: σπικωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀνεχόραστοι.

ἀνεχομῖζω δημ. μεθ' ὀρμῆς ἐπιπίπτω κατά τινος, προχωρῶ ἐναντίον τινὸς βιαίως, ὀρμητικῶς, χουμῶς, χυμίζω κατ' ἀπάνω του.

ἀνεχροζεν Ἦσ. ἀνεχρομπεν, ἀνήρει ἢ ἀνεκοφίεν.

ἀνεχυρίστος-(η)-ος(η) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δοθεῖς ὡς ἐνέχυρον βλ.λ.: ἀνεχυρίαστα κοσμήματα, - τίποτε δὲν ἄφισε ἀνεχυρίαστο 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ συνάμενος νὰ δοθῇ ὡς ἐνέχυρον: τὰ ἱερὰ σκευὴ εἶναι ἀνεχυρίαστα.

ἀνεχύρος-ον μιν. ὁ μὴ ἐχυρός, μὴ ἀσφαλῆς.

ἀνεχύριος ἐπίρρ. μιν. κατά τρόπον ἀνέχυρον βλ.λ.: Εὐστ. Πον. 286,5 ἤκουεν ὡς τὸ περιτῆγος καταλαμβάνεται διὰ τὸ ἀνεχύριος ἔχειν.

ἀνεχω κ. ἀνίσχω, παρατ. ἀνεχόν κ. ἀνίσχων, μέλλ. ἀνέξω κ. ἀνασχῶμαι, ἀόρ. ἀνεχόν κ. ποι. ἀνεσχεθῶν, παρακ. ἀνεσχῆκα || μέσ. ἀνεχομαι, παρατ. ἠνεχόμεν, μέλλ. ἀνέξομαι κ. ἀνασχῆσομαι, ἀόρ. ἀνεσχόμεν κ. ἠνεσχόμεν, κ. νεώτ. ἠνεχέθην ἀνωθῶ, ἀνατείλω, κρατῶ τὸ ἀνω, ὑψηλά, οἶον τὰς χεῖρας ὡς ἐν προσευχῇ: Ἰλ.Γ 318 λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖς ἰδᾶ χεῖρας ἀνέσχον, Εὐρ. Ἦλ. 592 ἀνεχε θέρας, ἀνεχε λόγον, ἴσι λιτὰς εἰς τοὺς θεοῦς || ὄθ. συνεκδ. συμφοραζόμενον μετὰ τοῦ εὐχῆ, εὐχομαι, ἱκετεύω: Σοφ. Ἦλ. 636 ἀνακτὶ τῷ δ' ὄπως Ἂλτηριους εὐχᾶς ἀνάσχω | ὁπως ἀναπέμω εὐχᾶς 1) 2) γεν. ἀνωθῶ, κρατῶ τὴ ὑψηλὰ: Ἰλ. Η 412 ὡς εἰπὼν τὸ σκηπτρον ἀνεσχεθεῖ πᾶσι θεοῖσι (οἶονεῖ ἀπικαλούμενος τοὺς θεοῦς) || Εὐρ. ΙΑ τίς δ' ἀνασχῆσει φλόγα: ἐγὼ παρέξω φῶς δ' ὑμφοῖοις πρέπει (ἐπὶ γάμου, πρὸς θά κρητήρη ὑψηλὰ τὴν λαμπάδα), αὐτ. Πρω. 308 ἀνεχε, παρέχε, φῶς φέρε | κράτει ὑψηλὰ τὴν λαμπάδα), Οὐικ. 4,111,2 τὸ σημεῖον τοῦ πυρός, ὡς εἰρητό, ἀνεχόν, ἀνεχόν (ἀνώψωσαν τὴν δόδα ὡς σημεῖον) || συνεκδ. ἐπὶ ἀκοῆς, ἐντείνω: Αἰσχ. Ἀν. 126 ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων (τείνων τὸ

οὐς; 3) βασιτάζω, ὑποβασιτάζω : Παισ.5,11,5 ἐν δὲ αὐταῖς ἔστι μὲν οὐρανὸν καὶ γῆν Ἄτλας ἀνέχων, Εὐσ.Εὐαγγ.Π 5,34 κίβαν ἀνεχὼν τὴν στέγην" || παθ. : Διον.Ἀλ.3,55 φέρουσα σκάφαις ἀνεχομένη | βασιταζομένη | 4) μτφ. ἔχω ἐν τιμῇ, διατηρῶ : Ὁδ.Τ.11 | ὅς τε εὐδικίαν ἀνεχῆσι, Ἀριστοφ.Θεομ.948 στὰν θύρια σιμὰ θεαῖν ἀνέχωμεν, Εὐρ.Ἐκ.121 τῆς μαντοπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων, Θουκ.1,141,5 αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους μάλλον ἢ αἱ βίαιαι ἐσσοραὶ ἀνέχουσι" 5) παρέχω, παραχωρῶ : Πινδ.Ν.7,131 χρῆ δὲ πρὸς θεῶν οὐκ ἐπιζέιν, ὅς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων" 6) ἐκφύω, βλαστῶν : Εὐρ.Ἐκ.458 δάφνα θ' ἱεροῦς ἀνέχει πτόρθους" 7) ἐξέχω, ἀναδύομαι : Ὁδ.Ε.320 οὐδὲ δυνάσθη ἀναχεθεῖαι μεγάλω ὑπὸ κύματος ὀρμηῖ, Ἅρ.2,29 σκόπελοι ἐν τῷ Νεῖλω ὄξεες ἀνέχουσι" || γεν. προεξέχω : Ἰλ.Ρ.310 αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ ὤμων ἀνέσχει, Ἅρ.7,123 ἐπὶ Καναστραίων ἀκρῆν, τὸ δὴ πάσης τῆς Παλλήλων ἀνέχει, Θουκ.1,46,5 ὡν ἐντὸς ἡ ἀκρα ἀνέχει τὸ Χαιμέριον, Δημ.675,25 ἀκρωτήριον ἀνέχον πρὸς τὴν Ἰμδρον" 8) ἐπὶ τοῦ ἡλιου, ἀνατέλλω : Ἅρ.3,98 πρὸς ἡλιον ἀνίσχοντα, Αἰσχ.Ἀγ.93 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομηκῆς λαμπρῆς ἀνίσχει (λάμπει, ἐκτείνεται πρὸς τὰ ἄνω), Ξεν.Κυν.6,13 ἄμ' ἡλίω ἀνέχοντι" 9) μετὰ τῶν. ἐξαικολοῦθῶ : Θουκ.7,48,3 διασκοπιθὼν ἀνέειχε, Σοφ.Α.1,212 εὖ στέρεθας ἀνέχει θοῦριος Αἴας" || κ. ἀποκ. : Θουκ.8,94,2 ταῖτα ἀνέχειν" 10) ἔχω, κρατῶ ὅπως, συγκρατῶ : Ἰλ.Ψ.426 Ἀντίλοχ' ἀφραδέως ἰππάζεαι' ἀλλ' ἀνέχ' ἵππουσ, Θουκ.6,86,4 τοὺς ταῦτα κωλύοντες καὶ ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν" 11) ἄμτθ. παύω, σταματῶ : Ἐοῦν.26 Ζεὺς οὐθ' ὦν πάντεσ' ἀνδάνει οὐτ' ἀνέχων" || διακόπτω, ἀναβάλλω : Θουκ.2,18,4 ὁ δὲ προσδεχόμενος τοὺς Ἀθηναίους ἐνδῶσεν τι ἀνεχεν (ἀνεβάλλει, δὲν προέβαινε εἰς δόξασι)" || παύομαι τινα πρὸς ἀνεσί μου : Σοφ.ΟΤ.174 οὐτε τὸκοισιν ἰπῶν καμᾶτων ἀνέχουσι γυναικας, Πλάτ.Ἀλέξ.33 ἀνεχ- τοῦ φουναῖσι" 12) μέσ. ἀνυψῶ, κρατῶ τι ὑψηλὰ | καθὰ τὸ ἔνεργ. βλ. 2) : Ἰλ.Ε.655 ὁ δ' ἀνέσχετο μέλιθων ἔγχος, Ὁδ.Ξ.425 κόφει δ' ἀνασχόμενος σχιζῆ θρυός" 13) κ. μων. κ. νεώτ. (βλ. ἀνεχομαι) ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστάω : Ἰλ.Α.586 τέτλαθι, μῆτερ ἔμῃ, καὶ ἀνάσχεο, αὐτ.Σ.430 τοσσάειδ ἔμ' φροσιν ἀνέσχετο κῆδεσ, Ὁδ.Χ.423 εἰριά τε ζῆσιναι καὶ δουλοσύνην ἀνεχασθαι, Ἅρ.1,169 τὴν δουλοσύνην οὐκ ἀνεχόμενοι, Χρον.Ἰερακος719 οὐ τοῦτο γὰρ ἀνέχονται θέσασθαι οἱ πάντες" || μετὰ γεν. : Πλάτ. Γίρωτ.323 Α ἄπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, Δημ.345,24 οὐδὲ τῶν τρόποινα λεγόντων ἀνεχασθαι" || μετὰ μτχ. : Ἅρ.1,80 κάρηλον ἵππουσ οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδέην αὐτῆς ὀρέων οὔτε τὴν ὀδῆν ὀσφραίνόμενος, Αἰσχ.Πέρσ.338 οὐκ κλύων ἀνέχεται, Θουκ.2,74,1 ἀνέχασθαι καὶ γῆν τεμνομένην ὀρώνας καὶ ἄλλα πάσχοντα, Πλάτ.Πολ.564 D οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος" || μετ' ἀπαρεφω. : Αἰσχ.Εὐμ.914 οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τῆνδε τιμᾶν πόλιν, Κρατίν.311 κοικίους τὸν ἀλεκτρυόνα οὐκ ἀνέχονται" || στέργω, παραδέχομαι, συνιῶν : Ἅρ.7,139 ἀνάσχομαι τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χῶρον ἐξέσχεσθαι" 14) κρατοῦμαι ἀπὸ ἄλλου, συνάπτω ἑμαυτὸν πρὸς ἄλλον : Ὁδ.Ω.8 ἀνά τ' ἀλλήλων ἐχονται | ἐπὶ τὴν νυκτεριδίων, κρατοῦνται ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλληνην."

ἀνεχώρηγα ἐπίρω. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεχώρηγον βλ.λ., ἀδιαχωρήτως.

ἀνεχωρηγιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεχώρηγου βλ. λ., τὸ ἀδιαχώρητον.

ἀνεχώρηγος-η-ο δημ. (ἀνε στερ. - χωρῶ) ὁ μὴ χωρῶν, μὴ ἐπαρκῆς εἰς χῶρον : ἀνεχώρηγη

εἶναι ἡ ἀποθήκη γιὰ τόσο πράμα" || κ. μτφ. : ἀπὸ τὴν γκρίνια του κατάντησε τὸ σπῆτι ἀνεχώρηγο ἰνὰ μὴ με χωρῶγ |.

ἀνεχώρηγος-η-ο δημ. | ἀνε- στερ. χωρίζω | ὁ μὴ χωρισθεῖς, μὴ διανεμηθεῖς, ἀδιανεμητός, ἐπὶ περιουσίας, εἰδ. ἐπὶ κτημάτων : ἀνεχώρηγο ἔχουσε τὸ χωράφι, - τᾶχουν ἀνεχώρηγο" || κ. ὁ μὴ δεκτικός διανομῆς : ἔτσι ὅπως εἶναι τὸ κτήμα εἶναι ἀνεχώρηγο" 3) μτφ. ὁ μετ' ἄλλου στενώς διὰ φίλας συνδέομενος, ἄ. συνῆθεσ. ἀχωρίστος : ἀνεχώρηγο εἶναι οἱ δύο τους.

ἀνεχώριστα ἐπίρω. δημ. ἀνευ χωρισμοῦ, ἀχωρίστως, ἀδιανεμητῶς, ἀδιαίρετῶς, ἐν ἐνώσει.

ἀνεχώριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ χωρισμένος, ἀχωρίστος, ἀνεχώρηγος" 2) ὁ μὴ χωρισμοῦ, διαχωρ.σσεως, διανομῆς δεκτικός, ἀνεχώρηγος.

ἀνεψιό (ἡ) εἶδος βοτάνης ἀγρίας, πιθ. τὸ βατράχιον, ἄ. ἐλλέβορος ὁ λευκός : Διοσκ.4,148.

ἀνεψιουγέννης Ἡσ. «ἐσπουδασμένος».

ἀνεψιός (τὸ) δημ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἀνεψιός, **ἀνέψιανος** (-η-ο)ν κ. δημ. ὁ μὴ πρόσφορος δι' ἔφησον, ὁ τὴν ἔφησον [τὸ βράσιμον] δυσχεραίνων, ἐπὶ ὀδατος : Ἰπν. Αἰερ.232 ὀδῶσα διέσπιν ἄνεψικά καὶ ἀνέψιανα καὶ σκλήρᾶ" 2) δημ. ὁ μὴ δεκτικός καλῆς, ἐπαρκούς ἐφέσεως, ποῦ δὲν εἶναι βραστερός, ἐπὶ ὀσπριῶν, ἀντιθ. ἐφανός, δημ. φανός.

ἀνέψιανος (-η-ο)ν Παιπ. κ. δημ. ὁ ἀνέψιανος, δυσκολόβρατος, ἀνέφανος βλ. λ.

ἀνεψιόταρι (τὸ) δημ. τὸ μὴ διὰ πλύσεως καὶ ἡλιασσεως λευκωνθέν νῆμα, ἡ ἀπλυτὴ κλωστή.

ἀνέψιτος (-η-ο)ν κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως ἐφόμενος, ἀτελής, ἀνεπαρκῶς βράζων, ἀνεψιόβρατος, δυσκολόβρατος : Τιμ.Λεξ.115 (ἐν λ. κερασοδόλου) ἄπινα κατὰ τῶν κερᾶτων βαλόμενα ἄπινα καὶ ἀνέψιτα-μένει, - ἀνέψιτοι φακαί" 2) μων. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ὑπόστατος διηπτι-σος, ὁ ἀφιτος, ὁ ὠμός, ἐπὶ τροφῶν : Εὐστ.Πον.140,49 ἀνεψίτους κρέσσειν, - ἔχουμε τὸ ἀρνὶ ἀνέψιτο" 3) μων. κ. ὁ δύσπεπτος" 4) δημ. κ. ὁ μὴ καλῶς, ἐπαρκῶς ἐφέθεις : ἀνέψιτη εἶναι ἡ πῆττα, - ἀνέψιτα βήκηκα τὰ τοῦδλα.

ἀνεψιόχητα ἐπίρω. δημ. ἀνεψιόχηγα βλ.λ.

ἀνεψιόχης-η-ο δημ. ἀνεψιόχηγα βλ.λ.

ἀνέψι(ον) (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀνίψι τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀνεψιός ἐν χρ. διὰ τε τὸ ἀρσ. κ. διὰ τὸ θηλ. : ἀγαπᾶ ὄλα τ' ἀνέψια του.

ἀνεψιά (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀνιψιά τὸ θηλ. τοῦ ἀνεψιός βλ.λ. : Ξεν.Ἀποιμ.272 συνελθῆσθαι πρὸς ἐμὲ ἀδελφοί τε καὶ ἀδελφιδοί καὶ ἀνεψιά, Πλάτ.Σόλ.1 ἀνεψία μητρός, - ἐπροικοδότησε τὴν ἀνεψιὸν του, - ἔχει τρεῖς ἀνεψιάς.

ἀνεψιόθε-η(ἡ) θηλ. τοῦ ἀνεψιόθεος βλ. λ. : ΑΒ σχολ.Φρονῆμ.15,18 ἀνεψιόθε ἑμοῖον ἐστὶ τῶ ἀδελφιδοῖ, ἀνεψιόθε καὶ ἀδελφοῦ θυγάτηρ.

ἀνεψιόθεος (ἡ) μτγν. ἀντὶ ἀνεψιόθεος βλ.λ.

ἀνεψιόθεος (ἡ) μτγν. ἀνεψιόθεος βλ.λ.

ἀνεψιόθεος (ἡ) θηλ. -αθή ὁ υἱός ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐξαδέλφου ἢ τῆς ἐξαδέλφης, μικρανεψιός : Φρεκρ.203,Δημ.1088,17 τὴν ἀναγκαιοτάτην συγγένειαν ἔχουμον, ὄντες ἀνεψιόθεοί ἐκεῖνω.

ἀνεψιόθεος (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν κ. γεν. τῶν συγγενῶν μεροληπτικὴ προστασία, κατ' ἐξέλλην. τῆς διεθν. λ. νεποτισμός.

ἀνεψιόθε (τὸ) δημ. κ. ἀνιψιδοῖ ὑποκ. τοῦ ἀνεψιός, μεροληπτ. ὡς τὸ ἀνέψι(ον) τοῦ τε ἀρσ. κ. τοῦ θηλ. : Σολωμ.Ἰατροσυμβ.4 πῶς πεθαίνει τ' ἀνεψιδοῖ | τοῦ δότορου τοῦ Ροῖδου, παροιμ. τ' ἀνεψιδοῖα τοῦ δεσποτῆ παῖρνοντα τὰ διπλὰ κανίσκια | οἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ τῶν ὑψιστάμενοι εἶναι ἀπαιτητικώτεροι, ἀπληστότεροι εἰς δωροληψίαν.

ἀνεψιόθεος α δημ. σιωπητικὸς ὁ ἀνεψιός : νὰ χαρῆς τὸν προκομμένο τὸν ἀνεψιόκα σου!

ἀνεφιοκρατία (ή) νεώτ. ἐπικράτησις τοῦ νεοποτισμοῦ, τοῦ ἀνεφισμοῦ βλ.λ. : Κουμαν.Ν.Λ.80 ἀνεφιοκρατία ἐν τῇ Παπικῇ αὐλή.

ἀνεφιολόγιον (τό) νεώτ. περιληπτ. δημ. ἀνεφιολόγι κ. -λόγι περιληπτικῶς πάντες οἱ ἀνεφιοίτινος, συγγ. συγγενολόγιον.

ἀνεφιοδός (ὁ) θηλ. -ά, οὐδ. -έφι(σ) κ. μυν. κ. νεώτ.δημ. κ. ἀνεφιοδ-ιά-ὁ ἢ ἐξάδελφον, συνήθ. ὁ πρῶτος : 'Ιλ.1464 ἔται καὶ ἀνεφιοί ἀμφίς ἐόντες καταρτήτων ἐν μεγάρῳσιν, 'Ηρ.5.30 Ἀρισταγόρης γαμβρός τε ἔων καὶ ἀνεφιοί 'Ισπαιοῦ, 'Ισ. 11,2 δίδωσι τὴν ἀγχιστεῖαν (ὁ νόμος) ἀνεφιοίς πρὸς πατρός μέχρι ἀνεφίων παίδων, Θεοκρ.22, 170 ἀμφω δ' ἄμμιν ἀνεφιώ ἀκ πατρός ἔστων 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς : 'Ηρ.7,5 Μαρδόνιος ὁ Γωθρύου, ὃς ἦν ἑξέρχ μὲν ἀνεφιοί, Δαρείου ἀδελφῆς παῖς || νεώτ. κ. δημ. κ. τὰ τέκνα πρῶτων ἢ καὶ δευτέρων ἐξαδελφῶν.

ἀνεφιοτέκνον (τό) μυν. τὸ τέκνον ἀνεφιοῦ, δημ. δευτερανίφι.

ἀνεφιοτεκνολοία (τό) δημ.τὸ τέκνον ἐξαδελφοῦ. **ἀνεφιοτήτις** (ή) συγγενική σχέσις τῶν ἐξαδελφῶν καὶ ἰδία τῶν πρῶτων : Δημ.1068 προεπισπῆν τῷ κτείναντι ἐν ἀγορᾷ ἐντὸς ἀνεφιοτήτιος [δηλ. μέχρι τετάρτου βαθμοῦ].

ἀνεφιοῦλης-α δημ. κ. ἀνεφιοῦλης ὑποκορ. τοῦ ἀνεφιοῦ, ὁ μικρὸς ἀνεφιοῦ ἢ θαυπευτ. ὁ ἀνεφιοῦς. **ἀνεφιοχία** ἐπίρρ. δημ. ἀσθενῶς, ἀνευ δυνάμεως, ἀνευ θάρρους, μετ' ἴκνου, χωρὶς φυχή : ἀνεφιοχία δουλεύει, -μίλησε, -φέρθηκε.

ἀνεφιοχίγη ἐπίρρ. κ. -ήχηγα κ. ἀνεφιοχίστα κ. ἀνεφιοχίτα ἀνευ λύπης διὰ τὴν θανάπην, ἀφειδίως : ἀνεφιοχίγη ξεδιάζει τὸ βίος του. **ἀνεφιοχίγητος-η-ο** δημ. κ. -ήχηγος κ. ἀνεφιοχίητος κ. ἀνεφιοχίητος ὁ ἀνευ λύπης θανατῶν, ποῦ δὲν τοῦ ποῦ ἢ φυχή νὰ ξεδιάζει, ἀφειδίης, πολυθάπανος, σπάταλος : εἶναι ἡ γυναῖκα του ἀνεφιοχίγη καὶ γλῆγορα θὰ φτωχίνοι || ὁ ἀνευ λύπης, ἀνευ φειδοῦς ὧν ἢ γενόμενος ἢ ἀγοραστῆς, ἐπὶ πραγματών : Σαρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ. : ἔχει στὸ σπῆτι του καλὰ ἀνεφιοχίγητα.

ἀνεφιοχίγητα ἐπίρρ. δημ. ἀνεφιοχίγητα βλ. λ. **ἀνεφιοχίητος-η-ο** δημ. ἀνεφιοχίητος βλ. λ. **ἀνεφιοχίηστα** ἐπίρρ. δημ. ἀνεφιοχίγητα βλ.λ. **ἀνεφιοχίητος-η-ο** δημ. ἀνεφιοχίητος βλ.λ.

ἀνεφιοχίος-η-ο(ν) μυν. κ. δημ. ὁ ἀνευ φυχῆς : Χρον.Μίωρ.31,81 καὶ τὰ δέντρα τ' ἀνεφιοχία κὶ ἐκείνα θέλου κλάφει 2) δημ. κ. ὁ ἀνευ σθένους, θάρρους, ἀτονος, ἀνίθ. φυχωμένος.

ἀνεφίω σχολ. ἐκ νέου βράζω, ξυραφίηνω. **ἀνεφω** κ. ἀνεφω ἐπίρρ. ἐπ. [ἀ- στερητ. ἦμι = λέγω] ἀφώνως, ἀλάλως, σιωπηλῶς, ἐν σῆθ' : 'Ιλ.β.323 τίπ' ἀνεφω ἐγένεσθε Ἀχαιοί, αὐτ.Γ.84 οἱ δ' ἐσσαντο μάχης ἀνεφω τε γέγοντο, 'Οδ.β.240 ἀπαντες ἦσθ' ἀνεφω.

ἀνεφω ὀρθότ. ἀνεφω βλ. λ. **ἀνεφω** ἀνακαθαίρω, ἀποφλοιῶ, πτίσσω, βλ. λ. : Παισ.Γραμμ.Ἀν.Ἀν.31 'Ἡσ. «ἀνεφιν, ἀνακαθαίρειν, - ἀναπολεῖν κριθὰς βεδρεγμέναις».

ἀνεφώγα ἀντὶ ἀνεφῶγον παρακ. τοῦ ἀνοίγνυμι βλ.λ. **ἀνεφώγεται** ἐπίρρ. Γλωσσ. ἐκ μτχ. ἀνεφώγως παρακ. τοῦ ἀνοίγω, ἀνοικτά, φανερά.

ἀνεφώκτης (ὁ) μυν. ἀντὶ ἀνοικτήης βλ.λ. : Ψ.Χρσθ. 7,499,25.

ἀνεφώνται ἢ ἀνεφόνται ἰων. ἀντὶ ἀνεφίνται ἢ ἀνεφάται, παρακ. τοῦ ἀνεφίμαι : 'Ηρ.2,165 ἀνεφώνται ἐς τὸ μάχημον.

ἀνεφώξει ἀντὶ ἀνοίξει : Ἐπιγρ. τὸν τάφον ὃς ἀν ἀνεφώξει.

ἀνεφώξις-εως (ή) νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω : ἀνεφώξις ὁδῶν καὶ πλατειῶν.

ἀνεφώξον Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀνοίξον τοῦ ρ. ἀνοίγω. **ἀνεφῶξις** ἔσφ. γρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνεφω βλ. λ.

ἀνεφωτέριστος (-η-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τοῦς νεωτέρους τρόπους, τὰς νεὰς συνθηλαίας δεχόμενος, στέργων, ἀκολουθῶν 2) ὁ μὴ κατὰ τὸν νεώτερον τρόπον γινόμενος.

ἀνη (ή) δ.τὶ δύναται νὰ τελεσθῇ, ἀνυσις, πράξις : Αἰογ.Ἐπ.713 λέγονται ἄν ὧν ἀνη τι [νὰ λέγετε πράγματα ποῦ γίνονται], Καλλιμ.Ὑμν.Δ.90 τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν αὐτὸς ἀνην ἐκόλουσας 'Ἡσ. «ἀνη-ἀνυσις καὶ πράξις».

ἀνηθαί (τό) δημ. κ. ἀνήθα κ. ἀνάθα [τό] τὸ εἰς ἀνωφέρειαν βραίνειν, ἢ ἀνάθασσι : φρ. στὸ ἀνήθα σὲ θέλω παληκάρη.

ἀνηθαζῶ (τό) δημ. κ. ἀνι- κ. ἀνεθαζῶ, ἀόρ. ἀνήθα-σασ κ. ἀνε-, μτχ. ἀνηθασμένος κ. ἀνι- κ. ἀνε- ἀνηθι-δάζω, Δουκαγγ. ἐν λ. «ἀνεθαζῶν ἀντὶ ἀναθιθαζῶν».

ἀνηθαίνω δημ. κ. ἀνι- ἀνεθαίνω βλ. λ.

ἀνηθασιά (ή) δημ. κ. ἀνι- κ. ἀνεθασιά ἢ ἀνωφέρεια 2) ἢ ἀνοδος, ἢ πρὸς ἀνωφερὲς πορεία : στήν ἀνηθασιά κουραστήκαμε. **ἀνηθασίω** ἠθάσκω, γίνομαι ἐφιθῶκος ἢ ὁμοιάζω μετ' ἐφηθον, ξανανίωω : Διον.Ἀ.Λ.Ρητ.2,6 ἀναναθ-ζέσθαι καὶ ἀνηθάσκην.

ἀνηθασμα (τό) δημ. κ. ἀνι- κ. ἀνε- ἢ ἀνοδος 2) ἢ ἀνωφέρεια 3) ἢ πράξις τοῦ ἀνηθαζῶ βλ.λ.

ἀνηθατῆς (ὁ) δημ. κ. ἀνι- κ. ἀνεθατῆς, ὁ ἀναθάτης ἢ ἀμβάτης, τὸ στοιγυλοειδὲς ἐργαλεῖον τῶν ὑποὸχηματοποιῶν δι' οὐ ἀναθουσί τὸν καλόπου ἐκ τοῦ ὑποδῆματος [ἐξακαποδιάζουν].

ἀνηθατῆσι (ή) κ. ἀνι- ἢ πράξις, ἢ συντέλεσις τῆς ζυμώσεως, ἐπὶ ἄρτου, πρὸλ. φησιᾶ, φουρνιά : ἀκόνουσι μιά ἀνηθατῆσι τῇ βδομάδα [ζυμώνουμε μία φορά τὴ βδομάδα].

ἀνηθατίω δημ. κ. ἀνι- ἀόρ. -άτσια, μτχ. παθ. ἀνηθατισμένος, ἀμτθ. ὑφουθμι, αὐξάνομαι, ἀνεθαίνω, ἐπὶ τιμῆς πραγμάτων : ἀνηθατίσσι [ἄ. ἀνεθῆκε] τὸ γέννημα | ὑφῶθη ἢ τιμὴ τῶν σπηρῶν |, - ἀνηθατίσσι τὸ παζάρι || ἐπὶ προζύμης, ἐξογκοῦμαι, ἄ. αὐγατίω' ἐπὶ ἄρτου ζυμίτου, ἔχω τὴν ἐκ τῆς ζυμώσεως ὄγκωσιν, φουσκῶνω : ἀνηθατίσσαν τὰ φωμιά 2) μτθ. ὑφῶ, αὐξάνω, ἐν αἷς καὶ τὸ ἀμτθ. σμ. : οἱ ἔμφοροι ἀνηθατίσσαν τὰ γεννήματα, - ἀνηθατίω τὸ φωμὶ | τὸ κάμνω ὡστε ν' ἀναθῆ, νὰ φουσκῶσθ, τὸ ζυμῶνω |.

ἀνηθατό (τό) δημ. κ. ἀνι- ὁ ζυμίτης ἄρτος : τὴν Καθαροτέρα δὲ βγάνουσι οἱ φοῦρνοι ἀνηθατό.

ἀνηθατῶ-άω δημ. κ. ἀνι- ἐξογκοῦμαι, φουσκῶνω, ἀνηθατίω ἐν ἀμτθ. σμ. μ. περὶ προζύμης, ἢ ἐνζύμου ἄρτου : σκεπασμένα ἀνηθατᾶν τὰ φωμιά. **ἀνηθατίσις-εως** (ή) μυν. τὸ ἀνηθατῆ, ἐκ δευτέρου νεάζειν : ΜΨελλ.Χρον.9,222.

ἀνηθητήριος-α-ον ὁ ἐπιφῆρων ἐκ νέου ἦθην, πρῶτην νεότητα, ξανάνωμα : Εὐρ. Ἀνδρ.552 ἀνηθητηριαν βόρμην ἐπαίνω λαμβάνειν.

ἀνηθος-ον κ. νεώτ. δωρ. ἀναθος, ὁ μὴ ὧν ἀκόμη ἔφηθος, «ὁ μήπω εἰς ἦθην γενόμενος παῖς», ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη «τὴν τρίχωσιν τῆς ἦθης», ἐπὶ ἄρρῶνων καὶ ἐπὶ θηλάων : Λυσ.14,25 ἐκάμαξα μεθ' ἡμέραν, ἀνηθος ἀταίρων ἔχων || νομ. μυν. κ. νεώτ. ἀνηθος ὁ ἄρρην μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, τὸ δὲ θηλυ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 12ου ἔτους : Νομ.3, Κωδ.5,60, Βασιλ.38,19 2) ὁ μὴ ἔχων τὴν ἀπὸ τῆς ἦθης ἀρχομένην γενετήσιον ὀρμήν, ὁ ἀναφοροδισίαν πάσων, ἀνίκανος : Ἀριστ.Λ.1 581 β.22 γίνονται δὲ τινες ἀναθοὶ ἐκ γενετῆς καὶ ἀγονοὶ διὰ τὸ πηρωθῆναι περὶ τὸν τόπον τῶν γόνιμων ὁμοίως δὲ καὶ γυναῖκες 3) 'Ἡσ. «ἀνηθος βόλου τόμος».

ἀνηθητός-ητός (ή) μυν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀνηθος βλ.λ.) : Γπλαμμ.45 Δ ἐν ἀνηθητότη οὐσαν. **ἀνηθηθῶ-άω** γίνομαι πάλιν νέος, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν

ἐφηβικὴν ἡλικίαν : Αἰσχ. ΐκ.606 ὦστ' ἀνηθήσαι με γηραιά φρενί, Εὐρ. ΐων.1465 ἀνηθᾶ δ' Ἐρεχθεύς, Ἡσ. ᾠ ἀνηθᾶ ἕκ δευτέρου ἀνθεῖ, νεφρίζει· 2) γίνουσι ἐφηβος : Ἡσ. Ἐργ.132 στ' ἀνηθήσειαι καὶ ἡβης μέτρον ἴκοιτο· 3) μῦθ. διατελῶ ἐν ἀκμῇ, ἔνδυναμοῦμαι : Πλούτ. Ἡθ.5 Β μόνον ὁ νοῦς παλαιοῦμορος ἀνηθᾶ· 4) μῦθ. ἀνακτῶ τὴν ἀλλοτε ἀκμῇ, ἐπανακραίω : Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,27, 167 ὄθεν παλαίστρας τὴ ἀνήθησαν καὶ σπονδαὶ καὶ τὰ φιλίτια ἐπανῆλθε.

ἀνηγεμόνευτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα, ὁ μὴ καθοδηγούμενος : Λοκκ. ἱκαρομ.9 ἀδέσποτος καὶ ἀνηγεμόνευτος· ἢ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ κράτους ἡ λαοῦ, ὁ μὴ ὑπὸ ἡγεμόνου κυβερνόμενος.

ἀνηγεμονικός-ή-ον μον. ὁ μὴ ἀρμόζων εἰς ἡγεμόνα.

ἀνηγεμόνος-π-ον νεώτ. ἡ μῆχ. τοῦ ἀνάγοιαι ἐν εἰδ. σμῆ. ὁ ἐξ ἀναγωγῆς, ἐκ μετασχηματισμοῦ προκύπων : μαθημ. ἀνηγμένη μορφή (ἡ ἐκ μετασχηματισμοῦ προκύπτουσα ἀπλοῦστερα μορφή)· ὁμοίως ἀνηγμένη ἐξίσωσις, ἀνηγμένον κλάσμα-σχῆμα· ἢ κ. ἐν τῇ φυσ. ἀνηγμένη θερμότης (ἡ ἐξ ἀναγωγῆς προερχομένη).

ἀνηγόμεναι-όμεναι διηγοῦμαι, ἀναφέρω, ἀνιστοῶ : Πίνδ. Ἰσθμ.5,43 ἔμοι δὲ μακρὸν πάσσα ἀναγῆσασθ' ἀρετάς.

ἀνήγητος-ος ἀντὶ ἀνήγητος, ἀνέγητος : Νών. Εὐάγ. Ἰωσ.11,45 ἀνήγητος ὕπνος ὀλέθρου.

ἀνηθῆδως ἐπίρρο. ἀντὶ ἀθηδῶς, με ἠθῆδων : Ἰνν. 526,18 ὄσοι τὸν ὄλον πλῆσσαν ἀνηθῆδῶς.

ἀνήθουμαι παύω νὰ αισθάνομαι ἠδονὴν, τέρψιν εἰς τι : ΑΒ ᾠ ἀνήθουμαι ἐφ' οἷς ἦσθην ἀντὶ τοῦ οὐκέθ' ἠθουμαι Ἐρμηνει· χά τὸθ' ἦσθην ταῦτα νῦν ἀνήθουμαι·.

ἀνήθωνος-ον μτγν. ὁ ἀπθῆς, ὁ μὴ προξενῶν ἠδονὴν, δυσάρεστος, ἀτερπής : Ἰωσ. Αἱ.17,31 ἀνήθωνον τιμωρίαν εἰσπεπραγμένους.

ἀνήθωνός ἐπίρρο. μτγν. ἀτερπῶς, δυσάρεστος : Κλημ. Ἀλ. Στρωμ.7,12,874.

ἀνήθρομα ἐπίρρο. δημ. κ. ἀνηδρομῆς πρὸς τὸ ἀνω μέρος τῆς ὁδοῦ ἢ ἀπανώθρομα ἀντίθ. καθήρομα κ. καταθρομῆς.

ἀνηθρομῆς ἐπίρρο. δημ. ἀνήθρομα βλλ.

ἀνήθυμος-ος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἠδυσμένος, μὴ ἠτρυμένος μετ' ἠδύσματος, ὄθ. ἄνοστος : Ἀριστλ. Πρ.925 Β 18, Ἀθην.9,366 Β καὶ ἄλας δὲ ἠδυσμένους ὄρω ἐν ἄλλαις παροφθαῖν, ἀνηθύντων δὲ ἄλων πλήρης οἱ κυνικοί· 2) μῦθ. δυσάρεστος, ἀτερπής, ἀπεχθής : Πλούτ. Ἡθ.799 D ἠθος ἀνηθύντων, σκληρὸν, Ἐριμστ. Λογ.17,218 Β τοῦ ἀκομμάτου ὕμνου καὶ ἀνηθύντου.

ἀνήθυμος ἐπίρρο. κατὰ τρόπον ἀνηθύντων βλλ. : Μιχ. Ψελλ. π. 2,48,5,401.

ἀνήθυστος-ος κ. μον. ὁ ἀνηθύντος βλλ. : Μιχ. Ψελλ. ἐν Ρήτ.5,598,3 ἠρώτησας τί ποτε καὶ αὐθῆς ἀνήθυστον.

ἀνήθωσι (ἠ) Ἡσ. ὁ ὀμιλία.

ἀνήθωσιαι (τὸ) κ. νεώτ. ἔλαιον ἐκ τῶν σπέρων τοῦ ἀνήθου : Γαλ.19,666.

ἀνήθωτος-ος μον. ὁ μὴ νηθεῖς, ὄθ. ἀχειροποίητος, μὴ κατ' ἀνθρώπου ποιηθεῖς : Ἰω. Δαμασκ. 2,855 Β ἠδύπνουσ ρωδωνία τοῦ πνεύματος, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνήθευτο ἐξ ἀσπορίας στολήν περιβάλατο (ἰδιορθ. ἀνόθευτον).

ἀνήθωκα ἐπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον ἀνήθικον βλλ.

ἀνήθωκατος-ος Ἰσχολ. ὁ μὴ ἐμφανίζων εἰς τὰ περιγραφόμενα ὑπ' αὐτοῦ πρόσωπα ἠθῶς, ἐνίσαιον χαρακτηριστῆρα : σχολ. Λυκόφρ.14 δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα καὶ ποιητὴ ἀπομυμῆσθαι τὰ ἠθῆ τῶν προκειμένων προσώπων καὶ μὴ ἀνήθωκατον εἶναι.

ἀνήθωκοποίησις-εως νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνήθωκοποιῶ βλλ.

ἀνήθωκοποιῶ-εω καθιστῶ τινα ἀνήθικον, ἐθίζω, παρασύρω τινα εἰς ἀνήθωκότητα, εἰς παράδοσιν τῆς ἠθῆς : τοιαῦτα κυβερνήσεις ἀνήθωκοποιῶσι τὴν κοινωνίαν.

ἀνήθωκος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἠθικός, ὁ στερούμενος ἠθῆς, ὁ μὴ ἐνεργῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθῆς, ἐκείνος οὐ αἰ πράξις δὲν εἶναι ἠθικαί, ἢ ἀσυνείδητος : ἀνήθωκος κυβερνήτης, - ἐπιχειρηματίας, - ἔμπορος· ἢ δημ. εἰδικῶν. ὁ εἰς τὰ ἐρωτικά ἐκτρεπόμενος, παραβαῖων τὰ χρηστά ἠθῆ : ἀνήθωκη γυναῖκα, - ἀνήθωκα κορίτσι, - ἀνήθωκο παιδί· 2) ὁ μὴ ὦν ἢ ὁ μὴ γενόμενος συμφωνῶς πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθῆς : ἀνήθωκος πράξις - ἀνήθωκα ἐμπόριο - ἀνήθωκος γάμος, - ἀνήθωκη προστασία· ἢ νομ. ἀνήθωκος αἰτία, - αἰρέσις, - ἐνοχλή, - σύμβασις ἢ ἀπικειμένη εἰς τὰ χρηστά ἠθῆ, δι' ἣ καὶ στερουμένη ἀγωγῆς πρὸς ἐπέκτασιν αὐτῆς, ἀντιθέτως δὲ ὑποκειμένη εἰς ἀνατρεπτικὴν ἀγωγήν.

ἀνήθωκότης-ότητος νεώτ. δημ. -ότητα (ἠ) ἢ ἰ-διότητα τοῦ ἀνήθωκου βλ. λ. : ἔχει ἀνήθωκότητα· 1) ἡ κατάστασις τοῦ ἀνήθωκου : ἡ ἀνήθωκότης τῆς κοινωνίας· 2) συνεκδ. ἡ ἀνήθωκος πράξις : ἔκαμει μιὰ ἀνήθωκότητα.

ἀνήθωκός ἐπίρρο. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνήθικον βλλ.

ἀνήθωκος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀνήθωκος ὁ ἐξ ἀλήθου κατασκευασμένος : Ἔσοκρ.7,63 ἀντίπυρον ἢ ῥοδόδετα ἠ- καὶ λευκοῖων στέφανον· ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀλήθου ἢ ὁ καὶ μετ' ἀλήθου παρασκευασμένος : Διοσκ.1,62 ἀνήθωκον μύρον, Ἀρετ.78,49 ἀνήθωκος σῖνος, - ἀνήθωκον ἔλαιον, - ἀνήθωκο πιότη· 2) μτγν. κ. μον. τὸ θηλ. ἀνηθῆνη δροσπικὴ τὴ ἐμπλαστρὸν μετ' ἐλαίου ἀνηθῆνον παρασκευασμένον : Ἀλεξ. Τρωλλ.84.

ἀνήθωτις (ὸ) οἶνος παρασκευασμένος μετὰ σπερμάτων ἀνήθου : Γεωμ.8,3.

ἀνηθων (τὸ) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνηθος (ὸ) δ.γρ. ἄνηθων, ἰων. ἀνηθων, αἰολ. ἀνητων κ. ἀνητων κ. ἀνισσον (ἰ) διοφ. τὸ ἀνισσον) φυτὸν ποδῶδες ἀρωματικὸν τῆς τάξεως τῶν σκιασθενῶν, οὐ ὄσο εἶδη εἶναι τῆς ἑλλην. κλωρίδος, τὸ ἄγριον (ἄγριανήθο) κ. τὸ βαρυσῶνον (ὸ ἀνηθος) ἀρχαῖοθεν καλλιεργούμενον ὡς ἀρωματικὸν ἐδωστῶνον, συστατικὸν ποτῶν, φαρμακευτικὸν καὶ μυρεφικόν : Σαπφ. Ἀπ.78 ἀρωμακὰς ἀνηθίτου συνέρομαι ἀπάλασαι χέρσιν, Ἀριστφ. Νεφ.982 οὐδ' ἀνηθων τῶν προσβυτέρων ἀρπάξαι, αὐδὲ στέλιον, αὐτ. Θεσμ. 486 ὁ μὴ ἐτριβε κεορίδας, ἀνηθων, σφάκον, Ἀλκ.π. Ἀθην.15,674 D ἄλλ' ἀνήθω μὲν περὶ ταῖς δέραςιν, σχολ. Ἔσοκρ.7,63 ᾠ ἀνηθων τὸ μέλαθρον, ἀνισσον δὲ τὸ γλυκάνισον·.

ἀνηθωδέλαιον (τὸ) μον. τὸ ἐλυκῶδες μέρος καὶ ἰώδες αἰ ρεῖαι τοῦ φυτοῦ ἀνηθων βλλ. : Μιχ. Ψελλ. 8,52

ἀνηθωπολιότης-ος ὁ μὴ ἠθοποιῶν, ὁ μὴ ἐμφανίζων τὸ ἠθος, τὸν ἀκριβῆ χαρακτήρα τοῦ προσώπου : Διον. Ἀλ. Λυσ.8 οὐδὲν εὐρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τοῦτω πρόσωπον οὐτε ἀνηθωπολιτῶν οὐτε ἀφύχον· ἢ ἀνήθωκος : Κικ. Ἄττ.10,10,5

ἀνηθωσι (ὸ) δημ. τὸ ἀνηθον βλ. λ.

ἀνηθωσπορος νεώτ. κ. δημ. ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ ἀνήθου τοῦ βαρυόσμου.

ἀνηθιον ἐπ. παρατ. τοῦ ἀνεμῆ (εἰμ).

ἀνήκεστος-ος κ. μον. κ. νεώτ. (α στερητ. ἀκέσμαι = θεραπεῖα) ἀνίστος, ἀθεραπέυτος : Σοφ. ΟΤ98 μίαισμα χώρας . . ἐλαύσων μῆδ' ἀνήκεστον τρέψαι, Ἰνν. Διαίτ.39 ἀμαρτάνδες ἀνήκεστοι, Συναξάρ. Μαλοῦ Μην.10,16 καὶ νοσημάτων ἀνηκαστων ἐκ θεοῦ ῥήτορ ἐλλήφεν· ἢ κ. νεώτ. ἀνεπνόρθωτος, γεν. ἐπὶ κωκῶν : Ἡρ.1,137 μῆδ' ἀνα τῶν ἐλαυτοῦ οἰκετῶν ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, Ἔσοκρ.5,111,3 ἔμφροραεῖ ἀνήκεστοῖς ἐκόντας περὶσσεῖν, Ξεν. Ἀν.2,5,5 ἐποίησαν ἀνήκεστα κακά.

- ἀνήκεστος ἀπόλεια" || δθ. συνεκδ. ἀνήκ- βουλεύομαι περί τινος = καταγινώσκω θάνατον, κ. ἀνήκ- πάσχα = θανατούμαι, πρὸς μετριωτέραν ἔκφρ. : Θουκ.Ι.132 μὴ ταχεῖς εἶναι περί ἀνδρῶς Σπαρτιάτου . . βουλεύσει τί ἀνήκεστος [καταδικάσει εἰς θάνατον], Πολυδ.3,39 σφαλέντι μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστος [μὴ θανατούσθαι]. 2) ἀφόρητος, ἀμετρος : Ἰλ.394 τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος [ἀφόρητον], Σοφ.Φιλ.186 οὗτος . . κείτω μόνος . . ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων. 3) δεινός, ἀχθεινός, λίαν βαρῦς, πολὺ μεγάλος : Ἰλ.Ο.218 νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται [τὰ μέγιστα θὰ ὀργισθῆναι], Δημ.537,8 τὸν μὲν ὡς ἀπάντων τῶν ἀνήκεστων αἴτιον κολάζειν προσήκειν [αἴτιον τῶν βαρυντάτων κακῶν], Πλούτ.Περ.36 ἀνήκεστος διαφορά [πολὺ μεγάλη]. 4) μτφ. ἐπὶ προσώπ. ὁ κακίαν ἀνάτον ἢ τοῖς ἄλλοις ἀφόρητον ἔχων, δθ. ἀδυσωπήτος, ὠμός, σκληρὸς : Ξεν. Οἰκ.14,8 τοῦτους ὡς ἀνήκεστους πλεονέκτας ἄντας ἦδη καὶ τῆς χρήσεως ἀνοπαῦμα, ἴωσ.ΑΙ.18,6 10 πλείστοι . . οὗτος ἐργάσατο δεῖνα, δυσὸργητος ἐπὶ πᾶσιν ὧν καὶ ἀνήκεστος εἰς τὸ ἀργάζεσθαι καταστάς || μτφ. ὁ ἀδιόρθωτος : Ξεν. Ἀπ. 3,8,18 ἀνήκεστος πονηρῶς νοσεῖν. 5) ὁ βλάπτων ἀνεπανορθώτως, ὁ καταστρεπτικός, ὁ δλεθρίος : Σοφ. Ἰλ.888 θάλασι τῶδ' ἀνήκεστω πυρὶ [καταστρεπτικῶ], αὐτ.ΑΙ.52 τῆς ἀνήκεστω χάρας [ὀλεθρίας]. 6) συγκρ. ἀνήκεστερος δεινότερος, σκληρότερος, δλεθριώτερος : Ἀντιφ.5,91.

ἀνήκεστος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνήκεστον βλ.λ., ἀθεραπεύτως : Ἀρετ.34,49 ἀνήκεστους ἔχειν. 2) δεινός, ἀχθεινός : Ἀππιαν. Ἑμφ.Πολ.2,123 εἰ τις ἀνήκεστος ἔχει [εἰς δεῖνῆν θέσιν εὐρίσκειται]. 3) δλεθρίως, καταστρεπτικῶς : Ἡρ.8,28 τὴν Ἰπνον αὐτῆν ἐλυμήναντο ἀνήκεστος. 4) σκληρῶς, βαρβάρως, ἀδυσωπήτως : Ἡρ.3,155 σπανόντων ἀνήκεστος διαθεῖναι [βαρβάρως, σκληρῶς], Πολυδ.ἀν.445 ἀνήκεστος καὶ βαρῆως βεβουλεύσθαι περί αὐτῶν. 5) ἀδιόρθωτος, ἀμετρώς, ἀπρεπῶς, ἀφορητῶς : Αἰσχ.Ἰν.5,34 ἀνήκεστως λέγειν [φλευραῖεν ἀμέτρος].

ἀνηκέως ἐξ ἀνήκεστος βλ. λ. : Σοφ. Ἀν.49. **ἀνηκιδέστος**-ον ὁ ἄνευ ἀκίδος, ἀίμηξ, ἀνίθ. ἡκιδώμενος : Αἰσχ. Ἀν.279. || Ἐπιγρ. ΑΒ.411,146 βέλη καταπαλῶν ἀνηκιδωτα καὶ ἀπέρωτα.

ἀνηκοαία (ἡ) κ. μον. τὸ μὴ ἀκοῦειν, ἀπόλεια τῆς ἀκοῆς : Πλούτ.38 Β καὶ τοῦτο ἔχει τὸ πρῶτον κακὸν ἢ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοαίαν. 2) ἀγνοία : Πλούτ.676 C τῆς ἀμαθίας καὶ τῆς ἀνηκοαίας. 3) ἀνυπακοή, ἀπειθεία : Στέφ.Ρητορ.288,36, Θεοτ.κ.Μηνι.104 ἀντιλογίαν, ἀνηκοαίαν δεῖνῆν.

ἀνήκεος-ον κ. δημ. ἀνήκεος κ. ἀνάκουος ὁ ἐστερημένος ἀκοῆς, ὁ μὴ ἀκούων, ὁ κωφός : Ἀριστ.Πρ.903 Β 38, Μόσχ.3,103 ὀππότε πρῶτα θάνωνος ἀνάκουος ἐν χροῖνι κολίφα εὐδομος, Λυκόφρ.1451 εἰς ἀνήκεους πέτρας. 2) ὁ μὴ ἀκούσας, ὁ μὴ ἐξ ἀκοῆς πληροφορηθείς, ὁ μὴ μαθὼν τι : Πλάτ.Φαιδρ.251 Β τῶν Παλαμίδους τεχνῶν ἀνήκεος, Λουκ.Παράσ.44 οὐδέμεις ἀνήκεος Ὅμηρον ἰκανεῖς δὲν εἶναι, ποὺ νὰ μὴ ἔχη ἀκουστά τὸν Ὅμηρον. || γεν. ὁ ἀγνοῖαν ἔχων, ὁ ἀμαθής, δθ. συνεκδ. ὁ ἄξεστος, ἀγροτικός : Αἰσχ.Ι.141 τῶν δικαστῶν ἀνήκων παιδείας ὄντων [ἀπαιδευτῶν], Δημ.441,15 τίς γὰρ ἔστιν Ἕλληνας ἢ βαρβάρων οὕτω σκαιός καὶ ἀνήκεος [ἄξεστος]. 3) μτφ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπακούος : Πολυδ.Ι.180 στρατιώτης ἀπειθής καὶ ἀνήκεος, ἀνήκουος (ἢ ἀνάκουος) παιδί. 4) κ. δημ. ὁ μὴ ἀκούμενος ἢ μὴ ἀκούσθεῖς : Ἀλκίφρ.3,35 ἀνήκοα τέθεται τῷ Ἰατίω, Φιλότηρ.Εἰκ.780,22 ἄσονται καὶ οὐδὲν ἀνήκων τοῦ τοιούτου λόγου, ἀνάκουος στόν τόπο μακρὸ τέτοιο φωνικό [πρωτάκουστον].

ἀνήκετος-η-ο δημ. κ. ἀνήκετος [κατίζω = παίζω κούβου, ριφοκινδυνεύω] ὁ μὴ ριφοκινδυνεύων, ὁ ἀτολμος, ἀνίθ. ἀπόκετος. 2) συνεκδ. ὁ ἀσθενοῦς κράσεως, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀνίκανος : ἀνήκετος εἶναι ὁ ἄμοιρος ἀπὸ γεννησιμίου του. **ἀνήκουστα** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνήκουστον βλ.λ.

ἀνήκουστία (ἡ) τὸ μὴ ἀκοῦειν, ἀνηκοαία : Ἰππ. Νούσ.3,4. 2) μτφ. ἀπειθεία : Πλάτ.Νομ.671 Β παρρησίας ἐμπήλαται καὶ ἀνηκουστίας.

ἀνήκουστος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ., μον. κ. δημ. κ. ἀνάκουστος [στερητ. αν-ἀκουστός] ὁ μὴ ἀκούμενος, μὴ δυνάμενος ν' ἀκουσθῆ, μὴ ὑπὸ τῆς ἔκκοψης ἀντιληπτός : Ἀριστ.Ψυχ.421 Β 5 τοῦ ἀκουστοῦ καὶ ἀνήκουστού, αὐτ.7 ὡσπερ ὁ μικρὸς φόβος ἀνήκεστος τρόπον τινά, -εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ὁ λόγος τὸν ἦτο ἀνήκεστος, Σολωμ. : ἀνήκεστος κελαιδιαμῶς καὶ λιγοθυμιμαμένος. 2) ὁ μὴ προσήκων νὰ ἀκουσθῆ, οὗ τὸ ἀκουσμα ἀποφευκτέον, διὰ τὸ φορικτὸν ἢ τὸ φοβερόν αὐτοῦ ἢ τὸ ἀρέμνον κττ. : Σοφ. Ἰλ.1407 ἤκουσα ἀνήκουστα . . ὥστε φοβεῖαι, Ἀντιφ.113,39 δεῖσεται ἀθέμιτα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα. 3) δθ. συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φοβερός, ὁ παράδοξος, ὁ ἀπίθανος, ὁ ἀπίστευτος : Εὐρ. Ἰππ.362 ἔκλυσα ἀνήκουστα τῆς τυράννου πάθεα, - ἀνήκουστα ὄργια, - ἀνήκουστος βανδαλισμός. || νεώτ. κ. δημ. κ. πρωτάκουστος : ἀνήκεστος πονηρία, - ἀνάκουστο ἐγκλήμα. 4) ὁ περί οὐ δὲν ἔχουσαν ἀκούσει, ὁ καθόλου ἄγνωστος : Ἡσ. Ἐμμένα κλυτὸν τὸν ἀνήκουστον, περί οὐ μηδεὶς ἤκουσε. 5) ἀνήκουστος (τὸ) ἀνηκουστία, παρακοή, ἀπειθεία : Ξεν.Κυν.3,8 ἀμαρτάνουσι [κύνες] τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι.

ἀνηκουστώ-έω δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ : Ἰλ.Ο.236 οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκουστήσεν Ἀπόλλων, Αἰσχ. Πρ.40 ἀνηκουστῆν τῶν πατρὸς λόγων, Ἡρ.6,14 ἐναυμάχων ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι, Θουκ.Ι.84,3 ὥστε αὐτῶν [τὸν νόμον] ἀνηκουστῆν. **ἀνηκουστώ**ς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνήκουστον βλ. λ.

ἀνηκουσῶ-έω μτγν. δὲν ἀκούω : Ἡρωδιδαν. Ἐπιμ.188. **ἀνηκουθῶ**-έω μτγν. [δ. γρ.] ἀνηκουθῶ, δὲν ἀκούω. **ἀνηκῶ**ς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνήκουστος βλ.λ., συνηθ. μετὰ τοῦ ἔχω : Πaus.10,17,13 οἱ Ἕλληνες τὴν νῆσον ἀνηκῶς εἶχον [δὲν τὴν εἶχαν ἀκουστώ], Πλούτ.Ἰ.145 C ἀνηκῶς ἔχω ἀστρολογίας [ἐν ἀγνοίᾳ εἰμι τῆς ἀστρ-].

ἀνήκω [ἀνά+ἦκω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἔξικνουμαι, φθάνω εἰς ὄψος : Ἡρ.2,127 πυραμίνα ἐς τὰ ἐκείνου μέτρα οὐκ ἀνήκουσαν. || κ. μτφ. αὐτ.5,49 ἀνήκετε ἄρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιστα. 2) γεν. φθάνω, καταπνῶ : Ἡρ.7,16 C εἰς τοσοῦτο γε εὐνηθείης ἀνήκει τοῦτο, Θουκ.3,45,3 τῷ χρόνῳ ἐς τὸν θάνατον αἰ πολλὰ [ἐρημια] ἀνήκουσι. 3) καταλήγω εἰς τι, δθ. προσαρμύζομαι : Ἡρ.2,104 τοῦτο μὲν εἰς οὐδὲν ἀνίκει ἰδὲν καταλήγει εἰς τίποτε, δὲν ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν, Σοφ.Τρ.1018 τοῦργον τὸδε μείζον ἀνίκει ἢ κατ' ἐμᾶν ῥώμαν [εἶναι ὑπέρτερον τῶν δυνάμεων μου]. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφέρωμαι εἰς τι, ἔχω σχέσιν πρὸς τι, ἀναγομαι εἰς τι : Δημ.1390,17 τὰ μὲν οὖν εἰς γένος ἀνήκοντα τοιαῦτα δι' αἰῶνος ὑπάρχει, Ἀριστ. Ἡθ.9,6 τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα ἰτὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν ζωὴν], Διοδ.Σ.16,60 τὰ πρὸς εὐσέβειαν . . ἀνήκοντα, Ἐπιγρ. τὰ εἰς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνήκοντα, - αὐτὰ ἀνήκουσι εἰς τὸ παρελθόν, - τοῦ ἀνίκει ἢ πρωτοβουλία. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἐξάρτημα, παρακοφῶδες, κτημάτιος : ΠΔ.Μακκαβ.Ι.10,40 διὰ τὸ ἀνίκειν αὐτὰ τοῖς ἱερεῦσιν, - μοι ἀνίκει τὸ ἦμισυ τῆς οικίας, - ἢ περιουσία αὐτῆ μου ἀνίκει. || νεώτ. κ. δημ.

κ. άναλογω· μού άνήκουν τή μισά || κ. μφ. νεώτ. κ. δημ. άρμόζω, προσήκω· του άνήκει ή δόξα· ό) είμαι κατάλληλος· ΚΔ Έφρ.5,4 και αί- σχροτικός και μωρολαγία ή εύτραπεία, τά ούκ άνήκοντα· 7) επανέρχομαι, γυρίζω πίσω· Πλάτ. Θεαιτ.196 Β εις τούς πρώτους πάλιν άνήκει λό- γους· 8) κ. νεώτ. άνήκουν (τό) τή πρόπον, προσή- κων· ΚΔ Φιλ.β πολλήν έν Χριστώ παρηρσίαν έχων επίτασσειν σοι τό άνήκον, - τό άνήκον εις έκαστον· 9) νεώτ. κ. δημ. κ. άπροσώπ. άρμόζει, πρόπον ή δίκαιού είναι· εις έμέ - εις σός - εις έκείνους άνήκει.

άνηλα έπίρρ. δημ. άνευ τής ήλιακής θερμότη- τος· άνηλα δέν ξεμουχιάζει τό γλυκό, - δέν άσπρίζει τό πανί· 2) πρό τής ανατολής του ή- λιου· άνηλα ξεκινήσαμε.

άνηλάκατος-ον ό μη ήλικημένος, άδαιής εις τήν ήλακάτην, ό άγνοών νά νήση· Μάτρων π. Άθην. 4,183 Α σκινδαφός τετραγάρδος, άνηλακάτιο γυναικός· || ό μη νήθων· Ησ. «ανάλακτος, ού πρός ήλακάτην έργάζομενος».

άνηλατος-ον ό μη έλαυνόμενος, ό μη έλατός δια τής σφύρας· Άριστλ.Μέτε.385 Α Ιό έστι δέ τά μέν έλατά, οίον χαλκός, τά δέ άνήλατα, οίον λίθος και εύλον· 2) μφ. άκαπτος, άπειθής· Άνακρ.140· Σουίδ. «ό μηδέψω δαμασθείς».

άνηλεια έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνηλεή βλλ· άριαξαν, έκαφαν, έσφαξαν άνήλεια.

άνηλεγέω δ. γρ. του άπηλεγέω βλλ· Άρωδιαν. έν Άπολλ.Ρ,217.

άνηλεγέως έπίρρ. σκληρός, άσπλαγχνός, **άνηλεγής-ές** άσπλαγχνός, σκληρός· Κόνιτ.Σμ.275 άνηλεγέως πολέμοιο.

άνηλεήμων-ονος (ό,ή) ό άνελεήμων, ό μη έλεών, ό σκληρόκαρδος· Νικοχάρ.ΑΒ 400,30.

άνηλεής-ές κ. νεώτ. μον. κ. δημ. άνήλεος | νη- έλεος | ό νηλεής, ό μη έχων, ό μη αισθανόμε- νος έλεος, οίκτων, ό άσπλαχνός, ό άπάνθρωπος, σκληρόκαρδος, επί προσώπ· Καλλιμ.εις Δηλ.106 άνηλεής ήτορ, - άνηλεής έχθρός· Σουίδ. έν λ. ανάληπτος· 2) ό γινόμενος κατά τρόπον άνηλεή, άσπλαχνός· Άππιαν.Μίθρ.38 σφαγή πολλή και άνηλεής, - έπιδρομή - δώσις άνηλεής.

άνηλέπτος (-η-οϋ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. άνελέπ- τος, ό μη έλεούμενος, ό μη έλέους τυχών· Λυ- κοβργ.148 άνηλέπτος υπό τών πολέμων άπολέ- σθαι προαιρούμενος, Λιδών.Αογ.678,21 άνελέπτος θανείν, - άνελέπτοι περιεπλάνων άνά τήν ύπαι- θρον· 2) ό ανάτριος έλεού, περιθάλφωσ, άρω- γής· Αισχ.2,163 άγών μέν άνηλέπτός τις είμι άν- θρωπος, ούδέ εύσεβής, - άνηλέπτοι είναι οί έξ όκνηρίας άργοί, - άνηλέπτος κακούργος.

άνηλεκτήςς έπίρρ. κ. νεώτ. άνευ έλεού, άνευ οίκτου, σκληρός, άπανθρόπως· Άριστρ.Άν.51 D.

άνηλειπος-ον κ. άνήλειπος κ. άνήλειπος μτην. ό μη ήλειμμένος· Μαρτ.Ίατρ.301,5 έτωσ δέ άνή- λειπτα ούτα· Σουίδ. «άνηλειπτός έστι τό Έλλη- νικόν, ούχι ανάλειπτος, ούδέ έτερον τοιόνδε ούδέ»·

άνηλειπος-ον μτην. κ. άνήλιος βλ. λ.

άνηλειφία |ή| μτην. τό νά είναι τίς άνήλειπος, τά μη έχη άλειφθή· Πολύδ.3,87,2 υπό τε τό φύ- χους και τής άνηλειφίας.

άνηλεκτραγωγός-ον νεώτ. φσ. ό μη ών άγωγός του ήλεκτρισμού, ό δι' αύ δέν διοχετεύε- ται τό ήλεκτρικόν ρεύμα· Κουμαν.ΣΝΛΒΘ άνη- λεκτραγωγά σώματα.

άνηλεκτρικός-ή-ον νεώτ. φσ. ό άνηλεκτρα- γωγός βλ. λ., μη ήλεκτριμού δεικτικός.

άνηλεκτριστός (-η-οϋ) νεώτ. κ. δημ. ό μη δε- κτικός ήλεκτρισμού, ό εις όν δέν δύναται νά με- ταδοθή ήλεκτρικόν ρεύμα· 2) μφ. ό μη ένθου- σιαζόμενος, μη συγκινούμενος, που δέν ήλεκτρι-

ζεται,οίον έξ έρωτικής έκδηλώσεως, ένθουσιώ- δους λόγου, ώρσιος εμφανίσεως κττ.

άνηλεκτρίτνος-ον νεώτ. Ιατρ. ό εις επίδρα- σην ήλεκτρισμού υπό θετικόν ήλεκτρόδιον ύποβαλ- λόμενος, επί νεύρου ή μυός.

άνηλεος (-η-οϋ) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη έλεος έχων, άσπλαχνός, σκληρόκαρδος· Έφρ. Σύρ. έν Μι.3,521, - άνήλεος τύραννος.

άνηλεόςς έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον άνηλεή βλ. λ· Πλάτ.Νόμ.3,697 D έχθρός και άνηλεός μισούντες | άδυσωπήτως· Άνδοκίδ.34,14 απο- κτείνειν άνηλεώς, - τούς ήκρωτηρίασαν άνηλεός.

άνηλής-ές δημ. ό άνηλεός βλ. λ· Άλλμ. έν Έπιμ.Ομ.Γραμμ.1,60,24 λαπά δ' άταρπός άνηλής δ' άνάγκη.

άνηλιας έπίρρ. δημ. ούχι υπό τόν ήλιον, έν σια· δ.σιή. άνήλια πάν τά πρόβατα, προσή- λια πάν τά γίδια.

άνηλιαγας έπίρρ. δημ. άνευ ήλιου· άνηλιαγα δέν άσπρίζει τ' άμερικάνικο πανί.

άνηλιαγος-η-ο δημ. ό άνήλιος, ό μη υπό του ήλιου φωτιζόμενος, θερμανόμενος, που ποτέ δέν τόν ειδή ή δέν τόν βλέπει ήλιος· φρ. ό βασιλιάς ό άνηλιαγός | ό χάρος·, - ύπόγειο άνηλιαγο· || ό μη προσήλιος· άνηλιαγο σπίτ· 2) συνηθ. άνή- λιαστός ό μη εις τόν ήλιον εκτεθείς· άνηλιαγα άσπρόρουχα δέν άσπρίζουν, - άνηλιαγο καρί | ό εκ μελαίνω κηρός, ό μη δι' εκθέσεως εις τόν ήλιον λευκαυθείς, τό κίτρινο καρί· 3) μφ. ό μη έν τή κοινωνία άναστραφείς, άπειρος, άδφός, τρυ- φερός, επί κορασίδων· μιά μικρούλα άνήλιαγο· || τό θηλ. κ. ώς αύσ. έν μύθω· ή άνήλιαγη | ή βασιλοπούλα που ήλιος δέν τήν είχε |δεί· || έπίσ. τό άρσ. ώς ούσ. μευεούμενος άφως, άποφεύγων τόν ήλιον, ού τό δηγμα είναι θανατηφόρον μόλις ό δηχθείς άντικρύση τόν ήλιον.

άνηλιάζω κ. νεώτ. κ. δημ. έκθέτω εις τόν ή- λιον, ήλιάζω· Πρωτογορίδ.4 τήν γάρ ήμέραν άνη- λιάζοντες αύτό |τό ύδωρ· || νεώτ. συνεχώς έκθέτω εις τόν ήλιον· ή σταφις επί δεκαπενθί- μερον άνηλιάζεται· || δημ. έν κέου έκθέτω εις τόν ήλιον, ξεκαλιάζω· δέν είχαν καλοστεγνώσει τά ροζα και τ' άνήλιασα.

άνηλιασθ |τό| δημ. ό έπίστομος, ζυστός, ά. ήλικός, δώμα, ταράτσα.

άνηλιαστός-η-ο ό μη υπό ήλιακήν άκτινοβο- λίαν εκτεθείς, οίον πρός Ήρανσιον, λεύκανσιον, στέ- γωνσιον· άνηλιαστα σόκα, - ροζα· || ό μήπω έπαρκώς διά τού ήλιου Ήρανθείς· άνηλιαστη είναι άκόμη ή σταφις· 2) ό μη υπό του ήλιου φωτιζόμενος, άνήλιος, άνήλιαγός βλ. λ.

άνηλιαστός-ον νεώτ. ό μη υπό ήλιον πρός Ήρανσιον εκτεθείς, άνήλιαστός.

άνηλικιά |ή| δημ. ή άνηλικότης, τό να είναι τίς άνήλικος, άνηθος βλ. λ· || περιηλιπ. οί άνή- λικοι· φρ. τόν τρώει ή άνηλικιά | έπί πτωχών έχόντων πολλά άνήλικα τέκνα |.

άνηλικιότης-όπτος |ή| νεώτ. ή ιδιότης του άνήλικου βλ. λ., ά. άνηλικότης· Ίων.Κώδ.51.

άνηλικός (-η-οϋ) Έπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό έν παιδική ήλικία, ό άνηθος· ΑΒ 2,184,2161 σάμα κό- ρης άρπαγβέν άνηλικώ εύβαλει ώρρ.· τώμοσ δδ ήγκατέχει, - άνήλικα τέκνα, - προστασία τής άνηλικου νεότητος, δ.τραγ. που ναι μικρή κι άνήλικη και πολυχαίρεμένη, Σολωμ. εις Μπάρον 123 κ. αισθανόνταμε άνδροειτέρα | στην άνήλικη καρδιά· || νομ. κατά τό όστ. δικ. ό μη συμ- πηροσώσας τό 21ον έτος· άκυρος ή δικαιοπραξία άνήλικου· || κατά τό πον. δικ. ανεύθυνος άνή- λικος ό μέχρι του 10ου έτους, περιστατικός υπεύθυνος άνήλικος |έν άνήργισσε μετά δια- κρισίως | ό άπό του 10ου μέχρι του 14ου έτους,

ὕπευθυνος ἀνήλικος ὁ ἀπὸ τοῦ ἴσου καὶ πέ-
ραν, πρόνοια ὑπὲρ κρατούμενων ἀνηλικῶν,
νόμος περὶ ἐργασίας γυναικῶν καὶ ἀνηλικῶν.
ἀνηλικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
ἀνηλικοῦ βλ. λ. ἀ. ἀνηλικιότης, ἰδίως ἐν νομ. χρ.
ἀντίθ. ἐπιθλιπότης.

ἀνηλιό (τό) δημ. σκοτεινὸν δωμάτιον οἰκίας ἐν
χρῆσει δὲ ὡς ἀποθήκη, γιὰ κελάρια.

ἀνηλιοδεικτης (ὁ) Πάπ. ὁ ἀνηλικός, ἐν σκότει
δεικνύων, ὀδηγῶν | ἀμφιβ. σημ. |

ἀνήλιος (-α)-οῖον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ τὴν
ἀκτινοβολίαν τοῦ ἡλίου ὢν, μὴ ἠλιαζόμενος, ποῦ
δὲν τὸν βλέπει ὁ ἥλιος, σκοτεινός, σκιερός: Αἰοχ.
Πρ.453 **κατώρυχας** δ' ἔνασιον, ἀντρῶν ἐν μυχῷ
ἀνήλιος, Λοικ.Νεκυσμ.9 **χωρίον ὠλῶδες καὶ ἀνή-**

λιον - ἀνήλιος οἰκία, - ἀνήλια ὑπόγεια, Πολίτ.
Ἐκλ.Τραγ.128 **τάρα τὸν βλέπω καὶ ἔρχεται κάτω**

σ' ἀνήλιο κάμπος || νεώτ. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ σκο-

τεινὴ, συμπεφῶδες: ἀνήλιο ἡμέραι τοῦ ἔτους

ἀνήλιος-ον δωρ. ἀνάλιος ἀντὶ νήλιος βλ.λ.
γυμνόπους, ἀνυπόδητος, Ξυπόλυτος: Θεοφρ.4.56

εἰς ὄρος δὲχ' ἔρπει, μὴ ἀνάλιος ἔρχεο, βάττε.

ἀνηλιπ-ουσιν ἀνήλιος βλ. λ.

ἀνηλιφής-ές ἀνήλειπτος βλ. λ.: Σουῖδ. « ἀνη-

λιφής ναῦς, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πῖσις ».

ἀνήλιος-ον ἀνήλειπτος βλ. λ.: Φιλᾶγγ.π.Ματθ.

1|ατρ.61,18 **τρίβειν τὸ δέρμα χερσίν ἀνηλιφεις.**

ἀνήλιπτος-η-ο δημ. ἀνέλιπτος βλ. λ.

ἀνηλιση (ἡ) ἀνήλιος βλ.λ. ἐπιστροφή: Χρησμ.

π. Λακταν.7,13,5.

ἀνήλιος-εως Ἦσ. « ἄνοδος, ἐπάνοδος ».

ἀνηλιώ-ῶ ἐπιγρ. ἀνάλωμα.

ἀνηλιώμα (τό) ἐπιγρ. Πάπ. ἀντὶ ἀνάλωμα βλ.λ.:
Ἐπιγρ.Ἑλλ.7,3074 **τοῖς ἰδίσις ἀνηλιώμασι.**

ἀνηλιώσας ἀνηλιώσασι ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἀντὶ ἀνα-

λώσας, ἀνάλωσας.

ἀνηλιωτικός-ή-ὸν ἀναλωτικός, ὁ τῆς ἀναλώ-

σεως: Παπ. μέτρον ἀνηλιωτικός.

ἀνηλιωτός-ον Πάπ. ὁ μὴ προσηλωμένος, ἀκάρ-

φωτός: Σουῖδ. ἐν λ. ἀγόμφωτος.

ἀνημελεκτός-ον ὁ μὴ ἠμελιωμένος, ἀνάρμεκτος:

Ἄδ.1.439 **θῆλειαι δὲ μέμνηον ἀνημελεκτοί.**

ἀνημένω δημ. ἀναμηνώ βλ.λ.: Ἐρωτοκρ.Α.514

πῶς νὰ ῥῶθι καὶ ὁ τραγοῦδιστής καὶ μὴ χαρὰ ἀ-

νημέναι | ἀκάνων ..

ἀνήμερα || ἐπίρρ. δημ. | ἡμέρα) κατὰ τὴν δι-

ῥοκίαν τῆς ἡμέρας: ἀνήμερα τῆ Λαμπρῆ, - τὰ

Χριστοῦγεννα | κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν

τοῦ Πάσχα, τῶν Χριστουγεννῶν) αὐθημερόν: πῆ-

γαμε καὶ ἠρῶαμε ἀνήμερα.

ἀνήμερος || ἐπὶ δένδρων κ. γεν. φυτῶν, ὁ ἀ-
γριος, ὁ μὴ καλλιεργούμενος: Λοικ.Προμ.12 ὄλαι
ἀνήμεροι || ἐπὶ ζῶων, τὸ ἀγριαῖον, τὸ μὴ ἡμε-
ρον" δημ. μόνον περὶ τῶν θηρίων, ὄθ. ἡ φρ. θη-
ρῶ ἀνήμερο, ἐπὶ ἀνθρώπων σκληρῶν ἢ λιαν ἐξωρ-
γισμένων: εἶναι θηρίο ἀνήμερο, - ἄμα τὰ ἔμαθε
ἔγινε θηρίο ἀνήμερο.

ἀνημερότης-ότητος (ἡ) ἤωσ. σκληρότης.

ἀνημερῶ-ῶ καθιστῶ ἡμερον, ἀπαλλάσσω τό-

πον ἐκ θηρίων, ἐξημερώνω: Σοφ.Ἀν.233 ὅς πα-

ρακτῖαν στείχων ἀνημερῶσα κνωδάλων ὀδῶν.

ἀνημέρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀγρίως, σκληρῶς:

Διοδ.Σ' Ἀν.100 **τῶν ἀνημέρως δεσποζόντων.**

ἀνημερότης (-η)-οῖον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἡμε-

ρωθεὶς, ὁ ἐν ἀγρία καταστάσει, ἐπὶ ἀνθρώπων,

ζῶων, φυτῶν, τόπων: Φωτ.Λεξ.ἐκδ.Ρ.137,7 σοφο-

κίλης καὶ Κρατίων, ἀνημερότης γῆ' 2) ὁ μὴ δε-

κτικός ἐξημερώσεως, ἀνημερούτος βλ.λ.

ἀνημέρος (ὁ) ἀνέμετος, μὴ ἐμῶν: Ἰησοκρ.

Ἐπιδ.2,31' || κ. ὁ μὴ ἐμεσθεὶς, ἀέρεστος.

ἀνημερωβόλιος-ον Σχολ.Σουῖδ. ἡμίσεος ὀ-

βολοῦ ἄξιος: Ἀριστοφ.Βατρ.554 καὶ κράτα ἐν πράξ

τούτοις ἀνάβραστ' εἰκοσιν ἀνημερωβόλιατα (διορθ.

ἀν' ἡμιωβόλιατα).

ἀνημερωβόλιον (τό) ἡμιωβόλιον βλ.λ.

ἀνημπορεσιά (ἡ) δημ. κ. -ια ἀδιαθεσία, ἀσθέ-

νεῖα: Ἐγγρ.1720, ἐν Χιακ.Γλωσσ.70 **νὰ τὸν κυβερνῶν**

εἰς τὸ γῆρας τοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνημπορεσίαν του.

ἀνημπορέτος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ

γίνῃ, ὁ ἀκατόρθωτος: Ἐρωτοκρ.Α.168 καὶ πρά-

ματ' ἀνημπορέτα κ' ἀμοιασα νὰ γυρεύῃς

2) ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκῆ πόρον ζωῆς: ἀνημπορέτη

φαμίλια 3) συνεκδ. ὁ μὴ ἔχων δύναμει, ὁ ἐν

ἀδυναμίᾳ εὐρισκόμενος || ὄθ. κ. ὁ ἔχων σωμα-

τικὴν ἀσθένειαν, νόσον, ἀδιαθεσίαν: ἤμουν λίγο

ἀνημπορέτος, ἄ. συνηθέστ. ἀνήμπορος.

ἀνημπορεύτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκῆ πό-

ρον ζωῆς, ποῦ δὲν ἔχει μῶρεσι, πτωχός, ἀντίθ.

πορευόμενος: λίγα τοῦ χωρίου τὰ χωράφια κί

οὶ πότιπροι τοὺς ἀνημπορεύτοι: 2) ὁ σωματι-

κῶς ἀσθενής, ἀνημπορέτος, συνηθέστ. ἀνήμπορος.

ἀνημπορεῖω δημ. κ. ἀνημπορῶ κ. ἀνημποριά-

ζω, ἄορ. ἀνημπορέσα ἡ -ορεφασ, μητ. παθ. ἀνη-

μπορεμένος νοσῶ, εἶμαι ἀσθενής, ἀρρώστος,

ἀνήμπορος: δ. τραγ. τὴν κόρη π' ἀνημπορέφε

κρυφὸς καμῆρος τὴν τρώει, - τὸ βόδι βίκα ὄσο

πᾶσι κ' ἀνημπορεῖται || ἐξασθενῶ, ἐκὰς καχε-

ξίαν, κ. ἐπὶ καταστάσεως: ἀνημπορέφε τὸ ἐμῆροιο.

ἀνημπορήτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων δυνάμεις, ὁ

ἐν ἀδυναμίᾳ ὢν: εἶναι ἀνημπορήτος νὰ μὲ βλέ-

ψῃ ἐμένα 2) ὁ ἀνημπορέτος βλ.λ.

ἀνημπορία (ἡ) δημ. κ. ἀνημποριά τὸ νοσεῖν,

ἀσθένεια, ἀρρώστια, ἀδιαθεσία σωματικὴ: τὸν

τῶσικει ἡ ἀνημπορία (ἡ παρατεταμένη ἀδιαθε-

σία) || γεν. ἡ ἔλλειψις δυνάμεως, ἐξάντησις:

Ἐρωτοκρ.Δ.314 **νὰ σὰς βοηθῶ τσ' ἀνημπορία**

εἰδῶ στὰ γεναῖα σὰς || περιληπτ. ἡ ἀθλιό-

της: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34 **πῶς εἶχες δίπλα σου ἀσχη-**

μὰ καὶ φάμα κ' ἀνημπορία.

ἀνημποριά (ἡ) δημ. ἡ ἀνημπορία, ἐξάντησις:

ἀπὸ τὴν ἀνημπορία τὰ γονατὰ μου εἶναι κομ-

μένα 2) μητ. ἔλλειψις πόρων, ἀχρηματία: θέλω

νὰ χτίσω μὰ κ' ἀνημπορία δὲν μ' ἀφήνει.

ἀνημποριάζω δημ. ἄορ. ἀνημποριάσσα, μητ.

παθ. ἀνημποριάσισμός, γίνουμαι, καθίσταμαι βα-

σθηδὸν ἀσθενής, ἀδιάθετος: ὄσο πᾶσι κ' ἀνημ-

ποριάζει ὁ κακομοίρης, - ἀνημπορίασε ἡ γελά-

δα' || κ. ἐπὶ φυτῶν: ἀνημπορίασαν τὰ σαρτά.

ἀνημπορότης-η-ο δημ. κ. ἀνέμπορος ὁ σωματι-

κῶς ἀδύνατος, ὁ στεροόμενος ρώμης, ποῦ δὲν

ἔχει μπορεσιά, ὄθ. ὁ γέρον ἡ ὁ ἀσθενής: Ἐρω-

τοκρ.Β.106 οἱ ἀνήμποροι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ

φυλακτοσσι: 2] μπφ. ό τήν θέλγω άσθενής, ό άδουλος: Παλαιμ. Τρισευγ.2 κι ός τότε σέρνει ή παιδιά της άνήμπορο || ό κοινωνικός άσήμαντος, ό άπορος, ό πένης: φτωχάς κι άνήμπορος || ό μη δύναμενος να πράξει τι: άνήμπορος να κάνει κακό κανενός.
άνημπορώ-άω δημ. ειμαι άσθενής, άδιάθετος, άνήμπορος, συγγ. άνημποριάζω βλλ.
άνήμυκτος-ον (άνύσσω) ό άμυκτη, σχισηνή μη έχων: 'Ησ. ε άγάρακτος'.
άνήνασσει άνήγατο άδρ. του άνάινωμα βλλ. **άνήνεμα** (ή) ή έλλειψις άνέμου, νηνεμα: ΑΠ 9,544,4 τοισιν θέλω άνήνεμίν.
άνήνεμος-ον ό άνευ άνέμου, γαλήνιος: Σοφ. OK 677 φυλλάδα μυριόκαρον άνήλιον, άνήνεμόν τε πάντων χειμώνων (άνεπηρέαστον υπό των χειμερινών άνέμων) || μπφ. ό άνευ παραχής, άνευ σάλου: Πλούτ.'Ηθ.713 F άρχι άν εν... άθόρυβον και άνήνεμον γέννηται τό συμπόσιον.
άνήνεμοί-άω νημεδ βλλ. | Στραδ.7,3,18.
άνήνευσιαν 'Ησ. « αναφέρουσα». **άνήνιος-ον** (ή) EM άνευ ήνιων, άχαλινωτος, αυθάδης. **άνήνιος-ον** (2) ίων. άντ) άνάνιος άνευ άνιας, άνευ διαφορίας, άνευ νόου: 'Ινπ. παρ ό Γαλ.19,81 άνήνιος, άλυκος και άβλαβής.
άνήνοθεν κ. άνήνοθεν έπανοεί, αναβαινει, άνέρχεται: 'Ιλ. αίμα επι θερμόν άνήνοθεν εξ ώπειλής, Όδ.Ρ.270 κλιση μεν άνήνοθεν.
άνήνυστος-ον (άνύω) ό άνευ άποτελέσματος, ακατόρθωτος: 'Όδ.Π ΙΙΙ άνήνυστω επι έργω.
άνήνυστος-ον (έτ. τύπ. του άνήνυστος) ακατόρθωτος, άπέλεστος: Σοφ.'Ηλ.166 τον άνήνυστον οϊων, Εύρ.'Ελ.1285 μη 'η τοις άνήνυστοις τρύχου σϋ σαυτήν' 2) άτελεύτητος, άτελείωτος: Πλάτ. Φαίδ.84 Α άνήνυστον έργον πράττειν || δδ. άβεράπευτον: αυτ. Γοργ.507 Ε άνήνυστον κακόν.
άνήνυστος κατά τρόπον άνήνυστον βλλ.: Σοφ. 'Αν.557 Α ταϋτ' άνήνυστος έχει ίναί ακατόρθωτα |.
άνήνευρ-ορος (ό) ό μη ών άνήρ, ό αποβαλών την ανδρικήν φύσιν, δειλός: 'Όδ.Κ.301 μη σ' άπογυμνωθέντα κακόν και άνήνευρα θείη' || ό μη προσήκων, ό άνάρμοστος εις άνδρα, μη ανδρικός: 'Ησ.'Εργ.751 άνέρ' άνήνευρα ποιετ' 2) 'Ησ. ε άνήνευρ ώ τέκνα ου γίνεται, άτεκνος'.
άνήηεις άντι άνήηεις, αναήηεις, ανακολυμβήσεις. **άνήηερα** έπίρρο. δημ. έν άγνοία: άνήηερα μου σε ζημιωσα || άμαθώς, άτέχνας: άνήηερα κάνει τον κίστη, -τό ζωγράφω, -τόν φάλτη. **άνήηεριά** (ή) δημ. άγνοασία, άμάθεια, άτεχνία, άτζαμοσύνη, άκατεχία.
άνήηερος-η-ο δημ. ό έν άγνοία διατελών, ό μη γνωρίζων, ό άδαής: άνήηερος στην τέχνη, - άνήηερος από εμπόρισ' || ό άπειρος: άνήηερος από πόλεμο, - από κακουχίες, - από ταξίδια, - στίς πανηγίες, - στοβ κόσμου τα πρόματα || ό άβθός, ό άγός: κρισταί άνήηερα, φρ. κάνει τον άνήηερο (προσποείται τον άπειρον) 2) ό μη λαδών γνώσιν, ό άπληροφόρητος: όλοι . μου κάνουν τούς άνήηερος (προσποισουν ότι δεν έχουναι γνώσιν). **άνήηευρία** (ή) μον. ή άνήηεριά, ή άγνοία: Κουμν.Σ.ΝΑ.80.
άνήηερος (-η)-ου) μον. κ. νεώτ. ό άνήηερος βλλ. **άνήηερα** άντι αναηηερα: 'Ιώσ.Αι 15,44. **άνηλοάγητας-ον** νεώτ. ό μη έγχεραμμένος εις τό νηολόγιον λιμένος τίνος, επί πλοίων.
άνηληλι (ή) 'Ησ. « άσθενεία»: άνήη. εληηελία. **άνηηιος-α-ο** δημ. άδοσίς, άπειρος, νηιος, μωρός: πάλελός κι άνήηιος, όδ. τραγ. είσαι μωρά κι άνήηιο κι ακόμα δέν ήηερες. **άνηηιωμένως** έπίρρο. (έκ μτχ. του παθ. παρκα. του ρ. αναηηλώω) έκτενας, άφηηημακώς, άνήητ.

συνηηημακώς, παρ ό γραμμ. άνηηιωμένως και άφηηημακώς.
άνηηρόκοπα έπίρρο. δημ. κ. άνεηρόκοπα κ. -οβα κ. άνεηρόκοπα, άνευ εϋδοκιμησεως, άνευ προόδου, χωρίς προκοπή.
άνηηρόκοπος-η-ο δημ. κ. άνεηρόκοπος κ. -οδος κ. άνεηρόκοπος, ό μη έχων εϋδοκιμησην, πρόοδον, προκοπήν: άνηηρόκοπος άνθρωπος, - άνηηρόκοπη δουλεία.
άνηηυτος-ον (ήηώω) άνάηυστος, άνήκουστος: Ζωναρ.191 άνήηυστον τό άνήκουστον, άνήηυπτον δέ τό άπόρητον και άνηηυποκνηστον.
άνηηώω ήηώω, εκπέμω φωνήν, ήδω: Μοσχ.2,98 γλυκύν ειχον άνηηώοντος άκοσεν.
άνηρ (ό) κ. νεώτ. δημ. άνδρας κ. άντρας, γεν άνδρός, κλ. άνερ, δοτ. πλ. άνδράσι κ. αίολ. άνδρεςσι, έπ. άνδρεςσι, κατά κράσιν άνήρ κ. ίων. ώνήρ [ό άνήρ], άνδρες κ. ίων. ώνδρες [οι άνδρες] κ. δωρ. τώνδρες [τοι άνδρες] || έπ. γεν. άνδρος, άνέρι, άνερα, πλ. άνδρες, άνερας || έν Καταλ. κωδ.'Αστρολ.7,109,7 άν. έν. άνδρας, ό άρρον άνθρωπος και' αντιδιαστολήν προς την γυναικα: άνήρ και' ου γυνή, 'Ηλ.Ρ.435 επί τμήρω άνερος έσθηκη τεθνήτοσς ήε γυναικας, - άνδρες όμοι και παιδας και γυναικας' 2) άνθρωπος, και' αντιδιαστολήν προς τούς θεούς: 'Ιλ.Α.334 χαίρετα, κήρυκας διός άγγελος ήδε και άνδράων, 'Ηρ.5,63 τά του θεου προσέθωρα έποιήσω ή τά των άνδρών' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. δηλωτικόν ήλικίας, ό εισελθών ήδη εις την ανδρικήν ήλικίαν, και' αντιδιαστολήν προς τον νεανίαν, παιδα κτ.: 'Όδ.Δ.204 δσ' άν πενηνμένος άνήρ ειποι και βέξει, και δε προγενέστερος ειη, Ξεν.Συμμ.4,17 ώσπερ παίς γίγνεται καλός, ουτω και μαριάκιον και άνήρ και προσέθωρα, Δημ.412,25 τον υιών έπεμπε Φιλίππω, πριν εις άνδρας έγγράφαι, - άγινα πια άνδρας' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων τό και' έξοχήν γνώρισμα του άνδρός, άνδρειος, γενναίος, αντιδιαστέλεται προς τό άνθρωπος, άνήη. δειλός, άνανδρος: 'Ιλ.Ε.529 ω φίλοι, άνερες έστε και έλακμον ήτωρ έλασεσ, 'Ηρ.7,210 πολλοί μεν άνθρωποι ειεν, όλιγοί δε άνδρες Θεουκ.4,27,5 ει άνδρες ειεν οι στρατηγοί, Μεν. 771 άνδρός τα προσήπιτοτα γενναίως έφεριεν, - δειχτηκαν άνδρες' 5) άδεν ως επιδιορισμός πημτικής κ. κατά παράθεσιν εις άνόματα δηλούντα άξίωμα: 'Ιλ.Β.61 ου γρη παννύχιον εδδειν βαυληφόρον άνδρα, 'Όδ.Ω.253 βασιλήι γάρ άνδρι δοικας, 'Ηρ.Β.83 άνήρ μάστιξ Κλεανδρου, Δίων Χρ.Α.43,31,10 άνδρών έργα [τιμής, σεβασμού άξια] || κ. γεν. ως επιδιορισμός ολουδιησotte προσηγορικόν καθ' ην χρ. έν τη δημ. το άνθρωπος: Σοφ.OT 1118 νομεύς άνήρ, αυτ.842 ληστας έφασκασ αυτών άνδρας ενένειν || μετά έθνικών ονομάτων: 'Ιλ.Γ.ό άνδρός: Πυγμαλαιοσ, 'Ηρ.4,42' Φοίνικας άνδρες, Εύρ.'Εκ.19 άνήρ Ερής || έν κλητική επιφωνήσει: 'Ηρ.5,9 άνδρες έφοροι, Σοφ. OT 513 άνδρες πολιται, Δημ. παλλαχοϋ άνδρες δικασται, - άνάρες 'Αθηναίοι' || επί τό κωμικώτερον: 'Αρχην.29 άνδρες Ιχθύας, Ασκ.Ζ.Τρογ.15 άνδρες θεοί, 'Αθήν.160 Β άνδρες κύνες' ό) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μεθ' ου ή γυνή συζή και συγκομιόται νομίμως, ό συζυγος: 'Ιλ.Τ.291 άνδρα μεν ώ έσοδών με πατήρ και νότινα μήτηρ, 'Ηρ. 1,146 άρκοσυ απήλασαν και παρεδωσαν τήσι θυγατράσι μη κοτε όμοιοτήσαι τοισι άνδράσι, Πλάτ.Κριτ.113 Δ εις άνδρός ώραν ήκουσα κόρη, - άγει τον άνδρα της' || ό έραστής: Φερεκρ. 155 άνήρ άπιστων των γυναικών εστι νύν [εραστής], 'Θεοκρ.8,49 αϊών άνερ' 7) και' έμφοσιν, άντ' ήτη προσωπ. άντωνυμιαν άνήρ δσε ή δδ' άνήρ: έώ: Σοφ.Αι.78 έχθρός γε τώδε τάνδρι

(= ἐμοί, Εὐρ. Ἀλλ. 690 μὴ θνήσκ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρός ἰσπερ ἐμοῦ] 8) γεν. ἀνθρώπου οἰοσθήποτε: ἰλ.Α.544 τὴν δ' ἤμαιθε' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τὸ θεῶν τε, Ὀδ.Κ.120 Λαιστρυγόνες οὐκ ἀνδρῆσιν εὐκότες, ἀλλὰ γίγαιαν, Νικόλ. κωμ.1.26 οὐ παντός ἀνδρός... εἰθ' ὁ πλοῦτος παρομοίως ἀνήρ, οὐδέ τις ἀνήρ [τὸ δημ. ἕνας σάν κανένας:] 9) ὁ ἀνὴρ ὡς ἄτομον, οἷον ὁ πολίτης, ὁ πολεμιστής, ὁ συγγενής: Δίων Χρ.32.6 τοὺς κατ' ἀνδρα, ἀντίθ. κοινή τὴν πόλιν, Δικ.8,24 δὲ τὸ μὴ ἀνὴρ ἐνώπιον, ἰδ.6.41,8 ἀνὴρ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ προσκαλληθήσεται 10) νεώτ. στρατ. ἐν τῇ τακτικῇ, στρατιώτης, ὁπλίτης ἀνήκων εἰς τὸ πεζικόν: οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου' || κ. γεν. εἰς πληθ. σύνολον στρατιωτῶν: οἱ ἄνδρες τῆς φρουράς, - ἡ δύναμις τοῦ συντάγματος ἀπετελεῖται ἀπὸ ἑξακοσίων ἀνδρῶν' ||) ἄρρεν ζῶον: Ἄριστλ. Ζ1.10.6,2' || βλ. κ. δημ. ἀντρας.

ἀνθρώπιος-ον ἀνέριος βλ.λ.
ἀνθρώπιον ἐπίρρ. δημ. πρὸς τὸ ἄνω τοῦ ρεύματος ποταμοῦ, ἀντίθ. κατώρεια 2) ἀντιθέτως τοῦ ρεύματος: παρομοί. τὰ περὶ αὐτὸν ποταμὸν ἀνθρώπιον δὲν πάνα [ὁ δεινῶς ἀτυχήσας δὲν δύναται νὰ εὐτύχησῃ πλέον.]

ἀνθρώπιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἡρεμῶν, ὁ μὴ δεκτικός ἡρεμίας, ἀκησισίας: Σέξτ. Εὐμ.Μαθ. 3,5,311 ἢ ἄλογα θεωρητῶν ὄγκων συνηράνισται δι' αἰῶνος ἀνηρημῆτων.

ἀνθρωπιότης ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνηρημῆτων βλ.λ.
ἀνθρωπιος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἡρεμίαν, ἡσυχίαν, γαλήνην ἔχων.

ἀνθρωποι ἴσ. ἐκρίνοι δι' ὧν οἱ κόλοι διαδέχονται». **ἀνθρωπεύς**-ον ἴσ. «-ον τὸ οὐκ ἀρεστόν». **ἀνθρωπιότης**-ος ὁ μὴ ἔχων ὄροφῆν: Ἀπολλ.Ρ.2,1171. **ἀνθρώπος** [ὁ, ἡ] ἀνδρόδωξ [ἀμφ.]: Αἰσχ. Ἀν.218' 2) ἀνήρης [ἡ] δ. ἔρμ. ἡ ἀνδρα μὴ σχοῦσα ἢ μὴ ἔχουσα: Σουῖδ. «ἀνήρεις: ἀνάνδρους ἢ χήρας παρθένους».

ἀνθρωπίευτος-ον Ἐπιρρ. ἀνερίσσιος βλ.λ.
ἀνθρωπίευτος-ον ὁ ἀνάρησιος βλ.λ.), ἀμείρητος, ἀπειράριθμος: Αἰσχ.Πρ.90 ποντίων κυμάτων ἀνθρωπίου γέλασμα.

ἀνθρωπίστος-ον ἀντί ἀνερίσσιος βλ.λ.
ἀνθρωπίστα ἴσ. «ἀνέριστα, ἀπαστα». **ἀνθρωπίτης** [ὁ] τὸ κολλῶν ἡρήτης βλ.λ. Σουῖδ. ἐν λ. «τὸ δὲ νηρίτης οὐκ ἀπὸ τοῦ Νηρέως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νηρός».

ἀνηρον [τὸ] ΕΜ. «ἀθλαπτον». **ἀνηρός**-άν ὁ ἀνιαρός: Γαλ.13.267. **ἀνηροσία** [ἡ], ἰων. -ἡ τὸ νὰ εἶναι ἡ γῆ ἀνήροτος, οἷον ἕνεκα ἀχμοῦ, ἢ ἀνωργωσιά: Χρυσ.Σιθ. 3.433 ἀσπορίην καὶ ἀνηροσίην.

ἀνήροτος-ον ὁ μὴ ἀροβής, ἀκαλλήρητος: Αἰσχ.Πρ.708 σταῖχ' ἀνήροτος γύας 2) ὁ μὴ ἔξ ἀρόφου, ἐκ καλλήρητας προερχόμενος: Ὀδ. Γ.109 ἀσπαστα καὶ ἀνήροτα πάντα φρονταί, Φιλόστρ.Εικ.1,9 φέρει δὲ κάλαμον καὶ φλοῖον α δὴ ἀσπαστα καὶ ἀνήροτα διδώσιν ἢ τῶν ἐλῶν εὐφύα' 3) μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἢ μὴ μετ' ἀνδρός ἐνάσχομένη: Λουκ.Λεξ. ἀβαστος καὶ ἀνήροτος ἐστὶ **ἀνηρημῆμενος** χαλαρώς, ἀνευ ζωηρότητας: Ἐρμείας εἰς Πλάτ.Φαιδρ.177Α ἀμεθόδως καὶ ἀνηρημῆτως ἄγραφε.

ἀνησιδέωρα [ἡ] ἢ ἀνείσιτα, ἀναπέμψουσα δῶρα, ἐπιθ. τῆς Πῆς καὶ τῆς Δήμητρος: Πaus. Γ.31,4 ἴσ. «ἀνησιδέωρα ἢ γῆ διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνείναι». **ἀνησιμικρον** [τὸ] δ. γρ. ἀνησιμικρον ἴσ. «ὀλιγόριπτον ὕδωρ» διορθ. ἀνασιμικρον = μικρὸν ὠφελούν.

ἀνήσκιαστος ἐπίρρ. δημ. ἀνευ σικίας, χωρὶς ἡσκιωμα' 2) ἀνευ φόβου ἢ ἀνευ ἐκφοβήσεως.

ἀνήσκιαστος-η-ο δημ. κ. ἀνι- ὁ μὴ σκιερὸς, μὴ παρέων σικίαν, ἐπὶ τῶναν: ἀνήσκιαστη ἀλλή' 2) ὁ μὴ προούμενος, μὴ ἐκφοβούμενος, πού δὲν σκιάζεται: ἀνήσκιαστη περπατῆ στὶς ἐρημίες. **ἀνήσκιατος** ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνίσκιατος ἀνευ σικίας' || μτφ. ἀνευ προστασίας.

ἀνήσκιατος-η-ο δημ. κ. ἀνίσκιατος κ. ἀήσκιατος κ. ἀήσκιατος ὁ μὴ ἔχων σικίαν, μὴ σκιερὸς, μὴ σκιαζόμενος: ἀνήσκιατο ἀκρογιάλι' || ὁ μὴ ἔχων μέρη σκιερά, σκιαζόμενα: ἀνήσκιατο βουνο' || ὁ μὴ ὑπὸ σικίαν μένων ἢ πορευόμενος: περπατούσαμε τρεῖς ὥρες ἀνήσκιατοι 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀχαρὶς, ὁ ἀσυμπαθής, πού δὲν ἔχει καλὸν ἥσκιον: || συνεκδ. ὁ μὴ ἐν ὑπολήψει ὧν' || κ. ὁ ἀγροϊκός, ὁ ἄξεστος, ὁ τραχὺς τοῦ τρόπου: 3) μτφ. ὁ στεροούμενος ἰσχυροῦ προστάτου, ἀδοθόητος, ἀπροστάτετος: || εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἡ στερομένη προστασίας συζύγου 4) εἰδ. ὁ μὴ ἔχων ἥσκιον, φαντάσματα, ἐπὶ ἀκατοικητῶν κτιρίων, ἐρείπιων, ἐρήμων τόπων κττ.

ἀνησον [τὸ] κ. ἀνησον γλυκάνθηος, φυτὸν οὗ τοὺς σπέρους μεταχειρίζομεθα πρὸς ἀρωματισμόν, οἷον τὸ ἄρτου, τοῦ οἴνουπνεύματος κ. ἄ. διάφορον τοῦ ἀνηθον, βλ. Θεοφρ.Π.123 ἐνθα ἐκ παραλλήλου γίνεται γνεία τοῦ ἀνηθον κ. ἀνησον, Σχ.Θεοκρ.7.63 «ἀνηθον τὸ μάλαθρον, ἀνησον δὲ τὸ γλυκάνθηον», βλ.Χατζ.Ἰδ. ἐν Ἀθηνῶν II,262 κ.ε.1.

ἀνήσκητος-ον κ. ἀνήπτητος δωρ. ἀνήσκατος ἀνίκητος: Θεοκρ.6.46 ἀνήσκατοι δ' ἀγένοντο. **ἀνησσον** [τὸ] τὸ ἀνησον βλ. λ.

ἀνήστευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ νηστείας. **ἀνήστευτος** [-η]-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τὴν θρησκευτικὴν νηστείαν τελείσας: δὲν μεταλαβαίνουσι οἱ ἀνήστευτοι' || ὁ παραβαίνων τὰς θρησκ. νηστείας, πού ἀρτεύεται: || ἐπὶ ἡμερῶν, ἢ καθ' ἡν δὲν ἐπιβάλλεται νηστεία: ὅλεος ὁ θεσποτικὸς μέρας εἶναι ἀνήστευτες.

ἀνήστευτός ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ νηστείας. **ἀνηστεις**-ιος [ὁ, ἡ] νηστὶς, ἀνευ νηστείας: Αἰσχ. Ἀν. 258 Α, Κρατῖν,45. **ἀνηστος**-ον [νεώ] ἀσώρευτος, ἀσύμπλεκτος: Πάπ. ἀνηστον σίππιον.

ἀνησυχαστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνησυχαστικόν βλ. λ.

ἀνησυχαστικός-ή-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνησυχητικός βλ. λ. ὁ ἐμβάλλων εἰς ἀνησυχίαν, ὁ προκαλὼν ἀνησυχίαν: εἰδήσεις ἀνησυχαστικά' || ὁ δὲ ἵνδ νὰ πρέπει τις νὰ ἀνησυχῇ: συμπτώματα ἀνησυχαστικά.

ἀνησυχαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνησυχαστικόν βλ. λ. **ἀνησύχημα** [τὸ] δημ. κ. ἀνησύχημα τὸ ἀνησυχεῖν, τὸ διατελεῖν ἐν ἀνησυχίᾳ, ἐν ἀδημονίᾳ, ἐν ἀοριστίᾳ, ἐν ἀνωμαλίᾳ: μετ' ἀνησυχίας πού ἔχει τοῦ οἰπιτοῦ νοσ. παρὰ τὴν δουλείαν τοῦ ἀνησυχητικῶς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνησυχητικόν βλ. λ.

ἀνησυχητικός-ή-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμβάλλων, ὁ προκαλὼν ἀνησυχίαν: ἀνησυχητικὴ ἴστω ἢ ἐπέμβασις του' || ὁ δὲ ἵνδ νὰ πρέπει τις νὰ ἀνησυχῇ: ἀνησυχητικά προμηνύματα. **ἀνησυχητικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνησυχητικόν βλ. λ.

ἀνησυχία [ἡ] μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἑλλειψὶς ἡσυχίας, παραχῆ: ἀνησυχία εἰκόμος τὴν παράστασιν, - ἀνησυχία κατὰ τὸ μέθημα, - στὴ λειτουργία' || ἀταξία, ἀκαταστασία, ἀνωμαλία: ἀνησυχία κατὰ τὴν φθοροφάνην, - ἀνησυχία εἰς τὴν μεθόριον' || ἀδημονία, δυσφορία: ἀνησυχία τῆς κοινῆς γνώμης, - ἀνησυχία γιὰ τὴν κατάστασιν' || ἀγωνία: ἀνησυχία διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, - γιὰ τὴν τῆχ τῶν ναυαγῶν' 2) ἢ ἐκ φυσικῆς ἢ

νευρικής αΐτίας, ὡς ἐκ πάθους, ἐκ νόσου, ἐκ τροπῇ τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς ἡρεμίας: νευροσθενική, - πυρετική, - ἐρωτική ἀνησυχία || Ἰδίως ἐν πληθ. ἢ περὶ κοινωνικῶν, ἡθικῶν, ἐπιστημονικῶν πίστεων ἢ δοξασίων πνευματικῆ ἀμφιβολία, ἔρευνα, ἀμφισβήτησις: φιλοσοφικαί, - ἐπιστημονικαί ἀνησυχίαι, - αἱ κοινωνιολογικαί ἀνησυχίαι τῆς ἐποχῆς μας.

ἀνησυχισμα (τὸ) δημ. τὸ ἀνησυχίωμα βλ.λ.

ἀνήσυχος (-η)-ο(ν) γλωσσ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἡσυχίαν, ὁ τεταραγμένος, ὁ ἐν ἀδμονίᾳ, ὁ ἐν ἀγωνίᾳ, ὁ διατελὼν ἐν ἀνησυχίᾳ βλ.λ.: Ἄθινα-Χρον.5,12 ἀνήσυχι ὑπὸ τοῦ ἀκούσματος γενομένοι, - εἰμθα ἀνήσυχι διὰ τὴν κατάστασιν, - ἦταν ἀνήσυχη ποῦ ἀργούσες, - ζῶσαν ἀνήσυχι γιὰ τὸ αἶριον· 2) ὁ μὴ ὧν ἢ μὴ μένων, μὴ γινόμενος ἐν ἡσυχίᾳ, ὁ διαρκῶς κινούμενος: ἀπὸ φυσικοῦ τὸν ἀνήσυχος δὲν στέκεται ποθεῖται, - ἔχει ἀνήσυχον βίον· ὁ πολυτραγῶν, ὁ συνεχῶς ἄλλα ἐπιδιώκων, ὁ πάντων ἐπιέμενος ἀλλαγῆν, ὁλον βίον, διαμονῆς, ἐπαγγέλιματος || ὁ ἐν ἀμφιβολίαις πνευματικαῖς ἢ ψυχικαῖς διατελὼν: ἀνήσυχον μολοῶ· 3) ὁ διαταρασσῶν τὴν ἡσυχίαν, ὁ θορυβῶν, ὁ ἄτακτος: ἀνήσυχος μαθητής, - ἀνήσυχια παιδιὰ, - ἀνήσυχη γειτονιά.

ἀνησυχῶ-ῶ (-ᾶ) νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀνήσυχος, διατελῶ ἐν ἀνησυχίᾳ βλ. λ.: ἀνησυχῶ περὶ τοῦ μέλλοντος, - ἀνησυχούμεν διὰ τὴν κατάστασιν, - ἐκ τῶν πυροβολισμῶν ἀνησυχίσανεν, - ἀνησυχῆσα γιὰ τὴν ὑγεία σου, - ἀνησυχῆσαν ἀπὸ τὴν εἰδῶσιν· 2) μτθ. ἐπάγω ἀνησυχίαν, κάμνω ἄλλον ἐν ἀνησυχίᾳ: οἱ κρότοι ἀνησυχίσαν ὄλας, ὁ - οἰσιμὸς δὲς ἀνησυχῆσε, - μὲ ἀνησυχῆι ἢ σισιῆ του, - ἀνησυχῶν τῇ γειτονίᾳ μὲ τὰ τραγοῦδια τους, - λόγια ποῦ μ' ἀνησυχῶν.

ἀνησυχῶς ἐπίρρο. νεώτ. ἐν ἀνησυχίᾳ, μετ' ἀνησυχίας βλ. λ.: ἀνησυχῶς διήλθε τὴν νύκτα, - ἀνησυχῶς παρακολουθῶ τὴν κατάστασιν, - ἀνησυχῶς διδάγει.

ἀνήθινος-η-ον δωρ. ἀντὶ ἀνήθινος βλ.λ.

ἀνηθον (τὸ) ἀνηθον βλ.λ.

ἀνήθιστος-ον ὁ ἀγαθὸς μὲ τὸν ἥθιστον: Ἐϋρ. Ὀρ.621 ὑπέφη δ' αὖμ' ἀνήθιστω πυρὶ ἰούχι μὲ πραγματικῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ πῦρ τῆς ἐρίδος).

ἀνήθησθ ποιητ. ἀπάτω.

ἀνηθοράκι (τὸ) δημ. ἑλαφρὸ ἀνωφέρεις, μικρὸς ἀνήφορος: Πολιτ. Ἐκκλ. Τραγ. 72 θέλω νὰ πάρω ἀνήφορο, νὰ πάρω ἀνηθοράκι.

ἀνηθορεῦω δημ. ἄορ. ἀνηθορεῖα ἀναβαίνει ἀνήφορον βλ. λ.: δ. τραγ. σπῆ ράχην ἀνηθορεῖε στὸ κορφοβοῦνι φτάνει.

ἀνηθόρι (τὸ) δημ. ἡ ἀνωφέρεια, ἡ ἀνωφερῆς ὁδός, ὁ ἀνωφερικὸς τόπος: πήραμε τ' ἀνηθόρι, Ζερβ. Τραγ. κ.κ. Ζ. Νεράιδες βγαίνου στὰ λιθάδια, Μαινάδες τ' ἀνηθόρια πᾶν.

ἀνηθόρια (ἡ) δημ. κ. ἀνηθορία βλ. λ.: δ. τραγ. τὴν ἀνηθόρια σὺ νὰ πάς κι ἐγὼ νὸ κάτω νὰ μαι.

ἀνηθορία (ἡ) δημ. κ. ἀνηθόρια κ. ἀνωφέρεια, τὸ ἀνωφερὲς ἔδαφος, ἡ ἀνωφερῆς ὁδός: βλαχογ. Παληκ. Πά. 27 ροβολώντας ἴσα πάνω τὴν ἀνηθορία, νυγτωθῆκαμε.

ἀνηθορίαζω δημ. κ. ἀνηθορῶ εἶμαι ἀνωφερῆς, χωρὶ ἀνωφερικῶς, ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ἢ ὁδοῦ: ἀπὸ κατ' καὶ πέρα ὁ δρόμος ἀνηθορίαζει.

ἀνηθορίζω δημ. κ. ἀνηθορῶ βιάζω πρὸς ἀνωφέρεια, βαίνω εἰς τόπον ἢ ὁδὸν ἀνωφερῆ, παίρνω τὸν ἀνήφορον ἀντὶ. κατηθορίζω: ἀνηθορίζοντας δυὸ ὄρες φτάσαμε στὴν κορφὴ τοῦ βουνου· 2) εἶμαι ἀνωφερῆς, ἀνηθορίζω βλ.λ.: 3) μτθ. καθιστῶ τόπον τινὰ ὁμαλῶς ἀνωφερικόν, κανονίζω τὴν ἀνωφέρεια: μὲ φερτὰ χῶματα ἀνηθορίσαμε τὸ δρόμην.

ἀνηθορικός-ἡ-ὸ δημ. ἀνωφερῆς, ἀνάτης, ἀντὶθ. κατηθορικός: δρόμος ἀνηθορικός.

ἀνηθοριστός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀνηθορικός βλ.λ.

ἀνηθοροκατήφορος (ὁ) δημ. ἐπὶ ὁδοῦ, διαδοχῆ ἀνωφερείας καὶ κατωφερείας· 2) μτθ. ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἀνθρωπῶνων πραγμάτων.

ἀνήφορος (ὁ) δημ. ἀνωφέρεια, ἀνωφερὲς ἔδαφος, ἀντὶθ. κατήφορος: ἴσαν βγάλωμε τὸν ἀνήφορο, βὰ πάρωμε κατήφορο· παροιμ. ἀφέντης μου εἶν' ὁ ἀνήφορος, κακοστρατιά ἢ κυρά μου ἴθι εἰς δύο κυρίους δουλεύω, εἰς τὴν ἀνάντη ὁδὸν καὶ εἰς τὴν τραχείαν, δηλ. παλαίω πρὸς ἰοχάρη ἐμπόδιαι, - ἡ γραφαὶ καὶ ἂν στολιῆται, στὸν ἀνήφορο γνωρίζεται· 2) μτθ. ὄψωσις τιμῆς: οἱ μετοχές πήσαν τὸν ἀνήφορο.

ἀνηθοροῦ-ᾶω δημ. ἀνηθοροιάζω κ. ἀνηθοροίζω βλ.λ.

ἀνηθῶ-ῶ σχόλ. ἐπίρρο. ἀνηθῶ: Χρηστούδωρ. Ἐκφρ. 49 ἀνήθε μολλῆν (διορθ. ἀνήθεε) κ. καθ. ἐν Χρον. Βυζ. 1522 τὰ ἀνηθοῦμενα.

ἀνήθητος-η-ο δημ. κ. ἀνήθητος ὁ μὴ ἐφθείε ἢ ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἐφθείε, ἀήθητος.

ἀνθαμιμοκαλλήτριαι (αἱ) νεώτ. ἱατρ. αἱ οὔσαι αἱ παραγόμεναι ἐν τῷ αἵματι ὅπου συνετελεῖ ἐγγύσεως αἰμοκαλλήτων, ἀνθρακαστικαὶ τῆς ἐξ ὀρῶν τινῶν ἐπερχομένης συγκολλησεως τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων.

ἀνθαμιμολυσίαι (αἱ) νεώτ. ἱατρ. αἱ ἐν τῷ ὀρφ τοῦ αἵματος παραγόμεναι οὔσαι κατόπιν ἐγγύσεως αἰμολυσίων, ἀνθρακαστικαὶ τῆς αἰμολυτικῆς δράσεως ὀρῶν τινῶν.

ἀνθαμιμορραγικός-ἡ-ὸν νεώτ. ἱατρ. ἀνθαμιμορραγικός βλ.λ.

ἀνθαμιμορροϊδικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ θεραπευτικὸς τῆς ἐξ αἰμορροῖδων παθῆσεως, ἐπὶ φαρμάκων.

ἀνθαμιμορροϊκός-ἡ-ὸν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνασχετικὸς τῆς αἰμορροΐας, ἐπὶ φαρμάκων ἢ γεν. ἐπὶ ἱατρικῆς ἐπεμβάσεως: ἀνθαμιμορροϊκὴ θεραπεία.

ἀνθαίρεισις-εως (ἡ) ἐκλόγη τινος πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου αἰρετοῦ: Ἐπιγρ. ὑπὲρ τοῦ εἰς αὐτῶνα τὴν εὐθὴν διαμείνει τῆς ἀνθαίρεισεως τάξην.

ἀνθαίρειμα-ῖσμα ἄορ. ἀνθελόμνη, αἰρούμαι, προσημ. τὴ ἀντὶ ἄλλου, προκρίνω: Ἐβρ. Κωμ. 311 τὸ δ' εὔσεβές τῆς εὐσεβεΐας ἀνθελοῦ, Διον. κ. 45,20 θπ τὴν τῆς Γαλατίας ἄρχην τὴν μηδὲν αὐτῷ πρὸστίκουσαν ἀνθελετο· ἢ ἐκλέγω τινὰ πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου: Θεουκ. 6,1033,4 τοῦς στρατηγῶς ἔπαισαν καὶ θάλω ἀνθεΐλοντο, Πλάτ. Νόμ. 6,765 D ἄλλους ἀνθαίρεισθαι κατὰ ταῦτα· 2) διαφιλονοῦ τὶ, ὡς ἴδιον μου: Ἐϋρ. Ἐκ. 660 οὔδεις στέφανον ἀνθαίρεισται· 3) ἥα. ἐκθελεσθαι, χειροτονηθαι - ἀνθεΐλοντο, προέκριναν ἐπελοῦοντο - ἀνθρημένως, ἀντιλαμθανόμενος.

ἀνθαίκαντος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκων. τῶν ἀκθανοειδῶν, ἴσχαρι. τῶν Δ. Ἰνδίων.

ἀνθαίκα (τὸ) δημ. ὑποκορ. μικρὸν ἄνθος, ἀνθούλιον, λουλουδάκι: τὸ ἀνθαίκα τοῦ κάρπου.

ἀνθαίλιον (τὸ) ἡ μοιναβάλλη, κῆπειρος ἢ βρώσιμος, κῆπος, τρουπαλάκι: Πλίν. ἐν Φί 21,52.

ἀνθαλίσκωμα καὶ ἐγὼ ἄλλοκομι, ἴται πάσχω ὅ,τι εἰς ἄλλους ἢ δι' ἄλλους εἶχον πράξει: Αἰσχ. Ἄγ. 340 εἰ δ' εὔσεβοσθα... οὐτ' ἂν ἄλόντας αθθεις ἀνθαλίον ἄν, Διον. κ. 36,40 ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ἀνθεῖλάω.

ἀνθαλῶφ-οσος (ἡ) μον. ἡ ἀντιλόγη.

ἀνθαμαρτάνω μτθ. ἀντιβάλλω ἁμαρτίαν κατὰ ἁμαρτίαν, σφάμα κατὰ σφάμασος. Ἄγθ. 4,4 ἀνθαμιλλήσις-εως μον. ἢ ἐν ἀμίλλῃ ἐνέργεια, ἀνταγωνισμός: Ἰω. Γενέσ. (ἐκδ. Β) 109,21.

ἀνθαμιλλήτρια (ἡ) μον. ἢ πρὸς τὴν ἀμιλλωμένω, ἀνταγωνιστὴ μὲν ἀντίπαλος: Ν. Χων. Χρον. ἱ ἐκδ. - Β. 1,325 ἔλαθον δ' εἰς ἄσπερον ἢ τὰχυν ἀνθαμιλλήτρια τῷ φῶσι.

ἀνθάμιλλος-ον ὁ πρὸς τινα ἀμιλλόμενος ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος· Εὐρ.¹ων 607 τοῖς ἀνθάμιλλοις εἰσι πελεμῖαταιοι.

ἀνθαμιλλῶμαι-άομαι μυν. κ. ἀνταμιλλῶμαι κ. νεώτ. ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, ἀνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι· Ξεν.¹Ἐλλ.δ.343 ἀντιπρώρους καταστάσας τὰς τριήρεις, ἀπὸ σημείου, ὅφισι ἀνθαμιλλάσθαι εἰς τὴν γῆν, Πλάτ.¹Νομ.631 Α τοὺς.. ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθύριαν καθίστασι.

ἀνθαξία ἰή] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν βουηρησιδίων.

ἀνθάπτομαι ἰων. ἀντάπτομαι καὶ ἐγὼ ἄπτομαι, ἀντεπιθέομαι· Ἡρ.3,137 οἱ Πέρσαι.. ἄπτοντο αὐτοῦ.. οἱ δὲ ἀντάπτοντο καὶ τοῖσι σκιάλοισι ἔπειον τοὺς Πέρσαι· || ἄπτομαι τινὸς ἀφάπειο μου· Εὐρ.¹Ἐκ.275 ἀνθάπτομαι σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ· 2) ἀναλαμβάνω, νὰ πράξω τι, ἐπιχειρῶ τὸ· Ἡρ.7,138 οὕτε βουλευμένων τῶν πολλῶν ἀντάπτεσθαι τοῦ πολεμοῦ· || ἐπιλαμβάνομαι, καταπίνομαι· Θουκ.8,97,3 διεκπεύοντο Ἄλκιδιᾷ ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων [μετέχειν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων]· 3) πλησιάζω, φθάνω· Εὐρ.Μήδ.1182 ταχὺς βαδιστῆς τερμῶνων ἀνθήπτετο (ἔφθασε εἰς τὰ τέρματα)· 4) προσβάλλω τιὰ εἰς τι, τὸν κτυπῶ, ὀβ. προεῖνῶ βλάθην, ἄλλος· Σοφ.Τρ.778 πλευμόνων ἀνθήφατο, Ἄρισφ.Βάτρ.474 ἔχιδνα τὰ σπλάγχνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάφεται, Εὐρ.Μήδ.55 τὰ δεσπατῶν κακῶς πίνοντα καὶ φρονῶν ἀνθάπτεται, αὐτ.1360 τῆς σῆς καρδίας ἀνθάφῃην [σὲ ἀγγίξα στήν καρδιά]· 5) κολληθῶ, μέμφομαι· Θουκ.80,50,3 καὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὐσίας μαλακωτέρως ἀνθήπτετο.

ἀνθάρριον (τό) ἐρύθρωσις, κοκκίνισμα, δερματικὸν ἐξάνθημα, Ἦσ.· ἐρύθημα·.

ἀνθαρμόζω σχόλ. ἀρμόζω, προσαρμόζω καὶ ἐγὼ τι εἰς τι· σχόλ.Πινδ.Π.4,65 τὴν αὐτοῦ χειρὶ ἀντερσίας ἦγουν ἀνθαρμόσας ἢ συνάφας.

ἀνθαρμοστής ἰβ] νεώτ. ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἔχοντα τὸ ἀξιωμα τοῦ ἀρμοστοῦ βλ. λ.· Σ.Τρικ. ἐν Κομμαν.Σ.Ν.Λ.81.

ἀνθάρπαγμα ἰβ] μυν. τὸ δι' ἀρπαγῆς, βίφα λαμβάνειν τι εἰς πληρωμὴν ἢ ἐξασφάλισιν δι' ἀρπαγῆν ἢ ὀφειλόμενον· Εὐστ.σχόλ.877,37 λαμβάνειν ἀνθάρπαγματα ἦγουν ἐνέχυρα χρέους.

ἀνθαρηπίζω μυν. ποιῶμαι ἀρπαγὴν εἰς ἀναπόδοσιν ἀρπαγῆς· Βασιλ.Σελεύ. ἐν Μι.124.

ἀνθάρος ἡ-ο ὄημ. ὁ ἀνθρορῆς, ἀνθισμένος, ἀνθέων πληρὸς, ἐυανθής· δ.τραγ. σ' ἐκείνηνε τῆ γειτονία στέκαι δεντρι ἀνθάτο.

ἀνθεβραϊκός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κατὰ τῶν Ἑβραίων, ἄ. ἀντισημητικός· ἀνθεβραϊκὴ ἐξέγερσις.

ἀνθεβραϊσμός ἰβ] νεώτ. ὁ ἀντισημητισμός βλ.λ.

ἀνθεια ἰή] ἡ ἀνθηρὰ, ἢ ἀνθὴ ἔχουσα, ἐν χρ. μ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἑρας ἐν Ἄργει· Παισα.2,22,1 τῆς δὲ Ἑρας ἄ ναὸς τῆς Ἀνθείας ἐστὶ· 2) ΕΜ ὁ εἶδος ἰχθύος ὁ ἀνθιας βλ. λ., ἄ. αἰθλοπίας.

ἀνθεινός-ἡ-ὄν μγν. ἀνθινός βλ. λ.· Διοδ.Σ.4,4 ἐσθλήτειον ἀνθεινίας καὶ κατὰ τὴν μαλακότητα τρυφερὰς χρῆσθαι.

ἀνθειον ἰβ] βιοιωτ. κ. νεώτ. τὸ ἀνθος· Ἄρισφ. Ἄχ.869 τάνθεια τὰς γλάχνους ἀπάκιζαν χαμαί. 2) νεώτ. εἶδ. ἀραιὸν διόλυμα ὑπερθεϊκοῦ καλλίου ἐν χρ. εἰς τὴν φωτογραφίαν πρὸς ἐκπλύσιν τῶν ἀρνητικῶν πλακῶν.

ἀνθεϊαστῶν Ἦσ.· «ἐξ ἐναντίας ἕκαστον».

ἀνθεκτικός-ἡ-ὄν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀντέχεσθαι, τοῦ νὰ προσκολληθῆται εἰς τι, τοῦ νὰ συγκρατῆται καὶ νὰ συγκρατῆται· Ἄρριαν.Ἐπικτ.4,11,3 καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρείου εἰσὶν ἀνθεκτικοί· 2) νεώτ. ὁ ἔχων

ἀνοχήν, μὴ ἐνδίδων, μὴ ὑποχωρῶν εἰς πίεσιν ἢ βίαν· || ὁ στερεὸς ἢ τὰ ὑφάσματα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀνθεκτικά· || κ. μτφ. ὁ καρτερικός.

ἀνθεκτικότης-ητος ἰή] νεώτ. ἡ ἰκανότης, ἡ δύναμις τοῦ ἀντέχειν.

ἀνθεκτικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθεκτικόν βλ.λ.

ἀνθελαιον (τό) νεώτ. τὸ ἀρωματικὸν αἰθέριον ἔλαιον τὸ δι' ἀποστάξεως ἐξαγόμενον ἐκ τῶν ἀνθέων ἢ τῶν νεαρῶν καρπῶν ἢ τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῶν κитρώδων δένδρων.

ἀνθελετός-ἡ-ὄν ὁ προτιμώμενος· Ποιητ.π.Βοτ.194.

ἀνθελία ἰή] νεώτ. ζωολ. γένος ζωοφίων κοιλειτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀνθοζώων, τῆς οἰκογενείας τῶν ἄλκυονιδῶν.

ἀνθελίμα ἰβ] μυν. ἀνθελίμος βλ.λ.· Θεόδ. Ἐκθ.1,155 στοφῶδες ἀνθελιμάτων.

ἀνθελίμος ἰβ] ἰων. ἀντιελίμος τὸ ἀντιθέτως ἐλάσσεσθαι, ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἐλιγμός· Πλάουτ. Ἡθ.896 C τῆ σφηνώσει καὶ τοῖς ἀνθελιμοῖς διαταράττεσθαι.

ἀνθέλιξ-ικός κ. νεώτ. τὸ τοξοειδὲς ἔπαρμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός κάτωθεν τῆς ἑλικος, τὸ μεσαῖτι· Ροῦφ.Όνομ.44 ἀνθέλικες τὰ ἐν μέσῳ ὑπεραίροντα μετὰ τὴν ἑλίκαν παρὰ τὴν κολόπητα, -κάτω, - ἄνω ἀνθέλιξ.

ἀνθελοκόντως ἐπίρρ. δι' ἔλλεως πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν, δι' ἐναντιώσεως, ἐν τῇ φρ. ἀνθελοκόντως ἔχειν τισὶ [ἀντιστασθαι εἰς τινάς].

ἀνθέλκυσις-εως μγν. κ. μυν. ἔλκυσις, τράβηγμα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· Ἐπιφάν. (ἐκθ.Β) 1,229 τὴν ἀνθέλκυσιν τῆς πνεοῦ τοῦ βραΐωνος.

ἀνθέλκω μέλλ. -ξω, ἀπαράφω. ἄσρ. -ελεύσασαι ἔλκω, ἄσρω ἀντιθέτως, ποιῶμαι ἀντίστασιν κατ' ἀντιθέτου ἔλλεως, προσπαθῶ νὰ ἄσρω πρὸς τὸ μέρος μου· Θουκ.4,14,2 ἐπεσβαίνοντες ἐς τὴν θάλασσαν ἀνθεῖλκον ἐπιλαμβανόμενοι τῶν νεῶν, Λουκ.Δαιμον.63 παρίοντα αἱ ἀρτοπόωλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς ἐκάστη· || μτφ. παρεκτρέψω τιὰ ἀπὸ τῆς νεῶς, παρασύρω, περισπῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον· Πλάτ.Πολ.439 Β εἰ ποτὶ τι αὐτῆν [τὴν φυγὴν] ἀνθέλκει διψῶσαν· || ἀντιδρῶ, ἐναντιοῦμαι· Ἄριστ.ιδ.1,448 τῶν νῦν ἀνθελοκόντων ἐκποδῶν γινόμενων· || παθ. ἔλκομαι πρὸς τὸ ἀντίθετον, ἐκατέρωθεν ἀντιθέτως ἔλκομαι, παρασύρομαι· Πλάτ.¹Ἄξ.372 Α ἐγὼ λόγῳ ἀνθελοκόμενος, Διον.Ἄλ.Ρωμ.3,30 ἀνθελοκόμενος ὑφ' ἐκατέρως τῆς συνῴριδος ἐπὶ τῶναντία, Ὀνήσανδρ.ι.] ταῖς φυσικαῖς ἀνθελοκόμενος ἡδοναῖς.

ἀνθελληνικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρικός πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἢ πρὸς τι ἐλληνικόν, οἷον παραδόσιον, ἦθος, τρόπον,· ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα, - συμπεριφορὰ, - διδασκαλία, - διαγωγή, - συνήθεια.

ἀνθελληνικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθελληνικόν.

ἀνθελμινθικός-ἡ-ὄν νεώτ. φαρμακ. ὁ δρῶν, ὁ ἐν χρήσει πρὸς थेραπειαν ἀπὸ τῶν ἐλμίνθων, ἐπὶ φαρμακῶν.

ἀνθελμινθικός-ἡ-ὄν νεώτ. φαρμακ. ἀνθελμινθικός βλ. λ.

ἀνθαλιξ-εως ἰή] νεώτ. ἡ ἀνθέλκυσις βλ. λ.

ἀνθεμα ἰβ] ἀντὶ ἀνάθεμα βλ. λ.· Καλλιμ.¹Ἐπιγρ.5,2· 2) εἰς πληθ. ἀνθεμα ἰβ] λαϊκὸς τις χορὸς μετ' ἄσματος· Ἀθην.14,629 ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἀνθεμα· 3) εἰς πληθ. ἀνθεμα περιλήπτ. τὰ πρὸς χρ. ἰδίως φαρμακευτικῆν ἀνθὴ τῶν βοτανῶν· Πολυβ.6,76 αἰς δὲ θνήθωποι χρώνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα ἀνθεμα.

ἀνθαμίαι ἰβ] νεώτ. βοταν. περιλήπτ. ὁμοιογένεως φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κορυμβοφόρων, ἢς κυριώτατον εἶδος ἢ ἀνθεμῖς βλ. λ.

άνθεμοιοειδής-ές νεώτ. ὁ προσομοίος με άνθემιον, βλ.λ., ἐπὶ διακοσμήσεων γλυπτῶν ἢ γραπτῶν· Κοῦραμ.ΣΑΘ άνθεμοιοεἶδη κοσμήματα.

άνθემιον (τό) κ. νεώτ. τὸ άνθος τοῦ άνθემου βλ.λ., συνεκδ. αὐτὸ τὸ άνθεμον κ. ἢ άνθεις βλ.λ., Θεόφρ.ΦΙ1,13,3 άνθέμιον - τὰ ποώδη καὶ άνθώδη ἐπ' αὐτῶν τῶν σπερμάτων ἔχει καθ' ἕκαστον άνθος (διόρθ. άνθεμον), Μελέαγρ.ΑΠ4,1, 36 τὸ μὲν γλυκὺ κείνω μέλιμα νεκτάρου, εἰς δ' ἔλεγου εὐσπορον άνθέμιον· 2) κ. νεώτ. τὸ ἐκ σπασοειδῶν φύλλων ὡς τῶν τοῦ άνθους τῆς άνθεμιδος, ἀνάγλυπτον ἢ γραπτὸν σύμμετρον κόσμημα κ. συνεκδ. πᾶν ἐκαστικὸν κόσμημα άνθσειδές ἢ φύλλοειδές, αἰγοκλήματος, λατοῦ, ἀκάνθου, οἰοντὸ ἐπὶ τῶν ἰωνικῶν κίονων, τὸ ἐπὶ τοῦ ὄνω ἡμικυκλικοῦ τμήματος μαρμαρίνων καὶ γραπτῶν ἐπιτυμβίων στήλων, τὸ ἐπὶ ἀγγείων, ἐπὶ ἀκροκεράμων κτλ.· ἀ. λέγ. κ. άνθεμον· Ἦσ. «γραμμὴ τῆς ἐλλικοειδούς ἐν τοῖς κίοσι· Ξεν.Ἀν.5,4,32 παῖδας τῶν εὐδαίμωνων σιτευτούς . . ποικίλους δὲ τὰ νῦτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἄστιγμένους άνθέμιαι· 3) μυθ. ὁ ἀμιγῆς χρυσός, χρυσοῦ άνθους ἢ ὡς τοῦ άνθემίου άνθους τὸ χρώμα ἔχων· πιθ. κ. τὸ ἐκ τοιοῦτου χρυσοῦ νόμισμα· Σουῖβ. «τὸ ἐκλεκτόν χρυσοῦ», π.Πλιν.761 Α Β «τὸ κάθαριμα ἐκ τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἤλεκτρον»· ΠΔἘκκλ.12,6 ἔως ὅτου μὴ . . συντριβῆ τὸ άνθέμιον τοῦ χρυσοῦ· προβλ. κ. φλωρίων· 4) Ἦσ. «καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει».

άνθεμιόφις (ἡ) νεώτ. βοταν. παραλλαγή τοῦ φυτοῦ βαλαστονία βλ.λ.

άνθεμις (ἡ) κ. νεώτ. περιλήπτ. τὰ ποώδη φυτὰ άνθ- ἢ λευκῆ ἢ εὐγενής, ἢ μελίμη ἢ βαφικὴ κ. ἢ πορφυρὰ ἢ ρόδινος, δημ. χαρομήλα, ἀγριομαργαρίτα, παπούνη· Διοσκ.3,137 άνθεμιδες ταῦτα καὶ ἠράνθημα διὰ τὸ άνθειν ἐπὶ ἔαρος καὶ χαμαιμηλα διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα ἰμοιότητα τῆ ὀσμῆ . . ἔνδοθεν χρυσιζόντα, ἐξέθεν δὲ περικείται κυκλοτεροῦς λευκὰ ἢ μῆλινα ἢ πορφυρὰ κατὰ μέγεθος πηγάνου φύλλα, γλωσσ. Ἀρετ.130, 47 ἔλαιον άνθემιδος (διόρθ. άνθεμιδος)· ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνθετων, περιλαμβανόν 120 εἶδη ποικίλης ἔκτασις ἢ πολυετῆ, ἀρωματικὰ, ὧν τινα φαρμακευτικὰ· 2) γεν. τὸ άνθος· ἴωσ.ΑΙ12,2,10 περιεπέτερο δὲ τὰ χεῖλη τοῦ κρατήρος κρίνων σμίλας· καὶ άνθεμισί· 3) ἐνίοτε ἐν χρ. ὡς κοινὸν ὄν. κ. διὰ τὰ φυτὰ άνθυλλίς, ἀρμεγόνη καὶ ἀμάρακον βλ.λ.· Ἦσ. «άνθεμις, ἢ ὑπ' ἐνίων ἀμάρακος ῥόα».

άνθεμισιον (τό) άνθεμις βλ.λ., ἢ λευκὴ ἢ εὐγενής, τὸ χαρομήλι· Ἀλέξ.Τραλλ.9,1 άνθεμισιον ὁ λέγεται καὶ χαμαιμηλον.

άνθεμοιοειδής-ές ὁ άνθεμώδης βλ.λ.· Ὀρφ.Ἦμν. 43,4 άνθεμοιοεἶδαί νησις.

άνθεμιώδης (ὁ, ἡ) κ. -εσσα-εν ὁ πλήρης άνθῆων, ὁ άνθιρρός, ὁ ἐξ άνθοφόρων φυτῶν βριθῶν, πλούσιος εἰς άνθη, λουλουδάτος, ἐπὶ τόπων· Ἰλβ.695 φυλάκη κ. Πύρασον άνθεμώδεντα, Ἦσ.Θεογ.787 γαῖαν άνθεμώσαν· ἢ ὁ άνθι φέρων, άνθισμένος, λουλουδιασμένος, ἐπὶ φυτῶν· ΑΠ10,16,2 τευθίδος ἢ τρίγλης άνθεμώδεντα Ἰτυν, Ἀνολιμόφρ. Παλμ.104,64 άνθεμώδεντα δένδρα· 2) ὁ ἐξ άνθῆων κατασκευασμένος· Ἀνακρ.π.Ἀθην.11 CIB φέρε δ' άνθεμώδεντας ἡμῖν στεφάνους· 3) ὁ δι' άνθῆων πεποικιλμένος, ἐπὶ σκευῶν μεταλλίων κ. ἐπὶ ἔνδυμάτων· Ὀδ.Ω 275 κρητήρα πανθέρμιον άνθεμώδεντα, Πέρσι.ἐν ΑΠ6,2,72,1 ζῶμα τι, ὡ λατοῦ, καὶ άνθεμώδεντα κόπασσιν (χιτωνισκόν).

άνθεμώδιον (τό) νεώτ. χημ. ἐν τῶν συστατικῶν τοῦ ἐκ χαμαιμηλοῦ ἔλαιου, ὑγρὸν παχύρρευστον ἔχον ὀσμὴν καφουράς.

άνθεμιον (τό) τὸ άνθος· Σαπφ.85 ἔστι μοι καλὰ

πάς χρυσεῖσιν άνθέμοισιν ἀμπερὴ ἔχοισα μορφῆν, Ἀριστφ.Ἄχαρν.992 ἔχων στεφάνων άνθέμων· 2) τοῦτο άνθεμις βλ.λ., κ. εἶδ. τὸ χαμαιμηλον· Θεόφρ.Φ17,8,3 ἐπιγειοφυλλὰ άνθεμον, ἀνεμῶνη, ἀφύλλανθα, ἀπαργία, Ματθ.Ἰατρ. 353,3 ἡλεκα, πρόσον, άνθεμιον· 3) τὸ κατ' ἀπεικόνισιν άνθῆων κόσμημα, τὸ άνθέμιον βλ.λ.· Κηφισόδ.π.Πολυδ.7,87 σανδάλια ἐφ' οἷς τὰ χρυσα ταῦτα ἔπασιν άνθεμα· 4) Ἦσ. «πλακοῦς τις»· 5) ἐν πληθ. άνθημα ἢ ὡς θηλ. (ἡ) λαϊκός τις χορός· Ἀθην.14,609.

άνθεμόρρυτος-ον ὁ ἐξ άνθῆων ῥυεῖς, ὁ προερχόμενος ἀπὸ άνθι· Εὐρ.1Τ 634 άνθεμόρρυτον γένος ζουθιῆς μελίσης (τὸ μέλι).

άνθεμόστρωτος-ον ὁ ἐστρωμένος, κεκοσμημένος με άνθη· Εὐρ.π.Φωτ.138 Ρ κρήνης παροῖον άνθεμόστρωτον λέχος.

άνθεμοσυρός-ον ἡ ἀπὸ τῶν άνθῆων ἀπεργασμένη, περὶ μελισσῶν· Αλσχ.Πέρσι.612 τῆς άνθεμοσυροῦ στάγμα παρφατός μέλι.

άνθεμοῦς-οῦς-οὔνας (ὁ) ὁ ἐξ άνθῆμων Ἀνακρ.44[61] φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὡ παῖ, φέρε δ' άνθεμόφοντα ἡμῖν στεφάνους.

άνθεμοφόρον (τό) τὸ φυτὸν βούτιον, εἶδος γογγύλης· ΨΔιοσκ.4,123.

άνθεμώδης-ές ὁ άνθι πολλὰ ἔχων, λουλουδάτος· Αλσχ.Πρ.455 οὗτ' άνθεμώδους ἦρος οὗτε καρπιῖον θέρους, Ἀριστφ.Βάτρ.449 χωρῶμεν εἰς πολυροδότους λειμώνας άνθεμώδεις.

άνθεμωτός-ἡ-όν ὁ δι' άνθῆμων πεποικιλμένος, ὁ φέρων σχήματα άνθῆων· Ἐπιγρ.καλυπτήρ άνθεμωτός (ἡ) άνθῆμων πεποικιλμένος κέραμος· **άνθεμωτικός-ἡ-όν** νεώτ. ὁ μὴ ἐνωτικός, ἀντιτιθέμενος εἰς τὴν ἐναντίον· άνθεμωτικὴ ῥοπαί.

άνθεξις-εως (ἡ) τὸ ἀντέχεσθαι ἀλλήλων, ἡ ἀμοιβαία συγκράτησις, περιπτώξις· Πλάτ.Ἐπιστ.323 Β περιέρσασθαι ταῖς ἀνθέξεισιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφίκεσθαι φιλίας συμπλοκῆν.

άνθεο ποι. προστ. μέτ. ἀορ. τοῦ ἀνατίθηνι.

άνθεμόμορφος-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἀνθόζωον τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκτινιδῶν, ὧν προσκεκολλημένον ἐν τῷ θαλάσσιῳ πυθμένι, ἀλλὰ καὶ πως βραδέως μετακινούμενον.

άνθερῶν-ωνος ὁ πάγων, τὸ πηγῶν· Ἦσ. «ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πάγων ἀρχεται»· Ἰλ.Α' 372 ὑπ' άνθερῶνος οὐχέτι τέτατα τροφολέλης, αὐτ.Ν 388 βάλει δουρὶ λαίμων ὑπ' άνθερῶνα· 2) συνεκδ. ὁ λαίμας· Εὐφορ.92,1 τέκνον μὴ σὺ με πητρὸς ὑπ' άνθερῶνος ἀμῆσης· 3) καταχρ. κ. τὸ στόμα· Νόνν.Εὐαγγ.1ω.6,141 ἐπέτασσα θεληρόν άνθερῶνα.

άνθέρικος (ὁ) ἀντὶ άνθέρικου, παρ' Ἦσ. «ἀσφοδέλου καρπός»· 2) αὐτ. «βοτάνης εἶδος».

άνθέρικη (ἡ) ὁ άνθέρικος βλ.λ.· ΑΠ12,121,δ πυρός δ' οὐκ ἀσφαλῆς ἔσσον ἀφρὴν αὐρήν, ἀ φίλος, άνθέρικον.

άνθέρικος (ὁ) κ. ἀ. άνθέρικον (τό) ὁ καυλός ἡ καλάμη διαφόρων ποωδῶν φυτῶν, ἴδιως ὁ ἀσφοδέλου τοῦ κλαδῶδους· Ἦρ.4,100 οὐκίματα δὲ σφμηπτα ἐξ άνθέρικων ἐνεμρμένων περὶ οἰονίων ἐστί, Ἐλλάνικ.π.Ἀθην.11,462 Β οἰκίας ἐξ άνθέρικου πεποιμένως μικράς· 2) εἶδ. τὸ φυτὸν ἀσφόδελος· Κρατῖν.325 γάπασσι δ' άνθέρικος ἀνθῆθ, Εὐπολ. ἐν Πλουτ.ἠθ.662 Β φλόμον άνθέρικον, φηλόν, κισθόν· ἢ τὸ άνθος, ὁ καρπός ἢ ὁ καυλός τοῦ ἀσφοδέλου· Διοσκ.2,199 φύλλα ἔχον (τό φ. ἀσφοδέλος) πράγα μεγάλα ἄμοια . . ἔγοντα ἐπ' ἀκροῦ άνθος καλοῦμενον άνθέρικον, 3) τὸ άνθος τοῦ φυτοῦ σκίλλη· Ἀρατ.1060 αὐτῶς δ' άνθέρικος τριχθὰ σκίλλη ὑπερανθῆ ὀχλῶ· ὁ άνθέρικον νῦν εἰρκοκ τὸ άνθος τῆς σκίλλης, κυριως γὰρ τὸ ἀκρον τῶν ἀσταχῶων· 4) νεώτ.

βοταν. άνθέρικος ή άνθέρικον (τό) γένος φυτών, συγγενές τῷ άσφοδέλω, τῆς οικογεν. τῶν λειριωδῶν, περι τῶ 50 εἶδη ποώδη, πολυετή, ὡν τινα κοσμητικά.

άνθερικώδης-ες ὁ προσομοίος τῷ τῷ άσφοδέλω, ἐπὶ βλαστοῦ, καλάμου φυτῶν : Θεοφρ.ΦΙ 9,10, άνθερικώδη κάλυον.

άνθέριξ-ικος (ἰ) τὸ άκρον, τὸ γένειον τοῦ στόχου σίτου, άθέρας : Ίλ.Υ 227 άκρον ἐπ' άνθέρικον καρπὸν θεόν οὐδὲ κατέκλων' ΕΜ « άνθέριξ, παρὰ τὸ άθος, σημαίνει δὲ τὸ άκρον τῶν άσταχῶν » || κ. ὁ δλος βλαστός τοῦ σίτου : Νόνν.Δ28, 287 άνθέρικον στρατὸν άκρων .. ποσίη ὀδεύων.

άνθερίσκος (ἰ) ὁ τοῦ άνθέρικου κάλαμος : Γραμμ. ἐν ΑΒ 403,15 άνθερίσκος ὁ καυλός τοῦ άσφοδέλου.

άνθερὸρχηλος-ον μον. ὁ άνθρὸρχηλος, ὁ με άνθρὰ χεῖλη : Τζέτζ. μεθ. Όμ.506.

άνθερηπτικός-ή-όν νεώτ. άντιερηπτικός βλ.λ. **άνθεσαν** ἐπ. γ πληθ. άορ. τοῦ άνατίθημι.

άνθεσιουργός-όν ὁ παράγων άνθη : Όρφ. Άπ. 197έννια θυγατέρας γλαυκώπιδας άνθεσιουργός.

άνθεσιπότατος-ον ὁ περι τὰ άνθη πετόμενος : Άντιπαν.209 άνθεσιπότατα μέλας.

άνθεσιπόπητος-ον άνθεσιπόπητος βλ.λ.

άνθεσις (ή) Έπιγρ. άντι άνθάσεις βλ.λ.

άνθεσιχρῶς-ωτος (ἰ,ή) ὁ άνθρὸν χρώμα ἔχων, ποικιλία, παρδαλός : Μάρτυρ Συμν.51 άνθ- πέρκη.

άνθεστρολή (ή) νεώτ. φαρμακ. οὐσία ἐξάγομένη ἐκ τῶν άνθουσιῶν κορυφάδων τοῦ φυτοῦ άνθελίς ή εὐγενής.

άνθεστήρια (τά) ἑορτὴ τριήμερος τελουμένη τὸν Άνθεστηριῶνα μῆνα ἐν ταῖς άρχαίαις Άθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου : Άπολλοδ. Άπ.28,πρδ.κ. Όουκ.2,15,4.

άνθεστηριάδας 'Ησ. « τὰς ἐχούσας ὄραν γάμου, Ράδιο ».

άνθεστηριῶν-ῶνος (ἰ) ὁ ὄγδοος μῆν τοῦ άτικτοῦ ἔτους άπτιστοχῶν πρὸς τὸν Μάρτιον κατὰ τὰ μέσα τοῦτου ἔτελουτὸν τὰ άνθεστήρια βλ. λ. : Όουκ.2,15,4 τὰ άρχαιότερα Διονύσια τῆ ὀωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Άνθεστηριῶνι.

άνθεστιάσις-εως (ή) μον. ή άνατιπόδοσις ἐστιάσεως, τὸ νά παραθέσῃ τις ἐστίασιν εἰς ἐστίασαντα : Μ. Άκου.2,346,11.

άνθεστιάς ἐστίασιν τὸν ἐστίασαντά με : Λοκ. 'Ερωτ.9 άμοιβαίως άνθεστιάσατέ με' || κ.παθ. : Πλούτ. Άντ.27 πάλιν άνθεστιάσθεις ὑπ' άμφοτέρων.

άνθεσφόρια (τά) ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφῶνης τελουμένη εἰς τὴν άρχὴν τοῦ ἔαρος : Πολυδ.1,37 Κόρης παρὰ Σικελιώταις Θεογάμια καὶ Άνθεσφόρια.

άνθεσφόρος-ον άνθοφόρος, πλήρης άνθέων : Εὐρ.Βακχ.703 κισίνουο στεφάνουο δρυός τῆ μιλάκος τ' άνθεσφόρου' 2) άνθεσφόροι (αι) τά τὰ Άνθεσφόρια ἑορτάζουσαι γυναίκες : Πολυδ. 4,78 ἱεράκιον τὸ Άργολικόν, ὁ ταῖς άνθεσφόραις ἐν Ἑρας ἐπηύλου.

άνθεται (οἱ) 'Ησ. « ἰάπιελεύθεροι παρὰ Ταραντίνους » | διορθ. άνθετοι |.

άνθεταιρος-ον μον. ἕκαστος κευχωρισμένως : Κ Πορφ.Βασ.Ταξ.807 κατέρασον άνθεταιρους άκριβεις προς ἡν ἕκαστος αὐτοῦ ἐτάσαστο τάξειν.

άνθετο ἐπ. γ ἐν. τοῦ μ. άορ. τοῦ άνατίθημι.

άνθευτικός-ή-όν άνθηπτικός βλ. λ.

άνθεών (ἰ) Πλωσσ. άνθών, τόπος ἔχων πολλὰ άνθη, άνθόκηπος.

άνθη (ή) ή άνθησις, ή άνθοβολία φυτοῦ ή δένδρου : Μοστρ.4 « άνθην Άττικοί, άνθησιν Έλληνας » : Θεοφρ.ΦΙ 7,9 καὶ ἐνίωιν τὰ μέν δένδρα τῆν άνθην ποιεῖται' 2) τὸ άθος ή ή πλήρης τοῦ άθους άνάπτυξις, τὸ άνθισμα : Πλάτ.Φαῖδρ.

230 Β ὡς άκμὴν ἔχει τῆς άνθης' 3) ή άναφύλωσις, άναδιόσπισις τῶν δένδρων : Αἰλ.ΖΙ12,4 άναφύουσι πτῖλα νεσρά καὶ ὠρατα οἱ ἱερακες, ὡς τὴν άνθην τὰ δένδρα' 4) συνεκδ. ή πτεροφυία ἐπὶ πτηνῶν : Άχιλλ.Τάτ.Λευκ.1,15 ἦν άνθη πτερῶν' 5) γεν. ή ὠρα άκμῆς : Φιλόστρ. ἐν Β 724 χάρει τῆ ὠρα καὶ τῆ άνθη τοῦ θρνιθοῦ.

άνθηγεμονία (ή) νεώτ. ή ὑπὸ άναπληρωτοῦ τοῦ ἡγεμόνος προσωρινῆ κυβέρνησις χώρας.

άνθηγεμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιῶν ἡγεμόνος ή ἡγεμονικῶ καθεστῶτος πολιτεύμενος : άνθηγεμονικὸν κόμμα, - κυβέρνησις, - πράξις' || ὁ τοῦ άνθηγεμόνος, ὁ άνθικῶν ή άναφερόμενος εἰς τὸν άνθηγεμόνα.

άνθηγεμονίς-ίδος (ή) νεώτ. ή τὸν ἡγεμόνα άναπληροῦσα γενή, σύζυγος ή μήτηρ αὐτοῦ.

άνθηγεμῶν-ῶνος (ἰ) νεώτ. ὁ τὸν ἡγεμόνα άναπληρῶν.

άνθηγετής (ἰ) νεώτ. ὁ τοῦ ἡγέτου άναπληρωτής, ὁ ὑπαρχηγός, ἐπὶ πολιτικοῦ κόμματος.

άνθηθονιάς-άδος (ή) εἶδος άμπέλου παρὰ Τροίηνιος : Άθην.1,31 C.

άνθηθόνιος (ἰ) εἶδος οἴνου : Γλωσσ. « ὁ ἀπὸ Άνθηθόνος » ή ὁ ἐξ άμπέλου άνθηθονιάδος.

άνθηθονοσιθής-ές εἶδος μεσιπλέας, μουσμουλιάς, βοταν. κράταιγος ὁ άνατολικός ἐρυθρόκάρπος : Θεοφρ.ΦΙ 3,12,5.

άνθηθῶν-ῶνος (ή) κ. νεώτ. εἶδος μεσιπλέας, μουσμουλιάς, λεγ. βοταν. κράταιγος ὁ άνατολικός ξανθοκάρπος : Θεοφρ.ΦΙ 3,12,5' 2) εἶδος σπηκός : Αἰλ.ΖΙ15,1 εὐκασι τὸ μέν θράσος μυτιας, τὸ δὲ μέγαθος εἴποις ἂν άνθηθῶνα .. βομβεῖ δὲ ὡς αἱ μέλιτται' 3) Γλωσσ. « εἶδος ὀρνέου » 4) νεώτ. ζωολ. ἐχινόδερμα τῆς οικογενείας τῶν κρινοειδῶν, τῆς ὀμογεν. τῶν κοματολιδῶν, ὀμοιάζοντα τοῦς άστερίας, σταυρούς τῆς θάλασσης.

άνθηθεις-ισσα-ον μυθ. ὁ άνθη ἐκφύων, άνθηρός, άνθῶδης : Μαρκέλλ.Σιδήτ.26 σάλην άνθηθειςσα.

άνθηκηθαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οικογενείας τῶν μυρμηκιδῶν, διαίτώμενα παρὰ τὰς ὄχθας γλυκέων ή ἄλλυρῶν ὑδάτων, ἐνίοτε καὶ ἐπὶ άνθέων ή ὑπὸ ξηρὰ φύλλα.

άνθηκος (ἰ) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἐντόμου κολεοπτέρου τοῦ γένους τῶν άνθηκηθῶν βλ. λ.

άνθηλά 'Ησ. « περιδέραια ».

άνθηλάς (ἰ) Πάπ. ὁ πωλητῆς άνθέων.

άνθηλη (ή) ὁ κατ' άνθισιν χυσιός ή Τουλος, πάπνος φυτοῦ, τὸ λουλουδοχνοῦδο, ή άνθουλιά, ή φούντα οἶον τοῦ στόχου, τοῦ καλάμου κλ. : Διοσκ.3,133 άνθος ἐκπαχπούμενον ὁ καλοῦσι τινες άνθηλην, Γαλην.13,183 φυλάττεσθαι τοῦ καλάμου τῆν καλομένην άνθηλην, Στράβ.5,26 τύφη τε καὶ πάπυρος, άνθηλη τε πολλή κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ρῶμην' 2) 'Ησ. « άνθηλή πάγων ή περιδέραμα » 3) νεώτ. βοταν. εἶδος βότρουο άνθέων με μακροῦς καὶ ἠλωμένους άνθικοῦς, πλοκάμους.

άνθηλια (τά) 'Ησ. « περιδέραμα » ἐν λ. άνθιλά.

άνθηλιον (τό) κ. νεώτ. άντι άνθούλιον βλ. λ. : Διοσκ.3,156(173) περι μασάλας άνθηλια μικρά μήλινα' 2) νεώτ. ζωολ. γένος τοῦ άθροισματος τῶν μαλακίων' 3) νεώτ. ή θολία, τὸ σικιάδιον, παρασάκι, ὀμρπέλα, ἄ. συνηθέστ. ἀλεξήλιον : Κουμαν.Σ.Ν.Λ 81.

άνθηλιος-ον μυθ. κ. νεώτ. ἰων. άντήλιος βλ. λ. ὁ ἐναντι, άντικρὸ τοῦ ἡλιου, ὁ τῷ ἡλίῳ αντίθετος : Έρατοστρ.30 μόνον δὲ τῶν ζῶων άνθηλιον ἵπταται | περι τὸν αἰετοῦ' | 2) κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλιου προφυλάσσων : Φιλ. Όνειρ.41 άνθηλιος αὐλή, Πορφύρ.σχολ.Ίλ.Ε 137 στοαί άνθῆλιος' νεώτ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. άνθῆλιον βλ.λ.' || ὁ τὸν ἡλιον ἐπισκοτίζων, άποκρύπτων : Σχολ. « άνθηλια τὰ

έπισκοτούται τῷ ἡλίῳ νέφει· 3) κ. νεώτ. τὸ ὀπτικὸν φαινόμενον καθ' ὃ εἰς ἀκριβῶς ἀντίθετον τῷ ἡλίῳ θέσιν φαίνεται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὁμοίωμα τοῦ ἡλίου : "Αριστ.σχολ.880 ἀνθῆλια νέφη στοργγύλια ἀντιλάμποντα τῷ ἡλίῳ, ὡστα δοκεῖν ἡλιοειδῆ ὄντα ἡλίον εἶναι" || ἐπισ. κ. ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σελήνην : Θεόπομπ.ΑΒ 403,23 τὸ μῆμιμα, ἀντάλλαγμα· Ἦσ. ἀνθῆλιον τῆς σελήνης.

άνθραλογή (ῆ) δημ.κ. ἀνθι. κ. ἀθρολογή ἡ ἀνθιλογία.

άνθραλόφυλλα (τά) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν τραχηλιδῶν.

άνθημα (τό) (1) κ. νεώτ. Ἦσ. «ἐξάνθημα»· 2) ἀνθος : Σχολ.Νικ.Ἄλ.406· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μαλαχοειδῶν.

άνθημα (τό) (2) Ἐπιγρ. ποι. ἀντὶ ἀνάθημα.

άνθημνιον (τό) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ὕδρογονάθραξ ἐξαγόμενος ὡς ἐκχύλισμα ἐξ ἀνθέων ἀνθεμιδος τῆς εὐγενοῦς βλ.λ.

άνθημερον ἐπίγρ. τῆ αὐτῆ ἀντιστοίχως ἡμέρα, ἀντήμερα : Σοφ. Ἄν.158.

άνθημεν-ονος ἀνθῆρος : Νικ.Ἄλ.610 κυτναιο πόριος ἀνθῆμενα καρπῶν.

άνθῆνας (ί) Ἦσ. «ὃ προσφάτως συνθεμισμένος τυρός».

άνθηνοειδής-ές ὁ εἰς ἀνθῆ ὦν, ὁ ἀνθῆρος πελάζων, ἐπὶ ἐντόμων ὅθ. ἡ ἀνθῆρη βλ.λ. : Θεοφρ.Φ1 7,12 ἐν δὲ τῷ ἀνθερικῷ συστάται ἀκώληξ, ὅς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῶων πτηνῶν ἀνθηνοειδές.

άνθηρ-ηρος (ί) νεώτ. βοταν. ἡ κορυφὴ τοῦ στήμονος τῶν ἀνθέων τῶν φανερογῶμων φυτῶν ἐν ἧ εὐρίσκεται ἐγκειλισμένη ἡ γῆρις.

άνθηρης-ες νεώτ. ὁ ἔχων διακοσμησιν ἐξ ἀνθέων : Κοιμητ.ΣΝ.Λ.θ1 ἀνθῆρης στολισμός.

άνθηριθιον (τό) νεώτ. βοταν. ἄρρεν πολλαπλασιαστικὸν ὄργανον τιῶν καὶ ἐγγυμένων πολλαπλασιαζομένων φυτῶν, ἦτοι κρυπτογῶμων.

άνθηρισκερα (τά) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα τοῦ ἀθροισματος τῶν διπτέρων· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὄρχεοειδῶν.

άνθηρικόν (τό) νεώτ. βοταν. περιληπτ. ὄνομα φυτῶν κοσμητικῶν τὸ πλείστον, ἐχόντων φώλλα λοχχοειδῆ ἢ νηματοειδῆ καὶ ἀνθῆ βροτυοειδῆ, ἀνηκόντων δὲ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κρινοειδῶν.

άνθηρόγαγα (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ διπλά ἀνθῆ, ὧν αἱ ἀνθῆρες εἶναι μεταβεβλημένοι εἰς ἐλικοειδῆ πέταλα.

άνθηρογενῆ (τά) ἀντὶ ἀνθηρόγενα βλ.λ.

άνθηρογενεῖα-ἔω μτγ. κ. μον. γράφω μὲ ὕφος ἀνθῆρῶν : Εὐστ.Ἰλ.Π 991, Β οὕτω δὲ ἀνθηρογενεῖας, φασί, τὴν τοῦ Διὸς εὐνήν Ὀμηρος || κ. παθ. εἰμὶ γεγραμμένος εἰς ὕφος ἀνθῆρῶν, ἐπὶ λόγῳ, διηγήσεως κττ. : π. Κικέρ. ἐν Ἄττ.2,61.

άνθηροζωάριον (τό) νεώτ. βιολ. ὁ ἄρρη γαμέτης βλ.λ. παρὰ τοῖς φυτοῖς.

άνθηροζωίδια (τά) νεώτ. βοταν. ἄρρενα γεννητικὰ σωματὰ ἐνίμων κρυπτογῶμων φυτῶν.

άνθηροκόκκος (ί) νεώτ. ἡ κοχχενίλλη βλ. λ., δημ. κρεμζι.

άνθηρολεκτῶ-ἔω μτγ. ἔχω ἀνθῆρῶν τὴν φράσιν, ὀμιλῶ ἢ γράφω ἀνθῆρῶς.

άνθηροποικιλίας-ον ὁ δι' ἀνθέων πεποικιλμένος, ὁ ἀνδοκόσμητος : Φιλ. Ὀνειρ.28 στρωμαί . . ἀνθηροποικίλιος καὶ χρυσοπέστος ἔργους . . διακοσμημένοι

άνθηροποιῶ-ἔω μτγ. καθιστῶ τὸ ἀνθῆρῶν.

άνθηρόπους-οδος ὁ τοῦς πόδας ἀνθῆρος (ἐν σχολ. ὡς ἐξήγησις τοῦ Ποδοβασιρῆος).

άνθηρόρροσπος-ον μον. ὁ ἔχων πρόσωπον ἀνθῆρῶν : Ἰω.Μαλάκ.257,7.

άνθηρός-όν κ. νεώτ. ὁ ἐν ὄρω ἀνθῆσεως ὦν, ἀνθισμένος, ὁ ἀνθῆ ἀφθῶνως φῶων, πολυάνθος, ἐπὶ φυτῶν : Εὐρ.Κύκλ.541 λαχνῶδες οὐδας ἀνθῆ-

ρός χλόης || νεώτ. ἐπὶ τόπου : Ἄριστ.1093 ἀλλ' ἀνθῆρῶν λειμῶνων φύλλων κόλπεις ἐναίως, - ἀνθῆρος κήπος || κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνου : Χαορῆ.μ.Ἀθην.13,608 ἀνθῆραὶ τέμνα ἔλαρος πέριξ στρώσαντες, Αἰσώπ.Μύθ.421,6 ὁ δὲ τῆς ἀρούρης θεσπότης ἐποπτεύων ἀνθῆρῶν ὄν τὸ θέρος εἶπε, - ἡ ἀνθῆρὰ ἐποχὴ τοῦ ἔτους· 2) μτφ. ὁ ἔχων οἰκειὲ ἀνθούσαν ὄφιν, μορφῆν, ἔκφρασιν, χροσίον, ὅθ. ὁ δροσερός, ὁ ἀκμαῖος, ὁ ζωηρός κ. ὁ λαμπρὸς τὴν ἐμφάνειν : Εὐρ.ΙΑ 73 ἀνθῆρος εἰμάτων στολή, Πλούτ.Περ.1 τῆς χροῦς τὸ ἀνθῆρῶν ἄμα καὶ θερπῶν, αὐτ.Μθ.395 Β ἀθαμάζει τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθῆρῶν (τὴν σπληνότητα), Ἄριστ.Αἰν. ἐπ.1,6 χρώματα λαμπρὰ μὲν τῆ φύσει, ἀνθῆρότερα τῆ πρός τὸ μέλαν φιλονεικία, - ἀνθῆρῶν πρόσωπον || κ. νεώτ. ἐπὶ ὕψους λόγου, ἐπὶ φωνῆς, ἐπὶ ἤχου, ὁ γοητευτικός, ὁ ἐλαφρότητα καὶ κομψότητα ἔχων, ὁ εὐχαρῖς : Ξεν.ΚΠ 1,638 καὶ ἐν τοῖς μουσικαῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθῆρα εὐδοκίμοισι, Πλούτ.Μθ. 648 Β. ποικίλον ὄβτω καὶ ἀνθῆρῶν λόγον, Ἐρμῶν.Προγ.10 ἀνθῆρῶν πράγμα καὶ λέξις, Φώτ.Βιβλ.165 τῶν νοπήτων τὸ ἀνθῆρῶν, - ἔχει ἔκφρασιν ἀνθῆρῶν, - ἀνθῆρῶν ὕψος λόγου· || γεν. ἀρόρος, ὁ τέρφος παρέρως : Μαξ.Τύρ.21,1,395 τὸν μὲν γεωργικὸν μακαρίζοντα τὸς ἀστεικὸς ὡς συνόντας βίω χαρίεντα καὶ ἀνθῆρῶ· 3) κ. νεώτ. συνεκδ. ἐν μτφ. ὁ ἀκμαῖος, ὁ σφρηγιζός, ἐπὶ ζῳῶν, ἐπὶ πραγμ. κ. ἐπὶ καταστάσεως : Αἰουκ.Ἐρωτ. 3 παῖδας . . ἐξ ἀπάσης ἡλικίας ὄντες τὸ ἀνθῆρότατον, Σχολ.Ἄριστ.Αχ.974 τῶν ὀνέων τὰ μὲν χρῆσιμα καὶ ἀνθῆρα κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφωμεν, αὐτ.Πλουτ.808 ἀνδοσμία (αἴνου) τοῦ ἡδῶς καὶ περιόσμου καὶ ἀνθῆρῶν, - ἀνθῆρῶν ἐμπόριον || κ. ἐπὶ κρικῆ : Σοφ.Ἀντ.960 τὰς μαγίας θεῶν ἀποστάσις ἀνθῆρῶν τὰ μῆκος· 4) μτφ. ὁ ἐξαιρετός, ὁ εὐχάριστος : Διφιλ.Ἀθην. 4,156 F τὸ δεινότερον ἀνθῆρῶν ἦν, Φιλ.1,679,27 τὰ δὲ τῆς ἀνθῆρότερης ἰδωδῆς ἀρχιποποιῶ (ἀνατίθεται)· 5) εἰδ. ἀνθῆρα πύματα : Γαλην.Ἐπιδ. 6,4,4 «τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὄφαιμα» : Ἰππ.401,52 πτελά ἀφῶδες καὶ ἀνθῆρα· ὅ) Ἦσ. «ἀνθῆρῶν τὴν σαυδαρόκην» βλ.λ.

άνθηροσμήμωσις-ἔως νεώτ. βοταν. ἡ εἰς τὰ συνῆτα ἢ συνάνθηρα φυτὰ κανονικὴ συγκόλλησις τῶν ἀνθῆρων βλ.λ.

άνθηρότης (ῆ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθῆρου βλ.λ. : ἀνθῆρότης τοῦ κήπου, - τοῦ προσώπου, - τῆς βιομηχανίας, - τοῦ λόγου.

άνθηρουρα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν εὐροδοανοειδῶν.

άνθηροφάγα (τά) νεώτ. ζῳολ. κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν μελιτοφαγῶων, τρέφομενα ἐκ τοῦ εἰς τοὺς ἀνθῆρας βλ.λ. νεκταρός.

άνθηροφόρα (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ φέροντα ἀνθῆρας βλ.λ. φυτὰ.

άνθηροφώλλα (τά) νεώτ. βοταν. τὰ ἐκ μεταμορφώσεως τῶν ἀνθῆρων προσερχόμενα φώλλα.

άνθηροφώφως-ον μον. ὁ ἔχων φωνὴν ἀνθῆρῶν, λαμπρῶν.

άνθηροχάλας-ον μον. ὁ ἔχων ἀνθῆρα χεῖλη.

άνθηροχάλας-ον μον. ὁ ἔχων ἀνθῆρῶν, ζωηρὸν χρώμα. Εὐστ.Πον.328,75 ἀνθηρόχρους τάνης.

άνθηροχύνωσις-ον μον. ὁ ἔχων ἀνθος ὄνομα : Εὐστ.σχολ.Ἰλ.Π 501,43.

άνθηρός ἐπίγρ. κ. νεώτ. κατὰ ῥῶπον ἀνθῆρῶν βλ.λ. : Ἰσοκρ.294 D ἀνθῆρότερον καὶ χαριέστερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας.

άνθηρη (ῆ) δημ. κ. ἀνθημα ἡ ἀνθησις βλ. λ. : ἡ ἀνθησις τῆς μυγδαλίας.

άνθησις-ἔως κ. νεώτ. ἡ ἀνθη βλ. λ., ἡ παραγωγὴ ἀνθῶων, τὸ ἀνθῆν, ἐπὶ φυτῶν || τὸ ἔχειν, τὸ ἀναπτύσσειν, διατρέφειν ἀνθη, ἐπὶ φυτῶν καὶ

ἐπὶ τόπων : Θεοφρ. Φ14,10,1 τὴν ἀνθησιν πολυχρο-
νωπιότερα ποιοῦνται τὰ χέδροπα τῶν σιτωδῶν,
- ἢ ἀνθησις τῶν ἰων, - τῆς ἀμπέλου, - τοῦ κή-
που, - τῶν ἀγρῶν' || κ. νεώτ. γεν. τὸ φαινόμε-
νον τοῦ ἀνθεῖν, ἐπὶ φυτῶν κ. ἐπὶ τόπων : ἐν πλῆ-
ρει ἀνθήσει, - ἢ ξηρασία ἐπιταχύνει τὴν ἀνθη-
σιν, - ἢ διάρκεια τῆς ἀνθήσεως διαφέρει ἀπὸ
εἰδους εἰς εἶδος, - ἢ ἀνθησις ἐν ταῖς τροπικαῖς
χωραῖς 2) νεώτ. μτφ. ἢ ἀκμή, ἢ ἐξαιρετος
ἀνάπτυξις : ἢ ἀνθησις τῶν καλῶν τεχνῶν, - τῆς
βιομηχανίας 3) νεώτ. χημ. ἢ μέθοδος ἐξαγω-
γῆς αἰθερίων ἐλαίων τῶν φυτῶν, ἄ. ἐνανθισμός.
ἀνθησαόμαι κ. -ηττάσμαι ἐπίσης ἠττώμαι,
ἀμμοβαλεῖς ἐνδίδω : Θεοφρ. 4,19,3 πεφύκασι τε | οἱ
ἀνθρώποι | τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσι ἀνθησαόσθαι
μεθ' ἡδονῆς (ἡδέως ἐνδίδουσιν εἰς τοὺς ἐκου-
σίως ἐνδίδοντας).

ἀνθησοχάξω ἢ σοχάξω καὶ αὐτός : Ἄνθ. Ἐμφ. 2,93.
ἀνθητικῶς-ἡ-όν 2) δυνάμενος νά ἀνθῆ : Θεοφρ.
Φ1,14,3 τὰ μὲν ἀνθητικά τὰ δὲ ἀνανθηθ.

ἀνθηφορία (ἡ) τὸ φέρειν ἀνθη, ἐπὶ ἱερείας ἀν-
θοφόρου βλ λ.

ἀνθηφόρος-ου κ. νεώτ. ἀνθοφόρος βλ λ. :
'Ἐπιγρ. ἀρχιερῆα ἀνθηφόρος' 2) νεώτ. βοταν.
γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστοειδῶν.

ἀνθι (τό) δημ. κ. ἀνθί (τό) ἢ ἀνθησις τῶν φυτῶν
τῶν μὴ παραγόντων κοσμητικῆ ἢ εὐώδη ἀνθη :
τὸ ἀνθι τοῦ πεύκου, - τῆς πατατίας, - τῆς κο-
λοκυθίας, - κήκων τ' ἀμπέλια πάντα στ ἀνθι
τοῦς | μόλις ἤρχισαν ἀνθούνατ' || εἶδ. τὸ ἀνθος
τῆς λεμονιάς καὶ γεν. τῶν ἐπεριδοειδῶν' || κ. τὸ
τοιοῦτον μὴ κοσμητικὸν ἢ μὴ εὐώδες ἀνθος : τ'
ἀνθία τοῦ γαιδαυράγκαθου' 2) πληθ. ἀνθια βλ.λ.

ἀνθι (τό) δημ. τὸ ἀνθι βλ. λ.
ἀνθια (τά) δημ. γεν. τὰ ἀνθη βλ. λ., ἄ. λουλού-
δια : συνηθέστ. ἐν χρ. διὰ τὰ κοσμητικὰ ἢ εὐ-
ώδη ἀνθη δένδρων : τὰ ἀνθια τῆς μυγδαλιάς, -
τῆς λεμονιάς, - τῆς λυγαριάς.

ἀνθια (ἡ) ἀνθια βλ. λ.

ἀνθητικῶς-ἡ-όν 2) εἰς τὸ ἀνθος ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερζόμενος. Θεοφρ. Φ. Αἰτ.

ἀνθιαξ (ὁ) κ. νεώτ. θαλάσσιος ἰχθύς 5. αὐλο-
πιάς, ἀκανθοπτερίδος τῆς ὀμοιογενείας τῶν περ-
κιδῶν : Ἄριστλ. Ζ 1570 Β 19 ἀνθιαξ . . ἱερὸς ἰχθύς.

ἀνθιβολῆ (ἡ) δημ. κ. ἀνθιβουλή ὁ μύχιος λογι-
σμός ἢ κρούσι γνώμη, τὸ μὴ ἐκδηλούμενον
φρόνημα . φρ. τοῦ κατάλαθα τὴν ἀνθιβολῆ
| ἐνόησα τὸ φρόνημά του | : κ ἄποκρυπτο-
μένη ψυχικὴ κλίσις, ἰδιοτροπία, ἄδυναμία, ἐλάτ-
τωμα . φρ. μῆκα στήν ἀνθιβουλή του, ἀκρίστοι-
χος τίς φρ ξαίρω ἢ τοῦ πῆρα τὸ σφυρὶς | γνω-
ρίζω τὰς ἀδυναμίας του | βλ. συγγ. ἀνθιβολῆ.
ἀνθιβολῆ (τό) δημ. κ. ἀθιβολῆ κ. ἀνθιβολο τὸ
ἀνθιβολῆον βλ.λ.

ἀνθιβολο(ν) (τό) ἢ ἀνθιβολο(ν) μον κ. νεώτ δημ.
κ. ἀνθιβολῆ κ. ἀθιβολῆ, ἄ. κ. ἀχνάρι, ἀνθιβολαίον,
ὑποδειγματικὸν γραμματικὸν σχέδιον εἰκόνας ἢ κο-
σμητικῆς ἢ ποικιλικῆς συνθέσεως, χρῆσιμῶν ὁπως
ἐπ' αὐτοῦ ἀποτυπῶνται τὸ λεπτομερές περιγράμ-
μα τοῦ ἀρχετύπου σχεδίου. Τὸ ἀνθιβολῆον εἶναι
διάτρητον ἢ σχιστὸν ἐν ταῖς γραμμαῖς τοῦ σχε-
δίου, ὁπότε τὸ ἐξ αὐτῶν ἀντιγραφῶν λαμβάνεται
δι' ἐπιθέσεως, οἶον ἐπὶ χάρτου, τοίχου, γραμματιστῆς
σανίδας ἢ υποδειγματικῶν, ὁπότε ἢ ἀντιγραφῆ
γίνεται ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου ἐπιθετομένου ἐπ'
αὐτοῦ. Τὰ διάτρητον ἦτο ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς
ἀγοράφοις.

ἀνθιβλή (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον ὑμενόπτερον,
ἄ. ἀνθιδιον βλ. λ.

ἀνθιδιον (τό) νεώτ. ζωολ. ἔντομον ὑμενόπτε-
ρον τῆς οἰκογενείας τῶν μελισσιδῶν προσόμοιον
μὲ τὴν μέλισσαν.

ἀνθιθροῦ-ώ μον. ἰδρώνω ἐκ νέου.
ἀνθιθροῦτικῶς-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τοῦ
ἰδρώτος, ὁ μετρίδων ἢ διακόπων τῶν ἀφθονον
ἰδρώτα : ἀνθιθροῦτικὴ κόνις.

ἀνθιεραθῶς-ἄως (ὁ) μτγ. ὁ ἀναπληρωτῆς ἱερέως.
ἀνθιεραθῶ-ὄω καὶ ἐγὼ καθίστημι τὴν ἱερόν, ἀφι-
ερῶ καὶ ἐγὼ : Πλούτ. Ἡθ. 1117 C ἐπάσεις καὶ ἡμᾶς
ἀνθιεροῦν σεστυλὸν καὶ ἀντιπλιναυέσθαι.

ἀνθιθροῖς (ὁ) Σχολ. ὁ ἰχθύς ἀνθιας βλ. λ.

ἀνθιζηματίναι | αἱ | νεώτ. μικροβιολ. οὐσαι πα-
ραγόμεναι ἐν τῷ αἵματι ζῶου κατόπιν ἐγγύσεως
ὄρου ἰζηματίνων.

ἀνθίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω τὴν ἀνθηρόν, στο-
λίζω μὲ ὄνηθ : Εὐρ. Ἰων 890 κρόκα πέταλα φά-
ρεσιν ἔδρεπον ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ, Φιλόστρ.
786 τὴν κεφαλὴν βάδοις ἀνθιας' 2) μτφ. δια-
κοσμῶ, ποικίλλω, καλλωπίζω : Διον. Ἄλ. ἐν Ἰσκαρ.
13 ἀνθιασι βουλόμενοι τὴν λέξειν' 3) κάμνω τι
νά ἐκφύη ἀνθη : Ἄνακρ. 57,18 τότε καὶ πρόδω
ἀγῆτων νέων ἔπος ἠθισαε χθῶν' 4) νεώτ. κ.
δημ. ἀνθῶ, ἐκφῶμα ἀνθη, περὶ τῆς γῆς ἢ τῶν φυ-
τῶν : ἠθισαν οἱ ἀγροί, δ. διστ. τώρα π' ἀνθι-
ζουν τὰ κλαριά καὶ βράν' ἢ γῆ χορτάρη, δ. μοιρ.
ποῦ δὲ φυλλιάζουσε δέντρα, λουλουδία δὲν
ἀνθίζουν, δ. τραγ. μωρὴ καμμένη λεμονιά, π'
ἀνθίζεις τὸ χεῖμῶνα' || δημ. κ. μτφ. ἀκμάζω,
ἐξαιρέτως εἰδοκίμῶ : ἀνθισαε ἢ ὀμορφιά της,
ἀνθίζου. οἱ δουκιάς του' 5) μέσ. -ομαι συλ-
λέγω ἀνθη : Ἄνθ. Ἐμφ. 4,105' || κ. μτφ. AB 404,7
ἀνθισασθαί μουσικῆς, σχόλ. εἰς ὄν ἡθροικότες τὰ
ἀνθη τῆς μουσικῆς' 6) δημ. τὸ μεσ. -ομαι συλ-
συνεκδ. ὑποπτεῖσθαι τι, ἰδιάζομαι, μυριόμοι :
ἀνθίζουμαι πῶς ἀγαπῶνται' 7) παθ. δι' ἀν-
θέων ἢ ἀπεικονίσεως ἀνθέων κοσμοῦμαι : Παισ.
'Ἀτ. 1,5,11 τῆ δὲ ἀριστέρῃ τοῦ θεοῦ χάριτι ἐστί
σκήλητρον μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠθισμένον
θ) μτφ. χρωματίζω, οἰοεὶ διδῶ ἀνθους χρῶμα,
βάφω, κ. παθ. χρωματίζομαι, βάφομαι : Ἄριστλ.
Ζ 1547 Α 18 | πορφύρα | ἀνθίζει τὴν χεῖρα, Ἡρ. 1,
98 οἱ προμαχῶνας ἠθισμένοι εἰσι φαρμάκεσι'
|| δθ. κ. ἀλλάσσω χρῶμα, ἐπὶ τριχῶν, λαμβάνο-
μαι : Σοφ. Ἡλ. 43 οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσ' . . ὡδ' ἠν-
θισμένον (οὗτω λελευκασμένον ὑπὸ τοῦ γήρα-
τος)' || κ. συνεκδ. ἐπὶ κρέατων, ἐφομαι : Ἐπι-
κράτ. π. Ἄθην. 14,655 F κρέα . . πυρὸς ἀκμαῖς
ἠθισμένα' 9) νεώτ. κ. δημ. ἢ παθ. μτχ. ἠθι-
σιμέας δημ. ἀνθ- ἔχω ἐκφῶσει ἀνθη.

ἀνθιή (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. ἀνθια (ἡ) γένος κολο-
πτερῶν ἀνθηκιδῶν διατρωμένων εἰς ἀμύωδη ἢ
τελατωδὴ μέρη, εἰς ἐρείπια ἢ εἰς μύηματα, δημ.
μυσορ σκαθάρι, μυρσομ. γύρμουλας.

ἀνθικῶς -όν κ. νεώτ. εἰ ἀναφερόμενος ἢ ὁ
ἀνήλων εἰς ἀνθη : Θεοφρ. Φ16,6,2 ἀνθικά σπέρ-
ματα' 2) περιληπτ. τὰ ἄνθη' 3) ἀνθικός (ὁ)
ζωολ. γένος ἐντόμων κολοεπτερῶν τῆς οἰκογεν.
τῶν πυροχορτιδῶν.

ἀνθιλογία (ἡ) δημ. ἢ ἀνθιλογία, ἢ ἐριστικὴ συ-
ζήτησις : γνωμ. μ' ἀνθιλογίε δουλιὰ δὲν γίνεται.
ἀνθιμοσ-ον ὁ ἐξ ἀνθέων : Ὀρφ. Λιθ. 18,94 με-
λισση ἀνθιμον εἶδαρ.

ἀνθιας (ὁ) Ἡσ. « ἢ προσφάτως συνθεθειμένος
τυρὸς ».

ἀνθινοσ (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄ. ἀνθινόσ κ.
ἀνθινόσ, ὁ ἀνθώδης, ὁ ἐξ ἀνθέων, ὁ ἀνθηρόσ
βλ. λ. : Ὀδ. 1,84 λωτοφάγων, οἱ τ' ἀνθινον εἶδαρ
ἔδουσι, Ἰνπ. Ἐντ. Παθ. 12 κυκκῶνα ἀνθινον πιπέτω
| ποτὸν πορεασιασμένον ἐξ ἀνθέων' || ὁ ἐξ
ἀνθέων ἀναδιδόμενος ἢ ἐξ ἀνθέων ἐξαγόμενος :
Ἰνπ. Γυν. 1,35 ἀνθινον ἔλαιον, Θεοφρ. Ὀσμ. 39 τὰ δ'
ἀνθια πάντα ἀσθενῆ' || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ
ἀνθέων συνιστάμενος : Ἀθην. 12,524 D ἀνθια πολ-
λὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατασκευάζετο,

- άνθινη διακόσμησης, - άνθινα στέφανα: 2) ό έχων λαμπρόν, ζώηρον χρώμα, άνθιρόσ: "Επιγρ. μή έξέστω παρέρρηνη έχοντας... μή χροσία... μηδέ πορφύρεον Ιματισμόν μηδέ άνθινον μηδέ μέλανα, Λουκ. Δαιμον. 16 έοθίτα άνθινήν 3) άνθινα (τό) έσθίτες ζώηρον χρωμάτων φερόμενοι υπό τών έταιρών έν "Αθήναις: Φύλαγρ. 45' κ. τά ένδύματα τών ύποδουομένων τούς σατύρους κατά τά "Ανθεστήρια: || άλληγορ. ό ζώηρός, ό σαρκαστικός, ό τραχύς τήν έκφραση: "Ερατοσθ. π. Διογ. Α. 4, 52 τήν φιλοσοφίαν άνθινα ένέδωκε (ό Βίων, έκφέρων τά άποφθέγματα αυτού σαρκαστικός, ώς έν σατυρικό δράματι: 4) Σουδο, «άνθινός, ό έξ άνθέων, και ό καρός».

άνθινος (ή-όν) ό άνθινός βλλ.

άνθιον (τό) λέξις όρφική σημαίνουσα «τό έαρ διά τήν φύσιν» έν Κλημ. "Αλ. Στραμ. 676.

άνθιον (τό) μικρόν κληδόν, λουλούδι: Διοσκ. 4, 153.

άνθιππάξομαι έφιππος όρμώ κατά τινος.

άνθιππάρχης (ό) ό άντι τού Ιππάρχου, ύποδιοικητής τού Ιππικού: Αυδ. "Αρχ. 1, 38.

άνθιππασία (ή) γυμνάσια Ιππικής μάχης, ή υπό στρατιωτ. σωμάτων Ιππικού φευδομάχη: Ξεν. "Ιππαρχ. 5, 4 έν τοίς μετά φίλιας άνθιππασίαις.

άνθιππεύω Ιππεύων φερόμαι έναντιον άλλου: Ξεν. "Ιπικ. 8, 12 ήν δέ άνθιππεύωνιν άλλήλοισι.

άνθισμα (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ένδυμα ζώηρου χρωμάτων: Κλημ. "Αλ. 258 τήν μοιχαλίδα δεικνυσι τά άνθισματα 2) νεώτ. κ. δημ. έκφρασις άνθέων, άνθισση, λουλούδιασμα: άνθισμα τής άμυγδαλίδε, τής τριτανφυλλιάδε: || κ. μφ. ή άκήη: τό άνθισμα τών τεχνών 3) άσθένεια τις τού οίνου.

άνθισμένωσ-π-ο δημ. μχ. παθ. τό άνθίζω βλλ. ό έχων άνθισιν, έπι φυτών κ. έπι τόπων.

άνθισμός (ό) μγν. τό καθίσταν σκληρόν τό βαφέν.

άνθισταμαι νεώτ. άόρ. β' άντέστην ποιούμαι αντίστασι, έναντίωσιν, προβάλλω άμυαν, άντέχω άμυνομένοσ, άντίστέκομαι: άντέσθησιν έρωμαίνωσ, - άνθίστανται άνάμενοντες έπικούριαν 2) μφ. άρούομαι, δέν ύποχωρώ είς ποράκιησιν ή άπαίτησιν ή πάθος, έναντιούμαι: άνθίσταται είς τόν συμβιβασμόν, - έκείνη άντέσθη τίς τάσ παρακλήσεισ του, - άνθίσταται είς τάσ όρμάσ του.

άνθισταμένη (ή) νεώτ. βοταν. κ. άνθιστήρια (ή) γένος φυτών ποωδών, πολυετών, νομευτικών και κτηνοτροφικών τής οικογεν. τών άγρωσιδών.

άνθιστάμην μγν. άντι άνθιστημ βλλ.

άνθιστημι μέλλ. άντιστήσω, άόρ. β' άντέστην, μέσ. μέλλ. άντιστήσασθαι, άόρ. άντεσθίστην, άόρ. α' παθ. άντεσθήην, παρακ. άνθέστηκα, στήνω όντιθέτωσ: Θουκ. 4, 115, 2 πύργον ζύλινον έπ' οίκημα άντέσθησιν: || συνιστώ, Ιδρώ ένάμιλλωσ ή κατ' άντίθεσιν πρόσ τι: αύτ. Ι, 105, 6 "Αθηναίοι τροπαίον έστησαν: οι δέ Κορινθίοι άνθίστασαν τροπαίον και αύτοί (όμοίωσ έστησαν, διεδικούντες Δηλονότι τήν νικην, Γιλούτ. Νομ. 834 Α παλαστικήν άντιστήσαντες τή του παγκρατίου μάχη 2) στήνω άπέναντι πρόσ παραβολήν, πρόσ σύγκρισιν, παραβάλλωσ: Πλούτ. Θσα. Ι τόν οικιστήν "Αθηνών άντιστάσαι και παραβαλείν τώ πατρι τής "Ρώμησ 3) παθ. άνθίσταμαι Ισταμαι άντιθέτωσ πρόσ τινα, έναντιούμαι, άντιμαχομαι τινι: "Αλ. Υ 70 "Ηρσ δ' άντέστη "Αρτεμιοι Ιοχάεινα, Σοφ. "Αν. 256 πρόσ τήν άνάγκην ούδ' "Αρης άνθίσταται, Δημ. 242, 9 τούς άνθιστάμενους τοίς ήμετέροισι βουλήμοισιν 4) έπι πραγμάτων, άποβαίνω άντιθέτωσ, δυσμενώσ: Θουκ. 5, 4, 6 έν δέ Γέλα άντιστάνοσ αύτώ τώ πράγματι ούκέτι έπι τοίς άλλωσ έρχεται (κακόσ άποβάλλοντ τών πραγμάτων), Δημ. 450, 15 έν τά παρ' ύμιν τών άκουόντων άντιστή (όν ήμασ διετέθητε δυσμενώσ: 5) νεώτ. άνθίσταμαι βλλ.

άνθιστορικός-ή-όν νεώτ. ό αντίθετοσ πρόσ τήν Ιστορίαν, πρόσ τήν Ιστορικών τρόπον, πρόσ τήν έκ τής Ιστορίας έπιστήμην: Κ. "Ασώδ. 33 **άνθιστορική** σχολή του Δικαίου.

άνθιστός-ή-ό δημ. ό έχων άνθη, ό άνθισμένος, έπι φυτών.

άνθιστώ-άω παλαιός τ. του άνθιστημι βλλ.

άνθιτης (ό) παλαιοιτ. πών άπολιθωμα φυτού ή άνθουσ, όταν δέν είναι δυνατή ή διεκρίωσις και κατάταξις αύτου.

άνθο- καταλ. ρηματική έν Βοιωτ. "Επιγρ. άντι ναντο: άπεγράφανθο.

άνθοβαφείσ-έωσ (ό) μγν. κ. μσν. βαφείσ: Μ. Βασίλ. 2, 55 C συνάγουσι τοίς άνθοβαφείσ.

άνθοβαφής-έσ μγν. κ. νεώτ. ό βαφαιμένος είς χρώμα λυθρόν, ζώηρον: Ξεξτ. Έμν. Π. 1, 148 άνθοβαφής έσθήσ, Λουκ. Έρωτ. 41 άνθοβαφή πέδιλα 2) νωότ. ζωολ. πτηνά προσιχώροσ τής οικογεν. τών νεκταριδών, Ιθαγενή τής "Αφρικήσ.

άνθοβαφία (ή) μγν. ή δι' άνθρών, ζώηρον χρωμάτων βαφή: Πλούτ. π. Στόβ. 60, 10 κομωτικήν ήσαν και άνθοβαφίον.

άνθοβαφικός-ή-όν μγν. κ. μσν. ό τής άνθοβαφίαισ: "Ιω. Δωσασκ. 2, 855 C άνθοβαφικήσ χροιάσ ποικιλώτερον.

άνθοβαφείσ-ον μσν. άνθοβαφής βλλ.: Κασάρ. Διαλ. 2, 109, 612 άνθοβάφω περιβολή.

άνθοβάφωσ (ό) μγν. ό βαφείσ, ό βάφωσ δι' άνθρών χρωμάτων: Μανέθ. 2, 326 άνθοβάφουσ άλλων άπο θηκατό κόχλων.

άνθοβωλον (τό) νεώτ. ζωολ. έντομον κολεόητερον τής οικογενείασ τών βροχμυλύτρων.

άνθοβόθριον (τό) νεώτ. ζωολ. σκόληξ παρασιτικός έκ τών κεστωδών, άπαντών είς τά έντερα Ιγθύων τής οικογενείασ τών καρχαριδών.

άνθοβολή (ή) δημ. κ. άνθοβολία ή άνθισσι, ή άνθηφορία, τό λουλούδισμα: δ. τραγ. του Μάρτη τό φυλλοορίασμα, τ' "Απρίλη ή άνθοβολή 2) κ. άνθοβολία τό βάλλειν, ραινειν δι' άνθέων, ά. λουλουδορόντισμα: Σολωμ. κι έστεκε μέ ταπεινωσ στήν τόση δόξα αύτή | όλόλαμνη, όλοστόλιση άπ' τήν άνθοβολία.

άνθοβόλημα (τό) νεώτ. κ. δημ. ή άνθοβολή βλλ. 2).

άνθοβόλησις-έωσ κ. νεώτ. ή έκφωσις άνθέωσ: Γεωπ. 10, 2, 10 πρό τής άνθοβόλησεωσ.

άνθοβόλια (ή) νεώτ. βοταν. άνθόρροισ βλλ.

άνθοβόλοσ-ον μγν. Ιδ. γρ. καδ. άνθοβόλοσ | ό δι' άνθέων κεκαλυμμένοσ, κεκοσμημένοσ, ό λουλουδοστόλιστοσ: ΑΠ 9, 270 στέφασ δ' άνθάβολον κρατόσ τρίχα.

άνθοβόλοσ-ον νεώτ. ό έκφυών άνθη, έπί φυτών: έκ τών άνθοβόλων δένδρων άρωματικώτερα τά κητροειδή 2) κατά γρ. κωδ. ό άνθόβόλοσ βλλ.

άνθοβόλω-έω (δημ. -άω) κ. νεώτ. κ. δημ. καλύπτω, περιβάλλω, κοσμάω δι' άνθέων: Μελέαγρ. ΑΠ 5, 146 ώσ άν... "Ηλιοδώρασ εύλαδοκαμον χαιτήν άνθόβωλοσ στέφανωσ 2) κ. νεώτ. κ. δημ. βάλλω δι' άνθέων, ραινώ μέ άνθη κ. παθ. ραινώμαι μέ άνθη: Πλούτ. Τίομν. 57 αύτόν... έξέχοντο και παρέπεμπον άνθοβόλούμενον, - άνθοβόλοισ τούς νικητάσ άπό τών έξώστών, - άνθοβόλοισαν τή νύφει 3) κ. νεώτ. κ. δημ. έπι φυτών άναδιδω, φύω άνθη, είμαι είς άραν άνθησεωσ: Γεωπ. 10, 2, 10 και άνθοβόλει και βάστανται τά δένδρα, - αι άμυγδαλαί άνθοβόλοισι πρώττωσ, Ζερό. Στοχ. Μον. 2 άνθοβόλασι στό φώσ έκεί μέ πλάση 4) νεώτ. άποβάλλω, ρίπτω τά άνθη μου, άνθορροώ έπι φυτών 5) δημ. συνεκδ. αναδίδω εύώδιον, ά. συνηθέσ. άνθοβόλοω, έπι άνθισσεωσ: άνθοβόλοισ ό τόπος άπό τής νερατζιάε, **άνθοβόλοσ** (ό) ό ολιγοί βόσκων άνθη, ό άνθοκόμοσ: Σοφ. Απ. 31.

άνθοδότριον [τό] νεώτ. ζωολ. άνθοδότριον βλ.λ.
άνθοδότρυς [ό] βοτρωύδης άνθοταξία βλ.λ.
άνθοδοράχτι [τά] νεώτ. ζωολ. περιληπτ. όν. μαλακίον πινών του άθροίσματος των γαστροποδών.
άνθοδοριθής-ής νεώτ. ό άνθέων πλήρης, ό άφθονο έχων άνθη : άνθοδοριθής κήπος, - διακόσμησης.
άνθοδορική [ή] νεώτ. τό άφθόνως, συνεχώς ραίνει δι' άνθέων, ή ως βροχή πλιττοσα άνθοβολή.
άνθογαλα-κτος [τό] νεώτ. -τό άνθος, τό έξανθούμενον άπό του γάλακτος, τό άφρόγαλα, ή κορυφή [άρχ. γραβς], ά. κρέμα, καίμακι.
άνθογαλακτώματρον [τό] νεώτ. όργανον μετρήσεως του έν τή γάλακτι περιεχομένου άνθογάλακτος.
άνθογέννητος [-η]-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ό έκ των άνθέων παραγόμενος : τό άνθογέννητον μέλι.
άνθογνώστης [ό] νεώτ. ό γνωρίζων να καλλιεργή τά άνθη, ό ειδήμων άνθοκόμος.
άνθογομαράκι [τό] δημ. παιδιά τις καθ' ήν οι παίκται ύπερηηδώνσι δι' άνοικτών σκελών ένα έξ αυτών κίπντοτα, στηρίζοντες τάς χείρας επί των νώτων αυτού.
άνθογόνια [τά] νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας των όρχοειδών.
άνθογορμητής [ό] -νεώτ. όρυκτολ. ό άνθοφυλλήτης βλ. λ.
άνθογορμώ-ώ μπν. άνθηρώδς, ζωηρώδς και μετά χόριστος περιγράφω : Φιλ.Ι,33,19 εχχορισαν ήθογορμώι.
άνθογυάλι [τό] δημ. ύέλιον άνθοδοχείον : Ζερβ. Στοχ.Μον. σάν άνθισμένο λεμονιάς κλαρί μέσ' άνθογυάλι.
άνθοδενύτρον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας των έρεικοειδών.
άνθοδρασία [ή] νεώτ. ή άνθοταξία βλ. λ.
άνθοδραση [ή] νεώτ. δραση άνθέων, μάτος λουλουδία, μπακιέτο· 2) μιν. τό έκ συγγραφών, [δίω-ως ποιητών, άπάνθισμα, άνθολογία, άνθολόγιον βλ.λ.
άνθοδρασμος [ό] νεώτ. βοταν. ό άνθοδότριον, άποτελούμενος έκ μεγάλου ή μικρού άθροίσματος άνθέων, όμοσ έκφουμένου,δημ. λουλουδόφουστα [ή].
άνθοδραστής [-έτρα] νεώτ. κ. δημ. ό άσκών την τέχνην του κατασκευάζειν άνθοδρασμα, μπουκέτα.
άνθοδρατική [ή] νεώτ. ή τέχνη του κατασκευάζειν άνθοδρασμα.
άνθοδρατικός-ον κ. νεώτ. επίθ. τής μελίσης, ή οισει επί των άνθέων διατωμένη, ή άπό των άνθέων λαμβάνουσα την τροφήν : ΑΠ 5,62 άνθοδρατε μέλισσα· 2) νεώτ. ζωολ. πτηνά τής οικογενείας των σπιζιδών, [βαγενή των τροπικών.
άνθοδρακίη [ή] νεώτ. τό άνθοδοχείον : Κουμαν. Σ.Ν.Α.82.
άνθοδρόκος-ον ό δεχόμενος τά άνθη : Μόσχ. 2,34 έχον δ' έν χερσιν έκάστη άνθοδρόκον τάλαρον [άνθοδοχείον].
άνθοδρούς-οντος [ό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας των ήπποκρατιδών.
άνθοδοχείον [τό] νεώτ. άνθοδόκον άγγειον, δοχείον άνθέων, βάζο για λουλουδία.
άνθοδοχή [ή] νεώτ. βοταν. μέρος του άνθους, τό άφ'ου έκφύονται τά διάφορα όργανα του άνθους, άλλως θάλαμος.
άνθοδροσοτολιζω δημ. ποι. δροσιζών έξωραίζω, οισνει δι' άνθέων δροσερών κοσμών [Σολωμ. μπφρ. "Άνοιξη 14 και τό άνθοδροσοτολιζει με τ' άκοιμητα νερά.
άνθοδότης [ό] νεώτ. ζωολ. γένος μικρών κανθάρων διατωμένων επί άνθέων, τής οικογενείας των μελιμυιδών.
άνθοζωα [τό] νεώτ. ζωολ. περιληπτ. όν. ζώων κοιλεντεριωτών, προσεφυκότων επί του θαλάσσιου πυθμένος, ά: κοραλλοειδή βλ. λ.

άνθοδρασία [ή] νεώτ. ή διάταξις των όργάνων του άνθους, οίον ή κυκλική, ή σπειροειδής κτλ.
άνθοκάνιστρον [τό] νεώτ. ή έν κανίστρο ή έν σχματι κανίστρον κατασκευασμένη άνθοδέμη.
άνθοκάρηνος-ον μπν. ό έχων μεκοσμημένην την κεφαλήν δι' άνθων : Όπν.Κυν.4,235.
άνθοκάρπα [τά] νεώτ. βοταν. περιληπτ. όν. των δένδρων, εις ώς τους καρπούς ύπεισέρχονται όργανα του άνθους αυτών, οίον έν τοις καρποίς κέδρων ή κυπαρίσσων· || κ. ό τοιοότος καρπός.
άνθοκάρηνητος-η-ο[ν] νεώτ. ό παποικιμένος με άνθη : Κ.Παπαρρ. έν Κουμν.Ν.Α.82.
άνθοκαρα [τά] νεώτ. βοταν. γένος φυτών μονοοίκων του άθροίσματος των ήπατικών.
άνθοκαρπείς [-ίδος] [ή] νεώτ. βοταν. γένος θαμνοειδών φυτών τής οικογενείας των σαλιγγογλωσσιδών ου δύο είδη καλλωπιστικά.
άνθοκαρτεία [οί] νεώτ. παλαιοντ. περιληπτικής διάφορα βρωύφια εύρισκόμενα έν άπολιθώσει, ύπαγόμενα εις τό άθροισμα των ήπατικών.
άνθοκάρως [ό] νεώτ. βοταν. ά. άνθοκαρα βλ.λ.
άνθοκαρτώτεια [τά] νεώτ. βοταν. περιληπτ. τά γένη φυτών άνθοκαρα βλ.λ., κ. μονόκλεια.
άνθοκάρφαλα [τά] νεώτ. βοταν. γένος φυτών μονοειδής τής οικογενείας των έμβροδοανοειδών, [θαγενής τής Κίνας.
άνθοκήπιον [τό] νεώτ. κήπος έν φ' καλλιεργούντα άποκλειστικώς ή κυρίως άνθη είτε έν ύπαιθρω είτε έν θερμοκηπίοις.
άνθοκήπιος [ό] νεώτ. άνθοκήπιον βλ.λ.
άνθοκλάδι [τό] δημ. κ. άνθοκλάδος [ό] κλάδος άνθισμένου φυτού, [δίωας κοσμητικοί, άνθισμένο κλαρί.
άνθοκλάδο [τό] άνθοκλάδι βλ.λ.
άνθοκλειστα [τά] νεώτ. βοταν. γένος φυτού μονοειδής του άθροίσματος των ήπατικών.
άνθοκοκκινάδι [τό] δημ. έπιχαρι οισνει άνθους έρύθημα των παρειών : δ. τραγ. δάναισέ μου τ' άνθι σου | τ' άνθοκοκκινάδι σου.
άνθοκοκκινών [τό] νεώτ. ό κήπος έν φ' καλλιεργούνται ειδημόνος και έπιμελώς φυτά άνθοφόρα και γενικώς κοσμητικά.
άνθοκομία [ή] νεώτ. κ. άνθοκομική τό έργον του άνθοκόμου, ή ειδική καλλιέργεια και έπιμέλεια άνθοφόρων φυτών· 2) είδ. ό κλάδος τής φυτοκομίας ό πραγματευόμενος τά τής καλλιέργειας, διατηρήσεως και βελτιώσεως άνθοφόρων και καλλωπιστικών φυτών.
άνθοκομική [ή] νεώτ. ή άνθοκομία βλ.λ.2).
άνθοκόμος [-α]-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ό παράγων άνθη, άνθοφόρος : ΑΠ 10,6 άνθοκόμοι λιμώνες· 2) ό ποικίλον έχων χρώμα : Όπν.Κ.2,190 άνθοκόμος ολωνός· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ό κομών άνθη, ό ειδικός άσχολούμενος εις την άνθοκομίαν βλ.λ.· 4) νεώτ. ζωολ. γένος μικρών έντόμων κολεοπτέρων τής οικογενείας των μαλακσδερίμων.
άνθοκομώ-ώ κ. νεώτ. παράγω άνθη : Έπιγρ. ΑΠ7,321 γαία φίλη ερινιάς άνθοκόμοι βοτάνας· 2) κ. νεώτ. περιπούμαι άνθοφόρα φυτά, καταγίνομαι εις την άνθοκομίαν.
άνθοκόπα [τά] νεώτ. ζωολ. έντομα ύμενόπτερα τής οικογενείας των μελισσιδών.
άνθοκορίς [-ίδος] [ή] νεώτ. ζωολ. μικρόν στιλπνώδες μέλαν έντομον τής οικογενείας των άνθοκοριδών του άθροίσματος των ήμιπτέρων, ζών επί φυτών εις έλώδεις τόπους.
άνθοκόσημος [-η]-ο[ν] νεώτ κ. δημ. ό δι' άνθέων έστολισμένος : άνθοκόσημος αξώστης - έξέδρα - αίθουσα.
άνθοκόσμος [ό] νεώτ. κ. δημ. τό σύνολον των άνθέων, ά. δημ. λουλουδοκόμος.
άνθοκράμνη [ή] νεώτ. βοταν. ή λευκοκράμνη.

ἀ. κράμβη ἢ λαχανώδης κεφαλωτή, φυτὸν κηπευτὸν ἐδώδιμον· δημ. κουνουπίδι, καρναμπί, καρναμπί· ἢ κ. τὸ ἐκφυλισμένον ἐκ τῆς λευκοκράμβης ἢ τὰ παραδαστήματα ταύτης, δημ. μπρόκολο, παραπολίνα.

άνθοκρατώ-έω μτγν. κρατώ, εἰμι κύριος τῶν άνθέων· Λοκ.Ψευδολ.24.

άνθόκρῖνον [τό] τὸ άνθος τοῦ κρῖνου, τὸ άνθισμένο κρῖνο· Ἰ.Γρυπάρη Σκαραβ. Αἰγ' άνθόκρῖνα ἀφροῦ ἔχουσε μείνει.

άνθόκρινος [ὁ] νεώτ. παλαιοφυτ. γένος κρινοειδῶν ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει, ἀ.κρυσταλλόκρινος. **άνθόκροκος-ον** ὁ κροκοθαφής ἢ ὁ ποικίλος ἀγ' άνθέων διυφασμένος· Εὐρ. Ἐκ.47 ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' άνθόκροκοῖσι πῆλαις [σχόλ. ἐν ποικίλαις μετάξαισι κροκοθαφείσι].

άνθοκυάναι [οἱ] νεώτ. χημ. γλυκοῦνται βλ. λ. ἀποτελοῦμενοι ἐκ σακχάρων καὶ ζυμωαραγῶνων τοῦ φλαβιδίου, παρεχόντες τὸν κυανῶν, τὸν ἐρυθρὸν καὶ τὸν ἰώδιον χρωματισμὸν εἰς τὰ άνθη καὶ εἰς πολλοῦς τῶν καρπῶν καὶ εἰς τινα τῶν φύλλων.

άνθοκυανθῖναι [αἱ] νεώτ. χημ. εἰδικαί τινας άνθοκυάναι βλ. λ.

άνθοκυανθῖνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἡ χρωστικὴ οὐσία, τῶν άνθέων καὶ πολλῶν καρπῶν καὶ φύλλων, ἀ' άνθοκυάναι βλ. λ.

άνθόκῦρτις-ιδος [ἡ] νεώτ. παλαιοζ. γένος πρωτοζῶων ἀκτινοζῶων τῆς τριτογενούς περιόδου, εὐρισκόμενον ἐν ἀπολιθώσει.

άνθόκωνον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἡπατικῶν.

άνθόλατρεία [ἡ] νεώτ. ἡ λατρεία εἰς άνθη· ἢ ἡ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὰ άνθη· 2) ἡ δι' άνθέων τελευτήνη λατρεία.

άνθόληπτος-ον νεώτ. ὁ ὑπερβαλλόντως φιλανθής. **άνθόλια** [τὰ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κωδωνοειδῶν.

άνθόλιθος [ὁ] νεώτ. παλαιοφυτ. περιληπτ. τὰ ἀβροσιματα φυτικῶν ἀπολιθωμάτων, ὧν δὲν δύναται να γίνῃ ἢ εἰς εἶδος ἢ καὶ γένος κατάταξις δ. άνθοφυλίται κ. άνθόλιται.

άνθόλιθῖς [ὁ] νεώτ. παλαιοφυτ. ὁ άνθόλιθος βλ. λ. **άνθολκῆ** [ἡ] ἢ πρὸς τούναντιον ἔλιξι, ἀντίστασις, ἀντιπραξις· Πλουτ.Λοικ.1' άνθολκάς Λουκοῦλλα κ. καὶ διατριβὸς ὁπίωυ μηχανώμενος.

άνθολκάς-όν ἀντίρροπος, ἀντίρῶν· Ἰάμβλ. Προτρ.356 τὰ άνθολκά καὶ κωλυσιεργα τοῦ φιλοσοφεῖν· Ἦσ. ἐν λ. « ἀντίρροπον, ἑτεροκλήνες ».

άνθολαγῆ [ἡ] δημ. κ. άνθολοῆ τὸ συλλέγειν άνθη, τὸ άνθολόγημα· ὁ.δίστ. θὰ πᾶς πὸ κάμπος καὶ βουνὰ άνθολοῆ νὰ κᾶνω· καὶ τ' άνθολοῖ μου μπροστὰ στὴν πόρτα σου θὰ βᾶνω.

άνθολόγημα [τό] μsn. νεώτ. δημ. κ. άνθολόγημα ἢ πράξις τοῦ άνθολοῦ, τὸ συλλέγειν άνθη· 2) δημ. φυτοκομικῶς, ἡ ἀραιώσις τῶν βομβύκων άνθέων, ἡ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς άνθισης τοῦ ἀποκοπῆ τινῶν ἐκ τῶν άνθέων πρὸς ἐνίσχυσην καὶ εὐδοκίμησιν τῶν ἀπολειπομένων, πρβλ. κορφολόγημα· 3) μsn. ἀντὶ άνθολογία βλ. λ.

άνθολόγ[η]σι [τὸ] δημ. περιληπτ. πολλὰ ὅμοια ποικίλα άνθη, πλῆθος άνθέων· ἢ ἀφροσὸν άνθισης· τ' άνθολοδὶ τοῦ κάμπου, - τοῦ κήπου.

άνθολογία [ἡ] κ. μsn. κ. νεώτ. κ. δημ. συλλογὴ άνθέων, άνθολόγημα· 2) μτφ. ἐπὶ βιβλίων, τὸ συγκεκριμενον ἀπὸ ἐρανίσματα ἐξ ἄλλων συγγραφικῶν ἔργων, ἰδίως ποιητικῶν ἢ γνωμολογικῶν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ συνθέσαντος αὐτοῦ, ὅστις συνέλεξε τὰ κἀλλίστα, οἰονεὶ τὰ άνθη, τῶν ἐξ ὧν ἠρανίσθη, ἀ. μsn. άνθολόγιον βλ. λ.· άνθολογία Παλατινή, - Πλανοῦδη, - Κεφαλά· ἢ κ. ἡ πράξις, ἡ ἐνέργεια τῆς τοιαύτης ἐξ ἄλλοτριῶν συγγραφῶν ἐκλογῆς· Λοκ.Ἀλλ.δ. κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος

[ἐκ τῶν συγγραφῶν] ἐπιδεικνύμαι τοῖς άνθρώποις·· καὶ ἐμὲ ζῆλοισθὶ διὰ τὴν άνθολογίαν· ἢ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἢ τοιαύτη κατ' ἐκλογὴν εἰς ἐν βιβλίον ἐκδοσις ποιημάτων διαφόρων ποιητῶν ἢ καὶ λαϊκῶν τοιούτων· Λυρικὴ άνθολογία, - νεοελληνικὴ άνθολογία.

άνθολογικός-ή-όν μsn. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ άνθολογεῖν ἀναφορῶμενος ἢ μsn. άνθολογικά [τὰ] βιβλία τ' ἐπὶ συλλογῆς άνθέων.

άνθολογικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον άνθολογίος βλ. λ.

άνθολόγιον [τό] μτγν. κ. μsn. συλλογὴ άνθέων· Κλημ.Ἀλ.Προτρ.14 βούλει καὶ τὰ Φερραφότης άνθολόγια διηγιῆσαι σοι καὶ τὸν κάλασον· 2) μτφ. ἀπάνθυμα ἐπιγραμμάτων, ποιημάτων, γνωμῶν ἐκκλησιαστικῶν ὅμοιον κττ., ἀ. άνθολογία· Σουῖδ. ἐν λ. Διογενεαῖος, ἐπιγραμμάτων άνθολόγιον, - Ἰωάννου Ζτοβαίου άνθολόγιον, - άνθολόγιον τοῦ ὁλοῦ ἐνιαυτοῦ περιέχον τινὰς καὶ ἑτέρας ἀναγκαίας ἀκολουθίας.

άνθολόγος (-α)-ο[ς] κ. δημ. ὁ εἰς τὰ άνθη φοιτῶν· ΑΠ12,249 άνθολόγοισι θέλουσα ποσοῖν ἀφάσασθαι χρωτὸς· ἢ αὐτ.95 κάλλεως άνθολόγοι Χάριτες [τοῦ κάλλους ἐκλογεῖς]· 2) δημ. ὁ συλλέγων ἢ ὁ ἐπιμελούμενος άνθη· ἢ κυρίως ὁ ἔχων ὧς ἐπάγγελμα τὸ πωλεῖν άνθη· ἢ ὁ καταρτιζὼν άνθολόγιον βλ. λ.2).

άνθολογῶ-έω ἢ δημ. -έω] κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω άνθη· άνθολογαῖς σὲ ζῆνο κήπο· 2) κ. δημ. ἐπὶ μελισσῶν κ. μεσ. -ομαι ἐσθίω, ροφῶ τῶν χυμοῦ άνθέων, συλλέγω ἐξ άνθέων μέλι· Ἀριστοτ.Ε132 αὶ δὲ άνθρονη ζῶσι μsn οὐκ άνθολογούμεναι ὡσπερ αὶ μέλιττα· 3) ἐν ὄρεσι, συλλέγω φυτὰ· Ἰππ.πρὸς Κρατ.127B,43 παρὰ λίμνας βοτάνης άνθολογησάι· ἢ κ. παθ. δρέπεμαι, συλλέγομαι· Γεωπ.11,26,2 [ὁ κρόκος] άνθολογεῖται ὅταν εὐχρησθῇ· 4) κ. νεώτ. ποιούμαι ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων μερῶν συνόλου κττ., διδασκαλίας τινὸς ἢ συγγραμμάτων κττ., ἀπανθίζω, καταρτίζω άνθολογίον βλ. λ.2)· Ἀνώμυμ. π. Ρητ.3,57,7 τὸ ἐν τούτοις σοφῶν άνθολογησάει καὶ ἀπαταμεισάει τῷ λογισμῷ· ἢ άνθολόγησεν ἐκ τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τὰ ἀριστα.

άνθολολοῦσα [τὰ] δημ. περιληπτ. κηπευτὰ καὶ ἄγρια άνθη ὁμοῦ τεθειμένα.

άνθολοφ-οπος [ἡ] μsn. ἡ ἀντιλόπη βλ. λ. **άνθολοφία** [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος μονοκτυληδῶνων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ῥαδιοειδῶν.

άνθολύθη [ἡ] νεώτ. βοταν. ἡ άνθόλυθα βλ. λ.

άνθολύσις-κος [ἡ] νεώτ. βοταν. περιληπτ. αἱ καποῦσαι μεταμορφώσεις τῶν διαφόρων μερῶν τῶν άνθέων, οἷον ἡ μετατροπὴ τῶν στήμονῶν εἰς πέταλα καὶ τούτων εἰς σέπала καὶ εἰς τῶν σεπάλων εἰς φύλλα ἢ βράκτια.

άνθομανθῖς ἐς νεώτ. ὁ λίαν φιλανθής. **άνθομανθῖς** [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ άνθομανθοῦς, τὸ λίαν ἀγαπᾶντος τὰ άνθη.

άνθομεισῶσις [ἡ] νεώτ. ζωολ. κοιλεντερωτῶν θαλάσσιον ζῶων τῆς ὀμοταξίας τῶν κνιδόζῶων τῆς οἰκογενείας τῶν μεσοσπῶν.

άνθοματρία [τὰ] νεώτ. ζωολ. ἔντομα λεπιδοπτερα τοῦ ἀβροσιματός τῶν νυκτερίων, τῆς οἰκογενείας τῶν φαλακινιδῶν.

άνθομιλᾶ-έω συνομιλᾶ· Ἰππ.πρὸς Δαμᾶγ.1283,35. **άνθομοσις-ον** μsn. παρῶμοσις, προσῶμοσις, παρεμορφία· Τζέτζ.Ἰστ.10,908 γίγασσι δὲ άνθόμοσι· Ἰ.Αιστριμύγιος· εἰδικῶν ἄκλεινων.

άνθομοισίω-έω παρομοιάζω, συγκρίνω· Φιλᾶστρ. Ἐπιστ.2,367,7οὶ τὸν νόμον τῆ φύσει άνθομοιοῦσιντες.

άνθομολόγησις-εως [ἡ] ἀμοιβαία συμφωνία, σύμβασις· Γιολύδ.32,10,12 πλὴν ἀπὸ γε ταύτης τῆς άνθομολογήσεως, οὐκέτι τὸ μερικρίον ἔχω-

ρίσθη από του Παλυβίου' 2) όμολογία, μαρτυρία : Σεστ.Επιμ.Μ7,184 εξέταζομεν έκ της τών άλλων άνθομολογήσεως.

άνθομολογητής (ή) γλωσσ. ό ποιούμενος άνθομολογησιν, όμολογίαν, μαρτυρίαν.

άνθομολογία (ή) Γλωσσ. άνθομολογήσις βλ.λ.

άνθομολογούμεται -έομαι συμπάλλαμαι μετά τινος, κρίνω συμφωνίαν προς τινα : Δημ.894,26 άνθομολογησάμενος προς τούτον ώνήν ποιοῦμαι της νεώς 2) συνομολογῶ, παραδέχομαι : Διδόδ. 1,70 άνθομολογείσθαι δ' ήν αναγκαίον και τας κατά μέρος άρετάς αυτού, Ίωσ.Α18,10,3 και τας άμαρτίας άνθομολογούμενου 3) εύχαριστῶ τόν Θεόν : ΚΑ Λουκ.2,38 άνθωμολογείτο τῷ Κυρίῳ και έλάλει περι αυτού.

άνθουδή (ή) νεώτ. ζωολ. έντομον δίπτερον της οικογενείας τών νυκτιδών.

άνθουμίαι (τά) νεώτ. ζωολ. πτηνά της οικογενείας τών μελιττοφάγων τρεφομένα έξ έντόμων και έκ του νέκταρος τών άνθέων.

άνθουμιζέσαι (σαι) νεώτ. ζωολ. μικρά έντομα της οικογενείας τών μυιών, ζώντα επί ξύλων, χόρτων και άνθέων.

άνθουμια (ή) νεώτ. ζωολ. έντομα δίπτερα της οικογεν. των μυιδών, του άθροίσματος τών βραχυκέρων, μικρότερα της κοινής μυίας, λιαν βλαβερά εις τά φυτά, έφ' ών και διαίτανται.

άνθουμιζέω δημ. ειωδιάζω ως άνθος, αναδίδω άρωμα άνθους, μοσχοβολάω : άνθουμιζέι το ρουχο, - ό τόπος' μη. παθ. άνθουμιρισμός.

άνθουμιριστός-ή-ο δημ. ό αναδιδων εύωδιαν άνθους, άνθουμιρισμένος

άνθουναμα (τό) νεώτ. τό άπεσταγμένον ύδωρ άνθών χρυσομηλέας, άνθόνερο, άνθόσταμα.

άνθόνερο (τό) δημ. τό έξ άνθέων και ειδ. έξ άνθέων τών έσπεριδοειδών δι' άποστάξεως λαμβανόμενον ύγρόν, δ. άνθόσταμα.

άνθονοϊδα (ή) δημ. φυτόν φρυγανώδες της οικογενείας τών συνθιτών, βοταν. έλίγρυσον τό Ιταλικόν, δ. καλοκοιμιτιά ή λαγοκοιμιτιά.

άνθονόμος (ό) άνθονόμος βλ.λ.

άνθονόμος (ό) κ. νεώτ. κ. άνθονόμος ό άνθη νεμόμενος ή ό έχων άνθη προς νομήν έπιτήδεια : Αισχ.Ίκ.539 παλαιόν δ' εις γλνος μετέσταν ματέρος άνθονόμους έπωνάς (σχολ. «κατανομάς» = τας πλήρεις άνθέων νομάς) 2) νεώτ. ζωολ. έντομον κολεόπτερον έκ τών τετραμερών, της οικογεν. τών ρυγχοφόρων επιδλαθές εις τά φυτά, ίδιως εις την μηλέαν, την άπιδαν και τόν βάρθακα.

άνθονομῶ-έω νέμομαι, βσκαω άνθη, τρέφομαι δι' άνθέων : Αισχ.Ίκ.44 άνθονομούσας προγόνου βούξ έξ έπιπνοίας.

άνθονοστον (τό) νεώτ. ζωολ. μονοειδές γένος φυτών της οικογενείας τών λυθοφόρων.

άνθονοσθίβαι (οι) νεώτ. χημ. φυσικό γλυκοζίται εύρισκόμενοι έν διαλύσει εις τούς χυμούς φύλων, άνθέων και καρπών διαφόρων φυτών και προσδιόντες εις αυτά χρώμα κίτρινον ή πορτοκαλόχρουν.

άνθονοσθον (τό) νεώτ. βοταν. φυτόν ποώδες έτήσιον ή πολυετές της οικογεν. τών άγρωσιδών, χρήσιμον ώς χλόη και ώς σανός διά νομήν τών προδύτων, τών βοδών κ.ά. κτηνών.

άνθόοικα (τά) νεώτ. ζωολ. έντομα λεπιδοπτερα της οικογενείας τών νυκταλιδών.

άνθοοπαργωγή (ή) νεώτ. ή διά της άνθοοκομίας παραγωγή άνθέων.

άνθοοπλασιόσθαι-όμαι νεώτ. πλαισιόμαι, περιστέφομαι υπό άνθέων : Κουμαν.Σ.Ν.Λ.83 άνθοπλασιόσθον κοιμητήριον.

άνθόοπλακός (-ή)-ο(α) νεώτ. κ. δημ. ό δι' άνθέων πεπλεγμένος, λουλουδόοπλακός.

άνθοοπλέκω δημ. μη. παθ. άνθοοπλεγμένος ό πλέκων, ήτοι προς άλληλα συνάπτων, άρμόζων άνθη.

άνθοοπληθής-ές νεώτ. ό πλήρης άνθέων.

άνθοοπλημμύρα (ή) νεώτ. μεγάλη άφθονία άνθέων.

άνθοοπλιζέω έπίσης όπλιζέω τινά έναντιον άλλου ώπλισμένου : Νικήφορ. έν Ρ 1,514,15 χείρα μανικήν προς μουσικήν άνθώοπλισε δεξιάν' || κ. μεσ. κ. παθ. : Ευρ.Ίκ.666 Ιππεύσι δ' Ιππήξ ήσαν άνθώοπλισμένοι, Ξεν.Οικ.8,12 πολλοίς μηχανήμασιν άνθώοπλισται προς τά πολέμια πλοία, αύτ. Έλλ.6,5,7 και αύτοί άνθώοπλισαντο.

άνθόοπλις-εως (ή) μον. όπλις έναντίον ώπλισμένου : Ν.Χων.Χρον.159 C όρών δε ως άματιάς έστι προς βασιλείαν πλεονεκτοῦσαν άνθόοπλιση' || γεν. ό πολέμιος, ό αντίμαχος.

άνθοοπλίτης (ό) κ. μον. αντίπαλος όπλίτης : Λυκόφορ.64 τετραμένος προς άνθοοπλίτου, Εύστ.Πιν.275,75 ού μόνον τών άνθοοπλιτών καταφέροντο οι του Άνθρονίκου.

άνθοοπλοκάδι (τό) δημ. περιπλεκόμενος, έρηπηστικός κλάδος φυτού ήμισθίμενος συνθη. εύχρ. εις πληθ. : τ' άνιόκλιμα γέμισε άνθοοπλοκάδια 2) τό έξ άνθέων συμπεπλεγμένον άπαρτιζόμενον, οίον στέφανος, ταινία έξ άνθέων κττ.

άνθοοπλοκία (ή) μηγν. τό πλέκειν άνθη : Κατάλ. Κωδ. Άστρολ.8,209,9.

άνθοοπλοκος-ον μηγν. κ. νεώτ. ό πλέκων άνθη.

άνθοοπνοή (ή) νεώτ. κ. δημ. ή έξ άνθέων αναδιδόμενη εύωδία : Νηρβ.Παγὰ Λαλ.30 εύώδιασες τό πέλαγος με την άνθοοπνή σου.

άνθόοπνους-ουν μον. ό άπονευον άνθέων εύωδίας : Λέων Μάγ.2,570,61 ζεανθόοπνους παίζε έφανάνθη.

άνθοοποικίλιτος-ον νεώτ. ό δι' άπεικονίσεως άνθέων πεποικιλμένος.

άνθοοποιός-όν μον. ό παράγων άνθη : Ίω.Δαμασκ.1,675 D ήκεις πλανήτιν προς νομήν έπιστρέφων την άνθοοποιόν.

άνθοοπόλεμος (ό) νεώτ. πόλεμος δια βολής άνθέων, τό βάλλειν κατ' άλλήλων άνθη.

άνθοοπόγων-ονος νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογενείας τών λυθοειδών.

άνθοοπωλείον (τό) νεώτ. πρατήριον άνθέων, κατάστημα ή παράπηγμα όπου πωλοῦνται άνθη και κοσμητικά φυτά.

άνθοοπώλης θηλ. άνθόοπωλις-ιδος κ. νεώτ. ό πωλών άνθη, ό έχων ως έπάγγελμα την πώλησιν άνθέων : Κατάλ.Κωδ. Άστρολ.8,211.

άνθοοπώλης (ή) νεώτ. θηλ. του άνθοοπώλου βλ.λ.

άνθοοπωλῶ-έω Ησ. κ. νεώτ. πωλῶ άνθη.

άνθοορίζω όρίζω άνθίθεως : Σχολ.Δημοσθ.523, 17 μηδ᾽ άνθοορισμένον ιδιωτικώς του ρήτορος' Ησ. « άνθοορισθήσεται' άντιπεθήσεται ».

άνθοορισμός (ό) μηγν. κ. μον. αντίθετος όρισμός : Γλωσσ. « όρος άντιπείθεμος τῷ όρω ».

άνθοοριστικός-ή-όν μον. ό κατά τρόπον άνθοορισμού βλ. λ. γενόμενος, ό εις άνθοορισμόν αναφερόμενος : Τζέτζ. Άνεκδ.4,15.

άνθοορρίζομαι μον. έπίσης και έγῶ όρρίζομαι.

άνθοορμῶ-έω είμαι ήγκυροβολημένος έναντι έχθροῦ : Οουκ.2,86,5 άνθόορμουν άλλήλοισ μελετώντές γε και παρασκευαζόμενοι την ναυμαχίαν.

άνθόορνηξ-ιθος (ή) πτηνόν της οικογενείας τών μελιττοφάγων.

άνθοορος (ό) ζωρ. άντορος, τό άπέναντι όριον : Πίνδ. Ηρακλ.1,60.

άνθοορραίνω νεώτ. ραίνω τινά με άνθη.

άνθόορρίζα (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτ. όν. τών φυτών ών τά άνθη εκφύονται από του ριζώματος ή από του έν τῇ γῇ καυλοῦ.

άνθόορροια (ή) μον. κ. νεώτ. ή ροή, πτώσις τών άνθέων' || βοταν. πάθησις τών φυτών προερ-

χομένη από τήν μη γονιμοποίησιν τών άνθέων και επάγουσα τήν πτώσιν αυτών.

άνθος-ους (τό) γεν. πληθ. άνθέων κ. νεώτ. δημ. ειδ. κ. άνθι (τό) κ. άνθος (τό) τό μέρος τοσ φυτοσ το περιλαμβάνον τά όργανα τής άνοπαγωγής και έν ψ άνταπίσσειται ό καρπός, δημ. ά λουλούδι, λούλουδο, πολλούδο : 'ιλ.8,89 έβνεα μελισάσάν πέτονται επ' άνθυσιν ελαρινοίσιν, 'Οδ. 1449 πρώτος νέμειαι τέρεν άνθρα ποιής, Πλάτ. Φαίδ.110 D δένδρα τε και άνθη και καρπούς' || νεώτ. τό ως άνθος μόνον έμφανιζόμενον ή καλλιεργούμενον, οσον το ρόδοον, τό χρυσάνθεμον κττ. || δημ. ή λ. έν χρ. Ιδίως περι τών άποφερρότων έδωδιμουσ καρπούσ άνθέων τών φυτών και τών δένδρων : άνθος τής λεμονιάσ - τής ντομάτάσ - του κήπου. 2) αυεκό, τό έξάνθημα τόσ προσώπου : 'Ιππ.Κωσικ.416' 3) πάν τό έξανθούμενον : Γεωπ.7,15,6 άνθος οίνου (τό σχηματιζόμενος άφάρσ τό παλαιού οίνου), Νικ.Όθρ. 257 άνθος χαλκού (ή επί του χαλκού έξανθούσα ούσία δικην ακωρίας : 4) νεώτ. ειδ. άνθος τοσ γάλακτος, άλλως άνθόγαλα βλ. λ. || κ. δημ. άνθος (τό) ή τέφρα, διότι οιολεί επανθει επί του άνδρακος 3) μητ. ή εκδήλωσισ τής άκμής, ή άνθηρότης : 'Ιλ.Ν 484 ήθησ άνθος, Ξεν.Συμπ. 8,14 τό μέν τής ώρας άνθος ταχύ δήπου παρακάζει, Πλάτ.Συμπ.183 Β άμα τή τοσ σώματάσ άνθει ληγονται, - τό άνθος τής ηλικιάσ (ή νεότησ) 6) κ.νεώτ. ό,τι τό έξέρρετον, τό εκλεκτόν, τό άριστον άξ όλων : Αίσχ.Περσ.59 άνθος Περιόδοσ είασ (οι άριστοι τών Περσών), Όουκ.4,133,1 έν τή πρόσ Αθηνάσων μάχη ό,τι έν αυτών άνθος άπωλώλει' || κ. νεώτ. τό κάλλιστον, τό εκλεκτότατον και επί παντός πράγματοσ : Αλοχ.Άγ.744 δηξιθιμουσ έρωτοσ άνθος, - τό άνθος τής ευγενείασ, - τής άριστοκρατίασ, - του έλληνικού στρατού. 7) ζωήρον, λαμπρόν χρώμα, Ιδίω έν ένικ. ή πορφύρα : Πλάτ.Πολ.557 C Ιμάτιον πάσιν άνθεισ πεποικιλμένον, αυτ.429 D) όπως δέξεται ό,τι μάλιστα τό άνθος (τό) άλουργών έρίων) : || ή σπιληνότησ : Όεογν.452 αιεί δ' άνθος έχει καθαρόν (χει σπιληνότητα, επί του χρυσού), πρβλ. κ. άνθινος.

άνθος (τό) κ. νεώτ. ειδοσ μικροσ πτηνού εκ των σκώληκοσφάγων έχοντοσ τό μέγεθος σπίνου : Αριστ.λ.21 592 β 25 οικεί δ' ό άνθος παρά ποταμόν και άλη' || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών ήεροβατικών του άεροσματοσ των οπισθοπυγιδών, τής οικουεν. των άγροδρόμων, άπαντών και έν άπολιθώμασι πάσειοκαινικών στρωμάτων (απτius).

άνθος (τό) δημ. κ. άθόσ (τό) ειδ. τό άνθος βλ. λ. δένδρον καρποφόρον ή μη και φυτών παραγόντων έδωδιμουσ καρπούσ : ό άνθος τής λεμονιάσ, - τής λυγαριάσ, - τής ελιάσ, τής κολοκυθιάσ, - τής πατατιάσ 2) ή άνθησισ, επί των αυτών : δέν κράτησαν οι ελιάσ άνθό (συνηθέοτ. άθό) - θειαφιζόμε τ' άμπέλια πάντα στον άθό τους. 3) κ. μητ. επί άνθρώπων, ή έν άκμή νεότησ : δ. τραγ. ήταν ό νιοσ στό άμμα του κι ή κόρη στον άνθό τής' || κ. ειδ. περι κόρης, ή παρθενιά : φρ. τής πάρε τον άνθό τής 4) μητ. τό κάλλιστον και έπρωχάτοον, επί συνόλου άνθρώπων και επί παντός πράγματοσ ή συνόλου πραγμάτων, έν ή σσημ. και τό άνθος βλ.λ., συγγ. άθέρασ βλ.λ. : χάθηκε στον πόλεμο ό άθόσ του χωριού, - άν μου πάρεσ τον άνθό πώσ θά πουλήσω τ' άλλα :

άνθοςταλιος (τό) νεώτ. όρυκτον. όρυκτόν σύνθετον έξ άνθάλουσιτου και βιοτίου.

άνθοςκαπής-ές νεώτ. ό δι' άνθέων κεκαλυμμένοσ ή ό δι' άνθοφόρων φυτών έπιστεγαζόμενος : άνθοςκαπής φέρετρον, - άνθοςκαπής ακιάσ.

άνθοςμια (ή) μητν. κ. μον. ή έξ άνθέων ευώδιασ, μοσχοβολιά : 'Ιω.Χρυσ.Όμ.4.

άνθοςμιας (τό) ό ευώδιον άνθέων αναδιών, ό ευωδιάζων, που μοσχοβολά, (ιδίως επί οίνου) ό μοσχάτοσ) : Αριστ.Πλ.807 οι δ' άμφορείσ οίνου μέλανοσ άνθοςμιοσ (μεστοί), Ξεν.Έλλ.6,2,6 τοūs στρατιώτασ . . ουκ έθάλειν πίναιν ει μη άνθοςμιασ ειπ' || κ. επί τόπου : Λοικ.Λεξιφ.2 άνθοςμια λειμύδης : Σουφ. « ή ώσ από τόπου άνθοςμιασ ή ώσ από είδοσ άμπέλου ».

άνθοςμιοσ-ον (τό) άνθοςμιασ βλ. λ.

άνθοςπαρτοσ (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. επί τόπου, ό έφ' ου όιολεί οσπρατά εκφύονται άνθη, ό έσπαρμένος δι' άνθέων, ό πλήρης άνθέων : άνθοςπαρτοσ έκτασισ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34 έμεισ επά στ' άνθοςπαρτοσ κι άνάμεσα στο μύρα' 2) μητ. ό έν ευτυχία, έν χαρά, ό ευδαιμονικόσ, περι τό βίου : εις τουσ νεονύμφομοσ ευχόμεθα βιον άνθοςπαρτοσ, - άνθοςπαρτοσ τής ζωής του ό δρόμοσ ήταν.

άνθοςπερμα (τό) νεώτ. βοταν. ή συσπερίωμασ των γεννητικών σφαιροεικόμων, άπαντώσα εις φυτά τινα θαλάσσια.

άνθοςπερμικά (τά) νεώτ. βοταν. τά περιέχοντα άνθοςπερμα βλ. λ. φυτά.

άνθοςπερνω δημ. σπειρω έν εκτάσει τνι άνθη : άλλώνω επί πνοσ τόπου άνθη' ευχρ. έν τή παθ. μητ. άνθοςπαρμένος = άνθοςπαρτοσ βλ.λ.

άνθοςσταγμα (τό) νεώτ. δημ. κ. άνθοςσταμα τό ευώδες ύδατικόν άπόσταγμα τό λυσιθιμένοον δια τής μεθ ύδατοσ άποσταζέωσ των άνθέων ή και άλλων καρπών διαφόρων έσπεριδοειδών. Ιδίωσ τής νεραντζέασ, ά. άνθόδροπο.

άνθοςστερμα (τό) νεώτ. βοταν. γένος δένδρων, έχόντων έναλλασσόμενα φύλλα, κοσμητικόν, τής οικουγενείασ των ευφοροειδών.

άνθοςστερμένος-η-ο δημ. ό δι' άνθέων έστεμμένος : Δ.δερβαρδ. έν Κοσμαν.Ν.λ 83.

άνθοςστεφανός (τό) νεώτ. στέφανοσ έξ άνθέων.

άνθοςστεφανώμωσ δημ. μητ. παθ. άνθοςστεφανώμωμοσ, στέφαν, στεφανώνω δι' άνθέων : Λασκαρ. Δοκιμ.Ποι.4 ώήμε κοιμείται άξόληνητα, άνθοςστεφανώμωμο.

άνθοςστεφανώτοσ-η-ο δημ. ό άνθοςστεφανώμωμοσ, άνθοςστεφής.

άνθοςστεφής-ές νεώτ. ό φέρων στέφανον έξ άνθέων, ό δι' άνθέων έστεμμένος, άνθοςστεφανώτοσ, άνθοςστεφανώμωμοσ.

άνθοςστεφής έπίηρ. νεώτ. κατά τρόπον άνθοςστεφής βλ. λ.

άνθοςτήλη (ή) νεώτ. έπιπλον, εις σχήμα στήλης ή στενού τετραγώνου ικριώματοσ, έν σχήματι τραπέζης χρησιμοποιοούμενον πρόσ τοποθέτησιν επ' αυτού άνθοδολής ή κοσμητικού φυτοσ.

άνθοςτοιχιά (ή) νεώτ. ή έν ευθεία ή καμπύλη γραμμή σειρά άνθοφόρων φυτών ή θάμνων ή περιβάλλουσα τάσ πρσιόασ των κήπων, μηροστούρο.

άνθοςτολιζω νεώτ. κ. δημ. κοσμά, στολιζω δι' άνθέων : ήνθοςτολιζάν τό φέρετρον, - τό μνημείο, - τήν αθώουσαν' κ. παθ. -ομαι κυρ. έν μεσο. σσημ. : άνθοςτολιζτικη ή πλαγιά, λουλούδιασιν ό κάμφοσ - άνθοςτολιζμένη ύψη.

άνθοςτόλισμα (τό) δημ. ή πράξισ και τό άποτέλεσμα του άνθοςτολιζω βλ. λ.

άνθοςτολισμάσ (τό) νεώτ. άνθοςτόλισμα βλ.λ. : ό άνθοςτολισμάσ του Έπιταφίου.

άνθοςτολιστής-ιστροσ δημ. ό δι' άνθέων στολιζών, ό έμπειροσ εις τό κοσμειν δι' άνθέων : δ. μοιρ. άνθοςτολιστήρασ ήρθανε, για να μου σέ στολιζου.

άνθοςτόλιος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό δι' άνθέων στολιζόμενοσ : δ. τραγ. Άρπία μου άνθοςτόλιος, Μάη μου κανακόρη, Σολωμ. εις θον. Μπαίρον 154 να, άνθοςτόλιος τραπέζι.

άνθoστομα (τά) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκόληκες τών πολυκαπιτών τής οικογεν. τών **άνθoστομαλλαι** (τά) νεώτ. βοταν. μύκητας τής οικογεν. τών ασκομυκήτων.
άνθoστρωμα (τό) νεώτ. κ.δημ. στρώσις δι' άνθών.
άνθoστρώνω νεώτ. κ. δημ. στρώνω με άνθη, άλλων, σκορπιζω άφθόνως άνθη εις τό έδαφος' || συνθη. χρ. τό παθ. κ. ώς μεσ. είμαι δι' άνθών έστρωμένος, έχω έν' έμου, φύω άνθη άφθονα, οίονει ώς στρώμα : Κοιμαν.Σ.Ν.Α.83,Ζερδ.Τραγ.Κ.Κ.35 άνθoστρωμένη του νοθ ή γη' || ή μηχ. άνθoστρωμένος κ. μητ. περι του βίου, ο εύτυχής, ο εύδοίμων ά. άνθoσπαρτος.
άνθoστρωτος (-η)-ο(ν) ο δι' άνθών έστρωμένος, ο έφ' ου έχουσι σκορπισθη ή φυη άφθονα άνθη, επί έδαφους : άνθoστρωτος ο δρόμος' 2) μητ. ο εύτυχής, ο εύδοίμων, περι του βίου.
άνθoσουλλεκτικής-έτρια νεώτ. ο συλλέγων άνθη.
άνθoσουλή (ή) άνθος, άνθρά βλάστησις : ΑΠ 5,275, τεκένω εύσταχον άνθoσούνη.
άνθoσθημα (τά) νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακα του άβροίσματος τών σιφωνοστόμων.
άνθoταξία (ή) νεώτ. ταξιανθία βλλ.
άνθoτοπος (ό) νεώτ. κ. δημ. όπου φύονται πολλά άνθη : Σολωμ.Ψυχολ. μέσα 5' άνθoτοπο κεί τό παιδάκι, Νρβ.Παγα 1αα.7 πετώντας στούς άνθoτοπος μιά έρωτική στιγμή.
άνθoτρόφος-ον ο τρέφω, ο εκφύων άνθη : 'Αριστ.1,21 άνθoτρόφος γαία.
άνθoτύρι (τό) δημ. ο άθότυρος βλλ. ά. τροφάλι.
άνθoτύρο (τό) δημ. ο άθότυρος βλλ. ά. τροφάλι.
άνθoτύρος (ό) νεώτ. ο άθότυρος βλλ. ά. τροφάλι.
άνθoύλ(α)ι (τό) δημ. μικρόν άνθος, άνθάκι' 2) τό άνθος του οίνου, ή επί τής έπιφανείας του οίνου έν τω οίνοφόρμω βυτίω έπιπολάζουσα άφρωδής κ.α ρητινώδης ούσια.
άνθoύριον (τό) νεώτ. βοταν. φυτόν πολυετές, κοσμητικόν, ίθαγενές τής Ν. 'Αμερικής, τής οικογενείας τών άρωδών.
άνθoφάγα (τά) νεώτ. ζωολ. έντομα κολεόπτερα τής οικογενείας τών βραχελύτρων, διαπώμενα επί τών άνθών.
άνθoφανής-ές νεώτ. ο φαινόμενος ώς άνθος, ο προσομιός, παρεμφερής προς άνθος.
άνθoφιλα (τά) νεώτ. ζωολ. είδος άβλαδών διπτέρων έντόμων, διαπώμενων συνήθως επί άνθών.
άνθoφορία (τά) ά άνθoεσφορία βλλ.
άνθoφορία (ή) γλωσσα. κ. νεώτ. ή άνθησις φυτου, τό άνθoφορείν' || ή έποχή τής άνθισης του φυτου' || γεν. ή άνθησις φυτών : Θ.Μισοχιτ.'Ανάμ. 149 άνθoφορίαν τήν κατ' αύτήν [Ξενοφώντος γλωτταν] άνθoφορίαν' 2) τό φέρει άνθη, ή προσκόμισις άνθών έν τελετῇ, εις βιωμόν, τάφον κλπ.
άνθoφορίζαι (οι) νεώτ. ζωολ. έντομα ύμενόπτερα θμοιάζοντα με τήν μελίαναν, του άβροίσματος τών κεντροφόρων.
άνθoφόρος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ο φέρων, ο παράγων άνθη : 'Αριστ.Βατρ.442 άνθoφόρον άν' άλλος παίζοντας' || κατ' άντιδιαστολήν προς τό κάρπιμος : Θεόδωρ.Αιτ.Φ.1,55 έν τών καρπίμων ή άνθoφόρων' || νεώτ. κ. δημ. ο φέρων τά άνθη αύτου, ο έν άνθησει ών, επί φυτών : ή άνθoφόρα ή μυγαλιά' 2) έπιθ. Ιερείας κομιζούσης άνθη εις δγαλμα θεός : 'Επιγρ. σάμα παρόντων άνθoφόρου τύμβος άδ' έκκατέχει' 3) άνθoφόρος (ό) ώς ούσ. νεώτ. ο μίσχος του άνθους έν φ' αύρηται τά πέταλα, οί στήμονες και ο ύπερος' 4) νεώτ. ο στολισμένος με άνθη λουλουδοστόλιος' 5) νεώτ. μικρόν έπιπλον επί του όποιου τοποθετείται δοχετόν κοσμητικό φυτου, συγγ. άνθoστήλη.
άνθoφορτος-ον νεώτ. ο πλήρης άνθών, φορτωμένος με άνθη : άνθoφορτα κλαδιά.

άνθoφορτώνω δημ. φορτώνω ή καλύπτω, κοσμάω με άνθη : άνθoφορτώσα τό άμάξι, - άνθoφορτώνουν τήν εκκλησία' || -ομαι κ. μεσ. φορτίνομαι ή κοσμοϋμαι με άνθη' εύχρ. ή παθ. μηχ. άνθoφορτωμένος.
άνθoφορτωτος-ον νεώτ. άνθoφορτος βλ. λ.
άνθoφορτώ-έω (-έω) κ. νεώτ. κ. δημ. φέρω, κομίζω τό από τών άνθών νεκταρ, επί τών μελισσών : 'Αριστ.Ζ1 625 Β 19 αι μέν άνθoφορούσιν, αι δ' ύδροφορούσι' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. έχω εκφύσει, φέρω άνθη, επί φυτών : Θεοαίτ.ΑΠ 15,16,2 λήιον εκ ροδέων άνθoφοραί καλύκων, - τά χρυσάνθεμα άνθoφορούσι τό φθινόπωρον, - άνθoφορούσανε οί ροδιές, κιτρινίζαν τά στόχια' || δημ. κ. επί τόπων : άνθoφοραί ο κάμπους' || δημ. είμαι στολισμένος με άνθη : άνθoφορούν οι κοπέλλες' 3) μητν. φορώ έπιδεικτικήν, ζωηρόχρωμον, άνθιράν βλ. λ. έσθητα, επί γυναικών : Κλήμ.'Αλ.195' 4) κομίζω άνθη έν τελετῇ εις βιωμόν, τάφον κπ.
άνθoφουής-ές ποικιλόχρους : ΑΠ 9,562 ήλυθεν ές δρυμόν άνθoφουή πτέρυγι' 2) ο παράγων άνθη : 'Επιγρ. άνθoφουής βάλως.
άνθoφουία (ή) νεώτ. τό φύνει άνθη, ή άνθησις.
άνθoφουκος (ό) νεώτ. βοταν. είδος άγών 1 βλ. άλλος 1) τής οικογενείας τών φαιοφυκιδών.
άνθoφουλλα (τά) νεώτ. φαρμακ. οί μήπω ώριμάσαντες καρποι καρμοϋλλου του άρωματικού, παλαιότερον έν χρ. εις τήν φαρμακευτικήν.
άνθoφυλλίτης (ό) νεώτ. δρυκτολ. σπάνιον δρυκτόν τής σειράς του άμφιβολίτου, δύστηκτον και σκληρόν.
άνθoφυσσα (ή) νεώτ. ζωολ. πρωτόζωον του άβροίσματος τών μαστιγοφόρων, εκ τών πολλαπλασιαζομένων διά καταμερισμόν.
άνθoφυστα (τά) νεώτ. παλαιοφ. τά έν άπολιθώσει άπανώμενα φανερόγαμα ή μονοκοτυλήδονα φυτά.
άνθoφυτεια (ή) νεώτ. ή άνθoφυτος βλλ. έκτασις.
άνθoφυτος-ον νεώτ. ο φυτεϊαν άνθoφόρων φυτών έχων, επί τόπων : άνθoφυτος κήπος.
άνθoφαρίς (ή) νεώτ. ο άρσικοφυτος πολύ εις τά άνθη' 2) ζωολ. φυχή ήμερόβιος τής οικογενείας τών περιδίων, διαπώμενη ίδίως επί του καρδάμου.
άνθoφαρίς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. ή άνθoφαρίς βλ.λ.
άνθoφχειρα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών τής οικογενείας τών μελιφαγιδών.
άνθoχλαμύς-ύδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών χνυποδίοειδών.
άνθoχλόη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών ποωδών τής οικογενείας τών άγρoστοειδών.
άνθoχλόρα (α) νεώτ. χημ. αι άνθοκυάνια βλλ.
άνθoχάρτεν (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών λειροειδών.
άνθoχροία (ή) μω. ή άνθρά, ή ζωηράς άποχρώσεις έχουσα χροία : Κ.Μανασσ.Χρον.129 ται αύτη τις άνθoχροία τόν ούρανόν έκόσμηι.
άνθoχροίτης (ό) νεώτ. δρυκτολ. ποικιλία του δρυκτου βιοάδων βλ. λ.
άνθoχυμος (ό) ο χυμός τών άνθών, άνθoσταγμα.
άνθoχυμος-ον μω. ο οίονει χυμός, ούσιαν άνθους έχων : Εύστ.Πον.311 έν τών ταύτην άνθoχυμον διακολυμώσαν οίον έν νεκταρι.
άνθoραγαλλόλη (ή) νεώτ. χημ. τεχνητόν φατόν χρώμα, ά. λεγ. άλιζαρινη φαία.
άνθoραζόλη (ή) νεώτ. φαρμακ. πίσσα λιθάνθρακος λεπτόρρευτος, λαμβανόμενη δι' άποστάξεως και έν άναμίξει μετ' άζέων' χρησιμος φαρμακευτικός ώς άντισηπτικόν και ώς παρoισιτοκόναν, προς θεραπείαν δερματικών παθήσεων.
άνθρακαγωγός-όν ο δι' ού διαχετεύονται άνθρακες : σωλήν άνθρακαγωγός.
άνθρακαέριον (τό) νεώτ. ά. φωταέριον βλ. λ.

άνθρακαποθήκη (ή) νεώτ. αποθήκη άνθράκων, ο χώρος όπου αποτίθενται οι άνθρακες, καρβουναποθήκη.

άνθρακαργίλιον (τό) νεώτ. χημ. μίγμα αργίλιου και άνθρακος χημικός παρασκευαζόμενον.

άνθρακάριος (ό) Γλωσσ. άνθρακεις, καρδουναίριος, άνθρακοπώλης.

άνθρακασάστιον (τό) νεώτ. χημ. κόνις κρυσταλλική, διαφανής, αδιάλυτος παρασκευαζόμενη έξ άσβεστολίθου και άνθρακος διά καιμινείσεως έν μεγάλη θερμάνσει.

άνθρακασφάλτος (ή) νεώτ. άσφαλτος, πίσσα εξαγομένη έκ λιθανθράκων.

άνθρακεία (ή) κ. νεώτ. κατασκευή άνθράκων: Θεόφρ. Φ. 3, 87 μοχθηρά και εις καδών και εις άνθρακείαν || νεώτ. κ. ή κοπή ξύλων διάσεως προς κατασκευήν ξυλανθράκων, έξανθράκισιν.

άνθρακκίον (τό) νεώτ. ο τόπος όπου παρασκευάζονται ξυλανθρακες, καμίνι, καρβουνοκάμιννα.

άνθρακμπορία (ή) νεώτ. τό επάγγελμα του άνθρακμπορού βλ.λ. || τό άνθρακμποριον βλ.λ.

άνθρακμποριον (τό) νεώτ. ή αγορά και ή πώλησις, έμπορία άνθράκων, ίδιως των γαιάνθράκων.

άνθρακμπορος (ό) νεώτ. ο άσκων τό έμποριον των άνθράκων, άγοράζων και πωλών κατά μεγάλας ποσότητας άνθρακας, ίδιως όρυκτούς, καρδουνοέμπορος: οι άνθρακέμποροι του Πειραιώς.

άνθρακάνιον (τό) νεώτ. χημ. στερεός υδρογονάνθραξ άρωματικού τύπου, εξαγόμενος διά σειράς χημικών κατεργασιών έκ της πίσεως των λιθανθράκων, χρσιμωών προς παραγωγήν της άλιζαρίνης και άλλων χρωστικών ουσιών.

άνθρακονόμος (ό) νεώτ. εργάτης φορτώσεως ή έκφορτώσεως άνθράκων εις μεγάλους λιμένες, άνθρακοεργάτης, ά. άνθρακούς.

άνθρακούς-έως (ό) ά κατασκευαστής άνθράκων: Θεμιστ. 2, 245 Α, Αισώπ. Μοθ. 59 άνθρακούς και γναφεύς. 2) ή του άνθρακος όλη, ο άνθραξ: Πάπ. Ολης από πύτελος είδους έως πολυτελους και άνθρακούς. 3) νεώτ. κ. ο βοηθός θερμοστού, ο μεταφέρων άνθρακα έκ της αποθήκης. 4) νεώτ. ο άνθρακονόμος βλ.λ.

άνθρακωσις-έως (ή) νεώτ. ή κατασκευή ξυλανθράκων, τό άνθρακείον βλ.λ. 2) τό άνθρακείωσησθαι, προμηθεία άνθράκων επί άτμοπλοίων και σιδηροδρομικών ή ά. άτμομηχανών.

άνθρακωτής (ό) άνθρακούς βλ.λ.: Άνδοκ. Άν. 4 άνθρακωτικός-ή-όν νεώτ. ο της άνθρακείωσης βλ.λ. ή ο διά την άνθράκωσιν προωρισμένος: άνθρακωτικοί σταθμοί.

άνθρακωτός-ή-όν ο δυνάμενος να μεταβληθεί εις άνθρακα: Άριστλ. Μετ. 3, 87 Β 19.

άνθρακώδης παρασκευαζών άνθρακας: Θεόφρ. Φ 9, 3) φαλλον δε και εις τό καιειν και άνθρακείων || Άριστφ. Λυσ. 340 πυρί χρη τάς μισαρχάς γυναικάς άνθρακείων (σαν κούτσουρα να τις κώνη κάρβουνο) 2) νεώτ. έφοδίζομαι με άνθρακας, ολον επί άτμοπλοίου, κ. μεσ. άνθρακώομαι λαμβάνω, προμηθεύομαι άνθρακας.

άνθρακωρός-ά-όν ο τόπος όπου έναποτίθενται άνθρακες: Άλεξ. 208 λάκκων ήμφισμίνων των άνθρακηνών.

άνθρακία (τά) νεώτ. όρυκτολ. οι γρανάτι βλ.λ.

άνθρακία (ή) κ. νεώτ. δημ. άθρακιά, έπ. άνθρακίη σωρός άνημμένων άνθράκων μετά την κατάσβεσιν της φλογός, θράκα: Ίλ. 1, 213 άπει κατά πυρ έκάνη και φλόξ άμπαράνη, άνθρακίην στοπέσας οδελαούς άφύοκρεθε τάνουσσαν, Εδρ. Κούλ. 358 άφθα και όπτα και άνθρακιάς άπο: || μτφ.: Άριστφ. Ίνν. 780 όπιη σου της άνθρακιάς άπολαύει (σχόλ. όπ των αγαθών άπολαύει) 2) τέφρα μέλανα, αιθάλη, καπνιά.

άνθρακιάζω νεώτ. σπ. έκτελώ άνθρακίασιν βλ.λ., υποβάλλω τι εις την δι' άνθρακιάσεως έπεξεργασίαν || άνθρακώ βλ.λ. 2).

άνθρακίς-ου (ό) κ. νεώτ. ο μέλας ώς άνθραξ μαυρισμένος, μουτζουρωμένος: Αισκ. Ίκαρ. 13 άνθρακίς τις ίδειν και σποδο πλέως.

άνθρακίσις-εως (ή) νεώτ. ή δια χημικής έπεξεργασίας άπαλλαγών των ζωτικών ουσιών από των φυτικών, συνθή. επί του έρίου έν τή ύφαντουργία, και επί ύφανσμάτων και ρακών.

άνθρακιστής (ό) νεώτ. εργάτης ειδικός εις τό έκτελειν την άνθρακίασιν βλ.λ.

άνθρακιστής (αι) περιληπτ. οι επί άνθροκιάς όπτάμενοι μικροί ίχθεις, ά. άπανθρακίδες κ. άπανθρακίδες: Φιλυλλ. 1, 33 άριστ' άνθρακιάς.

άνθρακίζω κ. μων. κ. νεώτ. δημ. κ. άθρακίζω φήνω εις την άνθρακίαν, κ. γεν. φήνω: Άριστφ. Ερ. 1136 κάνθρακίζω τούδρεβίνθου την τε φηγών ήμυραυών || κ. δημ. άθρακίζω κάστανα. 2) μτν. όμοιζών με τόν πολύτιμον λίθον άνθρακα: Άρεθ. έν Άποκ. τόπαζος έρυθρός και άνθρακίζων 3) νεώτ. αντί άνθρακωδ βλ. λ.

άνθρακικός-ή-όν νεώτ. ο αναφερόμενος εις τόν άνθρακα, ο έκ του άνθρακος προερχόμενος, ο άνθρακα ώς χημικόν αυτού στοιχείον περιέχων: άνθρακική περίοδος της γής (ή καθ' ην έσχηματίσθησαν τά στρώματα λιθανθρακος), - άνθρακική πετρώματα (τά περιέχοντα λιθανθρακας, τά άποτελούμενα έκ λιθανθράκων), - άνθρακικός σίδηρος, - μόλυβδος, - ψευδάργυρος || άνθρακικόν όξύ, τό έκ της καύσεως των άνθράκων παραγόμενον δηλητηριώδες εις την άναπνοήν άέριον, ά. διοξειδιον του άνθρακος || ειδ. ο έκ του άνθρακικού όξέος παραγόμενος ή ο άνθρακικόν όξύ περιέχων: άνθρακικά ύδατα.

άνθρακικός (ή) νεώτ. όρυκτολ. σπογγώδης γη άπεξηραμίνου θαλασσίου έλους, ά. σπηλασόνιτις.

άνθρακινάειον (τό) νεώτ. χημ. έλαιώδες ύγρον πρασινοκίτριον και όξειδώσει φαιόν, παραγόμενον έξ άποστάξεως της άνθρακοπίσεως.

άνθρακινόνη (ή) νεώτ. χημ. όργανική ένωσις παραγόμενη δι' όξειδώσεως του άνθρακείου διά χρωμικού όξέος, χρσιμωεύουσα ώς πρώτη ύλη διά την παρασκευήν πολλών χρωμάτων, ίδιως πρασίνου, κυανού, μέλανος και ίδώδους.

άνθρακίνος-η-ον μτν. ο έκ του πολυτίμου λίθου άνθρακος βλ. λ. άνω: Πάδ' Εσθ. 1, 7 άνθρακίνον κυλίκιον προκείμενον από ταλάτων τρισμυρίων 2) είδος κυανού, μελαφού χρώματος: Πάπ. άνθρακίνου βαφή.

άνθρακίνον (τό) κ. νεώτ. όπακ. του άνθραξ βλ.λ. μικρός άνθραξ: || είδος μέλανος λίθου: Θεόφρ. Λιβ. 33 άνθρακίνον τό έξ Όργουμον της Άρκαδίας, έστι δε ούτος μελάντερος του λίθου 2) είδος πολυτίμου λίθου: Έπιγρ. 3) μικρόν τριπόδιον βλ.λ., πύραυλον, μαγκιά: Άλεξ. 134 και μην παρην άνθρακίνον ήμιν έν μέσω. Ήσ. εμικρά κίμνισα: 4) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πυριτικό, ά. γρανάτης βλ. λ. 5) μέλασινα, λεπτή κόνις άνθράκων χρσιμωοποιουμένη ώς χρώμα.

άνθρακινονίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. πέτρωμα, ού κύρια συστατικά ή πρασίνη κροσσίτη και τό αιματέμβροτον άνθρακίνον, ά. γρανατίτης βλ.λ.

άνθρακίσις-ον Γλωσσ. ο άνθράκων μελανώτητα έχων, ο άνθρακόχρωμος.

άνθρακίς-ιδος (ή) ο καιόμενος άνθραξ, πυρ έκ σεσωρευμένων άνθράκων 2) ίχθύς επί άνθρακιάς όπτός: άνθρακίδες (αι) βλ. λ. 3) γεν. πάν τώ επί άνθράκων όπτάμενον: σχολ. Άριστφ. Άλ. 670 ε πάντα δε τά επί άνθράκων όπτάμενα άνθρακιάς έκάλουν.

άνθρακισεις-εως (ή) νεώτ. άνθρακίσις βλ. λ.

άνθρακικός (ό) νεώτ. μικρός άνθραξ.
άνθρακισμός (ό) νεώτ. άνθρακισμός βλ. λ.
άνθρακίτης (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. είδος πολυτίμου λίθου : Πλίν.ΦΙ.37,148. 2) νεώτ. όρυκτολ. ό πλουσιώτερος εις άνθρακα και άρχαιότατος γεωλογικός όρυκτός άνθραξ, άμορφος, εύθραυστος, όμογενής : || άνθρακίτου μέλαν όξίση χρωστική, λιαν μέλαινα, έν χρ. δια τό έριον και τήν μετάρξαν. 3) πληθ. άνθρακίται (οι) νεώτ. ναυτ. οι έκτελούντες τήν δια γαιανθράκων τροφάδοτησιν των κλιβάνων έν τοίς άτμολοίσις ά. θερμαστοί.
άνθρακίτις-ιδος κ. νεώτ. είδος άνθρακος προς καυσίν : Πλίν.37,99. 2) νεώτ. έπι γής, ή περιέχουσα όρυκτούς άνθρακας. 3) νεώτ. νόσος τις των άμπελών.
άνθρακίω-άω μον. πάσχω έξ οιδήματος, του καλουμένου άνθρακος : Γ.Κεδρ.Ι,415,18.
άνθρακοάριον νεώτ. χημ. ά. άνθρακοϋχον βάρυον σώμα παρασκευάζόμενον δια θερμάνσεως μίγματος όξειδίου του βαρύου ή άνθρακικού βαρύου μετ' άνθρακος έν ηλεκτρική καμίνη.
άνθρακοάτης (ό) ό έπι άνθράκων βίαιων.
άνθρακοαφής-ους-ές νεώτ. ό εξ άνθράκων μαυρισθείς, μοντζουρωμένος από κάρβουνα : Κομμ.Ν.Κ.84 χειρ άνθρακοαφής.
άνθρακοβλαττίνα (ή) νεώτ. παλαιοζ. γένος άρθροζώων άπαντών έν άπολιθώσει, τής τάξεως των βλαττοειδών.
άνθρακοδέρριον (τό) νεώτ. χημ. σώμα σχηματιζόμενον δια πυρώσεως άνθριτου του βορικού όξέος μετ' άνθρακος, λιαν σκληρόν.
άνθρακοδόρος-ον νεώτ. έν μτφ. χρ. ό άνθρακας βιβρώσκων, που τρώει πολύ κάρβουνο : ή άνθρακοδόρος βιομηχανία, - μηχανή.
άνθρακοδότανον (τό) μον. βερνίκη ή φαρμακευτική, δημ. πριονίτης Γλωσσ. Ιατρ. : « άνθρακοδότανον - ή βερτονίκη συνάγεται μμηί 'τουλιω ». **άνθρακοδριθής**-ους-ές νεώτ. ό βριθίων άνθράκων, ό πολλούς έχων άνθρακας : **άνθρακοδριθί γεωλογικά στρώματα**.
άνθρακογονία (ή) νεώτ. όρυκτολ. ή παραγωγή, ό σχηματισμός άνθρακοφόρων στρωμάτων.
άνθρεκογόνος-ον νεώτ. όρυκτολ. ό άνθρακας παραγωγών, σχηματίας : **άνθρεκογόνος γεωλογική περίοδος**.
άνθρακόγυλος (ό) νεώτ. παλαιοζ. γένος άρθροζώων άπαντών έν άπολιθώσει, τής τάξεως των διπλοπόδων.
άνθρακογράφημα-ατος (τό) νεώτ. ζωγραφία, εικών δι' άνθρακογραφίας βλ.λ. γενομένη.
άνθρακογραφία (ή) μον. κ. νεώτ. ή δι' άνθρακος ζωγραφία, πρόχειρον δι' άνθρακος ίχνοςγράφημα, προσχεδιάσμα : Γρηγ.Θαυμ. εις 'Ωριγ.50 Α ει και μη έναργείς μηδέ κεκαλλωπισμένοις, άλλ' ή έν άνθρακογράφια γούδ' || νεώτ. ή δια του είδικου άνθρακος των ζωγράφων ίχνοςγράφησις εϊκόνας, σχέδιο με κάρβουνο, καρμύδον.
άνθρακοδιοξειδιον (τό) νεώτ. χημ. τό διοξειδιον του άνθρακος.
άνθρακοδοχίον (τό) νεώτ. δοχεϊον έν φ' άποτίθενται άνθρακες.
άνθρακοδόχος-ον νεώτ. ό τους άνθρακας δεχόμενος, ό έν φ' άποτίθενται ή δι' ου διοχετεύονται άνθρακες:ό άνθρακοδόχος σωλήν του πλαιοζ.
άνθρακοειθής-ους-ές κ. νεώτ. όμοιος με άνθρακα, ό τό χρώμα του άνθρακος έχων : Φιλ.Ι, 383,47 πυρρωπόν και άνθρακοειθής.
άνθρακοείς-εσσα-εν μτγ. ό εξ άνθράκων : Νόν.Ίω.18,117 άνθρακοείς πυρρός (φλόξ εξ άνθράκων αναδιπομένη).
άνθρακοεργάτης (ό) νεώτ. σπαν. ό εις τήν φόρτωσιν και έκφόρτωσιν άνθράκων έργάζόμενος : οι

άνθρακοεργάται του Παιραϊώ 2) εϋχρ. ό έν άνθρακοεργαίει έργάτης, άνθρακοεργάτης.
άνθρακοθήκη (ή) γλωσσ. κ. νεώτ. άποθήκη δι' άνθρακας, άνθρακοποθήκη, καρβουναποθήκη.
άνθρακοθηρίδι (οι) νεώτ.παλαιοζ. όμοιογένεια ζώων έκ των βουνοσεληνοδόντων άρτιοδακτύλων θηλαστικών άπαντών εις τό άνθρακοφόρο στρώματa τής όλιγοκαινού και ήσκαίνου διαπλάσεως.
άνθρακόκαλι (τό) νεώτ. φαρμ. σκεύασμα, λαμβανόμενον έκ καυστικού κάλεως και κόνεως λιθάνθρακος.
άνθρακοκαλύθη (ή) νεώτ. άπλοϋν στέγασμα χρησιμεϋον ως άνθρακευτικός σταθμός, όπου δέν είναι δυνατή ή έν ύπαίθρw άνθράκεις.
άνθρακοκάμινος (ή) νεώτ. ή προς παραγωγήν ξυλανθράκων κόνιμος, καρβουνοκόνιμος.
άνθρακοκαρραγωγεύς-έως (ό) νεώτ. ό ασκών ως έπάγγελμα τό δια φορτηγού άμάξης μεταφορά άνθρακος.
άνθρακοκαύστης (ό) μτγ. ό παραγών άνθρακας, άνθρακεύς, ό κατασκευαστής ξυλανθράκων βλ.λ. : Σχόλ. Αριστφ. Αχ.326 « σκώπται δέ τοϋς 'Αχαρονέας ως άνθρακοκαύστας ».
άνθρακόκερως-ωτος (ό) νεώτ. ζωολ. πτηνόν έν Ασία τής όμοιογενείας των κορακιδών, έχον μέγεθος κοινοϋ κόρακος και ένδοιαιτώμενον εις ύγροά και βαλτώδι μέρη.
άνθρακοκιβώτιον (τό) νεώτ. κιβώτιον προς έναπόδεσιν άνθράκων.
άνθρακοκονιόσπαρτος-ον νεώτ. ό με κόνιν άνθράκων έσπαρμένος : **άνθρ- στίδος**.
άνθρακόκονις-έως (ή) νεώτ. ή των άνθράκων κόνις, καρβουνοσκονη.
άνθρακοκοροϋνδιον (τό) νεώτ. κ. άνθρακοροϋνδιον κ. άνθρακοϋχον πυρίτιον κ. άνθρακοπυρίτιον ένωσις πυριτίου βλ. λ. και άνθρακος, λαμβανομένη δια πυρώσεως μίγματος κόνεως χαλαζίου, κόνεως έξανθρακώματος και χλωριούχου νατρίου ως κρυσταλλική ή και άμορφος, έξόχως σκληρά δι' ό και χρησιμοποιουμένη προς λειανσιν σκληρών όρυκτών κ.ά.
άνθρακοκροκάλαι (αί) νεώτ. όρυκτολ. κ. άνθρακοκατύπαι βλ. λ. κροκάλαι κ. λατύπαι όρυκτών άνθράκων, πρσελιθούσαι έκ διαβρώσεως κοιτασμάτων άνθρακικών.
άνθρακόλιθος (ό) νεώτ. ό άνθρακικός λίθος, ό όφλόγιστος όρυκτός άνθραξ.
άνθρακολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν άνθρακολογίαν βλ. λ.
άνθρακόμαρται (οι) νεώτ. παλαιοζ. άθροίσματα έκλειφάντων παλαιοζωικών όραχνοειδών τής τάξεως των άκαριών.
άνθρακομιγής-ές νεώτ. ό με άνθρακας μεμιγμένος βλ. λ. : **άνθρακομιγής σιδιρίτης**.
άνθρακομουβδαίνιον (τό) νεώτ. χημ. κ. άνθρακοϋχον μουβδαίνιον σώμα λιαν σκληρόν, παρασκευάζόμενον δια πυρώσεως έν ηλεκτρική καμίνη μίγματος όξειδίου του μουβδαίνιου μετá κόνεως άνθρακος.
άνθρακομορξαξειδιον (τό) νεώτ. χημ. τό μορξαξειδιον του άνθρακος, ά. άνθρακοξειδιον βλ.λ.
άνθρακομόριον (τό) νεώτ. φυσ. τό του άνθρακος μόριον βλ.λ.
άνθρακόμυα (τα) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακόζωων όστρακοφόρων τής όμοιογενείας των άνθρακοσιδών, άπαντών έν άπολιθώσει.
άνθρακόμυσις-έως (ή) νεώτ. παλαιοζ. γένος άρθροζώων μαλακοστράκων έκ των σχιζοπόδων, ζήσαν κατά τό άνω άνθρακικόν σύστημα.
άνθρακόνελλος (ό) νεώτ.παλαιοζ. γένος μαλακόζωων έλασματοβραγχίλων τής όμοιογενείας των νουκουλιδών, ζήσαν κατά τό άνθρακικόν σύστημα.

άνθρακονήκτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων γιγαντοστράκων τῆς ὀμοιογενείας τῶν εὐρυπητρίδων, ζῆσαν κατὰ τὸ ἄνθρακ. σύστημα.
άνθρακονικέλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἔνωση, παρρσκαυζομένη διὰ θερμάνσεως ὀξειδίου τοῦ νικελίου μετ' ἄνθρακος ἐν τῇ ηλεκτρικῇ καμίνῳ.
άνθρακονίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὀξείτιτης βλ.λ. ἀναμιγνύμενος μετ' ἄνθρακα ἢ παραλλαγὴ τοῦ ἀσβεστολίθου βλ.λ., χαρακτηριστικὴ ἀπὸ τῆν πρόσμειξιν μετ' ὀρθρακ. προσοίδουσαν εἰς αὐτὸν χρώμα σκοτεινῶν φαίδων.
άνθρακοξείδιον (τὸ) νεώτ. τὸ ὀξειδίου βλ.λ. τοῦ ἄνθρακος.
άνθρακοξενίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. εἶδος ἀσφάλτου, ἔχον θραύσιν μικροκοχοειδῆ, χρώμα καστανοφαιόμελον καὶ σχηματίζον λεπτά κοιλίσματα μεταξὺ σχιστωδῶν ἄνθράκων.
άνθρακοξυθρωμίσιον (τὸ) νεώτ. ὀργανικὴ ἔνωση ἀνήκουσα εἰς τὴν σειράν τῶν ἀλογονοπαραγῶν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἀχρους καὶ ελαιώδης.
άνθρακοξύλιον (τὸ) νεώτ. κρροβύλιον βλ.λ.
άνθρακοξυσουλφίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. φαρμακ. ὀργανικὴ ἔνωση, ἀνήκουσα εἰς τὴν σειράν τῶν θειοχῶν παραγῶν τοῦ ἀνθρακικοῦ οὐσα ἀσθενοῦς ὀσμῆς ἀέριον, ἐντόμως ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.
άνθρακοξύλωριδιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ φωσγένειον βλ.λ.
άνθρακοπληθῆς-οὐς-εἰς νεώτ. ὁ ἔχων πλῆθος ἄνθράκων, ὁ πλῆθος ἄνθράκων.
άνθρακόπλινθος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ κόνεως ἄνθράκων κατασκευασμένη πλίνθος βλ.λ.
άνθρακοποίησις-εως νεώτ. ἡ διὰ καύσεως μεταβολὴ ζύλων εἰς ἄνθρακα. ἢ γεν. ὁ διὰ καύσεως μετασχηματισμὸς ζωϊκῆς ἢ φυτικῆς ὕλης εἰς ἄνθρακα, καρβούνιασμα.
άνθροκοποιᾶ (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς διὰ καμινεύσεως, μεταβολῆς τοῦ ζύλου εἰς ζυλᾶνθρακα.
άνθρακοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ καμινεύσεως μεταβάλλων τὰ ζύλα εἰς ἄνθρακα, κατασκευαστῆς ζυλάνθράκων, καρβουναῖος κ. καρβουναρῆς.
άνθρακοποιῶ-εω νεώτ. παράγωγ ἄνθρακος, ζύλα ἢ ἄλλην τινὰ ὕλην μεταβάλλω διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακα, ἀπᾶνθρακῶ βλ. λ.
άνθρακοποθεῖα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοζῶων γαστεροπόδων τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἐλικιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὸ ἄνθρακικὸν σύστημα.
άνθρακόπτρα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοζῶων ἔλασματοβραγχίων τῆς ὀμοιογενείας τῶν μυαλινῶν, ζῆσαν κατὰ τὸ ἄνθρακ. σύστημα.
άνθρακόπτυον (τὸ) νεώτ. τὸ πτύον πρὸς μετατόπισιν ἄνθράκων, καρβουνοφτυαρο.
άνθρακοπυρίτιον (τὸ) νεώτ. ἄνθρακοκοροῦνδιον βλ.λ.
άνθρακοπωλεῖον (τὸ) κατάστημα ἐν τῷ ὀποῖῳ πωλοῦνται ἄνθρακες, καρβουναρικο ἢ καρβουναδίκιο.
άνθρακοπώλης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πωλητῆς ἄνθράκων, καρβουναρῆς βλ.λ. : Φιλὸλ.Κωμ.14 ἄνθρακοπώλης, κοσκινοποιός, κηπεύς, κορυεύς.
άνθρακοροῦνδιον (τὸ) νεώτ. ἄνθρακοκοροῦνδιον βλ.λ.
άνθρακοσακκος (ὁ) νεώτ. σάκκος πρὸς ἐναπόθεσιν ἄνθράκων, καρβουνοσακκο.
άνθρακοσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος τεμνοσπονδυλῶν ἀμφιβίων τῆς κατηγορίας τῶν ἐμβολομερῶν, ζῆσαν κατὰ τὸ κάτω ἀνθρ. σύστημα.
άνθρακοσδέατης (ὁ) νεώτ. ὁ τοῦς ἄνθρακας σθῆλων.
άνθρακοσίαι (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκ τῶν ἐν ἀπολιθώσει μαλακοζῶων ἔλασματοβραγχίων τῆς κατηγορίας τῶν ἔλωσιφωνικῶν.

άνθρακοσιδηρίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. ἄνθρακοσιδηρίδιος, ὁ μετ' ἄνθρακος ἀναμιγνύμενος ἀργιλοσιδηρίτης ἢ πηλοσιδηρίτης βλ.λ.
άνθρακοσιδηρός (ὁ) νεώτ. χημ. κ. ἄνθρακοῦχος σιδηρός μίγμα ὀπερ σχηματίζεται κατὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἄνθρακος ἐν τετηγμένῳ σιδήρῳ, ἀποτελεῖ δὲ λευκοῦς σπληνοῦς κρυστάλλους, ἀποσυμβετομένους καὶ ὑπὸ τῆς πίεσεως τοῦ ἀέρος.
άνθρακοσίαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ὀμοιογένεια τῶν ἔλωσιφωνικῶν ἔλασματοβραγχίων μαλακοζῶων, ἐκλείφασα ἀπὸ τοῦ τριασίου συστήματος.
άνθρακοσπαρτος-ον νεώτ. ὁ μετ' ἄνθρακος ἢ κόνιν ἄνθράκων ἔσπαρμένος.
άνθρακοστυπία (ἡ) νεώτ. εἰδικὴ μέθοδος, δι' ἣς λαμβάνονται ἐπὶ χάρτου φωταντίτυπα, βασιζομένη ἐπὶ τῆς φωτοπαθείας τῶν χρωμικῶν ὁδῶν παρουσίαξ ἐλατίνης, κόρμεος καὶ ἄλλων τινῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν.
άνθρακοῦδρογόνον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ὑδρογόνον βλ.λ. τοῦ ἄνθρακος.
άνθρακοῦδρογανώδης-ους-εἰς νεώτ. χημ. ὁ περιέχων ἄνθρακοῦδρογόνον βλ.λ.
άνθρακουρυγία (ἡ) κ. νεώτ. ἰσχυρὸν ἐρωτικὸν πάθος οἶσιν ἢ ἐν τῇ καρδίᾳ καύσις : Νικητ.Εὐγ. 2,120 ἄδρᾶν λαδῶν ἐρωτος ἄνθρακουρυγίαν. 2) νεώτ. ἡ ἐν καμίνῳ παραγωγή τῶν ἄνθράκων.
άνθρακοῦφη (ἡ) δημ. ἡ διὰ τέφρας κεκαλυμμένη ἄνθρακιά, φωπὰ σκεπασμένη μετ' ἄσχητ.
άνθρακοῦχος-ον νεώτ. περιέχων ἄνθρακα : ἄνθρακοῦχος μέταλλον. 2) ἄνθρακοφόρος βλ.λ. 3) νεώτ. χημ. ἄνθρακοῦχοι ἄνωσεις ἢ ἐνώσεις μετ' ἄλλων ἢ μεταλλοειδῶν μετ' ἄνθρακος. 4) νεώτ. ὄρυκτολ. ἄνθρακοῦχοι σχιστῶλιθοι σχισταί ἀργιτικοὶ ἢ σχιστάλιθοι περιέχοντες ἀπᾶνθρακωμένα φυττικὰ λείψανα.
άνθρακοφάγος νεώτ. ἐν μφ. χρ. ὁ πολλοῦς καταναλίσκων ἄνθρακα : ἄνθρακοφάγος μηχανή.
άνθρακοφόρος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄνθρακα : ἄνθρ. κοιλίσματα. 2) ὁ μεταφέρων ἄνθρακα : ἄνθρ. ἀμάξα. ἢ εἰδ. τὸ οἶδ. ὡς οἶσ. ἄνθρακοφόρον (τὸ) τὸ διὰ τὴν μεταφορὰν γαιανθράκων προωριζόμενον πλοῖον κ. καρβουναρικο.
άνθρακοφορτίον (τὸ) νεώτ. φορτίον ἄνθράκων.
άνθρακοχαρῆ (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τὴν τῆξιν τῶ μετ' ἄλλων χρησιμοποιούμενη χράνη.
άνθρακοχρυσ-ου-ου νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα ἄνθρακος, μέλας ὡς ἄνθραξ.
άνθρακουανίαι (οἱ) νεώτ. βιομ. χημ. ὀξῆνοι χρωστικοὶ τῶν ἐρίων χρησιμεύουσαι διὰ τὴν βαφὴν ὑφασμάτων καὶ νημάτων.
άνθρακούλιον (τὸ) νεώτ. καρβουλίον βλ.λ.
άνθρακούλωρῶματα (τὰ) νεώτ. χημ. ὀξῆνοι χρωστικοὶ τῶν μαλλίνων.
άνθρακῶ-ὄω κ. νεώτ. μεταβάλλω διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακα ἢ ὀθυμῶν ὀθυμῶν παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἄνθρακα, καρβουναῖός. Αλφ.Πρ. 372 κεραιὸν ζῆνός ἡνθρακωμένους, Θεοφρ.Λιβ.12 ἐνιοι δὲ τὸν βραστᾶν ἄνθρακωκίται (γίνονται κάρβουνο) νεώτ. ἀπᾶνθρακῶ. 2) νεώτ. χημ. ἐμπλοτιζῶ ὕλην πνᾶ δι' ἄνθρακος, ἄ. ἄνθρακιά.
άνθρακώδης-ους-εἰς κ. νεώτ. ὁ ὀμοιος πρὸς ἄνθρακα, ἄνθρακοειδῆς βλ.λ. : ἴππ.Γυν.11 μέλασα καὶ ἄνθρακώδεα, Ἀριστ.Αἰσθ.437 Β 17 οἶον δοκεῖ τὸ ἐν τοῖς ἄνθρακώδεσιν εἶναι πῦρ καὶ ἡ φλόξ, Πλούτ. Ἱθ.922 Α καὶ πυρὸς ἄνθρακώδους ἢ νεώτ. ὁ περιέχων ἄνθρακα.
άνθρακώμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀόρακωμα τὸ ἐξ ἄνθράκων πῦρ, ἄνθρακιά : Διοσκ. Εἰσπρ.1,45 ὀπτηβείσα ἐπ' ἄνθρακώματος. 2) νεώτ. ἡ ἀπᾶνθρακώσις. 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἶδημα ἄνθραξ βλ. λ.
άνθρακῶν-ῶνος (ὁ) μτγν. σωρὸς ἢ ἀποθήκη

άνθρακων, δ. άνθρακιά: Άρκαδ.Γραμμ.12 «οϊον χαρακάν, άνθρακόν».

άνθρακώδης δημ. κ. άθρακώνω δια πυρός κατακαίω, οϊνει εις άνθρακα μεταβάλλω, καρβουνιάζω: τ' άστροπελέκι άθρακώδης δυο δέντρα. - άθρακώσας «φούρνος τά φωμιά» || κ. άμψ. έχω καίει, έχω καρβουνιάσει: άνθρακώσαν τά φωμιά || ομ. τό παθ. -ομαι, εύχρ. έν άορ. άνθρακώθηκα ή ήπτα κ. έν τή παθ. μτχ.: άνθρακώμενο φωμιά, - δέντρα άνθρακώμενα' 2) τοποθετώ τι ήπι ή έν άνθρακιά προς έφθινον, βάλω στή χόβολη: άνθρακώσας λίγα κάστανα.

άνθρακωρύκτης (ό) νεώτ. άνθρακωρύχος βλ. **άνθρακωρυχείον** (τό) νεώτ. άρυχείον έξ ου έξάγονται γαιάνθρακες.

άνθρακωρυχέυ-έως (ό) νεώτ. άνθρακωρύχος. **άνθρακωρυχία** (ή) νεώτ. ή έξ άνθρακωρυχείου έξαγωγή άνθρακόν, τό έργον του άνθρακωρύχου. **άνθρακωρυχίος** (ό) νεώτ. ό άρύσσων άνθρακος, έργάτης άνθρακωρυχείου βλ. λ.

άνθρακώσις-εως (ή) κ. μον. κ. νεώτ. άνθραξ, κακόηθες έλκος συνήθ. του άφθαλομύ: Παύλ. Αλυ.3,22 «άνθρακώσις κακόηθες έλκος έστιν έοχαρώδες, ποτέ μέν έν τή βολβή, ποτέ δ' έν τή βλεφάρω, καθάπερ κών τοίς άλλοις του σώματος μέρεσιν»: Ψελλ. έν 1,212 ή δ' άνθρακώσις τής βλεφαρίδος πάθος' || νεώτ. Ιατρ. νόσος προερχομένη έκ τής έντός των όργάνων του σώματος και δη των πνευμόνων και βρογχίων γαγγλίων έναποθέσεως κοκκίων άνθρακος, ά. μελάνωσις των πνευμόνων= άνθραξ βλ. λ.51' 2) νεώτ. άσθένεια τής άμπελου, ά. άνθραξ 51 βλ. λ. 3) άπανθράκωσις, άνθρακοποίηση: Διοσκ. Εύπορ.1,49' 4) νεώτ. προσθήκη άνθρακος εις άλλην τινα ύλην, οϊον ό έμπλουτισμός του αϊδιθρου δι' άνθρακος' 5) νεώτ. χημ. ή κατεργασία, εις ήν ύποβάλλονται τά καύσιμα άέρια προς έπαύξησην τής φωτιστικής των δυνάμεως, άντηρ. έξανθράκωσις βλ. λ.

άνθρακωτήρ-ήρος (ά) νεώτ. μηχανολ. συσκευή, χρησιμοποιομένη δια τών σχηματισμών μίγματος άέρος και καυσίμου (ύλης) εις τας βενζυνομηχανάς και έν γένει τας μηχανάς ελαφρών ελαίων, βενζόλης, οϊνονεύματος κτ., ά. άναμικτής, έξαερωτήρ, άνερωτής βλ. λ. κ. καρμιοπαιτέρ.

άνθρακωτήριον (τό) νεώτ. άνθρακείον βλ. λ. καρβουνοκάμινω.

άνθρακωτικός-ή-όν νεώτ. ό προς άνθρακωσιν άρμόδιος: άνθρακωτικός λάβης.

άνθρακωτικός έπίρρ.νεώτ. δι' άνθρακώσεως βλ. λ.

άνθραμίναι (οι) νεώτ. χημ. άμνοάνθρακένια βλ. λ.

άνθρανιλιδοξικοί εστέρες (οι) νεώτ. χημ. οί εστέρες του άνθρανιλιδοξικού όξέος βλ. λ.

άνθρανιλιδοξικών όξύ (τό) όργανική ένωση στερεία, χρησιμοποιομένη προς παρασκευήν του συνθετικού ινδικου.

άνθρανιλικός μεθυλεστήρ (ό) νεώτ. χημ. ένωση άρωματώδης, άπαντάσας εις νερόλιον και τά αιθέρια έλαια βολβορίζου του πολυανθοϋ, χρησιμοποιομένη δια τήν παρασκευήν άρωμάτων || [βίως σπουδαίον συστατικόν του άρώματος των άνθέων τής πορτοκαλλέας.

άνθρανόλη (ή) ή όξανθρακένιον (τό) νεώτ. χημ. μονοδρόξυλωμένον άνθρακένιον, λαμβανόμενον δι' άναγωγής τής άνθρακινόλης.

άνθρανόλης χρώματα (τά) νεώτ. χημ. όξινωι χρωστικά των μαλλίνων.

άνθραξ-ακος (ό) κ. μον. και νεώτ. ό ξυλάνθραξ, τό ξυλοκάθουνο, έν ψυχρά καταστάσει ή έν καύσει: Άριστφ. Αχ.348 άνθρακες Παρνήσιοι (κατεσκευασμένα έν τοίς άρμόσις τής Πάρνηθος), Θουκ.4,100,4 έχουσα άνθρακα τε ήμμένους και θεϊον και πίσσαν, Άριστλ.Αισθ.444 β 31 οι άνθρα-

ποι ύπό τής των άνθρακων άτιμίδος καρηθάρουσι και φθειρόνται πολλάκις (περί του έκ των καιομένων άνθρακων άερίου): 2) εύτέλες τι και άνόξιον λόγου: Λουκ.Ζευξ.2 άνθρακες ό θησαυρός (παροιμ. επί τής διαφύσεως έλιθών): 3) κ. νεώτ. γεν. όρυκτός άνθραξ, γαιάνθραξ, λιθάνθραξ, τό πετροκόρδουνο: Θεοφρ.Λιθ.16,39 άλλο θε τί έστι λίθων ήκαστον όλως ό καλούμενος άνθραξ: 4) κ. νεώτ. πολύτιμος λίθος έρυθρός, ά. άνθρακίον ή ρουβίνιον δημ. καρβούνι: Άριστλ. Μετ.387 Β 18 των λίθων ή σφραγίς ό καλούμενος άνθραξ, Ίδω.ΑΙ.3,7,5 άνθρακα και Ιασπιν και σάφειρον' 5) κ. νεώτ. δημ. άνθρακός, άνθράκωμα διαθρωτικόν τι και κακόηθες έλκος ή άπόστημα μέλαν: Ίππ.Επιθ.3,7 άνθρακες πολλοί κατά θέρος, και άλλα θ σήφ καλέται' || νεώτ. Ιατρ. ά. κακόηθες φλύκταινα νόσος Ιδία των φυτοφάγων ζώων, έξ ών μεταδίδεται και εις τον άνθρωπον' || νεώτ. ειθ. κτηνιατρ. νόσος όξεια τήν μόλυνσιν, σποραδική, ένζωτική και έπιζωτική, ά. σπληνάνθραξ βλ. λ., δημ. Ισκιος, ξωτικό' || άνθραξ συμπτωματικός, νόσος μολυσματική των βοών και των χοίρων' ά. πνευματόνθραξ' || νεώτ. φυτοπαθ. διάφοροι νόσοι των φυτών προκαλούμεναι ύπό μυκήτων, οϊον άνθραξ άμπελου ή άνθρακώσις νόσος προσβάλλουσα όλα τά πράσινα όργανα τής άμπελου, και καθ' ήν έμφανίζονται μαύρια κηλίδες επί των νεαρών κλημιπιδών' άνθραξ έλαιας νόσος καθ' ήν επί των ελαίων έμφανίζονται μαύρια κηλίδες' άνθραξ έσπεριδοειδών, σοβαρά κρυπτογαμική νόσος,προσβάλλουσα πάντα τά έναέρια όργανα των έσπεριδοειδών, άνθραξ σιτηρών βιάθη των άνθικων περιβλημάτων και τής φώθλης πολλών σιτηρών, καθ' ήν τά παθόντα όργανα γέμουν έκ μαύρης κόψεως, δημ. δαυλίτης ή μαυροκούκι ή μαυροκόλω' ό ή άνθρακώσις βλ. λ.' 7) Σουτί, «είδος ήθώων επί άνθρακων όπτώμενον»: 8) μψ. τό γυναικεϊον αϊδοϊον: σχόλ. Άριστφ.Είρ.440 «τό γυναικεϊον αϊδοϊον άνθρακα έπνευ»: 9) μον. αλικός άξιωματοχός έπιμελούμενος των δι' άνθρακων έφοδιασμόν του βασιλικου παλατιου' 10) νεώτ. χημ. στοιχείον τετρατομικόν άτομικού βάρους 12 όπερ και ειναί θεμελιώδες συστατικόν τής ζωικής ύλης' 11) νεώτ. ήλεκτρολ. ράβδος έξ άνθρακος σχηματίζουσα πόλον βολταϊκού τόξου' 12) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων διπτερον τής δμοιογενείας των βομβυλιιδών, βαθέος μέλανος χρώματος (επτήταχ: 1) 13) ή λ. άνθραξ ως χημικόν στοιχείον έν χρ. έν τή χημεία κ. ά. έπιστήμας μετ' έπιθετικό προσδιορισμόν προς δήλωσιν διαφόρων συνθέσεων, όρων, τρόπων, καταστάσεων, ών αι κυριώτεροι κατωτέρω.

άνθραξ άπορροφητικός πορώδης μάζα έκ ζωικών ούσιων, Ιδία όστων, δια μετρία πυρώδους, άποχρωματίζουσα χρωματισμένα διαλύματα.

άνθραξ ζωικός (ό) νεώτ. χημ. κόκκις μελανόφαιος, ύπόστιλννος, δυσκόλως καιομένη.

άνθραξ θειούχος (ό) νεώτ. διεισάνθραξ βλ. λ.

άνθραξ κυανοϋς (ό) νεώτ. ή έκ των κυμάτων και παλιρροιών κινητήριος δύναμις.

άνθραξ λευκός (ό) νεώτ. μψ. ή χρησιμοποϊησις τής πτώσεως ποταμίων ύδάτων ως κινητήριου δυνάμεως.

άνθραξ όξυχλωριούχος (ό) νεώτ. φωσγένιον βλ. λ.

άνθραξ τετραθοριούχος (ό) ή τετραθοριάνθραξ άέριον άχρουν, ύγροποιούμενον ύπό μετρίαν πίεσιν, τί επιδράσει φθοριου επί αιθάλης.

άνθραξ τετραχλωριούχος (ό) νεώτ. χημ. ένωση χημική, ά. τετραχλωριομεθάνιον ή τετραχλωριάνθραξ, ούσα ύγρο, βαρετα, εύκίνητος, άχρους, διαλύουσα εύκόλως πλείστα όργανικά ούσιας.

άνθρακος διοξείδιον [τό] νεώτ. χημ. ἄ. άνθρακικόν ὀξύ, ἀέριον ἄχρουν, ἄσμον, υπόξουν, βαρύτερον τοῦ αἰέρος, ἐκλυόμενον ἐκ τῶν ἠφαιστειῶν καὶ ἠφαιστειογενῶν πηγῶν, παραγόμενον δὲ κατὰ τὴν τελείαν καύσιν τῶν άνθράκων καὶ παντός ὀργανικοῦ σώματος.

άνθρακος μονοξείδιον [τό] νεώτ. χημ. ἔνωσις άνθρακος καὶ ὀξυγόνου, ἀέριον ἄχρουν, ὄσμον ἀναφλέξιμον, λιαν δηλητηριώδες, σχηματιζόμενον κατὰ τὴν με ἀνεπαρκῆ ποσότητα αἰέρος καύσιν άνθράκων.

άνθραξόλιθος [τό] νεώτ. ὄρυκτολ. ποικιλία τοῦ λιθάνθρακος βλ.λ.

άνθρακορρυπίνη [ή] χημ. κ. άνθρακορρυπίνη χημικὴ χρωστικὴ οὐσία.

άνθρακοσίτη [ή] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις λαμδανομένη δι' ἀναγωγῆς τῆς αἰθαρίνης διὰ κόνεως φειδαργύρου, χρησιμοποιουμένη ἀπὸ τῆς χρυσοροθίνης ἐναντίον τῆς φωριάσεως, ἐρηπτος, πιτυρίσεως, ἐρυθήματος καὶ ἐκζεμάτων.

άνθραξόλη [ή] νεώτ. φαρμακ. μίγμα λιθανθρακοπίσεως καὶ πίσεως ἔξ ἀρκεύθου ληφθείσης, ὑγρὸν ρωδῶδες ἀνοικταίτηρον.

άνθράσμημα [τό] νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα ἔτερομερῆ τῆς οἰκογεν. τῶν βλαφιδῶν, ὧν ἐν εἶδος Ἰθαγενὲς τῆς Χιλῆς.

άνθραξοροκινόνη [ή] νεώτ.χημ.κ. διοξυανθρακένιο ὀργανικὴ ἔνωσις κρυσταλλομένη εἰς βελῶνας.

άνθραφαεθόνη [ή] νεώτ. χημ. τεχνητὴ χρωστικὴ τῆς ὁμάδος τῆς άνθρακινόνης, πρσινοικίτηνος πολτός ἀδιάλυτος εἰς ὕδωρ.

άνθραχρωμικὰ χρώματα [τό] νεώτ. χημ. ἀζωχρωστικὰ τῶν μαλλίνων, παρεχόμενα χρώμα ἀρκούτως ὁμοιογενὲς καὶ ἀνεθικτόν.

άνθραξ Ἦσ. « κρύπτει ».

άνθράπται [οι] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ξηροδακτύλων τῆς ὁμοιογενείας τῶν μελιττοφαγιδῶν.

άνθράπτης [ὀ] νεώτ. ζωολ. άνθράπται βλ.λ.

άνθρηδῶν-ἄνος [ή] κ. νεώτ. εἶδος σφηκός : Διόδ.Σ 17,75 ζῶων. . ὁ καλεῖται άνθρηδῶν ἥ νεώτ. ζωολ. κ. άνθρηνη [ή] γένος ὑμενοπτεῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μελισσωδῶν ἢ μελιττοφῶρων διαφωρον τοῦ ἀθρηῶν.

άνθρηκόν [τό] μον. εἶδος ἄνθους : Φώτ.βιβλ. 141,5 ἀν- ἄνθους τι γένος.

άνθρηνη Ἦσ. « τὰ μελίσιςια ».

άνθρηνη [ή] εἶδος μελίσις ἢ σφηκός : Ἀριστοφ. Νεφ.947 κεντοόμενος ὡσπερ ὑπ' άνθρηνην, Ἀριστλ.Ζ1 628 Β 32 α' δ' άνθρηνη ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογοῦμενοι. . ἀλλὰ τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι ἥ νεώτ. ζωολ. άνθρηδῶν βλ. λ.

άνθρηνηιον [τό] μελίκτηρον, φωλεὸ σφηκός : Ἀριστοφ.Σφ.1080 ἀελεῖν ἡμῶν μενοιῶν πρὸς βίαν τάνθρηνια 2) Ἦσ. « άνθρηνηιον τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα » ἢ « κηρήθρα » ἥ μτφ. : Φιλῶστρ. Νεοτ.13,384 μουσαν άνθρηνηιον (= ὁ Σοφοκλῆς).

άνθρηνωσθης-ες ὁμοίος μετ' άνθρηνηον βλ. λ. : Πλούτ. Ηθ.916 Β άνθρηνηώδης καὶ πολυήπορος.

άνθρηνωσθης-οῦς-ες ὁμοίος μετ' άνθρηνην : Θεοφρ.Φ17,13,3 πτηνῶν άνθρηνωσθίδες.

άνθρηνης [ὀ] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτεῶν τῆς οἰκογενείας τῶν θερμησιδῶν, ἔχον σῶμα μικρόν καὶ στρογγύλον.

άνθρηθος [ὀ] νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν άνθρηβιδῶν, ζῶν ἐκερμὰ κλίματα ὑπὸ τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων.

άνθρηπυρίθην [ή] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις τριῶν βενζολικών μετ' ἐνὸς μυριδικίου πυρῆνος.

άνθρησκιον [τό] Ἦσ. « ἔλαχανον ἔχον ἄνθος ὡς ἄνηθον ἢ τὸ ἄνησον », εἶδος λαχάνου, ἴσως τὸ ἄλλως άνθρησκον βλ.λ., καὶ τὸ παρὰ Πολ.δ,106 άνθρησκός [ὀ].

άνθρησκος [ὀ] νεώτ. Ἦσ. « στεφάνου ἄνθος » Πλούδ.δ,106 ετὰ δ' ἐν τοῖς στεφάνοις ἄνηθ. . άνθρησκός » 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκιαδόφῶρων.

άνθρογλωσσαι [τό] νεώτ. ζωολ. πτηνὸ τῆς οἰκογενείας τῶν φιττακῶν, Ἰθαγενὴ τῆς Ἀμερικῆς.

άνθροδάτυλος [ὀ] νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν βλαφιδῶν, Ἰθαγενὲς τῆς Ἀφρικῆς.

άνθροεισά [τό] Σουῖδ. « ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθῳ [δ.γ. ἀνήθους], οἷα καὶ τὰ μάραθα » [δ.γ. μάραθρα] .

άνθρόλη [ή] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις, παρασκευαζομένη ἐκ τῶν ἀντιστοιχῶν σουλφοξέων διὰ συντήξεως μετὰ κἀλεως.

άνθρόνη [ή] νεώτ. χημ. άνθρανόλη βλ.λ.

άνθροπέταλα [τό] νεώτ. βοταν. ἄνηθ, ὧν τὰ ἄρρενα ὑψίστανται κατιούσης μεταμορφώσεως καὶ μεταμορφοῦνται εἰς πέταλα, ἐνῶ τὰ θήλα οὐδέπω μετατροπῆν παρουσιάσουσιν.

άνθρῦσα [τό] EM « τὰ ἄνηθ παρὰ τὸ ἀναθρῶσκον λέγεται [ι] καὶ τὸ ἄνισον [γρ. ἀνη[σι]σον[ι] παρὰ Κρησί ».

άνθρῦσκον [τό] εἶδος φυτοῦ φέρον ἄνθος σκιαδῶτον [scandix aematalis] : Κρατιν.98δ άνθρῦσκου φόςθρ, Φερρεκ.109 άνθρῦσκου μαλακῶν τ' ἴων λειμῶνα καὶ τριφύλλου ἥ π.Σουῖδ. άνθρῦσκον.

άνθρωπέκης [ὀ] νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. μικρόσωμος ἄνθρωπος 2) μτφ. ἀνάξιος προσοχῆς, ποταπός, εὐτέλης ἥ κ. ἀντίθ. ἀγαθός, φιλήσοχος : άνθρωπέκης τοῦ Θεοῦ.

άνθρωπέκος [τό] νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. μικρόσωμος ἄνθρωπος 2) μτφ. ἀνάξιος προσοχῆς, εὐτέλης 2) μικρὸν ὁμοίωμα ἀνθρώπου.

άνθρωπάκος [ὀ] νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. χλευαστικῶς, εὐτέλης ἄνθρωπος, ἀνάξιος προσοχῆς, ποταπός ἥ μικρός τὸ ἀνάστημα : ἔνας ἄνθρωπάκος τῶσος δᾶ.

άνθρωπαπάτης [ὀ] μον. ὁ ἀπατῶν ἄνθρωπος : Κίμανασσ. Ἐρωτ.5,6 άνθρωπαπάτης ὁ μικρός ἢ τῆς κακίας ῥίξια [ὀ χροσός].

άνθρωπαρσάκειαι [ή] κ. νεώτ. ἢ προσοδάθεια τινος καὶ ἀρέσκη τὰ παντός τρόπου, κολακεία, εὐτέλεια Σουῖδ. « ἢ πρὸς ἀνθρώπους σπουδῆ ».

Θαλάσσιος 4,30 τὴν άνθρωπαρσάκειαν φυλάξει.

άνθρωπαρσάκος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ προσπαθῶν διὰ παντός τρόπου καὶ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἄλλους, κολάζ : ΚΔ Ἐφ.6,6 μὴ κατ' ὀφθαλμοῦθειαν ὡς άνθρωπαρσάκος, ἀλλ' ὡς ὀδοῦλοι τοῦ Χριστοῦ.

άνθρωπαρσάκῶ-ἔω προσπαθῶ διὰ παντός τρόπου καὶ ἀρέσκω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κολακεύω : Ἰνῶτ. Ἐπιστ.12,139 οὐ θέλω γάρ ὑμᾶς άνθρωπαρσάκησθαι.

άνθρωπαρσάκος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον άνθρωπάρεσκον βλ.λ.

άνθρωπαρίον [τό] κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄνθρωπου χλευστικῶς, μικρός ἄνθρωπος, εὐτέλης, άνθρωπάκος : Ἀριστοφ.Πλ.416 άνθρωπαρίῳ κἀκοδαίμωνι, Ἀρρ. Ἐπικτ.1,35 ταλαίφωρον άνθρωπαρίον ἥ νεώτ. μικρός τὸ ἀνάστημα, γένος.

άνθρώπιος-ο-ον ἴων. -ῖος-η-ον [κ.μ.η. -ος-ον] ὁ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἰδιόζων εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἄνθρωπος : Αἰσχ. Ἀγ.937 μὴ νυν τὸν ἀνθρώπιον οἰδεσθῆς φόνον, Ἦρ.2,55 σφηνὸν ἀσθῆσθαι φωνῆ άνθρωπιῆθ Θουκ.2,47,4 οὔτε ἰατροὶ ἴκοντο. . οὔτε ἄλλη άνθρωπεία τέχνη ὀυδέμια, Λοκ. Ὀν.46 άνθρωπίου τροφή ἥ άνθρωπεία πράγματις ἢ τὸ ἀνθρώπου φύσις, πάν εἰς ὁ ὑπόκειται ὁ ἄνθρωπος : Ἦρ.1,32 ἔπερωτῆς άνθρωπιῶν πραγμάτων πέρι ἥ άνθρώπιος [τό]

ώς ούς. : Σοφ.Α1.132 ημέρα κλίνει τε κάναναι πάλιν άπαντα τάνθρωπεια, Θουκ.4,61,6 πέφυκε τὸ ἀνθρώπειον άρχειν τοῦ εἰκοντος [φύσει ὁ ἄνθρωπος άρχει τοῦ ἐνδιδόντος]. 2) ὁ ἀρμόζων εἰς ἀνθρώπον, ἀνθρώπινος : 'Ηρ.1,5 τὴν ἀνθρώπην . . εὐδαιμονίην, Πλάτ.Πρωτ.344 C ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον, ἀλλά θεός ἄν μόνος τοῦτο ἔχει γέρας, αὐτ. Κρίτ.46 B εἶα γε τάνθρωπεια, ἔκτος εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὐριον [ὡς ἔχει τοῦλάχιστον ἡ ἀνθρώπην φύσις]. 3) ἀνθρώπινος, ἀντίθ. μυθικός : 'Ηρ.3,122 τῆς ἀνθρώπινης λαγομένης γενεῆς [τῶν ἀνθρώπων στίπες δυντς ὑπῆρξαν κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς μυθικῆς παραδόσεως]. 4) 'Ἡσ. ἄνθρωπειους ἡμέρας· τὰς ἀποφράδας, 'Ρόδιοι» [τὰς ἀποτροπαίους].

άνθρωπειως ἔπιρρ. κατὰ τρόπον ἀνθρώπειον βλ.λ.) : Θουκ.5,103,2 εἰς παρόν ἀνθρώπειως ἔπι σάξθεσθαι [σχόλ. «κατὰ τὸ σφελιχόμενον τῷ ἀνθρώπην γενεῖ»] || κατὰ τρόπον ἀνθρώπειον βλ. λ. 2) : 'Αριστφ.Βάτρ.1058 ὄν χρῆν φράζειν ἀνθρώπειως.

άνθρωπεμένος-η-ο δημ. ἡ παθ. μυθ. τοῦ ἀνθρώπεως βλ.λ. ὡς ἔπιθ. ὁ ἔχων καλοῦς τρόπους, ὁ κόσμιος, ὁ πολιτισμένος, ἐξηγουερισμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων : γύρισε ἀπὸ τὴν ξενιτιὰ ἀνθρωπεμένος· 2) ὁ ἡττηρισμένος, ὁ καλλωπισθείς, ὁ περιποιημένος : πρόσσεξε νὰ παρουσιασθῆς κάπως ἀνθρωπεμένος· || κ. ἐπὶ τόπων ἢ πραγμάτων, ὁ τακτοποιημένος, ὁ καθαρισθείς, ὁ ἐπιδιορθωθείς, ὁ συγυρισμένος : κήπος ἀνθρωπεμένος, - νοικοκυριὸ ἀνθρωπεμένο.

άνθρωπεμός(ο) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθρωπέως βλ. λ.

άνθρωπεμπορία (ἡ) νεώτ. ἄ. δουλεμπορία, τὸ ἐμπορεῦσθαι, πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν ἀνθρώπους εἰς δούλους· 2) συνεκθ. τὸ ἐπὶ χρήμασιν ἐκδιθῆναι εἰς ἀσέβησιαν γυναικας, προαγομένως εἰς τοῦτο διὰ μαστροπείας ἢ ἀπειλῆς ἢ ἐξαναγκασμοῦ κττ.

άνθρωπινα βλάρα(ο) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἀνθρωπεμποριαν βλ.λ.

άνθρωπευτής(ο) νεώτ. ὁ ἐξευγενίζων, ὁ προάγων πινὰ εἰς πολιτισμόν ἢ ὁ ἐξευγενίσας, ὁ μορφώσας τινά : Κουμαν.Ν.Α.85.

άνθρωπεύω δημ. ἄορ. ἀνθρώπεφα ἔχω τὸ ἦθος ἀγαθοῦ, πολιτισμένου ἀνθρώπου, φέρομαι εὐπρεπῶς, κοσμίως : ἀνθρώπευσι σὲ ὅλα του· 2) κτῶμαι ἢ ἀνακτῶ τὸ ἦθος, τοὺς τρόπους, τὴν ἐμφάνισιν ἀγαθοῦ, πολιτισμένου ἀνθρώπου, ἐξευγενίζομαι : ἀνθρώπεφε στὰ ξένα, - ὅσο πάει κὶ ἀνθρώπευσι, - ἀπ' ὅταν ἔκοφε τὸ πιετὸ ἀνθρώπεφε [ἄ. ξαναγινε ἀνθρωπος]. 3) ἐπὶ τόπου ἢ πραγμάτων, καθίσταμαι εὐπρεπῆς, εἶμαι καλλωπισμένος, καθαρός, τακτοποιημένος, συγυρισμένος, νοικοκυρεμένος, ἔχω βελτιωθῆ : γυμμάσιαν τὸ σπῆτι κὶ ἀνθρώπεφε, - ὅλο κὶ ἀνθρώπευσι ὀν ὀδράμοι, - μετὰ τὰ νέα ἠπιλα ἀνθρώπεφε τὸ γραφεῖο σου· 4) κ. μτν. κ. δημ. -ομαι ἄορ. ἀνθρωπεύτηκα, μυθ. ἀνθρωπεμένος ζῶ, ἐνεργῶ ὡς ἀνθρώπος, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ κ.ά. πρὸς τὰ κτήνη : 'Αριστλ. Η Νικ.10,8,6 φυχῆ ἀνθρωπευομένη· || δημ. ἐν αἰς κ. τὸ ἀμθ. ἀνθρωπεύω σμν. : ἀνθρωπεύτηκε μετὴν παντρεία, - ὅσο καὶ νὰ τὸ βέλη δὲν ἀνθρωπευάται, - ἀνθρωπεύτηκε ἡ πλατεία, - ὁ δρόμος, - ὁ κήπος· 5) ἀνθρωπεύω μθ. : τὸν ἀνθρώπεφε ἡ ξενιτιὰ, - ὁ δάσκαλος, - συγύρισα κὶ ἀνθρώπεφαι τὸ σπῆτικὰ τους.

άνθρωπεψη-ή ἡ τοῦ ἀνθρώπου [ἐξυμνακ. ὁρα] τὸ δέσμα τοῦ ἀνθρώπου πρβλ. ἀλωνακη-ή, λεοντή-ή, κυνή.

άνθρωπεψιος-η-ον ἰων. ἀνθρώπειος βλ. λ.

άνθρωπεπλάσια (ἡ) νεώτ. ἡ καταδιώξις ἀνθρώπων, ἀνθρωποκτονίη· 2) ἡ ἀπὸ τινος τόπου ἢ χώρας ἐκδιώξις ἀνθρώπων· πρβλ. ξενιπλάσια.

άνθρωπεπλάτης(ο) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἀνθρωπεπλάσιαν βλ. λ.

άνθρωπεσις-εως (ἡ) μτν. κ. μσν. ἡ ἐνανθρώπιση βλ. λ. : 'Αθαν.1,632 ἀπιστήσας τῆ ἐσαρκώσει καὶ ἀνθρώπησι τοῦ Κυρίου.

άνθρωπιὰ (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ καλῶς φερομένου ἀνθρώπου, ἡ εὐπρέπεια, ἡ κοσμιότης, οἱ εὐγενεῖς τρόποι : φέρνεται πάντα μετ' ἀνθρωπιὰ, - ἔχει ἀνθρωπιὰ, - κοινωνία χωρὶς ἀνθρωπιὰ· ἀντίθ. γαϊδουριά, ἀγένεια, πρῶστυχία· || κ. ὁ ἀνθρωπισμός, ἡ τοῦ ἦθους χρηστότης, ἡ ἠθικότης, ἡ ἐντιμότης : χωρὶς ἀνθρωπιὰ δὲν μπόρεῖς νὰ ζῆσθς στὴ κοινωνία· 2) μετ' ἄθρο. ἢ γεν. τῆς ἀνθρωπιῆς περιφρ. ὡς ἐπίθετ. ἐν αἰς ἀνωτέρω σμν. κ. ἐπὶ πραγμάτων : γυναικας, - σπῆτι, - καμώματα, - δρόμος, - δουλιὰ, - οἰκονόμεια τῆς ἀνθρωπιῆς· || κ. ὡς ἔπιρρ. θέλω νὰ ταξιθεύω τῆς ἀνθρωπιῆς, - ἔφαγα τῆς ἀνθρωπιῆς.

άνθρωπιανός-ἡ-όν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀρεσιν, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἔχει ἀνθρωπίνως ἰδιότητα· Λακτάντ. ἐν Μί 2,6,542.

άνθρωπιθαί(ο) νεώτ. ζωολ. περιλήπτ. ἡ ὅλη οἰκονόμεια τῶν πρωτεύοντων θηλαστικῶν, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ μοσαδικοῦ γένους ἀνθρωπος· ἄ. διεφν. λ. ὁμνίθαι (hominiidae).

άνθρωπιως κ. νεώτ. κ. δημ. μελλ. -ισω φέρομαι, ἐνεργῶ ὡς ἀνθρώπος : Λουκ.Δημῶν.21 περὶ γοῖνε οὐκ ἀνθρωπιζεις· || ἔχω ἦθος, τρόπος, ἐμφάνισιν ἀγαθοῦ, κοσμίως ἀνθρώπου, ἀνθρωπέως βλ. λ. : 'Αρχιτ. ἐν Διου.Α.3,22 αἰ δέ τις γέγονε τραχύτας ἀνθρωπιζειν χροῖ, - δημ. περιποιήθηκε τὸν αὐτὸ τοῦ κὶ ἀνθρώπιση [συνηθέστ. ἀνθρώπεψι]. 2) ἔχω μορφήν ἀνθρώπου, ὁμοιάζω μετ' ἀνθρώπον, ἐπὶ τεράτων, ζῶων, εἰκόνων : ΑΠ7,105,7 κάτω μεν ἀνθρώπιζεν· ἦν δ' ὡς ἦν ἄνω· 3) μτν. κ. μσν. ποιούμαι, καθίστῶ ἀνθρωπον, περὶ τοῦ Θεοῦ : 'Αθαν.Πρ.1,217 οὐ γὰρ ἀνθρωπιζει ἡ μορφή τὸν Θεόν· 4) καθιστῶ τινα ἀνθρώπον, ἐξανθρωπιζῶ, ἐκπολιτίζω, τὸ σχολεῖν ἀνθρωπιζει τοὺς νέους· 5) μτν. κ. μσν. -ομαι μεσ. ἐνανθρωπιζομαι βλ.λ. : Διονύσι· 'Αλ. 'Επιστ.6 ἀνθρωπισθεῖς λόγος· 5) δημ. -ομαι μεσ. γίνομαι εὐπρεπῆς, κόσμιος, πολιτίζομαι, ἀνθρωπεύω : ἀλοένα κὶ οἱ μισοὶ ἀνθρωπιζονται.

άνθρωπικός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνθρώπινος, ὁ ἀνθρώπειος, ὁ εἰς ἀνθρώπον ἀφορῶν ἢ ὁ ἀνθρώπων ἀνήκων : Πλάτ.Σοφ.268 D οὐ θεῶν, ἀλλ' ἀνθρωπικόν, 'Αριστλ. 'Ηθ.Νικ.10,8 αἰ κατ' αὐτὴν ἐνεργεῖαι ἀνθρωπικαί, Φώτ.Βιβλ.140 ἀνθρωπικός μῦθος ὁ περὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων· || νεώτ. ὁ κατ' ἀνθρώπον, ὁ συμφωνῶς πρὸς τὴν ἀγαθὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν : ἀνθρωπικαὶ ἰδιότητες, - ἀρεταί, - [κανόντες· εἰδ. νεώτ. ὁ πρὸς βελτίωσιν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου : μόρφωσις ἀνθρωπικὴ, συνηθέστ. - ἀνθρωπιστικὴ. **άνθρωπικός** ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀνθρωπεύω, ἀνθρώπινος, κατὰ τρόπον ἀνθρωπικόν βλ.λ. : Λουκ. Ζεῦξ.1 καὶ τρέφεῖ ἀνθρωπικός· || κ. παροβ. Πλούτ. 'Ηθ.117 Γ' ἀλλὰ μεταβάλλει ἐπὶ τὸ κρεῖστον ἀνθρωπικώτερον πειρωμένους.

άνθρωπιλα (ἡ) δημ. ἡ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἀναδιδόμενη ὁσμῆ, ἰδίως ἡ δυσάρεστος : τὸ βαγόνι μύριζε ἀνθρωπιλα.

άνθρωπιλα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον προσήκουτα εἰς ἀγαθὸν ἀνθρώπον, εὐπρεπῶς, κοσμίως, εὐγενῶς, φιλανθρώπως : μοῦ φέρθηκε ἀνθρωπινα, - μάς περιποιήθησαν ἀνθρωπινα, - τοῦ μίλητος ἀνθρωπινα, φάγαμε ἀνθρωπινα [εὐπρεπῶς, ἀνέτως ἢ ἐπας· κῶς].

άνθρωπινοπαθής-ους-ές μτν. μον. ο εις τὰ ανθρωπινα πάθη ή δέννα ύποκειμενος: Ίω.Χρυσ.Όμ. 5,4,459 πολλώ μάλλον περι του Χριστου . . λέγουντ' αν ταυτα τα ανθρωπινοπαθη.

άνθρωπινος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ο των ανθρωπων, ο εις τους ανθρωπους ανήκων ή ιδιόειν, συγγ. ανθρωποιος, ανθρωποικος, αντιβ. θεσιος, θεϊκός, νεώτ. δε κ. ζωώδης, κτηνώδης | Ήρ,7,46 ο πάς ανθρωπινος βίος, Άριστφ.Σφ.119 η μοι γε μύθος, άλλα των ανθρωπων, Γλατ. Έπιστ.323 B τὸ γάρ ανθρωπινον ου πανυ βάθειον, Δημ.1465,26 ανθρωπινος λογισμός, παροιμ. στ. ή ανθρωπινη γενιά σαν του δέντρου ή φυλλωσιά' || εύρησπτότ. εις έκφρ. τής ατελείας, τής πλήνης, του εφημέρου, του άσθενουό των κατ' ανθρωπον πραγμάτων: Ξεν.ΚΠ 3,1,22 τ' ανθρωπινα μοι θακαίς άμαρτείν, Πλουτ.Κοριολ. εν τῷ ανθρωπινω πάθει γεγονώς, έκκλ. φρ. πάντα ματαιότης τὰ ανθρωπινα, νεώτ. ανθρωπινη άδουνη, δημ. ανθρωπινες πλάνας' || κ. συγκρ.: Λουκ.Νεκρ.Ε 10,9 ανθρωπινωτερος ουτος, ύπερθ. π.Στρατ.6,15,699 ανθρωπινωστατος αντ' ανθρωπινωστατος: των άλλων (ζώων) ανθρωπινωστατος περι του πιθίκου (ιδίωθ. ανθρωπονωστατος).

άνθρωπινος-ή-ό δημ. ο εις των ανθρωπων ανήκων ή ο κατά των ανθρωπων τρόπον 1 έν διαφ. συμ. πρός τὸ ανθρωπινος | ανθρωπινη περπατησιά, παρσμουθ. φρ. ανθρωπινο κρέας μου μυρίζει ὀ τραγ. μον έκαλάθει έλεγε μ ανθρωπινη λαλιτάς' 2) ο δι' ανθρωποιος πρόσφορος, ο εις ανθρωπούς αρμόζων, ὀθ. ο άνετος, ο κατάλληλος, ο άνεκτός, που είναι τής ανθρωπιάς βλ.λ.: ανθρωπινο σπιτι, - ντύσιμο, - φαί, - ανθρωπινοός δρόμος' || κ. ο κόσμος, ο εύρηπής: ανθρωπινοί τρόποι.

άνθρωπινωός έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ανθρωπινο βλ. λ., κατ' ανθρωπον: Στρατ.Άθην. 9,382 B ανθρωπινωός λαλείν, Μεν.ν.Στοδ.124,6 ανθρωπινωός χρη τὰς τύχας φέρειν, νεώτ. έπραξα πόν τὸ ανθρωπινωός δυνατόν' || μετροπαθός, έπικεικός, φιλανθρωπιωός: Θουκ.3,40 ως συγγνώμη άμαρτείν ανθρωπινωός λήφονταί, Δημ.643,11 ανθρωπινωός έπεκούφισεν . . τὰς συμφοράς' || κ. συγκρ.Δημ.31,19 ὄσω άληθεστερον και ανθρωπινωτερον . . διαλεχθήσομαι.

άνθρωπινοπιο(τὸ) ύποκορ. του άνθρωπου, ετέλης, ποταπός ανθρωπιος, ανθρωπιωάκης: Άριστφ.Είρ.263 άγε δή τ' ερωμένε, ὦ πονήρ' ανθρωπιων' || ο άρχρειος, ο άνήθικος, παλιάνθρωπος: Δημ.369,23 τουτο δε και φάσει κίνασει ανθρωπιον άσπι.

άνθρωπινοσκός κ. νεώτ. ύποκορ. του ανθρωπου, ο μικρός τὸ σῶμα: || μτφ. ο ευτελής, ο ποταπός, μικρόάνθρωπος: Άριστφ.Είρ.751 ουκ ιδιότας ανθρωπινοσκουο κωμωδείν' || ο άνευ άνδραμείας, ο άσημαντος: Έύρ.Κύκλ.316 ο πλούτος, ανθρωπινοσκε, τοίς σοφοίς θεός.

άνθρωπινοσμός (ὸ) μτν. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ εχειν ήθος χρηστού, κοσμου ανθρωπού' || ή πρός ανάπτυξιν, έξευγένισιν παιδεία και καθόλου μόρφωση: Άριστιππ.π.Διογ.Α.2,70 οί δε άπαιδευτοί ανθρωπινοσμοί δῶνταί' || νεώτ. κ. δημ. κ. οί εύγενείς τρόποι, ή καλή συμπεριφορά, εύπρέπεια, άξιοπρέπεια, ανθρωπιιά: εχει ανθρωπινοσμόν, - έδειξε ανθρωπινοσμό' 2) μον. ή ένανθρωπιάς βλ.λ.: Έπιφάν.2,137 B ταυτα ουχ άμαρτιας είδος άλλα ανθρωπινοσμοί' 3) νεώτ. κ. δημ. ή από των χρόνων τής έν Εύρωπῃ "Αναγεννήσεως κρατήασσο αντίληψις τής έκπαιδεύσεως και έν γενει μορφώσεως επί τῆ βάσει των συγγραφών και των έργων των αρχαίων Έλλήνων, θεθν. λ. ούμανισμός 4) νεώτ. φιλοσοφικόν σύστημα στηριζόμενον επί τῆς δεξιαίας καθ' αν άληθές είναι πόν τὸ προά-

γον των ανθρωπων βιον κατά τὸ προαγορεύειν εμέτρον πάντων χρημάτων ανθρωπωος.

άνθρωπιστής-ιστρια νεώτ. ο έκων, ο άσκων τὰς αρχάς του ανθρωπισμοῦ βλ. λ.3), ήτοι ο δεχόμενος ως βάση παιδείσεως και πνευματικής, ήθικης και αίσθητικής άναπτύξεως τήν διδασκαλίαν τῆς αρχαίας ελληνικής και λατινικής φιλολογίας και τήν συναφή γνώσιν τῆς ιστορίας τῆς φιλοσοφίας, του κοινωνικοῦ βίου και τῆς τέχνης του ελληνικοῦ πολιτισμοῦ: ανθρωπισταί φιλόσοφοι' || ο τήν αρχαίαν ελληνικήν και λατινικήν φιλολογίαν έπιστάμενος και πρός κοινωνικήν μόρφωσιν διδάσκων: ο "Ερασμος ύπήρξε μέγας ανθρωπιστής' || ο έν ανωτέρα φιλολογική σχολή τήν τοιαύτην κατα τὰς αρχάς του ανθρωπισμοῦ παιδευσιν λαμβάνων' || νεώτ. ὀποδός του φιλοσοφικοῦ δόγματος του ὀθρωπισμοῦ βλ.λ.4)' 2) νεώτ. ο ποθών τήν προ.γνώμη του ανθρωπινοῦ γένους και έργαζόμενος ύπερ αυτῆς. ανθρωπιστί έπίρρ. μτν. κ. μον. κατ' τρόπον ανθρωπού: 1.Μολαλ.14 ανθρωπιστι λαλήσαι.

άνθρωπιστικός έπίρρ. δημ. κατά τρόπον ανθρωπιστικόν βλ. λ.

άνθρωπιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ο πρόσφορος ή ο συντελών εις τὸ να εξευγένισθ, να προάγην έν πολιτισμῷ: ανθρωπιστική διοίκησις, - διδασκαλία' 2) ο άναφερόμενος εις τὰς θεωρίας του ανθρωπισμοῦ βλ. λ. ή των ανθρωπιστών: ανθρωπιστικαί άντιλήψεις.

άνθρωπιστικῶς έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ανθρωπιστικόν βλ. λ.

άνθρωπινοῦ-άω μον. προσποιούμαι ὀτι είμαι ανθρωπος, φαίνομαι σαν ανθρωπος, ανθρωποφάρω: Τζέτ. Έπιστ.1,2 ανθρωπινωτα πηθήκα.

άνθρωποθάπτις-ιδος (ή) ή έφ' ής έπιθαίνουσαν ανθρωπο: Ησ.ένΛ.μορτοθάτις ανθρωποθάτις ναύς.

άνθρωποθωρία (ή) μτν. κ. μον. ή ιδιότης του ανθρωποθόρου βλ. λ.: Έπιφάν.Αίρεσ. έν Μι.26,87.

άνθρωποθόρος-ον μτν. κ. μον. ο ανθρωπος σπαράττων, και τρώγων, ανθρωποφάγος: Νεΐλος Έπιστ.339 ανθρωποθόρος λέων.

άνθρωποθρόπ-έω μτν. κ. μον. τρώγω, σπαράττω ανθρωπότως: Εύσέβ. Έκκλ.Ίστ.8,28.

άνθρωποθρόπος-ον ο ύπ' ανθρωπων τρωγόμενος: Ιουστ.Μάρτ.54) τὸν ανθρωπον είναι . . Ιχθυόθρωτον και τὸν Ιχθύν ανθρωποθρότον.

άνθρωπογένεσις (ή) ανθρωπογονία βλ. λ.

άνθρωπογένεσις-εως (ή) νεώτ.βλ.ανθρωπογονία.

άνθρωπογενής-ές μον. κ. νεώτ. ο εξ ανθρωπων γεννηθείς, ανθρωπογένητος.

άνθρωπογένητος (-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ο εξ ανθρωπων γεννηθείς.

άνθρωπογενεγραφία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς βιογεωγραφίας έρευνών τὰς σχέσεις του ανθρωπού προς τήν γην, τήν έπ' αυτου έπίδρασιν των κλιματολογικών ὀρων και τὰς μεταβολὰς τὰς ὀποίας ο ανθρωπος προς τῶαν ὀφελος επιφέρει εις διαφόρους τόπους τῆς γῆς.

άνθρωπογενεγραφικός-ή-όν νεώτ. ο ανήκων εις τήν ανθρωπογεωγραφίαν βλ. λ.

άνθρωπογενεγράφος (ὸ) νεώτ. ο ειδικός περι τήν ανθρωπογεωγραφίαν βλ.λ.

άνθρωπογλωσσος κ. -ττος-ον ο ὀμῶν ὡς ανθρωπος, επί φηττακό: Άριστλ.Ζ18,12,13 και μιμητικόν και ανθρωπογλωττων, τὸ ἱνδίκῶν ὀρνεον οί φηττακέ.

άνθρωπογνωφεΐον (τὸ) μτν. κωμικῶς τὸ βαλανεϊον, τὸ λουτρόν: Κλημ. Άλ.Φαίδ.3,9,281.

άνθρωπογνωση (ή) νεώτ. α. περί του ανθρωπού έπιστημονικαί γνώσεις, ή ανθρωπολογία' 2) ή γνώσις των φυσικών ιδιοτήτων και χαρακτικῶν των ανθρωπων.

άνθρωπογνωσιακός-ή-όν νεώτ. ο άναφερόμενος εις τήν άνθρωπογνωσίαν, άνθρωπολογικός. **άνθρωπογνώστης** (ή) νεώτ. κ. δημ. ο έχων τήν ικανότητα να γνωρίζη, να διαγνώσκη τούς άνθρώπους ήτοι τάς ψυχικάς αύτών διαθέσεις, τόν χαρακτήρα κττ. 2) νεώτ. βιολ. ο άσχολούμενος ή ο ειδήμων εις τήν άνθρωπογνωσίαν βλ.λ.

άνθρωπογνωστικός (ή) ο αυτελών εις τήν περί άνθρώπου γνώσιν : **άνθρωπογνωστικά μέθοδοι** τής άτομικής ψυχολογίας.

άνθρωπογονία (ή) μτγν. ή γένεσις του άνθρώπου, ή αρχή του άνθρωπίνου γένους, ά. νεώτ. **άνθρωπογένεσις** 2) νεώτ. επιστήμη έξετάζουσα τήν γένεσιν και έξέλιξιν του άνθρωπίνου γένους.

άνθρωπογονικός-ή-όν νεώτ. άναφερόμενος εις τήν άνθρωπογονίαν βλ.λ.

άνθρωπογονικός έπίρρ. νεώτ. άπό άπόφωσ άνθρωπογονίας βλ.λ.

άνθρωπογονό-έω μτγν. γεννώ, παράγω άνθρώπους : Φιλ.2,494.

άνθρωπογραφία (ή) νεώτ. κλάδος τής φυσικής άνθρωπολογίας, περιλαμβάνων τήν μελέτην των σωματικών χαρακτήρων και διαφορών εκάστης των άνθρωπινων φυλών || τώ ζωγραφίζεν άνθρώπους : πρθλ. τοπογραφία, - θαλασρογραφία κττ.

άνθρωπογραφικός-ή-όν νεώτ. ο άναφερόμενος εις τήν άνθρωπογραφίαν βλ.λ.

άνθρωπογραφικός έπίρρ. νεώτ. άπό άπόφωσ ή έν άναφορά προς τήν άνθρωπογραφίαν βλ.λ.

άνθρωπογράφος (ή) μτγν. ο ζωγραφών άνθρώπους : η.Πλιν.Φι.35,10 Διονύσιος άνθρωπογράφος 2) νεώτ. ο άσχολούμενος με τήν άνθρωπογραφίαν βλ.λ.

άνθρωποδαίμων-ονος (ή) άνθρωπος άποθεωθείς : Εύρ.Ρήσ.971 κρυπτός δ' έν άντροις τής ύπαργυρου χρόνος άνθρωποδαίμων κείσεται. || μτγν. μον. κ. νεώτ. δαίμων άνθρωπομόρφος πονηρόν πνεύμα λαβόν άνθρώπου μορφήν.

άνθρωποδθηκτός-ον μτγν. ο ύπ' άνθρώπου δηχθείς : Διοσκ.1,178 μετά δέ κρομμύου προς κυνόδθηκτα και άνθρωποδθηκτα ποιεϊ.

άνθρωποδιδακτός-ον μτγν. κ. νεώτ. ο εκ διδασκαλίας άνθρώπου : Κύριλλ. Άλλ.309 ούκ άνθρωποδιδάκτος σοφία.

άνθρωποδικία (ή) ο περί τής φύσεως του άνθρώπου και (ή) α τής ήθικής τοιαύτης λόγος τώ μέρος τής θεολογίας τώ πραγματευόμενον περί τής άνθρωπίνης φύσεως πρθλ. θεοδικία.

άνθρωποδοκίανον (ή) μτγν. νεώτ. παγίς, λάκκος ή δοκίανον εις τό εμπόλιτσον άνθρωποι : Κομμον.Ν.Α.85.

άνθρωποειδής-ής κ. νεώτ. όμοιος προς άνθρωπον, άνθρωπομόρφος : Ήρ.2,86 Εύλιονον τύπον άνθρωποειδία, Άθην.8,363 Δ τούς θεούς άνθρωποειδείς ύποστησάμενοι 2) νεώτ. ζωολ. είδος πιθήκου έχοντος μελίζονα όμοιότητα προς τόν άνθρωπον 3) νεώτ. ζωολ. άνθρωποειδής (τό) γένος πτηνών τής όμοιογενείας τών γερανιδών.

άνθρωποειδής έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον άνθρωποειδή βλ.λ. ||

άνθρωποεικαλος Ήσ. « άνθρώπου όμοιος ». **άνθρωποεικάλος** αίων νεώτ. παλαιών, χαρακτηριστική όνομασία τής τεταρτογενούς περιόδου τής γής.

άνθρωποειλάσσα (ή) νεώτ. μτφ. μέγα πληθος οιοειθι θάλασσα άνθρώπων.

άνθρωποεισιμός (ή) νεώτ. φιλος. ή δοξασία καθ' ήν ή έλλογος άνθρωπινή βοήθις τείνει να ύψωθι προς τό θεϊον, προς τήν θεότητα. **άνθρωποεισιτής** (ή) νεώτ. φιλος. ο άσπαζόμενος τήν θεωρίαν του άνθρωποεισιμού βλ. λ. 2) ο θεοποιών τήν άνθρωπότητα.

άνθρωπόθεν Γλωσσ. έξ άνθρώπου. **άνθρωπόθεος** (ή) μτγν. έκκλ. θεός ένανθρωπίσας, θεάνθρωπος.

άνθρωποθεραπεία (ή) νεώτ. ή θεραπεία των άνθρωπίνων νόσων.

άνθρωποθεραπευτής-εύτρια νεώτ. ο ένεργών άνθρωποθηριών || μτφ. επί γυναικίως, ή προσπαθούσα έρωακίως ή άλλως να προσελκύση, να σαηνεύση άνδρα.

άνθρωποθηρία (ή) ή θήρα, ή διωξίς και αιχμαλωσία άνθρώπων : Πλάτ.Σοφ.223 Β ή τέχνη . . ζωοθηρίας χειρσσίας, άνθρωποθηρίας, ίδιοθηρίας. **άνθρωποθηριομαχία** (ή) νεώτ. ή μάχη, ή πάλη άνθρώπου προς θηρίον.

άνθρωποθηρία (ή) μον. θάνατος, φθορά άνθρώπων, θανατικό : Εύστράτ.2369 Β.

άνθρωποθυμιασις-εως (ή) νεώτ. τό κολακευτικός έπαινεθ, μτφ. θυμιάν τινα : Κορ. Άτακ.5,32. **άνθρωποθυμιοσ-ον** ο έχων θυμόν, άθροος, άνθρώπου, ο γενναίος μόνον όσον άνθρώπος, κατ' άντιθ. προς τό θυμολέων : Πλούτ. Ήθ.938 Δ ού λείοντά τις τών ποιητών άνθρωποθύμιον προσγορεύει.

άνθρωποθυρίς (ή) νεώτ. έλλειφοειδής ή στρογγύλη θυρίς εις ώρισμένα σημεϊα των λεθίτων και των πύργων των πυροβόλων, έπιτρέπουσα τήν εισοδον ένός άνθρώπου προς έπιθεώρηση, καθαρισμόν ή λίπανσιν των μηχανισμών.

άνθρωποθυσία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή θυσία άνθρώπων, ή δια σφαγής προσφορά άνθρωπίνου θύματος εις θεόν τινα προς έξίλασμόν αύτου : Πλούτ. Ήθ.417 C Βούσυριν άπολύσας τής λεγαμένης άνθρωποθυσίας και ξενοκτονίας 2) νεώτ. συνεκδ. και ο έν μάχη, ίδίως προς έπιτυχίαν επιθέσεως φονικός όλεθρος πολλών στρατιωτών, οιοειθι θυσιάζόμενον ούτω υπό τοϋ στρατηγούτος.

άνθρωποθύτης (ή) νεώτ. ο κατά θρησκευτικήν δοξασίαν ποιών άνθρωποθυσίας βλ. λ. : έν Πολυνήσιον ύπάρχουσιν άκόμη άνθρωποθύται 2) συνεκδ. και ο έν πολέμω άπειθούς θυσιάζων άνθρώπους προς έπίτευξιν τής νίκης.

άνθρωποθυτ-έω μτγν. θυσιάζω, σφάζω άνθρώπου, προσφέρων ούτω αύτους ώς θυσίαν εις τούς θεούς : Φιλ.2,28.

άνθρωποιστογραφία (ή) τό μέρος τής ανατομικής τώ πραγματευόμενον περί των ιστών του άνθρωπίνου σώματος.

άνθρωποκαμωμένος-η-ο δημ. ο κατ' άνθρωπων ών, ο με άνθρωπον ομοιάζων, ο ύπ' άνθρωπων ποιηθείς, ή γεννηθείς : δ.διστ. έσύ δέν εισαι, λέω σου, άνθρωποκαμωμένη | μόν' εισαι, κόρη μου, άγγελος κι άγγελοκαμωμένη.

άνθρωποκατακλισμός (ή) νεώτ. ή συρροή μεγάλου άνθρωπίνου πληθόσος.

άνθρωποκεντρικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων, ή ο άναφερόμενος εις τόν άνθρωποκεντρισμόν βλ.λ.

άνθρωποκεντριμός (ή) νεώτ. ή αντίληψις, ή δοξασία, ή θεωρία καθ' ήν ο άνθρωπος είναι τό κέντρον και ο σκοπός τής δημιουργίας του σύμπαντος, χάριν δέ αυτού τά πάντα έπλάσθησαν ή γίνονται έν τώ κόσμω.

άνθρωποκεφαλος-ον νεώτ. ο κεφαλήν άνθρώπου έχων, επί τερατομόρφων γλυπτών ή ζωγραφικών παραστασών : άνθρωποκεφαλον δρυον.

άνθρωποκομία (ή) νεώτ. ή περί τής άγωγής και διακυβερνήσεως των άνθρώπων φροντίς : Κορ. Άτακ.36.

άνθρωποκομικός-ή-όν ο άνήκων εις τήν επιμέλειαν ή τήν διακυβέρνησιν του άνθρώπου : Θεμιστ.186 άλλ' ή άνθρωποκομική αύτη τέχνη, ήν βασιλικήν τε και πολιτικήν χρεών όνομάζειν. **άνθρωποκόμος**-ον ο φρονιζών, ο μεριμνών

περί των ανθρώπων: Άνών. εν Ρ.3,607,6 καινός προδατοκόμος, άνθρωποκόμος.
άνθρωποκρατία (ή) νεώτ. ή εξάρτησις τής γνώσεως και τής αλληθείας από τον άνθρωπον | hominismus | α. σχετικισμός βλ. λ.
άνθρωποκτονία (ή) κ. νεώτ. ή θανάτωσις ανθρώπου, ή υπό άνθρωπου άφαιρέσις ανθρώπινης ζωής: Κλήμ. Άλ.36' || νεώτ. νομ. ή παρόνομος θανάτωσις άλλων ή άλλων ανθρώπων, γινόμενη δι' ένεργείας ή παραλείψεως, είτε εκ προθέσεως είτε εξ άμελειας.
άνθρωποκτόνος-ον παθ. σημ. ό άποκταθείς, ό φονευμένος: Εύρ.Κύκλ.127 βροφά χαίρουσιν άνθρωποκτόνῃ;
άνθρωποκτόνος-ον κ. νεώτ. ό άποκτείνων άνθρωπος ή ό άποκτείναν άνθρωπον: Εύρ.ΙΤ 389 αυτούς δυντας άνθρωποκτόνους || συνεκδ. ό άπίστος του θανάτου άνθρωπων, ό έπιφρονής εις άνθρωπούς θάνατον: Διγ. Άκριπ.370,4682 ώ θάνατε πανώλεθρε, ᾄδη άνθρωποκτόνε, - άνθρωποκτόνος πόλεμος, - επιδημία, - άνθρωποκτόνα έλη-οικήματα' || κ. μτφ. ό τούς ανθρώπους φυχικώς κτείνων, άφανίζων, εις δαεθρον άγων: ΚΔ'Ιω.8,44 εκ του πατρός του διαβόλου έστέ... εκείνους άνθρωποκτόνος ήν άπ' άρχής' || συνεκδ. ώς χαρακτηριστικόν του Μαν κακού, του αλμοθόρου, εν ή σημ. τώ δημ. φωνιάς: ΚΔ'Επιστ.1,3,15 πᾶς ό μισών τον άδελφον αυτού άνθρωποκτόνος έστί.
άνθρωποκτονέ-έε κ. νεώτ. προς θυσίαν σφάζω άνθρωπον, εκτελώ άνθρωποθυσίαν: Εύρ.Εκ.260 έπήγαγ' άνθρωποκτείνην προς τύμβου, ένθα βουθυταιν μάλλον πρόπει: | διόερθ. άνθρωποσφαγεΐν |, Φύλαρχ.63 τούς Έλληνας πριν έπι πολεμίους έξείναν άνθρωποκτείνην' 2) κ. νεώτ. φονεύω, εκτελώ άνθρωποκτονίαν βλ.λ.
άνθρωποκολληγι(ον) νεώτ. κ. δημ. ή άπηνής καταδωξής ή καταπίεσις ανθρώπων προσπαθόντων να διαφύγωσι ταύτην: τώ άνθρωποκλληγιον τών χωροφυλάκων κατ' άπειλειτών του Δημοσίου.
άνθρωπολατρεία (ή) μτγν. κ. νεώτ. κ. -τρια τώ λατρεύειν άνθρωπος: Κύριλλ. Άλ. κ. Νεστορ.3,74 ει εις άνθρωπον τών καθ' ήμάς ένα πεπιστεύκαμεν... άνθρωπολατρεία τώ χρησάμην || νεώτ. συνεκδ. κ. ή εξαιρετική αγάπη του πλήθους προς διασκήμους πολιτικούς κ. ά. ήγέτας.
άνθρωπολάτρης-άτρης μτγν. κ. νεώτ. ό λατρεύων άνθρωπον ή ανθρώπους.
άνθρωπολατρικός-ή-όν ό αναφερόμενος εις την άνθρωπολατρείαν βλ.λ.
άνθρωπολατρικός έπίρρ. νεώτ. κατ' άνθρωπολατρείαν βλ.λ.
άνθρωπολατρεά-έω προσκυνώ, άποδιδώ θείας τιμάς εις άνθρωπον ζώντα ή εις άποθανόντα, άποθεβών, στον οί Αιγύπτου τούς βασιλείς και οί Ρωμαίοι τούς αυτοκράτορας αυτών: Κύριλλ. Άλ. Πρωτ. Έφ.162 ει μέν ούν άνθρωπον είναι φασί... άνθρωπολατρούσι,
άνθρωποπάλεμος-ον μον. ό ών δλεθρος τών ανθρώπων, ό έξολοθρεύων τούς ανθρώπους: Εύστ.Πον.239,5 τόν άνθρωπολέμον θηρα.
άνθρωποπάλης (ό) μον. ό άνθρωπος έξολοθρεύων, ό άνθρωπολογός.
άνθρωποπαλιγος-ον ό επιθυμών άνθρωπου, ό αγαπών να προσκολληται εις τον άνθρωπον, περι τής μιφας: Έρμηξ εν Στοβ.1,1074 άνθρωπόλιχον γάρ Ιδίας έστιν ή μιφα.
άνθρωπολογία (ή) νεώτ. ή φυσική Ιστορία του είδους άνθρωπος εν παντι τόπω και χρόνω' ήτοι ή βιολογική έπιστήμη ήτις εξετάζει τάς συγγρόνους και τάς εξαλειφθείσας μορφάς του τώπου «άνθρωπος», περιγράφει τά τής σωματολογίας αυτού, έρευνά τά τής έμφανίσεως του

έπι τής γής, ώς και τά τής νύν ή εν τώ παρελθόντι διασκορδς των διαφόρων φυλών αυτού, κοθοροίει τάς μεταξύ των φυλών τούτων διαφοράς και τέλος διαπιστοί τός καταστάσεις και αναζητεί τάς αιτίας τής προϊούσης σωματικής, μάλιστα δέ διανοητικής μεταβολής και αναπτύξεως του ανθρώπου.
άνθρωπολογικός-ή-όν νεώτ. ό αναφερόμενος ή υπαγομένος ή άνήκων εις την άνθρωπολογίαν βλ.λ.: άνθρωπολογικαί έπιστήμαι, - έρευναί, - μελέται, - εταιρείαι, - άνθρωπολογικά μουσεια.
άνθρωπολογικώς έπίρρ. νεώτ. εν αναφορᾷ, εν σχέσει, συμφωνῶς προς την άνθρωπολογίαν βλ. λ.
άνθρωπολογισμός (ό) νεώτ. φιλοσοφ. όρος δηλών την φιλοσοφικην δοξασίαν την άποκλειούσαν τον «αυτόν καθ' έαυτον λόγον» και διδάσκουσαν ότι οι φιλοσοφικαί και ήθικαί αξίαι καθωρισθησαν καί καθορίζονται άνθρωπίνως, ή δέ λογική είναι διεκκριθής και διδασκαλία αναφερομένη μόνον εις την άνθρωπινην νόησιν, ήτοι διαμαρτωθείσα και διαμορφωμένη υπό και έντός των ειδικών ανθρώπων όρων' συγγ. θεωρία σχετικισμός βλ. λ.
άνθρωπολόγος-ον κ. νεώτ. ό περι ανθρώπων άσμένως, περισσῶς ποιούμενος λόγον: Άριστ. Η.Νικ.1125 Α 5' 2) νεώτ. ό άσχολούμενος περι την άνθρωπολογίαν βλ. λ.
άνθρωπολογέ-έω μτγν. κ. μον. ποιούμαι άνωλυτικώς, ειδικώς, εν έπίτασι λόγον περι τών άφωρτών εις τόν άνθρωπον, οίον τών Ιδιοτήτων, των παθών, των όρων αυτού: Φιλ.1,282' προς δέ έπι ζήλον, θυμόν, όργάς, όσα ταύτοις όμοια, άνθρωπολογών διεξέρχεται' 2) κ. μον. ομιλώ ώς περι ανθρώπων, παρουσιάζω ώς άνθρωπον, έπι θεού: Παχυμ. Παραφρ. Διον. Άρσεν.περι Θ. Όνομ.404 άνθρωπολογεί ή γραφή τώ θεῷ, πόδες καί χείρας και πρόσωπον αυτώ περιτιθείσα.
άνθρωπολογός (ό) μτγν. ό φέρων δλεθρον εις τούς ανθρώπους, ό άνθρωπολέτης.
άνθρωπομάγειρος (ό,ή) μτγν. μτφ. ό γινώσκων οινειν ή μαγειρεύη, να γοητεύη, έρεθιστικός να διαθερμαίνη τόν άνθρωπον: Λουκ. Όνος ό τί γε λάξ; άκριβή βλέπεις άνθρωπομάγειρον.
άνθρωπομαγνητικός-ή-όν ό αναφερόμενος εις τόν άνθρωπομαγνητισμόν βλ. λ.: άνθρωπομαγνητικόν ρευστόν.
άνθρωπομαγνητικός (ό) νεώτ. ό έντός του ανθρώπινου σώματος ζωικός μαγνητισμός.
άνθρωπομάζα (ή) νεώτ. μάζα, πυκνόν πλήθος ανθρώπων.
άνθρωπομαντία (ή) νεώτ. μαντεία άρχαιοτάτης έποχής στριζομένη έπι τής παρατηρήσεως ανθρώπινων σπληγώνων.
άνθρωπομανητικός-εως νεώτ. ό άνθρωπογνώστης βλ. λ.2).
άνθρωπομάχος-ον νεώτ. ό τούς ανθρώπους μαχόμενος, πολεμών, ποσών.
άνθρωποματισμός (ό) είδος ζωικού μαγνητισμού.
άνθρωπομέτρησης-εως (ή) νεώτ. τώ εκτελείν άνθρωπομετρίαν βλ.λ.
άνθρωπομετρία (ή) νεώτ. μέθοδος έπιστημονεχική συσταμένη εις την δι' ειδικών όργάνων καταμέτρησην καί περιγραφήν των μελών καί διαστάσεων καί των ιδιαιτέρων γνωρισμάτων του ανθρώπινου σώματος.
άνθρωπομετρικός-ή-όν νεώτ. ό αναφερόμενος εις την άνθρωπομετρίαν: άνθρωπομετρικαί παρατηρήσεις, - άνθρωπομετρικά έργαλατα.
άνθρωπομέτρον (τό) νεώτ. έργαλείον δι' ου μετρούνται τά μέλη και οι διαστάσεις του ανθρώπινου σώματος, άνασηματόμετρον.

ἄνθρωπόμενος-ον μτγν. ὁ μιμούμενος τοὺς ἀνθρώπους, ὁ μίμησις ἀνθρώπων ὄν: Πλούτ. Η6.1154 F γεννάται δ' ἐν αὐτοῖς λίθοι... ἄνθρωπόμεμοι.

ἄνθρωπομορφα (τά) νεώτ. βοταν. χαρακτηριστική ὀνομασία τῶν ριζῶν τοῦ φυτοῦ μανδραγόρα βλ. λ.

ἄνθρωπομορφία (ή) μτγν. κ. μων. ἡ ἀνθρωπινη μορφή: Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἰεραρχ. 15,3 2) ἡ ἀπόδοσις ἀνθρωπίνης μορφῆς εἰς τὸν Θεόν (ἢ εἰς τὸ σύμπαν) καὶ ἡ ἔξεικόνισις τοῦ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπίνην.

ἄνθρωπομορφιανός-ή-όν μων. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστιανικὴν αἵρεσιν τὴν ἀποδίδουσιν ἀνθρωπίνην μορφήν εἰς τὸν Θεόν, ἄ. ἀνθρωπομορφίτης.

ἄνθρωπομορφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχεσίον μὲ τὴν ἀνθρωπομορφίαν βλ. λ., ὁ εἰς ἀνθρωπομορφίαν ἀναγόμενος: ἀνθρωπομορφικά γράμματα.

ἄνθρωπομορφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπόδοσις ἀνθρωπίνης μορφῆς καὶ ἀνθρωπίνων ἰδιότητων εἰς τὸν Θεόν, κοινή ἐκδοχὴ εἰς τὰς πλείστας θρησκείας, ἀνθρωπομορφία βλ. λ. 2) φιλοσ. ἡ ἀνιληψία καθ' ἣν ἀποδίδονται εἰς τὴν φύσιν ἀνθρώπων σκέψεις, ἰδιότητες καὶ συναισθημάτων ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σύστασιν ἐκδοχὴ τῆς διαμορφώσεως καὶ τοῦ σύμπαντος. || κ. ἡ ἐν τῇ ποιήσει τάσις περιγραφῆς, ψυχολογικῆς ἀναλύσεως, ἐνεργείας ζῶν καὶ ἀφύγων πραγμάτων ὡσεὶ κατὰ συνέπειαν ἀνθρωπίνων σκέψεων, διαθέσεων, σκοπιῶν, ὁρμῶν κττ.

ἄνθρωπομορφιστής (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ἐκδεχόμενος τὸν Θεόν ἢ τὸ σύμπαν.

ἄνθρωπομορφίτης (ὁ) μων. κ. νεώτ. εὐχρ. εἰς πληθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστιανικὴν αἵρεσιν τῶν ἀνθρωπομορφιστῶν ἢ ἀνθρωπομορφιστῶν βλ. λ.

ἄνθρωπομορφογραφία (ή) νεώτ. ἡ ἀνθρωπομορφολογία βλ. λ.

ἄνθρωπομορφολογία (ή) νεώτ. ἡ περιγραφή τῆς μορφῆς τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος, ἄλλας ἀνθρωπομορφογραφία.

ἄνθρωπόμορφος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἀνθρώπου, ὁ ἀνθρωποειδής: ἀνθρωπομορφον τέρας ὕβριστ. 2) ἀνθρωπόμορφον φυτὸν ὀνομάζει ὁ Πυθαγόρας τὸν μανδραγόρα, οὗτῳσις ἢ ρίζα ἀμοιάζει πρὸς ἀνθρώπων σῶμα 3) νεώτ. ἀνθρωπόμορφοι πύθικοι οἱ ἄ. ἀνθρωποειδέες βλ. λ.

ἄνθρωπομορφώ-έω μων. λαμβάνω μορφήν ἀνθρώπου, περὶ τοῦ Θεοῦ: Θεοδ. Στουδ. ἐν Μf 5,41,9 ἐπειδήπερ τὸν τοῦ παντός ποιητὴν αἰσθάνομαι ἀνθρωπομορφούμενον.

ἄνθρωπομορφώ-όω μτγν. κ. μων. διδῶ μορφήν ἀνθρωπίνην εἰς τὸν Θεόν.

ἄνθρωπομόρφως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρωπόμορφον.

ἄνθρωπόνεκρος (ὁ) μων. νεκρὸν σῶμα ἀνθρώπου, ἀνθρώπων πτώμα.

ἄνθρωπονόητος (-η)-οῦν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως καταληπτός 2) δημ. ἐπὶ ζῶων, ὁ οἶσιν ἔχων ἀνθρώπου νόησιν.

ἄνθρωπονομία (ή) νεώτ. βιολ. ἡ γνώσις τῶν νόμων οἱ ὅποιοι διέπουν τὸν ἀνθρώπινον βίον 1) ἡ τῶν ἀνθρώπων διακυβέρνησις.

ἄνθρωπονομικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιστάμενος ἢ ὁ διαλαμβάνων τὰς μεθόδους τοῦ ἀνθρωπονομεῖν, κυβερνᾷ ἀνθρώπου: Πλάτ. Πολιτ. 266 B τῆς ἀνθρωπονομικῆς τέχνης 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπονομίαν βλ. λ.: ἀνθρωπονομικαὶ μελέται, - ἐρευναι.

ἄνθρωπονόουτος-ουε-οον ὁ ἔχων ἀνθρώπινον νοῦν, ὁ εὐφύης: Αἰλ. Ζ1.16.10 γένος πιθήκων ἀνθρωπονόουν, Στράβ. 699 ἀνθρωπονόστατον τὸ ζῶον.

ἄνθρωποπαγίς-ίδος (ή) νεώτ. ἄ. ἀνθρωποδόκανον βλ. λ.

ἄνθρωποπάθεια (ή) μτγν. ἡ ἰδιότης τῆς ἀξιώω-

πίνης φύσεως ὡς εἰς τὸ πάσχειν ὑποκειμένης: σχόλ. Ἀκρίφ. Ἐπ. 21 καταλυκοφυγίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας 2) κ. νεώτ. τὸ ὑπάκεισθαι εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὸ ἔχειν πάθη οἷα ἔχει ὁ ἀνθρώπος, περὶ Θεοῦ.

ἄνθρωποπαθής-ές μτγν. ὁ ἔχων ἀνθρώπου πάθη, αἰσθήματα, περὶ Θεοῦ, ὡς δοξάζεται ὑπὸ τῶν ἀποδιδόντων αὐτῷ ἀνθρωπομορφίαν.

ἄνθρωποπαθῶ-έω ἔχω ἀνθρώπινα πάθη ἢ αἰσθήματα: Φίλων 1,134 ἀνθρώπος ὢν ἀνθρωποπαθεῖ 2) κ. νεώτ. πάσχω ὡς ἀνθρώπος, περὶ Θεοῦ.

ἄνθρωποπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνθρωποπαθῆ βλ. λ.: Ἀθανάσι. Διαλ. 2,146 ἐπὶ Θεοῦ ὅταν λέγωνται μέλη ἢ μέρη ἀνθρωποπαθῶς μὲν λέγονται, θεοπραπεῖς δὲ νοοῦνται.

ἄνθρωποπάλαγος (τὸ) νεώτ. μτφ. μέγα πληθὺς ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων.

ἄνθρωποπλήθος (ὁ) νεώτ. παλαιόν. τὸ προσόμοιον μὲ ἀνθρώπων ὄν, εἰς τὸ ὅποιον ἀποδίδονται τὰ εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα τῆς γῆς εὐρεθέντα παλαιότατα ἀμφίβρολα λίθινα ἐργαλεῖα 2) ἐν τῇ ζωολογίᾳ ὁ χιμπατζής, ὡς κατὰ τὴν μορφήν πλησιέστερος πρὸς τὸν ἀνθρώπον.

ἄνθρωποπλάνεος (-εὔτρ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πλανῶν, παραπλανῶν, παρασύρειν, ἐξαπατῶν, ἀνθρώπου.

ἄνθρωποπλάστης-ος μτγν. ἡ πλάττων ἢ σχηματίζων ἀνθρώπου.

ἄνθρωποπλαστικός-ή-όν μων. ὁ ἀνθρωποπλάστης βλ. λ.: Θεοδ. Πρόδρο. 6,563.

ἄνθρωπόπλαστος-ον νεώτ. ὁ ὑπ' ἀνθρώπων πλάσθεῖς, ὁ πλάσμα τῶν ἀνθρώπων ὢν: θεοὶ ἀνθρωπόπλαστοι.

ἄνθρωποπληθῆς-υός (ή) νεώτ. συρροή πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων.

ἄνθρωποπλημμύρα (ή) νεώτ. κ. δημ. συρροή πληθους ἀνθρώπων, ἄ. κοσμοπλημμύρα.

ἄνθρωποποίησις (ή) νεώτ. ἡ περιγραφή, ἡ ἀπεικόνισις, ἡ διεργμνευσις ἐκδηλώσεων ἢ ἐνεργειῶν τοῦ ζῳικοῦ ἢ τοῦ θ. φυσικοῦ κόσμου οὕτως ὡσεὶ προήρχοντο αὐταὶ ἐκ διανοημάτων, ὁρμῶν, συναισθημάτων ἀνθρώπων καθ' ἃ συνθ. ἐν ποικιλίᾳ λόγῳ, οἷον ἐν Ἰλ. Φ 136 ποταμοὶ δὲ χολώσατο κρῆθι μάλλον, ὄρμηεν δ' ἀνά θυμὸν, ὁμ. ἐν τοῖς Αἰσωπείοις μύθοις κ. εἰς τὸ δ. τραγ. γυρίζει ὁ γέρο Ὀλύμπας καὶ λέει τοῦ Κισσάβου κττ., συγγ. προσωποποίησις βλ. λ. κ. ἀνθρωπομορφισμός 2) τὸ καθιστᾶν τι ἀνθρώπινον, τὸ ἐξἀνθρωπίζειν.

ἄνθρωποποίητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνθρωποποίησιν βλ. λ.

ἄνθρωποποιητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρωποποίησεως βλ. λ.

ἄνθρωποποίητος-ον νεώτ. ὁ ὑπ' ἀνθρώπων ποιηθείς, πλάσθεῖς, ὁ ἔργον ἀνθρώπινον ὢν.

ἄνθρωποποιεῖα (ή) μτγν. τὸ ποιεῖν, πλάττειν ἀνθρώπων ἢ ἀνθρώπου, κυριολεκτ. περὶ θεῶν, συνεκθ. περὶ ἀγαλματοποιῶν: Λουκ. Πρωμ. 5,17.

ἄνθρωποποιός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, ὁ παρᾶγων ἀνθρώπου: Στεκούδ. Γνωμ. 637 τί ἔστι γυνή; ἀνθρωποποιῶν ὑποούργημα 2) ὁ κατασκευάζων ὁμοιώματα ἀνθρώπων κατ' ἀντιτάσιν. πρὸς τὸ θεοποιός, ἐπὶ ἀνδριαντοποιῶν: Λουκ. Φιλοφ. 18,20 3) νεώτ. μτφ. ὁ διαπλάττων ἡθικούς, χρησταῦς ἀνθρώπου.

ἄνθρωποποιῶ-έω μτγν. μων. κ. νεώτ. ποιά, πλάττω ἀνθρώπων ἢ ἀνθρώπου 2) ἐκλαμβάνω, περιγράφω, παρουσιάζω ὡς ἀνθρώπον, περὶ θεοῦ: Γρηγ. Νύσ. Ἀντιρρ. 1,9,114 3) κατασκευάζω ὁμοιώματα ἀνθρώπων, ἐπὶ ἀνδριαντοποιῶν 4) νεώτ. κάμνω ἀνθρωποποίησιν βλ. λ. ἐν ἀμφ. σημ.

ἄνθρωποπολίτης (ὁ) μτγν. ἐκκλη. ὁ ἐν ἀνθρώπῳ,

έν σώματι ανθρώπου κατοικήσας, περί του ένανθρωπώσαντος λόγου του Θεού: Κύριλλ. Άλ. Διάλ. 9,750 γέγονε γάρ, ώς έοικεν, ουκέτι μόν σάρξ έ λόγος.. άνθρωποπολιτής δέ μάλλον.

άνθρωποπροκλήτης -ές μτγν. έκκλ. μον. κ. νεώτ. ό έμπρόμων, ό άρμόζων εις άνθρώπων: Μαζμ. Όμ.2,40 C Διά τής άνθρωποπροκλής ύπ' αυτού δι' ήμάς γενομένης του θανάτου παραιτήσεως. **άνθρωποπροπέθετης**-ες μσν. ό άνθρωποπροπέθης βλ. λ.

άνθρωποπροπέθης έπίρρ. μτγν. έκκλ. μον. κ. νεώτ. κατά τρόπον εις τήν άνθρωπίνην φύσιν προσήκοντα.

άνθρωποπροσώπος-ον μσν. ό έχων πρόσωπον, μορφήν, χαρακτηριστικά άνθρώπου, ό άνθρωπόμορφος, είδ. περί του θεού: Εύθ. Ζυγαθ. έν Μί 130,1292 άνθρωποπροσώπων τον πατέρα θεόν ύπολαμβάνουσιν οι Βογομίλοι.

άνθρωποπραϊστής (ο) (ραϊώ) ό τούς άνθρώπων κατασυντριβών, καταστρέφων, ήλικος κωμώδιος του Στράτιπιδος: Άθην.2,127.

άνθρωπος (ο, ή) έν κράσει μετά του άρρρ. ό Ιων. άνθρωπος, άπτ. άνθρωπος, δημ. κ. άθρώνος, περιήλητ. ό άνήρ και ή γυνή έν πάση ήλικία || πρός δήλωσην του είδους, ήτοι του συνόλου, συνηθέστ. εις πληθ.: 'Ιλ.1,134 ή θέμις άνθρώπων πέλας, άνδρών ήδ έ γυναικών, Πλάτ. Πρωτ.322 ό άνθρωπος θέλει μέτεχε μοίρας, Ξεν. Ασκ.10,3 ουτός ό άγων μάλιστα τών άνθρώπων, - ή πάλη του άνθρώπου πρός τά στοιχεία' || έν αντίθεσι πρός τούς θεούς ή πρός τον άλλον ζωϊκόν κόσμον: 'Ιλ.Α 339 πρός τε θεών μακάρων πρός τε θνητών άνθρώπων, Αριστ. έν όρισμ. άνθρώποις τίοντο τό δικαίου και άδίκου αίσθησιν έχειν' : παρ' Όμ. τό όνομα και έπι θενωτόων: 'Όδ.Α.565 τήρηε ραίτην βιστή πέλει άνθρώπωνιν | έν τώ 'Ηλιαίω πεδίω |' || παρά Πλάτ. κ. ά. άπτ. συνήθ. όνευ άρρρου έν έν. κ. έν πληθ. πρός δήλωσην του άλου γένους ήτοι τής άνθρώπωνότητος: Πλάτ. Πρωτ.361 άριστα γ' άνθρώπων, Ξεν. 'Ιππαρχ.4,20 και αυτά τέχναν ύπό άνθρώπων άλλσκαται, Όουκ.1,140 τάς διαβολάς του άνθρώπου || μτγν. κ. μσν. έν τή αυτή σσημ. συνηθέστ. έναρθώς: 'Αρριαν. Έπίκτ.10,14 άλλου δ' ουδένας άπόλλεια ζημιού τον άνθρώπον' Ι.Μαλάλ. 228,17 έσωσα τον άνθρώπον διά του σταυρου και τής αναστάσεως. || νεώτ. κ. δημ. έν τή σσημ. ταύτη έν άρθρως έν έν. ή έν πληθ.: ό άνθρωπος είναι κοινωνικός, - οι άνθρώποι φύσει δούσπιστοι, - τ' άνθρώπων ή μοίρα θάνατος' 2) μετά τής προθ. κατά έν αιτ. έν. ή πληθ. ώς έπιθ. άνθρώπωνος, άνθρώπειος ή έν έπίρρ. σσημ. άνθρωπίνως: Αλογ. Έπτ. 425 ό κόμπος δ' ου κατ' άνθρώπον φρονεί, Σοφ. ΟΚ 598 μείζον ή κατ' άνθρώπον νοσείς, Διοδ. Σ.16,11 τήν άρετήν τ' άνδρός πάντας υπεάδοντο μετ' άνδως ή κατ' άνθρώπων, Δίων.Κ 53,16 πλεον τι ή κατ' άνθρώπουσ ών επεκλήθη' νεώτ. μ. έν έν.: ή κατ' άνθρώπων άντοχή, - κρείσις, - υπόθεσις' 3) μετά τής προθ. ύπερ κατ' αιτ. έν. έν έπίρρ. σσημ. υπερανθρώπως: Δίων Κ 14,11 τούς ύπερ άνθρώπων πάσην αναγκαζόμενους, Μοζμ. Όμ. 112,4 ύπερ άνθρώπων ύπαμυσιν 4) μετά τής προθ. άκ έν ταις σσημ. άρμοστός εις άνθρώπους, προσερχόμενος έξ άνθρώπων, άνθρώπινος: 'Ιπν. Έπίστ. 905 τής έξ άνθρώπων εϋδαιμονίης, 'Ηλιόδ. Α1θ,2,1 τό έξ άνθρώπων κάλλος' 5) κ. νεώτ. έν πληθ. μετά τής έν ή δλη άνθρωπότης, τό άνθρώπινον σύνολον και γενικώτ. ή δλη έπί γής ζωή, ώς τό δημ. ό κόσμος: 'Ηρ.1,53 τάδε μαντήια . . μόναν έν ανθρώπων, Πλάτ. Λίσ.211 Ε ό άριστος έν άνθρώποις άρτυεί | τό καλύτερον άρτυέτι του κόσμου1, ΚΔ Λουκ.2,14 έπι γής ειρήνη έν ανθρώποις εϋδαικία, ΑΠ 11,304,2 και ει τι έν τούς άνθρώποις άλλο πέμψω πάθος, - τό μέγιστον των έν άν-

θρώποις αγαθών 6) κ. δημ. μετ' ε. ουσιαστικ. κατά παράθεσιν ολον έπιθετικώς άλλοτε πρός άοριστολογ. σσημ., άλλοτε πρός έπίφασιν τής έννοίας του ούσ. κ. άλλοτε άλλώς ώς άρηχηματική έκφρ.: 'Ιλ.Π.2,263 κίων άνήρ όδिति, Ξεν.Κτ18,7,14 και πολίται ται άνθρώποι, Δημ.54,18 άνθρώπωνος πένης μέν τις, - νοικοκύρης, - φαμελίτης, - δουλευτής, - γέρος, - φτωχός άνθρώπος' || δημ. συνηθέστ. κ. έν περιφρονητική ή ύβριστική σσημ.: Δημ. 57,17 Καρός τιος άνθρώπων, Αλογ.2,183 άνθρώπων συκοφαντή βαρβάρω, - καταργήρης άνθρώπων' 7) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. άλλώς άνθρώπος ή ό άνθρωπος περιφρονητικώς περί δούλων, οικετών κττ. ών άπαίξιοι τις ών μνημονεύει τό ίδιον αυτών έν.: Πλάτ. Πρωτ.314 Ε μόγις έν ποτε ήμιν άνθρώπος άνώξεε τήν ύβραν, - έσταιτε άνθρώπωνο νά μες φονάξερ' || νεώτ. κ. δημ. μετά γεν. κτηκήεις έμφανούσης τι άξιόμειμτον, έν ύβριστική σσημ.: ό άνθρώπωνος τής ήττης, - είναι οι άνθρώποι τών καταγωγιών 8) δημ. μετά γεν. κτημ.μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό ύπηρετής, ό άπόλοιθος, ό υποταλής: Εύστ.'Ιλ.1821,17 βόες Γρυμούνων λίγονται . . όθεν λαδόντες οι πολλοι και άνθρώπων τινα του θείου λεγουσιν, Ι.Μαλάλ.325,3 έσφαγη ύπό των άνθρώπων του άδελφου αυτού, - οι άνθρώποι του μες υπεάδχθησαν' || δημ. ό όπαδός, ό άκόλουθος ίδιος έν πολιτική: οι άνθρώποι του κόμματος, - είναι άνθρώπος του' || δημ. είδ. έν έν. μετά τής άντων. μου, σου, τής ό σύλλογος: έχσασ τον άνθρώπο μου, - τής ξεμυλιόσ τον άνθρώπο της' 9) και έν άποτίσασ. πρός τό γυνή, συνήθ. πρός κομμήν εκφρ.: Σχολ. Αριστοφ. Θεσμ.682 γελοίως ειπεν . . ήσαν άνθρώποι πέντε και γυναικες τρεις, Προκ.Μιστ.50 Α ταύταις ήδη εις γάμον έλθούσας άπολαλδών των άνθρώπων' 10) έν τή κλητ. άλλώς ή μετ' άρρ. πολλήκις έν περιφρονητική σσημ.: 'Ηρ.8,125 ουτ' αν σϋ, (έπιμήςεις) άνθρωπε, έών Αθηναίος, κ. δημ. βρά άνθρωπε, άφησέ με ήσυχ' || κ. δημ. μετά τής κτητ. άντων. μου έν τή αυτή σσημ.: ξεφορτώσω με, άνθρωπέ μου! 11) έν έπιστητική σσημ. ό έναρτος, ό κόσμιος, ό κοινωνικός, που έχει άνθρωπισμό, άνθρωπισία: Μέν.ν.Στοδ.5,11 ή χάριεν έστ' άνθρώπος, άν άνθρώπων ή, 'Αρριαν. Έπίκτ.2,9,3 άπόλλεσας τον άνθρώπον' || κ. νεώτ. κ. δημ. έν τή σσημ. ταύτη, κ. άνευ άρρ. : είναι καθ' όλα άνθρώπος, - νά μάθης νά ειπας άνθρως' 12) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. άνπ τής άορ. άντων. τις, πάς τις, κήσιος, ένας, καθένος: ΠΔ 'Αρ.24,2 άναστήσεται άνθρωςος έξ 'Ισραήλ, Χρον.Μωρ.18 άνθρωςος να συλλογισθή καλά νά τό λογισας, δ. τραγ. άνθρωςος ήπρε τό κρεμνδ κί άνέθηκε ως τή βρύση, - ήλθεν άνθρωςος και μες είδοσθη' 13) τό θηλ. ή άνθρωςος περί γυναικός άοριστολογικώς ή περί άναρχισα-θούσης ή περί δούλης ή πρόσ εκφρ. περιφρονήσεως: 'Ηρ.1,160 προσάιχοντό τε τήν άνθρωςον, Πλούτ. Άλκιβ.23 τοιοούτος έβρος κατέχε τήν άνθρωςον' 14) τό θηλ. κ. άνθρωςός, κονώτερ. άνθρωςος (ή) 'Ησ. « άνθρωςός ή γυνή ποταρ Λάκωσιν »: 15) ής άνδρός ίδιον όνομα: 'Αλεξ. 'Αφροδισια κ. Σουλδ. τό άνθρωςός ήν γάρ και ίδιον όνομα τούτο του 'Ολυμπιονίκου πέκτου.

άνθρωποσοκονία (ή) νεώτ. ή έξ τής παρατήρησεως τής φυσιογνωμίας του άνθρώπου διάγνωσις, ειλαστία περί τών ψυχικών διαθέσεων, τών άρμών κητ. του άνθρώπου: συγγ. φυσιογνωμονία βλ. λ. φυσιογνωμική.

άνθρωποσοκός-ος-ον νεώτ. ό άσκολογικός, ό εντριβίς εις τήν άνθρωποσοκίαν βλ. λ.

άνθρωποσοφία (ή) νεώτ. ή περί τον άνθρώπον σοφία, δοξασία καθ' ήν ή γνώσις τής ψυχό-

πνευματικής ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδιώκεται διὰ τῆς αὐτοεξετάσεως ψυχολογικῶς
2) ἀποκρυφολ. διδασκαλία θεοσοφικῆ ὀριζουσα ἰδίως ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου εἶναι παλαιὸς ὅσον καὶ ὁ κόσμος καὶ ὅτι τὰ κατώτερα ὄντα προέρχονται ἐκ τῶν ἀνωτέρων.

ἀνθρωποσοφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωποσοφίαν βλ.λ.

ἀνθρωποσοφικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνθρωποσοφίας βλ.λ.

ἀνθρωποσοφική-ή ἀκτρία νεώτ. ὁ σπαρσάν ἀνθρώπων, ὁ αἰμοβόρος, ὁ σκληρὸς.

ἀνθρωποσύνη (ή) νεώτ. τρόπος ἰδιόζων εἰς πολιτῆμαίον κ. ἠθικὸν ἀνθρώπου, ἀνθρωπισμός, ἀνθρωπιά βλ.λ.

ἀνθρωποσυροή (ή) νεώτ. πλῆθος ἀνθρώπων συνερχομένων ἐπὶ τὸ αὐτὸ πολλαχόθεν.

ἀνθρωποσφαιζέτω (τὸ) νεώτ. τόπος ἐνθα σφάζονται, φονεῦνται ἢ βασανίζονται ἀνθρώποι.

ἀνθρωποσφαγία (ή) νεώτ. κ. ἀνθρωποσφαγία σφαγή, σφαγισμός, φόνος ἀνθρώπων.

ἀνθρωποσφαγία (ή) νεώτ. τὸ σφάζειν, σφαγίζειν ἀνθρώπους, ἀνθρωποσφαγία βλ.λ.

ἀνθρωποσφαγίω-τω κ. νεώτ. σφαγιάζω, θύω ἀνθρώπους: Εὐρ. Ἐκ.260 παρὰ τὸ χρῆν σφ' ἐπί-γαιν ἀνθρωποσφαγεῖν, πρός τύμβον, ἐνθα βουθυγαῖν μάλλον πρέπει' || νεώτ. φονεῦν ἀνθρώπους.

ἀνθρωποσφημοσ-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀνθρώπου μορφήν φέρων, ἀνθρωπομορφος βλ.λ., περί τοῦ θεοῦ: Ἀθανάσ.2.220 διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν πολλὰς καὶ ἀνθρωποσφημον τὸ θεῖον αἰ θεῖαι γραφαὶ καταγγέλλουσιν.

ἀνθρωποσωματολογία (ή) νεώτ. βιολ. ἡ σωματολογία τοῦ ἀνθρώπου ἴτοι ὁ κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας ὁ ἐξετάζων ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον τὰ τοῦ ἀνθρώπου σώματος, ὁἷον τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, τὸ σκεῆμα, τὸ μέγεθος, τὰ ὄργανα κττ.

ἀνθρωποσωματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωποσωματολογίαν βλ.λ.

ἀνθρωποσωστή-ώτερα νεώτ. ὁ τοῦς ἀνθρώπου, τὴν ἀνθρωπότητα σφάζων.

ἀνθρωποσωτήρ-ήρος-ώτερα νεώτ. ὁ τοῦς ἀνθρώπου, τὴν ἀνθρωπότητα σφάζων.

ἀνθρωποσωτήριος-ον νεώτ. ὁ τοῦς ἀνθρώπων σφάζων, ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα νὰ σώσῃ πάσχοντας ἀνθρώπους: ἀνθρωποσωτήριον φάρμακον, - ἔργον κττ.

ἀνθρωποσώτης-ης (ή) μτγν. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνθρωπότης κ. ἀνθρωπότητα ἢ ἀνθρωπινὴ φύσις, ἡ ἀσφρημένη ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου: Ἐπιγρ. ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ' || μον. κ. δημ. ἢ ἰδιότης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ εὐγένεια τοῦ ἕθους, ἀνθρωπιά, ἀνθρωπισμός βλ.λ.: Ἰζέτς. Ἰστ. 7.609 ἄλλ' οὐδ' ἀγῶ .. ἀρτι βέλπω ποῦ ποτε ἀνθρωπότητα οὐδ' ἐν τοῖς πατρίσθαις, - φρ. δὲν πολυαῖτι ἡ ἀνθρωπότη' 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνθρώπος ὡς ἔννοια γένους, τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων: εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.

ἀνθρωποσώτης (ή) μτγν. ἐκκλ. ἐν τῷ θηλ. ἡ τεκοῖσα θεῖον ὄν ὑπὸ μορφήν ἀνθρωπ. φύσεως.

ἀνθρωποτομία (ή) νεώτ. ἡ ἀνατομή τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωποτοξίνη (ή) νεώτ. εἰδικὴ οὐσία δηλητηριώδης ἀγνώστου χημικῆς συστάσεως, ἣτις ὑπεπιβετο ἄλλοτε ἐπὶ ἀνάδοξαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐκπονήν αὐτῶν ἢ ἄλλως πως.

ἀνθρωποτροπικός ἐπίρρ. μsn. κατὰ τρόπον ἀνθρώπινον, ἀνθρωπίνως, κατ' ἀνθρώπων.

ἀνθρωποτρόφος (-α)-ο(ν) Ἦσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων ἀνθρώπους.

ἀνθρωποθημα-ομαι ἔχω τὴν κατὰ διάνοιαν παραστάσιν ἢ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἀντιδιαστ.πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν: Πλούτ. 2.1120 Ὡ αὐτοί, φρονίμ, ἀνθρώπων εἶναι καὶ ἵππων καὶ τοῖχων οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.

ἀνθρωποθύοστας-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἔχων ὑπόστασιν, οὐσίαν ἀνθρωπίνην.

ἀνθρωποθυρία (ή) μτγν. ἐκκλ. ἀνθρωποποιία βλ.λ.

ἀνθρωποθυρῶν-όν μτγν. ἐκκλ. ἀνθρωποποιός βλ.λ.

ἀνθρωποφαιγία (ή) κ. νεώτ. τὸ τρώγειν ἀνθρώπους, ἀνθρώπινον κρέας: Ἀριστλ.Πολιτ.8.4,3 πολλὰ δ' ἐστὶ τῶν θηῶν, ἃ πρὸς τὸ κτείνειν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωποφαιγίαν εὐχερῶς ἔχει, Πλούτ.Λοικ.11 ἐν αἰσθήσει γενομένου τῶν ἀποριῶν . . καὶ τῶν ἀνθρωποφαιγίων' || νεώτ. εἰδ. ὁ καννιβαισμός βλ.λ.

ἀνθρωποφαιγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωποφαιγίαν βλ.λ.: ἀνθρωποφαιγικαὶ ἰδιότητες, ἀνθρω- φείος: 2) μτφ. θηριώδης, ἄγριος, σκληρὸς: ἀνθρωποφαιγικὰ διαθέσεις.

ἀνθρωποφαιγικός ἐπίρρ. μsn. κ. νεώτ. δίκην ἀνθρωποφάγον, κατὰ τρόπον ἀνθρωποφαιγικόν: Εὐστ.'Ἰλ.634,59 καὶ ἀτέριος, ὡς εἰκόσ, ἀνθρωποφαιγικός παραβάλλοντασ.

ἀνθρωποφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων ἀνθρώπους, τρεφόμενος μὲ ἀνθρωπίνας σάρκας: Ἀντιφάν.68,12 τοὺς γὰρ μεγάλους τοῦτους ἀπαντας νενομίκα ἀνθρωποφάγους ἰχθύος' || κ. παθ. ἀνθρ. ὁ ὑπὸ ἀνθρώπου φαγωθεῖς: αὐτ. τί φής, ὦ φίλτατε, ἀνθρωποφάγους: πῶς; - ὦν γ' ἀνθρώπων σφαγιο, δὴλον, ὅτι' || εἰδ. ἐπὶ ἄγριων φυλῶν ἀνθρωποφάγων: Στράβ.201 ἀνθρωποφάγοι τε ὄντα καὶ πολυφαγῶι ἄ. νεώτ. κ. καννιβαισμός.

2) νεώτ. κ. μτφ. ἀνθρωπίνος θηριώδης, ὤμος, ἄγριος, πλεονέκτης κ. ἐκμεταλλευτής.

ἀνθρωποφάγω-ώ ἐσθίω ἀνθρώπους ἢ ἀνθρώπινον κρέας: Ἦρ.4.106 ἀνθρωποφάγευσι δὲ μοῖνοι τοῦτων.

ἀνθρωποφανής-οὺς μτγν. ὁ φαινόμενος ὡς ἀνθρώπος, ὁ ὁμοίος μὲ ἀνθρώπων: Φιλοστόργ. 493,45 ἀνθρωποφανέσιν ὄντι τῶν ἐν μέσῳ χρώματι.

ἀνθρωποφάξ (ὶ) δημ. ὁ τρώγων ἀνθρώπους ἢ ἀνθρωπίνας σάρκας, ἀνθρωποφάγος: δ.τραγ. τὸν σκόλλον τὸν ἀνθρωποφάγον στὸν ἄλιον δαμένον.

ἀνθρωποφάραξ-έως νεώτ. φθορεὺς, καταστροφεὺς ἀνθρώπων, ἀνθρωποφθόρος βλ.λ.

ἀνθρωποφθόρος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ φθειρών, καταστρέφων ἀνθρώπους, βροτολοιγός.

ἀνθρωποφάλαγος-ον μsn. ὁ φολιγών, καταφλέγων, καίων τὸν ἀνθρώπων: Εὐστ.Ποηνιμ.188,19 φράγοντος δὲ πυρὸς ἀνθρωποφάλαγος κλιθίανος.

ἀνθρωποφωβία (ή) νεώτ. ἱατρ. ψυχῶνάθεια καθ' ἣν ὁ πάσχων κατακλιμαίνεται ὑπὸ φόβου ἢ ἀγωνίας ἐπὶ τῇ θέσῃ τῶν ὁμοίων του, συγγ. ἀγοραφοβία βλ.λ.: 2) συνεκδ. ἀποφυγῆ ἀπὸ τὰς μετὰ τὸν ἄλλον συναναστροφάς, ἀκoinωνησία.

ἀνθρωπόφοβος-ον νεώτ. ὁ πάσχων ἀνθρωποφωβίαν βλ.λ.: 2) συνεκδ. ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τὸν ἄλλον συναναστροφήν, ὁ ἀκoinωνητός.

ἀνθρωποφθόρος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἰδιόζωντα εἰς τὸν ἀνθρωπόφοβον βλ.λ.

ἀνθρωποφονία (ή) νεώτ. τὸ φονεῦειν ἀνθρώπους, ἀνθρωποκτονία βλ.λ.

ἀνθρωποφοντής (ὶ) μsn. ὁ φονεύων ἀνθρώπους: ΚΜανασσ.3605 ἀνθρωποφοντῆς δράκωνος.

ἀνθρωποφάρος-ον μτγν. ὁ φέρων, ὁ παράγων ἀνθρώπους, ἐπὶ πόλεως: Ἀμφιλόχ.180 εἰσαφίω τὴν πόλιν σου καὶ ἀποτριῶ αὐτήν, ἵνα γένηται σιτοφόρος μάλλον ἢ ἀνθρωποφόρος

ἀνθρωποφυής-ους-ές ὁ ἀνθρωπίνην φύσιν ἔχων, ὁ ἐξ ἀνθρώπων φύς: Ἡρμ. I, 131 οὐκ ἀνθρωποφυίας ἐνόμισεν τοῦς θεοῦς, Διόδ. Σ 4, 59 τοῦς ὀνομαζομένους Κενταύρους ἀνθρωποφυεῖς.

ἀνθρωποφυία (ἡ) τὸ φεῖν ἀνθρώπου· || τὸ ἐξ ἀνθρώπων φύσιν, ἀνθρωπίνην φύσιν ἔχειν.

ἀνθρωποφυϊκός-ῆ-όν μγν. ἔκκλ. ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην φύσιν, ὁ ἰδιῶς ἐπὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν: Διον. Ἀρεοπ. 3, 735 ὁ ὑπερούσιος Ἰησοῦς ἀνθρωποφυϊκῆς ἀληθείας οὐσίσιαι.

ἀνθρωποφυτος-ον μον. ὁ ἐξ ἀνθρώπου φύς, γεννηθείς: Μελέτιος ἐν Ἀνεκδ. Γραμ. 4, 15.

ἀνθρωποφαιμαρρος (ὁ) νεώτ. πλήθους ἀνθρώπων ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν.

ἀνθρωποφαιμαρρός (ὁ) μγν. κ. ἀνθρωποφαιμαρροῦ (τὸ) βοτάνη τις καθαρτικὴ, ἀ. πενταδάκτυλον, ἔρμωδάκτυλον, πεπτάφυλλον βλ. λ.

ἀνθρωποχημία (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιστ. κημείῳ, τμήμα αὐτῆς ἀφάρων εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἰσθμῶν καὶ χυμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωποχίριος (ὁ) νεώτ. ἀνθρώπου ὀμοιάζων πρὸς χοῖρον, ἔχων τὰς ἔξεις τοῦ χοίρου, ἀνάθαρτος, ἀνάγωγος, χυδαίος, δημ. γουρουνάνθρωπος.

ἀνθρωποχοιροτροφίον (τὸ) μγν. ἡ τροφίον (τὸ) μον. χοιροτροφίον ἀνθρώπων, σταβίος ἀνθρώπων χοίρων, καταγίγιον αἰαχρότητος: Τζέτς, Ἐπιστ. 16 γεγόνασιν ἀνθρωποχοιροτρόφιον καὶ συμποσίον καὶ μοιχεῖας καταγώναι.

ἀνθρωπῶδ-ους (ἡ) κ. ἀνθρώπων | Δημωδέστ. γ. Ἡσ. «ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιαι».

ἀνθρωπῶδης-ους-ες ὀμοίος πρὸς ἀνθρώπων.

ἀνθρωποφελής-ους-ές νεώτ. ὁ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀφελίμος ἢ χρίσιμος, κοινωφελής.

ἀνθρωπῶσκ ποιητ. ἀναθρώσκω βλ. λ.

ἀνθρωπρίζω κ. νεώτ. ἀνταποδίδω τὴν ὕβριν, μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ μὲ τρόπον ὑβριστικόν: Πλούτ. Περικλ. 26 οἱ δὲ Σάμοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἑστίοντες εἰς τὸ μέτωπον γλαυκάς· || κ. παθ. ὀφίσταμαι, κατ' ἀνταπόδοσιν, πάσχω ὕβριν: Εὐρ. Φοῖν. 620 καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.

ἀνθυβριστίας-εως (ἡ) ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ἐξυβριστίας, ἀνταπόδοσις τῆς ὕβρεως.

ἀνθυβριστικὸς-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθυβρίσιν: ἀνθυβριστικοὶ λόγοι.

ἀνθυβριγενής-ῆ-όν νεώτ. ὁ μὴ ὕγιενός, ὁ ἐπιδραστὴς εἰς τὴν ὕβριν, ὁ νοσηρός: ἀνθυβριγενὴ δίαιτα, - ἀνθυβριγενὴν κλίμα, - οἰκημα.

ἀνθυβριγενότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθυβριγενοῦ, ἡ νοσηρότης.

ἀνθυβρικινῶς ἐπιγρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθυβριγενῶν βλ. λ.

ἀνθυδροφοφθικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ὑδροφθορίας βλ. λ. συντελεστικός, ὁ χρησιμεῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς ὑδροφθορίας.

ἀνθυδροφικός-ῆ-όν νεώτ. κ. ἀντιυδροφικός ὁ χρησιμεῶν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ὕδατος βλ. λ.: ἀνθυδροφικὰ φάρμακα.

ἀνθυλακτιῶδ-ῆω μγν. ὕλακτῶ ἐναντίον τινός: Αἰν. Ζ 4, 19 λέοντι δὲ. . βρυχομένω ἀνθυλακτεῖ.

ἀνθυλακτώσως μον. ἀνθυλακτῶ βλ. λ.

ἀνθυλιστικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ ὕλισμου βλ. λ. ἢ τῶν ὕλιστῶν βλ. λ. ἐναντιοῦμενος, ὁ καταπολεμῶν τὰς ὕλιστικὰς θεωρίας: ἀνθυλιστικὰ ἐπιχειρήματα.

ἀνθυλλίαιον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. βοτάν. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς βλ. λ. 2) τὸ φυτὸν μωσωπῆς βλ. λ. 3) ὄπκορον τοῦ ἀνθους, ἀνθάκι, ἀνθούλι, λουλούδι.

ἀνθυλλίς-ίδας (ἡ) μγν. κ. νεώτ. βοτάν. τὸ φυτὸν κρήσσα ἢ κοινὴ βλ. λ.: Διοσκ. 3, 136, ἀ. ἀνθυλλῶν. 2) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν βαμνω-

δῶν, ποωδῶν, ἢ πολυετῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν λοβοφόρων δημ. κοκκινόχορτο, σάρωμα ἢ σαρίχα· 3) νεώτ. εἶδ. κηλὶς ἐκ λευκῶν τριχῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἴππων.

ἀνθυλλῶν (τὸ) μγν. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς βλ. λ.).

ἀνθυπάγω ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ὑπαγομένων μετὰ εἰς οἴκην καὶ ἀποδέοντα αὐτῆν: Θουκ. 7, 70, 4 ὁ δὲ ἀποφώνη ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλοσυριωτάτους. 2) ἀναφέρω εἰς τι, ὑπάγω εἰς τι: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 67 C πρὸς τὰ πύσματα αἰ εὐθεῖα ἀνθυπάγονται, αἰτ. 264 C τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωμυμῆαις. 3) ἐπαναφέρει ἀμοιβαίαις: Δίων Κ. ἀπ. 36, 22 ἀνθυπ- τινὰς εἰς εὐνοίαν. 4) ἐπὶ στρατοῦ, ἀνθυποχωρᾷ, ἀποσύρω ἀμοιβαίαις: Ἀριστεῖδ. 1, 146 αὐθὶς δὲ ἀνθυπῆγε Μαρδόνιος τοὺς Λακεδαιμονίους ἀναπρομύμενος.

ἀνθυπαγωγὴ (ἡ) μγν. τὸ ἀναφέρειν πρὸς τι.

ἀνθυπαγωγὴ (ἡ) νεώτ. ἀμοιβαία ὑποπαγῆ, εὐπειθεία.

ἀνθυπακούω μγν. ὑπακούω καὶ ἐγὼ: Νικολ. Πρωγ. ἐν Ρ 1, 314 τῶν ὑπακούων ἔγνωκον ἀνθρώπων, ἀνθυπακούειν οἱ κρείττους ἐγνώσκασιν. 2) ἀντιστοίχως δέχομαι, ἀναλαμβάνω.

ἀνθυπαλλαγή (ἡ) μγν. ἀμοιβαία ἀνταλλαγῆ: Γραμμ. ἀνθυπαλλαγῆ πτώσεων ἀντικατάστασις μιᾶς πτώσεως ὑπὸ ἄλλης.

ἀνθυπαλλάσσω μγν. ἄττ. -πτω γραμμ. ἐναλλάσσω, λέγω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιστῶ πτώσιν τινὰ δι' ἄλλης: Δημητρ. 59 τὸ τὰ ἀπὸ λέγειν δις διηλοῦντο ἢ ἐπαναφέροντα ἢ ἀνθυπαλλάσσοντα, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. ἀνθυπῆλλαξε γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ σοφῶ, δέον ἐν τῇ Ἥλιαστ' || μεσ. δέχομαι τι ὡς ἀντάλλαγμα ἀντὶ πνος: Φιλ. 2, 440, 38 ἔφ' οἷς εἰκότως θνητὸν ἀντὶ ἀθανάτου βίον ἀνθυπῆλλάτσατο.

ἀνθυπαντῶ μγν. ἀνταπαντῶ: Λογγίν. γ. φ. 18 καὶ τὸ πρὸς αὐτῶν ὡς πρὸς ἔπερον ἀνθυπαντῶν.

ἀνθυπαρβίς-εως (ἡ) μον. ἡ κινήθῃ περιουσία, τὰ ἐπιπλα κλπ.: Νικήτ. Εὐγ. 6, 3 καὶ πᾶσαν ἀνθυπαρβίαν.

ἀνθυπαρῶχω μγν. ὑπάρχω ἀντιστοίχως, ἀντιθέτως πρὸς τι, ἀντικείμεναι: Πλούτ. Ἠθ. 960 Β οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ κρήναι τὸ ἄλογον ἀντικείμεναι καὶ ἀνθυπαρῶχειν.

ἀνθυπασισητής (ὁ) νεώτ. στρατιωτικὸς φέρων διάμεσον βαθμὸν μεταξὺ ὑπαξιωματικοῦ (ἐπιλοχίου) καὶ ἀξιωματικοῦ (ἀνθυπολοχαγοῦ) καὶ ὑπηρετῶν ὡς βοηθὸς τοῦ ὑπασισητοῦ τάγματος.

ἀνθυπαταίε (ἡ) μγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπότου: Ἡρωδίων. 7, 5, 3 τὴν ἀνθυπαταίαν λαχὼν.

ἀνθυπαταίω μγν. εἶμαι ἀνθυπάτος: Ἡρωδίων. 7, 5, 2 ἐπίσιν ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεῦοντος οἰκίαν.

ἀνθυπατεῖον-ός-ῆ-όν μον. ὁ τοῦ ἀνθυπάτου, ἀνθυπατικός || ἐκκλ. ἀνθυπαταναί. χώραι αἱ ὑπὸ ἀνθυπάτου κυβερνῶμεναι ἐν Ἀφρικῇ.

ἀνθυπατικός-ῆ-όν μγν. ὁ τοῦ ἀνθυπάτου: Δίων Κ 58, 7 ἀνθυπατικῆς ἐξουσίας || ἀνθυπατικὴ δεσποταρχία, τὸ σωματικὸν τὸν ὑπατικὴν ἐξουσίαν ἐχόντων χιλιάρχων: Πλούτ. 2, 927 F φασίε- θέτως ὑπὸ τῆς ἀνθυπατικῆς δεσποταρχίας.

ἀνθυπατίσσει (ἡ) μον. θηλ. τὸ ἀνθυπάτος βλ. λ. 21.

ἀνθυπάτος (ὁ) μγν. μον. (λατ. pro consule) κ. νεώτ. τοποτηρητὴς τοῦ ὑπάτου, Ρωμαῖος ἄρχων ἔχων ἐξουσίαν ὑπάτου ἐν τῇ ἐπαρχῇ: Πλούτ. Ἠθ. 813 D ὑπατεταγμένης πόλεως ἀνθυπάτος, ἐπιτρόπος Καιοσαρῶν, Ἐκκλ. Μην. α. 93 ἤχησαν τῷ ἀνθυπάτῳ. 2) παρὰ Βυζαντ. τιμητικὸς τίτλος ἀνατάτων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους. 3) ἔξ ἐπιθ. ἀνθυπατικός: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9, 16 ἐξουσία ἀνθυπάτῳ, αἰτ. 11, 62 τὴν ἀνθυπάτον ἀρχῆν.

ἀνθυπατικός μγν. ὑποχωρῶ ἀμοιβαίαις: Πλούτ. Κορ. 18 τὰς γνώμας σφῶν ἀκριβοῦς εἰδότες. . ἀνθυπατεῖαν πνε ἀλλήλους συμβιβάζομενοι.

ἀνθυπατεῖς-εως (ἡ) μγν. ἀμοιβαία ὑποχωρη-

σις, μετριοφροσύνη : Πλούτ. Σ.δ.4 καὶ ἀνθυπέιξις μετ' εὐμνασίας φιλοτίμου γενομένη.

ἀνθυπαυκαίαι ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον ἄλλου πυρός καὶ καταστρέφω αὐτό : Νικηφῶρ. Προγυμν. ἐν Ρήτ. 1.497.18 πυρὶ πῦρ ἀνθυπεξέκαυσε Ζεύς.

ἀνθυπεξάγω μτγν. ἐξάγω ὃν εἶχον εἰσαγαγεῖ : Μάρκ. Εὐγ. Ὀρ. Ζ.354 ὃ τῆς γενέσεως κύκλος τοῦ μὲν εἰς τὸν βίον πιάσων, τοὺς δ' ἀναγακαίως ἀνθυπεξάγων.

ἀνθυπερβάλλω μτγν. ὑπερβάλλω καὶ ἐγώ. **ἀνθυπερφησάτω-έω** μτγν. κάμνω καὶ ἐγώ τὸν ὑπερρήφανον.

ἀνθυπερφρονῶ-έω μτγν. ὑπερφρονῶ καὶ ἐγώ.

ἀνθυπερχομαι προσερπύζω καὶ ἐγώ ὑπούλω, ἀπατῶ ἀμοιβαίως : Νικηφῶρ. ἐν Ρήτ. 1.601.17 δόλω τὴν δουλοῦρα φυγὴν ἀνθυπέρχομαι. 2) γραμμ. λαμβάνω τὴν θέσιν λέξεως ἢ φράσεως πινος.

ἀνθυπρησάτω-έω ἀναποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντιχαρίζομαι : Ἀριστλ. Η.Εὐδ. 5.8 **ἀνθυπρηστέιν γὰρ δεῖ τῷ χαρισμένῳ.**

ἀνθυπίατρος [ὁ] νεώτ. στρατιωτικὸς ἢ ναυτικὸς ἱατρός, μετ' βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ.

ἀνθυπίαρχος [ὁ] νεώτ. ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ.

ἀνθυπισχνοῦμαι-έομαι σχόλ. κ. νεώτ. ὑπόσχομαι καὶ ἐγώ, δίδω ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.δ.91 φευδόμενος καὶ ἀνθυπισχνοῦμενος.

ἀνθυπὴνη [ἡ] νεώτ. ἔντομα κολεόδετρα τῆς οἰκογενείας τῶν μελοιδῶν [επιθυπρηνη].

ἀνθυπνωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δρων κατὰ τοῦ ὕπνου, ὁ καταπολεμῶν τὴν ὑπνηλίαν : ἀνθυπνωτικά μέσα, - φάρμακα.

ἀνθυπνωτικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνθυπνωτικόν βλ. λ. : ὁ καφεὶς ἐπιδρῶ ἀνθυπνωτικῶς.

ἀνθυπὸ νεώτ. χημ. οὐσίαι χρησιμοποιουμένηαι εἰς τὴν φωτογραφικὴν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῶν ἀρνητικών καὶ θετικών φωτοτύπων καὶ τῶν τελευταίων λυθῶν τοῦ ὑποθεϊώδους νατρίου.

ἀνθυποβάλλω κ. νεώτ. φέρω ἐνοτάσεις ἐναντίον πινός, ἀντερωτῶ, ἀντικρούῶ τὸν ἀγορευόντα : Αἰσχίν. 83 ὅταν ἡμᾶς ἄρωτᾷ περὶ καταφύγω... ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος... ποί καταφύγη? 2) νεώτ. ὑποβάλλω τι, σίον ἐνστάσαν, μήνυσιν, ἀναφορὰν πρὸς ἀπόκρουσιν ὑποθεϊβείσης κατ' ἐμοῦ ἐνοτάσεως, μηνύσεως κτλ.

ἀνθυποδαστάζω νεώτ. ὑποδαστάζω ἐπίσης ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

ἀνθυποθέλω νεώτ. ὑποθέλω καὶ ἐγώ.

ἀνθυποδρυματικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ὑποδρυχίου ἢ τῶν ὑποδρυχίων βλ. λ. : ἀνθυποδρυματικὴ ἄμυνα, - δίκτυα.

ἀνθυποδρυχίον [τὸ] νεώτ. βενζινοκίνητον καὶ ταχυδρόμον σκάφος μικροῦ ἐκτοπισματός, ὀπλισμένον συνήθως μετ' ταχυδρόμον καὶ προωρισμένον διὰ τὴν καταδίωξιν ὑποδρυχίων.

ἀνθυπογράφω νεώτ. ὑπαγράφω ἀπὸ ἄλλου.

ἀνθυποδεικνύω νεώτ. ἀντιθέτως πρὸς ὑπόδειξιν ὑποδεικνύω καὶ ἐγώ.

ἀνθυποδείκτος-ον μτγν. ὁ ἀντιθέτως ὑποδεικνύμενος, ὁ ἐναντίον πινός παρουσιαζόμενος.

ἀνθυποδείξις-εως [ἡ] νεώτ. ἐναντία ὑπόδειξις.

ἀνθυποδιδῶ-έω νεώτ. ποιοῦμαι καὶ ἐγώ ὑπόδειξιν ἢ ποιοῦμαι ἀντίθετον ὑπόδειξιν.

ἀνθυποκαθίστημι μτγν. θέτω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ἀντικαθιστάω.

ἀνθυποκαθιστάω νεώτ. ἀναπληρῶ τὸν ὑποκαθιστάνα.

ἀνθυποκλάζω μον. ὑποκλίνω τὰ σκέλη, γονατίζω, πτήσσω, ἀποσύρω τοὺς πόδας : Μαν. Φιλ. Ζ. ἐδ. 36.7 Σικίλλης δὲ φύλλοις ἀνθυποκλάζει λυκός.

ἀνθυποκλέπτω μον. κλέπτω κρυφίως καὶ ἐγώ, ἀμοιβαίως : Εὐμῶδ. Μακροεὐθ. Ἰαρ. 6.139 καθυποκλέ-

πτων ἐρωτικῶς τὸ φίλημα, ἢ δ' ἀνθυπέκλεψεν. **ἀνθυποκλίνω** μον. ἀμοιβαίως ὑποκλίνω.

ἀνθυποκρίνομαι κ. μτγν. κ. νεώτ. ἰων. ἀντυποκρίνομαι ἀποκρίνομαι, ἀνταπαντῶ : Ἦρ. 6.86.2 ὁ δὲ διωθέστω ἀντυποκρινόμενος τοῖς δὲ? 2) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκρίνομαι ἀμοιβαίως : Λουκ. Οἰκ. 30 πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν ὄργην καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται.

ἀνθυποκραύω μον. ὑπολαμβάνω, ἀποκρίνομαι καὶ ἐγώ : Κ. Μανασσ. 2900 πρὸς ὃν ἀνθυπεκρούετο σπαρὸς ὁ βασιλεύων.

ἀνθυποκρούω μον. ὑποκρούω καὶ ἐγώ : Κ. Μανασσ. 3801 ἀνθυπεκρούεθ' ἄνθρωπον.

ἀνθυποκρῶπτω μον. ὑποκρῶπτω καὶ ἐγώ : Κ. Μανασσ. 3801 ἀνθυπεκρῶθε τῆχιν.

ἀνθυποκτηνίατρος [ὁ] νεώτ. στρατιωτικὸς κτηνίατρος μετ' βαθμὸν ἀντίσταιχον πρὸς τὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

ἀνθυποκτιμᾶνω μτγν. ἀντιθέτως ὑπολαμβάνω, ἀναλαμβάνω καὶ ἐγώ ἐκ τοῦ ἐναντίου.

ἀνθυπολείπω μτγν. καταλείπω, ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς ἀντισηκώμα.

ἀνθυπολογίζομαι Πάπ. ἐξ ἐναντίας ὑπολογίζομαι.

ἀνθυπολογισμός [ὁ] γλωσσ. ἀνταμοιβή, ἀποζημίωσις, ἀντιστάθμισις.

ἀνθυπολογῶ-έω γλωσσ. ἀνταμείβω, ἀποζημιῶ, ἐξισῶ, δίδω ἀντισηκώμα.

ἀνθυπολοχαγός [ὁ] νεώτ. στρατιωτικὸς φέρων τὸν πρῶτον κατώτατον βαθμὸν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν ἀξιωματικών τῆς ἑξήρας.

ἀνθυπομνηστικός μον. ὑπενημιζέω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην : Μεθόδ. 442 ἀνθυπομνηστικὴ γραφάς.

ἀνθυπονόμιμ ὀρκεῖσθε καὶ ἐγώ, βεβαιῶναι ἐνδρωκῶ τὸ ἀντίθετον : Δημ. Π. 174.8 ὑπονομίζετε δὲ ταῦτα, ἀνθυπονόμισατο οἱ ἀντίδικοι? 2) Ἦσ. ὁ ἀνθυπνόμισθαί? τὸ ἀναβάλλεσθαί δικὴν, ἢ χειροτονίαν δι' ὄρκου?.

ἀνθυπονοίραρχος [ὁ] νεώτ. ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν.

ἀνθυποναυπηγός [ὁ] νεώτ. ὁ κατώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυπηγικοῦ κλάδου, οὐτίως ὁ βαθμὸς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ σημαιοφόρου.

ἀνθυπονομειτής [ὁ] νεώτ. ὁ ἀνθυπονομεύων, ὁ ἐξ ἐναντίας ἀποκρούων ἄλλον ὑπονομεύοντα.

ἀνθυπονομῆς νεώτ. ὀρυσσῶ ἀνθυπνόμον βλ. λ. ἀνοίγω ὑπόνομον πρὸς μεταίωσιν τῶν ὑπονομειτικών ἔργων τοῦ ἐχθροῦ? 2) μτφ. ἀμοιβαίως ὑποσκάπτω, πολεμῶ δολίως καὶ κρυφίως τὸν ὁμοίως πολεμοῦντα με.

ἀνθυπονομός [ἡ] νεώτ. στρατ. ὑπόνομος κατασκευαζομένη κἀθῆθεν ὄχηματάων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν διὰ τὸν ὑπονομειτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ ἐπιζητούμενων ἀποτελεσμάτων.

ἀνθυπονοστῶ-έω μον. ὑπονοστῶ, ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω πάλιν : Κωνσταντ. Βασ. Μακεδ. 136 αὐθὶς πρὸς τὴν οἰκείαν χώραν ἀνθυπενόστεισεν.

ἀνθυποπλοίαρχος [ὁ] νεώτ. ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἐρχόμενος ἀμέσως ὑπὸ τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ? ἢ ἐν τῷ ἔμπορ. ναυτ. ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν ἀξιωματικὸς, ἄ. τρίτος πλοίαρχος.

ἀνθυποπτεῦμα ὑποπτεῦμα καὶ ἐγώ τὸν ὑποπτεῦοντα με : Δίων Κ. 45.8 ἀνθυπ- ἀλλάλους? ἢ παθ. εἶμαι ὑποπτος, μετ' ὑποπτεῦονται : Θεοκ. 3.43 ὁ γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν ἀνθυποπτεῦεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἐξεῖν.

ἀνθυποπτεῖς-εως [ἡ] μτγν. τὸ ὀρυσσῶ ὑπόνομον πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ὑπονομειτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ.

ἀνθυπορῶσσω μτγν. ὑπορῶσσω ἐναντίον τοῦ ὑπορῶσσοντος, ἀνθυπονομῶ βλ. λ. : Πολύαιν. 6.17 καὶ αὐτοὶ σύριγγα ἐνδοθεν ἀνθυπορῶσαν.

ἀνθυποσκάπτω νεώτ. ὑποσκάπτω καὶ ἐγώ ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ὑποσκάπτω.

ἀνθυποσημαγός (ὁ) νεώτ. ἀξίωματικός τῆς ἀεροπορίας ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ.

ἀνθυπόστασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μεταδλητότης τοῦ πραγματικοῦ, ἴσθι τοῦ ἐν ἕλῃ ὑπάρχοντος 2) νεώτ. ἡ ἀντικειμενικότης, τὸ ἐξ ἀντικειμένου τοῦ οὐχὶ ἐκ τῆς ἰδίας ὑποστάσεως ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου κρίνεται, συμπεραίνειν κττ. : Δ.Χαντο.λ.Κουμαν.ΝΑ 88 αὐστήματα τὰ κατ' ἀνθυπόστασιν, objectiv, διάφορα τῶν κατ' ἐνδιόθεσιν, subjektiv.

ἀνθυποστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἀνθυπόστασιν βλ. λ.2).

ἀνθυποστηρίζω συν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ὑποστηρίζω, ὑποστηρίζω τὸν ὑποστηρίζοντά με.

ἀνθυποστρέφω μτγν. κ. συν. ἐπι νοσήματος, ὑποτροπιάζω, ἐπανέρχομαι.

ἀνθυποστρόφη (ἡ) μτγν. ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ὑποτροπή.

ἀνθυποστρέφω-τω μτγν. ἀνθυποστρέφω βλ.λ.

ἀνθυπόσχεσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ὑπόσχεσις : Νικητ.Ἐγγεν.3,228 ἔγνωσαν πολλάκις . . . καί τῃν σιωπῇ ἀνθυπόσχεσιν ἔξην.

ἀνθυποσχετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνθυπόσχεσιν.

ἀνθυπόσχεμαι νεώτ. ποιούμαι ἀνθυπόσχεσιν βλ.λ.

ἀνθυποστίνωμαι σχόλ. ἀποθ. ἀνθυποβάλλω, ὑποστίνωμαι, προφασίζομαι ἐναντίον : Σχόλ.Δημ. 649,29 ἀντίθεσιν ἐκ τῆς διανοίας ἀνθυποστίνεται.

ἀνθυποτίθημι μτγν. ὑποτίθημι ἐναντίον, παρεμβέτω κώλυμα τι.

ἀνθυποτιμήσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνθυποτιμώματος βλ.λ., ἡ ἐναντίον ἄλλης γινομένη ὑποτίμησις βλ. λ.

ἀνθυποτιμώμαι-όομαι μτγν. ἐναντίον δευτέρως ἐκτίμησεως προβάλλω τρίτην, προτίνω νέαν ἀντίτημιν 2) νεώτ. ὑφίσταμαι ἐξ ἀντιθέτου,

ὅσον ἐκ συναγωγισμοῦ, νέαν ὑποτίμησιν.

ἀνθυποτρέχω μον. ὑποτρέχω καὶ ἐγώ, ὑπερβάλλω : Τζέτζ. Ἄλληγ. Ὀμ. ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην, περὶ ποταμοῦ.

ἀνθυπουργάω ἀντί καθιστῶ τὸν ὑπουργόν.

ἀνθυπουργημα (τὸ) ἀνταπόδοσις παρασχεθείσης ὑπηρεσίας, χάριτος, ἀντευπεργήματα.

ἀνθυπουργησις (ἡ) Ἡσ. « ἀνθυπουργησιν, ἀντευπεργήματα ».

ἀνθυπουργία (ἡ) μτγν. ἀνταπόδοσις χάριτος.

ἀνθυπουργικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἢ τοῦ ὑπουργείου ἐνεργῶν, ὁ ἀντιπολιτευόμενος τὸν ὑπουργόν ἢ τὸ ὑπουργεῖον, τὴν κυβερνήσιν : ἀνθυπουργικαὶ ἐνεργεῖαι.

ἀνθυπουργάω ἑλ. ἰων. ἀντυπ. ἀνταποδίδω τι πρὸςενεχθῆν, πράχθην εἰς ἐμέ, ὅσον ὑπηρεσίαν, χάριν, εὐεργεσίαν κττ., ἀντευπεργεῶ : Ἡρ.3,133 ἢ μήν οἱ ἀντυπουργήσῃν ἕκαίνην τοῦτο τὸ ἐν αὐτῆς δεσθῆ, Σοφ.ἀπ.339 ἀνθυπουργήσαι χάριν, Εὐρ. Ἰπν. 999 μήτ' ἀνθυπουργεῖαι ἀλσγάρ τοῖσι χρωμένοις.

ἀνθυποφαινω Ἐπιγρ. ὑποφαινω καὶ ἐγώ.

ἀνθυποφαρμακοποιός (ὁ) νεώτ. βαθμωφόρος τοῦ στρατιωτ. φαρμακευτικοῦ αἵματος ἀντιστοιχῶν πρὸς ἀνθυπολοχαγόν.

ἀνθυποφέρω μτγν. κ. συν. ἀνθυποβάλλω, ἐνίσταμαι ἐκ τοῦ ἐναντίου, ποιούμαι ἀνθυποφορῶν βλ. λ., ἀνταπαντῶ : Διον. Ἄλ.Δημ.54 πυνθάνεται γάρ, εἴτ' ἀνθυποφέρει, Σέξτ. Ἐπι.Μαθ.7,440 εἰώθεισαν ἀνθυποφέρουσι οἱ δογματικοὶ ζήτησιν, Φώτ.Βιβλ.268,35 οἱς ἀνθυποφέρων ὁ συνήγορος λέγει 2) πρὸς ἐνὸς ὁμοιοδόρμον, ὀλισθησῆναι : Πλούτ. Ἡθ.76 Δ αἱ τῶ παρῖοντιν κατὰ σχολῆν τῆς κακίας ἐπιτιθεμένους καὶ πρὸς τούναντιον ἀνθυποφερουσῆς 3) εἰδ. παθ. ἐπὶ τῆς σελήνης, κινούμαι, φέρομαι ἀντιθέτως : αὐτ.939 Α οἱ

μὲν ἄρτερουσάν οἱ δὲ λείως καὶ ὁμαλῶς αἱετῶσιν τοῖς αὐτοῖς ἀνθυποφερόμενιν.

ἀνθυποφθάω μτγν. κ. συν. ὑποφθάω, προφθάνω ἐναντίον ἄλλου, ἀντιθέτως ὁρμῶ : Ἐρραβ.μ. 263,66 ὁ δ' ἀνθυποφθάει τοῖς κέραισι σφαιρὰ ἀρας ἀπήει κατὰ δυσθῶτων τόπων.

ἀνθυποφορέα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ρητορ. ἀπάντησις πρὸς ἐναστῶν ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ὁ ἀγαρεῦν προβάλλει ἐνδεχομένως παρὰ τῶν ἀκουσῶν ἢ ἀντιδίκων γνώμας καὶ ἀντηρρήσεις, εἰς αἷς οὗτος οὕτως ἐκ τῶν προτέρων ἀπαντᾷ ἢ δὲ ἀνασκευάζει : Διον. Ἄλ.Δημ.54 Ἴδιον δὲ θήπου σχήμα πειύσεως, Ἴδιον δ' ἀνθυποφορέας, Οὐλίον, εἰς Δημ. 2,10 « ἡ ἀνθυποφορέα οὐχ ὀλοκλήρως ἐστίν ἀντιθέσις, ἀλλὰ μέρος ἀντιθέσεως, τὸ μὲν δεχομένη, τὸ δὲ ἐνασταμένη » Ἡσ. « ἀντιπόκρισις ἀνθυποφαιρέσις ».

ἀνθυποφορητικός (ὁ) νεώτ. ἀξίωματικός τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἰσοβάθμιος πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν ἢ πρὸς ὑπολοχαγὸν τῆς ξηρᾶς.

ἀνθυποχώρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ὑποχώρησις : Πλούτ. Ἡθ.903 D τῆ εἰς τὸ ἐντὸς ἀνθυποχωρήσει.

ἀνθυποχωρῶ-τω μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ 2) πρὸ ὑποχωρήσαντος ἀντιπάλου καὶ αὐτὸς ὑποχωρῶ.

ἀνθυπωμοσία (ἡ) Σουῖδ. κ. νεώτ. ἔνορκος κατῳθέσις ἀναιρούσα τὴν ὑπωμοσίαν ἴσθι τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου γενομένην ἔνορκον κατάθεσιν : Σουῖδ. « ἀπὶ τοῦ ὑπεινεῖ τῆ ὑπωμοσία » Ἰδιόθρ. « ἀνθυπωμοσῶσαν . . ὑπεπινῶ » ἢ.

ἀνθυσταρικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντισταρικός ὁ συντελῶν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ὑστερισμοῦ βλ.λ., ὁ κατὰ τὸ ὑστερισμὸν χρησιμοποιοῦμενος : ἀνθυσταρική θεραπεία, - ἀνθυσταρικὰ φάρμακα.

ἀνθυσφαίρεσις-εως (ἡ) μον. ἀνταναίρεσις βλ.λ., ἀμοιβαία σφαίρεισις.

ἀνθυσφαίρω-τω μτγν. αὐθις ἡ ἐπὶ ἀφαιρῶ 2) κ.παθ. προσσφαιρούμαι ἀπὸ τιος : Διαν Κ 48,33 ἀνθυσφαίρεθι αὐθις ἡμέρα ἐμβόλομος 2) μεῖω λογαριασμοῦ ἀμοιβῆς : Ἐπιγρ. ἀνθυσφαιρ-μιοθῶ.

ἀνθυσφαιστεμα ἀνολαμβάνω τὴν ὑποχρέωσιν, ὑφίσταμαι τὸ βῆρος καὶ ἐγώ : Δημ.536,21 ἐχρήην γάρ αὐτόν, ὄτ' ἐγὼ τῆς Πανθεινίτικῆς χορηγῶς ὑπέστην ἐν τῷ δήμῳ, τότε τῆς Ἐραχθίδος ἀναστάντα τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς ἀνθυσφαισθῆναι Ἡσ. ἀνθυσφαστώτα, ἀντικαθεστώτα ».

ἀνθυσφίπνοσ (ἡ) νεώτ. μουσικ. ἡ ἐκ τῶν φθιδικῶν γυναικείων φωνῶν διαίεσις μετὰ δὲ οὐρανοῦ καὶ βαθυφώνου, διεθν. ὄρος μετζο-σσοφάνο.

ἀνθυσφάω μον. κ. νεώτ. ἀμοιβαδὸν ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἢ ὁμοίως καὶ ἐγὼ ὑφάω 2) κ. παθ. ἐξ ἀντιθέτου ὑφθαίμαι : Φελλ. Πονημ. ἢ ἐκδ. Βοσσο.165 ἀνθυσφάω κ. νεώτ. φθόμοι, φθιρῶνα, ἐπὶ τῶ ἐνθεῖον (ἀπαξ παρ' Ὀμήρ. ἢ Ὀδ. Α 320 πρὶν ὄπ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, Ἐπιγρ. τυτθόν δ' ἀνθῆσαντας ὄπ κροτάφοισιν ἰαυλον 2) ἐπὶ φωνῶν, φῶω, ἀποκτῶ εὐθι, ἀνθίω βλ.λ. : Ἡσ. Ἐργ.582 ἦμος δὲ σκόλυμας τ' ἀνθῆαι . . ἦμος πιστάται τ' αἶγες, Θεοκρ.27,46 ἴδα πῶς ἀνθῆσιν ἐμαὶ ῥαδίαι κινδύρισσι 3) μτφ. ἀμφινοσῶμαι, ἐμφανίζομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας : Αἰσχ. Ἄγ.659 ἀνθῶ : πάλαιος Ἀγαθῶν νεκροῖς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1257 πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γυναῖς ἀφῶς ἠνεσι Ἰσκαων. ἀντι ἠνθῆσι 4) μτφ. εἰμαι εἰς τὸ ἀνθος τῆς ἡλικίας μου, ἀκμάζω ἐν ἡ σπη. κ. τὸ ἀνθίω : Πίνδ. Π 9,110 ἦθας καρπὸν ἀνθῆσαντα, Ἰσοκρ.5,10 οὐ τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς θεόμενον ἄλλ' ἀνθῶς ἀνθῶσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντας, Πλάτ. Πολ.475 Α οἱ ἀνθῶντες ἐν ὥρῃ ἰοί ἐν τῷ ἀμυρῷ τῆς ἡλικίας των 5) κ. νεώτ. γω, ἀκμάζω, εὐμυρῶ, ἐν ἡ σπη. κ. τὸ δημ. ἀνθίω : Ἡσ.

"Εργ.224 τοῖσι τέθηλα πόλις, λαοὶ δὲ ἀνθεαῖσιν ἐν αὐτῇ. Ἡρ.δ.127 ἀπὸ δὲ Ἑρετρῆς ἀνθεαίης τοῦτον τὸν χρόνον Λαυανθῆς, - ἀνθεῖ ἢ βιομηχανία· ὁ) ἐκδηλοῦμαι ἐν ἀκμῇ, ἐντάως : Αἰσχ.Χο.1009 κριννοῖσι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ || μτφ. διακρίνομαι, ἐπικρατῶ : Εὐρ.Εκ.1210 ἔξῃ τὴν Πρίαμος, Ἐκταρος τ' ἦνθει δ' ἄρου, Ἄριστφ.Νεφ.897 ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τούτουσι τὸς ἀνοήτους, Δημ.21,2 σφῶδρα γ' ἦνθεσ' ἐπὶ ταῖς ἐλπίσι . . . 7) μτφ. εἶμαι πλήρης τινός : Πaus.9,33,6 φθειρών ἦνθεσεν· 8) μτγν. κ. μθ. ποιῶ τινα ἀνεῖν.

ἀνθῶδης-ους-ες μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἀνθος ὁμοιος : Θεοφφ.Π1,21 στάχυς ἀνθῶδης· 2) κ. νεώτ. πλήρης ἀνθῶνος : Ἰω.Δαμ.2,900 Ἐοὐ μόνον ἐξ ἀνθῶδους φυτοῦ, - ἀνθῶδης κήπου - τόπος.

ἀνθῶν-ῶνος(ὁ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀνθῶνας ὁ ἀνθῶνος, ὁ τόπος ἔνθα πολλά φυτοῖσι ἀνθεῖ : ἀνθῶν εἶναι τὸ εἶαρ ὅλη ἢ πεδιάς τῆς νήσου· || ὁ τόπος ἔνθα καλλιεργοῦνται φυτὰ ἐκφύοντα κομητικὰ ἀνθεῖ : εἰς τὰ περιήγαρα τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀνθῶνες || νεώτ. ἡ δι' ἀνθοκομίαν ἐν κήφῳ χρησιμοποιοιμένη ἔκτασις, συγγ. ἀλτάνα βλ.λ. : ὁ ἀνθῶν ταῦ πάρκου.

ἀνθῶνας(ὁ) δημ. ὁ ἀνθῶν βλ. λ.

ἀνθῶνης-ἴδος(ἡ) νεώτ. εἶδος ἡδυπότου τῆς νήσου Νάξου.

ἀνθρακίζωμαι μτγν. κ. μον. ἀμιλλῶμαι πρὸς ἄλλον εἰς τὸ ἀραιῆσαι, ὡς πρὸς τὸ ὠραῖον : Γρηγ.Νασ. π. Ἀνθρ. τῶν κινήσεων κινήσεις τῶ κἀλλεῖ τὸν λεπιμῶνον ἀνθρακίζοντα.

ἀνθροσκοπῶς(ὁ) μτγν. ἀστρολ. ὁ εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ ὠροσκοπίου, ὁ ὡς ἐβδόμος τόπος σημαιοῦμενος ἐν ἀποτελεσματογραφίᾳ βλ. λ.

ἀνθροσκοπιῶ-ῆω μτγν. ἀστρολ. εὐρίσκομαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ὠροσκοπίου, ἐξ ἀντιθέτου ἔξετάζω τὸ ὠροσκοπῶν : Πτολ.Τετραβ.200.

ἀνί(τὸ) ἢ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ τὸ ἀβροσίματος τῶν ἀναρριχητικῶν τῆς οἰκίῳ, τῶν φηττακιδῶν.

ἀνί(2) δημ. συνδ. ὑποβ. ἀνίως καὶ ἄν, ἔστω καὶ ἄν : δ. μοιρολ. ἀνί κοιμᾶσαι ἔξυπνησε κι ἄν κάθεσ' ἔδγα ἰδῶς τῶν.

ἀνία(ἡ) κ. νεώτ. θλίψις, πόνος, στενωχωρία, ἀνησυχία : Σοφ.Α1.138 τοῦτ' ἐπὶ ἀνίαν τοῖνος ἐρχεται ἰνί, Φερερκ. ἐν Μυρμηκωνθρώποις 8 ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεσολοῦθ' ἢ καρδίᾳ || ἐνεργ. αἴτια ἐνοχλήσεως : Ὀδ.Ρ 446 τῆς δαίμων τὸδε πῆμα προσήγαγε, δαπίδς ἀνίην, αὐτ.Ο 394 ἀνίκα καὶ πολὺς ἴθνος || νεώτ. πλῆξις, στενωχωρία προερχομένη ἀπὸ ἔλλειψιν ἀσχολίας ἢ μονοτονίαν ἐντυλώσεων ἢ κόρον ἀπαλαύσεων· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὄρχιδοειδῶν.

ἀνία(ἡ) δωρ. ἀνί ἡνία, χαλινός : Πινδ.Π 5,30(41) ἀνίας ποδαρκῆων.

ἀνιάχεια κ. μον. προξενῶ τινι ἀνίαν, λυπῶ : Ὀδ. Τ323 ὅς κεν τοῦτον ἀνιάξῃ· 2) ἀμτφ ἰων. παρ. κ. ἀνιάσκωμαι εἶμαι τεθλιμμένος, αἰσθάνομαι ἀνίαν : Ἰλ.Σ 300 κταπάσσιον ὑπερφιάλως ἀνιάζει | ὑπερβολικῶς θλιβεται διὰ τὰ κτήματά του |, Ὀδ. Χ87 θυμῶ ἀνιάων | ἐνδομῶς θλιθόμενος |· || κ. κ. μον. ἔγω ἀνίαν : Εὐστ.Ἰλ.326,4 ἴνα λυθῆ τὸ τοῦ ἀγόνους ἰσάρορπον καὶ μὴ ἀνιάωσιν οἱ θάταται.

ἀνιασκέας Σουίδ. «φῶξις ὄνομα».

ἀνιάσμα-στος(τὸ) μον. θλίψις, λύπη, ἄλγος : Ἰω.Χρυσ.Παναγ.Λεοντ.284 λυπουμένων ἐπὶ τῷ κατὰ τὸν διδασκαλον ἀνιάσματι.

ἀνιάρξ(τὸ) ζωολ. βλ. ανιάρξος ὁί.

ἀνιάρξω δωρ. ἀνί ἀνιάρξω, προσφέρω, ἀφιερώνω : Ἐπηρ. ἀνιάρξις κολλύρα ταῖς προπόλοισ τῆς θεῶ τῆς χρυσίας.

ἀνιάρξος-ᾶν κ. κ. μον. κ. νεώτ., ἰων., ποι. ἀνιάρξος-ῆ παραβ. ἰων. κ. ἀνιάρξταρος ὁ προξενῶν

ἀνίαν, ὀχληρός, φορτικός, ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. : Ὀδ.Ρ 220 πτωχὸν ἀνιάρων, Πινδ.Ο 12,11 ἀνιάρως ζῳλαίς, - ἀνιάρξ ἡμέρα, - ἀνιάρξκιφίς, - ἀνιάρξωδία· || ὁ παρεχόμενα πράγματα, δυσκολίας : Ἄριστφ.Πλ.561 ἔχθροῖς ἀνιάρωι, Λυσ.25,20 καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιάρωτα φησιεῖσθε· 2) ἐπὶ ζῳών, ὁ παρεχόμενος ἐνοχλήσιν, ὁ βλαβερός : Ἡρ.3,108 ὅσα μὲν φυχὴν τὸ δειλά καὶ ἀδωδῶμα, - πολλῶνυα πεποήκη . . ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιάρᾳ, ὀλιγόγονα· 3) ἐπὶ προσ. κ. πραγμ., λυπηρός, θλιβερός : Τυρτ.10,4 πτωχεῖν πάντων ἔστ' ἀνιάρωτα, Θεόφρ.276 πόλλ' ἀνιάρᾳ παθῶν· 4) κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ ἡδύς, ὁ δυσάρεστος : Εὐρ.Μήδ. 1095 εἶθ' ἡδῦ βροτοῖς εἶθ' ἀνιάρων παῖδες τελέθουσι, Πλάτ.Πρωτ.355 Ε τὰ ἡδῦ τε καὶ ἀνιάρων, - ἀνιάρων ἀνάγκωσμα, - ἀνιάρᾳ ἐργασία· || κ. μον. τὸ οὐδ. εἰς τὸν πληθ. αἱ δυσάρεστοι, αἱ δύσκολοι περιστάσεις : Δημ.18,291 τοῖς γεγενημένοις ἀνιάρως οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε τοῖς ἀλλοις, Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.ΜΒ 1,90 οὐδὲ κἀνὶ τοῖς δεῦρο νεαρῶς ὁμοῦ καὶ ἀνιάρως συγκρήμασι· 5) παθ. τεθλιμμένος, οἰκτρὸς : Ξεν.ΚΠ 1, 4,14 ἀνιάρως δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὡν σιωπῆ διήγεν· ὁ) ἀνιάρων(τὸ) νεώτ. ὡς οὐσ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκίῳ, τῶν διαπρηιδῶν.

ἀνιάρωτης-ητος(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνιάρω, ἡ ἀνία : ἡ ἀνιάρωτης τῆς ὑπαλλήλικῆς ζωῆς.

ἀνιάρω-ῶω Ἐπηρ. ἀνιέρω, ἀνατίθωμι, ἀφιερώνω.

ἀνιάρως ἐπίρρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνιάρων βλ.λ. ἐνοχλητικῶς : Σοφ. Ἀντ.416 οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιάρως λέγεις, - κηρύττει, - γράφει ἀνιάρως· 2) λυπηρός, θλιβερός : Διον. Ἀλ.Ρωμ. 11,22 ἀνιάρως διακέμενοι καὶ περιπόδως, Ἰώσ. Βί.67 σφῶδρα διετέθη ἀνιάρως· 3) ἀθλιῶς, οἰκτρῶς : Ξεν. Ἀπομν.1,6,4 οὕτως ἀνιάρως ζῆν, Σωρανᾶξ. Ιατρ.1,53 ἀνιάρως ἄχειν.

ἀνιάτα ἐπίρρ. μτγν. μον. (τὸ) οὐδ. πληθ. ἐν ἐπίρρ. σμυ.1 κ. δημ. ἀθεράπευτος, ἀνεπανορθῶτως : Ἰω.Χρυσ.4,907 Α σώμα ἀνιάτα νοσοῦ.

ἀνιάτως-ον μον. κ. νεώτ. ἰων. ἀνιήτως ὁ μὴ ἰατὸς, μὴ ἰάσιμος, ἀθεράπευτος, ἀγιάτρευτος : Πλάτ. Νόμ.877 Α ἀνιάτον ἔλλκος, - πάσχει ἐξ ἀνιάτου νοσήματος, - ἀνιάτος πλῆγη, - ἀσουλὸν ἀνιάτων· || ὁ μὴ ἰαθεῖς : Τζέτζ. Ἰστ.3,551 ἐκ τῶν Περσῶν τῶν ἱατρῶν ἀνιάτος ὑπῆρχεν· || μτφ. ἐπὶ ἡθ. σμυ. : Αἰσχίν.3,156 μὴδ' ὑπομνησθετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν, Ἄριστ.Η.Νικ.1121 Β ἢ ἀνελευθερία ἀνιάτος ἔστιν, - ἀνιάτος μεγαλομανία, - φιλαρχία· 2) κ. μτφ. ὁ ἀδιδόρθωτος : Πλάτ. Πολ. τοὺς δὲ κατὰ τὴν φυχὴν κακοφυσεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν, Ἄριστ.Η.Νικ. 1165 Β,18 ἀνιάτοι κατὰ τὴν μοχθηρίαν· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιφέρων ἴασιν ἀνωφελεῖς, μάταιος, πρὸς οὐδὲν ἰσχύων : Ἀντιφ.2,4,12 ἀνιάτος μετάνοια.

ἀνιάτρευτος-ον μον. ὁ οὐ δὲν ἐγένετο θεραπεῖα πρὸς ἴασιν, ποῦ τὸν ἀφσαν ἀγιάτρευτο : Συμεὼν Συναξάρ. Ἀγ.Δημ.Μηνι.10,26 σὺκ εἶπασε τὴν φρενοδαβῆ . . προαίρειν ἀνιάτρευτον· 2) ὁ μὴ ἰάσεως δεκτικὸς, ἀγιάτρευτος.

ἀνιάτρεῶω μον. ποιῶμαι ἴασιν, θεραπεύω, γιαντρεῶω : Τζέτζ. Ἰστ.6,665.

ἀνιάρωλόγητος-ον μτγν. ὁ ἀμαθὴς εἰς τὰ τῆς ἱατρικῆς, ὁ ἱατρικῶς ἀκατάριστος.

ἀνιάρως ἰδ., ἡ) κ. κ. μον. ὁ μὴ ἱατρός, ὁ ἀνάξιος νὰ ἀσκή τὴν ἱατρικὴν : Ἄριστ.Φυσ.1,8,3.

ἀνιάρως-ον ὁ ἰαχὴν ἐκβάλλων, ἰαν θορυβῶδης : Ἰλ.Ν 41 ἐποντο ἄβρομοι ἀνιάρωι | ἰορθρ. αὐχίωσι |.

ἀνιάρως κ. ἀνιάρξω-ῶω ἀναβῶ, κραυγάζω θορυβῶδως : Ἀπολλ. Ἀργων.2,270 ἤρωας μεσηγγῆς ἀνιάρων· || σινοει δι' ἰαχῆς ἀφοπαίονται, μεγαλόφωνως ἐγκωμιάζω : Ἀντιφ.τρ. ἐν ΑΓΛ 4,296 ἄλλοι δ' ἄλλην γάσιν ἀνιάρων ἰὼς πατρίδα τοῦ

Όμηρου: 2) άπαντώ, άποκρίνομαι μεγαλοφώνως: Νόνν.Εύογ.ΐω.10.90.

άνιαχά-έα άνιαχά βλ.λ.

άνισθη (ή) νεώτ. βοταν. είδος τι δένδρου όμοιου προς δάφνην.

άνιγροδέτης (ό) 'Ησ. «βυροσοδέφης».

άνιγρον (τό) ά. άναγρον 'Ησ. «εναγές».

άνιγροσ-ά (κ.-ή)-όν μτγν. άνιαρος, χαλεπός, μοχθηρός, βλαβερός: 'Ιουλ.Αγ. έν ΑΠ7.561,3 τόν και άνιγροσς κινήσαντα γόψ δάκρυον αντίπλάοις 2) λεπτός, γλισχρος, ισχνός: Όπν.'Αλ.3.188 και άνιγρο μύραιναι 3) δθ. μτφ. φαύλος, κακός, έλαττωματικός: Μανέθ.3.115 χρόνος νεότητος άνιγροσς 4) 'Ησ. «άνιγρόν φαύλον, κακόν, άσεβές» κ. «άκάθαρτον, δυσώδες».

άνιδια έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνιδεον βλ. λ.

άνιδεΐν άπαρ. άορ. άνοβλέψας, άμφ.ένΑδω.Χο.808.

άνιδεος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη έχων ίδεάν, ήτοι στοιχειώδεις γνώσεις περί πνος, οίον έπιστήμης, τέχνης, πράγματος, τόπου, ό άδαής, ό άλωσ άπειρος: άνιδεος όπό ποιήσιν, -εις τήν Ιατρικήν, -εις τήν πολιτικήν, -στην τέχνην, -στό νοικοκυριό, -άνιδεος τοϋ τόπου, -των έθιμων || δημ. ό μη πληροφοριαν, γνώσιν έχων περί συμβάντος: άνιδεος πώς είχε πένθος τόν συγχαίρομουν || δημ. ό μη ύποπευθεμένος τι, άνοποφίστος: ήταν άνιδεος τής κλειψιάς πού τω ντόναι 2) συνεκδ. δημ. ό άμέτοχος κακής τινος πράξεως: άνιδεος στό έγκλημα τοϋ παιδιού του 3) δημ. ό άγροίκος, ό άπολίτιστος, ό άνόητος: χωριάτης άνιδεος, -όλοτέλα άνιδεος.

άνιδειον (τό) νεώτ. γένος φυτών τής οικογενείας των σκιασθάνων.

άνιδεος-ον μτγν. κ. μον. ό μηδέν έχων ίδιον, ίδιόν του, ό άκτήμων: Βασίλ.η.Μοναστ.17.371 Ε άπολιν, έοικον, άνιδειον.

άνιδιοτέλεια (ή) νεώτ. ή έλλειψις ίδιοτελείας, ή άφιλοκέρδεια.

άνιδιοτελής-ές νεώτ. ό μη ίδιοτελής, ό μη επιδιώκων ίδια τέλη, ήτοι άφελήματα, ό μη άποθλέπων εις τό άτομικόν του συμφέρον.

άνιδιοτελής έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνιδιοτέλη βλ. λ.

άνιδιτί έπίρρ. άνιδρωτί, άπόνως, άνευ κόπου.

άνιδίω ίδρώνω ούτως ώστε ό ίδρωσ όν έπιπολάζει εις τήν έπιφάνειαν τοϋ σώματός μου: Πλάτ. Τημ.74 C θερμήν νοτίδα .. θέρους μόν άνιδίουσαν.

άνιδίως ον κ. νεώτ. ό μη ίδρώτα έχων: 'Ιπν. Νοΐα.399,21 άνιδίρωσ τι και άκριτος ό πυρετός έπι πολλύν χρόνον έσται.

άνιδιρσις-ως (ή) νεώτ. δημ. -η ή έκ νέου ίδρωσις, τό ζενασθήσιμο 2) ή έκ βάθρων οικισδομησις, ή άνέγερσις: άνιδιρσις νοσοκομίου || κ. μτφ. άνασίστασις: ή άνιδιρσις τοϋ θεσμοϋ.

άνιδρωτής (ό) νεώτ. ό ποιών, έπιχειρών άνιδρουν βλ.λ.

άνιδρωτός (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη καθεστώς, ό άίδρωτος βλ. λ., ό άνευ στήριγματος ών ή γινόμενος, ό πλάνης, ό πλανητικός: Εύρ.ΐΤ 971 δρόμοις άνιδρώτοισιν ήλάστρουμ μ'είη 2) άδάσιμος, άστατος: Φιλ.2.451 ή τώ τής γνώμης αϋτών άνιδρώτω 3) νεώτ. κ. δημ. ό μη ίδρωθείς, άνεγερθείς, έπι κτηρίου ή μτφ. οίον έπι κόμματος, σωματίου κττ.: τό μνημείον άπομένει άνιδρωτον || κ. ό μη δύναμενος να ίδρωθί.

άνιδρωτός έπίρρ. μον. άστάτως, άσταθώς, εύμεταβλήτως: Θεοδ.Μετοχ.704,12 άπαλώς και άνιδρωτός έχουσαν τήν πόλιν.

άνιδρώω μτγν. κ. νεώτ. άνεγερθώ, στήνω: Δίων Κ 37,34 άγαλας άνιδρώθθι, -ό άνιδρωθείς νεός || νεώτ. κ. μτφ. συνίστημι ή άνασυστήμι: άνιδρώω τράπεζαν, -άνιδρώθθι τό σωματίου.

άνιδρω-ώ ίδρώνω: 'Ιπν.120 C τά φρικώσαντα και άνιδρώσαντα κρισίμωσ.

άνιδρωσ-ωτος-ων μτγν. ό άνευ ίδρωτός, ό άνιδρωσ.

άνιδρωσία (ή) νεώτ. Ιατρ. παθολογική έλάττωσις τής έκκρίσεως τοϋ ίδρωτός.

άνιδρωσις-ως (ή) ή έκχυσις ίδρωτός, τό ίδρωμα.

άνιδρωτα έπίρρ. δημ. άνιδρωτί βλ.λ.

άνιδρωτί έπίρρ. νεώτ. άνευ ίδρωτός, χωρίς να ίδρωσθ τις, άνιδρωτα: 'Ιπν.72 Α όκίσα άνιδρωτί περιφύχεται, Ξεν.ΚΠ 2,1,29 ώς μη άπανοίειν άνιδρωτί || μτφ. άνευ κόπου, άνευ καμάτου: 'Ιλ.Ο 228 έπει οϋ κεν άνιδρωτί γε τελέσθη, Ξεν.ΚΠ 2,2,30 οϋδέν άνιδρωτί ποτε αϋτόν είδον ποιούοντα 2) βραδέως, νοηλώς, καθόρως: Ξεν.Οικ. άνιδρωτί ήκουσι, 'Αριστ.1,274 διήγαγον άνιδρωτί.

άνιδρωτός (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη ίδρώων, ό άνευ ίδρωτός, ό μη γυμνάσας τό σώμα του έως οϋ ίδρώση: Ξεν.ΚΠ 2,1,29 έπαμειβετο .. όπωσ μήποτε άνιδρωτοι γενομένοσ έπί τό άριστον και τό δειπνον είσίοιεν, - φθάσαμε άνιδρωτοι στην κορυφή 2) είδ. έπί νόσων ό μη ήπό έφιθώρσεως άκόλουθοδόμενος: 'Ιπν.Κρις.9 άνιδρωτός Ικτερος 3) μτφ. ό άνευ κόπου κτώμενος: καρδής άνιδρωτα χρήματα 4) ό μη προφεώνων ίδρωτα και κόπον, άνασπαικτός, νοηλώς, καθόρως: άνιδρωτί έργασία, -δουλεία.

άνιδρωτός έπίρρ. νεώτ. άνιδρωτί, άνιδρωτα, άνευ κόπου: οϋδεις άπλοούτησεν άνιδρωτός.

άνιδωτα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνιδωτων βλ.λ.

άνιδωτος-η ο μον. κ. δημ. ό άόρατος, όν οϋδεις είδεν ή οϋδεις δύναται να τήν: άνιδωτη νεράδα, - τ' άνιδωτα τά κάλλη τής 2) μον. κ. δημ. ό οϋ όμοιον δέν είδε τις μέχρι τοϋδε: 'Αθων.Χρονογρ. έκδ. Βεν.218 άνιδωτον άποήσασε θάψμα, - τήν εστώλιζε όμορφία άνιδωτη.

άνιερα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνιερον βλ.λ.

άνιεραρχία (ή) μον. έκκλ. ή έλλειψις Ιεραρχίας, ή μη νόμιμος Ιεραρχία: Θεοφ.Συμ.Μάγιστρ. 663 έκδ.Β ό άνιερος τώ άνιέρω τήν άνιεραρχίαν άνιέρως έπασφραγίζετο.

άνιέρωτος-ον μον. ό άνευ Ιεράς τελετής.

άνιέρωτος ον ό προς δν δέν προσφερεται διά σφαγιόν θυσία: ΑΒ «φ Ιερετα μη θύεται».

άνιερωλόγητος ον μον. έκκλ. ό άνευ Ιερολογίας γενόμενος.

άνιερωλόγητος έπίρρ. μον. έκκλ. άνευ Ιερολογίας: Νικηφ.Χαρτοφιλ.Συναγμ.5.400.

άνιερός (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη Ιερός, ό βέβηλος: Εύρ.'Ιπν.147 άνιέρως αϋτότων πέλανων (βέβηλος ένεκα έλλειψεως θυσιών), Σεξτ.Εμν.Πυρρ.3.223 κεφαλήν ζώωσ φαγειν άνιέρων είναι νομίζουσι 2) δθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό παρὰ τήν ήθικήν γινόμενος, ό λιαν παράνομος, ό άνόσιος, ό άγαν αξιόμειπτος, οίον δι' άσέβειαν, κακοήθειαν, αισχρότητα κττ.: Πλούτ.'Ηθ. 144 Β των άνιέρων και παρανόμων όμιλιών, - άνιέρω πρόβεις, - άνιερω έκμετάλλευσι 3) ό μη καθιερωθείς: Πλάτ.Πολ.4.461 Β νόθον .. και άνιέρων .. ποίδα τή πόλει καθιστάνα 4) ό εις δν δέν προσφερόθησαν θυσία: Εύρ.'Απ.982 άμφοβολός 'Αρας άνιέρου 5) μον. ό μη Ιερός: Κατηγ.Μοναχ.1,76 Β άνιέρω ή Ιερέα(ν) παύοντα τής λειτουργίας οϋκ έξεσσι δέχσθαι έξουμολογήσεις 6) μον. έκκλ. ό άσεβής ή ό μη χριστιανός: Μηνι.2,6 φδ ή 5 Ιερωσύνης το Ιερόν ένδυμα φορέσας .. τούς άνιέρους φώτιστας.

άνιερώδ-ω κ. μτγν. άφιέρω, άνατίθηναι, καθιερωθί, έπι άνθρώπων επικολομώμενη τήν μνήν των θεών έφ' εαυτοϋσ ή έτέρους, έν περιπτώσει κακής πίστεως ήτοι παραδόσεως των όπεσχημένων: Πλούτ.'Ηθ.676 Α τώ Διονύσω τήν πίτυν άνιέρωσαν, 'Επιγρ. άνιεροί 'Αντιγόνη Δάματρι || κ.

παθ. καθιερούμαι, γίνομαι ιερός : Στραβ.9.419 τὸ πᾶσιον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερῶθεν αὐθις καταγώρουσιν· 2) ἐμφανικῶς ἰ. ὡς ἱερὸν : Κλήμ. Ἀλ. Προτρ.10 Διήγησαι ἡμῖν καὶ τὰ ἀχρηστα χρηστήρια εἰ δὲ βούλει . . . καὶ τοὺς ἀναίερα κριτὰς ἀνιέρως· 3) ἴσ. « ἀνιερῶσθαί, εἰς θεσίαν κρίνεσθαι ».

ἀνιέρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνιέρων βλ.λ.21. **ἀνιέρωςις-ως** (ή) Ἐπιρρ. κ. μτγν. ἀφιέρωσις, καθιέρωσις : Διον. Ἀλ. Ρωμ.9,60 ἀνιέρωσις ἱεροῦ, Ἐπιρρ. τὰς τε πόλιος καὶ τὰς χώρας τῶν ἀνιέρωσιν τε καὶ ἀσυλίαν.

ἀνιερῶσι ἐπίρρ. ἀνιέρως βλ.λ. : Ἡράκλειτ. Φιλ.4 τὰ γὰρ νομιζόμενα κατ' ἀνθρώπουσι ἀνιερῶσι μευθέναι.

ἀνιζέτι (ή) νεώτ. [γαλλ.] ἡ ἐξ ἀνίσου βλ.λ. ρακή, **ἀνιζήσις-ως** (ή) νεώτ. ἡ ὑπὲρ τὴν κανονικὴν ἐπιφάνειαν ἀνύφωσις τμήματος τοῦ ἐδάφους, ἀνίθ. καθιζήσις.

ἀνιή (ή) ἰων. ἀνία βλ.λ.

ἀνιήμα (τὸ) ἐπίρρ. δῶσθιμος διόθεσις.

ἀνιήμι-ης κ. -ιᾶς (ἐν ἰλιῶς ἐκ τύπ. ἀνιέω) παρατ. ἀνιήν, -ιῆς, -ιαι, ἰων. κ. ἠνιαι, ἐπ. ἰων. κ. ἀνιῆσκα, μέλλ. ἀνιῶσα, ἀόρ. ἀνιῆκα, ἰων. ἀνιῆκα (ὑποτ. ἀνώ, προστ. ἀνῆς, ὀπ. ἀνιῆναι, μτχ. ἀνιῆς) παρακ. ἀνιῆκα, παθ. ἀνιῆμαι -ιμένοσ, μέλλ. ἀνεθήσομαι ἀόρ. ἀνιῆθην -εθεῖς, παρακ. ἀνιῆμαι, ὕ' πληθ. ἀνεῦνται, ἀπαρ. ἀνεῦσθαί (ἀνα = πρὸς τὰ ἄνω, ἐπάνω -ἱημι) ἐγείρω, σηκῶνω, ρίπτω, πέμπω πρὸς τὰ ἄνω : Ὀδ.Δ.568 ἀήτας ὤκεανός ἀνιῆσιν' ἢ ἐπὶ ναυτάων, ἀναδύσσω, κίρω ναυ ἀναδύσση : Εὐρ.Βοιωτ.766 κρήνας ἐπ' αὐτάς θεσ ἀνιῆ' αὐταῖς θεός· ἢ ἐπὶ γῆς, ἐκφυῶ, κίρω ναυ φυτρώω : Ξεν.Κυν.6,25 μὴ παραλείπειν μηδέν, ὧν ἡ γῆ ἀνιῆσιν· ἢ δθ. συνεκδ. ἐκ τῶν κἀτω φέρω ἐπάνω· κ. παθ. φέρομαι ἐπάνω : Αἰσχ.Χο.489 ὦ γαί' ἀνῆς μοι πατέρ' ἐποπετῶσαι μάχην, Πλάτ. Κρατ.403Α ὅτι ἐκ τῆς γῆς κἀτωθεν ἀνιῆται πλοῦτος, Πλουσ.Βοιωτ.9,10, ἀνιῆσιν ἀπὸ τῶν δόδων τῶν ἀνιῆται τὴν γῆν· ἢ μτφ. ἐν τῷ σημ. φύω καὶ φύομαι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων : Σοφ.ΟΤ.1405 γάμοι, ἐφῶσάδ' ἡμάς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταυτοῦ σπέρμα· 2) ἐκπέμπω, ἀναδύδω : Εὐρ.Ορ.277 πνεύμι' ἐκ πνευμιόνων ἀνιῆι, Θουκ.2,77 ὄλη ἀπὸ ταυτομάτου φλόγα ἀνιῆκαν· 3) δθ. παρακινῶ τινα νὰ σηκωθῆ, διεγείρω, προτρέπω : Ἰλ.Η.25 μέγας δὲ σε θυμός ἀνιῆκαν, Ὀδ.Θ.73 μοθ' ἀρ' αἰοῖδὸν ἀνιῆκας αἰεδόμεναι κλέα ἀνιῆσαν· 4) ἀφήνω τινα νὰ ἀνέλθῃ : Ξεν.Ἑλλ.2,4,11 οἱ δὲ ἀπὸ τῆς φυλῆς ἐπεχείρησαν μὴ ἀνιῆναι αὐτούς· ἢ κ. ἀμτθ. ποιῶσιμα ἐμὲ αὐτὸν νὰ ἀνέλθῃ : Ὀδ.Μ.105 τρις μὲν ἀνιῆσι, τρις δὲ ἀναρροῖ-88αί· 5) συνεκδ. ἀφήνω τινα : Ἰλ.Β.71 ἐμὲ δὲ γλυκίος ὄνηος ἀνιῆκαν· ἢ δθ. ἀπαλλάσσω ἀπὸ πινος, ἐλευθερώω : Σοφ.Ἀντ.1101 κέρην μὲν ἐκ κἀτωρχος στέγης ἀνῆς· ἢ κ. ἐπιτρέπω : Πλάτ. Λαχ.179Α ἀνεῖται αὐτοῦσ δι, τὸ βούλονται ποιεῖν, Ξεν.ΚΠ.4,6,3 ἀνῆς αὐτῷ θηράν· ἢ ἀφήνω ἀτιμῶρητον : Πλάτ.Νομ.637 Β ἀνιῆμενοι ὑβρίζουσι, Ξεν.Ἑλλ.2,3,51 εἰ ἀνήσασον ἀνδρα φανερώσ τὴν ἀλιγαρχίαν λυσιμόνομον· 6) ἀνά = ὀπίσω, ζῆν ἡ πρὸς τὰ ἀνοικτὰ -ἱημι) ἀφήνω τινα ἡ τι νὰ ἐλθῃ ὀπίσω, δθ. ἐπανάγω, ἐπαναφέρω : Ὀδ.Σ.265 εἰ κεν μ' ἀνῆσαι θεός· ἢ ἐπαναφήνω, δθ. λύω, ἡ ἀνοίγω : Ἰλ.Φ.537 πύλας ἀνεσαν (ἠνοῖξαν), Ὀδ.Ο.359 δεσμιῶν ἀνιῆι ἔλυσεν ἐκ τῶν δεσμιῶν), Εὐρ.ΙΑ.325 σήμαντ' ἀνῆς ἰελοῦσας, χαλάσας τὰς σφραγίδας· 7) κ. μεσ. εἶμαι ἐλεύθερος, λύομαι, γυμνοῦμαι ἀπὸ πινος ἡ δι' ἐμὲ γυμνὸ τὴ (ἐκδέρομαι) : Ἰλ.Χ.80 κόλον ἀνιῆμην, Ὀδ.Β.300 αἶγας ἀνιῆμενοσ ἐκδέροντας· Σοφ.Ἠλ.516 ἀνιῆμην . . . ἀν στράφει (ἐλευθερὰ οὐσα)·

8) συνεκδ. χαλαρῶ, ἐπὶ τόξου, ἐπὶ χορδῶν, ἠλύων, σχοινίων κττ. : Πλούτ.Περ.11 τῷ δῆμῳ τὰς ἠνίας ἀνῆς, Πλούτ.Παιδ.Ἀγ.9C τὰ τόξα καὶ τὰς λῦρας ἀνιῆμεν, ἴν' ἐπιβῆναι δινηθῶμεν κ. μεσ. κ. παθ. χαλαροῦμαι : Ἀριστ.Ζ15,7,16 ταῖς γηράσκουσι ἀνεῖται ἡ συντοσία, Ἀν.Πρατίν.5 μῆτε σῦντονον (ἀρμονίαν) δίωκα, μῆτε τῶν ἀνεῖμεναι [χαλαρῶν] μούσων· 9) δθ. μτφ. μαλθακύνομαι, ἰδίως ἐν χρ. ἐν τῇ μτχ. ἀνεῖμένος : Θουκ.1,6 ἀνεῖμην τῇ διαίτη εἰς τὸ τρυφερώτερον διέσπασαν· ἀνεῖμένος βίος ὁ ἀνετος, ὁ ἀταλαίπωρος, ὁ μαλθακός· ἀνεῖμηναι παιδιαί αἰ μὴ ἐπίνοσι ἀνεῖμην φωνῆ ἡ ἀσθενῆς, ἡ συρμένη τὰ ἀνεῖμην ὡς οὐσ. ἡ ἀνεσις, ἡ ραστώνη, ἡ ραθυμία, ἡ μαλθακότης, ἡ ἀμέλεια, τὸ εἰς ἡσόντας ἐκδοτον· 10) μτφ. μετρίως : Ἀριστ.Φ.574 τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλασ' ἀνεῖμην· ἢ δθ. χαλαρῶς, ἴαν πράως φέρομαι : Ἀριστ.Οικ.1,5 ἐν τῇ ὀμλίᾳ πρὸς δούλουσ μῆτε ὑβρίζειν μῆτε ἀνεῖναι· 11) ὀκνῶ, ἀμελῶ, παραπῶ τι : Σοφ.ΟΒ.1608 οὐδ' ἀνεῖσαν στέρων ἀραγμοῦσ, Εὐρ.Ἰκ.1042 φυλακὰς ἀνιῆκα· ἢ ἀπολλάσσω : Εὐρ.Ἀνδρ.532 ὦ φίλος φίλος, ἀνεσ θανάτον μοι | χάρισις μοι τὴν ζωῆ· ἢ κ. παθ. παραμελοῦμαι, χαλαροῦμαι : Εὐρ.Ορ.941 ὁ νόμος ἀνεῖται· 12) μτθ. κ. ἀμτθ. ἀφήνω, παύω, λήγω : Ἡρ.4,28 ὠων οὐκ ἀνιῆι, Εὐρ.Ορ.297 θταν μ' ἀνῆ νόσος μανίας, αὐτ.Μήδ.455 σὺ δ' οὐκ ἀνιῆσ φηρίας λήγουσ' ἀεῖ· 13) ἐπὶ γῆς, καταλείπω, ἀφήνω ἀκαλλιέργητον : Θεοφρ.Φ18,11,9 ἀνιῆσι τὰς ἀρούρας ἀσπόρουσ δύο ἔτη· 14) εἰδ. ἀφήνω ἀκαλλιέργητον χῶρον τινα ἀφιερῶν αὐτὸν οὕτω εἰς θεόν : Θουκ.4,116 τέμενοσ ἀνιῆκαν ἄπαν, Πλούτ.Πόπλ.8 ἀργὸν παντάπασι τὸ χερσίον ἀνιῆται τῷ θεῷ· ἢ κ. ἐπὶ ζῶων, ἀφιερῶ ἀφήνων αὐτὸ ἐλευθερόν· 15) κ. μεσ. κ. παθ. γίνομαι ἀφιερῶμα ἡ θύμα εἰς θεόν τινα : Σοφ.Α1.1214 νῦν δ' οὐτός ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι· 16) ἐπιδίδομαι, ἀφωσιῶμαι εἰς τι : Ἡρόδ.2,165 ἀνεῖνται ἐς τὸ μάχιμον (εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ πολεμικὰ)· 17) διαλύω, ἀναμηνύω : Θεοφρ.π.Ἀνέμ.58 διυγραινόμενον καὶ ἀνιῆμενον.

ἀνιῆρ ἴσ. «βότανη τις».

ἀνιῆρὸς ἡ-ὄν ἰων. ἀνιάρω βλ.λ.

ἀνικα ὄμρ. ἠνικα βλ.λ.

ἀνικανοποίητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἱκανοποιήσεως ὑλικῆς ἡ ἠθικῆς, ἀναποληρωτά, ἀδικαίωτα : δὲν θὰ ὑποχωρήσω ἐπὶ ἀνικανοποίητα· ἢ ἀνευ ἐπαρκούς ἀμοιβῆς ἡ ἠθικῆς ἀναγνώρισεως.

ἀνικανοποίητος (-η-ὄν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱκανοποιηθεὶς, μὴ ἐκπληρωθεὶς, πραγματοποιηθεὶς : οἱ πόθοι μοι ἔμειναν ἀνικανοποίητοι· 2) μὴ εὐχαριστούμενος, μὴ ἀρκούμενος, μὴ ἀνταμειβόμενος ἐπαρκῶσ : μένει ἀνικανοποίητος ἀπὸ τῆν ἀργασία του· ἢ συνεκδ. ἀκόρετος, ἀπληστος· 3) μὴ τυχὸν ἱκανοποιήσεως ὑλικῆς ἡ ἠθικῆς διὰ προσγεγόμενον εἰς αὐτὸν ἀδικημα, ἀδικαίωτος, ἀναποληρωτός : δὲν θὰ μείνῃ ἀνικανοποίητος διὰ τὴν προσβολάν.

ἀνικανοποίητός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνικανοποίητον, ἀνικανοποίητα βλ.λ.

ἀνικανός (-η-ὄν) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱκανός, μὴ ἐπαρκῶν, ἀκατάλληλος, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος : Ἡλιόδ.Α18,2,30 ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνικανός δῶρον γε λαμβάνειν, Θεόδ.Μετοχ.75,2 ἀφῆεις ἔμειλον καὶ ἀνικανὸν τινας ὀφθήναι, ἀνικανός ἀνθρώπος, ἀνικανός γιὰ τέτιες δουλιῆς· 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ἐνεκα σωματικῆς διαμαρτίας ἡ ἀσθενείας, ἀδαμοσύνης ἀκατάλληλος, ὁσον διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἱερωσύνην, ἐργασίαν· 3) νεώτ. ἱατρ. ὁ μὴ ἱκανός πρὸς συνουσίαν, πρὸς ἀναπαγωγὴν· 4) νεώτ. νομ. ὁ ὑπὸ τοῦ

νόμου στερούμενος ὄρισμένον δικαιομάταν' 5) ὁ μὴ δὲ εὐρίσκων δι' αὐτὸν ἱκανόν, ἥτοι ἐπαρκές, ὁ ἀκόρητος : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,1,106 τί ἀπληθὺς εἰ ; τί ἀνίκανος ; τί στανοχωρεῖ τὸν κόσμον ;

ἀνικανότης-τος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἔλλειψις ἱκανότητος, δεξιότητος, ἡ ἀνεπάρκεια πρὸς τι. 2) νεώτ. εἰδ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνίκανου ἥτοι ἀκατάλληλου, οἷον διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐργασίαν, χειροτονίαν, προσαγωγήν κττ. : μερική, - ὀλική ἀνικανότης, - ἀσφάλεια ἀνικανότητος. 3) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔλλειψις ἱκανότητος πρὸς συνουσίαν κ. ἀναπαραγωγήν. 4) νεώτ. νομ. ἡ ἔλλειψις ἱκανότητος πρὸς τὸ δικαιοπραγεῖν.

ἀνικάνως ἐπίρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. ἀνευ ἱκανότητος, ἀδέξιως, ἀνεπιτηδεῖως : Θεόδ. Μετοχ. 176,8 ἀναξίως καὶ ἀνίκανως ἀποδίδουσι τῆς προσήκουσας ἀρετῆς ἑκατέρωθ' - ἀνίκανως ἐκθεύροντες.

ἀνικέ ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀνικὴ ἀνευ νίκης : Δίων Κ. 61,21 τὸν στέφανον τὸν τῶν καθαρῶδων ἀνικὴ ἄλαβας.

ἀνικεταύτως ἐπίρρ. ἀνευ ἱκεσίας : Εὐρ. ΙΑ 1003 ἱκετεύοντες ἤξετ' εἰς ἴσον, εἰτ' ἀνικεταύτως.

ἀνικητός (-ῆ)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. ἀνίκητος ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυναμένος νὰ νικηθῆ, ἀήττητος, ἀκαταμάχητος, ἀκατάβλητος : Ἡσ. Θ 489 υἱὸς ἀνικητός, Σοφ. Ἀντ. 781 ἔρωξ ἀνικατε μάχαν, Πλάτ. Πολ. 2,375 Β ἄμαχον καὶ ἀνικητον θυμόν, Πλούτ. Ἀλεξ. 14 ἀνικητός εἰ, ὦ παῖ, - ὁ ἀνικητός πυγμάχος ; || ἀνυπέβλητος : ἀνικητον κάλλος. 2) μτγν. ἀνικητός λευκὸ εἶδος ἐμπλάστρου : Γαλ. 12,487. 3) ἀνικητον (τὸ) ἀνηθον βλ. λ. : || κ. τὸ θαμνώδες φυτὸν σμίλαξ, δημ. ἀρκοῦδοδάτος : Ψ Διοσκ. 3,60 « τὸ ἀνικητον βοτάνης εἶδος, ἡ σμίλαξ ἡ τροχία ».

ἀνικητός ἐπίρρ. μτγν. κ. Ἡσ. ἀνευ ἡττης, ἀκαταθῆτος, Ἡσ. « ἀτρόκτως, ἀνικῆτως ».

ἀνικέ ἐπίρρ. ἀνικέ βλ. λ.

ἀνικία (ἡ) ἔλλειψις νίκης | δ. γρ. ἀνικία | Ἀριστλ. Μεταφ. 99 D 24 ἀνικία καὶ κρίσις ἡ μίξις.

ἀνικιμάζων Ἡσ. « ἀνακαθαίρομενον ».

ἀνικιμάζω ἰκμάζω, εἶμαι χλωρός, ὄμορος. 2) μτγν. παθ. ἀποβάλλω τὴν ἰκμάδα μου, ξηραίνομαι : Διοσκ. 4,65 πρὶν ἢ ἀνικισαθῆναι πᾶν τὸ ὕδρον.

ἀνικισαύτος-ον ὄδρεκτος, ἀνάρπестος, ἀπόσπαστος.

ἀνικμοπραξία (ἡ) μτγν. ἀνικμος, ματαία πράξις.

ἀνικμος-ον κ. μον. ὁ ἀνευ ἰκμάδος, ὁ ξηρός : Ἀριστ. Πρ. 906 Β 19 ἢ δὲ Λιβύη ἀμυώδης καὶ ἀνικμος, Παῦλ. Σιλ. 110 κρήνη, ἡ χείματος παρόντος ἀνικμὸς ἐστὶ πάσα.

ἀνικμώ-ω μον. ἀναξηραίνω, κάμνω τὴ ξηρὸν : Ἰωσ. Γενεσ. 66,21 ἀνικμώθηνα.

ἀνικμωσ ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ ἰκμάδος, ξηρὸς.

ἀνικῶ ἐπιγρ. ἀνήκα, φθάνω τι : Ἐπιγρ. εἰς δόξαν ἀνίκοντα τῆ πόλει.

ἀνιλάστος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐξελθόμενος ἢ μὴ ἐξελθόμενος, ὃν δὲν δάναται τις νὰ καταπραύνη, ἀδυσώδητος, ἀνιληθὴς, ἀσπλαγχνος : Πλάτ. Ἡθ. 170C.

ἀνιλάσως-ων μτγν. δ. γρ. ἀνήλεως βλ. λ.

ἀνιλάσια (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανοικὴ ἐνώσεις, προερχόμενα ἐξ ὄργανικῶν ὀξέων.

ἀνιλλίνῃ (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανοικὴ ἐνώσεις ἐξ ἀποστάξεως τοῦ ἰνδικοῦ. τῆς λιθανθρακοποίησης κ. ἄ. χρήσιμος ἐν τῇ βιομηχανίᾳ διὰ κατασκευὴν χρωστικῶν αὐσιῶν ἢ ἄλλας ἀμυνοδενζόλιον.

ἀνιλλιοσυρίνη (ἡ) νεώτ. σκευασία φαρμακευτικὴ εἰς κοτὴν ἄχρωτον, χρησιμοποιουμένη κατὰ τῆς γρίπης, ὀξέων ρευματισμῶν κ. ἄ.

ἀνιλλιοτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος τυπώσεως, καθ' ἣν ἢ πρὸς ἐμφάνισιν εἰκῶν ἐκθεμελίω εἰς ἀτμούς ἀνιλλίνης ἐμφανίζεται μέλαινα ἐπὶ λευκοῦ περιθωρίου.

ἀνιλλοσιγῆ (ἡ) ἀνιλλος νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἴκογεν. τῶν καρβῶν.

ἀνίλλω μτγν. δ. γρ. τοῦ ἀνεῖλλω βλ. λ. ἐκτύλισσω, ἀναπτύσσω κατ' ἔκτασιν, ξετυλίγω.

ἀνιλλωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀνάδλωμα : Πολυδ. 2,54.

ἀνιλλομένη (ἡ) νεώτ. κ. -α μαλακόσπορα τῆς οἴκογενείας τῶν ὀνισκιδῶν ζῶντα παρασιακάς ἐπὶ ἰγθύων, τινὰ δὲ καὶ ἐλευθέρως πλέοντα.

ἀνιλοσπάμαι-σμαι Ἡσ. « ἀναρχίζομαι » ἔσφ. γρ. ἀνείλοσπάμοι.

ἀνιμοαλισμός (ὁ) κ. ἀνιμοαλιστισμός νεώτ. περιληπτ. οἱ θρησκ. αἱ ἀποδίδουσαι θεῖος ἰδιότητος εἰς ζῶα, θεοποιούσαι ζῶα, ἄ. ζῶοατρεία.

ἀνιμοαλιστισμός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνιμοαλισμός βλ. λ.

ἀνιμοστος-ον μτγν. ποι. ἀμαστίγιωτος, μὴ δαρείς : Νονν. Εὐαγγ. Ἰω. 19,3.

ἀνιμάτος (ἡ) μουσικὸς διεθνὴς ὄρος δηλῶν τὴν ἔντονον καὶ ζῶον ἀπέκτεσιν τῆς μουσικῆς περικοπῆς, ἐφ' ἧς ἢ λ. σὺττ. σημεῖοιται.

ἀνιμένο δημ. ἀναμένο, προσδοκῶ, περιμένα : Ἐρωτοκρ. Α 514 πῶς νὰ ῥθῃ κι ὁ τραγουδιότης κὶ μὴ χαρὰ ἀνιμένο.

ἀνιμή (ἡ) νεώτ. ζῶολ. κ. ἀνιμόμα νηκτικῶν πτηνῶν τῆς Ἀφρικῆς ἄ. παλαμῆδεια.

ἀνιμήστος-ως (ἡ) ἡ ἀνιμώσις, ἀνέλκυσις : Ἄνων. π. Σουῖθ. ἐν λ. Ἀχέρων : ἀνιμήσις ὕδατων καὶ καταπόσις.

ἀνιμικτός-ον νεώτ. παλαιογ. εἶδ. ὄνομα μικῆς περιόδου τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος ἐν Β. Ἀμερική.

ἀνιμικτιγῆ (ἡ) νεώτ. ὄρυκτον σύνθετον ἐξ ἀργύρου καὶ ἀντιμονίου.

ἀνιμοσμός (ὁ) νεώτ. θρησκευτ. περιληπτικῶς αἱ παλαιαὶ θρησκευτικαὶ ἰστίαι εἰς τὴν ὑπαρῖν πνευματικῶν καὶ φαντασμάτων, ἅμα δὲ καὶ ἡ δεῖσθαιμονία, καθ' ἣν αἱ ἐκδηλώσεις διαφ. φυσικῶν φαινομένων προέρχονται ἐξ ἐνοικητικῶν ἐν τῇ φύσει πνευμάτων ; || δημ. περιληπτικῶς αἱ ἰστίαι εἰς αὐτοτελεῖ μετὰ θάνατον ὀντότητα τῶν φυγῶν τῶν προγόνων καὶ ἡ πρὸς ταύτας ἀπνευρομένη λατρεία, ἡ ψυχολατρεία βλ. λ.

ἀνιμῶ-ω (ἀνά - ἰμάς) π. ἄττ. μόνον ἐνεσθ. κ. παρτ. ἔλκω ἐπᾶνω, ἀνασύρω δι' ἰμάντων : Θεοφρ. Φ 4,3,5 τὰ φρέατα εἶναι ἐκατόν ὄρυγιον, ὥστε ὑποζυγίαι ἀπὸ τροχιάδας ἀνιμᾶν ; || γεν. ἀνασύρω, ἔλκω πρὸς ἐπᾶνω : Ξεν. Ἀν. 4,2,8 ἄλλοι . . ἀναθάττες ὡς ἐδῶναντο ἀνιμῶν ἀλλήλους τοῖς δόρασι ; || παθ. ἀνιμῶμαι κ. μεσ. ἐν ταῖς αὐταῖς ἀμ., ἄορ. ἀνιμῆθην, παρκα. ἀνιμῆμαι : Πλούταιν. 374 ἀνικῶρας ἀνιμῶντο, Διογ. Λ ἐν Φερεκρ. 1,116 ἀνιμῶντες ἐκ φρέατος ὕδατος, Λοκκ. Ἀλ. 50 ἀνιμῆσθω ὁ ἰχθῶς ; || ἐκβάλλω, ἐξάγω : Θεοφρ. Ἀπ. 14,8 ὁ πύξ . . κατασπῆσιν καὶ χρωσίην, διὸ καὶ ἀνατέμνοντες αὐτοὺς οἱ ἐν ταῖς χρωσίαις τὸν χρυσὸν ἀνιμῶνται ; || σηκῶν : ἱερ. π. 2, Τροβ. 49,19,26 [ἐλέφας] ἀνιμᾶται τὴ προβλή φώρτον μέγαν. 2) ἀμτθ. ἐγείρομαι, σηκῶνομαι : Ξεν. Ἰππ. 7,1 ὡς μήτ' ἂν ἀνιμῶναι [ἐγείρω ἐαυτὸν].

ἀνιμῶ (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ποικιλοπτερῶν νηκτικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν πυγοποδιῶν, τῆς ὀμοιογεν. τῶν φαλακροκοράκων, ἰχθυοφάγον διατροφ. μενον παρὰ τὰς ὄχθας λιμνῶν καὶ ποταμῶν.

ἀνιμῆ (ἡ) νεώτ. εἶδος μήκην τῶν ἀθροισματικῶν τῶν ἀσκομικῶν τῆς οἴκω. τῶν περιπορισίων.

ἀνιοσέλας-ον νεώτ. ὁ μὴ δηλητηριώδης, ἐπὶ ὄφειν.

ἀνιον (τὸ) νεώτ. τὸ κατὰ τὴν ηλεκτρολυτικὴν διάσπασιν ἀνηττικῶς πεφορτισμένον ἰόν.

ἀνιος-ον ἀνιάρος βλ. λ. : Αλοχ. Πέτρος. ἄνι' ἀνία κακὰ ναότοκα. 2) Ἡσ. « ἄνιος ἀνατελεῖς ».

ἀνιουλας-ον μον. ἐπὶ μερκαῖος, ὁ μὴ ἔχων ἴουλον, εἰς οὗ τὰς παρειὰς δὲν ἤρχισαν νὰ ἀναφάνωνται ἴουλοι, πρόβ. δημ. ἀμούστακος : Χριστοδ. Ἐκφρ. 136 ἀνιουλας Ἀχιλλεύς.

ἀνιοχίαν (ἡ) μτγν. δωρ. ἡνιοχίαν.

άνιολος (ό) δωρ. ήνιολος βλ. λ. : Πινδ. N 675 χειρών τε και ισχύος άνιολος.

άνιπαφός άνέρχουμαι οίσιελ. έπιππος, ποι. έπι του άνατέλλοντος ήλιου : Εύρ. Ίων 41 κυρεί θ' άνιπαφόντος | διόρθ. άμ' ήππεύοντος |.

άνιππία (ή) έπιγρ. φόρος άπαλακτικός της έν τή ήπικώ ύπηρεσίας : Έπιγρ. άνιππίας τέλος.

άνιππος-ον κ. νεώτ. ό μη έχων ήππον να ήπνεύση, ό έστερημένος ήππου, άντιθ. ήππότης : Σοφ. OK 899 πάντα λεών άνιππον ήππότην τε || ό μη ήππρετών έν τή στρατῶ ώς ήππεύς : Ήρ. 1, 215 ήππῶται δέ εἰσι... και άνιπποι και τοξόται τε και αιχμοφόροι || νεώτ. εἰδ. στρατιώτης του ήππικού ή του πυροβολικού μη έχων ήππον : άνιπποι άνδρες, - άνιππος ήππ. 2) κ. νεώτ. έπι τόπου, ό μη έχων, μη έκτρέφων ήππους : 3) άνίκανος να ήπνεύη, μη γνωρίζων ήππασίαν : Πινδ. Παϊαν. 3, 27 άνιππός εἰμι και βουναμίας άδαεστέρας, Πλούτ. Ήθ. 100 Α μη ήπνεύει άνιππον 4) έπι τόπου ή χώρας, άκατάλληλος, μη έπιτήδειος προς ήππασίαν, άντιθ. ήππασίμος : Ήρ. 2, 108 άνιππος και άναμάζευτος, Διαν. Αλ. 2, 13, 10 νεζοί δέ όπου τραχύς εἰη και άνιππος τόπος.

άνιππος έπιγρ. νεώτ. άνευ ήππου.

άνιπταμαι μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. πετώ προς τή άνω, άναπέτοιμαι βλ. λ. : Δίαν Κ 56, 45 ή μάν άνηλίσκατο, άπτός δέ τις έξ αυτής άρεθεις άνιπταται, - τή άροπλάνια άνιπταται || νεώτ. κ. μτφ. έξυφουμαι : άνιπταμαι δια τής φαντασίας.

άνιπτόπους-ποδος (ό, ή) κ. μον. κ. νεώτ. ό άνιπτός, άπλότητος τούς πόδας έχων : Ή. Π 235 άμφι δά Ξαλλοί σοί ναύουσ' ύποφθιτα άνιπτόποδες | Ήσ. « δι' άγγελίαν χρείαν μη έχοντες νίπτεσθαι |, Εύβοια. Αδ. 16 αυτόι άνιπτόποδες... άνόσιον λάρυγγα | περί παρασφίαν | || μον. εἰδ. έπι μοχλῶν άρειπτικών θεκροφύτων άνηγῶτα τή παραμειβέν πίσσαν καθαριότητα του σώματος.

άνιπτος-ον κ. νεώτ., δημ. άνιπτός ό μη νιπτόμενος, άπλτος : Ή. 2 266 χειροί θ' άνίπτοισιν Διη λειβειν... άζομαι, - δάν πάνε άνιπτοι στήν έκκλήσει || παροιμ. άνιπταις ποσίν, Σουίδ. « αντί του άνετοίμου και χωρίς τινος παρασκευής » : Λουκ. Ψευδοσ. 4 ούδ' άνιπτοις ποσί κατά τήν παροιμίαν έπι τάνδε τόν λόγον άπηντήλακμεν 2) ό μη δυνάμενος να άποηλυθῆ, άνεξέλακτος : Αισχ. Άγ. 1459 παλόμεναστον έπηνθίσω αἰμ' άνιπτον.

άνιριθία (ή) νεώτ. Ιατρ. όφθαλμική πάθηση συνισταμένη εις τήν όλικήν ή μερικὴν άπουσίαν της ίριδος του όφθαλμού, ά. ίριδερημία.

άνις μτγν. ποι. άνευ.

άνισα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν τροπικών χωρῶν της οικογενείας τῶν βολεδοειδῶν.

άνισα έπιγρ. δημ. κατά τρόπον άνισον βλ. λ.

άνισάζω κ. δημ. Ισάζω, έξισώνω : ήππ. Διαίτ. 3, 83 τή όφα άνισάζειν, τή όφθα τούτοισι, Άριστ. ΖΜ 27 ίνα άνισάζη τήν θάτερον ύπερβολήν θάτερον 2) δημ. διευθετώ, τακτοποιώ :

άνισάζε τή χάριτά, - τή βίβλια, - τή έπιπλα.

άνισοκάνθος (ό) νεώτ. βοταν. γένος θαμνοειδῶν φυτῶν κοσμητικών της οικογεν. τῶν χηνοποιδῶν.

άνισαίς έπιγρ. μτγν. σήχ' Ισάσις, άνίσαις : Θεοδ. Σμυρν. 12, 4 | περί άνισαίς τσων.

άνισακτις-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν της οικογεν. τῶν σκιασθενῶν ίθαγ. της Β. Αμερικῆς.

άνισαλδεδόη (ή) νεώτ. χημ. όργανική ένωση εύαρέστου δομηῆ, χρησιμοποιουμένη έν τή μυροποιή.

άνισανθρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπέτρων τετραμερῶν της οικογενείας τῶν σκαλυτιδῶν λίαν βλαθερόν πολλῶν όπωροφόρων δένδρων και της άμπελου.

άνισανθα (τά) νεώτ. περιληπτ. όνομασία φυτῶν άν τή άνθη είναι άνισα.

άνισαρθεύριον (τό) νεώλ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπέτρων της οικογεν. τῶν μυκητοφάγων.

άνισαρθρον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπέτρων σήθηες έν Εύρώπη.

άνισαριά (ή) δημ. τό άγριον φυτόν ελατήριον ή σίκυς ή κολοκυνθίς, ά. μικραγγουριά, άγριαγγουριά.

άνισάριθμος-ον κ. νεώτ. ό μη Ισάριθμος προς άλλον : Ξαν. Έπιστ. η. Στοβ. 6122 άνισάριθμον ένῶν όρων Ιούχ' Ισάριθμα εἶη βίου |.

άνισάριον σπέρμα μτγν. σπόρος του άνίσου βλ. λ., άνισόσπορος.

άνισασμα (τό) δημ. ή διευθετήσις, ή τακτοποιήσις.

άνισασμός (ό) μον. κ. δημ. τό άνισάζειν, ή έξίσωσις : Εύστ. Ήλ. 42, 6 άνταθα δά σημαίωσις και τόν άνισασμον τόν κατά τινα οίον άντίθροισιν και άντιπάθειαν 2) δημ. ή διευθετήσις, ή τακτοποιήσις || έπι περιουσιακής ή ά. διαφοράς, ή διακανόνισις, ό συμβιβασμός.

άνισάτων (τό) μον. ό έξ άνίσου βλ. λ. γενόμενος, ύδωρ, άφέθημα άνίσου : Αλέξ. Τραλλ. 8, 6 και οίνουμι και άφινθῶτον και άνισάτων πίνομεν.

άνισαία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν της οικογενείας τῶν κομβόλθουλοειδῶν, ού εἶδη πνά κοσμητικά καλλιεργουῦνται έν θερμοκηπίοις.

άνισάλειον (τό) νεώτ. αἰθέριον έλαιον, λαμβανόμενον δια τής άποστάξεως του γλυκανίσου και χρησιμοποιούμενον εις τήν μυρεφίαν, τήν ποτοποιίαν και τήν φαρμακευτικήν.

άνισοπλάθεος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό έχων άνισον έπίπεδον : Ιάμβλ. έν Νικόμ. 131 Β οί δά άνισοπλάθει και άνισογώνιοι και άνισοδιάστατοι, καλούμενοι σφηκίονα, - άνισοπλάθα πεζοδρομία όδοού.

άνισόπτη (ή) νεώτ. [γαλλ.] σακχαρούχον οίονοπνευματώδες ποτόν, άρωματισμένον δια γλυκανίσου, ά. άνιζέτ.

άνισόηλικος-ον μτγν. ό άνισος τήν ηλικίαν.

άνισόκος-ή-όν νεώτ. ό του άνίσου βλ. λ., ό έξ άνίσου || άνισικόν όξύ χημ. όργανική ένωση λαμβανουμένη δι' όξειδώσεως της άνηθόλης.

άνισάλλον (τό) νεώτ. βοταν. δένδρον, όμοιάζον προς τήν άγλαδέαν, φέρον φύλλα και καρπούς όσμης και γεύσεως άνίσου, ίθαγ. της Β. Αμερικῆς.

άνίσαις (ή) νεώτ. γεωλ. μία τῶν γεωλογικών βαθμίδων του μέσου τριαίου συστήματος.

άνισόπτης (ό) θηλ. άνισίτης-ιδος ό παρασκευασμένος με καρπόν άνίσου : Γεωπ. 8. 4 άνισίτης οίνος.

άνισοκίω-ον νεώτ. ό μη έχων σκίαν.

άνισοκίωτα έπιγρ. δημ. κ. άνήσκιωτα κ. άίσκιωτα άνευ σκιάς.

άνισοκίωτος-η-ο δημ. κ. άνήσκιωτος κ. άήσκιωτος ό μη έχων σκίαν, ό μη σκιερός, ό πάντοτε ύπό τή ήλιου προσβαλλόμενος : μέρος, σπῆτις άνισοκίωτ' || μτφ. έπι ανθρώπων, ό μη έχων καλόν ήσκιον βλ. λ., άνευ χάριτος, άσυμπαθής.

άνισόβαρος έπιγρ. δημ. κατά τρόπον άνισοβαρή βλ. λ., ούχ' κατ' ίσον βάρος.

άνισοβαρής-οδς-ής μτγν. κ. νεώτ. δημ. άνισόβαρος ό μη Ισοβαρής : μετάλλα άνισοβαρή | τά κατά τόν αυτόν όγκον άνισον βάρος έχοντα | || κ. μτφ. νομ. άνισοβαρής σύμβασις ή μη δημιουργούσα τās αυτές ύποχρεώσεις και δικαιώματα εις τούς συμβεβλημένους.

άνισοβαρής έπιγρ. νεώτ. κατά τρόπον άνισοβαρή βλ. λ.

άνισοούθιστος-ον νεώτ. ό μη έξ ίσου βυθιζόμενος || εἰδ. έπι πλοίου τό μη έχον τό αυτό βύθισμα εις τήν πρόραν και τήν πρόρην.

άνισογαμία (ή) νεώτ. άνισος γάμος || γάμος έξ άριστέρας χειρός, μοργανατικός 2) εἰδ. βιολ. ή συνένωσις δύο φυλετικών στοιχείων, άρρενος και θήλεος διαφερόντων μορφολογικός ά' άλλων, οίον σπερματοζωαρίου και φώσφαίρας.

άνισογόνιου (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τῆς οικογεν. τῶν πτεριδίων ἰθαγ. τῆς τροπικῆς Ἀσίας.
άνισογόνιον (τό) νεώτ. τὸ ἄνθος τὸ ἔχον περισσότερα πέταλα ἢ καρποφύλλα.
άνισογενούς-ον κτ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισους γωνίας, ὁ μὴ ἰσογώνιος : Ἰάμβλ.η.Νικ. Ἀριθμ.131 Β οἱ δὲ ἄνισοπέποιδι καὶ ἄνισογώνιοι (ἐπὶ γεωμετρικῶν σχημάτων).
άνισοδάκτυλα (τά) νεώτ. ζωολ. περιληπτ. διάφορα πτηνὰ τοῦ ἄβροισματος τῶν κεκρατῶν καὶ τῆς οικογενείας τῶν σεληιδῶν, φέροντα τρεῖς δακτύλους ἔμπροσθεν καὶ ἓνα ὀπισθεν ἄντιβ. ζυγοδάκτυλα.
άνισοδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν καραβιδῶν κοινῶν ἐν Εὐρώπῃ.
άνισόθενδρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν μαγνολιδῶν παράγον τοὺς καρποὺς ἄνισου τοῦ ἄστεροειδοῦς (ἄ. γνησίου).
άνισόθερα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν χρυσοβελιδῶν.
άνισόθερις (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν συνθέτων, οὐ παρ' ἡμῶν εἶναι γνωστά τὰ εἶδη ἀγριαράδικο, ἀγριοβύζι, γαλατσίδα, περδικόχορτο, ἀγριο μαρούλι.
άνισοδιάστατος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄνισα διαστήματα : Ἰάμβλ.η.Νικ. Ἀριθμ.131 Β οἱ δὲ ἄνισοπέποιδι καὶ ἄνισογώνιοι καὶ ἄνισοδιάστατοι (ἐπὶ γεωμετρικῶν σχημάτων).
άνισόδοντα (τά) νεώτ. ζωολ. κ. ἐτεροδόοντα τὰ σπονδυλωτά, τῶν ὀσίων ἐκάστη σειρά τῶν ὀδόντων ἀποτελεῖται ἐξ ὀδόντων διαφόρων εἰδῶν ἰσκληρῶν, κυνοδόντων, τραπεζιπῶν] τοιαῦτα εἶναι ὅλα σχεδὸν τὰ θηλαστικά καὶ τὰ ἴσα ἐρπετά ἄντιβ. ὀμόδοντα ἢ ὀμοιόδοντα.
άνισοδοντίβει (οἱ) νεώτ. εἶδος ὄφρων ἐχόντων ὀδόντας ἄνισομεγέθεις καὶ ἄνομοιομερῶς διατεθειμένους, καὶ ζώντων ἐπὶ τῶν δέντρων.
άνισόδους-οντος (τό) νεώτ. βοταν. εἶδος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν σαλιανοειδῶν, θιαμῶδες μὲ πρασινοκίτρινα ἢ πορφυρὰ ἄνθ. **άνισόδρομος-ον** μτγν. ὁ ἔχων ἄνισον δρόμον : Φιλ.,143 ἄνισόδρομοι περιόδοι τῶν ἐπιτῶν ἄστέρων.
άνισοδυναμία (ἡ) νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν ἴσην πρὸς ἄλλον δύναμιν, μὴ ἰσοδυναμεῖν.
άνισοδύναμος-ον σχόλ. ὁ ἄνισος πρὸς ἄλλον κατὰ τὴν δύναμιν.
άνισοεἰθής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων ἄνισον σχῆμα.
άνισόερα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν λαμιδῶν, ἰθαγενές τῆς Ἀμερικῆς.
άνισοκορία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἄνισότης τῆς διαμέτρου τῶν κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐκ παθήσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος προερχομένη.
άνισοκραθ-έω μτγν. ἔχω ἄνισους ἦτοι ἀνεπαρκεῖς πρὸς τὴν δύναμιν : Σεστ. Ἐπιμ.Μοθ.10,82.
άνισοκραπίβει (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οικογενείας τῶν μακροκρεμνιδῶν.
άνισόλαμα (τά) νεώτ. ζωολ. ζωνσοκάληκες τοῦ ἄβροισματος τῶν ἀμμοδιαίτων.
άνισολαμηγής-ές μτγν. ἄ. ἄνισολαμος ὁ ἄνισος, φθῆ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως λάμπων καθ' ἑλὴν αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν.
άνισόλαμος-ον μτγν. ἄ. ἄνισολαμῆς βλ. λ. : Παν.Μαγ.,1,132 ἄνισόλαμος κύκλος σεληνῆς.
άνισόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὕγρα ὀργανικὴ ἄνισος σύνθετος ἐκ μεθόλης καὶ μεθυλακθιθέρους.
άνισόλοθα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀποκνουειδῶν, ἰθαγενές τῆς Β. Ἀμερικῆς.
άνισόμαλλα (τά) νεώτ. βοταν. μονοειδές γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν τερσθινιδῶν.
άνισόμελα (τά) νεώτ. ζωολ. ζωνσοκάληκες τοῦ

ὄβροισματος τῶν πολυχαιτῶν τῆς οικογενείας τῶν τερσθαλλινιδῶν.
άνισόμελας (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἀρωματωδῶν τῆς οικογενείας τῶν χειλιανθῶν, οὐ τὸ ἐκ φύλλων ἀφέψημα φαρμακευτικῶς χρῆσιμον.
άνισόμερα (τά) νεώτ. ζωολ. περιληπτικῶς ζῶα τῶν τοῦ ἄβροισματος τῶν ἄβροσοδῶν, χαρακτηρισζόμενα ἐκ τοῦ ἀκανοιστοῦ καὶ ἀσυμμέτρου τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος αὐτῶν 2) βοταν. μονοειδές γένος καλλιανθῶν φυτῶν τοῦ ἄβροισματος τῶν ροδοειδῶν.
άνισομερής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα τὰ μέρη αὐτοῦ, ὁ ἐξ ἄνισων μερῶν ἀποτελούμενος 2) οὐδ. πηλθ. ὁς οὐα. ζωολ. κ. βοταν. τὰ ἄνισόμερα βλ. λ.
άνισομερῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ σύνθεσιν ἢ διαίρεσιν ἢ κατανομήν εἰς ἄνισα μέρη : ἄνισομερῶς ἐγένετο ἡ διαίρεσις τοῦ χῆμου, ἄνισομερῶς διεκτεμῆθησαν τὰ βροθιὰτα.
άνισομέτρα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἄνισομετρον βλ. λ.
άνισομέτρον (-(η)-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατ' ἴσον μέτρον ὢν ἡ γινόμενος, ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον, ὁ ἀσύμμετρος : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,2 πολυποσῆ ἄνισομέτρος οὖροισι πολλοῖσι.
άνισομετρωπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. (ἄνισομετρος ὠφ) ἡ διαφορά δευτερευέας τῶν δύο ὀφθαλμῶν, ἣτοι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ ἀσθενεστέρη τῆς τοῦ ἑτέρου ὄρασις.
άνισομέτρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἄνισομέτρον βλ. λ.
άνισομήκης-όμηκες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα τὰ μήκη τῶν ἀποτελούμενων αὐτῶν μερῶν || ὁ ἔχων ἄνισον πρὸς ἄλλον μήκος : ἄνισομήκης οἰκοδομῶν, - ὀδοί, - χρονικαὶ περίοδοι.
άνισομήκης ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἄνισομήκη βλ. λ.
άνισομορφα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἀτρίλων ὀρθοπτερῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φασμιδῶν.
ἄνισον (τό) (ι) μτγν. τὸ γλυκάνισον ἢ ἄλλως ἐ-ἀνα-σόνι» φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν σκισαμορφῶν, κοινώτατον, οἱ καρποὶ τοῦ ὀποῖου χρησιμεύουσιν διὰ τὴν κατασκευὴν αἰθερίων ἀρωματικῶν ἐλαίων, ἀλκοολικῶν ποτῶν καὶ ἡδυσμάτων.
ἄνισον (τό) (2) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεοπτέρων παρεμφερές πρὸς τοὺς κανθάρους.
άνισόσημα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς τάξεως τῶν μαστιγοφόρων, ζῶν εἰς γλυκέα ὑδάτα καὶ πολλαπλασιαζόμενον διὰ διχοτομήσεως.
άνισόσημα (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν εὐφορβιοειδῶν ἰθαγενές τῶν Ἰνδιῶν.
άνισοσημία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ νόμου πῶς ἡ διὰ τῶν νόμων ἄνισος, ὀδικος ἀνομοιὴ δικαιοματῶν ἢ ἐπιβολὴ ἄποχρεώσεων εἰς τοὺς πτωχάς.
άνισόσυνεξ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων πενταμερῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν πεταλοκρεμνῶν, ἰθαγενές τῆς Β. Ἀφρικῆς.
άνισόσυντα (τά) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογεν. τῶν μελοιδῶν ἰθαγενῆ τῆς Ν. Ἀφρικῆς.
άνισοσπαχῆς-ές νεώτ. ὁ πρὸς ἄλλον ἢ καθ' ἑαυτὸν ἄνισος κατὰ τὸ πάχος : ἄνισοσπαχῆ πετρώματα.
άνισοσπαχῶ-έω μτγν. ἔχω ἄνισον πρὸς ἄλλον πάχος : Ἦρον.Στρω. Μέτρ.2,57,4.
άνισοσπαχῶς ἐπίρρ. οὐχ κατ' ἴσον πάχος.
άνισοσπῆδος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἰσοσπῆδος.
άνισοσπέδωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἰσοσπῆδῶσεως.
άνισοσπέδωτος (-(η)-οῖν) ὁ μὴ ἰσοσπῆδῶς, ἀνώμαλος, ἐπὶ τόπων : ἄνισοσπέδωτος πλατεία, - βρόδρος 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἰσοσπῆδῶθῃ : ἀβίατη βραχὺδὴ ἄνισοσπέδωτα.
άνισοσπέδωτος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἰσοσπῆδῶσεως, ἐπὶ τόπων.
άνισοπέλαγον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων

ύμενοπτέρων τής όμοιογενείας τών Ιχνευμονιδών, έχον κεράσια λεπτά καί νηματισοειδείς.

άνισοπέταλος-ον νεώτ. βοταν. ό έχων άνισα πέταλα, επί φυτών, οία είναι τινά τών ευφορβιδών, ώς καί δύο είδη πελαργονίων, ών τά δύο άνω πέταλα είναι μεγαλύτερα τών δύο πρός τά κάτω κειμένων. 2) είδ. άνισοπέταλον [τό] γένος φυτών τής οικογεν. τών ευφορβοειδών με ίδιόρρυθμα φύλλα άποτελούμενα εκ δύο άνομοίων λοβών.

άνισοπλατής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. άνισόπλατος ό έχων άνισον πλάτος.

άνισόπλευρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό έχων άνισος τας πλευράς, επί γεωμετρικών σχημάτων : Τίμ. Λοκρ. 98 Α άνισόπλευρον τρίγωνον.

άνισοπληθής-ους-ές μτγν. ό κατά τόν άριθμό των έξ ών άποτελείται μερών άνίσως πρός άλλον έχων : Πάππος 308,6 άνισοπληθεις γωνίας έχειν, επί πολυγώνου.

άνισονλία (ή) νεώτ. ή άνισότης όπλισμού κ. γεν. πολεμική καταρτίσεως, οίον κρατών, στρατιών, στόλων, ή ά. μονομερώς ώς πρός τόν υπερέχοντα λεγ. ύπεροπλία. 2) ζωολ. έντομον κολεόπτερον τής οικογενείας τών καραβιδών, ζών επί τών φυλωμάτων τών δένδρων καί τών έν άνήσει σιτηρών.

άνισόποδα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων του άβροίσματος τών έδραιοφθάλμων.

άνισόπτερα [τά] νεώτ. ζωολ. χαρακτηρ. όνομ. όρθοπτερών έντόμων τής οικογεν. τών άκριδιδών.

άνισόπτερον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών διπτεροκαρποειδών.

άνισοπτερυγος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος φυχών τής όμοιογεν. τών γεωμετριδών άπαντών έν Εύρώπη.

άνισοπύγαν-ονος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών έν Αυστραλία τής οικογενείας τών άγρωσίδων παραπλήσιον πρός τήν κριθήν.

άνισόρραμα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών κιχορσοειδών.

άνισόρροπα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνισόρροπον βλ. λ.

άνισόρροπήεις-εως (ή) νεώτ. έλλειψεις ίσορροπήσεως βλ. λ.

άνισορροπία (ή) νεώτ. έλλειψεις ίσορροπίας, άσάθεια. 2) μτφ. έλλειψεις άρμονίας τών διανοητικών δυνάμεων ή τών ήθικών ροπήν. || είδ. Ιατρ. ψυχοπάθεια εκφυλογενής συνιστάμενη εις άνισον καί γενικώς έλαττωματικήν ανάπτυξιν τών πνευματικών δυνάμεων.

άνισόρροπος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη ίσόρροπος, μη έξ ίσου άμφοτέρωθεν ρέπων, ό άνισος : Πλουτ. Εύμην. 6. || νεώτ. ό μη έν καταστάσει σταθεράς ίσορροπίας, ό κλονούμενος. 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ό πάσχων εκ πνευματικής ή ήθικής άνισορροπίας βλ. λ. 2), ό εκδόξως έλαττωματικός τόν νοόν ή τας ψυχικάς όρμιάς, όδ. ό εκκεντρικός, ό παράλογος, ό παράφορος, ό περι τά γενετήσια άνήθικος : άνθρωπος άνισόρροπος, - γυναικία άνισόρροπη. 3) ώς έπίθ. προσδιοριστικός, ό άναφερόμενος εις τήν άνισορροπίαν έν άμφ. ταίς άνω σημ. : άνισόρροποι στόλοι, - άνισόρροπος μόρφωσης, κ. άνισόρροποι σκέψεις, - διαθέσεις, - όρμαι.

άνισορροπή-ω νεώτ. μτθ. χαλώ ή καταστρέφω τήν ίσορροπίαν άλλου, επιφέρω άνισορροπίαν βλ. λ. : ή ναυπήγησις νέου θωρηκτου άνισορρόησε τας ναυτικάς δυνάμεις τών δύο κρατών. 2) άμτθ. δέν εύρίσκειται έν ίσορροπία, χάων τήν ίσορροπίαν : τό πλάσιν, - ή πλάστιγγή άνισορροπεί, - ό πόλεμος άνισορρόησε πλειότερον τας κοινωνικάς τάξεις. 3) είμαι πνευματικώς ή ήθικώς άνισόρροπος βλ. λ.

άνισορρόπως έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνισόρροπον βλ. λ.

άνισόρρυγχο (ο) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τής οικογεν. τών σκιοβιδών, άπαντών εις τας παρά τήν Μεσόγειον χώρας.

άνισος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. [μτγν. θηλ. κ. άνιση] ό μη ίσος πρός άλλον, μη αυτός, διάφορος : Πλάτ. Τιμ. 360 άνισος κύκλου, αút. 5, 774 Β άνισα τρίγωνα. || ό μεταξύ μη ίσών κατά τό μέγεθος ή τήν δύναμιν ή τήν ικανότητα γιγνόμενος : άνισος άγών, άνισος μάχη, - άνιση πάλη. || νεώτ. κ. δημ. άνώμαλος, άκανόνιστος, μη ίσιος : άνισος δρόμος. 2) άνισος πολιτεία ή πολιτεία έν ή δέν έχουσι πάντες οι πολίται ίσα δίκαια, ή όλιγαρχία, αντίθ. ίση πολιτεία δημοκρατία : Αισχίν. 1, 30 τοίς τήν άνισον πολιτείαν πολιτευομένοις. || οι άνισοι οι όλιγαρχικοί : Αριστ. Πολιτ. 3, 9, 2 καί τό άνισον δοκεί δίκαιον είναι. . . άλλ' ου πάσιν, άλλά τοίς άνίσοις. 3) τό άνισον ώς ούσ. ή άνισότης : αút. 7, 7 άν τε ίσον, άντε άνισον μεταλαμβάνωσι, - τό άνισον τής κατανομής του πλούτου. 4) ό μη εύχαριστούμενος εις τήν ισοτήτα, άδικος, μη ίσος άνθρώπος : Αντίλ. έν ΑΠ 9, 263 άνισοι χείρες, Έπίκτ. Έγχ. 24, 3 άνισοι καί άγνώμονες. 5) νεώτ. ό άνίσως, άδικως παρεχόμενος : άνισος άπονομή του δικαίου.

άνισοσημία (ή) Σχολ. Γραμμ. ή άνισος σημασία ίδιορθ. άνισοσημία Ι.

άνισοσθευής-ές μτγν. ό μη έχων σθένος ίσον πρός άλλον, ό άνισος κατά τήν δύναμιν : Γαλην. 5, 379 άνισοσθενής Ι ή τών μυών γίνεται κινήσις Ι όταν ή έτέρα μόνη κρατή.

άνισοσκελεια (ή) νεώτ. ή ιδιότης του άνισοσκελούς βλ. λ. || ειδικώς επί προϋπολογισμοϋ, όταν δέν ύπάρχη ίσότης μεταξύ έσόδων καί έξόδων.

άνισοσκελής-ές μτγν. κ. νεώτ. ό έχων άνισα σκέλη : τρίγωνον άνισοσκελές, - παράταξις άνισοσκελής, - προϋπολογισμός άνισοσκελής. 2) νεώτ. ζωολ. έντομα τών τροπικών χωρών του άβροίσματος τών ρυχατών, τής οικογεν. τών κοριδών.

άνισοσκελώς έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνισοσκελή βλ. λ.

άνισοσκιάδιον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών έν Συρία τής οικογενείας τών σκιοαδών.

άνισόσπερμον [τό] νεώτ. βοταν. φυτόν τι τής Βραζιλίας ου ό σπόριό χρησίμοι ώς καθαρτικό.

άνισοστυμονιά (ο) νεώτ. βοταν. φυτά τια του άβροίσμ. τών δικοτυληδώνων γαμοπετάλων, έχοντα ίδιόρρυθμον διάταξιν τών στυμώνων.

άνισοστήμων-ον νεώτ. βοταν. επί άνθών, ό έχων όλιγοτέρους στήμονας ή πέταλα εύχρ. έν πληθ. ουδ. άνισοστήμονα (τά) ως περιληπτική όνομασία τών τοιούτων άνθών.

άνισόστικτα [τά] νεώτ. ζωολ. έντομα κολεόπτερα τής οικογεν. τών κοκινειδών.

άνισόστικτος (ο) νεώτ. βοταν. φυτόν αναρριχητικό, καλλιανθές τής οικογεν. τών βιγινιδών.

άνισόστροφος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. δημ. ό άνίσως έστρατευμένος : Τζέτ. Ιστ. 10, 563. 2) νεώτ. κ. δημ. ό άνίσως, άνωμάλου στροφάς έχων, άκανόνιστως περιστρεφόμενος.

άνισόταρα [τά] νεώτ. ζωολ. είδος μικρών έντόμων κολεοπτέρων τής οικογεν. τών καραβιδών.

άνισοτάχεια (ή) νεώτ. επί κινήσεως, ό μη έχειν πάντοτε ίσην ήτοι τήν αύτην ταχύτητα.

άνισοταχής-ές μτγν. κ. νεώτ. ό άνίσως ταχύτητος ών, ό μη έχων συνεχώς τήν αύτην ταχύτητα : Φιλ. η. Εύσεβ. Πρόπ. 13 άνισοταχεις παλμοι, - άνισοταχεις πορεία. || ό μη έχων τήν αύτην ταχύτητα πρός άλλον : άνισοταχή πλοία.

άνισοταχώς έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον άνισοταχή.

άνισότης -ητος (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ή έλλειψεις ίσότητος, τό μη είναι τι ίσον πρός συνθεωρού-

μένον, συνεξετάζομενον ἕτερον : Πλάτ. Παρμ. 140 B ὅτι ἀνομοειδέστες τε καὶ ἀνίστασθαι οὐ μετέχει, - ἀνίστασθαι ὁδῶν, - μαθήσεως. || εἶδ. μαθ. ἡ ποσοτικὴ διαφορά μεταξύ δύο συμπαρομολλομένων ἀριθμῶν ἢ μεγεθῶν : Πλάτ. Τιμ. 58 D διὰ τῶν τῶν τριγώνων ἀνίστασθαι. || εἶδ. ἄστρον. ἡ ἀκανόνιστος κίνησις τῶν πλανητῶν ἢ προερχομένη ἐκ διαταράξεως τῆς ἡλιακῆς ἔλξεως ὑπ' ἄλλων οὐρανίων σωμάτων. || μτφ. κοινωνικὴ ἀνίστασις ἢ μεταξύ τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἄριστος κατανομῆς δικαιωμάτων καὶ εἶδ. τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν.

ἀνίστασθαι (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. ἄριστος τιμῆ, ἀξία : Σχόλ. Ἰλ. Ψ 58 τοὺς δὲ τοιοῦτους σολοκισμοὺς ἐπιτυχισμοὺς καλοῦσι διὰ τὴν ἀνίστασθαι [δ. γρ. ἀνίστασθαι]. 2) νεώτ. κ. μτφ. ἀνίστασθαι βλ. λ. 2).

ἀνίστασθαι -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄριστος τιμῆν ἔχων, ὁ ἄριστος ἀξίας ὧν ἐν σχέσει πρὸς ἄλλον : ἀνίστασθαι νομίματα. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἀπολαύων τῆς αὐτῆς τιμῆς πρὸς ἄλλον, ὁ μὴ ἐξ ἴσου πρὸς ἄλλον τιμώμενος.

ἀνίστασθαι ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνίστασθαι, βλ. λ. ἄνευ ἰσοτιμίας.

ἀνίστασθαι -ω μτγν. δὲν ἔχω ἰσορροπίαν, κλίω, γέρνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ πλοίοις : Συμπλκ. Ἐπικτ. 38, 398 δεῖ γὰρ ἀνίστασθαι ὡσπερ αἱ πλάυτες ἐπὶ τῷ ἀναντίον μεθίστασθαι [διόρθ. ἀνατοίχουτα].

ἀνίστασθαι (τὰ) νεώτ. κ. -τόμα ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὀμοιογενείας τῶν συλφιδῶν ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἐνδιαίτητομενον ἐπὶ τῶν μυκήτων, τῆς γλῶσσης ἢ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.

ἀνίστασθαι (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ἀνίστασθαι βλ. λ. **ἀνίστασθαι** -ον μτγν. κ. μων. ὁ ἀνίστασθαι τεταμένος : Ἡλιόδ. π. Ὀρειδ. 44, 14, 2 ἀνίστασθαι βρόχος. 2) μουσ. ὁ ἀνίστασθαι τόνου ἔχων, ἀνίστασθαι κατὰ τωκικὴν ἔκτασιν : Πρόδρ. 8, 84 τῆ παραπλακῆ τῶν ἀνίστασθαι ἢ ἀρμονία γεννάσθαι εἰσθεῖν.

ἀνίστασθαι (ἡ) νεώτ. φυσ. κατάστασις δημιουργουμένη ἐκ τῆς κανονικῆς ἐν τῷ κόσμῳ διατάξεως τῶν μορίων τῆς ὅλης καὶ καθ' ἡν αἱ διάφοροι ἰδιότητες δυνατὸν κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν διευθύνσεις τὰ ἐκῶσι διαφόρους τιμῆς. 2) βοταν. ἡ διάφορος πρὸς τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἀντιδράσεις τῶν διαφόρων τοῦ φυτοῦ ὄργανων.

ἀνίστασθαι -ον νεώτ. φυσ. ὁ παρυσιαζόμενος ἀνίστασθαι βλ. λ., ἐπὶ σωμάτων ἐχόντων μεταβολὰς τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν κατὰ τὰς διαφόρους διευθύνσεις.

ἀνίστασθαι ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνίστασθαι βλ. λ.

ἀνίστασθαι -ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄριστον βλ. λ., ὁ ἐξ ἀνίστου παρεσκευασμένος : ἀνίστασθαι ρακί.

ἀνίστασθαι -ος -εσ μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄριστον ὄψος πρὸς ἄλλον, διάφορος κατὰ τὸ ὄψος : Ἀπολλ. Δαμ. Πολιορκ. 142, 5, - οἰκιστοὶ ἀνίστασθαι. || ὁ ἔχων διάφορα ὄψη : ὄρασεσθαι ἀνίστασθαι.

ἀνίστασθαι ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀνίστου, διάφορον ὄψος.

ἀνίστασθαι -εσ μτγν. ὁ ἔχων ἀνομοίαν φύσιν : Κορίλλ. Ἀλ. 409, Ἡσ. ὁ ἀνίστασθαι ἀνόμοιον.

ἀνίστασθαι (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀνίστασθαι ἴσθαι [τὸ] γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ρικοφοροειδῶν.

ἀνίστασθαι -ος -ον νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα φύλλα, ἐπὶ φυτῶν. 2) ἀνίστασθαι ἴσθαι [τὸ] ἀνίστασθαι βλ. λ.

ἀνίστασθαι (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα διπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκαλυπτιδῶν ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἐνδιαίτητομενον ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ θαύκου.

ἀνίστασθαι (ὁ) νεώτ. βοταν. κ. ἀνίστασθαι ἴσθαι γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν χυλανθῶν ἰθαγενῆς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀνίστασθαι (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἑτερομερῶν τῆς οἰκογεν. τῶν διπληπιδῶν.

ἀνίστασθαι -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄριστος κατὰ τὸν χρόνον, ὁ ἀνίστασθαι διαρκείας πρὸς ἄλλον : Ἡρόδοτ. κ. Ὀρειδ. 8, 4, 6, - ἀνίστασθαι διαστήματα. || εἶδ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ κατ' ἀνίστου χρόνους συνταβειμένος : Ἀριστοειδ. Κ 124.

ἀνίστασθαι ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. κατ' ἀνίστου χρονικὰ διαστήματα : Μαν. Βρυένν. Ἀρμον. 382.

ἀνίστασθαι (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνίστασθαι ἀριθμοῦ φήσων.

ἀνίστασθαι -ον νεώτ. ὁ μὴ λαθῶν, ὁ μὴ ἔχων ἰσορροπίαν πρὸς ἄλλον φήσων. || τὸ οὐδὲν ἀνίστασθαι ὡς οὐσα ἢ ἀνίστασθαι.

ἀνίστασθαι κ. μων. [κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τισι χρ. κ. ἐν εἶδ. σημ.] παρατ. -ίστην, μέλλ. -οθήσθαι, ἀόρ. -έσθαισα, παρακ. [μτγν.] ἀνάστακα, μεσ. ἀμτθ. ἀνίστασθαι, -ιστάσθην, μεσ. ἀόρ. α' -εσθισάμην, παρ. ἀόρ. -κατάσθην, ἀόρ. β' -έσθην, δημ. ἀνίστασθαι (βλ. ἀναστασίω), μτφ. ἀνίστασθαι, παρακ. -έσθαισα, ὑπερο. ἀπτ. -εσθίκα, [μτγν. κ. νεώτ. ἐνεστ. κ. ἀνίστασθαι] ἐγείρω, σηκώνω τινὰ καθήμενον, κάμνω τινὰ νὰ σταθῆ ὀρθῶς : Ἰλ. Π 515 γέροντα δὲ χεῖρὸς ἀνίστη, Σοφ. Αἰ. 788 τί μ' αὐτὰ λείπον ἐξ ἔδρας ἀνάστατε, Πλάτ. Χαρμ. 155 B τὸν μὲν ἀναστήσασμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. || ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου : Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 740 ἀναστήσασά μ' εἰς ἀκκαλοῦσαν ὡπρὶ νύκτωρ, Ξεν. ΚΠ 8, 8, 20 κατακοιμίζοντας καὶ ἀναστήσασθαι. 2) μτφ. ἐγείρω τινὰ ἐκ τῆς ἀβλιότητος, δυστυχίος, ὀδου κ. ἀπαλάσσω ἀπὸ δουλείας ἢ δαλέθρου : Σοφ. ΟΤ 275 ὡσπερ με κάνασθήσασθ', ὡδὲ οἴσατε, Θουκλ. 1, 37 ὁ δὲ ἀκκαλοῦσαν ἀνάστητε τε αὐτῶν. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, ἀνίστασθαι, ἀναστασίω βλ. λ. : Ἰλ. Ω 551 οὐδὲ μιν ἀνάστησις [οὔτε γὰ τὸν ἐπαναφέρεις εἰς τὴν ζωήν], Ἑὐρ. Ἡρ. 779 εἴ γε μὴ τις θεῶν ἀναστήσῃ νιν, ἐκκλ. κ. νεώτ. [ἐκ τοῦ ἀνάσθαι, κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀναστασίω] ὁ μέλλ. κ. ὁ ἀόρ. ἐν τῇ σημ. ταῖται : ὁ τὸν Λόζαρον ἀναστήσασθαι, βλ. κ. ἀναστασίω. 4) ἐγείρω, σηκώνω, τινὰ πρὸς ἐνέργειαν, διεγείρω παροτρύνω : Ἰλ. Κ 176 ἀλλ' ἴθι νῦν Αἰάντα. . . ἀναστήσασθαι. 5) ἐγείρω μετὰγων, μετακίνω, μεταφέρω, εἰπὶ στρατοῦ, στρατοπέδου κττ. : Αἰσχ. Ἰκ. 323 πράσσεισθε δὴν ὡς Ἀργεῖον ἀνάστησις στόλον, Θουκλ. 4, 93 καὶ ἀναστήσασθαι ἤγε τὸν στρατόν, Πολιδ. 6, 29, 1, 10 ταχέως ἀνάστησαν τὸ στρατοπέδον ἐκ τῆς χώρας. || ἐγείρω μετὰγων ἀλλοχοῦ πρὸς ἐγκατάστασιν, κάμνω μετανάστευσιν : Ὀδ. 2, 7 ἐνθεν ἀναστήσασθαι ἀγε Ναιαίθους θεαριδῆς. 6) ἀνάστασθαι ποιεῖν τινὰ, ἐκποικίω : Ἡρ. 9, 73 ἐπέβαλον ἐς γῆν τὴν Ἀπτικὴν καὶ ἀνάστασαν τοὺς ἄθροισμα, Πισα. 2, 25, 5 Ἀργεῖοι δὲ Ὀρνεάτας ἀνάστησαν. || ὀθ. ἀπομακρύνω, παραμερίζω, ἐκδιώκω τινὰ, κ. ἐπὶ συνελθούσας ἢ συναθροισθῶς θέτω ἐκ σύγκριση, διαλώω : Ἰλ. Α 191 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρξίσι, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 42 ἀνάστητε τὴν ἀκκαλοῦσαν. 7) κελεύω, κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῆ ἑνώπιον συνελθούσας ἢ δικαστηρίου πρὸς ἀγῶρευσιν, ἀπολογίαν, μαρτυρίαν κττ. : Πλουτ. Ἡθ. 784C ἀναστήσιν ἐπὶ τὸ βῆμα. 7) ἐπὶ ζῶων θηρευομένων, ἀναπερῶ ἢ ἐξάγω τῆς φωλεῆς, τῆς κρύπτης αὐτοῦ, τὸ δημ. σηκώνω τὸ κενεῖν : Ξεν. Ἀν. 1, 5, 3 τὰς ὀπίσθας, ἀν τις ταχὺ ἀνίστη, ἔστι λαμβάνειν, αὐτ. Κυν. 6, 23 ἀναστήσουσιν τὸν λαγόν. 8) θέτω, κάμνω τινὰ ὀρθῶν : Ξεν. Ἀπομ. 1, 4, 1 θεοὶ μόνον τῶν ζῶων ἀνθρώπων ὀρθῶν ἀνάστησαν. 9) ἐπὶ πραγμ. εἶδ. τεχνῶν, οἰκοδομῶν, κ. ἄ. κηραστῶν, ὀθ. περιηλπτ. κ. ἐπὶ πλοίων, ἀνεγείρω, κτίζω, ὠφῶ : Ἡρ. 2, 102 ἀνάστη σπῆλας, Ἑὐρ. Ἡρ. 1, 244 ἀνάστη τῦμβον οὐ χρεῖσθαι θρονός. || ἀνακοιδοῦμαι, ἐκ νέου κτίζω : Δημ. 4, 7, 23 Κῶνον ἀνάστητε τὰ τελεῖν. || ἐπὶ βωμῶν, ἀνδριάντων κττ. ἀναθῶ, στήνω : Δημ. 1, 64, 21 ἀνδριάντα χτυσοῦν ἀνάστησεν, Ἀπολλ. Ρ 2, 689 βωμῶν ἀναστήσασθαι.

σαντες ἀνάκτιον ἥ καταρτίζω, συνθέτω, ἐγκαθιστώ εἰς ὄψος, ἐπὶ μηχανημάτων : Ξεν. Ἰν.7,22 τὰς μηχανὰς ἀνίστη κ.ὲς προσβαλὼν πρὸς τοὺς τοίχους 10) ἀνίσταμαι, ἀγίθω. ἐγείρομαι, σηκώωμαι ὀρθοίς, κυρίως ἵνα ἀμύλησω : Ἰλ.Α 68 τοῖσι δ' ἀνάστη, Εὐρ. Ὀρ.885 ἀναστάς εἶπε, Θουκ.8,76 παρανήσεις ἐπιούσιον ἐν σφίσι αὐτοῖς ἀνιστάμενοι ἥ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ : Ἰλ.Α 533 θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνίσταν 11) ἐγείρομαι τῆς κλίνης : Ἰλ.Ξ 336 εἰ εὐνήεις ἀναστάσα 12) κ. νεώτ. ἐκίκ. κ. δημ. ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν : Χριστός ἀνάστη 13) ἐγείρομαι ἐκ νόσου : Ἦρ.Ι.22 αὐτὸς τε ἐκ τῆς νόσου ἀνίστη 14) ἐγείρομαι ὡς ὑπέροχος : Σοφ.ΟΤ1201 θανάτων δ' ἐμὰ χῶρα πύργος ἀνέστα 15) ἐγείρομαι κατὰ τινος : Αἰσχ. Πρω.354 Τυφῶνα θεοῖον πᾶσιν ὄς ἀνίστη θεός 16) παθ. ἐγείρομαι, ἀνυφοῖμαι : Εὐρ.Φοίν. 824 πύργος ἀνίστα 17) καθίσταμαι, γίνομαι : Ἦρ.3,66 βασίλεα ἀνεσταῶτα (δ. γρ. ἀνεστ-) 18) ἐπὶ ποταμοῦ, πηγῶν : Πλουτ.Πομπ.34 ἀν-εἰ ὄρανον 19) ἐγείρομαι νὰ ἀπέλθω, νὰ ὑπάγω κάπου : Πλάτ.Φαιδ.116 Α ἀνίστατο εἰς οἰκνᾶ τι ὄς λουσόμενος 20) ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύσω, ἐκπορίζομαι : Θουκ.Ι.12 εἰ Ἄρην ἀναστάτους ὑπὸ Θεσσαλῶν 21) ἐπὶ χῶρας, ἀναστατοῦμαι, ἐρημοῦμαι : Ἦρὸδ.5,29 ἐν ἀνεστηκυῖα τῇ χῶρῃ, Εὐρ. Ἐκ.494 πόλις πᾶσ' ἀνέστηκεν θορῆ 22) ἐπὶ δικαστηρίου, διακόπτεω τὰς συνεδριάσεις : Δημ.585,9 ἀπειδὴν ἀναστή τοὺς δικαστήριον 23) ἐπὶ κυνηγίου, ἐξεγείρομαι : Ξεν.ΚΠ 2,4,20 καὶ τὰ ἀνίσταμένα θηρία ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον. **ἀνιστορησιὰ** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. νὰ εἶναι τῆς ἀνιστορίας, ἀνοία τῆς ἱστορίας, ἔλλειψις ἱστορικῆς μορφώσεως : Κικ. Ἀττ.6,1,17. **ἀνιστόρητα** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διηγήσεως, χωρὶς νὰ ἔχη γίνῃ ἐξιστορήσις. **ἀνιστορητής** (ὁ) μον. κ. δημ. ὁ διηγούμενος ἢ ὁ διηγηθεὶς, ὁ ἀνιστορῶν βλ. λ. : συγγ. χρονογράφος, συναξαριστής, παραμυθᾶς. **ἀνιστορήτος** (-η-οῦ) μτγν. κ. δημ. ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν, ὁ ἀπαίδευτος ἱστορικῶς : Πολυβ.12,3,2 τὸν Τίμαιον εἶποι τις ἀν μόνον ἀνιστόρητον γεγονέναι περὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην ἥ γεν. ὁ ἀγνοῶν τι : Δίων Χρ.Λογ.12,1,404 ἀβέσται τῶν τοιοῦτων καὶ ἀνιστόρητοι 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν δύναται τις νὰ ἱστορήσῃ, ὁ ἀνεκδιήγητος : ἀνιστόρητα παθήματα, - ἀνιστόρητος καμῶς 3) ἐν παθ. σμ. ὁ μὴ ἱστορηθεὶς, ὁ μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὄθεν γεν. ἀμνημόνευτος, κ. ἀνεξερευνήτος : Ἀγαθορ.π.Φωτ.Βιβλ. 453,36 ἀκριδὼν πλῆθος ἀμύθητον ἐκ τῆς ἀνιστορήτου παραγίνεται χῶρα 4) νεώτ. ὁ ἀζωγράφητος, ὁ μὴ χρώμασιν ἱστορηθεὶς : ἀγίος ἀνιστόρητος. **ἀνιστορήτως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ γνώσεως τῆς ἱστορίας, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱστορίας : Πλουτ.Δημῆτρ.1 ἐμὴ δὲ τῶν φαύλων καὶ φεγομένων ἀνιστορήτως ἔχομεν (εἰμθα ἀνιστόρητοι, δὲν γνωρίζομεν τὴν ἱστορίαν τῶν) ἥ ἄνευ μνημοσύνης ἐν τῇ ἱστορίᾳ : ἀνιστορήτως παρήλθον μεγάλα γεγονότα τῆς λιθικῆς ἀποχρῆ. **ἀνιστορητίτης-ητος** (ἡ) νεώτ. ἀνοία τῆς ἱστορίας, ἀ. ἀνιστορησιὰ βλ. λ. 2) ἔλλειψις ἱστορικῆς σημασίας, ἱστορικῆς τιπτος. **ἀνιστορικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ ἱστορικόν, οὐχ ἱστορικῶς βλ. λ. **ἀνιστορῶ-ῶν** κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -ῶν ἐρωτῶ γὰ μᾶθω, ἐρωτῶ : Αἰσχ.Πρ.963 πᾶσαι γὰρ οὐδὲν ἄν ἀνιστορῆς ἐμὲ, Σοφ.ΟΤ 578 ἀρνησις οὐκ ἐνεστί ὡν ἀνιστορῆς 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τ. : Θεοφρ.ΦΑἰτ.1,5,5 δεῖ δὲ ἀκριβέστερον ὑπάρ ἀδοτοῦ σκέφασθαι καὶ ἀνιστορῆσαι τὰς αὐτομά-

τους γενέσεις 3) νεώτ. κ. δημ. διηγοῦμαι, ἱστορῶ, ἀφηγοῦμαι, στορίζω 4) νεώτ. δημ. κ. μέσ. -ομαι ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, διαλογίζομαι, ἀναπολῶ 5) μον. ζῶγραφῶν, ἐκονίζω, καλύπτω δι' ἀγογογραφίαν : Ἐπιγρ. ἀνεγέρθη καὶ ἀνιστορήθη ὁ . . ναός, Ψκωδων.219,17 ἑικὼν . . ἀνιστορήθη ἥ ἀνοικοδομῶν, διακοσμῶν : Νικήτη. Χῶν.431,21 ἀπαντα τὰ διεπραγῶτα ταῖα ἀνεκαίνισσε καὶ ἀνιστόρησεν εἰς κάλλος. **ἀνιστορῶ-ον** νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὠρισμένην ἱστολογικὴν ὑφήν. **ἀνιστῶ-ῶν** μτγν. ἐγείρω πινά, ἀνίστημι βλ. λ. **ἀνιστωρ-ορος** (ὁ, ἡ) μον. ἀμαθής, ἀστῶρ βλ. λ. : Τζέτζ. Ἰστ.3,272 ἀνιστωρ ἱστορία. **ἀνίσχαιλον** ΕΜ « ἄτοκον ἢ ἀνήμελκτον ἢ ἀθήλαστον ». **ἀνίσχαιλον** ποι. ἀνίσχω βλ. λ. : Ὀρφ. Ἀργ.447 παῖδα ἐν ἀγκαλίδων ἀνίσχαιλον ἰπποτά Πλάτ. **ἀνίσχος-ον** ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία, ἐπὶ πτηνῶν : Ἀριστ.ΖΜ 4,10 διόπερ ἀνίσχια καὶ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχουσι. **ἀνίσχυρα** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἰσχύος, ἀδύναμα. **ἀνίσχυρία** (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία. **ἀνίσχυροποιῶ-ῶν** νεώτ. ποιῶ τινα ἢ τι ἀνίσχυρον βλ. λ. **ἀνίσχυρος** (-η-οῦ) κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἀδύνατος : Ἰππ.Φυσ.8 ῥίγος ἀνίσχυρότερον, Στράβ.2,1,36 ἵνα ἀνίσχυρον ἢ τὰ ὄν' ἐκείνου διδόμενον, Ὡδ.4 Μηνι.10,15 τὴν ἀνίσχυρον ἐταπεινώσας, μάρτυς ἰσχῶν τοῦ ἀλάστορος, - ἀνίσχυρος προσπάθειες ἥ νομ. ὁ μὴ ἰσχύων νομικῶς, ὁ μὴ ἔχων νομίμον κύρος : Ἐπιγρ. ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, - ἀνίσχυρος διαθήκη, ζωρεῖς, - δικαιοπραξία ἢ ἔνεκα νομικοῦ καλύματος μὴ δυναμένη νὰ φέρῃ τὰ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα. **ἀνίσχυρότης-ητος** (ἡ) ἴλωσσ. ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία. **ἀνίσχυρός** μον. κ. νεώτ. ἄνευ ἰσχύος, κατὰ τρόπον ἀνίσχυρον βλ. λ. **ἀνίσχυρος-υος**-οῦ μτγν. ὁ μὴ ἔχων ἰσχῶν, σωματικὴν δύναμιν : Πλά Ἠσ.40,30 ἀνίσχυρος ἔσονται. **ἀνίσχω** ἀνέχω βλ. λ. **ἀνίσω-ῶν** κ. μτγν. κ. μον. [ἀνά-ἰσῶ] καθιστῶ τι ἴσον, ἐξίσω : Ξεν.ΚΠ 5,7,65 ὁ σίδηρος ἀνίσω τούτος ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ ἥ κ.παθ. γίνομαι ἴσος : Ἦρ.7,103 καὶ ἀνίσωθέντας πλῆθει χαλεπῶς ἀν . . μάχεσθαι 2) ὀμαλίζω : Ἰάσω.ΠΙ 5,185 ἀνίσωόμενος ὁ λόφος ἠρύονετο 3) ἀνταλλάσσω : Πλάτ.Πολιτ.289 Ε τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα διακομίζοντας ἐπ' ἀλλήλους καὶ ἀνισοῦντες 4) ΑΒ 80,9 « ἀνίσωσαι, ἐπὶ τοῦ πλείονος ἔχεται πιεῖν τὸ ὑπερον ἐλθόντι » 5) ἄνισος) μον. ποιοῦμαι τι ἀνισον : Γεώργ.Παχυμ.229 Δ οὐτῶ δὲ τῆς μᾶχης ἀνισομμένης . . πῆπταισιν οὐκ ὀλίγοι. **ἀνίσωμα** (τὸ) μτγν. ὁ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ξένου πινὸς προσφερόμενος οἶνος, ἢ ἐπίστιος βλ. λ. : Ἀθῆν.10,444 Α [δ. γρ. ἀνίσωμ]. **ἀνίσωμ-ονος** (ὁ) ἐπίστιος, ἀνίσωμα βλ. λ. **ἀνίσωσις** (ἡ) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄνισον βλ. λ. : Ἰππ. Ἀρθρ.827 ἀνίσωσις αὐτὰ ἐωυτοῖσιν ἐκπίπτει, Δημ.752,17 οὐτῶ δ' ἀνίσωσις καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχη πρὸς ὑμᾶς ἐφέρθη οὐχ ἄμερολήπτως. **ἀνίσωσις** (2) σύνθ.δημ. ἀν ἴσως, ἐάν τυχόν : ἀνίσωσις ἐρθη ἥ συνθ.μ. μετὰ τὸ καὶ : δ. τραγ. ἀνίσωσις καὶ δὲ σ ἀγαπῶ ν' ἀδικοθανάτησω. **ἀνίσωσις** (ἡ) ἢ ἐξίσωσις : Θουκ.Β,87 ἀνίσωσις ἔνεκα, ὅπως μᾶτερότερος προσθέμενος ἰσχυρότερος ποιῆσι, Πλάτ.Κόμ.5,740 Ε περὶ τὴν ἀνίσωσιν τῶν . . οἰκῶν 2) σκέλη ὡς ἢ ἐξίσωσις, ἀνίσωσις : Μιχ.Ἐφ. ἐν Ἀριστ. ΗΝικ.15,22. **ἀνίσωψ-ωπος** (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμου

ἡμιπέρων τῆς οἰκογεν. τῶν νωτονηκτιδῶν, ἀπον-
τῶν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην.
ἀνιόντω μτγν. κραυγάζω ἰσχυρῶς, φωνάζω
ἀγρίως καὶ μεγαλοφώνως: Κόιντ.1,177.

ἀνιόντος-η-ο ὄρη. ὁ μὴ νικηθεὶς, ἀπλῆτος, ἀνι-
πτός βλ. λ.

ἀνιόντος-υς-ου μτγν. ἄνευ ἰχθύων ἢ μὲ ὀλιγοὺς
ἰχθῶς, ἐπὶ λιμνῶν ἢ ποταμῶν: Στραβ.7,46 ἄλυμρον
αὐτὴν (τὴν λίμνην) οὐσαν καὶ ἀνιόντων.

ἀνιόντους-εως-ἰῆ μον. κ. νεώτ. τὸ ἀνιόντειν,
ἢ παρακολούθεισ τῶν ἰχθῶν πνος, ἢ δι' ἰχθυα-
σίας ἀναζήτησις, ἐρευνα: Εὐστ.1437,16. - ἀνιόντου-
σις θηρίου, - ἀνιόντους τοῦ ἐδάφους: || εἰδ.
στρατ. ἢ ἐν τῇ περιοχῇ ἀναζήτησις λεπτομερειῶν
ἀφορωσῶν εἶτε εἰς τὸ ἐδαφος εἶτε εἰς τὸν ἐχθρὸν,
ἐπιτελούμενη δι' εἰδικὸν στρατιωτικὸν ἀποασματό-
των: || ναυτ. ἢ δι' εἰδικὸν ἐξαφρῶν σκαφῶν ἢ
δι' ἀεροπλάνων ἐρευνα ἐν τῇ θαλάσσῃ πρὸς
ἀνακάλυψιν τῶν πλοίων τοῦ ἐχθροῦ: || χημ. ἀνι-
όντους τοξικολογικῇ ἢ ἀναζήτησις τοῦ ληφθέν-
τος δηλητηρίου εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ δηλητηρια-
σθέντος ἢ τὰ ἀπορρίμματα αὐτοῦ: 2) μτφ. προ-
σοετικῇ διερεύνησις, ἀναζήτησις, ἐξακριβισμός.
ἀνιόντου-η-ος ἰδί νεώτ. ὀδοντιατρικὸν μεταλ-
λικὸν ἐργαλεῖον ἀπολλήγον εἰς λεπτοτάτην αἰχμὴν,
χρήσιμον πρὸς εὐρεσιν καὶ διάγνωσιν τῆς ὀδοντι-
κῆς τεροδύσης κ. ὁ. συναφεῖς οἰκιστοῦς.

ἀνιόντου-ης ἰδί κ. νεώτ. ὁ ἀνιόντων, ὁ ἀναζη-
τῶν τὰ ἴχνη πινός: || νεώτ. στρατ. ἀνιόντουαι
στρατιωτικῶι εἰδικῶς ἐκπαιδευόμενοι, εἰς οὗς ἀνα-
τίθεται ἡ ἀνιόντους τοῦ ἐδάφους καὶ τὸν ἐνερ-
γειῶν τοῦ ἐχθροῦ εἰς πῶσαν τακτικὴν κατάστασιν
τοῦ ἐχθροῦ, οἷον πορείαν, μάχην, ὁπισθοχώρησιν κτ.

ἀνιόντου-κός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἰκανός, ὁ ἀρμό-
διος πρὸς ἀνιόντους βλ. λ.: ἀνιόντου-κός κῶν, -
ἀνιόντου-κός ἀπόσπασμα, - πλοῖον.

ἀνιόντου-κός ἐπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνι-
όντου-κός βλ. λ.

ἀνιόντους-ος μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀνιόντεις,
ἀνερεύνητος: Λουκ. Ἐρωτ.35 ἀπὸ τῶν μηδὲν
εἰσὶν ἀνιόντων αἰῶνος, ψ. Καλλιστ.2,38 ἀνι-
όντου: θυβοῖ, - ἀνιόντους περιοχῆ.

ἀνιόντως κ. μον. κ. νεώτ. ἰ. ἐπιρρ. κ. ἀνιόντω-ῶ)
ἀναζητῶ, ἀνερευθῶ διὰ τῆς ὁράσεως ἢ τῆς
ὁσφρήσεως, παρακολουθεῖν τὰ ἴχνη πινός: Ἰλ.λ
192 ἄλλα τ' ἀνιόντων (κῶν) θέσι ἐμπεδον, ὁ-
φρα κεν εὐρῶ, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.1,64 τὰ μὴ θῶμε-
νω θηρία διὰ τῆς ὁσφρήσεως ἀνιόντων: 2) γεν.
ἀνερευθῶ, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς τόπον πινά:
Πλούτ. Καισ.69 διὰ γῆς πίνσης καὶ θαλάσσης ἐ-
λασῶν καὶ ἀνιόντων, Νοτ. Χρυσοβ. Λογ. ἐν Σβλ.
MB 204 κἀκεῖσ τὸν τόπον ἐπιμελῶς ἀνιόντους,
- ἀνιόντων τὸν λόφον κ. παθ. ἀνιόντουθι ὅλη
ἡ πεδιάς: || ποιοῦμαι ἀνιόντων βλ. λ.: ἀνιόντω-
σαι μὲν τὸν ἐχθρὸν χῆς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν
3) μτφ. ἀναζητῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξιχνιάζω, διευ-
κρινίζω: Ἀγαθ. π. ΑΠ 5,302,17 τότε σὺ μόνος αἰ-
σχος ἀνάφει, ὁθριν ἀνιόντων ἀώματος ἀλλοτρίου.
ἀνιόντου-ος ὁ ἀνεξιχνίαστος οὐ δὲν δύνα-
ται τις νὰ ἀνεύρη ἴχνη.

ἀνιόντως μτγν. ὁ μὴ ἐμφανίζων, μὴ παρέχων
ἴχνη αὐτοῦ ἢ σημεῖα ἢ ἱγνη. Ναξ. Ὀδ.2,55.

ἀνιόντω-ῶ ἐπιρρ. ἀνιόντως βλ. λ.

ἀνιόντως-ος κ. -αλλος ὁ μὴ παθὼν βλάβην,
ὁ ἀβλαβής: Σπτα. Ἀπ.76 Ζωαναρ.171 ἠ ἀνιόντως,
ἀβλαβής, τὸ ἄνευ τοῦ ἰάπτεσθαι.

ἀνιόντων ἴσ. ἐὺ βεβαβαιμένον ἀδιάφο-
ρον, οἱ δὲ ἠλικίας τάξιν.

ἀνιόντι ἰδί) ὄρη. οὐδ. τοῦ ἀνεφίδος βλ. λ.

ἀνιόντι ἰδί) νεώτ. κ. ὄρη. -φιά τὸ μὴ νικηθεῖν,
ἀπλῆσις, ρυπαρότης.

ἀνιόντι ἰδί) ὄρη. ὀπακωρ. κ. ἀνε- τὸ ἀνεφίδος βλ. λ.

ἀνεφίδος ἰδί) -φιά ὄρη. κ. ἀνεφίδος ἀνεφίδος βλ. λ.
ἀνεφίδος κ. νεώτ. μέλλ. ἀνιάσω, ἐπ. -ήσιω, ἀόρ.
ἠνιάσῃ, ὄρη. ἀνιάσῃ, παρακ. ἠνιάσῃ, παθ. ἀόρ.
ἠνιάσῃ, ἰων. -ήσῃ, παρακ. ἠνιάσῃ πρὸς ἐνῶ
εἰς τὴν ἀνίαν, ἐνοχλῶ, γίνομαι φορτικὸς εἰς τὴν:
'Ὀδ.Υ 178 ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιόντους κατὰ
δῶμα ἀνέρας αἰτίων, Ἀριστοφ. Πλ.538 βομβοῦ-
σαι περί τῆν κεφαλῆν ἀνιόντων, Πλάτ. Γοργ.485 Β
ἀνιά μου τὰ ἄτα κ. με δύο αἰ: Σοφ. Αντ.319
ὁ θρῶν σ' ἀνιά τὰς φρένας, τὰ δ' ὦρ' ἀγῶ:
2) ταλαιπωρῶ τὴν: 'Ὀδ.Β 115 εἰ δ' ἔτ' ἀνιόνται
γὲ πολλὸν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν || ἐλάττω πινά:
Ξεν. ΚΠ 1,4,25 καὶ φίλους ὤφελαιν καὶ ἐχθροὺς
ἀνιάν 3) πρὸς ἐνῶ λύπην, ἄλλω πινά: Σοφ. Αἴ.263
φίλους ἀνιάν αὐτὸς ἠδόνος ἔχων, Ἀριστοφ. Εὐρ.
764 παῦρ' ἀνιάσας πᾶλλ' ἀφραῶν 4) νεώτ.
ἀμτθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀνίας, ὀδυμῶ, βαρού-
νομαι: ἀνίω ἐν τῇ ἀρχῇ: 5) μέσ. -ῶμαι αἰσθά-
νομαι ἀνίαν, ἀθυρίαν: 'Ὀδ.Γ 117 πρὶν κεν ἀνιόνται
σὴν πατρίδα γαίαν Ἴκαιο Ἰ βαρυνθείς: || λυ-
ποῦμαι, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι: 'Ὀδ.Ο
335 οὐ γὰρ τίς τοῦ ἀνιάται παρεῖται ἰδυσαρ-
στεῖται εἰς τῆς παρουσίας του, Ξεν. ΚΠ 8,344 ἀ-
πανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιάσθαι || ἐνοχλοῦμαι: 'Ὀδ.
Α 133 μὴ ζῆλον ἀνιόνται ὀρυμνίζω: || αἰσθά-
νομαι ὀλιγὸς ψυχικῶν, ἄλλομαι: Θεογ.655 σὺν τῷ
Κύρην, παθόντι κακῶς ἀνιόντω πάντα, Ἀριστοφ.
Λυσ.593 περί τῶν δὲ κορών ἐν τῷ θαλάσσῃ
γῆρασκουσῶν ἀνιόνται, Λυσ.13,44 ἀνιόνται . . ὁ-
πομνηστικῶν τὰς γεγεννημένας συμφορὰς.

ἀνεφίδος-ος-ης ἀναρός βλ. λ.: Θεοφρ. ΦΑἰτ.
6,10,8 (ἰδιόθ. ἀμμόθῃ).

ἀνεφίδος-ομοι πλιν ἰδιωμ, θεραπεύω ἐκ νέου,
διορθῶ: Ἡρ.7,236 τὸ παρεὸν τῷμα ἀνεφίται.

ἀνεφίδος-ομοι-όν μον. κ. νεώτ. μτγ. τοῦ ἀνιμί-
βλ. λ., ὁ ἀνερχόμενος, ὁ πρὸς τὰ ὄνω βαίνων,
ἀντιθ. κατιῶν: ἀνιῶν ἠλιος, - ἀνιόσῃ τάξις ἢ
ἐχουσα κατεῦθινον πρὸς τὰ ὄνω: 2) μον. ἢ
νεώτ. νομ. ἀνιόντες συγγενεῖς οἱ πρὸς τὰ τέκνα
τάξιν γονέων ἔχοντες, οἷον οἱ γονεῖς, πάπποι, πρό-
πάπποι κλπ.: Μιχ. Ἀτταλ. Σάβ.4 εἰ πινος τῶν
ἀνιόντων κληρονομίας διεδεξάμην 3) μτφ.
ἀνιόσῃ πρὸς ὄνω, ἢ πρὸς ὄνω ἢ ὄρη βαί-
νουσιν αὐξάνομενοι, ἔ. αἰξόουσα: 4) μισο. ἀνι-
όσῃ κλίμαξ διαδοχῆς φθόγγων βραίνουσα πρὸς
τὰ ὄνω: ἀνιόντες χαρακτηρεῖται τὸ μουσικῶ
σημεῖα δι' ὧν ἀποδίδονται οἱ δεῦτεροι φθόγγοι κ.
εἰδ. εἰς τὴν βυζαντινὴν μουσ. τὰ σημεῖα τὰ πα-
ριστῶντα ἀνάβασιν τῆς φωνῆς ἐκ τῶν βερωτέ-
ρων πρὸς τοὺς δεῦτεροὺς φθόγγους 5) τὸ οὐδ.
ὡς οὐσ. ἀνιῶν βλ. λ.

ἀνεφίδος-ον κ. Πλάτ. ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς ακω-
ρίσασιν, μὴ ἐσεωφρασμένος: Ἀριστοφ. Θαιμ.48,2
χαλκόν . . ἀνιόντων.

ἀνεφίδος ἰδί) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστρά-
κων ἐδρασιφόλλων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀνκαπιδῶν.

ἀνεφίδος ἰδί) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰ-
κογενίας τῶν ὀλιθίων.

ἀνεφίδος ἰδί) ἐπιρρ. = ἀνακαβαροῦσι.

ἀνεφίδος ἰδί) νεώτ. βοταν. γένος θυμακῶδων φυ-
τῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βατραχοειδῶν, οὐπνός τὸ
κοινὸν εἶδος ἀνεφίδια ἢ κοινῆ, καλλιανθές.

ἀνεφίδος ἰδί) ἐπιρρ. ὁ ἀνακριτής: Ἐπιρρ. ἀ-
νακριτής τοῦ ἐπί βασιλέως Ἀντιφίλου.

ἀνεφίδος ἰδί) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον τοῦ
νικελίου κρυσταλλούμενον εἰς ἀσαφεῖς κρυστά-
λους ὑποκρυσταλλοῦται, ἔ. νικελιάνθη, συγγενές πρὸς
τὸν ἐν Λαυρελίῳ σιχῶν καθερπίτην.

ἀνεφίδος ἰδί) νεώτ. μίγμα κεκαυμένου γύφου
μετ' ὄρημον κατ' ἀσκήν χυρόμενον εἰς πλῆθος
συμπαγεῖς, χρῆσιμος εἰς τὴν τοικοποιίαν.

ἀνεφίδος ἰδί) νεώτ. χημ. μίγμα γύφου καὶ ὀθα-

τος κρήσιμον εἰς τὴν παρασκευὴν χάρτου καὶ χρωμάτων.

ἀνναμίτειος-ον νεώτ. ὁ τοῦ Ἀνναμίτου ἢ ὁ ἐκ τῆς χώρας Ἀνάμη προερχόμενος· ἀνναμίτειον ἔλκος ἱατρ. νόσος πιθ. λοιμώδους φύσεως προερχομένη ἀπὸ ολιουδήποτε τραύματος ἀπεργαζομένη ὁ ἐνίοτε εἶδος ὀξείας γαγγραινῆς, ἀ. φαγεδαϊκὸν ἔλκος τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἀνναμιτικός-ή-όν νεώτ. ἀνναμίτειος βλ. λ.

ἀνα κάγια νεώτ. [σασκρίτ.] τὸ φυσικὸν σῶμα κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῆς βεδάντας βλ. λ.

ἀνα μάγια νεώτ. [σασκρίτ.] ὁ πέπλος τῆς σαρκὸς κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῆς βεδάντας.

ἀνάτα [ἡ] νεώτ. [λατ.] τὸ κατὰ τὸν Μεσαίωνα πρὸς τὸν πόσον καταβαλλόμενον ποσὸν ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀρχιεπισκόπων κληρικῶν ἐτήσιος κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ διορισμοῦ των.

ἀνάται ἐπ. τοῦ ἀνέομαι βλ. λ.· Ὁδ.192 οὐδ' ὄρη ἀνάται.

ἀνάτιδα [οἰ] νεώτ. ζωολ. τάξις σκωλήκων τῆς συνομοταξίως τῶν σκωληκοζώων.

ἀννέμα ποιητ. ἀνανέμα βλ. λ.

ἀννεομαι ποιητ. ἀνανέομαι, ἀνέρχομαι· || ἐπὶ οὐρανίων σωματῶν, ἀνατελεῖν, ἀναβαίνειν· Ἦσ. « ἀννεῖται, ἀνατέλλεται, ἀναφαίνεται ».

ἀνναροδίτης [οἰ] νεώτ. ὄρυκτ. ὑπτιοῦχον ἄλας νιοδικοῦ ὀξέος ἀπαντῶν ἐκ ρομβ. κρυστάλλου.

ἀννέφελος-ον μυθ. ἐπ. ἀνέφελος βλ. λ.

ἀννήθιον [τὸ] Πάπ. οὐδ. τοῦ ἀνήθιος βλ. λ.

ἀννησοειδής-οὐς-ές ὁ πρὸς ἀννησον προσόμοιος, εἶδ. περὶ τοῦ φυτοῦ ἐξ οὗ τὸ κώνειον. Ἦσ. « κανεῖου » τοῦτο οἰ μὲν κεραιάνου, οἱ δὲ ἀννησοειδῆς καλοῦσιν.

ἀννησον [τὸ] κ. ἀννησον ὄρυκτ. τοῦ ἀννησον βλ. λ. διάφορον τοῦ ἀννηθον ἢ ἀνήθιον· Ἰππ.8, 366,14 τρίβειν ἀννησον καὶ ἀνήθιο καρπῶν.

ἀννιδικός-ή-όν μυθ. κ. ἀννιδικός (ἐσφ.γ.1 ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀννίβαν· Πολύβ.1,22 ὅν οἱ πλείστοι προσαγορεύουσι ἀννιδικῶν (πόλεμον)· || ἀννιβαϊκὰ [τὰ] οὐδ. ὡς οὐσ. τὰ πολεμικὰ ἔργα τοῦ Ἀννίβα ἢ θιβία περὶ τῶν πολεμικῶν ἔργων τοῦ Ἀννίβα· || εἶδ. ἀννιβαϊκὸς πόλεμος ὁ κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμος τοῦ Ἀννίβα.

ἀννιδικός-ή-όν μυθ. ἀννιβαϊκός βλ. λ.

ἀννιζέω μυθ. φρονῶ τὰ τοῦ Ἀννίβα· Πλούτ. Μάρκελλ.10 τὸν δῆμον ἀννιζέοντα.

ἀννιζίτης [οἰ] νεώτ. ὄρυκτ. παραλλαγὴ τοῦ ὄρυκτοῦ τετραεδρίτου βλ. λ.

ἀννιβαλίνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἡ ἀριστόλη ἢ τρι-σωδοῦχος θυμόλη ἢ ἰωδοφαινόλη κόνις ἄσμοος, ἐρυθροῖώδης, εὐδιάλυτος ἐν ἀλκοόλῃ, αἰθέρι, χλωροφορμῆ, ἀδιάλυτος ἐν ὕδατι.

ἀννίπο Ἐπιγρ. γ' ἐν. εὐκτ. ἀντὶ ἀνωίτου.

ἀννίς [ἡ] μάμηλ, γαγιά· Ἦσ. « μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ ».

ἀννησον [τὸ] ὄρυκτ. ἀννησον, ἀνήθιον βλ. λ.

ἀννήτης [οἰ] νεώτ. ὄρυκτ. μελαίνα ἀνευ μαγνη-σίου παραλλαγὴ τοῦ ὄρυκτοῦ λεπιδομέλεως βλ. λ.

ἀννώνα [ἡ] ἀ. ἀνώνα βλ. λ.

ἀννούλαρις [ἡ] νεώτ. παλαιοφυτ. γένος ἀπολε-λιθωμένων φυτῶν τῆς συνομοταξίως τῶν ἀγγειο-φόρων κρυπτογάμων.

ἀννούλαρις [τὰ] νεώτ. παλαιοφυτ. τάξις ἀπο-λελιθωμένων κρυπτογάμων φυτῶν τῶν περιόδων Δεδονεῖου καὶ Περιεῖου.

ἀννωδαίος [ὄχ. ἀνωδαίος] Ἦσ. « τρυφερῶς, σοδαρῶς ».

ἀνωμα Ἦσ. « τὰ θρυπτόμενα Ταραντῖνοι ».

ἀνώνα [ἡ] [λατ.] κ. ἀνώνα κ. ἀνώνα ἡ ἐτήσιος ἐσοδεία καρπῶν· || ὄβ. οἱ ἀποταμιευμένοι καρ-ποί, ἴδια σιτηρῶν· || κ. ἡ ἀγοραία τιμὴ τῶν καρ-πῶν, ἴδια τῶν σιτηρῶν· 2) φόρος ἐπὶ τῆς ἐτή-

σίας παραγωγῆς εἰσπραττόμενος εἰς εἶδος, χρη-σιμεῖαν πρὸς ὀπισθὸν τῶν κατοίκων τῆς πρωτεύ-ούσης ἢ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλή-λων παρὰ Βυζαντινοῖς· 3) μισθοδοσία παρεχο-μένη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς ὀπισθὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς πρωτεύουσας ἐνίοτε δὲ κ. τῶν ἀπόρων παρὰ Βυζαντινοῖς· ΕΓουδ. « ἡ παρὰ βασιλέως διδομένη ἐκίστω ἐναιυτῶ ῥόγα ».

ἀνναναρχέ-έω Ἐπιγρ. ἐφορεύω, εἰμαι ἐπόπτης ἐπὶ τῆς ἀνώνας βλ. λ.

ἀννωνακόν [τὸ] ὁ ἀναφερόμενος ἢ τὸ ἀνή-κον εἰς τὴν ἀνώνα βλ. λ.· Ἰω.Λυδ.Ῥωμ.3,38 ἀν-νωνακὸν φρόνισμα.

ἀννωναρχος [οἰ] Παν. ὁ ἐπὶ τῆς ἀνώνας βλ. λ. ἐπόπτης.

ἀννωνας παρέχω ἀνώνας ἦτοι σιτηρέσιον ἐκ τοῦ φόρου τῆς ἀνώνας βλ. λ.· || μέσ. -ομαι λαμβάνω ἀνώνας, σπίζεμαι ὑπὸ τοῦ κράτους· Ἐπιγρ.200,20 ἀννωναυόμενοι καθ' ἐκάστην ἡμέ-ραν ἄρτους σπίζουσι μθ'.

ἀνώνη [ἡ] Ἐπιγρ. ἀνώνα βλ. λ.

ἀννωναϊκός-ή-όν Παν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνώνα βλ. λ.

ἀννωναϊκός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀν-νώνα βλ. λ. Παν.· ἀννωναϊκὰ εἶδη.

ἀννηραῖνα αἰολ. κ. ποι. ἀντὶ ἀναξηραίνω, ξη-ραίνω, ἀποξηραίνω· Ἰλ.Φ347 ὡς δ' ὄτ' ὄπωρι-νός βαρέης νεοαρδῆ' ἀλῶνη ἀφ' ἀνηραίνῃ.

ἀνόα [ἡ] νεώτ. ζωολ. θηλαστικὸν εἶδος τῶν μηρυ-κασιτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κοίλοκέρων.

ἀνοπιδα [οἰ] νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεοπτε-ρα τῆς οἰκογενείας τῶν ξυλοφαγιδῶν, προσβάλ-λοντα τὰς τε νωπὰς καὶ τὰς ξηρὰς τροφάς.

ἀνοδίτων [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος τῶν κολεοπτε-ρων τῆς οἰκογενείας τῶν ξυλοφάγων.

ἀνογόνου [τὸ] νεώτ. φαρμακ. μία τῶν ἐνώσεων τοῦ ὀδραργυρίου, κόνις κρυσταλλικῆ θειοκπρίνη.

ἀνόδεσις [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κο-λεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρωδιῶν.

ἀνόδευτος-ον ὅν δὲν δύναται τις νὰ ὀδεύσῃ, ἀδιάβατος· Στραβ.16,4,23 παζῆ' φήσαντος ἀνό-δεου εἶναι στρατοπέδοις· || ὁ μέχρι νῦν ἀδα-τος· Ἡδύλ.π.Στραβ.683 ἀνόδευτον χεῦμα.

ἀνοδέω μόν. ἀποκλίνω, ἐκτρέπωμαι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραστρατίζω· Νικητ.Χρον.317 D ἦν περιπερχῶς ἀνόδευσας πρότερον.

ἀνοδήγητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ὀδηγίας.

ἀνοδήγητος [-η-ο-ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀδη-γηθεὶς, ὁ μὴ ἔχων ὀδηγὸν ἢ μὴ τυχὼν ὀδηγίας.

ἀνοδήγητας ἐπίρρ. ἀνευ ὀδηγίας.

ἀνοδήγη-έω μυθ. ὀδηγῶ πρὸς τὰ ὀπίσω· Βάβρ.95,55 δεικνύων ἀνωδήγη (διόρθ. ἀν ὀδήγη).

ἀνοδία [ἡ] ἰων. -ιν ὁδὸς ἀδιάβατος, κακοστρα-τιά, δυσβατός τόπος· Φηλ.1,18,46 δυσπραγέτους καὶ μακρὰς ἀνοδίας· || ἀνοδία ἐν ἐπίρρ. σμ. Πολύβ.2,19,7 οἱ δὲ πλείους ἀνοδία καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρσαν (ἴδια μέσου δυσβάτου τό-που ἢ ὁδοῦ) κ. δοτ. πλθθ. ἐπίρρ.· Πλούτ.Ἦθ. 508 D φυγῶν Ἰππυ μετὰ τριῶν ἢ τετάρτων ἀνο-δίας καὶ πλάναις πολλῶν δρόμων (ἴδια μέσου δυσβάτων τόπων)· 2) εἶδ. ἀστρονομ. ἀνάθασις· Βεττ.Βολ.343,18 ἀνοδία καὶ στάσις τοῦ ἡλίου.

ἀνοδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνοδὸν βλ. λ., ὁ ἀνερχόμενος, ὁ ἀνηφορικὸς· δρόμος ἀνοδικός· 2) νεώτ. φυσ. ἀκτίνες ἀνο-δικαὶ ἀκτινοβολία ἐκπεμπομένη ἐντὸς ἀεροκένων σελήνων ἀπὸ ἀνοδον ἐπιχρισμένη μὲν ἄλατα να-τρίου, λίθου, στροντίου· ἀντιθ. καθοδικαὶ ἀκτι-νες· || νεώτ. φυσ. ἀνοδικὰ ρεῦματα κ. ἡλε-κτρικὰ ρεῦματα αἰ κατὰ μῆκος τοῦ ἀγωγοῦ μετατοπίσει ἡλεκτρικὸν φορτίον.

ἀνοδικῶς ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τὸν δρόμον ἀνοδῶν· βλ. λ.

ἀνοδίνην (ή) νεώτ. χημ. κρυσταλλική ένωσησ εύδίσυλτος έν ύδατι και τοίς συνήθεσι διαλυτικοίς μέσοις έν χρ. κατά τού τυφοειδούσ πυρετού, πνευμονίαισ, φυματιώσεωσ και ρευματισμούσ.

ἀνοδίον (τό) νεώτ. φυσ. κ. **ἀνοδος** (ή) τό θελικόν ήλεκτρόδιον ήλεκτρικού στοιχείου ή στήλης, αντίθ. **κάθοδος** βλ. λκ.

ἀνοδομοσ-ον ό άνευ όσμής, άσμοσ : Ίηη.Διαίτ. 63 **οίνου παντελώσ όδοτόν και άνοδομον παντάσασιν**, Άριστλ.Πρ.873 Α 2 ό πέν γλυκούσ άνοδομοσ. **ἀνοδομοσ** (τά) νεώτ. ζωολ. γένοσ πεταλοβραγχιών μαλακίων του άθροίσματοσ τών άσπυνοφάρων, βιούν εις έλη ή ρεΐθρα γλυκέων ύδάτων.

ἀνοδομοσ-η-ο κ. δημ. ό άνευ όδοτόων, νεώδσ : **άνοδομοσ** γέροσ | ά. κουτσοόδοτόν, | - **άνοδομοτο παιδίον** | που όέν έβγαλε όδοντια).

ἀνοδομοτομοσ (τά) νεώτ. ζωολ. γένοσ έντόμων ύμενοπτερωσ τήσ οικογενείασ τών σκολιόων.

ἀνοδομοτόμοσ-ον μσν. ό μη όδονωτόσ, ό μη έχων όδοτόασ, **άνοδομοτοσ** βλ. λκ.

ἀνοδομοσ-ον κ. νεώτ. ό μη έχων όδον, άδιέξοδοσ, άδιάβατοσ : Εύρ.ΙΤ 889 και δι' όδοούσ **άνοδομοσ στείλων** αντίθ. εύδοσ : Ξεν.Αν.4,8,10 τή μέν γάρ **άνοδον**, τή δέ εύδοον εύρήσομεν τό όροσ. 2) θηλ. ώσ ούσ. ή άνηφορική όδοσ : Ήρ.8,53 άπισθεν... τήσ **άνόδοου** || άνωφερεια οψώματοσ : Πολύβ.5,244 **άνόδοσ μεγάλη και παντελώσ άπρόσιτ** || πορεία πρόσ τά μεσόγεια από τήσ παραλιασ πρόλ. **άνάσασ**. 3) ή άνύψωσισ : Άριστλ.Μετ.355 Α 6 **άνοδοτοσ τό ύγρού τοιαύτ** 4) κ.νεώτ. ή ανάβασισ : Πλάτ.Πολ.517 Β τήν εις τών νοπήτων τόπον τήσ ψυχής **άνοδον**, - ή **άνοδοσ** εις τήν Άκρόπολιν. 5) άστρον. άνατολή άστέροσ : Άρατ.536 6) ειό. ή πρώτη ήμερα τών θεασμοφορίων, ότε αι γυναίκεσ άνέβαινον εις τών ναόν : Άλκιφρ.3,39 7) έπάνοδοσ : Σουίδ. « **άνοδοσ**: άνέλευσισ » 8) νεώτ. άνάρρησισ, εις άξιωμα : **άνοδομοσ** εις τών θρόνον, εις τήν **έξουσιαν** 9) γραμμ. ρητορ. φράσισ χρησιμεύουσα οινελι κλίμαξ τισ άνετοσ, δι' ήσ οι άκροσται άνόγνοται έπί τό θέμα. 10) νεώτ. φυσ. **άνοδοσ** (ή) τό **άνόδιον** βλ. λκ.

ἀνοδόμοσ-οντοσ-ου ό μη έχων όδοτόασ, νεώδσ, φαφούτισ : Άριστλ.ΖΜ 674 Β 20 **ειπεί γάρ ούδέ τάπα όλωσ τήν του στάματοσ άποσίβωσι λειτουργίαν άνοδομοσ γάρ**. 2) νεώτ. βοταν. γένοσ φυτών βρωοιδών τήσ οικογενείασ τών βατσίδωσ. 3) νεώτ. ζωολ. γένοσ κολεοπτερωσ έντόμων βραχελύτρων τήσ οικγεν. τών σταφυλιόων. 4) ούό. πληθ. **άνόδομοσ** (τά) βλ. λκ.

ἀνοδομοχίλαι (τά) νεώτ. ζωολ. γένοσ έντόμων κολεοπτερωσ τήσ οικγεν. τών ύδροκαυθαριόων.

ἀνοδομομοσ εκπέμω θρήνοσ, σφοδρώσ θρηνώ : Ξεν.ΚΠ 5,1,6 **περικατερρηξάτο** τή τών άνωθεν πέλοον και **άνωόόρατο**, Πλούτ.Ήθ.132 C και τό **επιθρηνηέν άνοδομομένησ**.

ἀνοδομοτομοσ-ον κ. νεώτ. όν ούόεισ όόύρεται, άκληαστοσ, άθρήνητοσ : Άνών.η.Μ' Άντων.7,51 **άνάγκη τλήναι καμύτοισ άνοδομοτομοσ**.

ἀνοδομοωντοσ (ό.ή) κ. νεώτ. ό.γ. **άνόδομοσ** ό μη έχων όδοτόασ : Άριστλ.Δη.294 τή δέ **άνόδομοτα** και **λετα** ώσ **ραφισ**. 2) νεώτ. βοταν. γένοσ φυτών, ών τινα καλλωπιστικά τήσ οικογενείασ τών μαλακοειόων.

ἀνοδομοκτα. Ήσ. « τή μη έξεσμέμα » | (πιθ. άπό-). **άνοδομολ** (ή) νεώτ. χημ. μεΐγμα ίωδοφορμίου και θυμολόησ.

ἀνοδομομοσ-ον κ. παραθ. -ότεροσ ό μη έχων όζουσ : Θεόφρ.ΦΙ 1,8,1 **εστι γάρ τά μέν όόώδη τά δέ άνοσ**, αυτ.2,13,5 **άλλ άνοδομοτομοσ**.

ἀνοδομοσ-ατοσ (τό) μτγ. μωρόν έργον, άνομοσ : Στοβ.2,194 **άνομοσ** και άτακτήματα | (ιδιοθ. άνομομήματα).

ἀνοδομομομ-ονοσ ό μη σωφρονών, άνόητοσ, άσύμνετοσ, άμυλοσ : Όδ.Β 270 Τηλέμαχ' ούό' **δπιθεν κακόσ έσσειαι ούό' άνοδομομ**.

ἀνομοσ (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. έλλειφισ νού, άνομοσ, μωρία, βλακεία : **έχει άνομοσ** || κ. ή άνόητοσ πράξισ : **έκαμα μιά άνομοσ**. 2) ή άκαταληφία, τό μη νοπήτόν, τό άκανονήτονον : Διον. Άρεοι.η.Θείων Ονομ.1,376.

ἀνομοσ έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνόητονον βλ. λκ.

ἀνομοσ (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. είμαι άνόητοσ, μωρόσ : Πλάτ.Φιλ.120 D τών **άνομοσ** και **άνομοσ** των **δοξών** και **έλιπίδων μεστών**. 2) πράττω άνόητοσ, φέρομαι άνομοσ, κάμω άνομοσ.

ἀνομοσ έπίρρ. άνομήτωσ : ΑΒ 1327.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

ἀνομοσ (ή) άπτ. άνομοσ βλ. λκ. : Μοΐτρ.28 **έ άνομοσ** Άττικου, άνομοσ Έλληνησ.

πλεχθήσεσθ' ὅπ' ἀνοίαις, Πλάτ.Φαίδρ.270 Α ἐπι φούσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίαις ἀφικόμενος, Πολύβ. 40,5,8 πρὸς τὴν ἀνοίαν καὶ μαλίστα τῶν ἡγουμένων, - ἐπαθεν ἀνοίαν || ἐν δοτ. ὡς ἐπίρρ. ἀνοίαις : Ἡρ.5,69 ὡς ἀνοίη τὸ ἐπος ἀκθάλλοι τοῦτο' || κ. ἐν περιφρ. Ἀντιφ.122,31 ἐγὼ τε γὰρ πολλὰς ἀνοίαις χρώμενος (ἐνεργήσας πολὺ ἀνοήτως), Δημ.16,24 εἰ ἂν ὑπονοίαις ἀφελικῶσαν (νομιζόμενος ἀνόητος : 2) νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ κτητος, προϊόσα, ἀνάτοια ἐξασθηθεῖς ἢ ἀπάλεια, ὀλική ἢ μερικὴ τῆς διανοίας, τοῦ συν-αποσθῆματος ἢ τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀτόμου.

άνοιγάρι (τό) δημ. τὸ δι' οὐ ἀνοίγει τις, ἢ κλεισθ. **άνοιγαῖος**-έως(ὶ) μτγν. ὁ ἀνοίγων.

άνοιγῆ (ἡ) μτγν. ἐκκλ. ἀνοίγια, ἀπλωσις : Ἰω.Χρυσ. Ψαλμ.103,1,950,37 ἀνοίγην δὲ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ τὴν τοῦ σταυροῦ ἄκταισιν χρῆ λαιζήσασθαι.

άνοιγμα (τό) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνοικτόν, τὸ ἔχον διάβασιν μέρος, ὄθ. ἢ εἰσόδος : ΠΔ Βασ. 14,6 εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι, - τὸ ἀνοίγια τοῦ σπηλαίου || τὸ ἀνοίγον τμήμα, ἐπι θυρῶν, παραθύρων κττ., τὸ φύλλον τῆς πόρτας : Ζωσ. Ἀλχ.224 Β' 2) ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐκτάσεως, τὸ ἠνεωγμένον μέρος, τὸ εὐρύτερον μέρος, τὸ πλεόν ἀνοικτόν, ἢ πλατωσιαί : τὸ ἀνοίγια τοῦ κόλλου, - τῆς κοιλιάδος 3) νεώτ. κ. δημ. σχισμὴ, χάσμα, ὀπή, χαρμαμάδα : ὁ τοίχος ἔχει μικρὸν ἀνοίγια, - ἔβλεπε ἀπὸ τὸ ἀνοίγια τῆς πόρτας 4) νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω βλ.λ. : τὸ ἀνοίγια τῶν καταστημάτων, τῶν σχολείων, - τῆς βουλῆς, τοῦ κελίου, - τοῦ κουτιοῦ, - τῆς φιάλης, - τοῦ πακέ-του κλπ. 5) νεώτ. κ. δημ. χρονικὰς, ἢ ἐναρξίς περιόδου πινὸς ἢ ἐνεργείας ἢ πράξεως ἢ σχέσεως : τὸ ἀνοίγια τῆς θερινῆς περιόδου, - λογαριασμοῦ, - δοσαλιφίας εἰδ. στρατιωτ. ἀνοίγια τοῦ πυρὸς [ἐναρξίς μάχης] || αἶ κατὰ τὴν ἐναρξίν τιμαὶ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ 6) νεώτ. μαθμ. ἀνοίγια ὀπτικῆς δέσμης, συγκλινοῦσης ἢ ἀποκλινοῦσης, ἢ ὑπὸ τῶν ἀκρῶν ἀκτίνων αὐτῆς σχηματιζομένη γωνία || ὀπτικ. ἀριθμητικὸν ἀνοίγια τὸ γινόμενον τοῦ ἠμίτονου τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἀνοίματος ἐπὶ τὸν δείκτην διαβάσεως τοῦ μέσου, ἐντὸς τοῦ ὀπιοῦ ἢ δέσμης διαδίδεται 7) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ θόλου, ἢ μεταξὺ τῆς βάσεως ἢ τοῦ τῶν δύο ὀριζωντίων ὑποστηριγμάτων, ἀπόστασις : τὸ ἀνοίγια τῆς γεφυρῆρας 8) νεώτ. κ. δημ. ἱατρ. διάρρηξις ἀγγείου ἢ ἱστού τοῦ σώματος, σχισμὴ δερματικὴ : τὸ ἀνοίγια τῆς πληγῆς, - τῆς μήτης 9) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἢ ἀνοίξις βλ.λ., ἢ ἀνοήσις : τὸ ἀνοίγια τῶν ῥόδων, - τῶν κρίνων 10) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαιος πλοῦς 11) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀδυναμία πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐμπορικῆς ἢ χρηματιστικῆς ὑποχρέωσεως, ἢ ἐλλειψίς ἀντικρυσματος : ἀπώγευσε μὲ μεγάλο ἀνοίγια, - τὸ ἀνοίγια πολλῶν χρηματιστῶν ἐπέφερε κρίσιν.

άνοιγμός (ὶ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω βλ.λ.

άνοιγμου ἀνοίγω βλ.λ.

άνοιγοκλείω μτθ. κ. ἀμθ. νεώτ., δημ. -κλειῶ κ. -κλείνω, ἀνοίγω καὶ κλείω ἐναλλάξ : ἀνοίγοκλείω ἐλατήριον, Σολωμ. Ἀσμηρ.25,47 αὐτοκλήν-τας πάντα ἀνοίγοκλείουσα ὀι θυρῶς.

άνοιγοκλειῶ δημ. ἀνοίγοκλείω βλ.λ.

άνοιγομαί παθ. τοῦ ἀνοίγω βλ.λ.

άνοιγοσανθές-ον(ὶ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμαρπυλαιοειδῶν.

άνοιγοσφαλίξ δημ. κ. ἀνοίγοσφαλῶν κ. -σφαλῶ ἀνοίγοκλείω βλ.λ. : Ἐρωτ. Α 436 κ' ἔκανε ἄλλας ταὶ καρδίαις ὅπου τὸν ἀγροικοῦσαν καὶ ἀνοίγοσφαλίξαι τὰ φύλλα κ' ἀπονοῦσαν.

άνοιγοσφάλισμα-ατος(τό) δημ. τὸ ἀνοίγειν καὶ κλείειν ἐναλλάξ.

άνοιγοσφαλῶ δημ. κ. -σφαλῶ ἀνοίγοκλείω βλ.λ.

άνοιγοσφαλῶ κ. -λῶ δημ. ἀνοίγοκλείω βλ.λ.

άνοιγος κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., ἄ. ἀνοίγνυμι, μτγν. κ. ἀνοίγνυμι, ποιητ. κ. ἀναοίγω, παρατ. ἀνεώγον κ. ἀνώγον, ἰαν. κ. ἐπ. ἀναοίγεσκον μτγν. κ. ἀνεώγνυμι, νεώτ. κ. σπαν. π. ἀρχ. ἦνοιγον δημ. ἀνοίγια, μέλλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέμωκα κ. ἦνοιξα, ποιητ. ἀνώξω δημ. κ. σπαν. μτγν. ἰαν. ἀνοίξα, παρακ. ἀνέμωκα μτγν. κ. ἀνέμωγα || παθ. τ. ἀνοίγνυμαι, κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνοίγομαι, μέλλ. ἀνοιχθήσομαι, μτγν. κ. ἀνεώξομαι κ. ἀνοιγήσομαι, ἀόρ. ἀνεώξθην, μτγν. κ. ἠνεώξθην κ. ἦνοιχθην (ἐν ἀπαρεμφ. κ. ἀνωίξω) ποι. μτγν. ἀνωίχθην, μτγν. κ. νεώτ. ἠνοιχθῆν, δημ. ἀνοιχτήκα, παρακ. ἀνέμωγα κ. ἀνώγωμι, μτχ. ἀνωμίμενος, νεώτ. κ. ἀνεωμίμενος κ. ἠνωμίμενος, δημ. ἀνοίμιμενος, ὑπερσ. ἀνέμωκτο ὡς μτθ. ἀποφράσσω ὥστε νὰ ὑπάρξῃ ὁδοὸς, διάβασις, πέρασμα, κἀμωταὶ τὶ νὰ μὴ εἶναι ὡς πρὶν κλειθεῖσιν, παραμερίζω ἢ ἀποσῶρ. τὸ φράγμα ἢ τὸ κἀμωταὶ τὸ ἐμποδίζον τὴν ὁδοῦν, ὁιον ἐπὶ θυρῶν : Ἰλ.Ο 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυρῶν, Ἀισχ. Ἀγ. 604 πύλας ἀνοίξαι, - ἀνοίγω τὸ παράθυρον, - τὴν κάσση, - μοῦ ἀνοίξει ὁ ἴδιος τὴν πόρτα, - ἀνοίγω τὴ βρύση, - τὴν κἀνούλα || ἀνοίγω, σκῆνω ἢ ἀφαιρῶ τὸ κἀμωτα, ὁιον κιωλιῶν, φερέτρον : Ἡρ.1,187 οὐκ ἔν νεκρῶν θῆκας ἀνέμωγες, Λυσ. Ἐρωτ.10 τὴν κιωλιῶν ἀνοίγνυμι, - ἀνοίξει τὸ θύραρι, - τὸ συρτάρι || κ.ἀνευ τοῦ ἀντικειμ. : Ἀισχ. Χο.877 ἀλλ' ἀνοίξαιτε ἄνωγ τάχιστα, Πλάτ. Πρωτ. 310 Β ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέμωξέ τις, - τοῦ ἀνοίξει καὶ μήκα : || κ. μτφ. : Εὐρ. Μήδ. μὴ καθαρὸν ἀνοίξαντι κληῖδα φρενῶν, Μενανδ. ἡ. Στοβ. 112,2 ἀνοίγειν λουθάουσαν ἀτυχίαν, Ἀχιλλ. Τάτ. 56,5 ἀνοίγειν φίλματα [ἀνταλλάσσειν μετ' ἄλλου φίλματα] ὁμ. ἐν πλεισταῖς φρ. δημ. μοῦ ἀνοίξει παλιοῦς καμπῶς ἢ πληγῆς [μοὶ ἐπανάφερε εἰς τὴν μνήμην θλιβερά δι' ἐμὲ γεγονότα], - ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου [ἐκμυστηρεύομαι], - θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καί.. ἢ νά.. [θὰ ἐκστομίσω τὶ ἀποσιωπηθῆν μέχρι τοῦδε], - μοῦ ἀνοίγει τὴν δρεξὴ [μὲ κἀμνει νὰ ἐχὼ δρεξίν], - μοῦ ἀνοίξαν τὴν καρδίαν [μὲ ἐπαίδρυναν], - ἀνοίξει τὰ μάτια του [ἀντελήθη, κατενόησε], - ν' ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου [νὰ προσέξῃς], - σὰν ἀνοίξει τὰ μάτια μου [μολίς ἐξύπνησα], - τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια [τὸν κατέστησα ἐνήμερον, τὸν διεφώτισα], - ὁ δάσκαλος ἀνοίξω τὰ μάτια τῶν παιδιῶν [τὰ ἔμαθε γράμματα], - ἀνοίξει τ' αὐτία σου [ν' ἀκούσης (πρόσεξε)], - τοῦ ἀνοίξει τὸ δρόμο [τὸν διεκκόλυε εἰς ἐπίτευξιν σκοποῦ πινος], - ἀνοίξει ἢ γῆ καὶ τὸν κατάπτε [ἐγένεν ἀφαντος], παροιμ. ἀνοίξει καρδίαν νὰ φῶς καμφορλόχνα [ἐπὶ γλοχρόν ἀμοιθῆς], - δ. τραγ. ἀνοίξει θλιβερὴ καρδίαν καὶ πικραμένο χαίρι [ἀνοίξει πὲς μας τίποτε καὶ παρηγόρησε μας, - τοῦ ἀνοίξει τὴν ἀγκαλιά μου ἢ τὸ σπῆτι μου [τὸν περιέθαλφα, τὸν περιεποίηθην] - μοῦ ἀνοίξει δουλιὰς ἢ ἱστορίας [ἢ ἐνέργειά του προεκάλεσεν εἰς ἐμὲ πλείονας ἐνοχλήσεις ἢ δαπάνας κττ.], - τοῦ ἀνοίξει τὸν λάκκο [τὸν ὑπένομισε ἢ τὸν κατέστρεψε] - τὸ ἀνοίξει τὸ κεφάλι [τὸν ἐτραυμάτισεν ἀμαρτυρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν], - τοῦ ἀνοίξει τὴ μῦτη [ὁμοίως], - τὸ ἀνοίξει στὰ δύο [ἐδιχοτόμησα], - τοῦ ἀνοίξαν τὸ μαγαζὶ [κλέπται ἐπέτελεσαν ἢ ἐπεχείρησαν κλοπὴν τοῦ καταστήματός του], - μοῦ ἀνοίξει κουβέντα [μοῦ ἔκαμε λόγον, μοῦ ἀνεκοίλωσε], - ἀνοίξει δρόμο καὶ πέρασα [ἐκτόπισα τὸ πλῆθος διήλθον], - τὸν ἀνοίξαν [ὑπέστη ἐγχείρησιν], - ἀνοίξέ του τὴ στράτα [δαίξέ του τὸν δρόμον], - ἀνοίξει τὸ πουγὶ του

ἢ τὸ χεῖρι του (ἤρξατο νὰ δαπανᾷ), - ἄνοιξε κλειδὸς (περὶ ἀνοκτοῦ συγῆς ἄνεργειας, οἷον τὸ σύρε κ' ἔλα, σῆμα κάπες κ.ά.) ἄνοιξαν αἱ καταράχτες τ' οὐρανοῦ (ἔβρασαν ὄμβροδόν), 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποσφραγίζω, ἐπὶ ἐπιστολῶν, ἐκπιματιζώ, ἔξκαπικῶν, ἐπὶ ὄθριαν, φιῶν, κισωτίων κττ.: ἄνοιγμα ὄθρη πρὸς ἔξοδον ἐπὶ βυτίαν κττ. περιεχόντων ὕγρον: Ξεν.Λακ.6,4 ἄνοιξαντες τὰ σπῆραντρα (τὰς σφραγίστας ἐπιστολῆς), Ἰσοκρ.365C πέρυσιαν ἄνοιξαντα τὰς ὕδρας, - ἦνοιξε τὴν ἐπιστολήν, - τὴν φιλάν, - τὸ κιδώτιον, - ἄνοιξε τὸ βαρέλι (τοῦ οἴνου), - τὸν τενακέ, - τὸ κουτί' || κ. κατὰ παράκλησιν τοῦ πραγμ. ἀντικειμένου, ἰδίως περὶ ποτῶν: Θεοφρ.14,15 ἀνόξα δὲ βύθλιον (οἶνον) αὐτοῖς, - ἄνοιξε τὰ νέα κροσά' 3) συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὸ προσίτον, ἐπιτρέπω τὴν εἰσοδον: Διοδ.Σ.1,67 ἀνέψξε τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι τὰ κατὰ τὴν χώραν (ἐπέτρεψε τὴν εἰσοδον), Κωνστ.Χαρμ.43C ἀνοίξαντος τοῦ παλατίου (ἐπιτραπέζης τῆς εἰσοδου), - ἄνοιξαν τὸ σπῆτι τους (τὸ κατέστησαν φιλοξένως προσπόν'), 4) νεώτ. κ. δημ. ποιῶμαι ἐναρξῆν, οἷον ἐνεργεῖας, ἐορτῆς, δοσοληφίας, ἐπιχειρήσεως κττ.: ἦνοιξαν πυρὰ (ἤρξασαν τὴν μάχην πυροβολοῦντες), - ἦνοιξαν διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολογητὴν εἰρήνης, - ἦνοιξε κλιτικὴν, - δικηγορικὸν γραφεῖον, - ἐμπορικὸν, - θ' ἄνοιξε μπακάλικο, - μοῦ ἄνοιξε πίστωσι, - ἄνοιγω τὸ παιγνίδι, δ. τραγ. ἄνοιξε ἡ Μιλίω τὸ χορὸ' || κ. μτγν. ἐν παραλλ. σημ. τὸ μεσ.: 'Αριστοτ.2,24 πῶς οὖν αἱ Μαῦσαι διδάσκουσιν; 'Αρὰ γε ὡσπερ αἱ γραμματισταὶ διδασκαλεῖον ἄνοιξαντα; 5) νεώτ. κ. δημ. ἀναπτύσσω, ἔξειπλάνω, διευρύνω, κρωτῶ τὸ ἀνοικτόν: ἄνοιγω τὸ βῆθλιον, - τὴν ἐπεμερίδα, - τὰ χαρτιά μου, - ἄνοιγω τὸ θῆμα μου, - ἄνοιξε τὸ πούλι τὰ φτερά του, - ἄνοιγω ὕλλα (ἐπὶ ζῦμης, διὰ τοῦ πλαστῆρου τὴν ἀναπτύσσω εἰς λεπτά φύλλα), - ἄνοιγω τὰ πανιά (ἀναπετάνωμι τὰ ἱστία), - καραδί ἄνοιγει τὰ πανιά, Πολ.Ἐκλ.Τραγ.15 ἄνοιγει τὴν παντιέρα' || νεώτ. εἰδ. ναυτ. ἄνοιγω τὰ πρῶρα, - τὰ πρῶρα (ἡ κερωμακῶ αὐτὰ οὐτως ὡστε νὰ προσδεχῶνται καλῶς ἐκ τοῦ πηλίου τὸν ἀνεμον), δημ. ἄνοιγω τὸ βελάνιο' 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄνοιγω ὄρθρον, ρυμοτομῶ: Πινδ.Π.5 ἄλως βαθεῖαν κελυθον ἄνοιγων, - ἦνοιξαν λωφόρον πρὸς τὴν θάλασσαν, - ἄνοιγων πολλοὺς νέους ὄρθρους' || κ. διαπλατύνω: στένεψαν τὰ πεζοδρόμια κὶ ἄνοιξαν τὸ δρόμο' || ἀραιώνω: ἄνοιγει τὴν ἀρέδω, - τὴ λέξη, - τὰς τάξεις 7) δι' ἐκκαφῆς κατασκευάζω, ὄρυσσω, ἐπὶ αὐλάων, σπράγγων, φρεατίων κττ.: ἄνοιγω ὑπόνομον, πηγάδι, - τάφο' || κ. διευρύνω ἢ βαθύνω τὸ ἤδη ὑπάρχον: ν' ἄνοιξης τὸ λάκκο, - τὸ χαντάκι' || γεν. κατασκευάζω ἢ διευρύνω ὄθρη ἐπὶ πτωκ. πραγμ.: ἄνοιξε κουμπότρυπες, - ν' ἄνοιξης ἄγο τὰ μανίκια' 8) δημ. εἰδ. ἐπὶ βαφῆς, διδῶ ἀσθενέστερον χρωματισμόν, κάμνω χρωματισμὸν ἀνοικτότερον: ν' ἄνοιξης τὸ χρώμα τοῦ τοῦχου' || κ. ἀμτθ. νεώτ. κ. τὸ μτθ. σημ. καὶ ἰδία ὡς ἐξήχ., 9) ἀμτθ. νεώτ. κ. δημ. παρέχω διδάσκειν, ἔχω ἄνοιγμα, παύω νὰ εἶμαι κλειστός, καθίσταμαι διαθετὸς ἢ προσίτος: ἦνοιξαν αἱ πύλαι τοῦ φρουρίου, - τὸ ὑπουργεῖον ἄνοιγει τὴν ἐνδοκίτην, - ἄνοιξαν τὰ μαγαζία, - ἄνοιγει εὐκόλα ἢ κλειδαριά, ἢ πόρτα, - τὸ παράθυρο, - ἄνοιξε ὁ Ἰσθμὸς (ἔγινε πλευστός), 10) ὄμ. ἀμτθ. ἀρχίζω τὴν ἐνεργεῖαν, τὴν ἐργασίαν μου ἢ τὰς ἐργασίας μου, γίνεται ἡ ἐναρξὶς τῆς λειτουργίας μου: ἄνοιξαν τὰ δικαστήρια, - τὰ σχολεῖα, - σήμερα ἄνοιγει ἡ βουλή, - ἄνοιγει τὸ Τριψίδιον, - ἄνοιξε τὸ παιγνίδι, - ἡ θερινὴ περίοδος' 11) ἀμτθ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἔχω ἄνοιξιν βλ. λ', ἐκφῶς βλαστῶς κ.

ἰδίως ἀνθῶ, λουλουδιάζω: ἦνοιξαν αἱ ἀμυγδαλαί, - ἄνοιγουν τὰ μπουμπούκια, δ. τραγ. ν' ἄνοιγουν τὰ τριαντάφυλλα, νὰ ξεραθῶν τ' ἀγκάθι, - κὶ ὡσὸν ἄνοιγουν αἱ θουαὶ καὶ βγάλουσι βλαστάρια' 12) ἀμτθ. κ. δημ. πλέω πρὸς τὸ πέλαιος, ἀπομακρύνωμαι τῆς ἑρᾶς προχωρῶν πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν: Ξεν.Ἑλλ.1,621 τῶν δὲ ἐφορμῶντων ὡς ἑκαστος ἦνοιγον, τὰς τε ἀγαθὰς ἀποκόπτοντες, - ἄνοιξαμε ὡς εἰκος μίλια ἀπὸ τὸν κάβο' 13) ἀμτθ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καριπῆς καταστάσεως, αἰθριάζω, καλοκαιριάζω: ἄνοιξε δ' οὐρανός, - ἄνοιξαν οἱ καιροί' 14) μτθ. ἐν περιφρ. εὐδοκίμῳ, προάγομαι, ἀκμάζω, ἀνακτῶ ἀκμῆν: ἄνοιξαν οἱ δουλιές, - ἄνοιξε ἡ τάχη του' 15) ἔχω ρωγμὰς, σχισμὰς, ρηγνύομαι, σχάζω, σχίζομαι ἐπὶ πραγμάτων: ἄνοιξε τὸ βαρέλι, - ὁ τόχος, - τὸ ροῦχο' || κ. μτθ. ὁμοίως περιφρ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρ. σώματος: ἄνοιγει ἡ μήτη του (πᾶσχει αἰμορραγίαν ἐκ τῆς ρινός), - ἄνοιξε ἡ πληγή, - τὸ σπυρὶ (πυορροεῖ), - ἄνοιξε ἡ μέση μου (ἰάλω κατὰ τὴν ὄσφιν ἢ τοὺς νεφρούς'), 16) ἐπὶ βαφῆς, γίνωμαι ἀνοικτότερος: ἀπὸ τὸν ἡλιο ἄνοιγουν νὰ χρώματα (ἔξωθροῦσιν), 17) ποθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ τ. ἄνοιγομαι εἶμαι, μένω, διατελῶ ἀνοικτός, παρέχω διδάσκειν 18) γεν. ὑπὸσταντικῶν ἐνεργειῶν ἄλλω ὄστω νὰ ἄνοιγω βλ. ἀνωτ. τὰς τοῦ μτθ. ἄνοιγω ἀντιστοίχως σημ. κ. φρ.: 'Ηρ.1,9 ἐπισθεν τῆς ἀνοιγομένης θύρας, Πλάτ.Φαῖδ.59D ἔως ἀνοιγηθῆναι τὸ δεσμητήριον, Εὐρ.Ἰων.923 Θησαυρὸς, ὅς ἄνοιγνυται κακῶν, Δημ.1091,21 ἀπειδᾶν ἀνοιγῆθ' τὸ γραμματεῖον, Συνεσ.44 B καὶ παρ' ἡμῶν ἀνεφέταται τὰ ἀνάκτορα, Ἄριστοφ. 'Ορν.1523 παρῆξι τὰμπόρι' ἀνωμύμνα, Πλάτ. Πολ.3,405 A ἱατρεία πολλὰ ἄνοιγεται, ΚΔ Μαθθ. 7,7 κρούετε καὶ ἀνοίγησται ἡμῖν, Λουκ.Τιμ.22 ἐπειδὴ ἡ δέλτος ἀνοιγῆθ', ΑΓ.14,56 ἄνοι δὲ μᾶτην χεῖλα' ἀνοιγόμενα, αὐτ.Μελεγορ.9,363,6 λαίμωνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοισι ρόδοισι, - ἢ ὄθρα ἄνοιγεται ἀριστεροδέν, - ἠνοίθησαν αἱ πύλαι, - τὰ βυτία, - αἱ οἰκίαι, - αἱ ἐπιστολαί, - τὰ ἱστία, - σπράγγες, - αὐλάκες, - τὰ χρώματα, - ἀνοιγέμι πόρτα, - ἀνοιγέμηκε τὸ σπῆτι, - τὸ μαγαζί, - μ' ἀνοιγέμια μᾶτια, - ἀνοιγέμια τριαντάφυλλα, - ἀνοιγέμιν τάχη, - θουλιὰ κ.λ.' 19) δημ. ἄνοιγομαι εἰδ. ὡς μεν. ἐν ταῖς ἐξῆς σημ.: ἐπὶ πλοίων ἢ ναυσπηλασόντων, ἀπομακρύνωμαι τὴν παραλῶν, πλέω εἰς ἀνοικτὸν πέλαιος: ἀνοιγήκαμε κατὰ τὸ κανάλι τῆς Μάλτας' 20) εὐρύνω, ἐκτείνω πολὺ τὴν ἐπιχείρησιν μου, οἷον ἐμπορικὴν, χρηματιστικὴν κττ.: ἄνοιγεται πολὺ δὲ δάνεια, - σὲ πολλὰς θουλιές, - σὲ κερδοσκοπίας' 21) μτθ. δαπανῶ, ἔξειδῶ ὑπερμέτρος: θλίαι νὰ φαίνεται πλοῦσιος καὶ ἄνοιγεται πολὺ' 22) μτθ. ἐκμυστηρέομαι, ἀνακοινῶ ἀνεπιφύλακτως εἰς ἄλλον τὰ κατ' ἐμὲ ἢ τὰς σκέψεις μου, τὰ φρονήματά μου κττ.: μὴν ἄνοιγεται στὸν καθένα, ἀνοίγειται μτγν. μτθ. ἐξογκῶν τι, κάμνω τι νὰ φουσκῶσι: Πολ.Ἰδ.4,179 τὸ ἀνοίξιον σιστεῖλαι' || παθ. ἐξογκοῦμαι: Χριστόδωρ. Ἐκφρσα. 236 μύλωνες.. ἀνοίθεινοντο θεάματα τραχηλαῖα. ἀνοίθεισιντες-εως (ἢ) μτγν. ἀνοίθεισι βλ. λ'. ἀνοίθεισι εἰς ἀνοίθει βλ. λ'. ἀνοίθεισις-εως (ἢ) κ. νεώτ. οἰδησις, ἐξόγκωσις, φουσκῶσι: Ἄριστολ.Ζ.1,574 D 16 ἐπὶ ταῖς θηλαῖς τῶν μαστῶν ἀνοίγεινται ἀνοίθεισις τις. ἀνοίθεισικω μτγν. κ. παθ. -ἱσφορμα, ἀνοίθεισις, κάμνω τι νὰ ἐξογκῶθῃ, νὰ φουσκῶσι: Θεοφρ. Φαῖτ.4,13,7 ἡ θρεβλαμένη γῆ καὶ ἀκοπον παρέχουσα (τὸν σίτον) καὶ ἀνοίθεισικωσα. ἀνοίθεισᾶ-εω ἐν. -εἰω, ἀόρ. ἀνοίθεισα, ἐξογκοῦμαι, φουσκῶναι: Εὐρ.Ἰων.1210 ἀνοίθεισαν κίμα, Ἄριστολ.ΙΖ.1,20 οἱ τῶσι ἀνοίθεισιν ὑπὸ τοῦ πνεύ-

ματος 2) μτφ. έξογκομαι ένεκα όργης, φουσκών από θυμό: 'Ηρ.7,39 θυμός άνοιόει, Φιλόστρ. έν 'Απολλων.7,13 άνοιόησας ό βασιλεύς | όργισθείς | κ. μεσ.: Κοϊντ.Σρ.9,345 θυμόν άνοιόήσαντο | ένειπλήσθησαν όργης |.

άνοικισπρόσωπος-ον μν. ό σύχι εις τό πρόσωπον, ήτοι εις τών χαρακτήρα προσώπου προσαρπόμενος: Τζέτζ.σχόλ.'Αριστφ. έν Α.252 τό άνοικισπρόσωπον εύρήθης έχει επίληπτον.

άνοικεις (-εισ) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη οικείος, μη γνωστός, μη φιλικός: Σέξτ.'Εμψ.Πυρρ.1,67 ό κύων... τούς άνοικείους και άδικούντας άμυνόμενος || άσύμφωνος: Πολύβ.6,10,1 έστι γάρ ούκ άνοικεις ό λόγος τής προθέσεως. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. άνάριστος, άπρέπει: Διόδ.Σ 3,56 ούκ άνοικειον ήγούμεθα διελεθίν τά μυθολογούμενα, - άνοικεις διαγωγής.

άνοικειότης-πος (ή) μτφ. έλλειψις οικειότη-τητας. 2) άπρέπεια: Συνέσ.'Επ.84 μήκος έπιστολής άνοικειότητα κατηγορεί του διακομίζοντος.

άνοικελω έπίρρ. μτφ. κ. νεώτ. κατά τρόπον άνοικειον βλ.λ.: Συνεσ.200 C πρός τό φεύδος άνοικελως είχε, - έφέρθη άνοικελως.

άνοικελωτός-ον μτφ. ό μη πρός έτερον οικείος, ό άσχετος, ό άλλότριος: Μ.'Αντων.1230 άνοικελωτα άλλήλοις.

άνοικής (έοικα) άπίθανος: ΕΜ 110,55 «άνοική, τόν παρά τό είκόσ ειρήμονες».

άνοικητός-ον αντί άοικητός, ό μη οικούμενος, άκατοικητός: 'Ηρ.4,31 άνοικητα τά πρός βορράν έστι τής ήπειρου.

άνοικισατός-η-ο δημ. ό μη ένοικισαθείς, ξενοικισατός: σπντι., - λιθάδι άνοικισατό.

άνοικίζω μτβ. μελλ. άτ. -ιώ έκ νέου οικίζω καταστραφείσαν ή έγκαταλειφθείσαν πόλιν, κτίζω έκ νέου πόλιν, έγκαθίστων έν αύτή οικήτορας: Παισα.1,1,2 Κόρινθον δε άνάστατον Μορμίου ποιήσαντος... ύστερον λέγουσιν άνοικίσα Καίσαρα. 2) μετοκίζω, μετάγω τούς κατοίκους πόλεως τινος άλλου: Παισα.1,25,4 άνοικίσα τινάς εις τήν Περισδί. 3) μτφ. άνοικίζω τινά φθόνο, άπομακρύνω τινά από τού φθόνου: Φιλόστρ. έν 'Απολλων.7,11. 4) μεσ. -ομαι μετοικώ, μετασταστέω: Ουκ.1,58 άνοικισασθαι εις 'Ολυμπον" || έγκαθίσταμαι πρός τά μεσογειότερα, μετοικώ εις τό έσωτερικόν: 'Αριστφ.Είρ.207 αύτοι δ' άνωκίσανθ' όπως άνωτάτω" || έχω τήν κατοικίαν μακράν τής παραλίας: Ουκ.1,8 και μέχρι τούδε έτι άνωκισμένοι εισί.

άνοικίστις-εις (ή) μτφ. κ. νεώτ. τό μετοικίζειν, εις τά μεσογαιότερα τής χώρας: 'Απφ.Καρχ.84 περι δέ τής άνοικίστις... έστι και τότε άμψχανον. 2) νεώτ. ή έκ νέου κτίσις πόλεως.

άνοικισμός-ού (ή) μτφ. ή άνοικισις βλ.λ. άνοικοδόμησις: 'Ηρωδιαν.3,6,9 έπεμψε χρήματα πλείστα εις άνοικισμόν τών πόλεων, Εύστ.Πον.346,28 φυγή τις και άνοικισμός και εις ύψος άποκατάστασις. **άνοικιστή**-ού (ό) μν. ό άνοικίζων βλ.λ.: Μ.'Ακομ. έν Β,1,317.

άνοικισεσπότης-ον μτφ. ό μη έχων κύριον, μη ύπαγόμενος εις άλλον: Βέτ.Βαλλ.Κλιμάκτ.301 ένάν δε πως άνοικισεσπότης εύρηθί ή γένεσις.

άνοικοδομή (ή) μτφ. -ά κ. -μησης -εως, κ. νεώτ. ή έκ νέου κτίσις, άνοικοδόμησις, τό ξανάκτισμα, ξανακτίσιμο: Συναξαριστ.Μην.3,29 εις άνοικοδομήν αύθις τών καθαιρεθέντων βωμών. **άνοικοδομησις**-εως (ή) μτφ. κ. νεώτ. άνοικοδομή βλ.λ.: νεώτ. άνοικοδομήσις ναοθ.

άνοικοδομητικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις άνοικοδομήσιον βλ.λ.

άνοικοδομήτης-ον μτφ. κ. νεώτ. ό μη άνοικοδομηθείς, μη έκ νέου κτισθείς: Χρσφ.Μ.Σιδύλ.5,408.

άνοικοδομία-ας (ή) σχολ. άνοικοδόμησις βλ.λ. **άνοικοδομικός**-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τήν άνοικοδομήν βλ.λ.: **άνοικοδομικά έργασια** || ό κατάλληλος εις άνοικοδομίαν.

άνοικοδομώ-έω κ. νεώτ. οικοδομώ, κτίζω έκ νέου, ξανακτίζω: Ουκ.1,89 και τήν πόλιν άνοικοδομείν παρεσκευάζοντο και τά τείχη, μτφ. Διόδ.Σ.15,66 και τήν χώραν άνοικοδομήσας, μν. Συναξ.Μην.3,5 καταστραφέναι τό άνοικοδομούμενον, -άνωκομήθη ή έκκλησία. 2) γεν. οικοδομώ, κτίζω: 'Ηρ.1,186 τά χείλεα του ποταμού... **άνοικοδομήσα** πλίνθοισι. 3) φράσσω διά τοίχου, ά. άποικοδομώ: 'Αριστφ.Είρ.100 τούς τε κορηώνας και τάς λαύρας καιναίς πλίνθοισιν άνοικοδομείν | σχολ. άποφράξει. 4) παθ. μτφ. έξυφούμαι: ΠΔ Μαλοχ.3,15 άνοικοδομούμενος πάντες.

άνοικοκύρευτα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνοικοκύρευτον βλ.λ.

άνοικοκυρευτιά (ή) δημ. κ. -ρεφιά άνοικονομήςια, έλλειψις νοικοκυρωσύνης, άκαταστασία.

άνοικοκύρευτος-η-ο δημ. ό μη φροντίζων διά τήν έν τώ οίκω τάξιν και εύπρέπειαν, ό άκατάστατος, άτημέλητος, σπάταλος: **άνοικοκύρευτη γυναίκα** || έν παθ. σημ. κ. επί πραγμάτων, ό μη νοικοκυρεμένος, μη τακτοποιημένος, μη υπερεπισμένος, ό άσυγύριστος, άκατάστατος: άφινει τά παιδιά της και τό σπντι της άνοικοκύρευτα και γυρίζει. 2) ό μη νοικοκυρευθείς, μη σχηματίσας οικογένειαν, νοικοκυρίζω: **έμνει άνοικοκύρευτος** || κ. ό μη κοινωνικός άποκατασταθείς.

άνοικονομήςια (ή) μν. ή κακή διοίκησις τών του οίκου, άταξία: Γεωργ.Παχ.36 D σκληρότητα σφισιν άνειδίδων και άνοικονομήςιαν.

άνοικονόμητος [-η]-ο(ν) κ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό κακώς οικονομών, σπάταλος: 'Αστέρ.598 τής γυναικός ό τρόπος ούκ οικουρός, και άνοικονόμητος ή διοίκησις. 2) ό μη διακανονισθείς, ό άτακτοποιητός: Μάχων π. 'Αθ.341 B εϊτι σοι άνοικονόμητον έστι, διατίθου ταχύ, Φιλόξεν', άποθαυεί γάρ ώρας έβδόμης. || ό μη καλώς διατεταγμένος, μη έχων καλήν δραματικήν και σηκητικήν οικονομίαν, έπί δραμάτων κττ.: Σχόλ.'Αριστφ. 'Αχ.388 τραγωδοποιός άνώματος και άνοικονόμητος. || Γραμμ. άνοικονόμητον (τό) ή κακή του λόγου οικονομία, ή μη όρθή αύτού διαίρεσις: Σχόλ. μη τήν άπίθανον δόξη και άνοικονόμητον. || **άνοικονόμητα** (τά) τά μη άνήκοντα εις τήν έξ άρχής οικονομίαν του ποιήματος, άλλ' έκ στιγμιαίος έμπνεύσεως αιφνιδώς παρεμβαλλόμενα. 3) νεώτ. κ. δημ. ό μη δυνάμενος να τακτοποιηθί, άδύλετος. || μτφ. δν δέν άνοικονομεί τις να οίκονομήσ, να εύχαριστήσ, δύστροπος, ένοηληκτική, ύψηλοφωρος. 4) τό θηλ. -η δημ. έν αίσχρ. σημ. περι γυναικός, ή μη ύποστάσα γενετήσιον έπιμείζιον.

άνοικονομολόγητης-ον νεώτ. ό μη γνωρίζων οικονομολογίαν.

άνοικος-ον κ. μν. ό δοικος, ό άνευ οίκου, ό στερηθείς του οίκου: 'Ηρ.3,145 εκβάλλοντάς τέ σε και άνοικον ποιόνοντα, Εύστ.'Οδ.1817,24 άνοικοι και άνέσπιοι.

άνοικτά έπίρρ. δημ. κ. **άνοικτά** κατά τρόπον άνοικτόν βλ.λ., άναπεταμένως, άντιβ. κλειστά: **άφνε άνοικτά** και έφυγε | δέν κλεισε τήν θύραν ή δέν έκλειδίωσε |, τήν Κυριακήν έχομε άνοικτά | δέν έχομεν άργίαν, έργάζομεθα. 2) εις τό άνοικτόν πέλαγος, εις άπόστασιον: τό θαπέρι βγήκε άνοικτά. || φρ. τράβα άνοικτά ή άπλώς άνοικτά (μη πλησίσις, μακράν). 3) φρ. έοδεύει πολύ άνοικτά | δοναπά έλευθερίως, άφειδώς |, παίζει άνοικτά | επί χαρτοπαικούντος, διακυθεύει μεγάλα ποσά. 4) άνευ περιστρο-

φών: φρ. τοῦ μίλησα **άνοιχτά**: 5) φρ. πωλῶ στ' **άνοικτά** ἐπὶ χρηματιστηριακῶν πράξεων, πωλῶ τίτλους, οὐς δὲν κατέχω, πωλῶ ἄνευ πραγματικοῦ ἄντικρυσματος.

άνοικταγγεῖα (τὰ) ἢ **άνοικταγγεῖα** (ἡ) νεώτ. βotan. γένος βρουφωιδῶν τῆς οικογενείας τῶν βραισιών φυόμενον ἐπὶ τῶν Ἄλπεων.

άνοικτάρι (τὸ) δημ. κ. **άνοιχτάρι** κ. -ἦρι τὸ ἀνοικτήριον, ὄργανον, δι' οὗ ἀνοίγουμεν, συνήθως ξύλινον, κλειδίον ἢ ἀνοιγάρη || εἰδ. κλειψ. φρουρίου.

άνοικταί ἐπίρρ. μτγν. κ. -τῖ (οἰκτος) **άνοικτως**, ἄνευ οἴκτου : Ἡρώδιαν. Ἐπιμ.257. 2) (ἀνοίγω) ἀναπεπταμένως, στ' **άνοιχτά**.

άνοικτῆς (τὸ) Ἡσ. « ἀταλαπῆρhton » **άνοικτῆριον** (τὸ) μον. **άνοικτῆρι** βλ.λ.: Μ. Ἀτταλ. π.Σάθ.8,140 ἴνα . . καὶ τῆς μὲν μιάς τὸ ἀνοικτήριον κατέχρ ὁ κληρονόμος μου.

άνοικτῆς (ὁ) μτγν. ὁ ἀνοίγων : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.324,6.

άνοικτικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. **άνοικτικός** ὁ κατάλληλος πρὸς ἄνοιγμα, ὁ ἐπιφέρων ἀνοίξιν : Ἰω.Λυδ.Μην.4,64 Ἀπρίλιον. ., οἷονεὶ ἀνοικτικός τοῦ καιροῦ || εἰδ. τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. μέσον πρὸς ἀνοίξιν τοῦ στόματος : Ὀρειθ.ἀπ.48. 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός, εὐρύχωρος, ἀπλόχωρος || συνεκθ. εὐόερος, ἀερίκος, ὄροσερος, εὐχάριστος, εὐάρεστος, ἀνακουφιστικός : **άνοικτικός τόπος**, -**άνοικτικό σπῆτι**, - **γιατρικό**: 3) δημ. τὸ οὐδ. -χτικός ὡς οὐσ. καθάρσιον ἄ. κ. εὐκαλυπτικό.

άνοικτρίμωνος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ οἰκτριοῦ, χωρὶς εὐσπλαχνίας.

άνοικτρίμοσύνῃ (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοικτρίμονος, ἔλλειψις οἰκτριοῦ, ἀσπλαχνία.

άνοικτρίμων-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ οἰκτρίμων, ἀνηλεής, ἀσπλαγχνος, ἄπιστος : Σοφ. Ἀν.587, Αἰλ.Ζ11,18,8 κἄν **άνοικτρίμων** τις οἰκτρίραι νιν, - **άνοικτρίμων καρδία**.

άνοικτῆτος ὁ δι' ὄν δὲν ἐξεδηλώθη οἴκτος, μὴ θρηνηθείς : ΑἰΓ 9,74 **άνοικτῆτος** οὐδ ὄνομα τύμβος ἔχει: 2) ἐν ἐνεργ. σμῆ. ὁ μὴ ἔχων οἴκτον, ἀνηλεής, ἀσπλαγχνος : Ἐπιγρ. **άνοικτῆτοι** Περσεφόνης θάλαμοι.

άνοικτίστως ἐπίρρ. ἄνευ οἴκτου : Ἀντιφ.114,10.

άνοικτόκαρδος-π-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **άνοιχτόκαρδος** ὁ πάντοτε εὐδ. ἄθετος, εὐθῆμος, εὐπροσήγορος, ποῦ ἔχει ἀνοιχτὴ καρδία : **άνοικτόκαρδοι ἄνθρωποι**, - **άνοιχτόκαρδη γυναίκα**.

άνοικτόκλειστος-ον μον. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνοίγηται καὶ νὰ κλειπῆται : Γ.Γιοσθ. Ἐξαίμ.1745 καὶ τὴν ἀνοικτόκλειστον ἄγκλειστο θύραν.

άνοικτόλογος νεώτ. δημ. **άνοικτόλογος** ὁ βωμολόγος, ὁ ἄνευ περιφράσεων, περὶ ἀσέμνων ὀμιλῶν.

άνοικτομάτης (ὁ) νεώτ. δημ. **άνοιχτομάτης** ἐν μτφ. σμῆ. ὁ ἐξυμνος, ὁ μὴ ἀπατόμενος, ποῦ ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

άνοικτος-ον ὁ ἄνευ οἴκτου ἢ ἐλέους, ἀνοικτρίμων, σκληρός, ἀσπλαγχνος : Ἀριστφ.Θεσμ.1022 **άνοικτος** ὅς μ' ἔδῃος τὸν πολυνοῦώτατον βροτῶν, Πολυδ.8,12 **άνοικτος** δικαστής.

άνοικτός (-ἡ)-δ(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. **άνοιχτός** ὁ ἠνεφεγμένος, ὁ μὴ κλειστός : Βαρδ.59,11 μὴ σκεῖν θυρωτὰ μὴδ' **άνοικτὰ** τὰ στῆθη, Λοκ. Ἀλ. Ἰστ.1,24 **άνοικτὴ** καὶ πάλιν κλειστὴ ἔστιν, - **άνοικτὴ θύρα**, - **άνοιχτὸ παράθυρον**, - **άνοιχτός δρόμος** || ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ὁ χασκων, χαίνων : **άνοικτον φρέαρ**, - ῥήγμα, - **άνοικτὴ πληγὴ** ἢ μὴ ἐπουλωθείσα, ἢ δημ. φρ. ἦρεθ μὴ **άνοιχτὸ κεφάλι** | μὲ σπασμένον κεφάλι |, - **ἔμεινε μὴ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα** (ἐκπληκτος, ἐμβρόντητος), - **ὄσο ἔχω τὰ μάτια μου ἀνοιχτά** (ἐν ὄσοφ ὧ), **ἔχει τὰ μάτια**

τοῦ **άνοιχτά** [εἶναι προσεκτικός, ἐξυμνος; 2) ὁ ἀναπεπταμένος, εὐρύς, ἀπλόχωρος : **άνοικτὴ πεδιάς**, - **άνοικτὴ θάλασσα**, - **άνοιχτὰ πανιά** (τ' ἀναπεπταμένα ἱστία), πλέω στ' **άνοιχτὰ** εἰς τὴν ἀναπεπταμένην θάλασσαν || ἐπὶ ὄργου, ἀκτῆς, πεδιάδος κττ., ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ἀνεύμου πνεύματος ἀπὸ ὀριζομένου σημείου τοῦ ὀριζάντος, εὐπρόσβλητος : **άνοικτός πρὸς νότον**; 3) ὁ ἄνευ ἐμποδίου πινός, ἐλεύθερος : δ. τραγ. νὰ βρῆς τίς στρατῆς **άνοιχτός** καὶ τὰ θεριά κλεισμένα; - λιμὴν **άνοικτός** εἰς τὸ ἄμφοριον, **άνοιχτὴ βροστὴ** ἢ ἡ ἀφίουσα τὸ ὕδωρ νὰ ρεῖ ἐλεύθερον || ἐπὶ καταστημάτων, τὸ εἰς ὁ ἐπιτρέπεται, εἶναι ἐλεύθερα ἢ εἰσόδος, τὸ μὴ εὐρισκόμενον ἐν ἀργία : τὸ Ὑπουργεῖο δὲν εἶναι **άνοιχτὸ** τὸ μεσημέρι, - **ὄθριο** εἶναι **άνοιχτὰ** τὰ μαγαζιά || εἰδ. **άνοιχτὴ ἄρα**, ἢ στιγμὴ καθ' ἣν εἶναι ἐλεύθερα τὸ κατοικοῖα πνεύματα, τὰ δαιμόνια; 4) ἐπὶ προσώπ., ἀγαθός, εὐπροσῆγορος, εὐθῆμος : **άνοιχτός ἄνθρωπος**, φρ. **ἔχει ἀνοιχτὴ καρδίαν** [εἶναι ἀνοιχτόκαρδος], - **άνοιχτὸ σπῆτι** (τὸ φιλόξενον); 5) κ. ὁ ἐλεύθερος, ὁ ἀφεδός ὄπασιον, σπάτολος, **άνοιχτοχέρης** || φρ. **παίζει ἀνοιχτὰ χαρτιά** (διακυβεῖται μεγάλη πρᾶσι); 6) ὁ φανερός, μὴ κρυπτόμενος, ὄδεν εὐκρινής, ἄλολος, ἀμετροπῆς; || φρ. **παίζει μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά** [συμπεριφέρεται εὐκρινῶς, ἀνυποκρίτως]; || φρ. **άνοιχτὰ λόγια** [λόγοι ἀνεμεινοί, ὄσημοι, βωμολοχίαι]; 7) ἐπὶ φυτῶν καὶ ἀνθέων, ὁ ἀνοιχτός : **άνοιχτὴ τριανταφυλλίαν**; 8) ἐπὶ χρωματισμοῦ κ. βαφῆς, ὁ μὴ βαθύς, μὴ σκοτεινός, ὁ ἄπυτος : **άνοικτὸν πράσινον**, - **άνοιχτὸ χρῶμα**; 9) **άνοικτός λογαριασμός**, ὁ μὴ κλεισθείς, μὴ ἐξοφληθείς, ὁ τρέχων; 10) ἐπὶ συναλλαγῶν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, ὁ ἐλλειμματίας, ὁ ὀφειλέτης : **ἔμεινα ἀνοιχτός**. **άνοικτοσπαλῆς-οὐς-ἑς** νεώτ. ὁ ἔχων ἀνοικτὰ, διεσταλμένα τὰ σκέλη. **άνοικτόχειλος-ον** νεώτ. ὁ ἔχων τὰ χεῖλη ἀνοικτὰ ἢ ἐκτεινόμενα πρὸς τὰ ἔξω; 2) ὡς ὄφελ. **άνοικτόχειλος** (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὀμοεινῶν τῶν κολυσιδῶν; 3) βotan. **άνοικτόχειλος** (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχοειδῶν, ὧν πολλὰ εἶδη καλλιιεργουῦνται ὡς κοσμητικά. **άνοικτοχέρης** (ὁ) νεώτ. δημ. **άνοιχτοχέρης** βλ.λ. **άνοικτόχρομος-ον** νεώτ. δημ. κ. **άνοικτόχρομος** ὁ ἔχων ἀνοικτὸν, οὐχὶ στοτεῖνον χρωματισμόν, ἀντίθ. βαθύχρους. **άνοικτόχρωμος** (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **άνοιχτόχρομος**, **άνοικτόχρους** βλ.λ. **άνοικτρος-ον** ὁ οὐδένα οἴκτον εὐρίσκων ἢ οὐδένας οἴκτου ἄξιος : Εὐρ.1Γ 227 (ἰδιόθρ. οἰκτῶν). **άνοικτῆρος** ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ οἴκτου : Ἀντ.Λιβερ. 39 | ἰδιόθρ. ἀνοικτικός|. **άνοικτικός** ἐπίρρ. κ. νεώτ. μτγν. κ. **άνοικτῶς** ἄνευ οἴκτου, χωρὶς λήθησιν : Σοφ.ΟΤ 180 **νῆλα** δὲ γενέσθαι . . καίτοι ἀνοικτικός. **άνωμα** (τὸ) δημ. τὸ ἄνομιον, εἰδ. ἐπὶ χέρσου δασοδούς, ἢ ἐκχέρωσις πρὸς διάδοσιν. **άνομιώζω** κ. νεώτ. ἐκφώνω, ἐκπέμνω ὀμιλίην, ἦτοι θρῆνον ἢ στεναγμόν : Αἰσχ.Περσ.465 ἔειρες δ' ἀνώμωζεν κακῶν ὄραν βάθος, Θουκ.3,113 ὁ κηρύξ . . ἀνωμώζεις ἀπᾶλλον. **άνομιωκτῆς** ἐπίρρ. δ. γρ. τοῦ ἀνομιωκτῆ βλ.λ. **άνομιωκτῆς** ἐπίρρ. ἄνευ ὀμιωγῆς, ἄνευ ὀδυρμοῦ, ὄθ. ἄνευ ὀμιωγῆς τοῦ ὀρωντός π., ὀμιωρητῆ : Σοφ.Ατ.1227 **ὄδ' ἀνωμιωκτῆ χανελί**. **άνομιωκτος-ον** ἀλάστορος, ἀθρόητος : Αἰσχ. Χο.433 **ἀνομιωκτον** ἄνευ βάφαι. **άνοιγία** (ἡ) μτγν. ἀνοίγια, ἀνοίγη ἀπὸ τοῦ οἴνου. **ἀνοίγιος-ον** μτγν. ὁ ἄπυτος, ὁ ἄπυτος ἢ μὴ ἔχων ἢ μὴ ποσάγων οἶνον.

ἄνοιξη (ἡ) Δημ. | ἄνοιγμῶ | ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνοιγοῦσι, ἐκφύουσι φύλλα, ἀναθοῦσι τὰ φυτὰ· ἡ κ. ὁ καθ' ἣν ἀνοίγουσιν οἱ καιροί, ἴσται τὸ ἔαρ, νεώτ. ἄνοιξις : δ. τραγ. μὲς ἤρθε ἡ ἄνοιξη πικρῆ, τὸ καλοκαίρι μαῦρο, -κι ὅ,π. εἶναι ἄνοιξη καιροῦ | καὶ ἄρχισθαι καλοκαιριοῦ, -χαρὰ θεοῦ ἢ ἄνοιξιν· ἢ μῦθ. ἐν περιφρ. ἡ ἐποχὴ τῆς νεότητος, ὁ χρόνος τῆς ἀκμῆς : ἡ ἄνοιξη τῆς ζωῆς. 2) ἀν. χρ. ἀπὲ ἀνοίγιμα βλ. λ. : Ἐρωτοκρ. Α 1460 ἐκαί κοντὰ στήν ἄνοιξιν τῆς πόρτας, σὺτ' ἴνα πλάι' 3) τὸ φυτὸν λευκανθῆς ἄ. στεκοῦλι, ἄστρο.

ἄνοιξιόσητος ἑπίρρ. Δημ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος, τὴν ἄνοιξιν· ἢ κατὰ τρόπον ἑαρινόν, ἰδιόζοντα εἰς τὸ ἔαρ, ἄ. ἄνοιξιόστικα.

ἄνοιξιόσητος-α ο Δημ. ὁ γινόμενος ἢ γενωμένος, ἢ παραγόμενος, ἢ τελούμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἄνοιξιν βλ. λ. ἄ. ἄνοιξιόστικος : ἄνοιξιόσητος σπορές. **ἄνοιξις** (τά) μον. ἐκκλ. τὸ ἐπίσημον, τὸ διὰ τῆς κεκανονισμένης τελετῆς ἄνοιγμα, ἐπὶ ἐκκλησιῶν συγγ. ἐγκαίνια βλ. λ. : Νικηφ. Ἐπισκοπικός Κανὼν τὰ ἄνοιξια τῆς ἐκκλησίας γίνεσθαι.

ἄνοιξιὰ (ἡ) Δημ. ἐπὶ τόπου, τὸ ἀναπεπταμένον, ἀνοικτὰ μέρος. 2) ἡ σχισμὴ, τὸ ἀνοίγιμα, ἢ ρωγμὴ : ὁ τοίχος ἔχει ἄνοιξιὰ σὰ μιὰ γωνιά. **ἄνοιξιόζω** Δημ. εἶμαι ἢ ἀρχίζω να εἶμαι ἑαρινός, ἄνοιξιόστικος, ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως : μόλις ἄνοιξιασε, ὁ μοιρ. ἢ ἄνοιξιν ἄνοιξιόζει· κ' αὐτὸς κλαδοκοπώντας.

ἄνοιξιότης (ὁ) Δημ. προσωμικῶς ὁ μὴν Μάρτιος. **ἄνοιξιόστικος** ἑπίρρ. Δημ. κατὰ τὸ ἔαρ, τὴν ἄνοιξιν : ἄνοιξιόστικα παντρεύτικα· 2) κατὰ τρόπον ἑαρινόν, ἄνοιξιόστικο βλ. λ.

ἄνοιξιόστικος-η-ο Δημ. κ. ἄνοιξιόστος, ὁ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἰδιόζων ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς τὸ ἔαρ, εἰς τὴν ἄνοιξιν : ἄνοιξιόστικες μέρες, - ἄνοιξιόστικα φρούτα - ἄνοιξιόστικο καιροί.

ἄνοιξιόσ-ως κ. μον. κ. νεώτ. ἡ πρόξιν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγιμ βλ. λ., τὸ ἀνοίγιμα : Θουκ. 4,68 ἀσφάλεια δὲ αὐτοῖς μάλλον ἐγγίνετο τῆς ἀνοίξεως (ἀπὸ τοῦ ἀνοίγιμα τὴν πυλὼν) : Γεωλ. 15,2 ἄνοιξις πύθων - ἄνοιξις διαρρυγος· 2) μον. ἔ- ναρξίς : Δουκαγι. ἐν λ. ἔ- ἀνοίξει ἐκκλησίας, λουτρῶν· 3) νεώτ. τὸ ἔαρ, ἢ ἄνοιξιν βλ. λ.

ἄνοιξιόσ-ως (ἡ) Σουιδ. ἔ- ἀνακοιμήσας·

ἄνοιξιόστος-α-ον (ἀναφέρω, μελ. ἀνοίω) ὁ ἀναγκασίος νὰ ἀνευχθῆ, νὰ ἀναφερθῆ : Πλούτ. Ἡθ. 431 Ἀλλ' ἀνοίσιόστος ὁ λόγος, ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν· 2) τὸ οὐδ. -ον πρὲπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ποιῆσθαι φανερόν : Σοφ. Ἀντ. 272 ἦν δ' ὁ μύθος ὡς ἀνοίσιόστων σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κοῦχλ κρυπτόν.

ἄνοιξιόστος-ή-όν | ἀνοίω, ἀναφέρω | ἰων. ἀνώιστος ὁ ἀνευχθεῖς, ἀναφερθεῖς εἰς τινα, ὅσον εἰς δικαστήριον ἢ ἄρχοντα : Ἡρ. δ. 66 ἀνώιστου δὲ γενομένου . . εἰς τὴν Πυθίην.

ἄνοιξιόστρος-ον μῦθ. ἐκκλ. ἀνευ οἴστρου βλ. λ., ὁ μὴ οἰστρηλαθηθεῖς : Γρηγ. Ναζ. Ὡδ. 2,88.

ἄνοιξιόστρο-έω κεντῶ δι' οἴστρου βλ. λ., ἐξεγείρω διὰ βακχικῆς μανίας, οἰστρηλατῶ : Εὐρ. Βάκ. 979 Ἴτε βοαὶ Λύσας κύνες, ἀνοίσιόστροστέ νιν.

ἄνοίσιω μέλλ. τοῦ ἀναφέρω βλ. λ.

ἄνοιστο εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ ἀνω βλ. λ.

ἄνοιχτά ἑπίρρ. Δημ. κ. ἀνοικτὰ βλ. λ.

ἄνοιχτάρι (τό) Δημ. κ. ἀνοικτάρη βλ. λ.

ἄνοιχτάρη (τό) Δημ. κ. ἀνοικτάρη βλ. λ.

ἄνοιχτικὸς Δημ. κ. ἀνοικτικός βλ. λ.

ἄνοιχτο- Δημ. κ. ἀνοικτο- πρότων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων ἔχον μῦθ. σημ. ἴσται ἢ τοῦ ἀπεριοριστῶς, ἀπεριφραστῶς, ἐλευθεροστομῶς, ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν δηλοῖ ἐνέργειαν, ὅσον **ἄνοιχτο-κουθεντιόζω**, ἄνοιχτο-φέρνομα, **ἄνοιχτο-γράφω**· 2) τοῦ εὐθύμου, εἰλικρινῶς κτ.,

ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν δηλοῖ πνευματικὴν ἢ φυικὴν διάθεσιν, κατάστασιν κτ., ὅσον **ἄνοιχτό-καρδός**, **ἄνοιχτο-μυαλός**· 3) τοῦ ἀσθενεστῆ- ρως, ὠχροτέρως ἔχειν, τοῦ πρὸς τὸ λευκὸν ῥέπειν ἐπὶ χρωμάτων, ὅσον **ἄνοιχτο-πράσινος**, **ἄνοιχτο-κόκκινος**, **ἄνοιχτο-φέρνω**, **ἄνοιχτο-γάλαξος** βλ. τὸ ἐπίμ. λήμ.

ἄνοιχτογάλαξος-η-ο Δημ. ὁ ἔχων ἀνοικτὸν κυ- ανοῦν χρωματισμόν.

ἄνοιχτογάλαξ-η-ο Δημ. ὁ ἀνοικτὰ, ἡχηρῶς γελῶν· ἢ ὁ ἀπὸ καρδίας, εἰλικρινῶς γελῶν· σινεκδ. ὁ ζωηρῶς εὐθύμος.

ἄνοιχτόθυρος-η-ο Δημ. ἀνοικτόχρους βλ. λ.

ἄνοιχτόκαρδα ἑπίρρ. Δημ. εἰλικρινῶς καὶ εὐπροσηγόρως, μετ' ἀνοικτῆ καρδιά, μετ' καλὴν εὐ- θυμον διάθεσιν.

ἄνοιχτοκαρδιά (ἡ) Δημ. ἡ διότις τοῦ ἀνοι- χτόκαρδου ἄ. καλοκαρδιά, εὐθυμος διάθεσις· ἢ εἰλικρινεῖα.

ἄνοιχτόκαρδος-η-ο Δημ. κ. ἀνοικτόκαρδος βλ. λ.

ἄνοιχτοκίτρινος-η-ο Δημ. ὁ ἔχων ὠχρόν κί- τρινον χρῶμα.

ἄνοιχτοκουταλάτος-η-ο Δημ. ὁ ἔχων εὐρείαν ὠμοπλάτην, εὐρύνωτος, ποῦ ἔχει ἀνοιχτῆς κουτά- λες : δ. τραγ. ἀντρακλας **ἄνοιχτόσπηθος** καὶ **ἄνοιχτοκουταλάτος**.

ἄνοιχτοκουταλάτος-η-ο Δημ. ὁ ἔχων εὐρὺ μέτωπον, ἀνοικτὸ κοῦτέλο· δ. τραγ. εἴταν μακροῖς, εἴταν λιγνός καὶ ἀνοικτοκουταλάτος.

ἄνοιχτόλογος-η-ο Δημ. ὁ ὁμιλῶν ἀπεριφρά- στως, εἰλικρινῶς, ἀνυστεροβούλως· 2) σινεκδ. ὁ ὁμιλῶν ἀνεμμένος, ἀσέμνωος, βωμολόχος.

ἄνοιχτομάτης (ὁ) Δημ. θηλ. -μάτια κ. -μάτιασσα, οὐδ. -μάτικο ὁ ἔχων ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ἀτε- νῆς τὸ βλέμμα· 2) μῦθ. ὁ προσεκτικός, εἴξιπνος, εὐφυής, μὴ εὐκόλως ἀπατάμενος· παροιμ. γαλί- φης πῆε καὶ σκάνφαε σ' **ἄνοιχτομάτη** πόρτα (ὑπὸ τοῦ δολιοῦ ὁ προσεκτικὸς δὲν ἐξαπατά- ται)· ἢ ὁ εὐρυτέραν, διαυγεστέραν ἔχων ἀντί- ληφιν ἢ κρίσιν : Ἰων. Δραγοῦμ. Ὁσ. Ζωντ. 26 ὁ δη- μοτικισμός δὲν εἶναι μόνο ἀσθησιμα καὶ σκάφη μερικῶν **ἄνοιχτομάτηδων**.

ἄνοιχτομάτικα ἑπίρρ. Δημ. μετὰ τὰ μάτια ἀνοι- χτά, προσεκτικῶς, εὐφυῶς.

ἄνοιχτομάτης-η-ο Δημ. κ. ἀνοιχτομάτης βλ. λ.

ἄνοιχτοματόσση (ἡ) Δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοι- χτομάτη, ἢ ἔξιπνάδα.

ἄνοιχτόμαλαξ-η-ο Δημ. ὁ ἀνοικτὸν, εὐρὺν νοῦν ἔχων· ἀντίθ. **στανόμμαλος**.

ἄνοιχτοπάτημα (τό) Δημ. κ. **ἄνοιχτοπατιά** (ἡ) τὸ ἀνοικτὸν, τὸ πλατὺ βῆμα, ὅθ. τὸ ταχὺ βῆδισμα.

ἄνοιχτοπάτης (ὁ) Δημ. θηλ. -πάτια κ. -πάτιασσα οὐδ. -πάτικο ὁ βαδίζων μετὰ ἀνοικτὰ πατήματα, βήματα, ἐπὶ προσώπων, ὅθ. ὁ ταχυπόρος.

ἄνοιχτοπέλαγος ἑπίρρ. Δημ. ἐν ἀνοικτῷ πε- λάγει, ἄ. μεσοπέλαγος, πλατυπέλαγος.

ἄνοιχτοπέλαγος (τό) Δημ. τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἢ ἀνοικτῆ θάλασσα.

ἄνοιχτοπέλαγος-η-ο Δημ. ὁ πλέων εἰς τὸ ἀ- νοικτὸν πέλαγος, ἄ. μεσοπέλαγος : **ἄνοιχτοπέλα- γο παράδερνε τὸ καρδίη**.

ἄνοιχτοπράσινος-η-ο Δημ. ὁ ἔχων ὠχρόν πρά- σινον χρῶμα.

ἄνοιχτός-ή-ό Δημ. κ. ἀνοικτός βλ. λ.

ἄνοιχτοσπίτης (ὁ) Δημ. θηλ. -ἴτρα κ. -ἴτρισσα, ἄ. ἄνοιχτόσπιτος ὁ ἔχων τὸν οἶκον τοῦ ἀνοικτὸν, προσιτόν, ὁ φιλόδεξνος, ἀντίθ. **κλειστοσπίτης**.

ἄνοιχτόσπηθος-η-ο Δημ. ὁ ἔχων, ὁ ἀσφῆνων ἀνοικτὸν, γυμνὸν τὸ στήθος· 2) ὁ ἔχων εὐρὺ στήθος, εὐρύστερνος.

ἄνοιχτόστομος-η-ο Δημ. ὁ ὁμιλῶν ἀνοικτὰ, ἀπεριφραστῶς, εἰλικρινῆς, θαρραλέος : Πλάκαμ.

Τρισ.Εὐγ.55 ἤθελε . . κι ἀνοιχτόσταμη ἀληθινή νά στέκεται.

άνοιχτοσύνη (ή) δημ. τὸ ἀνοίγμα τοῦ καιροῦ, ἡ βελτίωση τῆς καιρικῆς καταστάσεως, ἄ. ἔξοι-ξη· 2) ἡ ἰδιότητα τοῦ ἀνοικτοῦ ἀνθρώπου, ἔλευθεριότης, γενναιοδωρία.

άνοιχτοφάρης (ή) δημ. θηλ. -α οὐδ. -ικο, ἄ. ἀνοιχτόχερος ὁ μὴ φειδωλὸς, ἐλευθεριος γενναιοδωρος, ὄθεν και ὁ σπάταλος, ἄ. ἀπλοχέρης.

άνοιχτοφάρικα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ φειδοῦς, ἐλευθερίως, σπάταλα.

άνοιχτόχρῆμος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀνοικτὸν χρωματισμὸν, ἀνοικτόχρομος, ἄ. ἀνοιχτόθωμος· ἀνοιχτόχρωμες βαφές, - ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα.

άνοιχτόφυγος-η-ο δημ. ὁ καλοκάγαθος, καλόφυγος, εὐπροσήγορος, εὐθυμος, ποῦ ἔχει ἀνοιχτὴ φυχὴ, ἄ. ἀνοιχτόκαρδος.

άνοιχτο-η-ο δημ. κ. ἀνοικτωτος, κ. ἀνοιωτος κ. ἀνω- ὁ μὴ αἰσθητὸς γινόμενος, ὃν δὲν αἰσθάνεται τίς, ποῦ δὲν τὸν νοιώθουμε· Βηλαρ.57 ἀνοικτωτος θάνατος | μὴ αἰσθητὸς, ἀναισθητος θάνατος· 2) ὁ μὴ αἰσθάνομενος, ποῦ δὲ νοιώθει, ἀσυνείδητος.

άνοικτωτος-η-ο δημ. ἀνοικτωτος βλ. λ.

άνοικτωτος-η-ο δημ. ἀνοιωτος βλ. λ.

άνόικαιον Ἡσ. «ἐπερφὸν, γράφεται και ἀνώγειων».

ἀνόικαρνα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σταυρανθῶν.

ἀνοικηκόλογον Ἡσ. «ἀνοικῆ».

ἀνόικωνες ἔπιρρ. Πάπ. ἀόικως βλ. λ.

ἀνοικωχέω ἔπιρρ. ἀνακωχέω κρατὸ ὄπισω, σταματῶ, ἐμποδίζω, διακόπτω τὴν ἐνέργειαν || ὡς ναυτ. ὄρος, συστέλλω τὰ ἱστία, σταματῶ εἰς τὰ ἀνοικτὰ· Ἡρόδ.6,116 οἱ δὲ βάρβαροι τῆσι νηυσὶ ὑπερκαυρωθέντες Φαλῆρου . . ὕπερ τούτου ἀνοικωχέσαντες τὰς νέας ἀπέπλεον· || ἐπὶ ἄρμα-τος, κρατῶ αὐτὸ ὄπισω, τὸ σταματῶ· 2) ἐπὶ πολέμου, διακόπτω· Διον. Αλ.6,16 ἀνακ- πόλεμον· 3) διατηρῶ, κρατῶ· Ἡρόδ.7,86 Ἴνα ἀνοικωχέη τὸν τόνον τῶν δέλτων [ἴνα διατηρῆ τὴν ἔντασιν τῶν σχοιμῶν]· 4) ἀμτβ. ἐπὶ προσώπ., μένω, σταμα-τω· Ἡρόδ.9,13 ἀνοικωχέω (ὁ Μαρδόνιος) ἐθέλων εἰδέναι τὸ παρ' Ἀθηναίων, οὐκ ἴδεν τὴν ποιήσουσι.

ἀνοικωχῆ (ή) ἐξ ἀνασπίλας. τοῦ ἀνοχῆ | πρβλ. ὀκωχα παρακ. τοῦ ἔχω | στάσις, σταματήματα, ἀνάπαυλα· Θουκ.4,117 γενομένης ἀνοικωχῆς κακῶν· || ἐπὶ ἔλκουσ, ἀνάσχεσις τῆς ἐξαπλώσεως αὐ-τοῦ· Ἀρετ.Χρον.Γαθ.2,9 ἀνοικωχὴ νομῆς· 2) δια-κοπῆ, πρόσκακος παύσις ἐχθροπραξιῶν ἐν πολέμῳ, τὸ μτν. κ. νεώτ. ἀνακωχῆ· Θουκ.1,40 Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνοικωχῆς τῶν Ἑλληνι-κῶν· 3) νεώτ. ναυτ. ἀνακωχὴ ὁ χειρισμὸς δι' αὐτὸ τὸ πλοῖον ἀνακόπτει τὸν δρόμον του.

ἀνοικωχῆσις-ως (ή) ἐν σχολ. = σύμπτωσης.

ἀνοικθία (ή) ἴων. -ή ἐλλειψὶς δόξου, ἀβλιότης, δυστυχία, ἔνδεια· Ἡσιόδ.Εργ.317 αἰδῶς τὴν πρὸς ἀνοικθίην, θάρσος δὲ πρὸς ἄλθον.

ἀνοικθίω μ.ἐλλ. -ῖσω θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω· Ἀπολλινάρι.Ψαλμ.143,37 πάντες ἀνοικθίζουσι τόσους βεβριθῶτα λαόν.

ἀνόλιθος-ον ὁ μὴ ὄλιθος, ἀνολιθος, δυστυχῆς, ὄλιθος· Ἡρ.1,32 πολλοὶ μὲν γὰρ ἀνθρώπων ἀνόλιθοι εἰσι, Εὐρ.ἀπ.175 οὕτως ἦσαν ἐστ' ἀνόλιθος (ὁ γ. ἐστὶν ὄλιθος).

ἀνόλιθος-ον ποιητ. ἐπιθ. ἀνόλιθος βλ. λ., δυσ-τυχῆς, ἐλεινός, ὄλιθος, κακορίζικος· Χρησμ.π. Ἡρ.1,35 αὐδῆσι γὰρ ἂν ἦμασι πρῶτον ἀνά-λιθοι, Αἰοχ.Εὐμ.551 δίκαιοι ὄν οὐκ ἀνολιθοὶ ἔσται· || κ. συγκρ.· Θέογν.287 ὡς δὲ τὸ σῶσις αἰ πό-λις ἀνόλιθοτερον· 2) ἀνομολητής· Σοφ. Ἀντ.1265 ὦμοι ἐνὶ ἀνόλιθα βουλευμάτων [ἀντὶ ὦμοι ἐμὰ ἀνόλιθα βουλευμάτων]· οὐκ. «ἀνόλιθα» ἀ-νομολήτα· 3) ἀπαίθετος· οὐκ.Ατ.1156 τισαῖτ'

ἀνολιθον ἀνδρ' ἀνουθετα παρών, Εὐστ.Ἰ.1364,7 «ἀνολιθος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίθετος ἐν τῷ ἀνολιθον ἀνδρ' ἐνουθετε παρών»· σχολ.Ἰ.Ω 536 «ἀνολιθος ὁ ἀπαίθετος»· 4) ἀνόητος, μα-ρός, ἀνους· Σοφ. Ἀντ.1026 ἀνὴρ ἀδοιλος οὐδ' ἀνολιθος· 5) μτν. ὁ μὴ ἔχων ὄλθον, ἀπορος, πτωχός· Ἀρατ.1073 χείρην ἀνολιθος ἀνήρ, σχολ. «ὁ πένης και ἀνεύμων».

ἀνόλιθος-έω Πάπ. εἶμαι ἀνολιθος βλ. λ.

ἀνόλιθη (ή) νεώτ. σῶμα λευκὸν τῆς φαινολικῆς σειράς προερχόμενον ἐξ ἐπιδράσεως καυστικού καλλίου ἐπὶ τῆς ἀνηθόλης.

ἀνόλιθωρος-ον μον. ὁ μὴ ὀλιθωρός, ὁ μὴ ἀμελής.

ἀνόλιθωρως ἔπιρρ. κ. νεώτ. οὐκ ἀμελής.

ἀνόλιθ-ίδος (ή) νεώτ. ἴσολ. σύμ. ἐρηπετῶν τοῦ ὄθροισματος τῶν σαυρωθῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μεγαλοσαυρωθῶν.

ἀνόλιθάνω ὀλιθθάνω πρὸς τὰ ὄπισω, ὑπο-στρέφω, τὸ ἀμτβ. Ἐσαυγιρίζω· Καλλ.ἀπ.96 πάλιν τὸ δῶρον ἐς Ἑλλάτη ἀνόλιθησε.

ἀνόλιθεύς-έως (ὁ) νεώτ. μηχανήμα πρὸς ἄσπον βαρῶν, τρίπους ἀνυψωτήρ, ἄλιθος βαροῦλκον, βλ. ἀνελκυστήρ, ἀνυψωτήρ.

ἀνόλιθη (ή) ἡ πρὸς τὸ ἀνω ἔλιξι· Θουκ.4,112 πρὸς λίθων ἀνολικήν· || ἐπὶ βυθισθέντος πλοίου, ἀνέλκυσις· || ὅμ. ἐπὶ πλοίου, ἀνάσχεσις, πράξιμα εἰς τὴν ἔρηδον· Αἰν.Τακτ.10,12 τῷ δὲ ναυκλήρῳ [ἰδδοσθαί] τὴν ἀνολικήν και καθολικήν.

ἀνόλικητον Ἡσ. «ὕφ' οὗ τὶ ἀνέλκυται» [κωδ. ἀνόλικητον - ἀνέλκητον].

ἀνόλικτος (ὁ) μικρὸς τρίπους ἀνυψωτήρ.

ἀνόλολύξω κρούω μεγαλοφῶνας, λοχυρῶς φω-νάω· Αἰοχ. Ἀγ.587 ἀνωλόλυξα . . χαρὰς ὄσο· 2) θρηγῶ μεγαλοφῶνας· Σοφ. Ἡλ.750 στρατὸς δ' . . ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν· || μετὰ συστοιχ. αἰτ. [τῆτ μεγαλοφῶνως βοήθειαν· Εὐρ.Τρω.1000 ἡ ποίαν βοήην ἀνωλόλυξας· 3] μτβ. ἐξεγείρω διὰ βασικῶν κραυγῶν· αὐτ.Βάκχ.24 πρῶτας δὲ ὄθησας ἀνωλόλυξα.

ἀνόλοφυκτον Ἡσ. «ἀδάκρυτον» [πιθ. διορθ. ἀνόλοφυκτον].

ἀνόλοφυρομαι κ. νεώτ. ἀνοδόφυρομαι, θρηγο-λογῶ· Θουκ.8,81 τὴν ἰδίαν ξυμφορὰν . . ἀνω-λοφύρατο.

ἀνόλοφυρτον (τὸ) ἐκ διαρθ. τοῦ ἀνόλοφυκτον βλ. λ.

ἀνόλιπστα ἔπιρρ. δημ. ἀνελπιστῶς βλ. λ.

ἀνόλιπτος-η-ον δημ. ἀνελπιστος βλ. λ.

ἀνόλυμικός (ή) ὀλυμπιάς μὴ ἀναγνωρθεῖσα ὡς κανονικὴ και ἔνεκα τούτου μὴ ἀναγραφείσα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀλυμπιάδων, εἰδ. περὶ τῆς 34ης και τῆς 104ης· Παισα.6,22,3 ταύτας τὰς ὀλυμπιά-δας . . ἀνόλυμικός οἱ Ἥλιας καλοῦντας οὐ σφῆς ἐν καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων γράφουσιν.

ἀνομαί παθ. τ. τοῦ ἄνω βλ. λ.

ἀνομαλίω ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὀμαλόν, ἐξισῶ, ἄ ἀνομαλίω βλ. λ.

ἀνομαλίτης (ὁ) νεώτ. προῖον ἀλλοιώσεως τοῦ ὄρμικου λεφεροσάντου.

ἀνομάλωςις-εις (ή) ἡ ἴση διανομὴ πράγματός τι-νος· Ἀριστ.Πολ.2,12,12 ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνο-μάλωςις.

ἀνομῶται [οἱ] δημ. κ. νομῶται κ. νομῶται πε-ριληπτ. ἡ ἀριστολογία. πολλοὶ ὄμοιο ἀνθρώποι, ἴδιος ἀνδρες, τὸ νεώτ. ὄτομα· στὸ γάμο ἴτανε πολλοὶ ἀνομῶται, - ἴπρω γιὰ τὸ σκάψιμο τ' ὄμπελιου τρεῖς νομῶταισι· Ἐργάτας.]

ἀνομήρητες-αντος-εσσα-εν μτν. «ὁ πολὺ βρε-χόμενος, σχολ. «ὁ πολυμήροπος»· Νίκι. Ἀλεξ.288 ἐν βροντῆσιν ἀνομήρητενος· Ὀλύμπου.

ἀνομβρησις-ως (ἡ) μον. ὑετός, βροχή : Θεοδ. Ὑρτακ.2,429,5 ἀφρωρώχουν τοῖς νόμασι καινοτροπὴν ἀνομβρησιν.

ἀνομβρητικός-ή-ὸν μτγν. ὁ ἀναθλιζῶν, ἀναθλιών ὕδαρ : 2) κ. μτφ. ὁ ἐκπέμπων, ὁ ἐξ οὐ ἐκπορεύεται : Ἐπιφάν.1,914 ὁ πατήρ . . ἀνομβρητικός πνεύματος ἁγίου.

ἀνομβρία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις βροχῆς, αὐχμός, ἔρησαςία, ἰλη, ἀναδροχία : Ἀριστλ.Ζ1 606 Β 20, Διοδ.Σ 1,29 τῶν καρπῶν διὰ τὴν ἀνομβρίαν προσηφασισμένω.

ἀνομβρός-ον κ. νεώτ. ὁ στερούμενος ὕμβρων, ἐπὶ χωρῶν : Ἡρόδ.2,22 ἀνομβρός ἡ χώρα καὶ ἀρούσταλλος : || γεν. ὁ μὴ τροφοδοτούμενος, ἐπισχυόμενος δι' ὕμβρων : Εὐρ.Βάκχ.406 ποταμοῦ ῥοαὶ κερπίζουσιν ἀνομβροί.

ἀνομβρώ-τω ἀναθλιῶ, ἀναθλιζῶ ἀφθονον ὕδαρ, οἰνεὶ ὄμβρον : Φίλων 2,1 καθάπερ ἀπὸ τίνος πηγῆς ἀνομβροσάει : 2) μτφ. ἀπὸ ἐκχέω, παρέχω τι ἀφθόνως : ΠΔ Ἐκκλ.19,29 ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβαίς || πνευματικῶς, ψυχικῶς δροσίζω, καταρθεύω, ζωογονῶ : Εὐσεβ. Κωνστ.Ἐγκ.744,|| ὁ σωτήριος λόγος ὡσπερ ἀπὸ πηγῆς πάντας ἀνώμβρησεν.

ἀνομόμενος μτγ. (τοῦ ἀνεῖν=ἀνούειν) ἐν περιφρ. ἐπὶ χρόνου φθίνοντος : ἀνομόμενος μὴνάς, - πᾶμτφ ἔπει ἀνομόνω.

ἀνομόηλικος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὀμῆλιξ, μὴ ὄν τῆς αὐτῆς ἡλικίας : || νεώτ. εἶδ. ἀνομόηλικον ἕσασος τὸ ἐκ δένδρων διαφόρου ἡλικίας.

ἀνομόμημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνομία, πράξις ἐκνομος, ἀδικία, παράθεσις τοῦ νόμου, ἰδίως τοῦ ἠθικοῦ : Λυσ.π.Φωτ.Κεξ.143 ἀνομίαν δὲ κρατίνος . . ἀνόμημα δὲ Λυσίας, Διοδ.Σ 4,44 τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνομημάτων λαθεῖν κόλασιν, Ἀραβ. Μυθολ.2,32 ποῖος βέρβαρος ἠμῶρρεσε νὰ τελέσῃ τοιοῦτον ἀνόμημα.

ἀνομία (ἡ) || κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνυπαρξία νόμων καὶ κυριώας ἢ μὴ εφαρμογῆ ἢ ἢ παράθεσις τῶν ὑφισταμένων νόμων : Ἡρ.1,96 εὐούσης ἀνομίας πολλὰς ἀνὰ πάσαν τὴν Μῆθικην, Εὐρ.ΙΑ 1095 ἀνομία δὲ νόμων κραταί, Θουκ. 2,53 ἦρξε καὶ ἐς τὰλλα τῆ πόλει ἐπὶ πλείον ἀνομίας τὸ νόσπημα, - ἡ ἀνομία ἔφερε τὴν κοινωνικὴν ἀσυνάθεσιν : || ἡ τοῦ νόμου παραβίασις, ἢ τῶν νόμων παράθεσις : Ἰσοκρ. Ἀρχιδ.129 C εἰς πολλὰς καὶ θεινάς ἀνομίας ἐμπεπώκασιν, - ἡ ἀνομία τῆς κυβερνησεως (ἰ.δ. παρανομία) : 2) ἡ ἀνευ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου βίωσις : Σεξτ. Ἐμπ.Μαθ.33,296 βασιλεύεις παρ' αὐτοῖς τελευτήσαντος πάντε τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας ἀνομίαν ἀγειν : 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ παράνομος πράξις, τὸ ἀνόμημα (ἰδίως μον. κ. δημ. τὸ ἠθικόν τοιοῦτον, ἢ ἀμαρτία) : Ἀντιφ.125,44 τὴν ἀνομίαν τοῦ παθῆματος ἀμόνοσιν, ΠΔ Ψαλμ.50 ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίας συναλέθηθην, Δη. Ἀκριτ.2643 ὦ τῶν ἐμῶν ἀνομίων, - διέπραξεν ἀνομίαν.

ἀνομία (ἡ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων ἀσιφωνοφόρων τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἀστρεψιδῶν.

ἀνομιλήτος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὀμίλιον, μὴ συναναστρεφόμενος, ἐπικοινωνῶν μετ' ἄλλων : Πλάτ.Νόμοι1,2,951 Α πόλις ἀνομιλήτος : 2) μετὰ γεν. ἡ δοτ. ἀμοιρος, ἀμέτοχος, ἀδόσις : Πλάτ.Ἐπιστ.332 C ἀνομιλήτω μὲν παιδείας, ἀνομιλήτω δὲ συνουσιῶν τῶν προσκοουσῶν, Γαλ. 15,159 ἀνομ- τοῖς ἔργοις τῆς τέχνης : 3) ἀκοινωνήτος, ἀμόρφωτος, ἀξέστος : Λουκ.Μισθ.Συν.14 εὐκ ἀνομιλήτος οἰκίτης : || κ. τὸ οὐδ. ὄξ οὐσα : Πλάτ.Ἀλλ.Κοριολ.4 τὸ ἀνομιλήτω τῶν τρόπων : 4) δημ. ὁ ἀποφεύγων τὰ ὀμίλια, ἄ. λογιμιλήτος.

ἀνομιλήτως ἐπίφρ. μον. ἀνευ ὀμιλίας, ἀκοινωνητικῶς, **ἀνομομοποίηται** ἐπίφρ. δημ. ἀνευ νομιμοποιήσεως,

ἀνομιμοποίητος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νομιμοποιηθείς, μὴ ἀναγνωρισθείς νομίμως, **ἀνομιμοποίητος** ἐπίφρ. νεώτ. ἀνευ νομιμοποιήσεως.

ἀνόμιμος-ον κ. μον. ὁ μὴ νόμιμος, ἀνομος : Πλάτ.Μεν.314 D αὶ δὲ νόμιμοι ἀνομίμιοι (ἰδ. γρ. ἀνομοί), ἴωσ. Ὑμνογρ.1000 ἀνομίμω νόμω θνήσκεις μόνη ἀγνή.

ἀναμομοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ γενόμενος νόμισμα, ἐπὶ μετᾶλλων, ἰδίως τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.

ἀνόμιστος-(η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσυνήθης, ὁ ἀπίστευτος : Χρησμ. π. Φλέγ. Θάμω.10 : 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νομιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνατόμενος νὰ νομισθῇ, ὁ μὴ ἀλληθοφανής : ἀνόμιστος ὑπόθεσις, - ἐκδοχή, - ἀνόμιστη διήγησι.

ἀνομίτης (ὁ) ὄρυκτ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ βροπίτου.

ἀνόμηλος-ον ὁ ἀνευ οὐίχλης : Ἀριστλ.Κόσ 394 Α 23 ἀνόμηλος ἄθρ.

ἀνόμματος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ὀμμάτων, τυφλός : || ὁ μὴ ποῖων χρήσιν τῶν ὀμμάτων, τῶν ὀφθαλμῶν, περὶ κοιμωμένου : Σοφ.Φ.857 ἄνηρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀργαγᾶν,βλ. ἀόμματος : 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὀμοιογενείας τῶν κολυθιδῶν.

ἀνόμνυμι μον. πάλιν ὀμνύω : Θεοδ. Προδρ.Ροδ.117. **ἀνομόβρωτον** (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροισματος τῶν βρώτων διάμεσος τύπος μεταξὺ βρώων καὶ ὀπνιδῶν.

ἀνομογένεια (ἡ) μτγν. ἡ διαφορά τοῦ γένους, **ἀνομογενής**-οὐς-ές μτγν. ὁ μὴ ὀμογενής, ὁ διάφορος τὸ γένος ἄ. ἀνομοιογενής βλ.λ.

ἀνομοδόντια (τὰ) νεώτ. παλαισζ. ἀθροισμα κερσοβίων ζῶων ἐκ τῶν θηριομόρφων φωτοφαγῶν ἔρπετων, τῶν τέλους τοῦ παλαιozoϊκοῦ αἰῶνος, ἐξάφωσισθέντων κατὰ τὸν μεσοζωϊκὸν αἰῶνα.

ἀνομόδους-οντος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος βρυοφύτων, ἀναπτυσσασμένων ἐπὶ δένδρων καὶ πετρῶν.

ἀνομοειδής-οὐς-ές μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὀμοιος πρὸς ἄλλον κατὰ τὸ εἶδος, ὁ διαφόρου πρὸς ἄλλον μορφῆς ἢ συστάσεως : Ἰαμβλ.Μυστ.33, - ἀνομοειδῆς τῷ Πατρὶ, - ἀνομοειδῆ περιχόμενα, - ἀνομοειδεῖς ἐπιχειρήσεις : || νεώτ. κ. ἐν τῷ συνδῶμ αὐτοῦ ἴησι κατὰ τὴν σύστασίν του μὴ ἀποτελοῦμενος ἐξ ὀμοίων στοιχείων ἢ εἰδῶν.

ἀνομοειθῶς ἐπίφρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοειδῆ βλ.λ.

ἀνομόζηλος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων ὄν ἄλλος τις ζῆλον, ὁ μὴ ζῆλῶν τὸ αὐτό : Σεξτ. Ἐμπ.Μαθ.1,56,382 ὁ ἀνομόζηλος τὸν ἐπαρόζηλον κρίνει.

ἀνομοθέτητα ἐπίφρ. δημ. ἀνομοθετήτως βλ. λ.

ἀνομοθέτης-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νόμω θεθείς, μὴ νομοθετημένος, ὁ μὴ εἰς νόμους ἢ διὰ νόμων ὠρισμένος, διατεταγμένος : Ἀριστλ. Πολιτ.1269 Β 19 ἐν δασαίς πολιτείας φαύλους ἔχει τὰ περὶ τὰς γυναικῶν, τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομιζειν ἀνομοθέτητον, - τὰ τῆς κοινωνικῆς προνοίας εἶναι παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ πλείστον ἀνομοθέτητα : || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην νομοθεσίας, ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ νόμου, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ τὴν νομιμότητα ἔχων : Διον. Ἄλ.7,41 ἀγραρῶν καὶ ἀνομοθέτητον φύσεως δικαίων, - δικαιοματῶνα ἀνομοθέτητα : 2) ὁ μὴ ὑπεῖκων, μὴ προσαρμολόμενος εἰς τὰ νενομοθετημένα : Ἀθῆν.1,12,542 Δ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσοῦς . . ἀνομοθέτητον αὐατῶ τὸν βίον κατασκεύαζεν : || ὄθ. ὁ ἀρρυθμιτός : Βασ.3,32 Δ ἀνομοθέτητος, ἀτακτος, ἀόριστος αὐτῶν ἡ ζωῆ.

ἀνομοθετήτως ἐπίφρ. νεώτ. ἀνευ νομοθετήσεως, χωρὶς νὰ ἔχη τεθῆ νόμος : προστασία τῶν ἀπόρων δὲν δύνανται νὰ υπᾶρξῃ ἀνομοθετήτως,

ἀνομόθηκα (τά) νεώτ. βοτον. γένος καλλωπι-
στικῶν φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἱριδοειδῶν.

ἀνόμοια ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ὁμοιότητος.

ἀνομοιαλήθης-ους-ες νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιάζων,
ὁ μὴ φαινόμενος ἀληθῆς, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐνδό-
μιον ἀληθείας : διήγησις ἀνομοιαλήθης.

ἀνομοιοθαρήσ-ους-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὁ-
μοιον, ἴσον πρὸς ἄλλον βάρος : Ἀριστλ. Οὐρ. I, 6, 8.

ἀνομοιογένεια (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνο-
μοιογενοῦς βλ. λ.

ἀνομοιογενής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ διαφο-
ρῶν γένους ὢν, ὁ κατὰ τὸ γένος διαφόρος ἄλλου :

Σεξτ. Ἐμπ. Πυρρ. I, 42 ἀνομοιογενεῖς σχηματισμοί
|| νεώτ. κ. ὁ ἐξ ἀνομοίων στοιχείων, μερῶν ἀσπα-
ρτήζοντος : ἀνομοιογενῆς κοινωνία, - ἀνομοιο-
γενῆς σύστασις τοῦ δαδάφους.

ἀνομοιογενῶς ἐπίρρ. σχολ. κ. νεώτ. κατὰ
τρόπον ἀνομοιογενῆ βλ. λ.

ἀνομοιογένιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνο-
μοίους γνάμιας.

ἀνομοιοεἰδία (ή) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνο-
μοιοεἰδοῦς βλ. λ.

ἀνομοιοεἰδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἀνόμοιος κατὰ
τὸ εἶδος, ὁ ἕτεροεἰδής, ἄ. ἀνομοιεἰδής : Ἀριστλ.
Ἠθικ. I, 63 B 35 ἐν πάσαις δὲ ταῖς ἀνομοιοεἰδέσι
φιλίας τὸ ἀνάλογον ἰσάει καὶ σφάζει τὴν φι-
λιαν, - ἀνομοιοεἰδὲς συναλον.

ἀνομοιοκατάληκτος ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ὁμοι-
οκαταλήξεως βλ. λ.

ἀνομοιοκατάληκτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ.
δημ. ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν καταλήξιν ἐν σχέσει
πρὸς ἄλλον, αὐχὶ ὁμοιοτέλετος : στιχοὶ ἀνομοι-
οκατάληκτοι.

ἀνομοιοκαταλήκτως (ή) νεώτ. ἀνευ ὁμοι-
οκαταλήξεως, ρίμας βλ. λ.

ἀνομοιοκαταληξία (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλει-
ψις ὁμοιοκαταλήξεως, ρίμας βλ. λ.

ἀνομοιοκερα (τά) νεώτ. ζωολ. μικροὶ κἀνθα-
ροι μὲ μακρὰς κερασίας, ζῶντες ἐπὶ τῶν ἀνθέων.

ἀνομοιομέρεια (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνο-
μοιομεροῦς βλ. λ.

ἀνομοιομερής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ συγκεῖμενος
ἐξ ἀνομοίων μερῶν, ὁ οὐχὶ ὁμοιομερής : Ἀριστλ.
Ζ' 486 A 7 || κ. ἐν τῇ μετρικῇ : Ἡφαιστ. Ποιημ. 4

ἀνομοιομερῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνομοιομερῆ, ἀνευ ὁμοιομερείας.

ἀνομοιομορφία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνο-
μοιομόρφου, ἔλλειψις ὁμοιομορφίας.

ἀνομοιομόρφος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὢν ὁμοιομορ-
φός πρὸς ἄλλον, ὁ διαφέρων κατὰ τὴν μορφήν
ἢ τὸ σχῆμα : ἀνομοιομόρφος σταλαί || ὁ μὴ
συγκεῖμενος ἐξ ὁμοιομόρφων πρὸς ἄλληλα μερῶν :

ἀνομοιομόρφος οἰκοδομή 2) ὁ μὴ ἔχων πάν-
τοτε τὴν αὐτὴν μορφήν, ὁ ἐκαστοῦ παραλάσ-
σαν : ἀνομοιομόρφος κίνησις, - ρυθμός.

ἀνομοιομόρφως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνομοιομόρφου βλ. λ., ἀνευ ὁμοιομορφίας.

ἀνομοιοομοιοσαστής (ὶ) ἐκκλ. ἐπὶ αἰρετικῶν,
ὁ ἰσχυρίζομενος τὸν Ἰῶν ἀνομοιοομοίον τῷ Πατρὶ.

ἀνομοιοομοίος-ον μτγν. κ. ἀνομοιομοίος βλ. λ.

ἀνομοιομοιός-ον μτγν. ὁ προξενῶν ἀνομοιοσύνην.

ἀνομοιοπότης-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνο-
μοίους πτώσεις || νεώτ. γραμμ. ὁ μὴ ὁμοιος
πρὸς ἄλλον κατὰ τὴν πᾶσιν : ἀνομοιοπότης

προσδιορισμὸς ἢ συντακτικὴ περιπτώσις καθ' ἣν
ὁ προσδιορισμὸς ἢ τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρε-
ται κατὰ πᾶσιν διαφόρων τῆς τοῦ προσδιορι-
ζομένου, οἷον τὸ π. Ἀθην. 568 A ἐν τῷ ἐπιγραφω-
μένῳ δράματι Ἰασοτάσιον 2).

ἀνομοιοπότητως ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρό-
πον ἀνομοιοπότητων.

ἀνόμοιος [-α]-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὁμοιος,
διαφόρος, ἄνομος, ὁμοιοστος : Πίνδ. Ν. 8, 28 ἀνό-
μοια ἔλακε, Ἀριστλ. Πολιτ. I, 27 A 5 ἐξ ἀνομοίων

ἡ πόλις [ἐκ διαφόρων στοιχείων], - ἀνόμοια
πράγματα || τὸ οὐδ. ὡς οὐσι. ἡ ἀνομοιότης :

Πλάτ. Συμπ. 186 B τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίον ἐπι-
θυμεῖ 2) μτγν. ἐκκλ. ἀνόμοιοι (οἱ) αἰρετικοὶ κη-
ρῶντες τὰς υἰὸν ἀνόμοιον πρὸς τὸν πατέρα :

Ἐπιφάν. I, 8 Ἀστιανοὶ αἱ καὶ Ἀνόμοιοι, οἱς συνά-
πτεται Εὐνόμοιος, μᾶλλον δὲ Ἄνομος.

ἀνομοιοστρεφός-ον νεώτ. ὁ οὐχὶ ταυτῶσμος
πρὸς ἄλλον, ὁ ἑπὶ ἄλλο ὄλοο τι 2) ὁ ἔχων ἀνό-
μοιον σῆμα, οἷον ἐπὶ ἐμπορικ. σίκων, συλλόγων κττ.

ἀνομοιοστρεφός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ συκεῖ-
μενος ἐξ ἀνομοίων στρεφῶν, οἷον ἐπὶ ποιήματος :

Ἡφαιστ. Ποιημ. 5, 3 2) νεώτ. ὁ περιστρεφόμενος
ἀνομοιομόρφως, οἷον ἐπὶ μηχανῆς.

ἀνομοιοστρεφώς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνομοιοστρεφῶν, κατ' ἀνομοίους στρεφάς.

ἀνομοιοσύλλαβος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιοσύλ-
λαβος, μὴ ἰσοσύλλαβος.

ἀνομοιοσχημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνό-
μοιον διαφόρον σχῆμα πρὸς ἄλλον || νεώτ. ὁ
μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα καθ' ὄλοο τὰ μέρη αὐτοῦ :

ἀνομοιοσχημος ἐπιφάνεια.

ἀνομοιοσχημῶν-ωνος-ον μτγν. ὁ ἀνομοιοσχημος
βλ. λ. : Γαλ. I, 8, 774 L ἀνομοιοσχημῶνα τὴν ἐπιβολήν.

ἀνομοιοσχημώς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνομοιοσχημῶν βλ. λ., ἀνομοιομόρφως.

ἀνομοιοτέλειτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιοτέλει-
τος, ἀνομοιοκατάληκτος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσι.

ἀνομοιοτέλειτώς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ὁμοιοκα-
ταλήξεως.

ἀνομοιότης-ητος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις ὁμοι-
ότητος, διαφόροτης, ἀνόστης : Πλάτ. Πολιτ. 294 B

ἀνομοιότητες τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων.

ἀνομοιοτρόπος-ον μον. ὁ μὴ ὁμοιοτρόπος :
Εὐστρ. ἐν ΑΠ 52, 17 ἀν- πρῆτασις.

ἀνομοιοτύσιος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀνομοίαν πρὸς
ἄλλον οὐσίαν : Ἀθαν. I, 7, 63 E τὰ τοῦ πατρὸς ἴδια
ματφερόντες ἐπὶ τὸ ἀνομοιοτύσιον.

ἀνομοιοφύλαξ-ον μτγν. ὁ διαφύρουσ φύλου ὢν.

ἀνομοιοχρόνος-ον μον. ὁ μὴ ὁμοιόχρονος, ὁ
ἔχων διαφόρον χρόνον ἤτοι ποσότητα πρὸς ἄλ-
λον, οἷον ἐν τῇ μετρικῇ : Εὐστ. Ἠλ. I, 3, 7 ἀνομοι-
όχρονον ἔχει τὴν παραληγουσὴ τὴν λήγουσιν.

ἀνομοιοχρῶσις-ουσι μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὁμοι-
όχρους ὁ ἔχων διαφόρον πρὸς ἄλλον χρώμα.

ἀνομοιοχρῶσις-ον νεώτ. ὁ ἀνομοιοχρῶσις βλ. λ.

ἀνομοιοῖ-ῶν {ἀνόμοιος} κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν
ἀνόμοιον, διαφόρον πρὸς ἄλλο : Πλάτ. Πολ. 7, 546 B

τέτταρας . . ὄρους λαβοῦσι καὶ ὁμοιοῦντων τε καὶ
ἀνομοιοῦντων || παθ. -ομαι εἶμαι ἢ γίνομαι
ἀνόμοιος : Πλάτ. Παρμ. 156 B ἀνομοιόν γε καὶ ὁ-
μοιον ὅταν γίνηται, ὁμοιοῦσθαί τε καὶ ἀνο-
μοιοῦσθαι 2) | ὀνάϊ | πάπ. ἐκ νέου ὁμοιωθῆναι.

ἀνομοιοθῆσ-ους-ες μτγν. ὁ ἀνόμοιος : Πρόκλ.
Στοιχ. Θεολ. 203.

ἀνομοιόων νεώτ. κ. δημ. ποιούμεαι τι ὁμοιον
πρὸς ἄλλο.

ἀνομοιῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ ὁμοίως, δια-
φόρως : Θουκ. I, 84 λόγῳ καλῶς μεμφομένοι ἀνο-
μοίως ἄργῳ ἀπεζημένοι.

ἀνομοιῶσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἀνομοιότης :
Πλάτ. Θεαιτ. 166 B ἀν παρ ἀνομοιῶσις γίνηται ||
νεώτ. γλωσσολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἀντὶ δύο
ὁμοίων ἐν τῇ αὐτῇ λέξει φθόγγων ἐκφανοῦμεν μῶ-
νον τὸν ἔτερον ἢ τὸν ἀνεκφενοῦμεν ἔτερον φθόγγον
συγγενῆ, εἶπε διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἔτερου ἐκ
τῶν φθόγγων | οἷον ταῖς μάρτυρας - μάρτυρι, φλαυ-
λος - φαύλος | εἶπε διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως
(οἷον βλασφημῶ - βλαστημῶ, γλῆγορα - γλῆγορα)

εἶτε διὰ τῆς κατ' ἀναλογία ἀνομοιώσεως ἰδίως προκειμένου περὶ καταλλήλων ἴσων χρυσοῦσιον - χρυσάφιον, ξυρόφιον - ξυράφιον).

ἀνομοιωτικός -ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνομοίωσιν βλ.λ.: ἀνομοιωτικός σχηματισμός || ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνομοίωσιν.

ἀνομοιωτικός ἔπιρρ. κατ' ἀνομοίωσιν βλ. λ. **ἀνομοιωτικός** -ον νεώτ. ὁ μὴ βριαμθεὶς πρὸς τινα: 2) ὁ μὴ ὑποστάς ἀνομοίωσιν βλ. λ. ἐπι φθόγγων.

ἀνομοιότητα [τὸ] κ. νεώτ. συμφωνία, ὁμολογία || ἐπιταγή πληρωθῆς: Ἐπιγρ. Ἑλληνιστάμιας παρεδόθη . . ἀνομοιότητα.

ἀνομοιότητα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνομολόγητον βλ. λ.

ἀνομολόγητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δευτέρου ὁμολογούμενος ἢ συμφωνουόμενος, AB « ἀνομολόγητα, ὅταν ἀναεώση τις τὴν ὁμολογίαν », αὐτ. « ἀνομολόγητα τὸ ἐπ' ἀρχυρίῳ ἐκ δευτέρου συνθήκας ποιεῖσθαι . . » 2) ἀσύμφωνος, ἀσυμφωνίας: Πτολ. Τετράβ. 49 τὸ ἀνομολόγητον ἢ ἄσυμφωνία! 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὁμολογούμενος ἢ ὁμολογηθεὶς: ἐνοχὴ ἀνομολόγητος 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυναμένος νὰ ὁμολογηθῆ, ὁδ. ὁ ἐπιφογός, αἰσχρός: ἀνομολόγητοι πράξεις, - σχέσεις, - ἀνεργεῖς 5) δημ. ἀπερίγραπτος, ἀνεκφραστός, ἀνεκδήγητος: ἀνομολόγητα μαρτύρια.

ἀνομολόγητος ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομολόγητον.

ἀνομολογία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ὁμολογία, συγκατάθεσις, Ἦσ. « ἀνομολογίαί αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις . . » 2) ἀσυμφωνία, ἀντιφάσις: Στράβ. 2,98 αὕτη οὖν ἡ ἀνομολογία φανερά 3) νεώτ. ἢ ἐκ νέου ὁμολογία, ἢ ἀναγνώρισις.

ἀνομολογός μτγν. ὁ μὴ ἐτέρω ὁμολογούμενος, ἀσύμφωνος: Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. B, 331 διὰ τὸ ἐκεῖνα εἶναι φευδῆ καὶ ἀνομολογία.

ἀνομολογούμενος ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. οὐχὶ ὁμολογούμενως, ἀνευ ἐπιδοκιμασίας, ἀπαραδέκτως: Γαλ. 5,470 2) νεώτ. κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἀναγνώρισιν.

ἀνομολογῶ-έω κ. δημ. κ. νεώτ. [συν]θέσθ. παρ' ἀρχ. μέσ. ἀνομολογοῦμαι] ἀποθ. συμφωνῶ περὶ τίνος πράγματος, συμφωνοῦμαι: Πλάτ. Πολ. 442 B εἰ δέ τις ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περὶ τὸ ἐκεῖνος τῆς πόλεως || μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. κ. μέσ. ὁμολογῶ τι ἀπεριφράστως, παραδέχομαι τι: Πλούτ. Ἠθ. 1070 D τοῖς τέλος ἡγομύνεις τὴν ἐπιστήμην ἀνομολογεῖ, Μουσ. π. Στοβ. 3,444 ὡσπερ . . καὶ ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἀνομολογήσατο, - ἀνομολόγησος τὸ σφάλμα του || κ. παθ.: Δημ. 254 ἀνομολόγημαι . . τὰ ἄριστα πράττειν [πάντες ὁμολογοῦσαι περὶ ἑμοῦ ὅτι . .] - ὑπὸ πάντων ἀνομολογεῖται 2) λαμβάνω, ἀποσιπῶ ὁμολογῶν, συναινέσιν παρὰ τίνος: Πλάτ. Συμπ. 119 B ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἦλη λέγω 3) ἀνακεφαλαῖω, συγκεφαλαῖω τὰ προλεχθέντα: Πλάτ. Συμπ. 200 B ἰθὺ δὴ ἀνομολογησάμεθα τὰ εἰρηνοῦσα 4) πληρῶνα χρήματα διὰ σημειώσεως ἰδιοχείρου ἢ ἐπιταγῆς ἢ ὁμολογίας: Ἐπιγρ. Φάτ. 144,22 « ἀνομολογήσασθαι: διομολογήσασθαι ἀργύριον ἢ τι τοιοῦτον Λυσίας » 5) ἡ μτχ. ἀνομολογούμενος ἀσύμφωνος, ἀντιφατικός, ἀπόδιον πρὸς τι, ἀνομολογός: Πλάτ. Γοργ. 495 A ἵνα μὴ ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος, Θεοφρ. Φιλ. B, 415 ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα 6) ἡ μτχ. -μένος ὁ μὴ ὁμολογηθεὶς, ὁ μὴ γνώμενος παραδεκτός: Ἀριστ. Πητ. 2,22,15 εἰς ἀνομολογούμενων συνάγειν, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5,664 ταῖς τῶν πολλῶν ἔπεισται γνώμαις ἀκριτοῖς καὶ ἀνομολογούμεναις 7) νεώτ. ἀνομολογούμενος ὁ πλήρως ἢ γενικῶς ὁμολογούμενος.

ἀνομολόγως ἔπιρρ. μτγν. ἀνευ ὁμολογίας, ἀσυμ-

φώνως: Πορφύρ. Ἐγκρ. 2,40 πᾶσι τοῖς οὕτως ἀνομολόγως καὶ ἀκαταλλήλως γινόμενοις **ἀνομοκίβισται** [ἡ] νεώτ. ἔλλειψις νομομαθείας, ἢ περὶ τοὺς νόμους ἀμάθεια.

ἀνομοσοῦσιος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ μὴ ὁμοσοῦσιος πρὸς ἄλλον: Ἐπιφάν. 1,222 B.

ἀνομοργνυμι σφογγίζω, προστριβῶ || κ. μέσ. προστριβομαι, ὁδ. φθειρομαι, μολῶνομαι: Πλούτ. Κικ. 32 ἀνομορξασθαι τὰ τῶν πολλῶν πάθη [μολυθῆναι, ὁ. γρ. ἐνομορξασθαι].

ἀνομοξ (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τὸν νόμον ὢν ἢ γινόμενος, ὁδ. κ. ὁ παρὰ τὸ δικαίον, ὁ ἀνόσιος: Ἠρ. 1,162 τὸν . . Ἀστυάνης ἀνόμω τραπέζῃ εἰδοσις [τοῦ παρεβένου ἀνόσιον γεῦμα], - Αἰσχ. Ἀγ. 151 θυσίαν ἑτέραν ἀνομόν τιν', - ἀνόμος σχέσις, - ἀνομη συμφωνία, - συσεννόση 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ νόμον διεπόμενος, ὁ ἀνευ νόμου ὢν: Πλάτ. Πολιτ. 302 E ἀνόμος μοναρχία, - ἀνόμος ἐπιστασιακὴ περίοδος || ὁ εἰς τοὺς νόμους πρὸς ἡμίκαν: Σοφ. Τραχ. 1096 στρατὸν . . ὕβριστὴν ἀνομον, ὑπέροχον βίαν 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπ., ὁ μὴ κατὰ νόμον, συνεχῶς κ. ὁ μὴ κατὰ τὸ δικαίον ζῶν ἢ ἐνεργῶν, ὁ τοὺς νόμους παραβιάων, παραβιάζων, καταπατῶν, παράνομος, ἀδικός: Πλάτ. Νομ. 7,823 E θηρευτάς ὤμοις καὶ ἀνόμοις, Ἐκκλ. Ὤδῃ ἀνόμοις κριταῖς σὲ τὸν δικαίον κριτὴν παραδίδωμι || κ. παραθετ. Σταυροθεοτ. Μηνι 10,15 ὁ τῶν Ἑβραίων ἀνομώτατος δῆμος || ὁδ. ἐκκλ. κ. δημ. ὁ φαλός, ὁ μιαρός, ὁ βδελυρός: Ἐκκλ. Ὤδῃ μαθητοῦ ἀνόμου τὴν προδοσίαν, ὁ τραγ. μῶρῃ σκύλα, μῶρῃ ἀνομη, μῶρῃ μαγαρισμένῃ || ἐπὶ πραγμ., ὁ κατὰ παρανομίαν, ὁ οὐχὶ κατὰ τὸ δικαίον, ὁ διὰ παραβιάσεως τοῦ δικαίου βλαβερός, ὁ ἐγκληματικός: Εὐρ. ΙΑ 399 ἀνομα θρώνατα κοῦ δικαία παιδᾶς, Θουκ. 3,67 ἡμίον ἀνομα παθοῖσιν 4) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὸν νόμον ἀντιθετός, πρὸς τὴν ἐνομίαν τοῦ δικαίου ἀντικείμενος: ἀνομα προνομία, - ἀνομοὶ δυνασταὶ τάσεις 5) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἢ ἀνομία βλ.λ., ἢ παρανομία: Ξεν. ΚΠ 1,3,17 τὸ μὲν νόμιμον δικαίον εἶναι, τὸ δὲ ἀνομιον βίαιον 6) δημ. εἰδ. ἐπὶ τέκνων, ὁ ἐκ παρανομου συμβιωσέως νόθος 7) ὁ παρὰ τοὺς μουσικοὺς νόμους, ὁ μὴ μελωδικός, Αἰσχ. Ἀγ. 1141 θροεῖς νόμον ἀνομον.

ἀνομόσημος-ον Πάπ. ὁ ἀντιθέτου σημασίας, ὁ ἀντιθέτως λεχθεὶς: Πάπ. Πάπιστος δόντος ἀνομόσημον ἴδρονι.

ἀνομοταγῆς-οὺς-ές μτγν. ὁ διαφόρου τάξεως, ὁ εἰς διάφορον τάξιν ἀνήκων: Δαμάσκ. Αρχ. 119 2) ὁ μὴ νομοταγῆς.

ἀνομόθυλος-ον σχολ. ὁ ὢν διαφόρου ὕλης, ὁ ἀδιαφορὸς τὴν οὐσίαν.

ἀνομούρα [τὰ] νεώτ. ζωολ. τὰς δεκαπῶδον μολακοστράκων, ἐν οἷς καὶ οἱ παγουρίδα βλ. λ.

ἀνομόφυλος-ον μων. ὁ ἀνήκων εἰς διάφορον φύλον ἢ γένος: Κ Μανασσ. 1.60 ἄρως . . βέλος ἀνομύφισι καὶ τοῖς ἀνομοφύλοις.

ἀνομυρία [ἡ] δημ. ἀνομυρία βλ. λ.

ἀνομυφάλα [ἡ] νεώτ. λατρ. ἔλλειψις ὀμφαλοῦ, ἢ ἰδιότης τῶ ἀνομυφάλου.

ἀνομυφάλο-ον νεώτ. λατρ. ὁ ἐστερημένος ὀμφαλοῦ. **ἀνομύ**-έω κ. νεώτ. παραβιάων τοὺς νόμους, πρῶτῳ τι παρὰ τὸν νόμον, εἰμᾶ ἀνομος, παρανομός: Ἠρ. 1,144 τοὺς περὶ τὸ ἱρὸν ἀνομήσαστας Σουῖθ. « ἀνομήτω: παρανομήτω ».

ἀνομῆνως δημ. ὀμύτω, κόμνω ὄρκον.

ἀνόμως ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομον βλ. λ.

ἀνόμια [ἡ] ὁ. ἀνώμια βλ. λ.

ἀνομόδικος Ἦσ. « ἀνώμην ».

ἀνομοειδιστος-ον μων. κ. νεώτ. ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἀνειδίσῃ, ἀφογός 2) νεώτ. κ. μὴ ἀνειδισθεὶς,

άνωνυμίστως έπιρρ. μου. κ. νεώτ. κατά τρόπον άνωνυμίστου βλ.λ.

άνονειρευσις έπιρρ. δημ. άνευ άνειρων // μτφ. άπροσοκήτως, άνελπίστως, χωρίς να έχη τις άνειρευθής, ήτοι έλλοισι ή ύποπιευθί το πράγμα.

άνονειρευτος (-η-οϋ) νεώτ. κ. δημ. ό μη έχων άνειρα : ύπνος άνονειρευτος 2) μτφ. ό όν δέν άνειρευθή τις, δέν έφαντάσθη, δέν ήλιγξε άνονειρευτη εύτυχία.

άνονειρος (-η-οϋ) νεώτ. κ. δημ. ό άνευ άνειρων, ά. άνονειρευτος βλ. λ.

άνονή ή) νεώτ. βοταν. φυτόν θαμνώδες της οικογ. των άνωκωδών, οϋ έτιδη τινά παράγουσι καρπούς βρωσίμους, δημ. όνομάξ. καψάκι.

άνονήτος-ον δωρ. -ατος άνωφελής : Σόφ. ΑΙ.758 περισά κόνυματα σώματα·αϋτ.1272 ώ πολλά λέξας άρτι κόνυνητ' έπη, Κερκιδ.4.4 άργυρον εις άνόνητα βρόντα : // τó οϋδ. πληθ. άνόνητα ώς έπιρρ. ματαίως : Πλάτ. Πολιτ.6.486 άνόνητα πονεΐν 2) ένεργ. μετά γεν. άνόνητα των αγαθών (μή ώφελουόμενος έκ των αγαθών).

άνονήτως έπιρρ. μτγν. κ. μου. άνωφελώς.

άνονίδα ή) δημ. κ. άνωνίδα βλ.λ.

άνονήμαστος έσφ. γρ. του άνωνήματος.

άνονώδη ή) νεώτ. βοταν. κ. άνωνώδη βλ.λ.

άνοξαίμια ή) νεώτ. Ιατρ. κ. άνοξαίμια κ. άνοξυγοναίμια ή) ή έλάττωσις της έν τώ αίματι ποσότητος του όξυγόνου κατά την διαμονήν έν ήραιαμένη άτμοσφαιρά, ολον εις μεγάλη ύψη, και τά έντεϋθεν νοσηρά φαινόμενα.

άνοξειδωτος-ον νεώτ. ό μη όξειδωθείς, ό μη ύποστās όξειδωσιν, έπι μετάλλων.

άνοξαίμια ή) νεώτ. Ιατρ. κ. άνοξαίμια βλ.λ.

άνοξυγοναίμια ή) νεώτ. Ιατρ. κ. άνοξαίμια βλ.λ.

άνόξυντος-ον μου. κ. νεώτ. γραμμ. ό μη έχων όξεία, μη όξυνόμενος : Εϋστ.930,57, - άνόξυνται λέξεις.

άνοσος ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών της οικογεν. των λαριδών ά. θαλάσσιοι χελιδόνες.

άνοπαια έπιρρ. κ. άνοπαια κατά τον πρόσ τον φεγγίτην, τό όπαιον, χώρον : Σχολ.Εϋστ. εδιά της όπαιας κεραμίδος ή την κάπνην έχει 3) // δ.έρμ. σολ. « πόρρω της όφσεως » αοράτως άφανώδης : Όδ.Α.320 όρνις δ'ώδς άνόπαια δειπάτω 2) παρ' Αριστοτάρχ. άνόπαια ή πανόπαια είδος αίετου 3) κατά δ. γρ. άν' άπατα = ανά όπην.

άνόπιν έπιρρ. μτγν. κ. μου. άνώτερω : Εϋστ. Ιλ.1031 έν τή άνόπιν έκταθείση παραβολή, Ησ. « εις τούπίσι ».

άνοπλιστής (ό) νεώτ. ζωολ. κ. άνόπλιστος (ό) έντομα κολεόβητερα της οικογεν. των κεραμβυκιδών.

άνοπλοήτριον (τό) νεώτ. παλαιώτ. τό άρχαίοτατον θηλαστικόν άρτιοόδικτυλον έκ του άβρόσιματος των θουσεληνόδοντων μηρυκαστικών, ζήσαν κατά την άνω ήώκαπνον και την όλιγόκαινον έποχην έν Ευρώπη.

άνοπλοκεφαλίδια (οί) νεώτ. ζωολ. είδος σκωλήκων της οικογενείας των ταινιοαδών ζώντων παρασιπικώς έντός του έντερικου σωλήνος των μηρυκαστικών ζώων.

άνοπλοκέφαλος (ό,ή) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων της οικογενείας των άνοπλοκεφαλιδών ζώντων παρασιπικώς έν τώ σώματι-του ήππου, του όνου και του ήμίονου.

άνοπλος (-η-οϋ) κ. νεώτ. κ. δημ. ό άγευ του όπλου, δηλ. της μεγάλης άσπιδος' έπί των Περσών οίπινες έφερον μόνον γέγρα : Ηρόδ.9,62 άνοπλοι δά πάντες και πρόσ άναπιστήμονες 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη όπλισμένος, ό άοπλος // οϋδ. τό άνοπλον, άντιθέτως προς τό όπλιπικόν, έπί πολιτών άνόπλων 3) έπί πλοίου, τό χωρίς εξάρτια' πρδλ. άοπλος.

άνόπλουρα (τά) νεώτ. ζωολ. όμοιογένεια άτόμων ήμπτέρων έκ των μαλλοφόρων βλ. λ.

άνόπλητος-ως (ή) νεώτ. ή έκ νέου άποπλητός // μεταλλουργ. θερμική κατεργασία των μετάλλων προς άποκατάστασιν των φυσικών ιδιοτήτων, άτινες ήλλοιώθησαν συνεπεία μηχανικών ή θερμικών κατεργασιών.

άνοπλος-ον κ. νεώτ. Σουιδ. «άθέατος» 2) νεώτ. ό μη έφθεεί, άφητος, άπίεσις, έπί ειδών κεραμικών : άνοπτοι πλίνθοι | πλήρες 1.

άνοπτό νεώτ. όπτώ πάλιν, ξαναφήνω.

άνορ Ησ. « νούς, λέξις Σκυθική ».

άνόρατος-ον ό μη όρατός, μη θεατός, συνήθ. άόρατος βλ. λ. : Πλάτ.Τιμ.51 Α.

άνοργάζε άναζυμώνω, μολάσσω, πλάσσω : Ήνπ.543,51 ίνα γούδ άνοργασμένον τό σώμα ή προς την φαρμακοποίησιν Ησ. « άνοργάζεν, άνακινεί ».

άνοργάνικός-ή-όν νεώτ. χημ. ό μη οργανικός, ά. άνόργανος βλ.λ. : άντιθ. άνόργανος.

άνοργάνιστος έπιρρ. δημ. κατά τρόπον άνοργάνιστου βλ. λ.

άνοργάνιστος (-η-οϋ) νεώτ. κ. δημ. ό μη όργανωμένος, άτακτοποιήτος, άκατάρπτος.

άνοργάνιστως έπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνοργάνιστου βλ. λ.

άνοργανογραφία (ή) νεώτ. ή έπιστήμη ή έξετάζουσα την άνόργανον ύλην ώς αύτή άπ' εύθείας έκ της φύσεως ή έκ της τεχνηκής προέξεως.

άνοργανολογία (ή) νεώτ. ή την άνόργανον ύλην έξετάζουσα έπιστήμη, άνοργανογραφία βλ.λ.

άνόργανος (-η-οϋ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη έχων όργανα : Πλάτ.Περ.1ό άλλ' ό μιν | θεωρηπικός | άνόργανον και άπροσεία της άκτός ύλης έπί τοίς καλοίς κινεί την διάνοιον, αϋτ. Η8.381 Α άσιπς χρωμένη κινήσειαν άνοργάνους | ό όφις άσιπς κινούμενος άνευ χρήσεως κνητηρίων μελών | // νεώτ. είδ. άνόργανος γυμναστική (ή μη χρησιμοποιοϋσα ειδικά γυμναστικά όργανα) 2) νεώτ. χημ. ό μη οργανικός, μη ένόργανος,

ό μη ή έκ ζωϊκής ύλης : άνόργανα σώματα, - άνόργανος φύσις, - κόσμος // άνόργανος χημεία ό κλάδος της χημείας, ό έξετάζων τά στοιχεία και τάς χημικάς ένώσεις, έκτός των άνθρακικών,όίς άσχολείται ήόργανική χημεία.

άνοργάνως έπιρρ. νεώτ. άνευ όργάνων.

άνοργάνωσις-ως ή) νεώτ. έκ νέου όργάνωσις.

άνοργάνωτα έπιρρ. δημ. κ. άνοργάνιστα άνευ όργανώσεως, άτακτοποιήτα.

άνοργάνωτος (-η-οϋ) νεώτ. κ. δημ. κ. άνοργάνωτος ό μη όργανωμένος, ό έν άταξία διατελών, άκατάρπτος : άνοργάνωτος στρατός, - ύππρσις.

άνοργάνωτης έπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνοργάνωτων, άνευ όργανώσεως.

άνόργητος (-η-οϋ) μτγν. νεώτ., δημ. κ. άνόργητος ό άνευ όργής Μοίρης « άνοργοι, άππικώς άνόργητοι, έλληνικώς ».

άνοργή ή) Ησ. « άμνησία », Σουιδ. « όργια γάρ τό μυστήρια ».

άνοργίστα έπιρρ. δημ. κατά τρόπον άνοργίστου βλ. λ.4).

άνοργίστως-ον κ. νεώτ. ό μη μεμημένος εις τά όργια, άμνητος 2) έπί θεών, ό μη διά τελετής όργίων τιμηθείς : Πλάτ. Έπινομ.985 D άνοργίστως τε όντας . . και τιμάς μη δεχομένους τάς προσκοχίας αύτοίς 3) άτέλειος : Αριστοφ.Λυσ.898 τά της Αφροδίτης . . άνοργίστα σοι . . άστι | δέν έτέλειος τά όργια της Αφροδίτης 4) νεώτ. ό άνευ όργίων ήτοι παρεκτροπών ήθικών.

άνοργιστως έπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνοργιστου βλ. λ.4).

ἀνόργιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀργι-
σθεὶς, ἢ ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἢ ὁ πρᾶος.
ἀνοργος-ον ὁ μὴ ἔχων ὀργήν, μὴ ὀργιζόμε-
νος, ὁ ἐν ἀνοργία ὢν πρὸθλ. **ἀνόργητος**.
ἀνοργυσία (ἡ) δημ. ἢ μὴ δι' ὀργύσεως προπα-
ρασκευὴ τῆς γῆς πρὸς σποράν.
ἀνόργητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ
μὴ δι' ἀρότρου ἐκασκῆσαι, μὴ ὄργωθῆναι || συνεκδ.
ὁ ἀπομένον ἀκαλλιέργητος, ὁ χέρσεος 2) ὁ μὴ
δεκτικὸς ὀργύσεως, οἶον ὁ πετρώδης ἢ ὁ κατω-
φερῆς ἀγρός.
ἀνορέα (ἡ) ὄωρ. ἢ ἡνορέη, ἢ ἀνορέια.
ἀνορέα κ. νεώτ. ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ
ἐξέτασιν ἀνυψοῦντος τὴν προβοσκίδα: Ἄριστλ.
Ζ1,2) καὶ τῷ ἐλεφαντιστῇ ἀνορέας ἄνω || νεώτ.
γεν. ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω τὰς χεῖρας.
ἀνορέα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνόρετος βλλ.
ἀνορεκτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλαττῶν τὴν
πρὸς τὰς τροφὰς ὄρεξιν: ἀνορεκτικά φάρμακα.
ἀνόρετος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν: Πλούτ.
ἸΒ.460 C ἀνόρετις γὰρ ἅμα πολλοὶ γίνονται καὶ
ἀνόρετοι τῶν νοσούτων || κ. μτφ.: Ἄριστλ.
4,5 πᾶσις ἀπολαύσεως αἰσχροῦ ἡδονῆς ἀνόρε-
κτον 2) νεώτ. δημ. ἀνόρετος κ. ὁ ἀπρόθυμος
νὰ πράξῃ τι 3) τὸ οὐδ. τὸ ἀνόρεκτον, τὸ μὴ
κινῶν τὴν ὄρεξιν.
ἀνορεκτός-έω μτγν. κ. νεώτ. δὲν ἔχω ὄρεξιν.
ἀνορέα ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὀρέξεως.
ἀνορέξια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -ία ἔλλειψις
ὄρέξεως.
ἀνορέξιος-η-ο δημ. ὁ ἀνόρετος βλλ.: || ἰδίως
μτφ. ὁ ἄθυμος, ὁ δυσθυμος || κ. ὁ ἀπρόθυμος.
ἀνορέος-α-ον ὁ πρὸς ἀνέρας γινόμενος, ὄθ. ὁ
ἀνόρεος.
ἀνόρεχτα ἐπίρρ. δημ. ἀνόρεκτα βλλ.
ἀνορέχτος-η-ο δημ. ἀνόρετος βλλ.
ἀνορέα φωνάζω ἰσχυρῶς, μτφ. ἀπὸ τῶν
ὀρθῶν νόμων, δηλ. μουσικῶν ρυθμῶν: Ἄνδοκ.5,5
οἱ γὰρ λόγοι τῶν κατηγνῶρων ταῦτα τὰ δεινὰ
ἀνωρῆαζον 2) μτγν. ἀνεγείρω ἀνορέων.
ἀνορέθη (ἰ) νεώτ. ὄρυκτον τῆς τάξ. τῶν ἀστρίων.
ἀνορέθιται (οἰ) νεώτ. πετρογρ. πετρώματα
περιέχοντα ἀθιθον ἀνορέθην βλλ.
ἀνορέθγραφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀ-
νορέθγραφον βλλ.
ἀνορέθγραφήμα (τὸ) νεώτ. ἀνορέθγραφία βλλ.
ἀνορέθγραφησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνορέθγραφῶ βλλ.
ἀνορέθγραφία (ἡ) νεώτ. ὀρθογραφικὸν σφάλμα:
|| ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνορέθγραφῶ 2) μτφ. ἐλα-
φρὰ παρατυπία, παράβασις τῶν κεκανοτισμένων,
ἀσχημία: κατὰ τὴν τελευτὴν ἔγιγαν πολλὰ ἀνο-
ρέθγραφαί.
ἀνορέθγράφος-ον νεώτ. κ. δημ. κ. -όγραφος,
-όγραφο, -όγραφο ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀνορέθ-
γραφίαν, εἰς ὀρθογραφικὰ λάθη || πσθ. ἀνο-
ρέθγραφος, ὁ περιέχων ὀρθογραφικὰ λάθη:
ἀνορέθ. ἐπιστολή.
ἀνορέθγράφω δημ. ἀνορέθγραφῶ βλλ.
ἀνορέθγράφω-έω νεώτ. γράφω ὑποκίπτω εἰς
ὀρθογραφικὰ λάθη, κἀμω σφάλματα εἰς τὴν
γραφὴν λέξεων ἐξ ἀμειβίας τοῦ γραμματικοῦ ἢ
τοῦ ἐκ παραδόσεως τύπου αὐτῶν.
ἀνορέθγράφως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνορέθγραφῶν βλλ.
ἀνορέθιτης (ἰ) νεώτ. ὀρυκτολ. κίτρινον κρυστάλλοι
τοῦ τρικλινοῦ συστήμ. εὐρισκόμενοι ἐν ἐρυθρῷ
ἀσβεστολίθῳ ὑπαγόμενοι εἰς τὸν ἀνορέθην βλ. λ.
ἀνορέθλαστον (τὸ) νεώτ. πάντες οἱ ἀστρίοι
οἱ κρυσταλλοῦμενοι κατὰ τὸ τρικλινεῖς κρυσταλλι-
κὸν σύστημα καὶ παραγόμενοι ἐξ ἰσομόρφου
παραμίξεως ἁλθιτικῆς οὐσίας καὶ ὀρθοκλάστου.

ἀνορθοπεριπατητικός-ή-όν μον. ὁ βαδίζων
ὀρθοσι, ἐπὶ τοῦ ἀνόρητος: Ψ Ἀθαν.2,243 Ἀ ἀνο-
βοπεριπατητικός λέγεται ὁ ἀνόρητος, ἐπειδὴ
βλέπει καὶ θεωρεῖ τὰ ἄνω.
ἀνορθος-ον ὀρθοσι, εὐθύσι, ἰσοπέδος: Ἐπιγρ.
καὶ ἐγκατοικοδομήσει στρωτῆρας. . ὕψος ποιῶν
τοῦ στόχου ὡστε ἀνόρθος εἶναι εἰς τὰ εἶσα.
ἀνορθός-όν Ἐπιγρ. ἀνορθος βλ. λ.
ἀνορθοεῖται (οἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. οἰκογένεια
πετρωμάτων πλουτωνίων ὑπιδιομόρφως κοκκώ-
δων, συνισταμένων ἐκ μισοξίνων μέχρι βασικῶν
ἀσβεστονατρούχων ἀστρίων.
ἀνορθοσκοπῖον (τὸ) νεώτ. φουσ. συσκευὴ τις
δι' ἣς ἐπιτυγχάνονται ὀπτικά ἀπάται.
ἀνορθώ-ω κ. νεώτ. ἀνεγείρω ἐκ νέου, ἀνορ-
θῶναι, ἀνακαινίζω, ἀνοικοδομῶ: Θουκ.6,88 καὶ
τὸ στρατόπεδον ὁ κατακαύθη ὑπὸ τῶν Συρακο-
σίων, αὐθις ἀνορθώσαντες διεγείμαζον || κρα-
τὸ τι ὀρθῶν, ὑποβαστάζω: Εὐρ.Βάκχ.364 πειρῶ
δ' ἀνορθῶν σῶμ' ἄμῶν, κἀμὴ τὸ σόν || μέσ.
Ἄριστλ.Πολ.6,8,18 ἀνορθοῦσθαι τὰ πλιπτονα τῶν
οἰκοδομημάτων (ἀνακαινίζειν τὰ ἐπιμόρροπα
οἰκοδομήματα) || νεώτ. ὀρθῶν αὐθις ὕψω-τι
καταπεσόν: ἀνώρθωσαν τὸν τοῖχον κ. μεσ. ἀνε-
γειρομαι ὀρθοσι: φρ. ἀνορθοῦνται αἱ τριχες
τῆς κεφαλῆς μου κ. παθ. ἀνωρθώθησαν οἱ στύ-
λοι τοῦ Παρθενῶνος 2) κ. νεώτ. ἐπαναφέρει
εἰς τὴν προτέραν ἀκμὴν: Σοφ.ΟΠ46 18', ὦ βρο-
τῶν ἀριστε, ἀνορθώσων πόλιν, - ἀνορθῶ τὰ οἰ-
κονομικὰ τοῦ κράτους 3) κ. νεώτ. διορθῶναι:
Εὐρ.ἰκ1228 οὐ γάρ μ' ἀνορθοῖς.
ἀνορθῶνω δημ. ἀνορθῶ βλ. λ.
ἀνορθωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἀνε-
γερσις, ἐπανορθωσις, διορθωσις: Πολυβ.15,20,5
κἀλλιστον ὑπόδειγμα πρὸς ἀνορθῶσιν, - ἡ ἀνορ-
θωσις τῶν ἀρχαίων μνημείων || κ. μτφ.
ἡ ἀνορθωσις τῆς χώρας, τῆς βιομηχανίας
2) νεώτ. γεωλ. ἀνυψῶσις τῶν πετρωμάτων κατὰ
τὸ ἐν ἄκρον, προερχομένη ἐκ στολιζώσεως.
ἀνορθωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀνορθώσεως
|| χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀνορθωσις βλ. λ.
ἀνορθωτής (ὁ) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνορ-
θῶν, ὁ πρᾶξεν ἀνορθώσεως βλ. λ.: 2) νεώτ.
ἡλεκτρολ. συσκευὴ πρὸς μετατροπὴν ἐναλλασσο-
μένου ρεύματος εἰς συνεχές.
ἀνορθωτικῶ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνορ-
θωτικῶν βλ. λ.
ἀνορθωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἀνορ-
θῶσιν, ὁ ἀνορθῶν τι 2) ὁ ἰδιάζων ἢ ὁ ἀναφε-
ρόμενος ἢ ἔχων σχέσιν πρὸς ἀνορθῶσιν βλ. λ.
ἀνορθωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνορ-
θωτικῶν βλ. λ.
ἀνορριστος-η-ο δημ. ὁ μηδενὶ ὑποκείμενος, ἀ-
νυπότακτος, ποῦ δὲν τὸν ὀρίζει κανόνας || ἐπὶ
πράγματι, τὸ εἰς οὐδενὸς τὴν κυριότητα ἀπα-
γόμενος: ἀνορριστο χαλαπέδο.
ἀνορρῖστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὀρκωμοσίας.
ἀνορρῖστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀρκι-
σθεὶς, ἀνώμοτος, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ὀρκωμοσίαν.
ἀνορρῖστος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὀρκωμοσίας.
ἀνορρῖστος ον μτγν. ὁ μὴ ὀρκισθεὶς ἀντίθ. ἀνορρῖκος.
ἀνορρῖνευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὀδηγίας, χω-
ρὶς ὀρμήνευται.
ἀνορρῖνευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λαθῶν ὀδηγίας,
συμβουλας, ὀρμήνευσις: τίποτα νὰ μὴν κἀνης
ἀνορρῖνευτος.
ἀνορρῖνικός ἐπίρρ. αγόλ. μεθ' ὀρμῆς πρὸς
τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω: Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.5,210 περι-
στένεται δὲ οἱ ὕδωρ ἄμβρολᾶδων ἀνορρῖνικός.
ἀνορρῖνος-ον κ. δημ. μτγν. ὁ μὴ ἔχων ὀρ-
μὴν, νωθρός, ἀδρανής: Βασ.2,79 προτιμᾶ τὴν
ἀκίνητον καὶ ἀνορρῖνον (φύσιν) τῆς προαιρε-

πικής και ήμπαράκου. 2) Έρωτιαν. «άνασυτος», ό πρός τά όπισω όρμων, όρηπτικός. 3) όημ. ό μη έχων όρμον, καταφύγιον, ό ήπ' ούδενός περιπαλούμενος. 4) ήδθ. συνεκδ. ήθλιος, ταλαίπωρος. **άνορμιζω** μτν. έξάγω τά πλοία εκ του όρμου: Δίων Κ 48,48 εκ τώ πέλγαος ευθύς τάς ναύς άνώρμισα: ή μέσ. έξέρχομαι εις τώ πέλγαος: αύτ.42,7 άνορμισάμενος άνείχε.

άνόρμιστος-ον νεώτ. ό μη προσορμισθείς, μη άραγμένος, ήπι πλοίου.

άνορμος-ον κ. νεώτ. ό στεροόμενος όρμου ή λιμένος, άλίμενος: 'Ανάν.π.Σουίδ. : πρός τάς . ναύς, ώπερ άνόρμος και λισιάδας πέτρας. - άνορμος νήσος, - ακτή, - παραλία: ή κ.μ.φ. Σοφ.ΟΤ 423 ήμένοιον δν δόμοις άνορμον εισήλευσας.

άνορμωμαι-άομαι μτν. ήγειρομαι, άνίσταμαι μεθ' όρμης, όρμω νά πράξω τι, όρηπτικός επιχειρώ τι: 'Οππ.Άλ.3,105 ήν δ' όγ' άνορμηθείς πρώτον στόλον αυτίς όλισθη ές βρόχον.

άνόρθυμι μέλλ. -όρωσ διαγειρω, έξεγειρω, άνακινώ τι, ήδθ. άρχίζω τι: Πινδ.Ν 9,16 άνά μάν όρθυμιγ, άνά δ' αύλών . . όρωσμαι. 2) παθ. άνακινώ, πίνασσεται έπάνω: 'Ιλ.Ψ 812 άν δ' άρα Τυδείδης ώρτο: ή έγειρομαι εκ τής κλήνης: 'Οδ.Θ.5 άν δ' άρα διογενής ώρτο τολιπόρθος 'Οδυσσεύς.

άνορυν Σουίδ. «τό όξύ».

άνορούω ποιητ. άνακινώ, άνορμώ, άνέρχομαι: 'Οδ.Χ 23 εκ δε θρών άνόρουσιν, 'Οδ.Γ' Ηέλιος δ' άνόρουσε . . αυρανών εκ πολύγαλκων, [ταχέως άνήλθε]: Ξεν.Ππαρχ.3,7 έπ' όχθους άνόρουσιν: ή έγειρομαι, πινάσκωμαι έπάνω: 'Ιλ.Α.248 τούτοι δε Νέστωρ ήδμεπέης άνόρουσε.

άνορούφος-ον κ. νεώτ. ό άνευ όροφής: Εύρ. Βάκχ.38 κλωραίς ήπ' έλάταις άνορούφοις ήνται πέτρας, ά. άνώροφος βλλ.

άνόρπιστα έπίρρ. όημ. άνέλπιστα βλλ.

άνόρπιστος-η-ο όημ. άνέλπιστος βλλ.

άνορροπιγίον-ον ό μη έχων όρροπιγίον, ήτοι ούραν: 'Αριστλ.ΖΙ 4,2,8 ό καρκίνος μόνος τών τούταιων άνορροπιγίον: ή ό μη ποιούμενος χρήσιν τής ούρας πρός κατεύθυνσιν έν τή πήσει: αύτ. 4,7,8 πτήσις άνορροπιγίος.

άνορταλίω άνατίνασω τάς πτέρυγας και κράζω, σχολ. «ήπι τών άρχομένων άναπτερούσασθαι όρνίθων» [πετεινών]: ή μ.φ. κ. ήπι παιδιών: 'Ησ. «άνάλλεσθαι, έντεύθεν και ό νεοττοί, όρτάλιχοι και τό τά παιδιά τοίς χερσίν άναπάλλεν».

άνορτηρ-ήρος (ή) νεώτ. στρατ. είδ. όρος [έκ μεταφρ. του γαλλ. brettele] όηλάν τήν μεταξύ δύο τμημάτων στρατού συνδετικήν τοποθεσίαν.

άνορυγή (ή) έκακαφή, άνόρυξις: Πλατ. εις άνορμηγην θεμελίω έργάται β.

άνορυγικός-τος (ή) νεώτ. ό δι' έκακαφής λάκκος.

άνορυκτικός-ή-όν νεώτ. ό τής άνορύξεως, έκακαφής, ό έξ άνορύξεως ή ό δι' άνορύξεως: άνορ-φρέατα, -δοκιμαί.

άνορυκτικός έπίρρ. νεώτ. δι' άνορύξεως, δι' έκακαφής, δι' έξορύξεως βλλ.

άνορυκτος-ον μτν. ό μη λαμβανόμενος δι' άνορύξεως, ό μη δεκτικός άνορύξεως βλλ.λ.: 'Ορειβ. Εήπ.4,24 άνόρυκτοι άδες.

άνορύξεως-ον νεώτ. ό δεκτικός άνορύξεως, έξαγωγής, ήπι μεταλλευμάτων.

άνόρυξις-εως (ή) μν. κ. νεώτ. έκακαφή, διάνοιξις: Εύστ.Πιν.104,46 άνόρυξις βόθρων περιτυγχάνων, - άνόρυξις θεμελίων, - διώρυγος, - τάφρου, - φρέατος: ή νεώτ. κ. ή δι' άνορύξεως, έκακαφής, έξαγωγή από τής γής: άνόρυξις λιγνίτου, - μεταλλευματος.

άνορύσσω κ. μν. κ. νεώτ. άπτ. άπτ. μέλλ. άψω παθ. άνορύσσομαι κ. άπτομαι, μέλλ. άπτ.

-ύξομαι, μτν. -υγίασομαι, παρκα. άνορύσσομαι δι' έκακαφής έξάγω τι εκ τής γής κεικωμένον, τεθαμμένον, έξοκάδω, έξώνω: 'Αριστλ.ΖΙ 5,33 άνόρτυται τό ψά και άκλήπει, Πλουτ.Σόλ.12 τούς νεκρούς άνορύξοντες έξέρριψον ύπέρ τούς όρους, Λουκ.Λαρ.11 χαλιών όλίγων εκ πολλού του βάθους ή μεταλλευόντες άνόρτυτοι: ή άνόλγω δι' έκακαφής: 'Ηρ.1,68 άνορύξας δε τών τάφων, - άνορύσσω τάφρον, - θεμελίω, -φρέαρ. 2) ήπι φυτών, εκριώ δι' έκακαφής: 'Αρρ.Άλαν.3,28,11 πρόβατον . . τήν ρίζαν άνορτύτων και ταύτην κατασθείη, Γεωπον.5,3,2 τό φυτόν ευκόλως τή δικέλλη άνορτυγίσται: 3) συνεκδ. ήμπαλμην τούς θυκας, οίσει έκακαπτων: Μανέθ.5,195 ή λαίμων γναπτοίς ούύχεσθ' άνόρτυσεται' όρεισι πορδάλια. 4) έκακαπών διασορική τι, ήδθ. καταστρέφω: 'Ισοκρ.351 Ε τάς οίλικας αύτών κατακόπανον, άλλα και τούς τάφους άνώρτυτον. 5) μν. κ. μ.φ. έξεταίω, διευκρινίζω τι, έξιγινάζω: Ευμόδ.'Εστμ.334 αναπτύξας τό γράμμα . . νοόν και λέξιν άνώρτυτον και όλον καταγινάσκουτον τό έπιστόλιον' Σουίδ. «άνορμωμένον λέγουσιν, ούχι άνορμωμένον».

άνορυχή (ή) άνορυγή, άνόρυξις βλλ.λ.: Πλατ. εις λόγον κατ' άνορυχάς.

άνορυχία (ή) νεώτ. κ. άνορυχία ή εκ γενετής έλλειψις άμφοτέρων τών όρχεων.

άνορυχία (ή) νεώτ. ή άνορυχία βλλ.λ.

άνορυχις-εως (ή) νεώτ. ό άνευ όρχεων, άνορχος.

άνορχος-ον κ. νεώτ. ό άνευ όρχεων, ήπι φονικών: 'Αριστλ. 'Αποστ.267 φονικών άνόρχων.

άνορχομαι-έομαι κ. νεώτ. άποθ. μετά σκνητημάτων όργαζομαι, χορεύω ή άπλως χορεύω: Εύρ.'Απ.719 άνηλάλασα κώνωρχοσμήν.

άνοσάμικτον 'Ησ. «όλίγορρυτον ύδωρ» διορθ. άνισπικμικον.

άνοσήλαυτα έπίρρ. όημ. άνευ νοσηλείας βλλ.

άνοσήλευτος (-η-ο) κ. νεώτ. κ. όημ. ήπι νοσοϋντος, ό μη τυχών νοσηλείας βλλ.λ.: Σοφ.'Απ. 264: ή νεώτ. κ. ό μη δεκτικός ή ό μη δεόμενος νοσηλείας, ήπι νοσομάτων: πολλοί ήπια φρενοπάθεια είναι άνοσήλευτοι.

άνοσηλεύτως έπίρρ. νεώτ. άνευ νοσηλείας βλλ.

άνόσητος-ον άνοσος βλλ.λ.: Σοφ.'Απ.838.

άνοσια (ή) μτν. κ. νεώτ. [α στεριπ. νόσος] έλλειψις νόσου, ύγεια: Πολυδ.3,107. 2) νεώτ. Ιδιότης καθ' ήν εκπέθεμενος τις εις τήν ύπό ώρισμένου μικροβίου μόλυσιν δέν ύφίσταται αύτήν: φυσική, -έπικτητος, -ενεργός, -παθητική άνοσια. 2) άνοσια [άν-στεριπ.δοιοι] ήλη του άνόσιος βλλ.

άνόσιος-ον κ. -α-ον κ. μν. κ. νεώτ. κ. όημ. ό μη όσιος, ό άνόσιος, ό μιαιός, ό βέβηλος συνεκδ. ό άσεβής: Εύρ.'Ορ.518 μισώ μών γυναικας άνόσιους, Πλάτ.Ευθύφρ.7 Α και ό θεομισής άνόσιος, αύτ.'Ιοργ.305 Β άκόλαστος και άόσιος και άνόσιος [περι ψυχής] παραθ.Εύρ.'Ορ.24 ματρός άνόσιωτάτας, Ξεν.ΚΠ8,8,27 άνόσιωτέρας περι συγγενείς: ή νεώτ. κ. όημ. ό λίαν άνήλικος, ήδθ. βδελυκτικός, άποτρόσιος: άνόσιος κακοήγος, - εκματαλλευτής. 2) ήπι πραγμάτων, ένεργειών, καταστάσεων, ά μη όσιος, μη συμφώνως τώ ήθω νόμω, ό άσεβός, άνήθικος ά ή γυνόμενος, ήδθ. ό λίαν άξιοκατάκριτος, όξιδόμενος, ό άπιστοφρων, βδελυγίαν προκαλών: 'Αριστοφ.Θεσμ.720 λόγουσ τε λέξεις άνόσιους, Εύρ.Μήδ. 607 άράς άνόσιους, αύτ.'Ηρ.323 άνόσιον βέαν, 'Ηλιοδ.Αθ.11 ή πράξις άνόσιος, 'Αρτεμίδ.5,58 άνόσιον τροφήν: ή ούτοτελός: Ξεν.'Ανομν.1,4,19 άπέχεσθαι τών άνόσιων, αύτ.Λακ.8,5 ού μόνον άνόμιον, άλλα και άνόσιον: ή κ. νεώτ. κ. όημ. έν ή αημ. κ. ήπι προσώπ. άνόσιος πράξις. 3) είδ.

ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ τυχὼν τῶν ὀσίων, ἦτοι τῶν τῆς ταφῆς : Σοφ. Ἀντιγ.1035 **άνοσιος** νεκρὸς ὀχλῶ. « τὸ **άνοσιος** πάσι μὲν τὸν **ἄτακτον** ἐδῆλου, νῦν δὲ τὸν **ἀσεβῆ** » 4) εἶδ. ὡς ὄν. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἡ ἄναγνος, ἡ πάνδημος : σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ.179 ἱερὸν Ἀφροδίτης **άνοσιος**.

άνοσιότης-πος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ **άνοσιου** βλ.λ., ἡ ἀσέβεια : [σοκρ.257 D **άνοσιότης** καὶ δεινότης τῶν πεπραγμένων.

άνοσιούργημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ **άνοσιον** ἔργον, ἡ ἐξαιρέτως ἀνῆθικος, ἀξιοκατάκριτος, βδελυρὰ πράξις.

άνοσιουργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. πράξις **άνοσιος** βλ.λ., ἀσέβεια : Πλάτ. Ἐπιστ.7.335 B οἷς **ἔυνεπεται** τῶν ἀρπαγμάτων **άνοσιουργία**.

άνοσιουργός-όν ὁ πράττων ἔργα **άνοσια** βλ.λ., ὁ **άνοσιουργῶν** : Ἀριστλ.Η Νικ.9,4 τῶν κομιδῆ φασίλων καὶ **άνοσιουργῶν**.

άνοσιουργῶ-έω κ. νεώτ. πράττω ἔργα **άνοσια** βλ.λ. : Πλάτ. Νομ.10.905 B **άνοσιουργήσαντες**.

άνοσιως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον **άνοσιον** βλ.λ. **άνοσιμα** (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ὀσμῆς ἢ ἐλάττωσις ἡ ἀπᾶλεια τῆς ἀσφρήσεως, ἄλλως **άνοσφρησία**.

άνοσιμίζω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ **άνοσιον**, ἀφαιρῶ τὴν ὀσμὴν.

άνοσιμος-ον κ. νεώτ. ὁ **άνευ ὀσμῆς**, **άνοδος**, **άσμος** : Πολυδ.Ε.12 ἔγχευ **άνοσμα** τὰ μὴ καταλειπόμενα ὀσμῆν.

άνοσοποισία-εως (ἡ) νεώτ. ἡ **άνοσοποιία** βλ.λ. **άνοσοποιία** (ἡ) νεώτ. τὸ ποιεῖν τινα **άνοσον** δι' ἐμβολιασμοῦ προφυλακτικοῦ ἀπὸ νόσον τινά.

άνοσοποιῶ-έω νεώτ. διὰ προφυλακτικοῦ ἐμβόλου, καθιστῶ ὄργανισμὸν τινα **άνοσον**.

άνοσος-ον ὁ **άνευ νόσου**, ὄνηξ : Ὀδ.Ε.265 **ἀσκηθείς** καὶ **άν-**, Πίνδ. Ἀποσι.107 **άνοσοι** καὶ **ἀγήραοι**, Σοφ. Ἀποσι.326 **λίπτον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον** 2) μετὰ γεν. : Εὐρ.Ι.Α.982 **άνοσος** κακῶν, ἀπρόσδεητος ἀπὸ κακᾶ 3) ἐπὶ χρονικῆς περιόδου : Οὐκ.2.49 **έτος ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας** 4) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ προσζενῶν ἀσθενεῖαν, μὴ νοσηρός : Πλουτ.Κικ.8 λόγος **άνοσος** - **χώρα ἄνοσος** 5) νεώτ. κ. ὁ **έχων ἄνοσιαν** ἡ ὁ μὴ προσβαλλόμενος ἐκ δευτέρου ὑπὸ νόσου ἦν ἐνόσισσε, ἡ ὁ δι' ἐμβολίου γενομένος ἀπρόσδεητος.

άνοστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον **άνοστον** βλ.λ. **άνοστάδα** (ἡ) δημ. κ. **άνοσταία** ἡ ἔλλειψις ἠδύτητης, ὄχιμαρ, ἔλλειψις, ἔλλειψις τῆς γεύσεως 2) κ. μτφ. ἡ ἔλλειψις χάριτος, εὐχαριστοῦ, συμπαιθοῦς, ἔλλειψις τῆς ἐμφανίσεως 3) ἡ ἔλλειψις ἡ μειωσις τῆς γεύσεως, τὸ ἔχειν ἀπαθῆ ἡ δυσάρεστον τὴν γεύσιν : ἀπ' ὅταν ἀρρώσθησιν **έχω ἄνοστάδα**.

άνοσταίω δημ. κ. **άνοστάνω** κ. **άνοστιάζω**, ἀόρ. **άνοστῆσαι** κ. -ισα, **άνοστῆσαι** κ. -ισα, **άνοστειναι** κ. παθ. **άνοστισμένος** κ. **άνοστιμμένος** γίνονται **άνοστος**, **άνοσιος**, **ἀηδής** : **άνοσταίω** τὰ πεπόμενα, - πολυθρασιμένο τὸ γάλα **άνοστιζει** ἢ κ. μτφ. ἀποβάλλω τὴν προτέρην χάριν, συμπαιθῆ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐκφρασίαν κτ. : τὰ παιδιὰ **άνοστιάζουν** νὰ μεγαλώνουν **άνοσταίνω**, - **πάχυνε** καὶ **άνοστειναι**, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.199 **ἀχάριον** τὸ σπῆτι μου **άνοστισε** ἡ αὐλή μου 2) μτφ. καθιστῶ τινά **άνοστον**, **άνοσιον**, ἀηδῆ, κατ' ἀμφ. τὰς ἄνω σημ. : **έβανες** παλὺ νερὸ καὶ **άνοστιφες** τὸ φαί, - τὸ νέο μπαλκόνι **άνοσταίνει** τὸ σπῆτι, δ.τραγ. πού τὴν **άνοσταφει** ὁ **καμρός**, - τὴ σούρωσε τὸ κλάμα.

άνοσταλέγχα ἐπίρρ. δημ. **άνευ νοσταλγίας**.

άνοσταλέγχος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσθανθεῖς, ἡ μὴ αἰσθανόμενος νοσταλγίαν 2) ὁ μὴ προκαλῶν νοσταλγίαν, ὃν δὲν νοσταλγεῖ τις, ὁ μὴ ἄξιος νοσταλγίας : τόπος, ἡμέρα **άνοσταλέγχος**.

άνοσταλγίης ἐπίρρ. νεώτ. ὄνευ νοσταλγίας, **άνοστανάλατος**-η-ο δημ. κ. -άλαδος ὁ **άνο-**

σιος, ἀηδής, **άνοστος** καὶ **ἀνάλατος**, ἐπὶ **έδεσμάτων** κ. μτφ. : **άνοστανάλατος** λόγια - **καμώματα**.

άνοστεισος-ον ὁ σπερούμενος ὄστων : Ἀριστλ. ΖΠ.66 Β17 **άνοστεισος** ἡ καρδιά, Ὀππ. Ἀλ.1.639 **άνοστεισος** φυλὴ **μελίαν** 2) Ἦσ. « **άνοστεισος** ὁ θαλάσσιος πολύπους, σκώληξ ».

άνοστιθεύω δημ. γίνομαι **άνοστος**, **άνοσταίω** βλ.λ. **άνοστιθεύω** -ον ὁ μὴ ἐπιστρέφων 2) ὁ ἀφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐπιστρέφῃ : ΑΠ 467 ἐς τὸν **άνοστιπτον** **έβης** χώρον **ἀνέρω**.

άνοστιά (ἡ) δημ. ἔλλειψις ἠδύτητος, νοστιμῆδας, χάριτος, ἀηδία, **άνοσταία** : Ἐρωτόκρ.Α 1008 γρῖκ' **άνοστιά**, γρῖκ' **ἀρωστιά** ἢ εἰς τὸν πληθ. λόγοι καὶ πράξεις ἀηδεῖς : **ἀηδισε** τις **άνοστιές**.

άνοστιζέω δημ. μτφ. καθιστῶ τι **άνοστον**, ἀηδές : **έπρῖξες** νερό **στό φαί** καὶ **τό ἄνοστιες** ἢ κ. μτφ. παρουσιάζω, περιγράφω τινά **έξ ἄνοστον**, ἀηδῆ, ἀσχημον, τὸν ὀπισημῶν, τὸν φέγω : Ἐρωτόκρ.Β 1358 καὶ **άνοστιζέ** τῆς **τον** πολλὰ **μέ** **πουνηρία** **μεγάλη** 2) ἀμτφ. καθιστῶμαι **άνοστος**, **άνοσταίω**, **άνοστειώ** βλ.λ. ἢ κ. μτφ. : φρ. **άνοστισε** τὸ **πράμα** [ἐπῆλθε κόρος, **άνια**, ἀηδία].

άνοστιλα (ἡ) δημ. κ. **άνοστιά** βλ. λ.

άνοστιμειτός-η-ο δημ. ὁ μὴ νοστιμειθεῖς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ νοστιμειθῆ : **άνοστιμειτο φαί** ἢ κ. μτφ. **άσο** καὶ νὰ φτιάναται **άνοστιμειτη** **εἶναι** ἢ ὁ μὴ ἐπιθυμητός, ἀπόθητος.

άνοστιμπος-ον κ. μτγν. ὁ ἐστερημένος νόστου, ὃς δὲν δύναται ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιστρέφῃ : Ὀδ.182 **ὃς** **κεῖνον** **ἄοστιπτον** **άνοστιμον** **οἶον** **έθηκεν** 2) ὁ ἀφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐπανάβῃ : Εὐρ. Ἡρ.431 **τάνδ'** **άνοστιμον** . . **βίου** **κέλευθον** 3) ὁ μὴ εὐγευστος, ὁ **άνοστος** ἐπὶ σίτου : Θεοφρ. Φ Αἰτ.3,211 4) μτγν. ὁ μὴ θρεπτικός : Σωρᾶν.1,91.

άνοστογύναικο (τὸ) **άνοστος**, **ἀχαρὸς** γυνή.

άνοστοκάμωτος-η-ο δημ. ὁ ἀηδῆς τὴν μορφήν, ὁ **άνοστοφταγμένος**, ἐπὶ ἀνθρώπων.

άνοστολόγημα (τὰ) νεώτ. **άνοστος** ἢ λόγοι.

άνοστόμωτρο (τὸ) δημ. ὁ ἀχαρὶς, **άνοστος** τὴν μορφήν.

άνοστόπλαστος-η-ο δημ. ὁ ἀηδῆς τὴν μορφήν, ὁ **άνοστοφταγμένος**, **άνοστοκάμωτος**.

άνοστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. ὁ **άνευ νόστου**, ἐπανόδου ἐπὶ τὴν πατρίδα, ὁ μὴ ἐπιστρέφων ἢ μὴ ἐπιστρέφας : Ὀδ.Ω 528 **πάντας** **όλεσαν** καὶ **έθηκαν** **άνοστος**, Ἀριστλ.ἀπ.145 **πάντες** **έγένοντο** **άνοστοι** ἢ κ. μτφ. ΑΠ 7,482 **ἠβάσεις** **έβσαν** **άνοσταίω** (ἡ) **οὐδέποτε** **ἐπανάγεται** 1) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νόστιμος, μὴ εὐγευστος, ὁ **άνοσιος**, ἀηδῆς, **άστομος**, ἐπὶ τροφῶν κυρίως : Θεόφρ. ΦΑἰτ.4,13,2 **νοστιμώτερα** ἡ **άνοστοτερα** καὶ **πρὸς** **σῆπτην** **βελτίω** ἡ **χείρω**, - **άνοστα** **φαγητά**, - **ἀνοστο** **πεπόν** ἢ νεώτ. κ. δημ. **ἀχαρὶς**, **ἀτερπὴς** **ψυχρός**, **δυστράπελος**, **ἀνάλατος**, **σκληρός** : Ἐρωτόκρ.Α 1770 **άνοστος** **καταστάνεται** ὁ **πόθος** **σά** **γερσάει**, φρ. **άνοστος** καὶ **ἀνάλατος**, - **άνοστος** **κόπελα**, - **άνοστα** **λόγια** ἢ ὁ ἀηδῶς ἀπρεπῆς : **άνοστα** **καμώματα**, - **φερσίματα**.

άνοστοφάγο (τὸ) δημ. **άνοστος** τροφή, **άνοστον** ἔδεσμα.

άνοστοφταγμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. ὡς οὖσ. ὁ ἀχαρὶς, πού εἶναι **άνοστα** **φταγμένος** [πελαγμένος], ἐπὶ προσώπ. ἢ ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀκόμωτος κατεσκευασμένος : **έπιπλο** **άνοστοφταγμένο** ἢ συνηθέστ. ἐπὶ ἔδεσμάτων, ὁ **άνοσιος**, πού εἶναι **άνοσταμαγευμένος**.

άνοστοστομία (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτεῶν ἐπιτόμων τῆς οἰκογενείας τῶν γρυλλιδῶν.

άνοστοτρακος-ον σχολ. ὁ **άνευ ὄστων**, ὄστρεοῦ, κελύφους : Σχολ.Νίκ. Ἀλεξ.295 **άνοστορακα** ψά.

άνοστῶ-έω δημ. ἀμτφ. γίνομαι, φαίνομαι **άνο-**

στος, ἀηδής, άνοστεύω βλ. λ.: 'Ερωτόκρ.Ε.448 νά τοῦ άνοστίσθ ταῦ γαίρουσά τώ μήν τήνε πειράζω (νά τώ φωνή άνοσθη, άσχημη).

άνοσφιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό μη νοσφίζόμενος, μη κλεπτόμενος || κ. μτφ. άσφαλής, βέβαιος: 'Ιω.Χρυσ.6532 Ινα μετά τής προσευχής φυλάξαντες άνοσφιστον τό άπίγνελμα.

άνοσφραντος-ον όν δέν δύναμεθα να άσφρανθώμεν: 'Αριστλ.Ψυχ.421 Β 6 άνοσφραντον δέ τό μέν παρά τό δάλας άδύνατον άχειν όσμην, τό δέ μικρόν άχον και φάλλην.

άνοσφρησία (ή) νεώτ. Ιατρ. ελάττωσις ή άπώλεια τής άσφρησεως, οίον επί άλλοιώσεών τιμών τοῦ ρινικοῦ βλενογόνου ή επί νευροπαθειας.

άνοσφρητος-ον μτγν. άνοσφραντος βλ. λ.

άνοσχήν 'Ησ. «άνοσδροσ».

άνοσως έπίρρ. άνευ νόσου: 'Ιην.'Επιδ.1, άνόσως διάγων, Φιλ.1,267 άνόσως ζήν.

άνοστιος-η-ο δημ. κ. άνόστιος βλ. λ.

άνοστια άνευ νοτιδος, νοτισμο, ύγρασιας, στεγνά.

άνοστιος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη νοτιζόμενος, μη ύγρασιόμενος, στεγνός, Ξηρός: Διοσκ.1,45 Ξηραίνεν έν τόποις άνοστιοίς.

άνοστος-ον ό άνευ νοτίου άνέμου: 'Ησ. έν λ. βορρασμοί' είναι άνοτοι πλέωσιν' 2) μτγν. ό γνήσιος.

άνοστούλα θρηναύ, άναδοβ ότοτοι: Αίσχ.'Αγ. 1574 τί τούτ' άνωστούλας άμφι λαΐσου.

άνοστούκτων 'Ησ. «άθροήντων».

άνότως έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον άνοστον, γνήσιος: Φιλ.'Απ.6 άνότως φιλοσοφείν.

άνου έπίρρ. Ιων. κ. δημ. άνω βλ. λ.

άνουάτος-ον μτγν. ό μη έχων άτα: || ό άνευ έκατέρωθεν λαβών: Θεόδρ.'Επιγρ.4,3 άνούατον Ξόανον.

άνουβιάς-άδος (ή) μτγν. κ. πάπ. είδος φυτού, άγριος στάχυς ή κόνιζα.

άνουζάλη (ή) νεώτ. φαρμ. χημική σύνθεσις χρήσιμος ώς άντισηπτικών τών έντέρων και κατά τών αιμορροΐδων.

άνουζέλλη (ή) νεώτ. φαρμ. χημική σύνθεσις χρήσιμος ώς άντισηπτικών τών έντέρων και κατά τών αιμορροΐδων.

άνουβητίας έπίρρ. δημ. άνευ νουβησίας.

άνουβητίτης (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη νουβητιβής: 'Ισοκρ.24 άνουβητίτη διατελουσιν' 2) ό μη θέλων να άκούσθ νουβησιαν, ό μη δεκτικός νουβησίας, όν δέν δύναμεθα να νουβητήσωμεν: Δημ.1477,14 άνουβητίτης ών αϊκίωτας.

άνουβητίτης έπίρρ. άνευ νουβησίας.

άνούλαγοι 'Ησ. «άνώλαβοι».

άνουλοσ-ον ό μη ύλοσ, μη κυμασειδής: Θεόδρ.Φ13,11,3.

άνούμβιος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών Ξηροβατικών τής οικογενείας τών άναβατιδών.

άνουραφής (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων ήμιπτερών τής οικογενείας τών άφιδιδών έπιδραβές εις τά άπωροφάρα δένδρα κ. δη την ροδαικίαν.

άνουρητικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό προξενών άνουριαν: άνουρητικά φάρμακα.

άνουρητικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνουρητικών βλ. λ.

άνουρία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή κατάποσις τής έκκρσεως τών ούρων ή ή οτάσις αυτών έντός τών ούρητηρών ή έν τή νεφρική πύελο.

άνουροι 'Ησ. «άθροβησι, ύψηλοί».

άνουρος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη έχων ούραν, επί ζώων. || είδ. ζωολ. άνουρα(τά) περιληπτ. όνομασία γένους άμφιβίων τής οικογεν. τών βατραχιδών, έπισχ. δέ και γένους νυκτεριδών τής όμοιογενείας τών φυλλοστόμων.

άνουροσόρμη-υγοσ (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντομοφάγων θηλαστικών τής όμοιογεν. τών μυιδών.

άνουσ άσυν. -οος-ουκ κ. νεώτ. ό άνευ νοῦ, μωρός, άμυαλος: 'Ιλ.Φ.441 άσυν κραδίην άχευς 'Γλάτ.Τίμ.44 Α άνουσ φυχή γίνεται τό πρώτον

|| άσύνετος, άφρων, έπιπόλαιος, έν χρ. και έπι πράξων, έννεργών, καταστάσεων: Σοφ.'Αντ. 99 άνουσ μέν άρχαι, 'Αριστφ.'Αχ.736 τίς δ' οδ- τωσ άνουσ ός ύμέ και πρώτοσ, 'Γλάτ.'Επ.8,355 κ γυναικίον και παιδίων, έν λόγος άνουσ, ΑΠΓ9,43 μισά πλοῦτον άνουον, - άνουος ένέργεια, - έπιμ- θασις, - έπιχειρησις' || κ. παραδ. άνουστερος, - ούστατος: Σοφ.'Απ.514 άνουσ άκείνοσ αι δ' άνουστεροι έπι' όθεν κ. έπίρρ. μτγν. έκ τοῦ συγκρ. άνουστερος βλ. λ. 2) νεώτ. Ιατρ. ό πάσχων την Ιδιάζουσαν φρενοπάθειαν άνουσιν, ά. άνοικός

3) Ιόν-στανητ.ούς | ό άνουσάτος, άνωτος (άμφ.): 'Επιγρ. ό άνόθηκε Κτησικληής άνουσ... άνουον.

άνουσία έπίρρ. δημ. άνευ ούσιας, άνευ εχθρο- τήτου γεύσεωσ || κ.μτφ. άνευ χάριτος, άτερπήσ.

άνουσιαστος-ον ό άνευ ούσιας, άνευ ύλικής ύποστάσεωσ: 'Ερμ.Τρισμίστ.Ποίημ.21,5.

άνουσιος (-α)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ό άνευ ούσιας ήτοι ύλικής ύποστάσεωσ, αντίθ. ού- σιώδης' προβ. κ. ύπερούστος: Δαμάσκ.'Αρχ.192 οὔδε άρα ή άπερόπτις άνουσίος' 2) άχημ. ό μη τής ούσιας, τής ύλης συγκινητικός, μη επί τού- τής επιδρών: Ζώσιμ.'Αλλ.160 Β άνουσια σώματα'

3) μον. κ. ό άνευ ούσιας, ήτοι περιουσιας, ό ένδεής' 4) νεώτ. κ. δημ. ό άνευ εχθροτήτου εις γεΐσιν ούσιας, χωρίς τωσπιμόδο, άνοστοσ: φαγη- τών άναουσιν' 5) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ό άνευ χάριτος, άτερπήσ || κ. επί διατυπώσεωσ σκέ- φων έγγραφέωσ ή προσφορικός, ό άνευ ούσιαστικ- οῦ περιηγομένου, κενός ή πενήτριος τή έννοιαν.

άνουσιότης-ητος (ή) μτγν. κ. νεώτ. τό μη έχειν ούσιαν, ύλικην ύπόστασιν || νεώτ. ό είναι τινα άνουσίον, έλλειψις νοστιμάδοσ, άνοστιά.

άνουσιος έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον άνού- σιον βλ. λ.

άνουσιώσιος-εωσ (ή) μτγν. ή ύπαρξις ή μετά- πτωσις εις τήν άνευ ούσιας κατάστασιν.

άνουσοσ-ον Ιων. άνοσοσ βλ. λ.: 'Οδ.Ξ.255 άλλα' άσκηθέασ και άνουσιοι ήμαθα.

άνουστέρωσ έπίρρ. κ. νεώτ. πλέον άλλου τι- νός άνόητος, άσύνετωσ: Σοφ.άπ.589,1 άνουσ εκείνοσ αι δ' άνουστέρωσ έπι Ιπαλ γρ. άνού- στεροι | βλ. άνουσ.

άνουστιασ-ον ό μη ηληγοβής μέ Ξίφος έκ τοῦ ηλησιον: 'Ιλ.Δ.540 άνουστίασ δέξεί χαλκώ.

άνουστιή έπίρρ. άνευ τραυματισμοῦ δια Ξι- φουσι: 'Ιλ.Χ.371 οὔδ' άρα οί τισ άνουστιή γε πα- ρέσθη' 2) μτγν. άτρώτως, άτραυματίστος, χω- ρίς να έχη τήν τραυματισθῆ: Κόνιν.3,444.

άνουστιήσ-ον μτγν. άνουστίασ βλ.λ.: Νίκ.Όπρ.719.

άνουθι Πάπ. «έν τών στοιχείων τών χρησιμο- ποιούμενων έν τῷ παραφρονασισμῷ» βλ. λ. ήτοι μία τών όλών τών χρησιμευουσών πρόσ κατασκευήν παροχθίου φράγματοσ έκ χύματος και φρυγάν- ωσ: άνεκρηρόξωμεν τοῦ άνοχίωσ τό άθώγιον.

άνοσθαλιμαί (ή) νεώτ. Ιατρ. έλλειψις τοῦ ένός ή τών δύο όφθαλμών.

άνοσθαλιματος-ον μτγν. άνευ όφθαλμιάσ = όφθαλμομαθῶ: Διοσκ.Παραδ.1,35 δοκοβσι τηρείν άπ' άνιαστον άνοσθαλιμάτουσ.

άνοσθαλιμοσθια (ή) νεώτ. Ιατρ. άναμία τοῦ όφθαλμικοῦ βολβοῦ, έξασθάνησις τής έν τῷ όφθαλμῷ κυκλοφορίας αιματοσ.

άνοσθαλιμοσ-ον μον. κ. νεώτ. ό στερούμενοσ όφθαλμών, άόμματοσ || νεώτ. Ιατρ. ό πάσχων συγγεν. έλλειψιή τοῦ ένός ή τών δύο όφθαλμών

2) νεώτ. ζωολ. άνοσθαλιμοσ (ό) γένος έντόμων κολεοπτερών τής όμοιογενείας τών καρραθιδών.

άνοσφράζομαι άνατείνω τάσ άφρῦς εις σχή- μα τόξου' || μτφ. ύπερηφανεύομαι: ΑΒ σχδλ. Φρύν.25,5 άνοσφρασιμένοσ άνθρωποσ σημαί- νει τών άποσμενυόμενον εκούτων».

ἀνόχανος [ὁ] νεώτ. εἶδος ἐχίνου τῆς ὁμοιογενείας τῶν σπατιαγίδων.

ἀνοχεύς-εως [ὁ] κ. κρατῶν τι πρὸς τὰ θνα, ὁ ὑποβασάζων τι : Ἀρετ. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2, 11 τοῦς ὑμένας, τοὺς ἀνοχίας τῶν ἐντέρων ἴσθ. ἐν λ. πάρηπ « ἀνοχεύς τῆς ἀσιπίδος ».

ἀνοχέυτος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων θηλέων, ὁ μὴ ὀχευόμενος ἢ ὁ μὴ ὀχευθεὶς, ἀδάτευτος βλ. λ. : Ἀριστ. 546 Β 15 ὡς πέρδικας αἰ θάλειαι, αἰτ' ἀνοχευτοὶ καὶ ἰαχευμέναι.

ἀνοχεύω μαν. κ. δημ. παύω δρῶν, σταματῶ τὴν ἐνεργείαν μου, ὁθ. ἀναπαύομαι : Νικήτ. Χων. π. Σάθ. 1, 97 τῶν γυροδῶρων καμῶτων ἀνοχεύσον || -ομαι μέσ. διακόπτω τὰς ἐχθροπραξίας, ἀνοχεύω, ποιοῦμαι ἀνακαχὴν : αὐτ. Χρον. 350 Α ἀνοχεύσμενοι δ' ἐκ τούτου μικρὸν ὁ Λατίνων.

2) δημ. (ἀν- στερητ. ἔχω) μ. ἐν τῷ μέλλ. κ. ἐν τῷ ἄορ. κ. μετὰ σπμ. ἐνεστ. ἀνοχέφα, ἔχω ἢ ἔσχον ἀφορίαν, ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπελῶν κττ. : ἀνοχέφαν φέτος αἰ ἐλιές, - ἀπὸ τὴν ἀνομηρία θ' ἀνοχέφου τὰ σπαρτά.

ἀνοχή [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. πρόσκαριον, ἐκ συμφορέας τῶν πολεμίων, διακοπὴ ἐχθροπραξιῶν, ἀνακίχῃ, εὐχρ. ἐν πλθθ. : Ξεν. Ἀπομν. 4, 4, 17 ἀνοχάς ἢ σπονδάς ἢ συνθήκας, Πλάστ. Πελ. 29 σπεισθήμενος δὲ τριακονθήμερους ἀνοχάς τοῦ πολέμου || κ. περιφρ. μετ' ἀπαρεμφ. : Δημ. 283, 18 τὰς ἀνοχάς ποιεῖσθαι μέχρι τοῦ θαρνηλιῶνος μηνός || μτγν. κ. ἐπὶ διαδικασίας, διακοπὴ : Δίων Κ 55, 26 δικῶν ἀνοχάς γενέσθαι 2) μτγν. γεν. ἀνάπαυλα ἐν πολέμῳ, μονομερῆς παύσις ἢ διακοπὴ ἐνεργείας, ὁθ. πρόσφορος κατάστασις διὰ τὸν ἀντίπαλον, εὐκαιρία : ΠΔ Μακκ. 1, 12, 24 οὐ γὰρ ἔδοκε αὐτοῖς ἀνοχὴν ἄμβροθεῖσαι εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ || συνεκδ. ἄδεια : Ἡρωδ. ἰστ. 3, 6, 10 μὴδὲ μὲν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδοῦς 3) μτγν. γεν. παύσις, σταμάτημα, στάθμευσις : Πτολεμ. Γεωγ. 1, 12, 28 ἀνοχὴ ὑδάτων ἔσται 4) μτγν. ἀνοχά[ι] αἰ ἡμέραι ἀναπαύσεως, αἰ ἐορτάσμοι, αἰ σκόλες : Δίων Κ 39, 30 τὰς ἀνοχὰς τῆς Λατίνων 5) μτγν. εἰδ. (ἀνα = ἄνω) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἢ ἀνατολῆ αὐτοῦ : Πολυδ. 4, 157 ἀνοχὴν καὶ δῆσιον 6) μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνέχεσθαι, ὑπομένειν τι, ἐπιείκεια, μακροθυμία : ΚΔ Ρωμ. 3, 26 ἐν τῷ ἀνοχῇ τοῦ θεοῦ, - κεδέρνησις κατ' ἀνοχὴν, - ἀνοχὴ ξένων θρησκευμάτων, - φήφος ἀνοχίης || κ. ἢ συγκατάθ- βασις, ἢ ἐξ ἀσθενοῦς βουλήσεως ἔλλειψις τῆς δεοῦσης ἐπιβολῆς : ἀνοχὴ τῆς τυραννίδος, - τῆς κλεφίδας, ἀπὸ τὴν ἀνοχῇ τοῦ καταστράφηκαν οἱ κόρες του· φρ. οἶκος ἀνοχίης [κατ' εὐφημ. τὸ πορνεῖον] 7) νεώτ. εἰδ. ἀνοχὴ ἐπὶ ἀργυρῶν καὶ ἰδίας χρυσῶν νομισμάτων, τὸ ὄριον ἐντὸς τοῦ οὐοῖου ἢ ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ βάρους διαφορά νομισμάτων τῆς δὲν καθιστᾷ αὐτὸ ἔλληποθαρ- ρές [ξυγκοικ].

ἀνοχικός ἴσθ. « ἀνατολικός » 2) ἀνοχεύς βλ. λ.

ἀνοχικός ἐπίρρ. μτγν. συναπτάς, συνδετικός : Σιμλικ. Ψυχ. 285, 19.

ἀνοχλαδία [ὁ] νεώτ. ὁ μοχλὸς βλ. λ.

ἀνοχλησία [ἡ] μτγν. [ἀμφ.] κ. νεώτ. ἀοχλησία, τὸ μὴ ἔχειν ὀχλησιν, μὴ παθαίνεσθαι, ἢ ἀταραξία : Διογ. Α. 2, 87 ἀνοχλησίαν ἠνίκοι οὐρας παραδέχεται.

ἀνοχλητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνοχλητον βλ. λ.

ἀνοχλητικός-ή-όν μτγν. ὁ ὑποκινῶν τὸν μοχλόν, ὁ δὲα τοῦ μοχλοῦ ἐνεργῶν.

ἀνοχλητικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνοχλη- τικόν βλ. λ. : Σεξτ. Ἐμπ. Μαθ. 10, 83 προποτικῶς κι- νεῖν ἢ ἀνοχλητικῶς.

ἀνοχλητος-η-ο δημ. ὁ ἀνεόχλητος, ὁ μὴ ἀνοχλη- θεὶς ἢ μὴ ἐνοχλούμενος 2) μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν.

ἀνοχλίξω ἀναμοχλεύω, ἀνακινῶ : Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1167 δὴ τὰτ' ἀνοχλίξων τετηρηχότος οἰδματος ὀλοκούς.

ἀνοχλας -ον ὁ μὴ ἐνοχλούμενος 2) ὁ μὴ ἐνο- χλῶν ὁ μὴ ἄλληρος, ὁ μὴ παρεμποδίζων : Ἀριστ. ΖΜ 663 Β 20 κέρατα πρὸς ἄλλητε τὴν χρυσιμῶτατ' εἶναι καὶ πρὸς τὸν ἄλλον βίον ἀνοχλότατα.

ἀνοχλά-ω μτγν. ἀνακινῶ, ἀνοχλίξω βλ. λ. : Σεξτ. Ἐμπ. Μαθ. 10, 83 ἐπισπῶμενον ἀνοχλοῦν καὶ θλιθῶν.

ἀνοχμάξω ἀνοψῶ, ἀνασηκῶν : ΑΠ 204, 1 μὴ με τὸν Αἰάντιον ἀνοχμάξω, ὀδίτα, πέτρων.

ἀνοχῶν [τὸ] μτγν. ἡ ἀποβολὴ τοῦ οἴκτου, τῆς συμπαθείας.

ἀνοχος-ον μτγν. ὁ δὲν δυνατὸν ἀνέχεσθαι, ὑπο- φερτός 2) ἀνοχῶν [τὸ] ὡς οὐς. ἢ διάρροια ἐπὶ ζῶων (ἀμφ.) : Θεοφρ. Φι 3, 18, 13 καθαιρέται δὲ ἀνόχῳ [δ. γρ. καθαιρέται].

ἀνοχῦρος-ον ἀνοχῦρος βλ. λ., ὁ ἀνοχῦρωτος.

ἀνοχῦρῶμαι-όμαι μτγν. μεσ. ὀχυρῶ [ἀμφ.] ἀνοχῦρῶτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ὀχυρωσέως.

ἀνοχῦρῶτος [-η-ο(ν)] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀχυρω- μένος, ὁ στεροῦμενος ὀχυρωματικῶν ἔργων : ἀνο- χῦρωτος χώρα, - πόλις, - λιμὴν || μτφ. ὁ μὴ διὰ καταλλήλων μέτρων ἀσφαλισθεὶς, κατοχυρωθεὶς :

ἀνοχῦρωτων πολίτευμα, ἀνοχῦρωτα δικαιώματα.

ἀνοχῦρώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ὀχυρωσέως βλ. λ.

ἀνοχῶ-ω μτγν. ὀχῶ, φέρω πρὸς τὰ θνα, ἀνοψῶ.

ἀνοψία [ἡ] [ὁ] φων] ἢ ἔλλειψις ὀψων, ὀφροδία : Πλούτ. Ἡθ. 237f ἀνοψέειν τὴν ἀνοψίαν || ἰδία ἔλλειψις ὀφθαλμῶν, ἡτοῦ τοῦ συνῆθ. προσ- οφήματος, προσφαγίου : Ἀντιφῶν. 190, 8 φερον δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάυ.

ἀνοψία [ἡ] [2 ὀφεις] κ. νεώτ. ἰων. -ἡη ἴσθ. « ἀνο- ψίην τὸ μὴ βλεπεῖν » || νεώτ. ἰσπρ. τυφλότης ἐξ ἔλλειψεως ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνοψαλμία.

ἀνοψος-ον μτγν. ὁ ἀνευ ὀψων, χωρὶς προσφά- γιον : Πλούτ. Ἡθ. 123 Β ἐν τῷ νοσεῖν . . ἀπλοῦν τι καὶ ἀνοψον καὶ ἀκνησον λαμβάνοντες.

ἀνοψῶτος-ον ἐπίρρ. ὁ ἐναλλασσόμενος : τὸ αὐδ. μετα τῆς προθ. κατὰ ἐν ἐπίρρ. χρ. = κατ' ἐναλλαγῆν :

Ἐπίρρ. τὰν δημοσίαν χώραν . . μὴ ἀποδόσθων . . ὥστε πετρωῖαν ἔχειν τὴν πριάμενον . . ἀλλὰ κατ' ἀναπλόν μισοῦσντων.

ἀνπανάμενος [ὁ] ἐπίρρ. ὁ υἱοθετημένος : Ἐπίρρ. πὰρ τὸ ἀνπανάμενος ἐπιβαλλόνταν ἀνκορεν τὰ κρέματα' αἰ δὲ ὁ ἀνπανάμενος ἀποείπαθθω . .

ἀνπασις-εως [ἡ] ἐπίρρ. ἡ υἱοθεσία, ἡ εἰσποίησις.

ἀνπατος [ὁ] ἐπίρρ. ὁ υἱοθετῶν : Ἐπίρρ. αἰ δὲ θῆνοιο ὁ ἀνπατος γνέσται τέκνα μὴ καταλιπῶν . .

ἀνπασιστῆρ-ῆρος [ὁ] ἀνπασιστήρ, ρόπρην : Ἐπίρρ. εἰλετο ἀσιπία καὶ ἀνπασιστῆρα τῷ μεγάλῳ θυρωμάτῃ.

ἀνπερ ἑάνπερ, ἡνπερ βλ. λ.

ἀνπι ἐπίρρ. ἀντὶ ἀμφί.

ἀνπιωλία ἐπίρρ. ἀμφιμῶλι ἀμφιμῶχομαι.

ἀνποτα σχολ. εἰθε. ἀμποτε βλ. λ. : Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 1580.

ἀνποτέρωσ ἐπίρρ. ἐπίρρ. ἀμφοτέρωσ βλ. λ. : Ἐπίρρ. αἰ κ' ἀνποτέρωσ ἰωσνι οἱ μάρτυρες.

ἀνρεια [ἡ] λ. πλάσθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. πρὸς ἐξηγη- σιν τοῦ ἀνδρείου : Πλάτ. Κρατ. 413 C « ἐάν τι ἐξέλη τὸ δέκτα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρείας, αὐτὸ μη- νύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἢ ἀνρεία ».

-ανς ἐν ἐπίρρ. κατάληξις αἰτ. πλθθ. ἀντὶ -ας : Ἐπίρρ. τάνς [τὰς] Αἰγυπτίαν, στατήραν, κέρνας [χετράς].

ἀναστήρ ἴσθ. « βουθῶν, Λάκωνες ».

ἀνασταῖν ἴσθ. « ἀψασθαι, συναφῆαι, Κρητες ».

ἀναστρέφειν ποί. ἀναστρέφειν βλ. λ.

ἀναστρέφειν ἀνοχο. ποί. τύποι τοῦ ἀνέχω.

ἀνασχετός ποί. τ. ἀνασχετός βλ.

ἀνοχίσσαι ἐπίρρ. ἀνασχίσαι.

άντ- { κ. πρό δασέος άνθ- } κτ' έκθλιφ. άντ' βλλ.
άντα (ή) έπίρρ. έπ. άπέναντι, πρόσωπον προς πρό-
 σωπον, καθ' εύθειαν: 'Ιλ.Τ.163 άντα μάχασθαι (άνηρ
 προς άνδρα), 'Ιλ.Ω.630 θεοσι γάρ άντα έφκει
 | ώμοισιζεν έντελός|. 'Οδ.Χ.266 άντα τίτασθεσθαι
 | σκοπεύειν καθ' εύθειαν προς αύτούς|. 2) πέ-
 ρον, άντικρό, έμπρός εις τι: 'Ιλ.Β.626 'Ηλιδος
 άντα, 'Οδ.Α.334 άντα παρειών σχομένη.. κρή-
 δαμνα | πρό τών παρειών|, 'Αλκμ.35 έρριπ γάρ
 άντα τφ σιδάρω τώ καλώς κισθροίσεν (άνθα-
 μιλλάται προς αύτό|. 3) επί έχθρικής έννοιας,
 έναντιον: 'Ιλ.Θ.428 Διός άντα πολεμίζεν, Ρ.166
 Αταντας στήμεναι άντα.

άντα (2) δημ. προστ. άτένισον, παρατήρησον,
 κοίταξε: άντα στό βουνο, - άντα κατά κεφ.

άντα (3) νεώτ. ζωολ. είδος του ζώου ταίριου βλλ.
άντα (4) δημ. συνδασμ. ύποθετικόν και χρονικόν
 άντ- άντα, άνν, έν περιπτώσει καθ' ήν: πορομι,
 άντα πάς ίσα τό δρόμο δέ φοβάσθαι άπό τό
 νόμο, - άντα νά θέλη ό γειτω| σου άρμάζει
 τά παιδιά σου| συγγεν. άντας βλλ.

άντανακτώ-ώ άνακτώ και έγώ καθ' άλ-
 λου άγονακτούντος: Εύσεθ.Εύαγγ.Πρ.257 C έπειδή
 άνανακτείτε, φέρε και ήμεϊς άντανακτώμεν.
άνταγάπη νεώτ. άνταγάγησις, άμοιβαία αγάπη.
άνταγάγησις (ή) μον. ή άμοιβαία αγάπη.

άνταγαπή-ώ μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. αγαλώ τόν
 αγαπόντα με: Κλήμ.'Αλ.Παιδ.Ι.102,33 καθήσει δ'
 ήμιν άνταγαπή || κ.π.αθ. -ώμαι: Φιλ.2,8 αγαπή-
 σοντας τόν άληθή θεόν και άνταγαπηθέντας
 προς αύτό, Θεμιστ.4,55 D έξ ίσως άνταγαπή-
 μεθα | αγαπώμεν άλλήλους, άγαπήσαστε|. - άντα-
 γαπώνται έκ παιδικής ηλικίας.

άνταγαίρω μτγν. μελλ. -αρω άνθαμιλλάμαι προς
 τινα επί άγερμφ | στο συμμαζώγμα| χρημάτων ή
 άλλων πραγμάτων δι' έπαίτιας.

άνταγιάντιστος-ο-οη (τουρκ.) ό άνυπόφο-
 ρος, όν δέν δύναται τις νά ύπαμειν, πού δέν
 ντρανιαντίεται: άνταγιάντιστος άγινες, - άνταγιάν-
 τιστα βάσανα.

άνταγαίτξομαι μτγν. άμοιβαίως αγαίτξομαι,
 λαμπρόνομαι: ΨΚαλλισθ.2,26.

άνταγορά (ή) νεώτ.ή πράξις του άνταγοράζειν βλλ.
άνταγοράζω κ. νεώτ. άγοράζω τι εις άντάλ-
 λαγμα πράγματος όπερ έπώλησα: Ξεν.'Αν.Ι,55
 άνοος.. έπώλουν και άνταγοράζοντες σφιν έξών
 κ. παθ.: Δημ.930,23 τά άνταγοράσθέντα.

άνταγορεύω κ. νεώτ. άγορεύω έναντιον τίνος,
 άπαντώ: Πίνδ.Π.4,156 άκά δ' άνταγορεύσειν και
 Πελλας (σκόλ. < άνταπεκριθη > || άνηλέγω:
 'Αριστφ.Βάτρ.1072 και τούς παράλους άνέπει-
 σεν άνταγορεύσειν τοϊς άρχουσι.

άνταγορεύομαι άγρεύομαι, συλλαβάνομαι και
 έγώ: Αθανάσ.Τόμ.Ι,1055 Α θρηάσσαντας εις θέ-
 νατον άντηγρευθισον και θανάτφ παραδίδοται.

άνταγώνη (ή) νεώτ. νομ. άγώνη τήν όποιον
 ύποβάλλει ένώπιον του δικαστηρίου τής κυριας
 άγωγής ό έναγόμενος κατά τό ένάγοντος προς
 συγκεκριδικασιν.

άνταγωνικός-ή-όν νεώτ. νομ. ό άναφερόμε-
 νος εις τήν άνταγώνη: άνταγωνικός ίσχυρισμός,
 - άξίωσις, - έπιχειρήμα, - άπαιτησις.

άνταγωνικός έπίρρ. νεώτ. δι' άνταγώνης βλλ.
άνταγωνία (ή) συμφορά: || κατά πληθ.έναντιώ-
 σεις, καταδρομαί τύχης: 'Επιγρ.άνταγωνία βίου.

άνταγωνίζομαι άποθ. κ. νεώτ. μελλ. -ίσομαι κ.
 -ισθμια άγωνίζομαι κατά τινος, άνηπάχομαι, άλον
 έν πολεμφ: 'Ηρ.5,109 ές νάσας εσθαινειν.. Φοί-
 νιξ, άνταγωνισόμενος. 2) κ. νεώτ. διαφιλοτι-
 μι προς τινά, άντιπαλαίω: Θουκ.6,72 τούς πρώτοις
 τών 'Ελλήνων έμπερίφ, Ιδάλιας ώς είπειν χει-
 ροτέχναις, άνταγωνισαμένους, - άνταγωνίζονται

διά τήν κατάληφιν τής άρχής: || άμιλλάμαι,
 προσπαθώ νά ύπερτερόσω τινά εις τι: Ξεν.ΚΠ
 3,3,10 φιλοτιμίας έχοντες έν οίς άνταγωνίζοντο,
 - ή έλληνική ναυτιλία άνταγωνίζεται τας ξένας.
 3) άντιρόπ προς τινα: Ξεν.Αν.8,2,27 οι άνταγω-
 νισόμενοι τι (οι διάδοχοι|. 4) άπόλυτ. ποιούμαι
 άγώνα, προσβάλλω άξίωσιν περί τίνος πράγματος:
 'Ανδοκ.29,23 οι άνταγωνισόμενοι περί τών άλλων
 τούτων. 5) κ. παθ. τίθεμαι, τοποθετούμαι προς
 άγώνα έναντιον τίνος, προωθομαι όπως άντιπα-
 λαίω προς τινα: Ξεν.Οικ.10,12 και όθεις δέ όπόταν
 άνταγωνίζηται διακόνφ.

άνταγωνισμός-εως (ή) μον. κ. νεώτ. άγών κατά
 τινος: f.Ποχμ.Παλαιολ.128 B ούδέν ικανόν εις
 τήν κατά τής άρρωστίας άνταγωνισιν έδοξεν.

άνταγωνισμα-ατος (τό) μτγν. άντίστασις, εμπό-
 διον καθ' ού τις άγωνίζεται: Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.7,839
 περιγενομένους τών μεγάλων άνταγωνισμάτων.

άνταγωνισμός (ό) νεώτ. τό άνταγωνιστέον, τό
 είναι τινα άντίπαλον προς άλλον, ή μετ' άγώνος
 προσπάθεια ή ή άμιλλο μετωξύ τών έπιδικωκότων
 τον αύτόν ή όμοιον άντικειμενικόν σκοπόν: έμπο-
 ρικός, εύγενής άνταγωνισμός, - άνταγωνισμοί
 τών Μεγάλ. Δυνάμεων έν 'Ανατολή. || νομ.

άθέμιτος άνταγωνισμός πάσα πράξις ακοιούσα
 τήν βλάθην οικονομικής τίνος έπιχειρήσεως διά
 μέσων άθεμιτών. 2) ίατρ. άνταγωνισμός νόσων
 θεωρία, καθ' ήν εις τόπον όπου ένδημεί ώρισμέ-
 νη νόσος ή επί πάσχοντος έξ ώρισμένης νόσου
 δέν δύναται νά αναπτυχθί άλλη νόσος: || όδοντι-
 ατρ. άνταγωνισμός, ή ίδιότητα τών γνάθων νά έκ-
 ιδώκωσιν έκ τών φατνίων αύτών τούς όδόντας
 τούς μη έχοντας άντίστοιχον όδόντα μεθ' ού νά
 άρθρωθαι.

άνταγωνιστής (ό) κ. νεώτ. | θηλ. -ιστρια | ό άντα-
 γωνισόμενος προς τινα, ό άντιπαλος: Εύρ.Τρω.1006
 έγών άποτος άνταγωνιστήν | άντερσθησών, 'Αριστ.
 Πολ.8,47 άνταγωνισται τής παιδείας | οι έναντίοι
 εις τό έκπαιδευτικόν σύστημα|, Πλάτ.'Αλεξ.4
 ει γ, έρη, βασιλείς έμελλεν έξειν άνταγωνιστές,
 - οι άνταγωνισται έν τή πολιτική. || ό έντόνος
 άντιπρότων κατά τινος: Δημ.Φιλίππ.ΙΙ 134,19 τού-
 του δ' άνταγωνιστάς μόνους ύπέλειπον ήμεις.

άνταγωνιστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό άναφε-
 ρόμενος εις άνταγωνισμόν βλλ.: Πολυδ.3,14 άντα-
 γωνιστικόν έλατήριον || ό έξουσιότερος τήν έπί-
 δρασιν άλλου: άνταγωνιστικός φάρμακον (τά
 άντίδοτα|).

άνταγωνιστικός έπίρρ.νεώτ. δι' άνταγωνισμού βλλ.
άνταγωνιστικός-ων μτγν. (όμοφ.) άντίπαλος.

άνταγωνιστέ-ω είμαι, γίνομαι άνταγωνιστής,
 άντιπαλος, αναλαμβάνω άγώνα έναντιον άλλου
 άγωνισομένου προς με: 'Αριστλ.Ρήτ.3,15 ό Διομή-
 δης τόν 'Οδυσσεά προείλετο διά τό μη μόνον
 άνταγωνισταίν.

άνταγωνιστέως έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον άντα-
 γωνισμού: Πολυδ.1,157.

άντάδελφος (ό) όδελφός θεών έχων, ισάδελφος,
άντάδελφος-ατος (τό) νεώτ. άντίπαινον άντικ-
 δικησις, άδικημα προς πτωρίαν άλλου άδικήματος.

άντάδικ-έω κ. νεώτ. άδικώ και έγώ προς έδι-
 κηνα, άνταποδίδω άδικημα ή άδικιαν: Πλάτ.
 Θεαιτ.173 Α επί τό φεδοξ τε και τό άλλήλους
 άντάδικειν τρέπομενοι.

άντάδω άδω και έγώ εις απόκρισί τινος όδόν-
 τος, άποντώ εις τήν φωνήν άλλου: 'Αριστλ.
 Ζ19,8 Β επί δέ τόν θρηυτήν πέροδικα ώθεΐται
 τών άγρίων ό ήμερών άντάσος ώς μαχομένους,
 Θεμιστ.Λογ.4,54 Α άντασόμεθα τούς Ιταλιώτας
 όμνοποιοίς. 2) άντιφθέγγομαι, προσβάλλω άντίρ-
 ρών: 'Αριστλ.'Εκκλησι.887 έγώ δ' ήν τοτό
 όρθς άντάσομαι. 3) παθ. ύφίσταμαι άντίρρη-

σιν : Πολυδ. Δ' 112 στροφή ἀνταρσθίναρ || 'Ἡα. < ἀντάδεται, ἐναντιοῦται >.

ἀνταίριμα μεσ. ἀνταίριμα πρὸς ἀγῶνα κατ' ἄλλου, σηκώναι ἐπάνω τὰς χεῖρας κατ' αὐτοῦ ἢ σηκώνομαι ἐναντίον του : Ἡρ. 3, 144 ἀνταίρειται σφι χεῖρας αὐτ. 8, 140 α' τί μαίνεσθε πόλεμον βασιλεῖ ἀνταίριμοιοι :

ἀνταίρει ὄσωρ. ἀπὶ ἀντήεις.
ἀνταίθελος-ον ἀνταγώνιστος, ἀντίπαλος ἐπὶ ἀθλῶ : Μελέαγρ. ΑΓ 12, 68, 4 τί δέ μοι τὸν ἐπουρανῶν βασιλῆα ἀνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαθεῖν ;
ἀνταίθεθμαι-έομαι αἰδοῦμαι καὶ ἐγῶ, σέβομαι ἐκείνον ὅστις μὲ σέβεται : Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 28 γυναικας αἰδομέννας ἀνταίθεισθαι ἐθέλουσι.

ἀνταίθει δημ. συνηθέστ. νταίω, μέλλ. ἀντάσω, ὄσωρ. ἀντῆσα, ἀνταῖσα κ. ἐνταῖσα, μχ. παθ. ἀντιμέγας κ. νταίμενος | παρὰ τὸ ἀντάω κ. συνηθέστ. ἀπαντάω, ἀπανταίνω | ἐντυγχάνω προσώπῳ τῆς ἢ πράγματι, συντυχαίνω, ὄδ. κ. μοιραίως συνδέομαι πρὸς τινα ἢ ἐμπλεκόμεαι | νταίνω | εἶς τι : παροιμ. ἀνταῖσαι μὲ παλαδό, καλά σου ξεμπροδέματα, - εὐχὴ νὰ δώσῃ τὸ Θεὸς νὰ μὴν ἀνταῖσῃς κακὸ | ὡς ἐν Σοφ. ΟΚ 1445 θεαῖς ἀρώμα μῆ-ποτ' ἀντίσαι κακῶν |, - Σαρρ. Ἀνεκδ. ΑΗ ἀντῆσα κακὸ ἀερίκο στὸ δρόμο καὶ πύρθηκα, φρ. ἀνταῖσαι καλὸν ἀντρα ἢ γυναικα | λήθησαν εἰς τὸν γάμον |, - κάπου ἀνταῖσαι ἢ γυναικα | βίβη ἡσέληγος τις ἐπὶ ἀντήϊς | βλ. κ. νταίνω, μπλέκω 2) σπαν. ἐν τῆ σση. ἀντίσταμαι, ἀντιπίθεμαι, ἀνταγωνίζομαι.

ἀνταίτος-α-ον ὁ κατ' εὐθείαν ἐναντίος, ὁ εὐθείως ἐξ ἀντιθέτου : Σοφ. Ἀντ. 1308 τί μοι οὐκ ἀνταῖταιν ἐπαῖνον (δηλ. πλῆγην) ? 2) ὁ ἐναντίας τινί, ἐχθρικός, ὄδ. κ. μισητός : Αἰσχ. Χο. 588 κνωδάλων ἀνταῖτων βροταῖσι σχόλ. Ἑρωτιαν. < ὄπ' ἀνταῖτης, ὑπὸ τῆς αἰσχράς | ὄ. γρ. ἐχθρός | ἐξ ἐναντίας πολεμῶσιν > 3) ὁ ἐναντιὸν ἄν, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ἐξελείψῃ, εὐλιπιδεύτερος : Ἀπολλ. Ροδ. Α 114 ἀνταῖτη δαίμων, Ὀρφ. Ὑμν. Α 1 ἀνταῖτη βασιλεία.

ἀνταίρω κ. μτην. κ. μον. μέλλ. -αρώ, ὄσωρ. -ῆρα ἐγείρω, σηκώνω τὴν ἐναντίον νίκας : ΑΠ 7, 139 χεῖρας ἀντήρεν Δανασῶν πασιόν, Πολυδ. 5, 7, 8 μῆδῆποτε Καρχηδονίους Ρωμαίους... ἀντάραι πόλεμον, Νικήτ. Χων. Σάθ. 1, 125 τὸν πρό βραχέος χεῖρας ἀνταίροντα || -ομαι μέσ. : Θουκ. 1, 53 ἐμποδῶν Ἰστας δὲ πῆλα ἀνταίριμοιοι 2) ἀμτθ. ἐγείρομαι ἐναντίον νίκας, ἀντίσταμαι : Πλάτ. Εὐθύδ. 172 Α ὡστε μὴ δ' ἀν ἐνα αὐτοῖς ἀντάραι, Πλούτ. Πύρρ. 15 ῥώμη τῆς φυχῆς ἀνταίροντα πρὸς τὴν ἀπορίαν || κ. μέσ. : Λουκ. Ζτρα. 34 δήλος γοῦν ἄστιν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Ἀδμίσι δυνησόμενοι 3) μον. ἐπαναστατῶ ἐναντίον ἀρχῆς : Ἰω. Μαλ. 385, 9 ἐν τῇ αὐτῷ βασιλεῖα ἀντήρεν τὸ πατρικίος Ἰλλοδς 4) ἐπὶ ὑψομάτων χώρος νίκας, ὑψοῦμαι, παραλλήλωσ ἢ ἐναντι : Στράβ. 2, 2 τῆς Ἰνδικῆς ἀκρα... ἀνταίρειν τὸς κατὰ Μερόν τὸν τόπιος, Πλούτ. Αἰμ. 6 τὰ πρὸς τὴν Λιβύην ἀνταίροντα.

ἀνταῖσθᾶνομαι νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου, ἀμοιβαίως, ὁμοίως καὶ ἐγῶ αἰσθάνομαι.
ἀνταῖσθῶνομαι μτην. κ. νεώτ. αἰσθῶνομαι καὶ ἐγῶ : Ἀχιλλ. Τάτ. 4, 8 ἀντησθῶνετό με βλεπίαι.
ἀνταῖτημα (τό) νεώτ. αἴτημα ἀπευθυνόμενον εἰς αἰτήσαντα.

ἀνταῖτησις-εως (ἡ) νεώτ. αἰτήσις | ἀξίωσις | ὑποβαλλομένη ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν ἀπηυθύνθη αἰτήσις δόσεως πινος ἢ παροχῆς.
ἀνταῖτησις-εως (ἡ) νεώτ. αἰτήσις, μομφή, κατηγορία προσβαλλομένη ἐναντίον γενομένης αἰτιάσεως || ἀνταῖτησις = ἀμοιβαῖα αἰτιάσις.
ἀνταῖτις-ον μτην. ἀμοιβαίως, ἐπίσης ἀξίωμενπιος, ἔνοχος : Κλήμ. Ἀλ. 932 ἀντιπληγεις δὲ ὑπ' αὐτοῦ θανασίμως ὄσχαν αὐτὸν ἀνταῖτιον.
ἀνταῖτιθᾶμαι-όομαι μτην. κ. νεώτ. προσβάλλω

αἰτίαςιν κατ' ἄλλου αἰτιαθέντος ἐμέ, ἀνταποδίδω, ἀνταπιρρίπτω κατηγορίαν.

ἀνταπθᾶ-έω κ. νεώτ. αἰτῶ ὡς ἀντάλλαγμα : Θουκ. 4, 19 διδόντας μὲν εἰρήνην καὶ ἔμμοχα (αν... ἀνταπθόντας δὲ τὸν ἐκ τῆς ἡμισυ ἀνδρας || μτην. ἀξίω ὡς ἀντάλλαγμα, διεκδικῶ : Δίων Κ 40, 53 ἀνταπθῶσαι τῷ τε Μίλωνι καὶ τῷ Σκιπίωνι τὸν ὄπισταν.

ἀνταπμαλατῶω μτην. αἰχμαλωτίζω καὶ ἐγῶ : Ἰσίδωρ. Πηλ. Ἐπ. 103.

ἀνταπμαλατίζω μτην. ἐκίλ. κ. νεώτ. αἰχμαλωτίζω καὶ ἐγῶ : Καισαρ. 287.

ἀνταπρωθᾶμαι-έομαι μτην. αἰωροῦμαι ἀμοιβαίως : Πλωτίν. 6, 5, 11.

ἀντακαίος (τό) κ. νεώτ. ζωολ. εἶδος μεγάλου ἰχθύος ταυτιζόμενου πρὸς τὸν ἀκινήσιον τὸν κοινὸν ἢ δεύρρυγχον βλ. λ., δημ. ἔμμοχα ἢ στουροῖν : Ἡρ. 4, 53 κήτα μεγάλα ἀνάκαθα, τὰ ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται εἰς τὰρ ἔχουσιν || κ. ἐπίθ. : Ἀντιφῶν. 183 ἀντακαίον τάρχιος (χαδιάρη).
ἀντάκανθᾶ (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος θαμνωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρυθροδανοειδῶν.

ἀντακανθόσπαρμα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἠριμεριδῶν φυόμενον ἐν Μεξικῷ.
ἀντακάς Ἡσ. < σήμερον > πρβλ. ἀνταλλές.
ἀντακάς Ἡσ. < σήμερον >.

ἀντακιδεύς-έως νεώτ. ὁ ἰχθύς δεύρρυγχος βλ. λ.
ἀντακίς-ίδος νεώτ. ζωολ. εἶδος τοῦ ἰχθύος ἀντακαίου, ἢ μοιρούνα.

ἀντακολούθησις-εως (ἡ) μτην. τὸ ἀντακολουθεῖν βλ. λ. : Συνέσ. 49 D διὰ τὴν ἀναγκαῖαν ἀντακολούθησιν.

ἀντακολουθεῖν (ἡ) μτην. ἡ συνοδεία, τὸ ἀντακολουθεῖν, ἄ. ἀντακολουθεῖς : Κλήμ. Ἀλ. Στωμ. 2, 436 γνωστὴ ἢ ἤστις θεῖα τινὶ ἀντακολουθεῖ.

ἀντακόλουθος-ον μον. ὅστις ἀντακολουθεῖ βλ. λ. : Εὐστρ. εἰς Ἀριστλ. ΗΝικμ. 311, 18 τὸ ἀντακόλουθον ἀλλάτῃαι.

ἀντακολευθᾶ-έω μτην. ἀκολουθεῖ ἀμοιβαίως, συνέπομαι : Χρύσιππ. Πλουτ. Ἡθ. 1046 B τὰς δ' ἀρετὰς φασὶν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις (ὅτι ἀκολουθοῦν ἢ μία τὴν ἄλληλην).

ἀντακοντιζῶ μτην. κ. νεώτ. ἀκοντίζω καὶ ἐγῶ, ρίπτω, βάλω καὶ ἐγῶ ἐξ ἀντιθέτου : Δίων Κ 59, 28 ὁπότε κεραυνὸς καταπέσει λίθον ἀντηκόντιζεν.

ἀντακόως μέλλ. -οῦσομαι ἀκόως ἀμοιβαίως εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων μου : Σοφ. ΟΤ 544 ἀντὶ τῶν εἰρημένων τῶν ἀντάκουσον, Εὐρ. Ἡρ. 1014 ἄ γ' εἰπας ἀντήκουσας 2) ἀμτθ. εἶδω καὶ ἐγῶ ἀκρόθασιν, ἐπίσης προσέχω : Αἰσχ. Εὐμ. 198 ἀναξ Ἀπολλων, ἀντάκουσον ἐν μέρει, Ξεν. Ἀν. 2, 5, 17 ὡς δ' ἂν μάθης... ἀντάκουσον.

ἀντακρῆν Φώτ. < ἐξακρῆν >.

ἀντακρωθᾶμαι-όομαι ἀκρωθῶμαι καὶ ἐγῶ : Ἀριστφ. Λυσ. 527 ἦν ὄν ἡμῶν χρυστὰ λεγουσῶν ἐθέλησθαι ἀντακρωθᾶσαι.

ἀντακρωτήριο (τό) μτην. ἀκρωτήριο ἀπέναυπ ἄλλου ἀκρωτηρίου κείμενον : Στράβ. 6, 1, 1 τῆς δὲ νήσου πρόκειται τὸ ἀντακρωτήριο.

ἀνταλαζονέομαι μον. ἀλαζονέομαι καὶ ἐγῶ ἐπίσης : Εὐστ. 590, 11.

ἀνταλαλάζω κ. νεώτ. ἐπὶ ἡχοῦς, ἀντηχώ, ἀντιλάω : Αἰσχ. Περσ. 390 ὄρθον δ' ὄμα ἀντηλάλαζε νησιώτιδος πάτρας ἡχώ.

ἀνταληγικός-ἡ-ὄν ἀνπληγικός βλ. λ.

ἀνταληγίαις (ἀνεμοὶ) νεώτ. ρεύματα ἀνέμου σχηματιζόμενα ἐκ τῆς φέζῆς ἀνωτέρως στρωμάτων ἀέρος τῆς ἰσημερινῆς ζώνης καὶ ἐκχυνόμενα πρὸς τοὺς πόλους, ἄ. ἀνεμοὶ ἐπιστροφῆς.
ἀνταληγίς-ίς νεώτ. εὐχρ. πληθ. ἀνταληγίς βλ. λ.
ἀνταληθεύω ἀληθεύω καὶ ἐγῶ ἐξ ἀντιθέτου, εἶμαι καὶ ἐγῶ ἐξ ἀντιθέτου ἀληθῆς.

ἀνταλλάξ (οἱ Ἴουρκ.) νησιώτης, ἰδιώσ ὁ ἐξ ἐγγὺς τῆ στερεῆς νῆσον καὶ εἰδ. τῶν ἐν τῇ Πρωποντίδι.
ἀνταλλαγή ἡ) Πῶσσο μιν. νεώτ. δημ. κ. ἀνταλλαγή ἡ πράξις τοῦ ἀνταλλάσσειν, ἦτοι ἐκ συμφωνίας λαμβάνειν τὴν ἀλλοῦ δοθέντος· κατὰ νομ. ὁρισμὸν ἡ παροχὴ πράγματος ἀπὸ ἑαυτοῦ πράγματος· γεν. ἡ λήψις ἐπὶ δύοσι: Θεολογ. Εἰσηγ. 2,6,127 ἀπὸ περματωτίουος ἦτοι ἀνταλλάξις, - ἀνταλλαγή κτημάτων, - αἰχμαλώτων, - περιουσιῶν, - ἀνταλλαγή εἰς εἶδος, - κἀναμα ἀνταλλαγή τ' ἄλογό μου μετὰ τοῦ μουλάρι του· || νεώτ. κ. δημ. ἀνταλλαγή προϊόντων (ἢ ἐκ συμβάσεως ἀμοιβαία ἐκατέρωθεν παροχὴ προϊόντων ἰσοτίμου ἀξίας, ἦτοι ἡ διὰ προϊόντων πληρωμὴ ἀγοραζομένων προϊόντων). || νεώτ. κ. δημ. διενθ. δικ. ἀνταλλαγή πληθυσμῶν (ἢ δυνάμει συνθήκης δύο κρατῶν ἐκ τοῦ ἐνὸς ὑποχρεωτικὴ μετακίεσις εἰς τὸ ἕτερον τῶν εἰς τούτο κατ' ἐξουχίαν ἀνηκόντων πληθυσμῶν καὶ τἀνάπηλον). || νεώτ. φυσιολ. ἀνταλλαγή τῆς θλιπ. τοῦ φαινομένου τῆς διαρκοῦς ἀποσυνθέσεως καὶ ἀναγενήσεως τῶν κυττάρων τῶν ζῶντων ὁργανισμῶν διὰ τῆς λειτουργίας τῆς θρέψεως· καὶ εἰδ. ἡ ἐν τοῖς ζωϊκοῖς ὁργανισμοῖς ἀντικατάστασις τῶν ἀναλυσκομένων οὐσιῶν ὑπὸ τῶν ἐξωθεν προσλαμβάνομένων θρεπτικῶν ὑλῶν 2) νεώτ. συνεκδ. ἢ κατ' ἐναλλαγῆν, κατ' ἀμοιβαϊότητα πράξις: ἀνταλλαγή ἐπισκεψέων, - φιλοφρονησέων, - διαπιστευτηρίων 3) μτρ. νεώτ. κ. δημ. πνευματικὴ ἐπικοινωνία κατ' ἰσοτίμιαν τῶν ἐπικοινωνούντων γινόμενη: ἀνταλλαγή ἰδεῶν, - σκέψεων, - γνησιῶν 4) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἀντικατάστασις φθαρέντος πράγματος δι' ὁμοίον αὐτῷ· 5) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπλῶς ἡ ἀμοιβαία δόσις: ἀνταλλαγή ἐδώρων.
ἀντάλλαγμα -ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' ἀνταλλαγῆς βλ. διδόμενον ἢ λαμβανόμενον: Εὐρ. Ὀρ. 1157 ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου 2) συνεκδ. τὸ λῦτρον: Κδ Ματθ. 16,26 τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ 3) νεώτ. γιν. τὸ ἀντίπικρον τοῦ διδόμενου ἢ λαμβανόμενου, ἢ ἀνταμοιβή, ἢ ὀλίγη ἢ καὶ ἡδίκη τοιαύτη: ἀντάλλαγμα ὑπηρεσιῶν, - τῆς ἀνοχῆς, - τῆς παρασχεθείσης βοηθείας.
ἀνταλλαγματικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ σημαίνων ἀνταλλαγῆν, ὁρος γραμματικῶς: ἀνταλλαγματικὰ ῥήματα π.χ. πωλῶ, ἄνωθιμαι, ἀλλάσσω κ.τ.τ.
ἀντάλλαγμα-ον μτρ. ὁ δοθεὶς ἢ διδόμενος ἐπὶ ἀνταλλαγῆ: Μένανδρ. Κομητ. 16 ἄδειτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγμα Σουβ. ἐντάλλαγμα καλοῦσι τὸν ἀπὸ ἄλλου ἡλλογόμενον.
ἀντάλλαξ δημ. ἀόρ. ἀντάλλαξ, παθ. ἀνταλλάχτηκα, μτρ. ἀνταλλαγμένωσ, ἀντάλλασσω βλ.
ἀνταλλακτήριος-ον νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἀνταλλαγῆν: ἀνταλλακτήρια πλοῖα (ἰδεθ. navires de cartel) τὰ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν ἀνταλλαγῆν αἰχμαλώτων ἢ τὴν διαθήσασιν προτάσεων ἀνακοχῆς ἐν καιρῷ πολέμου. || ἀνταλλακτήρια ταχυδρομικὰ γραφεῖα τὰ δεχόμενα ταχυδρομικὰ δέματα πρὸς μεταβίβασιν.
ἀνταλλακτικός-ή-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνταλλαγῆν, πρὸς ἀντικατάστασιν ὁμοίου αὐτῷ: ἀνταλλακτικὰ εἶδη ἢ τεμάχια (τὰ συναρτήματα τὰ ἀντικαθιστάμενα φθαρῆτα μέρη οἶον μηχανῶν, ὄπλου κτ.). 2) ὁ διδόμενος εἰς ἀντάλλαγμα: 3) ὁ βραβιζόμενος ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς: ἀνταλλακτικὸν ἀμφοῖον, - ἀνταλλακτικὴ σύμβασις (ἢ συμμολογοῦσα τὴν δι' ἀνταλλαγῆς προϊόντων ἀγοραπωλησίαν).
ἀνταλλακτικός ἐπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνταλλακτικῶν βλ. λ.
ἀντάλλακτος-ον μτρ. ὁ ἔχων ἴσην ἀξίαν πρὸς τινὰ καὶ δυνάμενος νὰ ἀνταλαχθῆ με αὐτόν:

Πορφ. Κατ. 1,51 οὐκ ἀντάλλακτος πρὸς τὰς συνακολουθοῦσας ὀχλήσεις.
ἀνταλλάξιμος (-η)-αῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνταλαχθῆ. || εἰδ. πρόσωπον ὑπαγόμενον εἰς τὰς διατάξεις τῶν συμβάσεων ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν. || εἰδ. ἀνταλλάξιμα κτήματα τὰ τῶν Ἰουρκῶν ἐν Ἑλλάδι ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τουρκίᾳ, ὁπαγομένα εἰς τὴν σύμβασιν ἀνταλλαγῆς 2) τὸ οὐδ. ἀνταλλάξιμα (τὰ) αἶ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους δοθεῖσαι ὁμολογία ἀποζημιώσεως εἰς ἀνταλλοξίμους πρόσφυγας διὰ τὰ ἐν Τουρκίᾳ ἀπολειφθεῖσας περιουσίας αὐτῶν.
ἀντάλλαξσο κ. νεώτ. δημ. ἀντάλλαξω, μέλλ. -άξομαι, ἀορ. -πξάμην, ἀορ. δημ. ἀντάλλαξα κ. παθ. ἀνταλλάχτηκα, μτρ. παθ. παρακ. ἀνταλλαγμένος διδῶν τὴν λαμβάνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, κἀνω ἀνταλλαγῆν, ἀλλαξία: Εὐρ. Ἰωρ. 351 δέκαρτα τ' ἀντάλλαξοσσε τῆς τῆσδε μέλασι, Πολυδ. 113 τὴν φυχὴν ἀν ἀντάλλαξας τοῦ χρυσοῦ, δημ. ἀντάλλασσω ἀρραβῶνα, - δῶρα, - θέσιν, - κτήμα, - αἰχμαλώτους 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ποιῶ τὴν ὑπὸ ἄλλου ὁμοίως πραττόμενον, ἀμοιβαδὸν τινι δρῶ: ἀντάλλασσω ἐπισκεψέας, - πηλεγραφήματα, ἀντάλλαξω κἀμοῖσσε βριστέε μεταξὶ τοῦσ 3) νεώτ. κ. δημ. μτρ. ἐπὶ ἰδεῶν, γνησιῶν, προθέσεων κττ. ἀμοιβαίως ἀνακοινῶ: ἀντηλλάξομαι τὰς σκέψεις μας 4) ἀντάλλασσομαι μετ. λαμβῶνω δι' ἐμαυτὸν τὴν εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου πῆδος ὅπερ εἶχον, στέργω, δεχόμεθα ἢ ὡς ἀντάλλαγμα, ὡς ἀντισηκῶμα, ὀδ. κ. προσημ. ἢ: Αἰσχ. Χο. 133 ἄνδρα δ' ἀντηλλάξομαι Αἰγισθον, Εὐρ. Ἑλ. 888 πέπλον τὸ λευκὸν μέλασας ἀνταλλάξομαι 5) ὄμ. μετ. ποιοῦμαι ἀλλαγῆν, ἀντικαθιστῶ τὴν δι' ἄλλο: Πλάτ. Θεαιτ. 189 C ὅταν τις τὸν ὄντων ἄλλο αἶ τῶν ὄντων ἀνταλλάξομένους τῆ διανοῖα; 6) λαμβάνω, ὑφίσταμαι κακὸν τὴν οἰσιν εἰς ἀντάλλαγμα πράξεώς μου: Εὐρ. Φων. 1633 δε ἀν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστῆφω ἀλάφ ἢ γῆ καλύπτω θάνατον ἀνταλλάξεται 7) παθ. ὑφίσταμαι ἀλλαγῆν με ἄλλο, ὀδ. γίνομαι ἀπὸ ἄλλου, ἀποθνήσκω ἄλλοτος: Θεου. 414 ἐγένετο τὸ θεόρυθος μέγας καὶ ἀντηλλαγμένος τοῦ ἐκατέρου τρόπου 8) νεώτ. κ. δημ. ὑποκειμαι εἰς ἀνταλλαγῆν, γίνομαι ἀντικείμενον ἀνταλλαγῆς: ἀντηλλάγησαν οἱ πληθυσμοί, - ἀντάλλασσονται διὰ προϊόντα τῶν δύο χωρῶν || δημ. κ. εἰμαι δεκτικῶς ἀνταλλαγῆς.
ἀνταλλάξ ἡσ. κατ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας πρὸ ἀντακός.
ἀντάλλω-ον ὁ ἀντηλλαγμένος: Σχολ. Δημ. 342 Ἡ. ἀντάμω ἐπιρρ. μιν κ. δημ. ὁμοῦ, μοξί, ὁμοῦ κοινῶ, ὁμοῦ: Χρον. Μωρ. 50,32 ἐγγάτωσά τὸν θάνατον με ἄλλωσ δύο ἀντάμω, δ. τρ. ἀντάμω τρῶν καὶ πίνουσε καὶ γλυκοκοινευεντάμου, Βλασσε 36 ἀντάμω ἐπέσασε μάνα, παιδί, - τοῦσ ἄλλωσ ἀντάμω (συνήγαγεν ἐπὶ τὸ αὐτό).
ἀνταμείβω μιν κ. νεώτ. κ. δημ. παρ' ἀρχ. μ. ὁ παθ. τ. ἀνταμείβομαι κ. ἐν μεσ. σημ. ἀντάλλωσσω πρόμα τὴν με ἄλλα: Ἀρχιλ. 74,7 μηδ' ὅταν δελεῖσθαι θήρας ἀνταμείφονται νομόν ἄνθρωπον 2) ἀποκρινομαι, ἀπαντῶ: Ἡρ. 9,79 ὁ δ' ἀνταμείβετο τοῖσδε, Εὐρ. Ἀνδρ. 154 ὁμάς. . τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγισ, Φιλ. 230 ἀνταμείφασθε 3) μετ' αἶτ. ἀνταποδίδω τινι τὸ ὅμοιον: αἰτ. 65 τὸν καιρῶ με δρῶντα δεινοσ' ἀνταμείβεσθαι κακοῖς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 223 ἀπέστις ἄργισ ἀνταμείφασθεσά σ' . . ἀντὶ τῶνδ'ε' || γλωσσο κ. νεώτ. κ. δημ. -ομαι ἐν ἡ σημ. τὸ ἀπλοῦ ἀμείβομαι 4) μιν νεώτ. κ. δημ. εἰς τὸν ἐνεργ. ἵ. δίδω εἰς τινὰ ἀμοιβὴν δι' ὃ, π. μὴ παρῆσθε, οἶον ὑπηρεσίαν, ἐργασίαν, ἀεργεσίαν, συμβούλιον κττ., τοῦ πληρώνω: Ἀραβ. Μυθ. 1,178 με ἀντήμαξ με ἄλλα δῶρα ἀσυκρίτως πολῦτιμα, - θὰ σὰ ἀνταμείφω διὰ τὰς ὑπηρεσίας σου, ἀνταμειπιπέφ-ή-ὄν νεώτ. ὁ διδόμενος εἰς

ἐντάμειφιν βλ. λ., εἰς ἀνταμοιβήν, εἰς ἀποζημίω-
σιν || ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιῶζων εἰς ἐντάμει-
φιν || ὁ κατάλληλος ἢ ὁ ἐπαρκής εἰς ἐντάμειφιν.

ἐντάμειφίς-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ἢ
πράξις τὸ ἀνταμεῖβειν βλ. λ., ἢ ἀνταμοιβή, Ἡσ.
« ἀνταπόδοσις » : ΠΔ Ψαλυ.112 τὸ ποίσιμα τὰ
δικαιώματά σου εἰς ἐντάμειφιν, Ἀραβ.Μυθ.
3,31 ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ κάμω τὴν ἐντάμειφιν.
ἐνταμειθ-έω μτγν. μέλλ. παθ. -μεληθῆσομαι
ἀμελῶ καὶ ἐγώ : Φιλ.2,275.

ἐντάμη ἐπίρρ. δημ. ἀντάμη βλ. λ. : Ἐρωτόκρ.
Δ 298 τῆς μιλεῖ κέρης καὶ μάν' ἀντάμη.
ἐντάμης (ἰ) πληθ. -ισσα, οὐδ. -ικο (τουρκ.) ὁ
εὐθύς καὶ θαρραλέος, ὁ γενναῖος, παλληκαρῆς :
εἰς δὲ πρὸς τὸν εἶναι ἐντάμη 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ
πράξ ἐπιδείξειν καὶ προκλητικῶς φλερίει.

ἐντάμηκα ἐπίρρ. δημ. (τουρκ.) θαρραλέως,
παλληκαρῆσα : φερόμεθα ἐντάμηκα.

ἐνταμηκά ἐπίρρ. δημ. [ἀντάμη] ἀπὸ κοινοῦ,
συνηταιρικῶς, ἐν κοινοπραξίᾳ.

ἐντάμηκος-π-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδι-
ῶζων εἰς ἀντάμη βλ. λ. : ἐντάμηκα καμώματα.

ἐνταμηκό-ἡ-ὸ δημ. [ἀντάμη] ὁ κωνὸς εἰς δύο
ἢ περισσοτέρους, συνηταιρικῶς, μεσαικός : παροιμ.
τὸ ἐνταμηκό τὸ βόδι τὸ τρώει ὁ λύκος (ἡ κίχτα
ἐπιμελείας τυγχάνει τὸ πολλοῖς κοινόν).

ἐνταμηλλάσθαι Ἡσ. « ἀντερίζειν ».

ἐνταμοιδαίος μτγν. γραμμ. μετρικὸς ποὺς ἐκ δύο
βραχειῶν, δύο μακρῶν καὶ βραχείας : Διουμ.1,481 Κ.

ἐνταμοιβή κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀν-
τάμειφιν : Ἡράκλειτ.90 πυρὸς ἀνταμοιβή τὰ πάν-
τα καὶ πῦρ ἀπάντων 2) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ.
ἀνταπόδοσις, παροχή ἀμοιβῆς, διὰ παρα-
σχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν, πληρωμή : Ἰω.Χρυσ.2,3,357
καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πρόπροντες, οὐδὲ ἀντιδίδ-
σει καὶ ἀνταμοιβῇ, Ἀραβ.Μυθ.1,49 αὐτὴ εἶναι
ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἐνεργείας, - ἐπ' ἀνταμοιβῆ
! μον.κ. προσφορᾶ, ἐσφορᾶ : Χρον.Μαρ.9,26 νὰ
κἀμωμεν ἀνταμοιβὴ κόντρα εἰς τὸν ἐχθρόν μας.

ἐνταμοιδομαί ἀντὶ ἀνταμείβομαι : Πάπ. ὠφε-
λοῦμεν σε ἀνταμοιδομένοι κατὰ τὸ ἔργον σου.

ἐντάμοιβον (τὸ) μτγν. ἡ ἀντάμειφίς, ἀνταπό-
δοσις, ἀντιμισθία : Πάπ. ὁ θεὸς ἀντὶ τῶν πόνων
ἀμείβεται αὐτῷ..τὰ ἀντάμοιβα μωριανταπλασίως.

ἐντάμυντα (ἡ) μον. ἄμυνα ἐναντίον τινός.

ἐνταμύνομαι κ. νεώτ. προβάλλω κατ' ἐπιτε-
θέντος μοι ἀντίστασιν, ὑπερασπιζῶ ἑμαυτὸν ἐναντίον
ἄλλου : Θουκ.4,19 αὐκ ἦν ἐνταμύνομένος τις
καὶ ἐπικρατήσας 2) ἀποδίδω εἰς τινα τὰ ἴσα,
ἀντεκδικούμαι : Σοφ. Ἀντ.643 ὡς καὶ τὸν ἐχθρόν
ἐνταμύνομαι κακοῖς.

ἐνταμφοθῆ-έω μτγν. ἀποτυχεῖν εἰς τὴν συν-
άντησιν προσώπου πρὸς ὁ κατηγμένωμην : Πάπ.
μήπως ἀνταμφοδῆσης ἡμῖν.

ἐντάμωσι (τὸ) δημ. συνάντησις, ἀντάμωσι
2) σύμμετρίς, σύνθεσις, σμῖξ, ἐπὶ πραγμάτων.

ἐνταμώνομαι δημ. [ἀντάμη] ὄφρ. ἀντάμωσα κ.μεσ.
ἀνταμώνομαι, ἄορ. ἀνταμώθηκα, μτγ. ἀνταμω-
μένος ἐντυγχάνω, συναντᾷ τινά, συντυχαίνω κά-
ποιον : τὸν ἀντάμωσα κὸ τράμ, - πῆγξ χθές
καὶ τὸν ἀντάμωσα 2) κ. μεσ. ἀνταμωνώμασε
στὸ καφενεῖο, - ἀνταμώθηκα καὶ τὰ εἶπαν, φρ.
σὺν ἀνταμωθῆμε | ἢ ἀνταμώσομε | με τὸ καλὸ
! κ. μτφ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρόσωπον ἢ περι-
στάσει, ἴδιως ἐν κακῇ συνεκδοχῇ : παροιμ.
φουρτοῦνα μὰς ἀντάμωσα κὶ αἱ Νικόλα βῆθη (ἐπὶ
δεινῆς περιπέτειας), - ἀντάμωσα ὁ κακὸς καιρὸς
πρὸς με τὸν ἀσβολωμένο | ἐπὶ συρροῆς ἀντιξῶν
περιστάσεων), - ταχιά πάει ἡ φτώχεια κὶ ἀντα-
μωμένη τὴν ἀρρώστια 2) μτφ. συνδῆσ, συνάπτω,
σύμμηγνῶ πρόμα πρὸς ἄλλο : ἀντάμωσα τὰ δύο
παλούκια σταυρωτά, - ἀνταμώσαμε τὰ καπιτά-

λια μας, γωμ. μὴν ἀνταμώνης τὰ παλιὰ με τὰ
καινούργια 3) εἶδ. συνεταίριζομαι, συνάπτω
μετ' ἄλλου κοινοπραξίαι : ἀνταμώσω καὶ πῆραν
ἐργολαβίας 4) -ομαι εὐρίσκομαι ἢ κέτμαι ὁμοῦ
μετ' ἄλλων : Σολωμ. Ἔγν. Ἐλευθ.50 τόσοι, τόσοι
ἀνταμώμενοι | ἐπεπιούνη ἀπὸ τῆ γῆ 5) -ομαι
συνουσιάζομαι : ἀνταμώνονται καὶ ζῆ στὰ χω-
ράφια, Πολ. Ἐκλ.Τραγ.6 χωρίζει οἱ ἐν ἀντρογυνο
μιὰ μέρα ἀνταμώμενο 2) ἀνταμωμένος κ. ὁ ἐν
δεσμῷ γάμου, ὁ συνεζευγμένος : Ἀραβ.Μυθ.3,24
ἐτούτη δικαιοσύνη ἀρχίζει νὰ εἶναι ἀνταμωμένη με
ἐναν ἐξωτικόν 6) -ώνω κ. -ώνομαι συμφιλῶ-
νω ἢ συμφιλῶμαι μετὰ διάστασιν, συμμιθάζω
ἄλλους ἢ συμμιθάζομαι : ἦταν νὰ χωρισθῶν, μὰ
ὁ δεσποτὴς τοὺς ἀντάμωσα.

ἐντάμωση (ἡ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ ἀνταμῶν βλ.λ. ἐπὶ προσώπων, ἐντευξις, συν-
άντησις, ἴδιως μετὰ χωρισμῶν : εὐχὴ καλὴ ἀντά-
μωση (εἰς ἀπερχόμενον) κ.ἐν πληθ. καλὴς ἀντάμ-
ωσις.

ἐνταμωτά ἐπίρρ. δημ. ἀλληλενδύτως, συναφῶς,
συναπτῶ, ὁμοῦ.

ἐνταμωτός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ὁμοῦ ὦν, συνδεδεμένος,
συναφῆς, ποῦ εἶναι ἀντάμη : Σολωμ.Λόρδ.Μπά-
ρον 42 ἡ Μαίρα . . με τὸ Κρίμα ἀνταμωτῆ.

ἐνταναθαίνω μον. ἀμοιβαίως ἀναθαίνω, ἐπίσης
καὶ ἐγὼ ἀναθαίνω : Θ.Προδρ.Ροδ.186.

ἐνταναθιάζω κ. νεώτ. μέλλ. -άσω κ. -θιάω
ἀμοιβαίως ἀναθιάζω : Ξεν.Ἑλλ.3,2,15 ἀνταναθι-
θάσαντες εἰς τὰ παρ' ἑαυτοῖς μνημεῖα καὶ
τύρραις τινάς.

ἐνταναθεῖ-ός μτγν. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀναθεῖω,
φωναζῶ : Ἀνπ.Ἐμφ.Πολ.2,131 ἀναθεοσάντων δέ
πολλῶν . . ἀντεδόσαν οἱ μισθωτοί.

ἐνταναγιγνώσκω ἀναγιγνώσκω κειμένον τι
καὶ ἀντιπαραβῶν ποδὸς ἄλλο ὄμοιον | ἴδιως πρὸς
ἐλεγχον τῆς ἀκριβοῦς ἀντιγραφῆς | Κρατίν.Κωμ.
386 ἀνταναγιγνώσκειν νόμους Ἡσ. « ἀντανα-
γνῶναι, ἀντιβάλλειν βιβλίον ».

ἐνταναγνώστης (ὁ) μτγν. ὁ δι' ἀναγνώσεως
συνπαραβάλλον ἀντιγραφῶν κειμένων τινὸς πρὸς
ἄλλο ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ κειμένου.

ἐντανάγω κ. νεώτ. κ. μέσ. ἀνανάγωμαι ἐξ ἀντι-
θέτου, ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἀνάγω, εἶδ. ἐπὶ πλοίων
δθ. ἐκπέλω ὄπως ἀντεπεξέβηθω ἐναντίον ἐχθρικοῦ
στόλου : Θουκ.8,296 ὁ δὲ Πελοποννησίοι αἰσθῆ-
μενοι, ἐκ τῆς Ἀδύδου ἀντανήγον καὶ αὐτοί, Ξεν.
Ἑλλ.1,6,29 ἀντανήγον τοὺ πέλαγος, - ὡς ἐμα-
θον τὴν ἔξοδον τοῦ τουρκικοῦ στόλου οἱ Ἕλλη-
νες ἀνταναγβέντας ἐπλευσαν πρὸς βορρᾶν
! κ. ἐν παθ. σμν. : Θουκ.1,117 τὰς ναῦς ἀνταναγα-
μένας 2) γεν. ἀντεπέρχομαι, ἀντεπιτίθεμαι :
Πλάτ. Ἐρμῆ.398 Ε ἀντανήγατο πρὸς τὸ μερικίον,
ὡς ἀμυνοόμενος 3) ἄγω, ἀναθιάζω τινα εἰς
ἀντικατάστασιν ἄλλου : Φίλιπ. ἐν ΑΓ 9,285,6 ἄρ-
γανα ρίψας Ἀρεος, εὐνομήης ἀντανάγει πατέρα.

ἐνταναθιάζω μον. μέλλ. -θιάσω ἐπίσης ἢ ἐξ
ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἀναθιάθω, ἐπὶ ἤχου : ΑΓ 3,348
καὶ αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὴν πληγὴς ἤχον ἀνταναθιάζω.

ἐνταναθρώσκω μον. ἀναθρώσκω ἀμοιβαίως,
πῆδω καὶ ἐγὼ ὠφθῆλᾶ : Ἄνν.Κορμ.2,141 ἀνταθέορε.

ἐνταναίρεισις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. ἀμοιβαία ἀναι-
ρεσις, μελωσις, ἄ. ἀνθυπαίρεσις : Ἀριστ.Τοπ.8,3,5
2) μον. κατὰ διαδοχὴν ἀμοιβαία μετακλήσις :
Εὐστ.1,397,44 3) ἐξάλειφίς : Σιμπλίκ.Φυσ.1237,23.

ἐνταναίρειτικός-ἡ-ὸν μτγν. ὁ ἀναίρειν βλ. λ.,
ἐξάλειφω, διαγράφω μτφ. : Στωϊκ.3,6 εὐλογι-
στίνα ἐστὶν ἐπιστήμη ἀνταναίρειτική.

ἐνταναίρω μέλλ. -αρῶ ἀνταίρω ἀμοιβαίως,
ὠφῶ, ἐγείρω.

ἐνταναίρω-έω κ. μτγν. κ. μον. ἀφαίρω, ἐξα-
λείφω : Δημ.304,19 ἢ δεῖν ἀντανελεῖν ταῦτα Ἡσ.
« ἀντανελών, ἐκκόπτων, ἀφελών » !! κ. παθ. ἐξα-

λείφονται, ἀπαλείφονται : Ἀριστλ.Μεταφ.1040 Α 22 ταῦτα ὅ' οὐκ ἀνταναιρείται' 2) μτγν. κ. μον. ἀφανίζω, φονεύω ἀμοιβαίως : Τζέτζ. Ἰστ.1,195 πέλαις Λάκωνα πινα κτείνους ἀνταναιρείται' Σουίθ. ὁ ἀνταναιρέθῃ ἀνταφονεύθῃ : 3) μον. μέσ. οὐθίς ἀναλαμβάνω : Ἀγαθ.4,29 ἀποβεβηλκῶς τὴν ἀλουργίδα οὐκέτι ἀντανάιλετο.

ἀντανάκλασις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κάμφει, κέρτασις, ἐπιστροφή πρὸς τὰ ὀπίσω : Σχόλ. εἰς Ὀμπ. Ἀλλ.1,216 ἀντανάκλασις ἀγκίστρου' 2) κ. νεώτ. φασ. ἡ ἐπιστροφή τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων προσπίπτουσῶν ἐπὶ λέιας καὶ σπληνῆς ἐπιφανείας : Σχόλ. εἰς Ἀπολλ.Ρ1,746 ἀντανάκλασις ἀγίνοντ' οὐκ ἐν τῇ ἀσπίδι, - ἀντανάκλασις τοῦ φωτός || μον. κ. μτφ. αἰγλή, φωταύγεια : Ὄδη.4, Μηνί.2,9 ἀντανάκλασις... ἀντιπέμψει :

3) κ. νεώτ. φασ. ἡ ἀνάκλασις τοῦ ἤχου, ἀνήχησιν κ. ἤχῳ : Πλούτ. Ἠθ.502,2 ἀντανάκλασις τῆς φωνῆς, - ἀντανάκλασις τοῦ ἤχου' 4) νεώτ. μτφ. φρ. κατ' ἀντανάκλασιν ἐμμέσως οὐχὶ κατ' εὐθεΐαν, ἀντανασκαστικῶς' 5) γραμμ. ἡ χρῆσις λέξεως πινος ἐν ἀντιθέτῳ σημασίᾳ, ὃ. ἀνάκλασις βλ.λ.3) : Κοϊντλ.9,3,68' 6) φυσιολ. ἡ κατόπιν ἐρεθισμοῦ πινος, συνήθως περιφερειακοῦ, παραγωγῆ κινητικῆς ἐκδηλώσεως ἀνευ συμμετοχῆς τῆς βουλῆσεως, ὃ. ἀνάκλασις βλ.λ.' 7) φυκολ. ἀντανάκλασις συναισθημάτων ἡ μετὰ ἑσθῆς ἐνὸς συναισθηματος εἰς ἄλλο πρόσωπον, ὁλον χαρῆς, λύπης κττ.

ἀντανάκλασις (ἡ) μτγν. ἡ ἀντανασκαστικὴ σημασία τῶν λέξεων, βλ. ἀντανάκλασις 5) : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.70 Β μάρτην ὑπέβαλον τὴν τῶν τρίτων ὀρθοτόνησιν ἀντανάκλασιν ἀπατεῖται.

ἀντανάκλαστις (ἰ) νεώτ. φασ. ὄργανον δι' οὗ ἀποδίδεται δι' ἀντανάκλασεως ὁ ἤχος ὃ τὸ φῶς.

ἀντανάκλαστικὸς-ἡ-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀντανάκλασιν : ἀντανάκλαστικὸν κἀκόπτρον, ἀντανάκλαστικὰ ἄκτινες' 2) γραμμ. ἀντανάκλαστικὴ ἀντανύμμη ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκειμενον, ἡ αὐτοπαθῆς' 3) νεώτ. φυσιολ. ὁ εἰς τὴν ἀντανάκλασιν βλ.λ.61, ἀναφερόμενος ἢ ἐκ ταύτης προερχόμενος : ἀντανάκλαστικὴ ἢ ἀνακλαστικὰ φαινόμενα, - ἀντανάκλαστικὰ κινήσεις.

ἀντανάκλαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀντανάκλασιν βλ. λ., ἐμμέσως : ἡ κατῆφεια μετεδότης εἰς ὅλους ἀντανάκλαστικῶς.

ἀντανάκλαστος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιστρέφων, ἀντανάκλαστικὸς βλ.λ.2).

ἀντανάκλινομαι μον. ἀνακλίνομαι, κατακλίνομαι, πλαγιάζω καὶ ἐγὼ : Νικήτ.Εὐγεν.7,333 ἢ γραῖς δὲ λοιπὸν ἐνθεν ἀντανάκλιθθ.

ἀντανάκλω-ὦ μτγν. κ. νεώτ. στρέφω, κάμπω τι πρὸς τὰ ὀπίσω : Ἠλιδ.δ.π. Ὀρειθ.49,13,8 ἀντανάκλω τὸν ἀγκώνα' 2) νεώτ. στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω προσκρούσας ἐπ' ἐμοῦ, ὁλον φωνεῖν ἢ ἀχητικὰς ἀκτίνας, τὸ κἀκόπτρον ἀντανάκλω τὰς ἀκτίνας τοῦ φωτός, - οἱ κόγχαι ἀντανάκλωσιν τὸν ἤχον' || ἀμθ. περὶ φωτός καὶ ἤχου, ἐπιστρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω προσκρούσας : Πλούτ. Ἠθ.696 Α δι' ὑγράτητα καὶ σμικροτάτων ἀντανάκλω τὸ φῶς ἐπὶ τῆς φωνῆς || νεώτ. μτφ. ἐπιστρέφω, ἀποδίδωμι, ἐξαπαλῶμαι : ἡ ἀτιμία αὐτῆ ἀντανάκλω ἐπὶ ὁλοκληρῶ τῆς οἰκονομείας' || μέσ. κ. παθ. -ὠμαι πάσχω ἀντανάκλασιν, ἰδία ἐπὶ φωτός καὶ ἤχου : Ἰάσ.Α18,7,3 τῆς αὐγῆς τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν ἥλιον ἀντανάκλωμένης, Ἀχιλλ.Τάτ.1,9 ὀρθάλαμοι ἀλλήλους ἀντανάκλωμένοι, ΠΔ Σοφ.Σάλ.17,19 ἀντανάκλωμένη ἐκ κοιλοτάτων ὄρεων ἠχώ, - τὸ φῶς, ὁ ἤχος ἀντανάκλωται' 3) γραμμ. σχῆμα ἀντανάκλωμενον καθ' ὃ αὐτοπαθῆ ὀνόματα, ἀντανύμμαι καὶ ῥήματα ἀντανάκλωσιν εἰς ἑαυτὰ τὴν ἐνέ-

γειαν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀλληλοπαθῆ ἢ μεταπαθῆκ' Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.175 «σχῆμα τῆς ἀντανύμμαις σύνθετον, καὶ ἀντανάκλωμενον ἐκδηθὲν ἀπὸ μεταφορῶν τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανάκλωμενον ὁμοιωμάτων» || ἀντανάκλωμενοὶ στίχοι : Ἰω.Σικελ. ἐν Ρητ.6,128 «στροφῆ μὲν, ὅτε πρὸς ἑαυτοὺς ἀντανάκλωσιν οἱ στίχοι, ὅθεν καὶ ἀντανάκλωμενοὶ λέγονται εἰς ἑαυτοὺς στρέφοντες καὶ ἀντιστρέφοντες τοὺς διαλεγόμενους».

ἀντανάκοπι (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἀνακοπή, ἀπόκρουσις : Ἀριστ.Κόσμ.4,33 ἀντανάκοπι' 2) νεώτ. νομ. ἐπὶ βουλευμάτων ἢ ἐρήμην ἀποφάσεων ἀνακοπῆ τρίτου αἰτουμένου ἢ ἰσότης ἀντίθετα τῆς ἐξ ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐναντίων ταύτης γενομένης ἀνακοπῆς.

ἀντανάκοπτος κ. νεώτ. ἐπίσης ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἀνακόπη, ὡθὼ πάλιν ὀπίσω : Φρόνη.ἐν ΑΒ 34,7' 2) νεώτ. νομ. ποιοῦμαι ἀντανάκοπι βλ.λ.2).

ἀντανάκοπι μτγν. ἀνακρούω καὶ ἐγὼ.

ἀντανάκωκλισις-εως (ἡ) μον. ἡ ἀμοιβαία ἀνακώκλισις, στροφῆ, ἐπάνοδος ὡς ἐν κύκλῳ : Ἀποστολ.Καν.7,56 ἐορτῆς ἀνακώκλισις.

ἀντανάλωσις μτγν. κ. νεώτ. ἐπίσης ἀναλαμβάνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου : Πτολ.Φάσεις II Η.

ἀντανάλωσις μέλ. αἰώσω καταστρέφω, φονεύω, ἐξολοθρεύω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Εὐρ. Ὀρ.1165 ἴν' ἀντανάλωσις μὲν ὃ μὲ προδύσαν.

ἀντανάλωσις-εως μτγν. ἀστρολ. ἀντιόρασις, ἐξ ἀντιθέτου λύσις, παρεκτινάσις : Βέττ.Βαλ.184,28.

ἀντανάλω μτγν. ἀνάλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου : Ἀμφιλόχ.180' 2) ἀστρολ. ποιοῦμαι ἢ ὑφίσταμαι ἀντανάλωσιν βλ. λ. : Βέττ.Βαλ.289,17.

ἀντανάμνω μέλλ. -μενὼ ἄνομενος ἀπὶ τὴν ἐνεργήσιν, περιμένω τὴν θά γίνη : Οὐσκ.5,12 οὐκ ἀντανάμνωιναντες σαφῶς εἰδέναι,εἰ τι αὐτῶν ἔσται.

ἀντανάμνωσις (ἰ) νεώτ. μετρίκος πούς συγκείμενος ἐκ δύο μοσκῶν καὶ μίας βραχέιας — υ, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἀνάμνωσιν ἔχοντα δύο βραχέιας καὶ μίαν μακρὰν υ — υ.

ἀντανάμνωμαι μτγν. μεσ. ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ὁμοίως : Πολύσων.1,14 ἀναπαυόμενον ἀντανεψάουτο.

ἀντανάπνευ μτγν. ἐκκλ. κ. μον. πέμνω ὀπίσω : ἐν Ὀδιδ.Μεγαμ.12,496 τὰ βέλῃ ἀντανάπνευόμενα πίπεται' || πρὸς τὰ ἄνω κατ' ἀνταπόδωσιν πέμνω : Κοσμά Ὑμνογρ. Ὄδη Ἦμων τῷ θεῷ ἀντανάπνευοντες' || -ομαι παθ. ἐξ ἀντιθέτου ἐκπέμπομαι, ἐπὶ ἤχου : Μ.Ψελ.Πονημ.59 ἠχώ .. ὑπὸ τοῦ φωνοῦντος ἀντανάπνευται.

ἀντανάπλημη ὀδρ. -ἐπλησα πῆλημη, πληρῶ, γεμίω καὶ ἐγὼ : Ξεν.Ελλ.2,12 οἱ δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἀντανάπλησαν μὲν τὴν ὄδον.

ἀντανάπλεω πλέω ἀμιλλόμενος πρὸς τινα : ΑΠ 42,3 ἀνθεὰ σοὶ θέρειας Ἐλικώνια .. ἀντανάπλεω .. στεφάνους.

ἀντανάπληθῶ-ὸ ἀναπληρῶ ἀμοιβαίως ἀντικαθίστω : Δημ.182,22 κατὰ δύοδεκα ἄνδρας ἀντανάπληθὺντας πρὸς τὸν εὐπωρῶτατον εἶ τι τοὺς ἀπορωτάτους (ὡστε οἱ ἀπορωτάτοι να εἶναι ἀντιστάθμωια κατὰ τὸν εὐπόρωτον : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.14 ἡ ἀντανύμμη ἀντανάπληθῶσα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος' || κ. παθ. -ομαι ὑφίσταμαι ἀναπλήρωσιν, ἀντικατάστασιν : Πτολ.Μαθ.1,435 Α ἀντανάπληρωμένην τῷ τρίτῳ μέρει μῆος μοίρας.

ἀντανάπλησις-εως (ἡ) κ. μον. ἡ ἐκ νέου ἀναπλήρωσις : Ἐπίκορ.π.Διογ.Α.10,48' || ἡ ἀμοιβαία κατὰ διδοχὴν ἀναπλήρωσις : Γρηγορ.Παλαμ.15.

ἀντανάπτης μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀνάπτω (ἰπὸ ἢ φῶς) : Θεοδ.Εὐθ.Κριτ.154 κομμάτιος οἱ μὲν .. ἀντανάπτην τοτὶ λίθοις οὐκ.188 τῆς ἡμέρας δὲ τῆς ῥοδόχου λομπάδας ἐκ τῶν

οκετικῶν ἀνταναφάσης πόρων, - ἐκ τῆς ἐναντι παραλίης ἀπνηπύτου ἀραιᾷ φώτῃ || ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον πνός : Νικηφόρ. ἐν Ρ.Ι.495,26 ἄλλο πῦρ ἀντανήψε κεραύνοιον (ὁ Ζεὺς).

ἀνταναστικῶ-ὠς Ἐπίρρ. ἀνταμείβω, ἰκονοποιῶ. **ἀνταναστικῶ-εως** (ἡ) μον. ἡ ἀνέγερσις τείχους ἢ ἄλλου οικοδομημάτων ἀπέναντι ἐτέρου : Εἰστ.Ποιμν.291,81 ἦν μὲν πολιτικὸν μυστήριον ἢ τοῦ τείχους ἀντανάστασις.

ἀνταναστρέφω μτγν. κ. μον. στρέφω τὴ ὀπίσω, ἀντιθέτως : Κλημ. Ἀλ. ἐν Φαιδ.Ι.13,160, Τζέτζ. ἐν Ἀλλη. Ὀμ. δόρυ ἐμπάλιν ἀντανάστρεφεν.

ἀντανατέλλω νεώτ. ἀνατέλλω ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἀνατέλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου, ἀνταναίσχω βλ. λ. ἡ σελήνη ἀντανάτελλε.

ἀντανάστρέχω μέλλ. ἄλλο-τρῆξω κ. δραμοῦμοι τρέχω ὀπίσω πάλιν || ἀπλοῦμαι αἰθίς ὅπου ἤμην, κλεῖνω, ἐπὶ τοῦ συγκολλημένου δέρματος κατὰ τὴν θεραπειὰν τραύματος : Παύλ. Αἰγ.197,32 ἵνα τὸ δέρμα ἀντανάστρέχον καλύφῃ τὴν διαίρεισιν.

ἀντανάφερος κ. νεώτ. μελλ. -ἀνοίσιω, ἀόρ. -ἀνήνεγκον, παρακ. -ἀνήνοχα ἀμοιβαίως ἢ ἐναμύλλως ἢ ἐξ ἀντιθέτου ἀναφέρω τὴ πρὸς τὴ : Πλούτ. Ἡθ. 20 C αἰ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεως πρὸς αὐτοῦς ἀντανάφεροσαι τὴν πίστιν 2) ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ, ἀποζημιῶ : Θεμιστ. Λογ.7,99 C οὐκ ἀντανάφεροι τῇ λοιπῇ δόξῃ πρὸς ταύτην μόνην τὴν διασημίαν 3) νεώτ. ὑποβάλλω πρὸς προσατημένη ἀρχὴν ἀναφορὰν περιεχομένου ἀντιθέτου πρὸς ἀναφορὰν ἄλλου.

ἀντανάφορος (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀνταναφέρει βλ. λ.

ἀντανάφους μτγν. ἐξ ἀντιθέτου ἀναφῶ || ἀντανάφουσι φέσθεσι ἀντὶ ἄλλου:Κυριλλ. Ἀλ.Γλαφ.Ι.16.

ἀντανάφω-έω μτγν. ἀνταφῶν βλ. λ.

ἀντανάχωρῶ-έω μτγν. ἐπίσης ἀναχωρῶ, ἀπουσρομαι, ὑπαχωρῶ : Ἀριστείδ.2,529 ἀντανεχωρουν οἱ βάρβαροι.

ἀντανάχορ-ον ἀνήρ ἀντακαθιστῶν ἄλλον ἄνδρα : Λουκ.Κατἀπλ.10 αἰ δὲ βούλεσθε, καὶ ἀντανάχρον ὄμιν ἀντὶ ἑαυτοῦ παραδῶσθε τὸν ἀγαπήτον.

ἀντανάειμι (εἶμι) φθάνω εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος εἰς ὃ καὶ ἄλλος : Θεοκ.2,75 ἦτο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανάει ἀσφῆ.

ἀντανάειργω ἐμποδίζω, ἀποκροῶ : Μαν.Φιλῆς 8,241,282 τοῦς ἐν αὐταῖς ἀντανειργῶν ὄπλιτας.

ἀντανάλιττω μον. κἀμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω : Μ.Ψέλλ.Ποιμν.166 ἀντανάλιττει τὸν πόδα καὶ ἀναλίγει τῆς ἀνόδου τὸ μέτρα.

ἀντανάλικε μον. ἀνασούρω ὀπίσω : Νικητ.Εὐγεν. 6,402 ὄφει δὲ τῶν ὁσῶν ἀντανάλικε χαρίτων.

ἀντανάμιξι (ἡ) μτγν. τὸ ἔχειν ἐναντίον ἀνεμου : Σιμπλικ.Ψυχ.60,32.

ἀνταναιμικός-ή-όν νεώτ. ὁ προφυλάσσω ἀπὸ τοῦ ἀνέμου || εἶδ. ἀνταναιμικὰ θαλακκὰ μέτρα, τὰ λαμβανόμενα πρὸς προφυλαξίν τῶν δασῶν ἀπὸ τῶν ἀνεμορραγῶν καὶ ἀνεμοανατροπῶν.

ἀντανάμιμος-ον νεώτ. ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ὁ ἀνταναιμικός || εἶδ. ἀνταναιμίος σύνδεσμος, σύνδεσμος τῶν ζευκτῶν στῆγης ἢ γεφυρῶν συγκρατῶν αὐτὰ ἐναντίον τῆς πίεσεως τοῦ ἀνέμου.

ἀντανάιρομαι μον. ἐπανέρομαι, ἔνασαιστρέφω, ἔναγαυρίζω : Θεόδ.Πρόδρ.Ροδᾶνθ.353 εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀντανήλθον οἰκίας.

ἀντανήχω μτγν. μελλ. -σχήσω ἀνυψῶ καὶ ἐγὼ : Πολύδωκ.Στρατηγ.6,19,2 Πλαταιαῖς ἐκ τῆς πόλεως ἀντανήχων πυρσοῦς φίλων.

ἀνταναισιάζω μον.ἀνταναισιῶ : Μ.Ψέλλ.ἐνΣάθα 5,275.

ἀνταναιστῆμι κ. μτγν. θέτω τὴ ἐναντίον πνός, ἀντιθέτω : Πλούτ. Ἡθ.348 D ἀξίον τῷ στρατηγῷ τὸ θέπειρον ἀνταναιστῆσαι || παρυσιάζω τὴ

ὡς ἐφάμυλλον ἢ ὑπέρτερον ἄλλου : αὐτ.40 B τὸ δὲ θέπειρον ἀνταναιστῆσαι βαλτίονα παντάπασιν ἀργῶδες || ἀνεγείρω καὶ ἐγὼ : Δίων Κ.42,48 τρέποιον ἀνταναιστῆσαι 2) μέσ. -αμαι ἐγείρομαι κατὰ πνός, ἀνίσταμαι, ἀνθίσταμαι : Σοφ.Τρ.441 ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται, Πλούτ.Σὺλλ.7 ἀντανίστατο αὐτῷ Μάρκιος, αὐτ. Ἡθ.723 B τὴν ἰσότηα τῶν φύλων, οἷον ἀντανιστομένω ἀεὶ καὶ συνεκτραχύνοντι (ἐγειρομένω κατ' ἀλλήλων).

ἀνταναισιῶ μτγν. κ. μον. ἐξ ἐναντίας ἀνίσχω, ἀνατέλλω : Βασ.Μ.Ι.53 Α θυσιμένω δὲ πάλιν τοῦ ἡλίου αὐτῇ (σελήνῃ) πολλακίς ἐξ ἀνατολῶν ἀνταναισιῶ || κ.μτφ. προβάλλω, ἐπικρατῶ : Θεόδ. Στουδ. ἐν Μ.5,76 γαλήνης κερπνοοῦρου ἀνταναισιούσης Σουιδ. ἔ ἀνταναισιόμεν, προβαλλόμενα 3).

ἀνταναισιῶ-έω μτγν. ἀμοιβαίως ἐξίσωμεν, συμπληρῶ : Συνέσ.126 B ἂ ὅσοι ἀνταναισιῶσι τὸ ἐνδεές.

ἀνταναισιῶ-ατος (ῆ) μτγν. τὸ δι' οὐ ἐξίσουται τὴ : Ἰώσ.Α118,97 ὥστε ἀνταναισιώμα τὴν τοῦτων πρόσδοον γενέσθαι πλήθους τῶν ἀπολωθῶν.

ἀνταναισιαισι-εως (ἡ) μτγν. ἐξίσωσις : Πορφύρ. παρ' Εἰσ.Εὐαγγ.11,556 D τῇ ἀνταναισιώσει τῆς αὐτῶν ἀθλιότητος.

ἀντανόθος (ἡ) μον. ἐναντία θυοδος:Θεοφύλ.Σ.2,14.

ἀντανόλιω μτγν. ἀνοίγω τὴ ἐναντίον ἢ κατέναντι πνός : Λογγίν.34,4 καὶ θάπτω θν τις κερρανοῖσι φερομένους ἀντανόλιζαι τὰ ὄμματα θυναίτο ἢ .. (ἀνταίσιαι εἰς αὐτοὺς ἀφόδω).

ἀντανάτω Ἡσ. ἔπιβουλον, ἀντίδικον 3).

ἀντάντε ἐπίρρ. νεώτ. δικλπ. (ἰταλ.) μουσ. διεθν. ὄρος βάθην, μετρίως ἀργά, ἐπὶ ἀποδόσεως (ἐκτελέσεως μουσικῶν ἠχῶν) χαρακτῆρισως ἐν τῇ παρασημαντικῇ μίαις ἐκ τῶν ὀλιγώτερον βραδείων μουσικῶν ἀγωγῶν || κ. ὑπερθ. ἀνταντίσσιμο κ. ὕποκορ. ἀνταντινω.

ἀνταντινω ὕποκορ. τοῦ ἀντάντε βλ. λ.

ἀνταντίσσιμο ὑπερθετ. τοῦ ἀντάντε βλ. λ.

ἀντανύττε ἐπίγρραμμ. ἀνύτω καὶ ἐγὼ, ἐπιτελῶ καὶ ἐγὼ ἐν τῷ ἐμῷ μέρει.

ἀντανός ἀνταντύω βλ. λ.

ἀνταξέ Ἡσ. «ἐν μέρει».

ἀντάξιω ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντάξιον βλ. λ.

ἀντάξιος-α-ον ἴσος ἢ ἰσοδύναμος κατὰ τὴν ἀξίαν, οἷον τὴν ἀρετὴν, τὴν δύναμιν, τὴν ἰκανότητα κττ. || μετὰ γεν. : Ἰλ.Ι.401 οὐ γὰρ ἐμοὶ φύχης ἀντάξιον, Ἄ 514 πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, Ἡρόδ. 7,103 ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν ἀντάξιος ἔστι, Πλάτ. Νόμ.5,728 πᾶς ὁ χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος, - ἀντάξιος τὸν περὶ αὐτοῦ προσδοκίων, - ἀντάξιος τοῦ πατέρα του 2) ὁ οὐκ κατωτέρας ἀξίας : Ἰλ.Α.136 ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται 3) μτγν. συγκρ. ὁ πλέον ἢ ἀντάξιος, ὁ ὑπερδοκίω εἰς ἀξίαν : Κύριλλ. Ἀλ. Ἰησ.53,745 εἰς ὃ πάντων ἀνταξιώτερος.

ἀνταξίω-ὠω κ. νεώτ. ἀνταπατῶ : Θεοκ.6,16 ἢ τὰ ἴσα νέμωσι τὰ ὁμοία ἀνταξίωτῶς || κ. μετὰ διπλ. αἰτ. : Μάχων κ. Αἰθην.13,579 Α ἀνταξίωσαι κατῶν θωρακῶν τινα.

ἀνταξίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντάξιον βλ. λ. : Λουκ.Ζεὺς Τραγ.55 ἀνταξίως τῆς τοιαύτης ἀξίας.

ἀνταπαίτησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐναντι ἀπαίτησῶς τινος προβολῇ ἄλλης ἀπαίτησεως : ἀνταπαίτησις δύναται νὰ προβληθῇ ἀνταγωνιστικῶς ἢ δι' ἐνστάσεως συμφηρισμοῦ.

ἀνταπαίτητῆς (ἡ) νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου ἀπαίτων, διεκδικῶν τὴ : ἀνταπαίτητῆς κληρονομίας.

ἀνταπαίτη-έω κ. νεώτ. διεκδικῶ, ἀπαίτω καὶ ἐγὼ, ζητῶ εἰς ἀντάλλαγμα : Θεοκ.3,58 τὴν τε δωρεὰν ἀνταπαίτησαι || κ. παθ. Πλούτ.Κάτ.Ν 53 ἀνταπαίτησις λόγων ὕπ ἀκείνων || νεώτ. προβάλλω ἀνταπαίτησον βλ. λ.

ἀνταναρμαιομαι ανταποκρίνομαι εἰς τινα ἢ εἰς τι' || δθ. ὑπακούω ἐν τῷ ἐμῷ μέρει: Τυρτ. 4(2), 6 **ἀντα** δὲ **δημότας** ἄνδρας **εὐθείας** βίβ-
 ταις **ἀνταναρμαιομένωνς**,
ἀνταπάντησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀπάντησις εἰς γε-
 νομένην ἀπάντησιν πρὸς ἀπόκρουσιν ταύτης.
ἀνταπαντῶ-ᾶ νεώτ. ἀπαντῶ πρὸς τὸν ἀπαν-
 τήσαντα εἰς ἐμέ.
ἀνταπαρνοῦμαι νεώτ. ἀπαρνοῦμαι καὶ ἐγὼ
 ἔξ ἀντιθέτου.

ἀνταπαστράπτω ἀστράπτω ἔξ ἀντιθέτου: σχολ. τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς **ἀνταπαστρά-
 πτειν** (περὶ τοῦ Σαλμωνεως).
ἀνταπατῶ-ᾶω μγν. κ. νεώτ. ἀπατῶ τὸν ἀπα-
 τῶντά με: 'Ιώσ.Α1 5,8,11 ὁ δὲ **Σαρψών** .. ἀντι-
 πᾶτα τὴν **Δαλίην**.

ἀνταπαύδαγμα-ατος (τό) μον. ἀντανάκλασις φω-
 τῶς || κ. μφ. δόξης: Θ.Στουδ. τ. ἐν Μι. 5,11,11 **ἀδίῳ** ἀπορροῆς **ἀνταπαύδαγμα**.
ἀνταπειλή(ἡ) νεώτ. ἀπειλή προδολομένη, ἐκ-
 πεφορμῆν ἐναντίου ἀπειλήσαντος.

ἀνταπειλᾶ-ᾶω μγν. μον. κ. νεώτ. ἀπειλῶ καὶ ἐγὼ,
 ἐκφορᾶς καὶ ἐγὼ ἀπειλήν, μετὰ δοτ.: Φιλ. 2,46,17,
 Νικητ.Χων.Χρον.152 μηδ' αὐτῶς προελθεῖν **ἀντι-
 πειλήσαντες** || νεώτ. ἀπειλῶ τὸν ἀπειλήσαντά με.
ἀνταπεργία(ἡ) νεώτ. ὁμαδική τῶν ἐργοδο-
 τῶν ἀρνήσις παροχῆς ἐργασίας πρὸς μεταίωσιν
 ἐργατικῆς ἀπεργίας ἢ πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν
 ἐργατῶν νὰ δεχθῶσι τῶν, διενθ. ὄρους λόκ - αουτ.
ἀνταπεργιακός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἀπερ-
 γίας: **ἀνταπεργιακή δύναμις**, -ἀνταπεργ- μῆσα.
ἀνταπεργός (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ ἀναλαμβάνων τὴν
 ἐργασίαν τοῦ ἀπεργοῦ, ὁ ἀπεργοσάπτις.

ἀνταπερῶ μῆλα. -οῦξ ἀποκρούω, ἀπομα-
 κρύνω: Θεοφάν.ἐν ΑΠ 15,14,2 ὅτι σοφοῦς φιλέει
 μὲν, ἀμούσους δ' **ἀνταπερῶκει**.
ἀνταπερῶμαι μον. -αλεύομαι, -ἤλθον ἀπέρ-
 χομαι καὶ ἐγὼ.

ἀνταπέχω ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἔχω, λαμβάνω κατ'
 ἀνταπόδοσιν' 2) νεώτ. ἀπέχω καὶ ἐγὼ ἔξ ἀντι-
 θέτου, ζῆν λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τι.
ἀντάπηξ-ηγος νεώτ. ἀστρον. τὸ σημεῖον τοῦ
 οὐρανοῦ θόλου τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ
 ἀπῆγα ἢ κέρυμνον, πρὸς τὸ διευθύνεται ὁ
 ἥλιος κατὰ τὴν ἀνὰ τὸ διάστημα κίνησίν του,
 ἄλλως ἀντικόρυμβος.

ἀνταπέδεικνυμι κ. ἀνταποδεικνύω βλ.λ. ἀπο-
 δεικνύω καὶ ἐγὼ με τὴν ἰσχυρὰν μου, ἀποδεικνύω τὸ
 ἐναντίον: Ξεν.Συμπ.2,22 **ἀνταπέδειξεν** ὅτι κινεῖ
 τῆς φύσεως ἐπι γελιόταρον' 2) ὑποδεικνύω,
 διορίζω, καθιστῶ πῶς εἰς ἄξιωμα ἀντὶ ἄλλου πινος:
 Δίων Κ.49,43 τὸν υἱὸν αὐτοῦ **ἀνταπέδειξεν**.

ἀνταπέδεικνύω νεώτ. ἀορ. -ἔδειξα, παθ. -ἔδει-
 χθην, μτχ. παρακ. -ἔδειγμένως προβάλλω ἀπό-
 δεῖξιν ἐπιδοκκουσαν νὰ ἀναίρεισθαι ἄλλη ἀπόδει-
 ξιν, ἀποδεικνύω τὸ ἀντίθετον ἢ διαφόρον ἐκείνου
 ὅπερ ἄλλος ἐπέχειρσε ν' ἀποδείξῃ' 2) ἀποδει-
 κνύω καὶ ἐγὼ τι κατ' ἐκείνου ὅστις ἀπέδειξε τι
 ἐναντίον μου.

ἀνταποδεικτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
 εἰς ἀνταπόδειξιν βλ.λ.: **ἀνταποδεικτικαὶ μαρτυρίαι**.
ἀνταποδεικτικῶς ἐπιγρ. νεώτ. κατ' ἀνταπό-
 δεῖξιν βλ.λ., ἔξ ἀνταποδείξεως.

ἀνταποδείξις-εως (ἡ) νεώτ. ἀπόδειξις τῶ ἐναν-
 τιου προδηλώσεως ἀποδείξεως' || νομ. ἀπόδειξις
 προδολομένη κατὰ τὴν κυρίως ἀποδείξεως ἡ τοι
 πρὸς ἀναίρεσιν (ἀπόδειξιν ταῦ ἀναλωθῶσι) τῆς
 βράσεως τῆς ἀγωγῆς (ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου) ἢ τὸν
 κατ' αὐτῆς ἐνστάσεων (ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος).
ἀνταποδέχομαι μον. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως δεχόμεθα,
 ἀποδέχομαι καὶ ἐγὼ ὅτι καὶ ἄλλως τις ἀπέδεξε.

ἀνταποδίδωμι μον. κ. νεώτ. τ. τοῦ ἀνταποδίδωμι
 βλ.λ. δημ. κ. ἀνταποδίνω κ. -δῶνα, ἀορ. ἀντα-
 πᾶδωσα παρὰ τὸ ἀνταπέδωσα, δημ. ἀορ. παθ.
 ἀνταποδῶθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. ἀνταποδόμε-
 νος ἀποδίδωμι τὸ ὅποιον μοι εἶχε δοθῆ ἢ γίνε-
 ἢ ἰσάθην τὸ ἐκείνου, τὸ ὅποιον μοι εἶχε δοθῆ ἢ
 γίνε, ἐπιστρέφω ὅ,τι ἔλαβον, ἀντιπληρόω ἢ ἀντα-
 μείβω: Χρον.Μιωρ.9,35 κ. ὁ πρᾶντίς εἶναι κα-
 λὸς νὰ τὸ ἀνταποδῶσθι, -ἀνταποδίδωμι εὐεργε-
 σίαν, - φιλοφροσύνην, - χαιρεσῶν, - ὕβρεις, -
 ἀπισκεφίην, φρ. ἀνταποδίδωμι τὰ ἴσα (ἐπι κακῶν).
ἀνταποδίδωμι νεώτ. ἀνταποδίδωμι, μῆλα. -δῶσα,
 ἀορ. -ἔδωκα πληρῶν χρηός, ἀντιπίνω: Βατρα-
 χομ.187 καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι' 2) ἀντα-
 ποδίδωμι βλ.λ.: 'Ηροδ.1,18 **ἀνταποδίδουσι** τὸ **θμοι-
 ον**, Λυσ.6,49 πῶς τροφεῖα ἀνταποδοῦσι' 3) ἐκ-
 διοικῶμαι: 'Αριστ.'Ηθ.4,11 παῦλα δὲ γίνε-
 ται θταν ἀνταποδίδω, ἡ γὰρ τιμωρία παῖδι
 τῆς ὀργῆς' 4) ὄριζω ἢ εὐρίσκω ἀντίστοιχον διά
 τι: Πλάτ.Φαιδρ.11 Ε οὐκ ἀνταποδοσάμεν τὴν
 ἐναντίαν γένεσιν... 5) ἄμτθ. ἀντιστοίχον: αὐτ.72
 εἰ γὰρ μὴ αἰε ἀποδιδούη τὰ ἔτερα τοῖς ἐτέροις
 γίνόμενα' 6) ἀνταποδίδωμι λόγον, ἀποκρίνομαι:
 Πλάτ.Φαιδρ.236 C **ἀνταποδίδουτες ἀλλήλους**·
 7) πέμπω ὅπως τὸν ἧχον, ἀντηχῶ: Δίων Κ.36,32
 καὶ σφῶν τὴν ἧχην τὰ ὄρη... **ἀνταπέδωκε** φρι-
 κωδιστᾶστίην' 8) παθ. ἐπὶ πολεμικῶν συνθημά-
 τοις, μεταβιβάζομαι ὀπίσω ἀπὸ στόματος εἰς στό-
 μα: Ξεν.Κ.Π.3,58 ἐπει δὲ πάλιν ἦκα τὸ σύνθη-
 μα **ἀνταποδίδόμενον** 9) μῆκ. εἰρηγοῦμαι, ἐρη-
 νεύω καὶ ἐγὼ: 10) ἰορμ. ἐπιθ. ἀνταποδοῦστος:
 'Αριστ.'Ηθ. Νικ.92 τὸ ὀφείλημα ἀνταποδοῦστος.
ἀνταποδίνω δημ. κ. ἀνταποδῶνα ἀνταποδίδω
 βλ.λ.: εὐχ. ἢ καταρ. ὁ Θεός νὰ σοῦ τὸ ἀνταπο-
 δῶσθι | νὰ σὲ ἀμείψῃ ἢ ἰκαταρ.) νὰ σὲ τιμωρήσῃ.
ἀνταπόδομα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντα-
 ποδιδόμενον καλὸν ἢ κακόν, ἄ. ἀνταπέδοσις, Π.
 Δ.Σοφ.Σειρ.122 εἰ ποῖσιν εὐσεβεῖ καὶ εὐρήσει
 ἀνταπόδομα, Κδ Λουκ.14,12 καὶ γέννηται σοὶ ἀντα-
 πόδομα' || δημ. καὶ τὸ πρὸς ἀνταπόδοσιν, τὸ
 πρὸς ἀντιπληρωμὴν δοθέν: πῆρε τὸ χωρᾶν
 ἀνταπόδομα τοῦ μαρτυροῦ τοῦ σπῆτι.
ἀνταπόδοσις(ἡ) δημ. ἀνταπέδοσις βλ.λ.).
ἀνταπόδοσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. -ἡ ἢ πράξις
 τοῦ ἀνταποδίδωμι βλ.λ., γεν. ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κα-
 κοῦ: 'Αριστ.'Ηθ.Ν.5,57 **χαρίτων** ἱερὸν ἐμποδῶν
 ποιεῖνται, ἵνα ἀνταπέδοσις ἢ, Π.Δ.'Ησ.63,4 ἡμέρα
 γὰρ ἀνταπέδοσεως ἐπῆλθεν αὐτοῖς, - ἀνταπέ-
 δοσις εὐεργεσίας, χάριτος, κακοῦ' || πληρωμή,
 ἐξόφλησις: Πολυδ.32,136 τὸν κα' ταλάντων ποίη-
 σασθαὶ τὴν ἀνταπόδοσιν' 2) ὑποστροφή, κίνη-
 σις πρὸς ἀντίθετον διευθύνει: Πολυδ.4,43,5 ἐκεί-
 θεν δὲ πάλιν... τὴν ἀνταπόδοσιν ποιεῖται (ὁ
 ρουξ) πρὸς τὰ... ἄκρα' 3) ὁ ἦχος τῶν θογο-
 μένων χορδῶν ὄργανου' 4) μεταβολή, ἀμοιβαίως
 διαδοχή: 'Ἰνπ.'Αφ.1243 καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς
 ἀλλήλους ἀνταπέδοσις' 5) μγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ
 ρητορ. ἢ ἀντιστοιχία ἢ ἀντίθεσις τῶν προτά-
 σεων ἐν τῇ περιόδῳ ἢ κόλλω: 'Ηφοιστ.Μέτρ.7,1
 6) ἐπὶ διεθν. πιστακτῶ μέτρα κράτους πινός
 ἐναντίον ἄλλου ἀδικήσαντος κράτους, πρὸς ἐξα-
 ναγκασμὸν τοῦτου βλ. κ. ἀντιπινον-α.

ἀνταποδότης μγν. ἐκείλ. μον. κ. νεώτ. θηλ. -ότριος
 ὁ ἀνταποδίδων, ὁ ποῖων ἀνταπόδοσιν βλ.λ.
ἀνταποδοτικῶς ἐπιγρ. δημ. κατ' ἀνταπέδο-
 σιν βλ.λ.).
ἀνταποδοτικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
 ὁ ἰδιῶν ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν βλ.λ.):
 2) γραμμ. ὁ ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν βλ.λ.):
ἀνταποδοτικὰ ἀνωμαλία, αἱ ἐχούσαι σφισρὰν
 τύπων ἀντιστοιχῶν κατὰ τὴν ἔνωσιν, αἱ ἄλλως κα-
 λούμεναι **συσκευαίαι**, ἴσαι αἰ ἐρωτηματικῶν, ἄ-
 ριστοι, αἰ ὀκειτικῶν καὶ αἰ ἀναφορικῶν ἀνταποδο-

κά ἐπιρρήματα, τὰ σύστοιχα πρὸς τὰς ἀντωνυμίας ταύτας.

ἀνταποδοτικός σχολ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνταποδοτικῶν βλ. λ., κατ' ἀνταπόδοσιν βλ. λ.

ἀνταποδοῦμαι ἀποδοῦμαι ἴστω ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινας ἐν τῷ ἀγῶνι : Φιλῶστρ. 842, 19 τοῖς δὲ ἐρωμαστῆροις ἀνταποδύεται.

ἀνταποδῶν δημ. ἀνταποδίδω βλ. λ.

ἀνταποδῆσκω μέλλ. -θανοῦμαι καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φωνεύς : Ἀντιφῶν π. Ἡρόδ. φόνου 10 ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου.

ἀντάποινα ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀντίποινα βλ. λ.

ἀνταποκατάστασις -εως (ἡ) ὀνομαστικὸς δι' ἀντικατάστασιν βλ. λ. 2) ἐπὶ πλανητῶν ἀντίθετον τοῦ ὑποκατάστασις βλ. λ.

ἀνταποκαταστατικός -ή-ων ἀστραλ. ὁ ἀντίθετος τοῦ ὑποκαταστατικός βλ. λ. : Μαξίμ. Μεταφρ. π. καταρχῶν 80, 3, 8 ἀνταποκαταστατικῆ, τουτέστιν ἐαυτῆ διαμετρίσασα σελήνη.

ἀνταποκλίνω μιν. ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἢ ἀμοιβαίως ἀποκλίνω : Γλαυκ. 2, 225, 12

ἀνταπόκριμα -τος (τό) μιν. ἐξ ἀντιθέτου ἀπόκριμα, ἀπόκριαις : Θ. Στουδ. ἐν Μί. 981.

ἀνταποκρίνομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαντῶ, ἀντιλέγω : ΚΑΡωμ. 9, 20 σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ 2) νεώτ. κ. δημ. ἀποδίδω τὰ ἴσα :

ἀνταποκρίθηκα σὺ αἰσθητοῦ μου 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπαρκῶ : ἀνταποκρίνεται στὰ ἔξοδ' αὐτῶν 2) ὁθ. κ. δύναιμι νὰ ἐκπληρώσω, ἐκπληρῶ τὸ θέον :

ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του 2) κ. εἰμαι ἀντάξιος : ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἀξίωμα του, -εἰς τὰς προσδοκίας μας 4) κ. νεώτ. ἀντιστοιχῶ, εὐρίσκωμαι εἰς τὴν δέουσαν σχέσιν :

Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 77 Α ἀντ- ἀλλήλας : δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ρυθμὸν 3) νεώτ. κ. δημ. εὐρίσκωμαι εἰς ἀνταπόκρισιν, ἔχω ἀλληλογραφίαν μετὰ τινος, ἴδιως ἐπὶ ἐμπορικῆς τισαύτης.

ἀνταπόκρισις -εως (ἡ) μτγν. μιν. νεώτ. δημ. -ῆ ἢ ἀπόκρισις, ἀπάντησις : Νικήτ. Εὐγ. 1, 266 ἄμοι λόγον δός, ἀνταπόκρισιν λάβε 2) νεώτ. κ. δημ. ἀλληλογραφία βλ. λ. 2) ἐιδ. σταθμὸς ἀνταποκρισεως σταθμὸς αὐνεωλοσεως στρατιωτικῶν κέντρων 3) ἀντιστοιχία, ἀναλογία, δέουσα σχέση 4) δημοσίεσμα ἐφημερίδος περὶ γεγονότων ἄλλου τόπου περιγραφομένων ὑπὸ προσώπου ἐκεῖ διατριβήτος :

ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων, - ἀνταποκρίσεις ἐκ τῶν ἀπαρχῶν.

ἀνταποκρίτης (ὁ) θηλ. -ίτρια νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποστέλλων πληροφάνειαν περὶ τῶν συμβαδινόντων εἰς τὸν τόπον οὗου διαμένης :

ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος, - ἐμπορικὸς ἀνταποκριτὴς, - περιουσιῶν ἀνταποκριτὴς (ὁ περὶ ἁρκαζόμενος διαφόρους τόπους), - πολεμικὸς ἢ στρατιωτικὸς ἀνταποκριτὴς (ὁ παρακολουθῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις) 2) ἐιδ. ἐμπορ. : ἀνταποκριτὴς ὁ ἐν ἄλλω τόπῳ ἀντιπροσώπου ἐμπορικῶ ἢ βιομηχανικῶ ἢ τραπεζικῶ ἰδρύματος.

ἀνταποκτείνω φωνεύω τινὰ πρὸς ἀντεκδικήσιν διὰ φόνον ὃν ἐπραξε : Ἡρόδ. 7, 136 ἀνταποκτείνας ἐκείνους ἀποδύσειν Λακεδαιμονίους τῆς αἰτίας.

ἀνταπολαμβάνω κ. νεώτ. μέλλ. -λήφομαι ἀόρ. -έλασθον, παρακ. -εἰλῆφα, ἀπολαμβάνω καὶ ἐγὼ, ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως : Πλάτ. Τιμ. 27 Β τελῶς τε καὶ λαμρῶς εἶκα ἀνταπολήφθησαι τῶν τῶν λόγων ἐστιασιν 2) νεώτ. λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα : ἀνταπολαμβάνω χάριν, - ἐυεργασίαν.

ἀνταπόλλυμι μέλλ. -άσω κ. -ώω, παρακ. -άλωλα καταστρέφω, ἐξολοθρεύω τὸν καταστρέφοντα : Εὐρ. Ἴων 1328 ὄψ' ἄρα με τοὺς κτείνοντας ἀνταπόλλύναι 2) παθ. καὶ μέσ. καταστρέφωμαι καὶ ἐγὼ : Εὐρ. Ἐλ. 106 καὶ ξὺν με πέρσας αὐ-

τὸς ἀνταπολλύμην 3) φωνεύομαι πρὸς ἐκδικήσιν : Ἡρόδ. 3, 14 εἰδικάων ὑπὲρ ἀνδρῶν ἐκάστω δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.

ἀνταπολογεῖσθαι -έομαι κ. νεώτ. ἀπαντῶ ἀπολογούμενος ἐναντίον κατηγορίας : Ἰσαί. 52, 23 πολλὰ δὲ Λεωχάρους ἀνταπολογουμένων.

ἀνταποπάλω χάνω ὅτι ἐκέρδισα ἐν τῷ παιγνιδίῳ : Φρόνηξ, ἐν ΑΒ 25, 20 « ὅταν τις ... κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἴτ' αὖθις νικᾷται ἢ ἐνίκησεν ».

ἀνταποπάλλω μιν. καὶ ἐγὼ ἀποπάλλω βλ. λ.

ἀνταπόπαλις -εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐν διαδοχῇ ἀνάπαλις, ἡ ἀμοιβαίως δόνησις.

ἀνταποπέμνω μτγν. ἐξ ἀντιθέτου ἐπίσης ἀποστέλλω ἢ ἀποπέμνω.

ἀνταποπέδω πέδρωμι ἐναντίον τινός περδόμενου (κροτούστος) : Ἀριστοφ. Νεφ. 293 καὶ βούλομαι ἀνταποπερδῆν πρὸς τὰς βροντάς.

ἀνταπορῶ -έω μτγν. προβάλλω πάλιν ἢ ἐξ ἀντιθέτου ἀπορίαι : Σεξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 231, 264 ὅταν λέγηται τὸν βαρβαρισμὸν παράπτωσιν ... ἀνταπορῆσομεν λέγοντες ποῖαν φατέ, πάλιν οὐδὲν.

ἀνταποστέλλω κ. νεώτ. στέλλω ἀντὶ ἄλλου ἢ πρὸς ἀντάλλαξιν : Πολυδ. 21, 43, 22 ὁμήρους ... ἀνταποστέλλω 2) νεώτ. κ. δημ. πάλιν ἀντὶ ἄλλου ἀνακαλουμένου, πρὸς ἀντικατάστασιν του 2) στέλλω πάλιν ἢ ὅπως : Λουκ. Δημοσ. Ἐγκ. 39 ἀνταποστέλλων ἀντανακαλάσει 3) παραπέμνω τινὰ πάλιν ἐπὶ τῆ.

ἀνταποσταλή (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἀποστολή : Νικήτ. Χρον. 257 Β ἀνταποστολήν πρέσβειων.

ἀνταποστρέφω μιν. ἰδῶν τὸ ὄπισθ, ἐπιστρέφω τὴ ληφθέν : Τζέτζ. Ἰστο. 5, 903 ὅσα ἀφείλον ἐξ αὐτῶν ἀνταποστρέφας πάλιν.

ἀνταποστρεφῆ (ἡ) μτγν. τὸ εἶναι τινὰ ἐστραμμένον ἀντιθέτως ἐτέρω, ἐπὶ τόπων βλεπόντων πρὸς ἀντίθετα μέρη : Στρατ. 6, 257 ἀνταποστρεφῆν τινα ἀπ' ἀλλήλων ποιούμενων αὐτῶν.

ἀνταποταφρεύω μτγν. ἀποχωρίζω διὰ τάφρων.

ἀνταποτειχίζω μτγν. εἰγέρω τείχημα ἐναντίον ἄλλου τείχηματος, ἢ ὀχυρώματος : Δίων Κ 43, 7.

ἀνταποτίννυμι μιν. ἀνταποτίνω, ἀνταποδίδω, ἀντιπληρῶν. Ξεληρώνω : Τζέτζ. Ἐπιστ. 44.

ἀνταποτινῶ μιν. ἀνταποτίνω βλ. λ.

ἀνταποτινῶ ἀ. ἀνταποτίνω ἀνταποδίδω, ἀμοιβαίως ἀποτίω, Ξεληρώνω : Βιάνωρ ἐν ΑΠ 9, 223, 6 τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλη.

ἀνταποτιώ : ἀνταποτίνω βλ. λ.

ἀνταποτινῶ (ὁ) ἴσθ. « συνδεόμενος ».

ἀνταποφαινῶ μέλλ. -φανῶ, τὸ μέσ. -φαινόμεαι κ. νεώτ. ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, ἀνταποδεικνύω 2) -ομαι κ. νεώτ. μέσ. ἐκφέρω ἐναντίον γνώμην, ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον.

ἀνταποφέρω μέλ. -αποίσω, ἀόρ. -ἀναγκα ἀποφέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Πολυδ. Θ 107 σφαίραν ἀνταποφέρειν (ρίπτειν ὄπισθ).

ἀνταποχῆ (ἡ) σχολ. {ἀμφ.} ἐπὶ ὀφειλῆς, ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου συνενεῖα νέας παροχῆς ἀναγνώρισις τοῦ κρέους, ληκ. κατὰ συγκοπήν. τοῦ ἀνταποδοχῆ.

ἀντάποχον (τό) Πάπ. ἀνταποδοεικτικόν, ἀ. ἀντισύμβολον.

ἀντάποτοι μιν. ἀντὶ ἀντάποτοι βλ. λ.

ἀνταποθῆσις -εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀμοιβαία ἀπόθησις.

ἀνταπωθῶ -έω κ. νεώτ. ὠθῶ ὄπισθ ἢ πρὸς τὰ κάτω : Ἀριστ. Προβλ. 24, 9, 3 διὰ τὸ βάρος σωματοειδῆς ... ἀνταπωθύντα -οῦμαι παθ. ὠφισταμαι πρὸς τὰ ὄπισθ ὠθησιν : αὐτ. Περὶ Ὑγν. 2, 23 τὸ ἀνοχθῆν ... πάλιν ἀνταπωθῆται καὶ κάτω βεῖ.

ἀντάπωθις -εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπωθεῖν κατ' ἀντίθετον διεθύνειν, ἀνταπόθησις.

ἀντάρ ἴσθ. « ἀετὸς ὑπὸ Τυρρητῶν » Ἐφορίων δὲ διάγραμμα.

ἀντάρα (ἡ) μιν. κ. δημ., μιν. σπαν. κ. ἀντάρα

ό μετά ζόφουθ βυελλώδης καιρός, τό μετά γνώφου δυσχείμερον, κακοκαιρία ή φουρτούρα μέ άνεμοβοή και μούχλη: 'Ερωτόκρ.Ε783.εσκόρπισαν ή συνειρά, οι άντάρτες έχαθησαν, δ. τραγ. πού 'χει στή μέση καταχνία και στήν κορφήν άντάρια (περί βουνού) || ό σκοτασμός της άπρσφαιρας, μον. σκατεινούρα, οίον εκ πυκνών νεφών, όμηλης ή κοινορθού ή καννοθ, συνών. βουλούρα ή μασούρα τ' ουρανού, καταχνία: Πολ. Έκκ. Τραγ. 59 νά κατακάτση ό κουρινιστός, νά σηκωθεί ή άντάρρα, Βολαωρ. Κλέφτης 7, 18 δέν έφαινετο έν' άστέρι | τόση άντάρρα έλλημμυρούσε τό κατάμαυρον άνέρι, κατορ. πού καννός ή άντάρρα νά γίνησι: || γεν. δεσνή κακοκαιρία, λαλσφ, θύελλα, άνεμοζάλη: Παροιμ. ό λύκος άντάρρα θέλει, 'Ερωτόκρ. Β 555 και ώσαν ό ναύτης στή χιονία και στήν πολλήν άντάρρα | όταν τή νύχτα κυβερνά: || κ. ό πολύθοσος άνεμος, τό άνεμόθυγο: Πολ. Έκκ. Τραγ. 16 φιλή βροχούλα ν' έπισασ και έννα κομμάτι άντάρρα: 2) συνεκδ. όρυμαγδός έν μάχη, όχλοβοή δεσνή έν αυναγερωμώ, τάραχος, άναστατώσις: 'Ανώμυ. Θρησής 8 άντάρρα γάρ άκούς πολλήν και ταραχή μεγάλη, 'Ερωτόκρ. Δ 1832 εις τών άρμάτων τήν κακία, στής μάχης τήν άντάρρα, Παροιμ. 'Υμν. Έλευθ. 70 παντού κλάφες, παντού άντάρρα, δ. τραγ. και στά καπμένα Γιάννα όλο καπνός και άντάρρα: || στασιαστικών κίνημα, συμπλοκή: 'Αθανάσ. Χρονογρ. 56 και αφινδία έσκήκωσαν άντάρρα | πρβλ. σχόλ. 'Αριστφ. 'Ιππ. άνταράται= συνωμοταί: || θορυβώδης άνησυχία, οίον εκ βλαϊών διενέξεαν έν συνελούσει, εκ πολλής ζωρηότητος κωμιαστικού όμλου κττ.: Μολφέτα Ζιζάν. 66, 82 στή βουλή μας άρες, μάρες και βροισίματα και άντάρτες, φρ. γλέντι | ή φαγοπότι, πανηγύρι κττ.: | πού πήγε άντάρρα (άπέθη ζωρηότατου): || επί παιδων, άταξία, φωνασκία: Έκανε άντάρρα στήν τάξη και τόν τιμώρησε ό δάσκαλος, - παιξάτε φρόνιμα χωρίς φωνές και άντάρτες: 3) μτφ. σάλος, τάραχος της ψυχής εκ δεσνής θλίψης, δθ. κ. όδυρμός: Βελισάρ. 'Ιστορ. και εκ του πόνου της καρδιάς εξέδαιναν άντάρρα, δ. μοιρ. πού 'κανε σ' άλλους λύπηση και στούς γονιούς άντάρρα πρβλ. κ. συγγ. άντράλια κ. μαντάρρα.

άνταρταί (οί) Σχόλ. « κάλως δέ τό όρμενα, τά λεγόμενα άνταρταί ».

άνταράται (οί) Σχόλ. 'Αριστφ. κ. μον. αυνωμοταί.

άνταρτέμενος-η-ο δημ. παθ. τόν άνταρτέω ώς έπιθ. επί καιρού δυσχείμερού, επί θαλάσσης, λίαν κυματώσεσς, τρικυμιώδης: || μτφ. επί άνθρώπων, ό έν φυγικώ σάλω, ά. άνασταταμένος.

άνταρτέω μον. κ. δημ. άορ. μον. άνταρτέμεσς, δημ. άνταρτέφα, παθ. άνταρτέμομαι, άορ. δημ. άνταρτέυθηκα, μτχ. άνταρτέμενος | τό ένεργ. μον. κ. δημ. έξεγείρω τινά εις στάσιον: 2) δημ. περιπλέκω τινά εις τι, τόν υπερδέω, επί κακώ: τόν άνταρτέφω σέ βρωμοδουλιές: 3) περιάγω τινά εις ταραχήν, εις άναστατάωμαι, εις άντάραν βλ. λ., τόν άναστατάωμαι (δρθότ. άνταρτιάζω): μάς άνταρτέφω οι πόλεμοι, - οι συμφορές, - τόν άνταρτέω τά καμώματα της γυναικας του: || ζαλιζω ή τινά, τόν ενόχλω, τόν άνησυχώ: μάς άνταρτέφω οι πιστολιές, - οι παλασιές του, - μέ τά τραγοΰδια τους άνταρτέωμαι κάθε βράδι τή γειτονία: 4) άμτβ. μον. στασιαζάω: 5) άμτβ. δημ. διατελώ έν ταραχή, έν σάλω: άνταρτέφω ό καιρός, - ή θάλασσα: 6) επί τόπων, καλόπτομαι υπό όμηλης: άνταρτέφω οι βουνοκορφές: 7) τό παθ. κ. έν μεσ. σμυ. περιπλέκομαι, άναμνύομαι εις τι: άνταρτέυθηκα σπής προξενιές πολλοί: 8) -ομαι ύψισταμαι άνησυχίαν, ενόχλησιν, ταραχήν: άνταρτέυθηκα άπό της πονηριές

του, - άπό τά λόγια του: βλ. κ. άνταρτιάζω -ομαι **άνταρτες**-ους-εν || δωρ. άντήρησ βλ. λ.

άντάρτης (οί) (2) μτγν. κ. νεώτ. άστρων. ό άστήρ ό του Σκορπιού: 'Ηφαιστ. 'Αστρολ. 1, 3.

άνταρθητικός-ή-όν νεώτ. άνταρθητικός βλ. λ.

άνταρτιάζω δημ. κ. σπαν. άνταρτιάω, άορ. άνταρτιάσσω, παθ. άνταρτιάσομαι, άορ. άνταρτιάσθηκα, μτχ. παθ. ανταρ. άνταρτιασμένος κ. άνταρτιασμένος: μτβ. προκαλώ, κάρνω εις τινα ταραχήν, σύγχυσην, άνησυχίαν, ταλαιπωρίαν, άντάρρα βλ. λ., οίον διά θορύβου, δι' άπειλής, όβρεως, ταλαιπωρήσεως, δαρμού: μάς άνταρτιασεν οι φωνές σας, - τά κλάματα του μωρού, - ή φωτιά του λόγγου, - οι χωροφύλακες, - τόν άνταρτιασεν ή φτώχεια, φρ. τόν άνταρτιασεν στο έϋλο | δεσνός έδειρε |, συνήθ. κ. ως άπειλή: θά σ' άνταρτιασώ στο έϋλο: || περιάγω τινά εις δυσχερείας, εις δεσνήν θέσιν, τόν άναστατάωμαι, τόν καταπιέω: μάς άνταρτιασεν ό πόλεμος, - οι φοροιστηράκτορες κάθε λίγο και λιγάκι άνταρτιαζούσα τά χωριά | άναστατώνουμαι, καταπιέζουμαι τούς χωρικούς, - τ' άποαπάσματα άνταρτιασεν τούς λιπστάδες | περιήγαγον εις δεσνήν θέσιν: || κ. επί πραγμ., κακοποιώ, προξενώ βλάβην: τ' άγριοθόρι άνταρτιασε τά δέντρα, - ή φουρτούρα άνταρτιασε τό κακί: || κ. μτφ. όταν τό όνοκ. είναι λιθερόν τι φυγικόν αίτιον, μεταπιτούσης ούτως της σμη. εις άμτβ. διατελώ έν συγκινήσει, έν ταραχή, έχω άντάρρα: δ. τραγ. άλία μ' μέ τρώει ή ένειντία και ή πήρα μ' άνταρτιάει: 2) άμτβ. πληροΰμαι άγλήσως, όμηλης, καπιού, σκατεινάτως, ως συνηθέστ. τό ύπαρτέω: άνταρτιασεν τά βουνά, άνταρτιασ' άπό τόν καννύ τό σπήτ: 3) άμτβ. κ. επί πραγμ., ταρατώνουμαι, σελομαι ίσχυρούς: άνταρτιαζέται τό ναυί της βάρικας, - έξακαρφώθησαν οι άνταρτιασαν οι λαμαρινές της σκεπής (έσει-ονου και έκρότουσι: - επί της θαλάσσης, έχω σφοδρά κύματα, διατελώ έν μεγάλη ταραχή, φουρτουνιαζώ: άνταρτιασε τό πέλαγος: || κ. άπροσωπ. άνταρτιασε κατά τό μοναζέει: || επί ύγρός έπιφανείας, οίον υδάτων, έλαφοσς κυμαίνουμαι, φρίασω: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ όί τά νερά η' αναταρτιάει τα άνταρτιάζουσι: 3) άνταρτιαζόμεαι κ. ως καισ. έν αις τό ένεργ. σμυ.: Βολαωρ. Φωτειν. 2, 258 και τά σπουρηγί άνταρτιασόνου στήν κάρνω τους τό βράδι, Παλαιμ. Τρισεύγ. 15 άνταρτιασθήκε ή γειτονία: 4) ειδ. μεσ. αισθάνουμαι ναυπησ ή σκοτοδινήν, άντράλια, ά. άνακατεύομαι ή ζαλιζόμεαι: δ. διατ. στο λέω παπαδοπούλα μ' μη μού έννοιάζεσαι | και πάης εις τ' ανοιχτά και μ' άνταρτιάζεσαι: 5) ή μτχ. άνταρτιασμένος σκοτεινός, όμηλώδης: άνταρτιασμένα τά βουνά: || πολυτάραχος, βυελλώδης, τρικυμιώδης, επί καιρού ή θαλάσσης: || λίαν συγκινήμενος, άνησυχός, τεταραγμένος, ίδιώς επί ανθρώπων: άνταρτιασμένος σπήτι (οίκογένεια), φρ. μωρή άνταρτιασμένη, καταρ. ή όβρις: τόν κακό σου τόν καιρό και τόν άνταρτιασμένο.

άνταρτιθιμώ-έω μτγν. παραβάλλω αριθμόν προς αριθμόν, συγκρίνω αριθμόν: Πλουσ. 10, 20, | άνταρτιθιμώι τους επί βασιλεία Έξέρην. . και τότε άναγίτα Γαλατών άβρισθηέντας.

άνταρτικεπολεστρέφω (οί) μεσ. προσηγορία του Θεού ένδεικτική της πατοδυναμίας του.

άνταρτικός-ή-όν κ. νεώτ. ό αντίθετος προς τόν άρτικόν, μεσημβριόν, νότιος: 'Αριστλ. Κόσμ. 2, 5 ό άνταρτικός πόλος: || νεώτ. ό περί τόν νότιον πόλον: άνταρτικαί χώραι, - άνταρτική θάλασσα (ά. Νότιος πογαμένος ώκεανός), - άνταρτικκή περιοχή | ή περί τόν Νότιον πόλον γεωγραφική περιοχή της έξσηλωμένως τών ζώνων: 2) νεώτ. ζεφολ. άνταρτικός (οί) γένος έντόμου κο-

λεοπτήρας τῆς οἰκογεν. τῶν **καρβιδῶν** ἀπαντῶν εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός.

ἀνταρκτηκός ἐπίρρ. νεώτ. ἀντικρῦ τῆς ἀρκτου (τοῦ βορρά), νοτίως.

ἀνταρκεῖω ἐξαρκρ. πράς τι, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ὥστε ὕ' ἀντισταθῶ πρὸς τινα ἢ νὰ ὑποσῶ τ·: Θουκ. 7, 15 μὴ δὲ τοῖς παροῦσιν ἀνταρκούντων· 2) ἀντέχω, ἀνθίσταμαι: Ἀριστοφ. Ἰππ. 540 μόνος ἀντήρκει, Δίων Κ 68, 25 τρέφουσα τῷ γάλακτι καὶ ἑαυτὴν καὶ τοὺ παῖδιον ἀντήρκεσεν.

ἀνταρσία (ἡ) μον. μτγ. κ. νεώτ. ἐποπλος ἐξέγερσις ἐναντίον πολιτικοῦ καθεστώτος, στάσις, ἐπανάστασις: Ἰω. Λυδ. Διοσ. 33.

ἀνταρσις-ως (ἡ) μτγ. ἐξέγερσις, ἀνταρσία βλ. λ.

ἀνταρτεῦς ὄμη. καθίστημι τινὰ ἀνάρτην, ἐξεγείρω εἰς ἀνταρσίαν βλ. λ.· 2) ἀμτθ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνάρτης βλ. λ., ἐπανάσταμαι: πρόβλ. ἀνταρτεῦω· ὄμη. γίνομαι ἀπειθής, ἀπίθασος, ἀνυπάκοος: ἀνάρταφαι αἱ κόρας του.

ἀνάρτης (ὁ) μον. νεώτ. κ. ὄμη. (ἠθλ. ὄμη. -ισσα, οὐδ. -ικα) ὁ ἐνόπλιος ἐξεγειρόμενος κατὰ πολιτικοῦ καθεστώτος ἢ κρατικῆς ἐξουσίας, στασιαστής ἤσ. «τύραννος ἀντιβαίων βασιλεῖ»: Βαλαωρ. Φωτειν. 379 δὲ θὲς ἀνάρτη, δὲν ἀκοῦς;· 2) νεώτ. κ. ὄμη. πολεμιστὴς ἀτάκτου στρατιωτικοῦ σώματος ἀγνωστού ὑπὲρ πατριωτικῶν σκοπῶν οὐχὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ κράτους: εἶχανε **ὄμη** ἀνάρτας στήν Μακεδονία· 3) συνεκδ. ὁ μὴ ὑπακούων, ὁ ἀπίθασος, ταραξίας.

ἀνάρτικα ἐπίρρ. ὄμη. κατὰ τρόπον ἀνάρτικον, στασιαστικῶς, ἀπειθῶς: φέρονται ἀνάρτικα.

ἀνταρτικὸς-ή-ό(ν) μον. κ. νεώτ. κ. ὄμη. κ. ἀνάρτικος στασιαστικῶς, ἐπανάστατικῶς, ἀτάκτος πολεμιστὴς: Δούκας Ἰστ. Βυζ. 112 C πρὸς τὰ μάχημα καὶ ἀνταρτικά ἐπιδεξίαι· ὄμη. κ. ὄμη. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀνάρτας: ἀνταρτικά σώματα, - κινήματα· ὄμη. τὸ οὐδ. ἀνάρτικο ὡς οὐσ. ἐν περιληπτ. σημ. οἱ ἀνάρται, ἀτάκτοι πολεμισταὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τακτικὸν στρατὸν: ὄ. τραγ. γὰ πάγω γι' ἀνάρτικο μέσ' τῆ Μακεδονία· ὄμη. περιχὴ ἔνθα ἐπικρατεῖ ἀνταρσία· 2) φρ. τί, τὸ κἄναμα ἀνάρτικο; ὡς ἀπάντησις εἰς ἀνθρωπινὸν ἀπειθῆ, αὐτογνώμονα, ταραξίαν.

ἀνταρτικός ἐπίρρ. νεώτ. ἐπανάστατικῶς, δι' ἀνταρσίας, ἀνευ ὑπακοῆς εἰς τοὺς νόμους.

ἀνταρξός (ὁ) γλωσσ. ἀνάρχω βλ. λ.

ἀντάρχω κ. νεώτ. ἀρχῶς ὡς ἀντικαταστάτης ἄλλου· ὄμη. διαχειρίζομαι ἀρχὴν τινα, ἐξουσίαν ἐξ ὀνόματος ἄλλου.

ἀντάρχων-οντος (ὁ) ἡ μτγ. τοῦ ἀντάρχου βλ. λ. ὡς οὐσ. ὁ κατὰ νόμον ἀνακληρωτὴς ἀρχόντος: Ἐπιφρ. ἐν ΑΒ1, 418 ἀντάρχωντος τοῦ ἱερωτάτου ἀγῶνος πανελληνίου, αὐτ. 2, 205 ἵνα τε ὑπὸ μῆθ' ὄπτιν οὐν τόπω ὡσιν ἀρχόντων ἢ ἀνταρχόντων· 2) εἰδ. ἐπὶ Ῥωμαίων ἀρχόντων, ὁ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐνιαυσίου ἀρχῆς αὐτοῦ στελλόμενος εἰς ἐπαρχίαν ὄπως ἀρεθὴ ὄμοιαν ἐνιαύσιον ἀρχὴν.

ἀντίς ἤσ. «πνοάς».

ἀντασθίειν (ἡ) νεώτ. χημ. σακχαροῦσαν ἀσθέσπιον.

ἀντάσσης (ὁ) ὄμη. (τοιαυτ. κ. οὐντροφορ, συγγ. ἀρκαντάσης κ. μακωντάσης.

ἀντασθηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ὁσθηματος βλ. λ.: ἀντασθηματικὰ φάρμακα.

ἀντασπάζομαι κ. νεώτ. προσαγορεύω, χαιρετῶ ἀμοιβαίως τινά: Ξεν. ΚΠ1, 33· ὄμη. ἀντασπάζω φιλοφροσίνην, περιποιούμαι φιλοφροσίνην: Ξεν. ΚΠ1, 5, 42 εἰ τινὲς σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐχῆς αὐτοῦς· ὄμη. ἀντασπάζω χαιρετισμόν: Πλούτ. Τιμ. 38 ὁ δ' ἀντασπάζομενος καὶ χρόνον τινά δοῦς ταῖς εὐφημίαις, φρ. νεώτ. σὰς ἀντασπάζομαι ἰ ἐν ἐπιστολαῖς ἰ.

ἀντασπασμός (ὁ) μον. κ. νεώτ. ἀμοιβαῖος ἀσπασμός, φιλία, συνεκδ. ἀμοιβαῖος χαιρετισμός.

ἀνταστράπη μτγ. ἀμοιβαίως ἢ ἀμοιβαίως πρὸς τινα ἀστράπη: Δίων Κ 59, 28 ταῖς τε βρονταῖς ἕκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπε.

ἀντασφάλεια (ἡ) νεώτ. νομ. κ. ἀντασφάλις ἢ ἀσφαλιστικὴ σύμβασις δι' ἧς ἀσφαλίζεται μέρος τῆς ἀναληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστοῦ ὑποχρέωσης εἰς ἕτερον τινα τρίτον ἀσφαλιστὴν βλ. λ.

ἀντασφαλίζω νεώτ. ἐπὶ ἀσφαλιστοῦ ἢ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας, μεταβιβάζω εἰς ἄλλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρείαν διὰ συμβάσεως μέρος τῆς ὑπ' ἐμοῦ γενομένης πράγματός τινος ἀσφαλείας βλ. λ., οἶον οἰκοδομῆς, πλοίου, ἐμπορεύματος, ἐπιπλῶν κτ.

ἀντασφάλις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντασφαλίζειν βλ. λ.

ἀντασφαλιστής (ὁ) νεώτ. ὁ συνολογῆσας ἀντασφάλιον βλ. λ.

ἀντασφαλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντασφάλιον βλ. λ.: ἀντασφαλιστικὴ σύμβασις, - ἀντασφαλιστικὸν σύστημα.

ἀντασφαλιστικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντασφαλιστικόν, δι' ἀντασφάλισεως βλ. λ.

ἀντάτας-α (ὁ) ἰδη. Ἐπιφρ. ὁ εἰς ἐξασφάλιον κατὰ τῆς ἄτης ὧν ἢ γινόμενος.

ἀνταπιόζω ἀπιόζω, περιφρονῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπιόζοισιν: Σοφ. Α1, 1339 οὐκ ἀνταπιόζοισαι· ἄν.

ἀντατροφικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἀτροφίας: ἀντατροφικὴ διαίτα, - ἀντατροφικὸν φάρμακον.

ἀνταπτικτός (ὁ) νεώτ. κ. ἀνταπτικτός ὁ κατὰ τῶν ἀπτικτῶν, ὁ τοὺς ἐπιτηδευμένους νὰ γράφωσιν εἰς τὴν ἀπτικτὴν διάλεκτον ἐλέγχων ὡς κακῶς χειριζομένους τὴν δόκιμον ἀπτ. γλῶσσαν.

ἀνταυγάζω μτγ. κ. νεώτ. ρητῶ ὅπως τὴν αὐγὴν, τὴν λάμψιν, ἐξ ἀντανακλάσεως εἰμὶ φεγγεβόλος, λαμπρός: Ἡλιδ. Α1θ, 1, 2 Χρυσούφοδος τῆς ἐσθθτος πρὸς τὸν ἡλίον ἀνταυγαζούσης· 2) μτθ. φωτίζω, λαμπρύνω: Φίλων 2, 260 ἡλιω καθαρόν τὸν βίον ἀνταυγάσοντας.

ἀνταυγασία (ἡ) γλῶσσ. ἀντανάκλασις φωτός, ἀντιφάσμα, ἄ. ἀνταύγεια.

ἀνταυγαστήρ-ηρος νεώτ. σιληνὴ ἐπιφάνεια σφαιρικὴ ἢ παραβολικὴ χρησιμοῦσα διὰ τὴν πρὸς ὄρισημένην κατευθύνσιν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός λυχνίας τινός, διεδν. ὄρ. ἀμπαλοῦρ.

ἀνταυγαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰδιόζων εἰς τὴν ἀνταύγειαν βλ. λ.· ὄμη. ὁ χρησίμος πρὸς τὸ διδῆναι ἀνταύγειαν· ὄμη. ὁ παρέχων, ὁ ἐκπέμπων ἀνταύγειαν.

ἀνταύγαστρον (τὸ) νεώτ. κάτοπτρον ἀνταυγαστικόν βλ. λ. προσαρμολόγουμενον εἰς λαμπτήρα οὕτως ὥστε νὰ ριπῆ συγκλίνον τὸ φῶς ἐπὶ μικρὸς ὄρισημένης περιοχῆς· ὄμη. συσκευὴ πρὸς τοιαύτην ἀνταυγαστικὴν ἐνέργειαν χρησιμοῦσα πρὸς φωτισμὸν οἶον ὁδῶν κατὰ τὴν νύκτα, σπράγγων κτ.

ἀνταύγεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. ἀνταύγεια ἀντανάκλασις φωτός, λάμψις, ἀντιφάσμα: Ξεν. Κυν. 5, 18 εἰσι κατὰ δῆλοι··· καὶ διὰ καλῆς διὰ τὴν ἀνταύγειαν, διόδ. Σ17, 82 τῶν τῆς χιόνος ἀνταύγειαν, - ἢ ἀνταύγεια διὰν ἡμερομηνίων ὑδάτων.

ἀνταυγής-ός-εός ὁ ἀντανάκλων φῶς, λαμπρός: Ἀριστοφ. Θεσμ. 902 στρέφω ἀνταυγῆς κόρας, Διοδ. Σ17, 82 λευκὴν καὶ ἀνταυγῆ τὴν χιόνα.

ἀνταυγῶ-έω ἀντανάκλω αὐγὴν, φῶς: Ἐπιφρ. Πλουτ. Ἡθ. 400 Β ἀνταυγῆ πρὸς Ὀλυμπον ἀταρβήτσει προσώποις, Ἰουπ. 253, 20 ὄπι μὴ λαμπρόν ἐστί μὴδ' ἀνταυγῆ, τοῦτ' οὐχ ὄρη· ὄμη. κ. μφ.: Εὐρ. Ὀρ. 1519 ἀπεχε φάσανον πέλαις γὰρ δεινὸν ἀνταυγῆ φόνον ἰ Σγδλ. «ἀνταύγει» ὄμη. ἢ λάμψω, μαρμαίρω, φεγγεβόλω: Εἰθουλ. ἡ. Ἀθην. 11, 417 D στήλδουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἀκηνιμμένην.

ἀνταυδῶ-ᾶω ὁμιλῶ κατὰ πρόσωπον, ἀποκρίνομαι : Σοφ. Ήλ. 1478 οὐ γὰρ ἀισθάνει πάλαι ζώντοσ θανοῦσιν οὐνεκ' ἀνταυδῶσ ἴσα.

ἀνταυλᾶ-ἔω μον. αὐλῶ ἐναντίον τινός : Ἀγαθ. Ἰστ. 257,3 οἰκέτω θεῶ ἀνταυλήσας ἰθ' Μαρσάσ, **ἀνταυλῶ** μον. αὐξάνω ἐπίσπιν, παραλλήλωσ, καὶ ἐγώ : Νικ. Βλεμμ. Ἐπιτ. Φυσ. 62.

ἀνταυλῶ ἠχῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀντηχῶ : Πινδ. Π. 4,350 ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάυσεσ βροντάσ ἀστισιν φθέγγω, Ὀππιαν. Κυν. 2,78 ἀντάρ ὄγ' ἀντήθουσιν.

ἀνταφα [τῶ] δημ. τὸ ἀπύθμενα, τὰ ἀδυσθα.

ἀνταφαίρεσις-εωσ [ἡ] μγν. κ. νεώτ. ἀφαίρεσις ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρουσ : Νικομ. Γερ. Ἀριθ. 1,3' || νεώτ. ἀμοιβαία ἢ κατ' ἐναλλαγὴν ἀφαίρεσις : 2) νεώτ. σιρετ ἀφαίρεσεν, καθ' ἄσ ἢ προκύπτουσα ἐκαστοῦ διαφορά ἀφαίρεται ἀπὸ τὸν μειωτέων τῆσ προηγούμενῃσ ἀφαίρεσέωσ ἡ τάναναιιν.

ἀνταφαιρῶ-ᾶω κ. νεώτ. μέλλ. -ελθῆμαι ἀφαιρῶ τὴ παρά τινος κατ' ἀνταπόδοσιν : Ἀντιφ. 1,7 ὕμᾶσ δέ χρῆ... τὴν βουλεύουσαν φυγὴν ἀνταφελᾶσαι αὐτόν 2) ἀφαιρῶ ἐξ ἐκατέρου μέρουσ : Ἀριστειδ. Λογ. 23,50 ἄλλ' ἄρα τε ἀνήθε καὶ ἀνταφῆρετὶ πάλιν 3) νεώτ. ἐνεργῶ ἀνταφαιρέσιν.

ἀνταφρασιᾶ-ᾶω ἀντεφρασιᾶ βλ. λ. : Πλάτ. Τιμ. 17B.

ἀνταφρῆνω νεώτ. ὄ. γρ. -ἴνω ἐξ ἀντιθέτου ἀφρῆνω, ρίπτω τὶ' || πρὸσ ἐναντίον σκοποῦν ἀφρῆνω, ρίπτω τὶ.

ἀνταφρῆμι ἀμοιβαίωσ ἀφρῆνω καὶ ἐγώ : Εὐρ. ΙΑ 478 ἐγώ σ' ἀπ' ὄσων ἐκβαλόντ' ἰδῶν δάκρυ... κατόδσ ἀνταφρῆκα σοι πάλιν 2) ρίπτω ὀπίσω : Πολυδ. 9,107 ἀνταφρῆκα σοι πάλιν [σφαίραν].

ἀνταφρα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσέκτωσ, ἀτάκτωσ, σὴν ἀπὸ τῦφλασ, σκουνοτυφλιστά.

ἀνταφορίζω νεώτ. ἀφορίζω βλ. λ. τινά, ὁστικ μέ ἀφώρισε.

ἀνταφυλαξία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. εἰδικὴ θεραπευτικὴ πρὸσ πρόληψιν ἢ καταπολέμησιν τῶν ἀφυλακτικῶν παθήσεων.

ἀντάω [ἀντα] ποι., ἰων. ἀντάω, εὐκτ. ἀντῶν, παρστ. Ὀμ. ἦντεον, μέλλ. ἀντάωσ, παρκ. ἠντηκα, μετὰ δὸτ. ἔρχομαι ἐναντι τινός συναντῶ τινα ἢ τὶ : Ἰλ. Α 423 οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισι, Σοφ. Τραχ. 902 ὀπωσ ὄφορρον ἀντήρη πατρί, Εὐρ. ΙΑ 150 ἠν γὰρ πομπασ ἀντήσασ 2) μετὰ γεν. πρῶσ συναντῶ τινα ἐχθρῶκῶσ, πρὸσ μάχην, ἐπιέρχομαι πρὸσ σύγκρουσιν : Ὀδ. Π 254 ἐξ κεν πάντων ἀντήσωμεν || κ. μετὰ γεν. πραγμ. συναντῶ, συντυχαίνω τὶ ἐχθρῶκον εἰσ ἐμέ : Αἰσχ. Ἰκ. 36 ἀγρίασ ἀλόδσ ἀντήσαστεσ θλιοντο || κ. ἀνεμ. ἐχθρ. σμ. συναντῶ τὶ, φθάνω μέχρι τινός : Σοφ. Ἀντ. 982 σπέρω μὲν... ἀντασ Ἐραχθειδῶν ἡ καταγωγὴ του ἐφθασε μέχρι τῶν Ἐρ. 1) 3) μετὰ γεν. πραγμ. ἀπαντῶ τὶ, ὄθ. μετέχω τούτου : Ἰλ. Η 158 τῶ κε τάχ' ἀντήσαστε μάχησ κορυθαίολοσ Ἐκτωρ, Σοφ. ΟΚ 1445 ἀρώμαι μῆποτ' ἀντήσασ κακῶν || τυχαίωσ τινός, συντυχαίνω, λαχαίνω κατὰ : Ἡρ. 2,119 ἔρηνιων ἦντησε ἰετuche | μεγάλων πρθλ, τὸ ποι. ἀντιτάω-ᾶω κ. τὸ πεζ. ἀπαντάω-ᾶω.

ἀντε ἐπιφών. δημ. κ. ἀντεσ κατὰ συγκ. του ἀντε βλ. λ., παρακελευστικῶν ἢ ἀπλόσ προθεματικῶν : Ὁτραγ. παροῖν, ἀντε πῆγε στο χαμάμη | ἀντε ἡ κόρη του χαμάμη | ἀντε φερετζέ χεὶ βάλει | ἀσρη μπόλια στο κεφάλι, φρ. σκαπτικῶσ ἢ πρὸσ ἐμπροσθῶν ἐκπερομένη καλῆ ἀντεσ.

ἀντ-εθροπισμός νεώτ. ἡ κατὰ τοῦ ἐθροπισμοῦ, ἦτοσ τῆσ φυλῆσ ἢ τῆσ θρησκείασ ἢ τῶν ἡθῶν, τῶν ἐπιδιώξεων κττ., τῶν Ἑβραίων πολεμικὴ, ἀ. εἰδικῶτ. ἀντισημιτισμός βλ. λ.

ἀνταγγραφῶ [τῶ] νεώτ. νομ. ἐγγραφῶν διὰ του ὀποίου δηλοῦται ὅτι ἔτερον ὄρισμένον ἐγγραφῶν ὀρμῶσιν ἢ ἰδιωτικῶν εἶναι εἰκονικὸν ἢ ὅτι τοῦτο καταργεῖται.

ἀνταγγράφω κ. νεώτ. κ. παθ. -ομαι ἐξολοφῶ

ἐγγεγραμμένον ὄνομα καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγγράφω ἄλλο : Δημ. 25,73 ἐξαλειφθήσασαι νῆ Δία, ὁ δ' ἀνταγγραφήσασαι 2) νεώτ. εἰδ. νομ. ἀνταγγράφω προσημεῖωσιν ἐγγράφω προσημεῖωσιν ἐπὶ ἀκινήτου περιουσιασ ἄλλου, ὁστικ ἐνέγραφε τοιαύτην ἐπὶ ἀκινήτου περιουσιασ μου.

ἀνταγγύησις-εωσ [ἡ] νεώτ. νομ. ἐγγύησις δημολογουμένη, παρεχόμενη εἰσ τὸν ὄμοσθῶσάντα ἄλλην ἐγγύησιν καὶ πρὸσ ἐξασφάλισιν αὐτοῦ.

ἀνταγγυᾶ-ᾶω μον. νεώτ. ἀνταγγυῶμαι ἀμοιβαίωσ ἐγγυᾶ, ὑποχρεῶνω : Θ. Πρῶδρ. Ροδ. 142 || νεώτ. -ῶμαι ἰδῶ ἐγγύησιν πρὸσ ἐξασφάλισιν δοθεισῶσ ὑπὸ ἄλλου ἐγγύησεωσ || κ. γεν. ἀναλαμβάνω ὑποχρεῶσιν πρὸσ ἱκανοποίησ ἢ ἐξασφάλισιν ἢ ἀμοιβῆν ἄλλου διὰ παροχὴν αὐτοῦ ἢ ἐνέργειαν ἢ ἀποχὴν ὀπό τινος : εἰσ τούδσ ἀναγνωρίζωσασ τὸ νέον καθεστῶσ ἀνταγγυῶμεθα ἀσφάλισιν ζωῆσ καὶ περιουσιασ.

ἀνταγγίρῶ ἀνεγείρω ἢ οἰκοδομῶ τὶ εἰσ τὴν θέσιν ἄλλου : Δίων. Κ 69,12 καὶ εἰσ τὸν τοῦ νεοῦ του θεοῦ τόπον ναὸν τῶ Δι' ἔτερον ἀνταγγίρανοσ 2) ἐγείρω τὶ κατὰ τινος : Ἀππ. Καρχ. 114 ἀντήγειραν αὐτῶ χράκα.

ἀνταγγεσις-εωσ [ἡ] ἐγερσις, ἐξανάστασις κατὰ τινος : Θεόδρ. Ροδ. 50 οὐδ' ἀντήγεσις πνευμάτων ἀνθρώπων.

ἀνταγγκαλῶ-ᾶω κ. νεώτ. ἐγκαλῶ, καταγγέλλω, καὶ ἐγώ τὸν ἐγκαλεσάντα με : Δημ. 10,12 ἄειούστωσ ἐμοὶ ἀπολαβεὴν τὴν τῆσ μητρός προίκα ἀντεγκαλῶμαι καὶ αὐτοῖ 1) νεώτ. -οῦμαι μεσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : οἱ ὑπαφῆψιοσ ἀντεγκαλοῦνται.

ἀνταγγκαμία μον. κείμαι πρὸσ ἀπὸ ἄλλου : Εὐστ. Ὀδῶσ. 1863,53 οὐ μόνον ἀνταγγκαίμερον ἔχει τὸ ο, ἀλλά καὶ τὸ ε φυλάσσει.

ἀνταγγκλημα-ατοσ [τὸ] κατηγορία τὴν ὀποῖαν ἀπευθύνει ὁ κατηγορούμενοσ κατὰ του κατηγοροῦ, ἴνα δικαιολογήσῃ τὸ ἀδικηθῆναι του, ἀντέγκλησις, ἀντικατηγορία, ἀντικαταγγελία, ἢ κατὰ νομ. ὄρ. recriminatio : Σχολ. Θεουκ. 3,67.

ἀνταγγκληματικός-ῆ-ὸν ὁ ἀντέγκλημα βλ. λ. περιέχων : Σχολ. ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, ἀντέγκλημα ἔχουσα.

ἀνταγγκληματικός ἐπίρρ. σχολ. κατὰ τὸ πρόπον ἀντεγκληματικῶν βλ. λ.

ἀνταγγκληματῶ-ἔω νεώτ. διαπράττω ἐγκλημα εἰσ ἐκδικησιν ἄλλου ἐγκλήματοσ.

ἀνταγγκλησις-εωσ [ἡ] κ. νεώτ. ἀντέγκλημα βλ. λ., ἢ πράξις του ἀντεγκαλῶσ || νεώτ. συνεικῶ ἀμοιβαία πρόδικησις πρὸσ ρῆξιν, ὕβριστικὴ μεταξὺ δύο ἢ πλείονων λογομαχία : ἀντηλλάγησαν ἀντεγκλήσεσ μεταξὺ τῶν βουλευτῶν.

ἀνταγγκλητικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενοσ εἰσ ἀντέγκλησιν.

ἀνταγγκλιος-εωσ [ἡ] μον. γραμμ. ἄλληλῃ ἐγκλίσεωσ.

ἀνταγγκλιος-ἰδοσ [ἡ] νεώτ. τὸ ἔτερον ἐκ τῶν δύο εἰσ ἐκάστην ὄδοσ ὀμοῦ ἐγκαρσασομένων ζῶλων, ὠν τὸ ἐν κρατερῶ ὁ ἰδῶν [πωλητῆσ] καὶ τὸ ἔτερον ὁ λαμβάνων [ἀγοραστῆσ], παρ' ὄρχ. σύμβολον, μον. σγέδουλα, δημ. ταπέτουλα.

ἀνταγγκλικία γράμμασ [τῶ] μγν. ἐκκλ. ἐγκύκλιοσ ἐπιστολαὶ ἀναιρουσαι τὰσ πρότερον ἀποσταλείσασ : Εὐάγρ. Ἰστ. Ἐκκλ. 4,7 ἀνταγγκλικία τε διεπέμπεσθαι συνιστῶντα τὴν ἐν Καλιχιδῶνι συνοδοσ.

ἀνταγγκλικίος [ἡ] νεώτ. ἐγκύκλιος βλ. λ. ἀναιρουσα προγενεστέρον ἐγκύκλιον του ἐκδιδόντοσ ἢ ἀ. ὑπὸ ἔτερου τινός ἐκδοθεισαν ἐγκύκλιον.

ἀνταγγκαρᾶσω μον. ἐξαλείφω τὶ καὶ ἐγκαρᾶσσω, εἰκονίζω, ζωγραφίζω ἀντ' αὐτοῦ ἔτερον : κ. Μανασσ. Χρον. 4333 ἀνταγγκαρᾶσε ὁ αὐτοῦσ χῶμασ καὶ φησιν τὰ φίλα κληνῆσασ.

ἀνταγγχειρίζω μγν. λαμβάνω τὶ ἀπό τινος καὶ τὸ ἐχειρίζω, τὸ ἀναθεῖω εἰσ ἄλλον : Δίων. Κ 60,24 :

τοῖς στρατηγοῖς δίκας τινάς, ὡς πρότερον οἱ ὑπατοὶ διεθίκαζον, ἀντεναχίσατο.

ἀνταγωνιστής-ιστρια νεώτ. μτφ. ὁ κατὰ διεθν. ὄρ. ἀλτρουιστής βλ. λ.

ἀντέβω-νωτος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχνοδερμῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κρινοειδῶν.

ἀντέθηκε βροῖτ. Ἐπιγρ. ἀνατέθηκε τοῦ ἀνατίθῃμι.

ἀντεθροῖται δωρ. ἀνατεθροῖται: Ἐπιγρ. ἐπει δὲ τὸν τιμὰν πάσαν καταθάλλει ἀντεθροῖται.

ἀνταθνικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντεθνικῶν βλ. λ. 1).

ἀνταθνικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους: ἀντεθνικὴ δράσις, - ἀνταθνικὸν κίνημα, - ἀνταθνικὰ διδάγματα: 2) εἰδ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινωνιολογικὰς δοξασίας ἀποκρουσάσας τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐθνότητος συγκροτήσιν καὶ ὀργάνωσιν τοῦ κράτους: συγγ. διεθνικός: τὰ δόγματα τοῦ ἀναρχισμοῦ εἶναι ἀνταθνικά.

ἀνταθνικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνταθνικῶν βλ. λ. 1).

ἀνταικάζω μέλλ. -σομαι ἐξ ἀντιθέτου παρομοιάζω τι καὶ ἐγὼ πρὸς ἄλλο: Ἀριστοφ. Σφ. 1311 ὁ δὲ ἀνακραγὼν ἀντήκασ' αὐτὸν πάρουσι: || κ. μεσ.: Πλάτ. Μεν. 80 C ἄλλ' οὐκ ἀνταίκασομαι σε.

ἀνταίκασι (ἠ) σχόλ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνταικάζω βλ. λ.

ἀνταϊκόνισμα-ατος (ἴ) μον. ἀπεικόνισμα, εἰκὼν: Ἰω. Μαλαβ. 36, 16 ἀνταϊκόνισμα τῆς Ἰσργάνος.

ἀνταϊκῶ-ῶ μτφ. ἐκτυλιγμένος κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀνταῖν Ἦσ. «ὁ ἐναντίος τῇ ἀγωγῇ».

ἀνταῖνος ποι. ἀντὶ ἀνατείνω.

ἀνταῖνειν κ. νεώτ. ὄρ. β' τοῦ ἀντιλέγω (ἴνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει) μετὰ δοτ. εἶπον κατὰ τινος, ἀντέλεξα: Σοφ. ΟΚ 999 ἀνταῖνειν ἐμοί: || κ. ἀπλῶς: Αἰσχ. Πρ. 51 οὐδὲν ἀνταῖνειν ἔχω: 2) κ. νεώτ. ἀνήτησα, ἀπεκρίθην πρὸς τινα, ὑπάρ τινος: Σοφ. Αν. 1053 οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀνταῖνειν κακῶς (ἴδεν θέλω νὰ ἀπαντήσω μὲ κακολογίαι): || μετὰ συστοχίῳ αἰτ.: Εὐρ. ΙΑ 1391 ἀρά γ' ἔχομεν ἀνταῖνειν ἔπος.

ἀνταῖρηνικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς εἰρήνης ὧν ἡ γινόμενος: ἀνταῖρηνικά ἔργα - διδάγματα

ἀνταῖρομαι ὄρρ. ἰαν. -ειρόμην, ἀττ. -ηρόμην ἀντερρωτῶ: Ἦρ. 1, 129 ὁ δὲ μὴ προσιδῶν ἀνταῖροτο εἰ ἔσωτο ποιεῖται τὸ Κύρου ἔργον, Ξεν. ΚΠ 2, 2, 22 ἄλλος δ' ἀντήροτο τοῦτον τινα λέγοι.

ἀνταῖσαγγελεύς-ἑως (ἴ) νεώτ. ἄνωτερος δικαστικὸς ὑπάλληλος ἔχων τὰ αὐτὰ καθήκοντα οἷα καὶ ὁ εἰσαγγελεύς ἀναπληρῶν δὲ τοῦτον κωλυόμενον ἢ ἀπόντα: ἀνταῖσαγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου, - τῶν Ἐφεσῶν - τῶν Πρωτοδικῶν.

ἀνταῖσαγγελεύς νεώτ. ἐκτελῶ καθήκοντα ἀνταῖσαγγελεύς βλ. λ.

ἀνταῖσάγω κ. νεώτ. ὄρρ. -ἡγαγον Πάπ. ἀπαρέμψ. -ἄξαι, παρακ. -ἡγα κ. μτφ. -αγηῶσα, παθ. ὄρρ. -αγηγόμεν, παρακ. -ἡγαμι εἰσάγω τι ἀπὸ ἄλλου ἔξαγομένου, ὅθ. ἀντικαθιστῶ: Πλάτ. Ἀξ. 369 Ε τῆ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀνταῖσάγων κακῶν αἰσθῆσιν, - ἡ Ἑλλάς ἐξάγει σπαρίδια καὶ ἀνταῖσάγει αἶπον: || κ. παθ. Δημ. 121, 6: ἀπανθ' ὅσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπρακται ταῦτα, ἀνταῖσῆται δὲ ἀπὶ τούτων ὕψ' ἡν ἀπόλαυε καὶ νεύσθηκεν ἢ Ἑλλάς: || εἰσάγω καὶ ἐγὼ, εἰσάγω ὅπως καὶ ἄλλος τις: Πλοῦτ. Καῖσ. 14 εἰς ἀπαρχίας καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλων ἀνταῖσαγόντων: 2) μτφ. ἀνταποδίδω, ἀνταμιβῶ: Πλάτ. ὑπερέβουμι τὸ θεῶ τὸ ὑμᾶς ἄντι ἀνταῖσάξει μιαιφλαστικῆς ἀμοιβῆς: 3) συνεκδ. ἀποκαθιστῶ τι, ἐπανορθῶ: Γαλ. 6, 75.

ἀνταῖσαγωγῆ (ἠ) γραμμ. κ. νεώτ. τὸ ἀνταῖσάγειν, ἢ εἰσαγωγή πράγματος ἀντὶ ἄλλου ἔξαγομέ-

νου: 2) γραμμ. σχῆμα ρητορικῶν καθ' ὃ ὁμολογεῖται μὲν τὸ ἀληθές πράγματις πινος ἄλλ' ἀντιτίθεται πρὸς αὐτὸ περιπτώσις οὐχ ἦττον ἀληθής, οἷον ἐν Ρήτ. 8, 467 ἠδὲ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τόγε ὑπὲρ πατριδος ἀποβάνειν δόξαν αἰώνιον παροσκαυεῖται.

ἀνταῖσακτος-ον μτφ. ὁ ἀνταῖσαχθεῖς, ὁ ὡς ἐνστασις κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀνταῖσαγωγῆς φερόμενος: Κικ. Κοίντ. 2, 10.

ἀνταῖσεβάλλω μτφ. κ. μον. ἀμοιβαίως εἰσεβάλλω, κάμνω ἐφοδόν: Δίων Κ 48, 21 ἀνταῖσεβάλλον ἐς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ: 2) ἀμοιβαίως ἐμβάλλω: Νικητ. Εὐγεν. 6, 43 ἀνταῖσεβαλεῖν μοι συμφορᾶν.

ἀνταῖσεβῶμαι μον. εἰσεβῶμαι εἰς ἀντικατάστασιν ἢ ἀμοιβαίως εἰσεβῶμαι.

ἀνταῖσεδρομή (ἠ) μτφ. εἰσδρομὴ εἰς μέρος ὅθεν ἀπεβλήθη, ἀπεμακρύνθη ἄλλο τι, ὅθ. διαδοχῆ: Κύριλλ. Ἀλ. ἐν Ἦσ. 58, 818 ἀρρωστίας ἀποβολὴ καὶ τὸν ἀμειβόμενον ἀνταῖσεδρομή.

ἀνταῖσεδύω μον. εἰσδύω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἐξελθόντος, ἐκβληθέντος: Εὐστ. Ἰλ. III, 45 ἐξικμασεῖσις τῆς βύρσης τῶ τανυσμῶ, ἀνταῖσεδύειν (τὸ λῆπος) εἰς τοὺς πόρους.

ἀνταῖσεῖμι μτφ. παρατ. ἀντήρει ἀμοιβαίως εἰσερχομαι: Συνέσ. 64 Α ὁ λόγος ἀνταῖσεῖν.

ἀνταῖσενεκτέον μτφ. (εἰσφέρω) δεῖ ἀνταῖσεφέρειν βλ. λ.

ἀνταῖσεέρχομαι μτφ. ὄρρ. -ἦλθον εἰσερχομαι εἰς θέσιν ἄλλου ἢ εἰσερχομαι καὶ ἐγὼ: Ἀριστοφ. Λόγ. 37, 12, 27.

ἀνταῖσηγησις-εως (ἠ) νεώτ. εἰσῆγησις γινομένη πρὸς ἀποκρούσιν ἄλλης εἰσαγήσεως βλ. λ.

ἀνταῖσηγητής (ἴ) νεώτ. μέλος στρατιωτικῆς ἢ ναυτικῆς δικαστηρίου ἀντικαθιστῶν τὸν εἰσηγητὴν εἰς τὰ ἀνακριτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

ἀνταῖσηγοῦμαι-έομαι νεώτ. εἰσηγοῦμαι τὴ ἐναντίον πρὸς τὸ ὑπ' ἄλλου προταθέν, κάμνω ἀνταῖσηγησιν.

ἀνταῖσητήριον (ἴ) τοῦ ἀντὶ εἰσητηρίου διδόμενον σῆμα πρὸς ἔξοδον ἐκ θεάτρου καὶ ἐκ νέου εἰσόδου εἰς αὐτὸ, ἢ κοντραμάρκα.

ἀνταῖσεκαλῶ-ῶ μτφ. εἰσεκαλῶ καὶ ἐγὼ, ἀμοιβαίως καλῶ τινα νὰ εἰσέλθῃ: Κύριλλ. ἐν Μ ΙΟ, 106.

ἀνταῖσεκρίνομαι μτφ. ἀμοιβαίως εἰσχωρῶ, εἰσάγομαι: Ἦρωμ Πνευματ. 2, 36.

ἀνταῖσεκαθίζω σχολ. ἀμοιβαίως εἰσάγω: ΑΒ 883, 11 ἴνα καὶ ἡμεῖς ἀνταῖσεκαθίσωμεν τὰ ἀπαρέμψατα.

ἀνταῖσοικίζω μον. ἐπίσης καὶ ἐγὼ εἰσοικίζω, ἐγκαθιστῶ οἰκιστάς.

ἀνταῖσεπρῶτω μον. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἐνεργῶ, ἀπαιτῶ, ὀξῶ: Φώτ. Ἀνεκδ. Ἐκ. 2, 121 ἀνταῖσεπρῶτὸ δίκην.

ἀνταῖσεφέρω κ. νεώτ. μέλλ. -οίσω, ὄρρ. -ἦνεγκον εἰσφέρω ἀντὶ ἄλλου διαπανηθέντος: Ἀριστοφ. Λυσ. 654 τὸν ἔρανον. . ἀναλόσαντες οὐκ ἀνταῖσεφέρετε τὰς ἐσφορὰς: 2) εἰσάγω νέον τι εἰς ἀντικατάστασιν παλαιοῦ: Δημ. 486, 24 νόμον ἀνταῖσεφerein, Δίων Κ 52, 36 καὶ τὴν δαιμόνια ἀνταῖσεφροντες: 3) νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἀμοιβαίως ἢ εἰς ἀντιπαθέσμιμα εἰσφέρω καὶ ἐγὼ: οἱ μὲ ἔχοντες χρήματα ἀνταῖσεφέρων τρόφιμα διὰ τὸν στόλον.

ἀνταῖσεφορά (ἠ) μον. κ. νεώτ. ἀντίθετος εἰσφορά, εἰσαγωγή πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀντικατάστασις: Ἀνδρ. Κρήτ. 230: || κ. εἰσφορά, παροχὴ ἀντὶ ἄλλης, πρὸς ἀντιπαθέσμιμα ἄλλης.

ἀνταῖσεβάλλομαι μτφ. ἐκβάλλομαι, ρίπτομαι εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν: Θεολ. Ἀριθμ. 26.

ἀνταῖσεῖδω νεώτ. ἐκδίδω, δημοσιεύω εἰς ἀπάντησιν γινόμενης ἐκδόσεως γραπτοῦ τινος ἔργου: Ἦλ. Ταυαλιθ. 47 ἀνταῖσεῖδωκαὶ ἀντίγραφην.

ἀντακδικησις-εως (ἠ) νεώτ. ἐκδίκησις κατὰ τοῦ πρὸς ἐκδίκησιν βλάφαντος, ἀνταπόδοσις κακοῦ δι' ἕτερον κακοῦ: 2) διεθν. δικ. οἰονόησις μέσου ἡσσονος βίας λαμβανόμενον ὑπὸ κράτους τινός καὶ ἄλλου πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦτου εἰς

λυσί διαφοράς τινος ἀνευ προσφυγῆς εἰς τὰ ὅπλα πρὸς ἀντίπρῶτον-α.

ἀντέδικος (ἰ) Πάπ. ἀντιπρόσωπος, πληρεξούσιος, συνήγορος ἐν δικαστηρίῳ.
ἀντέδικουμαι νεώτ. ἐδικουμαι τὸν πρὸς ἐδικήσιν βλαφάντ᾽ με, ἀνταποδίδω κακὸν ἀντὶ κακοῦ γενομένου πρὸς ἐδικήσιν.

ἀντεκίνησω-ορος (ἰ) μτγ. κ. μων. ἀντεκίνησω βλ. λ.: Ἰω. Λυθ. Ρωμ. 3, 27 τούς πάλας μὲν ἀντεκίνησας καθ' ἡμᾶς δὲ ἀντιγραφείς.
ἀντέκθεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκθεσις ἀνασκευάζουσα, ἀναιρούσα ἐτέραν ἐκθεσίαν.

ἀντεκθέω μτγ. τρέχω, ἐφορμῶ κατὰ τινος: Ἄρρ. Ἀν. 1, 21, 3 καὶ ἐν τούτῳ ἀντεκθέουσι τινες καὶ ἄλλοι.

ἀντεκθλίω ἐκθλίω καὶ ἐγώ: Ἰππ. Τόν. Ἀνθρ. 9 καὶ αἱ σάρκες ἅμα αὐτὰ ἀντεκθλίβουσι.

ἀντεκκίω μτγ. ἐκκίω καὶ ἐγώ: Ἰω. μτφ. ἐκ παραλλήλου, ἐπίσης ὑπεκαίω, ἐξάπτω: Ἰω. Α. 15, 7, 3 τὸ πάθος ἀντεκκίετο.

ἀντεκκλέπτω κλέπτω καὶ ἐγώ πρὸς ἐδικήσιν-: Ἀριστφ. Ἀχ. 527 κῆθ' οἱ Μεγαρῆς. ἀντεκκλέψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο.

ἀντεκκλησιαστικός-ή-ἰν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἐκκλησίας, συγγ. ἀντικληρικὸς.

ἀντεκκομίζει Ἦσ. «ἀντεκφέρει» κ. «ἀντεκομιεῖ».

ἀντεκκόπτω ἐκκόπτω, ἐκβάλλω, ἐξορῶτω καὶ καὶ ἐγώ πρὸς ἐδικήσιν: Δημ. 744, 13 ὄντος. νόμου, ἐν τῷ ὄφθαλμῷ ἐκκόφη, ἀντεκκόφαι παρῶσαι τὸν ἑαυτοῦ.

ἀντεκκρίνω μτγ. ἀμοιβαίως ἐκκρίνω: Γαλ. 4, 517.

ἀντεκπέμπω ἐκπέμπω κατὰ τινος: Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 25 οἱ δὲ Ἀθηναῖοι. ἀντεκπέμποσι Θρασύθουλον σύν τ' ἐσσαράκοντα ναυσίν: 2) ἐπὶ ἀναπύσεως, ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ ἐκβάλλω πνοήν: Γαλ. 5, 7, 10.

ἀντεκπλέω κ. μτγ. κ. νεώτ. μέλλ. -πλέωσομαι ἐκπλέω κατὰ τινος πλέωτος ἐναντίον μου, ἀναπαύομαι, ἀντεπιτίθεμαι διὰ πολεμικοῦ πλοίου ἢ στόλου: Θουκ. 4, 13 ἦν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν, Πλούτ. Λυσ. 10 ἐκέλευε καὶ μένειν ἐν τάξει. ἢ μὴδ' ἀντεκπλέοντας.

ἀντεκπλήσω μτγ. ἀμοιβαίως ἐκπλήσω, προξενῶ καὶ ἐγώ ἐκπλήζω, τρώω εἰς ἐκείνον ὅσπερ μὲ ἐκαμε νὰ ἐκπλάω, νὰ τρομάξω: Αἰλ. Ζ. 12, 15 βάρτακος ὕδρον. δίδωμι ἰσχυρῶς, οὐκοῦν τῆ βοῆ. πειράται ἀντεκπλήττειν αὐτόν.

ἀντεκπλόω (ἰ) νεώτ. τὸ ἀντεκπλεῖν, ὁ πρὸς ἀντεπίθεσιν πλοῦς διὰ πολεμικοῦ πλοίου ἢ στόλου.

ἀντεκπνέω μτγ. ἀμοιβαίως ἐκπνέω: Γαλ. Φυσ. Δυν. 3, 13.

ἀντεκπρέω μτγ. ἀμοιβαίως ἐκπρέω: Γαλ. Φυσ. Δυν. 1, 13.

ἀντεκρατεύω νεώτ. ἐκρατεύω κατὰ τοῦ ἐκρατεύσαντος κατ' ἐμού.

ἀντέτασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐναντίον ἐκτείνεσθαι: Ἦσ. «ἀνταπόδοσις» || νεώτ. γραμμ. ἡ ἐκτασις βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν, ἕνεκα ἀποβολῆς ἐπομένου ἡμιόμου τῆς ἰδίας ἢ τῆς ἐπομένης συλλαβῆς, ὡς: αὐλάνα - αὐλάνα - αὐλάνα - αὐλάνα - ἐστελλα - ἐστελλα, φέροντι - φέρονται, ἄ. λεγ. ἀναπληρωματικὴ ἐκτασις.

ἀντεκτάω μτγ. ἀντιπαράστασιν ἐξ ἀντιθέτου, ἀναπύσασθαι στρατιᾶν εἰς μάχην: Ἄππ. Ἐμφ. Πολ. 4, 108 οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν βρότον ἀντεκτάσασον.

ἀντεκτινέω μέλλ. -τενώ ἐκτινέω τὴν ἰσὴν καταστάσασον, ἰσθίω, ἰσάθω, ὅμοιον πρὸς ἄλλο: Ἄριστφ. Βάτρ. 1042 ἀντεκτινέω αὐτὸν τοῦτοιο, σχάλομοιοῦν, ἐξίσου: Φιλῶστρ. Βι. Σοφ. 1, 21, 4 ἀντεκτινέω τῆ ἐκείνου δεινότητι τὸν ἐκείνου πλοῦτον.

ἀντεκτινέω ἐκθέτω τὴν ἀντὶ ἄλλου προεκτεθέντος, ὁδ. κ. ἐξηγῶ τὸ Πλούτ. Ἄρσπ., Διονυσιοῦδωρος δὲ ἀντεκτινέω τὴν ἀληθινὴν (παροιμίαν):

2) δημοσιεῖω διάταγμα ἀναρῶν τὸ ὑπ' ἄλλου δημοσιεῦθαι: Πλούτ. Γράκχ. ἀντεβέβηκεν ὁ Γάτος διάγραμμα: 3) ἐκθέτω τὴ κατ' ἄλλου: Σέξτ. Ἐμ. Μαθ. 1, 251 τὸ ἱστορικὸν ἀντεκτινέω.

ἀντεκτίω μτγ. ἀντιπληρῶν: Φιλ. Α. 1, 464 D.

ἀντέκτισις-εως (ἡ) μτγ. ἀνταπόδοσις κακοῦ, ποιητ.: Φιλ. Χερ. 3 ἀντιβῶντιν τινα κατ' ἀντέκτισιν.

ἀντέκτιστον σχόλ. ὁ κατ' ἀνταπόδοσιν ἀμοιβαίως τιμωρηθείς.

ἀντεκτρέφω μέλλ. -θρέφω ἐκτρέφω ἐκείνον ὁ ὁποῖος μὲ ἐξέθρεψε, ἀπ. μ. ἐν τῷ παθ.: Ἀριστ. Ζ. 615 A 25 φασι δὲ καὶ τοὺς μέρονας ἀντεκτρέφονται ὑπὸ τῶν ἐκγόνων: 2) ἐνεργ. κολλεργῶ τὴ ὡς ἐφαμίλων πρὸς ἄλλο: Λυγκεῦς π. Ἀθην. τῷ δὲ. Νικοστρατίω τὸν Ἰππύτων ἀντεκτρέφουσι βότρυν ἢ διορθ. ἀντεκφέρουσα βότρυν).

ἀντεκτρέφω -θραμοῦμαι μτγ. τρέχω ἐναντίον τοῦ ἐκδραμόντος κατ' ἐμού: Πλούτ. Ἀγασ. 2, 70.

ἀντεκτρέφω μτγ. μέλλ. -εξείω, ἐκφέρω ἐξ ἀντιθέτου, ἀντιπροβάλλω, ἀντιτάσσω: Πλούτ. 72 B παρηρσία παρηρσίαν ἀντεκτρέφειν.

ἀντεκτρέφω μων. ἐκφῶ καὶ ἐγώ, παράγω ἐπίσης: Ἄνδρ. Κρήτ. 146.

ἀντελαττοῦμαι-όμαι μτγ. ἡτῶμαι ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος: Διωκ. 44, 27 καὶ τότε μὲν ἀντελαττοῦντες ἄλλων, τότε δὲ ἀντελαττούμενοι.

ἀντελαύνω μέλλ. -άσω κ. -ῶ ἐχθρικός ἐξ ἀντιθέτου ἐλαύνω, ἀντεπεξερχομαι || ὁδ. κ. ἐκπλέω κατὰ τινος: Πλούτ. Νικ. 24 ἀντελαύνει δέκα τμήματα.

ἀντέλαυος (ἰ) νεώτ. ἐλαγος ἐπὶ ἡ ἐναντίον γενομένου ἐλέγχου.

ἀντέλαβ-έω μων. κ. νεώτ. ἐλεῶ τινε ἐλεήσαντα: εὐχὴ τοῖς ἐλεούντας ἀντέλαβον, Κύριε.

ἀντελαύω (ἰ) ἰων. ἀντὶ ἀντεβλήμος βλ. λ.

ἀντελλαγίζομαι μων. νου. ἀντασταθίζω, ἀποζημιῶ, συμφηρίζω: Θεοφιλ. Εἰσηγ. 4, 6, 189 κομπεσσιανὸν δὲ ἐστὶν ὁ ἀντέλλαγος, τούτεστι τὸ ἀντελλαγίζεσθαι τὰ ἀποφειδόμενα.

ἀντελλαγισκί-εως (ἡ) νεώτ. ἐγγράφη, κατοχυρωσις ἐν λογιστικῷ καταστήμῳ γινομένη πρὸς ἀνίπρεσιν ἢ διορθῶσιν ἐτέρας ἐγγραφῆς ἐσφαλμένης.

ἀντελλαγοσμός (ἰ) γλωσσ. ἀντιστάθμισις, ἀποζημιωσις, συμφηρίζω.

ἀντέλλογος (ἰ) μων. ἀντιστάθμισις, ἀντελλογοσμός βλ. λ.: Εὐστ. Πον. 3, 39 πρὸς μεγίστην βεραπείαν καὶ ἀντέλλογον δίκαιον || μτφ.: Εὐστ. Ἰλ. 997, 54 ἐν ἀντέλλογῳ σταθμάσθαι.

ἀντελλογέω μέλλ. Πάπ. ἀντελλογοῦμαι βλ. λ.

ἀντέλλω ποι. ἀνατέλλω βλ. λ.

ἀντέλλωκα (ἰ) ὁδ. κ. ἀντελοῦνκα ποικιλία σῦκων τῆς κοινῆς ἢ καρικῆς σικκῆς.

ἀντελλίω εἰς ἀντικατάστασιν ἀποτυχούσης ἐλπίδος κτῶμας, μορφῶν ἄλλην νέαν ἐπιτάδα: Θουκ. 1, 70 ἀντελλίσαντας ἄλλα ἐπληρώσαν τὴν χρεῖαν, Λιβῶν. Ρητ. 26, 28 ἀντελλίξειν πλοῦτον ἕτερον.

ἀντέμα (ἰ) ὁδ. κ. ἀντέμα συνθεστ. ντέμα κ. ἀντέμισο (ἰ) κ. ντέμισο παροδικὴ συντυχία, συνέντευξις, ἀπάντησις: 2) τὸ ἐμπλέεσθαι εἰς ἀπόθεσιν, ἐπὶ κακῷ, μπλέξιμο, μπερόδεμα: εἶχε κακὸν ἀντέμα (ἀντέμισο): 3) τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον τι, τὸ γραφτό: ὁ Θέος νὰ σοῦχος καλὸ ἀντέμα, -ντέμα, -ντέμισο, -ντέμισο εἰς παρθένοῦς ἢ νέου ἀγάμου) πρὸς ἀνταίαν.

ἀντέμα (ἰ) ὁδ. κ. ἀντέμα βλ. λ.

ἀντεμβάλλω μτγ. ἐμβάσω ἀμοιβαίως καὶ προσαρμόζομαι, ἐπιστροφίωμαι ἢ ἀρθρῶν: Σχόλ. Γαλ. 2, 737 ἀντεμβάλλωσιν εἰς ἀλλήλους ὡπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γίγλυμοι.

ἀντεμβάλλω κ. μτγ. μων. κ. νεώτ. μέλλ. -βαλώ ἐμβάλλω τὴν εἰς τὴν θέσιν ἄλλου τινος: Θεοφρ. Φι 9, 8 ἀντεμβάλλειν. τῆ γῆ παγκράτων μελιτοῦταν, Εὐστ. Πον. 280, 6 τῷ ζυγοῦ τὸν Ἀλλεῖον

ἀκινάδης ἀνταμβάλλει τὸν Ἰωάννην ἢ ἀντικαθίστα· Διοσκ.2,49 ἢ ἐξ ἐναντίας εἰσβάλλω, ἀντεπεξερχομαι, κέρνω ἀντεπιθεσις· Ξεν. Ἐλλ.3,54 **Θηβαῖοι ἀνταμβάλλοντες** εἰς τὴν Φωκίαν ἐξήρουν τὴν χώραν· 2) ἀνταποδίδω τὴν προσβολήν· Πλούτ. Φιλον.18· 3) συνάπτω ἀμισθαίως, περιπλοκάδην· Ἦσ. ἐν λ. Καρχαρρόδοτας ἀνταμβάλλει ἐν ἀλλάλῳ τὸν ὀδόντα, EM 512,4 ὄφεις ἔσχηματισμένους ἀνταμβάλλομένους ἀλλήλοισι εἰς τύπον τοῦ φ στοιχείου.

ἀντέμθεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ ἀμοιβαία ἔμβασις, συνάρθρωσις· Γαλ.4,10 ἐπὶ τῶν σπονδύλων τοῦ μεσσοῦ τὴν ἀντέμθεσιν ἑκατέρωφ τῶν πέριξ ἰπερὶ τῶν πρὸς ἄλληλα συναρθρομένων ὁστών ἢ κ. μτφ. Ἰω. Δαμ.1,69 Α κράσις δὲ ἐστὶ σωματῶν παράθεσις, ποιότητων ἀντέμθεσις.

ἀντεμθιάζω μέλλ. -θάσω κ. -θω ἐμβιθάζω τ.νὰ σὺντὶ ἄλλω, ἴδια εἰς πλοῖον· Θουκ.7,13 ἀνδράποδα ὑκκαρικὰ ἀντεμθιάσασι ὑπὲρ σφῶν, Δημ 50,23 εἶπ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμθιάζειν.

ἀντεμθῆσθαι (ἡ) ἀντιθετός ἐμβοή, κραυγὴ πρὸς ἀπάντησιν· Ρήτ.3,580,4 ἐμβοαὶ μαχητῶν καὶ ἀντεμθοαὶ εἰς ἀντιβολήν (ἡ) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ἀμοιβαία εἰσβολή, ἐξ ἀντιθέτου ἔφοδος· Ἰω. Δαμ.1,69 Α· 2) κ. νεώτ. ἀντέμθεσις, βλ.λ., συναρμογή, συνάρθρωσις, ἐπὶ στροφίλων, ἄρθρων· Σουίδ. ἀνταμβολαὶ τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητα.

ἀντεμθῶ-ᾶω ΑΒ βοῶ πρὸς τινα εἰς ἀπάντησιν· 2) βοῶ ἐναντιον πινός.

ἀντεμθριάζειν Ἦσ. «ἀντεξετάζειν». **ἀντεμθριώμαι-ᾶομαι** μον. ἐνδύνωσ ἀπειλῶ, ἀγρίως φοβερίζω καὶ ἐγώ· Νικήτ. Χων. Χρον.169 C ἀπειλοῦντι δεινὰ ἀντεμθριώτω.

ἀντεμθρογῆ (ἡ) μτγν. φάρμακον τ. ὑγρὸν ἢ ἀλοιφὴ πρὸς ἐντριβὴν ἢ ἐπάλειψιν· Ὀρειδ. ἀπ.90.

ἀντεμθρικῶς-ἡ-όν νεώτ. κ. ἀντεμθρικῶς ὁ κατὰ τοῦ ἐμέτου, ὁ προλαμβάνων ἢ καταστέλλων τὸν ἔμετον· ἀντεμθρικόν φάρμακον, ἀντεμθρικῆ δαίτα.

ἀντέμῃ (τὸ) δημ. ἰτουρκ. παγιδίον τοῦ πηδήματος, ἀ. πάλαι· παροιμ. στ' ἀντέμῃ πηθε κ' ὀγέρος (ἐπὶ τοῦ παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας νεανισκομενοῦ).

ἀντεμμάσασθαι Ἦσ. «ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλήξαι» Ἐυριπίδης Πολιάσιν·.

ἀντεμπαίξω σχόλ. ἐμπαίζω τὸν ἐμπαίζοντα· Σχόλ. Ἀριστφ. Ἦρ. III,2.

ἀντεμπαίρω μον. ἐμπαίρω, ἐμβάλλω, προσηλοῦμαι, ἐπὶ ἀγκίστρον· Παύλ. Αιγ.6,88 ἰέν τῷ παθ. τ. ἰ.

ἀντεμπήγνυμαι ἄορ. β' -ενεπάγην ἐμπήγομαι πρὸς ἐκδίκησιν· Ἀριστφ. Αχ.930 πρὶν ἂν σχοίωσιν αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ.

ἀντεμπιπλημμῖ μέλλ. -πλησσω πληρῶ, γεμίω καὶ ἐγώ ἐπίσσω· Ξεν. Ἐλλ.2,4,12 ἀντεμπέπλησαν τὴν ὀδόν· 2) πληρῶσι τὴν ἀνταμπίσθην ἢ ἀνταπόδοσιν· αὐτ. Αν.4,5,23 τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπέπλησαντες τῶν ἐπιτηδείων· 3) παθ. πληροῦμαι πράγματις τινος ἀπὶ ἄλλω ἐξ ἑμοῦ ἐξαχθέντας, ἀφαιρεθέντος· Πλάτ. Νόμ.705 Β νομισματικὸν ἀργυροῦ καὶ χρυσαοῦ πάλιν ἀντεμπιπληματ' ἂν.

ἀντεμπιπρημμῖ μέλλ. -πρησσω ἐμπιπρημμῖ, κυρπολῶ καὶ ἐγώ εἰς ἐκδίκησιν· Ἦρ.5,102 ὁ Πέρσαι βατερον ἀντεναπιπρημασαν τὰ ἐν Ἑλλάσι ἱρά.

ἀντεμπίπτω μον. ἐμπίπτω, προσβάλλω ἀμοιβαίως· Ἀγαθ.5,19· 2) περιπίπτω Ἰω. Φιλόφ. Φυσ.547,19.

ἀντεμπλέκομαι μτγν. κ. μον. ἄορ. -πλάκην περιπλέκομαι ὁμοῦ· Πολυδ.,184 ἀλλήλοισι ἀντεμπλέκομενα ἂν ἀύσσεως εἶδει, Νικήτ. Ἐγγεν.9,175 ἀντεμπλάκεις ἀέλιους· 2) διασταυροῦμαι· Σωφρ.12,513 C (ἐπὶ ἐπιδέσμου)· 3) ἐναγκαλιζομαι καὶ ἐγώ, ἀποδίδω περιπτύξεις, ἀσπασμὸν τινι· Ἰώσ. Α116,2,5 ἀντεμπλεκόμενος καὶ κατασπαζόμενος.

ἀντεμπλοκῆ (ἡ) μτγν. ἡ ἀμοιβαία ἐμπλοκή,

συμπλοκή· Μ' Ἀντων.7,50 διάλυσις τῶν ἐν τοῖς ἀτόμοις ἀντεμπλοκῶν· 2) διασταυρωσις, ἐπὶ φλεβῶν· Γαλ. εἰς Πλάτ. Τίμ.7· 3) μτφ. σύγχυσις, συντάραξις· Μ' Ἀντων.6,10.

ἀντεμρησμός (ὁ) νεώτ. ὁ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενος ἐμρησμός· 2) εἶδ. ἐπὶ καιομένου δάσους, ἐμρησμός δασικῆς ζώνης πρὸς δημοσίαν χώραν κενοῦ δασικῆς βλαστήσεως κατὰ μέτωπον τοῦ πυρὸς καὶ παρεμπόδιον τῆς ἐξαπλώσεως τῆς πυρκαϊῆς εἰς δόλοκληρον τὸ δάσος.

ἀντεμφάινω μτγν. μέλλ. -φάω ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγω· Πολυδ.18,11,12 χάριν τοῦ μηδὲν ἀντεμφάινει ταῖς ἡμετέρας ἀποφάσεσιν.

ἀντεμφανίζω Ἦσ. «ἀντιδεικνύω».

ἀντεμφασίς-εως μτγν. ἡ διάφορος ἐμφασίς, ἐμφάνισις· Στραβ.2,109 ἡ τῶν ἱερῶν ἄκρα παρεμπήτοσιν· ἔχει τινὰ ἀντεμφασιν· 2) ἀντιθεσις, ἐναντιώσις· Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. ὡς ἐστιν ἄκ τῆς πρὸς τοὺς ποιητὰς ἀντεμφάσεως πρόδηλον· 3) διάκρισις, διαφορά· Ἠρωδ. ἀν. π. μ. ο. λ. 1,941 ἐκτενόμενον τὸ ἀ πρὸς ἀντεμφασιν τοῦ οὐδέτερον.

ἀντεμφράττω μτγν. φράττω, ἐμποδίζω ἐξ ἀντιθέτου· Σιμηλ. Οὐρ.441,7.

ἀντεμφύομαι μτγν. φύομαι, προσβάλλω ἐξ ἀντιθέτου· Γαλ.4,38,4.

ἀντεμφύσησις-εως (ἡ) μον. τὸ ἐναντίον φύσημα· Πρόδρ. Ροδ.282 ἀντεμφύσησις ἀνέμων ἰεναπιότης ἀνέμων.

ἀντεμφουτέω μον. ἐμφουτεύω, ἐμβάλλω κατὰ τινος· Εὐστ. Πονημάτ.160,6 μῖσος ἀντεμφουτεύειν βαθύρριζον.

ἀντεμφῶν (ἡ) εἶδος μήκωνος ἰέσφ. γρ. τοῦ ἀργεμώνη βλ. λ. ἰ· Διοσκ.2,298.

ἀντεμφώνιον (τὸ) μον. τὸ ἀντιμώνιον βλ. λ.

ἀντένα (ἡ) δημ. ἰλατ. κ. ἀντέννα ἡ κεραία ἰδίων τῶν πλοίων, τοῦ ἀνεμομύλου, τοῦ ἀσφυμάτου· Πολ. Ἐκλ. Τραγ.142 ἔχω κ' ἀντένας μπροῦτζινες κ' ἀσάλινα κατάρτια.

ἀνταναγκαλιζομαι νεώτ. ἐπίσης καὶ ἐγώ ἐναγκαλιζομαι ἢ μτφ. ἐπίσης καὶ ἐγώ ἐξ ἀντιθέτου ἀσπαζομαι, ἀποδέχομαι· ἀπομακρυνθεὶς τῆς ὀρθοδοξίας ἀντανηγκαλισθὴ τὸν λουθηρανισμόν.

ἀντενάγω νεώτ. ἐνάγω καὶ ἐγώ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν ἐναγόντα με.

ἀνταναγωγῆ (ἡ) μον. ἡ ἀγωγή, ἡ μον. ἐναγωγή, ἢ ὑποβάλλει ὁ ἐναγόμενος κατὰ τοῦ ἐναγοντος, ἀ. ἀνταγωγή βλ. λ. ἰ· Βασιλικά 4,118.

ἀνταναγωγικῶς-ἡ-όν νεώτ. ὁ κατ' ἀνταναγωγὴν βλ. λ. Λεξ. νομοτεκν.40.

ἀντεναπτιώσις-εως (ἡ) ρητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ δηλοῦται τὴν διὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐναντίου, οἶον Ἄλεξ. ἐν Ρήτ. (Waize) 8,481 ἐχθροὺς ἔσχεον οὐ τοὺς ἀδυνατωτάτους λέγετε τὴ καὶ πρᾶττειν ἴδρα τοὺς δυνατωτάτους.

ἀντενδιδέκνυμαι μτγν. κ. νεώτ. ἀποθ. ὡς μεσ. παρέχω ἐνδείξεις ἐναντίας, ἐπὶ συμπτωμάτων νόσου· Γαλ.10,62,6· 2) νεώτ. ἐχθρ. μ. εἰς γ' προσ. ἐνεστ. κ. παρ. ἀντενδιδέκνυται -νυται, ἀντενδιδέκνυτο -νυτο, κ. εἰς τὴν μτφ. παρακ. ἀντενδεδειγμένος δὲν εἶναι ἢ δὲν θεωρεῖται τὴ κατάλληλον, εἶναι ἢ δύναται δὲν εἶναι ἐπιβλαβές, ἀπαγορεύεται, ἴδως ἐν Ιατρικῆ φρ. ἡ κινήσις ἀντενδιδέκνυται ἐπὶ φυματιώσεως, -τὰ καθάραια ἀντενδιδέκνυτο ἄλλοτε ἐπὶ ἡπατικῶν παθήσεων.

ἀντενδιδεκνύω νεώτ. παρέχω, παρουσιάζω, προσβάλλω ἐναντίαν ἐνδείξιν ἢ παθ. ἀντενδιδέκνυμαι ἐν ἡ σμη. τὸ ἀντενδιδέκνυμαι βλ. λ.2).

ἀντένδιδεξις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνδείξις· Θεοδ. Στουδ.123 ἰ).

ἀντενδιδωμι ἐνδίδω ἐναλλοῖ εἰς τὸν ἔλκοντα, ἐπὶ πριονιζόντων· Ἀριστφ. Σφ.694 κῆθ' ὡς πρὶν ὁ μὲν ἔλκει, ὁ δ' ἀντενδιδώκε.

ἀντενθούμαι ἐνθούμαι τι ἀντί ἄλλου: Πλούτ. 139 C ἡ σὺ φων ἰγυνη ἀντενθύεται τὴν αἰδῶ.
ἀντενέδρα (ἡ) μτγ. ἡ ἐνέδρα ἐναντίον ἐνέδρας: Πολυβ. 1, 57, 3 ἐνέδρας, ἀντενέδρας, ἐπιθέσεις.
ἀντεναερέω στήνω καὶ ἐγὼ ἐνέδρα κατὰ τοῦ ἐναερέοντός με: Διωκ. 4, 15.

ἀντενέργεια (ἡ) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀντίδρασις, ἀντιπράξις, ἐνέργεια ἐναντίον ἐτέρας ἢ πρὸς μεταίωσιν ἐτέρας ἐνεργείας.

ἀντενέργησις-εως μον. ἀντενέργεια βλ. λ.
ἀντενεργητικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντενέργειαν βλ. λ.

ἀντενεργός-όν νεώτ. ὁ ποιοῦμενος, ὁ ἐπιφέρων ἀντενέργειαν βλ. λ.: ἀντενεργὸν φάρμακον.

ἀντενεργός-έω μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ποιῶμαι, ἐπάγω ἀντενέργειαν, ἀντιδρῶσιν: Διοσκ. 1, 115 ἀντενεργεῖν θουασίμοις ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐνεργὸς ἐναντίον τῶν ὑπ' ἄλλου ἐνεργουμένων, ἀντιδρῶ, ἀντιπράττω: κατὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀντενεργησαν πολλοί, - ὅθ' ἀντενεργήσουσιν οἱ ἐργάτες.

ἀντεναχεράζομαι ἴσθ. κ. σχολ. μν. λαμβάνω ἐνέχυρον ἀντι ἐνέχυρός ἴσθ. ἐν λ. « ρυσιάζει » 2) παθ. ἀπάγομαι ὡς ἐνέχυρον, ἀμνηστος, πρὸς ἐξασφάλισιν συνομολογηθείσας συμφωνίας: Σχολ. Εὐρ. ἴων 1406.

ἀντεναχευρον (τό) μτγ. ἐνέχυρον διδόμενον ἀντι προσώπου ἢ πράγματος ἢ συμφωνίας.

ἀντενέξιμου (τό) νεώτ. ἰατρ. ἀντιποξίνη βλ. λ. ἀναπτυσσομένη ἐν τῷ ὄρῳ τοῦ σμάτος ζῶων διὰ τῆς εἰς τοῦτο ἐγγύσεως ἐνέξιμων βλ. λ.

ἀντένξιμον (τό) νεώτ. ἀντίωμα σχηματιζόμενον εἰς τὸν ὄρον ζῶων ἐμβολιασμένων διὰ τινος ἐνέξιμου, βλ. κ. ἀντενέξιμου.

ἀντένθεσις-εως (ἡ) μον. γραμμ. ἡ ἐνθεσις γραμματῶς τινος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἀποβληθέντος: Εὐστ. 1679, 12 ἀπελευθεῖ μὲν (τοῦ σ) ἀντενθεσί δὲ τοῦ τ, ἀντενθεσίμῃ ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐναντίον ἰσημι- 2) νεώτ. νομ. ἀντινίσταμαι μέσ. ποιούμαι, ὑποβάλλω ἐνστάσιν εἰς ἀντίκρουσιν γενομένης ἐνστάσεως.

ἀντέν(ν)α (ἡ) δημ. ἰλατ. κ. -ένα ἡ κεραία τοῦ ἴσθου τῶν πλοίων, τὸ ἀσφυράτου, τὸ ἀνομοῦλον.

ἀντενναρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀβρόμου, τῶν συνθέτων τῆς οἰκίας, τῶν κορυμβοφόρων 2) γένος περιπορητῶν δαιμονικῶν προκαλοῦν. τὴν νόσον καπνίαν τῆς εἰλαίας.

ἀντεννάτωλα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀβρομοειδῆ τῶν μυκήτων.

ἀντεν(ν)οκάταρτο (τό) δημ. ἀκλήρον ἐπίμηκες καὶ στοργύλον ζῦλον κατάλληλον πρὸς κατασκευὴν ἴσθου ἡ κεραίας λέμβου, σφηκίσκος βλ. λ.

ἀντενοικησις-εως (ἡ) μον. ἡ πρῆξις τοῦ ἀντενοικίω βλ. λ.: Ν. Λων. ἐν Σαβ. 1, 116 διὰ τὴν κένωσιν ἐκείνων καὶ τὴν οὐδεὶν ἀντενοικίωσιν.

ἀντενοικίω μτγ. κ. μον. ἐνοικίω τινά εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ ἀπὸ ἄλλου: Ἰ. Στ. 2, 1 ἀντιχάρων ἀνθρώπου ἀντενοικίωσας 2) παθ. ἀλλάσσω κατοικίαν, μεταικῶ: ἴωσ. ἰπ. 3, 8, 5 (αἰ ψυχαὶ) ἀγγίος πάλιν ἀντενοικίζονται σώμασιν.

ἀντενστάσις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἐνστάσις ἀποσποῦσα τὴν κατάρρησιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀντιδικῶ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου κατ' ἐνστάσιν διατυπωμένου ἰσχυρισμοῦ.

ἀντεντίθημι μτγ. ἐντίθημι τι ἀντί ἄλλου, πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου: Νικου. Ἀριθμ. 149 ὁ δὲ 18 ἀντενταθεῖς τὴν γεωμετρικὴν ἀποδίδωσιν.

ἀντενταπέμοι μον. παθ. μετατρέπομαι εἰς τὸ ἐναντίον: Προδρ. Ραδ. 8, 417 ἡ χερμονὴ πρὸς πένθος ἀντενταπέπη.

ἀντενέποιος-ον μον. ὁ κατὰ πρόσωπον, κατὰ μέτωπον γινόμενος: Κ. Μανασσ. Χρον. 3725 μυριάκις συμπλοκαῖς ἀντενέποιος μάχαις.

ἀντετάγω κ. νεώτ. ἐξάγω τι ἐκ τινος τόπου ἀντι

ἄλλου εἰσαγομένου, κίνω ἐξαγωγήν εἰς ἀντίτροπον εἰσαγωγῆς: Ξεν. Πρασ. 32 ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα μὲν ἔστιν ἀντετάγειν ἢ ἐν δέοντι ἀνδρο-

ποι, - ἢ ἑλλὰς εἰσάγει σίτον καὶ ἀντετάγει κωνόν 2) μτγ. ἐξάγω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἔχθρου, ὅσον στρατεύμα: Πολύβ. 2, 18, 6 τότε μὲν οὐκ ἐτόλμησεν ἀντεταγαγεῖν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα,

Διόδ. Σ 13, 66 τοὺς ἰδίους στρατιώτας ἀντετάγειν ἢ ὁθ. ἐκορατεύω, ἀντεπεξερχομαι κατὰ τινος: Πολύβ. 3, 66, 1 οὐδεὶν σφισιν ἀντετάγοντας 3) ἀντεκίφρω, ἀντιπάσω τι ἐναντίον τινός: σχολ. Λουκ. Ἀλέξ. ἢ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεταγομένουσ προδῆσιν ἢ ἀντίπειν Ἰσριγένης ἢ ἀντιπαλαῖω:

Κύριλλ. εἰς Ζών. 2, 375 παναλκῆς ἢ ὅτιον . . . καὶ τοῖς ἀρρήτοις αὐτοῦ νόμοισιν τὸ ἀντετάγειν σὺδάν 4) ἐκβάλλω, ἀποδιώκω καὶ ἐγὼ: Πλάτ. αἰ ἀντετάγοντας τὸν εἰσδιὰζόμενον εἰς τὴν γῆν.

ἀντεταγαγῆ (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξαγωγή πραγμάτων τινος ἀπὸ ἄλλου εἰσαγομένου, ἐπὶ προΐοντος.

ἀντεταίριε μτγ. ἐξάγω, ἐξυφώνω, μεγαλύνω τι ἀμυλλόμενος: Φιλόστ. 511 ἀντετάρας λόγιος λόγα.

ἀντεταπῶ-έω μτγ. ἀντοπαῖω τὴν παρῶδον τινος: Πλούτ. Ἀλέξ. 11 ἀντεταποῦντων . . . Φιλώτων.

ἀντεντιστάμαι μτγ. κ. μον. ἐξενίσταμαι κατὰ τινος: Ἡκιδ. Αἰθ. 7, 19 ἀντεξενίστη πλέον εἰς μεγαλοφροσύνην πρὸς τὸ ἀλαζονικὸν τῆς Περσικῆς θεας, Ἄνδρ. Κοήτ. 294.

ἀντεταπατῶ-ώω μτγ. ἐξαπατῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐξαπατηθέντα: Διὸς Κ 58, 18.

ἀντεταπιστάλλω μον. ἐξαποστέλλω, ἐκπέμπω καὶ ἐγὼ: ἴω. Περσ. Β. ἴω. Δαρ. 248.

ἀντετάραμα-ατος (τό) μτγ. κ. νεώτ. ἄστρον. ἀντίθετον ἔξαρμα, ἦτοι πλάτος ἐν τῷ N ἡμισφαιρίῳ ἀντιποικῶν εἰς B ἔξαρμα βλ. λ.: Θεολ. Ἀριθμ. 25 D τὸ ἔξαρμα καὶ τὸ ἀντετάραμα ὀρίζοντες.

ἀντεταγῆραι νεώτ. ἐξεγείρω βλ. λ. τινά ἐναντίον ἄλλου ἐξεγερθέντος.

ἀντεταγῆρσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξεγερσις βλ. λ. ἐναντίον ἄλλης ἐξεγερσεως.

ἀντεταίμι παρατ. -μαι ἐξερχομαι ἐναντίον τοῦ ἐλαύνοντος ἔχθρου, ἀντετάραμαι, ἀντεπεξερχομαι: Ξεν. Ἐλλ. 4, 5, 10 ἀπεδείκνυσι εἰς οὐδεὶς ἀντεταίμι.

ἀντεταλαύω μτγ. μέλλ. -ελαύω, ὄρω. -ήλασα ἐξερχομαι ἐναντίον τινός, ἀντεπεξερχομαι ἰδίως μετὰ στρατοῦ ἢ ἰππικῆς ἢ στόλου: Πλούτ. Φιλοπ. 18 ἀντεταλαύων τοῖς πολεμίοις, Αὐτ. Ἀκ. 28 ἐπὶ τοσούτας ἀντετήλασαν.

ἀντεταλαύω μτγ. ἀντεταλαύω, βλ. λ. ἀντεπεξερχομαι: Λουκ. Βαῖκχ. 3.

ἀντετάραμαι κ. νεώτ. μέλλ. -ελαύωσμαι, ὄρω. -ήλαω, παρακ. -ελάωσθαι ἐξερχομαι ἐναντίον ἄλλου ἐξελεθόντος κατ' ἐμοῦ, ἀντεταίμι βλ. λ.: Ξεν. Ἐλλ. 2, 12 ἀντεταλθόντος αἰ τε ἰππικῆς καὶ αἰ ἐπὶ λεκτοῖς . . . εὐδοκῶν, αὐτ. ΚΠ 6, 3, 13 ἀντεταλαύω.

ἀντετατάξω κ. νεώτ. ἐξτάξω τι παραβάλλων πρὸς τι ἄλλο: Αἰσχίν. 18 ἀντετατάσσει τοὺς τρόπους τοῦ Τιμάργου ἢ ποιούμαι σύγκρισιν τινός πρὸς ἕτερον: Πλούτ. Καῖσρ. 3 μὴ στρατηγικὸν λέγων ἀνδρὸς ἀντετατάξω τινος δεινότητι ρήτορος, Διον. Ἀλ. 6, 75, 18 ἀγαθοῦ ἀγαθοῦ ἀντετατάξωμ ἢ νεώτ. ἐξτάξω ἐπὶ ἀντιθέτω, ἐξτάξω παραλλήλως, συγκριτικῶς: ἄων ὑπ' ὄψιν τὴν δογματικὴν ἠθικὴν ἀντετατάξω τὴν ἐκ τῆς ἀπιστήμης τοιαύτην ἢ ὄμ. νεώτ. νομ. ποιῶμαι ἐνώπιον τῆς ἀρμόδιας δικαστικῆς ἀρχῆς ἐξέτασιν πρὸς ἀπόκρουσιν ἄλλης ὑπὸ τῷ ἀντιδικῶ ἐξτάσεως (μαρτύρω) ἢ ἀντετήλασα διπλοσίουσ μαρτύρας 2) μέσ. μαρτυροῦμαι ἢ συγκρίνομαι πρὸς τι: Πλούτ. ἰμ. 36 παρὰ τὴν Ἐπαμεινώνδου στρατηγίαν . . . ἀντετατάξομένη φαίνεται σὲ τύχησ θρονῶν ἢ ἀντιμετροῦμαι, μετρώ τὰς δυνάμεις μου πρὸς τινά: Λουκ. Νεκρ. Δ 122 στρατηγίαις τε ταῖς

συνεπιτάτοισ ἀντεξεταζόμενος· 3) διαμφισβη-
τῶ τὴ πρός τινα, παρουσιάζομαι ὡς ἀντιδικός, ἀν-
τιδικῶς· Αὐτ.29, | τῆς μανίας ἀπίως κατάσταση
ἡν ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς δολοῖς· 4) μτφ. δια-
μόχομαι, ἀνθίσταμαι· Αὐτ. Ἀποκ.16 ἀντεξεταζόμε-
νος τῇ νόσῳ· 5) Ἦσ. «ἀντεξετάζω ἀντερωτῶ».
ἀντεξέτασις-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. παραβολή,
συγκρίσις δύο πραγμάτων, συγκριτικὴ ἐξέτασις·
Ἄπολλ.Δύσκ.Συντ.16,10· || ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ἐνός
συγκριτικῆ πρός τοῦτο εξέτασις ἄλλων πραγμά-
των· Θεολ. Ἀριθμ.10· Ἦσ. «ἡμένη πελειὰς κατ'
ἀντεξέτασιν τῶν παλευτριῶν»· || νεώτ. δικονομ.
ἀντεξέτασις ἡ ἐνώπιον δικαστ. ἀρχῆς ἐξέτασις
μαρτύρων πρός ἀπόκρισιν τῶν τοῦ ἀντιδικου.
ἀντεξέτασμός (οἰ) μτν. ἀντεξέτασις βλ. λ.
ἀντεξεταστικός-ή-όν μτν. ὁ ἀντεξεταζῶν
βλ. λ., ὁ συγκριτικός· Ἄφθόν, Προγυμν.10.
ἀντεξεταστικῶς ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον ἀν-
τεξεταστικόν, συγκριτικῶς· Μενάνδρ. ἐν Ρήτ.3,403,27.
ἀντεξευρισκῶ μον. ἀντὶ τοῦ ἀντεφευρισκῶ
βλ. λ.· Μιχ.Ψελλ.π.Σάθ.5,404.
ἀντεξηγήσις-εως (ἡ) μτν. ἐναντία ἐξήγησις·
Ἄθην.14,634 B Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς
πρὸς Ἰωνα ἀντεξηγήσειν.
ἀντεξηγητής (οἰ) Πάπ. ἐντεταλμένος ἐξηγητῆς βλ. λ.
ἀντεξηγοῦμαι-έομαι μτν. διηγούμαι καὶ ἐγὼ
μετὴν σειράν μου· Ὄριγ.Κελα.282.
ἀντεξιππεύω μτν. ἀντεπεξέρχομαι ἐφιππος
κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἔχθρου· Πλούτ.Πομπ.7
παρὰ τῶν πολεμίων ἀντεξιππεύσαν οἱ Κελταὶ
(δ. γρ. ἀντεξιππασάν).
ἀντεξιόαζω σχολ. ἀμοιβῆσις ἐξιῶζω, συγκρί-
νον ζῆτῶ τὰ ἐξιῶζω· Σχολ. Ὀδ.Λ 308.
ἀντεκίεσταιμι μτν. ἀόρ. β' -έσταιν ὑποχωρῶ
πρὸς τὸν ἡ ἐνανίσταμαι, ἐναντιοῦμαι κατὰ τινος·
Πλούτ. Ἠθ.946 D οὐδὲ ποιεῖ κοινωνόν, ἀλλ' ἀντε-
κίεσται.
ἀντέξοδος (ἡ) μτν. κ. νεώτ. δι' ἐξορμῆσεως
ἐπιθεσις ἐπιθεμένου ἀντιπάλου· Ὀνήσανδρ.
10 τὰς δι' ἀλλήλων ἀντεξόδους καὶ εἰσόδους.
ἀντεξοπλιζῶ μον. κ. νεώτ. ἐξοπλιζῶ τινά κατὰ
τινος ἐξοπλιζόμενος· Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.122,20.
ἀντεξοπλισμός (οἰ) νεώτ. ἐπὶ κρατῶν ἐξοπλι-
σμός γινόμενος πρός ἀντιπάραμην ἢ ὑπερτέρη-
σιν ἐξοπλισμοῦ γενομένου ὑπὸ ἄλλου κράτους.
ἀντεξορμῆσις-εως (ἡ) κ. μτν. κ. νεώτ. τὸ ἐξορ-
μῆ ἐναντίον τοῦ ἐπελαυνόντος ἔχθρου· Θεουκ.2,91
ἀξυμφορὸν ὄρῃν τὴν ἐξ ὀλίγου ἀντεξορμῆσιν,
Πλούτ.Πομπ.69 πληροῦσαν ἐξουσιασμοῦ καὶ
φορᾶς ἀντεξορμῆσιν.
ἀντεξορμῶ-άω μτν. κ. νεώτ. ἐξορμῶ κατὰ ἐξορ-
μῆσαν ἐναντίον μου, ἀντεπιτίθεμαι· Δίδυμ Κ 48,47.
ἀντεξυβρίζω νεώτ. ἐξυβρίζω τὸν ἐξυβριζόντά με.
ἀντέξωσις-εως (ἡ) ἡ ἀμοιβαία ἐξώσις, ἐκδολή·
Ἐνίκ. Ἐπιστ.2,40 U.
ἀντεπαγγελλία (ἡ) μον. ἀμοιβαία ἐπαγγελία,
ὑπόσχεσις· Θεοφ.Κεραμ. ἐν Μl.617.
ἀντεπαγγέλλω μον. ὑπόσχομαι ἐπίσης καὶ ἐγὼ.
ἀντεπάγω κ. νεώτ. μέλλ. -άξω, ἀόρ. -ήγαγον
ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐναντίον τῶν ἐπερχομένων
πολεμίων, ἀντεπεξέρχομαι· Θεουκ.4,124 ἀντεπαγα-
γόντες καὶ αὐτοὶ ξυνέβαλον· 2) κ. νεώτ. νομ.
ἀντεπάδω, ἐπάγω ἀμοιβαίως· Ἀρισταιν.2,9 ἀν-
πονήν τινι, - ἀντεπάγω ὄρκον· 3) ἐξ ἀντιθέ-
του ἐπιφέρω, ἐπάγω· Ὀνήσανδρ.30 ἀγαθὸν ἰα-
τρόν . . ἀντεπάγειν τὰ ἀλεξήματα.
ἀντεπαγωγή (ἡ) νεώτ. δικον. ἐπαγωγή πρός
ἀντίκρουσιν τῆς ἐπαγωγῆς, ἀπάντησις εἰς ἐπα-
γωγὴν· || νεώτ. νομ. ἀντεπαγωγή ὄρκου δήλω-
σις τοῦ πρὸς ἐν ἐπάγεται ὄρκος ὅτι δέχεται νὰ δο-
θῇ ὁ ὄρκος παρὰ τοῦ ἐπάγοντος αὐτὸν ἀντιδικου.
ἀντεπαῖθε μτν. ἐπάδω ἀμοιβαίως, μεταχειρι-

ζομαι καὶ ἄνδρα κατὰ τινος· Πλωτίν.4,437 B ἀντῆ-
δων ἐπὶ ἀντεπαῖθε.
ἀντεπαινῶ-έω κ. μτν. κ. νεώτ. ἐπαινῶ τὸν
ἐπαινούμενον με· Ξεν.ΚΠ 8,9,49· 2) παθ. ἐπαινού-
μαι ὑφ' ἑτέρου ἢ ἐν συγκρίσει πρὸς τινα· Λουκ.
ὕπ.Εικ.19 τοὺς ἐπαινουμένους ὑπὸ τινος, ἀντε-
παινούοντας τούτους προθύμως.
ἀντεπαιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἐπαι-
τείαις ἢ τῶν ἐπαιτῶν, ὁ περισταλτικός τῆς ἐπαι-
τείαις· ἀντεπαιτικά σωματεία.
ἀντεπακτός-ή-όν νεώτ. νομ. ἐπὶ ὄρκου, ὁ κατ'
ἄλλου ἐπαχόμενος, ἐπιφερόμενος· πρθλ. ἀντε-
παγωγή (ὄρκου).
ἀντεπανάγωμαι ἐκπλέω κατὰ τοῦ ἐπερχομέ-
νου θαλασσίως ἐχθροῦ· Θεουκ.4,25 ἀντεπανα-
γόμενοι πρὸς τε . . ναῦς.
ἀντεπανάστασις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπανάστασις
πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἐπαναστάσεως.
ἀντεπαναστάτης (οἰ) Πάπ. -τρια νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἀντεπαναστατῶν βλ. λ.· || ὁ ἀντιθέμενος εἰς
ἐπαναστατικὸν κίνημα, ὁ ἀντιδρῶν εἰς τὰς ἐπα-
ναστατικὰς ἰδέας.
ἀντεπαναστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
σχετιζόμενος μετὴν ἀντεπανάστασιν· ἀντεπανα-
στατικὸν κίνημα, -ἀντεπαναστατικά μέτρα· || ὁ
ἐναντιούμενος, ἀντιδρῶν εἰς τὰς ἐπαναστατικὰς
ἰδέας· ἀντεπαναστατικαὶ θεωρίαι, - τάσεις.
ἀντεπαναστατικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀντεπαναστατικόν βλ. λ.
ἀντεπαναστατῶ-έω νεώτ. κάμνω ἀντεπανά-
στασιν βλ. λ., μετέχω ἀντεπαναστατικοῦ κινήματος.
ἀντεπανάξιμι μον. ἀντεπανάχομαι βλ. λ.
ἀντεπανάρχομαι μον. κ. νεώτ. ἀόρ. -ἤθον
ἐπανάρχομαι πάλιν ὀπίσω, ἐπιστρέφω.
ἀντεπαρούμαι μτν. ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπα-
ρούμαι βλ. λ.· Εὐστ. Ἐγκώμ.Κων.14.
ἀντεπαρχία (ἡ) νεώτ. ἡ κατ' ἐκλείψασαν διοικητι-
κὴν διαίρεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀντεπαρχου
βλ. λ. ἀνήκουσα περιφέρεια· Ἀρχ. Ἐλλ. Παλιγγ.1,339.
ἀντεπαρχοεῖ (οἰ) Γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀντικαθίστων
τὸν ἐπαρχον· || νεώτ. βαθμὸς ἐκλείψεως διοι-
κητικῆς ἀρχῆς ὑφισταμένης κατὰ τὴν Ἐπανά-
στασιν τοῦ 1821 καὶ τοὺς μετέπειτα χρόνους.
ἀντεπαυγάζω μον. ἐκλάμπω· ΚΜανασσ.Χρον.
5959 ἀφῆν ἀντεπαυγάσεν ἀπὸ χερμίωνος ἔαρ.
ἀντεπαυγάζω μον. μέλλ. -αἴξω ἀμοιβαίως,
ὁμοίως καὶ ἐγὼ ἐπαυγάζω· Εὐστ.Πον.342,5 τὸ
ρόδον ἀντεπαύξων ἡλίω λαμπρότητι.
ἀντεπαφήμι μτν. ἀφήνω, ἀπολύω τι κατὰ τι-
νος· Λουκ.Ζεῦξ.9 τοὺς ὀκτῶ δὲ | τῶν ἐλεφάντων |
ἀντεπαφείναι τοῖς ἀρματιπλάταις.
ἀντεπεγείρομαι μον. παθ. ἐγείρομαι κατὰ τινος·
ΚΜανασσ.Χρον.3743 ἄλλος τραχὺς βαρυβρομος
κλύδων ἀντεπηγέρθη.
ἀντεπειθῶ ἀόρ. β' ἀνευ ἐνεστ. ἔχω προβλέ-
φει, μεριμνήσει εἰς ἀντανόδοσιν· Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.
1,89 Ὅσοι δ' ὑπόβουν καὶ ἡράμα ἀντεπειθε . .
διακουφίζω τὰ προσέρποντα δυσχερῆ.
ἀντεπειμῶ παρτ. -ῆειν ἐπεξέρχομαι, ἐξορμῶ κατὰ
τοῦ ἐπερχομένου ἔχθρου· Θεουκ.4,33,96 καὶ ἄμα
ἐκείνοι οὐκ ἀντεπῆσαν ἀλλ' ἠσάχαζον, Ὀνήσανδρ.
Στρατ.21 πρὸς τὴν . . κύκλωσιν οὕτως ἀντεπιών.
ἀντεπειθῶ μον. ἀόρ. β' ἀνευ ἐνεστ. ἀνταπήγη-
σα· Νικήτ.Εὐγεν.8,70 τούτους Χαρικλῆς ἀντεπειπε.
ἀντεπεισόχομαι εἰσαγομαι ἢ εἰσέρχομαι ἀντὶ
ἄλλου ἐξερχομένου· Τίμ.Λοκρ.102 Α ρεῖ γάρ τοῦ
σώματος ἐξω θύραζε τὰ πνεύματα, ἀντεπεισόγα-
ται δὲ διὰ τὰς ἀναπνοὰς.
ἀντεπεισίσσειμι μτν. ἀντεπεισέρχομαι βλ. λ.· Πλούτ.
Ἠθ.903 B ἀντεπεισ- εἰς τὰ βράχυματα.
ἀντεπεισέρχομαι μον. μέλλ. -ελεύσομαι ἀόρ.
-ἤθον εἰσέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξελλόντος.

ἀνταπεισοδος (ή) μτγν. τὸ εἰσέρχεσθαι ἀπὴν, εἰς τὴν θέσιν, πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου ἐξευδέντος: Πλούτ. Ἡθ.903 D ἀνταπεισοδὸν παρέχει.

ἀνταπεισφόρομαι μτγν. εἰσφέρομαι, εἰσθῆθαι ἀπὲν ἑτέρου: Πλούτ. Ἡθ.903 B.

ἀνταπέκτασις-εως (ή) ἴσ. κ. νεώτ. ἡ ἐπέκτασις πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ κατ' ἐναντίον διεύθυνσιν ἴσ. « ἀνταπέκτασις τῆς νευρᾶς » || νεώτ. ἡ ἔδαφικ-ἡ ἐπέκτασις κράτους πινὸς πρὸς τινὰ χώραν εἰς ἀντιπολίωσιν ἐδαφικῆς ἀπωλείας ἐξ ἄλλης χώρας.

ἀνταπεκταίνω μτγν. ἐπέκτεινω τὴν ἐξ ἀντιθέτου, πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος: Γαλ.18(1)213.

ἀνταπελαύνω μτγν. κ. μον. ἀόρ. -ήλασα ἀντεπιθίεμαι κατ' ἐπερχομένου ἐχθροῦ: Ἀπλ.Λιβ.26.

ἀνταπεβαίνω μον. κ. νεώτ. ἀόρ. -ανέβην, μτγ. ἀόρ. -βάθω ἐναντιοῦμαι πρὸς τινὰ: Πρόδρ.269 || ἐπεμβαίω ἐναντίον, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐνεργειῶν ἄλλου ἐπεμβαίνοντος.

ἀνταπεμβάσις-εως (ή) νεώτ. ἐπέμβασις, ἐνέργεια στρεφομένη κατ' ἄλλης ἐπεμβάσεως.

ἀνταπειθαίρωμαι μον. μετέγω ἀγερμοῦ, συν-αθροίσωσ κατά τινας: Πρόδρ.210.

ἀνταπεξέγω κ. μον. κ. νεώτ. μέλλ. -άξω, ἀόρ. -ήγαγον ἐξέρχομαι ἐναντίον πινός: Θουκ.8,104 οἱ ἐναντίοι ἀνταπέξηγον καὶ περιεγίνοντο τῷ πλῆθ' || μτγν. μον. νεώτ. ἔνεργ. ἐξέγω τὴν ἐναντίον πινός, οἷον στρατεύμα: Ἰωα.1Α.8,14 ἀντεπ- δύναμιν, ΚΜανασσ.126 ἀνταπέξηγον στρατιὰς σμῖνος ἀπειρασίθου || μέσ. -ομαι ἀνάγομαι κατὰ πινός: ΔίωνΚ.50,31 ἀνταπεξήγαγο (ἐπὶ στόλου).

ἀνταπέξομαι παρατ. -θην ἀνταπέξέρχομαι ἐναντίον ἐπιτιμεμένου ἐχθροῦ: Θουκ.7,37 πρὸς τοὺς . . κατὰ τάχος χωροῦντας Ἰηπέας . . ἀνταπέξισαν, Ξεν.ΚΠ.3,30 ἕαν μὴ ἀνταπέξωσιν.

ἀνταπεξελαύνω ἀόρ. -ήλασα ἐξ ἀντιθέτου ἐξελάων, ἀνταπεξέρχομαι βλλ.: Θουκ.4,72 ἀνταπεξελάσαντες . . εἰς χεῖρας ἦσαν.

ἀνταπεξέρχομαι κ. νεώτ. ἀόρ. -ήλθον ἐπεξέρχομαι ἐναντίον τοῦ ἐπιτιμεμένου ἐχθροῦ: Θουκ.4,131 οἱ δὲ ἀνταπέξελθόντες . . Ἰδρόθησαν 2) νεώτ. ἀνταποκρίνομαι, ἐπαρκῶ εἰς τι: ὅταν ἀνταπέξέρχομαι εἰς τὰς ἀνάγκαι μου, - εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μου - εἰς τὰς ἐξοδα μου.

ἀνταπεισοδος (ή) μτγν. ἡ ἐξοδος ἐκ τῶν τεχνῶν τῆς πόλεως ἢ ἐξ ἄπορτων πρὸς ἀπώκεισιν ἐχθρικήν ἐπιθέσεως ἀνταπίσεως: Δίων Κ' ἐκδρομαὶ καὶ ἀνταπέσοδοι παρ' ἀμφοτέρων ἐγίνοντο.

ἀνταπεριδομαι γλωσσ. ἀντίπερα κατά πινός.

ἀνταπερχομαι μτγν. μον. κ. νεώτ. ἀόρ. -ήλθον ἐπερχομαι, ἐναντίον, ἐμστρατεύω κατά πινός: Δίων Κ.36,34 ἀντεπήλθεν ὁ πατήρ μουθεντί, - ἀντεπήλθον αἰφνιδίως || μον. ἐπερχομαι: Νικήτ. Εὐγεν.1,267 ἐπελ δὲ νύξ ἀντεπήλθεν.

ἀνταπερωτήσις-εως γλωσσ. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ἐπερωτήσις || ἡ πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλης ἐπερωτήσεως γινομένη ἐπερωτήσις.

ἀνταπερωτῶ-άω γλωσσ. Πάπ. κ. νεώτ. ἐπερωτῶ ἀμοιβαίως τὸν ἐπερωτῶντα με, κἀμνη ἀνταπερωτῶσιν βλλ.: || Πάπ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα: ἐπερωτῶσαντες αὐτούς καὶ ἀνταπερωτῆντας ἀλλήλους παρόντας παροῦσιν . . ὡμολόγησαν.

ἀνταπερωχομαι νεώτ. ἐπεύχομαι ἀμοιβαίως, ἀνταποδοῖω εὐχὴν πρὸς εὐχθηθέντα με.

ἀνταπηλά-έω μτγν. κραυγάζω θορυβῶ πρὸς ἐνόχησιν ἄλλων λαλοῦντων ἢ ῥῥόντων || πρὸς φωνάζοντα (ἐπηχούντα) φωνάζω καὶ ἐγώ: Λουκ. Κατὰ.19 ἀνταπηχούσιν οὗτοι θαυροῦντας.

ἀνταπειθούλαυτος-ον μτγν. ὁ ἐπίσης, ἀμοιβαίως ἐπιθουλεύόμενος.

ἀνταπειθουλεύω ἐπιθουλεύω τὸν ἐπιθουλεύοντά με: Θουκ.1,33 προαπειθουλεύειν αὐτὸς μέλλων ἢ ἀνταπειθουλεύειν.

ἀνταπειθουλή (ή) μον. ἡ ἀμοιβαία ἐπιθουλή: ΠΠαχυ.ΜΠ.91C ἀνταπειθουλήν ὠπάτηται.

ἀνταπεισομαι-ομαι μον. ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως καὶ ἐγώ: Κοσμ.Ἱεροσ.395.

ἀνταπιγράφω ἐπιγράφω τὴν εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ὅπερ ἐξήλειφα: Δημ.615 σκέφασθε ὡς καλά καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνεύων, ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀνταπέγραψαν 2) μτγν. μέσ. -ομαι μτγ. οικειοποιῶμαι τὴν ἀνήκον εἰς ἄλλον: Πολύδ.18,17 ἀνταπιγραφομένους ἐπὶ τὸν νίκημα.

ἀνταπειδεικνυμι κ. μτγν. νεώτ. ἀνταπειδεικνύω ἀμοιβαίως, ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον ἐπιδεικνύω: Πλάτ.Θραίτ.162 B αὐτὸς μὴ ἀνταπειδεικνύει τὸν εἶδος, Ξεν.Ἀγρο.1,12 αὐτὸν ἀνταπειδείξας . . ὄρκους ἐμπεδύοντα, - ἀνταπειδεικνύει τὰ πλεῖστα του, τὰ κατορθώματά του || μτγν. ἀνταπειδεικνύμι φωνὴν ὀφάων τῶν φωνῶν μου ἐναντίον πινός: Λογγύ.1,26 2) μέσ. -δεικνυμαι ἀμλλημένος ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἐπίσης ἐπιδεικνύω: Πλούτ. Ἡθ.674 B ζηλοῦντας ἐτέρους ἀνταπειδεικνύσθαι, αὐτ'.Αντών.23 βουλομένων δὲ τὴ καὶ Μεγαρέων καλὸν ἀνταπειδεικθῆσαι ταῖς Ἀθήναις.

ἀνταπειδεικνύω νεώτ. ἀνταπειδεικνυμι βλ. λ.: || μέσ. -δεικνύομαι ἀμλλημένος ἐπιδεικνύω ἐμαυτὸν, ἴτοι ποιοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐπιδείξω, ἴσον ἴσχυός, πλοῦτος, γενναϊότητος, δυνάμεως.

ἀνταπειδείξις-εως (ή) νεώτ. ἐπιδείξις γινομένη ἐν ἀμλλη ἢ εἰς ἀπάντησιν πρὸς ἄλλην ἐπιδείξιν

ἀνταπειδρασις-εως (ή) νεώτ. ἐπιδρασις ἐναντίον ἄλλης ἐπιδράσεως.

ἀνταπειδρομή (ή) νεώτ. ἐπιδρομὴ πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλης ἐπιδρομῆς.

ἀνταπειδύγνυμι μον. ἀμοιβαίως ζευγνύω: Ἐπιφάν.1,249 || παθ. ἐπιειδύγνυμαι εἰς τὸ ἀντιθετὸν μέρος: Εἰρημ.1,17.

ἀνταπειζητῶ-έω μον. κ. νεώτ. ἐπιζητῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης: Ἄν.Κοιν.13,402.

ἀνταπίσεσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἢ ἀμοιβαία ἐπίσεσις, προσβολή: Φιλ.1,663,41 ἐπιθέσεις καὶ ἀνταπιθέσεως πειρατικῆς || νεώτ. στρατ. κ. δημ. ἢ δι' ἐλημού τῶν ἐφεδρευόντων ἀναλαβανομένων ὑπὸ τοῦ ἀμυνομένου ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καὶ χώρῳ ἐπίσεις κατὰ τοῦ ἐπιτιμεμένου πρὸς ἀνάγκην τῆς προελάσεως τούτου.

ἀνταπιθετικῶς-ή-όν ὁ κατ' ἄλληλος ἢ προσωριμῶς πρὸς ἀνταπίθεσιν βλλ.: || ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνταπίθεσιν βλλ.

ἀνταπιθετικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνταπιθετικῶν βλλ.: || δι' ἀνταπίθεσεως.

ἀνταπιθυμῶ-έω κ. νεώτ. ἐπιθυμῶ τὸ ὅπερ καὶ ἄλλος ἐπιθυμεῖ, ἐναμιλλῶσ εἰς τινὰ ἐπιθυμῶ π: Ἀνδρ.32,42 ἀλλὰ φανερώς πρότερον οὐκ ἐπιτρέφει ἀνταπιθυμοῦσιν πινός || νεώτ. ὁμοίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ π: 2) παθ. εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμητός: Ξεν.Ἀπομν.2,6,28 καὶ ἐπιθυμῶν ζυνεύει καὶ ἀνταπιθυμῶσθαι τῆς ζυνοῦσας.

ἀνταπιθύω Ἐπιγρ. προσφερόω θυσίαν ὅσῳ ἀντικαταστάτης ἄλλου.

ἀνταπεικάλω μτγν. ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ τὸν ἐγκαλεσάνα θθ. κ. ἀντονειδίωσ: Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.5,59 ἀνταπεικαλοῦντων ὅτι . .

ἀνταπεικρούω μτγν. κ. -τω ποιοῦμαι ἀμοιβαίως ἐπικρούειν βλ. λ.: Πολυδ.4,93 ἐπικρούται τινὶ χροήματα καὶ ἀνταπεικρούται.

ἀνταπεικλαίω μον. ἐπικλαίω, στενάζω καὶ ἐγὼ ὄνθον πινός: Μιχ.Φελλ. ἐν Σάδ.4,283.

ἀνταπεικλύω μον. ἀλλεπολλάλω, ἐξακολουθητικῶς ἐπικλύω, καταπλημμυρῶ: Νικήτ.Εὐγεν.9,34 ζάλοι ζεῦσαι συμφορῶν ἀνευδύτων τὰς τῆς Ἀρσάλλης ἀνταπεικλύζον ὄφρας.

ἀνταπεικλώ-άω μον. ἀμοιβαίως ἐπικλώ, λυγίζω, θραύω: Γεώργ.Πρω.ἘΕ.991.

ἀντεπικουρία (ή) νεώτ. ἀνταπόδοσις ἐπικουρίας. **ἀντεπικουρῶ-έω** κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐπικουρῶ, βοηθῶ τὸν βοηθούντα με: Ξεν. Ἑλλ.4,6,3 αὐ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.

ἀντεπικραίνω μτγν. ἐπικραίνω, κατορθῶ καὶ ἐγώ.

ἀντεπικράτεια (ή) ἡ ἐναλλάξ ἐπικράτησις, ἡ διοδοχική ὑπερλοχίσις: Στῶθ. Ἑλλογ.Φωια.1,416 τὸν κόσμον φθερῶσθαι κατὰ τὴν ἀντεπικράτειαν τοῦ νείκου καὶ τῆς φιλίας. **ἀντεπικρατῶ-έω** μτγν. ἀμοιβαίως ἐπικρατῶ, ὑπερισχῶ τινὸς ὅστις εἶχεν ἐπικρατῆσαι: Στράθ. 16,1,19 ἔρωμένως ἀντεπικρατῆσεν.

ἀντεπικρίνω νεώτ. ἐπικρίνω τὸν ἐπικρίναντά με.

ἀντεπικρίσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐπικρίσις τοῦ ἐπικρίναντος, ὁ ἔλεγχος τῆς ἐπικρίσεως.

ἀντεπικριτής (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν ἀντεπικρισιν βλ.λ.

ἀντεπικραμένονοι μτγν. μέλλ. -ληφθῶμαι, ἄορ.

-ελαδῶμεν, πρκμ. -ελάμην κρατῶ, πινῶμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος: Λουκ. Συμν.43 ὁ δ' ἀντεπικρατέστο καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν.

ἀντεπiléγωμαι μαν. ἐλέγωμι τὸν ἀντὶ ἄλλου: Εὐστ. Πονημ.248,51 σπαύδεις αὐτὸν μὲν ἀφιέναι, ἀντεπiléγωσθαι δὲ ὄν ἄν προέλη.

ἀντεπικλητικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντεπικλητικός ὁ κατὰ τῆς ἐπιληψίας βλ. λ. ἀντεπ- φάρμακα.

ἀντεπilogίω νεώτ. ἐξελέγωμι, ποιῶμαι λογι- στικὸν ἔλεγχον: Λεξ.Νομοτεχν.40.

ἀντεπilogιστικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντεπilogίζειν βλ.λ.

ἀντεπilogιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντεπilogίζων βλ.λ.

ἀντεπimέλλω ἄπαρ. ἄορ. ἀντεπimελλῆσαι (δι- ορθ. ἀντεμελλῆσαι βλ. λ.): Οὐκ.3,12.

ἀντεπimελομαι ἄπτ. ἀντεπimελοῦμαι βλ. λ.

ἀντεπimελοῦμαι-έσομαι ἄπτ. ἀντεπimελομαι ἐπι- μελοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἐπίσης: Ξεν. Ἀν.3,1,17 οὐδεὶς οὐδὲν ἀντεπimε- λείται ὄπισθ... ἀγωνιοῦσθεσθαι.

ἀντεπimένω νεώτ. ἐπίσης ἐπιμένω καὶ ἐγώ.

ἀντεπimετρώ-έω μτγν. ἀπονέμω καὶ ἐγὼ τι, ὁ- μοίως, μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον: Πολυδ.5,142.

ἀντεπimέω-έω μτγν. ἐπίσης ἐπινοῶ καὶ ἐγώ: Ἰώσ.ΑΙ.10,8,1.

ἀντεπipίπτω νεώτ. ἔξ ἀντιθέτου ἐπιπίπτω καὶ ἐγώ.

ἀντεπipλέω κ. νεώτ. πλέω ἐναντίον ἐπερχομένων ἐχθρικών πλοίων: Οὐκ.1,50 καὶ αὐτοὶ ἀντεπipλέων.

ἀντεπipλήττω μαν. κ. νεώτ. ἐπιπλήττω τὸν ἐπι- πλήττοντα: Μιχ.Ψελλ.Σάθ.5,486.

ἀντεπipρέω ἐπιπρέω ἔξ ἄλλου καὶ ἐγώ: Ἰππ. Τόν. Ἀνθρ. 29.

ἀντεπipρῆμα (τό) μτγν. τὸ ἐβδόμον ἦτοι τὸ τε- λευταῖον μέρος τῆς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ παραβάσεως, ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἐπῆρομα ἦτοι τὸ πέμπτον μέρος ταύτης, ὁμοίως δὲ ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέ- τρων ἀποτελούμενον καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς θεσπὰς ἀπαγγελῶμενον ὑπὸ τοῦ κορυφαίου, πα- ρεμβαλλομένης μεταξὺ τοῦ ἐπῆρῆματος καὶ τοῦ ἀντεπipρῆματος τῆς ἀντιφῶδης, ὡς Ἀριστφ.Νεφ. 575-594 ὡ σοφώτατοι θεσπται, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε (ἐπῆρρημα) κ. 607-626 ἠνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμάσθαι παρεσκευάσμεθα (ἀντεπipρρημα).

ἀντεπipρῆή (ή) μαν. τὸ ἔξ ἀντιθέτου ἐπιπρέειν: Εὐστ.Πονημ.128,81 τῆς ἔξωθεν ἀντεπipρῆσθαι.

ἀντεπipρῶθ-έω μαν. ἀμοιβαίως ἀντιπῶ: Κ Μανασσ.Χρον.4016 ἀκται δεῖνον ἀντεπipρῶθου.

ἀντεπipσειω νεώτ. ἔξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἐπισείω.

ἀντεπipσέπτομαι νεώτ. ἐπισκέπτομαι καὶ ἐγὼ τὸν ἐπισκεφθέντα με, ἀνταποδίδω τὴν γενομένην εἰς ἐμὲ ἐπισκεψίν.

ἀντεπipσέφεις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἀνταπόδοσις γε- νομένης ἐπισκέψεως.

ἀντεπipσκόπησις-εως (ή) νεώτ. στρατ. ἡ διὰ- ττικὴ ἀχωρηματικὴ ἐργου εἰς τὴν ὁδὸν ὡστε ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ χῶρου νὰ προφυλάσσεται μέ-

χρὸς ὠρισμένης ἐδαφικῆς ἀκτίσεως ἀπὸ τὰ βλάμ- ματα καὶ βλήματα τοῦ ἐχθροῦ ἢ ἀδίστακτοῦ- σις, ἀνεπιβλέπτωσις, ἀθλήτωσις.

ἀντεπipσκόπητικός-ή-όν νεώτ. στρατ. ὁ ἰκα- νός, κατάλληλος πρὸς ἀντεπipσκόπησιν βλ.λ. | τὸ θηλ. ἀντεπipσκόπητικὴ ὡς οὐσα. ἡ μελέτη τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἀντεπipσκόπησιν.

ἀντεπipσκόπηω νεώτ. στρατ. ἐκλέγω πρὸς στρατιωτικὴν ἐγκατάστασιν, ὡς διὰ κατασκήνω- σιν, δι' ὄχυρῶμα, διὰ τοποθέτησιν πυροβόλων κττ., θέσιν ἀφανῆ ἢ μὴ βλητῆν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, εἴτε καὶ τεχνητὰς καθίστω αὐτὴν τοιαύτην, ὡς διὰ προπετασμάτων, οὐρυμάτων κττ.

ἀντεπipσκόπητος-ον μαν. ὁ κατ' ἀντίθεσιν ἢ ὁ ἀντὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας: Εὐστ.Πονημ. 262,35 μένειν ἀντεπipσκόπητος.

ἀντεπipσκόπος (ὁ) μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀντίζηλος ἐπι- σκόπος, ὁ ἀντιπολιόμενος τῇ αὐτῇ ἐπισκο- πικῇ ἔδρῳν: Γρηγ.Ναζ.2,8 Α.

ἀντεπipσκοτῶ-έω μαν. ἐπισκοτίζω πάλιν ἢ ἀ- μοιβαίως: ΚΜανασσ.Χρον.3078 ὡπερ ταχὺ καὶ βολερὸν ἀντεπipσκοτεῖ νεώτερος.

ἀντεπipσκόπηω μτγν. μέλλ. -σκώσομαι ἐπισκώ- πτω τὸν ἐπισκώφοντά με: Πολύβ.17,7,5.

ἀντεπipσκατός-ον μτγν. ὅν τις ἀμοιβαίως ἐπισπᾶται, ἔλκε, ἐπισπᾶται ἐναντίον του: Κύριλλ. Ἰλ.1016 Α ἀντεπipσ- τῶ ἑαυτοῖς ἔχοντες νόσον.

ἀντεπipσῶ-έω μτγν. ἀντιθέτως ἔλκω: Ἦο: εὐ- θέλκει, ἀντεπipσῶ: ἢ μέσ. -ώμαι ἀνθελεκομαι: Φιλ.1,247. 2) καταπίνω τροφήν: Γαλ.17,312.

ἀντεπipσταλαμ-ατος (τό) Πλάτ. - τὸ ἀσοστελλό- μενον εἰς ἀπάντησιν.

ἀντεπipσταλτική μτγν. ἐπιστολὴ ἀποστελλο- μένη εἰς ἀπάντησιν ἄλλης ἐπιστολῆς: ἡ ἀντεπipσ- τέχη ἢ τοῦ γράφειν ἀπάντητικὰς ἐπιστολάς: Ἐπιστολομαίον Χαρακτ. {ἐκδ. Weichert} 19.

ἀντεπipσταμαι μτγν. ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐτέρου: Κλήμ. Ἀλ.1,948 Α.

ἀντεπipστάτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναπληρὸν, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἐπιστάτην βλ. λ.

ἀντεπipστᾶλω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -στελῶ πέμ- πω ἀπάντησιν ἀφορικῆν ἢ γραπτήν: Λουκ. Κρόν.19 ἢ κ. παθ.: Παισ.4,22,6 ἀπεδῆκινουον ἐς τὸν δῆμον τὰ ἀντεπipσταλμένα ἀκ Λακεδαιμό- νος 2) νεώτ. ἀπαντᾶ τῇ ἐπιστολῆς: ἢ ἐπικοι- νῶ δι' ἐπιστολῶν, ἀλληλογραφῶν 3) νεώτ. εἶδ. ἢ μτχ. -ων -ουσα -ον ὡς τίτλος τιμητικῆς ἀπονε- μόμενος ὑπὸ ἐπιστημονικῶν σωματείου εἰς πρό- σωπον ἄλλαχθ' διαμένον καὶ δηλῶν ὅτι ὁ εἰς ὄν ἀνεπεμήθη ἀποτελεῖ μέλος τοῦ σωματείου δι' ἄλ- ληλογραφίας: ἀντεπipσ- μέλος τῆς Ἀκαδημίας.

ἀντεπipστᾶνω μαν. ἐπιστεπάζω καὶ ἐγὼ συμμε- ριζόμενος τοῖς στεναγμαῖσι ἄλλου: Νικητ.Εὐγεν.1,51.

ἀντεπipστημονικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντεπipστημο- νικός ὁ μὴ ἐπιστημονικός, ὁ ἀντιβίβαιον εἰς τὰς ἀρχὰς ἢ τοῖς κανόνας τῆς ἐπιστήμης: ἀντεπipσ- τημονικὴ θεωρία, - γνῶμη,- συζήτησις,- θεραπεία.

ἀντεπipστημονικός ἐπῆρρ. κατὰ τὴν ἀντεπipσ- τημονικὸν βλ. λ.

ἀντεπipστολῆ-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντεπipστέλ- λων, ὁ ἀνταποκριτής βλ.λ.: Λεξ.Νομοτεχν.40.

ἀντεπipστολή (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἐπιστολὴ εἰς ἀπάντησιν ἄλλης ἐπιστολῆς: Ἐπιφάν.3,17

ἀντεπipστράτευς ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ κατὰ τι- νος: Ξεν. Ἑλλ.4,8,33 ἀντεπipστράτευε καὶ ἐπορεύετο.

ἀντεπipστρέφω μτγν. κ. νεώτ. ἐπιστρέφω τι ἀμοιβαίως, ἐπαναδίδω τὴν ἐξ ἀντιθέτου: ἢ ἐπὶ λοι- πορίων, ἀντεπipστρέφω: Πλούτ. Ἦθ.810 Ε: 2) στρέ- φω πρὸς ἄλλο τι μέρος ἢ περίε, στρέφω, ἔπα- ναστρέφω, ἐπὶ ἀκίδος: Γαλ.10,418.

ἀντεπipστραφή (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ὄπισθ, ἢ ἀντιθέτος στροφή: Πλούτ. Ἦθ.901 D

ἀνταπιστροφή τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον || κ.μτφ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 7,723 οἰνεῖ ἀνταπιστροφή τῆς ἀσπί τῆς προνομίας 2) νεώτ. ἡ κατόπιν προσκρούσεως ἐπιστροφή πρὸς τὰ ὀπίσω: πλῆγμα ἀνταπιστροφῆς θανατηφόρον πλῆγμα κεραυνοῦ ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ζῴου εὐρισκόμενον μοκρὸν τῆς πτώσεώς του. 3) νεώτ. στρατ. τοῖχος ἀνταπιστροφῆς, ἄ. ἀκρότοχος ἢ ἀκρογερῶμα βλ. λ. **ἀνταπιταγή** (ἡ) νεώτ. ἐπιτάγη ἀντίθετος ἑτέρας τοιαύτης, διαταγῆ, ἐντολῆ καταργοῦσα ἄλλην ἐπιτάγην, προσταγὴν, διαταγὴν.

ἀνταπιτακτικός-ή-ὄν μτγν. ὁ ἀντεπιτάσων: Δαμᾶσκ. Ἀρχ. 309.

ἀντεπιτάσσω κ. νεώτ. ἐπιτάσσω, διατάσσω καὶ ἐγὼ: Θουκ. 1,135 ἀντεπιτάξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαδύνειν αὐτό.

ἀντεπιταίω μτγν. μέλλ. -τενώθ. ἐπιταίω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν: Πλούτ. Ἡθ. 933 C ἀντεπιταίειν τὴν φαντασίαν.

ἀντεπιταίχιζω ἐγείρω ἐπιταίχιμα, ὀχύρωμα: Ἰμέρ. Λόγ. 7,13 Λυκαίω τὴν Ἰταλίαν ἀντεπιταίχιζαν || μέσ. ἐγείρω καὶ ἐγὼ ἐπιταίχιματα, χαρσκάματα κατὰ τὸ ἐχθροῦ: Θουκ. 1,142 οὐχ ἦσσαν ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιταίχιζομένων.

ἀντεπιτιθῆμι κ. μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -θήσω ἄορ. -θήσκα ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐπιθέτω τι: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 8,932 οὐχ ὁ θάνατος δὲ τούτῳ πάλιν τὴν θανασίμην ἀντεπιθέσκει πλῆγην || παθ. τίθεμαι ἐπὶ τινοσ ἀντὶ ἄλλου τινός: Δίων Κ 587 ἑτέρας κεφαλῆς ἀντεπιθεσίως αὐτῷ τῷ (ἀγάμ. ματι): 2) ἀντεπιτιθῆμι ἐπιστολὴν πέμψω πρὸς τινα ἐπιστολὴν περιέχουσαν ἀπάντησιν: Θουκ. 1, 129 ἐπιστολὴν ἀντεπιθεῖ αὐτῷ ὡς τάχιστα διαπέμψαι, Σχόλ. «ἀντεπιτιθῆμι ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλειν ἴσσιος ἐν τῷ πρὸς Καλλιπιδῆν». 3) ἀμοιβαίως ἐπιτίθεμαι: Ἰπν. Ἐπιστ. 17 ἀντ- ἀλλήλοισιν || μτγν. κ. νεώτ. κ. μέσ. ἀντεπιτιθεῖμαι ἐπιτίθεμαι ἐναντίον ἐπιτιθεμένου, κίμων ἀντεπιθεσιν βλ. λ.: Διδόξ. Σ ἀπ. 553,61 οἱ ἀποσάται ἐξαίφνης ἀντεπιθέμενοι, Στράβ. 6,288 τὸ ἀντεπιτιθεσθαι χαλεπὸν ἔγνωσαν, -ἀντεπετέθησαν κατὰ τὸ ἐχθροῦ.

ἀντεπιτιμᾶ-άω μον. ἀμοιβαίως, ἐπίσης ἐπιτιμᾶ. **ἀντεπιτρέχω** μτγν. στρέφομαι καὶ ἐπιτίθεμαι, ἐπὶ ζῴων καταδικωκόμενον καὶ εὐρισκόμενον ἐν ἀπέληδι ἀμύνει: Φιλ. 2,354 Σουῖδ. «ἀντεφοδεύω» καὶ ἀντεφώδευκα ἀντὶ τοῦ ἀντεπρέτρουσθαι.

ἀντεπίτροπος Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀναληπρὸν τὸν ἐπίτροπον 2) νεώτ. στρατ. βαθμοφόρος τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς δικαιοσύνης ἐντελῶν ὑπηρεσιᾶν ἀνάλογον τῆς τοῦ ἀντεαγχιλέως βλ. λ. **ἀντεπιφέρω** κ. μον. κ. νεώτ. μέλλ. -οίσω ἄορ. -ήνεγκον, παθ. μετ. -ανχεθείς ἀμοιβαίως ἐπιφέρω, προζέων: Φίλων 1,407 ὅσα πόλεις πόλεισιν καὶ ἔθνεσιν ἔθνην, ἀντεπιφέρουσι 2) πέμψω ὅπως: Πλανοῦδ. Ὀβιδ. Μετ. 3,369 ἀπερ ἀκούει (ἢ ἠχώ) ῥήματα ἀντεπιφέρει 3) μέσ. κ. νεώτ. ἀντεπιφέρομαι, πάλιν ἢ ἐξ ἀντιθέτου φερόμαι: ἐφορᾶμ, εἰσέρω: Τίμ. Αοκρ. 102 Α εἶτα πάλιν.. ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα [τὰ πνεύματα].

ἀντεπιφορᾶ (ἡ) γλωσσα. ἀναφορᾶ || ἐξ ἀνταπομύθειν = δίδειν τὸν ἑν ἄλλου ἐσπαχθεῖν ὄρον.

ἀντεπιφορτίζομαι μον. ἐπιφορτίζομαι καὶ ἐγὼ. **ἀντεπιφωτίζω**-ματος (τό) μον. ἀμοιβαίον ἐπιφώνημα, προσφώνησις: Μιχ. Ψελλ. Σάβ. 5,363.

ἀντεπιχίω νεώτ. χιῶρω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. **ἀντεπιχίρημα**-ατος (τό) νεώτ. ἐπιχίρημα προβαλλόμενον πρὸς ἀνατροπὴν ἄλλου ἐπιχίρηματος.

ἀντεπιχίρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ἢ ἀμοιβαία ἐπιχίρησις, ἐπίθεσις, ἢ ἀντεπίθεσις: Δίων. Ἀλ. 9,14 ἀντεπιχίρουν κατὰ τὸ ἀντιπάλου ποιήσεσθαι || ἀντίθετος ἐνέργεια: Θεόδ. Μετοχ. 278,15 τῆς ἀβρέσεως ἀντεπιχίρουν καὶ ἀντίπραβιν.

ἀντεπιχειρᾶ-έω κ. μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐπιχειρᾶ, ἐπιπίπτω καὶ ἐγὼ κατὰ τὸν: Στράβ. 3,22, ἀλλὰ καὶ ἀντεπιχειρεῖν καὶ μακρὰς στραταίως ποιήσθαι, Πλούτ. Θεμ. 3) ἀπέστρεψεν αὐτὸν ἀντεπιχειρεῖν τοῖς Ἑλλήσι 2) ἐπιχειρᾶ, προσπαθᾶν τὰ ἀποδείξει τὸ ἐναντίον: Ἀριστ. Τοπ. 160 Β 10 τὰ ἀνταπιχειρούμενα ἐριστικὰ ἐπιχειρήματα διατυπούμενα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ἢ ἔλεγον τοῦ φεῦδου ἀντεπιχειρημάτων βλ. λ.: Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 9,19 τὰ.. ἀνταπιχειρούμενα παρὰ τοῖς δογματικοῖς φιλοσόφοις εἰς τὸ εἶναι θεούς καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι.

ἀντεπιχωριάζω μτγν. ἐπὶ λέξεων ἀμοιβαίως κατέχω τὴν θέσιν ἄλλης λέξεως: Βασ. 3,9 Β ῥαδίως ἀλλήλους ἀντεπιχωριάζουσι αἱ φωναί.

ἀντεδοπτεύεις-εως (ἡ) γλωσσ. ἀναλογισμός, σκέψις ἐξ ἐποπέτας, στοχασμός.

ἀντεδοπτεύω νεώτ. ἀσκῶ καὶ ἐγὼ ἐποπέταν ἢ ἐποπτεύω τὸν ἐποπτεύοντα.

ἀντεδοφεῖλαι μον. ἀρεῖλαι καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν ὄφελοντα εἰς ἐμέ: Θεοφιλ. Ἰωαπ. 4,6,188 ἀπερ ἐκέλευε ἀντεδοφεῖλαι μοι.

ἀντεδράμω μτγν. ἄορ. -πράσθην ἀνταγίω: Λουκ. Μιφ. Ἐγκώμ. 10 καὶ ἀνταρσθῆναι γὰρ τῆ Σελίην.. τοῦ Ἐνδυμιῶνος.

ἀντεδράσθω μτγν. καταβάλλω καὶ ἐγὼ τὸ μερίδιόν μου εἰς ἔρανον || παθ. ὑποστηρίζομαι ἀμοιβαίως, ἀντιληπρόνομα, ἀνταρβίωμαι: Λεωνίδ. Ἀλ. ἐν ΑΠ 9,122 τυφλὸς ἀλητεῶν χωλὸν πόδας ἤρταεν, ὄμμασιν ἄλλοτριος ἀντερανίζομενος.

ἀντεράσθης (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. θηλ. -ράστρια ὁ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἐραστής, ἀντίζῳνος: Ἀριστ. Ἰπν. 733 ἀντεράσθης τούτου, ἔρων πάλαι σου, Σεν. Κυν. 1,7 ὦν αὐτῷ ἀντεράσται ἐγένεστο.. μόνος ἐτυχεν Ἀταλάντης, -εἶναι ἀντεράσται, -ἀντεράστρια (ἀγαπᾶσθαι τὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἢ ἀνδρα) || ἐρωτικός ἀντιπάλος: Πλάτ. Πολ. 521 Β οἱ γὰρ ἀντεράσται μαχοῦνται 2) γλωσσα. θηλ. ἀντεράστρια πσλλακή.

ἀντεργάζομαι μτγν. ἀνταποδίδω.

ἀντεργάζω (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιθέμενος εἰς τὰς ἐπιδωτικὰς καὶ τὰ Ἰδωνικά τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ὁ δρὸν ἐναντιόντων συμπερονῶν τὸν ἐργατὸν, ὁ ἐχθρικός πρὸς τοὺς ἐργάτας, ἄ. ἀντεργατικός. **ἀντεργατικός**-ή-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὰ ἐργατικά συμφέροντα, ὁ ἐχθρικός πρὸς τοὺς ἐργάτας, ὁ στρεφόμενος κατὰ τῆς ἐργατικῆς κινήσεως: ἀντεργαστικός νόμος.

ἀντεργολαβῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀντίπαλος ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἔργου τινός || ἀντικαταγορᾶ τὸν ὀμότεχρον μου ὡς ἀνίκων: Ποσειδ. Ἰπν. Ἀναβ. 1,3 ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον νεώτ. ἀνταγωνίζομαι ἄλλον διὰ τὴν ἀνάληψιν ἐκτελέσεως ἔργου λαθῶν βλ. λ. ἔργου τινός.

ἀντεργολάω μον. κ. νεώτ. ἐρεθίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως: Εὐστ. 848,17 Ὀδυσσεύς αὐτῆς ὁ Διομήδης ἀντεργολάει πρὸς μάχην.

ἀντεργίω κ. νεώτ. σπηρίζω ἐπὶ ἄλλου: Πίνδ. Π. 4,65 χειρὶ χεῖρα ἀντεργίσει, Εὐρ. Ἰκ. 702 ἀντεργίσει τοῖς Ἐραχθεῖσι δόρυ || σπηρίζω, τοποθετῶ τὴν σπερῶς: Σοφ. Φιλ. 1403 ἀντεργίσει νῦν βῆσιν σὴν ἴπτα σπερῶς, Λουκ. Καταπ. 4 τὸ πᾶς ἀντεργίδων πρὸς τὸ ἔδαφος 2) θέτω τὸν ὡς ὑποστηρίγματα: Σεν. Ἑλλ. 5,25 ἔβλα ἀντεργίδων καὶ ἐμπαχύνωτο ὡς μὴ πίπτει ὁ πύργος || δθ. κ. νεώτ. ὑποστηρίζω, σπερῶ τὸ, ἀντιστηλῶν: Δημήτρ. Ἐρμ. 13 λῖθοι αἱ ἀντεργίδοντες τὰς περιφερέσις στέγας 3) ἀμτθ. ἴσταιμι σταθερῶς, ἀνθίσταμαι εἰς πῆσαν, ἐναντιοῦμαι, ἀντίθ. ὑπέλω: Σεν. ΚΤ 8,8,16 τὸν κλῆνον τοῖς πόδας ἐπὶ ὀπισθίων πιδάσαι, ὅπως μὴ ἀντεργίθῃ τὸ δάπεδον, Ἀριστ. Μιχ. 34,1 τὸ ὠθεῖσθαι ἀντεργίδων

ὄθεν ὠθείται, Πλούτ.Νόμ.20 τοῖς κύκλῳ περιε-
κυμένῳ γένεσι βαρβάρους ἀντερειδοῦσης.
ἀντρείσεις-εως (ἡ) τὸ ἀντρείδειν τι, ἡ ἀντί-
στασις: Ἰνπ.Ἀρθρ.50 ἀμφίφλασθείσης τῆς σαρ-
κὸς ὑπὸ ἀντερείσας, Πλούτ.Λύσανδρ.12 λάμπειν
ἀντερείσει τοῦ αἵθερος ἰδιὰ τῆς ἀντιστάσεως αὐ-
τοῦ: ἴ ἀντανάκλασις τῶν ἀκτῖνων τοῦ ἡλίου:
Πλούτ.Νομ.9 τὰ κουφότατα καὶ ξηρότατα . . ἁ-
ξίως ἀνάπτει κατὰ τὴν ἀντερείσειν.

ἀντερείσιμα-ατος(ι) Ἦσ. κ. νεώτ. ὑπαστήρι-
μα ξύλινον ἢ κτιστόν, ἀντηρίς βλ. λ., Ἦσ. «οἱ λί-
θοι τοῦ τεύχους οἱ προσετώτες κάτωθεν πρὸς ἀν-
τέρεισιμα»: ἴ νεώτ. τεμάχιον σιδηροδρομικῆς ρά-
βδου κεικαμμένον εἰς τὰ ἄκρα καὶ ἀντιστηρίζον
τὸν δρυχα τοῦ ἐπισώτρου τοῦ τροχοῦ εἰς τὰς δια-
σταυρώσεις καὶ καμπὰς τῶν ὁδῶν: ἴ στρατ.
δευτερεύουσα κορυφογραμμή, ἀντιστήριγμα.

ἀντερειστικός-ή-άν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος,
ὁ ἱκανὸς πρὸς ἀντίστασιν: ἴ ὁ ἀντερειδων, ὁ ἐ-
ναντιούμενος: Μέτωπος ἐν Στοβ.Ἐκλ.1,64 ἔξις ἐντὶ
ἀντερειστικά· 2) ὁ χρῆσιμῶν ἢ ὁ κατάλλη-
λος εἰς τὸ ἀντερειδεῖν βλ. λ.

ἀντερείσω (ἄπτ. -ττω) μτγν. κωπηλατῶ ἐξ ἀν-
τιθέτου, κωπηλατῶν ἐπέρχομαι κατ' ἄλλου κωπη-
λατοῦντος ἐπερχομένου κατ' ἐμοῦ.

ἀντερειύγομαι μον. ἐρέδομαι καὶ ἐγώ.
ἀντερῖ (τό) δημ. (τουρκ.) τὸ μον. ἐπιλωρικόν,
ποδίρης, χειριδωτὰς καὶ ἀνοικτοὶ ἐμπροσθεν χι-
τῶν, μάλλινος, μεταξίνος ἢ βαμβακερός, προσο-
μοιάς πως μὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῶν κληρικῶν
(τὸ ράσον), ἄν ἐν χρ. ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἐν
Ἑλλάδι, ἦδη δὲ μόνον σποραδικῶς παρὰ λαοίσι τῆς
Μικρᾶς καὶ τῆς Κεντρικᾶς Ἀσίας· 2) συνεκδ. ὁ
ἐσώτερος χιτῶν, ὁ ὑποχίτων, ὁ ὑποκάλλιμος.

ἀντερῖα(ἡ) δημ. περιληπτ. τὰ ἔντερα ὀμοῦ μετ'
ἄλλων σπλάγχχνων σφαιγίον, συγγ. συκωτῆριά.

ἀντερῖθῖναι μτγν. ποι. ἀντερῖθω, ἀνθαμιλλῶ-
μαι βλ. λ.: Νόνω.Εὐαγγ.ΐω.7,43 ἄλλοι δ' ἀντερῖ-
θῖναι ὀμογλώσσων ἀπὸ λαϊμῶν.

ἀντερῖξω μτγν. μον. κ. νεώτ. ἀνθαμιλλῶμαι: Πο-
λύδ.46,5,8 τύχη τις ἀντερῖσις . . πρὸς τὴν ἄνοιαν
καὶ μανίαν τῶν ἡγουμένων: ἴ συναγωγίζομαι:
Φλοστρ.Ἐρ.722,20 ταῦροις ἀντήριξ· ἴ φιλονει-
κίας: Τζέτι.Ἰστ.4,425 ἀντερῖουσις αὐτῆ περὶ εὐτε-
κνίας. - ἀντερῖσαντες συνελέδικσαν.

ἀντερῖομαι δημ. κ. ἀντι- κ. -ιέμαι αἰδοῦμαι,
αὐστέλλομαι, ἐντρέπομαι: ἀντερῖομαι μὲ ζητή-
σω δανεικά, -εῖναι μικροῦλα κι ἀντερῖεταί.

ἀντερῖς-ιδος (ἡ) γλῶσσα. ἔρις ἐναντίον ἐριδος.

ἀντερῖ(ν)(τό) μον. κ. δημ. γεν. πληθ. δημ. τῶν
ἀντερῖῶ τὸ ἔντερον βλ. λ. κ. γεν. τὸ σπλάγχχνον,
ἐγκατον, ἐντόσθιον: φρ. τοῦ στριφε τ' ἀντερο
(δηλατικῆ τῆς νόσου περιτυφλίτιδος) ἴ μτφ.
ἐστοχογραφῆθῃ πολὺ ἐκ ζηλοτυπίας, φθόνου, κα-
κίας κττ. μακρὸ ἄντερο ἴ ὑπόθεσις περιπελεγμη-
νη, δυσχερῆα δυσκανόνιστος) - στριμμένο ἀντε-
ρο (τὸ δῦστροπος) ἴ συνηθέατ. χρ. ἐν πληθ. ἴ
φρ. μνησῆς ὁ λύκος στ' ἀντερα (ἐπέσινασι) - μού
στριφε τ' ἀντερα μὲ τὰ λῦγια του ἴ μὲ ἐνώληθησε,
μὲ ἐστοχογράφησε πολὺ) ἴ φρ. κρέμνεται τ'
ἀντερά του καὶ δέν τὰ σηκώνει (ἐπὶ λίαν ὀκη-
ρῶν καὶ ἀτασθάλων) ἴ 2) μτφ. ἐν πληθ. ἀντερα
ἐπὶ πραγμ. εἰς ἐνδειξὴν περιφρονησεως, τὰ ἐνό-
χλησιν παρεῖχοντα, τὰ παρακωλύοντα: πάρ' αὐτὰ
τ' ἀντερ ἀπὸ δῶδ, μὲ μωδιζῶν· 3) εἰδ. ἀντε-
ρα τοῦ πουλιῶ τὸ φυτόν ἀναγαλλίς, ἡ φελλό-
χορτο, περδικούλι.

ἀντερειθῆζω .δημ. ἐξάγω τὰ ἔντερα ἐπὶ σφα-
γίον, ἄ. Ξεντερίξω κ. γεν. σημ. Ξεκοιλιάζω.

ἀντερογάλλης(ὁ) θηλ. -ισσα δημ. ὁ διὰ μα-
χίρας ἀνοίγων τὴν κοιλίαν ἄλλου: ἴ δθ. ὁ κα-
καῦργος· 2) μτφ. ὁ πείσμων, ὁ στενοχωρῶν τὸν

συνμιλητὴν του· 3) συνεκδ. μτφ. σαθρὸν ἀη-
μα ἢ πλοῖον ταρασσὸν ὑπερβολικὰ τοὺς ἐπιβαί-
νοντας: αὐτὸ τὸ ἀμάξι εἶναι ἀντεροβιάλης.

ἀντεροκείαμαι δημ. ἄορ. ἀντεροκάκηκα μτχ.
καθ. παρακ. ἀντεροκαμένος αἰσθάνομαι καύμα,
(καίφα) ἐν τοῖς σπλάγχχνοις, ὄιον ἐκ δίψης, δηλη-
τηριάσεως, πυρετοῦ.

ἀντερολῦσσα(ἡ) δημ. τὸ αἰσθάνεσθαι ἔντα-
νον πύρεξιν, καύμα ἐν τοῖς ἔντεροις, ἄ. σύφλογο.

ἀντεροποι ἐξ ἀντιθέτου ἐρωτῶ, ἀντεροποιεῖ βλ. λ.

ἀντεροξόσματα (τὰ) δημ. τὰ κατὰ τὴν δυ-
σεντερίαν βλενωδῆ ἐκκρίματα: δημ. ἰατροσό-
φιον πηλῶμα ἦγον ἀντεροξόσματα.

ἀντεροσφάχτης(ὁ) δημ. πόνος δριμύς περὶ
τὰ ἔντερα.

ἀντεροσφιχτής(ὁ) δημ. ἡ περὶ τὴν ὄσφυν ζώνη.

ἀντερῖομαι ἀντισταθμίζω, ἐπίσης ἐκτιμῶ:
Θέογν.77 πιστὸς ἀνῆρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου
ἀντερῖσθαι ἀξίος ἴ μτγν. ἐνεργ. ἀντερῖω
ἐπ. παραστ. -ερεύκομαι σφόδρ, ἔλκω εἰς τὴν ἀντίθε-
τον διεύθυνσιν: Νόνω.Δ 46,214.

ἀντερῶ-ἄω κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐρώ, ἀνταγα-
πῶ: Αἰσχ. Ἀγ.544 τῶν ἀντερῶντων ἰμέρω παλη-
γμένος, Λοκκ.Ἐνῶλ.Δ 1,5 καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτοῦ·
ἴ κ. παθ. ἀντερῶμαι ἀνταγαπῶμαι: Ξεπ.Συμπ.δ,3
ἐρών ἀντερῶται, Βίωv ἀπ.8,1) δλθιοι οἱ φιλόντες
ἐπήν ἴσον ἀντερῶνται, Πλούτ.Δίων 16 ἀξίῶν ὑπὸ
Πλάτωνος ἀντερῶσαι καὶ θαυμάζεσθαι· 2) εἰ-
μαι ἀντερῶσθῆς τίσις: Εὐρ.Ρῆσ.184 καὶ μὴν ἐ-
ρώντι γ' ἀντερῶς ἴππων ἐμοί, Λοκκ.Μυθ.Ἐγκώμ.10
ἀντερῶσθῆναι τῆ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμοι-
τέρας τοῦ Ἐνδυμῖωνος ἴ τὸ ἀντερᾶν ἢ ἐρω-
τικῆ ἀντιζηλία: Πλούτ.Λυκ.18 τὸ ἀντερᾶν οὐκ ἦν,
ἀλλὰ μάλλον ἀρχὴν ἀπειοῦντο φίλιας πρὸς
ἀλλήλους οἱ τῶν αὐτῶν ἐρασθέντες.

ἀντερῶ-έω μέλλ. συμπληρ. τοῦ ρημ. λέγω, πα-
ρακ. -εῖρηκα θὰ ἀντεῖπω, θὰ ἀντιλέξω: Αἰσχ. Ἀγ.
539 τεθνάναί τ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς, Σοφ. Ἀντ.47
Κρέοντος ἀντερῖρκότος, Οὐκκ.1,73 οὗ τοῖς ἀγκλή-
μασι τῶν πόλεων ἀντερῶντες, Πολυβ.1,69 πότε-
ρον ἀντερῶν ἢ συνηγορήσων πάρασι: ἴ παθ.:
Σοφ.Τρ.1184 οὐδὲν ἀντερῖρησται (οὐδέμη ἀρησῆσι
θὰ γίνῃ) ἴ τὰ ἀντερῖρημένα αἰ προβαλλόμενα
ἀντηρῖρησις: Γαλ.5,477.

ἀντέρως-ωτος(ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀμοιβαίως ἐρωσ:
Πλάτ.Φαῖδρ.225 Δ εἰδῶλον ἐρωτος ἀντέρωτα
ἔχων, Ἀχιλλ.Τάτ.1,9 τίκτει πολλὰκις ἀντέρωτα.

ἀντερῶσις(ἡ) δημ. ἡ ἀντερῖα βλ. λ.

ἀντερῶσηματικός ἐπίρρ. μον. κατ' ἀντερῶ-
τησιν βλ. λ.: Θεόδ.Στ.128 C.

ἀντερῶτης-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀντερῶτᾶν,
ἡ ἐναντία πρὸς ἄλλην ἐρώτησις.

ἀντερῶτᾶ-ἄω κ. νεώτ. ἐρωτῶ καὶ ἐγώ τὸν ἐ-
ρωτῶντα με: Πλάτ.Εὐθύδ.295 Β ἐρωτῶμενος ἀντε-
ρωτῆς; Αἰσχγν.3,226 σαυτὸν δ' οὐκ ἀντερῶτῆς.

ἀντες δημ. κ. ἀντε βλ. λ.

ἀντεσθῆ μον. ἀμοιβαίως ἐσθῆω, ἀλληλοφαγῶ:
Μιχ.Ψελλ. Ἐπιστ.24 ἀντεσθῆμον ἀλλήλους τρό-
πον τινὰ τοῖς ἐργοῖσι, τοῖς λόγοις, τοῖς ἐνδυμασίαι,
ἀντέσιμο (τό) δημ. κ. ντέσιμο κ. ἀνταμα βλ. λ.

ἀντέσο Ἦσ. «ἀντί(τα)σον, ἀντικρως ἐλθέ».

ἀντεστραμμένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀντιπρότερος,
τάναντιν: Ἀριστ.Πολιτ.4,14 ἐν γὰρ τοῖς πολιτει-
αῖς ἀντεστραμμένως ποιοῦσιν, Αὐτ.ΖΜ4,9 αὐτοῖς
μεν παραπλήσιως, τοῦτοσι δ' ἀντεστραμμένως.

ἀνταγαγῶν-γόντος(ὁ) μτγν. ἐπ. μετχ. ἄορ. β'.
κρατῶν ὑφῆλα: Ἀπολλ.Ρ.2,119 αἰφᾶ καλ' ἀνταγα-
γῶν πλεκυον μέγαν . . ἐνθορε.

ἀνταπειός Ἦσ. «ἀναγεγραμμένως» (διορθ.
ἀν' ἔτερος ἀναγεγραμμένως).

ἀντέτι(τό) δημ. (τουρκ.) νόμος ἄγραφος, ἔθος,
ἔθιμον, συνήθεια, τάξις, σύστημα: δ.μοιρ. ἐγώ θὰ

κάνω μιά νομή κι ένα καινούριο ἀντάτι || φρ. τόχουμ ἀντάτι (έχουσι ἔθος, συνειθίζου).
ἀντατούς (ἴσ). «τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Ἰάκωνες».

ἀνταυαγγελικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀνταυαγγελικός ὁ πολέμιος τοῦ εὐαγγελίου ἢ τῶν εὐαγγελικῶν ὄ. εὐαγγελιστῶν βλ. λ.

ἀνταυδοκιμά-έω μτγν. εὐδοκιμῶ περισσότερον ἄλλου, ὑπερέχω κατὰ τὴν φήμην : Ἰω.Λυθ. Μην.1,24 ἀνταυδοκιμαῖται δὲ ὅμως παρὰ τοῦ Περ- γαρινοῦ Ἀτταλοῦ.

ἀνταυεργάτημα-ατος (τό) κ. νεώτ. ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, «Ἡ.σ. κ ἀνυποῦργηται ἀνταυεργάτημα».

ἀνταυεργάτης (ὁ) σχόλ. ὁ ἀνταποδίδων εὐεργεσίαν : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ2,32†

ἀνταυεργατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀνταυεργηθῇ, ὁ εὐχαριστῶν ἀνταποδίδων τὴν εὐεργεσίαν : Ἀριστ.Λ.ΗΝικ4,3,24 ἀνταυεργατικός πλειόνων ἰδ μερολόφικος†

ἀνταυεργετώ-έω κ. νεώτ. ἀνταποδίδω τὴν εὐεργεσίαν : Ξεν. Ἀπομν.2,6,4 εὐ δὲ πάσων ἀνέχε- ται, μηδὲν φορτικῶν τοῦ ἀνταυεργετῆν.

ἀνταυκλειθίαιος-ον νεώτ. μαθ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου εἰς τὸ κατ' εὐκλείδην γεωμετρικὸν ἀξίωμα :

ἀνταυκλειθίαιος γεωμετρία (ἡ) θέτουσα ὅτι ἀπὸ ἐνὸς σημεῖου ἄγονται ἄπειροι παράλληλοι πρὸς ἕτεραν εὐθεΐαν† ὁ ὑπερθολικὴ γεωμετρία.

ἀνταύκρατος ζώνη (ἡ) μτγν. ἡ τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαίριου εὐκράτος ζώνη : Διογ.Λ1,3.

ἀνταυκτικός-ή-όν μον. ὁ ἀνταποδίδων εὐχὴν : Πρόδρ.Ροδ.94 ἀνταυκτικός λόγους.

ἀνταυλογά-έω μον κ. νεώτ. ἀνταποδίδω εὐλο- γίαν : Εὐστ.Πομην.15,2,4 εὐλογοῦμένους γὰρ ὁ Θε- ὸς ὅφ' ἡμῶν ἀνταυλογεῖ τὰ καθ' ἡμᾶς.

ἀνταυνοια (ἡ) μον. ἡ ἀμοιβαία εὐνοια.

ἀνταυνοῦ-έω εὐνοῶ τοὺς εὐνοοῦσάν με : Ξεν. ΚΠ8,3,49 οὗς γνωῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας, τοῦτοις ἀνταυνοοῦντας.

ἀνταυπείαχω μέλλ. -πείσομαι συνήθ. ἀντ' εὐ- πάσχω ἀνταυεργετούμαι : Πλάτ.Γοργ.520 Β εὐποι- ῆσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀνταυπεισεται.

ἀνταυποιεία (ἡ) σχόλ. ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας : σχόλ. Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.465,27.

ἀνταυποιῶ-έω κ. ὕφρ. ἀντ' εὐ ποιῶ ἀνταποδι- δω εὐεργεσίαν, ἀνταυεργετῶ : Ξεν. Ἀν.5,5,21 ἀν- μὲν τις εὐ ποιῆ, ἀνταυποιεῖται, Δημ.47,21 ὅτι τοὺς εὐποιήσαντας ἡ πόλις ἀνταυπειποίηκε.

ἀνταυταλιζομαι μον. ἕπισχω καὶ ἐγὼ ὀφίστα- μαι ἐξευτελισμόν βλ. λ. : Θεοφιλ.Σιμ.129,12.

ἀνταυφρημά-έω μτγν. κατ' ἀνταπόδοσιν εὐφρ- μῶ, ἔσανθ καὶ ἐγὼ.

ἀνταυφραίνω μτγν. ἐκίλλ. εὐφραίνω καὶ ἐγὼ τὸν εὐφρανάνα με : Γρηγ.Νόσας.2,644.

ἀνταυφρασμα (τό) ἡ ἀμοιβαία εὐφροσύνη, χαρ- ᾶ, Σουῖδ. «τὸ ἐναντίον τῆ εὐφροσύνη ἀγαθόν».

ἀνταυφριστά-έω μτγν. κ. νεώτ. εὐχαριστῶ καὶ ἐγὼ τὸν εὐχαριστήσαντά με.

ἀνταύχομαι μτγν. εὐχομαι διὰ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενον || εὐχομαι κατὰ τινας:Φιλῶδ.π. Ὀργ.175.

ἀνταύφραπλῶ-όω μον. ἀπλώνω καὶ ἐγὼ : Νικήτ.Εὐγ. 7,263 τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀνταύφραπλῶ τὰς νεοῖς.

ἀνταύφραπτοι μτγν. ἐφάπτοιμι καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου:Πλάτ. πάντων ἀνταύφραπτούμενος ὕστερον.

ἀνταύφρατω μον. ἐφάτω ἐκ τοῦ ἀντιθέτου.

ἀνταύφρασις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. τὸ ἔνδικον μέσον δι' αὐτὸ διὰδικος προσθάλλει τὴν δικαστ.ἀπόφασιν ἢν ἤσθ ὁ ἀντιδικὸς τοῦ προσθάλα δι' ἐφέσεως.

ἀνταύφρασιώ-όω μέλλ. -άσω ἀνθεσπῶν, ἀνταπο- δίδω ἐπίστασιν, φιλέω καὶ ἐγὼ : Φιλῶδστρ.573.

ἀνταύφραρισκω μτγν. μέλλ. -ρήσω ἐξ ἀντι- θέτου, ἐναντίον, πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλης ἐφευ- ρεσεῶς ποιῆσαι ἐφευρέσκον : Ἰώσ.Α1 10,8,1 ἐν τῷ μὴ ἀντειπεῖν ἀνταυφραρισκόντες.

ἀνταφρόδομαι μτγν. ἐπιχαίρω καὶ ἐγὼ.
ἀνταφρόστημι ἐφίστημι τινα εἰς τὴ ἀντιθέτως, δθ. ἀντιπάσσω : Ἀριστοειδ.1,302 στρατηγῶς ἀνταπι- στήσαντες ἐκείνους.

ἀνταφροθεύω καὶ ἐγὼ ἐφοδεύω, ἐξέρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς συνάντησιν, παρατήρησιν, ἐπιθεωρήσιν: Σουῖδ. «ἀνταφροθεύκα ἀντὶ τοῦ ἀντιπέτρων».

ἀνταφροδιάζωμαι μτγν. κ. νεώτ. μέσ. ἀνταπέρ- χομαι : Ἰώσ.ΙΑ 15,9,21 διαρκῶς ἀνταφροδιαζόμε- νων αὐτοῖς τῶν κακῶν. 2) νεώτ. τὸ παθ. κ. ὡς μέσ. πορίζομαι ἢ λαμβάνω ἐφόδια βλ. λ. καὶ ἐγὼ ἐναμίλλως πρὸς ἕτερον.

ἀνταφροδιάζω νεώτ. δίδω, προμηθεύω, παρέ- χω εἰς τισ ἐφόδια βλ.λ. ἐναμίλλως πρὸς ἄλλαν ἐφοδισσέντα.

ἀνταφροθεός (ἡ) νεώτ. ἐφοδος εἰς ἀντίκρουσιν γενομένης ὑπὸ ἄλλου ἐφόδος.

ἀνταφροηλιζω μον. ὀηλιζω κατὰ τινας ἢ ὀηλιζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : ΚΜανασσ.Χρον.2,36,365Ι.

ἀνταφρορησις-εως (ἡ) μτγν. (-άω) ἡ κατὰ πι- νος ἐφόρησις, ἀντιπέθεσις.

ἀνταφρορημά-όω μτγν. ἐφορῶ κατὰ τινας ἐφορ- ῆσαστος : Ἡλιῶδ.Α18,8,16 οὐ μὴν ἰδεξεντὸ γε ἀνταφρορησάνας.

ἀνταφρορημά-έω μτγν. προσορμίζομαι κατέ- νωνι τοῦ ἐχθροῦ ὅπως ναυμαχίῃσιν : Πολυδ.1,122 «καὶ τὸ ἀνταφρορημάειν πρὸς ναυμαχίαν ἀνθορ- μῆν καὶ ἀνταφρορμῆν».

ἀνταφρορῶ-όω Ἐπιγρ. ἐλέγχω, ἐξελέγχω, βεβαίω, Ἐπιγρ. καὶ τοῖ ἐπιμηνοῖ διδόντας τὰς μεριδας ἀνταφρορῶντες ἐκ τοῦ λευκίματος.

ἀνταφρομηθῶ-όω μον. ἀμοιβαίως, ἕπισως καὶ ἐγὼ κοιμῶμαι : Πρόδρ.138.

ἀνταφρινός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν διδελφιδῶν, δειροδρόβιον.

ἀντάχω κ. νεώτ. κ. δημ. ποι. κ. ἀντίσχω, παρστ. -εἶχον, δημ. ἀντεχα μέλλ. -εἶξω, ἀορ. -εαχον δημ. ἀνθεῖα μετ' αἰτ. καὶ γεν. ἔχω, κρατῶ τὴ πρό- τον ἄλλου : Σοφ.ΟΚ 1651 ὀμύματα ἐπίσχιον χεῖρ ἀντέχοντα κρατῶς. 2) μετὰ δοτ. ἀνθι- σταται, δὲν ὑποχωρῶ : Ἦρ.1,175 μοῦβιον ἀντέσχον Ἀρπάγῃ || νεώτ. κ. δημ. μετὴν προθ. εἰς: ἀν- τεάχων εἰς τὴν ἐπίθεσιν, - εἰς τὴν καταδρομὴν, κ. ἐν μτφ. φρ. ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμόν (δὲν παρ- ρασμῶρον αἰὼν ὑπὸ πάθους ἡ δελεάσις) 3) με- τὰ τῆς προθ. πρὸς κ. αἰτ., νεώτ. κ. δημ. μετὰ τῶν προθ. εἰς (σὲ) ἢ διὰ (γὰρ) καίτ., διατηρῶ τὰς δυνα- μεις μου, ἔχω ἀντοχὴν ἢ ἐπάρκειαν ἐν σχέσει ἢ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἄλλοτρίαν ἐνέργειαν ἢ κατὰστασιν : Ἦρωδωτ.1στ.3,8,22 ἀντέχην πρὸς τοὺς καμά- τους, - ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμόν, - εἰς τοὺς κό- πους, - τὸ κραδί ἀντέχει ἐπὶ φουρτοῖνα, - τὸ κτήμα ἀντέχει καὶ γιὰ ἄλλο δάνειο ἢ ἐπαρκεῖ πρὸς ἐξασφάλισιν), ἢ ἐπιχείρησιν δὲν ἀντέχει σὲ ἄλλα ἐξοφᾶν. 4) μετὰ τῆς προθ. περὶ κ. γεν. ἐπιμένω εἰς τὴ : Ξεν.Ἑλλ.2,2,16 εἰδῶς ἔξει Λακε- δαιμονίους πότερον ἐξανθραπισσάσθαι τὴν πό- λιν βουλόμενοι ἀντέχουσι περὶ τῶν τευχῶν ἢ πι- στεύωσ ἐνεκα. 5) κ. δημ. ἀπλῶς ἐκφερομένον, ὑπόμειν, καρτερικῶς φερῶ δειπνὸν τὴ ἰοχθῆρον : ΑΠ 9,299 γαίης ἀντέχονεν καμάτους, - ἀντέχω τὸν πόνο, - τὸ κρῦθ, - τὴ φτώχεια, - δὲν ἀντέχει πᾶ ὁ κοσμάκης. 6) κ. ἐπιμένω, δὲν ἐνδίδω, βα- στώ, ἰδίως κατ' ἐπιθέσεως, ἄλλα κ. μτφ. : Ἦρ. 2,157 ἡ Ἄζωτος ἐπὶ πλείστον παλιοροκουμένη ἀντέχει, Σοφ.Φ 175 πᾶς ὄμορρος ἀντέχει, Ἔουκ. 1,64 ἔργω δὲ μάλιστα ἀντέχουσι, - ἡ καρδιά μου - τὸ κορμὶ μου δὲν ἀντέχει† ἢ δθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγὼ ἀνθεκτικότητα ἢ τὴν δεῦσαν σπερσότητα, βαστάζω, μπορῶ νὰ βαστάξω : Πλάτ.Τιμ. 85 Α ὅταν τὸ σῶμα ἀντίσχη τῆκόμονον, - ἡ γέφυρα, - ὁ τοίχος, - τὸ πάτωμα ἀντέχει, - ἂν καὶ ἀντέροι

ἀντέχει φρ. ἀντέχει ἡ τσέπη του (εἶναι πλούσιος, δύναται ἀνέναντι νὰ θανατῶ) 7) κ. διατηρῶ τὴν δύναμίν μου ἢ τὰς ἰδιότητάς μου, διατηροῦμαι: Πλουτ. Συμπλ. 694 C ὡστε ταχὺ σήπασθαι καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, - τὸ σπῆρὶ δὲν ἀντέχει ἕνα χρόνον ἢ διαρκῶς: Θουκ. 2,64 μίσησ μὲν γὰρ οὐκ ἐπὶ πολλῷ ἀντέχει: παρατείνονται: αὐτ. 7,71 ἐπὶ πολλῷ ἀντιστοιχίᾳ τῆς ναυμαχίας ἢ ἔξακολουθῶ νὰ εἶμαι, νὰ ὑφίσταμαι: Εὐρ. Αλκ. 337 δεῖ' ἀν κίων οὐδὸς ἀντέχει 8) ἐκτείνωμαι, ἐξικουῶμαι, φθάνω: Θουκ. 6,69 ἐς δσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχει 9) ἐπαρκῶς: Ἡρ. 7,108 Λίσσος παταμὸς.. οὐκ ἀντέχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξῳ στρατῷ, ἀλλ' ἐπέλιπε 10) ἀντέχομαι ἐν μέσ. σῆμ. μετ' αὐτ. κ. γεν. κρατῶ τι πρὸ ἐμαυτοῦ ὡς μέσον προφυλάξεώς μου: Ὀδ. X 74 ἀντίσχεσθαι τραπέζας ἰών 11) μετὰ γενελογιῶν τι καὶ τὸ κρατῶ στερεῶς, βαστιοῦμαι, πιάνομαι ἀπὸ κάποιου ἢ ἀπὸ κάποι: Ἡρ. 2,121 νομίζουσεν αὐτῷ ἐκείνου τῆς χειρὸς ἀντέχεσθαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 161 ἀντέχου αὐ τῶν θυρών ἢ κ. μτφ.: Πλάτ. Εὐθ. 365 A παντὸς ῥήματος ἀντέχονται 12) δὲν ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τινος, μένω πλησίον εἰς τινα: Ἡρ. 9,56 οἱ μὲν τῶν ὄχθων ἀντέχοντο, Πλάτ. Ἐπιστ. 6,233 A ζυμβουλίω Κορίσκω.. Ἐρμείων ἀντέχεσθαι 13) δδ. μτφ. προηλοῦμαι, ἐκτιμῶ, ἀγαπῶ, λατρεύω: Πινδ. Νεμ. 1,32 ἐγὼ δ' Ἡρακλείδω ἀντέχομαι προφρόνως, Ἡρ. 7,53 προσηροῦδω ἀντέχεσθαι τοῦ πολέμου προταρμῆως, Ξεν. ΚΠ 2,2,27 εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀντέχονται ἢ ἐπιδιδομαι εἰς τι: Θουκ. 1,13 καὶ τῆς θαλάσσης μάλλον ἀντέχοντο 14) συγκρατῶ ἑμαυτὸν: Σοφ. Φ 893 καυτὸς ἀντέχου 15) μετὰ διπλῆς γεν. προσ. κ. πράγμ. ἀμφισβητῶ τι, διεκδικῶ: Ἀριστοφ. Ὀρν. 1658 ἀντέχεται σου τῶν πατρῶων χρημάτων 16) ἀνθίσταμαι: Διόδ. 4,49 φονεῖσαι τοὺς ἀντεχομένους

ἀντέω ἰων. ἀντώ βλ. λ.: Ἰλ. Η 493 οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.

ἀντζα (ἡ) μων. κ. δημ. κ. ἀντζα κ. ἀντζα τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοίλον: Εὐστ. Ἰλ. Ψ εἴην ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἦν πινες ἀνταν ἢ ἀνζαν φασίνα: ἢ κατ' ἐπέκτ. τὸ γαστροκνημιον, ἢ κνήμη: αὐτ. κ. τὴν γαστροκνημιά ἢ τὴν πολλῶν γλώσσα ἀνζ. ἀνζαν φησὶ 2)

ἀντζι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀντζα βλ. λ.

ἀντζοκοπέ-έω μων. κ. δημ. -άω διὰ τῶν ποδῶν, τῶν κνημῶν ἐργάζομαι, κοπιᾶζω, βλ. κ. ἀντζα (δ. ἐρμ. ἀντιποκομ. Hergetzen ἐν λ.).

ἀντζοπηδῶ-άω δημ. κόμων πηδήματα, εἰδ. διὰ ἀμφώσων τῶν γονάτων, βλ. κ. ἀντζα.

ἀντζούκλα (ἡ) δημ. παγεῖα κνήμη, ἀντζα βλ. λ.

ἀντζούκλατος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν σπιλάξ ἢ τραχεία βλ. λ. δ. ἀρκοκιδάτος, ζυλόκλατος.

ἀντζούρι (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς ἀτζουριάς βλ. λ. ἴτοι εἶδος ἀγγουρίου ὑπολευκοῦ ἐξωτερικῶς κ. μεγαλύτερου τοῦ κοινου, δ. ζυλάγγουρο.

ἀντζουριά (ἡ) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ πέπων ὁ ἡμερος, τῆς ἀγγουριάς, δ. ζυλάγγουριά.

ἀντζουράρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κινάρα ἢ σιθάρπαιος βλ. λ. δ. ἀγριαγκινάρα.

ἀντη (ἡ) (ἀντομαι) προσευχὴ, ἱκεσία, δέησις: Σοφ. Ἰλ. 139 οὐτε γόοισιν οὐτ' ἀνταις Ἡσ. < ἀντησι> λιτανεῖαις, ἀντήσσει 2)

ἀντη Ἡσ. < δῶρον ἱκέσιων >.

ἀντηγορῶ-έω μων. ὁμιλῶ κατὰ τινος, λοιδορῶ τινα: Θεόδ. Στ. 295.

ἀντηδων ἐπίθρ. Ἡσ. < ἱκετευτικῶς >.

ἀντήεις-εντος-εσσα-εν δωρ. -σεις ἐναντίος, ἐγθρικός: Πινδ. Π 9,165 ἀσπῶν εἰ τις ἀνταίς.

ἀντηλάρισμα (τὸ) (ἀντήλι) δημ. κ. ἀντιλάρισμα (ἰατρὸς) ἀνταύγεια, ἀντανάκλισις: Ἐρω-

τόκρ. Γ 570 δίχως φωτιά ἦτον ἐκεῖ φοβῶντας μὴν περᾶσι | κανεῖς καὶ δὴ ἀντηλάρισμα.

ἀντήλι (τὸ) δημ. κ. ἀντήλιο τὸ ἀντήλιον βλ. λ., ἴτοι πᾶν μέσον προφυλάσσον τοῦς ὀφθαλμοῦς ἀπὸ τῶν ἡλίων: **βάζει** τὸ χερί του ἀντήλι 2) ἡ ἀντήλια βλ. λ.

ἀντηλιά (ἡ) δημ. ἡ ἀνταύγεια ἡλιακοῦ φωτός καὶ θερμότητος προερχομένη ἐξ ἐπιφανείας φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου: κλισία τὴν πόρτα γιὰ ἔρχεται ἀντηλιά, - μάς στράδωσα ἡ ἀντηλιά.

ἀντηλιάδα (ἡ) δημ. ἀντήλια βλ. λ.

ἀντήλιος-(αι)-ον(ν) ἰων. κ. νεώτ. κ. δημ. πρβλ. ἀντήλιος ὁ πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἡλίον βλέπων, ὁ ἀνατολικός: Σοφ. Αἶ. 805 οἱ δ' ἐπαίρους ἀγκύνας, οἱ δ' ἀντήλιους ζῆπται 2) κ. δημ. ὁ εἰς τὸν ἡλίον ἐκτεινόμενος, ποῦ τὸν χυπᾶς ὁ ἡλιος: Αἰσχ. Αἶ. 519 σεμνοὶ τε θάκοι, θαίμονες τ' ἀντήλιοι | ἀγάμματα ἰδρυμένα πρὸ τῶν πυλῶν ἐν ὑπαίθρῳ |, - ἀνήλιο χώραφι 3) ὁ ἴσος, ὁμοῖος πρὸς τὸν ἡλίον: Εὐρ. Ἰων 1550 τις... ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν 4) ἀντήλιος (ὁ) βα & ἀντήλιος, ἡ ἀνακλιμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀσὴ κ. ἡ ἀντηλιά βλ. λ. δημ. ἀντήλιο(ς) 5) μτγν. νεώτ. κ. δημ. φωτομετέωρον τοῦ ἡλίου, εἰδῶλον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παραλλήλου κύκλου δ. παρήλιος, ἀνθήλιος, ἄλως βλ. λ.: Μεν. 511 | ἀντήλια | 6) ἀντήλια τὰ πρὸς προφυλάξιν ἀπὸ τῆς ἀνταύγειαν τοῦ ἡλίου, σιιάδια: Εὐστ. Ἰλ. 1281 ἀντήλια, τὰ χάριν σικιάς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις 7) ἰ δημ. ἀντήλιο, ἰω. Γρμ. Ὁ πρματευτικὸς Στὰ μῆτρα του πού τὸν πλανοῦν **βάζει** οὐχινά τὸ χερί ἀντήλιο 8) ἀντήλιον εἶδ. τὸ παρῶπιον βλ. λ. τῶν ζώων: αὐτ. 914 & ἀντήλιον, δέρμα περὶ τὰς ὀφείας τῶν ἰπῶν >, αὐτ. 1562,40 ἀντήλια τὰ καὶ παρῶπια >.

ἀντήμρα ἐπίθρ. δημ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ἀντήμροσ-η-ο δημ. ὁ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

ἀντημοιός-όν ἐπ. ἀνταμοιός, ὁ ἀνταποκρινόμενος εἰς τι, ὁ ἀρμύζων: Κολλ. Δῆλ. 52 ταῦ τι ἀντημοιδόν ἀλίπλοοι οὐνομ' ἔβεντο.

ἀντην ἐπ. ἐπίθρ. ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρῶ: Ὀμ. Ἰλ. Σ. 306 ὄ μιν ἐγὼ γε φεῦξομαι... ἀλλὰ μάλ' ἀντην στήθομαι | θὰ τὸν ἀντιμετωπίσω, θὰ ἀντισταθῶ ἢ ἢ κατὰ πρόσωπον, ἐκ τοῦ πλησίον: αὐτ. Θ. 213 περρηθήμεναι ἀντην ἢ ἐνώπιον: αὐτ. Ὀδ. 2221 ἀντην... λασέομαι 2) φανερός, ἀηροκαλύπτως: αὐτ. Ἰλ. Q 464 ἀγαπαζέμεν ἀντην 3) ἐντελὸς: αὐτ. Ὀδ. Β 5 θεῶ ἐναλίγκιος ἀντην 4) ἡ πρὸθ. μ. γεν. παρὰ μτγν. ἐπ.: Νικ. Θπρ. 474.

ἀντηνεμον (τὸ) μν. νεώτ. ναυτ. μικρὸν τεμάχιον ὀθόνης ἢ ἱστίου ἀνατετινόμενον καθέτως πρὸς τὸν ἀνεμον καὶ τοποθετούμενον πρὸ τῶν κηπουδῶν τῶν μαγειρείων τοῦ πλοίου πρὸς διεκδύκυσιν τῆς ἐκφυγῆς τοῦ κηπουτοῦ, δημ. ναυτ. τοῦ μαγειρείου ἢ ἔλασμα, συνήθως μεταλλινον προφυλάσσον τὸ στόμιον τῆς κηπουδῶν ἀπὸ τὸν ἀνεμον.

ἀντηνεμῶ-ὄω νεώτ. ναυτ. θέτω τι ἀντικρως τοῦ ἀνεμου ἢ εἰδ. ναυτ. ἀντιβάλλω, μετακινῶ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου εἰς τρόπον ὡστε νὰ πρρσπέση ἐπ' αὐτῶν ὁ ἀνεμος ἐκ τῶν ἔμπροσθεν πρὸς ἀνάκρυσιν τοῦ πλοίου, δημ. σοπράρω.

ἀντηνεμῶσις-(εῶσι) νεώτ. ναυτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντηνεμῶ βλ. λ.

ἀντηνηρ-ορος (ὁ, ἡ) ὁ ἀντὶ ἀνδρός: Αἰσχ. Αἶ. 442 φήλιμα διαδάκρυτον ἀντηνηρος σποδοῦ (σποδοῦ ἀντὶ ἀνδρός).

ἀντηρηομαι δημ. κ. ἀντηρηομαι συστέλλομαι, ὑποστέλλομαι, διατάζω, φοβοῦμαι.

ἀντηρέτης (ὁ) ὁ ἀντηρετῶν βλ. λ., EM & ἀντηρέτης ὁ ἀντικαθήμενος, AB 411,6 & ἀντηρέτης ὁ ἀντικαθήμενος τῷ ἐλαύνοντι 3) ἀντιπλοῦς, ἐχθρός: Αἰσχ. Ἐπ. 933 δαρῶς γε τῷ δ' ἀντηρέτας.

ἀντηρετῶ-έω EM & ἀντηρετῶ τὸ ἐπὶ ταυτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρῶσειν >.

άντηρέουμαι δημ. κ. άντηρειούμαι βλ.λ.
άντηρκυτής (οί) Πλάτ. άνδρηρευτής βλ.λ.
άντηρήδια (τά) δημ. οί μετά τόν τρυγητόν άπο-
μένους εις τά κλίματα άδρον μικροί βότρες,
στεροσταφύλια κουδοσνια.

άντηρημα (τό) δημ. κ. άντηρηση-ήσυστολή, έντροπή.
άντηρης-αυς-ες ποι., δωρ. άντήρης δ' άντηκρυ,
άπέναντι τινος Ιατόμενος ή κείμενος : Εύρ.Τρω.221

Φοινίκας άντήρη χώραν (ήν άπέναντι τής Φοι-
νίκης χώραν), ούτ. Φοίν.754 και μοι γένοιτο άδελ-
φών άντήρη λαθειν (είθε να συναντηθώ έν τή
μάχη πρόσωπον πρός πρόσωπον) : || ο έναντίον
τινός φερόμενος : Σοφ.Ήλ.89 πολλάς δ' άντή-
ρης ήσθου στέρνων πληγίας αίμασσομένων| κτη-
νήματα κατά του στήθους : || δθ. δ' έθρικός :
Εύρ. Φοίν.1367 άντήρη δ' έμνη καθαιματώσα δε-
ξιάν νικηφόρον, Εύστ.Ποινρ.28,16 χειρας άντήρεις
άνασχειν κατά Ιαχμοτόρου.

άντηρηση (ή) δημ. συστολή, φόβος.
άντήρητα έπιρρ. δημ. άνευ φόβου, χωρίς άντή-
ρηση βλ.λ. : Έρωτόκρ.Δ.1458 ή άντήρητα τουτο
μπορείς στον πόλεμο να βάλης.

άντηρήδιον (τό) μτγν. όποκορ. του άντηρης βλ.λ., μι-
κρόν έρεισμα ή ύποστήριγμα : Ήρων Πελοπ.89,4,11.
άντήριος 'Ησ. « στήμων, και κανών ο προσκει-
μενος τή θύρα, έν ένιοι καλυπτήρα φασί ».

άντηρίς-ιδος (ή) κ. νεώτ. έρεισμα, ύποστήριγμα,
άντιτεκίωμα, 'Ησ. « άντηρήδες, τά άντερείοντα
ξόλα ή λίθινα κατασκευασμένα » : || νεώτ. όρχη.
τοίχων στενόν κατασκευασζόμενον κατά την έξω-
τερικην παρείαν καθέως μακρού τοίχου πρός
ύποστήριξιν αυτού : || ξηρολιθοδομή επί των
πρανών άσταθούς έδάφους πρός συγκράτησιν των
χωμάτων και ύποστήριξιν από τής καταπτώσεως,
ξηρολιθιά : 2) κ. νεώτ. ναυτ. πληθ. άντηρίδες,
δοκοί ένδοθεν τής πρόφρας του πλοίου εκτεινό-
μενοι και πέραν αυτού και ύποστηρίζουσι τάς
έπιπέδους : Θουκ.7,36 και τάς έπιπέδους έπέθεσαν
ταίς πρόφραις και άντηρίδας έν' αυτών ύπέκει-
ναν| Πολυβ.8,6,6 έν ταίς πρόφραις άσφαλιζόντες
ταίς άντηρίσιν, άσφαλίζουσι την άριστη του μη-
χανήματος : || νεώτ. στήριγμα ξύλινον στερεόν
οι' ου στερεοται εις τήν θέσιν τριου το ποδοστήρι-
μου του σκάφους έν τοίς ναυπηγείοις κ. γκισατέκι :
3) θυρίς, παράθυρον : 4) οι μυκίθρες του ίππου :
Εύρ.Ρήσ. 785 αι δ' ίπποι| έρεγκον έξ άντηρίδων.

άντησις-εως (ή) άντη βλ.λ.2) || νεώτ. σύμπλε-
γμα άγωγών άναερίσιν διατασσομένων δια την εκ-
πομπήν ή παραλαβήν ήλεκτρομαγνητικών κυμά-
σεων έν τή άσυρμάτω τηλεγραφία και τηλεφωνία.

άντησις-εως (ή) έπ. άντικρούσις αντίστασις :
'Οδ.Υ.387 ή δέ κατ' άντηστην θυμένην . . . θίρρον.

άντησιον (τό) νεώτ. κολωμα σφαιρικό ή κυ-
λινδρικόον συνήθως ξύλινον χρησιμεύον πρός έν-
σχυσιν των άσθενών ήγων δια τής συνήχσεως.
άντήχημα (τό) μτγν. ή ήχώ ή άντήχισις βλ.λ.
άντήχισις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. το άντηχεν,
ή ήχώ, ο άντιήχος.

άντηχητικός-ή-όν νεώτ. ο άποδίδων άντήχισιν.
άντηχητικός έπιρρ. νεώτ. κατ' άντήχισιν.
άντηχος-ος μτγν. ο άντηχών : Φιλ.1,312.
άντηχθ-έω κ. νεώτ. δωρ. -αχέω άντανακλώ ήγον,
άντικαλώ : 2) ήδω εις άπάντησιν : Εύρ.'Αлк.423
άντηχασσε παίδανα . . . θαψ' : 3) έντ' μουσικής
χορδής, εκπέμπω άντήχισιν : 4) νεώτ. άμτθ. κ.
ακούομαι : άντηχεί κρότος, σφμα.

άντι πρόθ. (σανακρ. αυτι, λοιτ. αυτε έκ τής ρ.
άντ όθεν κ. τά άντα, άντη, άντην, άντιος, άντάω,
άντομαι) δημ. κ. άντις, μετά γεν. άπέναντι, κα-
τέναντι, άντικρυ, 'Ησιόδ. Έργ.726 μηδ' άντ' ή-
λιου ταρπαμένους έρθος όμιλει : || δημ. έν τή
αυτή σημ. μετά τής εις κ. αιτ. : δ. τραγ. στάθηκα

άντι στο πέλαγο και άντι στ' άγριο το κύμα'
2) όπισθεν, μόνον έν Ξεν.'Αν.4,66 ήμισυ διαλειπού-
σας μεγάλαις άνθ' ών έσθηκότες άνδρες τί έν
παχοειν : 3) κ. νεώτ. κ. δημ. εις άντασπίδη ή
εις άνταλλαγήν : 'Α.Ψ.650 σοι δε θεοί τώνδ' άντι
χάριν . . . δοίεν, 'Ηρ.3,59 παρά δέ 'Ερμιόνην
νήσον άντι χρημάτων παρελάσθω, ΚΔΜατθ.5,38

άντι βρώμας μιάς άνέδικου τά πρωτοκόσια,
- άντι τής οικίας έλαθε το οικπέσθον || κ. δημ.
μετ' αιτ. άντι μετροτά του έδωκα τρώφιμα :
4) κ. νεώτ. κ. δημ. επί προσπίπ. εις άναπήρω-
σιν : 'Α.Ω.254 'Εκτορος ώφέλετ άντι . . . πεφά-
σθαι, Σοφ.Αϊ.444 ουκ άν τις αυτ' έμαρθεν άλλος
άντ' έλθοι, Ξεν.'Αν.1,1,4 θωας βασιλεύσει άντ' έ-
κείνου, - παρετά άντι του ύπουργου : || κ. δημ.
μετ' όνομ. ή αιτ. όνόματος όπερ είναι ύποκειμ.
ή άντικειμ. παραλειπούμενου ρήματος εκφερομέ-
νου δια του να και ύποτακτικής : άντις εκεί-
νος | έν δλθρ' έλα και, - άντι τήν κόρη ήμερ
τή μάνα : 5) κ. νεώτ. κ. δημ. εις ανταπόδο-
σιν : 'Ησόδ.'Εργ.332 έργων άντ' άδίκων χαλε-
πήν έπέθηκεν άμοιβήν, Πλάτ.Φαίδρο.255 άντι
των πολλών πόνων σμικρά άπολαύσαι, ΚΔ'ω.
1,36 έλδομεν χάριν άντ' χράτισ, εκκλ. φο. κ.
παροιμ. άντι του μάννα χολήν (επί των άδι-
κούτων εύεργέτην) : || δημ. μετ' αιτ. : γνομ. άν-
τι κακό είναι καλό και διάφορον θά το χυς' :
|| δθ. εις τιμωρίαν ή προς εκδίκισιν ή προς έξι-
λέσειν γενομένου άδικήματος : Αισχ.Πρ.31 άνθ'
ών . . . τήδε φρουρήσεις πέτραν όρβαστάδην,
ΚΔΜατθ.5,28 έσθαλμών άντι όσθαλμών, - δια-
πράττουσι όφθον άντι φόνου : 6) κ. νεώτ. κ.
δημ. επί πραγμ. εις άντικαταστασιν : Πίνδ.Πυθ.4,17
άντι δελφίνων ήππουσ άμείφαντες, Πλάτ.Πολ.2,
391 τά μέν άντ' άργυριοι άλλαξασθαι, - άντι
των άπαλοστρωθέντων έδόθησαν άλλαχου οι-
κέπεσθαι : || δημ. μετ' αιτ. άντι το ρωλόγι μου
δέχομαι το δικό σου' : || δθ. κ. εις πληρω-
μήν ή εις εξίσωσιν : Πίνδ.'Οσθ.1,46 κόψαθ όσας
άνδρα σοφώ άντι μάχων, Αισκ.Νεκρ.Δ.22| από-
θρα, φμη, άνθ' ών σε διασηορθεύσασην κ. νεώτ.
- άντι τής όφειλης του έδωκε γραμματίου : 7) εις
έκφρ. του Ισαζίου, του άντασίου, του Ισοδυνά-
μου ή κ. του προηρημένου, του ύπερτέρου : 'Α.1|
116 άντι να πολλών λαών έστιν άνήρ, έν τε Ζεύς
κηρι φιλήσθ, Πλάτ.Γοργ.526 έν άνώνω έγώ φη-
μι άντι πάντων των ένθάδε άγώνων είναι (Ισο-
δύναμον ή πάντων προηρημένων) : 'Ησ. « άντι πολ-
λών ποσ πολλοίς » : 8) κ. νεώτ. κ. δημ. εις εκ-
φρασις άντιθέσεως πρός το κατά φύσιν ή το σύμ-
φρασ, πρός το ελλογον ή το προσδοκώμενον :
'Οδ.Υ.307 άντι γάμοιο πατήρ τάφον άμπεπονεί-
τω, 'Ηρ.3,7 άντι ήμέρας τε νύξ έγένετο, - άντι
κερόν ύπέστημεν ζημίας || δημ. μετ' όνομ. ή
αιτ. ώς άνωτ. άντις τή νύφη ήμερ τήν κουμάρρα,
παροιμ. άντι παππάς κατηλιανώφτης (επί άπο-
ρηγανόντων εις τάς έπίδιώξεις αυτών), - φωνά-
ζει ή κλέφτης άντις ο νοικοκύρης' ένιοτε κ. συκ-
εφερομένου του ώς είρηνη, σιωπή, έξυπνοου-
μένου ρήματος : παροιμ. άντις να βόγγη ό στρα-
τολάτης βογγάει ο άνεμοσ : άντις να τριζα τ' άμά-
ξ, τριζεί, λέει, ο άμαξίας (άποφεύγεται ή μέμφει
ή ή διαώεις του ένοχου) : 9) κ. νεώτ. εις έκφρ.
του πρός έπίτευξιν ή προς ήληψιν γενομένου ή δο-
θέντος ή αξιουμένου : Αισκ.10,38 άντι ποίας εύ-
θρασίας, - άντι μικρού κόπου θά ήχη μεγάλα
κέρδη : 10) κ. νεώτ. εις έκφρ. τής άποστοχού-
σης, τής Ισοδυνάμου, ή καταβολομένης επί τή
μηός : Θεμιστ.193 άντι ταλάντου πριάμενος, -
άντι εκατόν δραχμών παρεχόμεν δωμάτων και
τροφή, - οί τρεις τόμοι όμοιο άντι πενήκοντα
δραχμών : 11) εις έκφρ. του τίνος ένεκα πρός

τήν ακοήν, ήτοι τής αντίξίας έν συνήθ. φρ. άνθ' εθ' ή ότου: Σοφ. Άντ. 134 τι δ' έστιν άνθ' ού έχεις άθυμιαν | ου ένεκα | Πλάτ. Άλλ. 2, 148 άνθ' ότου ο θεοί τήν νίκην διδούςσι' πολλούς κ. έν γεν. πληθ. άνθ' ών: Άριστοφ. Πλ. 433 δοῦναι δικήν άνθ' ών έμεί ζητείτων, Ουκ. 6, 83 άνθ' ών άξιοί τε όντες άρχομεν' 12) είς έκφρ. του χάριν πιός έν ευχνηκή ή ίκετευτική φρ.: Σοφ. ΟΥ 1326 οί σ' άντι παίδων τών δε. . . ίκετεύομεν' 13) κ. νεώτ. κ. δημ. είς έκφρ. μεταβάσεως άπό μίας εις άλλην, ίδίως αντίθετον, κατάστασιν: 'Ηρ. 1, 87 τίς σε άνέγνωσεν . . . πολέμιον άντι φίλου έμοι καταστήσαι; | Ουκ. 1, 120 μή άκνεϊν. . . τόν πολεμ. άντι είρήνης μεταλαμβάνειν, ν άντι κατηγόρων κατέστησαν κατηγορούμενοι' || δημ. μετ' όνομα έν συναφεία αναφορικής ή τελικής προτάσεως: άντι φτωχός ποῦ ήσαι ζημερώθηκε πλούσιος, - άντι άδικός νά 'σαι άδικημένος' 14) κ. νεώτ. κ. δημ. είς έκφρ. συγκρίσεως: Πλάτ. Πολ. 331 έν άνθ' έγός ούκ έλάχιον ένώ θείην | σταθμίζων έν πρός έτερον | Δημ. 1, 1, άντι πωλλών άν. . . χρημάτων ύμάς έλάσθαι νομίζω, - άντι του πλουσιώς διαίγειν έπελήσσε το έντίμω ζην' || κ. προηγ. ή έπομ. συγκριτικού κατά πλεονασμόν: Σοφ. Άντ. 82 και μεζιον όστις άντι τής αὔται ηήτρας φίλον νομίζει τούτον οδοῦμου λέγω, αὔτ. Τροχ. 577 ώστε μή τιν' είσιδών στέρξει γυναίκα κείνος άντι σου πλέον' || δημ. μετ' όνομα, άντι πλούσιος κ. ότιμος κάλλιο φτωχός και τίμιος' 15) κ. νεώτ. κ. δημ. είς έκφρ. αναπληρώσεως, άντικατάστασεως πράγματος δι' άλλου ή πράξεως ή καταστάσεως δι' άλλης: 'Ηρ. 4, 75 τού σφι άντι λουτροῦ έστι | αναπληροῦ το λουτρόν, χρησιμεῖει ώς λουτρόν | - έχρησιμοποίησεν άντι έλαιου λίπης' || δημ. μετ' αὔτ. ώς άνωτ. άντι βούτρου έβαινα λάδι, - άντι φωμί έτραγων χαρούπια, - άντι μαζιλάρι έβαινα γιά προσκέφαλο μία πέτρα' 16) ή άντι έν συνθέσει, άντ' ήτοι και' έκθλιψιν όταν ένωται μετά λέξ. άρκομένης άπό φίλου φωνήεντ. κ. άνθ' όταν ένωται μετά λ. άρκομένης άπό φωνήεντ. δασυνομήτων, σημαίνει' || κ. νεώτ. κ. δημ. επί τούτων, άπέναντι, άντικρυ, κατέναντι: άντιβλέπω, άνθίστημι, άντίπερα, κ. τοπωμω. Άντίαξοι, Άντικύθηρα, Αντίρριον, κ. μ.μ.φ. άντιθέμαι, άντίρροπον' || επί κινήσεως, τῶ εξ άντιθέτου ή κατ' άντίθετον φερόν: άντιβαίω, άντιβάλλω' || κ. γεν. τῶ άντίθετον του υπό του β' αυθηθητικού σημαιομένου: άντιγυμνώ, άντιπαιδαγωγικός, άντιεπιστημονικός, άντιαισθητικός, άντιπρωσκευτικός, άντεργατικός, άντιχριστός' || θβ. κ. τῶ έναντίον, έχθρικός: άντεπεξέρχομαι, άντιδικῶ, άντιδείξει, άντίπαλος, άντιμαχα' 17) επί ενεργειας, τῶ άμοιβαίως, έπίσης, όμοίως: άντιδημηγορώ, άντιδεδείξιμα, άντανανκαλίξομαι, άντασπασμός, άντιχαίρεια' || θβ. κ. τῶ κατ' άνταπόδοσιν: άντιδοθῶ, άντιδωροῦμαι, άντευεργεῖσθαι, άντεκδίκησις' 18) επί καταστάσεως, τῶ κατ' άλλήλην, μεταβολήν, μετάστασιν, αναπληρωσιν, άντικατάστασιν, ίδίως έν συνθέσει μετ' όνόμ. δηλοῦντος αξίωμα: άνθηγενομένης, άντιπροδρόσος, άντισυναγματάρχης, άντιβασιλεία' 19) επί αξίας ή τιμής, τῶ ίσον, τῶ όμοιον, τῶ ίσοδύναμον, τῶ ίσάξιον, ίδίως επί όνομο. δηλοῦντων | δι:όττητα: άντιθεός, άντιβαρής, άντιάξιος, άντίτιμον, άντιδίου (τῶ αξίας ίσος με τήν αξίαν βοός άφιέρωμα | 20) επί μορφής ή συστάσεως, τῶ όμοιον, τῶ ώς όμοιον όν ή γινόμενον, τῶ κατ' άπεικόνισιν άλλου: άντιγράφω, άνθυπαγορεύω (παγορεύω τῶ υπαγορευόμενον), άντίτυπον, άντίγραφον' 21) είδ. επί έγγραφών, τῶ άναίρου, τῶ άκυροῦν: άντέγγραφον, άντεπιστολή' 22) δημ. κ. είς έκφρ. του διπλου ή του επαναλαμβανόμενου ή

του άντιστοιχου, όσον έν φρ. έχει θεός ή άντιθεός, - θάμα κ. άντιθάμα, - άντήμερα τά Φώτα | τήν άντίστοιχον έδδόμεν, άπό τών Φώτων ήμεράν | άντιλαμπρα | τήν έδδόμεν άπό τής λαμπρής ήμεράν | - άντιπροχτες | πρό τριών ήμερών | - άντιμεθαύριο | τήν τρίτην ήμεράν άπό σήμερον | 23) δημ. άντι(τό) τῶ άντίον βλ. λ.

άντιαρπινή | ή | νεώτ. ίατρ. ούσια παραγομένη υπό του όργανισμου τών ζώων μετά τήν ένεσιν άθρίνης, ής τήν ενεργείαν αναστέλλει.

άντιαδίτις | ή | νεώτ. ίατρ. φλεγμονή τών άντιάδων ήτοι τών άμυγδαλών ά. άμυγδαλίτις βλ. λ.

άντιαδοτομία | ή | νεώτ. ίατρ. άμυγδαλοτομία βλ. λ.

άντιαδοτομόν | τῶ | νεώτ. άμυγδαλοτόμον βλ. λ.

άντιαερολοικός-ή-όν νεώτ. ό χρησιμεύων διά τήν άφυναν κατά έναερίου έπιθέσεως: άντιαερολοϊκόν πυροβόλον, διασπινόμετρον.

άντιαερολοϊκός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άντιαερολοϊκόν βλ. λ.

άντιαεροποικός-ή-όν νεώτ. ό χρησιμεύων διά τήν άφυναν κατά έναερίου έπιθέσεως, ά. άντιαεροποϊκός βλ. λ. άντιαεροπορική άφυνα.

άντιάζω παρατ. ήντιάζω, ίων. άντιάζον κ. ύπηντιάζω, μέλλ. άντιάζω, δωρ. άντιάζω, άόρ. ήντιάζω | ό μέλλ. και άόρ. του άντιάζω | συναντῶ, άπαντῶ πρόσωπον, τῶ πρόσωπον' 2) μετ' αίτιατ. προσ., άπαντῶ τινά φιλικῶς ή έχθρικῶς: Αισχ. Άγ. 1557 πατέρ' άντιάζασα πρός ώκύρονον πόρθμευμα, 'Ηροδ. 1, 166 οί δε Φωκαεῖς πληρώσαντες και αὔται τά πλοία. . . ήντιάζον ές τό. . . πέλαγος' || κ. άπολ.: Πινδ. Ν 10, 20 έστι δε και κόρος άνδρώπων βαρῶς άντιάζω, αὔτ. Ο. 11, 88 μολεῖ πρός κάλαμον άντιάζει μελέων | θά άνταπροκρημῖ, θά συναντηθῆ | || κ. μετ' άπολ. Ο 11, 8 άντιάζειν όργαῖς' 3) μετ' αίτιατ., πλησιάζω τινά ώς ίκίτης: 'Ηροδ. 1, 105 Ψαμμίτους σφέας Αιγύπτου βασιλεύς άντιάζας δώροισι και λίθισι άπορροῦσαι' || θβ. ίκευθεῖω, παρακαλῶ: Σοφ. Α 1, 492 και σ' άντιάζω πρός τ' έφρασίτου δίδε' || ποι. κ. άπολ.: Σοφ. Ηλ. 1009 άλλ' άντιάζω. . . κατάσχεσ όργην, Εὐρ. Π. 272 βῆθι και άντιάζον γαλοῦνών επί χείρα βαλοῦσα' 4) ποι. μετά δοτ. προσ. συναντῶ: Πινδ. Α 1, 94 όταν θεοί γιγάντεσσι μάχην άντιάζωσι | όταν έρχονται εις άγώνα |.

άντιαισθητικός έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άντιαισθητικόν βλ. λ.

άντιαισθητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό άντιβαίών εις τούς νόμους τής αισθητικής βλ. λ., μη καλλιτεχνικός: άντιαισθητικός διάκοσμος' || ό άποκροστικός, άσχημος' || ό μη έχων άίσθησιν του ώραίου: άντιαισθητική κοινωμία.

άντιαισθητικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άντιαισθητικόν βλ. λ.

άντιακαδημαϊκός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό κατά τής άκαδημαίης ή τών άκαδημαϊκών' || έν τῆ τέχνη, ό κατά τῶ άκαδημαϊκού τρόπου, του άκαδημαϊσμού βλ. λ.: άντιακαδημαϊκή ζωγραφική.

άντιαλκοικός-ή-όν νεώτ. ό καταπαύων τῶ άλχος, τούς πόνοους: άντιαλκοϊκά φάρμακα (τά ναρκωτικά).

άντιαλκοολικός-ή-όν νεώτ. ό κατά του άλκοολισμου' || ό κατάλληλος πρός καταπολέμησιν του άλκοολισμου βλ. λ.: άντιαλκοολικός άγών.

άντιαλκοολικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άντιαλκοολικόν βλ. λ.

άντιαλκοολισμός | ό | ό ομαδικός άγών, ή έν συμπαράξει πολλών προσπάθεια, ενεργεία πρός καταπολέμησιν του άλκοολισμου βλ. λ.: ό άντιαλκοολισμός έν Αγγλίῳ.

άντιαλωτικά πλάκες νεώτ. φωτογραφική πλάκα πρός φωτογράφισιν άντικειμένων παρουσιάζοντων ίσοχρῶς άντιθέσεις φωτός και σκιάς ίδίως πρός έναντιοφώτους φωτογραφείσεις.

ἀντιναφυλαξία (ἡ) νεώτ. κ. ἀνοφυλαξία βλ.λ.
ἀντιάνειρα (ἡ) ποι. ἰάντι ἀνήρ. ἔξ ἀρα. εἰς -άνωρ ἡ -ήνωρ. ἐν ἴλ. ἐπιθ. τῶν Ἀριστόνων, Ἰση πρὸς ἄνδρα: ἴλ.Ζ 182 τὸ τρίτον αὐ κατέπεφεν Ἀμαζόνες ἀντιάνειρα. || μνν. ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς: Κόλουθ.170. 2) Πινδ. Ο 12,23 στίσις ἀντιάνειρα ἰσθλοῦν ἄνδρος ἐναντίον ἄνδρος, ἐμφύλιος.
ἀντιαρθρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνταρθρικός βλ.λ.
ἀντιαρπίνη (ἡ) νεώτ. δηλητηριώδες συστατικὸν τῆς κομμωρητικῆς τοῦ δένδρου ἀντιαρπὶς ἡ τοξικὴ βλ.λ.
ἀντιαρπής-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρτοκαρπιδῶν Ἰθαγενὲς τῶν Ἰνδομαλαισιακῶν χωρῶν περιλαμβάνον δένδρα ἢ δενδρύλλια μὲ γαλακτώδη χυμόν, οἷος εἶναι ὁ δηλητηριώδης «ἰδὸς τῆς καρδίας» τοῦ εἶδους ἀντιαρπὶς ἡ τοξικὴ.
ἀντιάρμα ἰσθλ. νεώτ. στρατ. πυροβόλον ἡ πολυβόλον δυνάμενον νὰ βολῆται ἐναντίον ὁμοῦ ἀπὸ μικρᾶς ἀποστάσεως, ἢ δι' ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ σκοπεύσεως.
ἀντιαρχικός-ή-όν κ. ἀντιάρχος νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς κρατικῆς ἀρχῆς· συγγ. εἰδ. ἀναρχισμός βλ.λ. 2) ὁ ἀντιφερόμενος κατὰ τῆς ἀπολυταρχικῆς ἐξουσίας.
ἀντιαρχικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντι-αρχικὸν βλ.λ.
ἀντιάρχοι ἰσθλ. νεώτ. τάξις ὀλοπιωμένων ἰ-χθύων τῆς κλάσεως τῶν παλαιοδέρμων.
ἀντιάς-άδος (ἡ) κ. μπν. : νεώτ. ἰσθρ. συνθ. ἐν τῷ πληθ. ἀντιάδες οἱ ἀδένες τοῦ λαμποῦ κατὰ τὴν βάση τοῦ οὐρανίου κ. ἀμυγδαλάτ βλ.λ.: Ἰνν. Νουστ.2,11 ἢν ἀντιάδες γέγονται, συνσιδῆται ὑπὸ τὴν γνάθον ἔθενε καὶ ἔθενε, Φαῦλ.Αλφ.6,30 «τὰ παρίσθια φλεγμῆντα καὶ ὑπεραυξηθέντα καὶ ἴσον ἀποξηραθέντα». ἢ ἀντιάδες ἐκλήθησαν» || νεώτ.
ἀντιὰς γλωσσικὴ ἄθροισμα λεμφοειδῶν ἀδένων ὁπίσθεν τοῦ τυφλοῦ τμήματος τῆς γλώσσης· || ἀντ-σαλιγγικὴ ἄθροισμα λεμφ. ἀδένων περὶ ἐκάτερον τῶν φρυγγικῶν στόμων τῆς Εὐστασιακῆς σπληγγος· || ἀντιὰς φρυγγικὴ μάζα ἀδένων ἐπὶ τοῦ ἄνω τοιχώματος τοῦ φάρυγγος.
ἀντιασθματικός-ή-όν νεώτ. ἀντιασθματικός βλ.λ.
ἀντιασφαικτικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρῆσιμῶν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἀσφαιξίας ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς || ὁ ἀντιασφαιξιόγνος βλ.λ.
ἀντιασφαιξιόγνος-ον νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τῆ ἀσφαιξιοῦσα ἀέρια· **ἀντιασφαιξιόγνος** ἐνδωμασία. · προσοπίς.
ἀντιαττικιστής (ὁ) μπν. κ. νεώτ. τίτλος βιβλίου γραμματικῶν πινος κατὰ τὸν ἀττικιστῶν: ΑΒ 77· || νεώτ. ὁ ἐλέγγων, φέγων τὸς ἐν τῇ νεώτ. καθαρευοσῆ γλῶσσῃ ἐπιτηδουομένους τὸ ἀττικίζεν βλ.λ.
ἀντιαρροδιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνακόπτων ἡ ἐμποδίζων τὸν ἀρροδιασμιόν βλ.λ., συγγ. ἀναρροδιακός βλ.λ.: ἀντιαρροδιακὸν φάρμακον 2) ὁ ἀντιαρροδιακός βλ.λ.).
ἀντιαρροδιασιος-ον νεώτ. κ. ἀντιαρροδιασιός ὁ ἐμποδίζων τὴν μετὰδρασην ἡ διὰδρασην ἀρροδιασι-ων νοσημάτων: ἀντιαρροδιασιος ἄνω· 2) ὁ κατευνάων ἢ παύων τὰς ἀρροδιασιος ὄρμας, ἀ. ἀναρροδιασιός, ἐπὶ φαρμάκων ἢ διαίτης.
ἀντιαχάτης (ὁ) μπν. πολυτιμὸς τις λίθος εἶδος ἀγάτου βλ.λ.: Ὀρφ.Λιθ.637.
ἀντιαχῶ μπν. ποι. ἀντιαχῶ βλ.λ.: Ἀπολλ.Ροδ. 4,76 ἀνοιβήθην ἀντιαχῶν.
ἀντιαχῶ-ῶ ἐκπέμπω καὶ ἐγὼ λαχῆν: Θεόκρ. Ἐπιγρ. 4,1) ζουθαίτ' ἀποδόνιδες μνυρίσιμον ἀντιαχέουσαι.
ἀντιὰ ἐπ. π. Ὀμ. κ. ἀντιὰς ἢ ἐν σιμ. κ. μέλλ. ἢ ὄπορ. ἀντιὰν, προστ. ἢ πληθ. ἀντιῶντων, μπν. -ῶντες, μέλλ. ἀντιᾶσα, ἄορ. ἡντιᾶσις (ἴς καὶ τοῦ ρ. ἀντιᾶσις) - μέσ. παρ. ἡντιᾶσθε (κ. ἀντιᾶσθε ἀπαξ ἐν ἴλ.Ω 62)· ἐξέρχομαι πρὸς συνάντη-

σιν ἢ ὑποδοχῆν τινος, συναντῶ τινα φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς 2) μετὰ γεν. πραγμ. ἐπιδιώκω, νὰ συναντήσω, ἐπιτήδεω παρεούμαι πρὸς τὴ ἡ κατὰ τινος: ἴλ.Π 368 αὐτὰρ ἐγὼ κεσ' εἶμι καὶ ἀντιῶ πολέμοιο, Υ 125 πάντες 3) Οὐλόμμοιο κατῆλα-μεν ἀντιῶντες τίσδε μάχη, Μ 356 ὄφρα νόνοιο μίνυνθά περ ἀντιᾶσπον· 3) ὄθ. μπν. ἐπὶ τοῦ βέλους, βάλλω, κτυπῶ: ἴλ.Ν 290 ἀλλά κεν ἢ στέρων ἢ νηδύας ἀντιᾶσις· 4) ἐπὶ τῶν θεῶν προσέρχομαι νὰ λάθω, νὰ ἀποδεχθῶ τὴν ὁσίαν: Ὀδ.Α 25 ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίονας μετεκίθε. . ἀντιῶν ταύρων. . ἐκατόμῃσι || κ. ἐπὶ χρόνων παρωχημένων, λαμβάνω, δέχομαι: ἴλ.Α 67 αἶ κεν πως ἀρῶν κτίσιος. . βολάετα ἀντιᾶσις· 5) μετέχω, ὀλοσμιθῶν: Ὀδ.Φ 402 αἶ γὰρ δὴ τασοῦτο ὄνησιος ἀντιᾶσιεν, Θ 409,1308 ἔργων ἀντιᾶσις χελευθῶν || κ. ἀποξ. μέσ.: ἴλ.Ω 72 πάντες δ' ἀντιᾶσθαι θεοὶ γάμοιο· 6) μετὰ γεν. προσ. ἀντιμετρώμαι πρὸς τινα, ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος: ἴλ.Η 231 ἡμεῖς δ' εἶμεν τοισι, οἱ ἄν σέθεν ἀντιᾶσαιμεν 7) μετὰ δοτ. προσ. συναντῶ τινι: Ὀδ.Σ 147 μῆδ' ἀντιᾶσις ἐκίμω, ἴλ.Ζ 127 δυστήνον δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιῶσιν || κ. ἀπολ. κατὰ μπν. ἄορ.: ἴλ.Κ 551 ἀλλά τιν ὄμμ' ὀτω δόμενα θεῶν ἀντιᾶσαντα 8) μετ' αἰτ' προμν.: ἴλ.Α 31 καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιῶσαν εὐτρεπίζουσα, σχολ. μετέχουσαν τῆς ἐπιθ. κούρως· 9) μπν. ἐπ. μετὰ γεν. προσ., ἀντιᾶζω, ἰκετεύω τινά: Ἀπολλ.ΡΑ 703 ὄρο μοι, ἴφι-νῶ, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιᾶσω.
ἀντιᾶδῆ ἐπίρρ. μπν. διὰ βαδίσματος ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τι: Πλούτ.181 Α ἀντιᾶδῆν ὄθειν.
ἀντιᾶδιδίξις μον. ὀδῶν καὶ ἐνέχυρον πράγμα τι ἡδὴ ἐνεχυριασμένον.
ἀντιᾶδισμός (ὁ) νεώτ. νομ. εἰδικὴ περίπτωσις κολασίμων ἀπάτης καὶ δόλου, τὸ παρῆγορον ἐγκλημα ἴσοι ἀδίκημα οὐ στοχαστὸν εἶναι ἡ πῶλησις ἀκινήτου ἢ ὑποθήκευσις ὑπὸ τινος ἐν γῶσσει διατελουτος ὅτι δὲν εἶναι κύριος ἢ καὶ ἡ ὑπὸ παλοθιτος ἢ ὑποθηκευτος κυρίου φευδῆς δῆλωσις τοῦ παλουμένου ἢ ὑποθηκευμένου κτήματος ὡς ἐλευθέρου ὑποθήκης ἢ ὡς βαδισαμένου δι' ὑποθήκης μικροτέρας τῆς πραγματικῆς τοιαύτης.
ἀντιᾶδισατής (ὁ) νεώτ. ὁ διαπράττων τὸ ἀδικη-μα τοῦ ἀντιᾶδισαστοῦ βλ.λ.· συγγ. ἄλλοτροπώλης.
ἀντιᾶδίζω μπν. βαδίζω τὴν ἐναντίον ὄδον· Φῶτ. «ραβάττειν, ὄνω καὶ κῶτα ἀντιᾶδίζειν».
ἀντιᾶδιστής (ὁ) δημ. ὁ βαίμων ἀντιθέτως πρὸς τινα, ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρός.
ἀντιᾶδῶ δημ. τοποθετῶ, βάζω ἀπέναντι.
ἀντιᾶθμεις-ιδος (ἡ) νεώτ. τὸ ὄρθιον τμήμα τῆς βαθμίδος ἴσοι ἐκαστον τῶν καθέτων πρὸς τὰς βαθμίδας μερῶν τῆς κλίμακος, τὸ ὑπέρισμα, δημ. ποδιά τοῦ σκαλοπατιοῦ.
ἀντιᾶθμίζω γλωσσ. «βληθῶμαι».
ἀντιᾶβαιν κ. νεώτ. μέλλ. -βησομαι, ἄορ. -ἔβην βαίμων ἐναντίον πινος, ὄνθιστασι: κατὰ τινος: Ἡ-ρόδ.5,40 καὶ μὴ ἀντιβαίνει τοῦτοισι· || νεώτ. μπν. διατελῶ εἰς ἀντιᾶσιν πρὸς τι, ἀντιᾶκεμαι: τοῦτο ὄνθιστοι πρὸς τοὺς νόμοιο, - πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς, - πρὸς τὴν λογικὴν, - σὲ συμπερὸν μας, - στίς συνήθειες μας, - στοὺς κανόνας τῆς ἀρθυνητικῆς 2) γεν. ἐναντιομαι: Σοφ. Ἡλ.573 βασιβεις πολλα κῆντιβας 3) πατὴ ἐπάω, ὄθ. σπαιξίς τοὺς πόδας μοι ἐπὶ πινος: Ἐρρ.Βάκχ.126 πλευροισιν ὄνθιδεσα, Ἀριστοφ.Βάτρ. 202 ὄνθιδε εἴλες προθύμως 5) Φῶτ. «ἀντι-βαίνει» ἀιθεῖν. Ἐρριπιδῆς Ἀκκμῶν».
ἀντιᾶβακτρον (ὁ) νεώτ.μπν. εἰς τὰς ἐμπολοφόρους μηχανάς, ἡ προκίτασις τοῦ βάκτρον καὶ κέρων τοῦ πόματος τοῦ κυλίνδρου || εἰδ. στρατ. μικρὸν βάκτρον εἰσερχόμενον εἰς ἀξονικὴν κολῶ-

τητα του βάκτρου του χάλινωτηρίου κίλλιθαντος πυροβόλου προς τήρησιν σταθεράς ἐντάσεως κατά την ὀπισθοδρόμησιν του πυροβόλου.

ἀντιβάκχειος μτν. γραμ. ἡ παλιμβάκχειος, μετρικός ποῦς ἐκ δύο μακρῶν καὶ ἐνός βραχέος ὡς «*ἀίπιοισθε*», ἀντιθ. πρὸς τὸν βακχείον βλ. λ. **ἀντιβάκχειος** ἰδί μτν. γραμ. ἀντιβάκχειος βλ. λ. **ἀντιβάλλαντος** Ἡσ. «*εἰκικός*».

ἀντιβάλλω κ. μτν. κ. νεώτ. βόλλω ἐναντίον του βόλλου κατ' ἐμῷ: Θουκ.7,25 οἱ δὲ Συρακοῦσοι ἀπὸ τῶν γεωσοίκων ἐβάλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁμάδος ἀντέβαλλον ἥ μετὰ δοτ. ὄργαν.: Πλουτ.Νικ.25 ἀντ.-ἀκοντίαις· 2) μτν. ρίπτω πάλιν, ἀπίσω: Πολυβ.6,22 ἀντιβ.-βέλος ἥ κ. νεώτ. ναυτ. βάλλω πρὸς τὸ ὄπισθ. ἀντιβάλλω τὸν ἀρτέμωνα· τὰ ἡμιόλια· τὸν ἐπίδρομον [ἐλκὸν τὰ ἴστια ταῦτα πρὸς τὴν προσήμενον πλευρᾶν του πλοίου]· 3) μτν. παραβάλλω, ἐπι γραπτῶν κειμένων: Στράβ. 609 βιβλιοπάλαι τινες γραφεῖσι φαῦλοισ χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες· 4) μτν. ἀντιβάλλειν λόγους=συνομιλεῖν: Κδ Λουκ.24,17 τινες οἱ λόγοι οὗτοι, οὗς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους· 5) νεώτ. εἶδ. χρ. τὸ οὐδ. τῆς παθ. μτ. τὰ ἀντιβαλλόμενα, φάρμακον ἀναληρωτικὸν ἄλλου.

ἀντιβάλλω ἰδί δημ. ἀντιθεσις, ἀντιλογία, ἀντιλογίασμα.

ἀντιβάρημα-ατος (ἰδί) μον. κ. ἀντιβάρημα βλ. λ. **ἀντιβαρῆ-ες** σχόλ. ὁ ἐχὼν ἴσον βάρος, ἰσοβαρῆς, **ἀντιβαρῆνικί** (ἰδί) Ἡσ. «*ἡ κασσία*».

ἀντιβαρῶν (ἰδί) νεώτ. ἀντιζύγιον, βάρος τιθέμενον ἐξ ἀντιθέτου μέρους πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας ἥ μτφ. ἀντισήκωτος, ἀντιστάθμισμα ἥ βάρος ἐξουδετεροῦν ἀντιδράσεις ἢ παρεῶν σταθερὰν τάσιν ἐς τὴν διατομὴν αὐστηλομένου ἢ διασπαστομένου σώματος ἥ ἀντιβαρῶν ὑδραυλικῶν ἢ θράσις πεποιημένων ὕδατος ἐπὶ ἐμβόλου μεταδιδόντος ταύτην ἀντιθέτως πρὸς τὴν θράσιν τοῦ κυρίου ἐμβόλου ὑδραυλικοῦ πιεστηρίου· φυσ. ἡλεκτρικὸς ἀγωγὸς ἐν τῇ ἀσυμμάτῳ τηλεγραφίᾳ καὶ ραδιοφωνίᾳ ἰσοδύναμος πρὸς τὸν ἐναέριον.

ἀντιβάρημα-ατος (ἰδί) μον. ὀρθότ. -ημα τὸ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους βάρος, ἀντιστάθμισμα, ἀντίβαρον βλ. λ.: Λέον.Βασιλ.Διατ.15,48 λίθοι βαρεῖς . . ἀνοσπόμενοι δι' ἕτερον ἀντιβαρῶματων. **ἀντιβαρῶ-ῶ** δημ. ὀρθώ, κτηνῶν, ἐπιτίθημαι: Καλοκαίρι 43 κείος ὁ ταύρος . . μὲ τὰ (τα ἀντιβάρει) εἰς τὰ δέντρα δυνατὰ.

ἀντιβασιλεία (ἡ) νεώτ. ἡ ὁσκησις τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ἀπὸ ἐν ἡ περισσώτερα πρόσωπα εἰς περίπτωσιν θανάτου, νόσου, ἀπουσίας ἢ ἀνηλικιότητος τοῦ νομίμου βασιλέως· 2) ἡ χρονικὴ περίοδος καθ' ἣν ἡ βασιλικὴ ἐξουσία ἡσικήθη ὑπὸ ἀντιβασιλέως: ἐπὶ ἀντιβασιλείας.

ἀντιβασιλεύς-ῶς-ισα (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ὁ κατέχων θέσιν βασιλέως, ἀντικαθιστῶν τὸν βασιλέα: Διον. Ἀλ.9,69· 2) νεώτ. κ. τίλος ἀωτάτου διοικητοῦ ἐπαρχίας ἢ κτήσεως, ἐν χρ. εἶς τινα κράτη βασιλευόμενα: ὁ ἀντιβασιλεύς τῶν Ἰνδιῶν. **ἀντιβασιλεύω** μτν. κ. νεώτ. βασιλεύω ὡς ἀντιπάλαις βασιλεύς: Ἰώσ.ΠΙ 4,7,1 καὶ τοῖς ἐναντιωθεῖσιν Ἰωάννης ἀντεβασιλευσεν· 2) νεώτ. εἶμαι ἀντιβασιλεύς βλ. λ.

ἀντιβασιλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίας πρὸς τὸν βασιλέα ἢ τὸν θεσμὸν τῆς βασιλείας.

ἀντιβασιλικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιβασιλικῶν βλ. λ.

ἀντιβασιλισα (ἡ) νεώτ. ἡ ἄσκησις προσωπικῶς τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἥ ἡ σύζυγος τοῦ ἀντιβασιλέως βλ. λ.

ἀντιβασις-ῶς (ἡ) μτν. ἐναντιώσις, ἀντιστάσις: Πλουτ.Καίσα.38 πρὸς τὴν ἀντίβασιν τοῦ κλυ-

δωνος ἀγριαίνων ὁ ποταμός· 2) ἡ δευτέρα βάσις τοῦ κίνου, ἀ. ἀντιστάσις.

ἀντιβασιλικῶν νεώτ. τὸ ἀπὸ τῆς βασιλικῆς προφυλάττον ἢ ταύτην ἐξουδετεροῦν: ἀντιβασιλικῶν κληπινοῦς, -εὐχῆ, -φυλακτῶν, -βάσανον. **ἀντιβαστάζω** μον. βαστάζω, στηρίζω, δι' ἀντερείσματος, στυλῶν: Εὐστάθ.1933,37 ἄλλον γὰρ ὡς οἱ ἀντιβαστάζοντες τι καὶ ἀντερείδουσι.

ἀντιβάτης (ἰ) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀντιβαίνων, ἀντιπόμενος, ἐχθρός· 2) ὁ μοχλὸς τῆς θύρας: Σχόλ. Ἀριστ.Σφ.201 «*ἐμβαλεῖν παρακελεύεται τὴν δοκὴν, τούτεστι τὸν ἀντιβάτην, πρὸς τὴν θύραν*» ἥ δημ. διχαλωτῶν ζύλων χρησιμῶν ὡς ἀντιστάθμισμα, ὑποστήριγμα κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ζῶων, ἀ. φορτωτήρα, βασταχτήρα.

ἀντιβατικός-ή-όν μτν. ὁ ἀντιβαίνων, ἀντιβέτος: Πλουτ.Φακ.2 μῆτε τὴν αὐτὴν τῶ ὀυρανῶ φορᾶν μῆτε ἀντικρῶς ἐναντίαν καὶ ἀντιβατικὴν· 2) ἐπὶ κινήσεως ἢ ὠθήσεως ἢ ἐπαφῆς, ἀντιστάμενος, ἀνθεκτικός, βέβαιος, σταθερός: Σιμπλίκ.Οὐρ.440,19 ἀντιβατικώτερα ἢ κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ σώματος ἀσῆ, Γαλ.8,949.

ἀντιβατικός ἐπίρρ. μτν. ἀνθεκτικός, σταθερός: Γαλ.668 ἥ ὁμαλῶς ἥ κ. συγκρ.: Σώφραν. 2,61 κλίνας ἀντιβατικώτερον ἐστρωμένης.

ἀντιβάτω δημ. ὠδῶ, σπῶνῶν πρὸς τὰ ἐμπρός.

ἀντιβγαίνω δημ. ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντεπεξέρχομαι, ἀντιμετωπίζω· τινὰ: μὴν τῶ ἀντιβγαίνεις ἥ συναγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, παροβγαίνω: ἀντιβγήκανε στὸ τρέξιμο.

ἀντιβερβερῆ (ἡ) ἐκχύλιμα τῶν πιτύρων τῆς ὀρύζης, θεραπευτικὸν τῆς ἀσθενείας βερβερῆ βλ. λ.

ἀντιβηχικός-ή-όν νεώτ. ὁ θεραπευτικὸς ἢ ὁ πραγματικὸς κατὰ τὸν βηχὸς: ἀντιβηχικὸν φάρμακον.

ἀντιβηχίην ἡ ἡ νεώτ.εἶδ.φάρμακον ἀντιβηχικόν βλ. λ.

ἀντιβιβάζομαι μτν. μεταχειρίζομαι βίαν ἐναντίον βίας: Στράτ.ἐν ΑΠ 12,183 οὐ φιλέεις ἀντιβιβάζομενος ἥ κ. παθ.: Φιλ.2,423,23 ῥῶμη ἀντιβιασθέντες.

ἀντιβίαιος ἰδί θισρθ. τοῦ ἐναντιβίος ΑΠ 10,8 αἰθίαις οὐποτε ἀντιβίας (οὐποτ' ἐναντιβίος).

ἀντιβιβάλω (ἰδί) μτν. παπ. κ. μον. ἡ ἀντιβιβάλω βλ. λ.: Ἰουστ.Νεαρ.53,3,1 ὑπογράφειν τῷ καλοῦμένῳ ἀντιβιβάλω.

ἀντιβίβλος (ἡ) μτν. κ. μον. βιβλίον εἰς τὸ ὀποῖον ὁ ὀφειλέτης ὑπεγράφε διὰ τὸ ἐπαιθεθῆναι βιβλίον τῆς συμφωνίας ἢ ἀντίτυπον αὐτοῦ σημειῶν καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παραλαβῆς αὐτοῦ (ἰδ.γρ. ἀντιβιβλίον).

ἀντιβιβρώσκω τρώω καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀμοιβαίως ἥ κ. παθ.: Ἀθαν.343 ὡς ὀφροφάγον θήσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβιβρώσκωμενον.

ἀντιβίην ἐπίρρ. ποι. ἐναντίον καὶ βιαίως κατὰ πρόσωπον, ὡς ἴσος πρὸς ἴσον ἐχθρικός: Ἰλ.Α.278 ἐθαλ' ἀρικήμενα βασιλῆϊ, ἀντιβίην.

ἀντιβίος-α-ον κ. -ος-ον ἡ βία ὁ ἀντιπῶσων βίαν κατὰ τῆς βίας, ὡς ἐπιθ. ἀπαξ ἡ. Ὀμ.: Ἰλ.Α.304 ἀντιβίοισι μαχοσάμενῳ ἄεσιν· 2) μτν. ἐχθρικός: Τρωφ.624 ἀντιβίος ὄμιλος· 3) τὸ οὐδ. ἐπίρρ.

ἀντιβίον=ἀντιβίην: Ἰλ.Γ.20 ἀντιβίον μαχέσθαι.

ἀντιβλάπτω κ. νεώτ. βλάπτω τὸν βλάπτοντά με, ἀνταποδίδω βλάβην: Ἀριστλ.ΗΝικ.5,11,2.

ἀντιβλασφημῶ-ῶ σχόλ. κ. νεώτ. βλασφημῶ τὸν βλασφημοῦντά με: Σχόλ. Ἀριστείδ.673.

ἀντιβλενωρροιακός-ή-όν κ. ὁ κατὰ τῆς βλενωρροίας βλ. λ.: ἀντιβλενωρροιακὴ θεραπεία.

ἀντιβλενωρροικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμὸς πρὸς θεραπείαν τῆς βλενωρροίας, ἀ. ἀντιβλενωρροιακός ἢ ἀντιβλενωρροϊκὰ φάρμακα.

ἀντιβλάπτω-ῶ μον. ἀντιβλέπω βλ. λ. **ἀντιβλέπω** κ. μτν. κ. νεώτ. μελλ. βλέπω, μετὰ δοτ. προσ. βλέπω κατ' εὐθεταν πρὸς τινά, βλέπω κατὰ πρόσωπον, ὀφτειλώς: Ξεν.Ἑλλ.5,4,27 τῷ ἐμῷ πατρί οὐδ' ἀντιβλέπει δύναμαι, αὐτ. Ἀπομν.4,7,7

ἀντ- εις τὸν ἥλιον || κ. μετ' αἰτ. : Μεν. ἐν Στοβ. 70,49 ἀντιβλάπειν ἀκείνον οὐ θυνήσομαι || κ. ἀπολ. : ἀτενίζω τὸν ἀτενίζοντα με : Ἀριστολ.Ζ' 9,35 ἀντιβλάπτουσαι .. αἱ ἀλγες : 2) μτγν. κ. νεώτ. μετὰ τῆς πρὸς κ. αἰτ. βλέπω κατ' εὐθείαν πρὸς τι : Αἰλ.Ζ' 3,33 ἡ Αἰθυσσα ἀπὸς τὴν πρὸς τὸ φῶσμα αὐτῆς ἀντιβλάφεται τυφλοί.

ἀντιβλαφίς-εως (ἡ) κ. μτγν. τὸ βλέπειν κατὰ πρόσωπον, ἡ ἀτενίσις : Ξεν. Iερ.Ι,35 εὐθεῖς γάρ .. ἡδαίται μὲν αἱ ἀντιβλάφεις.

ἀντιβλημα-ατος (τὸ) Πάπ. λίθος παρεμβολόμενος, παρεντιθέμενος εἰς τὰ μεταξύ τῶν μεγάλων λίθων κενὰ κατὰ τὴν τοιχοδομίαν, παραγεμίδι.

ἀντιβογγᾶ-ᾶω δημ. κ. ἀντιβογγᾶ ἀντιβοᾶ, ἀντηχῶ, ἀντιπάλω : δ. τραγ. βροντᾶν τὰ τόπια τῶν Τουρκῶν ντουφεκί ἀντιβογγᾶνε, - βογγαίει τὸ μαῦρον πέλαγο κ' ἀντιβογγοῦν τὰ βράχια.

ἀντιβοηθεῖω-εω κ. νεώτ. βοηθῶ ἀμοιβαίως τὸν βοηθουῦντά με : Θουκ.β,18 οὐ γάρ ἴνα δαῖρο ἀντιβοηθῶσι προσεθεῖθα αὐτοῖς, Πλάτ. Παλ.δ, 559 Ε καὶ ἔάν μὲν, εἰμαι, .. ἀντιβοηθῶσι τις γὰρ ἐν αὐτοῦ ὀλιγαρχικῶ.

ἀντιβοησις-ον ἀφιέρωμα ἄξιαν βοῦς ἔχον ' Ησ. « ἰσόβοιον, ἀπὶ βοῦς καθαγιαζόμενον ».

ἀντιβολᾶσιον (τὸ) μτγν. ὄργανον τῆ χειρουργικόν.

ἀντιβολᾶσιον (τὸ) μον. ἀντιγραφὸν θεωρούμενον ἀκριβές, πρὸς ὃ εἴνητο παραβολὴ καὶ ἔλεγχος ἄλλων ἀντιγράφων : || ὑπόδειγμα βλ. κ. ἀντιδόλιον.

ἀντιβολαυός-εως (ὁ) γλωσσ. ὁ ὑπαγορευθὺν εἰς ἀντιγραφεῖς κείμενον τι.

ἀντιβολή (ἡ) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. παραβολή, ἀντιπαραθεσις ἀντιγράφων πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀκριβείας τῆς ἀντιγραφῆς : Στραβ.ΙΙ,790 ἀντιβολή ἀντιγράφων : 2) δημ. ἀπάντησις, συνδιάλεξις βλ. κ. ἀδιόλιος : 3) νεώτ. ναυτ. ἡ ἀπότομος κερουλικῆσι τῶν ἰστίων τοῦ πλοίου, δημ. ρουμλί.

ἀντιβολήρ-ηρος (ὁ) ' Ησ. « στρωτήρ μικρός, Λάκωνες ».

ἀντιβόλησις-εως (ἡ) ἱκεσία, παράκλησις : Πλάτ. Συμν.183 ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεισι ποιοῦμενος.

ἀντιβόλι (τὸ) δημ. τὸ ἀντιβόλιον βλ. λ.

ἀντιβόλια (ἡ) ἀντιβόλησις, ἱκεσία, παράκλησις : Θουκ.7,75 πρὸς γὰρ ἀντιβόλιαν καὶ ὀλοφουρμὸν τραπέζοιμι εἰς ἀπορίαν καθίστασαν.

ἀντιβόλιον (τὸ) σχολ. κ. ἀντιβόλιον (τὸ) τὸ κατ' ἀντιβόλιον βλ. λ., ἀντιγραφὸν : Σχολ. Δημ. 1440.

ἀντιβόλιον (τὸ) ἀντιβόλιον βλ. λ. : || ἀνηγάρι.

ἀντιβολᾶ-ᾶω παρατ. ἠντιβόλου, ἀόρ. ἐπ. ἀντεβόλησα, π. Ἀριστοφ. ἠντεβόλησα, συνήθως μετὰ δοτ. προσ., συναντῶ τυχαίως ἐν τῇ μάχῃ, ἀντικρυῶ ἐξθρικός : ἡλ.Π,847 εἰ πέμ μοι εἰπίκοισι ἀντεβόλησαν : 2) σπαν. μετὰ δοτ. πράγμ. εἰμαι παρῶν που : Ὀδ.Λ 416 φόνω ἀνδρῶν ἀντεβόλησας, αὐτ.Ω 87 τάφω ἀνδρῶν ἀντεβόλησας : 3) μετὰ γεν. πράγμ. λαμβάνω μέρος εἰς τι, ἐπιτυγχάνω : ἡλ.Δ 342 μάχης καυστήρης ἀντιβόλησαι, Ὀδ.Δ 547 οὐδέ καν τάφω ἀντιβόλησας : 4) σπαν. ἐπὶ πράγμ. μετὰ γεν. προσ. πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, μὲ συναντῶ, μὲ πετυχαίει μέρους του : Ὀδ. Σ 272 στυγερὸς γάμος ἀντιβόλησαι .. ἐμάθεν : 5) μετ' αἰτ. προσ. συναντῶ τινά τίς κέκτης : Ἀριστοφ. Νεφέ.10 ἀντιβόλω σε' || πολλαῖς παρενθετικῶς, ἐν ἡ χρ. τὸ νεώτ. παρακαλῶ : αὐτ. ἡνν.109 εἶπ', ἀντιβόλω σε, τ' ἔστιν γ' || ἐν μχ. ἀπολ. ὁ ἱκετεύων, ὁ παρακαλεστής, ὁ ζητιάνος : αὐτ. Σφ. 559 τοῦτι περὶ τῶν ἀντιβόλοισιν ὅστω τὸ κρημμόσυνόν μοι' || παθ. ἱκετῶσμαι : Ἀριστοφ. Σφ. 560 εἶπ' εἰσαλθῶν ἀντιβόληθείς.

ἀντιβουθεῖω-εω μτγν. κ. νεώτ. βομβῶ καὶ ἄγῶ ἀφ' ἑτέρου, ἐπίσης : Ἀχ.Τάτ.3,2 ἀντεβουθεῖμι δὲ κἀτωθεν τῶν κυμάτων ἡ στάσις.

ἀντιβούρειος (ὁ) μτγν. εἶδος ἡλιακοῦ ὠρολοῦχο κεκλιμένου πρὸς βορρᾶν : Εὐερ.9,9,1.

ἀντιβούρα (τὸ) δημ. τὸ εἶδος ἧτοι εἰς ἔριον, γάλα, βούτυρον, τυρόν διδόμενον εἰς τὸν κύριον γῆς τὸν ἐπιτρέφοντα τὴν ἐπ' αὐτῆς βοσκήν, συνηρέστ. εἰς πλοῖα τὰ ἀντιβούρα.

ἀντιβούριω δημ. ἀναδίδω βοῆν ἐξ ἀντηχάσεως, ἀντηχῶ, ἀντιπάλω : Σολῶμ. Ἐδν.Υ,43 ἀπὸ ράχη ἔκει' σὰ ράχη, ἀντιβούριζε φοδερά, Βαλαωρ. ΓΒ5 ἀντιβούριζεν ὁ τοίχος.

ἀντιβούρισμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιβούριω βλ. λ. βοή ἐξ ἀντηχάσεως.

ἀντιβουκολᾶ-ᾶω μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου βουκολῶ βλ. λ. : 2) νεώτ. μτγ. ἀμοιβαίως δι' ὑποσχέσεων βουκολῶ, πλανῶ τὸν βουκολοῦντα.

ἀντιβουλεύομαι μτγν. λαμβάνω ἀντίθετον ἀπόφασιν : 2) δίω ἐναντίαν συμβουλήν : Πολυαν.Ι, 30,3 Θμιστοκλής ἀντιβουλεύεται ἡλίωμ || βουλεύομαι τὰ ἀντίθετα πρὸς ἄλλον.

ἀντιβούλομαι μον. βούλομαι, φρονῶ τὸ ἐναντίον.

ἀντιβούνη (τὸ) δημ. ὄρος ἡ λόφος ἐναντι ἄλλου.

ἀντιβούσι (τὸ) δημ. ἡ ἀντιχῆσις βοῆς : 2) ἡ μακροῦθεν ἐρχομένη βοή, ὡς ἐκ συναγεμῶν ἀνθρώπων, ἐκ δάσους ἢ θαλάσσης ἀνεμοπληκτου.

ἀντιβούσιος (ὁ) δημ. ἀντίβουσιος βλ. λ.

ἀντιβούσιος δημ. ἀντιβούσιος βλ. λ.

ἀντιβουθεῖω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. ἀντιβουθεῖω ἀντηχῶ, ἀντιπάλω : Βίων.1,38 ἄχῳ δ' ἀντεβουθεῖω || νεώτ. κ. ἀναπέμνω βοῆν ἰσχυράν : ἀντιβουθεῖω ὁ κάμπος ἀπὸ τῆς ποδοβολῆ : 2) ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, φωνάζω, κραυγάζω πρὸς φωνάζοντα : Διον.Κ 49,9 πολλά ἄλληλως ἀντιβουθεῖς.

ἀντιβουθεύσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἀντιβουθεῖσις, ἡ ἀμοιβὴ ἀγαθῆς πράξεως, ἐνεργείας, προσπαθείας : Νικήτ. Λων. ἐν Σαθ.1,91 ἀπερασταίους ἀντιβουθεύσεις αὐτοῦ.

ἀντιβουθεύω νεώτ. ποιοῦμαι ἀντιβουθεύειν βλ. λ. : || κ. παθ. λαμβάνω παρ' ἄλλου ἀντιβουθεύειν.

ἀντιβραδύνω σχόλ. ἐπίσης βραδύνω, ἀργοπορῶ καὶ ἐγῶ : Σχολ. Θουκ.3,12.

ἀντιβραχίον (τὸ) τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρός, ὁ ἀντιβραχίον, ὁ πήχυς, ἐπὶ ἀνδράσιν. : || τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ γόνατος τμήμα τοῦ ποδός, ἐπὶ ἰπῶν κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἀ. ζῴων : 2) μηχαν. ὁ θήνημος ἐν λιμένι προβλής, μῶλος, ὁ μόνον εἰς τοὺς κυματισμοὺς τῆς ἀκτῆς ἐκτεθειμένον, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν λιμενοβραχίονα, ἐξωτερικόν μῶλον, τὸν ἐκτεθειμένον εἰς τὰ ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης κύματα.

ἀντιβραθῖω μτγν. βραδύνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάστηγος : Φίλων 2,170 τῆ μὲν ἀτελάστια τὸ ἔλαος καὶ τὰ Δίκαια, τῆ δὲ ἀντεβραθῖον ὁ νόμος.

ἀντιβροντᾶ-ᾶω βροντῶ καὶ ἐγῶ, ἀνταγωνίζομαι κατὰ τοῦ βροντᾶτος : Δουκ.Τίμων 2 ἦν δια ταῦτα σοὶ καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα.

ἀντιβροχᾶ (τὸ) δημ. αἱ πηροναγίδες, βροχὶ πηλῶν : ὁ τραγ. ποῖός ἐχει βροχᾶ σπᾶ βουναὶ κὶ ἀντιβροχᾶ τοῦς κάμπος.

ἀντιβροχᾶμαι-ᾶμαι βροχῶμαι, μουγγρικῶ καὶ ἐγῶ ἐξ ἀντιθέτου ἡ κατὰ νόμον : Εὐστ. Πονημ. 357,78 ἀναεῖ τοῦτοις ἀντιβροχῶσμαι.

ἀντιβροχᾶντιπῶς-ἡ-ὦν νεώτ. ὁ κατὰ τὸν βροχᾶντιπῶν, ὁ ἐπικρίνω, ὑποκρίνω, κατηγορῶν τὸν βροχᾶντιπῶν πολιτισμόν, ὡς τὴν ψευδομακροτητα, τὰ ἴδη, τὴν λογοτεχνίαν, τὴν καλλιτεχνίαν αὐτοῦ.

ἀντιβροχᾶντιπῶς-ὦν νεώτ. ὁ ἐλάττωσις ἢ στειρευαίσις τῆς ἐκκρίσεως τοῦ γάλακτος ἐπάγων.

ἀντιβροχᾶντιπῶς-ἡ-ὦν νεώτ. ἀντιβροχᾶντιπῶς βλ. λ.

ἀντιγαμβρός (ὁ) γλωσσ. δημ. ἀντιγαμβρός ὁ σύζυγος τῆς ἄγνοις : 2) δημ. ὁ παράνυμφος, ὁ κουμπᾶρος.

ἀντίμας (ὁ) δημ. ἡ εὐραστακὴ συνόθροισις ἢ κατ' ἔθος πολλοῦ γινομένη τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τοῦ γάμου, ἄ. (ἐπίστροφία).

ἀντιμαθῆ-ῶ μτν. κ. μον. νυμφεύομαι ἐπίσης καὶ ἐγώ: Ἔστ.1796,53 Πηλέμαχον τὴν Κίρκην γῆμαι, Πηλέγονον δὲ... ἀντιγῆμαι Πηνελόπην.

ἀντιγύναβα παρασκ. με σημ. ἔνεσσι, ἀντιδοῦ: ΑΠ9,177 ὁ δὲ ἀντιγύναβον ἐνεραθε.

ἀντιγυνοῦν-ῶ μτν. ἀμοιβαίως γεγουνοῦν.

ἀντιγυριζῶ μτν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως γυρίζω.

ἀντιγενεαλογῶ-ῶ ἴων. γενεαλογῶ ἀντικρουῶ γενεαλογίαν τινός συνθέτων ἄλλην: Ἡρόδ.2,143

Ἐκαταίω δὲ γενεαλογῆσαντι ἑαυτὸν... (οἱ ἄρξες) ἀντιγενεαλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμῆσει.

ἀντιγυνοῦσι-εὼς μτν. ἀστρόλ. ἀναμῆτρσις, ἐπισκόπησις τοῦ ἄρσικοποιοῦ τῆς γεννήσεως κατ' ἄλλον χρόνον ἢ τρόπον: Βέττ.Βαλ.2,3,20.

ἀντιγεννηθῶ γεννῶ ἀμλλόμενος || ὁδ. μτφ. ἐμφανίζω, παρουσιάζω καὶ ἐγώ: Λυγκεύς π. Ἄθην. 285 F ἀντιγεννησάσα τὸν Ἀλώπεκα καλοῦμενον

2) γεννῶ τὸν γεννήσαντά με: Φιλ.1,89 ἀντιγεννησάει γὰρ οὐχ οἷον τὸ τούτους.

ἀντιγεοῦχος (ὁ) Πάπ. διαχειριστὴς γαιῶν.

ἀντιγεραίρω μτν. κ. μον. γεραίρω καὶ ἐγώ, τιμῶ τὸν πῆριτά με.

ἀντιγέδομαι μον. δοκιμάζω: ἀντιγ- φάρμακον.

ἀντιγεωργικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς γεωργίας, ὁ βλαβερός διὰ τὴν γεωργίαν ἢ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας: ἀντιγεωργικὴ πολιτικὴ.

ἀντιγηριζουίτικαι ἐκρηκτικαὶ ὕλαι νεώτ. αἱ ἔχουσαι βάσιν τοῦ νιτρικοῦ ἀμμωνίου, ἀναπτύσσουσαι κατὰ τὴν ἔκρηξιν μικρὰν θερμότητα.

ἀντιγηροτροφῶ-ῶ μτν. τρέφω πινά κατὰ τὸ γῆρας του εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν τροφῶν.

ἀντιγλαυκισμός (ὁ) Πάπ. ἡ ἀντικατάστασις διὰ γλαυκοῦ χρώματος.

ἀντιγλώσσα (ἡ) ἴδιον κ. δημ. τὸ ἀντὶ τῆς γλώσσης, ἴτοι τῆς ὀμίλιας || ὁδ. μτφ. ἡ ἐπιστολή: Μ Φιλῆς ἐν Μ1,233 ἀντιγλώσσαν τρᾶνες, ἡ ἐπιστολὴ ἢ ἀντὶ γλώσσης ἀσαγγέλλει

2) δημ. τὸ ὑπὸ τῆν γλώσσαν μέρος τοῦ στόματος συγγλωσσόγραμμα.

ἀντιγνώμια (ἡ) νεώτ. δημ. κ. μιὰ ἀντίθετος γνώμη, ἐναντιοφωνία, ἀντιλογία.

ἀντιγνώμοθεν-ῶ κ. νεώτ. ἔχω ἀντίθετον γνώμην: Ξεν.ΚΠ4,38 ταῦτα... οὐδέεις ἀντιγνῶμονήσεις.

ἀντιγνώμῆ-ῶ νεώτ. ἔχω ἐναντίαν γνώμην.

ἀντιγνώμων (ὁ) μτν. ὁ ἐναντίαν γνώμην ἔχων.

ἀντιγοητεύω μον. κ. νεώτ. ἐπίστροφ. καὶ ἐγώ γοητεύω: Μιχ. Ἀκομ.2,241,17.

ἀντιγομφος μον. ὁ ἕκ. τοῦ ἐναντίου γομφώμενος, συμπληγῶς: Γεώργ.Πισθ.1,677.

ἀντιγόνους-α-ον ἄ. ἀντιγονικός ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀντιγονοῦ, ὁ τοῦ Ἀντιγονοῦ: Πλούσιαι.4,9,1 οἱ δὲ ἀντιγόνουσι (δηλ. στρατιῶται) καταλαφθέντες ἀσπλοῖ:

2) ἀντιγονία (τὰ) ὄνομα εὐρτής πρὸς πῆν τοῦ Ἀντιγόνου.

ἀντιγονιζῶ εἶμαι με τὸ μέρος τοῦ Ἀντιγόνου.

ἀντιγονικός-ή-όν μτν. ὁ ἀντιγόνους βλ.λ.: Πλούτ. Ἀρατ.54 τῆς ἀντιγονικῆς βασιλείας.

ἀντιγόνιον (τὸ) ἴσ. «βοτάνη, καὶ ἀνθος».

ἀντιγόνιος (ὁ) ἴσ. «βόλος τις».

ἀντιγονικ-ίδος (ἡ) εἶδος ποτηρίου, λαβόντος τὸ ὄνομα ἐκ τινος τῶν Ἀντιγόνων.

ἀντιγονοκοκκικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τοὺς γονοκοκκίους ἴτοι τὰ μικροῦδια τῆς νόσου βλεννορροίας βλ.λ.: ἀντιγονοκοκκικὸν ἄμβόλιον.

ἀντιγονον (τὸ) κ. νεώτ. ἴσ. «ἀκάκισ» 2) νεώτ. βοταν. γένος τῆς τάξεως τῶν ἀναρχηρικῶν τῆς οικογενείας τῶν πολυγονιδῶν

3) κ. ἀντιγόνων νεώτ. μικροβ. πᾶσα οὐσία ἣτις ἐν τῷ ὄργανισμῷ προκαλεῖ τὴν γένεσιν ἄλλων οὐσιῶν ἐπαγούσων ὄνσεσιν: πρὸβλ. ἀντίσωμα.

ἀντιγονοροϊκός-ή-όν νεώτ. φαρμ. ὁ κατὰ τῆς γονοκοκκικῆς ρύσεως τῶν γεννητικῶν ὁργάνων, ὁ θεραπευτὴν ταύτην: ἀντιγονοροϊκὰ φάρμακα.

ἀντιγόριον (τὸ) νεώτ. χρῆσά τι, δι' οὗ οἱ κεραιφεῖ ἀλεψόμενοι τὰ πῆλινα ἀγγεῖα.

ἀντιγορίτης (ὁ) νεών. ὄρυκτ. εἶδος ὄρειτου, ἄ. λεγ. φυλλῶδες ὄρειφτης.

ἀντιγραφεῖν (τὸ) μτν. ἀντιγραφοῦν: Λουκ. Ἐρμῶτ. 40' || μον. ἀπάντησις εἰς γράμμα, εἰς ἐπιστολὴν.

ἀντιγραμματοῦς-ῶς (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντικαθίστων τὸν γραμματέα, ὁ ἐκτελὼν χρέη γραμματέως.

ἀντιγραφεία (ἡ) Πάπ. τὸ ἔργον τοῦ ἀντιγραφῆως.

ἀντιγραφῆσον (τὸ) Ἐπιγρ. δημοσίον κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον ἐξεδίδοντο ἀντιγραφα.

ἀντιγραφεὺς-ῶς κ. μον. κ. νεώτ. δημοσίος λεπτοργὸς ἐντεταμένους τὴν καταγραφὴν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν δημοσίων προσδῶν: Ἄρριοκ. «ἀντιγραφεὺς ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα»

|| εἶδ. ἀντιγραφεὺς τῶν εἰσενεγκόντων ὁ ἐλεγκτὴς τῶν προσδῶν τῆς πολιτείας: Δημ.615, 14 ὧν ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμαλλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων, ἄ. ἀντιγραφεὺς τῆς διοικήσεως

2) ἀντιγραφεὺς τῆς βουλῆς ὁ πρακτικογράφος τῆς βουλῆς ἌΒ «ὁ καταγραφόμενος τὰ ἐν τῇ βουλῇ γινόμενα», Πολυδ.8,98 «δῖο δ' ἦσαν, ὁ μὲν τῆς βουλῆς ὁ δὲ τῆς διοικήσεως»

3) ὁ ὑπαγορευτὴν εἰς γράφοντας, οἷον κείμενα συγγραφέων: Ἀριστ.1,472 οὐδὲν... ἄλλο ἐστὶν οὐμός λόγος ἢ ὥσπερ τινὸς ἀντιγραφῆως ἀνάγνωσις, Σουιδ. ἐν λ. Ἀυδριανὸς 100 C καὶ ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν ἄγεντο βλ.λ.

4) μον. ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ χερτοφύλακος

5) νεώτ. ὁ ἀντιγράφων τι ἀπὸ χειρογράφου ἢ ἐντύπου || ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἀντιγραφὴν ἐγγράφων, χειρογράφων κειμένων κττ.

|| εἶδ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ ὁ ποιῶν ἀντιγραφὰς καλλιτεχνικῶν ζωγραφικῶν πινάκων

6) μτφ. ὁ λογοκόπος, ὁ ἀντιγράφων τὰ ὑπ' ἄλλων συγγραφέντα καὶ ὡς ἴδια ἑαυτοῦ παρουσιάζων αὐτὰ.

ἀντιγραφή (ἡ) κ. μτν. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ γραπτὴ ἀπάντησις: Ἀθῆν.14 ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἄριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφή || κατ' ἀπόκρισιν ἡγεμονικῆ ἐπιταγῆ: Φωτ.Βιβλ.59,19,11 ἔγενετο ἀντιγραφή βασιλικὴ πρὸς τὴν σὺνοδον

2) ἀναίρεσις, ἀνασκευή: Πλουτ.Κατα.3 ἐν τῇ πρὸς Κικέρωνα περὶ Κάτωνος ἀντιγραφῆ, αὐτ. Κικ.4 Ἄντωνιος ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλιππικούς ἀντιγραφῆσι

3) ἀπ. δικ. γραφὴ ἰδικαστ. ἐγγραφον | ἐναντίον ἄλλης γραφῆς, ἀποκρούουσα τὰ ὑπὸ τοῦ μνηυτοῦ καταγεγρόμενα: Πλάτ. Ἀπολ.27C καὶ ταῦτα καὶ διαμῶδος ἐν τῇ ἀντιγραφῆ || ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διδομένη ἀπάντησις, ἡ ἀπολογία αὐτοῦ: Δημ.1115,21 λαθεὶ τὴν ἀντιγραφὴν μοι

|| γενικῶτ. κ. ἡ ἀντικατηγορία: Ἀριστ.Νεφ.471 πράγματα κἀντιγραφῆς

4) μτν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντιγραφῆσι: Διον. Ἀλ.4,62 ἀντιγραφῆ κειμένων, - μὰς ἔβαλε δέκα ἀράδας ἀντιγραφῆ || πιστὴ ἀπομνημοσις ἔργου τέχνης || ἀντιγραφῆ, ἐν χρ. κ. ὡς χαρακτηρισμὸς κατὰ συγγραφῆς ἐμφανίζοντος ὡς ἴδια αὐτοῦ καὶ πρωτοτύπου ἀντιλήψεις, ἐργασίαν ἢ τρόπους ἐκφράσεως ἄλλων: τὸ σύγγραμμα αὐτό, - τὸ ποίημα, - τὸ δῶρα εἶναι ἀντιγραφῆ

5) μτν. κ. νεώτ. τὸ ἀντιγραφῆσι βλ.λ.: Πλουτ. Ἡ8,57 B ἐξέπεμψεν ἀντιγραφῆς βίβλασι, - πιστὴ ἀντιγραφῆ τοῦ κειμένου

6) νεώτ. βιβλίον ἀντιγραφῆς βιβλίον ἐν ᾧ τιροῦνται ἀντιγραφα τῶν ἔμπορικῶν ἐπιστολῶν ἀ τιμολογίων, ἄ. κόπια.

ἀντιγραφικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ κατὰ ἄλλος ἢ ἀρμόδιος πρὸς ἀντιγραφὴν Σχόλ. εἰς Ἀριστ.Β.441 D τὸ ἀντιγραφικόν κεφάλαιον,

ἀντιγραφική μελάνη, - ἀντιγραφικόν πειστήριον
 || ὁ ἀναπερόμενος εἰς τὴν ἀντιγραφὴν, τὸ ἀντιγρά-
 φειν: ἀντιγραφική ἐργασία' 2) τὰ ἀντιγραφικά
 ὄσα ὄσα, ἢ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν δαπάνη ἢ ἀμοιβή.
ἀντιγραφον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξ ἄλλου
 ἐγγράφου ἀντιγεγραμμένον ἔγγραφον: Ἀριστλ.
 Πολιτ.1309 A || ἀντιγραφοῦ παραδόξως χρημάτων
 (ἀντιγραφοῦ λογαριασμῶν), ἀντιγραφον ἐπιστο-
 λῆς, - βιβλίου, - συμβόλαιου, φρ. δικονομ. ὅτι
 ἀκριβῆς ἀντιγραφον ἴδὸ κατά πιστὴν ἀντιγρα-
 φὴν τοῦ πρωτοτύπου καὶ ὑπὸ τοῦ νομικῶς ἀρμο-
 οῦσίου ἐκδιδομένου ἔγγραφου, ἔχον τὴν αὐτὴν μὲ
 ἐκεῖνο ἰσχύον' || νεώτ. ὡς ἐμπ. ὄρ. ἀντιγραφον
 ἀπαίτης, συναλλαγματικῆς 2) νεώτ. μῦθ. ἐπὶ
 προσώπ. ἔχον τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά ἢ
 ἐσωτερικὰ γνώρισμά τινος, ὁμοιάζων πρὸς
 τινα: εἶναι πιστὸν ἀντιγραφον τοῦ πατρὸς του'
 3) μῦθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπομίμησις ἔργου τέ-
 χνης, ἀντίτυπον: Λουκ.Ζεύξ.3 τῆς εἰκόνης ταύ-
 τῆς ἀντιγραφοῦ ἐστὶ νῦν Ἀθήνησι, - ἀντιγραφον
 πίνακος τοῦ Τισσιανοῦ.
ἀντιγραφοῦ-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
 ἀντιγεγραμμένος, ἐπίσης γεγραμμένος: Δημ.104,22
 ἄς αὐτοὶ μεμαρτυρήκασι διαθίκα ἀντιγράφοις
 ἐκείνων, χαρίσθαι ἐν Φωτ.Βιβλ.147,17 ἄλλήλικα ὅ
 ἦσαν ἀντιγραφοί' || κ. δημ. ὁμοίος πρὸς τι.
ἀντιγράφω κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐναντίον γρά-
 φω, ἐπίσης γράφω, ἀπαντᾷ ἐγγράφως: Πλούτ.
 Λουκ.21 ἀντιγράφων αὐτοκράτορα προσέειπεν:
 || μῦθ. περιγράφω: Λόγγ.Προορμ.Δάφνη.λλ. πολ-
 λά... ἴδοντα με καὶ θαυμάσαντα πόθος ἔσχεν
 ἀντιγράψαι τῆ γραφῆ' 2) μέσ. -ομαι ἐγείρω
 κατηγορίαν ἀντὶ κατηγορίας, ἀντικατηγορῶ: βλ. λ.
 Ἰσαί.11,17 εἰς τοσαύτας δ' ἀπορίας κατέστησαν,
 ὅτι ἀντιγράφονται περὶ τῆς ἀρχιτείας' Ἡσ.
 ἐ αντιγράφεσθαι: τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου ἢ ἀντι-
 κατηγορεῖν' || ὑποβάλλω ἐγγράφως ἔνστασιν
 ἀπαράδεκτον ἐναντίον κατηγορίας: Λυσ.23,5 ἐπει-
 δὴ δὲ μοι αὐτὴν ἀντεγράφωτο μὴ εἰσαγγέμιον
 εἶναι' 3) διατηρῶ ἀντίγραφον λογαριασμοῦ τῶν
 καταβαλλομένων ἢ λαμβανομένων χρημάτων: Ἀ-
 ριστλ. Ἀθ.54,3 καὶ τάλλα πάντα ἀντιγράφεται
 καὶ παρακίθηται τῷ βουλή' 4) Πάπ. ἐλέγχω
 λογαριασμοῦς' 5) Ἐπιγρ. ἀποπέλλω διάταγμα,
 δημοσιεύω φήσιμα' 6) νεώτ. κ. δημ. γράφω τι
 ὁμοιον πρὸς ἄλλο ἡδῆ γεγραμμένον, ἔναν τὸ γρά-
 φω, ἔξσηκῶν: ἀντάγραφα τῆν ἐπιστολήν, - τὸ
 βιβλίον, - τὸ συμβόλαιον 7) κατασκευάζω ἐρ-
 γον τέχνης ὁμοιον πρὸς ἄλλο ἡδῆ προηπόχον'
 8) μῦθ. ἀπομιμῶμαι, μιμοῦμαι: ἀντιγράφει τοὺς
 τρόπους τῶν προεταμένων του' 9) νεώτ. κ.
 ἐργάζομαι ὡς ἀντιγραφεῖς.
ἀντιγραφίς-ως (ἡ) ἡ ἐνάμιον τοῦ δικαστηρίου
 εἰσαγγελίῃ, ὑποβολῇ ἀντιγραφῆς βλ. λ.: Λυσ.23,10.
ἀντιγραφον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀντιγραφον βλ. λ.
ἀντιγράφω κ. νεώτ. κ. δημ. γράφω, μοιρομυρίζω ἐναντίον
 πράξεως τινος ἢ λόγου: Ἰω.Καντακ.3,105,16 ἀντι-
 γρῦζεις οὐδὲν ἐτάλλω.
ἀντιγραφισαίρω-έω Ἐπιγρ. ἀντικαθιστῶ τὸν
 γυμνασιάρχον βλ. λ.
ἀντιγώνιος-ον μῦθ. διαγώνιος βλ. λ.: Ἰνναρχ.34.
ἀντιθάνατος μέλλ. -θήξομαι θάνατον τὸν θάνατον:
 τὰ Ἡρ.4,168 τοὺς φθάριας... τοὺς ἐωυτῆς ἐκά-
 στη ἀντιθάνακτι, Μουσών.η.Στοδ.1,378 τὸ σκο-
 πεῖν ὅπως ἀντιθέσται τις τὸν θάνατον.
ἀντιθάνατος (τὸ) μῦθ. ὁ ἀντίγειρ: Ἀκὼλ.29,30
 2) ἐν τῇ μετρικῇ ὁ ἀντετραμμένος θάνατος, ὁ
 ἀνάπασιος [ου-]: Διομ.1,478 κ.
ἀντιθάνειω κ. νεώτ. κ. δημ. θάνατον εἰς τὸν θάνατον: Ἰω.
 Χρυσ.5,844 πρὸς ῥητορείαν φωνῆν ἀντεθάνεισε.
ἀντιθασανθῶ-άω μῦθ. θασανθῶ ἀμοιβαίως:
 Λιδαν.Ἐπιστ.763 τοὺς θασανθῶμενους ἀντιθῶ.

ἀντιθεῖξις-εως (ἡ) ὁ ἐναντίον τινὸς διετυθῶμε-
 νος λόγος: Θουκ.3,42 (ἰδιόρ. ἐπιθεῖξιν).
ἀντιθεῖξις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων
 κολεοπτέρων τῆς οἰκαγενεῖας τῶν μαλακχιδῶν.
ἀντιθεῖπις-ον μῦθ. ὁ λαμβάνων κατὰ τὸ
 δεῖπνον τὴν θέσιν ἀπουσιάζοντος προσκεκλη-
 μένου: Λουκ.Ἐλεγκτ.9.
ἀντιθεῖπις-έω μῦθ. εἶμαι ἀντιθεῖπις βλ. λ.
 || δεῖπνῶ ἐπίσης καὶ ἐγώ: Ὀργ. ἐν Ἰω.13,31.
ἀντιθεῖπις-ομαι -όμεαι κ. νεώτ. δεῖξομαι τὸν
 δεξιούμενόν με, ἀνταποδίδω χαιρετισμόν: Ξεν.ΚΠ
 4,2,19 ἀντεθεῖπιτόν τε αὐτοῦ καὶ ἀβάρυνον
 2) νεώτ. ἀνταποδίδω δεξιῶσιν, περιποίησιν.
ἀντιθεῖσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. τὸ ἀντιθε-
 εῖσθαι, ὁ ἀμοιβαίως χαιρετισμός: Μικ.Ἀκρ.186 D
 τοῦτο ὄν σου ἐγὼ ἀντιθεῖμαι.
ἀντιθεῖρκομαι ἀποθ. ἐναντίον θεῖρκομαι, ἐξ
 ἀντιθέτου ὀξέως ἀπειλῶ, προσεκτικῶς παρατη-
 ρῶ βλ. λ.: Εὐρ.Ἡρ.163 θλίπει τε κἀντιθεῖρκαται
 ταχεῖαν ἄλοκα τῆξιν ἀμθεῖσθαι.
ἀντιθεῖρω (τὸ) δημ. τὸ ἀντιθεῖρω βλ. λ.: ὁ τραγ.
 γιὰ τὸ εἶναι ριζικὸ ἀντιθεῖρω πρὸ φῶς.
ἀντιθεῖρω κ. νεώτ. κ. δημ. ἔρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
ἀντιθεῖσμα (τὸ) νεώτ. βροταν. γένος φυτῶν τοῦ
 ἀθροίσματος τῶν φυλλανθῶν τῆς οἰκαγενεῖας
 τῶν αὐροφωιδῶν.
ἀντιθεῖσμός κ. νεώτ. κ. δημ. δεσμεῖσθαι τὸν δεσμεύσαντα.
ἀντιθεῖσμη (ἡ) νεώτ. βροταν. βλ. λ. ἀντιθεῖσμα.
ἀντιθεσποτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῶν
 ἀρχῶν, τῶν μεθόδων τοῦ δεσποτισμοῦ ἢ δεσο-
 τικῆς τινὸς ἐξουσίας' 2) εἶδ. ὁ κατὰ τοῦ θε-
 σποτύου [τοῦ ἀρχιερέως] ἄν ἢ ἐνεργῶν.
ἀντιθεῖστος-ον νεώτ. μηκ. δι' ἀντιθέσεως πρὸς
 ἄλλο στερεῶς συναποτίμενος, οἶον διὰ συνθετι-
 κῶς κολλητοῦ: ἀντιθεῖστος κρέμας, - δίσκος.
ἀντιθεῖχομαι ἔδεχομαι ἢ λαμβάνω τι δὲ ἀντά-
 λαγμα ἄλλου: Εὐρ.1Α.1222 ἔδωκα κἀντεθέχου.
ἀντιθεῖχω μῦθ. δέχομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως: Διογ.Ὀιν.39.
ἀντιθεῖλω-έω κ. νεώτ. κάμνω ἐναντίον θλιώσων,
 δηλ. τὸ ἀντιθεῖω: Φωτ.βιβλ.227 Α.
ἀντιθεῖλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ εἰς ἀντίκρουσιν
 τῆς ὑπὸ ἄλλου θλιώσεως γενομένη θλιώσις.
ἀντιθεμαγωγέ-έω μῦθ. δημαγωγῶ κατὰ τοῦ
 δημαγωγούτου: Πλούτ.Πόρακ.θ ἢ δὲ βουλή...
ἀντιθεμαγωγέομαι καὶ χαρίζομαι.
ἀντιθεμηγορία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. δημηγορία γενομέ-
 νη πρὸς ἀντίκρουσιν ἢ δημηγορίας: Φωτ.βιβλ.28.
ἀντιθεμηγορῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. δημηγορῶ ἀντι-
 θέτως, πρὸς ἀντίκρουσιν δημηγορίας ἄλλου:
 Εὐσθ.ἰδ.1029.1 ἀντιθεμηγορῶν τῷ ἔκτορι.
ἀντιθεμοιργέ-έω μῦθ. κ. νεώτ. κ. δημ. θεμοιργῶ,
 κατασκευάζω τὴ ἀμλλώμενος πρὸς τινα: κλῆρ.
 Παῖδ.3,262 ἀντιθεμοιργούσι τῷ θεῷ' || κ.
 μέσ. τὰ Ἀθην.11,469β Ῥοδῖος ἀντιθεμοιργή-
 σασθαι τὰς Ἀθήνησι θερικαίους.
ἀντιθεμοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιοῦμε-
 νος πρὸς τὴν δημοκρασίαν, ὁ ἐχθρὸς τοῦ δημο-
 κρατικοῦ πολιτεύματος.
ἀντιθεμοτικός ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντι-
 δημοτικόν βλ. λ.
ἀντιθεμοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τὸν δήμον,
 ὁ κατὰ τὸ λαὸν τὸν ἀντιθεμοτικόν του: νό-
 μος ἀντιθεμοτικός' 2) ὁ μὴ ὀρεστος εἰς τὸν
 δήμον, τὸν λαόν: ἀντιθεμ- κωδέρνησις ἀντιθ.
 δημοφιλής.
ἀντιθεμοτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἑλλειψὶς δη-
 μοτικότητος, τὸ νὰ μὴ εἶναι τις δημοφιλής.
ἀντιθεμοτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 ἀντιθεμοτικόν βλ. λ.

ἀντίθε (τὸ) δημ. ἀντίθιον βλ. λ.
ἀντιδιαθείναι κ. δημ. διαθείνω, διαπεραιόομαι εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐπιχειρήσαντος διέξωσαν κατὰ τῆς χώρας μου : Ξεν. Ἀγστ. 18 ἐπειδὴ ὁ Πάρος περὶ πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαθέσθαι ἀπ' αὐτῶν 2) διαβάλλω συχνά : δ. τραγ. διέβαινε κ' ἀντιδιαθείνε γὰρ τῆς μηλίδος τὰ μήλα.
ἀντιδιαβάλλω μελλ. -βαλῶ διαβάλλω, συκοφαντῶ τὸν διαβάλλοντα : Ἀριστ. Πητρ. 3, 15, 7.
ἀντιδιάθεσις-ως (ἡ) νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου διάθεσις, ἀντιδιαθετική-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ διαβήτου βλ. λ. || ὁ μὴ βλάπτων ἢ θεραπεύων τοὺς πάσχοντα ἐκ διαθέτου : -ὄν φάρμακον, -ὄς ἄρτος.
ἀντιδιαθετήνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. χημ. εἰδικότες συγκεμιμένη ἐκ μανιτωσακχάρου καὶ σακχαρίνης.
ἀντιδιαγραφῆ (ἡ) Πάν. ἡ καταβολὴ ὀφειλῆς, πληρωμὴ εἰς νόμισμα ἀντὶ εἰδος.
ἀντιδιαγράφω Πάν. ἐξοφλῶ ὀφειλὴν μου, πληρώνω εἰς νόμισμα ἀντὶ εἰδος.
ἀντιδιαγνώσις (ἡ) νεώτ. μηχ. διαγνώσις δοκῶς πρὸς ἐπίσχυσιν ἀλλῆς διαγνώσις δοκῶς ἐν διασταυρώσει μετ' αὐτῆς εἰς σχῆμα χ.
ἀντιδιαδηλῶ-ὄν νεώτ. κ. -ὄνω διαδηλῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου, πρὸς ἀντίφρασιν τῶν ὑπὸ ἄλλου διαδηλωθέντων.
ἀντιδιαδηλώσις-ως (ἡ) νεώτ. Διαδηλώσις βλ. λ. πρὸς ἀντίφρασιν κατ' ἄλλης διαδηλώσεως.
ἀντιδιαδηλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ μετέωρον ἀντιδιαδηλώσεως βλ. λ.
ἀντιδιαζεύγνυμι μετν. διαζεύγνυμι, διαχωρίζω π' ἀντιθέτως ἡ κατέναντι πρὸς ἄλλο || παθ. -ομαι ἀντιθέτως διαζεύγνυμαι, διαχωρίζομαι : Σέξτ. Ἐπιρ. Μαθ. 1, 15 τῷ γὰρ ἑτέρω τῶν προσεχῶν εἰδῶν οὐ τὸ συζυγοῦν καὶ προσεχῆ εἶδος ἀντιδιαζεύκται.
ἀντιδιαθεσις-ως (ἡ) μεν. ἀντιθέτος διάθεσις : Μιχ. Ψελλ. Σάβ. 5, 242.
ἀντιδιαίρεσις-ως (ἡ) μεν. ἐν τῇ λογικῇ ἡ ἐξ ἐναντιώσεως, δι' ἀντιδιαστολῆς, διαίρεσις, ὑποδιαίρεσις : Διογ. Α 7, 61 « ἀντιδιαίρεσις ἐστὶ γένους εἰς εἶδος τομῆ κατὰ τούταντιον, ὡς ἂν κατ' ἀπόφρασιν, οἷον τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ, τὰ δὲ οὐμ ἀγαθὰ » 2) Ιατρ. ἀντιθέτος ἐντομῆ : Παύλ. Ἀγ. 4, 48.
ἀντιδιαίρει-έω κ. νεώτ. διαίρειν, χωρίζω εἰς ἀντίθετα, ἀντιπῆμι τῆ : Στράβ. 6, 62 (τοὺς βαρβάρους) ἀντιδιαίροντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας, Πλάτ. 6, 3, 10 ἀντιδιαίροντες τὸ σύνθετον τῷ ἀπλῷ || μέσ. -ομαι ἀντιδιαστέλλομαι, ἀντιπῆθεμαι : Ἀριστ. Κατηγ. 13 « ἀντιδιηρῆσθαι λέγεται ἀλλήλοισ τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν διαίρεσιν, οἷον τὸ πτηνὸν τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐνῦδρῳ » : Ἡσ. « ἀντιδιαίρεται ἀντιμερίζεται » : Ἀριστ. Τοπ. 6, 6 πᾶν γὰρ τὸ γένος ταῖς ἀντιδιηρημέναις διαφοραῖς διαίρεται, Γαλ. 6, 29 ἄγιεντιν τινα τέχνην ἀντιδιακρουμένην τῷ θεραπευτικῷ 2) μέσ. διανέμω : Θεῶν Γυμν. π. Γαλ. 6, 208 ἀντι-τροφήν τοῖς νεύροις 3) νεώτ. -ομαι κ. ἐν παθ. σημ. ὀφίσταμαι διαίρεσιν || ὑπόκειμαι εἰς διαίρεσιν.
ἀντιδιαίκεται μετν. εἶμαι διάφορος, σύγκειμαι ἐκ μικτῆς ὄλης : Ἀκὼδ. 22, 11.
ἀντιδιακόνοσ-ον μετν. ὁ ἀμοιβαίως διακόνων, ἀνηρέτων : Στράβ. 7, 83 ὡστε . . . καὶ ποτ' ἀντιδιακόνον τοῖς ἄλλοις αὐτὸν γενέσθαι.
ἀντιδιακοσμή-έω μετν. ἀμοιβαίως διακοσμῶ, διατάττω, ἀντιπαρατάσσω : Ἀπ. Ἐμφ. Πολ. 2, 75 (ὁ Πλουθῆσιος) παρέτασσε τοὺς λοιποὺς . . . καὶ ὁ Κλεάρχος ἀντιδιακόσμαι.
ἀντιδιαλέγομαι μετν. ἀμοιβαίως διαλέγομαι, ἀπαντῶ ἐν συνδιαλέξει : Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 203, 7 || παθ. Διογ. Α 7, 202 περὶ τῶν ἀντιδιαλεγόμενων τοῖς διαλεκτικοῖς | περὶ ἔργου πινὸς τοῦ Χρυσίππου).
ἀντιδιαλεκτικός-ή-όν ὁ ἀντιθέτος πρὸς τὴν διαλεκτικὴν βλ. λ. ἀντιδιαλεκτικὴ φιλοσοφία.

ἀντιδιαλλάσσομαι μετν. ἀμοιβαίως ἀνταλλάσσω π, σίον ἀημαλώτους : Διον' Ἀλ. 19, 13 2) ἀλλάσσω π, θέτων ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του, ἀντικαθιστῶ ἐν διηγήσει, λέγω ἄλλο ἀντ' ἄλλου : αὐτ. 1, 84 ἀντιδιαλλαττόμενοι δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσιν.
ἀντιδιαλογίζομαι ἡ Γλωσσ. ἀντισταθμίζω.
ἀντιδιαμαρτυρία (ἡ) νεώτ. κ. ἀντιδιαμαρτυρησις διαμαρτυρία ἐναντίον ἄλλης διαμαρτυρίας.
ἀντιδιαμετρητήρ-ος (ὁ) ἐργαλεῖον πρὸς ἔλεγχον τῶν διαστάσεων τῶν παραμετρητήρων βλ. λ.
ἀντιδιάμετροσ-ων μεν. ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτος : Ἰω. Μόσχος Λειμων. 1140 ἀρετῆς ἀντιδιάμετροσ ἡ κακία.
ἀντιδιανυκτερεύω μετν. διανυκτερεύω ἀπέναντι πινος ἐπίσης διανυκτερούμενος : Ἀπ. Ἐμφ. Πολ. 4, 130 καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐνολοῦσ ἐπὶ τῶν φυλακτηρίων ἀντιδιενυκτέρευε τῷ θροῦτῳ.
ἀντιδιαπλέκει ἀπανταντῶ, ἀντιπαρατῆρῶ, ἀντιπιάσσω, AB « ἀντιλέγω ἐν δικῇ » : Ἡσ. « ἀντιμυχανώμαι » : Αλχιγν. 3, 9 || νεώτ. ἄλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως λέγων.
ἀντιδιαπληκτίζομαι νεώτ. ἀμοιβαίως ἡ ἐξ ἀντιθέτου διαπληκτίζομαι.
ἀντιδιαρροϊκός-ή-ὄν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς διαρροϊκῆς βλ. λ. : ἀντιδιαρρο-δίαιτα, -φάρμακον.
ἀντιδιασταλτικός-ή-ὄν μετν. κ. νεώτ. ὁ συντελὼν πρὸς ἀντιδιαστολήν, χωρίζων : Ἀπολλ. Δύσι. Ἀντων. 48 Β ὁμοίως καὶ αἰ σύνθετοι (προσωπικαὶ ἀντωνυμιαὶ) καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικαί.
ἀντιδιασταλτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδιασταλτικῶν βλ. λ. : Ἀπολλ. Δύσι. Ἀντων. 50 Α.
ἀντιδιασταλ-έω μετν. διαφέρωμαι, διαστραίω, ἐρίζω : Ἀμμων. Λεξ. 44 « ἀντιπολιτεθεσθαι δὲ τοὺς ἐξ ἑτέρας (πόλεως) ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοισ.
ἀντιδιαστέλλω μετν. κ. νεώτ. μέλλ. -στελῶ διακρίνω δύο πράγματα ἀπ' ἀλλήλων δι' ἀντιπαραθέσεως : Λογγίν. ἄπ. 3, 5 ἀντιδιέστειλε γὰρ ἑκάστω ἀπὸ βυθῶν τὰ μέτρα 2) ἀντιπιάσσω : Σέξτ. Ἐπιρ. Πυρρ. 1, 9 ἀντιδιαστέλλομεν αὐτοῖς τὰ νοητὰ.
ἀντιδιαστολή (ἡ) μετν. κ. νεώτ. ἡ διάκρισις δύο πραγμάτων ἀπ' ἀλλήλων δι' ἀντιπαραθέσεως : Κλήμ. Ἀλ. 545 πρὸς ἀντιδιαστολήν τούτων φησὶν || κ. μεν. κ. νεώτ. εἶδ. γραμμ. ἡ παράθεσις λέξεων πρὸς σαφῆ διάκρισιν τῆς σημασίας αὐτῶν, πολυλάκις ἀντιθέτου καὶ γεν. ἡ διάκρισις τῆς σημασίας λέξεων : Μοσχόν. « ἐν τῷ Ἕλλην δύο λ γράφεις, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἔλην, ὁ σημαίνει τὴν θερμασίαν » || νεώτ. ναμ. συμπέρασμα κατ' ἀντιδιαστολήν ἡ σκέψις δι' ἧς εὐρίσκωμεν τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου ὡς πρὸς περίπτωσιν ἢ δὲν θίγει αὐτοσ, ἐξ ἑτέρας λύσεως, ἢ ἀντιδιαστέλλει ἀπὸ τῆς προκειμένης, οἷον ἐκ τοῦ νόμου τοῦ ἀναγορεύοντος τὴν ἐσοδοσ τῶν γυναικῶν εἰς τὰ χαρτοπαικτεῖα συνάγομεν διὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐσοδοσ εἰς τοὺς ἀνδρας, ἄ. ἐπιχειρῶμαι ἀντιδιαστολῆς 2) Ιατρ. ἡ ἐξ ἀντιθέτου διαστολή : Γαλλ. 8, 760 ἀντιδιαστολή ἀρτηρία πρὸς καρδίαν, Θεολ. Ἀριθμ. 41 C ὅσα ἀναπνεῖ κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος πρὸς τὸν θώρακα ἀντιδιαστολήν.
ἀντιδιαταγή (ἡ) νεώτ. διαταγῆ ἀνακαλοῦσα προγενεστέρων διαταγῶν, πρβλ. ἀντεπιταγῆ ἔμφορ. ἐντολή αἰρούσα προγενεστέρων παραγγελίαν.
ἀντιδιατάσσω δημ. ἀντιδιατάσσω βλ. λ.
ἀντιδιατάξις-ως (ἡ) μετν. ἡ δι' ἀντιπαραθέσεως ἐπιχειρημάτων κατὰ πινος θεωρίας ἡ δοξασίας ἀνασκευὴ ταύτης : Ἰάμβλ. Μαθ. Ἐπιστ. 35.
ἀντιδιατάσσομαι μετν. ἀντιπιάσσω, ἀντιπαραθέτω : Συνεσ. 249 Β οἷσθ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλομένοις ταῖσιος ἀντιδιατάττειται.
ἀντιδιατάσσω νεώτ. δημ. -άζω εἶδω ἐναντίον διαταγῆν, αἰρῶ διαταγῆν ὑπ' ἄλλου ἢ ὑπ' ἐμοῦ δοθεῖσαν || διατάσσω καὶ ἐγὼ.

ἀντιδιατίθειμαι μον. διαχωρίζομαι κατ' ἄλλου διαχωριζομένου: Γεωργ. Παχ. 4.234 Δ ἀμφοτέρωθεν διατεινομένων.

ἀντιδιατίθημι μτγν. ἀμοιβαίως, πρὸς ἀναπόδοσιν διατίθημι, ἀποδίδω τὰ ἴσα εἰς τὴν· Σουίδ. ἐ ἀμύνομενοι τοὺς κακῶς τι πράξαντας ἀντιδιαθέντες·: Διδό. Σ 34,12 τὸ μὲν καθ' ἑν αὐτὸν ἀντιδιατίθειναι σχεδὸν ἀδύνατον ἠπὲρχε· 2) μέσ. -τίθειμαι παρουσιάζω ἀντίστασιν: Λογγίν. 17,1 κἀν ἐπικρατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, πρὸς τὴν παιδῶ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· || ἡ μτχ. ἀντιδιατίθειμαι οἱ ἐναντίοι ἐχθροί: ΚΑΤίμ. 2.225 ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους.

ἀντιδιαφεύδω νεώτ. καὶ ἐγὼ ἐπίσης διαφεύδω τὸν διαφεύδοντά με.

ἀντιδιαφέμεις-ως (ἡ) νεώτ. ἀμοιβαία διάφμεις.

ἀντιδιαθέσκαλοι (οἱ) οὐδλ. ποιητὰ ἀνταγωνιζόμενοι εἰς δραματικούς ἢ λυρικούς ἀγῶνας: Σχδλ. Γίνδ. Ν 4,60 τῶν πολεμοῦντων ἡμῶς ἀντιδιαθέσκαλων καὶ ἀντιπῆχων.

ἀντιδιαθέσκα ἐπὶ δραματικῶν ἢ λυρικῶν ποιητῶν, ἀνταγωνίζομαι περὶ τοῦ βραβεῖου: Ἀριστ. Σφ. 1410 Λῶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης· 2) μτγν. διδάσκαλο, λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιπληθῶ: Φιλίππ. ΑΠ 6,236,3 ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν καρποῦς εἰρήνης ἀντεδίδασκον ἔχειν.

ἀντιδιδοῦμαι κ. μον. δίδω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν δόντα μοι, ἀναποδίδω: Αἰσχ. Χο. 94 ἴσ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε, Ἦρ. 1,70 δῶρον βουλόμενοι ἀντιδοῦναι τῷ Κροίσῳ, Θεστοκί. Μην. 2,17 ἄτρον ἀντιδοῦσα Δέσποινα· 2) δίδω τὴν ἀπὲ ἐκείνου ὄπερ ἐμελλε νὰ δώσῃ ἄλλος: Εὐρ. Ἀлк. 340 οὐ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἡμῆς τὰ φίλτατα ψυχῆς ἔσσεας, αὐτ. 17 28 ἄλλ' ἀετέκλεφεν . . ἔλαπον ἀντιδοῦσα μοι θεῶς· 3) προτείνω ἀνταλλαγήν τῆς περιουσίας μου πρὸς τινά, πρβλ. ἀντιδοσις: Δημ. 840,28 ἴν', εἰ μὲν ἀντιδοίην, μὴ ἔξειλι μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν· 4) δίδω ἀντιδότην, ἀντιφάρμακον: Ἰνπ. ὀκτώσα πυρετῶ ἀντιδότηται, Γαλ. 4,90.

ἀντιδιδοίμην μέλλ. τοῦ ἀντιδιεἶρχομαι βλ. λ.

ἀντιδιεἶρχομαι διεἶρχομαι τὴ καὶ ἐγὼ ἀντιτίθειμνος: Αἰσχίν. 1,155 καὶ πάλιν ὅμην ἀντιδιεἶμην ἀνθρώπων . . ὀνόματα· 2) ἀναφέρω τὴ ὑποσηρίων τάντιθετα πρὸς ἄλλον: Πλάτ. Θεαιρ. 167 Δ ἀμφοτέρας, λόγῳ ἀντιδιεἶλεθῶν.

ἀντιδιαστολέμνος ἐπίφρ. μτγν. κατ' ἀντιδιαστολήν, ἐν τῇ ἀντιθετῇ περικτυπόμενος: Ἰαμβλ. Νικ. ἀριβμ. 12.

ἀντιδιήγησις-ως (ἡ) ἀντιθετος, ἐναντία διήγησις· || δίκαν, ἡ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀντιδικῶν ἀνασκευὴ τῆς διηγῆσεως τοῦ ἀντιπάλου.

ἀντιδιηγούμαι-έομαι μτγν. διηγούμαι τὰ ἐναντία, ὡς ἀντιδικὸς διὰ διηγῆσεως ἀνασκευάζω τὴν διήγησιν τοῦ ἄλλου: Ξεν. Εφ. 5,9.

ἀντιδιήστημι Ἦσ., Σουίδ. ἀντιδιαστέλλω.

ἀντιδιχομυρίζομαι νεώτ. διαχωρίζομαι, ὑποσηρίζω τὴ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν ἰσχυρισμῶν ἄλλου.

ἀντιδικάζομαι ἐγείρω δίκην κατὰ τὸν ἐγείραντος κατ' ἑμοῦ δίκην: Λυσ. ἀπ. 300 Ε.

ἀντικατολογοῦμαι-έομαι Παπ. δικαιολογῶ ἑμαυτὸν ἀμοιβαίως: Ἰωάννης δὲ ἀντικατολογοῦμένος ταῖς ἐπανηχθεῖσας αὐτῷ ἀναγωγαῖς.

ἀντικανικτικός-ή-ήν νεώτ. ὁ ἀντιθετος πρὸς τὴν δικανικὴν βλ. λ.: ἀντιδικαν-ἐνέργεια, -ρητορεία.

ἀντικανισία (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τινος διαδικασία, κρισιολογία: Ἀκόλ. Παροιμ. 20,3

ἀντικανισίως-ως (ἡ) γλωσσ. ἀντιδικία βλ. λ.

ἀντικανισίη (ἡ) Παπ. κ. μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. -ιά τὸ εἶναι ἀντιδικόν, ἡ ἐνώπιον δικαστηρίου ἀντιθεσις, δικανικὴ ἐρις, φιλονικία: Πλάτ. Ἠθ. 483B αἰ ὄπερ τοῦ ἀδελφοῦ ἀντιδικαί, Παπ. ἴν' οὗτοι ἐκστήσωσιν αὐτὸν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικίας· 2) νεώτ.

νομ. ἡ μεταξύ διαδικῶν ἐπιδικωκόντων ἀντιθετα συμφέροντα σχέσις ἢ κατάστασις ἐναντιότιτος· 3) δημ. ἀντιδικία δυστροπία, ἐναντιώσις: αὐτὸ τὸ παιδί θὰ τὸ φάῃ ἡ ἀντιδικία του, ὅλο κλαίει.

ἀντιδικωμάρειναι (τοῖ) μτγν. ἐκάλ. ἀριστοικόδοξάζοντες ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐγινε αὐζύκος τοῦ Ἰωσήφ.

ἀντιδικικός-ή-ήν κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν δικαστηρίῳ ἀντίπαλος, ὁ ἕτερος τῶν διαδικῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄλλον: Πλάτ. Νόμ. 11,937 τῶν ἀντιδικῶν ἐκάτερος, ΚΑ Ματθ. 5,25 Ἴσθι αὐνοῶν τῷ ἀντιδικῷ σου ταχῶ, ἕως ὅτου αἶ ἐν τῇ ὀσφί μετ' αὐτοῦ, νεώτ. οἱ ἀντιδικοὶ παρίστανται μετὰ τῶν δικηγόρων των, παροιμ. παλοῦδος γείτονας κακὸς ἀντιδικός· 2) κ. μον. κ. δημ. γενικῶς ἀντίπαλος, ἐναντίος, ἐχθρὸς: Αἰσχ. Ἀγ. 41 Πριάμου μέγας ἀντιδικὸς Μενέλαος ὄνας, Ἀριστ. Οὐρ. 279 Β ἢ διαπιδάς, ἄλλ' οὐκ ἀντιδικὸς εἶναι τοὺς μέλλοντας τ' ἄλλήτερος κείναι ὄρθως, Ἐρωτικ. Α 1018 κ' οὐοῦ ἔχε καὶ ναὶ τ' ἀντιθετῶ, ἦτον ἀντιδικὸς μου, φρ. νάγω τὸ θεὸ ἀντιδικὸ ἐναντίον μου ἴ· 3) δημ. κ. ὁ δόστροπος, ἰδίως ἐπὶ παιδῶν· 4) δημ. ἀντι(δ)ικο(τὸ) πᾶν φάρμακον ἱκανὸν πρὸς θεραπείαν ἀσθενείας τινός: ἀντι(δ)ικο(τὸ) βήχα, -τῆς χρυσίης, -τῆς θερμῆς.

ἀντιδικιότης -ορος κ. -ωρος (ἡ) μτγν. ὁ ἐπέμωρον θέσιν δικιότητος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τούτου.

ἀντιδικίω-έω κ. νεώτ. παρ. ἀντιδικῶν κ. ἡντιδικῶν, ἀδρ. ἡντιδικίωσα ἐγείρω ἢ ἐγὼ δίκην κατὰ τινος, εἶμαι ἀντιδικός: Πλάτ. Νόμ. 948 Δ οἱ ἀντιδικῶντας ἐκάτερος (οἱ ἀντιδικοί), Δημ. 490,6 ἔξ ἀρχῆς τ' ἡντιδικαί Παπ. ὁ δὲ οὐ πρόσσχευ, ἀλλ' ἀντιδικεῖν προείτασ' || κ. μετ' ἀπαρμφ. ἀντιδικάζομαι πρὸς τινά περὶ τινος: Λυσ. 104,12 ὁ δὲ Ἀρχιπλοῦς ἡντιδικεῖ . . ἡ μὴν τὸν Ἐρμῆν ἠγῆτε καὶ καὶ ὅλων εἶναι· 2) ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπερασπιζῶ δίκην: Ἀριστ. Νεφ. 776 ὅπως ἀποστρέφας ἐν ἀντιδικῶν δίκην· 3) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπῆχῶ: Ξεν. Ἀπορν. 4,4 βραβύονται οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων ἀντιπῆχόντες καὶ ἀντιδικούντες, Δημ. 5,17 πῶς γὰρ ἐν ἐγῶ νῶν ταῖς τούτων διαβολαῖς ἀντιδικούην.

ἀντιδικοικηταί (οἱ) μον. οἱ ἐκτελοῦντες χρεῖα δικιότητων.

ἀντιδιου (τοῖ) μον. κ. νεώτ., δημ. ἀντιδι εἰδῶδι-μω καλλιγεροῦμενον λαχανικὸν τῆς τάξεως τῶν συσθητῶν τὸ γένους κικώριον, ἀ. ἐντύβιον.

ἀντιδιορίζω μτγν. κ. νεώτ. δίδω ἕτερον ἄριστον διάφορον: Γαλ. 18,837· 2) νεώτ. διορίζω τινά εἰς ἀντικατάστασιν ἑτέρου, ὅστις εἰχε διορισθεῖ.

ἀντιδιοριζέω-εις (ἡ) νεώτ. διὰ τῆς σφραγῆς σποδῆς ἢ ὀνοῦμω, πρὸς συνάντησιν ἄλλης ἐκουσίης ἀντιθετὸν διεῦθυνον· || στρατ. ὀνόμω-μω ὀνομασμένη πρὸς καταστροφήν ἐχθρικῶν ὑπονομῶσεων, ἀ. ὑπουπόνομος βλ. λ.

ἀντιδιορῶστος ἀπ. -τιω μτγν. κ. νεώτ. ὄροσ-μω ὑπόνομος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους: Στράβ. 576 ἐν τῇ διώρυγῃ ἀντιδιορῶσπυτας.

ἀντιδιωστήματα (τοῖ) νεώτ. βοταν. τὰ ἀνθητῶν ὀσέων οἱ ἔξωτερικοί στήμονες εἶναι ἀντιστοιχοὶ πρὸς τὰ πέταλα τῆς στεφάνης καὶ σηματοποιεῖται συγχρῶνως με αὐτὰ πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῶν ἐσωτερικῶν στήμονων.

ἀντιδικωσέως-ως (ἡ) μτγν. ἡ διπλάσιασις τοῦ ἡλικιῶ δίκου: Ἰω. Λυδ. Διοσ. 14 Β οὐχ ὄπερ τῶν ἡλικιῶ ἢ τῶν σελέην, ἀλλ' ἐκ ληλαγίου τὴν λεγομένην ἀντιδικωσῶν θεωρεῖσθαι συμβαίνει.

ἀντιδοθηρατικός-ή-ήν νεώτ. ὁ δι' οὐ πολεμῆται ἡ διαθερῆτις βλ. λ.: ἀντιδοθηρατικός ὄρος.

ἀντιδογματίζω Γλωσσ. διαβάλλω.

ἀντιδογματίζω μτγν. κ. νεώτ. πρσβαδῶς ἡ διδάσκω ἀντιθετα δόγματα πρὸς ἄλλους || ἀντιφρονῶ: Γογγ. Νύσοι. 1,4 ε.

ἀντιδογματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος τῶν δογμάτων || ὁ μὴ δογματίζων, ὁ ἀποφεύγων κατηγορηματικὰ ἀποφθεύξεις.
ἀντιδογματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδογματικόν βλ. λ.

ἀντιδόκιον (τὸ) ἔπιρρ. τὸ ὑποβατάζον τὴν δοκὸν ἐρεῖσμα δοκοῦ: Ἐπίρρ. ἀντιδόκιον λίθινον.
ἀντιδοκῶ-έω ἔχω ἐναντίαν γνώμην, δὲν συμφωνῶ: Ξεν. Ἀπομν. 4, 47 Ἰδ. γρ. ἀντιδοκούμετες | ΠΔ Μακκ. 2, 98 ἰδ. γρ. ἄρτι δοκῶν |

ἀντιδομα-τος μων. ἀντιδωρέα: Εὐσταθ. Πονημ. 312 τοῦτο μεγάλων ὄρων ἀντιδομα.

ἀντιδομῆ (ἡ) μτγν. οἰκοδόμημα ἐνστίον ἄλλης οἰκοδομῆς ἢ εἰς τὴν θέσιν ἄλλης: Αἰν. Τακτ. 23, 5 οἱ ἐν τῇ πόλει ἀντιδομῆν παρασκευασάμενοι.
ἀντιδομῶ-έω μων, νεώτ. κ. δημ. ἀμοιβαίως δοῶ, ἀντηχῶ: Διγ. Ἀκρ. 224 τὰ ὄρη τὰ ἐκρίπτησαν, οἱ πέτραι ἀντιδομῶσαν.

ἀντιδοξάζω κ. μων. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίαν δόξαν, γνώμην, ἀντιφρονῶ: Πλάτ. Θεαιτ. 170 D μυριοῖ σοι μόνοντι ἀντιδοξάζοντες, Διογ. Λ 9, 18 ἀντιδοξάσαι λέγεται Ὁαλό· 2) μων. δοξάζω τὸν δοξάσαντά με: Ὡδ. 7, Μηνι. 28 ἐδοξάσας Κύριον . . . τὸν σὲ μεγάλως ἀντιδοξάσαντα.
ἀντιδοξία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐναντία γνώμη, ἀντιγνωμία.

ἀντιδοξος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐναντία δοξάζων, ὁ ἀντιφρονῶν: Λουκ. Παράσ. 29 ταῦτα μὴ λέγειν . . . ἀλλὰ μόνον εἶναι φορὰς ἀντιδόξου || οἱ ἀντιδοξοὶ οἱ ἀλλόδοξοι, ἀλλόδοξοι.
ἀντιδοξῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀντιδοξάζω βλ. λ., ἀντιφρονῶ: Πολύβ. 2, 58 | ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τάναντία γράφων ἐκείνων.

ἀντιδοξίως ἐπίρρ. μων. κατὰ τρόπον ἀντιδοξῶν βλ. λ.: Θεόδ. Στ. 44 |

ἀντιδορκῶς-άδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν μηρυκακῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀντιλοπιδῶν.
ἀντιδορῶς-ον ὁ ἀντὶ δορῆς ἔχων ἄλλο κάλυμμα: ΑΠ 6, 22 κάρυον χλωρῆς ἀντιδορον λεπίδος || Σουίδ. ἐαντιδορον τὸ τοῦ δέρματος δέρμα.
ἀντιδοσσαλάτα (ἡ) δημ. σαλάτα παρεσκευασμένη ἐξ ἀντιδίων βλ. λ.

ἀντιδοσία (ἡ) μτγν. ἀντιδοσις βλ. λ.: Φιλ. 3, 36.
ἀντιδοσιμος-ον μων. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνταποδοθῆ: Εὐστρ. 31 |

ἀντιδοσις-εως (ἡ) κ. μτγν. κ. μων. κ. νεώτ. ἀμοιβαῖο δόσις, ἀνταλλαγή: Ἀριστ. ΗἨΝικ. 1113 λ β ἀντιδοσις, Καλλ. ἄπ. 221 Μέσφοα Καλαυρείης ἦλθεν εἰς ἀντιδοσίν, Διόδ. Σ 12, 63 μὴ βουλευόμενοι τὴν ἀντιδοσίν τῶν αἰμαλώτων ποιήσασθαι || ἀνταπόδοσις: Λουκ. Αλέξ. 50 ἀντιδοσίν ταύτην ὕδρεως, ἰδίως ἀπίστων, Μηνι. 2, 40 λαβῶν ἀπὸ Θεοῦ ἀντιδοσίν· 2) ἀπτ. δικ. ἢ πρὸ τοῦ δικαστηρίου πρότασις ἀνταλλαγῆς τῆς περιουσίας ὑπὸ πολιτοῦ εἰς ὃν ἀνετέθη δαπάνηρα δημοσία λειτουργία πρὸς τὴν περιουσίαν ἄλλου ἢν ἐβέω· φορὴ πλουσιώτερον μὲν αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ ἀναλόγως φερολογούμενον: Ξεν. Οἰκ. 7, 3 ὄφ γὰρ δὴ ἔσταν γέ με εἰς ἀντιδοσίν καλῶνται τριπραχίης ἡ χορηγίας, Δημ. 565, 8 οὗτος δὲ καταστάς ἐξ ἀντιδοσεως τότε, αὐτ. 840, 25 ἀντιδοσίν ἐπ' ἐμὲ παρεσκέασαν· 3) μων. ἡ ἐπι κακῶ ἀνταπόδοσις, δθ. τιμωρία: Θεοφύλ. Σ 48, 23· 4) νεώτ. μων. ἡ ἀναντιμῶς βλ. λ. ἐνοχῆς τῆς δι' ἀλλαγῆς τῶν ὑποκειμένων αὐτῆς, ἥτοι τοῦ προσώπου τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ ὀφειλέτου.

ἀντιδοτᾶριον (τὸ) μων. νεώτ. τίτλος βιβλίων συναγολογίας ἢ φαρμακοποιίας ἐκδοθέντων ἐν Δύσει κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας (αντιδοταρίαι).
ἀντιδοτήριον (τὸ) νεώτ. ἀντιδοτᾶριον βλ. λ.

ἀντιδοτικῶς-ή-όν ὁ τῆς ἀντιδόσεως βλ. λ.

ἀντιδοτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντιδοτικόν: Εὐστ. Πονημ. 193, 55 ὡς ὅσον ἀντιδοτικῶς.

ἀντιδότιον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ ἀντιδοτος βλ. λ. 2).
ἀντιδοτος-ου (ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διδόμενος ἀντί τινος: ΑΠ 9, 675 ἀνιπρὸν τοῦ πυρὸς ἀντιδοτον· 2) ὁ διδόμενος πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἢ παύσιν κακῶν ἢ νόσου: αὐτόθι 10, 115, 6 κακῶν φάρμακον ἀντιδοτον· 3) ἀντιδοτος (ἡ) ὡς οὐα. μτγν. κ. μων, νεώτ. κ. δημ. -ον φάρμακον διδόμενον ἐναντίον βλάβης τοῦ σώματος ἢ πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἢ φαρμάκου ἢ δηλητηρίου, δ. ἀντιφάρμακον βλ. λ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2, 461 ὁ ἱατρὸς δέδωκεν ἀντιδοτον ὑγιεινὴν καὶ ἀπέκτεινεν, Παῦλ. Αἰγ. ἀντιδοτους τὰς ἰωμένους τὰ πάθη δυνάμει, μὴ ἐξῶθεν τιθεμένας, ἀλλ' εἰσῶ τοῦ σώματος λαμβανόμενας· 4) ἀντιδοτα (τὰ) ὡς οὐα. νεώτ. φαρμακ. χημικὰ οὐαῖα ἐξουδετεροῦσαι τὴν ἐπι τοῦ ὄργανισμοῦ ἐπίδρασιν τῶν δηλητηρίων καὶ ἀποτελοῦσαι μετ' αὐτῶν ἀβλαβεῆς ἐνώσεις ἢ προκαλοῦσαι ἀντιθέτους φυσιολογικὰς ἐνεργείας ἢ καὶ μηχανικὰς παρακωλοῦσας τὴν ἐπιβλαβῆ δράσιν τοῦ δηλητηρίου.

ἀντιδουλεύω ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν: Εὐρ. Ἰκ 362 τοῖς τεκοῦσι γὰρ δύστηνος δασίς μὴ ἀντιδουλεύει τέκνων.

ἀντιδουλικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ ὧν κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας || ὁ μὴ στέργων δουλικῶς βλ. λ. τρόπου ἢ λόγου.

ἀντιδουλικῶς-αν ὁ ἀντὶ δούλου, ὃν μεταγερῖζονται ὡς δούλον: Αἰσχ. Χο. 135 κἀμὺ μὲν ἀντιδουλος· τὸ οὐδ. πληθ. ἐν ἐπίρρ. χρ. εἰς θέσιν δούλων: αὐτ. ἄπ. 194 ταῦρων γονὰς δούος ἀντιδουλόα.

ἀντιδουλος-ον ὁ ἀντηχῶν: Αἰσχ. Πέρσ. 120 πόλις ἀντιδουλον ζεσται || τὸ οὐδ. πληθ. ἐν ἐπίρρ. χρ.: αὐτ. 10, 40 βῶα νῆν ἀντιδουλόα μοι.

ἀντιδραματικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος τῷ δραματικῶ || ὁ μὴ δραματικὸς τὴν ὑφῆν ἢ τὴν ἐκφρασιν.

ἀντιδραματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδραματικόν βλ. λ.

ἀντιδρασίνη (ἡ) νεώτ. ἱατρ. εἶδος ἀντισωμάτων βλ. λ. συντελοῦν εἰς τὴν γένεσιν βιολογικῶν ἀντιδράσεων τὰ μάλιστα συμβαλλουσῶν εἰς τὴν διάγνωσιν ἐνίων νόσων.

ἀντιδρασις-εως μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀντίδραση ἀνταπόδοσις: Ἄνων. ἐν Ρητ. 91, 30· 2) νεώτ. κ. δημ. δράσις ἀντίθετος πρὸς ἄλλην δράσιν, ἀντενέργεια, ἀντίστασις προκαλουμένη ἀπὸ ἐνεργείαν τινά: ἀντιδρασις τοῦ ὄργανισμοῦ κατὰ τῶν νόσων || προσπάθεια πολιτικῆ στρατηγικῆ ἐναντίον μέτρου τινὸς ἢ ἐνεργείας τοῦ ἀντιπάλου: ἀντιδρασις κατὰ τοῦ νομοσχέδιου· 3) νεώτ. γεν. πᾶσα ἀντίστασις κατὰ τῶν νέων ἰδεῶν, τῶν κοινωκονομικῶν καινοτομιῶν, προσπάθεια σκοποῦσα εἰς τὴν ἐπαναφορᾶν προπαρρούσης τάξεως πραγμάτων || συνεκδ. ἡ μερὶς τῶν ἀντιδραστικῶν: ἡ ἀντιδρασις κατακτᾶ ἔδαφος, - πῆγε μὲ τὴν ἀντιδραση· 4) εἰδ. φυσ. ἡ ἴση καὶ ἀντιθέτου φορᾶς δυνάμεις ἢ ἀντιτάσεις σώματι τὶ ὑφιστάμενον τὴν ἐπίδρασιν ἑτέρας δυνάμεως· τροχὸς ἢ στρόβιλος ἀντιδράσεως σύστημα στρεπτόν περὶ ἄξονα, ἐξ αὐ ἐκρέει περιφερικῶς καὶ καθέτως ἐπὶ τὴν ἀκτίνα ραβμα ὕδατος, ἀσκόου ἐπὶ τοῦ συστήματος ἀντιδρασίν, τιθεμένου οὕτω εἰς περιστροφικὴν κίνησιν· 5) χημ. πᾶσα χημικὴ δράσις, οἷον σύνθεσις ἐνώσειος, ἀποσύνθεσις καὶ ἀντικατάστασις χρησιμεύουσα πρὸς ἀναγνώρισιν διαφορῶν σωμάτων διὰ προσθήκην ἐν δεδομένη οὐσίᾳ ἑτέρας τοιαύτης γνωστῆς συστάσεως, τοῦ καλουμένου ἀντιδραστηρίου· 6) φυσιολ. κ. ψυχολ. ἡ ἐνσυνείδητος ἐκτέλεσις προξέως τινος μετὰ τὴν ἐπίδρασιν ἀρεθισματῶς τινος· 7) χρόνος ἀντιδράσεως ὁ χρόνος ὁ παραρχόμενος μεταξὺ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς ἀντιδράσεως || πειράματα ἀντιδράσεως τὰ πρὸς ἐξέτασιν τῆς βουλήσεως, προσσχῆς καὶ γεν. τῆς διανοητι-

κῆς ἱκανότητος καθὼς καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς δεξιότητος ἀτόμου τινός· 7) ἱερ. διαγνωστικὴ μέθοδος διὰ χρησιμοποιοῦσας ἀντιδραστηρίων βλλ. **ἀντιδράσσομαι** ἀπτ. -τται μτγν. λαμβάνω εἰς χεῖρας μου, πιάνω, ἐγγίζω· Θεμιστ.Λόγ.32,357 Β ἀντιδράττει· καὶ ἀνθἀπεται τῆς καρδίας. **ἀντιδραστηρίον** (τό) νεώτ. κ. δημ. μέσον προκαλοῦν ἀντιδρασίην βλλ.5| κ. 7|· || εἰδ. χημ. σῶμα τοῦ ὁποίου αἱ ἀντιδράσεις, ὡς τελειῶς γνωσταί, ἐπιτρέπειουν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς φύσεως τῶν σωμάτων μεθ' ὧν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν. **ἀντιδραστικὸς-ή-όν** νεώτ. ὁ ἀντιδρῶν εἰς ὀρισμένην ἐνέργειαν· || ὁ περιλαμβανὼν στοιχεῖον φέρον ἀντιδρασίην, ἐμπόδιον· ἀντιδραστικὸν ἐλατήριον (σπειροειδὲς ἐλατήριον ἐμποδίζον κίνησιν μηχανισμοῦ τινός· 2) ὁ συμπεριλαμβανόμενος εἰς πολιτικὴν ἀντιδρασίαν· 3) ὁ ἀντιπρόθετος εἰς τὰς νέας γενικὰς ἰδέας καὶ ἀντιδρῶν κατ' αὐτὰς, ὅθ. κ. ὁ ἀκρῶς συντηρητικὸς. **ἀντιδραστικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδραστικόν βλ. λ., δι' ἀντιδράσεως. **ἀντιδρῶμι** (ἡ) δημ. ἀντιθέτως φορᾶ, διεύθυνσις. **ἀντιδρῶμος-ον** μσν. κ. νεώτ. βοταν. ὁ ἐναντίον τρέχων, ἀπανιῶν· Πρόδρ.Ροδ.42· 2) βοταν. ἀντιδρομος ἡ ἐλικοειδὴς γραμμὴ καθ' ἣν εἶναι διατεταγμένα τὰ φύλλα τῶν ἄξονος τοῦ φυτοῦ, ἄ. ἐτερόδρομος. **ἀντιδρῶμ-έω** μτγν. κ. νεώτ. τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν· Λουκ. Ἀστρολ.12 ἐξ ἀντίρρον ἀλλήλους ἀντιδρομεύοισι. **ἀντιδρῶ-άω** ἀμοιβαίως δρῶ, ἀνταποδίδω τὰ ἴσα· Σοφ.ΟΚ 271 παθὼν μὴ ἀντέδρων, αὐτ.953 ἀνθ' ὧν πεπονηθὼς ἤξιουν τὰς ἀντιδρῶν· || μετ' αἰτ. προσ. ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω πράξει· Ἑβρ. ἱκ.1179 γενναία γὰρ παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρῶν ὀφείλομεν· || νεώτ. ἐνεργῶ κατὰ τὸν ἐνεργεῖων ἄλλω, ἀντιπράττω· ἀντιδρᾶ εἰς τὸν διορισμόν μου. **ἀντιδύναμος-ον** σγόλ. ἀντίβιος βλλ. **ἀντιδύναστικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατὰ τινος ἀρχοῦσας δυναστείας ὢν, ὁ ἀντιβασιλικὸς. **ἀντιδύναστικός** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδύναστικόν βλ. λ. **ἀντιδύνω** μτγν. ἐπι ἀστέρος· δύω καθ' ἣν στιγμὴν ἄλλος ἀστήρ ἀνατέλλει. **ἀντιδυσαντερικός-ή-όν** νεώτ. ὁ χρησιμεῖων πρὸς καταπολέμησιν τῆς δυσαντερίας βλλ. **ἀντιδυσασμοκός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἐξουδετερωτὴν τῆς δυσασίας· ἀντιδυσασμικὸι ραντισμοί. **ἀντιδυσχεραίνω** μτγν. δυσχεραίνω κατὰ τοῦ δυσχεραίνοντος· Μ'Αντων.6,26 μὴ δὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραίνοντα. **ἀντιδυσκολιᾶ-έω** μτγν. παρακαλῶ καὶ ἐγὼ τὸν παρακαλοῦντά με· Εὐα.8| κων.4,33 ἀντιβολούτων δὲ καθέξασθα ἀντεδυσώπει. **ἀντιδυσρεᾶ** (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀνταπόδοσις δωρεᾶς, ἀνταμοιβή· Ἀριστλ.ΗΝικ.4,215 καὶ δωρεᾶς καὶ ἀντιδυσρεᾶς. **ἀντιδύρρημα-ατος**(τό) νεώτ. ἀντιδυσρεᾶ, ἀντιδύρρον. **ἀντιδύρω(ν)** (τό) μσν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὡς ἀντιδύρεα διδόμενον, δύρρον ἀντὶ δύρρου, ἀντευεργέτημα· Μέν.Πρ.20 Δ, γνωμ. τὸ δῶρο θέλει ἀντιδύρω· 2) ἐκκλ. τὸ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐκκλησιαστικῶν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ πλοῦτος ἀπὸ τῶν θείων δώρων διδομένων τεμαχίων ἐυλογηθέντων ἄρτου, δημ. ἄ. κ. ἀντιδύρο· Βαλσαμ.Καν.2 ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ παρόντος ἐπισκοπῆς, ὡς δοικει, ἡ τοῦ ἀντιδύρου διάδοσις, ὁ τραγ. καθόλα πέρνει ἀντιδύρο ἀπ' τὸν παπὰ τὸ χερί. **ἀντιδύρωμαι-τομαι** κ. μων. κ. νεώτ. παρέχω καὶ ἐγὼ δῶρον ἀντὶ ἐκείνου διερθεῖον· Ἡρ. 2,30 ὁ δὲ σφεας τῶδε ἀντιδύρωται, Θεοτόκ. Μηνι.2,10 τὴν σὴν χάριν ἀντιδύρωρησα τοῖς εὐ-

λαθῶς σε μέλλουσιν· || ἀνταμετῶ καλὴν τινὰ πράξει· Ἑβρ. Ἑλ.159 θεοὶ δὲ σοὶ ἐσθλῶν ἀμοιβάς ἀντιδύρωσαίω. **ἀντιδύρωφορῶ-έω** μτγν. δίδω δῶρα ἀμοιβαίως. **ἀντιεξήλιπτος** (τό) νεώτ. βασικόν μεταπυρρτικόν ὄρυκτον με βῆσιν τοῦ ἀργίλιου, ἄ. ἐθιγκωτῆς. **ἀντιεκρηκτικός-ή-όν** νεώτ. ὁ πρὸλασθεύων ἡ ἐμποδίζων τὴν ἐκρηξὴν εὐλόγειτον οὐσίων. **ἀντιεκτικὸς-ή-όν** νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τοῦ ἐκτικού βλλ. πυρετοῦ. **ἀντιεμετικός-ή-όν** νεώτ. κ. ἀντεμετικός βλ. λ. **ἀντιεξάγω** Πάπ. ἀντεξάγω βλ. λ.: Πάπ. καὶ ἐξίστα αὐτοῖς ἀντιεξάγειν τὸν ἐξάγοντα αὐτοῦς ἐκ τοῦ πύργου. **ἀντιεπιληπτικός-ή-όν** νεώτ. ἀντεπιληπτικός βλλ. **ἀντιερηπτικός-ή-όν** νεώτ. κ. ἀντερηπτικός βλλ. **ἀντιεαγγελικός-ή-όν** νεώτ. ἀντεαγγελικός βλλ. **ἀντιεχιθινικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἐξουδετερωτὴν τὰς συνεισῶς τοῦ δῆγματος τῆς ἐχθῆς κ. ἄ. ἰσθλῶν ὄψεων· ἀντιεχιθινικός ὄρος. **ἀντιερεθᾶ** ἐπίρρ. δημ. ἀντιέως, ἀνάποδα, οὐχὶ κατ' εὐχῆν· μοθρῶν αἰ δουλείς ἀντιερεθᾶ. **ἀντιεζώνυμι** συζευγίω, συνδέω· Διον. Ἀλ. Οὐκ.11,800, τῷ θηλυκῷ γένοι τῆς προσπαγιάς τοῦ θηλυκόν ἀντιεζώνυμι μόριον. **ἀντιεζῆλα** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιεζῆλον βλλ. **ἀντιεζῆλια** (ἡ) γλῶσσα κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ζυγίλια, συνερισμός, ζηλοτυπία, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιεζῆλου. **ἀντιεζῆλος-ον** μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ζῆλῶν τῆ ἡ διὰ τὴ ἀντιθέτως πρὸς ἕτερον, ὅθ. ὁ ἀντιπαλιός, ὁ ἀντίμαχος, ὁ ἀνταγωνιστής· Σχολ. Ἰλ.Υ 74, ΠΔ Λευτ.18,18 γυναῖκα ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς οὐ λήθῃ ἀντιεζῆλον· εἶναι ἀντιεζῆλο εἰς τὸν ἔρωτα, -εἰς τὴν πολιτικὴν, Σολ. Ἐθν. Ὑμν.9) βλέπει ἀδύνατα τὰ τόξα τῶν ἀντιεζῆλων ἐθῶν· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνταρστικός, ἡ ἀνταρστικαρία. **ἀντιεζηλατυπία** (ἡ) μτγν. ἀντιεζῆλια· Εὐνάφ.19 Β. **ἀντιεζῆλω** μτγν. μων. κ. νεώτ. εἶμαι ἀντιεζῆλος, ἀμυλλῶμαι πρὸς τινά, ζῆλεῦω· Κίμωνας.Σχρον. 1548 ἀλώπηξ δὲ τις ὁλοερὰ τοῦτοῖς ἀντιεζῆλοῦσα· || κ. μέσ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.319 εἰμὴ θρασέως καὶ τισιν ἀντιεζῆλοῦμενος ἐπεπῆδησεν τῆ διδασκαλίᾳ. **ἀντιεζῆλος** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιεζῆλον βλ. λ. **ἀντιεζῆτῶ-έω** ζητῶ τὸν ζητούμενον με, ζητῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης· Ξεν.Οικ.8,23 ἀνθρῶπον δὲ γὲ ζητῶν, καὶ ταῦτα ἐνίστε ἀντιεζῆτῶντα. **ἀντιεζῆτος** ἰων. ἀνθῆτοιμα, κῆθημα ἐναντὶ τινος· Ἡρ.3,1 ἀντιεζῆτομεν ἰδ.γρ. ἀνικαπίζομεναι). **ἀντιεζῆτης-οὗς-εἶς** μτγν. ὁ κατ' ἀπτιζῆταν παρραταγμένος, ἀντιμετῶνας. **ἀντιεζῆτις** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἰσορροπία, ἰσοστάθμισις· Θεολ. Ἀριθμ.57· 2) νεώτ. στρατ. πασάταξις κατ' ἀντιεζῆταν παρράταξις στρατεύματος ἐπὶ ζυγῶν ἀντιμετῶνας ἐστραμμένω. **ἀντιεζῆτιάζω** δημ. ἀντιεζῆτιζω βλλ. **ἀντιεζῆτιασμα** (τό) δημ. ἀντιεζῆτιασμα βλλ. **ἀντιεζῆτιζέω** νεώτ. ἀντιεζῆτῶ, ἀπτιστοθιζέω, ἰσορροπῶ, ἀπτιστοχῶ. **ἀντιεζῆτιον** (τό) νεώτ. κ. δημ. ἀντιεζῆτι ἀντιβαρῶν, ἀντισηκῶμα, παραζῆνι. **ἀντιεζῆτισμα** (τό) νεώτ. ἡ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιεζῆτιζέω, ἀπτιπατάθμισμα. **ἀντιεζῆτος** (-η-οσ) κ. νεώτ. δημ. ὁ ἰσοεὶς εἰς τὴν ἀπέναντι ἀσπίγγα πθέμενος, ὁ τῆρῶν τὴν ἰσορροπίαν, ἀντιστοχικός· Ἀριστλ.Ζ17 3,4,15 ἔχει δὲ τὸ ἥπαρ ὡπερ ἀντιεζῆτος. τὸν σπῆλῆ· || ὁ κατὰ ζεύγος ἀντιμετῶμενος· Πλούτ. Ἰπθ.723 τοῖς ἀντιεζῆτος πατάξις ἰσότητα θαυμαστὴν καὶ τᾶξιν ἀποδίδουσιν· Ἡσ. «ἀντιεζῆτι ἰσόζυγα»· 2) Ἐπιγρ. ἀντιεζῆτιον (τό) ὡς οὐσα. ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῇ, ἐγκάρσιος ζυλὴν δοκός· Ἐπιγρ. ἀντι-

ζυγῶσι δυοῖν ἀντιζυγοῖν καὶ καθηλώσει ἤλοις σπιδροῖς. . τὸ ἀντιζυγόν 3) δημ. ὁ πρὸς τὸ ἔτερον μέρος ρέπων, ποῦ ἀντιθεραπείαι 1) μτφ. ὁ ἀντίζωος : φρ. τοῦ ἤρθαν τὰ πράματα ἀντιζυγῶ. ἀντιζυγῶδῶς Ἐπιγρ., μον. κ. νεώτ. δημ. -ῶμα ἰσοζυγῶ, ἰσορροπῶ : Μιχ.Ψελλ.65 ὃν ἀπαίρει ἡ ταπεινὴ οὐδαὶς ἀντιζυγοῦν ἐξ ἀντιθετοῦ συνήσται :: ἀντιστοιχῶ : Εὐστ. 11,60,29 καίτοι καὶ οὕτω τὸ ἀντιζυγοῦν πρὸς τὰ κακὰ ἴγουν τὸ ἐσθλόν 2) Ἐπιγρ. συνδέω διὰ ἀντιζυγῶν βλ.λ.2) : Ἐπιγρ. ἀντιζυγῶσι δυοῖν ἀντιζυγοῖν.

ἀντιζυγῶδῶς μον. ἀντιζυγῶδῶ βλ.λ.
ἀντιζυγῶδῶ μτγν. ἀμοιβαίως ζυγῶδῶ, σφῶζω τὴν ζωὴν τοῦ σώσαντος τὴν ἰδικὴν μου : Βάθρ.107,16 ἐπάξιον τοῦ μισθὸν ἀντιζυγῶδῶς : Διάδρθ. ἀντι ζυγῶδῶς].

ἀντιζωφθακκῶ φῶς νεώτ. οὐρανία φωτεινὴ ζωὴν ἔλλειπτικῶν σχημάτων, ὁρατὴ κατὰ τὰς ἀσελήνους καὶ διαυγαῖς νύκτας τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος, ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἥλιον, ἄλλως ἀνθλιακῶν.

ἀντιζώνη (ἡ) μτγν. ἡ ἐναντία ζώνη : Ὀριγ. 1Ἐρ.124. **ἀντιζωικός-ἡ-ὄν** νεώτ. ὁ παραδαίον τὰς ἀρ-ἀντιζωοῦ τὸ κρατούντος ἠθικοῦ νόμου 2) ἀντιθι-κῆ(ἡ) ὡς οὐσ. ἡ θεωρία ἢ ὡς ἠθικὸν κανόνα θέ-τοια τὸ Ἐγώ ἦτοι τὸ ἄριστον δικαιούμενον κατ' αὐτὴν εἰς ἐπικράτησιν καὶ ὑπεροχὴν καὶ θέτουσα οὕτω τὰ πληθὴ εἰς ἀπηρεσασαν τῶν ὀλίγων ἐκλε-κτῶν, πρβλ. ὑπερηθικῆ.

ἀντιηλεκτροκινητικὴ δύναμις νεώτ. ἠλεκτρο-κινητικὴ δύναμις ἀντιθέτου διευθύνσεως πρὸς τὴν προκλιούσαν τὸ ρεύμα, κυρίαν ἠλεκτροκινητι-κὴν δύναμιν.

ἐντιθάλαμος (ὁ) νεώτ. ὁ θάλαμος δι' οὗ πρέ-πει νὰ διέλθῃ τις εἰσερχόμενος εἰς θάλαμον οἰ-κῆματος, ἀ. προθάλαμος.

ἐντιθάλαμν μτγν. θάλαμν, θερμαίνω τινὰ ἀμοι-βαίως : 1ῶ.Π.1,4,46 οἱ μὲν γὰρ ἴδουμαίαι συσπει-ροθέντες τοῖς σώμασιν ἀλλήλους ἀντιθάλαμν.

ἀντιθάσμα (τό) δημ. θάσμα ἀναίρουν ἢ συμπλη-ροῦν προγενέστερον θάσμα : παροιμ. κάθε θάσμα ἔχει καὶ ἀντίθασμα 1) διπλοῦν θάσμα, μέγα τὸ θαύ-μα : δ.τραγ. γιὰ ἰδεῶς θάσμα καὶ ἀντίθασμα ποῦ γί-νεται στὸν πόσωμ 2) τέτια κοπέλα λυγερὴ νὰ σέρνῃ πεθαμένους.

ἀντιθανατῶ-δῶ μον. ἀμοιβαίως θανατῶ, ἐπι-θυμῶ ν' ἀποθάνω : Εὐστ. 11,1035,11 πρὸς θανόντας τοὺς Ἰβρώας ἀντιθανατῶν βούλεται τοὺς Ἀχαιοὺς, **ἀντιθαπτῶν** θάπτω ἀπέανται : ΑΠ147 δεξιὰ δ' ἀνταῖφον ἡραδῶς Ἰππομέδων.

ἀντιθεατρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ πολέμιος τοῦ θεά-τρον 1) ὁ ὑποτιμῶν ἢ ἐπικρίων τὸ θέατρον 2) ὁ μὴ συνάδων πρὸς τοὺς κανόνες τοῦ θεάτρον καὶ τῆς σκηνῆς, ὁ ἐναντίον τῆς ὑπερβολικῆς καὶ οἰσινεῖ θεατρικῆς ἐπιδείξεως, ὁ μὴ θεατρικός βλ.λ. **ἀντιθεατρικός** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιθεατρικόν βλ.λ.

ἀντιθεία (ἡ) μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ λα-τρεία φειδῶν θεῶν : Ἀδαν.2,463A ἀντιθείας ἐνό-σθη ἐνάσως 2) νεώτ. ἡ πρὸς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ ἐναντιώσις 1) περιληπτ. πᾶσαι αἱ θεωρίαὶ αἱ ἀποκρούουσαι τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ 3) δημ. συνεκδ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιθεοῦ βλ.λ.2) συνεκδ. **ἀντιθεῖαι** Ἐπιγρ. βιωται. ἀνατιθεῖαι. **ἀντιθεῖαι-στος** (τό) Ἐπιγρ. ἡ τελευταία προσ-θηκὴ εἰς οἰκοδομὴν τινὰ 1) δ. ἐρμ. πλάκες δι' ὧν ἐπεβέβησαν οἱ τοῖχοι : Ἐπιγρ. ἀντιθεῖματα ταῖ περιφανῶ καὶ ταῖ πράται.

ἀντιθεῖται ποι. ἀνατιθεῖται βλ.λ.
ἀντιθεῖται Ἐπιγρ. βιωται. ἀνατιθεῖται.
ἀντιθεῖος (-ἔη κ. δημ. -σῆ)-οἶν] ὁ ἴσος πρὸς θεὸν κατὰ τὴν ἀνδρείαν ἢ τὸ κάλλος, ἰσῶ-

θεος, ἔξωχος, παρ' Ὀμ. σὺνθ. ὡς ἐπιθ. βασιλέων, ἠρώων καὶ ἐθῶν : Ὀμ. Ὀδ.ε 18 ἀντιθεῖοι μνησθη-ρες, ΑΠ292,3 καὶ τᾶσδ' ἀντιθεῖαυ φυχὴ γεννή-σασα κούρας 2) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναν-τίος πρὸς τὸν Θεόν, ἀσεβῆς : Φιλ.1,566, Ὀδ.7, Μηνί.2,7 ἀντιθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος 1) δημ. συνεκδ. ὁ ἀνηλεῆς, ὁ σκληρῶς φιλόδοκος 3) ἀντιθεός (ὁ) ὡς οὐσ. μτγν. μον. νεώτ. δημ. κ. ἀντιθεός ὁ ἐχθρικός δαίμων, ὁ διάβολος : Ἠλιόδ.Αἰθ.4,7,148 ἀλλὰ μοι ἀντιθεός σοικεν ἐμ-ποδίζειν τὴν πράξιν 1) ὕβριστ. βλασφημία : τὸν ἀντιθεὸ σου 4) δημ. ὡς ἐπιτατικόν τοῦ θεός, φρ. ἔχει θεὸς καὶ ἀντιθεός, ἔχει προστάτην ἰσχύοντα. **ἀντιθεραπεύω** ἀμοιβαίως θεραπεύω, περιβάλ-λω θῶν περιβάλλομαι με. Ξεν.ΚΠ8,3,49 γονέας δε πολὺ μάλλον ἀντιθεραπεύειν.

ἀντιθερμαίνω μτγν. ἀμοιβαίως θερμαίνω, ἀντι-θάλω : Ἀλεξ. Ἀφρ.Πρ.1,115.

ἀντιθερμικός-ἡ-ὄν ὁ καταπολεμῶν τὴν πυρε-τικὴν θερμοκρασίαν, ὡς ἡ ψυχρὰ ὑδροθεραπεία, ἢ ἀντιπυρρὴν, ἀσπιρρὴν, πρβ. ἀντιπυρετικός.

ἀντιθερμίνη (ἡ) νεώτ. φάρμακον ἀντιπυρετικόν. **ἀντιθερμίνη** [ἡ] νεώτ. εἰδικόν τι φάρμακον κατὰ τὸν ἐλωδῶν πυρετῶν.

ἀντιθέσιον (τό) μτγν. εἶδος βοτάνης, ἀ. ξάν-θιον κ. φάσανγον βλ.λ.

ἀντιθέσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -ῆ τὸ εἶναι τινα ἀντίθετον πρὸς τι : Ἀριστ.Ζ1,2,1,3 οἶδν παρ ὁ μέγας ἠμῶν δάκτυλος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς χει-ρός ἀντιθέσιν ἔχει, νεώτ. ἀντιθέσις χρωμάτων, -γνώμων 2) ἐναντιώσις, ἀντίστασις : Ἀνθ.Ἑλλ. 12,20,2 μισῶ μαχημῶδεις φωνᾶς καὶ σθεναρὴν ἐκ χειρὸς ἀντιθέσιν 3) μτγν. ἀντίρροσις : Ἀρ-τεμίδ.1,2 τῆς ὁρος καθολικός ἀνείρου οὐδὲν ἀντιθέσιως δεόμενος 4) κ. νεώτ. λογ. ἡ σχέ-σις ἐννοιαῶν ἢ κρίσεων ἀποκλειουσῶν ἀλλήλας 5) κ. νεώτ. φιλοσ. ἡ διαφορά δύο ἀντιθέτων πραγμάτων, καταστάσεων, βουλημάτων κλπ. : πε-περασμένους -ἀπειρους, περιττός - ἄριστος, ἀγαθὸν -κακὸν κλπ. (πρβλ. ἀντίκειμαι) ὁμ. ἐν τῇ φιλοσ. ὁ δεῦτερος ὁρος μῆς ἀντινομίας : θέσις, -ἀντι-θεσις καὶ ἐν τῇ διαλεκτικῇ, τὸ αἶρον τὴν θέ-σιν : θέσις - ἀντιθέσις - σύνθεσις 6) κ. νεώτ. ρητορ. τὰ ἐπιχειρήματα καὶ αἱ ἀποδείξεις τοῦ κα-τηγόρου, ἀπερ δεόν ὁ κατηγορούμενος ν' ἀνα-σκευάσῃ 7) κ. νεώτ. ρητορ. αἱ κατ' ἐναντιότητα τῶν ἐν αὐταῖς ἐννοιαῖν συναπτόμεναι πρὸς ἀλλή-λας φράσεις πρὸς ἐξαγωγὴν πορίσματος κατα-φωνῶς προκείμενους ἐκ τῆς ἐκφερομένης ἀντιθε-σεως, οἶον ὁ δίκαιος πένις σεβαστότερος τοῦ ἀδίκου πλουσίου, -οἱ φυγόστρατοι ἐπικριταὶ τῶν πολεμιτῶν, -οὐ μὲν δικαστὴς ὡς ἐδέχθητι δῶ-ρα, -ἐγὼ δὲ σὺνῆγορος οὐδ' ἀμοιβὴν ἠέλησα 8) μτγν. κ. μον. γραμ. ἡ μετάθεσις γραμμάτων ἐν λέξει ὡς αὐτῆς - αὐτίκα 9) νεώτ. ἀστρον. ἢ ἐπὶ πλανητῶν ἢ ἐπὶ θέσις πλανήτου ἐν σχέσει πρὸς τὴν γῆν εἰς θέσιν ἀντίθετον ἐκείνης, εἰς ἡν εὐρίσκειται ὁ ἥλιος 10) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων μικρολε-πιδοπτεῶν τῆς οἰκογεν. τῶν τρυτρισιδῶν, οὐ εἰ-δός τι λίαν ἐπιθαλαδῆς εἰς τὰ ὀπωροφόρα δένδρα.

ἀντιθεσιζῶ μον. ἐκδίζω νέων θεσπισμα ἀναι-ροῦν ἄλλο προηγούμενον.

ἀντιθεῖαι ἐπίρρ. δημ. ἐκ τοῦ ἐναντι ἢ τοῦ ἐναντίου τόπου 1) κατ' ἐναντίον, κατ' ἀπικρως διάφ.τρόπον. **ἀντιθετικός-ἡ-ὄν** ὁ ἔχων ἢ ἀποτελεῖ ἀντιθε-σιν : Σέξτ. Ἐμν.π.Π1,8 ἔστι δε σκεπτικὴ δύναμις ἐντιθετικῆ φαινόμενῶν τε καὶ κορυμμένων καθ' ὄσον δῆλοτα τρόπον 1) ὁ ἐν σχέσει ἀντιθέσεως βλ.λ.4) κ. 5) εὐρίσκαόμενος : ἀντιθετικά ἔννοια, -κρίσις, -πρωτάσις 1) μον. ὁ ἐξ ἀντιθέσεως προερχόμενος 2) μτγν. ὁ στίχος ὁ μετρικός ἀντιστίχος πρὸς ἄλλον 3) νεώτ. ὁ ἐναντιωμα-

τικός: ἀντιθετικά μόρια, τὰ διατυπώοντα ἀντιθεσιν ἐν τῇ πρότασιν ἐν ἡ κείνται, ὡς τὰ μὲν, - δέ, - μὲντι, - ἀλλὰ, καίηρ, - ὅμως κτλ.

ἀντιθετος (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ἐναντίαν θέσιν ἢ κατάστασιν ἄν, ἐναντιος: Σ.Ξετ. Ἐπιμ. Μ 9,156 ἀρεταίς κακίαι ἀντιθετοί, ΠΔ Ἰδ6 25,3 διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντιθετα ἰδ6, ἀντιθετος ἄφης (ἢ ἀνάποδη), - ἀντιθετος κλησις, - ἀντιθετα συμμέροντα, || τὸ οὐδ. ἀντιθετον ρητ. σχῆμα, ἢ ἀντιθεσις, βλ.λ.7: Διογ.Α.8,37 ταραττεῖν καὶ κυκάν τοῖς ἀντιθετοῖς, τοῖς πέρασιν, τοῖς παρισώμασι 2) νεώτ. ἰππευτ. ἀντιθετον ὄημα τὸ βόδισμα τοῦ ἰππου καθ' ὃ οὗτος ἐπινασθῆταν εἰς τὸ ἔδαφος μίαν ὀλίην ἀνεγειρεῖται τὴν ἄλλην τῆς ἰδίας πλευράς.

ἀντιθέτω νεώτ. θέτω τι εἰς ἀντιθεσιν ἄλλου, ἀντιτάσσω, πρβλ ἀντιτίθημι.

ἀντιθέτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιθεταν βλ. λ.

ἀντιθέω μέλλ. -θεύσομαι ἀνταγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα δρόμου: Ἡρόδ.5,22 οἱ ἀντιθευόμενοι Ἑλλήνων ἑξαιτῶν μιν 2) μτγν. τρέχω ἀντιθέως πρὸς ἄλλον τρέχοντα: ΑΠ 9,822,3 ἀπλανές δ' ἀκάρτεθα καὶ ἀντιθέοντες ἄλιηται.

ἀντιθῶ ἀκονίζω ἐναντίον ἀκονίζοντος: Λουκ. Παράσ.51 ἀλλὰ κἄν ἐπ' αὐτὸν ὁ σθε τὸν ὀδόντα θήγη, καὶ ὁ παράσιτος ἐπι τὸν σὺν ἀντιθήγει.

ἀντιθήματα ἰταί Ἐπιγρ. πλθθ. τοῦ ἀντιθέμα βλ. λ.

ἀντιθραύω μτγν. θραύω καὶ ἐγὼ ἐπιλοσ.

ἀντιθνας ὑποβρύχιοι[οι] νεώτ. ἐξοικώματα τῶν πυθμένων, ὀθαθῶν αἰγισῶν, σχηματιζόμενα ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν κυμάτων συσσωρευθεῶς ὕλων καὶ ἐκτεπιπέτων δίκην ταινιῶν κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς, ἀντιδιαστελλόμενα δὲ πρὸς τὰ ἔξω τοῦ ὕδατος ἐξογκώματα ἄμμου, ὅτινα καλοῦνται θινες.

ἀντιθλίβω θλίβω καὶ ἐγὼ, ἀντιπιέζω. || παθ.: Ἄριστλ.Ζ1 4,3,18 ἀντιθλίβεται τὸ θλίβον (ἢ πίεσις προκαλεῖ ἐναντίον, ἔξ ἀντιπροφου πίεσιν).

ἀντιθλιφίς-εως (ἡ) νεώτ. θύναμις, πίεσις ἐνεργουσα ἐπὶ ἀντικειμένου τινὸς κατὰ φωνᾶν ἀντιθετον πρὸς τὴν ἀρχικῶς ἐνεργήσασαν ἐπ' αὐτοῦ.

ἀντιθνήσκω ΕΜ θνήσκω καὶ ἐγὼ ἢ ἀπὲ ἄλλου.

ἀντιθώκος-ον (θώκος) μτγν. ὁ ἀπέναντι καθήμενος, ἀντιθρονος. || κ. συνεκδ. ἀντιθῆκος, ἀντιπαλος, ἀνταγωνιστής: Γρηγ.Ναζ.2,169 ἀντιθώκων ἀναστῆσαι κακότητα.

ἀντιθρηνώ-έω θρηνώ καὶ ἐγὼ ὁμοίως: Ἀνεκδ. ὈΞ.3,180 ἄλλ' ἐπιτραψήδησα καὶ αὐτὸς τὸ πᾶθαι. . . καὶ ἀντιθρηνήσω σοι.

ἀντιθρησκευτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιθρησκευτικὸν βλ. λ.

ἀντιθρησκευτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀντιπθέμενος πρὸς τὴν θρησκείαν, ὁ ἀρνούμενος καὶ καταπολεμῶν τὴν θρησκείαν: τῶσις ἀντιθρησκευτικαί.

ἀντιθρησκευτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιθρησκευτικὸν βλ. λ.

ἀντιθρησκος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιθρησκευτικός, ὁ ἀθρησκος ἢ ἑτεροδόξος. || δημ. συνεκδ. ὁ ἀχρεῖος, ὁ φαλῶς, ἰδίως ὡς ὕβρις.

ἀντιθρομβίλη (ἡ) νεώτ. {θρόμβος} ἀντιένδυλον, ἀναστέλλον τὴν ἐνέργειαν τῆς θρομβίλης, δι' ἣς γίνεται ἡ πῆξις τοῦ αἵματος.

ἀντιθρονος-ον μτγν. ὁ καθήμενος ἀπέναντι, ὀθ. συνεκδ. ὁ ἀντιθῆκος, ἀντιπαλος: Γρηγ.Ναζ. Μιστ.4,25 καὶ σὺ, Μανυχαῖοι κακὸν σκότος, οὐ πάρος ἦες ἀκριτάτου φάους ἀντιθρονον.

ἀντιθροος-ον μτγν. ὁ ἔξ ἀντιθέτου θρανῶν, ὀθ. ὁ ἀντιπῶν: Νόνν.Δ 9,183 ἀντιθροος ἦχῶ.

ἀντιθροῶ-έω ἀνεγείρω θροῦν,θρόνον: Ἐπιμ.δ. 322 αἵματος ἐν πλάγασσι τεθραμμένη ἀντιθροοῦτος {διῶρθ. ἀμφιθροόντος}.

ἀντιθρουλλῶ-έω κ. ἀντιθρουλλῶ ἀντιφιθριζῶ.

ἀντιθρουφίλη (ἡ) νεώτ. ἀντιένδυμον ἀναστέλλον τὴν ἐνέργειαν τῆς θρουφίλης τοῦ παγκρεστικοῦ ὕγρου.

ἀντιθρώσκω θρώσκω, σικιρὸς ἔξ ἀντιθέτου, πηδῶ πρὸς συνάντησιν πινος: Ἐπιμ.105,1.

ἀντιθυμῶ-έω μον. θυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

ἀντιθυμῶμαι-όμοιοι μτγν. θυμῶμαι καὶ ἐγὼ. Αὐλ.Ζ1 17,13 ὄπισθε οὖν ἀντιθυμῶμενος.

ἀντιθυροειδικαὶ σκευασαί[οι] νεώτ. φαρμακ. σκευασαί παρασκευαζόμεναι ἐξ αἵματος ἢ γάλακτος ζῶων, ἢν ἐξηρήθῃ ὁ θυροειδῆς ὄδῶν, χρησιμοποιοῦμεναι κατὰ τῆς ἐξοφθαλμίου βρογχοκίλης ἢ τῆς βασιθεδοβείου νόσου τούτων μάλλον διαδοδομένη ἢ ἀντιθυροειδίη βλ. λ.

ἀντιθυροειδίη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀντιθυροειδικὴ συσκευασία, λαμβανομένη ἐξ ὀρου αἱματος κριῶν, ἢν ἀφηρήθησαν πρὸ χρόνου οἱ θυροειδεῖς ὀδῶνες.

ἀντιθυροετρος-ον ὁ ἀντὶ θυρέτρου, ὁ ἀντικαθίστων, θύραν, θέσιν θύρας ἐπέχων: Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.11,40 λίθος ἀντιθύροετρος.

ἀντιθύρος-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπέναντι τῆς θύρας πλευρὰ τοῦ δωματίου: Λουκ.Οικ.26 κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχων ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνῶν ναὸς πεποιηται 2) γεν. ὁ ἀπέναντι τῆς θύρας: Σχολ.Ὀδ.Π.159 στθ δὲ κατ' ἀντιθρονον κλισίης, ἰ εἰς τὸν πρὸ τῆς θύρας χώρον 3) οὐδ. τὸ ἀντιθρονον, δημ. ἀντιθρονο ἔντος τῆς οικίας καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν θύραν χώρος, ὁ προθάλαμος, ὁ πρόσδρομος: Σοφ.Ἠλ.1433 βῆτε κατ' ἀντιθρονον ὄσον τάχιστα. || Λουκ. Ἀλλ.16 ἐς τὸ ἀντιθρονον.

ἀντιθύω μτγν. θύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως: Φιλ.δ.10.

ἀντιθύωρα (ἡ) δημ. ἀνταγῶνα, ἀντιφεγγιά.

ἀντιθυριάτω δημ. ἀντιθλίπω, ἀντιθροῶ βλ. λ.

ἀντιθυροῦ-έω δημ. βλεῖω ἀπέναντι, ἀνταπεύω.

ἀντιατρικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῶν ἰατρῶν ἢ τῆς ἰατρικῆς, ὁ παρὰ τοῦς κανόνας τῆς ἰατρικῆς: ἀντιατρικαὶ μέθοδοι.

ἀντικα (ἡ) δημ. {ἰταλ.} πᾶν ἀρχαῖον ἀντικείμενον ἴδιῳ δὲ νόμισμα ἢ δακτυλιόλιθος. 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ συγχρονισμένος κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὸ ἦθ' ἢ ἡ γρῶσι γυνή: || ὁ παλαιὸς καὶ πολυπειρος ἄνθρωπος: αὐτὸν ποῦ εἶναι ἀντίκα πᾶς νᾶ γελᾶσθω;

ἀντικαθεσπιά-έω καθαιρῶ τινα ἀπὸ τῆς θέσιν του καὶ τοποθετῶ εἰς αὐτὴν ἄλλον: Δίων Κ 46,34 ἔπειτα καὶ ἀκείνους ἀντικαθεσπιάειν ἐπιμαρῆσαντας.

ἀντικαθεσπιάειν ἰταί] νεώτ. φαρμ. τὰ στυπτικὰ φάρμακα τὰ προκαλοῦντα δυσκοιλιότητα.

ἀντικαθεζέωμαι εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος ἀπέναντι ἄλλου στρατοπεδεύοντος: Θουκ.1,30 ἀλλὰ τὸ θάρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἦδη ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου 2) μτγν. ἴσταμαι ἀντιμέτωπος, κάθημαι ἀπέναντι πινος: Γρηγ.Ναζ.210,1 σαρκὸς καὶ ψυχῆς ἀντικαθεζόμενους.

ἀντικαθεζάω μον. καθέλωμαι ἀμοιβαίως, σῶω καὶ ἐγὼ πρὸς τὴν θάλασσαν: Εὐμῶθ. Ἰου.Α.131.

ἀντικαθεστωτικά ἐπίρρ. δημ. ἀντικαθεστωτικῶς βλ. λ.

ἀντικαθεστωτικός-ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὸν κρατοῦντος πολιτικοῦ ἢ κοινωνικοῦ καθεστώτος: ἀντικαθεστωτικὸν κόμμα.

ἀντικαθεστωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπθέμενος εἰς τὸν κρατοῦν καθεστώς.

ἀντικαθεστώω μτγν. καθεύδω καὶ πάλιν: ΑΓ1 11,366 ἀντικαθεστώε πάλιν.

ἀντικαθάρμαι ἰων. ἀντικατῆμαι, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντι πινος, κυρίως ἐπὶ ἐθρῶν στρατῶν καὶ στόλων ἀντιμετώπων: Ἡρόδ.9,39 ἡμέραι δὲ σφί ἀντικατῆμῶσι ἦδη ἐγεγόνεσαν ἀκτῶ, Θουκ.5,6 βρασίδος δὲ πυθῶνόμενος ταῦτα ἀντικαθῆτο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ Κερδύλλει 2) κατῆμαι, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντι πινος: Ἀρχῶ.

έν Στοβ.269,11 τοῖς βασιλεῦσι τοι ξεφοροι έντικαθίναι 3) συνεκδ. έντικειμαι, έναντιοῦμαι: Σέξτ. Έρν.Μοθ.1,145 Ισχυροῦς έντικάθεται τούτω λόγος. έντικαθιζοῦν μτγν. καθιζοῦν τινά εἰς τήν θέσιν άλλου.

έντικαθέζομαι κ. έντικαθέζομαι λαμβάνω θέσιν άπέναντι τινος, επί πολεμίων άντιστρατοπεδεύω: Έρδδ.2,3 έντικαθέζομαι έμάχοντο: 2) τó ένεργ. μτγν. βάλλω τινά νά κατοικήσῃ, έγκαθιστώ.

έντικαθίστημι νεώτ. κ. έντικαθιστώ, Ιων. έντικαπίστημι θέτω τι εἰς θέσιν άλλου άφαιρεθέντος: Έρδδ.9,93 έν νόω έχων έντικαταστήσειν άλλα πριάμενος·Θουκ.2,13 Ιτόν χρυσόν του άγάλματος Ι μή έλάσσω έντικαταστήσαι πάλιν· 2) εἰς τήν θέσιν πινός τοποθετῶ άλλον: Άριστλ. Άκουστ.94 και οὔτω άρχουσιν αὐτόν, κατ' ένιαυτόν δε άλλους έντικαθιστάναί τοιοῦτους· 3) τοποθετῶ τινα έναντιον άλλου, άντιπάσσω: Θουκ.4,93 Βοιωτοί δε πρός τούτους έντικατέστησαν τούς άμυνομένους, Άριστλ.Πολ.9,591 τῷ παρ' ημῖν τοιοῦτω έντικαταστήσωμεν φράσκα θμοισιν· 4) δβ. μτγ. έπαναφέρω, μεταθέτω εἰς άλλην κατάστασιν η διάθεσιν: Θουκ.2,65 και δεδιότας αὐ άλλους έντικαθίστη πάλιν επί το θρασείν, ΔίωνΚ 35,16 ές φόβον άντι τών έλπίδων έντικατέστησαν· 5) παθ. κ. νεώτ. πίθεμαι εἰς τήν θέσιν άλλου ώς διάδοχος, ώς έντικαταστάτης: Έρδδ.2,33 έπανά δε τις Ι τών Ιερέων Ι άποθήνη τούτου ο παῖς έντικαθίσταται, Ξεν. Άν.3,1,38 έί έπιμεληθήσεται δπως στρατηγῶ και λοχαγῶ έντικατασταθῶσιν· 6) μέσ. μετά δοτ. άνθισταμαι, άντιπάσσομαι τινι: Διον.7,39 και έντικαταστάντες τας νουσαι· || κ. άπολ.: αὐτ.1,62 έντικαθίσταντο εἰς μάχην.

έντικαθιστώ νεώτ. δημ. κ. έντικατασταίνω, πρτ. έντικαθίστων, δημ. έντικαθιστούσα, άόρ. δημ. έντικαταστήσα, μτγ. παθ. πρκ. έντικατεστημένος, δημ. έντικαταστημένος.

έντικέθεθός-ον (ή) νεώτ. φυσ. τó άπέναντι τῆς καθόδου μέρος δερκοκίμων σωλήνος.

έντικαθελικιοῦς (ή) νεώτ. η άντιθεσις πρός τόν καθολικισμόν, η καταπολέμησις τούτου.

έντικαθελικός-ή-όν νεώτ. ο άντιτιθέμενος, ο πολέμιος πρός τά δόγματα τῆς καθολ. Έκκλησίας.

έντικαθερφετίζω δημ. έντικατοπριζώ βλ.λ.

έντικαθερφετίζω (ή) δημ. η πρόξις και τó άποτέλεσμα του έντικατοπριζώ βλ.λ.

έντικαθερφετισμός (ή) δημ. ο έντικατοπριζμός βλ.λ.

έντικαινοσ-ον Έσ. « έντικαινον, Ισθικαινον ». **έντικαίω** καιώ τó καθάσιν με: Πλάτ.Τίμ.65 Ε και πάλιν αὐτά έντικαίνοντα τó διαθερμίναν.

έντικακουργέ-έω κ. νεώτ. κακοποιήθεις κακοποιώ και έγώ: Πλάτ.Κρίτ.49 C έντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα· || νεώτ. εκδικούμενος τόν κατ' έμού η τών οικείων κακουργήσαντα πράττω και έγώ κακουργήμα κατ' αὐτούς.

έντικακοχημικός-ή-όν νεώτ. ο θεραπευών τήν κακοχημίαν του αίματος: έντικακ- φάρμακα.

έντικακόω-ώ μτγν. έντικακουργέω βλ.λ.

έντικακώων δημ. έντικακουργώ βλ.λ.

έντικακώσις-εως (ή) μον.ή άμοιβαία σκοποήσις.

έντικακαισθητικά έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άντικακαισθητικών.

έντικακαλαισθητικός-ή-όν νεώτ. ο μη έχων σφίθησιν του καλού, ο άκαλαίσθητος· || ο μη σύμφωνος πρός τούς κανόνες του καλού, του ώραίου: έντικακαισθητικός διάκοσμος, -όν σπέδιον.

έντικακαλαισθητικός έπίρρ. κατά τρόπον άντικακαλαισθητικών βλ.λ.

έντικακαλαμῆμαι-άομαι μον. συλλέγω η δεματιάζω και έγώ καλῆμην.

έντικακαλλοπιζομαι μτγν. γαυριῶ, καμαρώνω,

και έπίδειξη και έγώ: Πλούτ.106Ι έντικαλλωπιζοσθαι πρός τήν πολυτέλειαν εὐτελεία.

έντικακαλώ-έω προσκαλώ τόν προσκαλέσαντά με: Ξεν.Συμπ.1,15 ώς έντικαληθισθόμενος καλεῖ μέ τις· 2) δημ. προκαλώ εἰς θμίλλον, άναγκάζωμαι.

έντικακάμαρα (ή) νεώτ. Ιταλ. Ι προθάλαμος: φρ. κάνω έντικακάμαρα (άποφεύγω νά εισέλθω όπου εύρίσκονται άλλοι Ι, μου έκαμε έντικακάμαρα (άπέφυγε νά με δεχθῆ).

έντικακίμη (ή) νεώτ. χημ. κ. έντικακίμη σκευασία χρῆσιμος ώς φάρμακον υπό μορφήν διακίλων κατά τῆς ήμικρανίας, νευραλιγών και ρευματισμοῦ.

έντικακίμω μον. έπανακάμω.

έντικάνθαρον μτγν. τó φυτόν ήμεροκαλλές βλ.λ.

έντικανονικός μον. άποασπείζω η πράττω τι άντιθετον πρός τούς κανόνες τῆς έκκλησίας.

έντικανονικός έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άντικανονικόν βλ.λ.

έντικανονικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ο ουχι σύμφωνος πρός τούς κανόνες, πρός τήν παραδεδομένην τάξιν ώς ή γινόμενος· || εἰδ. ο κατά παράθεσιν τών κανόνων γινόμενος, ο μη κανονικός· κ. παραθ. -ώτερως, -ώτατος.

έντικανονικότης-ότητος (ή) νεώτ. η έλλειψις κανονικότητος, τó άντικανονικόν βλ.λ.· 2) εἰδ. έκκλ. η παρά τούς κανόνες χειροτονία κληρικῶ.

έντικανονικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άντικανονικόν βλ.λ.

έντικάρδιον (τό) μτγν. τó πρός τó κατώτερον μέρος του στήθους έπιγαστρικόν κοιλωμα, τó άλεγόμενον κοιλω του στομάχου· 2) τó ύπέρ τó σπέρνον κοιλωμα του λαιμοῦ, ά. σφαγή βλ.λ.

έντικαρδιώδη (τά) τά μόρια τών φυτών τά φέροντα έντομήν βαθειαν, διαίροισαν εἰς δύο λοβούς.

έντικαρδιος-ος μον. ο έχων άντιθετον κάρρα, κεφαλήν: Ίω.Γαζίας Κοσμ.Πίν.444 και βραχύς έντικάρδιος όρόπλοος άλλος έτύχηθ.

έντικαρκινικός-ή-όν νεώτ. ο ένδεικνυόμενος, κατά τών καρκινικών παθήσεων: έντικ- διαίτα.

έντικαρτερό-έω μτγν. καρτερώ, άντέχω κατά τινος: ΔίωνΚ 44,13 εἰ δύναίτο πρός αἰκαισμούς έντικαρτερήσαι· || κ. μτφ. αὐτ.47,13 έντικαρτερίν πρός τάς συμφοράς.

έντικαταβάλλω κ. νεώτ. μέλλ. -βαλλῶ άναποδίδω: Λιδδ.4,300 και ύμάς τούς εὐ παθόντας οὐκ άποκνεῖν έντικαταβάλλεσθαι χάριν· || νεώτ. ποιοῦμαι έντικαταβολήν βλ.λ.

έντικαταβολή (ή) νεώτ. χρηματιστηριακή σύμβασις, δια τῆς όποίας ο έτερος τών συμβαλλομένων δικαιοῦται, άντι καταβολῆς ώρισμένου ποσοῦ, νά πραγματοποιήσῃ έντός δεδομένης προθεσμίας αγοράν η πώλησιν εἰς ώρισμένην τιμήν· || επί έντικαταβολῆ ταχυδρομική άποστολή έμπορευμάτων, ών τó άντίτιμον καταβάλλεται εἰς τó ταχυδρομείον άμα τῆ παραδόσει Ι διεθν. όρος contre remboursement).

έντικατάγω κατάγω, φέρω άντι τινος, άμοιβαίως κατάγω· || παθ. έρχομαι, άγομαι εἰς τήν θέσιν πινός: Τίμ.Λοκρ.15Ι D άνάγκη ών έντικαταχθήμεν τó Ισον τῷ άναλωθέντι.

έντικαταδύω μτγν. άμοιβαίως, έπίσης καταδύομαι, κρύπτομαι: Άχιλλ.Τάτ.6,18 η δε έντικατεδῶετο και άπεκρούετο τά φιλήματα.

έντικαταδύσις-εως (ή) μτγν. κατάδύσις πρός τó άντιθετον μέρος: Ίππαρχ.2,14.

έντικαταθυήσκω άόρρ. β-εθων καταδικάζομαι εἰς θάνατον ώς φονεύς, φονεῖσθαι έπίσης: Άισχλ.Κο.144 και τούς κτανόντας έντικαθανεῖν·

ἀντικατακρίνω ἀόρ. ἀπαρφ. -κρῖνω φωνεύω πινά ὡς φονέα βλ. κ. ἀντικατασθένσκα, **ἀντικατακρίω** μτν. κατακρίω ἐπίσης || παθ. ἐγκλείομαι ἐπίσης : Ροῦφ. Ἰατρ.70 ὡς ἀντικατακρίεσθαι τὰς τοῦ ἀπριτῶν ἀνωμαλίας, **ἀντικατακρίνω** φωνεύω τὸν φονέα, **ἀντικαταλαμβάνω** κ. νεώτ. λαμβάνω κατοχὴν : Τιμ. Λοκρ.102 D ἀντικαταλαμβάνοντα τὸν τῶν καρρῶν χώραν 2) ἀντικ- δίκην ἀντιπληγῶν βλ. λ. : Πλάτ. Συμπ.9 D 3) κ. νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου, ἐπίσης καὶ ἐγὼ καταλαμβάνω, κατέχω : Διονκ 36,47 ἀντ- λῶφον, - ἀντικαταλάβον τὸν προλιμένα, **ἀντικαταλέγω** ἀμοιβαίως καταλέγω, ἐκλέγω, στρατολογήω : Διονκ 40,65 μέλλων πολλῶ πλείους στρατιώτας ἀντικαταλέγειν, **ἀντικαταλείπω** καταλείπω πινά εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, εἰς ἀντικατάστασιν του : Πλάτ. Πολ.540 B ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, **ἀντικατάλλαγα** ἐπιρρ. δημ. ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς : Δουλεύου ἀντικατάλλαγα, **ἀντικατάλλαγι** (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἀνταλλαγὴ : Πλούτ. Ἡθ.49 D ἀντικατάλλαγι οὐκ ἔχουσα χρостоῦ καὶ βεβαίου πρὸς ἀβέβαιον καὶ κίθδηλον, - ἀντικατάλλαγι ἀέρος (ἀνταλλαγὴ, ἀνανέωσις ἀέρος, ἀερισμός) || ἀνταπόδοσις : Σχόλ. Ὀπα. Ἀλ.2,687 2) Πάπ. συνδιαλλαγή, συμπιλώσις : οὐκ ἐξέσται οὐδενὶ ἡμῶν παραβῆναι τῆνδὲ τὴν ἀντικατάλλαγι, **ἀντικατάλλαγμα**-ατος [τὸ] μτν. τὸ ἀντάλλαγμα, ὄθ. ἀνταπόδοσις : Ἰώσ. ΑΙ 15,9,2, **ἀντικατάλλακτης** [ὁ] νεώτ. ὁ μέλλων νὰ πληρῶσῃ τὴν καταλλαγὴν, τὴν συναλλαγματικὴν, ἦτοι ὁ εἰς βάρος τοῦ ὀποιοῦ ἐξεδόθη αὐτῆ : Ἄδαμ. Κορ, **ἀντικατάλλαξις**-ως [ἡ] μτν. τὸ ἔκ τινας ἐπιχειρήσεως κέρδος : Διογ. Α 7,99, **ἀντικατάλλασσομαι** ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἕτερον, ἴδιωτ. ἢ ἀπὸ ἄλλου : Ἰσοκρ.5,135 ἴδιος δ' ἂν καὶ τὸν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπιεικιστάτους ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενός ἂν τὸ ζῆν ἀντικατάλλαξάμενος, Λυκούργ.88 τὴν ἰδίαν φυγὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικατάλλάττεσθαι, Ἀριστλ. Ἡθ.Ν3 ἕτερον ἀντ' ἕτερου ἀντικαταλλάττονται, ὅλον ἡδονῆν ἀντ' ὀφελείας 2) δέχομαι τί ὡς ἀντάλλαγμα ἕτερου : Ἰσοκρ.6,109 ὅτι κάλλιον ἔστιν ἀντὶ θνητῶν σώματός ἀθάνατον δόξαν ἀντικατάλλασσασθαι 3) ἀντικαθίστην, ἀναπληρῶν : Ἀριστλ. ΖΜ 645 Α 3 ἀντικαταλλάττεται τι πρὸς τὴν περὶ τὰ θεῖα φιλοσοφίαν 4) μτν. παθ. συνδιαλλάσσομαι, συμπιλώνομαι : Πολυδ.15,20,5 Πάπ. περὶ οὐ ἀντικατῆλλάγι || κ. ἐνεργ. Πάπ. ὁμολογῶμεν ἀντικατῆλλάσθαι πρὸς ἄλλήλους 5) μτν. ἐνεργ. ἀντικατάλλασσω, ἀνταλλάσσω, **ἀντικατάλλασσω** μτν. κ. νεώτ. ποιοῦμαι ἀντικατάλλαγι βλ. λ., **ἀντικαταμειδιῶ**-άω μτν. καταγεῶ, ἐμπαίζω : Κύριλλ. Σοφ.623 οὕτε μὴν ἀντικαταμειδιάσοιαι τοῦ Χριστοῦ ἦγον τῶν ἐκκλησιῶν, **ἀντικαταμετρώ**-έω Πάπ. καταμετρῶ εἰς ἀνταπόδοσιν ἡ ἀνταλλαγὴν, **ἀντικαταμῶ** μτν. κλειώ καὶ ἐγὼ τοὺς ὀφθαλμούς μου : Πολυδ. Θ 113, **ἀντικαταπέμνω** μτν. ἐκίλ. καταπέμνω ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀναπεμφθῆν : Βασίλ. 2,677 Α ἀντικαταπέμφον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου πνεύματος, **ἀντικαταπλήσσω** καταπλήττω καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν καταπλήξαντά με : Ἄπ. Ἐμφ. Πόλ.3,91 ἤλιζον ἀντικαταπλήξιν τὸν Καίσαρα, **ἀντικαταρρέω** μτν. καταρρέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, **ἀντικαταρροικός**-ἡ-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὸν κατάρρον βλ. λ. : ἀντικαταρροϊκὰ φάρμακα, **ἀντικατασκευάζω** μτν. κ. νεώτ. ἀντικαθίστην : Διον. Ἀλ. Ρωμ.15 ταῦτας δὲ τὰς παπλανημένας ὀ-

πολήφεις ἐξελέουσαι τῆς διανοίας τὸν πολλῶν καὶ ἀντικατασκευάζει τὰς ἀληθείας 2) κ. νεώτ. κατασκευάζω τι ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἐναντίον ἄλλου κατασκευάσαντος : Διονκ 47,37 οἱ βάρβαροι μονόβουλα πλοῖα ἀντικατασκευάσαντες, **ἀντικατασκοπεῖα** (ἡ) νεώτ. τὰ λαμβανόμενα μέτρα πρὸς παρεμπόδιον ἢ παραπλάνησιν τῆς κατασκοπεύει ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ, **ἀντικαταστάσις** δημ. ἀντικαθίστημι βλ. λ., **ἀντικατάστασις**-ως [ἡ] μτν. κ. νεώτ. δημ. -α ἢ ἀντίστασις, ἀπάντησις εἰς ἐπιχειρήμα ἐν συζητήσει, ἀντιπαράταξις : Πολυδ. 4,47,4, ἔκ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς γενομένης παρ' αὐτοῖς τῶν πρὸς τοὺς τῶν Ροδίων πρεσβευτῶν ἢ ἐναντιότης 2) κ. νεώτ. κ. δημ., ἡ ἐγκατάστασις πρὸς ἀντ' ἄλλου, ἀναπλήρωσις, ἀλλαγὴ : ἀντικατάστασις τῆς φρουρᾶς, - τοῦ νομαρχοῦ 3) νεώτ. γλωσσ. Λεκτικὴ ἀντικατάστασις ἡ ἀνταλλαγὴ παλαιότερων στοιχείων τῆς γλώσσης [ἰδίως οὐσιαστικ. ρημ.] διὰ νεωτέρων ἐπισυμβάνουσιν ἀναισθηθῆσθαι ὄλους καὶ ὅπουσινεοῦτῶν ἐξ αἰτίας συναφοῦς ἰσότησεως ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ὁμιλίᾳ ὅσον ἐκ τοῦ δόξ μοι φωνῶν ἄρτου ἐγένετο ἀντικατάστασις τῶν ἄρτου διὰ τοῦ φωνῶν κ. ὑποκορ. φωνῶν, ἐκ τοῦ μὲν ὁ πονητικός [ἦτοι ἐνὸς τῶν εἰδῶν κατ' Ἀριστλ.] ἐγένετο ἀντ- τοῦ μὲν διὰ τὸ πονητικός κτ., φωνῶν ἀντὶ ἄρτου, πονητικός ἀντὶ μῆς, **ἀντικαταστάτης** [ὁ] νεώτ. κ. δημ. θηλ. -ατις -ιδος δημ. κ. -ατρια ἀντικαθιστῶν πινά, ἀναπληρωτής : παρέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἀντικαταστάτην του 2) εἰδ. εἰς πολαιότερον ἐποχὴν ὁ ἐναντὶ ἀποζημιώσεως ἀντικαθιστῶν τῶν κληρωτῶν στρατιωτῶν, **ἀντικαταστατός**-ἡ-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀντικατασταθῆ || εἰδ. νομ. ἀντικαταστατὰ πράγματα τὰ δυνάμενα νὰ ἀποδοθῶσι δι' ἄλλων πραγμάτων τῆς οὐτῆς ποιότητος καὶ ποσότητος, ὅσον τὰ χρήματα, χρεώγραφα, ὁ σίτος, ὁ σῖκος κτ., **ἀντικαταστρατοπέδευθε** μτν. στρατοπέδωσ ὀπέναντι : Διον. Ἀλ. Ρωμ.8,84 ἀντικαταστρατοπέδευσεν ἐπὶ λόφου, **ἀντικατάσχεσις**-ως [ἡ] ἢ ἐπίσχεσις ἢ βία ἀνυκράτησις : Ἀριστλ. Πρ.961 Β 22 ἐν τῷ παρμῶ ἡ ἀντικατάσχεσις γενομένη τοῦ πνεύματος, **ἀντικατάσταξις** [ἡ] νεώτ. κατάταξις γινόμενη εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου, **ἀντικατάστασις**-ως [ἡ] ἑκτασις, ἐπέκτασις δι' ἔλξεωσ τῶν ἀντιθέτων ἄκρων : Ἰνπ.834 ἐπίστα γὰρ ἄρκει αὐτὸ τὸ ἔξυλον ἀντὶ τῆς ἀνωθεν ἀντικατάστασις 2) παθ. ἀντικρούσις, ἀντίστασις, **ἀντικατατάσσω** μτν. κ. νεώτ. κατατάσσω πινά εἰς τὴν θέσιν ἕτερου : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.351 ἀντὶ Περιάνδρου ἀντικατατάττει Μύσηνα, **ἀντικατατείνω** ἐκτείνω ἔλκω ἐκ τοῦ ἕτερου μέρους 2) μτφ. διωχούμαι πινά κατὰ πινος : Πλάτ. Πολ.348 Α ἐν . . . ἀντικατατείνοντες λέγωμεν αὐτῶ λόγον παρὰ λόγον, **ἀντικατατρέχω** μτν. ἀόρ. -έδραμον ἐπέρχομαι καὶ ἐγὼ κατὰ τῆς χάρας τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῆς ἰδικῆς μου : Διονκ 60,9 τὴν χώραν αὐτῶν ἀντικατέδραμα, **ἀντικαταφέρω** μτν. ἀμοιβαίως καταφέρωμαι, φέρομαι κατὰ πινος μὲ ὄρημν : Γαλ. 12,57, **ἀντικαταφρονῶ**-έω μτν. καταφρονῶ τὸν καταφρονήσαντα : Διονκ 54,33, **ἀντικαταφυτεύω** Πάπ. φυτεύω εἰς ἀντικατάστασιν : Πάπ. ἀντικαταφυτεύειν ἕτερα ἀντὶ τῶν ἐκλιπόντων δένδρων, **ἀντικαταχωρισμός** [ὁ] μτν. ἡ ἐν χώρῳ ἀντικατάστασις : Ορειβ.6,10,14 ὅσω γὰρ ἐν τις μέλλων κενῶσθαι τὸν θώρακα . . . τοσοῦτῳ πλείονος ἀέρος πάλιν εἰς τὸν ἀντικαταχωρισμὸν . . . δεῖσθαι.

ἀντικατέχω κ. νεώτ. ἀμοιβαίως, ἐπίσης ἢ ἔξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ κατέχω : Ἰηπ.336.

ἀντικατηγορητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντιρρητικός, ὁ ἀντιφατικός : Γαλ.Εφρ.12,65.

ἀντικατηγορία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία κατηγορία, ἀντέγκλισις : Κοινητ.3,10,4 ἢ ρητορ. κατηγορία ἀπαγγελομένη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τοῦ κατηγοροῦ.

ἀντικατηγορῶ-έω κ. νεώτ. κατηγορῶ τὸν κατηγορησάντα, ἀμοιβαίως κατηγορῶ : Αἰσχίν.25,25 ἔδρα γάρ τοῦ ἀπολογουμένου ἀντικατηγορεῖν τὸν κατηγορουμένον : 2) παθ. ἀντικατηγοροῦμαι ἐν τῇ λογικῇ, ἀντιστρέφωμαι, ἐπὶ ὄρων δυναμένων νὰ χρησιμεύσῃ ἐναλλάξ ὡς ὑποκείμενα καὶ ὡς κατηγορούμενα τῆς προτάσεως : Ἄριστλ.Τόπ.1,5 τοῦ πράγματος ἀντικατηγορεῖται.

ἀντικαθήμι ἰων. τ. τοῦ ἀντικαθῆμαι βλ. λ.
ἀντικαθίζομαι ἰων. τ. τοῦ ἀντικαθίζομαι βλ. λ.
ἀντικαθίστημι ἰων. τ. τοῦ ἀντικαθίστημι βλ. λ.
ἀντικατοίχομαι μτγν. μέλλ. -οιχίσομαι χάνομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκάτοστρέφομαι : Ρήτ.1, 465,20 δεδιώς μὴ λάθῃ τὸ κακὸν καὶ ὄλον τὸ δέδρον ἀντικατοιχίσηται.

ἀντικατολιθαίνω μτγν. κατολιθαίνω ἀντιστοίχως : Παῦλ.Αἰγ.6,65.

ἀντικατοπρίζω νεώτ. ἀντανακλῶ ἀντικαθρεπίζω ἢ μέσ. -ομαι : κοιτάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, καθρεπίζομαι : 2) μτφ. ἐμφανίζω σαφῶς, φανεροῦμαι, ἐκδέηλῶ : τὸ βλέμμαί του ἀντικατοπρίζει τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του ἢ κ. παθ. φαίνομαι ὁσιεῖν ἐν κατόπτρῳ, ἐξεικονίζομαι.

ἀντικατοπρισμός ἴδι νεώτ. ἡ πρόθεσις τοῦ ἀντικατοπρίζω βλ. λ. ἢ εἰδ. φυσ. φαινόμενον τῆς διαθλάσεως τοῦ φωτός ἐντὸς στρωμάτων ἀέρος ἀσφύρου πυκνότητος, καθ' ὃ βλέπει τις μεμακρυσμένα ἀντικείμενα σχηματίζοντα εἰδωλά ἀντεστραμμένα, δ. ὄρ. φάτα μοργκάντα.

ἀντικατών-ωνος ἴδι μτγν. σύγγραμμα τοῦ Καίσαρος, γραφένον πρὸς ἀνασκευὴν τοῦ ὑπὸ τὸ Κικέρωνος γραφέντος βιβλίου «Κάτων» : Πλούτ. Καισ.54 τὸ δὲ βιβλίον ἀντικατών ἐπιγέγραπται.

ἀντικαταστικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα καυτηρήσεως.
ἀντικατακτητικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν καχεξίαν ἐν γένει : ἀντικακακτητικὴ δίαιτα, ἀντικακακτηκὰ φάρμακα.

ἀντικαῶς ἔξ ἀντιθέτου καίω : Πλάτ.Τίμ.65.

ἀντικαῶριος ἴδι νεώτ. κ. δημ. ἰλατ. ἡ ἀντικουάριος βλ. λ. : 2) δημ. ὁ πωλητὴς ἀρχαίων ἢ παλαιῶν ἀντικειμένων τέχνης ἢ πολυτελείας.
ἀντικέσται γ πληθ. τοῦ ἀντικέμαι βλ. λ. : Ἀρχ.τ.π.Στοθ.22,4.

ἀντικείμενος κ. μον. κ. νεώτ. κείμενος ἀπέναντι : Ἠρ.6,24 τὴν ἀντικείμενην ἡπειρὸν Εὐρώην, Ἄριστλ.Οὐρ.1,8,11 ἀντικείμενα κατὰ διάμετρον : 2) ἀντιστοιχῶ, πρόκειμαι, προσορίζομαι : Πίνδ.1,7 16,26 πρᾶξ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται : 3) εἰμι ἀντιβέτος : Πλάτ.Σοφ.258 B πρὸς ἄλληλα ἀντικείμενων ἀντιβέσεις οὐδὲν ἦντον, Ἄριστλ.Μεταφ.1055 A 35 εἶδη ἀντίκειται μὲν ἀντιβέσεις καὶ στέρωσις καὶ ἐναντιότης καὶ τὰ πρὸς τι ἢ εἰδ. ρητ. ἀντικείμενη λέξις ἢ ἀντιθετικὴ : Αὐτ.Ρητ.3,9,7 : 4) νεώτ. ἐναντιοῦμαι, ἀντιπῶμαι : ἀντίκειται εἰς τοὺς νόμους, εἰς τὸ σύστημα, - εἰς τοὺς κανόνας τῆς συμπεριφορᾶς : 5) μτγν. ἀντιτάσσομαι, εἰμαι ἐναντίος : Πά'Εξ.23,22 ἀντικείμενοι τοῖς ἀντικείμενοις σοι, Ὡδ.4 Μην.2,16 ἀντιπῶν οὐκ ἄταχοςαν οἱ εὐσεβεῖσιν ἀντικείμενον : 6) εἰμαι βαθερόβητος : Πρὸκ.Γαζ.Ἐπικτ.27 ἀντίκειται ταῖς σώμασι : 7) τοῦ οὐδ. ὡς οὐδ. ἀντικείμενον βλ. λ.2).

ἀντικειμενικός ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντικειμενικὸν βλ. λ. ἢ ἀμερολήπτως.

ἀντικειμενικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων σχέση με ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον ἢ ὁ πρὸς ὃν ἡ κατεύθυνσις : ἀντικειμενικός σκοπός : 2) ὁ μὴ ὑποκειμενικός, ὁ παντελῶς ἀνεπηρέαστος καὶ ἀμερολήπτως : ἀντικειμενικὴ κρίσις : 3) ὁ ἐξετάζων τὰ πράγματα ἀντικειμενικῶς καὶ ἀμερολήπτως : ἀντικειμενικός κριτής : 4) γραμμ. ἀντικειμενικὴ ἡ ἐξηρητημένη τὰ σύνθετα τῶν ὄσινων τὸ ἐν συνθετικὸν μέρος ἐξαρτάται ὑπὸ τὸ ἄλλο καθὼς τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ τὸ ρῆμα ὅσον στρατηγὸς ὁ ἄγων στρατῶν, φιλόδοξος ὁ φιλόων τῶν δόξαν κττ. ἢ ἀντικειμενικὴ γενικὴ ἡ δηλοῦσα τὸ ἀντικείμενον βλ. λ., ὅσον : διοικητὴς τοῦ λόχου, - σωτήρ τῆς πατρίδος, - ἀγευστός ἐλευθερίας, - προπαρσκαυστικός τῶν διὰ τὴν ἀμυναν τῆς χώρας ἀπαιτούμενων : 5) τοπογρ. ἀντικειμενικός φακός ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ παραπρόκειμενον ἀντικείμενον : 6) φωτογρ. ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ φωτογραφικὸν ἀντικείμενον.

ἀντικειμενικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπαρξίς πράγματός τινος ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμετέρας γνώσεως : 2) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντικειμενικοῦ βλ. λ.3), τοῦ ἀντικειμενικῶς κρινόντος : ὁ ἱστορικός πρέπει νὰ κρίνῃ μὲ ἀντικειμενικότητα.

ἀντικειμενικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικειμενικὸν βλ. λ. ἀμερολήπτως : ἐξετάζω - κρίνω τὰ πράγματα ἀντικειμενικῶς.

ἀντικείμενον (τό) νεώτ. πᾶν πρᾶγμα ἀπέναντι ἡμῶν κείμενον καὶ ὀπίσθινον εἰς τὴν αἰσθησιν : παραπρῶ ἀντικείμενόν τι : 2) τὸ προκαλοῦν αἰσθητὰ τι : ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, - ἀγάπης, - μίσους, - φόβου : 3) τὸ δὲ θέμα τῆς σκέψεως, ἐρεύνης κττ. : ἀντικείμενον μελέτης : 4) τὸ πρὸς ὃ τίθει τις, ὃ τελικός σκοπός : τὰ ἀντικείμενα προσπαθειῶν, - τῶν φιλοδοξιών : 5) συντακτ. λέξις ἢ φράσις πρὸς ἣν μεταβαίνει ἡ διὰ τοῦ ρήματος δηλούμενη ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου, τὸ ἄμμεσον ἢ ἔμμεσον ἀντικείμενον τῆς προτάσεως : 6) φίλας. τὸ ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμετέρας γνώσεως ὑπάρχον, τὸ κατ' ἀξίωμα δεκτὸν ὡς ὄντως ὄν.

ἀντικειμενοφόρος πλάξ (ἡ) νεώτ. ὁλίγη πλάξ ἐπὶ τῆς ὁποίας τοποθετεῖται τὸ μικροσκοπικῶς ἐξεταζόμενον ἀντικείμενον.

ἀντικειμενός ἔπιρρ. εἰς τὴν ἀπέναντι θέσιν : Ἄριστλ.ΖΜ654 Α ἢ ἀντικειμένως συνίστηκεν : 2) ἐν ἀντιθέσει, ἀντιθετικῶς : Αὐτ.Ρητ.2,24,2 ἀντικειμένως εἰπέναι.

ἀντικέλευθος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς ὁδοῦ ὢν : Νόνν.Δ.8,191 τοίχον ἐς ἀντικέλευθον εἶν ἐκλινεν ὀλωπῆν.
ἀντικελεύω κελεύω τὸν κελεύσαντα : Θουκ.1, 128 ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ παθ. κελεύομαι, διατάσσομαι καὶ ἐγὼ : Αὐτ.1,139 Λακεδαιμονίαι δὲ . . τοιαῦτα ἐπέταξαν τε καὶ ἀντεκελεύθησαν.

ἀντικέντρον (τό) πρᾶγμα ἢ ἡ γενονὸς χρησιμεῖον ὡς κέντρον, κεντρί : Αἰσχ.Εὐμ.466 ἄλλη προφωνῶν ἀντικέντρα καρδίῃ.

ἀντικένωμα-ατος (τό) μτγν. μουσ. τόνος πῆς ἐν Ἑλληνικῇ μουσικῇ.

ἀντικεραύνιον (τό) νεώτ. ἀλεξικέραυνον βλ. λ.

ἀντικεραύνιον μον. κερδίω τι εἰς ἀνταμοιβὴν πράξεώς μου : Νικητ.Εὐγ.3,363 ἐξήλασιν . . καὶ πικρὸν ἦβον ἀντικεραύνιας.

ἀντικέφαλα ἔπιρρ. δημ. ἀντιστρόφως, ἀνάποδα.

ἀντικεφαλαιοκρατικός-ή-όν ὁ κατὰ τῆς κεφαλοκρατίας βλ. λ. : ἀντικεφαλῶν.

ἀντικεφάλος-ος (οἶν) μτγν. κ. δημ. ὁ κείμενος κεφαλῆν πρὸς κεφαλῆν : Πάπ. ἔχων κροκοδείλιους ἀντικεφάλους αὐτοῖς : 2) μτγν. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον, μετὰ φρενον : Ἰω.Λυδ.Μην.4,54 ἐπὶ τοῦ βρέγματος κατὰ

τὸ ἀντικέφαλον ἀναποκαίεσθαι λέγεται . . ἡ φράση, Βηλαρ.77 τὸν παίρνει στ' ἀντικέφαλο' 3) μτφ. δημ. ἡ ὄφρυς τὸν ρυακίον.

ἀντικηθεῖω περιποιῶμαι καὶ ἐγὼ εἰς ἀναπόδοσιν περιποιήσεως : Εὐρ. Ίων 734 ὤσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμὸν ποτε, . . ἀντικηθεῖω πατρός.

ἀντικηθεῖωμι μτγν. ἀντικηθεῖω βλ.λ. : Πολυδ. 5,143.

ἀντικηθῶμα ὄρος (ὁ) μον. κ. ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα-κός (ὁ) ὁ ἀντικηθιστῶν τὸν κηρύμα.

ἀντικηθῶμα ὄπαντ' εἰς κήρυμα δι' ἄλλου κηρύματος : Εὐρ. Ίκ.673 κούδ' ἐν Κρέων τοῖσδ' ἀντικηθῶμα λόγους' || κηρύσσω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Εὐσ. Ίστ.3,32 ἀντικ-τὴν ἀληθινὴν γνώσιν.

ἀντικηθῶμα δημ. παρατηρῶν ἀναγνωρίζω μακροθεν : ἀπὸ μὲ ὦρα μακριά σ' ἀντίκασα.

ἀντικηθῶμα μτγν. δημ. -η ἢ ἐναντία πρὸς ἄλλην ἐξήρικὴν κίνηση : Ἐρμ. ἐν Στωθ.1,400' || νεώτ. δημ. ἀντικτυπος, παλινδρομῆσις, ἀνάπολις.

ἀντικηθῶμα-ον μτγν. ὁ ἐπίσης, ὁ ἀμοιβαίως κινούμενος : Φίλοπ.355,15.

ἀντικηθῶμα κ. νεώτ. κινῶ τὴν ἐναντίον ἄλλου : Ἀριστ. Μνημ.2,28' || κ. παθ. : αὐτ. Φυσ.8,5,19 ἀνάγκη τὸ κινεῖν ἀντικηθῶμα' 2) μτγν. μέσ. κινουμαι παρακολουθεῖν τὰς κινήσεις τοῦ ἐξήρου : Πολυδ.2,66,3 πρὸς πᾶν ἐταίρω ἀντικηθῶμα' 3) νεώτ. μεα. κ. παθ. ἐξ ἀντιθέτου κινουμαι.

ἀντικηθῶμα μτγν. κερνῶ καὶ ἐγὼ.

ἀντικηθῶμα Πλάτ. κ. μτγν. συναντάμαι, συντυγχάνω.

ἀντικηθῶμα μτγν. ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα μτγν. ἀμοιβαίως διατιθημί τὴν εἰς χρῆσιν' || κ. παθ. ἀντικηθῶμα κ. ἀντικηθῶμα-ομαι παρέχομαι, ὑπόκειμαι ἀμοιβαίως εἰς χρῆσιν.

ἀντικηθῶμα (ὁ) δημ. ἡ κνήμη, ἄνταξ (μον. κ. ἀντα) μεγαθυρικός, ἄ. ἀρία : ἀπλώνει τὴς ἀντικηθῶμα τοῦ οἴου καθῆσθαι.

ἀντικηθῶμα ἀνηχῶ : Εὐρ. Ἄνδρ.1145 κραυγὴ . . πέτραισιν ἀντέκλαιε'. 2) μετὰ συατ. αἰτ. : αὐτ. Βάκχ.1057 βακχεῖον ἀντέκλαιον ἀλλήλας μέλος.

ἀντικηθῶμα κλαίω καὶ ἐγὼ ἀκούων ἄλλον κλαίοντα : Ἡρόδ.3,14 ἀνεβάνθη καὶ ἀντέκλαιον (δ.γ. ἀνέκλαιον), Εὐστ.37,34.

ἀντικηθῶμα (ὁ) δημ. τὸ φυτόν λάρνακος ὁ εὐρωπαικός, ἡ π. Θεοορ. σταλῆς.

ἀντικηθῶμα (ὁ) δημ. τὸ ἀντικηθῶμα, ὁμοίωτον ὁρισμένῳ κλειδίῳ, ἴδιος τὸ πρὸς ὁλοῦν χρῆσιν : ὁ κλειφτής ἀνοίξει μὲ ἀντικηθῶμα, Λασκαρ. Ἰάλαρα 13 νὰ μὴ ἔχουν τὸ ἀντρός τοὺς ἀντικηθῶμα (κλειδίον μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίγονται διάφορα παρεμφερῆ πρὸς ἄλληλα κλειθῶμα), διενθ. λ. πασαρτοῦ [passe partout] 2) μτφ. πλάγιον μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπιδικώμενον καθίσταται προσπίον, ἐπιτυγχάνεται : δ.τραγ. νῆχα ἀντικηθῶμα τῆς καρδιάς.

ἀντικηθῶμα δημ. τολυπεῖα νῆμα ἢ ἄχονιον, τυλιγμένῳ κλειθῶμα ἢ ἄχονιον, ὁλοῦν ἐπὶ ῥαβδίσκῳ ἢ πλακιδίῳ' || γεν. τολυπεῖα, κούβαριάζω.

ἀντικηθῶμα (ὁ) δημ. ἄ. ἀντικηθῶμα : Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.128 κῆρη κλειθῶμα σ' ἀγόρασις κ' ἀντικηθῶμα σ' ἄφηνω.

ἀντικηθῶμα (ὁ) Γλωσσ. τὸ ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα-εὐδος (ὁ) μτγν. τὸ ἀντικηθῶμα, τὸ ἀντικηθῶμα : Κλημ. Ἀλ.7,897 οὐδὲ τὴν κλειθῶμα ἔχοντες αὐτοὶ τῆς εὐδοῦς, φαυδῆ δὲ τὴν καὶ ὡς φησὶν ἡ συνήθεια ἀντικηθῶμα (ἰοῦρα, ἀντικηθῶμα).

ἀντικηθῶμα μτγν. ἀμοιβαίως ἐπίσης καὶ ἐγὼ κλαίω' || παθ. -ομαι ἐπίσης ἐγκλαίωμαι.

ἀντικηθῶμα-ατος (ὁ) ἀρχ. λεξ. ἀντέκλαιμα, ἀντέκλαισις, ἀντικατηγορία.

ἀντικηθῶμα (ὁ) δημ. τὸ ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα-εὐδος (ὁ) νεώτ. ἡ ἐναντίον τῶν κληρικῶν διάθεσις, διδασκαλία ἢ ἐνέργεια, ἡ καταπολέμησις τῆς ἰσχύος τοῦ κλήρου.

ἀντικηθῶμα-εὐδος ἢ-ὄν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ κλήρου, ὁ ἐπιδικῶν τὴν καταργῆσιν ἢ περιστολὴν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ κλήρου.

ἀντικηθῶμα-ομαι ὄραμι μον. λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὴν διὰ κλήρου : Εὐσταθ. Πονημάτ.273,91.

ἀντικηθῶμα-εὐδος (ὁ) μτγν. ἐξ ἀντιθέτου κλησίς.

ἀντικηθῶμα (ὁ) μτγν. νεώτ. νομ. τὸ ἐγγράφον δι' οὗ παρέχεται εἰς τὴν τὸ εὐεργέτημα τῆς πενίας, ἢ ἡ ἀνεκαταβολῆς δικαστικῶν ἐξόδων διεξαγωγῆς δίκης δι' οὗτοῦ.

ἀντικηθῶμα (ὁ) νεώτ. νομ. ὁ ὑπὸ διαδίκου μὴ κατοικοῦντος ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου διοριζόμενος δικηγόρος ἢ μὴ τοιοῦτος, ἴνα εἰς τοῦτον κοινοποιῶνται δικόγραφα πλὴν τῶν ἐπαγομένων προσωπικῆν τοῦ διαδίκου ἐνέργειαν' || ὁ διὰ τῶν αὐτῶν ὁμοιοδότητα ὑποχρεωτικῶν διοριζόμενος διὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ὑπὸ τοῦ ἐπισηπεύοντος τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ δίκην εἰς χεῖρας τρίτου' || ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλούμενου ἀπόφασιν τοῦ πλημμελοῦμένου ὑποχρεωτικῶς διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐπέσεως διοριζόμενος, ὅστις κατ' ἐξαιρέσειν δέον νὰ εἶναι δικηγόρος κατοικῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῶν καταδικαστῶν ἢ τὸν δικάζοντος δικαστηρίου.

ἀντικηθῶμα-εὐδος (ὁ) νεώτ. εἰδ. τὸ ρητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ ἐν τῇ αὐτῇ περιόδῳ λόγου ἀντιπυθῆναι δύο φραστικὰ σπειρά κλιμακῶδῶς διατυπώματα (κλιμακῆς βλ.λ.) ὧν ἡ μὲν ἀνοῖσται, ἢ τοῦ χωροῦσα ἀπὸ τῶν ἐν μερῶν ἐνωσίων εἰς τὰς γενικάς, ἢ δὲ καθυποῖται ἢ τοῦ ἀντιθέτως.

ἀντικηθῶμα μετὰ πτωσις στρωμάτων νεώτ. γεωλ. ἡ μετὰ πτωσις, ἡ διαχωρίζω εἰς ἀντίκλιον βλ.λ. κατὰ μήκος καὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονος του.

ἀντικηθῶμα (ὁ) νεώτ. γεωλ. τὸ κολίμαμα μῆς πτυχῆς πετρωμάτων τὰ ὅποια ὡς πρὸς τὸν ἄξονα αὐτῶν ἀποκλίνουσι ἀντίθ. στήκλιον.

ἀντικηθῶμα (ὁ) νεώτ. γεωλ. δέσμη πτυχῶν πετρωμάτων ὧν οἱ ἄξονες τῶν μεσαίων πτυχῶν εὐρίσκονται ὑψηλότερον ἀπὸ τοὺς τῶν πλευρικῶν.

ἀντικηθῶμα μτγν. κ. μον. στρέφω τὴν πρὸς τὸ ὅπισθι : Πρόδρομ. Ροδ.5,375 τὸ δ' ἀντικηθῶμα πρὸς φυγὴν τὸς ἡνίας' 2) μτφ. κλίω πρὸς τὸ ἐναντίον, ὁθ. ἀποφεύγω νὰ συνανθῶ, ἀρνοῦμαι : Μουσαί.108 καὶ πάλιν ἀντικηθῶμα.

ἀντικηθῶμα-εὐδος (ὁ) μτγν. ἡ ἀμοιβαία, ἡ ἐκατέρωθεν κλησίς : Σχολ. Ὀμπ. Ἀλ.159' 2) νεώτ. γεωλ. ἐπὶ πετρωμάτων, ἡ ἀπὸ τοῦ ἄξονος αὐτῶν μετὰ πτωσις, ἀπόκλισις.

ἀντικηθῶμα ὁ σολ. κ. μον. ἀντανάκω, ἀνηχῶ : Ψελλ. Πον.59,13 οὐ μὴν ἐπὶ πάσης ἀντιπυθῆς σωματῶν ἀντικηθῶμα αὐτῆν ἢ φωνῆ.

ἀντικηθῶμα μον. κλιθῶμα καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

ἀντικηθῶμα μον. ἀμοιβαίως κηθῶμα, ἔξω τὸν ἔξωτόν με : Ἀποστόλιος Συναγ.19,43 τὸν ἔξωτον ἀντικηθῶμα, ἀπὸ μετὰ φεραῖς τῶν ὄνων' ἀλλήλους γὰρ ἀντικηθῶμα.

ἀντικηθῶμα (ὁ) Πλάτ. τὸ ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα (ὁ) μτγν. τὸ ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα μτγν. τύπτω, κρούω εἰς τὸ ἀντικηθῶμα : Σεξτ. Μαθ.1,217

ἀντικηθῶμα μτγν. ὄραμι. ἀντικηθῶμα βλ.λ.

ἀντικηθῶμα (ὁ) τὸ πρῶτον μέρος τῆς κνήμης : Ἀριστ. Ίπν.907 τὰν τοῖσιν ἀντικηθῶμα ἐκκῶδρια περιελπίσθαι, Ἀριστ. Ίστ.2,1,15,5 καὶ ταύτης [τῆς κνήμης] τὸ μὲν πρῶτον ἀντικηθῶμα, τὸ δὲ ὀπίσθιον γαστροκνήμιον.

ἀντικηθῶμα μτγν. νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ κατὰ τοῦ κλησμοῦ τοῦ δερμάτος : ἀντικηθῶμα.

ἀντικηθῶμα δημ. κ. ἀντικηθῶμα κ. ἀντικηθῶμα διακόπτω τὴν ὁμιλοῦντα : Βαλαμ. Ἀδ. Διάν.5 Ἐανάσθη δὲ σ' ἀρῶντα, μὴ μ' ἀντικηθῶμα, πάφ.

ἀντίκοιλον (τό) κ. νεώτ. τὸ κοίλον τοῦ πέλαγος τοῦ ποδός, δημ. καμάρα: Πολ.Φυσιογ.2,27 οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἀντίκοιλον τοῦ ποδός, ἀλλ' ὄληφ βαίοντες, πανοῦργοι.

ἀντικοινοβουλευτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντίθετος, ὁ ἀντιδρῶν πρὸς τὸν κοινοβουλευτισμὸν, ὁ κατὰ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος: || ὁ μὴ κατὰ κοινοβουλευτικὸν τρόπον γινόμενος.

ἀντικοινοβουλευτικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικοινοβουλευτικὸν βλλ.

ἀντικοινοβουλευτισμός (ὁ) νεώτ. αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὸν κοινοβουλευτισμὸν δοξασαίαι ἢ ἐνέργειαι.

ἀντικοινωνικά ἑπίρρ. δημ. ἀντικοινωνικὸν βλλ.

ἀντικοινωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς κοινωνίας καὶ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν: πρᾶξις ἀντικοινωνική· 2) ὁ ἀπορρέων τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀκονῶντος.

ἀντικοινωνικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικοινωνικῶς βλλ.

ἀντικοινωνισμός (ὁ) νεώτ. ἡ κοινωνιολογικὴ θεωρία, ἢ ἀντικειμένη εἰς τὸν κοινωνισμὸν βλλ.

ἀντικοινωνιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὸν κοινωνισμὸν βλλ.

ἀντικοινωνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀντικοινωνιστὰς ἢ εἰς τὸν ἀντικοινωνισμὸν

ἀντικολάζω μτγν. τιμωρῶ καὶ ἐγώ, ἐπιβάλλω ἀντίποινα || ποθ. -ομαι τιμωροῦμαι διὰ κακῆν μὴ προῆεν: Λουκ.Τυραν.12 ἐτις... ἀπέκτεινεν... ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι.

ἀντικολακέω μτγν κ. νεώτ. κολακεύω καὶ ἐγώ ἀμοιβάσαι: Πλούτ. Ἄκ.24 ὡσθ' ὑπερβάλλειν αὐτὸν ἀντικολακεῶν ἑκαίνος.

ἀντικομίζω μτγν. κ. μον. κομίζω εἰς ἀπάντησιν ἢ ἀνταπόδοσιν: Πλούτ. Λύσ.26 ἄλλον λόγον ἐκ Δελφῶν ἀντικομίσαντες: Ὁδ.5 Μηνι.2,9 τῶν αὐτῶν σιμάτων σοὶ τοὺς κρουνοὺς ἀντικομίζωι || μέσ.-ίζομαι ἀμοιβαίως λαμβάνω: Ἰώσ.Π1 2,8,4

ἀντικομματικός-ή-όν νεώτ. ὁ φρονῶν ἢ ὁ δρῶν ἐναντίον τῶν κομμάτων, τοῦ κομματισμοῦ βλλ.: || ὁ ἀντιθέμενος εἰς τὸ κομματικὸν συμφέρον: ἀντικομματικὴ ἐνέργεια.

ἀντικομματισμός (ὁ) νεώτ. ἢ πρὸς τὰ κόμματα ἐχθρική διάθεσις ἢ ἐνέργεια || εἶδ. συνδικαλιστικὴ ἀρχὴ καθ' ἢ οἱ ἐργάται δὲν πρέπει νὰ ἐχωσιν ὅλια ἐργατικά κόμματα ἢ νὰ συμμετέχωσιν εἰς τοιαῦτα τοῦ ἀστικού καθεστώτος.

ἀντικομμουνισμός (ὁ) νεώτ. περιηπτ. πᾶσαι αἱ θεωρίαι ἢ ὁμαδικαὶ ἐνέργειαι, αἱ καταπολεμοῦσαι τὸν κομμουνισμὸν βλλ.

ἀντικομμουνιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντιθέμενος εἰς τὸν κομμουνισμὸν βλλ.

ἀντικομμουνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ βλλ.: ἀντικομμουνιστικὰ μέτρα.

ἀντικομμιζέω μτγν. κομμάω, ἀλαστικῶς φέρομαι ἐναντίον ἄλλου κομμιζόντος: Πλούτ. Ἀντών. 62 τοῦτοσι ἀντικομμιζῶν Ἀντώνιος.

ἀντικοντώ-θω κ. -έω (ἀμφ.) ὑποστηρίζω διὰ κοντὸ ἢ τοῖ ἐξυλίνου ὑποστηρίγματος: Ἰνπ.Μοχλ. 852 κατὰ δὲ τὸ ὄγιος (σκέλος), πλάγιον ἐξάψ τῷ σώματι ἀντικοντώσαι.

ἀντικοντώσεις-εως (ἡ) ἢ διὰ κοντοῦ ἀνιέρσεις, τὸ ἀκούσθαι εἰς ράθρον, ἐπὶ χηλῶν: Ἰνπ. Ἀρθρ. 819 D τῷ ἐξύλω ἀναγκάζονται ἀντερπέδουσαι δεῖναι γὰρ ἀντικοντώσεις.

ἀντικοπή (ἡ) μτγν. ἢ πρὸς τὰ ὄπισθ ὄθησις, ἀντικρουσις, ἀντίστασις. Πλούτ. Ἡθ.77 Α ἢ τοῦ καλῶν βλάσπησις... δάίνας λαμβάνουσα προσκορούσαι καὶ ἀντικοπή· || σῆγχρομοσις: Στράβ. 5,222 μετακρούουσι ἀλλήλους τὰς ἀντικοπήσις.

ἀντικοπήτικός-ή-όν μτγν. ὁ παρεγών ἀντίστασιν, ἀπωθῶν, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.10,137 ἔστω τὸ βιορῶν φύσιν ἔχον ἀντικοπήτικῆν.

ἀντικοπή κ. νεώτ. ἀντικρούω, ἀπωθῶ, ἐμποδίζω ἢ Ἰνπ. Ἀέρ.285 ὅταν νεφέα... ἀντικοπήτηνεύμα ἐναντίον || ἀμοιβαίως κώπη τὴν προέλασιν πινός: Δίων Κ 43,37 συσταδῶν ἀντικοπήτους ἀλλήλους ἐπὶ πλείστον ἠγωνίσαντο· 2) κ. νεώτ. εὐχρ. ἐν παρατ. κ. ἀορ. μτφ. ἐνίσταμαι, προσβάλλω ἀνιρρήσεις, ἀντισκώβω: Ξεν. Ἑλλ.2,3,15 ὁ δὲ Ἰπ. ἀρμενίης ἀντέκοπη λέγων· || ἀμτθ. ἐμποδίζω: Αὐτ.2,3,31 ἦν τὸ ἀντικοπή (ἐάν παρουσιασθῆ ἐμποδιστὴν τ).

ἀντικράκο (τό) δημ. τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου.

ἀντικράξι (τό) δημ. ἀντιχորδον, λεπτὸν ἀγκάθων τὸν ξύλον τιθέμενον μεταξὺ τοῦ τοξαρίου καὶ τῆς χορδῆς κατὰ τὴν ξάνσιν τοῦ βάρβακος.

ἀντικροθῶ μον. ἀντεγγεῖρω: Νικήτ.Εὐγ.9,29 ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐξεγγεῖρε τὸν νότον, νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικροθῆι.

ἀντικρούμβος (ὁ) νεώτ. ἀστρον. τὸ σημεῖον τοῦ αὐρανοῦ τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τοῦ κορούμβου, ἦτοι τῆς ἰδεατῆς κορυφῆς πρὸς ἣν χωρεῖ ἡ ὀλικὴ κίνησις τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

ἀντικρούσσομαι μτγν. παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ὀπλιζομαι κατὰ πινος: Λεωνίδ.ΑΠ7,668,4 δεδούκα γὰρ οὐς πάρος ἔτλην κινδύνους ἀνεμοῖς ἀντ κορουσσομένους, Ἀθην.15,701 Β ἀσιπτα τῷ Οὐλιανῶ ἀντικρουσσομένους.

ἀντικρούφον (τό) νεώτ. ἀστρον. τὸ ναδίρ ἦτοι τὸ σημεῖον τῆς ὀρανίας σφαίρας τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ κατακρούφον ἢ ζηνθ

ἀντικοσμητέω ἑπίρρ. εἶμαι ἀντικοσμητῆς βλλ.

ἀντικοσμητής (ὁ) ἢ -μήτης ἑπίρρ. ὁ ἀναπληρῶν τὸν κοσμητῆν, ὁ ἀντικοσμητῶν βλ. λ.: ἑπίρρ. ὁ κοσμητῆς τῶν ἐφήβων... καὶ ὁ ἀντικοσμητής.

ἀντικοσμί (τό) δημ. κόσμος πολὺς, πλῆθος: μαζούτικη στήν πλατεία ἐν' ἀντικοσμί παιδιὰ.

ἀντικοσμέω-έω μτγν. ὠσαύτως κοσμέω: Πλούτ. Ἡθ 813 D ἴσικαιον γὰρ ὑπὸ τῶν μεζόνων κοσμουμένους ἀρχῶν, ἀντικοσμεῖν τὰς ἐλάττωνας.

ἀντικώπτης-εως (ἡ) γλωσσ. προσβολή.

ἀντικώτῳ-έω γλωσσ. κ. δημ. -άω ἐναντιοῦμαι· 2) δημ. κατηγορῶ, αἰτιῶμαι: ὁ ἔνας τὸν ἄλλον ἀντικώτῳ· 3) δημ. προσατενίζω: καὶ πῶς νὰ τὸν ἀντικώτῳ;· 4) πλάγιω, ἀντικρουστὰ κινούμαι, προσκλίνω κατέναντι: ὁ τραγ. καὶ κεῖ ποῦ θέφανε τὴν νιὰ ἐθῆκε καλαγάκι | ἀντικώτῳ ἢ καλαγιά φιλετὸ τὸ κυριαρῖσι· 5) ἀνηγῶ: ἀντικώτῳ τὰ βουνά.

ἀντικωάριος μτγν. κ. νεώτ. [λατ.] ἀντιγραφεὺς βιβλίων καὶ δὴ ἀρχαίων: Ἰω.Λυδ.Μηνι.1,33 ἀντικωάριοι, οἱ κατὰ Ἑλληνας καλλιγράφου || ὁ πωλητὴς βιβλίων μεταχειρισμένων ἢ γεν. ἀρχαίων ἀντικειμένων.

ἀντικοῦνημα (τό) δημ. βίασα κατ' ἀντίθετον δόνησις, τράνταγμα, τραμπάλημα: μὰς ἔκοφε τὴ μέση τ' ἀντικοῦνημα τ' ἀμαξιοῦ.

ἀντικοῦρσάμα (τό) μον. κ. δημ. ἐπιδρομή, λεηλασία πρὸς ἐκδικήσιν· || γεν. ἐκδικητικὴ ἐνέργεια.

ἀντικοῦρσάω δημ. λεηλατῶ, βλάπτω πρὸς ἐκδικήσιν || ὁθ. γεν. ἐκδικούμαι.

ἀντικούτικας (ὁ) δημ. τὸ ὑπεράνω τοῦ αὐχένος ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον, ἀντικέφαλον, σνίχι, τῆξινη.

ἀντικοφίς-εως (ἡ) ἢ ἐναντία πνοή: Θεόδωρ. Ἀν.55 χειμεριὰ ἴππινουσι καὶ ἀντικοφίς ἀνάμω.

ἀντικράζω μον. κράζω ἐναντίον, ἀντιβοῶ: Νικήτ.Εὐγενι.1,229 μεζόν ἀντεκεκράγει.

ἀντικρατικός δημ. κ. -κράνω ἀόρ. -κρήθηκα ἀποκρούομαι, ἀπαντῶ ὁ τραγ. κ. κῶρη τ' ἀντικρήθηκα κ. ἡ κῶρη τ' ἀντικραίναι· 2) ἀντιλέγω, ἀντιμιλῶ: μὴν ἀντικραίνεις στὸ μεγαλύτερο.

ἀντικρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ στρεφόμενος ἐναντι-

τιόν του κράτους : ἀντικρατικά θεωροίαι, - ιδίαι, ἐνέργεια || ὁ ἐναντίον τῆς κρατικοποίησης, πρβλ. ἀντικρατισμός.

ἀντικρατισμός (ὁ) νεώτ. ἡ θεωρία ἡ ἀρνούμενη τὴν ἀνάγκη καὶ χρησιμότητα τοῦ κράτους ὑπὸ οὐδεὶς μορφή || ἡ ἐναντία ἀποφίς πρὸς τὴν κρατικοποίησιν τῆς ἐκκλησίας, ἐκπαιδεύσεως, συγκοινωνίας κτι: πρβλ. ἀναρχισμός.

ἀντικρατῆ-ῶ κρατῆ ἢ ἐξω τι ἀντι ἐτέρου πράγματος : ΑΠ II,298 μῆτερ, μητρικῆς χαλεπὸν τρόπον ἀνικρατοῦσα (ἡ τις ἔχεις τοὺς τρόπους μητρικῆς καὶ οὐ μητρὸς).

ἀντικρατῆς δημ. κ. -αίνω βλ. λ.

ἀντικρημνος-ον μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόκρημος : Μιχ.Ψελλ. ἐν Ρήτ.369' || νεώτ. στρατ.

ἀντικρημνος (ὁ) ἡ κλητὸς τῆς τάφρου οὐρανοῦ τῶν ἡ κειμένη ἀπέναντι τοῦ κρημοῦ' 2) δημ. ὁ ἐναντι ἄλλου κρημνός || τὸ οὐδ. -ο ὁ ἐναντι κρημοῦ τόπος.

ἀντικριὰ (ἡ) δημ. ἀπόκρισις, ἀπάντησις.

ἀντικρινῶς δημ. ὁ γρ. ἀνικρινῶ βλ. λ.

ἀντικρινός-ἡ-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικρινός βλ. λ.

ἀντικρινῶς μτγν. μέλλ. -κρινῶ κρινῶ τὸν κρινῶτα : Ἀριστοῦδ.Λογ.2,410 καὶ τοὺς μὲν κρινῶντας αὐτῶν ἀντικρινουσι αὐτοὶ θελήτους ἑαυτῶν εἶναι' 2) συγκρίσις, παραβάλλω : Αἰλ.ΠΙ.2,30 τοῖς Ὀμήρου αὐτὰ ἀντικρινῶν ἐώρα κατὰ πολὺ ἴττωμένα' 3) μέσ. ἀντιμετροῦμαι πρὸς τινά : ΠΔ Ἰδ6,9,32 οὐ γὰρ εἰ ἀνθρώπος κατ' ἐμέ, ὅ ἀντικρινούμαι.

ἀντικριός (ὁ) μτγν. πολεμικὴ μηχανή, κριός βλ. λ. ἀντιθέτως ἄλλου κριοῦ ἴτοι ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους τεθειμένος : Αἰν.Τακτ.32.

ἀντικρισίς-ως (ἡ) μτγν. ἀπόκρισις : Πολυδ.4,113.

ἀντικριτικός-ἡ-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ συμφωνῶς πρὸς τὴν τέχνην τοῦ κρινεῖν, ὁ μὴ κριτικός βλ. λ. : ἀντικριτικὴ παρατήρησις.

ἀντικριτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικριτικόν βλ. λ.

ἀντικροτῶ μων. κ. νεώτ. πάλιν κροτῶ, ἐπικροτῶ : Πρδδρ.Ροδ.66,234' 2) νεώτ. κἀμω ἀντιθέτον, ἀντίρροπον κρότον.

ἀντικρούσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὄθησις ἡ κρούσις πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, αἰφνίδιος ἀντίστασις : Ἀριστ.Μετ.3,1 διὰ τὴν ἀντικρούσιν τῆς θίκης - ἀντικρούσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ' || ἐμπόδιον : Πλούτ.Ηθ.721 Β' 2) ἀποκρούσις, εὐστοχος ἀπάντησις, ἀνασκήσις : Αἰσχίν.1,168 ὡς .. λέγοι ῥήσις τινὸς καὶ ἀντικρούσις πρὸς ἕτερον ποῖδα (ἀμφ.). - ἀντικρούσις τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ ἀντιδίκου.

ἀντικρούσιμός (ὁ) γλωσσ. ἀπαγόρευσις.

ἀντικρούσθης (ὁ) δημ. ἀνεμος πνεῦμα ἀντιβέτους τοῦ μέχρι τοῦδε πνεύσαντος καὶ ἤδη κοπῆσαντος, ἀντίνοια βλ. λ.

ἀντικρούω κ. νεώτ. κρούω πρὸς τὰ ὄπισω, ἀπωθῶ : Πλάτ.Νόμ.9,857 ὄσπερ φερόμενον ἀντικρούσας ἀνίγειρας' 2) κρούω ἐπὶ τινος, συγκρούομαι : Ἀριστ.Οὐρ.4,6,2 ὄλιγα .. τὰ ἀντικρούοντα αὐτοῖς' 3) ἐμποδίζω, ἀνευγερῶ, ἐναντιοῦμαι : Θεοκ.6,46 αὐτὰς τοῦτο .. ἀντικρούομαι. Ἀριστ.Ρητ.2,29 ἐάν .. ἀντικρούσῃ τις ὁσον τὴ διφώνη πρὸς πινύ' 4) νεώτ. ἀποκρούω, ἀνασκηιάω τι : ἀντεκρούω τὸν ῥήτορα, - τὸ κατηγορηθῆριον || προβάλλω ἀντίρροπον : Παποδ.Γασχ.Διηγ.38 κοτῆ μ βράχος ἀντεκρούσαν ὁ πρῶτος.

ἀντικρούς (ὁ) ἐπίρρ. (ἐκ π. ἀντ- βλ. κ. ἀντ) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀντίκρου, -ια, ἀντίκρου -ου, ἀντίκρυτα ἐκ τοῦ ἀντιβέτου, τὸ ἐναντι τόπου (σχολ. « ἔξ ἐναντίας ») ὄθ. κ. κατὰ πρόσωπον : Ἰλ.Ε 130 μὴ τοι σὺ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὸ μάχεσθαι' || ἀπέναντι, μετὰ γεν. : αὐτ.Θ 301 Ἐκτορος ἀντι-

κρός, Πολυδ.4,43,4 τοῖς ἀντικρὸ τῆς Ἀσίας τόποις (δ.γρ. ἀντίκρος), Διον.Περ.421 ἡ τ' Ἐφύρης ἀντικρὸ πατὶ Ἰζόφου, - ἀντικρὸ τῆς οἰκίας μου, δ.τραγ. ἀντίκρου μου ἤρθας ἢ ἔκαστας σάν ἡλιος σὺ φεγγῆρι' δημ. κ. ἀναλυτ. μετὰ τῆς προβ. εἰς (σέ) : ἀντίκρου στήν ἐκκλησιᾶ - στὸ βουνοῦ ἀντικρὸ στὸν τόχο' || κ. ἐναρθρ. ἐν τῇ σμ. τοῦ ἀντικρινός βλ. λ. : Πολτ.Ἐκλ.Τραγ.9 μαῦρο πούλι καὶ ῥχεται ἀπὸ τ' ἀντικρὸ μέρι' 2) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, εὐθέως εἰς τὸ ἐναντι μέρος, ἀπρὸς εἰς ἐπὶ τοῖς ἐξερχόμενων ἐκ τοῦ ἀντιβέτου, διαμυᾶς, διαμπερώς, πέρα κ. ὡς πέρα : Ἰλ.Ε 100 ἀντικρὸ δὲ εἰσεῖς (δίστος) παρ' Ὀμ. συνηθ. συνεπομένης προβ. : Ἰλ.Γ 359 ἀντίκρου δὲ παρὰ λαπάρην, αὐτ.Π 49 ἀντίκρου δ' ἀπαλοτο δὲ' ἀχένης ἡλυδ' ἀκικῆ' 3) ἀκριθὸς ἐναντι, κατέναντι, ἐν ἡ γρ. συνηθέστ. τὸ καταντίκρου : Ἰλ.Π 285 ἀκίθοντες θουρί φασινῶ ἀντίκρους κατὰ μέσον (καταμειοῖς ἀπέναντι), ἀναξ κ. π.Ξευ.ΚΠ 7,1,30 Ἀβραδάτας ἀντίκρου διατῶν (ἐφοροῦν) εἰς τὸ μέσον τῆς ἀντιπάλου παραπέτρως' 4) ἐν τραπ. σμ. ἐντελῶς, ὀλοσχερῶς, ἀπολύτως, ὄθ. κ. φανερός, ἀπροκόλυπτος : Ἰλ.Η 362 ἀντίκρους δ' ἀπόφθμι (φανερῶς), Ἀπολλ.Ρ 3,493 κήρ ἀντίκρου καχόλωται' 5) δημ. μετὰ τῆς προβ. εἰς (σέ) ἐν τῇ σμ. τοῦ ἐν ἀναφορᾷ, ἐν ἀντιπροβολῇ, ἐν συγκρίσει : ἀντίκρου σ' αὐτὸν τὴ ἀξίω, ὁ ἀδερφός του, παρομοι. ἀντίκρου στὰ παιδέματα μικρὰ τὰ παιδικοῦσια (ἐπὶ ἀσημαντοῦ ἐπιτυχίας).

ἀντικρούω κ. δημ. μέσ. -ομαι μτγ. παθ. παρακ. ἀντικρουμένος, κείμαι ἀντίκρου, ἀπέναντι, ἡ θέσις μου εἶναι κατέναντι τῆς θέσεως ἄλλου τινός : Η' Ὅσσα ἀντίκρῃσι τὸν Ὀλυμπον, - τὸ σπῆτι μας ἀντίκρῃσι τῆ θάλασσα, - τὸ βοριά' 2) βλεῖω τινά ἢ τὴν ἀντίκρου μου, ὄθ. καὶ αὐταντῶ, συντιχῶμαι : ἔμπροσθα ἀντικρούωμὲ τὴ σταρῖα, - καὶ μὲς ἀντίκρους στήν πλατεία, - τὸ πρῶτ' ἀντικρούσαμε φορτοῦμα || δημ. κ. μέσ. εὐχρ. ἰδίως εἰς τὸν μέλλ. κ. τὸν ἀορ. : γιὰ πρώτη φορὰ θ' ἀντικρουσθῶμεν στὸ σπῆτι τοῦ βαῖου τῆς, - μέλλ. ἀντικρούσθηκα ἄρχισαν τῆς βρυσῆς' || εἰδ. ἐρχομαι ἀντιμέτωπος πρὸς ἀντίπαλον : σὲ ἄλλες μέρες θ' ἀντικρούουμε τὸν ἐχθρό, - τὰ χραδάτεια ἐκ σάν τὸν ἀντίκρους || κ. μτφ. ἀντίκρους τῆ συμφορὰ τοῦ μὴ γανναίωττα' || συνεκδ. ἀπενίλω, προσδύλωμαι, ἐπὶ προσ. : δὲν τολμᾶ γὰ τὸν ἀντίκρούση, δ.τραγ. τὴν ἀντίκρους ἀν' ὄριο παρὰθῆρι, φρ. ἀντίκρῃσι τὸν ἡλιο (ἐπὶ ὀνηρῶν πενομένων ἀέρων)' || κ. μτφ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ, προσδύλωμα κατὰ μέτωπον, ἀντιμετωπιζῶ : ἀντίκρούω τὸ πρόβλημα τῆς σταρῖκίας, - πρῆπει νέ ἀντίκρῃσι τὴν πραγματικότητα' 3) μτφ. θέτω τὴν ἀντίκρου ἄλλου : ν' ἀντίκρούω τὸ παράδρου μὲ τὴν πόρτα' 4) ἀμτφ. διασκελιῶ τὸν ὄρονον ἐκ τῆς μῆς πλευρῆς εἰς τὴν ἄλλην : στάσου μὰ περῶση τὸ ἀποκίνητο καὶ ν' ἀντίκρούουμα' 5) κ. μτφ. θέτω τι ὡς ἀντίκρουμα ἄλλου, πρὸς ἀντιμέτωπον, ἰσοδυναμῶν, ἰσοῦσιν, ὄθ. εἰδ. ἐπὶ βιοτικῶν ἢ ἀ. ἀναγκῶν, ἐπαρκῶ : πόλις ἀντίκρῃσι τὰ ἐξοδᾶ του' 6) εἰδ. ἐπὶ χρηματιστικῶν ὀφείλων, παρῶμα χρηματικῶν ἐγγυῶσιν πρὸς ἀσφαλῆσιν τῆς ὑπ' ἐμοῦ ἢ διὰ λογαριασμοῦ μου γινομένης κατὰ περιόριστον ἀγοραπωλησιας νομισμάτων ἢ τίτλων κτ. ὑποκειμένων εἰς αὐτοῦμεῶσιν τιμῆς || ἐκτελῶ ἐργον ἀντικρουστὸ βλ. λ.

ἀντικρουνᾶ ἐπίρρ. δημ. ἐναντι, ἀντίκρου βλ. λ.

ἀντικρουδός-ἡ-ό δημ. κ. -ινός ὁ ἀπέναντι, ὁ ἀντιπέραν : τὸ ἀντικρουνὸ σπῆτι, - στὸ ἀντικρουνὸν νησί, - οἱ ἀντικρουνοὶ μας | = οἱ κατοικοῦντες ἐναντι' || συνεκδ. ὁ ἐναντι, ὁ ἐναντίας δρῶν, ὁ ἀντιπαλος.

ἀντίκρους ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατ' εὐθείαν ἐμπρός : Αριστοφ.Λυσ.1070 χωρεῖν ἀντίκρους ὄθ.

περ σκαθ' εἰς ἑαυτῶν, Πλάτ.Εὐθ.273 Β ἀντικρυσ εὐν παρεκαθέζοτο ἐκ δεξιάς, Πλούτ.Καῖσ.4
 ἀντικρυσ βαθίζων ἐπὶ τὴν Ρωμην - νεώτ. ἀντιγενται εἰς μήκος ἀντικρυσ' 2) κ. νεώτ. φανερώς, ἀπροκαλύπτως, ἀνεπιφιλικάτως, προδηλωτής: Ἀλοχ.Χο.192 ὅπως ἀντικρυσ τὰδ' αἰνέσας, Ἄριστοφ.Ἰνπ.129 ὀ χρισμός ἀντικρυσ λέγει, Θεουκ.5.30 ὅ δ' ἠλοϋστας ἀντικρυσ' 3) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως: Λυσ.13,78 συλλαβόντες ἀγουσιν ἀντικρυσ ὡς ὀσκοπτενούστας' 4) μτγν. ἐξ ἀντιθέτου, ἐχθρικός, ἐναντίον: Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,24 αἱ μὲν ἀντικρυσ ἐπιόντας' 5) κ. μον. κ. δημ. ὡς τὸ ἀντικρὺ βλλ. ἀπέναντι: Πλάτ. ἀντικρυσ οὐκίας Ἐπιμάχου, Διογ.Λ.6,99 τὴν ἑαυτοῦ σκευὴν ἀποβάμεις ἀντικρυσ αὐτῆς, Διγ.Ἀκρ.ἐπὶ ἀσθῆ ἡ τὸ σπιτὶ ἀντικρυσ' ὅ μον. κ. νεώτ. ὀλοσχερώς, ὀλοσχοδίουλο, ἐντελώς: Μιχ.Ἰπταλ. ἐν Σάβ.1,53 καὶ ὅτι τοῦθ' οὐτως ἔχει καὶ ἀληθὲς τὸ λαγόμενον ἀντικρυσ, - νεώτ. ἐν χρ. ἰδίως ἐπὶ φεκτῶν τὰ δημοσιευόμενα εἶναι ἀντικρυσ ἀντιθετά πρὸς τὴν ἀλήθειαν, - εἶναι ἀντικρυσ μωρία, - εἶναι ἀντικρυσ ἀντιθετός.
ἀντικρύσιον μον. παράγωγον τοῦ ἀντικρυσ ἰαμφ.ἰ.
ἀντικρύσιμα -ατος ἰαφ. τῷ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀντικρύσειν, ἡ κατὰ πρόσωπον συνάντησις: ἀποφεύγω καὶ αὐτὸ τὸ ἀντικρύσιμα τοῦ' ἡ τὸ θεσάδοι, ἀντιμετώπισις, ἐναντιώσις: τὸ θαρραλεὸν ἀντικρύσιμα τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς, - τὸ ἀντικρύσιμα τῆς θαλάσσης, - τοῦ βουνοῦ'. 2) εἶδ. χρηματικῶν ποσῶν καταθιζόμενον ὡς ἐγγύσις ἢ ἀσφάλεια χρηματιστικῶν ἰδίως πράξεων' ὡς ἀντικρύσιμα χρυσοῦ τὸ εἰς χρυσοῦν ἢ εἰς χρυσοῦν ἀποπεριτημένον σταθερὰς ἀξίας ἀπόθεμα ἐκδοτικῆς τροπέξης βλ. λ., τὸ ὄν ὡς ἀντικρύσιμα χαρτονομίσματος.

ἀντικρυσμένος -η-ο δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀντικρῦω βλλ. ὅ ὢν ἢ ὁ τοποθετούμενος ἀντικρὺ ἄλλου: τὸ σπιτὶ εἶναι ἀντικρυσμένο στήν ἀνατολή' ἢ εἰδ. ὁ παρασχῶν ἢ ὁ ἔχων ἐπαρκῆς ἀντικρυσμα βλλ. ἐπὶ χρηματιστικῶν πράξεων: τὸ γραφεῖον τὸν μόνον ἀντικρυσμένην ἀγοραπωλησιῶς διεξάγει.
ἀντικρυστά ἐπίρρ. δημ. ἀντιμετώπως, ἀπέναντι.
ἀντικρυστής ἰδὸ νεώτ. κ. δημ. ὑπάλληλος χρηματιστοῦ ἐργον ἔχων τὸν διακανονισμὸν τῶν διαφορῶν, ἄλιγες προκύπτουν ἐκαστοῦ ἐκ τῶν ἐπὶ προθεσμία διεξαγομένων χρηματιστικῶν πράξεων.
ἀντικρυστός -η-ὸ δημ. ὁ ἀπαρτιζόμενος ἢ τῆς λοῦμνος ὑπὸ ζευγῶν ἢ ζευγῶν τεθειμένων ἀντικρῦ πρὸς ἀλλήλα: ἀντικρυστός χορδός' ἢ ὁ ἀντικρὺ κείμενος: τὰ παραθύρα τῶν εἶναι ἀντικρυστά, - βάλε τὰ κουβιά ἀντικρυστά.
ἀντικρυτά ἐπίρρ. δημ. ἀντικρὺ βλλ. ἀπέναντι: Ἐρωτ.ἐκρ.β.127) τρεῖς εἶν' ποῦ θέ να πολεμοῦν καὶ δὲκ' ἀντικρυτά του, δ.τραγ. κί ἀντικρυτ' ἀπὸ τὸ χωριὸ, καροῖ στήν Καλαμπάκα.
ἀντικρύνω μτγν. φωνάζω τὸν φωνεῖσασα, ἀντοποθῶ φόνον ἀπὶ φόνου: Ὄριγ.κατὰ Μαρκ.15.
ἀντικρυτικός -ή-ὄν κ. ἀντικρυτικός ὁ κατὰ τοῦ ἰκτέρου ἐνεργῶν: φάρμακα ἀντικρυτικά.
ἀντικρυτικός -εως ἰη) μτγν. ἡ ἀπόκρισις πράγατος τινος ἀπὶ ἄλλου: Πλούτ.Ἢ8.481 εἰ ἀδελφοῦ ἀντικρυτικῆς οὐκ ἔσσι.
ἀντικρυνία ἰη) μτγν. ἐκκλ. τὸ ἀμοιβαίως φωνεῖειν.
ἀντικρυτικός -ον ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν φόνου: Ἀλοχ.Εὐμ.464 ἀντικρυτικός ποινάσει φιλάτατου πατρός.
ἀντικρυτήριον ἰαφ. τῷ νεώτ. τὸ εἰς τὸ ἀντίθετον σημῆσον κτύπησι σφαιρίσας ἐπιτορφεοδίας.
ἀντικρυτός -ον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντίκτυπος ὁ ἀνήλθων: Νόνν.Εὐάγ.ἰω.8,70 χέων ἀντίκτυπον θυφῶν' 2) νεώτ. κ. δημ. ἀντικρυτός ἰη) ἀνήλησις: 3) μτφ. ἡ ἀπήχησις, τὸ κατ' ἀντανάκλασιν

ἐπακολούθημα ἐνὸς γεγονότος: ἡ παγκόσμιος κρίσις ἐξέον ἀντίκτυπον καὶ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν μας.
ἀντικτυπέ -έω μτγν. μον. νεώτ. δημ. κ. -άω ἀδὸρ ἀντέκτυπον, δημ. ἀντικτύπησα ἀντιθέτως κτυπῶ. κρωτῶ: ΑΠ.14,10,3 ἀντικτυπέοντος τοῦ πρώτου τῷ δευτέρω, Σολωμ.Ὦγν.Ἐλευθ.στρ.54 σιεοῦνται, σιεοῦνται τὰ μαυράδια, ἰδοῦθ' οἱ κλώνοι ἀντικτυπέον' ἢ ἀνήχη: Μιχ.Λοὺ.60 οὐ γὰρ αἰ πλησίον τοῖσφι ἀντικτυπέουσιν ἀλλήλοισι, ἀλλ' οἱ ἐκ διαμέτρου διεσπληκότες.
ἀντικτυπερνητικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀντιπηθέμενος πρὸς τὴν κυβέρνησιν' 2) ὁ ἀναπληρῶν τὴν κυβέρνησιν: ἀντικτυπερνητικῆς ἐπιτροπῆς.
ἀντικτυπερνητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικυβερνητικῶν βλλ.λ.ι).
ἀντικτυβίαινα μον. ἀντιπαιῶν: Θεμιστ.Λογ.57 ι) ἀντικτυβίαινα καὶ ἀντιτιμῶν.
ἀντικτυκλος ἰδὸ νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου κύκλος.
ἀντικτυκλῶν -ώνος ἰδὸ νεώτ. ἰσχυρὰ ἀτροσφαιρική πῆσις ἐν μεγάλῃ γήινῃ περιοχῇ, βαινοῦσα κατὰ ζώνας καὶ αὐξανομένη πρὸς τὸ κέντρον.
ἀντικτυκλωνικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδίζων εἰς ἀντικτυκλῶνα βλ. λ.
ἀντικτυκλίω μον. ἀντιθέτως κυλῶ' ἢ παθ. ὑφίσταμαι ἀντίθετον κλίσιμα: Εὐστ.Πονημ.330,78 ἀντακυλίσθη μοι τοῦ βίου τροχός.
ἀντικτυμναινομαί μτγν. παθ. κομῖναινομαι, κλυδωνίζομαι ἐν μέσῳ ἀντιθέτων κυμάτων: Πλούτ.Ἢ8.897 παλιρροῦν ~~ἔπι~~ -ής ἀντικτυμναινομαί τὰ πελάγη' ἢ μέσ. μτφ. φέρομαι τῆδε κάκεισε: Ὁρειβ.9,20,3 ἀράσσει δὲ τὸν ἐν τῇ ἀγνήθι αἶερα καὶ ἀντικτυμναινομαί' κ. ἐνεργ. : αὐτ. Metrh.244 ἀντικτυμναινομαί αὐτὸν.
ἀντικτυματῶ -έω μτγν. ἀντιθέτως κυματῶ, ἀντικτυμναινομαί βλ. λ. : Πρωκ.Κτισμ.4,8,86 ἀντικτυματῶσαι ἰλμην καὶ θάλασσαν].
ἀντικτυματισμός -εως ἰδὸ νεώτ. ἀντιθετος κυμάτων, κυματισμός' ἢ εἶδ. ἡ ἀλληλοτυπία βλλ.λ.2).
ἀντικτύπησις ἰδὸ μτγν. μετρικός ποῦς ἐξ ὀκτώ χρόνων, τριῶν μακρῶν καὶ δύο βραχυῶν — — — u. u.
ἀντικτύπη μτγν. ἐπερχομαι ἐξ ἐναντίου, ἀντικύπη ἀντιθετός: Ἀσκληπιδ.Τακτ.12,10 τὰς ἀντικυπητούσας χρείας ἰαθ. ἀνακυπητούσας].
ἀντικυρία ἰη) Ζουδῖ. ἐξουσία].
ἀντικυριτικός -ή-ὄν ἐκ τῆς Ἀντικυρίας προερχόμενος: Γαλ.13,227 σπασμοειδὲς τὸ μέγα, δηρῶ καὶ ἀντικυριτικός ἐλλέβορος ὀνόμασται' Ἢσ. ἀντικυριτικὸν ὁ ἐλλέβορος'.
ἀντικυρίσιος ἰδὸ μον. ὁ ἀναπληρωτής τοῦ κυρίου.
ἀντικυριον ἰδὸ νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμιον νευροπότρων τῆς οἰκογενείας τῶν φρυγανιδῶν.
ἀντικύρω ἀδὸρ. -έκυρω συναντῶ τινὰ ἢ τι κατὰ τύχην: Σοφ.ΟΚ 99 πρώτασιον ἡμῖν ἀντέκυρω' ὀδοιπορῶν' ἢ κ. ἀμτθ. ἐντυχῶνα, τυχαίως εὐρίσκομαι εἰς τι, περιρίπτω: αὐτ.Φιλ.545 ἐπιπάρ ἀντέκυρωσα.
ἀντικύω Ἢσ. «ἀλόπηξ». **ἀντικυλικός** -ή-ὄν νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ χρησιμοποιούμενος κατὰ τῶν κυλικῶν.
ἀντικυλώ προβάλλων ἐναντίωσιν κωλύω, ἐμποδίζω: Ἰπν.Τόν.Ἀνθρ.10.
ἀντικυμῶ σβδλ. ἐγκωμιάζω καὶ ἐγὼ ἀμυθβαίω: Σχολ.Πινθ.Π 9,156 κἀγὼ ἀντικυμῶ αὐτοῦς.
ἀντικυμωθῶ -έω μτγν. περιπαίζω, διακυμωθῶ καὶ ἐγὼ ἔπισας: Πλούτ.Φλαμ.9 ἀντικυμωθῶν τὸν Ἄλκασιν τὸ ἔλεγείω παραλαβειν.
ἀντικυπηλάτης ἰη) σβδλ. ὁ ἀντιθετος κωπηλάτης: Σχολ.Αἰσχ.Ἐπ. 283 «ἀντηρέτας - κυρίως ἀντικυπηλάτας». **ἀντιλαθεύς** -εως ἰδὸ μέρος τῆς λῃθῆς ἀσιπίδος. Ἢσ. «ὁ πόρσις τῆς τοῦ ἀλήτου ἀσιπίδος' ἢ αὐτ. ἐγῶλαια, ἀγκλήνη, ἀντιλαθεύς».

ἀντιπαθεῖ (ή) μέρος ἐκ τοῦ ὀνοίου δύνανται τις νά συλλαβῆ, νά κρατήσῃ τις στερεῶς, λαβή : **Θουκ.7,65** ὥπως ἀν ὀλισθαίνῃ καί μῃ ἐχθ ἀντιπαθεῖν ἡ χεῖρ ἐπιβαλλομένη, ***Στραβ.3,154** οὔτε γάρ πόρκακας οὐτ' ἀντιπαθεῖς' 2) μῦθ. τὸ δύναμενον νά δώσῃ ἀφορμὴν φύγου : **Πλάτ.Φαῖδ. 84 G** πολλάς.. ἔχει ὑπόφιας καί ἀντιπαθεῖς' 3) καθε' Ἡσ. ἡ δι' ἡμισιτῶν ἐν τῷ θεάτρῳ χάριν ζωηρότητας στιχομυθία δύο προσώπων.

ἀντιπαγγάνω μέλλ. -λήξομαι, παρακ. -εἰληχα ὄρος ἀπ. δικ. αἰτοῦμαι, ἐνεργῶ ἢ ἐπιτυχῶνω τὴν ἐπανάληψιν δίκης γενομένης ἐρήμην' Ἡσ. « ἀντιπαγγάνω, τὸ δίκην ἐπὶ διατηρῶν λαχόντα ἐρήμην ὄφειν καὶ πάλιν περὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι » : **Δημ. 543,14** τὴν μὴ οὖσαν [δίκην] ἀντιπαγγάνει ἐξῆν αὐτῷ δῆλον· ἡδύνάτο νά ἐπιδικῶν ἡν ἐνανεκαδικασιν τῆς ἐρήμην αὐτοῦ διεξαχθείσης δίκης ; 2) ὑποβάλλω ἐνστάσιν ἀκυρότητος δίκης ἢ ἐπιτυχῶνω τὴν ἀποδοχὴν τοιαύτης : **αὐτ.97,6,33** οἱ νόμοι... διδάσκον τὰς παραγραφὰς ἀντιπαγγάνειν, περὶ ὧν οὐ εἰσὶν εἰσαγωγαί (=νομμοὶ μνησταί) ; 3) ποιοῦμαι κατ' ἐνστάσιν ἀντικαταγγέλιον, ἀνταγγίην : **AB 184,29** « ἀντιπαγγάνει, ἀντικαλέσαι ἐστίν », **Προκράτ. Ἀνεκδ.17.**

ἀντιπαίζομαι κ. -ομαι ποί. ἀντιπαίζομαι, πιάνω μὲ τὸ χεῖρ μου : **Εὐρ.ΙΑ 1227** περὶ σὸν ἐξερτωμένης γάνειον, οὐ νὸν ἀντιπαίζομαι' 2) μῦθ. λαμβάνω μέρος, συμμετέχω : **αὐτ. Ὀρ.452** ἄλλ' ἀντιπαίζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρῳ' 3) λαμβάνω τι ὡς ἀμοιβήν : **Αὐτ.ΐκ.363** δοῦς γάρ ἀντιπαίζουται παιδῶν αὐτοῦ τοιάδ' ἀν τοκαεὶ δῶ.

ἀντιπαίζομαι ποί. κ. ἀντιπαίζομαι βλ. λ. **ἀντιπαίζω** -ῆ-ό(ν)ι νεώτ. κ. δημ. ὁ στρεφόμενος κατὰ τὸν συμφερόντων τοῦ λαοῦ : ἀντιπαϊκά μέτρα τῆς Κυβερνήσεως' 2) ὁ ἀπαρέσκων εἰς τὸν λαόν, ἀντιδημοτικός.

ἀντιπακτιζῶ κ. νεώτ. λακτιζῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπάδοσιν τὸν λακτιζῶσα κ. γεν. τύπτω τὸν τάφαντά με : **Ἀριστφ.Εἰρ.613** πῖθος πηλγεῖς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισιν πῖθος, **Πλοῦτ. Ἡθ.10 C** καὶ εἰ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιπακτισάτω τὸν ἡξιώσατε ἀν ; **ἀντιπακωνίζω** μον. ἀποκρίνομαι καὶ ἐγὼ λακωνικός, μετ' ἄκρας συντομίας : **Εὐστ. Ὀδ.1642,51** Ἀγησίλαος δὲ ἀκούσας ἀντελακωνίσαι.

ἀντιπαλάσσει (τὸ) δημ. ἀντιπαλαός. 2) ἐπὶ ἀλεκτρυόνων, λάλαμα κατ' ἀκούουσιν ἄλλου λαλήματος.

ἀντιπαλαῖα (τὸ) δημ. ἀντιπαλαός. **ἀντιπαλαῖα** (ή) μον. κ. δημ. ἀντιπαλαί : **Εὐστ. Πονημ.125,10** ἐντρέφω αὐτὸν τῆς ἀντιπαλαίας.

ἀντιπαλαός (ὁ) δημ. ἀντιπαθεῖμα, ἡχῶ, ἀντήχησις, ἀντιβούσιμα : **Σολωμ.Λάμπος17** γκλάν γκλάν τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησίας, γκλάν, γκλάν αἱ ἀντιπαλοὶ τῆς ἐρημίας, αὐτ. εἰς **Μοναχ.29** εἰδὼ φθάνει ὁ ἀντιπαλαός ; **Ξεφθάνει ἡ τρικυμιά, Βαλαμωρ, Βλαχάδ. 18** γλυκοὶ γλυκοὶ ἀντιπαλαός ἔφερνε τραγοῦδι, **ἀντιπαλαῶ** μῦν. κ. δημ. ἀντιπαλέω, ἀντιμυῶ : **Μέν.Επιτρ.471** 2) δημ. ἀποδοῖσα ἀντήχησις, ἀντιπαλαῶν, ἀντιβούσιμα : **Γαλαμ.Τρισεύ.24** τὰκρογυῖα μαζ δᾶν ἀντιπαλαῶν παντασενά τὰ τραγοῦδια μαζ' ; παθ. ὑψίσταται ἀνανάγκασιν, ἐπὶ ἡίου, φωνῆς κτ. : **α' τ.40** ἡ ζωῆ σάν τὴν φωνὴν εἶναι πού μέσασθε καὶ ἀτὸ τὰ πιὸ βαθιά παράγγια γυρίζει ἀντιπαλαμμένη διπλά καὶ τριπλάσ' ; κ. ἄρθ. ἀντιπῶ : **Ἐρωτ.κορ.Β 1760** κάνει κ' ἡ σάλπιγγα κτυπῆ στὸ φῶρο κ' ἀντιπαλέει' 2) συνφῶδω, συναντιπῶ, συμφωνῶ : **δ. διαστ.** ἀμένα καὶ τῆς ἀναπαύ ἴδιοι τὸ ριζικὸ μαζ καὶ στὰ κρουφά, στὰ φαναρά, τ' ἀντιπαλαοῦμ' οἱ διὸ μαζ' 3) ἡ μῆχ. ἀντιπαλαοῦμενος ὁ ἡχηρὸς ; μῦθ. ὁ διαδιδομενος, ὁ δόδεμος.

ἀντιπαμβάνω κ. -ομαι κ.νεώτ. κ. δημ.μέλλ. -λήξομαι λαμβάνω ἀντί πινος, ἀνταλλάσσω : **Εὐρ. Ἡρ.**

Μαιν.646 μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη τὰς ἡβας ἀντιπαθεῖν ; || λαμβάνω ὡς ἀμοιβήν : **Θέογν.108** εἰδὲ θρῶν ἐπὶ πάλιν ἀντιπαθεῖν' 2) συνήθ. κατὸ μέσ. τύπ. πιάνω, κρατῶ τὴ : **Πλάτ.Λόγ.184 A** ἔως ἀκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο' ; πᾶντομαι ἀπὸ κάπ, σπριζομαι : **Θουκ.3,335 B** τῆ ἄριστέρῃ ἀντ- τοῦ τριβῶνος' 3) συμμετέγω εἰς ἐργασίαν τινὰ ἢ εἰς κινδύνον, βοηθῶ : **Θουκ.2,61** τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιπαμβάνεσθαι, **Πρόξ. Ἀποστ.20,35** δεῖ ἀντιπαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενοῦντων, **Λειτουργ.Εὐχ.Προθέσ.** ἀντιπαθεῖ, σῶσον, ἐλέησον' 4) φθάσω εἰς τι, γίνομαι κάτοχος : **Ἀριστφ.Βάτρ.777** ἀντελάβετο τοῦ θρόνου ἰν Αἰσχύλος καθίστα' 5) ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ : **Θουκ.2,8** πάντες οὕτως ἀντιπαμβάνονται ; τοῦ πολέμου ; **Ξεν.ΚΠ 2,36** οἱ δυνάται ἐρωμένους ἀντιλήθονται τῶν πραγμάτων ; || διακόπω τὴν συνουσίαν ἄλλων : **Πλάτ.Πολ.336 B** ἀντ- τοῦ λόγου' 6) θίγω, ἐξετάζω πρὸς φύγον, ὀδ. προσβάλλω : **Πλάτ.Σοφ 239 D** ῥάβδω ἀκ τούτης τῆς χρεῖας τῶν λόγων ἀντιπαμβάνομενος ἴ δ' ὦν' 7) κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω : αὐτ. **Φαῖδ.88 D** θαυμαστώδες γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιπαμβάνεται ; 8) κρατῶ ὄπισθε, σπαστάω, ἀναχαπιζῶ. **Ξεν.Ἰπν.10,15** ἀμα ἀντιπαμβάνηται τὴ τῷ χαλεπῷ ἴτον ἴππων ; 9) ἐπὶ πῶτων, ἀπλάνω ριζῶς, ριζοβολῶ, ἐπίπνω : **Θεοφρ.Φί1,6,4** τὰς μασχάλας ἐνοβαλμίζειν τὰς τε λιστάτους καὶ νεωτάτας ἀντιπαμβάνει γάρ ἀντεσθῶν' 10) κ. νεώτ. λαμβάνω διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἰσθάνομαι : **Ξέξτ. Ἐμπ.π11,50,64** ἀντ- κατὰ τὴν ἀκοήν, ἀντιπαμβάνομαι τὸν ἦχον' || μῦν. κ. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, κατανοῶ : ἀντιπαμβάνομαι τὸ ζήτημα, δημ. **δὲν ἀντιπαθεῖκα** τί ἦθελε καὶ πῆ' || ἀμτ. ἔχων ἀντιληψίν, κατανοῶ εὐκόλως τὴ : καὶ τὸ ζῆα ἀντιπαμβάνονται ; 12) ἀντιπαμβάνω νεώτ. ναυτ. λαμβάνω ἀντιθέτως ἐπὶ ἰστίου ὄπρω ἐκ λελανθοσμένου χωρισμοῦ ἢ ἀδεξίως πηδαλιούχσεως δεχεται τὸν ἀνεμον ἐκ τῶν ἐμπροσθεν. **ἀντιπαμβάι** (τὸ) νεώτ. τὸ σημεῖον ὄπρω ἐπιπέδο εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα πρὸς δίκρισιν τῶν παρατιθεμένων χωρίων ἄλλου συγγραφέως, **ἔξ** οὐ καὶ προήλθον τὰ νῦν ἐν χρ. εἰσαγωγικά. **ἀντιπαμνή** (ή) νεώτ. ἀνανακίσις λάμψεως, ἀνταγεία : **Πισοάδ.Πασγαλ.Διηγμ.37** ἔπῳνος εἰς μέγαν ὑπερκεῖμενον βρόχον εἶχεν ἰδεῖ τὴν ἀντιπαμνή τοῦ μικροῦ ναύσκου. **ἀντιπαμνή** κ. δημ. ἀνανακίω τὸ φῶς, ἀντιλάμπω, ἀντιπέγγω. **ἀντιπαμνή** ἐπιρρ. δημ. τῆς ἐπομένην μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακὴν, ἀντίπασχα. **ἀντιπαμνω** κ. νεώτ. κ. δημ. πέμπω καὶ ἐγὼ λάμψιν, μεταβιβάζω ὄψελμα διὰ πυροῦ : **Αἰαχ. Ἀγ.274** οἱ δ' ἀντελαμψον καὶ παρηγγέλιον πρόσω ; 2) ἀνανακίω τὸ φῶς, τὴν λάμψιν : **Σχολ. Ἰκ.Ρ 547** ἴριον δὲ καλοῦμεν τὸ ἐν νεφέλῳ ἀντιπαμνω τῷ ἄλλῳ ; 3) φέγω κατὰ πρόσωπον πνος : **Πλοῦτ.Αἰμ.18** ὄπισθε μὴ... αὐτοῖς ἔωθεν ὁ ἦλιος ; ἀντιλάμψη' 4) ὀδ. συνεκδ. θαμβῶνω, **ἐκ.ιστ.11,16** 5) νεώτ. δημ. ἀντιπέγγω, ἀνανακίω τὴν λάμψιν, λάμπω : **Σολωμ.Λάμπος** Δέση. **Μαοί.81** πού γε ἀντιλάμψη ἀπὸ φωτοχυσίας. **ἀντιπαμψις**-εως (ή) μῦν. ἡ ἀνανακίσις τοῦ φωτός, ἀνταγεία : **Πλοῦτ. Ἡθ.930 D** ἀντιπαμψις καὶ διαδόσεις ἀπ' ἀλλήλων λαμβάνουσι. **ἀντιπασοί** Ἡσ. ἐ τῶν ὄρων κλάσματα. **ἀντιπαριζαῖα** (ή) δημ. φλόγον, μικρὰ ἀσθενῆς φλόξ, φλογόλα. **ἀντιπαριζῶ** δημ. ἀκίεμνω ἀσθενῆς φῶς τρεποφέγω, τρεπολάμνω. **ἀντιπαργόμενα** (τὸ) μῦν. ἐκίλ. εἰδ. τὰ ἐρῶ διδύλια ὧν ἐπὶ τῶ χρόνον εἶχεν ἀμφιοδητηθῆ ἡ οὐθεντία

καὶ ἡ ἀποστολικὴ καταγωγή, οἷον ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ κ.ά.
ἀντιλέγω κ. μιν, κ. νεώτ. δημ. μέλλ. λέξω, -ερά, ἀορ. -ελεξα κ. -επον, παρκα. -ερηκα λέγω, ὁμιλ. κατὰ τινος, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων· Θουκ.5,30 **ἀντέλεγον** τοῖς Λακκαδαίμοσι
 2) διακηρύττω, ἀποκρίνομαι περὶ τοῦ ἐναντίου Ἡρ.8,77 **χρησοῖσι δὲ οὐκ ἔχω ἀντιλέγειν** ὡς οὐκ εἰσὶ ἀληθεῖς *) λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιπρῶτα τὰ ὑπὸ πινος λεγόμενα· Ἡρ.9,42 **τούτου δὲ οὕτω δικαιοῦντος ἀντέλεγε** οὐδεὶς, - δὲν σοῦ ἀντιλέγω· 4) φιλονεικῶ· Ξεν.Ἑλλ.3,3 **ἀντέλεγον** περὶ βασιλείας· || μτκ. ὁ ἀντιλέγων, ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίπολος· 5) παθ. εἶμαι ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, διαφιλονεικοῦμαι· Ξεν.Ἑλλ.6,5,37 **ἀλλὰ ταῦτα μὲν...** ἴσως ἀντιλέγεται, Θουκ.1,27 **ἀντέλεγον...** ποιήσῃν ταῦτα, Πολύβ.9,33 **τὰ ἀντιλεγόμενα** [τὰ φιλονεικούμενα].

ἀντιλατρουργέ-έω Παπ. ἐκτελεῶ λειτουργίαν τινά, ὑπηρετῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντιλακτος-ος ὁ διαφιλονεικούμενος, δὴ δύνανται τις τὴν φιλονεικίαν, ἀμφιβολία· Θουκ.3,92 **εἰς ὅρος οὐκ ἀντιλακτος** παύσεται.

ἀντιλέξις-ως [ἡ] ἀπόκρισις, ἀπάντησις· Ἰνν.Εὐ.σχημ.12 **ἀντιλέξις** πρὸς τὰ ἀπαντῶμενα· 2) ὁ θεατρικὸς διάλογος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μονοφωνίαν· Φιλότητ.244 **ἀντιλέξις** τῶν ὁμοκρινῶν.

ἀντιλαπρόλη [ἡ] νεώτ. χημ. αἰθέριαν ὑγρὸν ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ ἐλαίου σολμοῦρα χρήσιμον ὡς φάρμακον κατὰ τῆς λέπρασ.

ἀντιλασχίνω μτγν. ὁμιλῶ, φλυαροῦ κατὰ πινος, κακολογῶ τινά· Περικτ. παρὰ Στοβ.458,3 **καὶ ζῶντας** [τοὺς γονέας] **καὶ ἀποιοχόμενους** σέβειν χρὴ καὶ μηδ᾽ ὅπου ἀντιλασχίνειν.

ἀντιλαων-οντος [ὁ] ὁ θυμὸς πρὸς λέοντα, ὄνομα κύνος· Ἀριστῶ.Ἰνν.1044 **καὶ πῶς μ' ἐλελήθει** ἀντιλαῶν γεννημένος·

ἀντιληθαργικὸς-ή-άν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν ληθαργίαν κατάστασιν· ἀντιληθαργικὰ φάρμακα.

ἀντιληματίξω Παπ. κάρνω ἐκπτώσιν εἰς λογαριασμόν.

ἀντιλήμπτω-ορος [ὁ] Πάν. ἀντιλήπτω, προστάτης· Πάν. ἀξίω σε τῶν πάντων σωτήρα καὶ ἀντιλήμπτωρα.

ἀντιλήμψις-ως Πάν. ἀντιλήψις, προστασία· Πάν. **δεόμενος** τῆς ἀπὸ σοῦ ἀντιλήμψως τυχεῖν.

ἀντιλήμψις-ως [ἡ] ἀντέγκλισις, ἀντικατηγορία, ἐνστάσις πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς δικῆς· Δημ.1006,14 **λάβε** μοι τὴν ἀντιλήμψιν καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦτι.

ἀντιληπτικός-ή-όν κ. νεώτ. δωρ. ἀντιληπτικός ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῆ, ὁ ἔχων ὄξειαν ἀντιλήψιν· Τιμ.Λοκρ.100 C τὰ ἀκόνα λόγων καὶ μελῶν ἀντιληπτικῶν, - αὐτὸς εἶναι πολὺ ἀντιληπτικός· 2) ἐπὶ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ προσκολληταί· Εὐεφρ.ΦΑἰτ.1,64 **ἢ τε γὰρ γλισχροῦτες ἀντιληπτικῆ**· 3) νεώτ.αὐδ. ἀντιληπτικόν [τὸ] ὡς ὄσο. ἡ ἱκανότης τοῦ ἀντιλαβάνεσθαι· ἔχει ὄσο ἀντιληπτικόν· 4) βοηθητικός· Εὐστ.Ποιημᾶτ.338,40 **ὁ θερμὸς ἀνεργετήσι** καὶ εἰς ἀντιληπτικὴν χειραγωγίαν εὐδωρομας· 5) μτγν. ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων γινόμενος ἀντιλήπτης· Κάσσι.Προβ.435· 6) ὁ ἱκανὸς νὰ ἀνοχοποιῇ τι· Πλάτ.Τ.ορ.416 A **θελεῖα ἀντιληπτικὸν ὄρυξ**.

ἀντιληπτικός ἄπειρο. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιληπτικόν· Εὐστ.Ποιημ.319.11 **ἃ δὲ ἀπονέμματα μὲν...** τῶ φεῦγοντι ἀντιληπτικῶς.

ἀντιληπτός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀνοπλιτῶν εἰς τὴν ἀντιλήψιν, νοητός, αἰσθητός· γίνομαι ἀντιληπτός [κατανοοῦνται τὸ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενα] ἔγινα ἀντιληπτός [ἔγινα αἰσθητὴ ἡ παρουσία μου].

ἀντιληπτικός [ἡ] νεώτ. ἡ ἱκανότης, ἐπιτηδεύτης τοῦ ἀντιλαβάνεσθαι, ταῦ κατανοεῖν

ἀντιλήπτω-ορος [ὁ] μτγν. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀντιλαμβανόμενος, προστασίας, ὑπερασπιστής, βοηθός, σύμβουλος· ΠΑΒασ.2,22,3 ὁ θεός μου... ὑπερασπιστῆς μου καὶ κέρμα σωτηρίας μου, ἀντιλήπτω μου· 2) νεώτ. νσμ. ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζόμενος ἐπιμελητῆς τῶν ἐχόντων διφοραμένους τὰς φράσας ἢ τῶν ἀσώτων, ἀνευ τῆς συναίνεσως τοῦ ὁποῦοι δὲν δύνανται οὗτοι, ἐπὶ ποιῆθ' ἀκυρότητος, νὰ δικαιοπραγήσῃ.

ἀντιλήψις-ως [ἡ] κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. -ἡ τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τινος, ἀνταλλάσσειν τι πρὸς ἕτερον· Θουκ.1,12C **χαλεπωτέρων ἔξουσι** τὴν κατακομιδὴν τῶν ὤρων καὶ πάλιν ἀντιλήψιν ὧν ἡ θάλασσα τῆ ἡπειρῶ διδῶσι· 2) τὸ δι' ἐαυτὸν λαμβάνειν τι, τὸ ἔχειν ἀξίωσιν λήψεως πράγματός τινος· Ξεν.Ἑλλ.3,5,5 **τῆς τε ἀντιλήψεως** τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτης· 3) ἀμοιβαία συναρμογή, συνάφεια, συνοχή· Δημόκρ.π. Αριστ.ἀπ.208 τοῦ δὲ σημαίνει τὰς οὐσίας μετ' ἀλλήλων μέχρι τινὸς αἰτιάται τὰς ἀπαλλαγὰς καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν σωμάτων· || ἐπὶ φωτῶν, ριζοβόλησις, πιάσιμο Θεοφρ.Φ Αἰτ.2,6 ἡ οἰκία χώρα μεγίστην ἔχει ῥοπήν καὶ πρὸς ἀντιλήψιν καὶ πρὸς ἐκάκωσιν· || κ. ἡ διὰ τῶν ἔλλκων ἡ κλαδίσκων ἐξάρτησις, ἀναρρήχισις φυτοῦ ἀπὸ ἄλλου· αὐτ. 2,18,2 τὴν ἔλικα δοκεῖ τούτου χάριν ἔχειν ὅπως εὐδῆς ἀντιλήψις γένηται [περὶ τῆς ἀμύλου]· || κ. ἡ ἐγκέντησις φυτοῦ δι' ἄλλου, τὸ μηδισμα· αὐτ.1,6,2 **εὐλογος δὲ** καὶ ἂν ἀντιλήψι μάλιστα τῶν ὁμοιοφλοῶν· 4) τὸ πορέχον λαβὴν, πιάσιμο, ἀνάστα, τὲ ἀφ' οὗ δύνονται τις νὰ πισθῇ· Ξεν' Ἰνν.5,7 **ὅτως τῶ ἀναβάτη** ὡς ἀφθονωτάτη ἀντιλήψις ἢ [περὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἰππου], Πλούτ.Θησ.5 ὅπως μὴ παρεῖχον τῶν τριχῶν ἀντιλήψιν τοῖς πολεμίοις, Διδδ.Σ.130 φερόμενοι πρὸς τὸν βῆθον οὐδέμιαν ἀντιλήψιν βοηθείας ἔχουσι [δὲν ἔχουν ἀπὸ σοῦ νὰ πιστοῦν]· || συνικδ. ἡ λαβὴ πράγματος, τὸ πιάσιμό του ἢ τὸ χειροῦ τοῦ· Πολυδ.1,116 ὕγραυλ' ὅσαν αἱ ἀντιλήψεις [τῶν κωπῶν]· 5) κ. ἡ ἰαθ. σι.μ. τὸ ὑφιστάμενον λαβὴν, λήψιν, κατάληψιν, κ.εἰδ. ἐπὶ νόσου, προσβολῆν· Θουκ.2,49 **τῶν γε ἀκρωτηρίων** ἀντιλήψις αὐτοῦ ἐπεσήμαεν [προσβολῆ τῶν ἀκρῶν τοῦ νοσοῦντος]· 6) μτφ. λαβὴ ἄκρωτηρίσως, μομφῆς, ὄθ. κ. ἀντίρρησης, ἀντινῆμα· Πλάτ.Ἰνν.Μ 287 A **σχεδὸν γὰρ τ' ἐμπ.πρὸς εἰμι** τῶν ἀντιλήψεων, αὐτ.Σοφ.241 B **τὰς ἀντιλήψεις** καὶ ἀνορίας ὁρῶς **ὡς ἀπορεῖ** καὶ **τοῖλαι**· || αἰτία ἡ ἀφορμὴ ἐρίδος, φιλονεικίας· Πλούτ.Ἀλέξ.18 **ὅς τῶν ἐπὶ θαλάττῃ στρατηγῶν ἐπίδοξος** ἦν Ἀλεξάνδρῳ **πολλὰ πράγματα κα' ἑμυρίας** ἀντιλήψεις καὶ ἀσχολίας παρεῖεν· 7) εἰδ. ἀμφισβήτησις, ἀντιθέσις ἐμφάνσις [λήψις] πραγματικῶν γεγονότων ἐν δικαιοπρίῳ· Ἐρμού.Στασ.3,12,15 **ἔεστι γὰρ ἀντιλήψις ἀνεθέτου** πράγματος εἶναι δοκούντος ὡς ἀνευθύνου κατηγορία· κ. Συριανός π. Ἐρμού.4,369 **ἂντιλήψις** ἐπιτ. πράγμα ὅπερ ὁ μὲν δισκῶν ὡς ἀδικησι ἀπάγει, ὁ δὲ φεύγων τὴν ἐξουσίαν προβάλλεται τοῦ πεποιθέντος...· 8) μτγν. Παπ. κ. μιν. κ. νεώτ. προστασία, ἐνίσχυσις, ἐπικουρία, συνδρομή, ἀρωγὴ· Πάν. **ἐσομαι τετυχημῆς** τῆς παρὰ σοῦ ἀντιλήψεως, Θεοτοκί.Μην.10,2 **σκέπη καὶ ἀντιλήψις**, ὁ δὲ φεύγων τὸν Θεοῦ, - ἡ **ἐξ ὀφθῶν ἀντιλήψις**, - ὀπυργογίον προνοίας καὶ ἀντιλήψεως· || εἰδ. δημοσία ἀντιλήψις, ἡ ὑπὸ τοῦ κράτους προστασία καὶ συνδρομὴ, ἡ παρεχομένη εἰς ἀπόρροια, ἀσθένεια, γέροντας, ὄρφανα καὶ χήρας θυμάτων πολέμου ὡς καὶ ἡ ὑπὸ φιλευθροπικῶν ἰδρυμάτων μεριμνῆ τοῦ κράτους παρεχομένη· 9) νεώτ. νσμ. ἀντιλήψις δικαστικὴ, ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἀνατιθεμένη εἰς τινὰ [ἀντιλήπτορα] ἐπιμέλεια ἀσώτου ἢ φρεναποθαῶς

πρὸς διεξαγωγὴν ὀρισμένον δικαιοπραξίῳ 10) κ. νεώτ. μτφ. τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι διὰ τὸν αἰσθήσεων : Τίμ.Λοκ.100 B τὰς ὑπ' ἀντιλήφην μὴ πιπτοίσας κυνάσας, Πλουτ. Μθ.625 B δυσκίνητον γὰρ εἶσι καὶ δυσπρόσταθτοι πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ποιητῶν, Ἀλέξ.Πρ.1,116 καὶ τὰς ὁ ἀήρ διδῶσι τῇ ὄψει καθαρωτέρην ἀντιλήφην τῶν ἀστέρων σωμάτων 11) νεώτ. τὸ εὐχερῶς νοεῖν : ἔχει ἰσχυρὰν ἀντιλήφην, - ἀνθρώπου ἀντιλήφεις 12) νεώτ. φιλοσ. ἡ τοῦ ἔξω κόσμου διὰ τὸν αἰσθήσεων γνῶσιν καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν κόσμου 1) νεώτ. φ.χολ. ἡ κατ' αἴσθησιν παράστασις καθ' ἣν λαμβάνομεν γνῶσιν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ παράγοντος αὐτῆν καὶ γενικώτερον ἡ πνευματικὴ ἐνεργεία δι' ἣς ἐντυπώσεως ἐκ τῶν αἰσθήσεων διαμορφοῦνται εἰς ποραστάσεις τῆ κριτικῆς συνεργείᾳ προτάσεις σχετικῆς πείρας.

ἀντιλιθικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κωλύων τὸν σχηματισμὸν λίθων τῆς κώστεως ἢ τῶν νεφρῶν ἢ ὁ διαλύων τοὺς σχηματισθέντας τοιοῦτους.

ἀντιλιτανεύω μτγν. ἱκετεύω καὶ ἐγὼ τὸν ἱκετευτόν μ.

ἀντιλλίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. προῖον ἀποσαθρώσεως τοῦ ὄρυκτοῦ βρονχίτου.

ἀντιλόθειον (τὸ) μτγν. μέρος τοῦ ὠτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προλόθειον.

ἀντιλόθις-ιδος (ἡ) μτγν. ἀντιλόθειον βλ.λ.

ἀντιλόθος (ὁ) νεώτ. τὸ ἀντιλόθειον βλ.λ. τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λοβοῦ τοῦ ὠτός.

ἀντιλοθῶμαι-άομαι μον. ποιῶμαι λῶθην, κακοποιῶ τὸν κακοποιήσαντά με.

ἀντιλογιασμός (ὁ) νεώτ. ὁ πρὸς ἐλεγχον λογαριασμὸν πινος γινόμενος νέος λογαριασμός.

ἀντιλογισμικός πινάξ νεώτ. μαθημ. πινάξ δι' οὗ δοθέντος ἐνὸς λογαριθμοῦ εὐρίσκουμεν τὸν ἀντιστοιχοῦντα ἀριθμὸν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λογαριθμικοὺς πινάκας.

ἀντιλογισμικός (ὁ) νεώτ. τὸ συμπλήρωμα τοῦ λογαριθμοῦ.

ἀντιλογητής (ὁ) δημ. ἐξ ἀντιθέτου ἢ ὁ τὰ ἐναντία λέγων, ὁ ἀντιμηλητής.

ἀντιλογητικός-η-ο δημ. ἴδια ἐπὶ πραγμάτων ἀπολυτότων ζῆσος, ὁ ἄλλου εἰδους, ἀνόμοιος, ἀσυμβίβαστος, ἀταίριαστος : παροῦσται, γέντια ἀντιλογητικά (ἀμρότερα δεξιὰ ἢ ἀριστερά).

ἀντιλογητικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀντιλογικός βλ.λ.

ἀντιλογία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -ία ἀντίστροφος : Ἡ-ρόδ.8,77 ἀντιλογία χρησμών 2) συζήτησις ἐξέτασις ὑποθέσεώς τινος : αὐτ. 9,87 ἡμέας ἡμέας αὐτοῖς εἰς ἀντιλογίαν παρέξομεν 3) κ. νεώτ. κ δημ ἀντίρροσις, ἀντιλήψις, αὐθάδεια : Δημ.1018,8 ἔξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναφάμενος νεώτ. φρ. εἶναι πνεῦμα ἀντιλογίας : πάντοτε ἀντιλέγει 1) κατὰ πληθ. ἐπιχειροῦντα ἀναπρετικὰ τῶν ρηθέντων : Θουκ.2,87 ἀντιλογίας ἐν γὰρ ἔχεν.

ἀντιλόγιασμα (τὸ) δημ. διὰ λόγων ἀντίθεσις, ἐναντιώσις, ἀντιβαλμα.

ἀντιλογίζομαι ὑπολογίζω ἀφ' ἑτέρου : Ξεν' Ἐλλ. 6,524 ὁ δὲ Θηβαῖοι ἦκουσαν μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ οὗτις εὐσεμβόλαται μὲν Ἁ Λακωνικῆ ..

ἀντιλογικός ἔπιρρ. δημ. ἀντιλογικός βλ.λ.

ἀντιλογικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἱκανὸς τὰ ἀντιλεγε, ἐριστικός, φιλονεικός 1) ἢ ὁ ἀντιλογικὴ καὶ τὸ ἀντιλογικόν, ἡ τέχνη τοῦ ἀντιλέγειν, ἡ σοφιστικὴ 2) οἱ ἀντιλογικοί, οἱ ἐξηγητικὸν ἐνοῦν εἰς τὴν ἀντιλογίαν τέχνην, οἱ σοφισταί 3) ἀντιλογικοί λόγοι, οἱ ἀντιλογίαι 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν λογίαν, παράλογος.

ἀντιλογικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τῶνον ὀρμύζοντα εἰς τὸν ἀντιλογικόν, βλ. λ. τὸν ῥηνοῦντα εἰς ἀντιλογίαν, τὸν ἐριστικόν 1) κατὰ τῶνον ἀντιλογίας 2) ἀντιθέτως πρὸς τὴν λογικὴν, παράλογος.

ἀντιλογισμοί δημ. κ. ἀντιλογῶ κ. ἀντιλογόβ-μαί, ἄρρ. ἀντιλογηθῆκα ἀποκρίνομαι, ἀγαντῶ, ἀντιλέγω : ὁ τραγ. κὶ ἡ μηλιά μ' ἀντιλουμήθη, μὴ μοῦ παρῆνται τὰ μῆλα κ. ἀντιλογισμοί.

ἀντιλόγιασμα (τὸ) δημ. ἡ ἀπάντησις εἰς ὀμιλοῦντα 1) συμβουλή, παραίνεσις : φρ. τ' ἀντιλογίσματα πού τοῦλεγε εἰξίαν καθέναν δέκα φλουρία.

ἀντιλόγιασμός (ὁ) ἐναντίος λογαριασμός : Φιλ. Ἰστρ.549 ἀντιλογοίσις τε ὑπῆλγοντο 2) ἀντιθέτος ἔγγραφο ἢ λογιστικὸς βιβλίος πρὸς ἀντιφῶσιν ἑτέρας.

ἀντιλογος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντίος λέγων, ἐναντίος, παράλογος : Εὐρ. Ἐλ.1142 ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνεπίστοις τόχασις 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐα. ἡ ἀπόκρισις, εἶδ. ἡ ἐναντιολογία : παροιμ. ὁ λόγος φέρειν ἀντιλογό.

ἀντιλογόβ-έω κ. νεώτ. ἀρνοῦμαι : Σοφ. Ἄντ.377 πῶς εἰδῶς ἀντιλογίσω τῆσδ' οὐκ εἶναι παιδ' Ἀντιόνην 2) κ. νεώτ. κ.δημ. φέρω ἀντίρρησην, ἀντιλέγω : Ἀριστ.321 ἔταρρ' ἰσχυρὰ ἀντιλογῆσαι.

ἀντιλόγως ἔπιρρ. νεώτ. ἀντιλογικῶς βλ.λ.

ἀντιλοιδόρῶ-έω μτγν. λοιδορῶ τὸν λοιδορούμενον 1) μέα μετ' αἰτ. : Λοκ. Συμπ.40 καὶ Διο-υσοδωρος ἀντελοιδόρειτο τὰ εἰκότα.

ἀντιλοικμικός-ἡ-ὄν ἐπὶ φαρμάκων ἡ ὑγειονομικῶν μέτρων, ὁ ἐνδοικουόμενος κατὰ τοῦ λοιμοῦ κ. γεν. κατὰ τῶν λοιμωδῶν νόσων.

ἀντιλοκαίπρα (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος μηρκα-στικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν κολοκέρων.

ἀντιλοξος-ον μον. πλάσος, λοξός : Νικήτ. Εὐγεν. 7,322 καὶ πυκνὸν ἀντιλοξὸν εὐσπρῶπον τάχος.

ἀντιλόπη (ἡ) νεώτ. ζῶολ. ζῶον θηλαστικὸν τοῦ ἀθροισματῶν τῶν μηρκαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κολοκέρων ζῶν εἰς βορείους γῆρας.

ἀντιλοχῶ μτγν. ἀντενεδρεύω, ἐνεδρεύω καὶ ἐγὼ τὸν ἐνεδρεύοντα : Φιλ. Μήλ.1,664.

ἀντιλύπησις-εως (ἡ) τὸ λυπεῖν τὸν λυπησάντα : Ἀριστ.π.ψυχ.1,116 ὄρεξιν ἀντιλυπησις.

ἀντιλυπέω-έω κ. νεώτ. λυπῶ τὸν λυπησάντά με : Λοκ. Ἐταιρ. Διάλ.3,3 ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

ἀντιλυρος-ον ὁ εἰς τὴν λύραν ἀνταποκρινόμενος, ἀντῶσός : Σοφ. Τροχ.643 θέειν ἀντιλυρον μούσας.

ἀντιλυστικός-ἡ-ὄ δημ. ἀντιλυσοτικός βλ. λ.

ἀντιλυστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ χρησιμοποιοῦμε-νος ἐναντίον τῆς λύσεως : ἀντιλυστικός ὁρῶς, -θεραπεία, - φάρμακον, - βότανον.

ἀντιλυτρον (τὸ) τὸ ἀντὶ λύτρον διδόμενον : ΚΔ Τιμὸθ.1,26 Χριστὸς ἵπσοδος ὁ δοῦς ἑαυτὸν ἀντι-λυτρον ὑπὲρ πάντων 2) ἀντιφῶρον φάρμακον.

ἀντιλυτρῶδ-ὠν μτγν. μόνον ἐν τῷ ρημ. ἐπιθ. ἀντιλυτρῶτεον = πρέπει τις τὴν ἀπολυτρώσῃ τὸν ἀπολυτρώσαντα.

ἀντιμαίνεσθαι τρελλαίνεσθαι καὶ ἐγὼ δι' ἐκείνον ὁ ὀρθὸς τρελλαινοῦσα δι' ἐμέ : Λοκ. Ἐταιρ. Δ122 καὶ ὄφει... αὐτόν... ἀντιμαίνοντά ὀληθῶς.

ἀντιμαίεσθαι (τὸ) δημ. τὸ παληνδρῶμεν κύμα, ὅπερ ἀπαυθεῖται ὑπὸ τοῦ παραπλήκοντος πλοῦου ἢ προσπίπτον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς παληνδρομεῖ.

ἀντιμαίνεσθαι ἀφήνω τὰ παλαιὰ καὶ μανθάνω νέα : Ἀριστ. Σφηκ.1453 ἔπειρα δὲ νῦν ἀντιμαίνεσθαι.

ἀντιμαίνεσθαι (τὸ) δημ. ὀργάνον, μέσον δι' οὗ ἀνοίγει τὸ μανδύλον βλ. λ. : ὁ τραγ. καὶ ἄλλων τῶντιμάνταλα καλοῦ στρατιῶντ' ἀγάπας.

ἀντιμαντεύομαι μτγν. μαντεύομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως 2) μαντεύω ἐναντίον ἄλλης μαντείας.

ἀντιμαρτίς-εως (ὁ) μτγν. ἀντιζῆλος μάρτης.

ἀντιμαρτύρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐναντία μαρτυρία, ἀναίρεσις μεμαρτυρημένου : Σέξτ. Ἐμμ. Πυρ.2,244.

ἀντιμαρτυρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐναντία μαρτυρία, ἡ ἀναίρεσις ἀλλῶν.

ἀντιμαρτύρομαι μτγν. ποιῶμαι ἐναντίον μαρ-τυρίαν : Λοκ. Συμπ.47 ἀντιμαρτύροσθαι λέγοντα.

ἀντιμαρτυρῶ-έω κ. νεώτ. μαρτυρῶ κατά τινας· Ἀριστοφ.ἀπ.382 ἦν γὰρ ἐν' ἀνδρ' ὄδιον σὺ διώκεις, ἀντιμαρτυροῦσιν δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπίσται· 2) κ. νεώτ. φέρω, ἀποτελῶ, ἐνέγω ἀντίθετον μαρτυρίαν· Πλούτ. Ἄλλ.62 τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυροῦσης, - τὰ γεγονότα ἀντιμαρτυροῦν πρὸς ὅσα ἐθελοάνωθεν ἐκείνων.

ἀντιμάχους-ον σόλ. ὁ τοῦ σχολιαστοῦ Ἄντιμάχου· Σχολ. Ἰλ.Γ 233 ἢ λέξεις ἀντιμάχους. **ἀντιμάχησις**-εως (ἡ) μτγν. ἀγών, συμπλοκή· Διον. Ἄλ.Ρωμ.δ.58 λόγων καὶ ἀντιμάχσεων τῶν ἐπ' ἀλλήλους γενομένων.

ἀντιμαχητής(ἰ) μτγν. ὁ ἀνταγωνιστής. **ἀντιμαχητικός**-ύσις(ἡ) μτγν. ἀντιμάχσις βλ. λ. **ἀντιμάχομαι** κ. νεώτ. κ. δημ. μάχομαι κατά τινας· Θουκ.4,68 τῶν προδιδόντων Μεγαρέων ἀντιμάχοντων ἢ νεώτ. ἢ μτγ. οὐδ. ἀντιμάχομενα (ἰ)δὲ ρητορικὸν μέσον δι' οὗ ἀποδοκιμάζεται τὸ ἀδύνατον γεγονός τινὸς ὡς ἀντικειμένου εἰς τὴν φύσιν ἢ τὸν χαρακτήρα τοῦ ὑπὸ κρίσιν προσώπου· 2) δημ. ἐχθρεύομαι, μισῶ τινα, ἀποστρέφομαι· τὸν ἀντιμάχομαι γιὰ εἶναι τοκογλύφος.

ἀντιμάχος(-η)-ο(ν) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατά τινος μαχόμενος, ὁ ἀντίπαλος· Ἄππ. Ἰβηρ.9 οὐ γὰρ εἶναι τῶν ἀντιμάχους αὐτοῖς, - οἱ ἀντίμαχοι τοῦ πατισμοῦ (ἡ) λ. κα' ἄε κύριον ὄν.) 2) δημ. ὁ ἐχθρικός διακειμενος, ὁ μισῶν· 3) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὀμοιογενείας τῶν μελανοσωμάτων.

ἀντιμάχῳ-έω μτγν. ἀντίσταναι διὰ τῶν ὀλων, ἀντιμάχομαι· 2) ὡς νομ. ὅρος, διεδικτὸ ἀκίνητον, ἀξίαν τιμὴν ἀνώτερον ἐκείνης εἰς ἡν ἐπώλησα τοῦτο· Τραμμ.ΑΒ 184,13 «ὅταν ἀντιποιήται τις αἰκίας ἢ χέρου καὶ ὁ πεπρακὸς ἕτερον ζητῇ τιμὴν καὶ μάχηται» δημ. εἶμαι ἀντίπαλος, ἐχθρεύομαι τινα, μισῶ.

ἀντιμέθεω δημ. δ.γ. ἀντιμεύω βλ. λ. **ἀντιμεγαλοφρονῶ**-έω μον. μεγαλοφρονῶ ἀπέναντι τοῦ μεγαλοφρονοῦτος· Εὐστ 676,5 ὁ Αἰεὶς ἀντιμεγαλοφρονῶν τῷ Ἐκτορι. **ἀντιμεθεουριανός**-ῆ(ν) νεώτ δημ. ὁ ἀντιμεθεουριανὸς ὁ ἐπιουμβησόμενος τὴν τριτὴν ἀπὸ τῆς σήμερον ἡμέραν· τὸ ἀντιμεθεουρ- συνῆδριον. **ἀντιμεθεούριον** ἐπίρρ.δημ.κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν ἐπομένην τῆς μεθαύριου. φεγῶν μεθαύριον ἢ ἀντιμεθ-.

ἀντιμεθέλω μτγν. ἔλωκ πρὸς ἀντιθέτους διευθύνσεις· ΑΠ10,74 ἦ καὶ τῆ θαμνῶς ἀντιμεθέλωκόμενος. **ἀντιμέθεσις**-εως(ἡ) μον. τὸ ἐπίσης μετέχειν, ἀμοιβαία συμμετοχή Σιμηλ.κ.Φυσ.101,18. **ἀντιμεθέστημι** μέλλ. -μεταστήσω μετακίνομαι πὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἀντίθετον, ἀνατρέπω· Ἀριστοφ.Θεσμ.362 φηφισματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθέστησαν· 2) -αμαι κ. μέσ. μεταβαίω ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον· Ἀριστοφ. Φυσ.4,24 ἀντιμεδιασταμένον ἀλλήλοις τοῦ τε ἄερος καὶ ὕδατος, Παυλ.Αιγ.176,5 ὄγκος ῥαδίως ὑπαίκαυ καὶ ἀντιμεθεστήμενος.

ἀντιμεθευστικός-ῆ-όν νεώτ. καταπολέμων τὴν μέθην ἢ τὴν ἔξιν πρὸς τὸ μεθύσκεσθαι ἀντιμεθευστικά φάρμακα, - ἀντιμεθευστικός σὺλλογος. **ἀντιμεθευστικός** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιμεθευστικῶν βλ. λ. **ἀντιμετακαθεύομαι** φέρομαι ἐξο μείρακιον πρὸς τινα, παιδαριωδῶς δρῶν ἐπὶ γὰρ αὐτῷ δυσχεραίας Πλούτ.Σόλλ.6 πρὸς Τιμόθεον μὲν οὖν φασιν ἀντιμετακαθεύσαι τὸ δαιμόνιον.

ἀντιμεταλέθω-άω μτγν. μελετῶ τὴ μετ' ἐμβριθείας· Ἀθανάσι.1320 P καὶ ἀναγινώσκοντας τὰς τοῦ Δαβὶδ πράξεις ἀντεμελέτων αὐταῖς τὰς ἐρμ. ἀσκαδομαι, γυμνάζομαι εἰς τὰ ἐναντία· νί]. **ἀντιμελεῖω** ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα ἴς τὸ μέλος,

τὴν μουσικὴν· ΑΠ 5,222 Τερψιχόρης ἀντιμελεῖζέ μοιζος.

ἀντιμέλλω ἀμοιβαίως καιροφυλακτῶ κατά τινας· Θουκ.3,12 αἱ γὰρ δύνασται ἦμεν ἐκ τοῦ Ἰσού καὶ ἀντιμεβουλεύσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι.

ἀντιμελοδραματικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ μελοδράματος βλ.λ. ἢ συνεκδ. ὁ κατὰ τὸν ἐπιδεικτικῶς αἰσθηματικῶν ἢ παραφάρων ἢ στομφωδῶν, οἰνεὶ μελοδραματικῶν, λόγων ἢ πράξεων.

ἀντιμελοῦσται(ἰ) μτγν. νεώτ. οἱ κατὰ τὰς θεωρίας τοῦ μουσουργοῦ βῆγερ θέλοντες τὸν περιορισμὸν τῆς μελωδίας ἐν ταῖς μεγάλας μουσικαῖς συνθέσεσι καὶ τὴν ἐν αὐταῖς ἐπικράτησιν τῆς ἄρμονικῆς βλ. λ. **ἀντίμαμα**(ἰ)δὲ δημ. κ. ἀντιμεφῆ (ἀντιμέβω) ἀμοιβαί, πληρωμῆ· δὲν ἔχει ἀντίμαμα (ἀνεκτίμησις).

ἀντιμεφομαι κ. νεώτ. μέφομαι καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν· Ἦρ.2,133 πέμψαι εἰς τὸ μαντήιον τῷ θεῷ ὄνειδισμα, ἀντιμεφόμενον ἐπι **ἀντιμένω** νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίου, ἐλαττώνων τὴν ταχύτητα λοξοδρομῶ, οἷον ἐν τρικυμῇ πλέων οὕτω ἀντιπρῶρα πρὸς τὸν ἀνεμῶν ἢ ἐν ἀναμῶνῃ πλοηγοῦ εἰς δύσπλοια ἢ πρὸ λιμένων διὰ τὴν συντέλειαν διατυπωμένων προσορμῶσεως κττ., δημ. τραδεραρόω, πάω τραθέραο

ἀντιμερέσις(ἡ) μτγν. γραμμ. κ. νεώτ. θέσις μέρους τινοῦ ἀπὲ ἀλλοῦ, σχῆμα λόγου καθ' ὃ τίθεται μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος, οἷον «τῶζων εὐ εἰδῶς» ἀντὶ «τῶζων εἰδήμων»· 2) νεώτ. ζῳολ. τὸ τυτῆμα σώματος τῆς φύσεως, ὅπερ παρουσιάζει ὀμοιοτητα πρὸς ἕτερον τμήμα τοῦ αὐτοῦ σώματος προσκειμένου εἰς αὐτὸ, οἰνεὶ χωρικοῦμενον τοῦτου συμμετρικῶς διὰ καθέτου τομῆς.

ἀντιμερία(ἡ) μτγν. δ.γ. ἀντιμέρεια βλ. λ. **ἀντιμερίζομαι** μέσ. ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ διανεμῶ, μεταδίδωμι, παρέχω· ΑΠ 6,209 ἀλλὰ σὺ τῆ μικρῇ μεγάλῃν χάριν ἀντιμερίζου· ἢ παθ.λ. Ἦσ. «ἀντιδιαίρεται, ἀντιμερίζεται».

ἀντιμερίζω μέλλ. -ίσω κ. -ίω εὐχρ. τὸ μέσ. ἀντιμερίζομαι βλ. λ. **ἀντιμερίτης**(ἰ)δὲ μτγν. ὁ τὰ ἐναντία ἰσχυρίζόμενος ἢ ἐξῶν· Ἰουλ.κατὰ Χριστ.148 C.

ἀντιμεσουρανῆμα(ἰ)δὲ μτγν. κ. νεώτ. τὸ μεσουρανῆμα τὸ ἀντίθετον εἰς τὸ κατὰ τὴν μεσημβρίαν μεσουρανῆμα τοῦ ἡλίου, ἦτοι ὁ ἀντίθετος μεσημβρινός· Σέξτ. Ἑρμ.Μαθ.2,12 ἀντιμεσουρανῆμα τὸ διαμετροῦν τῷ μεσουρανῆματι.

ἀντιμεσουρανῆσις-εως(ἡ) μτγν. ἡ εἰς τὸ ἀντιμεσουρανῆμα θέσις ἀστέρου· Ἠφαίστ. Ἀστρολ.1,2 **ἀντιμεσουρανῶ**-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι εἰς τὸν ἀντίθετον τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλιακοῦ μεσουρανῆματος τόπον, μεσουρανῶ εἰς τοὺς ἀντίποδας· Πλούτ.2,284 C.

ἀντιμεταβαίνω μτγν. κατ' ἐπαμοιδήν, διαδοχικῶς μεταβαίω· Ἄλέξ. Τράλλ.7,101 ἀντιμεταβαίνειν δεῖ ἐπὶ τὸ πρόσφορον. **ἀντιμεταβάλλω** μέλλ. -βαλῶ ἀμοιβαδῶν, διαδοχικῶς μεταβάλλω· ἢ γενομένης εἰς τὴ μεταβολῆς ποιομαί εἰς τὴ μεταβολὴν ἀντίστοιχον· Ἰππ. Διαίτ 26 μεγάλης τῆς μεταβολῆς γενομένης τῷ σώματι μέγα τὴ κάρτα καὶ ἀντιμεταβάλλω.

ἀντιμεταβάσεις-εως(ἡ) μτγν. ἡ μετὰ βασις κατ' ἀντίθετον, ἀπίστασις, δυσχεραία ἐν τῷ μεταβαίνειν· Πλούτ. Ἠθ.319 C ἀντιμεταβάσεως γενομένης πρὸς τὸ βέβαιον τοῦ παταμοῦ. **ἀντιμεταβατικός**-ῆ-όν μτγν. ὁ ἐξ ἀναπηδήσεως ἐπανερχόμενος· Σωραν.2,31.

ἀντιμεταβολή ἡ μτγν. ἀντιμετάθεσις, ἀμοιβαία μεταλλαγῆ· 2) ρητορικὸν σχῆμα ἐκφράσεως καθ' ὃ ἔννοια τὸν πρώτου κώλου ἀντιστρέφεται ἐν τῷ δευτέρῳ οἷον ἐν Δημ.π παραρησὸς 97 οὐ γὰρ Αἰσχίνης διὰ τὴν εἰρήνην κρίνεται, οὐκ, ἀλλ' ἡ εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαδέβληται.

ἀντιμετάγω μτγν. μετάγω, ὀδηγῶ ἐναντίον τι-
νός : Ὀνήσανδρο.33,6 ἀντιμετάγειν, εἰ δεῖαι, λέγον.
ἀντιμεταγωγή (ή) μτγν. ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον
ἐκτασις, ἐξάπλωσις : Ἡλιόδ.Φιλ.π. Ὀρειθ.9,3 ἀντι-
μετογωγή τοῦ σώματος.

ἀντιμεταδίωξις νεώτ. μεταδίωω τι καὶ ἐγὼ
ἀμοιβαίως, ὁλον νόσημα, φόβον, γέλωτα κττ.

ἀντιμετάθεσις-εως (ή) μον. ἡ ἀμοιβαία με-
τάθεσις, ἀνταλλαγή, ἀντικατάστασις : Σχολ. Ἀπολ.
P.4,308 Ἴδιον δὲ τὸν Ἀδρίαν λέγει κατ' ἀντι-
μετάθεσιν ὀνόματος.

ἀντιμετάθεσις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀμοι-
βαία μετάθεσις, ἡ κατ' ἐναλλαγὴν μετάτασις :
2) γραμμ. **ἀντιμετάθεσις**, ὁ φραστικὸς τρόπος
καθ' ὃν ἐν τῇ ἀφηγήσει ἢ τῇ περιγραφῇ μετα-
βαλλομένης τῆς ἐκφράσεως ἀπὸ ἀπροσώπου ἢ
τροπιοπροσώπου εἰς δευτεροπροσώπων, καθ' ὑπα-
κείμενον ἢ ἀντικείμενον, μεταθέντα οὕτως αὐτὸς
ὁ κροαστῆς εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν
ἢ τὸ πάθος τῆς ἀφηγήσεως, ὁλον π. Ἡρ.2,29 ἀπὸ
Ἐλευφαντίνης . . ἔπειτα ἀπέβηκε εἰς πεδῖον ἁλιῶν
οσαν. ἡ ἀντιμετάθεσις οὕτη γίνεται κ. διὰ μετα-
βολῆς ἀπὸ τρίτου προσώπου εἰς πρῶτον ἴτιο εἰς
τὸ τοῦ ἀφηγουμένου, ὁλον : ἡ δέξεται εἶναι δύσ-
κιπτος, διὰ τὰ τὴν ἔχω χρειάζεταιται ὄχι μόνον
προσθεδία μου καὶ ἱκανότης μου, ἀλλὰ καὶ
τύχη 3) νεώτ. γλωσσολ. κ. μετρ. ἡ ἀντιμεταχώ-
ρησις βλ.λ. 4) νεώτ. μαθ. ἡ ἰδιότης τῶν ἀριθμητι-
κῶν πράξεων προσθέσεως καὶ πολλαπλασιασμοῦ
(πληθ. τοῦ ἀνυσματικοῦ λογοσμοῦ) καθ' ἣν ἀντι-
μεταβαλλομένης τῆς τάξεως αὐτῶν, τὸ ἐξαγί-
μενον ἢ ἀθροισμα ἢ γινόμενον ἢ μένει τὸ αὐτό.

ἀντιμεταθέτω νεώτ. μεταθέτω ἀμοιβαίως
|| παθ. -ομαι ὀφίσταμαι ἀμοιβαίως μετάθεσιν.

ἀντιμετακλίβω μτγν. κλίνω πλαγίως ἢ κατὰ
τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν.

ἀντιμεταλαμβάνω μτγν. λαμβάνω ἄλλα πράγματα
ἀντ' ἄλλου. || παθ. μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι :
AB.440,21 ἀντιμεταλαμβάνων δὲ εἰς αἰτιατικὴν.

ἀντιμετάληψις-εως (ή) ἡ ἀνταλλαγή : Πλούτ.
Ἡ8,904Α ταῖς ἀλλήλων ἀντιμετάληψαι 2) ἀμοι-
βαία κατὰληψις, ἡ κατ' ἐναλλαγὴν ἐπιενέργεια :
Γαλ.2,81 ἡ κατ' ἀντιμετάληψιν κατὰστασις.

ἀντιμεταλέω μτγν. ὀρύσσω ἐναντίον ὑπό-
λονον, ἀνθυπονομεῖω : Πολύβ.16,31,8 ἀντιμετα-
λέω ἢ ἐν τοῖς πολεμίοις.

ἀντιμεταρρέω ῥέω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔχω ροὴν
ἀντίθετον : Πλούτ.904 Α πάλιν εἰς τὸν πνεῦμονα
τὸ περιττόν ἀντιμεταρρέει.

ἀντιμεταρρυθμιστής (ή) νεώτ. ὁ ἐπικριτῶν
τὰς μεταρρυθμίσεις, ἐναντιοῦμενος εἰς τιαυτάς.

ἀντιμεταρρυθμιστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἰδιῶτων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιμεταρρυθμιστὴν βλ.λ.

ἀντιμεταπέσω μτγν. σύρω πρὸς τὴν ἐναν-
τίαν διεύθυνσιν, ἀντιμεθέλωκ : Ἰωα.Α13,5,3 τὴν
παρασκευῆν . . ἀντιμετάσασεν.

ἀντιμετάστασις-εως (ή) ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον
μέρος μετάθεσις, ἡ ἢ ἀμοιβαία μετάστασις : Διον.
Ἄλ.Ρωμ.3,19 ἐπιμετάσεις, ὑπαναχωρήσεις καὶ . .
αὐτὴς ἀντιμετάστασις.

ἀντιμετάθεξις-εως (ή) μτγν. ἡ ἀνταλλαγή θε-
σεως, ἀμοιβαία μετατόπισις.

ἀντιμετάτασσω μτγν. μέλλ. -ξω μεταβάλλω
τὴν παράταξιν τοῦ στρατοῦ συμφωνῶς ἢ ἀντιστοι-
χῶς πρὸς τὴν παράταξιν τοῦ ἐχθροῦ.

ἀντιμετατίθεμαι μτγν. κ. νεώτ. μεσ. ποιοῦμαι
μετάθεσιν ἀπὸ ἐνός εἰς ἕτερον : Ἰωα.Α16,22,8
ἀντιμετατίθεναι τὴν ἄγνοιαν 2) νεώτ. παθ. με-
τατίθεμαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου μετατεθέντος εἰς
τὴν ἰδικὴν μου.

ἀντιμεταφέρω μτγν. μέλλ. -μετοίσω, ἀδρ. -με-
τήνεγκον μεταφέρω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος :

Σωκρ. Σχ. Ἐκκ. Ἰστ.2,38,147,15 ἀντιμετανεγκόντες
τὰς ὕλας || κ. μτφ. Ἰώα.Α115,5,5 ἀντιμεταφέ-
ραιν ταῖς ἄλλαις ἢ μεταθέτειν, βασιζειν εἰς ἄλλο τι
τὰς ἐλπίδας ἢ.

ἀντιμεταφυσικός-ή-ον νεώτ. ὁ μὴ δεχόμενος
τὴν μεταφυσικὴν ὡς ἐπιστήμην ἢ ὡς ἐπιστημονι-
κὴν φιλοσοφίαν : ἡ θεωρία τῆς βετικῆς φιλοσο-
φίας εἶναι ἀντιμεταφυσική.

ἀντιμεταχώρησις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. γραμμ.
ἡ ἐν τῇ ἰων. καὶ ἰδίως τῇ ἀπτ. διαλέκτῳ ἀπαν-
τώσα μεταβολὴ τῆς προσώδιας δύο παρακειμέ-
νων φωνηέντων τῆς αὐτῆς λέξεως, ὥστε ἀπὸ μα-
κραῦ μετὰ βραχέως ἢ ἀπὸ προκύφῃ βραχέῳ μετὰ
μακραῦ λ.χ. ναός, ἰων. νηός - νεός, λαός, ληός -
λεός τοῦτο ἀπὸ ἀρχ. γραμματικῶν ἐκαλεῖτο χρό-
νου ὑπερβιβασμός 2) ἡ μετάθεσις τῶν δισσέων
συμφωνῶν εἰς τινὰς λέξεις λ.χ. ἀνασθε, ἰων.
ἐνασθα 3) κ. ἐν τῇ δημ. ἡ μετάθεσις φωνη-
έντων ὡς παρ' ἀρχ. ἢ συμφωνῶν ἢ κ. συλλαβῶν,
ὁλον φαλάκρια - καραφάια, χρίστια - στήχια κττ.

ἀντιμεταχωρέω μτγν. μεταχωρῶ πρὸς τὸ
ἕτερον μέρος : Ἰώα.Α15,22 ἀντιμεταχωρεῖ ταῖς
ἐλπίαι ἢ χωρεῖ πρὸς νέας ἐλπίδας ἢ.

ἀντιμετακλιόμαι μτγν. ἀντιθέτως ἀντιστρέφω
ἐκτυλίσσομαι, ἐπι κάλου (ισχυροῦ) : Ὀρειθ.49,22,14,
ἀντιμεταίμαι ἐπιδιδῶμι τὴν ἀμοιβαίως, ἀνταμιλλώ-
μαι, ἀνταγωνίζομαι : Πλούτ. Σόγκρ. Ἀριστειδ.Κατ.2
Κάτων δὲ ὄπατος ἤρεθη, πολλῶν ἀντιμετῶντων.

ἀντιμεταρρέω μτγν. διδρῶ. ἀντιμεταρρέω βλ.λ.
ἀντιμετρέω μτγν. ἀμοιβαίως, διαδοχικῶς με-
τέχω : Δαμῶσκ. Ἀρχ.14,33,65.

ἀντιμέτρομα (τό) δημ. ἡ πρῆξις καὶ τὸ ἐπιπέ-
λεσμα τοῦ ἀντιμετροῦμαι βλ.λ., ἀμίλλα, διαγώ-
νισμα, ὁ ἀγών, ἡ σύγκρισις.

ἀντιμέτρσις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. ἀντιποδο-
σις : Νικηφ.Γρηγ.1,173,1 ἔσρον καὶ οὔτοι τὴν δικίην
ὀφέ, τὴν εἶξιν ἀπάγουσαν ἀντιμέτρσιν 2) νεώτ.
ἡ πρῆξις τοῦ ἀντιμετροῦμαι βλ.λ. σύγκρισις.

ἀντιμετρίεμαι δημ. ἀντιμετροῦμαι βλ.λ.2.
ἀντιμετροῦμαι δημ. κ. ἀντιμετρίεμαι ἀντιμε-
τροῦμαι βλ.λ.2.

ἀντιμετρος-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ἀντίθετος,
ἐναντίος : Μιχ.Ψελλ.Σαθ.5,35, εἰς ἀντιμέτρον (εἰς
ἀντιθέτου) 2) δημ. ἀντιμέτρον (τό) τὸ πρὸς ἐλεγ-
χον ἄλλης μετρικῆς μονάδος μέτρον : μετὸ ἀντι-
μέτρον βῆκε τὰ τόπι Συοὶ πῆγες λιγύτερον 3) δημ.
ἀντίθετον, ἀντιζῆσι κ. συνεκδ. ἀντισηκωμα.

ἀντιμετρέω κ. νεώτ. δημ. -ῶ εἶδω τὸ ὡς
ἀποκνημῶν, ὡς ἀντιστάθμισμα : Ἰουκ. Ἐρωτ.19 ἢ
φῶσις τῶ νηθῶσι τὸ τικτόμενον ἀντιμέτρονσιν
|| κ. παθ. ΚΔΜατθ.7,2 καὶ ἐν ὧ μέτρον μετρεῖται
ἀντιμετρήσεται ὑμῖν ἢ τὰ πληρωθῆτε μετὸ
αὐτὸ μέτρον 2) νεώτ. -ῶμαι ἀντιπροβάλλομαι
πρὸς τινα, ἀμιλλῶμαι ὁλον εἰς ἀξίαν, εἰς ἀμαμιν,
εἰς πλοστον, εἰς ἐγνεῖαι κττ. συγκρίνω ἐμαυτὸν
πρὸς τινα : τομῆς νά ἀντιμετρήθῃς μ' αὐτόν.

ἀντιμέτρεω ἐπίρρ. δημ. ἀντιμετρώω βλ.λ.
ἀντιμετροπίζω νεώτ. τάσσομαι ἀντιμέτρος
πρὸς τινα, ἀντεπέξερχομαι, ἀποκρούω : ἀντιμετρο-
πίζω τὸν ἐχθρόν, - τὸν κινδύνον.

ἀντιμετροπίζεις-εως (ή) νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ ἀν-
τιμετροπίζεν.

ἀντιμέτροπος (ή-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ
μέτρον, ἀντικρῶ τινος τασσόμενος : Ξεν. Ἐλλ.4,3,
19 ἀντιμέτροπος συνῆραξες τοῖς Θεβαίοις, νεώτ.
κ. δημ. ἐχθρόν, ἀντιπῶλος || πρόσωπον μετ' ἐπὶ
ἀντιμέτρον ἀντιμέτροπος : εἰς τὴν καμῆν τῆς ὀδοῦ
εὐρήθηον ἀντιμέτροπος.

ἀντιμέτροπος ἐπίρρ. δημ. ἀντιμέτροπος πρὸς τινα.
ἀντιμετρώω ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ μέτρον.

ἀντιμετρώω δημ. κ. -μετρώω μέλλ. -μέφω ἀντα-

μεῖδω, ἀνταποδίδω, ξεπλερώνω : Ἐρωτόκρ. Β 792 καὶ ν' ἀντιμέψω τῷδικο, πού'καμα τοῦ κυροῦ μου' || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτ. σμ. : Ἀσασκρ. Ραφ. 4,63 στοχάζεται πως τόση φιλοξενία, | μ' ἕναν ἀφορσμοῦ κακὰ ἀντιμεύεται.

ἀντιμεψη (ἴ) δημ. ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις : Ἐρωτόκρ. Α 159 κι ἀν δοῦμα, κ' ἔχει ἀντιμεψη λιγὰκ' ἢ δοῦλαφὴ τους.

ἀντιμηλον (τό) μτγν. τὸ φυτὸν μανδραγόρας βλλ.

ἀντιμῆνα (τά) ἴσα. «κατὰ μῆνα».

ἀντιμνηγιτικός-ή-ὄν ὁ χρῆσιμος πρὸς καταπολέμησιν τῆς μνηγιτιδος.

ἀντιμηνίω Σουῖδ. «ἀντοργίζομαι».

ἀντιμήνησον (τό) ἴαντι κ. λατ. mensa = ἀντιτραπέζιον ἔκκλι. τετραγώνων τεμάχιον ἰσθμῶν, φέρων θρησκευτικὰς παραστάσεις καὶ εἰκόνας ἀγιῶν προαδῶνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τελεῖται ἡ θεία Εὐχαριστία ἐκεῖ ἐνθα δὲν ὑπάρχει ἅγια Τράπεζα.

ἀντιμηνύομαι μον. κ. νεώτ. λαμβάνω μῆνυμα εἰς ἀπάντησιν' 2) νεώτ. μνηυτῆς ὧν μνηύομαι βλλ. καὶ ἐγώ.

ἀντιμηνυτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντιμηνύων βλλ. 2) ὁ ὑποβάλλων μῆνυμα κατὰ τοῦ μνηυτοῦ αὐτοῦ.

ἀντιμηνύω μον. κ. νεώτ. στέλλω καὶ ἐγὼ μῆνυμα βλλ. εἰς ἀποσταλλαντα τοιοῦτον' 2) νεώτ. ὑποβάλλω καὶ ἐγὼ μῆνυμα ἐναντίον τοῦ μνηυσθέντος με.

ἀντιμηχανήματα-ατος (τά) μηχανήματα ἐναντίον μηχανήματος : Πολύαιν. 4,220 τοῖς μηχανήμασιν ἀντιμηχανήματα εὐτρεπίζων.

ἀντιμηχανώμαι-άομαι κ. νεώτ. μηχανώμαι καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου : Θεοκ. 7,53 ἀντιμηχανήσαντο σεσθητήρια κωλύματα, Ξεν. Ἑλλ. 5,3,16 ὁ μὲν τοι Ἀγχιλαὸς πρὸς τοῦτο ἀντιμηχανήσατο.

ἀντιμασματικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὰ μιάσματα : ἀντιμασματ. μέτρα, - φάρμακα.

ἀντιμασματικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιμασματικὸν βλλ.

ἀντιμιλλῆμα (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιμιλῶ, ἡ ἀντιλογία, ἡ αὐθάδης ἀπάντησις.

ἀντιμιλλήτης (ὁ) δημ. θηλ. -λήτρια ὁ ἀντιμιλῶν, ὁ ἀντιλέγων' || συνεκδ. ὁ αὐθάδης.

ἀντιμιλιά (ἡ) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιμιλῶ, ἀντιλογία, ἀντιρωμία, αὐθάδης ἀπάντησις.

ἀντιμιλιταρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀντιθεσις πρὸς τὸν μιλιταρισμὸν ἴηται τὸν στρατοκρατίαν καὶ τὰς στρατοκρατικὰς μεθόδους.

ἀντιμιλιταριστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ἀντιμιλιταρισμοῦ.

ἀντιμιλῶ-ᾶω δημ. ἀντιλέγω, ἐνίσταμαι, προβάλλω ἀντιρήσεις, ἀντιλογῶ, ἀντισκόβω' || ἀπαντῶ ἀπρεπῶς εἰς ἀνώτερόν μου, αὐθισδιάζω : τὸν ἐκτύπησα γιατί ἀντιμιλῶσα.

ἀντιμιλλημα-ατος (τό) μτγν. ἀκριβὲς ἀπομίμημα : Ἐπιφάν. 1,345 ἀντιμιλλημα τῶν ἐπιγαίων.

ἀντιμιλήσις-εως (ἡ) πιστὴ μίμησις : Θεοκ. 7,67 τὰ τῆς ἀντιμιλήσεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν.

ἀντιμιλον (τό) μτγν. μανδραγόρας βλλ. : Διοσκ. 4,75' || βοτάνη τῆς ὤκουμεθῆς : ΨΔιοσκ. 4,28.

ἀντιμολος-ον ὁ κατ' ἀπομίμησιν : Ἀριστοφ. Θεσμ. 15 ὄφθαλμον ἀντιμιμον ἡλίου τροχῶ.

ἀντιμολοῦμαι-έομαι μτγν. μιμοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Ἄνν. Ἐμφ. Πολ. 5,4,94.

ἀντιμῆνησον (τό) νεώτ. κ. ἀντιμήνησον βλλ.

ἀντιμοσθία (ἡ) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, καταβολὴ μισθοῦ δι' ἔργασίαν' 2) μτφ. ἡ ἀνταπόδοσις κακοῦ, τιμωρία, κόλασις.

ἀντιμοσθίων (τά) μτγν. κ. νεώτ. ἀνταμοιβή.

ἀντιμοσθος-ον ὁ ἀντιμισθοῦ, ὁ ὡς ἀνταμοιβὴ διδόμενος : Ἀλοχ. ἰκ. 270 μνήμην .. ἀντιμοσθον ὄρητ' ἐν λιταῖς.

ἀντιμοσθωτός-ὄν μτγν. ὁ μισθωθείς ὡς ἀντικαταστάτης, ἴσα. «ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν».

ἀντιμῆνησον (τό) Σουῖδ. ἀντιμήνησον βλλ.

ἀντιμιλῶ-ᾶω μισῶ τὸν μισοῦντα : Ἀριστοφ. Λυσ. 818 κελος .. ἀνταίσιαι τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ὄει.

ἀντιμνημονεῖα ἐκκλι. ἀμοιβαῖα μνημονεῖα.

ἀντιμνησία (ἡ) νεώτ. φευδαισθησις καθ' ἣν νομίζομεν ὅτι ἀντὶ ἀμειβανόμεθα διὰ πρῶτην φοράν ἀντικείμενον τι, καίπερ τοῦτο συνήθως προσπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ἀντιβ. παραμυθία βλλ.

ἀντιμνησταδομαι μτγν. εἶμαι ἀντίπαλος μνηστήρ, ὁ ἀντεραστής.

ἀντιμνηστήρ-ήρος (ὁ) μτγν. ἀντίπαλος μνηστήρ.

ἀντιμοίρει ἐπίρρ. Ἰσομοίρει, κατ' ἴσην μοῖραν.

ἀντιμοίρεια (ἡ) ἴση μοῖρα, ἰσότης μεριδίων : Δημ. 946,24 (διόρθ. ἀντιμοίρεας βλλ.).

ἀντιμοίρος-ον διόρθ. τὸ ἰσάμοιρος, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἔκτασιν πρὸς ἄλλον τινά : Ἀλοχ. Κο. 319 σκότω φράς ἀντιμοίρον.

ἀντιμοίρει-έω μτγν. λαμβάνω ἴσον μεριδίον . Πολυδ. 4,176 «ἀντιμοίρει, ἰσομοίρει».

ἀντιμολεῖν μτγν. ἐναντίον πορεύεσθαι, συντυχεῖν : Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. «ἀντιβολῆσαι».

ἀντιμολία (ἡ) μτγν. συνθ. νεώτ. γρ. ἀντ μολία βλλ.

ἀντιμολος-ον ἀντιφθογος, ὁ ἔχων ἀντίθετο ἦχον, ἐναντίος πρὸς τὴν μολλήν : Ἀλοχ. Ἀγ. 17 ὄνου τὸδ' ἀντιμολπον ἐντέμνων ἄικα (ἴσασα ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τοῦ ὄνου), Εὐρ. Μήδ. 1176 ἀντιμολπον ἦκεν ὀλολυγῆσις μέγαν κωκωτὸν ἄντι εὐφροσύνου ἐπιφωνήσεως ἐξέβαλε μέγαν θρηνον.

ἀντιμολυσματικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὸ μόλυσμα' || ὁ ἐμποδίζων τὴν διὰ μόλυνσεως μετὰδοσιν νόσου : ἀντιμολυσματικὰ μέτρα.

ἀντιμοναρχικός-ή-ὄν ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν μονάρχην ἢ πρὸς τὴν μοναρχίαν, πρὸς τὸν μοναρχικὸν θεσμόν : ἀντιμοναρχικὸν κίνημα, - κόμμα.

ἀντιμοναρχικός-ότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιμοναρχικοῦ βλλ.

ἀντιμοναρχικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντιμοναρχικὸν βλλ.

ἀντιμοναχικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀντιπθέμενος πρὸς τὸν θεσμόν τοῦ μοναχικοῦ, τοῦ καλογηρικοῦ βίου.

ἀντιμονή (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιμῆνω βλλ. ἴησι ἡ ἐλάττωσις τῆς ταχύτητος πλοίου καταληφθέντος ἐν πλῶ ὑπὸ σφοδρὰς τρικυμίας ἢ δι' ἕτερον τινὰ λόγον, δημ. τραβέρσο.

ἀντιμονιακός-ή-ὄν νεώτ. κ. ἀντιμονιακός ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀντιμόνιον βλλ. || ὁ περιέχων ἀντιμόνιον : ἀντιμονιακὸς ὄξεα, ἀντιμονιακὸν ἄχρα ἄ. ἀντιμονόλιθος βλλ.

ἀντιμονιακός-ή-ὄν νεώτ. κ. ἀντιμονιακός βλλ.

ἀντιμοιοσρασηνικόςος τετραεδρίτης νεώτ. ὄρυκτολ. ἰσόμορφος ἀνάμιξις ἀντιμοιοῦχου καὶ ἄρσηνικοῦχου τετραεδρίτου.

ἀντιμοιολουζονίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτὸν διάμεσον μεταξὺ λουζονίτου καὶ φαματινίτου βλλ.

ἀντιμόλιον (τό) νεώτ. χημ. τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχ. στήμι καλούμενον, χημικὸν στοιχεῖον μεταλλικῆς ὀφειώχης χρώματος ἀργυροκυάνου, σκληρότερον τοῦ χαλκοῦ, ἀνευρισκόμενον ἐν τῇ φώσει κυρίως εἰς ἀντιμόνιτης βλλ. καὶ σχηματίζον διαφόρους ἐνώσεις χρῆσιμος εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν λατρίκην.

ἀντιμοιόλογος-ον νεώτ. ἐπὶ χημικῶν ἐνώσεων, ὁ περιέχων ἀντιμόνιον βλλ.

ἀντιμόνιτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ παρ' ἀρχ. πλατυόφθαλμον, ὄρυκτὸν παρουσιαζόμενον εἰς κρυστάλλου τοῦ ρομβικοῦ κρυσταλλικοῦ συστήματος ἰσορμῆς μεταλλικῆς λάμφεως, μολυβδόφαιον, περιέχον ἀντιμόνιον.

ἀντιμονόλιθος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀπαντῶμενον ὡς κίτρινον ἀπάνθημα ἐπὶ τοῦ ἀντιμῆνω, ἄ. ἀντιμονιακὸν ἄχρα.

ἀντιμονόλιον (τό) νεώτ. χημ. ἀκόρετος ὑποθετικὴ ἔνωσις ἀντιμῆνω καὶ ὀξυγόνου.

ἀντίμορος-ον Ἐπιρρ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου, κείμενος, ὁ ἀντίστοιχος· AB I,162 γογγύλος λίθος, ἀβετος ἀντίμορος ταῖς ἐπικρανήσιον.

ἀντιμόρφος-ον μτγν. ὁ ἀντιστοίχου παραλληλίας μορφῆς, ὁ ὁμοιόμορφος· Ἦσα. ε σικιά, ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντιμόρφος.

ἀντιμόρφος-ὡν μον. μορφῶν ἀντιθέτως, κατ' ἀντίθετον τρόπον· Γεώργ.Πα.493.

ἀντιμόρφως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀντιμόρφον βλλ.· Πλουτ.Κράσο.32 ταῖς λεγομέναις ἀχίδναις καὶ σκυτάλαις ἀντιμόρφως.

ἀντιμούσος-ον ὁ κακοχῆς, θλιβερός, λυπηρός, περὶ μέλους· Νικηφ.ἐν Ρ.493,22 μέλος ἀντιμούσον.

ἀντιμούτσουνος(ὶ) δημ. κατὰ κωμικὴν ἔκφρασην, ὁ ἀντιπροσώπῳς τινος, ὁ πληρεξούσιος εἰς τὴν ὄμ.κωμ.ἀντιμέτωπος βρ:βήκοον ἀντιμούτσουνο.

ἀντιμύξις μον. μέλλ. -μύξω, μυκώμαι, μαυγρίζω καὶ ἐγώ· Εὐστ.Πονημ.292Β1 ὁ β' ἐπιπελάσιον οἶον ἀντιμύξας τὸ καθάλλικεμα.

ἀντιμυκτηρίζω μτγν. μυκτηρίζω τὸν μυκτηρίζοντα.

ἀντιμυκῶμαι-ομαι μτγν. ἐπι βῶν, μυκώμαι εἰς ἀπάντησιν ἄλλου μυκώμενου· Διον.Ἀλ.1,39 ἀντεμυκῶντο ταῖς ἐκτοσθεν.

ἀντιμυλία ἰή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀντιπαράστασις· νεώτ. νομ. ἡ παρουσία τοῦ ἀνάγους καὶ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὴν ἐκδίκασιν· δίκη, -εξέτασις κατ' ἀντιμυλίαν.

ἀντιμύλος Πάπ. ἀντιδικός.

ἀντιναρκοδόλος-ον νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τὰς νάρκας βλλ.· ἀντιναρκοδόλα δίκτυα.

ἀντιναυαρχία ἰή) νεώτ. τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀντιναυάρχου.

ἀντιναυαρχίς-ιδος ἰή) νεώτ. τὸ πλοῖον τοῦ στόλου, ἐφ' οὗ ἐπιθαίνει ὁ ἀντιναυάρχος.

ἀντιναυαρχός(ὶ) νεώτ. ὁ ἀνώτατος βαθμὸς ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν τοῦ ἀντιστρατήγου.

ἀντιναυαρχοῦ(τὸ) μον. φόρος προσωπικῶς (κεφαλαιώτικο) ἐπιβληθεὶς εἰς τοὺς ναύτας ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Ἀγγέλου· Νικητ.312C ὁ δ' ἐπιπέθεθ παρ' αὐτοῦ κεφάλαιον εἰς τοὺς ναύτας, τὸ νῦν λεγόμενον ἀντιναυαρχοῦ.

ἀντιναυαρχῶ-ἔω ναυμαχῶ ἐναντίον ναυμαχοῦντος· Νικητ.Εὐγεν.4,23 οἱ γούν σὺν ἡμῖν . . ὡς ἀριστοὶ ναυτῶν τοῖς τὰ ζήφην φέρουσιν -αυμαχου.

ἀντιναυπηγῶ-ἔω ναυπηγῶ καὶ ἐγώ· Οὐκ.7,36 οὐχ ὁμοίως ἀντιναυπηγημένος ἵ τὰς ναῦς).

ἀντινέμομαι Ἐπιρρ. βιωρ. εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντινέμος-ον νεώτ. {διορθ. ἀντήνεμος} ὁ ἐναντίσιον, ὁ κἀθετος, πρὸς τὸν ἀνεμον· ἀντινέμος ἀντιμονή ἵ ἀντιμονή βλλ. καθ' ἣν ἡ πλεῖσις εἶναι οἰοεὶ κἀθετος ἐπὶ τὸ κύμα).

ἀντινεοποιός(ὶ) Πάπ. ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ νεοπισθῶ βλλ.

ἀντινεοραλληγός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ καταπαύων ἡ κατευνάζων τὴν νευραλλήαν.

ἀντινευρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ καταστέλλων τὴν πρὸξήμενην ἐγερσιμότητα τοῦ νευρικοῦ συστήματος· ἀντινευρικὰ φάρμακα.

ἀντινευρωτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐνδεδιαιόμενος κατὰ τὴν νευρώσεω· δίκται ἀντινευρωτικῆ.

ἀντινήφω μον. συνέρχομαι εἰς ἐμαυτόν.

ἀντινήφωμαι μτγν. νήφωμαι, κολυμβῶ ἐναντίον οἴαν τοῦ ρεύματος· Πλουτ.Ἡ9,979 Β {χῆθες} αἶ πρὸς κύμα καὶ βουὴ ἀντινήφονται.

ἀντινικότης ἰή) νεώτ. φαρμακευτικὴ σκευασία χρησιμοποιομένη κατὰ τῆς ἐπιβλαβῶς ἐνεργείας τῆς νικότηης.

ἀντινικῶ-ὡν νικῶ τὸν νικῆσαντά με· Αἰσχ.Χο.499 εἴπερ κρατήεις γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.

ἀντινοθευτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν νοθεῖαν, ὁ πρὸς καταπολέμησιν τῆς νοθεῖας.

ἀντινομία ἐπίρρ. δημ. ἐναντίον τοῦ νόμου, ἀόλικος, παρανόμος.

ἀντινομία(ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀσάφεια καὶ ἀντιφασίς τοῦ νόμου πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἕτερον νόμον· Πλουτ.Κατολ. ἐν ἀντινομία γίνεσθαι ἵ τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν ἀνορίᾳ μεταξύ δύο ἀντιθέτων νόμων ἵ ἢ νεώτ. νομ. ἡ γενικὴ ἢ μερικὴ ἐναντιότης, ἀντιθεσις τῶν διατάξεων νόμου τῆς πρὸς ἕτερον· ἡ ἀντινομία αἰρεται διὰ νομοθετικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἔρμηνείας· 2) νεώτ. λογ. ἡ διαφωνία λόγων οἵτινες ὄντες πρὸς ἀλλήλους ἀντιφατικοὶ φαίνονται οὐχ ἦπτον ἐξ ἴσου ἀμφότεροι βάσιμοι.

ἀντινομίζομαι παθ. ἐπαιρηζομαι κατὰ τὴν ἐπὶ νόμον· Ἀρχύτ.π.Στοδ.267,39 πονηρῶν ἀθέων νόμοι θεῶν ἀγραφοὶ ἀντινομίζομενοι.

ἀντινομικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀντινομίαν, εἰς τὴν ἐν τοῖς νόμοις ἀσάφεια.

ἀντινομικός ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀντινομίαν βλλ.

ἀντινομισμός(ὶ) νεώτ. τὸ δόγμα τῶν ἀντινομιστῶν βλ.

ἀντινομισταί(οι) οἱ αἰρετικοὶ τοῦ Β' καὶ Γ' μ.χ. αἰῶνος ὁ ἀνομόμενοι τὴν συμφωνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν γένει τῆς Πλδ πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἀμφισβητοῦντες τὴν διὰ τοὺς χριστιανοὺς χρησιμότητα τούτων.

ἀντινομιστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀντινομιστῶν βλ.

ἀντινομιστῶ-ἔω μτγν. κ. νεώτ. θέτω νόμους στρεφόμενους κατὰ τὴν πρὸς· 2) νεώτ. θέτω νόμον ἀντίθετον ἄλλου νόμου, νομοθετῶ τὰ ἀντίθετα.

ἀντινομος-ἡ-ο δημ. ὁ ἐναντίον τοῦ νόμου, ὀδίκος, παράνομος.

ἀντινομισαχέδιον(τὸ) νεώτ. τὸ νομοσαχέδιον τὸ ὑποβαλλόμενον πρὸς φήψιν εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου προποθέθεντος.

ἀντινομῶ-ἔω μτγν. κ. νεώτ. ἀπειθῶ, παρακούω· Φιλῶστρατ.233,3· 2) νεώτ. παρανομῶ.

ἀντινονήν(ἡ) νεώτ. χημ. παρήληπ. ὄμ. διαφύρων διαλυτῶν εἰς τὸ ὕδωρ ἁλάτων τῆς θωπροκυρσώσης τῶν χρησιμοποιοιμένων πρὸς καταστροφὴν τῶν νυμφῶν καὶ καμυῶν.

ἀντινονήν(ἡ) νεώτ. φαρμ. τὸ βιὰ νατρίου ὄλας τῆς νοσοφένης κόνις κινετὴ καὶ διαλυτὴ εἰς ὕδωρ, χρήσιμος ἐξωτερικῶς ὡς ἀντισηπτικόν.

ἀντινοθετῶ-ἔω μτγν. κ. νεώτ. νοθετῶ τὸν νοθετοῦντα με· Πλουτ.72 Β ἤκιστα δὲ προσήκει νοθετοῦμενοι ἀντινοθεταῖν.

ἀντινοθετός-ος-ουν ὁ ἔχων ἀντίθετον χαρακτήρα, ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τι, ὁ ἀντιστάμενος· Ἰππ.1184 F ἵσται ἀντίνονον μὴ ὁμοιοσὶν τῷ πάθει ἢ ἡ λ. καὶ ὡς κριθὸν ὄνομα Ἀντινοτός.

ἀντινοθῶ-ἔω τὰ ἐναντία νοῦ, διαφωνῶ.

ἀντινοθετός(ὶ) μον. ὄρος ἀρχαϊκευτικῶς δηλων τὰ ξύλινα στηρίγματα τῶν ξυλοτύπων {καλουμένην} τῶν τρολλῶν.

ἀντινοφή ἰή) δημ. ἡ παράνομος.

ἀντινωτός-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐν χρ. κατὰ πληθ. ὁ ἔχων τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ νῶτα ἑτέρου· Διόδ.2,54 κοθμημένους ἀλλήλοισ ἀντινώτους.

ἀντινώτως ἐπίρρ. νεώτ. με τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ νῶτα ἄλλου.

ἀντινωτίω μον. ξενίζω τὸν ξενισαντά με, φιλοξενῶ ἀμοιβαίως.

ἀντινωτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐναντίος πρὸς τοὺς ἄλλοδαπούς, ὁ καταπολεμῶν τοὺς ξένους.

ἀντινωτός-ον μον. ὁ πρὸς ἀνταπόδοσιν ξένιας διδόμενος· Θεόδ.Στ. 1806 ἀντινωτὸν ὄωρον.

ἀντινω μον. ἀμοιβαίως ἔω.

ἀντινηραίνω μτγν. ἐσφ. ἀπὸ ἀναξήραων βλλ.

ἀντινηραίνός(ὶ) νεώτ. ἐπισημὸς ἐκτελούμενος μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἀπόκρουσιν προηγηθέντος ξηφισμοῦ τοῦ ἀνηραίνου.

ἀντιζῆτος -ον κ. νεώτ. συνηρ. -ζους-ουν κατά πληθ. οἱ ἀντιζῆται ἐξοσμένοι ὡστε να προσαρμόζονται ἄλλοις : Ἀπολ. Ροδ. δοῦρα θοσις ἀντιζῆτα γομοφαι : 2) ὁ ἐναντίος πνι : Ἡρόδ. 7, 218 ἀλλομένοι οὐδὲν σφι φανίσασθαι ἀντιζῆσαν : 3) νεώτ. μτφ. ὁ ἐκ περιστάσεως δυσμενῆς : ἀντιζῆσαι περιστάσει : 4) οὐδ. τὸ ἀντιζῆσον, ἡ ἐναντιότης.

ἀντιζῆσι -ῶ ἐναντιοῦμαι, ἀντικειμαι, ἀντιβαίνω : Πινδ. Ο. 13, 34 Νέματ' τ' οὐκ ἀντιζῆσαι, Σχολ. «ἀντιβαίνει», ΕΜ «ἐναντιοῦμαι».

ἀντιζῆσι ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀντιζῆσον, κατά δυσμενέαν τῆχος.

ἀντιζῆσι ζῶν τὸν ζῶντά με : Διογεν. 8, 48 παροιμ. τὸν ζῶντα δ' ἀντιζῆσειν | ἐπὶ τῶν ποιούντων χάριν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ἀνταποδόσεως : πρβλ. Δημ. ζῶσε με νὰ σὲ ζῶσω).

ἀντιζῆσι ἐπίρρ. μων. ἀντιζῆσι βλ. λ. : Ἄν. Κομν. 1, 398.

ἀντιζῆσι Δημ. | ἱταλ. | ἀποκαιρησπῆριος λέξις χρησιμοποιοῦμένη συνήθ. ἀπὶ τῶν χαίρει, χαίρειται : ἀντία, ἀντία σας, φρ. ἀντία μαστέλλο (ἐπὶ ὀριστικῆς ἀπόλυτης ἢ ἀποτυχίας).

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν νεώτ. ὁ καταπαύων ἢ καταπραυνὼν τὴν ὀδονταλγίαν.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς οικονομίας.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι μων. κ. ἐξ ἐναντίου κόπτειν.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) μων. τὸ ἀντίον βλ. λ. : 2) συνεκδ. ζῶλον ραβδόειδές, κούτσουρον, κούτσουρα : Βίος Ἀγ. Στεφάν. τοῦ ν. 202 ἐξ ἐνάς τούτων μέγα ζῶλον λαδόμενος, διερ ἀντίον λέγουσι.

ἀντιζῆσι (1) τὸ οὐδ. τὸ ἀντίος βλ. λ. ὡς ἐπίρρ. ἀπέναντι.

ἀντιζῆσι (τὸ) (2) κ. μων. κ. νεώτ. Δημ. ἀντὶ ἐργαλείου τοῦ ὀφθαλμοῦ ἰατροῦ, ζῶλον φε' οὐ τυλίσεται τὸ ὀφθαλμῶνον Ἀριστφ. Ἔσμ. 421 ἡμῖν μὲν γὰρ σὺν ἔπι καὶ νῦν τάντιον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι φρ. Δημ. γιστὶ, γ- γιστ' ἀντὶ πού 'χει τάσσεσαι τρῆσις | ἀπάντησις εἰς ἀνόητον ἢ ἀδιάκριτον ἐρώτησιν : 2) συνεκδ. ὁ ἰστός, ὁ ἀργαλειός : ΠΔ Βασ. 2, 21, 18 ἀντίον ὑφαίναν' : 3) μτγ. ὁ μέγας ἰστός τῶν πλοίων.

ἀντιζῆσι (τὸ) νεώτ. χημ. κατά πληθ. οὐσίατι τινές, σίον τὰ ἀλκαλικά φάρμακα, δι' ὧν ἐξουδετεροῦνται τὰ ἐν τῷ ὀργανισμῷ δηλητηριώδη ὀξέα.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ον νεώτ. χημ. ὁ συνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αὐτοξείδωσιν ἄλλων σωματίων, ὡς αἱ φαινολοικαὶ ἐνώσεις ὕδροκινῆνη, ρεζορκινῆ κττ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -άς Ἡσ. «ἀντιπαγές» ἐναντίως συνεκτικῆς.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) νεώτ. ζωολ. τὸ ἐντομον βενέσα βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς χρήσεως τοῦ ὀπίου βλ. λ. ἐνεργῶν.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος, ἀντιπῶς πρὸς τὸν ὀργανικὸν βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ον ἀπέναντι ἐρισκόμενος, ὁ ἐμπροσθεν ἰστάμενος : Ἰλ. Α 535 ἀντίο ἔσταν ἀπαυτας, αὐτ. Α 231 Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθῶν, Ἡρόδ. 5, 18 ἀντία ἴκοντο τῶσι Πέρσῃσι : 2) ἐναντίος, ἀντιπῶς : Ἀισχ. Ἀγ. 499 τὸν ἀντίον τῶσδε λόγον, Ἐδρ. Ἰκ. 482 σὸν μὲν δοκαίτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τάντα, φρ. ἀντίον γίνωμαι, ἐναντιοῦμαι : 3) ὡς ἐπίρρ. κατ' οὐδ. ἀντίον κ. ἀντία ἀπέναντι, ὡς τὸ ἀντία, ἀντα : Ὀδ. 3, 79 ἀντίον ἴκων' || ὡς πρὸδ. μετὰ γεντα : Ἰλ. Φ 481 ἀντὶ ἄμοισι τῶσδεσσι, Ἡρόδ. 7, 209 ἀντία σεῦ (ἐνώπιόν σου), αὐτ. 5, 77 ἀντίον τοῦ μεγάρου || ἐναντίον : Ἡρόδ. 7, 236 ἴνασι ἀντία τὸν Πέρσῃσι ἐς μάχην : 4) συνηθ. ὀμρ. φρ. τὸν δ' .. ἀντίον ἡδὲ ἀπέκρινάτο εἰς αὐτόν).

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ῶ ἐπὶ ἀνεμῶν, ἐξακολουθεῖν νὰ εἶμαι ἐναντίος, ἀντιπῶς : Σοφ. Φ 640 νῦν γὰρ ἀντιπῶσαι (τὸ πνεῦμα).

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) μων. ἡ ἀποκοπὴ τῶν παρισθίμων, ἤτοι τῶν ἑκατέρωθεν τῆς ρίζης τῆς γλώσσ. ἀδένων.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) μτγ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀντιστοιμίαν βλ. λ. : Γαλλ. 14, 785.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) νεώτ. ἀντισημιτισμός βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι ἀντιπῶσαι, ἐναντιοῦμαι : Ἡρόδ. 1, 176 Κύρος δὲ ἀγείρας τὸν ἐκπυθῶ στρατόν .. ἄντιπῶτο Κροῖσῶν || μτγ. ὁ ἀντιπῶμενος, οἱ ἐναντίοι, οἱ ἀντιπῶσι : 2) μετ' αἰτ. συναντῶ : Ἡρόδ. 9, 7 τὸν Πέρσῃσι ἀντιπῶσασθαι ἐς τὴν Βοιωτίην' οἱ Ὀμρ. τ. ἀντιπῶ-ωσι ὑπάγονται εἰς τὸ ἀντιπῶ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι Ἡσ. εὐ ὁ ἐναντίον φρονῶν.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι ἀντιπῶσι στρατηγία μτγ. περιφερέϊα τῆς στρατιωτικῆς ἐν Καππαδοκίᾳ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν ἀντιπῶσι βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -α-ον Ἐπίρρ. ὁ τοῦ Ἀντιπῶσι : ἀντιπῶσι τετραχῶνον.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι ΑΠ ἀντὶ ἀντιπῶσι ὀχῶμαι φέρομαι κατά τινας.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν μτγ. ὁ τοῦ Ἀντιπῶσι : Πολύδ. 25, 93 τοὺς ἀντιπῶσι καιροῦς.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) μτγ. ὁ ὀπαδοῦ τοῦ Ἀντιπῶσι.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι Ἡσ. «ἀντιπῶσι» ἐναντιοῦται.

ἀντιζῆσι ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἀντιπῶ βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι ἀντιπῶσι μτγ. εἶμαι ἀνταγωνιστῆς εἰς τὸ παγκράτιον : Σχόλ. Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ. 2, 6, 818 ἀντιπῶσι ἀντιπῶσι ἀντιπῶσι ἀντιπῶσι.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἀντιπῶσι κλίσις ἢ ἰδιότης, τὸ ἐξ ἄλλου πάσχειν : Πλάτ. Ἀξ. 370 Α λυαί .. τὸν στερόμενον τῶν αγαθῶν ἢ ἀντιπῶσι τῶν κακῶν' : 2) τὸ ἀντιπῶσι πάθος : Σπράδ. 3, 57 πεπιστωθεὶς κενῶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὴν ἀντιπῶσιαν, Σουῖδ. ἐν λ. Βάλλος περὶ τῶν συμπῶσιων καὶ ἀντιπῶσιων ἰτίλος ἐργου τοῦ Βάλλου : 3) κ. νεώτ. κ. Δημ. τὸ ἀντιπῶσι πρὸς τὴν συμπῶσιαν συναισθημα, ἀντιπῶσι διάθεσις πρὸς τινα ἢ πρὸς τι, ἀπαρῆσκει, ἀποστροφή, ἀπέχθεια : Ἀλέξ. Ἀφρ. Πραθλ. ἰφαικὴν ἀντιπῶσιαν ἔχουσι πρὸς ἑκαστον ἰσθῶλον αἰσθῶνται ἀντιπῶσιαν πρὸς τὰ φάρμακα, - ἔχει ἀντιπῶσιαν στὰ χαρτία, - στὸ πιστό' : 4) ἐναντιότης, ἀντιπῶσι : Πλούτ. Ἡθ. 952 Δ μωρία δὴ πῶσιθεν εἰσιν ἀντιπῶσις καὶ ἀντιπῶσιαν πρὸς τὴν ἀέρα τῆς γῆς : 5) μτγ. εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ ἐπὶ ἀντιπῶσιων ρυθμῶν, ἀντισπαστικῇ ἢ χοριαστικῇ κίνησις, ἣτις ἀπέτελετο ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου υ - υ - υ : Ἡσίοστ. 14 τῆς δὲ κατ' ἀντιπῶσιαν μετῆξωσ νῦν τὰ πυκνῶτατα παραθησόμεθα.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ῆς κ. νεώτ. ὁ παρῆχων ἀμοιβαίον αἰσθημα ἢ τέρψιν : Λοκκ. Ἐρωτ. 27 τῶν ἡδονῶν τὰς ἀντιπῶσις μεταδωκῶν : 2) ὁ ἔχων ἐναντίως διαθέσεις ἢ ἰδιότητες : Πλούτ. 940 Α φῶσιν ἔχουσιν ἀντ. πρὸς τι : 3) νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀντιπῶσιαν βλ. λ., ὁ ἀπεχθῆς, μισητῆς, ἀντίο. τοῦ συμπῶσις : αὐτὸς μοῦ εἶναι ἀντιπῶσις' : 4) μτγ. τὸ οὐδ. τὸ ἀντιπῶσις ὡς οὐδ. τὸ ἀντιπῶσις μακρὸν διὰ πάθημα, ἄλλως ἀντιπῶσιον' || εἰδ. εἰδὸς τι μέλας κοραλλίου : Διοσκ. 5, 140' : 5) νεώτ. ζωολ. γένος ἀνδοζῶνων τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἀντιπῶσιδων.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι ἀντιπῶσι ἐπίρρ. Δημ. κατά τρόπον ἀντιπῶσιτικὸν βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ή-όν (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἀντιπῶσις ἐνεργῶν : σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ. 1, 653' : 2) νεώτ. κ. Δημ. ὁ κινῶν ἀντιπῶσιαν βλ. λ., ἀποστροφή, ἀπέχθεια, ὁ ἀντιπῶσις, μὴ συμπῶσις : ἀντιπῶσις ἀνθρωπος, - ἀντιπῶσις γυναικα.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι -ῆς ἐπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀντιπῶσιτικὸν βλ. λ.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) νεώτ. ζωολ. ὀμοιογένεια ἀνδοζῶνων. ζῶντων ἐν τῇ θαλάσσῃ καθ' ὁμάδας ἀποτελούσας δειδροειδῆς σύμπλεγμα.

ἀντιζῆσι ἀντιζῆσι (τὸ) ἀντιπῶσι Ἡσ. «ἀντιπῶσις» ,

ἀντίπαθος-η ο δημ. ἀντιπαθητικός βλλ. **ἀντιπαθείω**-έω κ. νεώτ. κ. δημ. αισθανόμενοι ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις : Ἀπολλ. Δ.Συντ. 291,14 οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἐξωθεν εὐδιάθετος 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἀντιπάθειαι πρὸς τινά, ἢ πρὸς τι, μισῶ τινα, ἀποστρέφομαι: Ἀλέξ. Ἀφροδ. προοίμ. τρίγλη τε κρατυμένη ἀντιπαθεῖ τῆ νόρρη || νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. : ἀντιπαθεῖ τούς πλοῦσιους, - τὰ γράμματα, - τὴν φευτιά. **ἀντιπαθῶς** ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. με ἐναντίας διαθέσεις ἢ ἰδιότητος : Γεωπ.5,11,4 2) νεώτ. κατ' ἀντιπάθειαι βλλ.

ἀντιπαινεῖω μτγν. κ. ἀντιπαιωνίζω βλ. λ. **ἀντιπαιδαγωγικός-η-όν** νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παιδαγωγικός, μὴ σύμφωνος πρὸς τὰ διδάγματα τῆς παιδαγωγικῆς : ἀντιπαιδαγωγικὴ μέθοδος διδασκαλίας || κ. ὁ μὴ συντελών εἰς τὴν παιδαγωγίαν : τὸ εὔλο εἶναι ἀντιπαιδαγωγικόν.

ἀντιπαιδαγωγικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπαιδαγωγικὸν βλλ.

ἀντιπαιδῶς μον. διδάσκω ὡς ἀντίπαλος διδάσκαλος || διδάσκω ἀντίθετα.

ἀντιπαιδονόμος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀντὶ τοῦ παιδονόμου βλλ.

ἀντιπαίζω παίζω μετὰ τινος ἢ ἐναντίον τινός.

ἀντιπαίλλος-η ο δημ. ὁ ἐναντίος ἢ ὁ ἐνέμιλλος τοῦ παλλῶ ἦτοι τὸ ἀβελτέρου, τοῦ μωροῦ : παροίμ. ὁ παλλῶς θέλει τὸν ἀντιπαλλῶ του.

ἀντιπαίς-αιδός (ὁ) ὁμοίος πρὸς παῖδα : Αἰσχ. Εὐμ.38 ἀντίπαῖς μὲν οὐν ἢ γ' ἡραυρῆς 2) ὁ ἐξελεθῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μὴ πλάουν παῖς : Πλούτ. Φοιλοποι.1 τοῦ Φοιλοποιήσαντος ἀντιπαῖδος ὄντος.

ἀντιπαῖος παῖς ἐναντίον : Ἀριστοτ.Προβλ.11,29 ἀντιπαῖος τοῦ ἐσθθεν εἰσέρχεται ὁ ἐξωθεν φόβος 2) ἀντίπαται : Πολύβ.18,29,15 τὸ μὴδὲν ἐκ τῆς τύχης ἀντιπαῖσαι πρὸς τὴν ἀπιβολήν.

ἀντιπαιωνίζω δ. ἀντιπαινεῖω, ἴδω καὶ ἐγὼ παῖδαν : Μάξ.Τύρ.32,6 ἀντιπαιωνίζοντα καὶ ἀντιπαταμένα ἀλλήλοισι στρατοπέδα.

ἀντιπάλασις-εως (ἡ) ἡ ἀντίστασις : Νικητ.Χρον. 1,24 ὁ χειμῶν ἀμβλύτερος πρὸς ἀντιπάλασιον φύχους τίθεις τὰ σώματα.

ἀντιπάλασιμα-ατος (τόι) μτγν. τρόπος πρὸς ἀντίστασις, πρὸς ἀπόκρουσις : Γρηγ.Νύσσο.1,336 C ἀπειδὴ ἐν μόνον ἀντιπάλασιμα ἔχομεν.

ἀντιπαλασιότης (ὁ) μτγν. ὁ ἀνταγωνιστὴς ἐν τῇ πάλῃ : Αἰλ.Π1 4,15 προσεταττε τοῖς ἀντιπαλασιότης.

ἀντιπαλέω μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀντιπαλέω παλαίω κατὰ τινος, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινά : Γρηγ. Ναζ.1,10 D τὸν ἀντιπαλοποιόντα καὶ ἀντιπαλαίοντα, - ἀντιπαλαίωμεν ἐναντίον τῆς τρικυμίας 2) κ. μτφ. ἀντιπαλαίωμεν κατὰ τοῦ πάθους, - κατὰ τῆς δυστυχίας.

ἀντιπαλάμησις-εως (ἡ) μον. ἡ καταπολέμησις, ἡ ἀντίκρουσις τοῦ ἐχθροῦ δι' ἐναντίον μηχανημάτων : Γεώργ.Παχ. Ἄνδρ.Παλ.233 A

ἀντιπαλαμάομαι-ομαι ἀντιμηχανώμαι : Βλοκ 1ω.Δαμ.1,11 D ἀντιπαλαμάτο πρὸς τὸν Λέοντα.

ἀντιπαλεῶς δημ. ἀντιπαλεῖω, ἀγωνίζομαι κατὰ τινος : Σολωμ. Ὑμν. Ἐλευθ.στρ.15 καὶ ἄλλα τῶρα ἀντιπαλεῖω ἢ κάθε τέκνο σου με ὀρμη 2) ἀνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι πρὸς τινά.

ἀντιπαλάομαι μτγν. κ. μον. τινάσσομαι πρὸς τὰ ὄπισθ, ἀνασκιρτῶ, ἀναπηδῶ : Κάσο.Προβλ.26 μένει καὶ οὐκ ἀντιπάλλεται κ. παθ. : Εἰδοτ. 1λ.948, 13 τοῦ βέλους . . εἰς ἀέρα μάτην ἀντιπαλάοντος.

ἀντιπαλεός-(η-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παλαίω κατὰ τινος, ἀνταγωνιστὴς, ἀντίχλος : Αἰσχ.Πρ.329 κρᾶτος ἀντίπαλον 2) ὁ ἀμιλλώμενος πρὸς τινά : Πλύδ.Ο 8,94 μένος γήραος ἀντίπαλον 3) ὡς οὐα. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντίος, πολεμικός, ἐχθρός : Σοφ. Ἀντ.126 ἀντιπάλο δισχειρίωμα δρᾶκόντος 2)

νεώτ. ὑπερισχύω κατὰ τῶν ἀντιπάλων μου || οὐδὲ τὸ ἀντίπαλον, ἢ ἐναντία μερίς || κ. περιληπτ. οἱ ἀντίπαλοι, οἱ ἐχθροὶ : Θουκ.3,11 τὸ δὲ ἀντίπαλον δέος (ὁ ἐκ τῶν ἐχθρῶν φόβος) 4) ἐπιπαιπαλ(α)τὰ τὰ ἐναντία, τὰ ἐξ ἀντιθέτου 4) ἐπιπραγμάτων, ὁ ἰσόπαλος, σχεδὸν ἴσος : Θουκ.1,91 ἄντ- τριήρης, ἐξίσου μεγάλη || ἄ ἀνάλογος : Εὐρ.Π 446 ἀντ- πονοίαι 4) ὁ ἰσάξιος, ὁ ἰκανὸς εὐ ἀντιπαλαίω : Θουκ.1,11 ἀντίπαλος τινί, οὐδὲ τὸ ἀντίπαλον, τὸ ἰσόρροπον : Θουκ.6,71 τὸ ἀντίπαλον τῆς ναυμαχίας (τὸ ἀθέβαιον περὶ τῆς ἐκβάσεως) 5) ὁ ὑπὲρ τινος παλαίων, ὁ ὑπέρμαχος : Αἰσχ. Ἐπτ.417 τὸν ἄμον νυν ἀντίπαλον.

ἀντιπάλλω ἐπίρρ. ἰσοπάλλω, ἰσορρόπως, με ἴσας δυνάμεις : Θουκ.8,87 ἀντιπάλλω μάλλον ἢ ὑποδεστέρως τῷ ναυτικῷ ἀνδύρωμου, Διονκ 50,34 ἀντιπάλλω αὐτῶν μαχομένων.

ἀντιπαυρογέδομαι μτγν. κ. μον. μεταχειρίζομαι πανουργίαν ἐναντίον πανουργίας ἢ ἄλλου τινός κακοῦ : Ἐφρ.Σάρ.3,1877 τί οὐκ ἀντιπαυρογυῖ τῇ ματιότητι 2)

ἀντιπαυρογῆ-έω μον. μεταχειρίζομαι πανουργίαν κατὰ πανουργίας.

ἀντιπανωλικός-η-όν νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τῆν πανώλην ἢ ὁ πρὸς θεραπειαν αὐτῆς : ἀντιπανωλικὸς ὄρος, - ἐμβόλιον, - θεραπεία. **ἀντιπασις** (ὁ) νεώτ. πάσις μὴ ἐκλεγείας κανονικῆς καὶ ἐνεκα τούτου μὴ ἀναγνωρίζομενος ὑπὸ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τοιοῦτο ἀριθμοῦνται ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ 34.

ἀντιπαρεῖνω Πάπ. ἀντιθέτως πρὸς τὴν θέλησιν τινός παρεσθῆναι : Πάπ. μὴ εἶναι ψήφιοιὸν ἀντιπαρεσθῆναι ἄ διαβῆμιν.

ἀντιπαρεβάλλω κ. νεώτ. παρεβάλλω τὴ πρὸς τὴ, συγκρίνω, παραλλήλιζω : Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάσο.369 C σὺ δ' αὖ ἀντιπαρεβάλε λόγον παρὰ λόγον, Πλάτ. Ἀπολ.41 B ἀντιπαρεβάλλοντι τὰ ἑαυτοῦ πᾶθῃ πρὸς τὰ ἑκείνων || παθ. συγκρίνομαι : Ἄππ. Ἐμφ.2,15 ἀντιπαρεβάλλετο ἡδὴ καὶ Πομπηίω || νεώτ. ἐξετάζω διὰ παραβολῆς : ἀντ. χειρῶν παρ 2) συνεισφέρω ἀντὶ τινός : Ξεν.Λοκ.5,3 ὁ δὲ πλοῦσιος . . καὶ ἄρτον ἀντιπαρεβάλλουσι.

ἀντιπαρεβολή (ἡ) μτγν. ἡ σύγκρισις ἐκ τοῦ πλησίον, ἀντιπαράθεσις : ἀντιπαρεβολὴ λογαρισμοῦν, - ἐξέτασις δι' ἀντιπαρεβολῆς.

ἀντιπαρεβολικός-η-όν νεώτ. ὁ ἀναπερόμενος εἰς ἀντιπαρεβολήν βλλ. : ἀντιπαρ-πειράματα.

ἀντιπαργαγῆ (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ παρουσιάζεσθαι ὡς ὑποφθῆσιος δι' ἀρχὴν τινά ἐναντίον ἄλλου : Πλούτ. Ἀρατ.35 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐναντὶ ἄλλης παραγγεγῆσι δικοῦμεν τοιαύτη || κ. ἢ πρὸς γενομένην παραγγελίαν ἀντίθετος.

ἀντιπαργάλλω κ. νεώτ. κ. δημ. ἴδω ἐπίσης ἢ ἴδω ἐναντίας παραγγεγῆσι διαταγὰς : Ξεν. Ἐλλ.4,2,19 ἀντιπαργάλλω . . διασκευάζεσθαι εἰς μάχην 2) κ. νεώτ. κ. δημ. στέλλω παραγγεγῆσιν εἰς ἀπάντησιν : Δίων Κ 65,1 καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ἀντιπαργάλλωσιν ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου 3) διαγωνίζομαι διὰ τὴν καταλήψην δημοσίας θέσεως, ἀξιώματος 4) κνεώτ. κ.δημ. ποιούμεαι καὶ ἐγὼ ἢ ποιούμαι ἀντίθετον παραγγεγῆσιν βλλ.

ἀντιπαργαφῆ (ἡ) Πλωσο. παραγραφή ἐναντίον ἄλλης παραγραφῆς βλ. λ.

ἀντιπαργαφικός (ἡ) νεώτ. τὸ ἐναντίον τῆς παραγράφου σημειών, ἐν τῇ πελοποννησίᾳ.

ἀντιπαργαφῶς μτγν. προσθέτω ἢ καταχωρίζω ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους 2) Πλωσο. -ομαι μεθ. ὡς νομικός ὄρος, ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐν παραγραφῇ βλλ. διατυπούμενα.

ἀντιπαράγω μτγν. μέλλ. -έω ἀπορριπτῶν τι προσάγω ἄλλο ἀντ' αὐτοῦ : Πλούτ. Ἡθ.719 C ὁ δὲ τοῦτο μὲν ἀπέλεν, ἰδίᾳ δὲ τινά δεξάν ἀντι-

παρήγαγεν· 2) ἄνω συντεταγμένον στρατόν κατά τινας, βαδίζων πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ | Πολύβ.3,92,6 ὁ δὲ Φάβιος, ἐπιφανήσαντο, ἀντιπαρήγαγε τοὺς πολεμίους· || ὄμ ἐπι στρατοῦ, πορεύονται παραλλήλως πρὸς τὴν· Διοδ.17,102 ὁ θ' οὖν Ἀλέξανδρος τὴν μὲν στρατιάν προεστάειν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀντιπαραγάγειν ταῖς ναυσίν·

ἀντιπαραγωγή (ή) μγν. ἡ κατά τὸν πολεμίων προέλασιν συντεταγμένον στρατοῦ | Πολύβ.9,3,10 αἶ τε τῶν ἠττωμένων· στρατοπέδων ἀντιπαραγωγή· .. εὐθὺς ἐγίνοντο· 2) γεν. ἐχθρική ἐνέργεια κατά τινας.

ἀντιπαραδείξιμος μγν. παραβάλλω, προβάλλω πρὸς σύγκρισιν, ἀντιπαραβάτω· Γρηγ. Νύσοσ.2,919C τὸν Ἰωάννην ἀντιπαραδείξει τῷ διδασκάλῳ.

ἀντιπαραδέχομαι μγν. δέχομαι τινα ἢ τι ἀπὲ ἄλλου, εἰς τὴν θέσιν ἄλλου· Ἀπολλ. Δυσκ. Ἀντων. 108,13 οἱ λόγοι ἀντιπαραδέχομενοι τὰς ἀνωμυλίαις· 2) δέχομαι καθ' ἑαυτομήν, κατά διαδοχὴν· Φιλ.2,508,32 καθάπερ αἱ ἐτήσιαι ὥραι κύκλον ἀμείβουσιν ἀλλήλας ἀντιπαραδέχομεναι.

ἀντιπαραδίδωμι ἀφισπῶν τι ἀπ' ἐμοῦ ἢ ὁπό τινος ἄλλου τὸ παραδίδω εἰς ἄλλον· Ἰωσ.15,4,1 ἀντιπαραδίδωκε τὴν ἀρχὴν Ἀριστοβούλῳ τῷ υἱῷ.

ἀντιπαραδόσις-εως (ή) μγν. ἀστρολ. κ. νεώτ. ἀφαιρέσις διευθέτησις, διαλλαγή, ἐπι ἀστέρων· Βέπ.θαλ.162,31· 2) νεώτ. ἀμοιβαία παράδοσις.

ἀντιπαραδόσις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. ἀντιπαραβολή βλ. λ., ἐξέτασις ἐξ ἀντιπαραβολῆς, σύγκρισις ἐκ τοῦ πλησίον· Ἀμμών. 109 παράδειγμα γεγονότος πράγματος ἀντιπαραδόσις-κατ' ἀντιπαραδόσιον τῶν κειμένων.

ἀντιπαραθετικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιπαραθέσιν, ὁ κατ' ἀντιπαραθέσιν βλ. λ.

ἀντιπαραθετικός ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀντιπαραθέσιν, κατά σύγκρισιν δι' ἀντιπαραβολῆς.

ἀντιπαραθέτος-ον μγν. ὄν δύναται τις νὰ συγκρίνη πρὸς ἄλλον ἢ ὄν ἔχει συγκρίνει.

ἀντιπαραθέτω νεώτ. παραθέτω πρὸς σύγκρισιν, ἀντιπαραβάλλω τὰ ἢ τι, πρὸς ἕτερον.

ἀντιπαραθέω μέλλ. -θεύσομαι τρέχω κατά τινας ἐκ τοῦ πλαισίου· || ὑπερφαλαγγίζω· Ξεν. Ἀν.4, 8,17 ἀντιπαραθέοντες αἱ μὲν ἐπὶ τὸ δεξιόν, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ εὐώνυμον διεσπάρθησαν· 2) μγν. τρέχω παραλλήλως πρὸς τι.

ἀντιπαραθεωρῶ-έω μγν. ἐκ τοῦ πλησίον θεωρῶ, ἐξετάζω δι' ἀντιπαραβολῆς.

ἀντιπαραίνεσις-εως (ή) νεώτ. ἀντίθετος παραινεσις· 2) παραινεσις πρὸς παραινοῦντα.

ἀντιπαραίνω-έω μγν. κ. νεώτ. παραινώ ἀντίθετος, δίδω ἐναντίαν συμβουλήν· Δίων Κ 65,11 ἀντιπαραίνοντες τὰ τοῦ βιβαλλίου προελάσθαι· 2) νεώτ. κ. παραινώ τὸν παραινοῦντα.

ἀντιπαραίτοιμαι-έομαι μγν. κ. νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἱκετευτικός αἰτοῦμαι· 2) νεώτ. ὑποβάλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου τὴν παραιτήσιν μου.

ἀντιπαρακαλῶ-έω παροτρύνω, προτρέπω καὶ ἐγὼ ὄψ' ἕτερον· Θουκ.8,86 πολὺ δὲ ἀπ' ἐλπιθεστέραν γε σωτηρίαν ἡμεῖς ἀντιπαρακαλοῦμεν.

ἀντιπαρακαίω μγν. κείμαι ἀκριβῶς ἀπέθανι· Πολύβ.3,37,7 ἡ Εὐρώπῃ ταῦταίς ἀντιπαρακαίεται· 2) Γρηγμ. ὀντιστοῦν.

ἀντιπαρακλεῖσθαι παροτρῶν καὶ ἐγὼ· Ξεν.ΚΠ 3,3,42 ἀντιπαρακλεῖόμενοι αὐτοῖς.

ἀντιπαρακλήσις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαιο παράκλησις· 2) προτροπή· Πολύβ.11,12,2 παραπλησίαν· τὴν ἀντιπαρακλήσιν γίνεσθαι.

ἀντιπαρακρίσις-εως (ή) σύγκρισις, διαλογ. Οἰν.14μφ.)

ἀντιπαραλαμβάνω μγν. κ. νεώτ. παραλαμβάνω τι ἀπὲ ἄλλου· || ἀποδέχομαι ἐξ ἀντιθέτου· Γαλ 14,221,9 τὰ δὲ ῥόθον ἀντιπαραλαμβάνόμενοι ὅτι τῶν ἐμφύχων ἐσθι.

ἀντιπαραλλάσσω μγν. ποιῶμαι ἀλλαγὴν, μετέτασιν· Σορ.1,103 ἀντιπαραλλάσσειν χεῖρας περὶ τὸ στέρον· 2) παθ. -ομαι ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου ἀλλάσσομαι, ἀλλοιοῦμαι· Πράξ Ἀποστ. Ἀποκρυφ.90,18 μὴ ὁμοιωθῆτε τῷ ἀντιπαραλλαγμένῳ τύπῳ.

ἀντιπαραλληλίζω νεώτ. χαράσσω ἐπὶ τῆς ὀπίσθιας ὄψεως ἐπιφανείας τινας γραμμὴν ἀκριβῶς ἀντίστοιχον πρὸς τὴν χαραχθεῖσαν ἐπὶ τῆς προσθιας αὐτῆς ὄψεως· 2) διὰ παραλληλισμοῦ συγκρίνω τινὰ ἢ τι πρὸς ἕτερον.

ἀντιπαραλληλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιπαραλληλίζω βλ. λ.

ἀντιπαραλληλος-ον μγν. μετρ. κ. νεώτ. μαθημ. ὁ διτρόχαιος βλ. λ.: Ἡφαιστ.173,2 διτρόχος ἢ ἀντιπαραλληλος, ὁ καὶ κρητικός· 2) ἀντιπαραλληλοὶ (αἱ) ἐν τῇ γεωμετρίᾳ δύο εὐθεῖαι αἱ ὅσται χωρὶς νὰ εἶναι παράλληλοι σχηματίζουσιν ὅταν τέμνονται ὑπὸ τρίτης, γωνίας ἴσας· εἶναι δὲ τοιαῦτα αἱ ἴσαι πλευραὶ ἰσοσκελοῦς τριγώνου.

ἀντιπαραληπθῆ-ένω παρενοχλῶ, βλάπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· Θουκ.4,80 ἠλιπζον ἀποτρέφειν αὐτοὺς μάλιστα, ἢ ἀντιπαραληπτεῖν πέμψαντας ἐπὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν στρατιάν.

ἀντιπαραληπτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἐνδεικνύμενος κατά τῆς παραλήψεως, ὁ συντελὼν εἰς τὴν βεραπειαν ἢ τὴν πρόληψιν τῆς παραλήψεως.

ἀντιπαραματῶ μγν. ἐκ παραλλήλου πρὸς σύγκρισιν μετρώ.

ἀντιπαραπέμπομαι φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολῶ· Πλούτ.1099 D ἀντιπαραπέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολαυσαυμένων πρότερον ἠδῶνων.

ἀντιπαραπήγγυμι μγν. παρεμήγη ἄντιθέτως.

ἀντιπαραπλέω παραπλέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης· Θουκ.2,83 ἀντιπαραπλέοντάς τε ἑώρων αὐτοῦς.

ἀντιπαραπορεύομαι πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι· Πολύβ.5,7,11 τῶν Ἰερρακῶν καὶ φιλῶν ἀντιπαραπορευομένων ταῖς χώραις.

ἀντιπαραπιστικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ συντελὼν εἰς τὴν θανάτωσιν ἢ ἀπομόκρυσιν τῶν ἐντόσ τοῦ ὄργανισμοῦ ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος βριούτων παρασίτων, ὄσον τὰ ἀνενδοξῶα καὶ ἀντεπίζωα καλούμενα ἀντιπαραπιστικά· φάρμακα.

ἀντιπαρασκευάζω κ. νεώτ. ἀντιπαρασκευάζομαι μέσθ. παρασκευάζομαι ἐναντίον ἄλλου παρασκευαζόμενος· Θουκ.7,5 ἀντ-ἀλλήλους ὡς ἐς μάχην· 2) μγν. κ. νεώτ. ἐνεργ. παρασκευάζω τινὰ κατά τινας, διεγείρω· Δίων Κ 38,14 ἐπεὶ Κικέρων Λούκιον Νίνιον ἐναντιωθῆναι πᾶσι σοφῶν ἀντιπαρασκευάσεων.

ἀντιπαρασκευῆ (ή) ἡ προπαρασκευῆ ἐναντίον ἐχθροῦ προπαρασκευαζόμενος ἐπίσης πρὸς πόλεμον· Θουκ.1,41 πολεμῆν δὲ μὴ πρὸς ὄμοιον ἀντιπαρασκευῆν ἀδύναστοι.

ἀντιπαραστατικός-ή-ὄν μγν. κ. μαν. νομ. ὁ διὰ πραγματικῶν ἱσχυρισμῶν ἀποκρούων παράστασις βλ. λ.: Ἐρμού.Εὐρ.3,6, Νεαρά Μιχ.Δούκα ἐν Ζαχαρίᾳ Γραικορῳμ.122,19 δι' ἀντιπαραστατικῶν μαρτυρίων, Εὐστ. Ἰλ.900,56 καταμάλζας ἀντιπαραστατικοῖς λόγοις.

ἀντιπαραστασις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. ἐνστάσις κατ' ἐνστάσεως, ἀναίρεσις ἐνστάσεως· 2) νεώτ. νομ. ἡ σύγκρισις κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἐπ' ἀκροατηρίῳ ἐξέτασις δύο ἢ πλείονων προσώπων γινόμενη πρὸς διασαφήσιν προκυψάων κατὰ τὴν χωριστὴν ἐκάστον ἐξέτασιν ἀντιφάσεων· ἐξητάσθησαν κατ' ἀντιπαραστάσιν· 3) ρητ σχῆμα καθ' ὃ γίνεται μὲν δεκτικὴ ἡ κατηγορούμεν πρόξις, ἀλλ' ἐμφανίζεται ὡς οὐκ κολάσιμος.

ἀντιπαραστατικός ἐπίρρ. μγν. κ. μαν. κατ' ἀντιπαραστάσιν βλ. λ.: Ἐρμού.Εὐρ.3,6, Εὐστ Ἰλ 704,36 ὁ ῥήτωρ Νέστωρ ἀνθυπάγει ἀντιπαραστατικούς.

ἀντιπαραστρατοπεδεύω ἢ **στρατοπεδεύω** ἀπέναντι πινός : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8.35 ἀντιπαραστρατοπεδεύσας ἤμην καὶ τὰ τῶν πολεμίων ἕδρας ἔργα. **ἀντιπαρατάξις**-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἢ παρατάξις ἐναντίον ἐχθρικής παρατάξεως : Διον. Ἀλλ. 22 ἀντιπαρατάξις κατὰ τὴν ἀγοράν ᾤ μτν. κ. μφ. ἀνάδοτος ἐπιμονή : Ἰάω. Αἰ 18, 8, 4 ἀντ- τῆς γκώμης. **ἀντιπαρατάσις**-εως (ἡ) μον. ἀντιπαρατάσεις, ἀντιπαραβολή, σύγκρισις.

ἀντιπαρατάσσω κ. νεωτ. ἐνεργ. μετὰ μέσ. σημασ. παρατάσσομαι κατὰ τινας : Πολύβ. 9, 26, 4 τῶν πολεμίων καὶ πλείστοι στρατοπέδοις ἀντιπαραταπτόντων ᾤ νεωτ. ἐνεργ. μετ. ἀντιτάσσω τι κατὰ τινας : ἀντιπαρατάσσω στρατόν, - ἐνστάσεις, - ἀπικειρήματα 2) ἀντιπαρατάσσομαι παρατάσσομαι κατὰ τινας : Θουκ. 1, 48 ὅς δὲ καταίδον ἀλλήλους ἀντιπαρατάσσαντο αἱ ἀπικαὶ νῆες ᾠτ. 1, 63 καὶ οἱ Μακεδόνες ἰππεῖς ἀντιπαρατάσαντο ὡς κωλύσαντες 3) ἀντιτάσσομαι, ἀνταποταμίαι, ἀνθίσταμαι : Αἰοχ. 90, 16 ἀντιπαραταγμένους πρὸς τὴν τοῦτων ἀσέλειαν.

ἀντιπαραταύρισις-ον μον. ὁ ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ταύρον χωρῶν πνέων, περὶ ἀνέμου : Θεόδ. Βαλοσμ. 37, 25, 198 ἀντιπαραταύρισις .. καικίσις. **ἀντιπαρατείνω** παρατείνω, ἐκτείνω, ἀμοιβαίως ᾤ ἀντιπαρασθέντὸ πρὸς σύγκρισιν : Πλάτ. Φαίδρ. 257 C πρὸς αὐτὸν ἄλλον (λόγον) ἀντιπαρατείναι. **ἀντιπαρατίθημι** παραθέτων συγκρίνω : Πλάτ. Ἀπολ. 40 D τὰς ἄλλας νύκτας .. ἀντιπαραθέντὰ ταῦτῃ τῇ νυκτὶ.

ἀντιπαρατόρα Σουῖδ. « ἡ ἀντικόσμησις ἢ ἄλλη εὐπρέπεια. Παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ρωμαίοις ».

ἀντιπαρατρέπω μτν. παρατρέπω, στρέφω πρὸς τὴν ἐναντίον διεδύσαντο : Κύριλλ. Ἀλ. 5, 583 C γὰρ ῥήτον ἀντιπαρατρέποντες.

ἀντιπαραφυλάσσομαι μτν. ἐναντίον φυλάσσομαι, φυλάσσομαι πρὸ τινας κινδύνου : Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 279 τίς γὰρ οὐκ ἀντιπαραφυλάσσειτο ἀπομυῖος τῶ καθ' ὄψιν.

ἀντιπαραχωρήσις-εως (ἡ) μτν. κ. μον. ἢ ἀμοιβαία παραχώρησις, ἀποχώρησις εἰς τι 2) νεωτ. ἢ πράξις τοῦ ἀντιπαραχωρῶ βλλ. 2).

ἀντιπαραχωρῶ-έω μον. κ. νεωτ. ἀμοιβαίως ἀποχωρῶ καὶ ἐγὼ 2) νεωτ. ποιοῦμαι παραχώρησιν διὰ γενομένην μη παραχώρησιν.

ἀντιπάρειμι πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι : Ξεν. Ἀν. 4, 3, 17 πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρήσαν αἱ τάξεις τῶν ἰππέων.

ἀντιπαραεισαγωγή (ἡ) μτν. ἐναντία εἰσαγωγή.

ἀντιπαραίσταμαι μτν. ἐναντίον ἰστέω.

ἀντιπαρακδύομαι μτν. ἀντιπαραίνομαι, ἀνέρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν : Συνέσ. 17 β καλῶς ἀν ἀλλήλοις ἀντιπαρακδύονται πολυτέλεια καὶ εὐτέλεια.

ἀντιπαρακτάσις-εως (ἡ) μτν. παρακτάσις πρὸς τι, ἀντιπαρακτάσις ᾤ δδ. κ. ἐξίστασις.

ἀντιπαρακτείνω μτν. ἀντιπαρατείνω βλλ.

ἀντιπαραξάγω ἐξάγω, ὀδηγῶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ : ἀντ. τὸν στρατόν, - τὴν δύναμιν, - τὸν ἴππον 2) ἐπέρχομαι, ἐπελάσσομαι 3) μτν. κατ' ἐπέκτ. ἀντεπεξέρχομαι ἐν συζήτησει κατὰ τινας 4) πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τινα 5) συγκρίνω, παραβάλλω τι πρὸς τι.

ἀντιπαραξισαγωγή (ἡ) ἐναντίωσις, μέσον ἐπιθέσεως ἐν συζήτησει : Σέξτ. Ἐπιμ Μαθ. 1, 150.

ἀντιπαραξίεμι μτν. ἀπέναντι ἢ κατὰ τινας κατὰ παραλλήλων πρὸς αὐτὸν διεδύσαντο πρὸσβόλων, ἐπι στρατίας : Πλούτ. Ἠθ. 195 G ἐπικολούθεισά διὰ τῶν τραχέων καὶ ὄρεσιν ἀντιπαραξίων 2) χωρῶν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν ἀντίπαιον ποιεῦμαι ἐχθρικήν κατ' αὐτοῦ ἐπίδειξιν : Πλούτ. η. κικ. 43.

ἀντιπαραξίρχομαι μτν. μέλλ. -ελάσσομαι, ἄορ. -ἤλθον ἀντιπαραξίεμι βλλ. : Δίων Κ 47, 46 ἀντιπαραξίλθον μηδὲν μηδότεροι τολμησαντες. **ἀντιπαραρετάω** μτν. ἐξέτάω τι παραβάλλω αὐτὸ πρὸς ἕτερον : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 3 τὰς ἄληθινὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαραρετάζειν.

ἀντιπαραξέτασις-εως (ἡ) μον. ἡ ἐξέτασις διὰ παραβολῆς πρὸς ἕτερον.

ἀντιπαραρχομαι κ. μον. κ. νεωτ. παρέρχομαι χωρὶς νὰ πηλοσάω : ΚΔ Λουκ. 10, 31 καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαραρχομένον 2) προσέρχομαι εἰς βοήθειαν : ΠΔ Σοφ. Σολ. 16, 10 τὸ ἔλεός σου γὰρ ἀντιπαραρῆθαι καὶ ἰάσαιτο αὐτοῦς 3) κ. νεωτ. συνεκτ. δὲν διδωμ προσοχὴν εἰς τι, δὲν ἐφοιστὰ τὴν προσοχὴν ἄλλων εἰς τι, δδ. κ. δὲν ἀξίω μνησις, ἀπιστοσύη : Στράτ. Αἰ 128 ἀντιπαραρχόμενος τὰ στασην-ηλόκια, - ἀντιπαραρχομαι τὰς ὄβρεις τοῦ ἀγορεύσαντος καὶ ἐκθέτω μόνον τὰ γεγνηότα.

ἀντιπάρχω κ. μον. κ. νεωτ. πέρχω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀνταποδίδω : Θουκ. 6, 21 εἰ .. μὴ ἀντιπαραρῆσθαι ἡμῖν .. ἰππικόν, - διὰ τὰ παρασχθέντα εἰς αὐτὴν προνόμια ἢ τράπεζα ἀντιπάρχει ἀνίσχυσιν τῆς βιομηχανίας ᾤ μον. μέα. Λέων. Ἀλ. Ἀνθολ. 9, 12 ἀλλήλοισ ἀντιπαραρχόμενοι 2) προέβω τι καὶ ἐγὼ : Δημ. 555, 12 τοὺς ἀντιπαραρχέμενος πράγματα μεθέδασσασθαι.

ἀντιπαραρηγῶ-έω μτν. κ. νεωτ. παρηγορῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Πλούτ. Ἠθ. 118 Α ὁ ἔκτωρ πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἀντιπαραρῆγον ἐπέων.

ἀντιπαραρῆκος ἐκτείνομαι παραλλήλως πρὸς τι : Ἀριστ. Π. κ. 3, 10 ἀντιπαραρῆκοι τοῖς εἰρημίοις ὁ κόσμος 2) ὑπερκαλλίγω, περικυκλώνω : Παισ. 8, 10, 6 ἀντ- τῷ στρατεύματι.

ἀντιπαραρθεσέναι μον. διδῶν καὶ ἐγὼ παρθενικόν βίον.

ἀντιπαραρῆπῶ μτν. ὀδηγῶ ἰππικόν παραλλήλως πρὸς τὸ περικόν στρατεύμα. **ἀντιπαραρίπτεται** κείμεν ἀντιστοιχῶς ἐναντι : Πτολ. Γεωγρ. 8, 14 ἀντιπαραρῆπῶναι τῇ θυτικῇ παραλίῳ.

ἀντιπαραρίπτικα (τὰ) δημ. ἴδια τικ ποικιλία σέκων, τὰ ἐκ τῆς καρκίης συκῆς βλλ.

ἀντιπαραρῆδῶ πορευόμενος συναντῶ τινα ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἐρχόμενον : Ἀνν. Καρχ. 107 ἀντιπαραρῆδῶντο ἀλλήλοισ.

ἀντιπαραρομέζομαι μτν. ἀντιθέτως παρονομάζομαι ᾤ δδ. ἐγὼ ἀντίθετον σημασίαν.

ἀντιπαραροχῆ (ἡ) μον. κ. νεωτ. ἀμοιβαία παραχῆ, ἀνταποδοσις παροχῆς : Μιχ. Ἀτταλ. 294.

ἀντιπαραροσίζομαι μτν. ὀμῶν καὶ ἐγὼ μετὰ παρορῆσις : Πλούτ. 72 B καὶ ὄλωσ οὐκ ἀντιπαραροσίζομένον δόξαιεν ἄν.

ἀντιπαραρῆθσις-εως (ἡ) μον. ἐναντία παρῶθσις, παραθῆ : Στέφ. Ἀριστ. Ρητ. 319, 19 αὐτὴ ἡ ἀντιπαραρῆθσις τοῦ Ἠσδοκίου ἐτίχου ὁστί το σκώμμα τοῦ Χίου.

ἀντιπαραρῆθῶ-έω μτν. παρῶθῶ ἐναντίον ἄλλης παρῶθις : Στράτ. 394 οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιπαραρῆθῶσι αὐτοῖς.

ἀντιπαραρῶνμια (ἡ) μτν. ἀντίθετος παρωνυμία : Ἰαυβλ. Νικ. Ἀριθμ. 13 P ὁσάσαι διαφέροντα καὶ μεθόριον ποιοῦσας αὐταῖς τῆς ἀντιπαραρῶνμιας.

ἀντιπαραρῶνμυες-ον μτν. ὁ ἕκων ἀντίθετον ὀνομασίαν, ὄνομα : Νικόμ. Ἰερ. Ἀριθμ. 2, 3 ἄσας πολλαπλάσιος τοσοῦτων ἐπιμορίων ἠγῆσεται λόγων ἀντιπαραρῶνμυον αὐτῶ.

ἀντιπαραρῶνμυμαί-εομαι μτν. ὀνομάζομαι με ἀντίθετον ὄνομα.

ἀντίπασχα (τὸ) μον. νεωτ. κ. δημ. ἄκλιτον, ἡ πρώτη μετὰ τὸ πάσχα Κυριακὴ, ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ : Κεδρ. 2, 539 ἡ τρίτη τοῦ ἀντίπασχα (ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸ ἀντίπασχα) :

ἀντιπάσχω κ. νεώτ. μέλλ. πείσομαι, ἀόρ. -επαθον, παρακ. -πέπονθα πάσχω κακόν ἀντί κακοῦ ὅπερ ἐπρόρθησα : Θουκ.6,35 τὶ ἂν δράσειαν αὐτοὺς ὅτι οὐκ ἂν μείζον ἀντιπάθοιεν ἢ νεώτ. πάσχω = ὑποφέρω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντίθετου ἢ ἐπίσης, πρὸλ. συμπάσχω· 2) ἀπολαμβάνω ἀγαθόν τι ἀντί αγαθοῦ ὅπερ ἐπράξα : Σοφ.Φ 584 δῶρον ἀντιπάσχω χρυσάτ', Ἀριστ. Ἡθ.Ν 8,13,8 καλὸν δὲ τὸ εὖ ποιεῖν, μὴ ἶνα ἀντιπάθῃ· 3) μτγ. εὐρίσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει· 4) ἀντεργάζω· 5) ἔχω ἀντίθετον σχέσιν πρὸς τι· δ) μτγ. ἀντιπενονθῶς ὁ ἀλληλοπαθῆς, ἐπὶ ρημάτων : ῥήματα ἀντιπενονθεῖτα ἢ λογ. ὁ ἀντιστρόφος ἀνάλογος : λόγος ἀντιπενονθῶς ἢ ὡς οὐσα. ἀντιπενονθὸς ἢ ἀνταπόδοσις, ἀλληλοπαθῆαι, ἀμοιβαίους σχέσεως.

ἀντιπαταγῶ-έω ποιούμενος πάταγον, κροτῶν καταπνίγω ἕτερον κρότον : Θουκ.3,22 φῶφω δέ . . ἀντιπαταγόντος τοῦ ἀνέμου.

ἀντιπατάσσω γλώσσ. κ. κ.π. ἀμοιβαίως πατάσσω.
ἀντιπατρίς-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. εἶδος ἀργυροῦ σκεύους.
ἀντιπατριότης (ἰ) μτγ. ὁ τὰ τοῦ Ἀντιπάτρου φρονῶν : Ἀθην.5,186.

ἀντιπατριότης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πατριότης, ὁ κατὰ τῆς πατρίδος ἕνεργῶν· 3) ὁ πρεσβεύων δοξασίας ἀδελφώσεως τῶν λαῶν, καταπολεμουμένης οὕτω ἢ ἐπ' αὐτοῦ τῆς ἔννοιας τῆς πατρίδος καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ· συγγ. διεθιωτής.

ἀντιπατριωτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιπατριωτικῶν βλ. λ.

ἀντιπατριωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πατριωτικός, ὁ κατὰ συμφερόντων τῆς πατρίδος ἕνεργῶν, ὁ βλάπτων τὴν πατρίδα· 2) ὁ ἀρνούμενος τὰ πατριωτικά ἰδεώδη, ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς πατρίδος.

ἀντιπατριωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπατριωτικῶν βλ. λ.

ἀντιπατριωτικός (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδεολογία ἢ ἀρνούμενη τὰ πατριωτικά ἰδεώδη.

ἀντιπατῶ-έω σχόλ. κ. δημ. ἀντιβαίνω βλ. λ., πατῶ ἀμοιβαίως . Σχολ. Ἀριστφ. Πιλ.973 ἀντιβαίνεις ταῦτων τὰ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν· 2) δημ. πατῶ μίξω διὰ τοῦ ποδὸς ἰσχυράς, ἴδιως ἐπὶ ἰππέως πατοῦντος ἰσχυράς ἐπὶ τοῦ ἀνοδολέως, τοῦ ἐπιπλοῦ . Ἐρωτόκρ.β 1775 κὶ ἀπάκει τρέχει τὸ φερί, τοῖς σκάλας ἀντιπατεῖ· 3) δημ. πατῶ, βαίνω ἀντιθέτως ἢ παρὰ τὸ πρέπον, συγγ. παραπατῶ βλ. λ. : παροιμ. ὁ ἐρωτίας κὶ ἐν ἀντιπατῇ πάλι τὸ ρέμα τὸν πατεῖ.

ἀντιπαχυντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος πρὸς καταπολέμησην τῆς παχύνοσεως, ὁ κατὰ τῆς σχέσεως τοῦ λίπους τοῦ σώματος : ἀντι-διαίτα.

ἀντιπειθαρχία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀντίθετον τῆς πειθαρχίας, ἢ ἀπειθαρχία βλ. λ.

ἀντιπειθαρχικά ἐπίρρ.δημ. ἀντιπειθαρχικῶς βλ. λ.

ἀντιπειθαρχικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ πειθαρχικός, ὁ ἀπειθαρχητός, ὁ μὴ ἐνεργῶν ἢ μὴ γινόμενος κατὰ τοὺς ἰκανούς τῆς πειθαρχίας : ἀντιπειθαρχικός στρατιωτής . ἀντιπ-ἀνεσφορά.

ἀντιπειθαρχικότης-ητος (ἡ) νεώτ ἢ ἰδιότης τοῦ ἀντιπειθαρχικοῦ ἢ τῆς πρὸς ἀπειθαρχίαν.

ἀντιπειθαρχικός ἐπίρρ. νεώτ. οὐχὶ πειθαρχικός, κατὰ παράδοσιν τὸν περὶ πειθαρχίας νόμον.

ἀντιπειθαρχῶ-έω νεώτ. ἀπειθαρχῶ, παραβαίνω τοὺς περὶ πειθαρχίας νόμους.

ἀντιπαίθε μτγ. ἐκκλ. κ. μ.σν. πειθῶ τινά νὰ μὴ πράξῃ τ', ἀπατρένω ἀπὸ τινος : Ἰω.Χρυσ.2,908 Α σὲ προσκαλεῖν ἀντιπαίθεν.

ἀντιπειραματικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀμοιβαίως ἢ ἀντίθετος πειραματισμὸς βλ. λ.

ἀντιπειστικός-ή-όν μτγ. ὁ δυνάμενος νὰ πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου.

ἀντιπέλα Πάν. |πέλος| ἀντιπέρα, ἀπέναντι.

ἀντιπελάργημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀντιπελαργεῖν, ἀντιπελάργησις βλ. λ.
ἀντιπελάργησις-εως (ἡ) μ.σν. κ. νεώτ. ἀντιπελόργησις βλ.λ.

ἀντιπελαργῶ-έω μτγ. περιποιοῦμαι, περιβάλλω τινά ἀμοιβαίως (ἢ) σηματοῖσα ἀπὸ τῶν νέων πελαργῶν οἵτινες ἐκτρέφοντο καὶ ἰπτάμενοι φέρουσιν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοὺς ὑπὸ γήρατος καταβεβλημένους γονεῖς τῶν : Ἀριστ.ἐπ.1,25 οὕτω μὲν ὑπὸ ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν.

ἀντιπελόργησις-εως (ἡ) κ. -ποις κ. ἀντιπελαργία (ἡ) ἢ ἀμοιβαία περιποίησης γονέων καὶ τέκνων.

ἀντιπέμπω κ. νεώτ. στέλλω ὅπως ἀπάντησον :

Ἡρόδ.2,114 ἀντιπέμπει πρὸς ταῦτα ὁ Πρωτεύς λέγοντα τὰδε· 2) μτγ. πέμπω ὅπως ἦχον, ἀντικῶ : Ἀρρ. Ἀν.6,3,3 τὴν βοῆν πύθνημένην ἀντέπεμνον· 3) στέλλω ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀντίδωρον : Σοφ.Τρ.540 τοιαῦδ' Ἡρακλῆος . . οἰκοῦρι· ἀντέπεμψε· 4) στέλλω ἐναντίον τιος : Θουκ.6,99 εἰ ἐπιδοθηεῖν, μέρος ἀντιπέμπειν αὐτοῖς τῆς στρατίας· 5) στέλλω ἀντὶ ἐταῦρου : αὐτ.8,54 ἀντέπεμψεν στρατηγούς ἐπὶ τὰς ναῦς.

ἀντιπέργης-εως (ἡ) ἢ ἀντήχησις : Ἀρρ. Ἀν.6,3,3 ἐν τῇ ἀντιπέμφῃ τοῦ κτόπου.

ἀντιπενονθῆς-ές ἀρχ. Ἰσοπενθῆς, ὁ ἀντιστοίχον προκαλῶν νέθους : Αἰσχ.Εὐμ.782 ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθείσα καρδίᾳ σταλαγμῶν.

ἀντιπενονθῆσις-εως (ἡ) μτγ. ἡ ἀμοιβαία σχέσις μεθείσα καρδίᾳ σταλαγμῶν.

ἀντιπενονθῆς (τὸ) κ. νεώτ. μτγ. παρακ. τοῦ ἀντιπάσχω βλ. λ. ὡς οὐσίασις. ἢ ἀλληλοπαθῆαι ἢ ἀμοιβαίους σχέσεως πάθους ἢ γραμμ. ἐν πληθ. ἀντιπενονθεῖτα ρήματα τὰ ἀλληλοπαθῆ.

ἀντιπενονθῶτας ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀμοιβαίότητα, κατ' ἀντίθετον λόγον, ἀντιθέτως.

ἀντιπενονθῶς λόγος νεώτ. ἢ παθ. μτγ. τοῦ ἀντιπάσχω βλ.λ. ἐν τῇ λογικῇ, ὁ ἀντιστοίχος λόγος.

ἀντιπεντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιπρῶν εἰς τὴν πέφιν, ὁ παρακωλύων τὴν πέφιν βλ. λ.

ἀντιπενον (τὸ) νεώτ. χημ. ἐν ἐκ τῶν προϊόντων τῆς ὑπὸ τῆς θρωφίτης ἡτοῦ ἐνὸς τῶν ἐνζύμων τοῦ παγκρεατικοῦ ὕγρου διασπάσεως τῶν πρωτεϊνῶν βλ. λ. καὶ μεταβολῆς αὐτῶν εἰς πολυπεπτιδάς καὶ ἀμυνοζῆα βλ. λ.

ἀντιπέρα ἐπίρρ. δημ. εἰς τὸ ἀπέναντι, τὸ πέραν μέρος : τὸ ἀντιπέρα θουνὸ, δ.τραγ. ἐκαί πέρα κὶ ἀντιπέρα στὰ γυάλινα πηγάζια.

ἀντιπέρα ἐπίρρ. μτγ. ἀντὶ ἀντιπέραν.

ἀντιπέραθα ἐπίρρ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντιπέραν βλ.λ.

ἀντιπέρανω ἀμοιβαίως διαπερῶ, τρυπῶ, ἐπὶ ἀμοιβαίας μεταξὺ ἀρένων αἰσχυροῦργας ἐν χρ. εἰς τὸ πῶθ. ὡς μέσ. : ΑΠ 12,238 ἀμφαλλᾶξ δέ οἱ αὐτοὶ ἀπόστροφα νωτοβατοῦνται, τὸ δρᾶν καὶ τὸ παθεῖν ἀντιπέραναιμενοι.

ἀντιπέρειος-α-ον ὁ πέραν τῆς θαλάσσης, ὁ ἀντίπαρα κείμενος : Ἰλ.β 635 οἱ τ' ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραια νέμοντο· μτγ. θηλ. ἀντιπέραια μ.σν. ἀντιπέραισι (ἡ) βλ.λ.

ἀντιπέραια ἐπίρρ. ἀντιπέραια μεταφέρωμαι, περαιώμαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος : Σαῶζου. Ἐκκλ. Ἰστ.9,15 ἀντιπέραιωθεῖσις αὐθὶς τῆς Ὀνωρίου στρατίας.

ἀντιπέραιτις-ιδος (ἡ) μ.σν. ἡ ἀντιπέραια βλ.λ., ἢ ἀπέναντι χώρα : Ἰζέτζ.Χιλ.,866.

ἀντιπέραλαχελν Ἡσ. «ἀντιπέραιεν».

ἀντιπέραν μτγ. μ.σν. κ. νεώτ. ἀντιπέραν βλ. λ.

ἀντιπέραν ἰων. ἀντιπέρην ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀντιπέρα εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀντικρῶ : Ξεν. Ἐλλ.6,2,6 ἢ ἀντιπέραν ἤπειρος, Πολύδ.β.9,41 κατ' ἀντιπέραν τῆς χώρας πρὸλ. ἀντιπέραια· ἢ ἐνάρθως ὡς ἐπίθ. : Μόσχ.2,9 Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε, ἰτῆν Ἀσίαν καὶ τὴν ἀντικρυνὴν παραλίαν : ἢ ἀντιπέραν παραλία.

ἀντιπέραια ἐπίρρ. ἐκ τὸ πέραν μέρος, ἀπέ-

ναντι, ἀντικρῦ : Θουκ.2,66 ἐς Ζάκυνθον τὴν νῆσον, ἢ κεῖται ἀντιπέρας Ἡλίδος.
ἀντιπέρθειν ἐπίρρ. μγν. ἐκ τοῦ ἀντιπέραν μέρους δημ. ἀντιπέροθε.

ἀντιπέρθην ἐπίρρ. ἐπ. κ. ἀντιπέραν, ἀντιπέρας : Ἀπολλ.Ρ.2,177, Μόσχ.19 Ἥπειρος τοιαῖς περί εἰς μάχεσθαι Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε.

ἀντιπεριάνω περιστρέφω κατά τινος : Ἀριστ.π. Ὀσμη.1,39 τὸν δὲ (σκορπίον) τὸ κέντρον ἀπαίροντα ἀντιπεριάνειν || ὁμ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν κοράκων, πολεμικῶν ὀργάνων τῶν Ῥωμαϊκῶν πλοίων.

ἀντιπεριαιγαγῆ (ἡ) ἡ ἀντίθετος περιστροφή, ἐναντία κίνησις : Πτολ.Μαθ.1,289 ἐκ τῆς ἀμφοτέρων τῶν κινήσεων ἀντιπεριαιγαγῆς περί τὸ κέντρον.

ἀντιπεριβάλλω (τῶ) μγν. ἀντίθετος δεσμός.

ἀντιπεριβάλλω μέλλ. -βαλῶ περί ἐπιδέσμου, περιτύλιγμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἐξ ἀντιθέτου 2) μγν. περιπτύσσονται, ἐναγκαλιζομαι τὸν ἐναγκαλισθέντα με : Ἀχ.Τάτ.5,8 ἀντιπεριβάλλω τε αὐτὸν καὶ τὰς αὐτὰς ἀπειδύδων περιπλακάς || παθ. περικυκλῶμαι : ΠΔ Σειράχ 23,12 ἔστι λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ.

ἀντιπεριγράφω μγν. περιγράφω τι ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον : Πτολ.Γεωγρ.460,18.

ἀντιπεριελθῶμαι-θῶμαι μγν. περιτυλισσομαι πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν : Ὀρειδ.49,22,24.

ἀντιπεριεῖμι μγν. ἐπανερχομαι οἰσιν κυκλικῶς, περιοδικῶς : Ἀρετ. ὈΞ.Παθ.2,2 ἢ μή ἰσηθ' ἡ γυνὴ εἰς πολλὰς περιόδους ἀντιπεριεῖσι ἢ ἀναγῶν.

ἀντιπεριέλλω μγν. σῶρω περιστροφικῶς πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος : Σέξτ. Εἰμ.Μαθ.1,189.

ἀντιπεριέρχομαι περιέρχομαι, μεταβάλλομαι, καταντῶ εἰς τὸ ἀντίθετον : Θεόδ.Πρόδρ. Ἀμάραντ. 453 εἰς δάκρυον ἀντιπεριήλθεν ὁ γέλας.

ἀντιπερικρηθῶ-έω μγν. ἀντιπῶ τριγύρω : Πλούτ. 502 D τῆς ἀδελφείας ἀν' ἐλάτρυσας ἀφπαλόγος εὐθὺς ἀντιπεριπχεῖ κινούσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν.

ἀντιπεριστήμι μέλλ. -στήσω κ. μον. περιβάλλω παντοχόθεν : Ἀριστ.Πρ.14,3 τὸ φῶχος ἀντιπεριστήσιν ἴσω τὴν θερμότητα || παθ. μετὰ τῶν ἀμτθ. χρόνων τοῦ ἐνεργ. συμπίεζομαι πρὸς τὰ ἔσω παντοχόθεν 2) παθ. ὡσάστως ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἐτέρας οὐσίας, πρβλ. ἀντιπεριστήμι 3) ἀντιπύσσω περί τι πινός, ἐπικερμαῖζω κατά τινος : Νίκηφ.Γρηγ. Ἰστ.4,1,56 F πλείστα τῶν λιθοβόλων μηχανημάτων ἀντιπεριστήσας αὐτῷ || κ. μτφ. προβάλλω ἐξ ἀντιθέτου : Πολυβ.4,50 I ἀντιπεριστήσιν τῷ Πρωσίῳ φόδους καὶ κινδύνους.

ἀντιπερικόχλιον (τῶ) νεώτ. δεύτερον περικόχλιον, κοχλιοῦμενον ὑπὲρ τοῦ πρώτου ἴσα αὐγατῆ τούτου, δημ. κόντρα πογγιάδι.

ἀντιπεριλαμβάνω μέλλ. -λήφωμαι ἐναγκαλιζομαι ἀμοιβαίως : Ξεν.Συμμ.9,4 περιλαθὼν ἐφίλησεν αὐτὴν ἢ δ'.. ἀντιπεριλαμβάνου.

ἀντιπεριοδικῶς-ἡ-ὄν νεώτ. ἐπὶ φαρμάκου, διδόμενον κατὰ τῶν περιοδικῶς ἐμφανιζομένων παθήσεων, οἷον κατὰ τῶν διαλειπόμενων πυρετῶν.

ἀντιπεριπίπτω μέλλ. -πεσοῦμαι μγν. πίπτω εἰς τὸ ἐναντίον : Κλήμ. Ἀλ.183 ἐως εἰς ἀντιπεριπίπτω ὑφάλαις πέτραις .. αὐτὸς αὐτῶν .. διασφείρω.

ἀντιπεριπλάττομαι μον. ἀντιπεριβάλλω.

ἀντιπεριπλέω μγν. περιπλέω ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους : Στράβ.1,5 τῷ μὴ συμμίξει μηδένας τῶν ἀντιπεριπέδοντων.

ἀντιπεριποικιλικῶς-ἡ-ὄν μγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ δὴ δὴν ἀμοιβαίαν ἐναντιότητα : ἀντιπεριποικιλικά ρήματα ἰοῖον ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ I, ὁστικὴ ἀντι-

ἀντιπεριποιεῖμαι-θῶμαι μγν. γραμμ. ἐπὶ ρημάτων, δηλῶ ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν.

ἀντιπεριποιασμαι-ατος (τῶ) μγν. ὡς στρατ. ὁ-ρος τὸ ἀντιπερισηδῶν, ἀντιπεριποιασμάδ. βλλ.

Πολ.3,106,6 ἐξασπέτασαν στρατηγὸν βουλόμενον ἀντιπεριποιασμαι ποιεῖν τοῖς κελτοῖς.

ἀντιπεριποιασμάς (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ἡ πολεμικὴ ἐνέργεια εἰς τὴν σημείων τῆς ἐχθρικής παρατάξεως, ἡ ἀποθλέπουσα εἰς τὸ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐναγίξῃ τὸ σημεῖον τούτου, ἀποσῶρον δύναμις ἐξ ἄλλου ὅπου προέκειται νὰ γινῇ ἡ κυρία ἐπίθεσις 2) νεώτ. γεν. ἡ ἐνέργεια ἢ τείνουσα ν' ἀποσῶρον, νὰ περιπλάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ καδ' οὐ γίνεται ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς ὁ αὐτὸς δέσιν κυρίως νὰ προσέξῃ 3) μτφ. δημ. ἀπασχόλησις ἐνοχλητικῆ, φροντὴς δυσάρεστος, δυσχέρεια, ἐγνοια : ἐχῶ πολλοὺς ἀντιπεριποιασμούς.

ἀντιπεριποικιλικῶς-ἡ-ὄν νεώτ. στρατ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ κατάλληλος εἰς ἀντιπεριποιασμοὺν βλλ. : ἀντιπεριποιαστικὴ κίνησις τοῦ ἐχθροῦ 2) γεν. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιόζων εἰς ἀντιπεριποιασμοὺν βλλ.2).

ἀντιπεριποιαστός-ἡ-ὄν μγν. ὁ ἐπὶ πληγῆς ἐπισυρόμενος, ἐπὶ καιτηρίου λίθου : Παυλ. Ἀλγ.6,42.

ἀντιπεριπέθω μγν. κ. νεώτ. ἀναγκάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐκτελέσῃ κίνησιν ἀντίθετον τῆς σκοπομένης : Διδῶ.Σ 18,38 ἀντιπεριπέθαι βουλόμενοι τὸν Ἀντίπατρον 2) νεώτ. γεν. περισπῶ τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐνέργειαν τινὸς εἰς ἄλλα ἢ τὰ δέοντα, δυσχεραίνω, ἐμποδίζω || κ.παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. || παθ. φάσταμαι ἀντιπεριποιασμοὺν βλλ.

ἀντιπερισταλτικῶς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν μγν. ὁ ἐπὶ πληγῆς ἐπισυρόμενος, ἐπὶ καιτηρίου λίθου : Παυλ. Ἀλγ.6,42.

ἀντιπεριπέθω μγν. κ. νεώτ. ἀναγκάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐκτελέσῃ κίνησιν ἀντίθετον τῆς σκοπομένης : Διδῶ.Σ 18,38 ἀντιπεριπέθαι βουλόμενοι τὸν Ἀντίπατρον 2) νεώτ. γεν. περισπῶ τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐνέργειαν τινὸς εἰς ἄλλα ἢ τὰ δέοντα, δυσχεραίνω, ἐμποδίζω || κ.παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. || παθ. φάσταμαι ἀντιπεριποιασμοὺν βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀντιπερισταλτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς περισταλτικῶ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλλ.

ἀπένονη μέρος : εἶχε πολὺ νερὸ τὸ ποτάμι καὶ δὲ μέρους τὰ ἀντιπερῶσα.

ἀντιπεροσοπορικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς καταπολεμησὶν τοῦ περοσοπόρου βλλ. : ἀντιπεροσοπορικός φεκασμός.

ἀντιπερῶ-ᾶω μτγ. μον. περαιοῦμαι εἰς τὸ ἐναντι μέρος : Ίω.Χρυσ.9,291 Α ἀντιπερῶσα ἐξευσιν.

ἀντιπέσσομαι ἐπὶ τροφῆς, ἐντελῶς χωνεύω : Ἄριστ.Πρ.5,30,1 ἕως ἀντιπερῶθ.

ἀντιπέτομαι μον. ἀντιπέτως πέτομαι κατὰ τινος : Εὐστ.Πονημ.187,72 ἀντιπετόμενος τῶ . . βέλαι.

ἀντιπέτρος-ον ὁ ὁμοίος πρὸς πέτραν, βραχώδης : Σοφ.Ο.Κ.192 μικεῖ τι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἐξω πόδα κλίνας πρβλ ἀντίπεος 2) μτγ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς Σχολ. « ἀντιπέτρος μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνῳ ».

ἀντιπεφῶσθαι Ἡσ. « τεθνᾶσθαι, ἀναιρεῖσθαι ». **ἀντιπεφῶνημένον ἀντίγραφον** (τό) νεώτ. νομ. τὸ ἐκδιδόμενον ὑπὸ ἀρχῆς τινος ἀντίγραφον πρωτότυπου ἐγγράφου μετὰ βεβαιώσεως περὶ τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ.

ἀντιπεφύση (ή) νεώτ. ἀντένζυμον ἀναστέλλον τὴν ἐνέργειαν τῆς πεφύσης τοῦ γαστρικοῦ ὕγρου.

ἀντιπηγνύμι ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κροκοδείλου, ἐμπλήω τὸν ἔνα πλάγιον πρὸς τὸν ἀντίστοιχον τῆς ἐτέρας σταγόνος : Ἀνέκδ. Ὀξ.4,264,20 ὅτι ἦνικα δάκνη, ἀντιπεπηγότες ἀλλήλοισι αὐτὸ ὀδόντας . . οὐκ ἀπαλλάσσονται.

ἀντιπήδημα (τό) δημ. ἀνάκρουσις, κρούσις πρὸς τὰ ὀπισω, ἐπὶ ὀπλου ἀνακρουοῦντος κατὰ τὴν βολήν, κλώσις, κλώσιμα τοῦ τουφεκιοῦ.

ἀντιπηθῶ-ᾶω ἀρχ. λεξ. ἀντὶ ἀναπηθῶν δημ. ἐπὶ ὀπλου. πηθῶ πρὸς ὀπισω, κλωτῶ.

ἀντιπήγ-ηγος (ή) πλεκτὸν λίκνον, κίστη, κιβωτός : Εὐρ. Ίων 19 κἀκτίθησιν ἡ Κρέουσα τὸ βρέφος ἴως θαυοῦμενον κολίην ἐν ἀντιπήγος εὐτρόχῳ κύκλῳ ἴ) στρατ. κιβωτὸν ἀσκεπῆς πρὸς μεταφορὰν πυρρίδος ἢ πυρομαχικῶν.

ἀντιπηροῦμαι-όμαι μτγ. πηροῦμαι ὑπὸ τοῦ πηρωθέντος, ἀκρωτηριάζομαι εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντιπηρῶσις-εως (ή) γλῶσσα. ἡ πράξις τοῦ ἀντιπηροῦμαι βλλ.

ἀντιπιέζω μτγ. ἀμοιβαίως πιέζω.

ἀντιπιέσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐξ ἀντιθέτου πίεσις.

ἀντιπιηρημί καιῶ καὶ ἐγὼ ἀσαύτως ἰ αὐμ. ἰ.

ἀντιπίνω σχόλ. κ. μον. προπίνω ἀμοιβαίως, εἰς ἀνταπόδοσιν : Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ.2,226, Θεοδ.Μετοχ. η. Σάβη.1,84 καὶ προδίνω καὶ ἐτίμα, τοῖς ἴσοις ἀντιπίνοντων εὐ μάλα δὴ προσείμενος.

ἀντιπίπτω μελλ. -νεσοῦμαι πίπτω ἀμοιβαίως κατὰ τοῦ ἄλλου, συγκρούομαι : Ἄριστ.Προβλ. 16,13,1 τὰ φερόμενα δταν ἀντιπίπτει ἀλλήλοισι 2) πίπτω εἰς ἐναντίαν διεύθυνσιν - Στράβ 96 τὰς σικίαις ἀντιπίπτειν 3) ἀντιμάχομαι ἀνθίσταμαι, εἰμαί ἐναντίον, ἐπὶ περιστάσεων : Φιλολ.16,28,2 τῆς τύχης ἀντιπιπτόσης 4) ἀντικείμεναι, ἀντιφάσκει : Φιλόθ.25,9 ὁ νόμος ἀντιπίπτει τούτῳ 5) ἀμυδῶνα ἀπὸ ἐκείνου : Γρηγ.Ναζ. Ίουλ.1,27.

ἀντιπιστεύω μτγ. πιστεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως. **ἀντιπιστός-η-όν** δημ. ὁ ἐναντίαν ἢ διάφορον ἢ οὐδέμιαν πίστιν ἔχων, ἀντίχριστος, ἀπίστος 2) ὁ σκληρὸς ἀντιπάλος, ὁ ἀνήγχις ἐχθρὸς.

ἀντιπιστευθῆναι (τό) νεώτ. ἡ ὑπὸ τραπεζιτικοῦ ἰδρύματος ὑπεύθυνος πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ἰδρυμα ἐντολή παραρκῆς ὄρισμένου ποσοῦ χρημάτων ἰ = πιστώσεως ἰ εἰς τινα, ε. πιστωτικῆ ἐπιστολῆς.

ἀντιπυριπόδηξ-ους-ες νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν πυρρασίαν βλ. λ. : ἀντιπυριπόδηξ φάρμακον.

ἀντιπυρῶσκει Ἡσ. « ἀνταποδίδωσι ».

ἀντιπυλαγιάζω μτγ. ἀντιθέτως πηλαγῶ, πηλαγῶς βέτω : Ίω.Λυδ.Ρωμ.3,37 διάφοραγμα ἔμλουργῆς ἀπὸ σχιδάκων μακρῶν ἀντιπυλαγιάζομένων.

ἀντιπλάξῃ (ή) Ἐπιγρ. οὐσία προστατεύουσα τὰ τελεῖ ἀπὸ τῆς πλάξης βλλ., τῆς ὕβρασις ἢ γεν ἢ προστασία τῶν τεχνῶν ἀπὸ τῆς ὕβρασις.

ἀντιπλάξ-ακος (ή) νεώτ. στρατ. παγεία χαλυδδίην πλάξ πθεμένη ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς τοῦ σφηννοειδοῦς κλείατρου βλ. λ. τῶν πυροβόλων καὶ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐμφραξίν αὐτοῦ.

ἀντιπλάσσομαι πλάττομαι ἐκ νεοῦ, ἀναπλάττομαι κλήμ. Ἄλ.221 ἀντιπλάσθῆναι πάθει οὐ θέμις τὸ εἰπεῖς πεπλασμένον.

ἀντιπλάστικός-ή-όν νεώτ. ὁ οὐδέμιαν σχέσιν ἔχων πρὸς τὸ πλάσσειν βλλ. 2) ὁ ἀνεπιθήδειος νὰ πλάσῃ τι ἢ νὰ πλάσθῃ 3) εἶδ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ κατὰ τῆς δυσπλασίας ἢ ἀπλασίας βλλ., τῆς ἔλλιποῦς διαμορφώσεως τιμημάτος τινος τοῦ σώματος ἐνδοεκινούμενος : ἀντιπλάστικὰ φάρμακα.

ἀντιπλάστος-ον ἰσοπλάστος, ἐξ ὁμοίας ὀλης πλάσθεις : Σοφ.ἀν.284 τὸν ἀντιπλάστον ἔχει νόμον.

ἀντιπλάστουργεῖν πλάστουργεῖν ἐναντίον τοῦ πλάστουργησαντος : Λέοντ.Νεαρ.Ξ ἀντ. τῷ Θεῷ.

ἀντιπλέκω μτγ. κ. μον. συμπλέκω πρὸς ἀλληλα, ἐμπλέκω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου : Γαλ.2,434 ἐνίας δὲ ἴνας ἢ ἀντιπλεκόμενας ἀλλήλοισι ἢ μον. μέσ. συμπλέκομαι : Νικητ.Λων.153 D τοῖς βασιλικῶς ἀντιπληκρόμενοι στρατεύομαι 2) δημ. λῶτὸ τὸ πεπλεγμένον, ἐμπλέκω ἢ ἐξυμπλέκω.

ἀντιπλεονεκτῶ-ᾶω μον. πλεονεκτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Ἰσίδωρ.Πηλοῦσ. Ἐπ.5,380.

ἀντιπλέρωμα-ατος (τό) δημ. ἡ ἐξῶφλησις, τὸ ἔπιπλωμα, ἡ ἐκδιόκησις 2) τὸ προκαταθιθέμενον παρὰ τραπέζῃ πρὸς πληρωμὴν συναλλαγμῆτικῆς χρηματικῆν ποσόν.

ἀντιπλέρωμα δημ. ἀποπλήρωμα, ἀποτίω τὰ ὑφέλιόμενα ἢ ὀθ. μτφ. ἐνδικοῦμαι : τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἴκαμες θὰ μοῦ τ' ἀντιπλερώσης - τοῦ τ' ἀντιπλέρωσε ἰτὸν ἐξεδικήθη, τοῦ τὸ πλήρωσε ἰ.

ἀντιπλευραῖ ἐπιρρ. δημ. ἀντιθέτως πρὸς τὰς πλευράς ἢ ἐπὶ στηριζέως δομῆς κττ., ἐκ τοῦ ἀντιθέτου πρὸς τὰς πλευράς.

ἀντιπλευρῶς (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ πλευρᾶν ἀπέναντι κείμενος, παρόλληλος, ὀντικρινός : Σοφ. Ἀν.24,4 τὸν ἀντιπλευρῶν κήλον Εὐβοίας νέμων 2) δημ. κ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου τῶν πλευρᾶν τοποθετημένος πρὸς στήριξιν.

ἀντιπλέω : πλέω κατὰ τὸ ἐχθρὸν ἰ : Θουκ.1,50,54 οἱ δὲ . . μετὰ τῶν Ἀπτικῶν νεῶν καὶ αὐτοὶ ἀντέπλεον ἢ πλέω ἐναντίον, ἀντιθέτως . Ψευδο-Φωκλ.113 ἀντ. ἀνεμίσιον.

ἀντιπληθωρικός-ή-όν νεώτ. ὁ τείνων ἢ ὁ κατ'ἀλλήλους ἢ ἐλαττώσῃ τὴν πληθῶρα τοῦ ἐν κυκλοφορίᾳ χαρτονομίσματος : ἀντιπληθωρικὰ μέτρα.

ἀντιπληθωρισμός (τό) νεώτ. ἡ τῆσις ἢ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος καὶ τὰ πρὸς τὴν σκοπὴν ἰοῦτον λαμβανόμενα μέτρα : πρβλ. πληθωρισμός.

ἀντιπλήκτης (τό) μτγ. κ. μον. ὁ ἀνταποδίδων κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος, ὁ ἀντιπλάσσαν . Βασίλ. 2,208 B ἀντιστάται, ἀντιπλήκται.

ἀντιπληκτικῶς μον. ἐρχομαι εἰς ἐπίδοσ, διαπληκτικῶς, φιλονεικῶ : Τζέτζ. εἰς Λυκφόρ.930 πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Χρίστον ἀντιπληκτικῶς.

ἀντιπλημμυρικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς πρόληψιν τῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν καταστροφῶν. ἀντ. σχέδια, - ἔργα ἐν Μακεδονίᾳ.

ἀντιπλήξ-ηγος ὁ πηλοσώμενος κατὰ μέτρον ὑπὸ τῶν κυμάτων : Σοφ. Ἀντ.592 στῶνον βρέμους δ' ἀντιπλήξῃς ἀκται.

ἀντιπληγῆς-εως (ή) μτγ. κ. μον. ἡ ἐναντία πλήγῃς, ἀντίκρουσις : Ίουστιν.Μάρτ.452 D διὰ τοῦ Ἰσοῦ τῆς ἀντιπληγῆως.

ἀντιπληρῶ-ᾶω ἐπὶ πλοίων, πληρῶ, ἐξοπλιζῶ. καὶ ἐγὼ : Θουκ.7,69 διὰ τάχους ἀντιπληρῶσαντες

ἐξήκοντα ναῦς" || μέσ. ἀντιπληροῦμαι πληρῶν τὸ πατήριον μου πῖνα εἰς ὕβριαν τίνος· Ἀριστειδ., 115 ἀντιπληροῦμαι φιλοποσίαν πρὸς τινα· 2) ἀναπληρῶ, ἀντικαθίσταμι τινὰ : Ξεν. Κτ1, 2, 26 μῦθε μέντοι σκοπέειτε ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις.

ἀντιπληρώνω νεώτ. ἀνταποδίδωμι, ἴδιως κακῶν. **ἀντιπλήσσω** πλήττω τινὰ ἀνομιθαίω· Ἀριστ. Φυσ. 2, 4, 10 ὅταν ἀνεμοὶ ὀξέως πνέωσι . . . καὶ ἀντιπλήττωσιν ἀλλήλους· || παθ. πλήττομαι ὑπὸ τοῦ πλῆγντος· αὐτ. Ἡθ. Ν 5, 5, 4 εἰ ἀρχὴν ἔχων ἐπάταξεν οὐ δεῖ ἀντιπληγῆναι.

ἀντίπλοια (ή) μτν. ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου πλοῦς· || μτφ. σύγκρασις ἀνεργείας, ἔμμεσος δόρασις : Πολύβ. 6, 10, 7 κατὰ τὸν τῆς ἀντίπλοιας λόγον ἰδιορθ. ἀντιπλοίας).

ἀντιπλοίαρχος (ὶ) νεώτ. βαθμὸς ἀνωτέρου μαχημοῦ ἀκίωματικῶν ἐν τῷ πολεμικῷ νοητικῷ, ἀντισταχῶν πρὸς τὸν τοῦ ἀντινοταγματάρχου.

ἀντιπλοκή (ή) μτν. περιπλοκή· Ἀνδρ. Κοήγ. 192.

ἀντίπλοος (ὶ) μσν. ὁ κατὰ ἐναντίαν διεύθυνσιν πλέων : Πρόδρομ. Ροδ. 113 νῆας ἀντίπλοους.

ἀντίπλοος-οὐ (ὶ) νεώτ. ἡ ἀντίπλοια βλ. λ., τὸ πλέειν ἀντιθέτως πρὸς ἀνεμον, πρὸς ρεῦμα θαλάσσης ἢ ποταμοῦ· 2) πλοῦς ἐναντίον ἐπερχομένου.

ἀντιπλουτοκρατικός-ή-όν (ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὴν πλουτοκρατῶν, τῶν κυρίων τοῦ πλοῦτος : οἱ κομμουνιστὰὶ διεξάγουσιν ἀντιπλουτοκρατικὸν ἀγῶνα· || ὁ ἀντιπλοῦς εἰς τὰ συμπεριφορὰν τῶν πλουτοκρατῶν.

ἀντιπλουτῶ-έω μτν. πλουτῶ καὶ ἐγώ.

ἀντιπλωρα ἐπίρρ. δημ. ἀντιπφωρα βλ. λ.

ἀντιπλωρος-ο δημ. ἀντιπφωρος βλ. λ.

ἀντιπνίκω ἀντιπνέω βλ. λ.

ἀντιπνευματισμός (ὶ) νεώτ. περιληπτ. ἡ κατὰ τὸν πνευματισμὸ βλ. λ. διδασκαλία ἢ ἐνέργεια.

ἀντιπνευματιστής (ὶ) νεώτ. ὁ ἀντιπθέμενος, ὁ καταπολεμῶν τὸν πνευματισμὸν βλ. λ.

ἀντιπνευματιστικός-ή-όν (ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ σχετῆσιν ἔχων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀντιπνευματιστὰς βλ. λ. ἢ τὸν ἀντιπνευματισμὸν.

ἀντιπνευμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς καταπολέμησιν τῆς πνευμονίας.

ἀντιπνευμονοκοκκικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῶν πνευμονοκοκκικῶν λοιμώξεων . ἀντιπνευμονοκοκκικός ὁρός.

ἀντιπνευσις-εως (ή) μτν. ἄντιπνοή βλ. τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντιθετὸν ρεῦμα ἀέρος : Ὁρειθ 244 οἱ ἀνεμοὶ τὰς ἀντιπνευσίαι ποιοῦνται

ἀντιπνέω κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέω πρὸς : πέρσας· 2) κ. νεώτ. πνέω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, πνέω ἐναντίον : Πλούτ. Κικ. 32 ἀντιπνεύσαντος πελαγίου· || μτφ. εἶμαι ἐναντίος, δυσμενής, ἐπ' τῆς τύχης : Πολύβ. 26, 5, 9 δι' ἃ πάλιν τὴ τῆς τύχης ἀντέπνευσε· || κ. ἀπρός. ἀντιπνεῖ, νῆες ἐναντίος ἀνεμος· || κ. μτφ. ἐπέρχεται δυσμένεια τῆς τύχης : Λοκ. Τόξ. 7 εἰ δὲ τι καὶ συμικρὸν ἀντιπνευσθ' ἀντιπνεύσας.

ἀντιπνοή (ή) σχόλ. ἀντιπνοια βλ. λ.

ἀντιπνοια (ή) νηοὶ ἀνέμου ἐναντία πρὸς ἄλλον ἀνεμον : Θεόδωρ. περ' Ἀνίμ. 28 ἀντιπνοιαὶ γίνονται βορέα· 2) ἐναντίος ἀνεμος.

ἀντιπνοιας-οῦν κ. -ορος-οον ὁ ἀντιθέτως πνέων, ἐπὶ ἀνέμου : Αἰσχ. Ἀγ. 149 ἀντιπνοίας αἰῶρας, ἐναντίος ἀνέμου· ἰεκ ἰδιορθ. τοῦ ἀντ. . . ἀπλοίας).

ἀντιπνώω ἐπίρρ. μον. διὰ νηοῦς ἀντιθέτου : Ἰζέτις. Λυκόφωρ. 739 τῶν ἀνέμων ἀντιπνώως παραξάντων τὸ πέλαιος.

ἀντιποδαρχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδοκεικούμενος κατὰ τῆς ποδαρχίας βλ. λ.

ἀντιποδαλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδοκεικούμενος κατὰ τῆς ποδαλγίας βλ. λ.

ἀντιποδες νεώτ. πληθ. τοῦ ἀντιποῦς βλ. λ. περιληπτ. οἱ τοῦ ἄλλου ἡμισφαρίου τῆς γῆς κόκκοι· || μτφ. οἱ ἐκ διαμέτρου εἰς τὸ ἀντίθετο : εἰμβρα

ἀντιποδες εἰς τὰ φρονήματα, - εἰς τὰς συνθέσεις. **ἀντιποδικός**-ή-όν νεώτ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς τοὺς ἀντιποδες : θάλασσα, - χώρα ἀντιποδική.

ἀντιποδῶ-έω κ. νεώτ. ποδῶ τὸν ποδούσιν με : Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 28 φίλων ἀντιπληθίσθαι καὶ ποδῶν ἀντιποθεσθῆναι· 2) νεώτ. κ. ποδῶ τὸ ἀντιθετὸν ἢ διαφωρον τοῦ ποδουμένου ὑπὸ ἄλλου.

ἀντιποισίς-εως (ή) κ. νεώτ. τὸ ἀντιποιεῖσθαι, τὸ ἐγγεῖρον ἀξιώσεις ἐπὶ τίνος : Διον. Ἀλ. 11, 30 τὴν τοῦ σώματος ἀντιποισίαν, ἀντιποισίς περιουσίας· 2) μτν. σπουδῆ, ἀσκήσις εἰς τὴν πρόβληκα :

Ἰώα. ΑΙ 4, 6, 12 ἀντιποισίς ἀρετῆς· 3) μτν. ἐπιδωξίς, προσπάθεια πρὸς ἐπίτευξιν : Ἄθαν. 2, 30 Α· 4) νεώτ. ὁ σφετερισμὸς, οἰκισμοίσις ἔξενου ἢ δημοσίου πράγματος ἢ διακιμαστος·

|| εἰδ. νομ. ἀντιποισίς δημοσίας ἀρχῆς, πράξις κολάσιμος προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ πον. νόμου.

ἀντιποιστικά ἐπίρρ. δημ. ἀντιποιστικῶς βλ. λ.

ἀντιποιστικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ διεκδικῶν π, ὁ ἐγγεῖρον ἀξιώσεις ἐπὶ τίνος, ὁ ἐπιζητῶν τ· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ παραβαίνων τοὺς κανόνας τῆς ποιήσεως, ὁ μὴ ποιητικός : ἀντιποιστικὴ ἔκφρασις, - λέξις, παροθ. -ώτερος-ώτατος.

ἀντιποιστικός ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντιποιστικά μετ' ἀντιποισίσεως βλ. λ., μετὰ σπουδῆς, φιλοτιμίας· 2) νεώτ. δημ. -ἀ ἀντιθέτως πρὸς τὸν σκοπὸν πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ ποιητικοῦ λόγου.

ἀντιποισίαι εἶμαι ἀντιζήλος ποιητῆν : Γρηγ. Ναζ. 5, 23 Δ πῶς συνάφω καὶ εἰς ἐν ἀγάθω τοῦ ἀντικαθελόμενος τοῦτους καὶ ἀντιποισίαινας ;

ἀντιποισίον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τὸ ἀντιπνοῦς βλ. λ. ὡς οὐσ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. ἀντιπνοιαῖα ἰατ' ὡς ποιητὴ γινόμενον, ἢ ἀνταπόδοσις κακῆς πράξεως : Αἰσχ. Εὐμ. 268 ἀντιπνοῖς ὡς τῆνης πατροφῶνου δῶας Σοφ. Φ 316 οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ δοίεν ποτ' αὐτοῖς ἀντιπνοῖς ἐμοὶ παθεῖν ἰνὰ τιμαρρηθῶν δι' ὅσα ἐγὼ ἔπαθον·

2) νεώτ. κ. δημ. εἰς πληθ. ζῆμια, βλάβη ἐπιφερομένη εἰς τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν ζῆμιας προξενήσεως ὑπὸ τούτου : ἀπαρμυζῶς ἀντιπνοια· || εἰδ. κατὰ τὸ διεθν. Δικ. ἢ ὑπὸ τίνος κράτους ἐπέλεσις ἀδίκου ἢ ἐπιζῆμίου πράξεως ἐναντίον ἄλλου προαδικήσαντος ἢ προζημιωσαντος αὐτὸ κράτους.

ἀντιπνοῖον μτν. ὁ ἐπανορθῶν, ὁ ἀποζημιῶν : Λυκόφωρ. 271 αὐθις τὸν ἀντιπνοῖον ἐκέχρας . . . μῦθρον· 2) ἢ διὰ καταθληθέντα ὑπερηλικὸν πόνον ἰκόπων ἰ ἀποζημιώσεως, τὸ παιδοκόμη : Ἰουβλ. Πυθ. 22, 56 μισθὸν καὶ ἀντιπνοῖον παρείχε τῷ νεανίκα τριώβολον· 3) ὁ εἰς ἀντικατάστασιν, ὁ ἀντικαταστάτης : αὐτ. 1297 ὕβριν ἀραγῆς ἀντιπνοῖον· 4) εἰδ. τὸ οὐδ. ἀντιπνοῖον ἰατ' βλ. λ.

ἀντιπνοῖομαι μέσ. τ. τοῦ ἀντιπνέω βλ. λ.

ἀντιπνοῖῶ-έω κ. νεώτ. ἀνταποδίδωμι πρᾶξιν : Πλάτ. Κρίτων 50 B καὶ σοὶ ταῦτα ἀντιπνοῖοι οἷσι δικασθῶν εἶμαι, Ἀριστ. Πητ. 2, 2, 17 οἱ μὴ ἀντιπνοῖοι εἰς εἰ, Ξεν. Ἀ. 3, 3, 12 κακῶς πᾶσιγεν οὐδὲν δ' ἀντιπνοῖοι· || καὶ ἀναλομήμενος : Πλάτ. Γοργ. 520 B ἀντ' εὐ ποιεῖν· 2) κ. νεώτ. μέσ. μετὰ γεν., νεώτ. κ. μετ' αἰ ἐπίετ' η, ἐγγεῖρον ἀξιώσεις ἐπὶ τίνος : ἀντιπνοῖς ὁ εὐας, - τῆς θαλάσσης, - ἀρετῆς, - τῆς τέχνης, τῶν νικητηρίων, - τῶν πρωταεῖων, - ἀντιπνοῖμα· τὴν ἐξουσίαν· || μετ' ἀπορρυφ. Πλάτ. Μέν. 91 C ἀντιπνοῖομένων τὴν ἐπιστάσιμα ἰατ' εὐοδῶν τὸ γωρῖον· 3) δημοσιωβητῶ πρὸς τινα, Ξεν. Ἀ. 2, 1 ἢ τίς γὰρ αὐτῶν ἔστιν ὁστις τῆς ἀρχῆς ἀντιπνοῖοι αἰ· 4) ὁρῶ ὡς ἀντιπλοῦς : Ἀριστ. Πολ. 5, 11, 14 τῶς μὲν πολυμύτος, τῶς δ' οὐκ ἀντιπνοῖομένους· 5) κατέχω, ἐξουσιάζω : Πολύβ. 2, 9, 5 συνέβη τοῖς Ἰλλυριοῦς ἀπὸ πο-

λῦν χρόνον ἀντιποιομένους, τέλος ἐκπεσεῖν ἐκ τῆς πόλεως· 6) νεώτ. ὀξίω τι, ἐπιδικῶν νὰ ἔχω τι εἰς ἄλλον ἀνήκον· ἀντιποιεῖται τὸν τίτλον τοῦ σοφοῦ· 7) νεώτ. οἰκισιοποιεῖται ἀλλοτρίων τι, σφετερίζομαι· ἀντιποιεῖσθαι δικαστ. ἐξουσίαν.

ἀντιπολιμίζω Σουῖθ. ἀντιπολεμῶ βλ.λ.
ἀντιπολεμικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατά τοῦ πολέμου δοξάζων ἢ διδασκῶν ἢ ἐνεργῶν· συγγ. εἰρηνοφιλικός, εἰρημιστής βλ.λ.

ἀντιπολέμιος-ον ὁ ἐκ τῆς ὁμάδος πολεμίων, ὁ ἐκ τῶν μετεχόντων τοῦ πολέμου ἐχθρός, ἀντίθ. σύμμαχος· Θουκ.3,113 ἢ ἡ μετὰ τὸν Ἀθηναίων οἱ ἐχθροὶ ἐπράξαν ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ἀντιπολέμιοι Ἰδ.γρ. ἀντιπολέμιοι.

ἀντιπολέμιος-ον ὁ ἐν πολέμῳ ἀντίπαλος· ἐν πληθ. περιληπτ. οἱ πολέμιοι, ἀντιπολέμιοι βλ. λ., τὸ σύνολον τῶν ἐμπολέμων ἐχθρῶν· Ἦρ.7,236 τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα· Ἦσ. « ἀντιπολέμιοι, πολεμιοί ».

ἀντιπολεμῶ-έω κ. νεώτ. πολεμῶ κατά τινας· ἢ ἐπιχερῶς κατά τινας πόλεμον· 2) παθ. πολεμῶμαι ὑπὸ τοῦ πολεμουμένου ὑπ' ἐμοῦ· Δίωνκ 38,40 ἐπειδὴ δὲ ἀντιπολεμείσθαι ἤρξαντο.

ἀντιπολιζῶ μτγν. κατασκευάζω ὄχυράματα ἐναντίον πόλεως τινας· Ἰωσ.ΠΙ 5,24.

ἀντιπολιρκῶ-έω πολιρκῶ καὶ ἐγώ, ἀμοιβαίως· Θουκ.7,28 Συρακοῦσας.. ἀντιπολιρκεῖν.

ἀντιπολις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀντίπαλος πόλις· ἢ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Γαλιτίας.

ἀντιπολιτισμός (ος) ἡ μτγν. ἀντιπολις βλ.λ.
ἀντιπολιτάρχης (ὁ) νεώτ. στρατ. ἀντίπ. βαθμὸς τῶν πρώτων μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν χρόνων.

ἀντιπολιτειαί (ἡ) μτγν. πολιτικὴ διαμάχη, ἀντιπολιτευσίς, κομματισμός· Πολυβ.20,55 διὸ καὶ μεγάλην ἀντιπολιτείαν εἶναι συνέβαινε τούτους πρὸς τοὺς..· 2) αἱ ἀντιμαχόμεναι φατρία· 3) τὸ ἀντίθετον κόμμα, ἢ ἀντιπολιτευσίς· 4) ἡ κατά τινας ἐναντιώσις, ἀντίρροισις, ἀμφισβήτησις· Θεοδ.Μετοχ. Μικτ.170 ἀντιπολιτεῖαν πρὸς αὐτὸν τὸν Πλάτωνα.

ἀντιπολιτειακός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τὸ κρατοῦν πολιτικῶν καθεστῶς.

ἀντιπολιτειακῶς ἐπίρρ. νεώτ. διὰ τὸν τρόπον διχγοτος τὸ πολιτικῶν καθεστῶς.

ἀντιπολιτευόμεαι κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι πολιτικῶς ἀντίπαλος, ἀνταγωνίζομαι πολιτικῶς πρὸς τινα· οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, τὸ ἀντίπαλον πολιτικὸν κόμμα· νεώτ. γεν. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰ ἔξω τῆς Κυβερνήσεως κόμματα· ἢ ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ πολιτείᾳ μερίδα ἢ κόμμα· Φιλ.στρ.2,20,24 ἀντιπολιτευόμενον τοῖς ἀγορευούσιν, ἀντιπολιτευόμεαι τὴν καθέρνησιν· ἀντιπολιτευόμενοι· ἢ συνεκδ. ἀντιπράττω κατά τινας.

ἀντιπολιτευσίς-εως (ἡ) νεώτ. τὸ πολιτεῦσθαι ἀντιθέτως πρὸς τινα, κατά τινας· ἢ ἀντίρροισις εἰς τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως· 2) ὡς οὗς περιληπτ. οἱ βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὴν καθέρνησιν· ἢ συνεκδ. ἡ ἀντιπράξις, ἢ ἐναντιώσις κατά τινας· μὲς κίνετα ἀντιπολιτευσίαν εἰς τὰ σχέδια μας.

ἀντιπολιτευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀντιπολιτεῦσεως βλ.λ.· ἢ ὁ ἐνεργῶν ἢ ὁ γινόμενος πρὸς ἀντιπολιτευσίαν, πρὸς πολιτικὴν ἢ κομματικὴν ἀνταγωνισμόν· ἀντιπολιτ. ἐφημερίδες, δηλώσεις.

ἀντιπολιτευτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιπολιτευτικοῦ, τοῦ ἀντιπολιτευομένου· ἢ ἡ τάσις πρὸς τὸ ἀντιπολιτεῦσθαι.

ἀντιπολιτευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀντιπολιτευτικῶς κατά τρόπον ἀντιπολιτευτικόν βλ. λ.

ἀντιπολιτῆς (ὁ) νεώτ. ὁ κατά τῆς πολιτείας ἀντιπρῶν· Κόρ.30.

ἀντιπολιτικῆ ἐπίρρ. δημ. ἀδεξιῶς, ἀνευ ἐπιτηδεύσεως, χωρὶς πολιτικῆ βλ.λ.

ἀντιπολιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸ ὀρθῶς, συνεταῖς, δεξιῶς πολιτεῦσθαι· πράξις, ἀνεργεία ἀντιπολιτικῆ.

ἀντιπολιτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀντιπολιτικόν βλ.λ.

ἀντιπολιτιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος τοῦ πολιτιστικοῦ, μὴ πολιτιστικῶς βλ.λ.

ἀντιπόλος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντίθετος πόλος· ἢ ἐν τῇ γεωμετρ. τὸ σημεῖον τὸ ὡς πρὸς τὸ κέντρον τῆς ἑλλειψεως ὅν συμμετρικόν τοῦ πόλου τὸ κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν ἑλλειψιν εὐθείας.

ἀντιπνομοσ-ον μον. ὁ ἀντιπνευφίς.

ἀντιπνομον [ὁ] μτγν. ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὸν κόπον, μισθός, παιδοκόπι [Ἰδ.γρ. ἀντιπνομον].

ἀντιπνομομαι-έομαι μτγν. κοπιᾶζω, μωχῶδ' ἐναντιῶν τινας.

ἀντιπνομία (ἡ) μτγν. ἀντίθετος πορεία.

ἀντιπνορεῖν [ἰ]δ. ὄρρ. ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρ.·] παρέχω τι ἀντί τινας· ΑΠ 341 καὶ Ἰππουσ ἀντιπνοριῶν.

ἀντιπνορεύομαι πορεύομαι ἀντιθέτως πρὸς τὴν πορείαν ἄλλου· Ξεν.Ἑλλ.7,35 αἰσθόμενοι δὲ αἱ πρόσθεν φυγάδες τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ τὴν παρορρακεῖν, ἀντεπνορευοντο εἰς τὰς Θήβας.

ἀντιπνορευτός-ον μον. ὁ πορευόμενος κατά τινας· Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,95 ἀντιπνορευτός ἐαυτοῦ.

ἀντιπνορθός-ον ὁ πέραν, ὁ ἀντικρὸ τοῦ πορθμοῦ κείμενος· Εὐρ.ἀν.519 Πελοπίδας χηλοδὸς ἐν ἀντιπνορθοῖς [εἰς τὰ ἀπέαντι τῆς Πελοποννήσου]· ἢ κατά πληθ. τὰ ἐκατέρωθεν πορθμοῦ κείμενα· αὐτ. Ἰων.1585 ἀντιπνορθῶ δ' ἠπείρουν δυοῖν παθία κατοικήσουσιν, Ἀσιάζορος τὰ γῆς Εὐρωπίας τες.

ἀντιπνορθῶ-έω πορθῶ, καταστρέφω πρὸς ἐκδίησιν· Εὐρ.Τρωφ.359 ἀντιπνορθῶς δόμοις.

ἀντιπνοροθεσικός (ὁ) ὄνομα κωμῶδας τοῦ Δωξίππου.

ἀντιπρόσος-ον κ. δημ. ὁ πέραν τοῦ θαλασσοῦ πόρου, πέραν τοῦ πορθμοῦ κείμενος· Αἰσχ.Πέρσ. 66 παπέρακεν μὲν ὁ.. βασιλείου στρατός εἰς ἀντιπρόσον γειτῖονa χώραν, Εὐρ.ΙΑ 1494 Ἀρταῖον Χαλκίδος ἀντιπρόσον [τὸν ἀπέαντι τῆς Χαλκίδος, ἐν Ἀλλίδι, ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος]· 2) γεν. ὁ ἀπέαντι· Ξεν.Ἀν.4,2,18 τὸν ἀντ-λόφον τῷ μαστῶ· 3) δημ. τὸ σῦδ. ἀντιπρόσος ὁ ἐναντί πύρος ποταμοῦ, τὸ μέρος τῆς ἀπέαντι ὄχθης ἐξ οὗ ὑπάρχει διάθασις, πέρασμα.

ἀντιπρόσος (ἡ) πόρρη βλ. λ. ἐκ τοῦ ἀντιπέου τῆς κυρίας πόρρης θιβελήν· Ἰππιατρ.24,26.

ἀντιπνοταμιακός-ή-όν νεώτ. ὁ κατά τῆς ὀρηκτικότητος τῶν ὑδάτων τῶν ποταμοῦ ἢ τῆς ἐκχειλίσεως· ἀντιπνοταμιακὰ ἔργα.

ἀντιπνοτιζῶ ποτιζῶ τὸν ποτισαντὰ με· Ἰσιδ.Πηλ. Ἐπιστ.121 D ἰὸν αὐτὴν ἀντιπνοτιζῶν.

ἀντιπνοτις-οδος-ου κ. νεώτ. ὁ πατῶν, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου μέρος τῆς ὑδρογείου σφαιρίας· Ἀριστ.π.Οὐρ.4,1,4 ἀντιπνοτις ἔσται πορευόμενος ἕκαστος αὐτὰς αὐτῶ, Στράβ.15 οἱ ἀντιπνοτις, οἱ τόποι καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου σημείου τῆς ὑδρογείου· οἱ ἀντιπνοτις τῆς Ἑλλάδος θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὸν Ἐιρηνικὸν ὠκεανόν, ἀν ὑπῆρχε ἔσπρά· 2) νεώτ. εἰδ. ἀντιπνοτις ζεῦγος, ζεῦγος γραμματισμῶν, τῶν ὁσίων τὸ ἐν ἔχει εἰκόνα ἀντεστραμμένον ὡς πρὸς τὸ ἔτερον.

ἀντιπνοταμία (ἡ) μον. ἀντιπνοτις.

ἀντιπνοταμισμός (ὁ) νεώτ. πρωτόγονος τρόπος ἀγοραπωλήσεως ἦτοι ἀνταλλαγῆς προϊόντων χωρὶς τὴν μεσολάβησιν χρημάτων· 2) φιλοσοφικὴ δοξασία ἀντιθέτου τοῦ πραγματισμοῦ βλ.λ.

ἀντιπνοταμικός-ή-όν δημ. ὁ ἐξ ἐναντίου ἐνεργῶν, ὁ ἀντιπρῶτων· 2) ὁ ἐν πρακτικῶς ὄρον ἢ σκοπόμενος· ἢ ὁδ. ὁ ἀδέξιός, ὁ ἀνεπιτήδειος.

ἀντιπράξω δημ. ἐξ ἐναντίου πρῶτων, ἀντιπρῶδ.

ἀντιπράιτωρ-ωρος [ὁ] μτν. ὁ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις pro praetore ἢ praepretor, ἦτοι ὁ πρᾶιτωρ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐνιαυτοῦ ἐν Ῥώμῃ ὀρχης του, ὅποτε ἀπεστέλλετο εἰς ἐπαρχιακὴν Διοκίην.

ἀντιπρακτικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀντιπράττων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῆς ἀντιπράττης· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πρακτικότητα βλ. λ.

ἀντιπρακτωρ-ορος [ὁ] μον. ὁ ἀντιπράττων. **ἀντιπράξις**-εως [ἡ] μτν. κ. νεώτ. δημ. -π ἡ ἀνεργεία, ἀντιδράσις : Διον. Ἀλ. Ρωμ. II, 53 κατηγορία καὶ ἀντιπράξις ἐγένοντο συνεχεῖς, Πλούτ. Πολιτικ. II δεδιώξις ἀντιπράξιν ὑπὸ φθόνου τινὸς ἢ ἀνοσίᾳ, -αι ἀντιπράξεις ἐματαιώσαν τὸν διορισμὸν του, -θὰ κἀν ἄντιπράξιν.

ἀντιπράσις-εως [ἡ] Πάπ. σύμφωνον, συμβόλαιον ἐκτελέσεως ἐνοχῆς τινος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ.

ἀντιπράττω ἄπτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. ἀντιπράσσω ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἀνευτέρω, ἀντιδρῶ : Ξεν. Ἀθην. 2, 17 ὀλίγοι ἀνθρώποι αὐτῷ ἀντιπράττοντες || γεν. ἐναντιοῦμαι : Ἀριστ. Ρητ. 2, 2, 9 ἐάν ἀντιπράτῃ ἢ μὴ συμπράτῃ, - ἀντιπράττει κατὰ τῆς κυβερνήσεως, - κατὰ τῆς προόδου· ἰ μτ. ὁ ἀντιπράσσω, ὁ ἀντίπαλος.

ἀντιπρεσβεύωμαι στέλλω καὶ ἐγὼ πρεσβεύας πρὸς τινα, ἵνα ἀντιπρόξωμεν κατὰ τῶν ἑπ' ἄλλου σταλέντων· Οὐκ. 6, 75 ἀντεπρεσβεῦοντο καὶ αὐτοί· **ἀντιπρεσβευτής** [ὁ] γλῶσσα. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρεσβευτὴν.

ἀντιπρόσθετος-εως [ὁ] νεώτ. οὗτως ἐκαλοῦντο ἐπὶ Καποδοκίᾳ καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ὁθωνος οἱ ἐν Ἑλλάδι ἔξενο διπλωματικοὶ οἱ ἐχοντες τὸν βαθμὸν πληρεξουσίαῖ ἢ προσέδρου ὑπουργοῦ.

ἀντιπρόσσω ἰων. τ. τοῦ ἀντιπράσσω βλ. λ.

ἀντιπρίαμαι συν. ἀμοιβαίως ἀγοράζω ἀνταγοράζω.

ἀντιπρᾶξις-εως [ἡ] ἡ ἀμοιβαία πρᾶξις, θέλξις, ἐπιθυμία : Ἀριστ. Ἠθ. Ε, 7, 2 ἀντιπρία καὶ ἀντιπρᾶξις πρὸς ἀλλήλους.

ἀντιπροβάλλω σὸλό. κ. νεώτ. μέλλ. -λῶ προβάλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου ἢ ἐξ ἀντιθέτου : Γλωσσ. Γαλ. 406 κἀκεῖνος ἀντιπροβάλλει τὴν ἐν τοῖς Σόλωνος ἀξίαι γλῶτταν, - ἀντιπροβάλλω ἐπιχειρήματα· 2) τὸ μέσ. ἀντιπροβάλλομαι προβάλλω, προτείνω τὸ ἀπὲ ἄλλου : Πλάτ. Νόμ. 755 D ἀντιπροβάλλεσθαι τὸν ἑτερον· 3) μτν. κ. νεώτ. -ομαι παθ. προβάλλομαι ὑπὸ ἄλλου ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἐναντίον : Βασ. 3, 221 D ἀντιπροβάλλεσθαι τὴν συνήθειαν, - ἀντιπροβληθεῖσαι προτάσεις.

ἀντιπροβλητής [ὁ] νεώτ. ἱταλ. ὁ ἐπίσης προνοῶν περὶ τινός· || εἰδ. ἐπὶ ἐνοκράτις ἐν Ἐπιτανήσῳ, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν προβλητὴν, προνοητὴν βλ. λ.

ἀντιπροβολή [ἡ] τὸ προτείνειν τινὰ ἢ τὸ ἀπὲ ἑτέρου ἄ. ἀντιβολή : Πλάτ. Νομ. 6, 755 Ε τὴν ἄντιπροβολὴν εἶναι . . τὴν αὐτὴν καὶ παρ' ὧν τὰς ἐξάρχων· 2) ρητ. ἀντιπρότασις, ἐνασισία.

ἀντιπροβρεία [ἡ] νεώτ. κ. -θρία βλ. λ.

ἀντιπροβρέω νεώτ. εἶμαι ἀντιπροβρέω βλ. λ.

ἀντιπροβρεία [ἡ] νεώτ. κ. -θρεία τὸ νὰ εἶναι τις ἀντιπροβρέω, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροβρέοντος βλ. λ.

ἀντιπροβρεικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀντιπροβρέου.

ἀντιπροβρέος [ὁ, ἡ] νεώτ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρόεδρον ἀπόντα ἢ καλυόμενον : ἀντιπροβρέος τῆς κυβερνήσεως, - τῆς θουλῆς, - τῆς ἑστραίας, - τῆς κοινότητος.

ἀντιπρόβωμι ἀντεπέρχομαι κατὰ τινος : Θουκ. 6, 66 καὶ προσήλθον μὲν ἐγγύς τοῦ στρατοῦματος . . ἔπειτα δὲ, ὡς οὐκ ἀντιπρόβωσαν αὐτοῖς, **ἀντιπροβωδομαι**-έομαι ἐμ ἐπὶ τῶν γραμμάτων, προσηγοῖα ἀπὲ νὰ ὑποτάσσωμαι.

ἀντιπροβωδομαι-έομαι μτν. ἔχω προθυμίαν πρὸς τὸ ἀντίθετον, ὅθ. δικάμειαι δικαμενάς.

ἀντιπροβώμως ἐπίρρ. ἐξ ἴσου προβώμως [δ.

ἐσμ. οὐκ προβώμως] : Τιμοκλ. κωμ. π. Διδύμω 410 Ἐρήμης ταῦτα συνδικαιοῖ ἀντιπροβώμως.

ἀντιπρόικα ἐπίρρ. κ. δημ. σχεδὸν δωρεάν, πολὺ εὐθηνά : Ξεν. Ἀγρο. I, 18 ἀντιπρόικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο· 2) διὰ ἢ ὡς ἀντιπρόικα βλ. λ.

ἀντιπρόικος [τὸ] δημ. τὸ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ διδόμενον εἰς τὴν μελλόντων εἰς χρίματα ἢ εἰς κτηματικὴν περιουσίαν οἰοῦναι ἀπὲ τῆς λαμβανομένης προίκος, τὸ ἀντιπρόικον βλ. λ.

ἀντιπρόικον [τὸ] Πάπ. κ. νεώτ. δωρεὰ ἐπὶ γάμῳ, ἄ. ἀντιπρόικων συγγ. δημ. ἀντιπρόικα βλ. λ.

ἀντιπρόικοσύμφωνον [τὸ] νεώτ. τὸ σύμφωνον, τὸ συμβόλαιον δι' οὗ διδεται ἀντιπρόικον βλ. λ.

ἀντιπρόικθον [τὸ] νεώτ. ἀντιπρόικον βλ. λ.

ἀντιπρόισχμος πρᾶτσομαι τὸ κατὰ τινος ἀντιπρόισχμῶν τὰ ἄσχα κέντρα τῆς φύσεως.

ἀντιπροκαλοῦμαι μεσ. ἀντιπᾶσσω πρόκλησιν κατὰ πρόκλησιν, ἀντιπροτείνω : Δημ. 979, 9 ἠγανακτῶμεν, παρ' ἃ ἠγροῦμεν δίκαια εἶναι, ἀντιπροκαλεῖσθαι· || προκαλῶ τὸν προκαλοῦντα : Διον. Ἀλ. 4, 2325 ἀντιπροκαλοῦμεθα ἑμάς.

ἀντιπροκαλῶ-έω νεώτ. δέχομαι τὴν πρόκλησιν, προκαλῶ καὶ ἐγὼ, ἀντιπροκαλοῦμαι βλ. λ.

ἀντιπροκαλοῦξίς-εως [ἡ] νεώτ. ἀντίθετος προκαλήξις βλ. λ.

ἀντιπροκλήσις-εως [ἡ] Ἡσ. « ἀμοιβαία πρόκλησις, ἀντέγκλησις ».

ἀντιπρόξενος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀπὲ τοῦ προξένου, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρόξενον βλ. λ.

ἀντιπρόξενῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀντιπρόξενος, ἀσκά τὰ δικαιώματα τοῦ προξένου.

ἀντιπροξευτικός ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀντιπροξευτικῶν βλ. λ.

ἀντιπροξευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιοῦμενος, ἀντιμαχόμενος εἰς τὴν πρόδον, ὁ μὴ προσδευτικός.

ἀντιπροξευτικόςς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀντιπροξευτικῶν βλ. λ.

ἀντιπροσῶ-άω μτν. προσῶ, προδιακρίνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Φιλ. 2, 544, ἰ οἱ δ' ἐκ τοῦ λυμένους ἠπηντίαζον καὶ πόρρωθεν ἀντιπροεῖδον ἀλλήλους.

ἀντιπροσέρπει ἐπίρρ. δημ. κ. ἀντιπροσέρπεισι βλ. λ.

ἀντιπροσέρπεις ἐπίρρ. νεώτ. δημ. κ. ἀντιπρόσπειρ· κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος τοῦ προπερυσίνου, τὸ τρίτον ἔτος πρὸ τοῦ παρόντος.

ἀντιπρορίων κ. νεώτ. ἀναποδίδωμι πρόρισιν : Ἰωσ. Π. I, 5, 16, 4 ἀντιπρορίων δ' ἀλλήλοισ τὸ αἶμα τῶν θεμωτῶν || νεώτ. μ. ἐπὶ προπόσεως ἐν ἑστίασι· 2) μτρ. ἀντιδωροῖμαι : Διονύσι. Ἐλεγ. I, 4 σὺ λαβὼν τὸ δὸς δῶρον αἰδέσθαι ἀντιπρόριθι.

ἀντιπρορίσις-εως [ἡ] νεώτ. πρόρισις βλ. λ. γινόμενη εἰς ἀναποδίδωσιν ἄλλης προπόσεως.

ἀντιπροσάγορκεσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιπροσάγορεύω, ἀμοιβαία προσάγορευσις.

ἀντιπροσάγορεύω μτν. προσάγορεύω τὸν προσάγορεύσαντα : Πλούτ. Παρη. 8 προσάγορευθεῖς, ὡς εἰκόσ, αὐτοκράτωρ, ἀντιπροσάγορευσεν αὐτοκράτορα τὸν Πτολεμαῖον || γεν. ἀντιπροσάγορεύω τινι

ἀντιπροσάγω μτν. κ. νεώτ. προσάγω τὸ εἰς τὸ ἀπάναν μέρος : Φιλόδ. Ρητ. I, 379 Σ' 2) νεώτ. προσάγω τινὰ ἢ τὸ πρὸς ἀντίκρουσιν ἄλλου προσάγοντος : ἀντιπροσάγωμα μάρτυρας.

ἀντιπροσάγωμαι-άομαι ἐξ ἐναντίας προσάγωμαι, συσσωρεύω : Ξεν. Οἰκ. I, 13 ἀντιπροσάγωμαι τὴν γῆν.

ἀντιπροσάβω μτν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως προσάβω· || κ. παθ. -ομαι μτν. δέχομαι, ὄψισται καὶ ἐγὼ προσάβω, ἀμοιβαίως συγκρούομαι.

ἀντιπροσάωμι πορεύομαι ἐξ ἀντιθέτου ἐναντίον τινός : Ξεν. ΚΠ 3, 324 μὴ δοκίμει φοβούμενος μὴ ἀντιπροσάωμαι.

ἀντιπροσέτιον ἄπ. ἄορ. τοῦ ἀντιπροσαγορεύω βλ.λ. : Θεόδωρ. Καρ. 15,3 καὶ προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσέπειν.

ἀντιπροσελάτουν μτγν. προελάτουν κατὰ τινος, ἐφορμὴ ἐπίσης : Δίων Κ. 46,37 τοῖς ἀντιπροσελάτουσι προσμύξαντες.

ἀντιπροσερχομαι μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. πορεύομαι κατὰ τινος : Δίων Κ. 60,6 προσεξανόστη τε καὶ ἀντιπροσεῖλεσθε σφισιν' 2) νεώτ. προσέρχομαι ἐξ ἀντιθέτου, ἐπίσης προσέρχομαι.

ἀντιπροσεῖχε μον. προσέχε καὶ ἐγὼ ἄμοιβαίως : Νικητ. Εὐγεν. 6,95 τούτοις ὁ Χάριος ἀντιπροσεχὼν τοῖς λόγοις.

ἀντιπροσεκαλούμαι-έομαι κ. νεώτ. προσκαλῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν προσκαλέσαντά με, ἀντεγκαλῶ, ἀντικαταγγέλλω : Δημ. 115,3 ἀντιπροσεκαλεσάμενος δὲ κἀκαίον ἐμέ' 2) νεώτ. προσκαλοῦμαι ὑπὸ τοῦ προσκαληθέντος.

ἀντιπροσεκλήσις-εως ἡ) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία πρόσκλησις.

ἀντιπροσεκρίνω μτγν. προσκρίνω, προσδέτω εἰς ἀντικατάστασιν : Ἄλεξ. Ἀφρ. Ψυχ. 134,32.

ἀντιπροσεκυνά-έω μτγν. μον. κ. νεώτ. προσκυνῶ ἀμοιβαίως τὸν προσκυνούοντά με.

ἀντιπροσελαλῶ-έω μον. ἀμοιβαίως προσλαλῶ.

ἀντιπροσεφίς-εως ἡ) Σουῖδ. « ἄμρηται, ἡ ἀντιπρόσφισ ».

ἀντιπροστατευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ προστατευτικοῦ συστήματος ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ, ὁ ἐναντίον τοῦ προστατευτασίου βλ. λ.

ἀντιπροστίθημι μον. προσθέτω ἀφ' ἑτέρου.

ἀντιπροσφέρω κ. νεώτ. μέλλ. -ίσσομαι, ἄορ. ἤνεγκον ἀμοιβαίως προσφέρω : Ξεν. Συμπ. 5,9 λῆγον ἀντιπροσενεγκεῖν τῷ Κριτοβούλῳ.

ἀντιπροσφθέγγομαι μτγν. ἀντιπροσφώνῶ.

ἀντιπροσφορά ἡ) νεώτ. προσφορά γνωμένη ἐναντίον ἢ πρὸς ἀνταγωνισμὸν ἄλλης προσφοράς.

ἀντιπροσφώνησις-εως ἡ) μον. προσφώνησις πρὸς προσφωησάστα, ἀμοιβαία προσφώνησις.

ἀντιπροσφωνά-έω νεώτ. προσφώνῶ τὸν προσφωνούοντά με, ἀνταποδίδω προσφώνησιν.

ἀντιπροσφωρῶ-έω μον. πλησιάζω καὶ ἐγὼ.

ἀντιπροσωπεία ἡ) νεώτ. κ. δημ. κ. -ία τὸ νὰ εἶναι τις ἀντιπρόσωπος βλ. λ., τὸ παρίστασθαι ἐξ ἀνόματός τινος' 2) οἱ ἀντιπρόσωποι ἐν συνόλῳ, τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σῶμα : ἡ ἐν Γενεῇ ἑλληνικῇ ἀντιπροσωπεία 3) ἡ ὑπὸ τινος ἀποκλειστικῆ ἐμπορικῇ ἐκπροσώπησις ἰδρύματος ἄλλοθεν ἔδρεθόντος : ἔχει τὴν ἀντιπροσωπείαν τριῶν ἀγγλικῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν κ. ἀπολ. ἔχει πωλ-λὰς ἀντιπροσωπείας.

ἀντιπροσωπεύσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ κατάλληλος νὰ ἀντιπροσωπευθῇ.

ἀντιπροσώπευσις-εως ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιπροσωπεύειν βλ. λ.

ἀντιπροσωπευτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τι' || ἀντιπροσωπευτικός τύπος ὁ συγκεντρωθὲν ἐν αὐτῷ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα ἐνὸς συνόλου, ὁ χαρακτηριστικὸς : ἀντιπροσωπευτικός τύπος ἑλληνικῆς καλλονῆς-τοκογλόφου' 2) εἰδ. ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα ἢ ποιῆματα τύπος πολιτεύματος, καθ' ὃ ὁ λαὸς μεταβιβάζεται εἰς ἐλευγερομένους διὰ φηφοροῦσας ἀντιπροσώπων αὐτοῦ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν' || ἀντιπροσωπευτικὰ σώματα τὰ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἀπαρτιζόμενα, οἷον ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία.

ἀντιπροσωπευτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀντιπροσωπευτικὸν βλ. λ.

ἀντιπροσώπων νεώτ. κ. δημ. ἀντικαθιστῶ τινὰ παριστάμενος καὶ ἐνεργῶν ἐξ ὀνόματος καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ, εἶμαι ἀντιπρόσωπος βλ. λ.

τύπος' || συγκεντρωθὲν ἐν ἑαυτῷ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα συνόλου τινός' || μέσ. -ομαι ἔχω ἀναθέσει εἰς τρίτον νὰ με ἀντιπροσωπεύσῃ.

ἀντιπροσώπησις-εως νεώτ. ἀντιπροσώπευσις βλ. λ.

ἀντιπροσωπία νεώτ. κ. ἀντιπροσωπεία βλ. λ.

ἀντιπροσωπιῆσι ἡ) δημ. τὸ ἀμύιον ἦτοί ὁ περιβάλλων τὸ ἐμβριον ἐξωτάτος ἕμην κατὰ τὴν κήψιν ἄ. προσοφίδια, νηϊόδα.

ἀντιπροσωπικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἀντιπροσωπευτικός βλ. λ.

ἀντιπρόσωπος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τινὰ, ἀντιμέτωπος : Ξεν. ΚΠ. 7,1,25 ἀντ- τοῖς πολεμίοις, αὐτ. Ἐλλ. 6,5,26 ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι' 2) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκπροσώπων ἄλλον καὶ ἐνεργῶν ἐξ ὀνόματος του, ὁ ἀπεσταλμένος : Μακκάριος Ἀγκυράδος : εἶχε λεγάτους, ἀντιπρόσωπος εἰληθᾶδι, - ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ (ὁ βουλευτικῶς, ὁ γεροῦσιαστικῶς, ὁ πληρεξούσιος), ἀντιπρόσωπος ἐταιρείας, -ἐμπορικῶ οἴκου, -διπλωματικῶς ἀντιπρόσωπος.

ἀντιπροσωπιῶν-έω μον. στρέφω τὸ πρόσωπον πρὸς τινὰ.

ἀντιπροσώπων ἐπίρρ. πρόσωπον πρὸς πρόσωπον : Ἀριστ. Θεαμ. 3356,11.

ἀντιπρότασις-εως ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐναντία πρότασις || νεώτ. κ. πρότασις διὰφορος ἡ συμπληρωματικὴ ὑποβληθεῖσις προτάσεως' || νεώτ. νομ. ἀντιπρότασις οἱ ἐγγράφως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑποβαλλόμενοι πραγματικοὶ καὶ νομικοὶ ἰσχυρισμοὶ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἡδὴ ὑποβληθέντων τοιοῦτων (ἰδέ τῶν προτάσεων του) ὑπὸ τοῦ ἑτέρου διαδίκου.

ἀντιπρωτεῖνω κ. νεώτ. προτεῖνω εἰς τὸν πρατίναντα, ἀμοιβαίως προτεῖνω : Ξεν. Ἐλλ. 4,1,31 τὴν δεξιᾶν προτείναντος Φαρανάξου ἀντιπρωτεῖνε καὶ ὁ Ἀγνησίλαος' 2) μτγν. κ. ὑποβάλλω ἀντίθετον ἢ διαφέρον πρότασιν, κόμην ἀντιπρότασιν βλ. λ.

ἀντιπρωτίθημι μτγν. κ. μον. προβάλλω, ὑποβάλλω ἐναντίον πρότασιν, ἀντιπρωτεῖνω : Δίων Κ. 65,1 καὶ αὐτῷ ἐκαίνοι ἀντιπρωθέντες γράμματα.

ἀντιπρωφέρω μτγν. κ. μον. μέλλ. -ίσσω προσβάλλω, παρουσιάζω καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, φέρω ἐμπρός ἐναντίον ἄλλου : Εὐστ. Πιν. 238,26 τὸ οὐράνιον ἀντιπρωφέρει κυάνων.

ἀντιπροχθεῖς νεώτ. κ. δημ. κ. -ές δημ. -χές κ. -χτές ἐπίρρ. χρον. τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς προχθῆς.

ἀντιπροχθεσινός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὴν προηγουμένην τῆς προχθῆς ἡμέραν.

ἀντιπροχθες ἐπίρρ. δημ. κ. -χτές ἀντιπροχθές βλ. λ.

ἀντιπροχθεσινός-ή-ὸν δημ. ἀντιπροχθεσινός βλ. λ.

ἀντιπρωμα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀντιπρωμον βλ. λ., ἀντίθ. ἀντίπρωρα.

ἀντιπρωμνος-η-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν πρῶμνην του ἐναντί τινος ἢ ἐναντὶ τῆς πρῶμνης ἄλλου πλάσιου.

ἀντιπρωτεῖναι ἡ) νεώτ. ὁ χρόνος καθ' ὃν εἶναι τις ἀντιπρωτάνης βλ. λ., τὸ γραφεθὲν τοῦ ἀντιπρωτάνεως καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ἀντιπρωτεῖνω μον. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐπιμελοῦμαι : Μιχ. Ψελλ. Ἐγκώμ. κόριος 94 τὴν ἀντιμυσίαν τῆς τραπέζης ἀντιπρωτεῖνε λαμπρῶς' 2) νεώτ. εἶμαι ἀντιπρωτάνης βλ. λ.

ἀντιπρωτεῖνως-εως ἡ) νεώτ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρῶταν' || εἰδ. ἀκαδημαϊκὸν ἀξίωμα, τὸ ὅποιον ἀσκέι ὁ μέλλων πρῶτανς Πανεπιστημίου ἐπὶ ἐν ἑτος πρὸς τῆς πρῶτανείας του.

ἀντιπρωρα ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀντίπρωρα μετὴν κεφαλῆν πρὸς τὰ κάτω, κατακέφαλα : Χρυσμ. Σιδούλ. 8,190 ἀντιπρωρα πίπται' 2) νεώτ. κ. δημ. μετὴν πρῶραν ἐστραμμένην οἷον πρὸς τὸν ἄνεμον ἢ πρὸς τὴν πρῶραν ἄλλου πλάσιου.

άντιπυρρος-ον μτν.κ.νεώτ. Δημ. αντίπυρρος-η-ο
 ό έχων τήν πρῶραν έστραμμένην πρός τί όιον
 πρός τόν άνευον ή πρός τήν πρῶραν όλλου πλοίου :
 'Ηρόδ.8,11 άντιπυρροι τοίσι βαρδάρουσι γενόμε-
 ναι, Θουκ.8,75 τών πολεμίων άντιπυρρώνων . . ε-
 φορομούντων, Πλούτ.Όεμ.14 άντιπυρρῶς κατα-
 στήσας τάς βαρβαρικάς τάς τρήρεις' 2) μτφ.
 ό εμπροσθεν, ό ενόπιον εύρισκόμενος, ό κατά
 πρόσωπον : Σοφ.Τρ.223 τάδ' άντιπυρρα δή σοι
 βλέπειν πάρεστ' έναρηή, Εύρ.Ρου.136 άντιπυρρα
 ναυστάθμων πυρά, Ξεν.Έλλ.7,5,23 τό στρατεύ-
 μα άντιπυρρώνων . . προσήγε' 3) τό ούδ. -α ώς
 έπύρρ, κατά κεφαλής, βλ. άντιπυρρῶα' 4) νεώτ.
 κ. ό έκ του μέρους τῆς πρῶρας πνέων, ό εναν-
 τίος, έπί άνέμου : άντιπυρρῶς άνευος.

άντιπυρρῶ-έα νεώτ. πλέω μέ τήν πρῶραν έ-
 στραμμένην πρός τι.

άντιπυρρῶς έπύρρ. νεώτ. δ. άντιπυρρα βλ.λ.
άντιπυρά μτν. έμποδίζω, Ισταμαι ώς έμπο-
 δίου : Όνήσανδρ.17.

άντιπυρρῶσομαι μον. άνανικνίω και έγώ τῶ
 πτερά μου άμιλλόμενος, άναφεραίνω και έγώ'
 || μτφ. εναντίως άλλω κινούμαι, όρω : Εύστ.
 Πον.320,43 έτερος αλόθεν άναπτερούεσθαι.

άντιπυρῶ νεώτ. πτώω τόν πύσαντα πει.

άντιπυρῶα-ατος (τό) τό έμποδίου, τό πρόσκομ-
 μα : ΠΔ Σειρόχ 31,34 έν δδῶ άντιπυρῶματος μή πο-
 ρεύου [εις όδόν έχουσαν προσκόμματα]'
 2) Ιατρ. έκ τήνχος δυστόχημα, πάθημα.

άντιπυρῶσις-εως (ή) κ. νεώτ. μετάπτωσις, μετα-
 βολή, αντίστασις : 'Ιππ.Κριό.3 χαλεποί πρός τάς
 άντιπυρῶσις' 2) μτν. κ. νεώτ. γορημ. ή έναλ-
 λαγή πτώσεων, τό θέταν μίαν πτώσιν αντί άλλης.

άντιπυρῶτικός-ή-όν μτν. ό εξ άντιπυρῶσεως ή ό
 εις άντιπυρῶσιν βλ.λ.2) άνήκων : 'Ανων. περι σχη-
 μάτων έν Ρ.8,660,1 άντιπυρῶτικόν σχήμα.

άντιπυρῶτικός έπύρρ. μον. κ. νεώτ. κατ' όντι-
 πτωσιν βλ.λ.2), κατόπιν άλλαγής τῆς μεθ' ής συν-
 τίσσεται ρήμα τι πτώσεως δι' άλλης.Εύστ.'Ιλ.29,39.

άντιπυρῶτος-ον νεώτ. ό εξ άντιθέτου εις τά σούτα
 πλίτων : ή δεισιδαιμονία άντιπυρῶτος τῆ όθετα.

άντιπυρῶς-ον ό έχων τήν πυγήν έστραμμένην πρός
 τήν πυγήν άλλου, έπί ζῶων όχευομένων : 'Αριστλ.
 Ζ1 5,2,8 όχευεί ούκ άντιπυρῶς, αού.5,8,4 άντιπυ-
 ϶α συμπλέκονται.

άντιπυκτώδης μτν. πυκτώω, πυμαχῶ πρός τινα.

άντιπυκτός-ον ό έχων πύλας άντικρυζούσας :
 'Ηρόδ.2,148 άντιπυλοί άλλήλησι σάλαι.

άντιπυπνέονομαι μτν. κ. μον. έρωτώ ή έρευνῶ
 και έγώ άμοιβαίως περί τινα.

άντιπυπνίνη (ή) νεώτ. φάρμακον άντιπυρῆτικόν
 συνιστάμενον έκ συντήξεως ίσων μερών βορρακος
 και βορικού όξέος, ά. τετραβορικόον νάτριοιν.

άντιπυρῶς-ον ό όμοιος πρός πύργον ή χρησι-
 μοποιούμενος αντί πύργου : Εύρ.Βάκχ.1097 άντι-
 πυρῶον έπίδασαι πέτρων' 2) ως ούσα. άντιπ- (ή)
 ή άποβλήκη : Λιβάν.1,358,10 άντιπυρῶγι Ξυλίνοι.

άντιπυρῶ-ός οικοδομῶ πύργον άπέναντι άλ-
 λου πύργου ή φρουρίου : Αισχ.Εύμ.688 πόλιιν . .
 τήνδ' . . άντεπύργωσαν τότε [άνηγειραν τόν 'Α-
 ρειον Πάγον ώς αντιζήλον τῆς 'Ακροπόλεως].

άντιπυρῶτικός-ή-όν νεώτ. ό χρησιμοποιούμε-
 νος πρός καταπολέμησιν του πυρετου : άντιπυ-
 ρῶτικα φάρμακα.

άντιπυρῶν (ή) νεώτ. φάρμακον χρησιμοποιου-
 μένον ως άντιπυρῆτικόν και άντινευραλγικόον και
 άντισηπτικόον : άντιπυρῶν έμυδιναλκία.

άντιπυρῶθελον (τό) νεώτ. συγκρήματα πυρο-
 βόλων βαλλόντων εναντίον έχθρικού πυροβολείου.

άντιπυρῶθῆλεις-εως (ή) νεώτ. ή ενέργεια του
 άντιπυροβολείν βλ.λ., ή πράξις του άντιπυροβο-
 λούντος.

άντιπυροθελικός (ό) νεώτ. πυροβολισμός
 εναντίον ή εις άπάντησιν πυροβολούτος.

άντιπυροθελῶ-έω νεώτ. πυροβολῶ εναντίον του
 πυροβολούντος με : ή μαχηρία προήλασε πυρο-
 βολομένη και άντιπυροθελούσα.

άντιπυρῶσας μτν. άπαντώ εις τό δια πυρσοῦ
 σημειόν άνυψών και έγώ πυρσόν : Πολύδ.8,30,3 έν-
 δοθεν άντιπυρῶσσαι.

άντιρ(ρ)άθει (τό) Δημ. ή μικρά ράδιος δι' ής
 καταρρίπτουσι, τινάουσι τόν καρπὸν από τών
 ελαίων, ά. ραδί : Βαλαωρ.Φωτεν.8'126 και δι-
 κριάνια ένα σωρῶ και θέμα με άντιρῶθῆδαια.

άντιρ(ρ)άθει (τό) Δημ. άντιρ(ρ)άθει βλ.λ.

άντιρ(ρ)μ(μ)α-ατος (τό) Δημ. κ. -ίρ(ρ)μια ό
 δευτερος χρονότος τών φυτών γενικός ό φυόμενος
 μετά τήν τυχαίαν ή σκόπιμον καταστροφήν του
 πρώτου' || τό παραβιάστορο βλ.λ., ό παρῶ τήν
 ρίζαν δένδρου φυόμενος βλαστός, ά. κωλορίζιτις.

άντιρ(ρ)μ(μ)ι (τό) Δημ. ή άντηρίς βλ.λ. τό ύπο-
 στήριγμα, τό άντιστάλι.

άντιρριζίω μτν. έκκλ. μον. κ. νεώτ. ραπίζω
 τόν ραπισαντά με : 'Ιω.Χρυσα.Ψαλμ.7,1,571,39 παρῶ-
 νει . . ραπίζεσθαι και μή άντιρραπίζειν.

άντιρραχτικός-ή-όν νεώτ. ό κατά του ρα-
 χτισμου χρησιμοποιούμενος : άντιρρ-γυμναστική.

άντιρρέω κ. νεώτ. μέλλ. -έφω ρέφω πρός τό
 άντίθετον μέρος' 2) κώνωμ τι να ρέη : Αλογ.
 'Αγ.574 νική τό κέρδος, πήμα δ' ούκ άντιρρέ-
 νει' 3) μτφ. άμφικταλνέουσας, έπαμφοτερίζω :
 Φιλ.1,30,47 ύναμφιβολος, άντιρρέπων.

άντιρρέυμα-ατος (τό) νεώτ. Δημ. άντιρρεμα ρε-
 μα άντίθετον πρός τό κύριον ρεμμα.

άντιρρευματικός-ή-όν νεώτ. ό καταπολεμών
 τούς ρευματισμούς : άντιρρευματικόον φάρμακον.

άντιρρέω μτν. ρέω και άντίθετον διεύθυν-
 σιν' || έπί άνέμου πνέω εναντίως : Ποδ.1,111 του
 πνεύματος άντιρρέοντος.

άντιρρήγνυμι μτν. μέλλ. -έω διαρρηγνύω,
 σπάω εξ άντιθέτου' || παθ. άντιρρηγνύμαι,
 διαρρηγνύομαι και έγώ : Πλούτ.1005 Β κείνεις
 άντιρραγεις ύποχωραει.

άντιρρημόν-έω μον. άντιλέγω : 'Ιω.Δαμασκ.
 Π1Μ 96,476 άντιρρημονέιν τῶ έλέγχοντι.

άντιρρησίας (ό) νεώτ. ό άγαπών να φέρη πάν-
 τωτε άντιρρήσεις, να άντιλέγη, ό εριστικός.

άντιρρησιμος-ον νεώτ, ό περί ού δύνανται τι
 να άντιλεχθῆ, ό επιδεχόμενος άντιρρησιν βλ.λ.

άντιρρησις-εως (ή) μτν. κ. νεώτ. Δημ. -η ή άν-
 πλογια, ή δια λόγου εναντίωσης πρός τά λεγόμενα,
 τά προτεινόμενα ή τά ενεργούμενα ύφ' έτέρου' || ή
 άνασκευή, ή άναίρεσις τών ύπό άλλου λεχθέντων.

άντιρρητής (ό) νεώτ. ό προβάλλων άντιρρησιν βλ.λ.

άντιρρητικός-ή-όν κ. νεώτ. ό αντιλογικός, ό
 έχων ως θέμα άντιρρησιν βλ.λ., ό εριστικός :
 Σέξτ.'Εμμ.Π1,21 λόγοι άντιρρητικοί πρός τά 'τε-
 ροκλήτους' 2) τό θηλ. άντιρρητική (ή) ως ούσα
 θεολογικόν μάθημα εξετάζον κατά τρόπον πολε-
 μικόν τάς μεταξῶ τών διαφόρων χριστιανικών εκ-
 κλησιών διαφωνίας' 2) νεώτ. ό ρέπων πρός τό
 άντιλέγειν, ό άντιρρησίας, ό άντιρρητής.

άντιρρητικός έπύρρ. μον. κ. νεώτ. μέ διάθε-
 σιν ή κατά τρόπον άντιλογίας, εριστικός : Στεφ.
 εις 'Ιππ.1,72 Δ άντιρρητικός ήγειν πρός τινα.

άντιρρητοι λιβελλοί μον. άντιρρητικοί και συμ-
 πληρωματικά όνομύματα εις τά Βασίλικά βλ.λ.

άντιρρητορεύω ρητορεύω εναντίον, άντιλέγω :
 Μάζ.1άρ.9,3 άντιρρητορεύει τοίς λέγουσιν.

άντιρρητω-ατος (τό) Δημ. τό άντιρρημα βλ.λ.

άντιρρητωσπαστικός-ή-όν νεώτ. ό κατά τών
 ριζοσπαστών, κατά τῆς ριζοσπαστ. ιδεολογίας.

άντιρριζῶ-ός μτν. έκτίνω πρός τό άντίθετον
 μέρος ρίζας, ριζώνω εξ άντιθέτου : 'Ιω.Χρυσα.8,961.

αντίρρι(μ)α-ατος [τό] δημ. ἄ. αντίριμα βλ. λ. **αντίρρινη** [ή] νεώτ. φαρμακ. πικρά ούσια φαρμακευτικῶς χρήσιμος ἐξαγομένη ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀντίρρινον τοῦ μείζονος, δημ. σκυλλουδίου βλ. λ. **αντίρρινον** [τό] μτγν. κ. νεώτ. ποώδες τι φυτόν, τὸ λυκόδοστον: Γαλ.19,82 «πόα ἦν καὶ βουκράνιον καὶ λυχνίδα ἄγριαν ὀνομάζουσιν». Ἡσ. «ἀντίρρινον, ἀντίρριζον οἱ δὲ βότανος εἶδος» || νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκοφοφυλακιοειδῶν.

αντίρριννώθης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὁ σχεπτικός εἰς τὸ τοῦ φυτοῦ ἀντίρρινον βλ. λ.

αντίρριπτοῦμαι μτγν. μον. ῥιπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὸ ἐναντίων κυμάτων.

αντίρριπτε μτγν. σχολ. ῥιπτε ἐξ ἀντιθέτου ἢ πρὸς τὸ ἀντίθετον 2) ἀντιπέμνω: Φιλῶστρ.Εἰκ.1. ὁ ἀντιπέμνωσι, ἀντίρριπτοσι ».

αντίρροή [ή] νεώτ. ἡ ἐξ ἀντιθέτου ροή.

αντίρροια (ή) μτγν. ἀντίθετον ρεῦμα ἀέρος.

αντίρροπα ἔπιρρ. ἔπιρρ. κ. δημ. ἀντιρροπῶς βλ. λ.

αντίρροπη [ή] ἢ ἀντιρροπία βλ. λ.], τὸ ἀντισήκωμα: Ἰπν.Τέχν.38,39.

αντίρρορησις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἰσορρορησις.

αντίρρορη (ή) τὸ ἐξ ἀντιθέτου βάρους ἰσορροπεῖν, ἄ. ἀντιρροπή, ἰσορροπία: Ἰπν. Ἀρθρ. 803 Ἀ τῇ ἀντιρροπία παντάπασιν οὐδὲν κωλύσει χρῆσθαι 2) μτγν. ἢ ἀντιθέτος ροή, ἢ ἐναντιότης: Ἀγαθ.Ἰστ.4B τύχης ἀτάκτους ἀντιρροπίας.

αντίρροπος νεώτ. καθιστῶ δύο τινὰ ἰσορροπα, ἰσορροπῶ τι πρὸς ἄλλο.

αντίρροπος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων ροπήν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ὁθ. κ. ὁ φέρων ἰσορροπίαν κ. ὁ ἰσορροπος: Σοφ. Ἠλ.119 ἄνειν . . οὐδέ τι σωμακὸ λήπης ἀντιρροπον ἀχθος || τὸ οὐδ. πληθ. ἀντιρροπα ὡς ἔπιρρ., ἐν ἰσορροπία ἰσορροπίας: φυχῆς δ' ἀντιρροπα θέντες 2) συνεκδ. ὁ ἰσοθαρός: || ὁ ἰσοδύναμος, πρὸς ἀντίλογος.

αντιρροπῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἐν ἰσορροπία, ἰσοδύναμος: Ξεν. Ἑλλ.5,136 μέλλον ἀντιρροπῶς τοῖς ἐναντίοις πράττοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι.

αντιρροπος-ου ὁ ρεῶν ἀντιθέτως πρὸς τινά: Στραβ.492 ἀντιρροπος τῷ Νεῖλῳ.

αντιρροπῶ [τό] νεώτ. παλαιογρ. τὸ γράμμα ρ ἐστραφμένον ἀντιθέτως ἴτοι πρὸς τὰ ἄριστερά.

αντιρροπῶται Ἡσ. «ἀποπέμπεται ».

ἀντίς μον. κ. δημ. ὁ ἐξ ἐναντίου ὧν ἢ κείμενος πρὸς τί: ὁ ἀντίς δῆμος (ἢ ἀντιθέτος μέρος τοῦ κοινοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐν Κωνηπόλει Ἰπποδρόμου.) 2) δημ. ἀντί βλ. λ.

ἀντισάξω μτγν. ἐξ ἐναντιούσαξω, ἐξ ἀντιθέτου καθιστῶ ἴσον: Σχολ.Ἑρρ. Ἀλκ.859.

ἀντισειληπτοῖα [οἰ] νεώτ. ὁ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ Σαίπηρ δὲν εἶναι ὁ ποιητῆς τῶν ἐπ' ὀνόματι του φερομένων δραματικῶν ἔργων 2) ὁ ἀρνούμενοι τὴν ἐξαιρετικὴν ἀξίαν τῶν Σαίπηρικῶν ἔργων.

ἀντισάκωσις-εως [ή] δωρ. κ. ἀντισήκωσις ἀποκρίνωσις: Ἐπιρρ. ἀποσισάτω διπλασίαν ἀντισάκωσιν τῇ πόλει.

ἀντισάθημαι ἀμοιβαίως σέβωμαι: Ἐπιρρ. Ἀν.141.

ἀντισεισμικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ δομῆς, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς σεισμούς: ἀντισεισμικὴ κτίρια || γν. ὁ ἀποθρήλων εἰς πρόληψιν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταρρεῦσεων: ἀντισεισμικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἔργα.

ἀντισεισμικῶς ἔπιρρ. κατὰ τρόπον ἀντισεισμικῶν βλ. λ.

ἀντισαίω σείω καὶ ἐγὼ ἐπίσης: || ἐξ ἀντιθέτου καταλύω: Ψ.Ἰω.Χρυσ.3,962 B μάχη γλωσσῶν ἀντισαίω τὸν πόλεμον.

ἀντισαλίην [ή] νεώτ. μετεωρολ. φαινόμενον ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἀνθίλιον βλ. λ. καθ' ὃ τὸ εἶδω τῆς αελῆνης φαίνεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ εἰς σήμεριον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν αελίην.

ἀντισαμνύνομαι κ. μον. φέρομαι ὑπερρηθῶς πρὸς τὸν ὑπερήφανον: Ἀριστλ. Πολιτ.5,11 ὁ δὲ ἀντισαμνύνομος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρείται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος 2) τὸ ἐνεργ. μον. μέλλ. -συνῶ ἐξαιρώ, ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ καὶ ἐγώ: Ἐύστ. Ὀδ.1563,40.

ἀντισηκῶ-ὠ θέτων ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἀντιρροπον βάρους, ἀποκαθιστῶ τὴν ἰσορροπίαν, ζυγοστατῶ: Ἑρρ. Ἐκ.57 θεῶν τις φθεῖραι σε, ἀντισηκῶσις τῆς πάροισ' εὐπραξίας, Κλημ. Ἀλ.151 καθάπερ ἐπὶ ζυγοῦ τὰς ποσότητας ἀντισηκῶσάμεν τοῦ δικαίου πλάστιγγας 2) μτγν. ἀντισαθμίζω, ἰσοφαρίζω, ὁθ. κ. ἀντισαποδίδω: Λουκ. Τραγ. 243 τιμᾶς ἀντισηκῶσα χάριν.

ἀντισήκωμα-ατος [τό] μον. κ.νεώτ. κ.δημ. βάρος ἀντιρροπον, ἀντίθερον, ἀντιστάθμισμα: || τὸ διδόμενον ἐναντί τινας πράγμα ἢ χρέμα: 2) εἶδ. νεώτ. κ. δημ. χρηματικὸν ποσὸν ὅπερ ὁ ὑπὸ ὠριμαίνεσας συνθήκας διατελοῦντες στρατευόμενοι καταβάλουν ἵνα ἀπαλλαγῶν μέρος ἢ ὀλοκλήρου τῆς στρατιωτικῆς των θητείας.

ἀντισηκῶν νεώτ. κ. δημ. κίμων νὰ ἰσορροπήσῃ ἢ πλάστιγξ, ἀντιρρέπω βλ. λ. || μτφ. ἰσοσταθμίζω, ἐξισῶ 2) δημ. ἀνασηκῶν βλ. λ. 3) δημ. κ. μεσ. -ομαι ἀνασηκῶμαι.

ἀντισηκῶσις-εως [ή] δωρ. ἰσάκωσις ἀποκατάστασις ἰσορροπίας, ἀντιστάθμισις, ἀποζημιωσις: Ἐπιρρ. ἀποσισάτω διπλασίαν ἀντισάκωσιν τῇ πόλει 2) συνεκδ. μτγν. ταλάστευσις: Γοργ. Ναξ.1,520 B μετακλίσει τὸ λόγον καὶ ἀντισηκῶσις.

ἀντισηκωτήρ-ηρος [ό] νεώτ. τμήμα μηχανῆς μεταδίδον τὴν κίνησιν καὶ ρυθμίζον αὐτήν, ἄ. ζυγός.

ἀντισημιαῖος μτγν. κ. νεώτ. δίδωσ σημεῖον ἀντίθετον: Ἰώσφ. Α1 19,1,10 2) κίμων ἐχθρικά σημεῖα: Παισ.10,23,1 3) νεώτ. ναυτ. ὑφῶ τὸ ἀντισημιον ἵνα δηλώσῃ ὅτι εἶδον τὸ πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνόμενον ἴσημα.

ἀντισημική [ή] θηλ. -τις κ. -ίτρια νεώτ. κ. δημ. ὁ πολέμιος τῶν Σημιτῶν δηλ. τῶν Ἑβραίων, ὁ ὁπαδὸς τοῦ ἀντισημιτισμοῦ βλ. λ.

ἀντισημητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντισημίτην ἢ εἰς τὸν ἀντισημιτισμόν: ἀντισημητικὴ πολιτικὴ, ἀντισημητικὰ φρονήματα.

ἀντισημητισμός [ό] νεώτ. κ. δημ. κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν δόγμα πρὸςβουθὲν τὴν καταπολέμησιν τῆς μεγάλῃς δυνάμεως καὶ ἐπιρροῆς τῶν ἡεβραίων εἰς τινὰς χώρας, διὰ τῆς λήψεως περιοριστικῶν ἢ δικαϊκῶν μέτρων ἐναντίον αὐτῶν.

ἀντισημητιστής [ό] νεώτ. ὁ πολέμιος τὸν σημιτισμόν, ὁ διώκτης τοῦ σημιτισμοῦ, ἀντισημίτης.

ἀντισημιον [τό] νεώτ.ναυτ. σῆμα μονόσημον ὅπερ ὑφούται ἐπὶ πλοίου πρὸ ὁ ἀπηυθύνθη σῆμα τι,πρὸς δηλώσιν ὅτι τὸ ἀπευθυνθὲν σῆμα ἐγένετο ἀντιληπτόν 2) στρατ. μικρὰ σημεῖα χρησιμεύουσα εἰς τὴν ζύγιον τὸν ταγματῶν τοῦ πεζικοῦ.

ἀντισημικός-ή-όν νεώτ. ἱστρ. ὁ καταστρέφων τοὺς μικροοργανισμοὺς τοὺς προκαλοῦντας τὴν σήψιν, ὁ ἀντιδρῶν κατὰ τῆς σήψεως.

ἀντισηπτικός[ή] νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἀντισηπτικοῦ βλ. λ.

ἀντισηπτικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντισηπτικῶν βλ. λ.

ἀντισηπτινὴ [ή] νεώτ. φαρμακ. ἰωδιοῦχος βορικοθυμολικός φευδόρρυμος κόνης λευκῆ, διαλυτὴ ἐν ὕδατι, ὀσμῆς εὐάρεστου, μὴ δηλητηριώδης, χρῆσιμολοιουμένη ὡς ἀντισηπτικὴ τῶν πληγῶν.

ἀντισηπτόλη [ή] νεώτ. χημ. ἔνωσις προκύπτουσα τῆ ἐπιδράσεως ἰωδίου ἐπὶ θεικῆς κηχονίτης κόνης ἀδιόλυτος ἐν ὕδατι, εὐδιάλυτος ἐν χλωροφωρμίῳ καὶ ἀλκοόλῃ περιέχουσα ἰωδίου 50%.

ἀντισήπη μτγν. μέλλ. -φω, εὐγρ. τὸ παθ. ἀντισήπημαι, σήπημαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης: Γαλην.2,21 σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι.

ἀντισηφία {η} νεώτ. Ιατρ. ἡ μέθοδος τῆς διὰ χημικῶν μέσων καταστροφῆς τῶν νοσογόνων σπερμάτων καὶ τῶν μικροοργανισμῶν οἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν σφῆν τῶν ζῳικῶν ἢ φυτικῶν οὐσιῶν πρὸς ἀπολυμάνειν, ἀποστείρωσιν.

ἀντισθένειοι {οἱ} εἰδ., οἱ ὁπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθέου: || γεν. οἱ τοῦ Ἀντισθέου: Ἀριστλ. Μεταφ. 774,11 τὸν ἀντισθένειον λόγον.

ἀντισθενισμός {ὁ} μτγν. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Ἀντισθέου: Ἰουλιαν. 187 C ὁ κυνισμὸς οὐτε ἀντισθενισμὸς ἐστίν οὔτε διογενισμὸς.

ἀντισίγμα {τό} μτγν. σχόλ. κ. νεώτ. τὸ σῆμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν χρήσει παρὰ τὸς ἀρχαίους γραμματικοὺς ὡς κριτικὸν σημεῖον πρὸς δήλωσιν τῶν μεταθετῶν ἢ τῶν ταυτολογούντων στήλων: Διογ. Α. 3,66 ἀντίσημα περιεπιγόμενον πρὸς τὰς διπλάς χρήσεις καὶ μεταθεσεις τῶν γραφῶν.

ἀντισιγῶ-ᾶω μον. ἀντισιγῶ πᾶ-ᾶω.

ἀντισιωπᾶ-ᾶω κ. νεώτ. σιωπᾶ καὶ ἐγώ: Ἀριστοφ. Λυσ. 528 κἀντισιωπᾶ ὡσπερ χήμεις.

ἀντισικωρῶ-ἔω μον. νεώτ. -σικωρῶ (-σικωρία) | μηχανῶμαι καὶ ἐγὼ δόλον, ἀντιπανουργεῖμαι: Τζέτζ. Ἰστ. 3,256 ἢ δ' | Ἐκάθῃ | ἀντισικωρῆσσα τοῦτον μετακαλεῖται.

ἀντισικεῶζομα: διὰ σικεῶν, ἐπίπλων, κοσμῶν καταρτίζω τὴν δι' ἑμαυτὸν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑπὸ ἄλλου πινὸς διασκευῆ: Ξεν. Ἀγν. 8,6 ὁ Πέρσης πάντα τὰ πολυτελέστατα ἀπειροῦ πρὸς ἑαυτὸν ἀβροῖσιν, ὁ δ' οὕτως ἀντισικεῶζοτο τὸν οἶκον ὥστε τοῦτων μὴδεὶν προσδέξασθαι.

ἀντισικῆιον {τό} μον. τόπος πρὸς τὴ σκηνῆς ἢ ἀπέναντι αὐτῆς.

ἀντισικηνῶν {τό} νεώτ. τετράγωνον τεμάχιον ἐξ ἀδιαδρόχου ὑφάσματος συνήθως μήκους 1,60 μ, χρησιμοποιεῖται πρὸς στέγασιν τοῦ στρατιώτου καὶ ὡς ἀδιάδροχος ἐπενδύσει αὐτοῦ.

ἀντισικησ-ον Ἐπιφρ. ὁ ἀπέναντι σκηνῆς κείμενος, πηθ. περὶ σταδῶ.

ἀντισικιός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ρήτων σκιδὸν πρὸς τὴν ἀντίθετον ἢ πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν: Νόνν. Δ 7,331 διομενῆς ζῶπον ὕγρον ὄγων ἀντίσικον Ἥοις. 2) ἀντίσικιοι {οἱ} εἰς οὐσά. οἱ κάτοικοι δύο τόπων ἐχόντων τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν μήκος, ἴσα δὲ ἄλλ' ἀντίθετα γεωγραφικὰ πλάτη: Ἀχλλ. Ἀράτ. Φαιν. 31 « ἀντίσικιοι οἱ ἐν τῷ βορρῆῳ, ἐπειδὴ ἐναντίας τὰς σικιάς ἔχουσιν, οἱ μὲν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη αὐτῶν, οἱ δὲ εἰς τὰ ἀριστερὰ διὰ τὸ μέσον εἶναι αὐτῶν τὸν ἴλιον », ᾄ. ἀντικοιοι.

ἀντισικληρόνομαι μον. σικληρόνομαι καὶ ἐγώ.

ἀντι(σ)κόθεε δημ. διακόπων πινὰ ἀμυλῶντα δθ. ἀντιλέω: μιλούσα καὶ μ' ἀντισκοπεῖ, Λασκαρ. Πηξ. Ραφ. 1,242 μὰ ἐθῶν τὸν ἀντισκόθουον μὲ μίση | δλοῖ τοὺς κρᾶζόντες τινε « ὁ Μελίας ».

ἀντισκομα {τό} δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀντισκόθω, ἀντίρρησις, ἀντιλογία. 2) ἐμποδῖον, πρόσκομμα.

ἀντισκοπεσ-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀντίθετον ἦχο, σκοπὸν, ἀντίφωνος, ἀντίθετος. || τὸ ἄρα. ἀντισκοπεσ ὡς οὐσά. σκοπὸς, ἦχος ἀντίθετος, ἀντίφωνος, ᾄ. περιφρ. γύρισον τοῦ τραγουδιοῦ.

ἀντισκοπῶ-ἔω μον. σκοπεῖω ἐναντίον πινὸς: Γεώργ. Παχ. Μχ. Παλαιολ. 1,5 ἀντιμαχομένον καὶ οἷον ἀντισκοπῶντος τοῦ Ἑρμοῦ τῆ Λητοῦ.

ἀντισκορῶστικὸς-ἦ-ἄν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἀσθενείας σκορβούτου βλ. δρῶν, ὁ πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ χρήσιμος, ἐπι φαρμάκων.

ἀντισκορῶσον {τό} μτγν. εἶδος σκορβούτου, σκόροδον τὸ Κύπριον.

ἀντισκόπησις-εως {η} γλωσσ. πρόσκομμα.

ἀντισκοτῶ-ἔω μτγν. ἀπισκοτίζω. 2) ἐμποδίζω: Σέξτ. Ἐμν. πρὸς Μ 2,78 ἀντισκατὰ τῷ δικαίῳ.

ἀντισκοτῶ-ᾶω μον. ἐναντίον σκοτίζω, τυφλώω. || παθ. ὄχμω ἐπισκότῃσιν, ἐκτυφλώομαι.

ἀντισκόπησις δημ. ἀντισκόθω βλ. λ.: Σολωμ. Ὕμν. Ἐλευθ. στρ. 47 καὶ οἱ βροντῆς καὶ τὸ σκοτᾶδι | ὀπου ἀντισκοπεῖ ἡ φωτιά.

ἀντισκοπῆσις {ὁ} Πάπ. (λατ.) ἀντιγραφεὺς.

ἀντισκόλευσις-εως {η} μον. ἀμοιβαία πολεμὸν σκλεύσει βλ. λ.: Νικητ. Χων. Χρον. 347 Α παλιῶξιν καὶ ἀντισκόλευσιν.

ἀντισκόπησις σκόπητων τὸν σκόπητοντα με: Πλούτ. Τιμολ. 15 ἀντισκόπητων ἐκέλευε κ. παθ.: Δίων Κ 66,11 καὶ ἐσκώπηε. . . καὶ ἀντεσκόπητο.

ἀντισκορικὸς-ἦ-ἄν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς σκωρίαςεως, ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τῆς σκωρίαςεως βλ. λ.: ἀντισκορικακοὶ συνθέσεις.

ἀντισσοσιαλισμός {ὁ} νεώτ. ἡ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ δόγματα τοῦ σοσιαλισμοῦ βλ. λ. ἐναντιότης.

ἀντισσοσιαλιστής {ὁ} νεώτ. ὁ ἐναντιοσήμενος πρὸς τὰς δοξασίας τοῦ σοσιαλισμοῦ βλ. λ.

ἀντισσοσιαλιστικὸς-ἦ-ἄν νεώτ. ὁ ἀντιπθέμενος πρὸς τὸν σοσιαλισμὸν βλ. λ.

ἀντισσοφίζομαι κ. μον. ἐπινοῶ σόφισμα ἐναντίον σοφισμάτων: Ἀριστλ. Πολιτ. 4,13,5 ταῦτα μὲν οὐν ὀλιγαρχικὰ σοφίσματα τῆς νομοθεσίας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατίας πρὸς ταῦτα ἀντισσοφίζονται, Συμ. Μεταφρ. βίος Χρυσ. 8,396,25 ἀντισσοφίζετο ἢ ἀρετὴ τῆ κακίῃ || μτγν. κ. ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω τρόπον ἀντιδόσεως: Ἀθην. 8,361 Β ἀντισσοφίζεται, πλοῖα αὐτοῖς διδοῦσι, ἵνα ἀποκομίσθωσιν.

ἀντισσοφισμα-ατος {τό} μτγν. κ. νεώτ. ᾄ. -ιστευμα σόφισμα βλ. λ. ἐναντίον σοφισματος: Νεῖλ. ἐν Μνημ. Col. 210.

ἀντισσοφιστευμα-ατος {τό} μτγν. σοφιστευμα, σόφισμα βλ. λ. ἐναντίον σοφιστεύματος: Ταπαν. 51.

ἀντισσοφιστέω ἀντισσοφίζομαι βλ. λ.

ἀντισσοφιστής {ὁ} μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀντίπασων σόφισμα κατὰ σοφισματος, ὁ σοφίζόμενος τὰ ἀντίθετα ἢ τὰ ἐναντία πιν. ὁ ποιῶν ἀντισσοφισματα: Λουκ. Ἀλεξ. 43 ἀντισσοφιστῆς τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

ἀντισσοφίζω νεώτ. κἀμω ἀντισπαθισμὸν βλ. λ.

ἀντισπαθισμός {ὁ} νεώτ. ἐν τῇ ὀπλομαχητικῇ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀμυνόμενου μετ' ἀπόκρουσιν σπαθισμοῦ τοῦ ἐπιθεμένου ἐπιφερόμενος σπαθισμὸς βλ. λ.

ἀντισπαράσσω μον. σπαράσσω ἀμοιβαίως.

ἀντισπασίς-εως {η} ἢ ἐλιξις, συρροή πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐπι τῶν ὕγρων τοῦ σώματος: Ἰημ. Ὑγρ. 1., Ἀρετ. 81,50 ἀντισπασίς τῶν χυμῶν.

ἀντισπασμα-ατος {τό} μτγν. τὸ περισπᾶν τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀντιπερισπασμός: Πολυβ. 2,18,3 γενομένης δ' ἀντισπασματος, Φιλ. 1,549,22 οὐδ' . . ἀντισπασματα τῆς φυγῆς ἐπένοεις. 2) ἀφορμὴ πρὸς ἐξοί. Ἰώσ. Α. 17,24 ἀντισπασμα δ' ἦν αὐτοῖς ἡ βασιλεὺς ἀελαρή.

ἀντισπασμός {ὁ} ἡ σπύσις, τέντωμα τοῦ πέους: Ἀριστοφ. Λυσ. 967 ὡ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. 2) ἡ ὀγκωσις καὶ ἡ πῶσις τῶν ὑδάτων, ἀμφοτέρω καὶ πάλῃροισι τῆς θαλάσσης: Στωθ. Ἐκλ. 4,78 Κράτης . . τὸν ἀντισπασμὸν τῆς θαλάττης αἰτιάται.

ἀντισπασμοειδής-ἦ-ἄν νεώτ. ὁ ἀντιπρῶν κατὰ τὸν σπασμῶν, ὁ καταπᾶστος τῶν σπασμῶν: ἀντισπασμοειδικὰ φάρμακα.

ἀντισπασμοειδής ἐπιφρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντισπασμῶν βλ. λ.

ἀντισπασμοειδής πρῆσις πρὸς ἐξ ἀντιθέτου ἐν ἐλεξ, νὰ συρῆ ἐξω: Γαλην. 16,153 ἀντισπαστέον ἐπὶ πρὶν τε καὶ κατὰ στόμα.

ἀντισπαστικός-ἦ-ἄν ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιπᾶσῃ ἢ νὰ ἀναχακίτῃ: Γαλην. 17,11) 907 τὸ γε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῶν αἰδῶλων πεπονθῶτων, ἀντισπαστικός ἐστι βοήθημα. 2) ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀντισπαστὸν πόδα ἢ ὁ συγκείμενος ἐξ ἀντισπαστῶν ποδῶν: Ἡφαιστ. 1,9 ἀντισπ-μέτρον.

ἀντίσπαστικός ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντίσπαστικόν βλ. λ. | : Ὀρεβ.2,32,6 ἀντίσπαστικός χρῆ κενοῦν.

ἀντίσπαστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔλκυσθεῖς, συρθεῖς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος: Ὀρφ.ὕμν.21,5 ἥριος νεφέλαι... πνεύμασιν ἀντίσπαστοι 2) ὁ προζέων ἀντιθέτως σπασμοῦς, ὄθ. κ. ὁ στρεβλωτικός: Σοφ.Τρ.770 ἤθεε δ' ὄστανεν ἀδάγμα ἀντίσπαστος 3) ὁ διπλόφθογος, ὁ διπλοῦν ἦχον, συριγμὸν ἀποδίδων, ἰδίως ἐν χρ. περὶ μουσικῶν ὀργάνων: Σοφ.Απ.412 ἀντίσπαστα ἐφύμειε πηκτίδος συγχροδία 4) ὡς οὐσα ἀντίσπαστος | ὁ | ἐν. πούς | μετρικός πούς ἀποτελούμενος ἐξ ἰσθμοῦ καὶ τροχαίου ἦτοι u—u: Φρόν.τραγ. παρ' Ἀθην. 635 C ἀντίσπαστα μέλα 5) τὸ οὐδ. ἀμοιβαίον φίλημα: Ἡσ. «φιλήματος ὄνομα» 6) κ. νεώτ. ὡς οὐσα. μηχανήματι τὴν περικυλιζομένῃ καὶ οὕτω περιελάσαν καλῶδία | σχοιναί: Ἀθναϊστικ.μην.9,13 προωθούμενος ὁ κριός δι' ἀντίσπαστων ἀνήγει τὴν χρεσίν || νεώτ. ναυτ. ἀντίσπαστος τροχίλος, εἶδος διδύμου τροχίλου τοῦ ὁποῦτο τὰ δύο κάρυα κείνται ἐπὶ ἐπιπέδων καθέτων πρὸς ἀλλήλα, διαπερνῶνται δὲ ἀπὸ δύο καλῶδια ἀντιθέτως ἑλκόμενα.

ἀντίσπένδω σπένδω πρὸς ἐνδίκησιν: Αἰσώπ. Μῦθ.404 Β, ἔκδ. Χαίτη, ἄγω δὲ (ἡ ἀμπελος) παρ' ἔμαυτῆς ἀντίσπειλον τὸν οἶνον | δ. γρ. ἐπισπείω |.

ἀντίσπεύδω σπεύδω ἐναντίον τινός, ἐναντιοῦμαι. ἀναγίζομαι προθύμως κατὰ τινος: Δίων.Κ.59,13 πῶσι τοῖς ἐπιθυμήμασιν αὐτοῦ ἀντίσπευδον.

ἀντίσπιλος | ἡ | νεώτ. ζῶλον. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων, ἐκ τῶν ἐπιθλασῶν εἰς τὰ φυτά.

ἀντίσπῶδιον | τὸ | μτν. ἄ. ἀντίσποδος, σποδός φωτική, ἔχουσα τὰς ἰδίας θεραπευτικὰς ἰδιότητας ὡς καὶ ἡ ἐκ μετάλλων παραγομένη, ἣτις ἐκαλεῖτο σπῶδιον: Γαλ.13,267 ὦ | σποδίου | δοκεῖ παραπλησίων δύναμιν ἔχειν τὸ καλούμενον ἀντίσπῶδιον.

ἀντίσποδος-ον μτν. ἀντίσπῶδιον βλ. λ.

ἀντίσπορος-αν μον. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν κέριον ἄγρου καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ μισθώσαντος καὶ σπείραντος τοῦτον ἐν χρ. ἰδίως τὸ οὐδ. ἀντίσπορον | τὸ | τὸ εἶδος προσομφεψωμένον καὶ καταβαλλόμενον μίσθωμα ἄγρου σπιρῶν ἡ ἄ. δημητριακῶν || νεώτ. εἶδ. ἐπὶ μισθώσεως ὑπὸ μὴ ἐγκατεστημένων ἐν τῷ ἄγροκτίματι | τσιφικλίφ | : ἡ ἐπ' ἀντισπῶρ καλλιέργεια.

ἀντίσπορεύει μτν. μετὰ σπαιδῆς ἀντιδρῶ: Δίων.Κ.40,55 ἐπειδὴ τὸν Πομπήιον συναϊρόμενον οἱ εἶδον, ἀντισπορεύσασαν αὐτῷ.

ἀντίσπορεύει | ἡ | μτν. τὸ ἀντισπορεύειν.

ἀντίσπῶ-άω ἔλκω, σῶρω τινὰ πρὸς τὰ ὅσια, ἀναγαγίω: Αἰσχ.Πρ.337 ὁρμύμενον δὲ μηδαμῶς ἀντίσπασης 2) ἔλκω πρὸς ἑαυτὸν: Ἀριστ.Ζ1,5,8 ὅταν ἡ θήλεια σπῶσῃ, ὁ ἄρρην ἀντίσπῶ 3) ἐπάγω ἀντίσπασμα βλ. λ.: Ροιδ.π.Ματθ.3,4 σφρηκτὸν μὲν μηδὲν προσφέρειν, ἀντίσπῶν δὲ καὶ εἰς ἰδρώτας || κ. μτφ. κατευθίνω πᾶν πρὸς ἄλλο τ.: Πλούτ.Φιλον.17 τοῦς . . ἰσχύοντας ἀντισπῶν ἐπειράτο πρὸς τὴν ἐλευθερίαν || ὄθ. κ. μεῖω, ἐξασθενῶ τὴν ἐνεργειᾶν τινος: αὐτ' Ἡθ. 1146 F μουσικήν ἱκανὴν ἀντισπῶν καὶ πράνους τὴν τοῦ οἴνου ὑπόθερμον δύναμιν 4) ἀμτφ. συγκρατοῦμαι ἔκ τινος, ἀντέχομαι: Ἀπολλ.Ροδ.Β. 600 σπιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης 5) Σοῦιδ. «ἀντισπῶν, ἐναντιοῦσθαι» 6) -ώμαι παθ. κ. ἀντι τοῦ διασπᾶμαι ἢ ἀποσπᾶμαι: Διογ.Λ.10,144 τινὰ ἄστρα ἀντισπῶμενα ὑπὸ τῆς δίνης.

ἀντίσπᾶθην μον. ἐπίρρ. ἐπὶ μάχης, ἐκ τοῦ πλησιον δι' ἀγχεμάχων ὄλων: ©.Μετοχ.694 ἀντίσπᾶθην συρραγίσις μάχης 2) κατ' ἐναντιότητα: Γ Πισθ.12,285 ἀφίκασι εἰς ἀντίσπᾶθην.

ἀντίσπᾶθιαίος-α-ον σχολ. ὁ ἔχων μήκος σταδίου 2) συνεκδ. ὁ μακρός, ὁ μέγας.

ἀντίσπᾶθμευσις-εως | ἡ | μτν. κ. νεώτ. ἀντισπᾶθμευσις βλ. λ.: Ἰω.Χρυσ.6,83 2) νεώτ. ἡ στάθμευσις βλ. λ. εἰς τὸ ἔναντι ἢ κατ' ἀντίθετον.

ἀντίσπᾶθμης-εως | ἡ | σχολ. κ. μον. ἀντισπᾶθμης βλ. λ.

ἀντίσπᾶθμίζω μτν. κ. νεώτ. ἰσορροπῶ, ἀντισπᾶθω βλ. λ. 2) νεώτ. ἀμτφ. ἐξισοῦμαι, ἰσοφαιρῶ: αἱ ζῷμα ἀντίσπᾶθμίζου τὰ κέρδη 3) ἀντίσπᾶθμίζω τὴν πνεῖδα διὰ τοποθετήσεως ἀντισπᾶθμιστῶν ἑλαττωῶν τὴν ἐκ τῶν μεταλλικῶν περιβλημάτων τοῦ πλοίου παρεκτροπῆς τῆς μηχανικῆς πνεῖδος.

ἀντίσπᾶθμης-εως | ἡ | νεώτ. τὸ ἀντίσπᾶθμίζω, τὸ ἰσορροπεῖν τὴν διὰ τοποθετήσεως ἀντιβάρου εἰς τὸ ἕτερον μέρος 2) φυσ. ἡ ἐξουδετέρωσις τῶν ἀλλαιώσεων ὡς ἐπιφέρει εἰς τὴν πορείαν φαινόμενου τινός ἢ μεταβολῆ τῶν ὄρων ὑφ' οὗς τοῦτο συμβαίνει' || ναυτ. ἀντίσπᾶθμης πνεῖδος ἡ ἐλάττωσις παρεκτροπῆς μηχανικῆς πνεῖδος τῶν σιδηρῶν πλοίων διὰ καταλλήλου τοποθετήσεως παρ' αὐτὴν ἀντισπᾶθμιστῶν, τὸ ἀντισπᾶθμίζω βλ.λ.31.

ἀντίσπᾶθμισμα-ατος | τὸ | νεώτ. τὸ ἰσοδύναμον βάρος 2) μτφ. τὸ παρεχόμενον πρὸς ἀναπήρων σπῆμας ζῆμας ἢ ἀναπόδοσιν ἄλλης παροχής.

ἀντίσπᾶθμιστής | ὁ | νεώτ. σιδηρῶν τεμάχιων τιθέμενον παρὰ τὴν ναυτικὴν πνεῖδα πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς παρεκτροπῆς τῆς προερχομένης ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν σιδηρῶν ὀδῶν τοῦ πλοίου σχηματιζομένων μηχανικῶν πεδίων 2) διασκευὴ ἐξουδετεροῦσα τὸν ἐκ τῆς διαστολῆς κίνδυνον διαρραγῆς τῶν ὑδραγωγῶν καὶ ἀτραγωγῶν σωλήνων.

ἀντίσπᾶθμιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντίσπᾶθμισιν βλ. λ.

ἀντίσπᾶθμος-ον ὁ ἴσον βάρος ἔχων, ἰσοβαρῆς, ἰσορροπος: Διδό.5,29 χρυσὸν ἀντίσπᾶθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἀδέξαντο 2) μτφ. ὁ προσφερόμενος πρὸς ἐξίσασμόν: Σοφ.Ἡλ.571 ὡς πατὴρ ἀντίσπᾶθμον τοῦ θνητός ἐκῆσσε τὴν αὐτοῦ κόρην.

ἀντίσπᾶθμῶ-άω μτν. μον. κ. νεώτ. κ. -έω ἀντισπᾶθω, ἰσορροπῶ, ἐξισάζω: Γρηγ.Ναζ.1,897 ἀντισπᾶθμῶμεν τὰ λυπρὰ τοῖς ἡδέσιν || κ. μέσ. ἀντίσπᾶθμῶμαι ἐν τῷ αὐτ. σμν.: Εὐστ. Ὀδ.187,5 ἡ Φιλομάλα τὴν τῆς ἀδελφῆς γλῶτταν ἀντισπᾶθμάται τοῦ παιδός.

ἀντίσπᾶσῖα | ἡ | μον. ἀντίσπασσις.

ἀντίσπᾶσῖά κ. νεώτ. ἀνθρακίλλωμα: Ξεν. Ἀτ. 4,1,27 ἀντίσπᾶσῖά κω δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος . . καὶ οὗτος ἐφη ἀθέλειν πορεύεσθαι || μτφ. οἱ ἀντίσπᾶσῖά κω τῆς ἀντιθέτου πατρίας, ἄ. ἀντίσπᾶσῖάται 2) νεώτ. πιοῦμαι καὶ ἐγὼ στάσιν πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλης τοιαύτης.

ἀντίσπᾶσῖατής | ὁ | μτν. ἀντίσπᾶσῖατής βλ.λ.

ἀντίσπᾶσῖμος-ον μτν. ὄπιος, λοξός, ἐπικλινής.

ἀντίσπᾶσῖομετρον | τὸ | νεώτ. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς μέτρησιν ηλεκτρικῶν ἀντίσπᾶσεων.

ἀντίσπᾶσῖος-ον μτν. ὁ ἰσοβαρῆς.

ἀντίσπᾶσις-εως | ἡ | κ. νεώτ. δημ.-ἡ ἀντιδρασῖς ἄμυνα ἐναντίον ἐκτραγείσης στάσεως: Πλάτ. Πολ.560 Α στάσις καὶ ἀντίσπασσις καὶ μάχη 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀνθίστασθαι, ἐναντιώσεως, ἀρνήσεως ὑποταγῆς: ἀντίσπασσις κατὰ τῆς ἐξουσίας - ἐνοπλος ἀντίσπασσις || ἄμυνα κατ' ἐπιθέσεως: ὀπχωρὸς ἀνευ ἀντίσπᾶσεως 3) ἐπὶ μάχης, ἐκ τοῦ ἔγγυς συμπλοκῆς, σύγκρουσις: Ἡρωδ.διαν.5,4,6 ἐξ ἀντίσπᾶσεως ἀγωνίεσθαι | αὐσπᾶθην | 4) νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ ὁμολογουμένου τὸ ἀδικίημα ἐναγομένον ἐνστάσις ὡφελείας τοῦ ἐνάγοντος προκωφῆσις ἐκ τοῦ ἀδικήματος: Ἐρμολογ. Κοῦντιλ.7,5 « γίνεται ἀντίσπασσις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιθέναι τὴν ὡς ἀδικημα, ἀνθίστασθαι ἕτερον τὴν εὐεργέτημα μείζον δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον » 5) νεώτ. ἀντιδρασῖς σώμα-

τος κατά τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργείας ἄλλου σώματος : ἀντίστασις τῆς ἄλης, - τοῦ ἀέρος· ὁ ῥητ. ἢ ἀντίθετος θέσις τοῦ ζητήματος, ἀντίθετος ἰσχυρισμός.

ἀντιστασιώδης (ἰ) μτν. ὁ στασιαστικός ἰδιότητας ἔχων : Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 2, 430, 29.

ἀντιστασιώτης (ἰ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντίπαλον στασιαζούσαν φατρίαν : Ἦρ. 1, 92 ὅς εἰ πρὶν ἢ βασιλεῦσαι ἀντιστασιώτης καταστήσει.

ἀντιστάτημα-ατος (ἰ) μν. ἀντίστασις, πρόσκομμα, ἐμπόδιον.

ἀντιστάτης (ἰ) κ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός : Πλουτ. Ἦθ. 1084 Β ὄχλον ἀντιστάτην καιρίαι· 2) μν. ζῆλονον στήριγμα, ἀντηρίς· || νεώτ. λοξῶς τεθειμένη δοκός, ὑποστηρίξις αὐτὴν μακρὰν καὶ ὀριζοντίαν ἔσκον τοῦ ἰκρίωματος τῆς στέγης.

ἀντιστατικός-ῆ-όν μτν. ὁ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ ἔτοιμος πρὸς ἀντίστασιν· 2) ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀντίστασιν.

ἀντιστατικῶς ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον ἀντιστατικόν βλ. λ. : Ὀρειδ. 232.

ἀντιστατικός-ον μτν. ἀντιστατικός βλ. λ.

ἀντιστατῆ-ῆ ἀνθισταμαι, ἐναντιοῦμαι : Ἦρ. 3, 52 ἀντιστατῆν τε καὶ ὄργην χρωδόμενος, Πάπ. οἱ ἀντιστατοντες τοῖς πράγμασι.

ἀντισταυρα ἐπίρρ. δημ. ἅ. σπὸ σταυρὸ ἦτοι εἰς τὸ κάτωθεν τοῦ μετώπου σημεῖον ὅπου συναντᾶται ἡ ρις οἰονεὶ προεκτεινομένη μετα τῆς γραμμῆς τῶν ἐκατέρωθεν ἀφρούων : τὸν πέτυχε τὸ βόλι ἀντισταυρα· 2) κατὰ διασταυρώσιν, ἐν διασταυρώσει, χιαστί, σταυρωτὰ : κάγγελμα ἀπὸ πῆλξης ἀντισταυρα βαλμένης.

ἀντισταφυλοκοκκικός-ῆ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔχων προφυλακτικὴν ἢ θεραπευτικὴν δύναμιν κατὰ τῆς σταφυλοκοκκιάσεως : ἀντισταφ- ἐμβόλιον.

ἀντιστακος-η-ο δημ. ὁ ἀπέναντι πρὸς ἰστάμενος, ἀντιμέτωπος, ἀντίστοιχος· 2) ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἐχθρός.

ἀντιστάκος μν. κ. δημ. συνθέσ. μέσ. ἀντιστάκομαι, ἄδρ. -σάθηκα, μτχ. ἀντιστακέμενος κ. ἀντιστακέμενος, ἰσταιμαι ἀπέναντί τινος· 2) μτφ. ἀνθισταμαι, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγον ἢ ἔργων ἢ εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰς πράξεις τινος : Δουκῶν. « ἀντιστέκεσθαι, ἀνθίστασθαι », Χρον. Μαρ. Πρωοίμ. 17 δὲν εἴμασταν ἄρκετοι γιὰ νὰ ἀντισταθούμεν, ἔ. τραγ. καὶ λιὰ δὲ σ' ἀντιστάκομαι, κάνε μ' ὅ, τὴ θελήσης.

ἀντιστάλλω μτν. προτάσσω· 2) διαστῆλω, διαχωρίζω τι ἀπὸ τινος : Βασ. 2, 766 Α ὅσα τῶν ἀνύδρων τοῖς ἰχθύσιν ἀντιστελλόμενα· || μν. διαφέρω ἀπὸ τινος.

ἀντιστάνομαι δημ. ἀντιστέκομαι, ἀνθισταμαι.

ἀντιστάργω μτν. κ. μν. ἀνταγαπῶ.

ἀντισταρῶν (ἰ) μτν. τὸ ἀπέναντι τοῦ στέρ- γω μέρος τῆς ράχης.

ἀντισταφρανθῶ μν. στεφανώθω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· Εὐμάρθ. 8, 344 ῥόδοις ταυτὴν ἀνταφρανθῶσαν.

ἀντιστήκω μτν. ἀνθισταμαι, ἀντιστέκω.

ἀντιστήλι (ἰ) δημ. κ. ἀντιστήλι βλ. λ.

ἀντιστήλωμα (ἰ) δημ. κ. ἀντιστήλωμα βλ. λ.

ἀντιστήλων δημ. κ. ἀντιστήλων βλ. λ.

ἀντιστήριγμα-ατος (ἰ) κ. νεώτ. ἀντήρειαμα· || μτν. κ. νεώτ. μτφ. ὑποστηρίξις, προσαρτία.

ἀντιστήριγματικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιστήριγμα ἢ ἀντιστήριξιν βλ. λ.· || ὁ πρὸς ἀντιστήριξιν χρησιμεύων.

ἀντιστήριμι (ἰ) μτν. τὸ ἀντιστάσθαι· 2) ἡ σύμπλωσις συμφωνῶν ἄτινα ἐνὶ δύναντι νὰ προσφερθῶσιν ἀμοῦ : Διον. Ἀλ. Συνθ. Ὀνομ. 5, 99, 10 ἀνακοπὰς τὴ ποιήσει συλλαβῶν . . καὶ ἀντιστήριμιος γραμμάτων· πρὸς. στήριμιος.

ἀντιστήριξ κ. νεώτ. ὑποστηρίξις ἐξ ἀντιθέτου : Δημόκρ. 9 τῶν ἐπισεισθέντων καὶ τῶν ἀντι-

στηρίζοντων· 2) ἐπιπέζω : Ἰηρ. 836 Β κατὰ τὸν γλαυτὸν ἀντιστήριζέτω τοῖς χερσὶ Σουῖδ. « ἀντιστήριξις ἀντιλαμβάνεται ».

ἀντιστήριξις-εως (ἰ) νεώτ. ἡ δι' ἀντερείσματος ὑποστήριξις.

ἀντιστήλω μτν. ἀνταναικῶ λάμψιν πρὸς τὸ λάμπων : Γρη. Ναζ. 1, 480 C ἀντιστήλωι τὸ κάλλος τῶ κάλλει.

ἀντιστήριξις-εως (ἰ) νεώτ. μουσ. ἡ τέχνη τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τῆς συναρμογῆς τῶν ταυταχρόνων ἐκτελούμενων μουσικῶν ἤχων.

ἀντιστοιχε ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιστοιχῶν βλ. λ. 3), κατ' ἀντιστοιχίαν.

ἀντιστοιχειώσις-εως (ἰ) μτν. κ. νεώτ. ἡ μεταβολὴ στοιχείου, γράμματος λέξεώς τινος· 2) νεώτ. ἡ μετὴν πάροδον τοῦ χρόνου γινουμένη ἀντιπατάσταις παλαιότερων στοιχείων τῆς γλώσσης διὰ νεωτέρων, τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ἀπαρμυγ. τοῦ πολεμικτοῦ μέλλ. τοῦ παρακειμ. κ. ὄ.

ἀντιστοιχίσεις-εως (ἰ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ ἡ ἀποτέλεσμα τῶ ἀντιστοιχῶ βλ. λ.· 2) εἶδ. ἡ δύο ἀντιμετώπων ἀσλίδων λογιστικοῦ βιβλίου ἢ τετραδίου ἀριθμητικῆς οὐτως, ὥστε νὰ λογιζῶνται ὡς μία.

ἀντιστοιχία (ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ ἴσταιται πρὸς ἀπέναντι ἄλλου, τὸ εἶναι τινὰ ἀντιστοιχίαν πρὸς τινὰ : Ἀριστ. Πρ. 10, 30 κατ' ἀντιστοιχίαν τῶν ποδῶν ἦν ἡ κίνησις· 2) μτν. ἡ ἐναλλαγή γραμμάτων πρὸς τινὰ μετ' ἀντίστοιχον αὐτοῦ, πρὸβλ. στίστοιχος.

ἀντιστοιχίζω μν. θέτω τι εἰς ἀντιστοιχίαν· 2) ὄθ. κ. ἐξομοίω τι πρὸς ἄλλο.

ἀντιστοιχίω (ἠ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς ἄλλον τινά, ὁ συμμετρικῶς ἀπέναντι ἄλλου κείμενος : ἀντιστοιχίη νόδος, ἐπὶ τετραπόδων παι πολυπόδων, ἕκαστος τῶν δεξιῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν παρόπλευρον ἄριστερον, πρὸβλ. σφῆστοιχος· || ἀντιστοιχε γράμματι, τὰ ἐννεὰ φωνῶμα σύμφωνα κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν αὐτῶν ὡς φῖδων, μέσων καὶ δασέων ὡς λ. χ. τὰ οὐρανισκόφωνα κ. γ. χ πρὸς τὰ χελικά π. θ. φ ἢ τὰ ὀδοντικά τ, θ, θ· || νεώτ. μετεφρ. ἀντιστοιχε ὑφή, τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ μεσημβρινοῦ πρὸ καὶ μετὰ τὴν μεσουράνησιν τοῦ ἡλίου λαμβανόμενα πρὸς ῥύθμισιν τῶν χρονομέτρων· 2) ὁμοιος : Εὐρ. Ἄνδρ. 745 σκίψ γὰρ ἀντιστοιχος ἄν· 3) νεώτ. κ. δημ. ἴσος, ἀνάλογος : ἀντιστοιχος βιβλός.

ἀντιστοιχῶ-ω κ. νεώτ. ἰσταιμαι ἀπέναντι κατὰ στοιχίω ἢ κατὰ ζεύγη : Ἐν. Ἀν. 5, 4, 12 ὡσπερ χερσὶ ἀντιστοιχόντες ἀλλήλοισι· 2) μτν. γεν. εἶμαι ἐξ ἐναντίου, εἶμαι ἀντιθέτος· 3) νεώτ. ἀναλογῶ, ἐξομοιοῦμαι, εἶμαι ἴσος : ὁ ἀντιθέτος φωνῶν ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἀντιστράτηγον.

ἀντιστοιχίως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιστοιχῶν βλ. λ. 3), κατ' ἀντιστοιχίαν.

ἀντιστοιμίζω μτν. ἀποστομίζω, ἀποστομῶν βλ. λ.

ἀντιστομέω-ον Ἦσ. « ἡ ἐξ ἐκατέρου μέρους τάξις », ἐπὶ στρατιάς.

ἀντιστορέννυμι Ἰηρρ. ἄδρ. ἀποσφρ. ἀντιστράδωσαι ποιοῦμαι λιθόστρωσιν.

ἀντιστασιαστικός-ῆ-όν σχολ. κ. νεώτ. ὁ ἀμοιβαίως στοχαζόμενος, εἰμάζων· 2) νεώτ. ὁ μὴ στοχαστικός βλ. λ.

ἀντιστρατεύομαι κ. νεώτ. ἐκστρατεύω, ἐγείρω πόλεμον κατὰ πρὸς : Ξεν. Κ[τ]β. 8, 26 ὅταν οἱ Ἐλληνες αὐτοῖς [τοῖς Πέρσαις] ἀντιστρατεύωνται· 2) μτν. κ. ἐνεργ. ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ, ἐκστρατεύω ἐξ ἀντιθέτου : Πλωσ. Διδ. 6, Σ 499, 22 ἀντιστρατεύσασιν δὲ καὶ Μαμερτίνοι· 3) μτφ. κ. νεώτ. ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω : Ἀριστ. Αἰν. 2, 1, 3 ὅτι ἔργα ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερφαροσῶσι φίλα· 4) σχολ. ἐνεργ. μτθ. ἐκπέμω μετ' ἐκστρατεύω, ἀντιτάσσω τινά κατὰ τινος : Σχολ. Ἰ. Ν. 1 τῶ ἀντιπράττειν ἔχοντι τὴν δύναμιν τὸν Πρωσιδιῶνα

ἀντιστρατεύα· 5) μτγ. μον. κ. νεώτ. μτρ. ἀντικειμαι, ἀντιβῶν εἰς τι· ἡ πρότασις αὕτη ἀντιστρατεύεται πρὸς τὸ νόμον.

ἀντιστρατεύσεις-εως (ἡ) μον. ἡ ἐναντίον τινὸς ἑκατοστρέατα.

ἀντιστρατήγημα-ατος (τό) μτγ. στρατήγημα βλ.λ. ἐναντίον στρατηγήματος.

ἀντιστρατήγεις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἐχθρικός ἐλιγμός, ἐχθρική πράξις· Ὀνήσανδρ.32,9 ἐπινοιαί καὶ ἀντιστρατήγεις· 2) νεώτ. συνεκδ. ἐναντίωσις, ἀντιδρασις, πρβλ. καταστρατήγεις.

ἀντιστρατήγισ (ἡ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα, ὁ βαθμὸς καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀντιστρατήγου· 2) ἡ περιόδος, καθ' ἣν διατελεῖ τις ἀντιστρατήγος βλ.λ.3).

ἀντιστρατήγικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ στρατηγικός βλ.λ.· 2) ὁ τοῦ ἀντιστρατήγου βλ.λ.

ἀντιστρατηγικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ στρατηγικόν βλ.λ.

ἀντιστρατήγος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ στρατηγὸς τῶν ἐχθρικοῦ στρατοῦ· Θεοκ.7,86 ῥύλιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι . . τοὺς ἀντιστρατήγους κομισαί τοῖς Λακεδαιμονίοις· 2) μτγ. ὁ ὑποστράτηγος τοῦ ἐν Ρώμῃ στρατηγού, ὁ Praefectus ἢ Legatus praefectus· Πλουτ.Κατ.Νεώτ.57 οὗκ ἔφη αὐτὸν ἀντιστρατήγον δντα παρόντος ἀνθυπαίου προτάξιν· Ἐπίρρ. κ. ὁ ἀνθύπατος [pro-consul]· 3) νεώτ. ὁ ἀνώτατος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἑλλάδος, ὁ κατὰ βαθμὸν ἀμέσως ἀνώτερος τοῦ ὑποστρατήγου.

ἀντιστρατηγέ-εω μτγ. κ. μον. στρατηγέ, ἄγω στρατὸν ἐναντίον τινὸς, ἑκατοστρέω κατὰ τινός, κινῶ πόλεμον κατὰ τινός· Ἄρρ. Ἀν.2,7,5 Ἀλέξανδρον ἀντιστρατηγεῖν Δαρείῳ· 2) ἀναπληρῶ τὸν στρατηγόν, εἶμαι ἀντιστρατήγος βλ.λ.2)· Πλουτ. Σεπτ.12· 3) κ. μον. συνεκδ. ἀντιπρῶ, ἀντιπράξτω, δραστηκῶς ἐναντιοῦμαι· Διον. Ἄλ.Ρωμ.11,37 εἰ μὴ παύσεσθε διαστασιάζεσθαι τὴν πόλιν ἀντιστρατηγόντες, Γεωρ.Πορ.49,235 ἀντιστρατηγούσιν δυσμαχοῦντες ἐν λόγοις· ἢ εἶμαι ἀντιθέτος, ὁθ. κ. δυσμενής, πειστικός· Κλημ. Ἄλ.Στρωμ.681 τὸν ἀντιστρατηγούοντα νόμον τῷ φρόνηματι· 4) ποιοῦμαι στρατήγημα βλ.λ. εἰς ἀποκρούσιν στρατηγίματος· Πολύαιν.4,2,18 Φίλιππος πρὸς τὴν ἐνέδραν ὀξέως ἀντιστρατήγησεν.

ἀντιστρατιώτης (ὁ) μτγ. στρατιώτης ἐκ τοῦ ἀντιπάλου στρατεύματος, ἐχθρὸς, πολέμιος· Λιβάν. 4,522,4 ἄλλος ἄλλον ἀντιστρατιώτην τρεφάμενος [δ. γρ. ἀντιστασιώτης].

ἀντιστρατιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὴν στρατιωτικὴν τέχνην· 2) ὁ ἀντιθέμενος πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν τῶν κρατῶν.

ἀντιστρατιωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιστρατιωτικόν βλ.λ.

ἀντιστρατιωτικός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐναντίωσις πρὸς τὸν θεσμὸν τῆς στρατιωτικῆς ὀργανώσεως τῶν κρατῶν, διεθν. δρος ἀντιμιλιταρισμός.

ἀντιστρατοπέδεια (ἡ) μτγ. ἡ στρατοπεδευεῖσι ἀπέναντι ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ἀντιστρατοπέδευσις.

ἀντιστρατοπέδευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ στρατοπέδευσις δύο ἐχθρικών στρατευμάτων ἀπέναντι ἀλλήλων, ἡ ἀντιμέτωπος στρατοπέδευσις· Δίων Κ 78,26 μάχης περὶ τοῦ ὕδατος τοῖς στρατιώταις ἐν τῇ ἀντιστρατοπεδευεῖσι γενομένης.

ἀντιστρατοπεδευόμενος κ. νεώτ. στρατοπεδευόμενος ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ· Ἰσοκρ.132 D περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδευόμεντας ἀνθρώπους ἀτάκτους, -ἀντιστρατοπεδευόμενα ἐπὶ τῆς ἐναντί λοφοσειράς· ἢ -ομαι μέσ. συνθέσθ. χρ. παρ' ἀρχ.· Ἠρ.1,76 Κύρος ἔως ἀπίκτο καὶ ἀντιστρατοπεδευάσατο Κροίσω, Θεοκ.1,30 ἀντιστρατοπεδευόντο δὲ καὶ οἱ Καρκυραῖοι.

ἀντιστραπτικός μον. ἐπίρρ. ἀντιστροφικός. ἀντιστραπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τοῦ στρεπτοκόκκου.

ἀντιστραπτός-ον μτγ. κ. νεώτ. ἀντιστραπτικός, ὁ πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος ἐστραμμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀντιστραφεῖ· 2) μτγ. τὸ οὐδ. πληθ. ἀντιστραπα (τά) ὡς οὐσ. εἶδος μοχλῶν ἢ πόλων δι' ὧν ἐκινεῖτο ἡ ἐλεπολις ἐπὶ τῶν τροχῶν αὐτῆς πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις· 3) νεώτ. φυσ. ἀντιστραπτὸν φαινόμενον, πάσα μεταβολὴ τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου δυναμένη νὰ χωρήσῃ καὶ κατ' ἀντίστροφον φοράν, οἷα εἶναι τὰ φαινόμενα τῆς κινήσεως τῆς ὄλης, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τριβή.

ἀντιστραπτότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιστραπτοῦ βλ.λ.· 2) εἶδ. ἐν τῇ μαθημ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἀντιστραπτοῦ, ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ δύο ἀριθμῶν α καὶ β, ἐνὸν τὸ α ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ β διὰ πρῶξεων ὁμοίων πρὸς ἐκείνας, δι' ὧν ὀρίζεται τὸ β ὑπὸ τοῦ α, ἄ. ἀντιστραπτοῦ βλ.λ.

ἀντιστρέφω κ. νεώτ. κ. δημ. στρέφω πὶ πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος· Θεογνητ. ἐν Ἀθην.3,104 ἀντίστροφῶν σου τὸν βίον τὰ βιβλία -ἀντιστρέφω πρὸς σχήματα - τὰς ἐνοσίας· ἢ παθ. στρέφωμαι πρὸς τὸ ὅπισω· 2) ἀμτβ. στρέφωμαι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν· Ξεν. Ἀγασ.1,16 ὁ δὲ Ἀγασίλαος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι εὐθὺς ἀντιστρέφας ἐπὶ Φρυγίας ἀπορεύετο· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνστρέφω, γυρίζω ἀνάποδα, ἐπὶ προτάσεως, ἐπιχειρήματος, δρου· Ἄριστ.τοπ.8,14,1 ἀντιστρέφεις ἐθίζεσθαι χρῆ τοὺς λόγους· νεώτ. ἀντιστρέφω τὰ ἐπιχειρήματά σου, -ἀντιστρέφω τοὺς δρους τοῦ κλάσματος· ἢ μτγ. μτχ.δ ἀντιστρέφων, εἶδος σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ καθ' ὃν οἱ ἐρίζοντες στρέφουν κατ' ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα· 4) ἀμτβ. ἐπὶ συλλογιστικῶν δρων, ἀνταλλάσσω θέσιν· Ἄριστ.Κατηγ.5,11 τὰ γένω κατὰ τῶν εἰδῶν κατηγρηταί, τὰ δὲ εἶδη κατὰ τῶν γενῶν οὐκ ἀντιστρέφει· 5) ἀρμόζω ἀντιστροφῶς πρὸς ἕνα ἢ ἄλλον σκοπὸν· Ἄριστ. Τοπ.2,24 ὁ τόπος ἀντιστρέφει πρὸς τὸ ἀνασκευάζειν ἢ τὸ κατασκευάζειν· 6) παθ. ἀντίκειμαι· Ἄριστ. Ἰστ.7,2,19 ἀντεστραμμένα πρὸς ἄλληλα.

ἀντιστρέφειμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ στραφεῖ ἀντιθέτως, νὰ ἀντιστραφεῖ.

ἀντίστροφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντίστροφον βλ.λ., ἀντιθέτως, ἀξανάποδα.

ἀντίστροφῃ (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος στροφή· 2) εἶδ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων καὶ τῶν ᾠδῶν τοῦ Πινδαρου, ἡ κατ' ἀντιθέτον διεύθυνσιν στροφή τῶν χορευτῶν, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν στροφήν· ἢ σύστημα λυρικών στίχων ἀρχαίου χορικοῦ ᾄσματος ἢ ᾠδῆς, ἀντασπρηνόμενον εἰς τὴν στροφήν· 3) εἶδ. σχῆμα ρητορικόν κατὰ τὸ ὁποῖον δύο κῶλα τελειώνουν μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις· 4) γραμμ. μεταβολὴ τῆς συνήθους συντάξεως τῶν λέξεων, οἷον ληρέεις ἔχων ἀντὶ ἔχεις ληρών, πυνθεῖ νομα ἀκούων ἀντὶ πυνθεῖνομα ἀκούω· 5) ἡ ἀλλαγὴ· Ἄριστ.Φυσ.8,10,7 κατὰ τὴν ἀντι- τῆς ἀναλογίας· 6) ἐν τῇ λογικῇ, ἡ ἀντίστροφῃ τῶν δρων τῆς προτάσεως· αὐτ. Ἀναλυτ.Πρ.1,45,4 ἀντιστροφήν δαγέματι· νεώτ. ἀντιστροφή τῶν κρίσεων ἢ ἐν τῇ προτάσει ἐναλλαγὴ τοῦ ὑποκειμένου πρὸς τὸ κατηγορούμενον· 7) EM ἡ ἀντίστροφος θέσις τῶν γραμμάτων ἐν τινι λέξει· 8) νεώτ. μαθημ. μέθοδος τῆς νέας Γεωμετρίας δι' ἣς ἀντὶ σχημάτων τινος ἐξετάζεται ἄλλο συνδεδεμένον πρὸς αὐτὸ, οὐτις ἡ ἐξετάσις εἶναι εὐκολωτέρα.

ἀντιστρόφῃ (τό) δημ. τὸ φυτόν γνάφαλον τὸ ἐλληνικόν βλ.λ., ἀσπροθάμρο, λιβαδόχορτο.

ἀντιστροφικός-ή-όν κατὰ πληθ. οὐδ. ἀντιστροφικά (τά) τὰ ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν συνιστάμενα λυρικά μέρη τῶν ἀρχ.ἐλληνικῶν δραμάτων.

ἀντίστροφος (-η-ος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιθέτως ἐστραμμένος, ὁ γυρισμένος ἀνάποδα ἢ πρὸς τὰ ὀπίω· Ἰσοκρ.94 D Κόνων δ' οὐ πολλοὺς ἔτασαν ὕστερον ἀντίστροφος τούτων ἐπραξ· 2) ὁ κατ' ἀντίθεσιν, ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου κείμενος ἢ ὡν ἡ προκείμενος· Πλάτ.Τιμ.87 ε τὸ δε τούτων ἀντίστροφον, Λουκ.Μισθ.Συν.31 καί σοι τὰ τῆς διαίτης πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφος (ἀντιθέτως ὄντα)· 3) ὁ κατὰ διαστολήν καί κατ' ἀντιστοιχίαν διάφορος ἄλλου· Ἀριστλ.Πολιτ.4,5 καί ἔστιν ἀντίστροφος αὕτη ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, ὡς περ ἡ τυραννίς ἐν ταῖς μοναρχίαις· 4) ὁ δθ. συνεκδ. ὁ ἀντιστοιχῶν, ὁ ἀνάλογος· Πλάτ.Γοργ.464 B ἀντίστροφον μὲν τῆ γυμναστικῆ τὴν νομοθετικὴν, Ἀριστλ.Ρητ.1,1 ἡ ῥητορικὴ ἔστιν ἀντίστροφος τῆ διαλεκτικῆ· 5) ὁ δυσμενὲς ἐναντίος, ἀντίθετος, ὁ ἀνάποδος· Ματθ.Τυρ.Διαλ.7,2 ἀντίστροφα γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων βούληται τὸ δαίμονιον, Λιδαν.4,186,1 ἀγὼν δὲ ἀντίστροφος περὶ αὐτῆς τῆς τύχης· 6) ἀντὶ τοῦ ἀγχιστροφος· Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,43 ἀγίνετο ἀντίστροφος ἡ τοῦ ἀγῶνος τύχη (ἰδ. γρ. ἀγχιστροφος)· 7) νεώτ. νομ. ἀντίστροφος ἀγῶν ἡ ἀντιθέτος, ἡ ἐγειρομένη ἐπὶ ἐτεροβαρῶν συμβάσεως κατ' ἀντίθ. τῆς ἐγειρομένης ὑπὸ τοῦ κυριῶς ἐκ τῆς συμβάσεως ἔχοντος δικαιώματα καλουμένης κῶθεϊας· 8) νεώτ. ὁ δυνάμενος νᾶ ἀντιστραφῆ· ἀντίστροφοί προτάσεις, ἐκείναι εἰς τὰς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις ἐκάστης ἀποτελεῖ τὸ συμπέρασμα τῆς ἑτέρας· μτφ. φρ. εἰς ἀντίστροφου, δι' ἀντιστραμμένης συντάξεως· 9) νεώτ. μαθ. ἀντίστροφοί ἀριθμοί, δύο ἀριθμοὶ ὧν τὸ γινόμενον εἶναι ἡ μονὰς λ.χ. 5X0,2=1· || ἀντίστροφα ποσά, δύο ποσά παρ' οἷς ὁ πολλαπλασιασμός τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τὸν τυχόντα ἀριθμὸν συνεπάγεται διαίρεσιν τοῦ ἄλλου διὰ τοῦ ἴδιου ἀριθμοῦ· 10) ἡμ. ὁμοιος, ἰσοβόρροπος· 11) ἀντίστροφος (ἡ) οὐσα ἀντιστροφή, **ἀντιστόλι** (τό) δημ. ἀντήρις, ἀντιρείαμα, ὑποστήριγμα· Βολαωρ.Θαν.Διάκ.74 καὶ ὄταν τὸ δέντρο ξεραθῆ καὶ γῆρα τᾶντιστόλι, | Θανάση Διάκω, καὶ ὁ κισσός, τὸ ξέρεις, γονατίζε· 2) εἰδ. ζυλάχο, ράβδος, δι' ἧς ἀντιστάλλεται τῆς βλλ., διχάλαχο, ἀντιβάτης, βασταχτήρα· 3) μτφ. ἐπὶ προσώπ. στήριγμα, προστάτης, ὑποστηρικτής· ὁ ἄντρας εἶναι τὸ ἀντιστόλι τὸ σπιτοῦ.

ἀντιστύλο (τό) δημ. ἀντιστήριγμα· Βολαωρ.Κυρ.Φροσ.11 καὶ τῶβαλεν ἀντιστύλο τὸ χερί του μὴ πᾶσθ.

ἀντιστύλωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπέτελεσμα τοῦ ἀντιστυλῶντος βλ. λ'· 2) ἀντιστήριγμα, ἀντιστόλι· ἔβαλα τρία ἀντιστύλωματα.

ἀντιστυλῶν· δημ. ἀντερείδω, ἀντιστήριζω, στυλῶν τι ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρος· 1) εἰδ. ὑποθαστάζω διὰ τῶν χειρῶν ἢ μετ' ἀντιστόλι τὸ ἥμισυ τοῦ φορτίου ὑποκλίνω πρὸς διατήρησιν ἰσορροπίας κατὰ τὴν φέρωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως· || δθ. βοηθῶ τινα κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν· || κ. συνεκδ. ζαλασφῶνται· 4) -ομαι μὲν ἀνορθοῦμαι ὡς ἀντιτάξω ἀντίστασιν, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι· μὴ μοῦ ἀντιστυλῶνσαι, τὸ ἀντιστυλῶσθαι· 3) μτφ. ἀναξωγονοῦμαι, ἀναλαμβάνω δυνάμεις· ἡλια ἔνα ρακί καὶ ἀντιστυλῶσθαι (συνθεθεστ. στυλῶσθαι)· 4) -ομαι παθ. στήριζομαι ὑπὸ τινος ἐξ ἀντιθέτου· μὲ τὰ δοκάρια ἀντιστυλῶσθαι ὁ τοίχος (ὑπεστήριξη)· 5) μτφ. ἐνδυναμοῦμαι ὑπὸ τινος, τὼνώμαι, ἐμφυχοῦμαι.

ἀντισυγγραφος-ον Πλάτ. ὁ ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐγγράφως συναμολογημένος, συμπεφωνημένος ὄρος· Πλάτ. τὰςδε τὰς ἀντισυγγραφῶς ὁμολογίας καὶ συνθέσεις.

ἀντισυγγραφέω μον. ἀμοιβαίως ὁμολογῶ συγγραφῶν ὄρων συμβάσεως· Μιχ.Μελλ.π.Σαβ.5,190.

ἀντισυγκλητός (ἡ) ἡ ἐναντία σύγκλητος, ὄνομα

δοθὲν ὑπὸ τοῦ Μαρίου εἰς τοὺς περὶ ἑαυτὸν ἐξακοσίους δορυφόρους.

ἀντισυκολλητήριον (ἡ) νεώτ. ἀντίσωμα παραγόμενον ἐκ τῆς ἐχθίστης συκολλητήρινης.

ἀντισυγκρίνω μτφ. συγκρίνω πρὸς ἄλληλα.

ἀντισυγχρήσις-εως (ἡ) μον. ἀμοιβαία συγχρήσις· Κ' Ἀκροπολιτ.87,3.

ἀντισυζεύξις-εως (ἡ) νεώτ. ἠλεκτρολ. εἰδικὸς τρόπος συνδεσμολογίας ἠλεκτρονικῶν σωλῶνος πρὸς παραγωγὴν διατηρουμένων ἠλεκτρικῶν ταλαντώσεων, ἄ. ἀντίδρασις.

ἀντισυζυγία (ἡ) μτφ. ἡ ἀντιθέτος συζυγία, συνδασμός ἀντιθέτων ἰσοτήτων.

ἀντισυκοφαντώ-έω μον. συκοφαντῶ τὸν συκοφαντοῦντα· Γεμιστ.Πληθ.ἐν Μι.160,889.

ἀντισυλλογιζομαι μέλλ. -ισομαι, -ισομαι ποιόμμαι, προβάλλω ἐναντίον συλλογιζομαι· Ἀριστλ.Ρητ.2,25 ἔστιν δὲ λύειν ἡ ἀντισυλλογιζόμενον ἡ ἔνασιν ἐνεγκάνα.

ἀντισυλλογισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆ βάσει τῶν αὐτῶν δεδομένων ἐξαγωγή ἀντιθέτου συλλογισμοῦ, ἢτοι συμπεράσματος ἐναντίου πρὸς ἕτερον.

ἀντισυμβολῶν (τό) Πλάτ. ἀμοιβαίον σύμβολον ἢ ἀνήραρον συμβόλου, συμβόλιον· Πλάτ. καὶ σύμβολον καὶ ἀντισύμβολον ποίησε ὡς καθήκει.

ἀντισυμβολῶ-έω Πλάτ. ἐκδίδω ἀντισύμβολον βλλ.· Πλάτ. Ἄρεϊος γραμματικῆς πᾶσις Ἄτουθιον ἀντισυνθεδολίση. Χαίρημονα ἐκλινῆσθαι.

ἀντισυμβουλεύω μτφ. διδω ἐναντίον συμβουλήν· Στοδ.Ἐκλ.240 ἔργον ἱατροῦ . . τῶν ἀντισυμβουλεύοντων λόγους ἀρελεσθαι.

ἀντισυμψέχομαι-ομαι μτφ.παθ. ἀντιδοθῆσομαι.

ἀντισυμπλέκω μον. ἀμοιβαίως συμπλέκω.

ἀντισυμμοσιάζω μτφ. κ. μον. γράφω καὶ ἐγὼ Συμμόσιον ἀμυλλόμενος πρὸς τὸν Πλάτωνα.

ἀντισυμφονώ-έω μτφ. ἀμοιβαίως συμφωνῶ· Πλούτ.Ηθ.334 (ἰδὲ ὁρθ. ἀντιφωνῶ).

ἀντισυνάγω μον. ἐκκλ. ποιόμμαι ἀντισυναγωγῆν, ἢτοι ἀντίθετον τῆς κανονικῆς τῶν ἐπισκόπων συναγωγῆς (συνόδου), δθ. γίνομαι σχηματικῶς· Σινδδ. Κωνσταντινουπ.Κανὼν 6.

ἀντισυναλείφω μτφ. ἀμοιβαίως συναλείφω, οἶον δι' εἰαίου· Φιλῶδ.π.Καμ.25,23 τὸν συναλείφοντα μὴ ἀντισυναλείφειν (ἰδ. ἔρμ. ἀμοιβαίως ὁμοῦ ἀλείφω, δθ. ἐπισκοπίζω, συχέω).

ἀντισυναλλαγματική (ἡ) νεώτ. ἐκονικὴ συναλλαγματικὴ ἐκδοσιμένη ὑπὸ τοῦ ἀποδέκτου ἄλλης εἰκονικῆς συναλλαγματικῆς εἰς βάρος τοῦ ὑπὲρ οὗ αὕτη εἶχε γίνε δεκτικὴ καὶ πρὸς κάλυψιν τῆς οὕτω ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεώς του. Αἱ τοιαῦται εἰκονικαὶ συναλλαγματικαὶ καὶ ἀντισυναλλαγματικαὶ γίνονται ὑπὸ ἐμπορῶν πρὸς ἀμοιβαίαν χρηματικὴν διευκόλυνσιν διὰ προεξοφλήσεως.

ἀντισυναντί-έω μτφ. συναντῶ τὶνα ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου· ΑΓΓ 1,227.

ἀντισυνείψις-εως (ἡ) μον. συνῶδος ἐκκλησιαστικῶν σχηματικῶν ἢ αἱρετικῶν.

ἀντισυνέπτω συνάπτω κατὰ τὰ ἐναντία μέρη· Γαλιη.12,38 κἂν ὁδὸς κατάντης ἀντισυνέπτῃ· 1) παθ. προσαρμολόζομαι ἀντιθέτως· Κοσμ.Τοπογρ.κρ.121 Α πόδες ἀνθρώπων ἀντισυναπτόμενοι . . πῶς ἐρεθίσονται ἀμφοτέρω θρεθιοι·

ἀντισυνύδρομος-ον μον. ὁ βοηθῶν τινα εἰς ἐπίθετον κατ' ἄλλου· Γεωργ.Πισ.Διαλ.486 ὡς κωμάτων γὰρ ἀντισυνύδρομον μάχην.

ἀντισυνθεσις-εως (ἡ) μον. ἡ ἐναντία σύνθεσις.

ἀντισυνθετός-ον μον. ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίστροφος.

ἀντισυνιστά-έω μον. κ. νεώτ. ἐναντίον συνιστῶ, βοηθῶ· Φωτ.Μαχίχ.4,24 λαμβάνει αὐτὸν ἀντισυνιστῶντα καὶ κρατύνοντα· 2) νεώτ. ποιόμμαι ἀντίθετον οὐσίαν, ὑπόδειξιν, συμβουλήν.

ἀντισυνθεδικός-ῆ-όν μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ κατὰ

ἐκκλησιαστικῆς συνόδου : Ταράσιος Κωνσταντινουπόλ. ἐν Μί.1476 D ἐντισυνουδικόν γράμμα.

ἐντισύνοδος (ή) νεώτ. σύνοδος συγκαλούμενη καὶ νομοθετοῦσα συγχρόνως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἐπισημῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν συγκαλουμένην καὶ ἐν διαστάσει πρὸς ταύτην οὕσα.

ἐντισυναγματάρχη (ή) νεώτ. ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ συναγματάρχου ἀξιωματικός τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἢ τῆς χωροφυλακῆς.

ἐντισυναγματικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἐντισυναγματικόν βλ. λ.

ἐντισυναγματικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀντιβαίνων πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος ἢ τοῦ καταστατικοῦ (συντακτικοῦ) νόμου κράτους μὴ ἀπολυταρχικοῦ.

ἐντισυναγματικός ἡ-ος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐντισυναγματικοῦ βλ. λ.

ἐντισυναγματικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐντισυναγματικόν βλ. λ.

ἐντισυντάσσει μτν. συντάσσει π, οἷον ὑπόδημα, διατριβήν, βιβλίον κττ., ἐναντίον ἢ εἰς ἀπάντησιν ἄλλου τοιοῦτου : Ἐπιφάν.1,837 C πρὸς ὃν ἀποτεινόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀντισυντάσαν.

ἐντισύνωνον (τό) μον. ὡς οὐς. τὸ λόγῳ συνωνῆς διδόμενον σημείσειον | μσαικό, σεμριπτικό, κολληγιάτικο) ἢ τοῦ ὑπὸ τὸ ἐπιμόρτου καλλιεργητοῦ ἐτησίως καταβαλλόμενον εἰς τὸν κύριον τῆς σπειρομένης γῆς : Γρηγόρ. Κορίνθ. ἐν Ρ 7,118,20 « νομική δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ συνωνή, τὰ ἐξ ἑμῶν τῶν παραλλών καὶ τὰ τέσσαρα τῶν χειρσαίων ἀντὶ σημεΐοσιον· ἀντισύνωνον δὲ τὸ ἀντὶ τούτων σημεΐοσιον ».

ἐντισύνωνος-ον μον. νομ. ὁ κατ' ἀμοιβαίαν συνωνήν, συναλλαγὴν, συμφωνίαν διδόμενος, εἰδ. ὑπὸ τοῦ ἐπιμόρτου καλλιεργητοῦ εἰς τὸν κύριον τῆς γῆς || τὸ οὐδ. ἐντισύνωνον (τό) βλ. λ.

ἐντισυριγηγιάκος ἡ-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ προστατεύων ἀπὸ τὰ συριγγία βλ. λ., ὁ πρὸς θεραπείαν τῶν συριγγίων χρήσιμος : Ἀέτι.15,13 ἀντισυριγηγιάκον κολλόριον.

ἐντισύρω μον. μέλλ. -υρὸ σύρω, ἔλκω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Θεοδ. Προδρ. Ροδ.174 | Δ.404) τὸν μαιρακίσκον ἀντέσειρον ἡρέμα.

ἐντισυστάδην ἐπίρρ. μον. ἀπέναντι, εἰς τὴν ἀντικρῶ θέσιν : Πρόδρ. Ροδ.235.

ἐντισυστάτος-ον μτν. ὁ ἀντιθέτου συστάσεως, ὁ ἐναντίας συντεθειμένος : Ἐπιφάν. Αἰρ.65.

ἐντισυστρέφω μον. συστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Γεωρ. Γισ. Ἐξ.1055.

ἐντισυστροφικός μον. ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος συστρεφόμενος : Μαν. Φιλ. ἄμ.5,514.

ἐντισυμφιλίδικός ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῆς συμφιλίδος : ἀντισυμφιλίδικα φάρμακα.

ἐντισφαιρίζω κ. νεώτ. ἐν τῇ παιδιᾷ ριπτῶ τὴν σφαιρῶν ὄπισθω εἰς τὸν ριψάντα : Ξεν. Αλκ.9,5 || μτχ. οἱ ἀντισφαιρίζοντες, οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν παιδίαν τῆς ἀντισφαιρίσεως· 2) νεώτ. παίζω ἀντισφαιρίζον, διεθν. λ. τένις.

ἐντισφαιρίζεις-ως (ή) νεώτ. παιδιὰ ἀγωνιστική, ἢ κατὰ διεθν. λ. τένις, παιζόμενη ἐντὸς περικυκλωμένου χώρου μεταξύ ἑνὸς ἢ δύο ζευγῶν παικτῶν καὶ συνισταμένη εἰς τὴν αἰσφαιροπλήκτρων (ρακετῶν) ἐκσπενδόνεισιν σφαιρὰς ἐκ καουτσούκ πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ὄπερ τεταμένον δίκτυον οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται οὗτος πλάκτων αὐτὴν ἐπίσης διὰ σφαιροπλήκτρον νὰ τὴν στρέφῃ ὀπίσω : ἄλλως ἀντισφαιρίζεις· ἢ ἀντισφαιρίζεις διὰ τῆς χειρὸς, διεθν. λ. βάλαισ μπάωλ, παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παῖκται ἰστάμενοι εἰς δύο ἀντιπάλους ομάδας ἐκατέρωθεν τεταμένον δικτύου ριπτοῦσιν διὰ τῶν χειρῶν ὑπεράνω τοῦ δικτύου τὴν σφαιρῶν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, οἵτινες ἀντιρρίπνουσιν αὐ-

τὴν, καταβαλλόμενης ὑπὸ τῶν πρὸς οὐς ρίπεται προσπάθειαν νὰ μὴ πέσῃ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. **ἐντισφαιριστής** (ὁ) θηλ. -ίστρια νεώτ. ὁ παιζῶν ἀντισφαιρίζον βλ. λ.

ἐντισφάττω μτν. φονεύω τὸν φονεύσαντα, ἀντικτείνω· || -ομαι παθ. φονεύσας ἄλλους σφάττωμαι, φονεύομαι καὶ ἐγώ : Δίων Κ 45,47 ὁ μὲν Κίννας οὐ πολλῶν ὄστερον ἀντεσφάτη.

ἐντισφῆν-ήνος (ὁ) μτν. κ. νεώτ. -σφῆν τοποθετημένος οὕτως ὥστε νὰ συναντᾷ ἕτερον σφῆνα.

ἐντισφῆνια (τά) δημ. οἱ σφηνόλιθοι ἢ θολίται οἱ τοποθετημένοι ἐκατέρωθεν τῆς κλειδῆς θόλου ἢ ἀψίδος, ἄ. παρακλειδία.

ἐντισφῆνω (τό) δημ. ἀντισφῆνω βλ. λ.

ἐντισφῆνω συσφῆνω τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, σφῆνω ἐκατέρωθεν : Ἰππ.π. Ἀρθρ.781 οἱ τένοντες οἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μασχάλης ἐντισφῆνοντες.

ἐντισφῆροδρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν σφοδριδῶν.

ἐντισφράγισμα-ατος (τό) Ἐπιρρ. τὸ ἐσφραγισμένον ἀντίγραφον : Ἐπιρρ. ἀρχαιοτάτου δόγματος συγκλήτου ἀντισφράγισμα.

ἐντισχέδιον (τό) νεώτ. σχέδιον κατ' ἀντίθεσιν ἢ πρὸς τροποποίησιν ἄλλου σχεδίου.

ἐντισχηματίζω μτν. ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ διὰ ρητορικοῦ σχήματος : Διον. Ἀλ.π. Ρητ.9,14 τοῦτο τὸ σχῆμα συνιδῶν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀντισχηματίζει.. μιμομένους τὴν τέχνην τοῦ διδασκαλοῦ.

ἐντισχηματισμός (ὁ) μτν. ἡ χρῆσις ρητορικοῦ σχήματος κατ' ἄλλου τοιοῦτου.

ἐντισχολαστής (ὁ) μτν. ὁ ἀνοίξας σχολὴν ἐναντίον ἄλλου, διδάσκαλος ἀντίπαλος ἄλλου·

|| γεν. ὁ ἀντίσῆλος ῥημητής.

ἐντισχόλιον (τό) νεώτ. σχόλιον δι' οὗ σχολιάζει τις ἄλλο σχόλιον ἢ σχόλια.

ἐντισχυρίζομαι δισχυρίζομαι τὸ ἐναντίον : Θουκ.3,44 καὶ αὐτὸς .. ἀντισχυρίζομενος τὰναντία γινώσκω· 2) μτν. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι πρὸς τινα ἢ πρὸς τι : Πλούτ. Μθ.535 E δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι καὶ πρὸς ἀμφοτέρω.

ἐντισχυρός-ον μτν. ἰσχυρός πρὸς ἀντίστασιν, ἐπίσης ἰσχυρός : Ἡσ. ἐν λ. ἐανθικάρτερα·.

ἐντισχύω μτν. ἰσχυρίζω ἀπὼθω, ἀνθίσταμαι : ΚΠ Σοφ. Σαλ.7,30 σοφίας οὐκ ἀντισχύει κακία.

ἐντισχῶ ἀντέχω βλ. λ. : Σοφ. Φιλ.830 ὁμμασι δ' ἀντισχῶι τάνδ' ἀγλάν.

ἐντισχῶ-ὄω κ. νεώτ. ἐξίσω : Γρηγ. Ναζ.2,21,1289 ἀντισχῶσι τοῖς παρελθοῦσι τὰ νῦν· || μέσ. -οῦμαι εἶμαι ἴσος πρὸς ἴσον ἢ ἀνθίσταμαι ἐπὶ ἴσοι ὄροι : Θουκ.3,11 τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ μόνου ἀντισυόμενον· 2) νεώτ. εἶμαι ἐξ ἀντιθέτου ἴσος πρὸς τινα : αἱ ἐκατέρωθεν ζῆμια ἐκ τοῦ πολέμου ἀντισοῦνται.

ἐντισχῶς σφῶς τὸν σφῶσαντά με : Σουίδ. ἐν λ. «δυσκλέες» ὥστε τὸν ἐμὲ σφῶσαντα μὴ ἀντισχῶσαι.

ἐντισχῶμα-ατος (τό) νεώτ. βιολ. ἀμυντήριος οὐσία περιεχομένη εἰς τὸ αἷμα καὶ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος καὶ βοηθούσα εἰς ἐπέλευσιν ἐπικίτου ἀνοσίας· ταισθια οὐσία εἶναι αἱ ἀντιπύξιναι, λυσίναι, ὀφωβίναι, συγκολλητίναι, Ἰζηματίναι κ.ά.

ἐντισχῶμος-ον μον. ὁ ἀντικαθιστῶν τινα.

ἐντισχῶσις-ως (ή) μτν. ἐξίσωσις.

ἐντισχῶτικός ἡ-όν νεώτ. ὁ μὴ ἐξίσωτικός, ὁ ἀνπιθέμενος πρὸς τὰ ἐξίσωτικά κοινωνικά συστήματα.

ἐντιπταγμα-ατος (τό) μτν. ἡ ἀντιπταξιμένη, ἢ ἀντίπαλος στρατιωτικὴ δύναμις.

ἐντιπτακτής (ὁ) μτν. ἀρεπτικός τοῦ κύκλου τῶν γνωστικῶν τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἄ. ἀντιπτακτικός.

ἐντιπτακτικός ἡ-όν μτν. ἐπιπτακτικός πρὸς ἀντίστασιν· 2) ἀρεπτικός, ἀντιπτακτής βλ. λ.

ἐντιπτακτικός ἐπίρρ. μτν. ἐκκλ. δι' ἀντιπταξέως· || ἀρεπτικῶς : Γρηγ. Νύσσ.1,459.

ἀντίτακτος-ον μῆν. ἀντίθετος : Ἰεροκλ.298.
ἀντιπάλαντος-εως ἰή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιπάλαντος βλ. λ. ἢ ἀνιστάθμις.
ἀντιπάλαντος μῆν. κ. μον. ἀντισηκῶ, ἰσοστάσιον διδωμι, ἀντισταθίζω : Κοσμ.Τοπογ.Χριστ. 269 D ἐάν ἀντιπάλαντους ἑυώτ τάς θλίψαις.
ἀντιπάλαντος-ον μῆν. κ. νεώτ. ἀντιστάθμιος, ἴσος, ὁ ἰσοστάθμιος : ἀντιπάλαντον βαρομέτρον.
ἀντιπάλαντος-εως ἰή) μῆν. ἡ ἰσοροπία.
ἀντιπαμίας ἰδ) μῆν. ὁ Ρωμαῖος προ quaestore ἢ προquaestor δηλ. ταμίαις μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐν Ρώμῃ ἐνιαυσίου ἀρχῆς του, ὁπότε ἀπεστέλλετο νὰ ἀρεθῇ τὴν ἰδίαν ἀρχὴν ἐν ρωμαϊκῇ τινι ἐπαρχίᾳ.
ἀντιπαξίς-εως ἰή) ἡ ἀντιπέποιτος παρατάξις, ἀντιπαρατάξις : Σουκ.7,17 ἡ σφετέρᾳ ἀντιπαξί τῶν τριηράων 2) μῆν. ἀντιδρασίς, ἀντιστάσις : Δίων Κ36,7 τὴν ἀντιπαξίαν τῶν δυνατῶν ὄρων.
ἀντιπαράπτω μῆν. διατοράπτω : Μάξ.Τύρ.Διαλ. 147 ἀντιφιλοτιμεῖται τῇ ἀρετῇ καὶ ἀντιπαράπτει.
ἀντιστάσις-εως ἰή) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τάξις, ὅλον κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξαρθρωθέντος μέλους : Ἰην.Ἀρθ.836 2) ἐναντίσις : Πλάτ. Νόμ.78 C πάσαν ἀντίσταν ἀντιταίνειν.
ἀντιτάσσω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀττ. -πται τάσσω τι ἐναντίον τινός, παρατάσσω κατὰ τινός : Ἦρ.5,110 Σολίαν ἀπολέξαντες τὸ ἀριστον ἀντατάσσωον Πέρσῃσι, Ξεν.Ἀν.2,5,19 δυναίμεθ' ἄν λιμὸν ὄμιον ἀντιτάξαι ἢ μετὰ πρὸς : Αἰσχ.56,8 ἀντιπύταιν τὸν νόμον πρὸς τὴν ταύτων ἀναίδειαν ὁμοίως κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ κ. τῶν προθ. εἰς ἡ κατὰ ἡ τοῦ ἐπιρρ. ἐναντίον : εἰς τοὺς στασιαστάς ἀντατάξμεν τὴν βίαν, - κατὰ τὴν ἰσχυρισμῶν σου ἀντιτάσσω ὅτι... ἢ κ. ὄνευ ἐμπροσθ. προσθ.
ἀντιτάσσω σιγῆν, - ἀρησιῶν 2) -ομαι μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ. : Σουκ.3,56 τὴν Ἑλλήνων... ἀρετῆν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξωμαι, αὐτ.4,32 ὄπως μὴ ἄχῃσι πρὸς ὅτι ἀντιτάξονται κ. ἀπολ. αὐτ.4,55 ὁ Λακεδαιμόνιοι ἀβρόθῃ τὴν δυνάμει ἀντετάξαντο ὁμοίως κ. νεώτ. ἀντετάχθημεν πρὸς τοὺς εἰσβολαίς, - ἐάν ἀντιπαχόμεν κατὰ τὴν καταρχήσων 3) -ομαι μέσ. τάπτω ἐμαυτὸν κατὰ τινος : Εὐρ.Φοῖν.622 ἀντιτάξομαι κτενάων σ' ἢ γεν.ἐναντιοῦμαι πρὸς τινα, ἀνθίσταμαι : Αἰσχ.ιν. 25,8 ὑμέτερον ἐστὶν ἔργον πρὸς ταῦτα ἀντιπετάχθαι, Πολύβ.32,11,8 πάσις ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντιτάξάμενοι, Διόδ.Σ 17,97 ἀντιπατάσσοι τὴν βίαν τοῦ ρεύματος ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. : ἀντιτάσσομαι εἰς τὴν φήσιν τοιαυτοῦ νόμου 4) -ομαι παθ.κ.νεώτ. τάσσομαι ὑπὸ τινος ἐναντίον τινός : Πλάτ.Νόμ.1,634 Β πρὸς τὰς ἀγλήθονας νόμους ἀντιπαγεύμενος.
ἀντιπαφρεύω μῆν. ὄρυσσω τάφρον ἐκ μέρους ἀντιθέτου πρὸς ἄλλαν τάφρον.
ἀντιπτεῖν κ. νεώτ. κ. δημ. αὐρῶν, τεντῶν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Ἀριστ.Πρῶδ.8,9,5 ἀντ- εἰς τοῦπισθεν τὰ σπαρτία, Πλούτ.2,13 D τὰς ἡνίας ἀντιπτεῖναι 2) προσφέρω, προσβάλλω καὶ ἐγώ : Εὐρ.Μηδ.891 ἀντιπτεῖναι νῆπινα ἀντὶ νησίων 3) ἀντιενεργῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι : Πινδ.Ν 4,60 ἀντ- ἐπιβουλάς, Πλάτ.Νόμ.727 D ὀφείκει καὶ οὐκ ἀντιπτεῖναι 4) μῆν. ἐπὶ χωρῶν, τόπων, κει- μαι ἀπέναντι 5) κ. νεώτ. κ. δημ. προσβάλλω ἐναντίον, ἀντιρροπῆν : Ἀριστ.Ἰθδ.5,6 ὁ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀπαινοῦντες καὶ αὐτὸς ἀντιπτείνοντες, - ἀντεῖναι εἰς τὰ λεχθέντα, - ὄλο μοῦ ἀντιπτείνεις.
ἀντιπτεῖναι μον. μέλλ. -ισμ. κ. -ιῶ ἀνεγείρω τεύχισμα ἐναντίον ἄλλου τεύχισματος.
ἀντιπτεῖναι-ατος ἰδ) κ. νεώτ. τεύχισμα ὀχυρωματικὸν ἀνεγερθὲν ἐναντίον ἄλλου ὀχυρωματικῶ τεύχισματος : Σουκ.2,77 ἀντιπτεῖναι τῷ χώματι γίνεται 2) νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἰσχυρῶς τετραγωνικὸς στόλος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στριβίεται ἀφίω- τῇ ἀντηρῆς κτηρίου.

ἀντιπέμνω μέλλ. -τεμῶ τέμνω τι ἐναντίον τινός : Εὐρ.Ἀκ.972 οὐδ' ὄσα Φοῖβος Ἀσκληπιῶν εἰδὼς φάρμακα πολυπόνοισ ἀντιπέμνω βρε σ' ὄσιν 2) μῆν. -ομαι παθ. τέμνωμαι ἐξ ἀντιθέτου, τέμνομαι ἐπίσης, τέμνομαι εἰς δύο μέρη : Ψ'Ερωτ. 264 Α ὁ γαλαξίας... διὰ τὸν πῶλον ἀντι- τεμνόμενος δίχα τοῦ ὀρίοντος.
ἀντιπερθευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν περθεύον τῶν ὄστων καὶ ἰδίως τῶν ὀδόντων.
ἀντιπέρρω μῆν. πέρρω τὸν τέρφαντὸ με, ὀμοιο- βολίως πέρρω : Πλούτ.Ἰθδ.334 Α.
ἀντιπαγεύμενος ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀντιπέθετος : Πλούτ.5,3,15 ἀντιπαγεύμενος τῷ ποιεῖν ἢ νεώτ. κατ' ἀντίθετον τάξιν ἢ διάταξιν.
ἀντιπετατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τοῦ τετάνου : ἀντιπετατικὸς ὄρος.
ἀντιπέτυχος ἰδ) μῆν. βόλος ἀστραγάλων : Εἰδ.57,3.
ἀντιπέτυχος κατασκευάζω τι ἐναντίον τινός.
ἀντιπεχνάζω μῆν. μεταχειρίζομαι τέχνασμα κατὰ τεύχισματος : Διον.Ἀλ.Ρητ.9,5 καὶ τὸν ἀ- κούοντα ἀντιπεχνάζειν καὶ ἀντισχηματίζαν.
ἀντιπεύσσομαι-ματος ἰδ) νεώτ. τέχνασμα πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλου τεύχισματος.
ἀντιπέχνης-εως ἰή) τέχνασμα κατ' ἄλλου τεύχισματος : Σουκ.7,70 πολλὰ δὲ ἡ ἀντιπέχνης τῶν κυβερνητῶν 2) μῆν. ἀμίλλα τῶν τεχνιτῶν πρὸς ἀλλήλους : Διον.Ἀλ.14,10.
ἀντιπέχνη ἰή) μον. ἀντιπέχνης βλ.λ.
ἀντιπέχνης-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντίθετον βλ.λ. 2) ὁ μὴ κατὰ τέχνην, μὴ τεχνικός.
ἀντιπέχνητος ἰδ) μῆν. τεχνίτης ἀντίτελος, ἀντι- τεχνος : Γολ.5,655.
ἀντιπεύσσομαι ἀντίπαλος, ἀντίτελος, ἀνταγω- νιστῆς ἐν τῇ τέχνῃ : Πλάτ.Φ 60 D οὐκ ἐκείνῳ οὐδὲ τοῖς ποιήμασι αὐτοῦ ἀντιπέσσομαι.
ἀντιπέχνης-έω μῆν. εἰμαι ἀντίτελος ἐν τῇ τέχνῃ Ἡσ. «ἀντιπέχνης, ἀντιπασακεύομαι».
ἀντιπεχνάσαι-άσαι κ. νεώτ. ἐπνοῦν τέχνασμα ἐναντίον, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τεύχισματος : Ἰ- ρὸδ.5,70 ἰσαγόρης ἀντιπεχνάται τάδε.
ἀντιπερθεύω μῆν. ὀμοιοβολίως, ὁσάουτως δια- τρηῶ : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,20,14.
ἀντιπέθημι κ. νεώτ. μέλλ. -θήσω θέτω τι ἐμ- προσθεν ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιπάσσω : Εὐρ.Φοῖν. 770 ἴσους ἴσισι πολέμοισιν ἀντιπέθει 2) ἀντι- παραβάλλω, συγκρίνω : Ἦρδδ.1,207 τωτὸ ἐκέλευ ἀντιπέθω, Εὐρ.Ορ.551 δὲο γὰρ ἀντίθεος θυοῖν ἢ παθ. ἀντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι 3) ἀ- ποκρίνομαι, ὀδ. κ. ἀντιλέγω : Εὐρ.Ἰλ.1049 κἀντί- θεος παρησθία, ὅπως θέτησθε ὄσος πατήρ οὐκ ἐν- δίκως 4) αὐτθ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι ἢ νεώτ. ὁ παθ. τ. ἐν τῇ οὐτῇ σμῆ. : ἀντιπέθειμαι κατὰ τῆς τοιαυτῆς ἀνεργείας ἢ εἰδ. ἀντιπέθειστος ἄ- τμῆς, ὁ ἔχων ἀντιθέτον φορῶν πρὸς τὴν κίνησιν τῆς ἀτμαμάξης 5) θέτω τι ὡς τίμημα, ὡς ἀντίτιμον πρᾶγματός τινος 6) θέτω τι ἀντὶ ἐμαυτοῦ : Πλάτ.Γοργ.461 Β ἀντίθεος τοι.
ἀντιπτεῖναι-ατος ἰδ) ἐν τῷ ἀττ. δικ. ἢ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ δικαστήριον πρόστασις ἐλαφροτέρως ποιηθῆ ἀπὸ τῆς μῆρας, ἦτοι ἀπὸ τῆν ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ προταθεῖσαν ποιηθῆ.
ἀντιπτεῖναι-εως ἰή) τὸ ἀντιπτεῖναι βλ.λ.2, ἀττ.δικ. ἢ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου πολεῖται, οὐδ' ἀπογρα- φῆς εἶχε καθορισθῆ ἀνακριθῆς ἢ περιουσιακῆ κατὰστασις, ὀνεκτιμῆσις αὐτῆς ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν.
ἀντιπτεῖναι-αί) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπὶ τῆς τιμῆς διδόμενος Ἡσ. ἐντίμια τὰ ἀπνοια τὰ ἀντέκπια 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἀντίτιμα(ν) ὡς ὄσα, ἢ εἰς χροῖμα ἄξια πράγματός τινος ἢ κ. γεν. τὸ ἰσότη- τος, τὸ ἰσότην πρὸς τι, ὀδ. κ. ὡς ἀποτέλεσμα τι- νος : ἀντίτιμον τῆς προδοσίας του ὑπῆρξεν ἢ γενικῆ περιφρόνησις.

ἀντιπῶ-ῶ κ. νεώτ. τιμῶ τὸν τιμῶντα με, ἀμοιβαίως τιμῶ :: Ξεν. Ἑλλ.3,1,13 ὧστε καὶ ἀντεπίμασθ' αὐτὴν [τὴν Μανίαν] μεγαλοπραπέδ' ὁ Φαρνάβας. 2) μέσ. ἐν τῷ πῶ. δικ. κατηγοροῦμενος ὡς ἀντιπροτείνω ἐν δικαστηρίῳ ἄλλην ποιήν ὡς δικαιότερον τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ :: Πλάτ. Ἀπολ.26 β τιμᾶσι δ' οὐν μοι ὁ ἀνήρ θανάτου· εἰεν ἔγω δὲ θά τις τις ἦν ἀντιπρῶσαι :: πρβλ. τιμῶ, ὑποτιμῶ.

ἀντιπῶρρημα-τος [τὸ] μγν. ἡ ἐκδίκησις.
ἀντιπῶρρησις-εως [ἡ] μγν. ἡ ἐκδίκησις :: Ὁριγ.2,541 Ἄ ῥῥην εἶναι ῥρεξιν ἀντιπῶρρησεως.

ἀντιπῶρρησις-ον μσν. ἐκδικητικός.

ἀντιπῶρρησις [ἡ] σχόλ. ἡ ἐκδίκησις.

ἀντιπῶρρημα-ίωμα ἀντεκδικουμαί τινα ::

Θουκ.3,82 ἀντιπῶρρησάθαι τί τινα, Ἑὺρ. Ἑλλ.849 φρονά δὲ πατρός ἀντεπῶρρησάμην || κ. ἀπολ. λαμβάνω ἐκδίκησιν :: Ξεν. Ἑλλ.5,442 οἱ δ' οὐν Ἐθ-δαίοι ἀντιπῶρρησάθαι βουλόμενοι.

ἀντιπῶ ὑψίσταται, ὑποφέρω τιμῶνται διὰ κακὸν ὅπερ ἔπραξα :: Σοφ.Ατ.1065 ἄνθρωπος ἀν ἡδῶ-μεθα οὐκ ἀντίπῶσιν αὐθις ἀν λυμῶμαθ' 2) ἀντιπληρώνω, ἀναποδοῖω :: Εὐστ. Ἑλλ.142,15 ἀντιτείνειν . . . χάριτας 3) μέσ. λαμβάνω ἀντίποινα, ἀντιπῶρῶ, ἐκδικουμαί τινα :: Αἰσχ. Ἀγ.1263 ἄμης ἀγωγῆς ἀντίπῶσθαι φόνον' || γεν. τιμῶρῶ διὰ τι :: Ἑὺρ. Ἑλλ.1144 ἀντίπῶσαι σὸν φόνον.

ἀντιπυγῶνόντες Ἐπιγρ. ἀντιπυγῶντες βλ.λ.

ἀντιπῶσις-εως [ἡ] μγν. ἀναποδοσις ἐκδίκησις.

ἀντιπῶσις-ον Ἡσ. «ἀντιπῶρρησις», ἀντίπος βλ.λ.

ἀντιπῶρρησις μέλλ. -τρώσω, εὐγρ. ἐν τῷ παθ. λαμβάνω καὶ ἕτερον τραῦμα :: Ἡλιόδ.7,27 ἀντι-τρώτω δὲ ἐκ θατέρων ὁ Ἀχαμείνης.

ἀντιπῶσις-ον μγν. ὁ ἐναντίον τοιχώματος προσκρούω :: Τιμόθ.Περσ.13 εἰ δ' ἀντιπῶσις

ἀκίης προσάξει.

ἀντιπῶσις-ον ὁ μετὰ τόλμης ἐπιτιθέμενος, τολ-μῶντος :: Αἰσχ.Εὐμ.556 τὸν ἀντιπῶλον παραβάταν.

ἀντιπῶσις-ῶ κ. νεώτ. δεικνύω τόλμην ἐναντίον ἄλλου τολμηροῦ :: Θουκ.2,89 μέγα τι τῆς διαίνας το βέβαιον ἔχοντας ἀντιπῶσις' || κ. νεώτ. τολμῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου.

ἀντιπῶσις-ον ὁ τεμνόμενος πρὸς θεραπειᾶν κακο-ῆτιος :: οὐδ. ἀντίπομος [τὸ] φάρμακον προ-ληπτικὸν κατὰ τὴν νόσον, ἀλεξιφάρμακον :: Πίνδ.Π.4,394 ἀντίπομα . . ὀδυνᾶν.

ἀντιπῶσις [ὁ] νεώτ. ἡ κατὰ τοῦ τωσιμοῦ τῶν λέξεων θεωρία

ἀντιπῶσις [ὁ] νεώτ. οἱ κατὰ τοῦ τωσιμοῦ τῶν λέξεων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

ἀντιπῶσις-ον κ. νεώτ. ἐναντίον τινός τετωμέ-νος ὁ ἀντιστάμενος πρὸς τινα: 2) μγν. ὡς οὐσ. ἀντίποινα [τὰ] σχοιῖα δι' ὧν ἐκινεῖτο ἡ πολιορ-κητικὴ μηχανὴ καταπέλτης 3) νεώτ. ἀντίπονοι, οἱ πρῶτον ἐνεργῶντες ὀλοκοί τῆς μεγίστης κεραίας Ἰσποφόρου πλοίου, τὰ γκισστέκια.

ἀντιπῶσις-ίωμα ἡ ὄματι μγν. μσν. γραμμ. ἔχω, λαμβάνω διάφορον, ἀντίθετον τόνον :: Εὐστ. 1025,4 Κλειθῶς ἀντιπῶσις ὡς τῷ κλειθῷ.

ἀντιπῶσις ἐπιτηδεύω, ταχέως τοξεύω ἐναντίον τοξεύοντος :: Ξεν. Ἀν.3,3,15 ὅσον οὐτε οἱ Κρη-τες ἀντιπῶσις δύνανται.

ἀντιπῶσις-ή-όν ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῶν τοξῶν τῶν νοσογόνων βακτηρίων :: ἀντιπῶσις ὀρός.

ἀντιπῶσις [ἡ] νεώτ. οὐσία παραγομένη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀμυνομένου ἐναντίον μολυσματὸς τι-νος [μικροβίου ἢ τοξίνης] 2) ὁ ἀντιπῶσις ὀρός :: διηφορητικὴ ἀντιπῶσις.

ἀντιπῶσις [ὁ] μγν. ὁ τοξεύων κατ' ἄλλου το-ξότου, ὅστις ἀντιπῶσις βλ. λ.

ἀντιπῶσις [ἡ] μσν. ἡ παραχώρησις τόπου πρὸς ἐξίσωσιν ἢ διαρρῦθμιν γειτονικῶν κτημάτων :: Νό-

μος Γεωργικ.1,5 δῶτα ἀντιπῶσις ὁ πλέον ἔχων τῷ ὀλίγον ἔχοντι.

ἀντιπῶσις-εως [ἡ] μσν. ἡ διατροφήσις, διά-τροφσις :: Εὐστ. Ἑλλ.672,30 Ὀμῆρος . . ἐπὶ ἐκτρο-πήσεως τοίχου τὴν ἀντιπῶσις τίθειναι.

ἀντιπῶσις [τὸ] νεώτ. πολεμικὸν πλοῖον ἔλαφρον, ἀδωράκιστον καὶ ταχύτατον, με ἄρχικόν προσορισμὸν τὴν καταναυμάχου τῶν τορπιλλικῶν, νῦν δὲ χρησιμοποιούμενον καὶ διὰ περιπολίας, ἀ-νιχνεύσεως, πύνησι καὶ ἀλείφω ναρκῶν, τορπιλλι-κάς ἐπιθέσεις, διωξιν ὑποβρυχίων κ. ἄ.

ἀντιπῶσις-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἄμυναν κατὰ τῶν τορπιλλῶν ἢ τῶν τορπιλλι-κῶν :: ἀντιπῶσις δίκτυον.

ἀντιπῶσις [τὸ] νεώτ. ναυτ. πλοῖον χρησιμοποιούμενον κατὰ τῶν τορπιλλοδόλων βλ.λ.

ἀντιπῶσις [τὸ] νεώτ. ναυτ. πλοῖον χρησιμοποιούμενον κατὰ τῶν τορπιλλοφόρων βλ.λ.

ἀντιπῶσις-ῶ διατροφή μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέ-ρους, διαπερῶ :: Ἑλλ.Ε.338 ὄρου προδὸς ἀντετόρη-σεν, Κ 267 πυκινὸν ὄδον ἀντιπῶσις.

ἀντιπῶσις-ον ὁ ἐκδικητικός, ὁ ἀνήκων εἰς ἐκδίκη-σιν :: Ἑλλ.Ε.213 τὸ ἄντιπα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ (ἔργα ἐκδικήσεως ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ).

ἀντιπῶσις [ὁ] μγν. κωνοειδὲς ἔξαγμα τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτός παρὰ τὴν ὀπισθίαν μοῖρα τῆς κόγχης, ἐναντιο καὶ χαμηλότερον τοῦ τραγοῦ βλ. λ.

ἀντιπῶσις-ῶ μσν. ἀντιπῶσις :: Προδρ.Ροδ.26.

ἀντιπῶσις [τὰ] νεώτ. τὰ ἀντιπῶσις βλ.λ.

ἀντιπῶσις κ. νεώτ. τραυματίζω τὸν τραυματιστάμεν, ἀμοιβαίως τραυματίζω.

ἀντιπῶσις-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ τραύ-ματος, ὁ ἐπιφέρων ἐποούλων τῶν τραυμάτων.

ἀντιπῶσις μσν. ἀμοιβαίως τρέπω :: Ἑλλ.Κομν.208. ἀντιπῶσις τρέφω τὸν θρέφαντά με, ἀποδίδω τὰ τρέφω :: Ξεν.ΚΠ 8,3,38 ἔθηκα δὲ ἐγὼ ἀντέ-τρεφον ἄκείνον ἕως ἔξιν.

ἀντιπῶσις μγν. μέλλ. -θρέξωμαι κ. -θροσῶμαι

τρέφω ἀμυλλόμενος πρὸς τινα :: Ἑλλ.Χρυσ.6,288 Ἀ ὁ ἥλιος ἄνω τρέχει, Παῖλος κάτω ἀντιτρέχει.

ἀντιπῶσις [ὁ] νεώτ. οἱ ἀντιπῶσις βλ.λ.

ἀντιπῶσις [ὁ] νεώτ. αἰρετικὸ ἀντιπῶσις ἐπὶ εἰς τὸ δόγμα τῆς ἀπάρεξης τριαδικοῦ θεοῦ.

ἀντιπῶσις [ἡ] νεώτ. ἐνέργεια, ἀντιπῶσις κατὰ τῆς τριθῆς :: ἀντιπῶσις μέταλλα, σκληρὰ κρά-ματα μετὰλλων δι' ὧν ἐπενδύονται οἱ τριθεῖς τῶν μηχανῶν (τὰ κωκινέτα).

ἀντιπῶσις μγν. τριβῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

ἀντιπῶσις [ἡ] νεώτ. γένος βρομοφύτων τῆς οἰ-κογενείας τῶν λευκοδοντείων, φυόμενον ἐπὶ κορ-μῶν δένδρων καὶ ἐπὶ πετρῶν.

ἀντιπῶσις [ὁ] νεώτ. οἱ κατὰ τῶν τρο-μοκρατικῶν βλ. λ.

ἀντιπῶσις [τὰ] νεώτ. βοταν. περιλήπτ. τὰ φυ-τά, ὧν τὸ ἔμβρυον λαμβάνει διεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς τοῦ σπέρματος.

ἀντιπῶσις [τὸ] νεώτ. πᾶν μὴ περιστροφόμενον καμπυλωτὸν ἔϋλον ὅπερ ἀντικαθιστᾶ προχείρως τὸν θραυσθέντα τροχὸν διατηροῦν ὀχήματος.

ἀντιπῶσις-ῶ σχόλ. διατραπῶ :: Σχόλ. Ὀππ. 'Αλ.3,556 ἐν κ. ἀντετόρησεν.

ἀντιπῶσις μγν. ἀνισταθμίζω :: Καισάρ. 60,13 νηστεύει ἀντιπῶσις τὰς ἐν παραδεί-σω μ' ἡμέρας τοῦ Ἀδάμ.

ἀντιπῶσις μγν. τυχῶνα καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως :: Θουκ 6,87 ἀντιπῶσις ἐπικουρίας ἀφ' ἡμῶν 2) ἐπι-τυχεῖν :: Σουλ. Ἐπιγρ.1212,2 Πυθοκλέους πλειστον ἀντιπῶσις ἀέθλων 3) προσκόπτω ἐπὶ τινας :: Ὀππ. 'Αλ.4,480 πηλαίης . . . χοιράδος ἀντιπῶσις.

ἀντιτυμνανίζω τυμνανίζω, κρούω τύμπανα ἐναντίον ἄλλου ἤχου ἵνα μὴ ἀκούηται : Ἄνων. ἐν Ρ||Ι.19 ἀντιτυμνανίζεις φασί κείους ταῖς τοῦ Διὸς βρονταῖς (Ἰ.γρ. ἀποτυμνανίζεις).

ἀντιτυπή-ές μγν. ὁ ἀντιστάμενος, ἀπωθών, ἀποκρούων, ὁ ἀντίτυπος. 2) μτφ. τραχὺς, σκληρὸς : Ἡρωιδας. Ἰστ.7,2,11 τὰ ἄετα καὶ ἀντιτυλή. **ἀντιτύπησις-εως** ἡ μγν. ἐξ ἀντιθέτου τύφης, ἀσέκρουσις : Ὀλυμπ.Μετ.204,19.

ἀντιτύπησις (ἡ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀντιτύπτειν, ἡ ἀντίστασις, ἀνταπόδθησις : Ἄθην.3,91 Δ οὐ συνίεις τὴν ἀντιτυπὴν τῆς τραχύτητος. 2) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἀποτόμου πλήξεως ἐπὶ τοιχωμάτων ἐγκύου μήτρας προκαλουμένη μεταποίησις τοῦ ἐμβρύου, ἀισθητὴ ἀπὸ τοῦ τετάρτου μηνὸς τῆς ἐγκυμοσύνης : ἀντιτυπία κοιλιακῆ, -κολικῆ.

ἀντιτύπος-ο(ν) ἴσπαν. θηλ. -η| κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικρουόμενος, ἀπωθούμενος ὑπὸ σκληροῦ σώματος : Ἡραδ.1.66 τύπος ἀντίτυπος, ὁ ἀκμῶν καὶ ἡ σφύρα. || ἐπὶ ἤχου, ὁ ἀνηχῶν : Σοφ.Φ 695 στόνον ἀντίτυπον || ἐπὶ φωτός, ὁ ἀνταναικλόμενος : Τρωφ.519 ἀντιτύπος ἀκτίνας. 2) μγν. ὁ κατὰ τὸν τύπον ἄλλου πεπονημένος, ἀπεικόνισμα ἢ ἀντίγραφον ὁμοιον τῷ πρωτότυπῳ : ΚΑΠαυλ. Ἐβρ.9,24 οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἤχρησ. Σιβ.133 ἀντιτύμματα ἰακρυθὲς ἀπομίμματα || μγν. ἀντίτυλος ἰδί τὸ ἀντίγραφον. 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἶδ. ὡς οὐσα. πανομοιότυπον ἐντύπου, ἰδίως βιβλίου : ἀντίτυπον βιβλίου, -ἐφημερίδος, -ἐγκυκλίου, -ἐπούλησε ἕκατό ἀντίτυπα. 4) εἰκόνα, ὁμοίωμα : Συλλ. Ἐπιγρ. 4535 Ἄρμωνος κερασοῦ χάλκεον ἀντίτυπον. 5) μτφ. ἀκριβὴς, ζωηρὰ ἐντύπωση ἐν τῇ διανοίᾳ : Πλωτ.2,9,6. 5) μγν. ἐκκλ. κατὰ πληθ. ἀντίτυπα, τὰ Ἅγια Ἄδρα τῆς θείας Εὐχαριστίας. 6) ἐνεργ. ὁ ἀπωθών, ὁ τραχὺς, σκληρὸς || κ. παραβετ. : Ξεν. Ἰων.1,4 ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτεται τὸν ἀναδάτην (περὶ τὸν ὄστων τοῦ ποδὸς τοῦ Ἰησοῦ), Ἄριστλ.Πρ.5,40,6 οἱ ἐν ἀντιτύποις περιπατοῦν ἰεπὶ σκληροῦ ἐδάφους. 7) μτφ. ὁ ἰσχυρογώνυμος, ἐπίμονος, πεισιμαθὴς : Πλάτ.Θεαίτ. 156 Α ἀντ- ἀνθρώπος, Ξεν. Ἀγρσ.6,2 μάχη ἀντίτυπος. 8) ἐπὶ χρωμάτων, λαμπρὸς. 9) ὁ ἐναντιούμενος εἰς τι, ἀντιθετός, ἀντίπαλος : Αἰσχύλ. Ἐπτ. 521 τὸν Διὸς ἀντίτυπον. 10) μγν. ὁ ἀπέναντι πόνος : Πολύβ.6,31,8 ἀντίτυπος τινί.

ἀντιτύπτω τύπτω τὸν τύπτοντά με : Πλάτ.Κρίτ. 51 Α τυπτόμενον ἀντιτύπτεν.

ἀντιτυπῶ-έω πλήττω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, προσκρούω ἀπωθῶ : Πλάτ.Κρατ.420 Δ τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν, Ἄριστλ.Μετ.3,1,4 ὅταν τὸ ἐκκρινόμενον πνεῦμα ἐτέρω ἀντιτυπήσῃ.

ἀντιτυπῶ-ός ἀπεικονίζω, ἐκφράζω ἀκριβῶς ἢ ζωηρότα : ΑΠ1,366 χρώμασι μιμηλὴν ἀντ- χάρην. **ἀντιτύπος** ἐπίρρ. μγν. ἐκκλ. τραχὺς : Βασ.1, 442 Ε ἀντιτύπος πρὸς ἐκὼν καὶ ἀντιβατικῶς. **ἀντιτύπωσις-εως** (ἡ) μγν. εἰκόνα ἀποτυπωθεῖσα. **ἀντιτυπανικτός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ τυράννου ἢ ὁ κατὰ τῆς τυραννίας.

ἀντιτυραννῶ-έω γίνομαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης τυράννος, δεσποτικός ἄρχων : Ἰω.Λυδ.165,5 Μαρίου τυραννήσαντος Σέλλας ἀναστάς ἀντετυράννησεν. **ἀντιτυρανικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ τύφου ἐνεργών || ὁ προληπτικός τοῦ τύφου : ἀντ- ἐμβόλιον. **ἀντιτυφῶ-ός** μγν. τυφλὸς εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς τιμωρίαν : Μιχ. Ἐφείσ. Ἡνικ.31,27.

ἀντιτυφῶ-ός ἀμοιβαλὸς σκόπητος, περιπαίζω, ἀντιλοιδόρῳ : Κωνσταντ.49 ἐσκοπῆτον τοῦς ἥρωας, οἱ δὲ ἀνταπόδοσαν τὰς γυναῖκας. **ἀντιτυροσκοπικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἐμποδίζων τὴν ὑγρασίαν, τὴν ἐκ τῆς ὑγρασίας διαπότισιν.

ἀντιυδρωπικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀνθυδρωπικός βλλ. **ἀντισπεριτικός-ή-όν** νεώτ. κ. ἀνθυσπερικός βλλ. **ἀντιφαινή** (ἡ) νεώτ. φαισολ. οὐσία ἀπαντώσα ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου προστατευοῦσα τὰ μικροβία ἀπὸ τῶν μικροβιοφάγων κυττάρων.

ἀντιφείνω μέλλ. -αῶ παθ. ἀδρ. -εφάνην ἀνταναικλῶ λῶμην : Θεόφρ.Αισθ.26 ὅταν ἀντιφαινή. **ἀντιφάνεια** (ἡ) μγν. ἡ ἐξ ἀπύθετου ἐμφάνισις, ὁ ἀντικατοπτρισμός, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός : Δαρμιν. Ὀπτ.12 ὡν δὲ τὰς ἐμφάνεις θεωροῦμεν ἐν ἕδατι ταῦτα . . . κατ' ἀντιφάνειαν ὁρᾶται.

ἀντιφάρα ΕΜ « ἡ ζῆλη παρὰ Συρακοσίοις παρὰ τὸ φέρω, οἱ ἄδριεις φάρω λέγουσι », Ἡσ. « ἀντιλογία, μάχη, ζῆλη » ὁ δὲ μτρωϊάτ. **ἀντιφάρος** Ἡσ. « ἐναντίον ».

ἀντιφάρμακο(ν) ἰδί κ. νεώτ. κ. δημ. φάρμακον διδόμενον ἑκ ἀντίδοτον, ἰδίως κατὰ δηλητηρίου : Ἄθην.370 Σ Ἄθηνισι καὶ τοῖς τεσσικαῖς κράμβη παρεσκευάσθη ὡς τὸ ἀντιφάρμακον εἰς τροφήν, Κεβ.Θηβ.6 διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τοῦτου, -ἀντιφάρμακο τῆς λύσσης.

ἀντιφάρμακος-ον μγν. ὁ κατὰ φαρμάκου, πρὸς ἐξουδετέρωσιν φαρμάκου, ἰδίως δηλητηρίου χρησιμοποιοῦμενος : Διδό.Σ 17,90 τὴν ἀντιφάρμακον ῥίζαν || ἀντιφάρμακον (τὸ) ὡς οὐσα. βλ. λ. **ἀντιφάσις-εως** (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀντιφάσκειν, τὸ λέγειν διάφορα ἢ ἀντιθετά πρὸς προηγούμενως λεχθέντα : ὁ κατηγορούμενος, - ὁ μάρτυρ περιέσιμος εἰς ἀντιφάσεις. 2) ἐν τῇ λογ. ἡ ἀντιθεσις καθ' ἣν ἐκ δύο ἐνοσιῶν ἡ δύο κρίσεις ἀντιθετῶν τιθεμένη ἢ μία αἰρετὴ τὴν ἑτέραν, ἄ. λεγ. ἀντιφατικὴ ἀντιθεσις : Ἄριστλ. Ἐρμ.17 Α 33 ὅσα ἀντιφάσεις τῶν καθόλου εἶσι καθόλου, ἀνάγκη τὴν ἑτέραν ἀληθῆ εἶναι ἢ ψευδῆ· οὕτως ἐν ταῖς ἐνοσίαις ἔνοχος ἄθεθος, ὑπάρχει θεός, - δὲν ὑπάρχει θεός. 3) νεώτ. νόμος ἀντιφάσεως, ὁ θεμελιώδης νόμος τοῦ διανομοεῖσθαι καθ' ὃν δὲν δύναται ἡ νὰ ὑπάρχη καὶ συγχρόνως νὰ μὴ ὑπάρχη.

ἀντιφασιστής ἰδί δημ. ἀντιφασιστής βλλ. **ἀντιφασιστής-ιστρια** νεώτ. ὁ ἀντιπυθέμενος πρὸς τοὺς φασιστὰς ἢ τὸν φασισμὸν βλλ. **ἀντιφασιστικός-ή-όν** νεώτ. κ. δημ. ὁ στρεφόμενος κατὰ τῶν φασιστῶν ἢ τοῦ φασισμοῦ βλλ.

ἀντιφάσκειν μγν. κ. μων. κ. νεώτ. λέγω τὰ ἐναντία πρὸς ὅσα εἶπον πρότερον, ἀνιρῶ τοὺς λόγους μου : Σχόλ. ἐκ Ἄριστλ.44,37 τὰ ἀντιφάσκοντα ἰ τὰ ἀντιφαστικά, τὰ ἀντιθετά, νεώτ. φρ. : φάσκει καὶ ἀντιφάσκει (λέγει παράλογα, ἐναντία πρὸς ἄλληλα). 2) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ : Νικητ. Εὐγεν.6,170 τοῖτοις Χαρικλῆς ἀντιφάσκει τοῖσδε.

ἀντιφαστικά ἐπίρρ. δημ. ἀντιφαστικά βλλ. **ἀντιφαστικός-ή-όν** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περιέχων ἀντιφασίαν : ἀντιφαστικός λόγος, ἀντιφαστικὴ πρότασις, ἀντιφαστικαὶ ἐνοσίαι, - γνώμασι, - εἰδήσεις. **ἀντιφαστικότης-ητος** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιφαστικοῦ βλλ.

ἀντιφαστικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀντιφασίαν ἢ μετ' ἀντιφάσεως, κατὰ τρόπον ἀντιφαστικόν βλλ. : Ἄριστλ. Ἐρμ.7,6, Ἐφραίμ.Κατα.375,116 εἰς ἐκατέρω μέρος ἀντιφαστικὸς ἀντιφάσζοντες λόγους. **ἀντιφαστρίνη** (ἡ) νεώτ. χημ. ἄ. ἀκατανίθδιον, τὸ ἀνίθδιον τοῦ ὀξεικοῦ ὀξέος.

ἀντιφαιγγία (ἡ) μγν. ἀνταγμία, φεγοβολία : Ἰω.Δραγ.ΟΖ 84 φαιγγάρι . . . ρίχνοντες χλωμὰς ἀντιφαιγγεῖς στὴ θάλασσα τὴν ἀσημέναι.

ἀντιφαιγγίως δημ. κ. ἀντιφαιγγῶ βλλ. **ἀντιφαιγγισμα** ἰδί δημ. ἀντιφαιγγία βλλ. **ἀντιφαιγγέω-η-ο** δημ. ὁ ἀνταγιάζων, ποὺ ἀντιφάγει βλλ., φεγοβολῶς, φωτοβολῶς || τὸ ἀντιφάγγω ὡς οὐσα. ἡ ἀντιφαιγγία βλλ., ἀντιφάγω. **ἀντιφάγγω** κ. -ίζω δημ. φάγγω ἐκ τοῦ ἀπέ-ναντι μέρους, ἀντιἄκμω, ἀνταναικλῶ.

ἀντιφειμισμός [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸν φειμισμὸν βλλ. ἐναντιώσις.

ἀντιφειμιστιότης [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιπιδέμενος πρὸς τὸν φειμισμὸν βλ.λ.

ἀντιφειμιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τοῦ φειμισμοῦ βλ.λ.

ἀντιπεριζῶ ἔξισσ' ἐμαυτὸν πρὸς τινὰ, ἀντιμετροῦμαι, παραβγαίνω : 'Ἰλ.Φ 537 "Ἥφαιστος, οὐ τις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιπεριζῶν, Ἀριστοφ. 'Ἰνπ.813 σὺ θεμιστοκλεῖ ἀντιπεριζῶς; πρβλ. ἀντιφέρωμαι.

ἀντιφέρων-ον ὁ ἀντιπροϊκὸς διδόμενος : Αἰοχ. 'Αγ.406 ἄγουσα τ' ἀντίφερων 'Ἰλίω φθορᾶν || οὐδ. πληθ. ἀντίφερνα [τᾶ] ὡς οὐσα. τὰ ἀντι τῆς προϊκὸς δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην.

ἀντιφέρω δημ. κ. μέσ. -φέρωμαι ἀντιφέρωμαι, ἐναντιοῦμαι, φιλονεικῶ, ἐρίζω, ἔχω ἔχθραν πρὸς τινά : τί ἔχουν κι ἀντιφέρουν;

ἀντιφερόμενος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. αἱ μίξεις, αἱ χρησιμοποιοῦμεναι πρὸς ἐκτίλησιν τῶν ὀξέων τοῦ σιδήρου.

ἀντιφέρω μέλλ. -οῖσθαι παθ. ἄορ. -νήχθην ἀντιτάσσω : Πλάτ. 'Ερωξ.395 Β ὥστε μὴ εἶναι ὅ,τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν || μέσ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἐρίζω : 'Ἰλ.Α 589 ἀργαλέος γὰρ Ὀλῦμπιος ἀντιφέρεσθαι' Ἡσ. « ἀντιφέρεσθαι ἐριστικῶς ἢ ἀντιλέγειν ἢ ἀντιτάσσεσθαι » 2) ἀλλῶμαι, ἀντιμετροῦμαι πρὸς τινά 3) ἐν τῷ παθ. φέρομαι κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πρὸς τι : 'Αριστλ. π.Οὐρ.2,102 ἀντ. τῷ οὐρανῷ.

ἀντιφένγω μέλλ. -φεθῶμαι ἐκδικῶμαι, στέλλωμαι εἰς ἔξορον ἀντὶ ἄλλου : Εὐρ. 'Ἠλ.1091 κοῦτ' ἀντιφένγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πάσι.

ἀντιφένγω κ. μον. ὁμιλῶ ἐναντίον, ἀντιλέγω : Πλάτ. Γοργ.501 C οὐδέ πότερον συγκρατῆσθαι ἢ Πόλιος ἢ ἀντιφός; || κ. ἀπολ. : Πολύβ.9,422 ὁ Πόλιος πρῶτος μὲν πικρῶς ἀντέφη 2) ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι : 'Αριστλ.π. 'Ευνη.3,14 ἀντιφῶσι .. πρὸς τὴν φαντασίαν 3) μον. λέγω ἀποκρινόμενος, ἀναπαντᾷ : Νικήτ.Εὐγ.5,67 Δρόσιλλα τί φης, ἀντέφηνεν εὐθέως.

ἀντιφένγωμαι [ἡ] μον. ἀπάντησις; 'Εωρ.Πισ. 'Εξ.1679.

ἀντιφθέγγω ἀντιφθῶ : Πίνδ.Ο 6,105 ἀντεφθέγγετο δ' ὄρτιεπῆς πατρία δσσα 2) ἐπαλαμβάνω φωνῆν, λόγον, ἦχον : 'Αριστλ.Ζ.781α 26 ὥστε ἀντιφθέγγεσθαι τὸ ἀκουσθῆν' ὁ ἀνταλαδίζω : Διόδ.Σ 17 τῶν βαρβάρων ἀντιφθεγγεμένους 3) μτγν. ἀποκρίνομαι, ἀπαντᾷ 4) μτγν. ὁμιλῶ ἐναντίον τίνος, ἀντιλέγω, ἀντίφημι βλ.λ. : Ὀρχ.23 πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνους τομάρ;

ἀντιφθέγγω-ατος [τὸ] σχολ.κ.μέσ. ἀντήχησις, ἡχώ.

ἀντιφθειρικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ'ἀλληλος πρὸς καταστροφὴν τῶν φθειρῶν.

ἀντιφθειρικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς φθειρώσεως, ἀντιφωματικός βλ.λ.

ἀντιφθιγγός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον : Πίνδ. 'Αποσπ.91 φάλμῶν ἀντιφθγγον, Φιλ.2,174,37 ἀντιφθγγῶσι ἀρμονίαις συνηχούτες 2) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀντιθετός κατὰ τὸν ἦχον, ἀντιφωτικός : Νικήτ.Χων.ὁ ἀντιφθγγον τὴν γλῶτταν τοῖς νοήμασι πλουτεῖν.

ἀντιφιλαιαλεούθερος-ον νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ φιλελευθερισμοῦ βλ.λ. || ὁ μὴ φιλελεύθερος.

ἀντιφιλέω δημ. φιλέωμαι καὶ ἐγώ, εἰς ἀνταποδοσιν.

ἀντιφιλέωσις-εως [ἡ] τὸ ἀντιφιλεῖν, τὸ ἀμοιβαίως ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι : 'Αριστλ. 'Ἠθ.Ν 8,2,3 ἐπὶ μὲν τῆ τῶν ἀφύγων φιλήσει οὐ λέγεται φίλις, αὐτὸ γὰρ ἔστιν ἀντιφιλέωσις.

ἀντιφιλοειρήνῃ [ἡ] ἀμοιβαῖα φίλια : 'Αριστλ.Ἠθ.δ.1236Β2.

ἀντιφιλοδοξέω κ. νεώτ. ἀμύλλωμαι ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ, φιλοδοξῶ καὶ ἐγώ ἐπίσης : Πολύβ.140,11 ἀντιφιλοδοξούντες οἱ τὸν ἐλαφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν.

ἀντιφιλολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιοῦμενος πρὸς τοὺς φιλολόγους ἢ πρὸς τὴν φιλολογίαν || ὁ μὴ ἀγαπᾶν τὴν φιλολογίαν 2) ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τοὺς φιλολογικῶς κρινόμενος.

ἀντιφιλονοικιᾶ-έω μτγν. δεικνύσθαι φιλόνοικος, ἀντερζῶ, ἀντιτεῖναι : Πολύβ.3,103,7 ἐκπεφυσμένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονοικιούοντα.

ἀντιφιλοσοφικός [ἡ] Ἐθισαυρ. Στεφ. ἀντίθετον σύστημα φιλοσοφίας.

ἀντιφιλοσοφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιπιδέμενος πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἢ τὴν φιλοσοφίαν || ὁ ἀπεχθανόμενος τὴν φιλοσοφίαν, ὁ κατὰ τῆς φιλοσοφικῆς, τῆς ἀφρημένης σιέφωας; 2) ὁ μὴ φιλοσοφικός, ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὰ τῆς φιλοσοφίας || ὁ ἀφιλοσόφητος.

ἀντιφιλοσοφικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιφιλοσοφικὸν βλ. λ.

ἀντιφιλόσοφος [ὁ] μτγν. φιλόσοφος ἄλλης σχολῆς; 2) ὁ ἀντιφιλοσοφικός βλ.λ.

ἀντιφιλοσοφῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικῆς θεωρίας ἢ γνώμας : Λουκ.Δις Κατ.21' || διδάσκω, γωματεύω ἀντιθέτως πρὸς τὴν φιλοσοφίαν.

ἀντιφιλοτιμικός-εως [ἡ] μτγν. ἀνταγωνισμός, ἀμίλλα, ἀντιζήλια.

ἀντιφιλοτιμικός-εομαι κ. νεώτ. κινῶμαι ἀπὸ φιλοτιμίας ἢ ἀντιζήλιαν κατὰ τινος, ἀμύλλωμαι ἐκ φιλοτιμίας : Διον. 'Αλ.6,96 ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ δῆμος πρὸς τὴν βουλάν' || τὸ ἐνεργ. μον. κινῶ εἰς φιλοτιμίαν : Κ.Μανασσ.5,19 ἀντιφιλοτιμούντες.

ἀντιφιλοτιμοῦμαι-έομαι μτγν. μον. ἀνταποδοῖδω φιλοφροσύνην.

ἀντιφιλέω κ. νεώτ. ἀνταγαπῶ : Ξεν. 'Απομν. 2,6,28 φιλῶν τε αὐτοὺς ἀντιφιλέομαι ὑπ' αὐτῶν 2) μτγν. κ. νεώτ. ἀσπάζομαι ἀμοιβαίως.

ἀντιφλέγω κάμνυμι τὴν λάμψην, καταυγάζω, λαμπρύνω : Πίνδ.Ο 3,36 ὄλον χρυσαφμάτος ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα [ἡ χρυσῆ σελήνη κατηγόσασε ὀλόκληρον τὸ σκότος τῆς νυκτός].

ἀντιφλογίαι [ἡ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀντιφλογεῖν βλ. λ., ἀντανάκλασις φλογός, ἀκίντων, θερμότητος, ἀ. ἀντιφλογο.

ἀντιφλογίζω μον. ἀντιφλέγω βλ. λ.

ἀντιφλογιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντραλῶν κατὰ τῆς φλογώσεως ἢ φλεγμονῆς.

ἀντιφλογο [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιφλογεῖν βλ. λ. : Βλαχογ.Παληκ.10 κατὰ τὸν ἦλον, ποῦ ριχνε τάντιφλογό του .. μέσ' τὰ γούστα.

ἀντιφλουαρῶ-έω κ. νεώτ. φλουαρῶ κατὰ τινος φλουαρῶντος : Γαλην.8,696 τοῖς φλουαρῶσιν ἀντιφλουαρῶ-έω φοβίζω ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον φοβούμαι : Αἰλ.π.Ζ 12,15 πειράται [ὁ βάρβαρος] ἀντεκπλήττειν αὐτὸν [τὸν ὄδρον] καὶ ἀντιφλουεῖν.

ἀντιφλοικός Ἡσ. « μέρος τῆς πολεμικῆς νεφῶς ».

ἀντιφονεύς μτγν. φονεύω τὸν φονεύσαντα, ἀνταποδοῖδω τὸν φόνον.

ἀντιφονέος-ον ὁ ἀντ' ὄφονος, ὁ πρὸς ἐκδικησιν γινόμενος : Σοφ. 'Ἠλ.247 δῶσσαυ' ἀντιφονέουσι δίκας 2) ὁ ἐξ ἀλληλοσφαγῆς : Αἰσχ.Θ 893 θένατοι ἀντίφονοι 3) ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄνομα.

ἀντιφώρα μτγν. ἀντιθέσις.

ἀντιφωρήσις-εως [ἡ] μον. τὸ φερεῖν τι ἀντὶ ἄλλου : Εὐστ.Που.279,87 ῥίψις μὲν κοινικὸ καλύμματος .. ἀντιφωρήσις δὲ ἀρυθροῦ.

ἀντιφωρικός ἐπίρρ. μτγν. ἀντιφωρητικός.

ἀντιφωρημῆ [ἡ] νεώτ. φαρμακ. ὑπερακαλικὸν διάλυμα ὑποχλωριδῶδους νατρίου ἀπολυμαντικόν, ἀντισηπικόν ἰσχυροτέρου τοῦ φαινικόου ὀξέος.

ἀντιφωρολογικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τῆς φωρολογίας.

ἀντιφώρα [ὁ] μτγν. [λατ.] ὁ ἀντὶ τοῦ φόρου ἴσται τῆς ἀγορᾶς, ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγορὰ ἀνίων τόπος.

ἀντιφορτίζω φορτίζω τὸ πλοῖον μὲ ἐμπόρευμα ἀγορασθὲν διὰ χρημάτων εἰσπραχθέντων ἐκ πώληθέντος φορτίου : Δημ.931.1 ἀπειδάν ἀποδώντων ἐν τῷ πλοίῳ ἃ ἦγον, πάλιν ἀντιγοράζειν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζειν καὶ ἀπάγειν Ἀθίνας· 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐξάγω ἐμπορεύματα ὀφεινάντι τῶν εἰσαγομένων : Ξεν.Πολ.3.2 τοῖς ἐμποροῖς . . ἐπιφορτίζεσθαι τὴν ἀνάγκη νομίσμασι γὰρ οὐ χρησίμοις ἐξω χρώνται.

ἀντιφορτον (τό) Ἐπιγρ. τὸ ἐξ ἀντιθέτου πρὸς ἰσοζύγιον τιθέμενον βάρος.

ἀντιφορτός (ὁ) φορτίον ἀνταλλαγθὲν πρὸς ἕτερον φορτίον : ὑποθ. Ἀριστφ. Ἀχ.1 ἀντι- ἀξάγειν.

ἀντιφωσγίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία βορρικοῦ ὄξεως, μαγνησίας καὶ ὀξότος.

ἀντιφωσγία-στος (τὸ) φραγμῶς, ὄχυρῳμα κατὰ τινος : Πλούτ.558 D ταῦτα μὲν ὡσπερ ἀντιφραγμάτῳ σοι κείσθω πρὸς . . ἐκείνους.

ἀντιφωράζω ἐκφοράζω τι δι' ἄλλους ἢ δι' ἀντιθέτου ὀνομασίας : Γρύφ.ἐν Ρ.2,5 διὰ τοῦ ἑναντίου τὸ ἑναντίον ἀντιφωράζω.

ἀντιφωρακτικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀντιφωράσων ἢ ἀντιφωρακτικῶς [τὰ] ὡς οὐσα. τὰ ἐμποδία.

ἀντιφωραξίς-εως (ἡ) ἡ παρεμπολή φραγμῶς μεταξὺ δύο πραγμάτων : Ἀριστλ. Ἀποσπ.203 ἤλιον ἐκλείπειν πειλήνης ἀντιφωραξίς, πρβλ. ἀντιφωράσω 2).

ἀντιφωραξίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ τρόπος τοῦ ἐκφοράζειν τὴν διὰ τῆς ἀντιθέτου ἑνώσεως, πρὸς εὐφημισμὸν π. χ. Εὐμηνίδης ἀντὶ Ἑρμῆος, Πόντος εὐξείνιος ἀντὶ ὀξείνου, δημ. γλυκῶδι ἀντὶ ζῆσι· 2) νεώτ. λέξις ἥτις διὰ τῆς ἐξελίξεως τῆς γλώσσας μετέπεσεν εἰς σημασίαν ἀντιθέτου τῆς ἀρχικῆς π. χ. τὸ ἀφιππεύω = ἀναχωρῶ ἐπιππος μετέπεσεν εἰς τὴν σημ. κατέρχεται τοῦ ἵππου, ὄωροδοκῶ = δέχομαι δῶρα μετέπεσεν εἰς τὸ δίδω δῶρα κτ.

ἀντιφωράσσω ἄπτ. -πτω φράττω, ἐμποδίζω : Ξεν.Συμπ.5.6 [τὸ σημὸν τῆς ρινός] οὐκ ἀντιφωράττει ἀλλ' εὐθὺς εἴς τὰς ὄψεις ὄραν ἃ ἐν βούλῳνται, Ἀριστλ. Μετ.1,8.5 ὁμοίως ἀντιφωράττει ἢ γῆ ὡστε μὴ ὄρασθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἢ καλύπτω πέρριξ, περιφράττω : Φίλιππ.π.Πολυδ.1,16 ἀντιφωραγμένους λαμπτήρ· 2) παθ. τίθειαι ὡς φραγμῶς, ὡς ἐμποδίων : Γλατ.Τιμ.66 Ε ἀντιφωραχθέντος τινός περὶ τὴν ἀναπνοήν.

ἀντιφωραστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κατ' ἀντιφρασίν βλ. λ. : ἀντιφωραστικός τρόπος τοῦ λέγειν.

ἀντιφωραστικός μον. κατ' ἀντιφρασίν βλ.λ.

ἀντιφωρίσσω φρίσσω, ἀνορθῶ τὰς τρίκας μου κατὰ τινος, ἐπὶ χοίρου : Ἀριστλ. Ἰστ.Ζ630Α 2 ἦδη δ' ὤπται λέων καὶ οὐ ἐπιτίθεισθαί μὲλλων, καὶ ὡς εἶδεν ἀντιφρίζοντα, φεύγων.

ἀντιφωρῶν-έω νεώτ. ἔχω ἀντιθετον φρόνημα, ἐναντίαν γνώμην, διαφωνῶ.

ἀντιφωρούραρχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντὶ τοῦ φρουράρχου, ὁ ἀντικαθίστων τὸν φουράραρχον βλ. λ.

ἀντιφωρούριον (τὸ) μον. ἀντιθετον φουρούριον βλ.λ.

ἀντιφωρούρος Ἡσ. « ἀντιφωρούριος, τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράριον».

ἀντιφωρούρ-έω μτγν. ἐξ ἀντιθέτου φρουρῶ **ἀντιφωρούρασμαι** μτγν. ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω πρὸς ἄλλον ἵππον χρεμετίζοντα· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. ἀλαοτεύομαι, γαυριῶ καὶ ἐγῶ.

ἀντιφωρμαγμός (ὁ) μον. ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντιθετός φρυμαγμός βλ. λ.

ἀντιφωρῶν-ον-ονος μον. ὁ ἔχων ἀντιθετον φρόνημα, ὁ δυσαιμενὸς διακείμενος πρὸς τὴν.

ἀντιφωραστός-η-ο δημ. ἀπαροξιλιακός.

ἀντιφωραξέω νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου φυγαδεύω βλ.λ.

ἀντιφωρυγία (ὁ) μτγν. ὁ ἀντιθέτως φεύγων : Στοβ. Λόγ.δ,167 σωφροσύν' ἔστιν . . φύσεως ἀντιφωρυγία ἀνταγμάμα [τὰ] δημ. παραφυλάγμα βλ. λ.· 2) φυλάγμα, προφυλάξις.

ἀντιφυλακή (ἡ) ἡ ἀμοιβαία προφυλάξις, τὰ ἐκατέρωθεν λαμβανόμενα προφυλακτικὰ μέτρα : Σουκ.284 ἢ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακή.

ἀντιφυλάξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ φυλάξ τῆς ἀντιθέτου παραστάσεως, ὁ ἐχθρικός φρουρός : Λουκ. Ἰστορ.Συγγρ.28 φυλάκας καὶ ἀντιφυλάκας (δ.γρ. φυλακάς καὶ ἀντιφυλακάς).

ἀντιφυλάξις (ἡ) δημ. ἡ προφυλάξις· 2) ἡ πρὸς προστασίαν ἐπιτοπία, ἐπιτηροσία.

ἀντιφυλάσσω φυλάττω, ἐπιτηρῶ τὸν ἐπιτηρούμενον : Πλάτ.Νόμ.705 Β ἀντιφυλάσσει ἐπίμοιμοι· ἢ μέσ. προφυλάσσομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Ξεν. Αν.2,5,3 φυλαττόμενον δὲ σε ὄρω ὡς πολεμίους ἡμάς καὶ ὀρόντας ταῦτα ἀντιφυλασσόμεθα.

ἀντιφυλλοξήρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς φυλλοξήρας βλ.λ., χρησιμοποιοῦμενος.

ἀντιφωματικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν φυματίωσην : ἀντιφωματικός ἀγών, -ἀντιφωματική θεραπεία, -ἀντιφωματικὸν ἐμβόλιον.

ἀντιφωμιαί ἐπὶ φυτῶν, φωμιαί ἀντὶ ἄλλου ἐκκοπέντος· 2) μτφ. διαδόχου ἀντικαθιστῶ : Εὐστ. Πονημ.6,29 δένδρου τούτου ἀλυστελοῦς ἐκκακομένου ἀντιφωμιαί τὸν μέγαν νικηφόρον.

ἀντιφωσμία-στος (τὸ) μτγν. τὸν ἐναντίον φύσημα.

ἀντιφωσμίσις-εως (ἡ) μτγν. ἀντιφωσμία βλ.λ.

ἀντιφωσικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φυσικός, ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸ φυσικὸν ἢ πρὸς τὴν φύσιν.

ἀντιφωσικτικός (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιφωσικοῦ βλ.λ.

ἀντιφωσικός ἐπίρρ. νεώτ. οὐχὶ κατὰ φύσιν, κατὰ τρόπον οὐχὶ φυσικὸν βλ.λ.

ἀντιφωσιολογικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ μὴ φυσιολογικός, ὁ παρὰ τὴν φυσιολογίαν βλ.λ.

ἀντιφωσιολογικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ φυσιολογικόν.

ἀντιφωσῶ-ω κ. νεώτ. φωσῶ πρὸς τὸ ἀντιθετόν : Αντιυλλ.π.Ματ.249 ἀντι- δὲ δεξ. . . τῷ στόματι.

ἀντιφωσῶδης-ους-εως νεώτ. ὁ μὴ φωσῶδης, ὁ μὴ προξενῶν φῶσας βλ.λ.

ἀντιφωτεύω φωτεύω εἰς τὸ ἀντιθετον μέρος : 78 ἄπφ. προξενῶ, ἐπιφέρω ἐξ ἀντιθέτου : ΨΦωκυλλ.

78 ἄπφ. δ' ἔρον ἀντιφωτεύει.

ἀντιφωτοφάγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποκρούων τὰς περὶ διαίτης ἀντιλήψεις τῶν φωτοφάγων βλ.λ.

ἀντιφῶς φύσιν ἀντιθέτως πρὸς τὸ σύνθετες, πρὸς τὸ κανονικόν, μ. ἐν μτχ. παρὰκ. παρ' Ἡσ « ἀντιπεφυκίτων, ἐναντίως πεφυκίτων».

ἀντιφωφάριον (τὸ) μον. λειτουργικὸν βιβλίον τῆς λαπνικῆς ἐκκλησίας περιλαμβανόν ἀντίφωμον, ὕμνους καὶ ψαλμοὺς τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

ἀντιφῶννημα-στος (τὸ) νεώτ. ἡ ἀντιφῶννησις βλ.λ.

ἀντιφῶννησις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. νομικὴ πράξις δι' ἣς πανηγυρικός, ἴστω κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀρκομένην διατύπωσιν ὑπόσχεσθαι τὴς εἰς τὸν δαειστήν τὴν καταβολὴν ὀφισταμένου πρὸς αὐτὸν χρέους, ἰδικοῦ του ἢ γένου· 2) νεώτ. ἀπάντησις εἰς προσφώνησιν.

ἀντιφῶνητής (ὁ) μον. νομ. ὁ ἐγγυητής· 2) τίλος ἐν τῷ βυθ. παλατίῳ : Ἰέρτζ. Ἐπιστ.71 τῷ μεγαλοεπιφανεστάτῳ ἀναγραφεῖ τῶν ἐπισκέψεων τοῦ ἀντιφῶνητοῦ κυριῶ Ἰωάννη Ἰωαννίδη.

ἀντιφῶνητικός ἐπίρρ. ἐκκλ. κατὰ ἀντιφῶνησιν, δι' ἀντιφῶνησεως.

ἀντιφῶνητρια (ἡ) νεώτ. δημ. κ. -ἡτρα, εἶδ. ὡς ἐπιθ. τῆς Παναγίας, ἡ ὑπὲρ ἄλλου ἀποκρινομένη, ἐγγυώμενη, ὀδ. συνεκδ. ἡ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν δυσωποῦσάν τὸν Θεόν.

ἀντιφῶνησις (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διαφωνία : Εὐσ. Προτρ.1,25· 2) νεώτ. μουσ. μελωδία φασμαλλομένη ὑπὸ πολλῶν φωνῶν κατ' ὄρθοσας ἢ διπλῆς ὄρθοσας πρβλ. ἀντιφῶνον ἀντιδιαστέλ. πρὸς τὴν ταυτοφῶνιαν ἢ ὁμοφῶνιαν βλ.λ.

ἀντιφωνικός ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἐναλλαγὴν λόγου ἢ ἄσματος, κατ' ἀντιφώνιον βλ. λ.2] : ΚΚαιριμ. 213 Α ἀρχονται λέγειν ἀντιφωνικός.

ἀντιφωνός-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου ὁ ἤϊών εἰς ἀπάντησιν, δδ. σύμφωνος, ἐναρμόνιος : Πλάτ. Νόμ. 212 D ὀξύτητα βαρῶτητι ἕρμῳνος καὶ ἀντίφωνον, αὐτ'. 717 B ἀντ- τοῖς πρότερον ῥηθεῖσι' 2] ὁ ἀνταποκρινόμενος πρὸς τι : Πλούτ. Ἡθ. 412 Β ἀντίφωνα τῶν γενησομένων' 3] μουσ. ὡς οὐσα. ἀντίφωνον (τό) ἡ συμφωνία ἐν τῇ διαπαύσῃ 4] ἐκκλ. ἀντίφωνα ἰσὶ στίχοι τῆς 'Αγ. Γραφῆς φαλλόμενοι κατ' ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τῶν δύο χορῶν πρὸ τῆς Μικρᾶς Εἰσόδου ἐν τῇ λειτουργίᾳ.

ἀντιφώνῳ-ῶ κ. μσν. φωνῶ, λέγω εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίσομαι : Αἰσχ. Εὐμ. 303 οὐδ' ἀντιφώνεις ἄλλ' ἀποπτύεις λόγου, Σοφ. Φ 1065 μὴ μ' ἀντιφώνει μηδέν' || μτγν. ἀποκρίσομαι μεγαλοφώνως || ἐκκλ. φάλλω καὶ ἀντιφώνῳ ἢ φάλλω ἀντιφώνω 2] ἐπὶ λύρας, ἡγ' ἐρωτικὰς μελωδίας εἰς ἀπάντησιν : Ἀνακρέοντ. 23(1)9 ἀντ- Ἐρωτά' 3] μτγν. ἀπαντῶ δ' ἐπιστολῆς παθ. : Πολύβ. 15, 18, 6 μέχρις ἀν ἐκ Ρώμης ἀντιφώνηθῆ τι' 4] μσν. κ. νεώτ. νομ. ἀποκρίνομαι ἀντὶ ἐτέρου, εἶμαι δι' αὐτὸν ὑπεύθυνος, ποιοῦμαι ἀντιφώνησιν βλ. λ. 1] : Ἰω. Χρυσ. Ὀμ. 5 ἀπαίτει γὰρ ὁ θανειζῶν ἢ ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρα ἢ ἀντιφώνουσα.

ἀντιφώνως ἐπίρρ. νεώτ. ἀντιφωνικῶς, κατὰ τρόπον ἀντιφώνων βλ. λ.

ἀντιφωτίζω μτγν. νεώτ. κ. δημ. φωτίζω τι ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους : ἡ φωτιά ἀντιφωτίζει τοὺς ἀντικρουοὺς τοίχους' || ἀμθ. ὄνταυγάτως, ἀντιφῆγ- γω' 2] παθ. -τιζομαι φωτίζομαι κατ' εὐθεῖαν ἐκ τῶν ἑναντι : Δαμάσκ. Αρχ. 29 ἀντιφωτίζομένου δμ- ματος.

ἀντιφωτισμός ἰδί μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξ ἐπιπτώσεως φωτὸς ἀντανάκλασις : Πλάτ. Νικ. 2] ὁ πρὸς τὴν σελήην τῶν ἀσπίδων ἀντιφωτισμός. **ἀντιφωτῶ** (τό) νεώτ. δημ. φῶς ἐξ ἀντανάκλασεως, ἀντιφῆγγο, ἀντιλαμπή.

ἀντιφωτῶ-ῶ δημ. ἀντιφωτίζω βλ. λ.

ἀντιφαίνω γλωσσ. ἐξ ἀντιθέτου φαίνω.

ἀντιφαρέτης-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιχαίρετῶ, χαίρεισμοῦ ἀνταποδόσεως.

ἀντιφαριετίζω μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνταποδίδω χαίρεισμόν, ἀντασπάζομαι.

ἀντιφαριετῖσμα (τό) δημ. ἀντιφαριετισμός βλ. λ.

ἀντιφαριετισμός ἰδί νεώτ. καὶ δημ. ἡ ἀνταπόδοσις χαίρεισμοῦ.

ἀντιφαριετῶ-ῶ νεώτ. κ. δημ. ἀντιφαριετίζω βλ. λ.

ἀντιφαίρω κ. νεώτ. χαίρω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, συμμερίζομαι τὴν χαρὰν τινος : Σοφ. Ἀντ. 149' || νεώτ. ἀντιφαίρετε ἀντιφώνησις εἰς τὸ χαίρετε' πρβλ. χαίρω.

ἀντιφαλανίδαι ἰο] νεώτ. ζωφλ. γένος ἕρπετων τῆς οικογενείας τῶν ὀφιδίων.

ἀντιφαλαρωτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἐμποδίζων ἢ προλαμβάνων τὴν χαλάρωσιν τῶν μηχανῶν : ἀντιφαλαρωτικὰ διατάξεις μηχανισμῶν.

ἀντιφαλασπίνω μτγν. ὀργίζομαι, δυσανασχετῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ὀργισθέντος.

ἀντιφάλημα Ἦσ. «μέρος τι τῆς μακρᾶς νεῶς' : ἴναγν. ἀντιφέλισμα 1.

ἀντιφαλακέω μτγν. χαλκεύω τι ἐναντίον ἄλλου, χαλκεύω τι κιθάρῳν, παραχαράπτω' 2] χαλκεύω τι πρὸς ἀντίστασιν : Πολύαιν. 8, 7, 2 ἐκέλευσεν ἀντιφαλακεύσασθαι τὰ κράνη ὀλασιδῆρα καὶ λείτα.

ἀντιφαλαῶ-ῶ μσν. ἀμοιβαίως χαλῶ βλ. λ.

ἀντιφάθαξ-ακος ἰδί νεώτ. στρατ. ὀντίθετος χάνδαξ, ἀντόρυγμα βλ. λ.

ἀντιφάρα (ἡ) δημ. ἡ κατὰ τὴν ἐπαύριον τῆς χαρᾶς τοῦ γάμου ἢ κατὰ τὴν ἐπομένῃν Κυριακὴν τελομένη ἐορτῆ, ἄ. ἀντίγομος.

ἀντιφάρακωμα (τό) νεώτ. στρατ. ἀντίθετον φάρακωμο, ἀντόρυγμα βλ. λ.

ἀντιφάρασσω μσν. φάρασσω, γράφω εἰς ἀπάντησιν : ΚΜαν. Χρον. 4914 πρὸς οὗς αὐτὸς ἀντιφάραφην ἀντιφάραξ γράφει.

ἀντιφάρα (ἡ) δημ. χάρις πρὸς ἀνταπόδοσιν χάριτος : γγωμ. ἡ χάρις θέλει ἀντιφάρα.

ἀντιφარიεντικός ἀρχ. Λεξ. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως χαριεντίζομαι, ἀνταποδίδω χαριεντισμόν.

ἀντιφარიεντισμός (τό) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀντιχαίρεισμομαι, ἀμοιβαίως χαριεντισμός.

ἀντιφარიζω κ. μσν. -ομαι ἀνταποδίδω χάριν τινί : Ξεν. ΚΠ 8, 3, 49 τοῖς τε χαριζομένοις πειρώμενος ἀντιφარიζοσθαι.

ἀντιφάρις-ιτος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀντιφάρα ἢ ἀνταπόδοσις χάριτος, χάρις ἐν αὐτῇ χάριτος.

ἀντιφάρις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χοιραδοξιδίων Ἰθαγενὲς τῆς Ἀραβίας.

ἀντιφάριστικός-ῆ-όν νεώτ. γραμμ. ὁδος ἐπὶ τῆς δοτικῆς, δοτικῆ ἀντιφάριστικῆ, ἡ δηλοῦσα τὸ πρόσωπον πρὸς βλάθην τὸ ὅπουλο γίνεται τι, οἷον «ἦδε ἡμέρα τοῖς Ἑλλήσι μεγάλων κακῶν ἀρξεί» 2] ἐπὶ ρημάτων καὶ ὀνομάτων, τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα καὶ δηλοῦντα ἐναντιότητος, ἔχθραν, οἷον : «θεῶ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχη», - ἐχθρός μοι ὁ ἀνθρώπος ».

ἀντιφάρις-ιτος (ἡ) δημ. ἀντιφάρις βλ. λ.

ἀντιφάριστος μσν. ὁ ἐπίσης προσεζών χαρὰν.

ἀντιφάρασμα -ομαι -όμοι μσν. ἀπὸ λήπου μεταβάλλομαι εἰς χάσμα : Θ. Πρωθρ. Ροδ. 50.

ἀντιφάσμα -ομαι -όμοι χαρῶμόνι ὅταν χαρᾶται ἄλλος : Ἀριστ. Πρ. 7, 1] διαπὶ τοῖς χαρῶμῆ- νόσις ἀντιφάσμαται ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ.

ἀντιφάρις-ιτος (τό) κ. νεώτ. ὁ μέγας δάκτυλος τῆς χειρὸς, ὁ ἄλλως ἀντιδάκτυλος : Πλούτ. 761 C ἀπέκοψε τὸν ἀντιφάρι.

ἀντιφάρις (ἡ) μτγν. ὡς οὐσα. ὁ ἀντιφάρις : Πάν. οὐλὴ ἀντιφάρις ἀριστερῆ.

ἀντιφάρις-ιτος -όμοι γλωσσ. ὁ τοῦ ἀντιφάριος.

ἀντιφάρις-ια -όν μτγν. ὁ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενος, λαμβανόμενος.

ἀντιφάρις (τό) μτγν. ὁ ἀντιφάρις βλ. λ.

ἀντιφάρις δάκτυλος ἰδί μτγν. ὁ ἀντιφάρις.

ἀντιφάριστος (ἡ) ἡ ἐναντία φῆφος, ἡ καταφῆφισ : Πολύβ. 2, 150.

ἀντιφάριστος σῆσπασις ἰδί νεώτ. ἱατρ. τὸνικὴ σῆσπασις τοῦ ἀντιφάριος τῶν ἐπιληπτικῶν πρὸς τὴν παλᾶμην, σύμπτωμα παροξυσμοῦ.

ἀντιφάριστος-ῶ φηφίζω ἐναντίον προτάσεως τινος, καταφῆφίζω : Δημ. 1346, 25 γενομένης διαφάριστος, οὐδεὶς ἀντεφάριστος ἔσται.

ἀντιφάρισμα Ἦσ. «μέρος τι τῆς μακρᾶς νεῶς' : πρβλ. χέλυσμα.

ἀντιφάξ μσν. ἀντιθέτως ἡ ἀμοιβαίως χέω, χύνω εἰς τι, ἐπιχύνω : Μιχ. Ψελ. π. Σ 66, 5, 473.

ἀντιφάθων-ονος (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων ἐναντία γῆ, πλανῆτης ἄδρατος περιστρεφόμενος περὶ τὸ κεντρικόν πῦρ, τὴν Ἔστίαν : Ἀριστ. Π. Οὐρ. 293 Α 24 ἔτι δ' ἐναντίαν ἄλλην ταύτην κατασκευάζουσι γῆν, ἢ ἀντιφάθωνα δομα καλοῦσιν' 2] μτγν. τὸ νότιον ἡμισφαίριον, ἡ χῆρα τῶν ἀντιπόδων' 3] κατὰ πληθ. ὁ καίκοι τοῦ νότιου ἡμισφαιρίου, ὁ ἀντιπόδες.

ἀντιφάθων (ἡ) νεώτ. περιληπτ. πᾶν φάρμακον κατὰ τὴν χιμέταν ὡς ἡ λυθὸλη, φανόλη κ. ἄ.

ἀντιφάθωριον (τό) νεώτ. τὸ ὑποθετιδὲς νάτριον, ἐξουδετεροῦν τὴν ὑπολειπόμενα ἰχνη χλωρίου κατὰ τὴν λεοκόσιν χάρτου καὶ ἄλλων εἰδῶν.

ἀντιφάραδικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ δρῶν κατὰ τῆς χοιραδοσεως βλ. λ. : ἀντιφάραδικὰ φάρμακα.

ἀντιφάραξ-ακος ἡ-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν χολέραν : ἀντιφάραξ ὁδός.

ἀντιχόρδαι (α) νεώτ. μοθ. αἱ τρεῖς εὐθεῖαι αἱ ἐνοῦσαι τὰ σημεῖα τοῦ τριῶν κωνικῶν τομῶν ἄνω δὺο ἐκτός τῆς κατῆς χορδῆς, αἰτίνες καὶ ἀποτελοῦσαι ἀκτίνες τῆς αὐτῆς δέσμης, ἧτοι εἰσέρχονται διὰ τοῦ αὐτοῦ σημείου.

ἀντιχόρδος-ον ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, ὅθ. συνεκδ. ἀπροσάρμοστος, ἀντίθετος, ἐναντίος: Πλούτ.663 B καὶ ταῦτα μὲν ὅς ἀντιχόρδα κείσονται τοῖς ὑπὸ σοῦ περιφλοσφηνόμεν· πρβλ. παρὰ χορδος· || Ἡσ. ἀντίθετος ἐρμ. «ἀντιχόρδα σύχορδα, ἰσόχορδα».

ἀντιχορεύω χορεύω ἀπέναντί τινος, συχορεύω: Νόνν. Δ.22 ἀντεχόρευε λέων βητάρμονι κάπρω.

ἀντιχόρηγος (ὁ) ὁ ἀντίπαλος χορηγός: Δημ.543.

ἀντιχορηγῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἀντίπαλος χορηγός: Ἀνδοκ.34.30 τυγχάνω ἀντιχόρηγος τραγῳδοῖς οὐ τῶντων τοῦς ἀντιχορηγούτας· 2) μτγν. κ. νεώτ. χορηγῶ καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω.

ἀντιχορία (ἡ) ἀντιχόριον βλ. λ.

ἀντιχόριον (τό) ἐν πληθ. τὸ ὑπὸ τῶν ἡμιχοριῶν εἰς τὰ λυρικά μέρη δράματος ἀδόμενος μέλη: Πολυδ.4.107 «ὅπῳ τὸν ἠχορδὸς εἰς δύο διαιρεθῆ, τὸ μὲν πρῶτον καλεῖται ἀντιχορία· ἑκατέρω δὲ [ἡ] μοῖρα ἡμιχόριον· ἃ δὲ ἀντιχόριον ἀντιχόρια».

ἀντιχόρος (ὁ) νεώτ. χόρος δύο πολλῶν ἀπέναντι ἀλλήλων ζευγῶν χορευόμενος κατὰ διαφόρους συνδυασμοὺς καὶ συναρμοδίες τῶν ζευγῶν τούτων, ἃ τετράχορος, διεβν. ὅρος contre ἄπασε, κοιν. ἡ καθρίλλα.

ἀντιχόρτος Ἡσ. «συνόρτος».

ἀντιχράω ἀρκῶ εἰς τινα χρῆσιν, ἐπαρκῶ ἐν χρ. μόνον κατ' ἄρρ.: Ἡρόδ.7.187 τὰ σπία ἀντέχρῃσε· μυριάσι τασάτησι, αὐτ.7.127 ὁ παταμὸς οὐκ ἀντέχρῃσε τῆ στρατῆ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλιπε.

ἀντιχρηματίζομαι Πάπ. χρηματίζομαι, διεξάγω ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις ἀντὶ ἄλλου: Πάπ. κελύει μὴ ἔτερον ὑπὲρ ἑτέρου μῆτε λειτουργεῖν μῆτε ἀντιχρηματίζεσθαι.

ἀντιχρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου· 2) νεώτ. νομ. ἡ σύμβασις δι' ἧς ὁ πιστωτὴς ὁ παρασχὼν δάνειον ἀποκοιν λαμβάνει τοὺς καρποὺς ἢ τὴν χρῆσιν πράγματος παρασχεθέντος εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῷ ὀφειλέτῳ.

ἀντιχρησμοδῶ-έω μον. διδῶν ἐναντίον χρησμοδόν.

ἀντιχρηστικανικός ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιχρηστικῶν βλ. λ. || συνεκδ. ἀδυσωπῆτως, σκληρῶς.

ἀντιχρηστικανικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν χριστιανισμόν ἢ ὁ παρὰ τοὺς ἠθικοὺς κανόνας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας: ἀντιχρηστικανικαὶ ἰδέαι, -διωγμοί, -κηρύγματα, -πράξεις, -διαγωγῆ.

ἀντιχρηστικανικός-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιχρηστικανικοῦ βλ. λ.

ἀντιχρηστικανικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιχρηστικανικῶν βλ. λ. || ὀδυσωπῆτως, σκληρῶς.

ἀντιχρηστανός (ὁ) μον. ὁ πολέμιος τὸν χριστιανῶν, ὁ ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ.

ἀντιχρηστικῶς-ἡ-όν μον. ὁ τὸν πολέμιον τῷ Χριστῷ, ὁ τοῦ Ἀντιχριστοῦ: Θεοδ.στ.243 B ἀντιχρηστικῆ προδρομια.

ἀντιχριστός (ὁ) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν Χριστὸν, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἢ τοῦ χριστιανισμοῦ πολέμιος: Συναξ.ἀν.Πολίωλος τὸ ἀντιχριστοῦ Ἰουλιανοῦ τῆ Ἀντιοχείας ἐπιδημησάντος· || εἰδ. ὑπὸ χριστιαν. ἑσφοπὶν ὁ δολιχόμενος ἢ παραποιῶν τὴν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν, ὅθ. κατὰ βραδύτερον κρατήσασαν πίσιν ὁ ὡς ἄρχων τοῦ κόσμου ἢ ὡς ψευδοθεοσάτας ἀναφανισόμενος ἐκπρόσωπος τοῦ Σατανᾶ καθ' οὗ θὰ διεξάγῃ ὁ τελικὸς κληφθόρος ἀγών: Ἐπιστ.Ἰωάνν.1,218 καὶ καθὰς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντιχριστὸς ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντιχριστοὶ πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκωμεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν· 2) δημ. κατ' ἐπέκτ.

ὁ Σατανᾶς, ὁ Διάβολος ἐν χρ. ἰδίως εἰς ὄψεις: τὸν ἀντιχριστὸ σου· 3) δημ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀσεβὴς, ὁ σκληρὸς, ὁ ἀνοικτίρμων: εἶναι ἀντιχριστὸς· || ὁ μισαρδός: μὲ σκάντως ὁ ἀντιχριστός.

ἀντιχριστοφορίτης (ὁ) μον. ὄνθρωπος ἀσεβῆς καὶ κακοῦργος: Ἐφρ.Καίσι.125.

ἀντιχριστῶ-έω μον. ἀντιθημαι πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν του.

ἀντιχριστῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιχριστοῦ βλ. λ., ἀντιχριστιανικῶς.

ἀντιχρονία (ἡ) μτγν. ἀντιχρονισμός βλ. λ.

ἀντιχρονιά (ἡ) δημ. ἡ ἀντιστοίχος χρονικὴ περιόδος κατὰ τὸ ἐπίμορον ἔτος.

ἀντιχρονικῶς ἐπίρρ. κατὰ ἀντιχρονισμὸν βλ. λ.

ἀντιχρονισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις χρόνου τινὸς ἀντὶ ἄλλου ὁλον τοῦ παρακ. οἷσα μὲ σημ. ἔνεστ., τοῦ ἔνεστ. ἦκω μὲ σημ. παρακ.· 2) νεώτ. μουσ. συγκοπὴ τῆς ὁμοίας τοῦ δευτέρου μέρους ἀντικατεστάθῃ διὰ παύσεως.

ἀντιχρόνου (τοῦ) ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸ μετεπόμῃ ἐτος: πορομ. τοῦ χρόνου καὶ τ' ἀντιχρόνου τρέχα γύρευε | ἐπὶ ἀναβολῆς ἐκκληρωσέως, ὁλον ὑποσέσεως, ἀφελῆς κττ. l.

ἀντιχροσ-οος-ον μτγν. ποικιλῶδους.

ἀντιχρώω ἐπίρρ. διδῶν εἰς τὴ διάφορον χρώμα: Ἰλιον.4.1071,21 καὶ πῶς ἀντέχρωζεν πρὸς ἕκαστα.

ἀντιχρωματίζω νεώτ. ἐπιρροίτως ἐγχρωμῶν φῶς ἐπὶ ἀντικειμένου πινός, ὁλον κτήριον, τοπίου κττ., ἀλλὰ σὺν διὰ τοῦ φωτισμοῦ τὸ χρώμα του.

ἀντιχρωμαί δημ. ἀμοιβαίως κτηνῶν, δέρομαι· 2) τολαίπωρομαι, παραδέρω βλ. λ.

ἀντιχτυπεῖς (ὁ) δημ. ὁ ἀντικτυπεῖς βλ. λ.

ἀντιχτυπῶ-άω δημ. ἀντικτυπῶ βλ. λ.

ἀντιχώνευμι ἐξ ἐναντίου π.ο.ομαι ἐπιχώνεμα, πρόχωνεμα: Ἀβῆν.12.529 B ἀντιχώνευν τῆ πόλει.

ἀντιχωρεῖν (ἡ) νεώτ. ἕως εἰς πεπτονικὸν καὶ διαιωδιόχου ὑδραργύρου, χρωσ. κατὰ τῆς αὐφιλίθου.

ἀντιχρηστικῶς-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος ὁ ἀντιδρῶν εἰς χωρισμὸν· || εἰδ. ὁ ἐναντίον τῶν χριστιανικῶν τάσεων ἢ ἐνεργειῶν ἐν ἐπικρατείᾳ τι· τὸ ἀντιχρηστικὸν κόμμα ἐν Αὐστρίᾳ.

ἀντιχρῶ-έω μτγν. κινῶμαι, φέρομαι εἰς ἀντίθετον διεξιούσιν.

ἀντιφάλλω συνοδεῶν ὄψαμα δι' ὑποκρούσεως ἐγχρόδου μουσικοῦ ὄργανου: Ἀριστ. Ὀρν.217 Φοῖβος· τοῖς σοῖς· ἐλέγεις ἀντιφάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν Ἰσθια χοροῦς.

ἀντιφάλλος-ον ἀρμονικός, σύμφωνος: Ἐφρ.17 179 ἀντιφάλλους φῶδος· 2) Ἡσ. «ἀντιφάλλους ἀντιστρώφους».

ἀντιφάω μτγν. ἀνθάπτομαι.

ἀντιφάω σχόλ. φέγω τὸν φέγοντά με: Σχόλ.εἰς Αἰολογ.Εὐμ.413 οὐ δυνήση ἐπ' οἷς εἶπον ἀντιφάει.

ἀντιφθαζῶ-άω Γλωσσ. ἐξ ἐναντίου φθαζῶ.

ἀντιφθαζομαι διδῶ ἐναντίον φθον, καταφθίζω: Πλούτ.Λυσ.27 ἀντεφθισαντο Θεοδοῖοι.

ἀντιφθισμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀντίθετον φθισμα εἰς προταθὲν ἢ προφθισθὲν τοιοῦτον.

ἀντιφθορος ὁ ἐναντίον φθοροφῶν· || εἰς ἄλλο ἀντιθέμενος πρὸς τινά: Πλάτ. Ἀлк.2,150 B ἀντιφθον τῷ θεῷ γενέσθαι.

ἀντιφύχῃ (τῷ) δημ. ἐλεημοσύνη διδομένη εἰς μη-μόσυνον θανόντος· || γεν. ἐλεημοσύνη, ἃ. φυχικό.

ἀντιφύχο (τό) δημ. χιμαρικὸν βότανον ἀποσποδῶν τὸν θάνατον, μαγοβότανον, φυχοβότανον: φρ. ἔφαγε ἀντίφυχο | περὶ ἀντίφθονος εἰς βαρεῖαν νόσον· 2) ἄσοφρ. φῶς καθήλας ἢ κτήριον διατηροῦμεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ὅπου ἐξεφώθησεν τις· 3) ἐν πληθ. οὗδ. ἀντίφυχα (τῶ) ἄρτοιο ἰδίως ἠπιურτα ὁ διανεμόμενοι κατὰ τὰ μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων, ἃ. συχώρια πρβλ. ἀντίφυχος.

άντηφυλολογισμός (ό) νεώτ. φιλοσ. επίκρισις, άρνησις του ψυχολογισμού βλ. λ., ώς μη έπαρκώς βασισμένου εις τή φυσιολογικα δεδομένα.

άντιψυχος (-η)-ο(ν) μγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ό αντί τής ψυχής δηλ. τής ζωής διδόμενος : Άθαν.Ι,54 Ε τόν έαυτου ναόν και τόν σωματικόν όργανον προσάγων άντιψυχον ύπέρ πάντων' 2) ό άποθνήσκων άντ' άλλου : Διωκ.59.8 άντιψυχοι οι άποθανεΐν έβέλθασαντες' 3) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό χάριν τής ψυχής, γιά τήν ψυχή, διδόμενος : Ευστ.Πουημ.224,77 διδού άντιψυχον τιοιούτον χάριν σου τώ θανάτῳ' || εις πληθ. ούδ. 'Ησ. κ. περιφήμια, άντλιτρα ε' 4) τόν έξ έλευθεριότητος διδόμενον ώς δώρον, ίδίως εις χρήματα : Λουκ.Λεξίφ. 10 χρήματα άντιψυχα διδόντα ήθελε, Σχόλ. Άριστοφ. Βατρ.330 τού Διονύσου τών ήλίστια τερονότων ατόψ άντιψυχον . . πέμφαντος' 5) 'Ησ. κ. άντιψυχοι, ούτως έκαλοούν οι Μέμονες όρθιες ε.

άντιψύχω ψυχικής φύχω και έγώ : Άλεξ. Άσφ. Πρόβλ.Ι,15 ψυχθέντα παρά τής χιόνος άντιψύχοντα ταύτην προούσιν αύτής τήν ψυχρότητα.

άντιψωμίζω σχόλ. ψωμίζω, τρέφω και έγώ : Υπόθεσ. εις Άριστοφ. Ίππ.Ι δεισαντος δε του Κλέωνος κηπί τώ ψωμίζειν τόν Δίμον όρμήσαντος, άντιψωμίζειν ότερος έγγχεραι.

άντιψωριακός-ή-όν νεώτ. κ. άντιψωριακός ό κατά τής φωρίασεως βλ.λ.

άντιψωριακός-ή-όν νεώτ. άντιψωριακός βλ.λ.

άντιψωριλη (ή) νεώτ. φάρμακον διδόμενον κατά τής φώρας.

άντιψωματικός έναντιψωματικός βλ.λ.

άντλια (ή) αντί άντλία' || ειδ. 'Ησ. κ. καδίσκος, σκάφη, του πλοίου τώ σκαφιδιον ε.

άντλη (ή) άντλος βλ. λ.

άντλημα-ατος (τό) κ. μον. κ. νεώτ. γαυλός, καδίσκος προς άντλησιν ύδατος, άντλητήριο, κουβάς του ηγαδιού : Κδ Ίδών.Εύαγγ.4,|| ούτε άντλημα έχεις και τώ φρέαρ έστί βαθύ' 2) κ. νεώτ. εκάστη δι' άντλητηρίου άντλησις ύδατος : Γλουτ.'Ηθ.974 Ε εκάστον εκάστη βουε αναφέρει άντλήματα' 3) έπίχμισις ύδατος επί πάσχοντος μέλους του σώματος : Διοσκ.4,64.

άντλησις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. τή άντλειν ύγρον τι' 2) μψ. τώ προσπορίζεσθαι, λαμβάνειν : άντλησις εκ του πατριכו ταμειου, - άντλησις γνώσεων' 3) εκκένωσις, άδειασμα : Αλκ.Πι.Ι,24.

άντλησις (ό) πάπ. άντλησις βλ. λ.

άντλητήρ-ήρος (ό) κ. νεώτ. άγγειον δι' ού άντλείται ύδωρ : Άθήν.424 Α κύσθον δ' επί του άντλητήρος Πλάτων ειρηκεν εν τώ Φάωνι ούτως' || 'Ησ. εκάδος ναυτικός' 2) νεώτ. μηχανήματα άντλοών ύδωρ, άντλητική μηχανή, γεράνι.

άντλητήριος-α-ον μγν. ό κατάλληλος προς άντλησιν' 2) τώ ούδ. άντλητήριον, καδίσκος προς άντλησιν χρήσιμος, ά. άντλημα : Διωκ.Κ 50,34 ούτε γάρ πολλά ή και μεγάλα τά άντλητήρια ειχον.

άντλητής (ό) άντλητήρ βλ. λ.

άντλητικός-ή-όν παπ. ό κατάλληλος, ό χρησιμοποιούμενος δι' άντλησιν : Πάπ. άντλητικός άξων, -κάδος' || ό προς πρόσφορος άντλησις : Πάπ. άντλητικά κτήματα' || τώ ούδ. -κόν ώς ούδ. μηχανήμα προς άντλησιν, νερομάγαλον.

άντλητις-ιδος (ή) Σουιδ. κ. έπαρυστριδες, ήντλητιδες', όχοειν προς άντλησιν, άντλητήριον.

άντλητός-ή-όν Σουιδ. έν. λ. ήμυτός κ. ήντλημένος' 2) Πάπ. ό πρόσφορος προς άντλησιν, εις όν δόνεται τις να άντλήσις : Πάπ. γής κατοικητική άντλητού' || ώς ούδ. ή άρθευσις : Παπ. και τόν άντλητόν παιδίστον από Φαρμαθοι νεομηνιας.

άντλητήρια (ή) σχόλ. τώ θηλ. τόν άντλητή, ή άντλούσα' || ειδ. Ιέρεια κατά τήν έορτήν των Θεοσημοφοριών : Σχόλ.Λουκ.Θε.Δ 2,1.

άντλια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τή έσωτερικόν κοίλον του πλοίου, ή άντλοδόκη, δημ. κουτσα : Σ.σφ.Φ.482 έμβαλο μ' δηρ θέλεις άγων, εις άντλιαν, εις πρώοραν, Άριστοφ. Ίππ.434 τήν άντλιαν φυλάξω' 2) τή εις τόν πυθμένα του πλοίου συρρέον θαλάσσιον ύδωρ, ά άντλος, ρύπος, δημ. σενίνα' 3) κάδος δι' ού άντλοούτως εκχύσει τόν έντός του κύτους του πλοίου συρρέον θαλάσσιον ύδωρ' 4) μγν. τώ συνεχώς άντλειν : Διον.Κωμ.2,41 δειπνον . . έξ άντλιας ήκοντα' || τώ καταναγκαστικός άντλειν, οίον λόγω ποιητής : Αρτεμίδ. Όνειροκρ.14 συνέθη δε, τούτον ιδούτι τόν δεινον εις άντλιαν καταδικασθηναι' 5) 'Ησ. κ. σκάφη έν ή μάσσουσι ε' ό) νεώτ. κ. δημ. συσκευή, μηχανήμα δι' ού άντλείται ή μεταγίγεται ύγρον τι ή άέριον πρβλ. ύδραντλία, άεραντλία.

άντλιαντλητήρ-ήρος (ό) γαυλός, καδίσκος, κουβάς δι' ού άντλείται ύδωρ : Μένανδρ. έν Άναπιθεμένη ή Μεσοσηνία Ι.Γ.Α.Β.411,121 και κάδος ού δει λέγειν άλλα' άντλιαντλητήρας.

άντλιαρρινη (ή) νεώτ. ζωολ. οικόγενεια έντόμων κολεοπτέρων τετραμερούς συμμετρίας του άθροίσματος των ρυχατόων.

άντλιαρρινος (ό) νεώτ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τής οικογένειας των άντλιαρρινόων.

άντλιαται (οί) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τής οικογεν. των άκάρων παρασιτούν επί ά. ζώων.

άντλιοβραχυοφόρα (τά) νεώτ. ζωολ. κατηγορία τις έντόμων φερόντων κερατια έφωδιασμένας δι' άνομιζητικόν όργανον.

άντλιο (τό) κ. νεώτ. κ. άντλιον κάδος προς άντλησιν ύδατος' 2) νεώτ. ζύλιον επίμηκος συνήθ. μετά λαθής σκαφιδιον δι' ού εκκεούται τή εις τώ κύτος των λέμβων εισρέον ύδωρ ή άντλείται προχείρως ύδωρ εκ τής θαλάσσης προς πλύσιν.

άντλοδόκη (ή) νεώτ. ναυτ. τή μέρος του κύτους πλοίου έν ψ συναθροίζεται τή οπωσδήποτε εισρέον έν αύτῳ ύδωρ, ή άντλος, δημ. κουτσα.

άντλον (τό) μγν. ό άντλος βλ. λ. : Πολυδ.Ι,92 κ. άντλον, όθεν και ύπεραντλον ακάφος ε.

άντλος (ό) τή έσωτερικόν κοίλον του πλοίου όπου συρρέει τή εκ των ρωγμών εισδιόν ύδωρ, ά. άντλια : Όδ.Μ.411 όπλα τε πάντα εις άντλον κατέχυνθ' 2) τή έν τῳ πυθμένι του πλοίου συναγόμενον θαλάσσιον ύδωρ : Εύρ.Τρω.686 άντλον ειργων ναός Ιεχέων τόν άντλον του πλοίου' 3) μψ. σασώρευσις δεινών,δυσχευειών κττ. : αύτ. 'Ηρακλ.168 εις άντλον έμβαίνειν πόδα Ιεμίπτω εις δυσκολίαν' 4) ή θάλασσα : Πίνδ.8,14 έν άντλω τιθέναι Ιρίπτα εις τήν θάλασσαν, έξαφανίζω), Εύρ.Εκ.1025 άλίμενον . . εις άντλον πεσών' 5) κάδος προς άντλησιν, κουβάς' 6) σωρός σίτου ήλιωμένου αλλά μη ήλιωσθέντος έτι, δημ. λαμνι : Κόιντ.1,352 άντλον δπως στείθεισκαν όμοιο καταμενισι πεσόντας.

άντλοσίφων (ό) νεώτ. άντλια πλοίου δι' ής κενούται ό άντλος βλ.λ., ή σενίνα.

άντλω-έω κ. νεώτ. χώνω έξω τόν άντλον ήτοι τόν δυσώδες θαλάσσιον ύδωρ τώ συναχθέν εις τόν πυθμένα του πλοίου : Θεογρ.673 άντλειν δ' ούκ έθέλουσιν, ύπερβάλλει δε θάλασσα άμφοτέρων τοίφων' 2) κ. νεώτ. άναστροφή ύδωρ : 'Ηρόδ.6,119 άντλεί και εκχέει, Πλάτ.Τιμ.79 Α ολον εκ κρήνης έπ' όχητοίς άντλειν, Άριστλ.Οικ.1.6,1 ήμψ άντλειν Ι επί ματαιονιας' 3) μψ. πορίζομαι, λαμβάνω : άντλω γνώσεις - παρ.ορίζομαι' 4) έγχεώ ύγρον εις τι άγγειον : Ξεν.Οικ.7,40 εις πιβον τετρηνλημένον άντλειν Ι δημ.νερό μέσ' από κόκοκιν, επί ματαιονιας' 5) μετέρχομαι, έξαντλώ πάν μέσον, πάσαν προσπαθείαν : Πίνδ.Π.3,110 τάν δ' έμπρακτον άντλει μαχανάν' 6) όπομύω μέχρι τέλους : Αισχ.Πρ.375 τήν παρούσαν άντλήσω τή-

χην, Εύρ. Ίνπ.898 λυπρόν ἀντήλασι βιον· 7) μφ. σπατάλω, ξζαντλώ, άσωτετώ : Σοφ.Ήλ.1291 πατρών κτήση άντλειν.

άντοδονταλικός (ή-όν νεώτ. άντιοδονταλγ, βλ.λ.

άντοδυνά-άω προξενώ και έχώ δόληνη : Σχόλ. εις Θεόκρ.3,13 Ινα κεντήσας άντοδυνήση.

άντοδύρομαι άδύρομαι και έχώ άφ' έτέρου : Άπν.Έμφύλ.1,10 οι δ' αύ πένυτες άντωδύρομτο.

άντοζωνίτης (ή) νεώτ. όρυκτολ. ποικιλία του όρυκτου άργυροδάμαντος ή φοβριτου βλ. λ.

άντοικοδομή (ή) Έπιγρ. οίκοδομή έξ αντιθέτου.

άντοικοδομία (ή) μγν. τή οίκοδομείν έξ αντιθέτου.

άντοικοδομή-έω οίκοδομώ ή έχείρω έξ αντιθέτου ή κατά τπος οίον πύργον, τείχη, όχυρωμάτα : Πολύβ.1,42,12 τά μέν άντοικοδομών τά δ' άντιμεταλλεύων.

άντοικος-ον ό κατοικών ής το αυτό γεωγραφικόν πλάτος του άντιθέτου ήμισφαιρίου, ά. αντίσκιος : Πλούτ.898 Β τούς υπό τών χειμερινών τροπικών άντοικος.

άντοικείρω κ. άντοικίρω οικίτρω τόν οικίτράνά με : Εύρ.Ίων.312 ήμεϊς σ' άρ' αύθις, ώ ζέν', άντοικίτρομεν.

άντοικτιζώ μέλλ. -ισω κ. -ιώ άντοικίτρω : Οουκ. 3,40 πρός τούς ουτ' άντοικτιζόντας έξ ανάγκης . . καθεστότας άει πολέμους.

άντοικίρω άπτ. γρ. τού άντοικείρω βλ.λ.

άντοικώ-έω μγν. κατοικώ εις τό άντιθετον μέρος τής γής, εις τούς άντιποδας· || ή άντοικωμένη, ή αντίχθων γή.

άντοισμαι φρονώ τό έναντιον, είμαι αντιθέτου γνώμης : Πλάτ.Θεατ.178 και έτερος.. όντισθη.

άντοιχίζε δημ. έν τοίχω θέτω, έκ τοίχου κρεμά : Δ.τραγ. ποϋ νά πάη νά τάντοιχίση και νά τό άντικλειδίση | τό κουβάρι|.

άντολή (ή) ποι. ανατολή.

άντολη (ή) ποι. ανατολή· 2) ώς επίθ. ανατολική : Νών.Δ 25,98 έν άντολη άρούρη.

άντοληηκ έπιρρ. ποι. έξ ανατολών.

άντοληηθε έπιρρ. ποι. πρός ανατολάς.

άντολικός-ή-όν μγν. ανατολικός.

άντολοφύρομαι μγν. όλοφύρομαι και έχώ.

άντομαι ποι. μεσ. συναντῶμαι φιλικώς ή έχορικά : Ίλ.Β 595 άντα τα Μαύσια άντόμειναι, 0 698 άλλάλοισιν άντασ' έν πολέμω· || συμπίπτω : αύτ.Λ 237 άργύρω, άντομείνη . . άπαράποι' αλχημή· 2) προσέρχομαι φιλω, δθ. άσάφζομαι τι, προσέχω εις τι : Πίνδ.Π 2,130 άπακτύπο φόρμυγος άντόμνεω· 2) προσέρχομαι ταπεινώς πρός τινα, ίκετεύω : Σοφ.ΟΚ 243 πατρός ύπερ τούμω μόνου άντομαι, Εύρ.Άλκ. 1098 πρός τα του σπείραντος άντομαι Διός.

άντομαί 'Ησ. «αί καλάμαι ύπό Υαριντινων».

άντοματά-έω μγν. βλέπω κατά πρόσωπον.

άντόμνυμι όρκίζομαι και έχώ άφ' έτέρου : Ξεν.Έλλ.3,4,6 Τισσαφάρνης μέν άμισε τοίς πευφθείσι . . άκείνοι δέ άντόμσαν· 2) άπτ. δικ. ώς νομ. όρος, επί μέν του ένάγοντος όρκίζομαι, δι τι άλληθ ή ά κατηγορήσω, επί δέ του έναγομένου ότι άλληθ ή ά άπολογηθώ· ηδλ. άντομοσία.

άντομνος νεώτ. άντόμνυμι βλ. λ.

άντομοσι (ή) μγν. άνάτομοσι, σκόλοφ, χάραξ, παλούκι· || φραγάδος, περιφραγμα· 2) όδος γεγινιάζουσα πρός φραγμόν.

άντομοσαι 'Ησ. «παρακαλέσαι».

άντομαι (αί) 'Ησ. «αί τών χειρών φοραί».

άντομειδίω μον. άνειδίξω τόν άνειδισαντά με : Εύστ.Ίλ.1042,46 άντομειδίει τῷ Άχιλλεί.

άντονινημι μγν. άμοιβαίως ώφέλω, άντωφέλω.

άντονομάζω κ. νεώτ. ίδίω νέον όνομα, μετονομάζω : Οουκ.6,5 τήν πόλιν Μεσσηνίην από τής έαυτου τό άρχαιον πατριδος άντόνόμα-

σεν· 2) μεταχειρίζομαι έν τῷ λόγῳ άντονομασίον βλ.λ.· 3) μεταχειρίζομαι άντονομίας : Εύστ. 103,23 όηνηκα συνθέτας άντονομίας βούλαται.

άντονομασία (ή) μγν. κ. νεώτ. ή χρσις έπιθέτου, παρωνυμικού ή προσγορικού άντι του κυρίου όνόματος, οίον Κρονίων άντι Ζεύς, Πηλειδής άντι Άχιλλεύς, γαιοπόχος, άννοσίγιας άντι Ποσειδών κτλ.· 2) γροσμ. ή άντωνυμία και ή χρσις αύτης· 3) νεώτ. γεν. ίδίω άλλην τής προτέρας όνομασίαν.

άντονομαστικός-ή-όν μγν. άντωνυμικός : Διον. 'Αλ.Έπιστ. πρός Άμμ.2,12.

άντονομαστικός έπιρρ. νεώτ. κατ' άντονομασίαν βλ. λ. δι' άντονομασίας.

άντοξυμπατριτικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. άζωτοχός όργανική ούσια έμπεριεχομένη εις τό ούρα και ούσα άγνώστου είσθη χημική συντάξεως.

άντοψη (ή) νεώτ. τό πρός την όλην στενούμενον στόμα τών όπών δι' ών καθηλοῦται τό πέταλον.

άντοπισθογράφησις-εως (ή) νεώτ. όπισθογράφησις εις αντίκρουσμα όπισθογραφίσεως.

άντοπτεύω μον. παρατηρώ, προσδέλω, άπεινώ· πρός τι : Κοσμ.Τοπογρ.Χριστ.196 Δ τόν ούρανόν ώς οικητήριον άντοπτεύοντα.

άντοπτρα (ή) μγν. δ. γρ. κωδ. άντόπτρα όνομα χειρουργικού τῶν εργαλείου : Έρμης 38,281.

άντοράω μγν. άπλώω και έχώ τήν χειρα μου και ίδίω τι : Ομηστ.135 Α όράωντι τήν κέλικα τού φαρμάκου άντόράει τήν άπιστολήν.

άντορθιάζω μγν. άντιθέτως όρθίζω : Έροκλ.17Α.

άντορος (ή) έπιγρ. κ. νεώτ. ά. άντορος, ό άπέναντι όρος, όηλ. ή στήλη ή δεικνύουσα τό όριον μέρος τῶν· 2) νεώτ. χημ. ά. άντορος βλ. λ.

άντορος (ή) νεώτ. χημ. κ. άντορος όδος ζώου παρασκευαζόμενος δ' ένέσωον ζένου όρου και ένέχων άντίσωμά τι.

άντορυγμα-ατος (τό) όρυγμα του πολιορκουμένου εναντίον τών όρυγμάτων του πολιορκητοῦ.

άντορως-εως (ή) μγν. τό άντορῶσαι, όρυζεις ύπονομω άντιθέτου πρός άλλην.

άντορῶσαι σκάπτω ύπόνομω άντιθετον πρός άλλην : 'Ηρόδ.4,200 άντορῶσοντες δ' έν τῶσθι οι Βαρκαίοι έκτενον τών Περσῶν τούς γεωργεύοντας· || έξορῶσαι άμοιβαίως : Πλουτ.3,14,10 δάκνοσαι τε και τούς όφθαλμούς άντορῶσοντες.

άντορχομαι-έομαι όρχομαι, έξ αντιθέτου, άμοιβαίως όρχομαι : Άριστλ.Σ18,12 άντορχόμενος άλισκαται ό ώτός· || άπέναντι πῶς χρορέοντος μμοῦμαι τόν χορόν του.

άντος 'Ησ. «εύρος, οι δέ Εύριπίδης».

άντουρι (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τής οικογεν. τών ηπατικών Ιθαγενές τής Αμερικῆς.

άντοφειλή (ή) νεώτ. όφειλή πρός όφειλοντα.

άντοφείλω κ. νεώτ. άμοιβαίως όφειλω άγαθόν τι, οίον εύεργεσίαν, χάριν : Οουκ.2,40 δ' άντοφείλων όφειλάτερος, είδώς ούκ ές χάριν, άλλα' ές όφειλhma τήν άρετήν άποδύσαν.

άντοφθαλμησις-εως (ή) μον. τό άντιβλέπειν, βλέπειν κατά πρόσωπον.

άντοφθαλμίζω μγν. προσδέλω : Γρηγ.Κήρρ. έν Άνεκδ.Β.1,344 ή έχοντες πρός τάς σας άντοφθαλμίζω φαιδρότητας.

άντοφθαλμίζω-ον νεώτ. ό κείμενος πρός τό άντιθετον του πρός τόν όφθαλμόν μέρος : άντοφθαλμίζω φακός· άντιθ. προσοφθαλμίζω.

άντοφθαλμίζω-ον μγν. ό βλέπων κατά πρόσωπον : 'Ησ. «άντιμων, άντόφθαλμιον».

άντοφθαλμώ-έω μγν. άντιβλέπω, βλέπω τόν βλέποντά με : Πολύβ.18,21,12 άντοφθαλμίζω κατά πρόσωπον· 2) συνεκδ. έναντιοῦμαι, άντίστομαι : ΚΔΠράξ.27,15 συναρπάζοντες δέ τῷ πλοίου και μη δυνασμένοι άντοφθαλμίζε τῷ άνάμω.

ἀντόφρυς ἴσθ. «βοτόνης εἶδος».
ἀντοφρυῶ-ω μον. ὑφώθ. καὶ ἐνώτ. τὰς ὄφρυς.
ἀντοχῆς ἴσθ. «πόροφ ἀσπίδος».
ἀντοχὴ ἴθι κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνομοειδῆς ἀντέ-
 γραθῆαι, συγκρατεῖσθαι, ἢ συνοχῆ, συνάφεια: Ἀλέξ.
 Ἀποδ. Προβλ.2,67 τὸ δὲ ὄμιλε ἐαυτοῖς κατ'
 ἀνοχὴν καὶ περιπλοκὴν 2) νεώτ. δύναμις ἢ ἰδιό-
 της ἀντιπρόστα εἰς καταστραφητὴν ἐνέργειαν: ἐπι-
 στήμη ἀνοχῆς τῶν ὀλικῶν, ἢ ἐρευνώσα τὰ ὄρια
 ἀνοχῆς τῶν ὕλων, πρβλ. ἀντίστασις 3) νεώτ. κ.
 δημ. δύναμις τῶν ζωϊκῶν ὀργανισμῶν εἰς τὸ ὑπο-
 μενεῖν τι: ἀνοχὴ εἰς σωματικούς κόπους, -σθῆ-
 νη κοπέρας, - ὄρους, - ἀγῶν ἀνοχῆς || κ.
 ἐπὶ πραγμ. ἢ δύναμις ἀντιστάσεως: τὸ πάτωμα
 αὐτὸ ἔχει πολλὰ ἀνοχῆ || κ. ἢ ἰδιότης τοῦ
 ἀντέγειν εἰς τὴν φθορὰν: ὄρασμα πολλῆς ἀνοχῆς.
ἀντοχοῦμαι-έομαι μτγ. καὶ ἐγὼ ὀχοῦμαι, ὄλον
 κτῆ ἴππου ἢ ἀμάξης: Μόσχ.2,119 αἱ δ' ἄρα πάσαι
 κτεῖραις νώτοιαι ἐφημεναί ἀντοχοῦσαι.
ἀντοχυρῶ-ώω ἀνοικοδομῶ ὀχύρωμα: Ἰωσήφ.
 Ἰουδ.1,3,7,23 τὸ καταρριφθῆν ἀντοχυρώσαν.
ἀντοχῦραισις-εως ἴθι νεώτ. στρατ. ὀχύρωσις
 ἐναντίον ἄλλης ὀχυρώσεως, ὀχύρωσις πρὸς ἐξου-
 δειτέρωσιν τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ.
ἀντραγαθία ἴθι δημ. κ. -θανα ἀνδράθια βλ. λ.
ἀντραγάθιμα ἴθι δημ. ἀνδραγάθιμα βλ. λ.
ἀντραγαθία ἴθι δημ. ἀνδραγαθία βλ. λ.
ἀντραδέρη ἴθι δημ. ἀνδραδέρη βλ. λ.: γγωμ.
 πεβρα κελὴ πετριά | ἀντραδέρη μανναριά.
ἀντραδέρη ἴθι δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀνδράδελ-
 φος βλ. λ. ἀνευ ὑποκορ. ἐνώσις.
ἀντραδέρφος ἴθι δημ. ἀνδράδελφος βλ. λ.
ἀντραῖδα ἴθι δημ. ἀνδραῖδα βλ. λ.
ἀντραῖος-ον ὁ διαπύριμος εἰς ἀντρα, ὁ ζῶν
 εἰς σπῆλαια, θηλ. ἀντραῖς βλ. λ.
ἀντρακλα ἴθι δημ. κ. -ράκλα ἀνδράκλα βλ. λ.
ἀντρακλας ἴθι δημ. ἀνδρακλας βλ. λ.
ἀντρακλίδα ἴθι δημ. ἀνδράκλα βλ. λ.
ἀντρέα ἴθι δημ. σκοτοδιώσις, ἴληγος, ζάλη:
 ἐπασ ἀντρέα καὶ ἐπασ τὸ ὄρομ 2) κ. μτφ.
 περισπασμός: ἔχει ἀντρέας καὶ σκοτούρες.
ἀντραλεῶν δημ. ἀντραλών βλ. λ.
ἀντραλιζῶ δημ. ἀντραλιζω βλ. λ.
ἀντρέασιμα ἴθι δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέ-
 λεσμα τοῦ ἀντραλιζῶ, ἢ ἀντρέα βλ. λ.
ἀντρέασιμα ἴθι ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
 τοῦ ἀντραλιζῶ, ἢ ἀντρέα βλ. λ.
ἀντραλιζῶ δημ. ζαλιζῶ || ἐνοχλῶ || μέσ.
 -ίζομαι ζαλιζομαι, σκοτοδιῶν: Πολίτ. Ἐκκ. Τραγ.
 95,27 εἶμαι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀντραλιζομαι.
ἀντραλών μον. κ. δημ. ζαλιζῶ, σκοτιζῶ, πρβλ.
 τὸ παρὰ Δουκίγγ. ἐντάλων || μέσ. -ώνομαι
 μτγ. -ώμενος, σκοτοδιῶν, ζαλιζομαι, συγχίζομαι,
 σασιζῶ: Ἀραβ. Μυθ.3,46 ἀντραλωμένη καὶ ἀνα-
 κατωμένη ἀπὸ ἐντρολήν, ὁ τραγ. μ' ἔχουν καὶ
 μετ' ἧς προξενεῖς πολὺ ἀντραλωμένο.
ἀντραμιδα ἴθι δημ. ἄ. ἀνδραμιδα βλ. λ.
ἀντρανίω δημ. ὑφώθ. τὴν κεφαλὴν, ἀνένιζω,
 προσθῆλω: ὁ τραγ. ἔχεις ποδάρια νὰ σταθῆς
 καὶ μάτια ν' ἀντρανίσις; 2) ὁδ. ἀνταγνίζο-
 μαι, ἀντιμετρώμαι: ὁ τραγ. ποῖος παραδγαίνει
 ζακαθισθ, ποῖος μεθερί ἀντρανίσις; 3) προσ-
 ἐχω εἰς τινα, λαμβάνω τινά ὑπ' ὄφιν, ὁδ. συνεκδ.
 συγκατανεύω, συναίνω εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ αἰτούμε-
 να: φρ. ποῖος τὸν ἀντρανίσις; | οὐδέεις τὸν λαμ-
 βάνει ὑπ' ὄφιν |, ὁ τραγ. γιά νὰ μὴ λειώσω σάν
 κερὶ δσο πού ν' ἀντρανίσις; 4) κ. μτφ. κῆρυξ
 ἄλλον νὰ προσέξῃ ἢ νὰ συνανεῖν: ὁ τραγ. πρῶ-
 τος θπου θὰ μιλήσῃ | τὸ γαμπρόνε ν' ἀντρανισῃ.
ἀντρανιές ἴθι δημ. κ. ἀντρανιές (γαλ.) χωρὶς
 κεντήματος ἀρμοζομένη μεταξὺ δύο τεμαχίων
 ὑφάσματος.

ἀντραρος ἴθι δημ. μεγεθυντικὸν τοῦ ἀντρας.
ἀντρας ἴθι δημ. ὁ ἐνήλικος ἄρρον, ἐπὶ ἀνθρώ-
 πων, ὁ ἀνήρ βλ. λ.: ἀντρας καὶ γυναῖκες, - χώρια
 οἱ γυναῖκες χώρια οἱ ἀντρας; 2) δηλωτικὸν ἡλι-
 κίας, ὁ ἐνήλικος: εἰσαι παιδί ἀκόμη, ὅταν γίνης
 ἀντρας θὰ τὰ καταλάβῃς; 3) συνεκδ. γενναῖος,
 ἄφοβος: πρόσζε νὰ φανῆς ἀντρας; 4) ὁ σύ-
 ζυγος: ὁ τραγ. ἀντρα μου, βοήθεια μου καὶ σκέπη
 καὶ χαρὰ μου, παροῖμ. ἀπὸ τοῦ εἰσαι κέρη μου; -
 ἀπὸ καὶ τοῦ 'ν' ὁ ἀντρας μου || γεν. προστάτης
 οἰκογενεῖας: παροῖμ. ἀντρας στὸ σπῆτι κ' ἄς εἰ-
 ναι καὶ καὶ τοῦτοπορ.
ἀντρασκεῖα ἴθι δημ. κ. ἀνδρασκέλι ἀνδρα-
 σκελιὰ βλ. λ.
ἀντρασκεῖα ἴθι δημ. ἀνδρασκέλιὰ βλ. λ.
 (πρβλ. Δουκάγγ. ἀδρασκέλλημα = βῆμα.)
ἀντρασκελιῶς δημ. κ. ἀνδρασκελῶ κ. -λῶ,
 κ. -ώνω ἀδρασκελιῶ βλ. λ.
ἀντρασκελωτὰ ἐπίφρ. δημ. ἐπὶ ἰππεύοντος,
 μετὰ τὰ σκέλη ἐκατέρωθεν τοῦ σάγγατος.
ἀντραχειὰ ἴθι δημ. τὸ φυτὸν ἀνδραχνος βλ. λ.,
 ἢ ἀγριοκουμαριά.
ἀντρέ ἴθι, τὸ δημ. [γαλλ.] κ. ἀντρέ ἴθι εἰσόδος
 καὶ κυρία ὁ ἔσω ταῦτης διάδρομος ἢ προθά-
 λαμος τῶν οἰκιῶν.
ἀντρασπερίτης ἴθι νεώτ. ὄρυκτολ. συνών.
 τοῦ ὄρυκτοῦ ἀρμοτμήτου βλ. λ.
ἀντραεῖτης ἴθι νεώτ. ὄρυκτὸν κρυσταλλοει-
 δῆς ἐκ χαλκοῦχορ φωσφορικοῦ σιδήρου.
ἀντραεῖς ἴθι δημ. ἀντρανιές βλ. λ.
ἀντραεῖος-α-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα ἢ ἀ γεννηθεὶς τὸν
 Νοέμβριον, ἦτοι τὸν μῆνα τοῦ αἰγίου Ἀντρέα.
ἀντρέια ἴθι δημ. κ. -εῖα ἢ ἀνδρεία, ἢ γενναία ἀν-
 δρική ὀρμή, ἢ παλληκαριά: ὁ τραγ. ἀγένειο καὶ
 ἀμούστακο καὶ πάνω σπῆς ἀντρέιεις του.
ἀντραεινός-ῆ-ό δημ. ὁ ἀνδρειωμένος βλ. λ.:
 ὁ τραγ. γιάτ' ἦταν ἀπ' ἀντριανῆ γενιά καὶ δὲ
 φοδῶταν.
ἀντριαεῶν δημ. ἀνδρειεῶν βλ. λ.
ἀντριας-α-ον δημ. ἀνδρείος βλ. λ.
ἀντριασύνῃ ἴθι δημ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἀνδρείου,
 ἀνδρεία, παλληκαριά: Ἐρωτόκρ. Β 1227 νὰ δαίξῃ
 ἄπάνω στ' ἄλογο τέχνην καὶ ἀντριασύνῃ.
ἀντρείθη ἴθι δημ. ἀνδρεία: Ἐρωτόκρ. Α 1061
 τὸ περασμένο κάμμα τῆς ἀντρείθης πάλι.
ἀντρείωμα ἴθι δημ. ἀνδρείαμα βλ. λ.
ἀντρείωμενος-π-ο δημ. ἀνδρειωμένος βλ. λ.
ἀντρείων δημ. ἀνδρειώνω βλ. λ.
ἀντρέλλα ἴθι δημ. εἶδος παιδιᾶς ἄ. τρίλια βλ. λ.
ἀντρέλοῦσια ἴθι δημ. ἀπορίματα διάφορα, ἄ-
 τινα κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρείου ἢ τῶν
 Εἰσοδῶν τῆς Θεοτόκου | Παναγίας Μεσοσπορι-
 τισσας | ὁμοῦ βραζόμενα διαμένονται, ἄ. μπό-
 λια (ἐμβόλια), πρβλ. τὰ τῶν ἀρχαίων πναεῖφια.
ἀντρέλιθος ἴθι νεώτ. ὄρυκτολ. συνών. τοῦ ὄ-
 ρυκτοῦ ἀρμοτμήτου βλ. λ.
ἀντρέπομαι δημ. ἐντρέπομαι βλ. λ.: παροῖμ. ὁ-
 ποῖος δὲν ἀντρέπεται ὁ κόσμος εἶν' δικός του.
ἀντρέπι ποι. ἀνατρέπω βλ. λ.
ἀντρέσι ἴθι δημ. κ. ἀντρέ βλ. λ. 2) οἱ ἀντρές
 [θηλ.] εἶδος παιγνίου, ἄ. ἀντρέλλα, τρίλια βλ. λ.
ἀντρέσας ἴσθ. «ἀναφοθηθεῖς».
ἀντρέσι δημ. κ. -εῖω ἀνδρεύομαι βλ. λ.,
 ἀνδρίζομαι: Ἐρωτόκρ. Α 317 καὶ ἀγάπη πού στὰ
 βάσανα ἀντρέγει καὶ πληθαίνει.
ἀντρέζοφωπία ἴθι νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
 τῆς οἰκογεν. τῶν σταυροειδῶν Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀσίας.
ἀντριάς-ιδος ἴθι μτγ. ἀντριάς βλ. λ.
ἀντριά ἴθι δοτ. Ἐπιφρ. ἀντὶ ἀνδρείφ.
ἀντριάς-α-ον δημ. ἀνδριάς.
ἀντρία ἴθι δημ. κ. -ιά ἀνδρεία βλ. λ.

άντριάσος (τό) δημ. κ. -άνος-ανός άνδριάσος βλ.λ.
άντριάς-άδος (ή) μγν. θηλ. του άντριάσος ή διατιωμένη εις σπλήνα: Νύμφαι άντριάδας.
άντριάςω δημ. κ. άντριάςω βλ.λ.
άντριάξω δημ. άνδριάξω βλ.λ.
άντριάκια έπιρρ. δημ. άνδριάκια, άντριάσια, κατά τρόπον άνδρικών: κολλυμά τ' άντριάκια.
άντριάκος-αο δημ. ό άνδρικός, ό άνήλικος ή ό ίδιαιών εις άνδρα: άντριάκος ρούχο, -άντριάκια περπατησιά, -άντριάκια λόγια (εβτολμα).
άντριάκοιά (ή) δημ. τό φυτόν κράτατος ό έξαρόλος βλ.λ., ή έπιμηλις των άρχαίων, ά. κουδουμηλιά, μοσφιλιά.
άντριάκοιός (τό) νεώτ. όρυκτολ. παρολλαγή του όρυκτου μεσολίθου βλ. λ.
άντριάσούνη (ή) δημ. άντριάσούνη βλ.λ.
άντριάσιμα έπιρρ. δημ. άνδριάκια βλ.λ.
άντριάσιος-ηο δημ. άνδριάσιος βλ.λ.
άντριάσιμα (τό) δημ. γάμος γυναικός, ή ύπανδρία, ά. πάντρεμα, παντριά.
άντριάτης (τό) μσν. ό άντριάς βλ. λ.
άντριάμένος-ηο δημ. άνδριάμένος βλ.λ.
άντριάων δημ. άνδριάων βλ.λ.
άντριάγυνο (τό) δημ. άνδρύγγυον βλ.λ.
άντριάγυναικα (ή) δημ. άνδρογυναικα βλ.λ.
άντριάγυναικο (τό) δημ. άνδρογυναικα βλ.λ.
άντριάγυνι (τό) δημ. άνδρύγγυον βλ.λ.: δ.διστ. ό ήλιος έβασίλευε μαλώνει τ' άντριάγυνι | και τώρα συλλαγοίζονται τι μέλλει γιά νά γίνη.
άντριάγυνο (τό) δημ. άνδρύγγυον βλ.λ.
άντριάγυνοχωρίζω δημ. ραδιουργών ή ά. άνηθικός όρών φέρω εις διάστασι, χωρίζω άνδρύγγυον.
άντριάγυνοχωριστής (τό) δημ. θηλ. -ίστρια άνδρογυνοχωριστής βλ.λ.: δ.διστ. Πηλιάτισσες διαδόλισσες, Οθήτισσες μευότρεις | και σεις οι Απερίτισσες άντριάγυνοχωρίστρες.
άντριάθημος (τό) νεώτ. παλαιός, γένος έρηπειών άπολιθωμένον της οικουεν. των δευνοασύρων, ζήσαν κατά την Ιουρσίον περιόδον, ά. άλλόσαυρος.
άντριάθιαιτος-ον ό διατιωμένος έντός άντρω, ό ζών εις σπλήνα, ό άντριάος ή άντριάτης.
άντριάθιής-ές μγν. ό άμοιος προς άντρω, σπληναϊομορφος 'Μα. «σπληναθής».
άντριάζωα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος θηλοστικόν της οίκου. των πλεκωτιδών Ιθαγενές της Αμερικής.
άντριάθε έξ άντρω, έκ σπληναίου: Πινδ. Π.4,181 άντριάθε γάρ νεόμαι πάρ Χαρικλιόος και Φιλύρας.
άντριάθικός (ό) θηλ. -θεία ό θείος ή ή θεία του συζύγου γυναικός τινος.
άντριάθη (ή) δημ. τό φυτόν άνάγυρις ή δύσοσμος βλ.λ. ά. βρωμοκλάδι, άτσόγερο, άνδριάθανα.
άντριάκαλώ-άω κ. -έω προκαλώ τινα προς διαπληκτισμόν, προς σύγκρουση, έρεθίζω προκαλητικώς τινά.
άντριάκαρδος-ηο δημ. ό άνδρικών, γενναίων καρδιαν έχων, γενναϊόκαρδος, άνδρείος.
άντριάκέφαλος (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικουενίας των πλαγοχυσματιδών.
άντριάκομαριά (ή) δημ. τό φυτόν άρβούτος ή άνδράγλη βλ.λ.
άντριάλογι (τό) δημ. πολλοί άνδρες συνηγμένοι, συναίξες άνδρών, πρβλ. γυναικαλόγι, γυναικαμάνι.
άντριάρομανία (ή) δημ. άνδρομανία βλ.λ.
άντριάροδα (ή) δημ. άνδρόριδος βλ. λ.
άντριάροιά (τό) δημ. ή έκ της περιουσίας του άποθανόντος συζύγου μόρια (κληροσύνη) του συζύγου.
άντριάρος (τό) κ. νεώτ. σπληναίος: Αισχ.Ευμ.193 λέοντος άντρώον αίματορρόφου || νεώτ. ίδιος τό μικρόν σπλήναον 2) νεώτ. μτφ. καταφύγιον, ένδαιγισμα κοκαποιδών: άντρώον ληστών 3) νεώτ. άνατομ. κοιλότης του κρανίου: Ιγυρόρσιον άντρώον, άντρώον του λαβυρίνθου, μετωπιαίον άντρώον.

άντρώεξάδερφος (τό) θηλ. -δέρφη ούδ. -δέρφι ό έξάδελφος του συζύγου γυναικός τινος.
άντρώεπα-άω δημ. πατώ, βαδίζω ως άντρώας, έχω άνδρικών βήμα, επί γυναικός.
άντρώεστος-ηο δημ. ό μη κατασχυνθείς, μη άτμασθείς: άντρώεσθη κοπέλα, - άρματα άντρώεσστα 4) ό μη αίσθανόμενος έντροπήν, ό άναίδης, ό άναίσχυντος.
άντρώεστος (τό) δημ. ύποκορ. του άντρώας έν χλευαστική έννοία, αυγγ. άνδρωπάκις.
άντρώεστί (τό) δημ. οί συγγενείς του συζύγου γυναικός τινος, τό σάτ (= γένος) του άντρώος της.
άντρώεσπι (τό) δημ. οίκος έν ψ κατοικουίς μόνον άνδρες άντίθ. γυναικαόσπιτο.
άντρώεσθη (ή) δημ. άνδρσούνη βλ. λ.
άντρώε (ή) δημ. γυνή φιλάδρος, προς άνδρας άσέμνα άναστρεφόμενη, άνδρσομάνης βλ.λ., άσελήθη.
άντρώελας (τό) δημ. κ. -κάδες μεγεθ. του άντρώας, ό μεγαλόσωμος άνήρ, συνηθ. σκαπτικός.
άντρώελιά (τό) ό καρπός της άντρώελιάς βλ.λ.: δ.διστ. τάντρώεκλια και τά κούμαρα βγαίνουεν εις τόν Άκμαν άπότομο άποχωρίσσημεν δέν μοδλιφε τά κλάμα.
άντρώεκλιά (ή) δημ. τό φυτόν κόμαρος ή άνδράγλη, ά. άγριοκουμαριά, άντρώεκλια.
άντρώεκλιαγρος (τό) δημ. τό φρυγανώδες φυτόν άνάβασος ή άκαυθωδέστατη.
άντρώελη (ό) δημ. ύποκορ. βρωπειτ. του άντρώας.
άντρώελιας (ό) δημ. χλευαστικός, ό μεγαλόσωμος άνήρ, άντρώελιας, άντρώελιας.
άντρώεμλόστιος-ηο δημ. επί του γάλακτος, τό άτάρακτον, έξ ου δέν άντροπρήθ τό βούτυρον, άδάρετο, άχτύπητο, πρβλ. τρωμοπολίξω.
άντρώεφης-οδς-ές μγν. κ. νεώτ. ό έν σπληνάκις φυόμενος 2) νεώτ. βοταν. τό ούδ. άντρώεφης ως ούσα, γένος φυτών της οικουενίας των πετρίων φυόμενον εις τάς τροπικάς χώρας.
άντρώεφαρης-οδς-ές ό γαίρων νά διαπτάται έν άντρώος, έν σπληναίος, έπίθετον των νυμφών και του Πανός: Όρφ. Ύμν.10,12.
άντρώη (τό) δημ. κ. -τρώητι άντριάς, ύπαστήριγμα, στήλωμα || ειδ. ζύλον ή λίθος τίθειμενος πρό του τροχού σταθευούσης άμάξης προς άποφυγήν καταφερικής κυλινθήσεως αυτής.
άντρώηριξω δημ. άντρώγυνοχωρίζω βλ. λ.
άντρώηριστρα (ή) δημ. άνδρόχωριστρα βλ.λ.
άντρώηδες -ες ό πλήρης σπληναίος: άντρώηδες πέτρα, -τόπος 2) ό άντρώοειδής βλ. λ.
άντρώησμαι δημ. μσν. γίνομαι τέλειος άνήρ, άνδρσομαι: σάν άντρώηθ ό ψυίς σου.
άντσω (ή) δημ. άντσα βλ. λ.
άντσωδά (ή) δημ. κ. άντσωγία άλλιαστος ό μικρός ήχθός άψήυ βλ. λ.
άντσωλάματα (τά) δημ. περιήγητ. τό άγριον φυτόν άλκυής ή έλληνική, ά. άλκυίδα: γέμισε τό περιόδι άντσωλάματα.
άντσωφί (τό) δημ. άντζούρι βλ. λ.
άντσωφιά (ή) δημ. άντζουριά βλ. λ.
άντσω 'Ησχύ. «τό όποδόδιον, Ρόδιον».
άντσωγέτος-ον 'Ησχύ. «άνοδευόμενος».
άντσωκίετρα 'Μα. «άντσωγαρα, Λάκωνας».
άντσωξ-ος ή περιφέρεια παντός κυκλοτερούς ή έπικαυμώσος πράγματος 1) κύκλος μετάλλιος περιόδωλον την άσπίδα: 'Ιλ.Ζ 118 άντσωξ ή μπάτη θέεν άσπίδος όμφαλόεσσης 2) ή καυμήλη ράβδος, ή περιόδωσσα τό πρόσθιον μέρος και τά πλάγια του άρματος και χρσομεύουσα ως έρισσισμα ή λαθή εις τόν όχοούμενον και εις προσάρτησιν των ήντων, ό γόρος του δίφρου: Ε 262 έξ άντσωξ ήντα ταίνας (=τανύσας) 3) σνευκό. όλον τό άρμα 4) ό σνευκότος της λύρας: Νόων. Δ.38,108 5) άντσωξ ούρανήη ή ό κύκλος του κό-

σμου | δ) τὰ στοργήλα μέρη τοῦ σώματος : Νόνν. Δ. 12, 393 **άντυγες μαστών**, -μυρών, πρθλ. **Ίγυς -υος** 7) νεώτ. κυκλικόν μεταλλινόν τμήμα τῶν γωνιομετρικῶν ὄργανων διηρημένον εἰς μοίρας.

άντυποκρίνωμαι ἰων. άντυποκρίνομαι βλ. λ.

άντυπουργέ-έω ἰων. άντυπουργέω βλ. λ.

άντυπος ἱσχύ. « ἴσος, ὁμοίος, ἡ ἐναντίος ».

άντυος -η-ο δημ. ὁ μὴ ἐνδοδυμένος, γυμνός || ὁ ἀτημελήτως ἢ ἀκόμῳ φαι ἐνδοδυμένος: **ἔο-διάξει** πολλά γιά ντύσιμω καί πάντα **άντυτος** εἶναι || ὁ μὴ φορῶν τὸ εὐρτάσιμον, ἐπίσημον ἔνδυμα: **άντυτος** κι **ἀξούριστος** πῆγε στό γάμο.

άντυποσκληρία ἰή) νεώτ. ἱστρ. κ. **άντυποσκληρωσις** ἡ σκληρία ἐν ἧ ὁ παθολογικός ἱστός δέν εἶναι ἐπιρρόσθετος εἰς τὸ προσθάρχοντα στοιχεῖο, ἀλλ' ὑποκαθίσταται εἰς τίνα μέρη κατατραμμένα.

άντυπός (ἡ) ἡ ἀντίσποχος ῥῶδῃ: Σχολ. εἰς Ἄριστφ. Σφ. 1086 **άντυπὴ** καὶ **άντυστροφὴ**.

άντυπῶν μων. ἀμοιβαίως ὄδῳιν.

άντυπῶδες-όν ὁ ἀντιστοιχῶν δι' ἄξισματὸς ἀπαντῶν, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὴν ῥῶδην: Ἄριστφ. Θεσμ. 1059 ἡχώ λόγων **άντυπῶδες** ἐπικωκκάστρια.

άντυπῶν (τό) νεώτ. φαρμακ. σκευασία φαινοζῶ-προπανεδιόλης ἀλλοθῆς, χρῆσιμος ὡς ἀναισθητική τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τῶν νευρικῶν ἀκροεργῶν, ὀθ. πραιντική, παυσῶδυνος νευρολιγῶν, ἀρθρολιγῶν, ρευματισμῶν, ταχυκαρδίας, σπασμῶν κ. ἄ.

άντυπῶσις-εως (ἡ) καὶ -ισμός μων. ἡ κατά τινος ὄθησις, τὸ σπρῶξιμω.

άντυπῶσις (ὁ) μων. ἡ δι' ἀντεπιθέσεως ὄθησις: Νικήτ. λων. Χρον. 102 Β **διαδορατισμοί** παρ' ἀλλήλων ἦσαν καὶ **ώθησιμοί** καὶ **άντυπῶσιμοί**.

άντυπῶ-έω ὡθῶ ἀντιθέτως ἡ πάλιν ὀπίσω: Ἄριστλ. Ζἔν. 4, 3, 18 **τὸ ὡθῶν άντυπῶεται** || μγν. μεσ. ὡθῶ τίνα κατ' ἄλλω. 2) ἐναντιοῦμαι.

άντυπος-ον μγν. ὁ ἰσάμενος πλησίον ἄλλου, ὡμον πρὸς ὡμόν || **άντυμοί** |ο| οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ **άντιπῶδες** (τοῦ ἐτέρου ἡμισφαιρίου).

άντυμοσις (ἡ) ἄττ. δικ. ἔνορκος βεβαίωσις, μαρτυρία διδομένη ἐν δικαστηρίῳ ὑπὸ τῶ ἐνάγοντας: Πλάτ. Ἄν. 19 Β **ὡσπερ οὖν κατηγορῶν τὴν άντυμοσίαν δὲ ἀναγνώων αὐτῶν** || ὁμ. τοιαυτὴ ὑπὸ τῶ ἐναγομένου: Πολυδ. 8, 55 « προμωμοσία μὲν ὀρκος ὄν ὁ κατηγορούμενος προομνῆσι, ἡ μὴν ἀληθὴ κατγορησῆν, άντυμοσία δὲ ὀρκος ὄν ὁ κατηγορούμενος άντομνῆσι, ἡ μὴν μὴ ὀδικεῖν ».

άντυνω (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φytῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **λομυανιδῶν**, ἱθαγενὲς τῆς Β. Ἀμερικῆς.

άντυνωανοί |ο| νεώτ. καθολικοὶ μοναχοί τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. 2) μοναχική ἀδεφότης οὐμῶν Ἀρμενίων Ἰβρυθείσια τὸν 17ον αἰῶνα. 3) ἀντιμοναχική τις αἰρεσις ἐν Ἑλβετία.

άντυνωανῶν πῶρ ἡ Ἅγία Ἀντωνίου πῆρνωσις ἐπιδημική, κατὰ τόν μων. λίαν θανατηφόρος, χαρακτηρισμένη διὰ πλάσεως φασαλλίδων καὶ ἀήφειας, ἀνομοθεσίας ὀ οὔτω, διότι ὁ ἄγιος Ἀντώνιος ἔθεωρεῖτο προστάτης τῶν ἐκ ταύτης πασχόντων.

άντυνωανδός (ὁ) μγν. ρωμαϊκὸν νόμισμα κατ' ἀρχὰς ἀργυρῶν, εἶτα καὶ χαλκοῦν, ἀξίας ἐνός καὶ ἡμισέος δηναρίου, εἰσαχθέν ὑπὸ Καρακάλλα.

άντυνωῖμαι-έομαι ἀποθ. ἀγοράζω ἀντὶ τοῦ πωληθέντος: Ξεν. Οἰκ. 20, 26 καὶ ἀπεδίδοδο... ἀλλὰ ἄλλον τὸν εὐθὺς ἀντενωεῖτο 2) ὡς ἀντίπαλος ἀγοραστῆς προσφέρει ἀνωτέραν τιμῆν: Λυσ. 165, 5. μὴ ἀλλήλοισ **άντυνωεῖτο**: Δημ. 307, 6 || ὁ άντυνωόμενος ἀντίπαλος ἀγοραστῆς πλειοδότης.

άντυνωμίαι (ἡ) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. λέξις κλιτῆ τιθεμένη ἀντὶ. οὐσιαστικὴ ἡ ἐπιθέτου μὴ ἀναφερομένου ἐν τῷ λόγῳ: άντυνωμία προσωπική, -δικτική, -ἀναφορική κλη.

άντυνωμικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς άντυνωμίαν || νεώτ. κ. ὁ παραγωγὸς ἐξ άντυνωμίας: **άντυ-ἐπιρρήματα**.

άντυνωμικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον άντυνωμικὸν βλ. λ.: Ἄπολ. Δύσκ. Συγτ. 156, 7 ἦν δε κάκεινο **άντυνωμικῶς παραδέξασθαι**.

άντυνωμικός-ον ὁ ἀπὶ ὀνόματος: Ἀπολλ. Δύσκ. 2 Β **άντυνωμικός** ἐστὶ τὸν εἰδικόν, τὸ ἐγώ, τὸ σύ, άντυνωμία τὸ ὅλον, τοῦτέστι τὸ γενικόν.

άντυνωμί-έω μγν. ἔχω ἐναντίον ὄνομα.

άντυωσιδῆ |τό| νεώτ. βοταν. φύλλα ῥωσειδῆ προσηρημένα εἰς τὸν βλαστὸν διὰ τοῦ μίσχου ἐκ τοῦ στενωτέρου αὐτῶν ὄκρου.

άντυωσιδῆς ἡς ἀντωπός βλ. λ.

άντυπι (ἡ) μγν. πρόσθεσις: Μεθόδ. 107.

άντυπιος-ον θηλ. κ. -ις ἐνάπιος, κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι: Νόνν. Δ. 7, 193 **πατρός ὀπιπετήρος** Ἔρωσ **άντυπιος**, Μαν. 4, 336 **άντυπία φέγεσθαι**.

άντυπις-ιδος μγν. ποι. θηλ. τοῦ άντυπιος βλ. λ.

άντυπός-όν (ὡ)ψὶ ὁ άντυπιος, ὁ άντιος τοῖς ὄμμασιν, ὁ άντιθέλων τινι: Εὐρ. Ι. Α. 585 ἐν άντυπῶσις βλεφάρωσιν φῶτα δέδωκας: Λουκ. Εἰκ. 6 δσα τῆς ὄψεως άντυπῶ (ἐμπροσθεν μέρη τοῦ προσώπου) | Ἦσ. « άντυπῶν, άντόφθαλμων ».

άντυπῶ-έω μγν. βλέπω κατὰ πρόσωπον: Πολυδ. 2, 52 **άντυπλέπειν** δε τῷ ἡλίῳ καὶ άντυπῶειν.

άντυρῶμαι σχολ. ὠρῶμαι κατὰ τινος ἢ πρὸς τίνα: Σχολ. Λοκ. Παράσ. 51.

άντυσις-εως (ἡ) τὸ άντυθεῖν, ἀντιθ. σύνωσις: Ἄριστλ. Ἀναμν. 20, 7 **πῆδσις ἐστιν άντυσις, γινόμενη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσις**.

άντυσις-ιδος (ἡ) μγν. καλῶματα τῶν ὤτων ὡς αἱ ἀμφωτίδες βλ. λ.: Κλημ. Ἄλ. Παιδ. 2, 198.

άντυφέλαια (ἡ) σχολ. ἀμοιβαία ὠφέλεια.

άντυφέλω-έω ὠφέλω ἀμοιβαίως: Ξεν. Οἰκ. 5, 6 ὠφελοῦμαι... οἱ Ἰπποὶ καὶ αἱ κύνες ἀπὸ τῆς γεωργίας άντυφέλοισι τὸν χῶρον || παθ. ἀμοιβαίως λαμβάνω ὠφέλειαν: αὐτ. Ἀπομν. 2, 8, 3 ὠφελοῦντα άντυφέλεια.

άνυδριστή ἐπίρρ. άνευ ὕδρωσ: Ἀνακρ. ἐν Ἀθ. 10, 427.

άνυδριστος (-η-ο)ν κ. νεώτ. ὁ μὴ ὕδρθεῖς: Πλούτ. Πελ. 9 **άνυδριστος τελευτή, -οὔδρις** ζῆμιεν άνυδριστος ὑπ' αὐτοῦ. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ὕδριζων, ὀθ. ἐμπρήσις: Στοβ. 2, 226 τὸν σοφὸν άνυδριστον εἶναι: οἰθ' ὕδριζεσθαι γάρ οἰθ' ὕδριζεν || ὁ μὴ περιέχων ὕδριν: Πλούτ. Σεργ. 26 **άν- παιδιαί**.

άνυδριστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. άνευ ὕδρωσ.

άνυγίαι μγν. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ὑγείαν.

άνυγιστος-ον άνιατος Ἦσ. « ἀναλθῆς ».

άνυγιγῆς-οὺς-έως γλωσσ. ὁ μὴ γιγῆς.

άνυγραινο κ. νεώτ. ὑγραινῶ, καθιστῶ τὴ ὑγρῶν || -ομαι κ. μέσ. γίνομαι ὑγρός: Λουκ. Ἐρ. 3 αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ **τακερῶς άνυγραινόντο**. 2) μγν. μαλακῶν, καθιστῶ ἡλιώτερον: Πλούτ. 156 D **τῷ οἴνῳ μαλδίσων τὰ ἦθη** καὶ άνυγραινῶν.

άνυγρασμός (ὁ) μγν. τὸ άνυγραινέιν, μαλακῶνέιν.

άνυγρος-ον μγν. ὁ μὴ ὑγρός, ὁ ξηρός: ἴω. Λυσ. Μην. 4, 75 |διόρθ. **άνυδρός**.

άνυδάτος-ον μγν. ὁ άνευ ὕδατος: Μανθε. Ι. 144.

άνυδρούμαι ἀντλῶ ὕδωρ ἐκ φρέατος: Φερεκράτ. 76 **άνυδρῶσαι τὸν κάδον**.

άνυδρῶσις-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὕδρευθεῖς, ἀπότιστος. 2) ὁ μὴ ὕδρευόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὕδρευθῆι: Θεόδωρ. Φι 7, 4, 6.

άνυδρία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. κ. -ιά ἡ ἔλλειψις ὕδατος, αὐχμός, ξηρασία: Ἰππ. Ἀέρ. 288 ὑπὸ άνυδρίας ἀναεθραινεται, Οἰουκ. 3, 88 θέρους δε δὲ άνυδρίαν ὀδύνατον ἦν ἐπιστρατεύειν.

άνυδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ στερούμενος ὕδατος: || εἶδ. γεωλογ. **άνυδρική περίοδος** τῆς γῆς ἡ περίοδος καθ' ἣν ἡ γῆ σχῆσται τὸν πρῶτον σύτῆς στερεοποιηθέντα φλοῖον ἐστέριτο ἀκῶμῳ.

ὕδρων ὑδάτων διότι ἔνεκα τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας εὐρίσκοντο ταῦτα ὑπὸ μορφῆν ὑδρατῶν.
ἄνυδρις (ή) Πάπ. ἡ ἄνυδρος: Πάπ. διὰ τὸ εἶναι ἄνυδρον τὴν κόμπην.

ἄνυδρησις (ή) νεώτ. χημ. ὄνομα χημικῶν ἐνώσεων σχηματιζομένων ἐξ ἄλλων δὲ ἀφαιρέσεως τῶν στοιχείων τοῦ ὕδατος.

ἄνυδριτις γύψος (ή) νεώτ. ὄρυκτολ. κρυσταλλικὸν ὄρυκτόν, διαφανές, ἀχρουν, λευκὸν ἢ ὑπόλευκον, ὅπερ ἐρχόμενον εἰς ἐσάφην μετὰ τοῦ ὕδατος μεταβάλλεται εἰς ὑδρομιγῆ γύψον βλ. λ.

ἄνυδροβίωσις-εως (ή) νεώτ. βιολ. ἡ λονθάνουσα ζωὴ ὀργανισμῶν τινῶν κατόπιν πλήρους στερήσεως ὕδατος καὶ ἀποξηράσεως τῶν ἰστών.

ἄνυδρομαυλία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἔλλειψις ἐγκεφαλοκωπιαίου ὕγρου ἀπὸ τοῦ νωτιαίου μυελικοῦ σωλήνος.

ἄνυδρος (-η)-ο(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ἐπὶ ξηρῶν τόπων: Ἱπν. Ἀεφ. 280 ἄνυδρος γῆ. - ἔκτασις. - ἀγρός: ἢ ἐπὶ ὕδων τοῦ ἐτους, ὃ ἄνευ βροχῶν: αὐτ. Ἀφ. 1247 ἦν δὲ βόρειον ἢ καὶ ἄνυδρον, - ἄνυδροὶ μῆνες: ἢ ἐπὶ πραγμάτων, ὃ ξηροί, στεγνοί: ἄνυδροὶ σμύρνα, - ἄνυδρον ἄλας: 2) μτγ. οὐδ. ἀνυδρον [τ] ὡς οὐσα. τὸ φυτόν στρέχον τὸ μακικόν βλ. λ.

ἀνύκτερος-ον μτγ. μον. ὁ μηδένποτε ἔχων νύκτα, ὃ αἶψι λαμπρῶν, ἀνέστερος: Κασάρ. Ἐρωτ. 2, 10 ἄλλον καὶ ἀνύκτερον φῶς.

ἀνύλακτος Σουῖθ. ὁ μὴ ὑλακτῶν, ἐπὶ κυνός.

ἀνύλος-ον ὁ ἄνευ ὕλης ἢ ἄνευ δάσους: ἄδενδρος: Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 1, 52 αἱ μεταστάσεις τῶν ποταμῶν πολλοὺς τόπους ποιοῦσιν ἰλιώδεις τούτους πρότερον ἀνύλους [ἰδ. γρ. αὐλος].

ἀνυμναίος-ον ὁ ἄνευ ὕμναίου, ἄγματος: Σοφ. Ἄντ. 876 ἀκαυτος, ἀφιλος, ἀνυμναίος.

ἀνυμναϊῶ-ῶα ἴδω τὸν ὕμναιον, τὸ γαμήλιον ἄσμα: Σοφ. ἀν. 725 οὐ παύσασθε τοῦσαθε τοὺς γάμους ἀνυμναϊοῦτες:

ἀνυμναίως ἐπίρρ. σχόλ. ἄνευ ὕμναίου, χωρὶς γαμήλιον ἄσμα.

ἀνυμι ποι. ἀνύω βλ. λ.: Θεόφρ. 7, 19 τὰν μεσά- ταν ὀδῶν ἀνυμες: ἢ κ. παθ.: Ὁδ. Ε. 243 ἄνυτο ἔργον [ἐτελειούτο].

ἀνυμφευτός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ νυμφευθεὶς, ἄγαμος: Σοφ. Ἱκλ. 1665 ἀνυμφευτὸς αἰὲν οἰκνῶ [ἄγαμος πάντοτε περιπλανώμαι], Οἰκοὶ Θεοτόκου ἐπιφ. χαίρει νύμφη ἀνυμφευτε.

ἀνυμφεύτως μον. ἐκκλ. ἄνευ γάμου.

ἀνυμφής-οὐς (ή) ἡ μὴ νυμφίον σχοῦσα ἡ ἀγαμία, ἢ παρθένος: Γρηγ. Ναζ. ἀνυμφής μήτηρ.

ἀνυμφος-ον ὁ μὴ νυμφευθεὶς, ὁ ἀγαμος: Σοφ. Ἱκλ. 1183 φεῖ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε τροφῆς [τῆς ἀγάμου καὶ κακοτύχου ζῆς]: 2) ὁ δένυ ὄμφη, ἄνευ οἰκοδεσποσύνης: Εὐρ. Ἐλλ. 25 ἀνυμφα μέλαθρα: 3) ἐν παραβολῇ μετὰ τοῦ νύμφη, κακόνυμφος: πρβλ. ὄμρα ἄδωρα- γάμος ἀγαμός κττ.: Εὐρ. Ἐκ. 612 ὄμφην τ' ἀνυμφον, - παρθένον τ' ἀπάρθενον [σχόλ. ἦγον δυστυχῆ παρθένον].

ἀνυδρόμορος ὁ ταχέως, ἑλαφρῶς τρέχων, ταχύπους: Σαφφ. ἀν. 71.

ἀνυπαγόρευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπηγορευμένος, ἐπὶ ἀγροφῶν, ἐπιστολῆς.

ἀνυπαίτιος-ον μτγ. ὁ μὴ ὑπαίτιος, ἀθῶος, ὄθ. κ. ἀμεμπτος: Ἡσ. « ἀναίτιος».

ἀνυπαίτιος ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ αἰτίας, χωρὶς πταίσμα: Φιλ. 1, 206.

ἀνυπακοή (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ὑπακοῆς, παρακοή, ἀπειθεία.

ἀνυπακούος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, παρδίκουος: ἀνυπακούου παιδί.

ἀνυπακούστος-ον μτγ. ὁ μὴ πρόσφορος πρὸς ἀκοήν, μὴ καλῶς ἀκούστέος: ἐπὶ λ. ἢ φρ.

μὴ ἐπιθῆδαιος πρὸς ἀπαγγελίαν: Φιλῶδ. ἐν Ρ. 198, 25 ἄφχον γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀνυπακούστον εἶναι: τὴν λέξιν καὶ οἰοεὶ πρὸς ἓνα τόνον πεποιμένην.

ἀνυπέλλακτος-ον Πάπ. ὁ μὴ ἐνεχυρισθείς, ἀνυπανάφτος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. -ντρος ἐπὶ ἄνδρος καὶ γυναίκος, ὁ μὴ ἔλθων εἰς γάμον, ἀνυμφευτος, ἀγματος: δημ. παροιμ. ἀνυπάντρος βασιλικός ὄνου κὶ ἄν πάη μυρίζαι, - στής ἀνυπάντρος τὴν πόρτα ἑκατὸ κὶ ὁ κῆβδαρος.

ἀνυπάντροτος-η-ο δημ. ἀνυπάντρος, ἀνυπάντρος-η-ο δημ. ἀνυπάντρος βλ. λ.

ἀνυπάρκτος (-η)-ο(ν) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπάρχων, μὴ ὑφιστάμενος, ὄθ. κ. ὁ φαντασιώδης.

ἀνυπάρκτως ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ ὑπάρξεως.

ἀνυπάρξια (ή) μτγ. κ. νεώτ. τὸ μὴ ὑπάρχειν, μὴ πραγματικῶς εἶναι: Σαξτ. Ἐμμ. Μεθ. 1, 121.

ἀνυπάρξιος-ον μον. ὁ ἄνευ ὑπάρτου, ἐπὶ χρονικῆς περιόδου: Χρον. Πισχ. 690 ἀνυπάρξιος ἡμεῖσός, ἀνυπάρξιος-ον μτγ. ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀνέδοτος: Γρηγ. Νύσσο. 3, 606 C τὰς ἀνυπάρκτους φύδας.

ἀνυπεξαιρέτως ἐπίρρ. μτγ. χωρὶς ἐξαιρέσεων.

ἀνυπεξάλκωτος-ον μον. ἀφρευκτος, ἀνυπερθετος: Νικητ. Χωλ. Χρον. 1, 12.

ἀνυπεράκτος-ον μτγ. ὁ μὴ ἐπιδεικτικὸς, ὁ μὴ ἀλαζονικός: Ἀνδρόν. Ρ. 576 ἐν σαπάναις καὶ παροσκευαῖς ἀνυπεράκτως.

ἀνυπεράσπιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑπερασπίσεως βλ. λ.: δικαστικῆ ἀνυπεράσπιστα.

ἀνυπεράσπιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ὑπερασπίσεως, προστασίας, ὑποστηρίξεως, ὁ ἀπροστάτευτος: γυναῖκα ἀνυπεράσπιστη: ἢ ἐπὶ τόποι, καὶ ὁ μὴ δεκτικὸς ὑπερασπίσεως κατὰ ἐχθροῦ:

τόσο ἀνοικτὸς κέρμος εἶναι ἀνυπεράσπιστος, ἀνυπεράσπιστος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπεράσπιστον, ἄνευ ὑπερασπίσεως βλ. λ.

ἀνυπερβάτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῇ: Δίων Χρ. Α. 64, 2, 338 κρημνὸς ἀνυπερβάτους, - ἀνυπερβάτον τεῖχος, - ἐμπόδιον.

ἀνυπερβάτως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ ὑπερβήσεως, παραδρομῆς, χωρὶς παραλύσεων: Νικόμ. Γερ. Αρ. 223 τῆ φυσικῆ ταύτη ἐκβάσει τοῦ ἀριθμοῦ συνεχῆς καὶ ἀνυπερβάτως ἐξέτατο- μένη: ἢ εὐθὺς ἀμέσως: Γολ. 19, 544: 2) νεώτ.

ἀνυπερβλήτως, ἀκαταγνώστως.

ἀνυπερβλήτος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβάλῃ, ἀπαράμιλλος, ἀκατανίκητος: Ξεν. Κίτ. 8, 7, 13 οὕτως αἰεὶ ἀνυπερβλήτος ἔσται ἡ ὑμετέρα φίλια, Ἄντιπ. 168, 8 ἀνθρώπος ἀνυπερβλήτος εἰς πονηρίαν, - ἀνυπερβλήτον κάλλος, - κώλυμα, - ἀνυπερβλήτη δύναμις, - καλωσύνη, - κακία.

ἀνυπερβλήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπερβολικῶς: Ἀριστ. Πητ. 1, 11, 3: 2) νεώτ. ἀκαταγνώστως.

ἀνυπεράκτος-ον μτγ. ἀνυπερβλήτος: Φιλῶδ. Ο. ε. 5 ἀνυπεράκτος ἀκρότης.

ἀνυπερῆφανος-ον μτγ. ὁ μὴ ὑπερῆφανος.

ἀνυπερῆφανως ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ ὑπερῆφαναίας: Βασ. Ἐπιστ. 267.

ἀνυπερβασία (ή) μτγ. τὸ μὴ ἀναβάλλειν η.

ἀνυπερβαστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνυπερβλήτος, ἀνυπερβάτος: Δημοκρ. π. Στ. 6, 76, 13 τεκνοτροφίη κέκτηται τὴν ἀποτυχίαν ἀνυπερβαστον ἔτραφ' ὀδῆν, Διογ. Α. 7, 93 τὴν δὲ ἐγκράτειαν εἶναι διάθεσιν ἀνυπερβαστον τῶν κατ' ὄρθον λόγων: ἢ ἀπαράμιλλος: Φιλῶδ. ἀν. 21 ὁ κόσμος, .. ὅπᾳ ἄνὸς τῷ κρητιστῷ καὶ ἀνυπερβῶ κυδερῶν ἡμενος: 2) κ. νεώτ.

ὁ ἀμέσως: Διοσκ. Ο. πρ. 17 ἀνυπερβαστον μηχανοῦνται τοῖς παλιμῆσι τὸν θάνατον: ἢ ὁ ἀνευ ἀναβολῆς, μὴ ἐπιδέχόμενος ἀναβολῆν: Φιλ. 2, 382, 18 ἀνυπερβῶτω κολάσει, ἀνυπερβαστος δρασίς, - ἀνάγκη.

ἀνυπερβάτω-ῶω μτγ. ἐκτελῶ τὴ εὐθύς, ἄνευ ἀναβολῆς, σπεύδω νὰ ἐκτελέσω: Ἀκύλ. Ψαλμ. 77, 2, 79

άνυπερθέτως έπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. άνευ όνοδολής και μελλήσεως, χωρίς άρρογορία, άμέσως : ΠΔ Μιακκ.3,5,20 **άνυπερθέτως δέ εις την επίτελλουσαν ήμέραν** . έτοιμασσαν, Μιχ. Άτταλ. η.Σάθ.1,55 καθυπερτερέν **άνυπερθέτως**.
άνυπερνήκτος-ον νεώτ. ό μη δύναμένος να ύπερνηκθί, άνυπερβλητος, άκαταγώνιστος.
άνυπερρός-ον μσν. μη ύπερρέχων, μη ύπερνηκών.
άνυπερηγήθητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό όν δέν δύναται τις να ύπερηγήθης, να ύπερβθί.
άνυπερτέρητος (-η)-ο(ν) δημ. κ. δημ. ό όν δέν δύναται τις να ύπερτερήσης, άνυπερβλητος.
άνυπερτίμητα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνυπερτίμητον βλ.λ.
άνυπερτίμητος-η-ον νεώτ. ό μη ύπερτιμηθείς.
άνυπεσταλμένος μτγν. έπίρρ. άνευ ύποστολής, άνευ συστολής, άφόδως.
άνυπαύθυνα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνυπαύθουν βλ.λ., χωρίς εύθύνην.
άνυπαύκλιτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη ύπέκων εύθύνην, άνεύθυνος : Άριστφ.587 και ταύτ' άνυπαεύθουνοι δρώμεν, - τό παιδί ό,τι κι άν κνήη είναι άνυπαεύθουνα.
άνυπαύθινος έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. άνευ εύθύνης.
άνυπηκός-ον κ. νεώτ. ό μη ύπακούων, άπειθής : Πλάτ.Τιμ.91 Β ζώνον άνυπηκόν του λόγου.
άνυπηλιφής-ους-ές ή άνυπηλίφος-ον ΑΒ ό μη ύπαληφιμένος, ήλειμμένος δια πίσσης.
άνυπής-ος μσν. 'Ησ. Σουιδ. «άγέμειος».
άνυπηρκσία ή) μτγν. ή έλλειψίς, ή στερήσις ύπηρεσίας : Συμπλ.έν'Επικτ.40 D.
άνυπηρέτης (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. -έτατος ό άνευ ύπηρετών : Εύρωφ.η.Στοβ.3,344 άνυπηρέτατον τάν άρετάν· 2) ό μη ύπηρετηθείς.
άνυπνία ή) δημ. ή άπνία : γνωμ. ή πείνα φέρνει άπνία και ή καλοφαγιά βαρρόνια.
άνυπνος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. άπνιος.
άνυπνω-όω έξυπνώ : Σωκρ.Έπιστ.17.
άνυπνωτα έπίρρ. δημ. άνευ ύπνου, έν άπνία, έν άργηγόρσει : φρ. άνυπνωτα όνειρεύεται.
άνυπνωτιστος-η-ον νεώτ. ό μη ύπνωτισθείς· || ό μη δεκτικός ύπνωτισσώς βλ.λ.
άνυπνωτος-η-ον δημ. άπνιος, άπνιος.
άνυπόβλητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη ύποκειμένος εις τις : 'Αουστ.Μάρτ.489 ούτος άνυπόβλητος τώ τής έλαττώσεως όνόματι· 2) νεώτ. κ. δημ. ό μήω υποβληθείς : άνυπόβλητος αίτησις.
άνυπόγνωστος-ον μσν. ό όν δέν δύναται τις να ύπογνώσει, άνυπονόητος : Καλλιμ.κ.Χρυσ.2201 {έκδ. Λάμπρ.} άνυπόγνωστον κακομηχάνημα.
άνυπόγραφος έπίρρ. δημ. άνευ ύπογραφής.
άνυπόγραφος (-η)-ο(ν) Πόπ. σόφλ. κ. νεώτ. κ. δημ. επί βιβλίω, κωδικών, έγγραφών, ό μη φέρων όνομα συγγραφέως· 2) νεώτ. κ. δημ. ό μη φέρων ύπογραφήν, επί έπιστολής, επί δημοσιεύματος, επί έγγραφού, επί καλλιτεχνικού έργοσ κττ.
άνυπογράφως έπίρρ. νεώτ. άνευ ύπογραφής.
άνυποδξεία ή) μτγν. άνυποδξεία βλ.λ.
άνυπόδετος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. μσν. κ. δημ. άνυπόδητος, ζυπόλυτος : Συναξάρ.Γρηγορ.Μηνι.1,5 διήγε μονοχίτων και άνυπόδετος.
άνυποδετώ-έω μτγν. άνυποδητώ βλ.λ.
άνυποδήματος-ον ΑΒ άνυπόδητος.
άνυποδήσια ή) τώ μη φέρειν ύποδήματα.
άνυπόδητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη φορών ύποδήματα, γυμνόπους : Ξεν. Ανομν.1,6,2 άνυπόδητος τε και άχίτων διατέλεις, έτρεχον άνυπόδητοι· || ό έχων άπροστατεύτους τούς πόδας·Πλάτ.Πρωτ. τόν δέ άνθρωπον γυμνόν τε και άνυπόδητον· 2) νεώτ. είδ. άνυπόδητοι (οι) ώς ούσα τάγματα μοναχών τής δυτικής Έκκλησίας εις ούς μοναστικός κανών έπιβάλλει την άνυποδήσιαν.

άνυποδητώ-έω είμαι άνυπόδητος : Άριστλ.άπ. 74 τόν δεξιόν άνυποδητόσι· || βαίνω άνυπόδητος : Λουκ.Όν.29 άνυποδητόν όρει έν λιθίνω.
άνυποδίκητος-ον μτγν. άνυπόδικος, άτιμώρητος : 'Ιώσ.Α1,402 άνυποδίκητος άσέβεια.
άνυπόδικος-ον μτγν. ό μη ύπόδικος, ό μη ύποκειμένος εις δίκην, όδ. ό άνευόδικος.
άνυπόδουλος-ον νεώτ. ό μη ύπόδουλος.
άνυποδούλωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. ό μη ύποδουλωθείς, μη ύπόδουλος.
άνυπόζωτος-ον Έπίρρ. ό άνευ ύποζώματος, ήτοι ζώνης προσστατευθείς από κυμάτων, επί πλοίων.
άνυπόθετος-ον ό μη ύπαθετικός, ό άνευ όρων, άπόλυτος : Πλάτ.Πολ.511 Β νόσις του νοητού άνυποθέτου· 2) μτγν. ό στερούμενος ύποθέσεως, βάσεως, ό άβάσιμος, άνυποστατος· 3) νεώτ. όν δέν δύναται τις να ύποθέσει, άπίθανος, παράλογος : άνυποθετος περιστασις.
άνυποθέτως έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. άνευ άσφαλουσ βάσεως : Πλούτ.'Ηθ.399 Β· 2) ούχι έξ ύποθέσεως, άνευ προηποθέσεως.
άνυποθήκα έπίρρ. δημ. άνευ ύποθήκας.
άνυποθηκάριον ή) μσν. ή έγγραφός όμολογουμένη, άλλ άνυποθήκος όφείλη : σόφλ.Βασιλ. 4,26 άνυποθηκάριον χρέος.
άνυποθήκευτα έπίρρ. νεώτ. άνευ ύποθήκης.
άνυποθήκευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη ών έν ύποθήκη : άνυποθηκευτον κτήμα· || ό μη δυόμενος να ύποθηκευθί : τά Ιερά Ιδρύματα είναι άνυποθήκευτα.
άνυποθήκος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό άνευ ύποθήκης συνομολογηθείς, νεώτ άνυπόθηκον δόκειον, - χρέος, αντίθ. ένυπόθηκος· || δημ. κ. ό μη βαρυνόμενος δι' ύποθήκης, επί κτήματος.
άνυποθήκως έπίρρ. μσν. άνευ ύποθήκης.
άνυπόστοτος-ον μτγν. άφορητος, άνυπόφορος.
άνυποστότης-ητος ή) γλωσσ. τώ άφορητος.
άνυποστότως έπίρρ. μτγν. άφορητώσ : Πολυδ.3,130.
άνυποκρισία ή) μσν. ή έλλειψίς ύποκρισίας, ελιγκρινεία·Εύστ.Πον.90,26 τόν τής άνυποκρισίαςήλιον.
άνυποκριτα έπίρρ. δημ. άνευ ύποκρισίας, χωρίς προσποίησιν, ελιγκρινώδης.
άνυποκριτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό άνευ ύποκρισίας, άπροσοποίητος, ελιγκρινής : ΠΔ Σοφ.Σαλ.5,17 περιβήσεται κόρυθα κρίσιν άνυποκριτον, - άνυπόκριτος χαρά· 2) ό μη πρός ύπόκρισιν πρόσφορος, επί δραμάτων, ό μη δραματικός : Δημήτρ. π.Υφ.194· 3) γραμμ. είδος στίξεωσ ύποδεικτικής πρός άπαγγελίαν, αντίθ. άνυποκριτος : Νικάν.Γραμματ.έν Κώδ.Βαζτοκ.72,204 στιγμή εισίν όκτώ . . ύπερτελεία, τελεία, ύποτελεία, άνω πρώτη, άνω δευτέρα, άνυπόκριτος, άνυπόκριτος και ύποστιγμή.
άνυποκριτής έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. άνευ ύποκρισίας, χωρίς προσποίησιν : Μ. Αντών.8,5.
άνυπόκλητος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. νεώτ. μσν. δημ. -φτος ό μη άξιούμενος ύπολήψεως τιμής παρδ τών άλλων, αντίθ. εύποκλητος.
άνυποκλήτως έπίρρ. νεώτ. άνευ ύπολήψεως.
άνυπόκλητος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. άνυπόκλητος βλ. λ. : Πρόδρ. 'Ηγούμ.1,184 ώς δ' είδα τό άνυπόκλητον και άδικόκρτον τής.
άνυποκλήψια ή) νεώτ. ή έλλειψίς ύπολήψεως, έκτιμήσεως, τώ μη έχειν ύπόληψιν βλ.λ.
άνυπολόγιστα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον άνυπολόγιστον βλ. λ.
άνυπολόγιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη δυόμενος να ύπολογισθί, άμέτρητος, άλογόριστος : άνυπολόγιστοι θησαυροί, - άνυπολόγιστες ζυμίες.
άνυπολογιστως έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνυπολόγιστον βλ. λ.
άνυπόλογος-ον έπίρρ. ό μη ύπόλογος, ό μη ύποχρεούμενος να δώση λόγον.

ἀνυπολόγως ἔπιρρ. νεώτ. ἀνευ ὑποχρεώσεως πρὸς λογοδοσίαν βλ. λ. ἢ ἀνευ λογοδοσίας.

ἀνυπόλυτος-η-ον δημ. ἀνυπόλυτος, ξηπόλυτος **ἀνυπομανετός-η-ο** μτγν. ὃν δὲν πρέπει ἢ δὲν δύναται τις νὰ ὑπομεινῆ· Στοδ.2,196.

ἀνυπομνήστος-ον μτγν. ἀφόρητος, ἀνυπομνήστος βλ. λ.: Φιλόδ.Μουσ.91 κ.

ἀνυπομνήστος-ον πάπ. ὁ μὴ κληθεὶς εἰς ἐξέτασιν, ἀνεξέταστος, ἀνερώτητος· Πόπ. καὶ τοῦ τοῦτο ἀπαράχου καὶ ἀστασιστατοῦ καὶ ἀνυπομνήστου . . φιλασπομένου.

ἀνυπομνήστος ἔπιρρ. μων. κ. νεώτ. ἀνευ ὑπομνήσεως· Θεόδ.Στ.529.

ἀνυπόμωνα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ ὑπομονῆς, με ἀνυπομονησίαν· Βαλαωρ. Ἀθ.Διακ.2,13 καὶ γροῦζου ἀνυπόμωνα τροχίλιοντας τὰ νύχια.

ἀνυπομνήστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν.

ἀνυπομνευτα ἔπιρρ. δημ. ἀνυπόμωνα βλ. λ.

ἀνυπομόνακτος-η-ο δημ. ἀνυπομνήστος βλ. λ.2).

ἀνυπομονησία (ἡ) μτγν. μων. κ. νεώτ. δημ. -σία τὸ μὴ ὑπομένειν, ἔλλειψις ὑπομονῆς ὀβ.κ.ἀγωνιώδης προσδοκία· Ἀραβ.Μυθ.Καλ.3,72 ἀνεμναν με ἀνυπομονησίαν τὴν πλήρωσιν τοῦ ταξίματος του.

ἀνυπομονητικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπομονητικός, ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν.

ἀνυπομνήστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπομένῃ, ὁ ἀφόρητος· Ἀριστ.Θαυμ.843 Α 15,Διόδ.Σ 3,29 τὴν δριμύτητα παντελῶς ἔχοντες ἀνυπομνητον· 2) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, ἀνυπόμωτος· 3) Ἦσ. «ἀνυπομνήστων, προὔχων ἢ βδολας τις».

ἀνυπομονήτως ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ ὑπομονῆς, μετ' ἀνυπομονησίας.

ἀνυπομονία (ἡ) νεώτ. δημ. -νία ἡ ἔλλειψις ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία· Σολωμ.Κρητ.19,14 κί ἐδειχθεν ἀνυπομονία γιά νά μῆπ στό κορμί της.

ἀνυπόμωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος ὑπομονῆς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομένῃ· ἢ ὁ ἀπό χαρακτήρος βιαστικός, ὁ ἀνήσυχος.

ἀνυπομωτός-ἔω νεώτ. κ. δημ. στερούμαι ὑπομονῆς, εἶμαι ἀνυπόμωτος· ἢ βιάζομαι, ἀνησυχῶ.

ἀνυπομώτως ἔπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνυπόμωνα, χωρὶς ὑπομονῆς, με ἀνυπομονησίαν.

ἀνυπόλητος-ον ὁ περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ὑπόνοιαν, ὑπόψιαν· 2) ἀπροσδοκίτος, ἀναπάντεχος· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ ὑπονοῶν, ὑποπτεῦν ἄλλων.

ἀνυπονοήτως ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνυπονόητον βλ. λ.,ἀνευ ὑπονοίας, ὑπόψιας· Πολύβ.5,39,2 τῶν δὲ χρωμένων τούτοις ἀνυπονοήτως.

ἀνυπόνοιαστα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ ὑπονοίας, χωρὶς ὑπόψιαν, ἀνυπόλητος, ζήγνοιαστα.

ἀνυπόνοιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπονοιασθεὶς, μὴ ὑπόψιασθεὶς, εἰς ὃν δὲν ἐγγιχθήσονται ὑπόνοιαι.

ἀνυπόνοιαστος· Ἐπιγρ. ἐν τῷ ἀρχιετικῷ. ὁ μὴ ὑποστρωθεὶς, οὐτινος οὐδὲν τῆμα ἐστρωθή.

ἀνυπόνητα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ ὑπόψιας.

ἀνυπόπτευτα ἔπιρρ. δημ. ἀνυποπτεῦτως βλ. λ.

ἀνυπόπτευτος-ον μτγν. ὃν δὲν ὑποπτεῖται τις.

ἀνυποπτεῦτως ἔπιρρ. νεώτ. ἀνευ ὑπόψιας.

ἀνυπόπτετος (-η)-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ. δημ. κ. -πτος ὃν δὲν ὑποπτεῖται τις, ὃν δὲν ὑποψιάζεται· Πλούτ.Βροῦτ.8 οὗ μὴν οὐδὲ Καίσαρ ἀνυπόπτος ἦν πάμπαν οὐδ' ἀδιάβλητος πρὸς αὐτόν· 2) ὁ μὴ ὑποπτεῦν, ὁ μὴ δὲν ὑποπτεῦσθαι, ὁ μὴ ὑπονοίας ἔχων περὶ τίνος· Δίων.Κ.55,15 ἀρροπνίστη καὶ ἀνυπόπτη τῆ ψυχῆ προσμιλεῖν, - πηγίνας ἀνυπόπτος· 3) κ. παραβ. ἐν ἀμφ. ταῖς σιν· Θουκ.3,43 καθέστηκε τ' ἀγαθὰ μὴδὲν ἀνυπόπτοταρα εἶναι τῶν κακῶν, Ξεν.ΚΠ,5,75 ἀνυποπτότατος ἐν εἴναι τῶν

ἀνυπόπτης ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀνευ ὑπόψιας, ὃνευ ὑπονοίας· Θουκ.1,143 παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ὀκηρῆκτως μὲν, ἀνυπόπτης δὲ οὐ, Αἰν.Τακτ.10,20.

ἀνυπόπτος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑποπτόμενος εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν αἰσθησῶν.

ἀνυποπνήστος-ον μτγν. ὁ μὴ σημειωθεὶς· Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.1,324,24 ἔστι δὲ καὶ ἀνυποπνήστω μεμνηκότα τῶ χρόνῳ ἃ νῦν ἀπέδρα.

ἀνυπόσταλτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποσταλτεὶς, μὴ καταβδασθεὶς, ἐπὶ σημασίας, ἴσθιαν κττ.

ἀνυποστάλτως μτγν. ἔπιρρ. με παρρησίαν, ὀφθῶδες· πρβλ. ἀνυποστάλως.

ἀνυποστασία (ἡ) μτγν. τὸ μὴν ὑπομένειν ἢ τὸ ἐν ἀφορήτῳ καταστάσει εἶναι· πρβλ. ἀτλήσιπ.

ἀνυποστασιολογία (ἡ) νεώτ. λόγοι, φήμαι βεβαιώσεως ἀνυπόστατοι, φευδεῖς.

ἀνυποστασις-εως (ἡ) σχολ. ἔλλειψις ὑποστάσεως.

ἀνυπόστατα ἔπιρρ. δημ. κατά τρόπον ἀνυπόστατον βλ. λ.2), ἀσπίμωτος.

ἀνυπόστατος (-η)-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀντιπῆ, ὀκαταγώνιστος· Ξεν.Ἀνα4,4,15 πόλις ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατος, Διογ.Λ.9,99 ἀνυποστάτους εἶναι τὰς τῶν δλων ἀρχάς· 2) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ὀσφαλοῦς βάσεως, ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, ἀνύσφοκτος· φήμαι ἀνυπόστατοι, - ἀνυπόστατα πράγματα ἢ φευδῆ· 3) ὁ ἀνευ ὑποστάσεως· Ἀρετ. Αἰτ.Χρον.Παθ.1,13 ἀνυπόστατα οὖρα.

ἀνυποστάτως ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνυπόστατον βλ. λ.: Ἀριστόθουλ. π. Εἰσ.Προτρ.Εὔαγγ.8,10,37,30 τὴν τοῦ πυρὸς δύναμιν φλογιμένην ἀνυποστάτως, - ἀνυποστάτως ἐγένετο κατηγορία.

ἀνυποστήρικτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος ὑποστηρίματος φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ· ἀνυποστήρικτος τοῖχος, - ἀνθρώπος.

ἀνυποστήριχτα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ ὑποστηρίξεως.

ἀνυποστήριχτος-η-ο δημ. ἀνυποστήρικτος βλ. λ.

ἀνυπόστολος-ος ὁ μὴ ὑποκρυπτόμενος, παρρησιαστικός, ἀφοβος· Πολύδ.4,2) ἀνυπ-ρήτωρ, ἴωσ.Ἀρχ.1,16,3, τὸ τῆς ὀργῆς ἀνυπόστολον.

ἀνυπόστολως ἔπιρρ. μτγν. κατά τρόπον ἀνυπόστολον βλ. λ., εἰλικρινῶς, μετὰ παρρησίας· Δίων Χρ.13,16 ἀδὸα πᾶν ἀνδρείως τε καὶ ἀνυποστόλως, Ἀλκίφορ.3,39 καλὸν ἄπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὀμιλεῖν.

ἀνυπόστρατος-ον ὁ μὴ ὑποστρέφω, μὴ ἐπανερχόμενος· Σουῖδ. ἐν λ. «ἀνδοστρατος».

ἀνυποστρέπτως ἔπιρρ. ἀνευ ἐπιστροφῆς, ἐπανόδου, ἐπαναγωγῆς· Πυθ. π. Φιλοδόμω Ψυχ.116,32.

ἀνυποστρέφως ὁ τόπος ἐξ οὗ δὲν ἐπιστρέφει τις, ἀγύριστος· Ὀρφ. Ὑμν.56 Κοκκωτὸν ναίωμ ἀνυποστρέφω οἶμον ἀνάγκης· ἢ ἐπὶ νόσου, ἢ μὴ ὑποτροπιάζουσα· Ἰνν.Ἐπιδ.6,3,4 πᾶν τὸ ἐκπνέον ἀνυποστρέφω.

ἀνυποστρέφως-ιδος (ἡ) Πόπ. μὴ ὑποσφραγισθεῖσα· τὴν διαθηκίμαιαν βούλησιν ἀσήμαντρον οὖσαν καὶ ἀνυποσφραγίδια.

ἀνυπόστατος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποσχεθεὶς τ'· 2) ὁ περὶ οὗ δὲν ἐδόθη ὑπόσχεσις.

ἀνυποταγῆ (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνυποταξία.

ἀνυπότακτα ἔπιρρ. δημ. κατά τρόπον ἀνυπότακτον βλ. λ.3) κ.4).

ἀνυπότακτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποταγόμενος εἰς τινά, ἀπειρίστος, ἐλεύθερος· 2) ἀτακτος, συγκεχυμένος, δυσκατάληπτος· Πολύδ.3,36,4 ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γίνεται ἡ δτήγνησις· 3) ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ὁ ἀρνούμενος νὰ ὑπακούσῃ, ἀπειθεὶς· ΚΔ Πούλ.Ἐπιστ.Τιμῶδ.1,1,9 ἀνόμοιος δὲ καὶ ἀνυπότακτος, - μαθητῆς ἀνυπότακτος· 4) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. στρατεύσιμος κληθεὶς καὶ μὴ προσελθὼν, φυγόστρατος· 5) νεώτ. ζωολ. ἀνυπότακτος (ἡ) οὖσα γένος ἐνόμωμ τετραμεροῦς συμμετρίας τῆς οἰκίας. τῶν βροχύμων.

ἀνυποτακτῶ μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. εἰμὴ ἀνυπότακτος, δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ.

ἀνυποτάκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπειθῶς, κατὰ τρόπον ἀνυποτάκτου βλ.λ. Ἦσα. ε ἀστεκτως, ἀνυποτάχος, ἀνυποτάκτως.

ἀνυποταξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τό μὴ ὑποτάσασθαι· 2) νεώτ. εἶδ. ἢ μὴ πρᾶξεις εἰς τοῦ κληθέντος εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

ἀνυποταχτός-η-ο δημ. ἀνυποτάκτος βλ.λ.ἱ· ἀνυποταχτο παιδί, Βολαωρ.Ξερρ.Δέντρ.72 ἀνήμερο, ἀνυποταχτο κι ἐγὼ σάν τὰ στοιχεῖα.

ἀνυποταλής-οὗς-ές μτγν. ὁ μὴ ὑποταλής, μὴ ὑποκειμένος εἰς φορολόγιον· Πάπ. σπορίμης γῆς καὶ ἀνυποταλούς ἀρουραί.

ἀνυποτιμήτος-ον ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ (ποι census)· 2) ἐπὶ κατηγορουμένου, ὁ οὐτὸν ἡ ποινὴ δὲν ὠρίσθη, ὅθ. ὁ ἀτιμώρητος, πρὸλ. ἀνεπιτιμήτος· 2) νεώτ. ὁ μὴ ὑποτιμηθεὶς.

ἀνυποτιμήτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ φόδου τιμωρίας· Ἰώσ.ΑΙ.16,9,1 ἀνυποτιμήτως τὴν Ἡρώδου πάσαν ἀγοντες καὶ φέροντες διετέλου.

ἀνυπόκλητος-ον οὐδὲν ὁ ἀφόρητος, ἀνυπόφορος. **ἀνυπόκλιος**-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπόκλιος, ὁ μὴ δόλιος. **ἀνυπόκλιως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑποκλήτους, χωρὶς δόλου· Ἐπιφάν.1,862.

ἀνυπόσιος, ἢ Ἦσαχ. ἀνυπόσιος, ταχύποδος, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν· πιβ. ἐκ παραναγνώσεως τοῦ πορὰ Σοφοκλ.ΑΓ.837 Ἐρινύς ταυνοπόδας.

ἀνυπόφορα ἐπίρρ. δημ. ἀνυπόφορα βλ.λ.

ἀνυποφάρτις (ἡ) δημ. τὸ ἀφόρητος, ἀνυπόφορον.

ἀνυπόφартος (-η)-ο(ν) μον. κ. δημ. ἀφόρητος, ἀνυπόφορος βλ. λ.· Ἀραβ.Μυθ.1,131 ἢ δὲ ὅλη ἰδβαλε μίαν δυσωδῖαν ἀνυπόφартου.

ἀνυπόφορα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον βλ.λ., ἀφορήτως.

ἀνυποφάρτος-ον EM «ἀφόρητος».

ἀνυπόφορος (-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀφόρητος, ἀβάσταχτος· ΚΜανατα.Χρον.97 ἐνταῦθεν ἀνυπόφορον, ἄλιε, πάθος εἶδες, -ἀνυπόφορος ἀνθρώπος, -ἀνυπόφορη ζέται, -ἀνυπόφορο κακό.

ἀνυποφώριος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον βλ.λ., ἀφορήτως.

ἀνυπόχρεος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γρ. -ως -ων ὁ μὴ ὑπόχρεος, ὁ μὴ ὀφειλὼν χάριν· 2) δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων ὑποχρεώσεις ἢ ὀφείλων·

ἀνυπόχρητος-ον ὁ μὴ ὑποχρῶν· Ἦσα. ἐν λ. «ἀνυπέικτος».

ἀνυποφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις ὑποφίας.

ἀνυποφίαστα ἐπίρρ. δημ. κ. -όφιαστα κατὰ τρόπον ἀνυποφίαστον, χωρὶς ὑποφίας βλ.λ.

ἀνυποφίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέρχων ὑποφίας· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ μορφώσας ὑποφίας κατὰ τινος· πρὸλ. ἀνυπόπιτος.

ἀνυποφίαστος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυποφίαστον, ἄνευ ὑποφίας.

ἀνυπόπιος-ον μτγν. γραμμ. ἐπὶ ρημ. ὁ μὴ ὑπίσιος, ὁ μὴ παθητικός· Διογ.7,64.

ἀνυπίος Ἦσα. «ἀδικος, ἀσεβής».

ἀνυπίος Ἦσα. «ἀδικος».

ἀνυσιεργός-όν και ἀνυσιεργός ὁ τὸ ἔργον προῶν, φίλεργος, φιλόπονος· Θεοκρ.28,14.

ἀνύσιμος-ον λυσιτελής, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός συνθη. χρ.τὸ οὐδ.· Πλούτ.ΓΓράκχ.ὁ τὸ δὲ πάντων ἀνύσιμον· ἢ κ. παραβ. -ώτερος -ώτατος· Ξεν.ΚΠ.1,6,22 εἰς τοὺς πειθόμενους ἔχειν οὐδὲν εἶναι ἀνυσιώτερον τοῦ „ Πλάτ.Νομ.4,716 D ἄριστον και ἀνυσιώτερον πρὸς τὸν βίον.

ἀνυσιμικός ἐπίρρ. λυσιτελής· ΑΒ «ἀνυσιμικός, ἐνεργός, πρακτικός, τελείως»· Πλάτ.Θαιτ.144 B ὁ δὲ λείως τε και ἀπαίσιως και ἀνυσιμικός ἐρχεται ἐπὶ τὰς μαθησίας κ. συγγρ.· αὐτ.Πολ.518 D ῥῆσά τε και ἀνυσιμώματα ματαστραφίεσται.

ἀνυσις-εως (ἡ) καθόρθωσις, τελείωσις· Ἰλ.Β.374

ἀνυσις δ' οὐκ ἔσται αὐτῶν (τελείωσις τῆς βουλήσ αὐτῶν), Ὀδ.Δ544 οὐκ ἀνυσιον τινε δῆμον, ἰ οὐδὲν τέλος θὰ εὐρωμεν, Ἐλευσ. 462 χρήμασι, τῶν ἀνυσις γίνεται οὐδεμία.

ἀνυσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποτέλεσμα, καθόρθωμα, τέλος· 2) νεώτ. ὠριασμένον τμήμα εὐθείας γραμμῆς ἐκούσης ἀρχῆν και πέρας, ἢ τοῦ μήκος, διευθύνειν και φοράν, ἀ. δίδυμομα· 3) ἐπὶ ἀγωνισμάτων, ἢ ἀνωτάτη ἐπίδοσις διεθν. λ. ρεκέρ.

ἀνυσματικός-ή-όν νεώτ. γεωμ. ὁ ἀνήκων εἰς ἀνυσμα, ὁ ἐνέχων τὴν ἔννοιαν τῆς διευθύνσεως· ἀνυσματικός λογισμός, -ἀνυσματική ροή, -ἀνυσματικὸν μέγεθος.

ἀνύσταγος-η-ο δημ. ἀνύστακτος βλ.λ.

ἀνύστακος-ον μτγν. μαν. νεώτ. δημ. -γτος-η-ο ὁ μὴ νυστάζων, ἀγρυπνός· Ἐφρ.Σύρ.3,602 ὁ τούτου ἀνύστακος ὀφθαλμός· ἢ μτφ. ἀσθετος· Ὀδ.ΒΜηνι.5,30 ἀνύστακτον τῆς φυγῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τρησάσ.

ἀνύστακτός ἐπίρρ. μαν. κ. νεώτ. ἄνευ νυσταγμοῦ, ἀγρυπνώσ· ἢ οὐχὶ νωθρῶς, οὐχὶ μετ' ὄκνου.

ἀνυστέα π. ἀττ. ἀντὶ -έον Σουίδ. «ὄρει ἀνύειν».

ἀνυστέρητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἑλληπτικός, ὁ μὴ ὑστερών, μὴ ἐν τινὶ ὑπολείπόμενος· Φιλ. Ἄσμ. Ἄσμ.58 ἀνυστέρητα τὰ αγαθά.

ἀνυστέρητος ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὑστερήσεως.

ἀνυστερόβουλος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑστερόβουλος, ἄνευ ἰδιωτελούς ὑπολογισμοῦ, εἰλικρινής.

ἀνυστικός-ή-όν κ. ἀνυτικός συντελεστικός, ἀποτελεσματικός· 2) ταχύς, ὀρηκτικός· Εὐστ. Ἰλ.844, 56 ἐνεργόν, δραστήριον και ἀνυστικὸν λόγον· ἢ συνηθέστ. ἐν ταῖς παραβ. -ώτερος, -ώτατος· Ἀριστλ.ΖΜ.4,6 τὴν πολυποδῖαν ἀνυτικώτεραν αὐτοῖς ποιεῖν τὴν κίνησιν, Ξεν.Οικ.20,22 ἀνυτικωτάτη χρημάτισις ἀπὸ γεωργίας.

ἀνυστός-όν ὁ κατορθωτικός, δυναμένος νὰ γίνῃ, ἢ νὰ ληθῆν, ὅθ. κ. ὁ ἐπιτερόμενος· Εὐρ. Ἦρακλ. 961 οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τὸνδε σοι κατακατεῖν (δὲν εἶναι ἐπιτετραμένον), Ὀπν. Ἄλ.2,4 τί γάρ μερόπασιν ἀνυστὸν νάσφι θεῶν; (τί δύναται οἱ θνητοὶ νὰ κάμουν χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν)· ἢ μετὰ τοῦ ὡς=κατὰ τὸ δυνατόν· Ξεν.1,8,11 σιγῇ ὡς ἀνυστὸν, Διογ. Ἀπολλ.ἀπ.4 ὡς ἀνυστὸν κάλλιστα· 2) ἀνυστός ἐπὶ προσ. ἱκανός, εἰσιμικός· Ἰπν.22,53 ἀνυστός πρός λόγους.

ἀνύτης (ἡ) μτγν. κ. μαν. κ. -τῆς EM «ὁ ἀνύων» ἢ εἶδ. ὀημοσίος τίς λειτουργικός, διαχειριστής, εἰσαρκώτω· Ἰουστ.Νεαρ.163 ἀπαγορεύοντες βουλευταῖς τε και ἐκλήτοροι .. παλατινούς τε και ἀνυταῖς, Εὐστ.Βί. Ἀγ.Εὐθ.68 πάντας τοὺς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου διοικοῦντας, τρακτεῦτάς φημι και ἀνυτάς τῶν δημοσίων.

ἀνυτικός-ή-όν ἀνυστικός βλ.λ.

ἀνυτικῶς ἐπίρρ. μτγν. ὀρηκτικός, ταχέως, κατὰ τρόπον ἀνυστικὸν βλ. λ.· Λογγίν.ἀπ.8,8 οὐ γάρ ὁμοιον εἰπεῖν τὸ λίαν, μάλα ἀνυτικῶς.

ἀνυτινή (ἡ) νεώτ. χημ. κεκαθαρμένον ἰχθυολογικὸν ἀμύμον ὑπὸ μορφῆν πιασώδους μάξης, χωρὶς τὰς ἐν τῇ ἰχθυόλῃ ἐπαντώσεως προσμίξεις.

ἀνύτω ἡ ἀνύτω ἀττ. τ. τοῦ ἀνύω βλ.λ.

ἀνύφαινα (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. -ος (ἡ) γένος ἐντόμων ἀραχνοειδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν δρασιδῶν, οὐτίσιν πάντα τὰ εἶδη ζῶσιν ἐπὶ χαμηλοῦν θάμνων.

ἀνυφαινίβαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογεν. ἀραχνοειδῶν, φερόντων ὀκτὸ ὀφθαλμούς εἰς δύο σειράς.

ἀνυφαινώ κ.δημ. ἐκ νέου ὑφαινώ· Πλάτ.Φαιδ.87 ἰς δὲ τὸ ἀνατριβομένον· 2) δημ. ἀντὶ τοῦ ὑφαινώ.

ἀνυφαιρτικός-ον μτγν. ἀναφαιρτικός βλ. λ.

ἀνυφαιρτικός-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ὑφαινσις· Ἀχμ. Ὀνειροκρ.231,204.

ἀνυφανταρικό (τὸ) δημ. τὸ μέρος, οἰκία ἢ ὑπόδαγον, ἐνθα ὑφαινοῦσιν ἢ συνεκδ. ὁ ὑφαν-

τικός Ιστός, ὁ ἀργαλιός: γνομ. ὅποιος θέλει νά γεράσει ἀνυφανταρισῶ νά πιάσει. **ἀνυφαντάρης** (ἰ) ὄδημ. ἀνυφαντής βλλ. **ἀνυφαντῆς** (ἰ) μιν. θηλ. -άντρια δημ. ἀνυφαντής θηλ. -ίνα ή -ου ή -άντρα Σουδ. « ὑφαντής καί ἀνυφαντής », ὁ ὕφαινον τι, ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑφαντής: 2) δημ. τὸ ἀραχνοειδές ἐντομον ἐπιερως τὸ διάδημα βλλ., ὁ ἀλυφαντής, ἀλυφαντή, ἀλυφαντής: Ἐρωτόκρ.Α 1237 ὁ ἐρωτᾶς ἀλυφαντής με πονηριάν ἐκίνη | ἀράχνην ἥτεσε φιλῆ κ' ἐπίασθηκα σέ ἐγὼν.

ἀνυφαντός (-η)-ὄνη) μτην., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑφασμένος: Ατλ.Διονυσ.ἀ.π.801 ἀνυφαντον πανί 2) δημ. ἐπι προσ. κ. ὁ μὴ ὑφασμένος.

ἀνυφαντός-ή-ό δημ. ὑφαντός, ὑφασμένος, φαντός.

ἀνυφαντοῦρα (ἰ) ἰθί δημ. ή ὑφαντική τέχνη.

ἀνυφαντοῦρης (ἰ) ὄδημ. ὁ ἀνυφαντής: 2) συννεφέστ. χρ. μτφ. ὁ φευχὸς πλῆθυν καὶ διηγοῦμενος, ὁ φαντασιολόγος || συνεκδ. ὁ ροδιούργος.

ἀνυφάντρα (ἰ) ἰθί δημ. κ. ἀνυφάντρια κ. ἀνυφαντοῦ θηλ. τὸ ἀνυφαντή βλλ., ἀνυφάντρια: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 55,23 ή γρηά ἀνυφάντρα γή.

ἀνυφάντρια (ἰ) μιν. θηλ. τὸ ἀνυφάντης βλλ. ή ὑφαινούσα: Εὐστ. Ὀδ.1764 « ἀνέστριαί αἱ ῥάντρηαι ή ἀνυφάντρηαι ».

ἀνυφειτός-η-ο δημ. ἀνύμφευτος βλλ.: δ.τραγ. ἔδμος κοιμᾶτ' ὁ ἀφάντης μας, τὸμορορο παληκάρι | τὸμορορο καί τ' ἀνύμφευτο, μὲ ἀραχνοειδισμένα.

ἀνυχάκι (ἰ) ὄδημ. ὑποκορ. τοῦ ἀνύχι βλλ., με θωπευτικὴν σημ. μικρός ὄνυξ: δ.τραγ. ἀνύχια, ἀνυχάκια μου | κί ἀνυχόποδοράκια μου.

ἀνύχι (ἰ) ὄδημ. ὄνυξ, νύχι.

ἀνύχια (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκίως. τῶν παρονυχιδῶν, ἰθαγενές τῆς Ἀμερικῆς.

ἀνυχόποδοράκια (ἰ) ὄδημ. οἱ ὄνυχες τῶν ποδῶν, πρβλ. ἀνυχάκι.

ἀνυχόφορα (ἰ) νεώτ. ζωολ. καθηγορία ἐρπετων τῆς οἰκίως. τῶν ὀφιδίων, ἄτινα κατὰ τὸ ἐπίσθιον μέρος τοῦ σώματος φέρουσιν ὀντι ὄνυχωτων φυματιῶν ἀπλᾶς φολιδας.

ἀνύχτωτα ἐπίρρ. δημ. πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς νυκτός, πρὸ τοῦ νυκτώσε.

ἀνύχτωτας-η-ο δημ. ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς νυκτός, συννεθ. ἐπι ἀράς: ἀνύχτωτας νά μείνη | νά μὴ τὸν πάρη ή νύχτα | φρ. ἀνύχτωτας πού σαι ἀκόμη | πόσον ἀνυποφίστος ή πόσον ἐν ἀγνοίᾳ διατελεῖς: || ἀνύχτωται μέρα, ή μακρὰ, ή οἰοεὶ ἀτελεῖς τίτος ἡμέρο τοῦ θέρους.

ἀνυψώ-ώω κ. νεώτ. σηκνάω ὑψηλά, ἀνεγείρω, ἀναδεικνύω, ἐξείρω: ΠΔ Ψολμ.112,8 ἀνὲ ἀπὸ κορηιας ἀνυψῶν πένητα, Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.16,43 ἀνυψώσαι με γεραρίως, - ή τύχη καί μαρούς ἀνυφοί.

ἀνυψώμα-ατος (ἰ) ὄ τὸ ὑψωμα, ή ἀνυψώμας: Εὐστ. Πονμν.69,70 τοῦ αὐτῆ πρῆποντας ἀνυψώμ.

ἀνυψώμων δημ. ἀνυψώ βλ. λ.

ἀνυψώσις-εως (ἰ) ἰθί μτην. κ. νεώτ. δημ. -η ή πρᾶξις καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνυψώ: Ἀθων.Συνοφ. Ἀγ.πρ.46,2,174 κ περι ἀνυψώσεως υἱῶν τῆς σοφίας.

ἀνυψώτηρ-ήρος (ἰ) νεώτ. γεμ. πᾶσα μηχανή χρησιμεύουσα εἰς ἀνύψωσιν βαρῶν: || εἰδ. ὁ ἀνελευκτῆρ τῶν πολυωρόφων οἰκοδομῶν, ὁ κατὰ διεθν. λ. ἀσανσέρ | ascenseur), θαλαμίσκος κινούμενος δι' ἠλεκτρισμοῦ κατακορύφως τῆ βοηθῆει αἰθιρὰς τροχιάς καί χρησιμεῖων διά τῆν ἀπὸ ὀρόφου εἰς ὀροφον ὄνοδον καί κάθῃδον ἀνθρώπων ή μετοκίμωνι πραγμάτων: 2) ἀνυψώτηρ ὄπλου, ἰσχυρὸν ἐλατήριον ἐκ δύο ή περισσοτέρων σκελῶν ἀποτελούμενον, ὀπτινος τὸ ἄνω σκέλος πιεζει διαρκῶς τὰ ἐν τῆ ἀποθῆκη τοῦ ὄπλου φυσιγνια.

ἀνυψωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ παράγων ἀνυψώσις, ὁ χρησιμεῖων πρὸς ἀνυψώσις: -ωτικὰ μηχανήματα.

ἀνυψωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ὄνυψώσεως.

ἀνύφωτος (-η)-ὄνη) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑφωθεῖς: || δημ. κ. ὁ μὴ δεκτικός ὑφώσεως: σπῆτι χωρίς γερά θεμέλια εἶναι ἀνύφωτος.

ἀνύως ἄπτ. ἀνύτω ή ἀνύτω παθ. μέλλ. ἀνυσθήσομαι, ἄδρ. ἠνύσθην, παρκα. ἠνυσμαι | ὡς ἐκ θέμ. ἀνυσι- | ἀπεργάζομαι, ἐκτελώ, περῶνω, τελεφεροῶ: Ὀδ.Ε 243 ἠνυστο δ' ἔργον, Σοφ. Ἀντ.1173 τοῦπος ἐπ' ὄρθον ἠνυσας: 2) κατορθῶνω τι, ἄνω εἰς πέρας: Ἡρόδ.9.66 οὐδὲν ἠνυσ, Πλάτ. Σοφ.230 Α σμικρόν ἀνύτην, Σοφ.ΟΤ 720 Ἀπόλλων .. ἐκείνον ἠνυσε φονία γενέσθαι | ἔφερε τὰ πράγματα οὕτως ὡστε νά ..: 3) καταναλισκω: Ὀδ.Ω 71 ἐπεί δή σε φλοεῖ ἠνυσεν Ἡρακλῆτοιο: 4) διανώω, διατρέχω: Αἰσχ.Πέρσ.747 πολὺν κέλευθον ἠνυσεν: 5) παρ' ἄπτ. ἀνικρῶμαι, φθάνω: Σοφ.Τρ.657 πρὶν τάνδε προῖς πόλιν ἀνύσειε' || κ. μτφ.: Εὐρ.Τρῶ.595 δοῦλια ζυγα ἀνύσαι | να τελεσιάζει ἐν δουλείᾳ: 6) κατορθῶνω, γίνομαι εἰς τὸ τέλος: Σοφ.Φ 720 εὐθαίμων ἀνύσει καί μέγας | ἐνν. ἄνω: 7) μέτ. κατορθῶ τι πρὸς τὸ συμφέρον μου: Ὀδ.Π 3/3 ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα: 8) παθ. τελειῶνω, περατοῦμαι: Θεοκρ.292 χρόνος ἀνύτο: 9) αὐξάνομαι, μεγαλῶνω: Αἰσχ. Ἀγ. 1159 ἠνυτόμη τροφῆς: 10) λαμβάνω, προμηθεύομαι: Σοφ.Φ 713 ἀν- γαντρί φερδάν: 11) μετὰ μτχ. κερδίζω, ὠφελοῦμαι: Ἰλ.Δ.56 οὐκ ἀνύω φθόνηουσα: 12) πράττω τι ταχῶς, σπεύδω, κάλω γρήγορα: Ἀριστοφ.Πλουτ.607 οὐ μέλλειν .. ἀλλ' ἀνύειν, αὐτ.Σφ.241 ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὸν οὐδὲν | πετάξατε γρήγορα |.

ἀνυφάνσις Ἐπίρρ. πρᾶξις υἰοθετήσεως, εἰσποίησις, πρβλ. ἀμφαινοῖμαι, ἀμφαντίς.

ἀνυφί Ἐπίρρ. πρὸθ. ὀντι ἀμφοί βλλ.

ἀνυφιδάει Ἡσ. « φέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι ».

ἀνυφιδῆμα (ἰ) Ἐπίρρ. εἶμα, ἱμάτιον: Ἐπίρρ. τὰ δέ τριτῶν τὰς Ἡμέρας καί τὰς ἀνυφιδῆμας.

ἀνυφωλάω-έω Ἐπίρρ. ἐγκλώω εἰς δικαστήριον, διεκδικῶ, ἴδ. μωλάω, -έω.

ἀνυφαισίσαντι Ἐπίρρ. κ. ἀνυφαι- ἀμφαισθητήσομαι: ἀνυφαισίσαντι τὸ κινῶν οἱ Ῥητήνιοι.

ἀνυφωτάριος Ἐπίρρ. ἀμφοτέρως.

ἀνυχάλινη (ἰ) νεώτ. φαρμακ. ἀλκαλοειδές δηλητήριο ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀνυχάλου τοῦ σφριγώδους, στερεόν, διαλυτὸν ἐν ὄδατι, ἀκόολη κ. αἰθερί.

ἀνυχάλωνδινη (ἰ) νεώτ. φαρμακ. ή ἀνυχάλινη.

ἀνυχάλωνδινη (ἰ) νεώτ. φαρμακ. ή ἀνυχάλινη βλλ.

ἀνυχάλωνδινον (ἰ) ὄδημ. βοταν. γένος φυτῶν δικτυληθῶδων, πολυετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κακτωδῶν: || τὸ σφριγώδες, εἶδος ἐξ οὗ ή ἀνυχάλινη βλ. λ.: || ἀνυχάλωνιον Οὐλίτινος, ἔτερον εἶδος ἐξ οὗ λαμβάνεται τὸ ἀλκαλοειδές πηλοστῆνη βλ. λ.

ἀνυχωμάλια (ἰ) ή ἀνυχε- ἀμφο. ἔρις Ἐπίρρ. ὅστις μέζωτος ἰοι τῶ ἀνυφῶν μῆμεν ἀνυχωμάλια.

ἀνω (ἰ) παρτα. ἦνον, ἄδρ. ἠνυσαι | ριτ. τοῦ ἀνώ) τελειῶνω: Ὀδ.Γ 496 ἦνον ὄδον, Εὐρ. Ἀνδρ.1132 ἀλλ' οὐδὲν ἦνον: 2) παθ. πλησιάζω πρὸς τὸ τέρμα, τελειῶνω: Ἰλ.Κ 251 μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, Ἡρόδ.8.71 ἠνυστο τὸ ἔργον, αὐτ.7.20 ἀπὸ ἀνόμενον: || κ. ἀπρόσ.: Πίνδ.Ο 8,10 ἀνεταί δέ πρὸς χάριν εἰσεβῶν ἀνδρῶν λίταις | τέλοσ γίνεταί τας λίταις δηλ. εἰσκούονται πρὸς χάριν τῶν εὐσεβῶν.

ἄνω (2) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. αἶολ. ὄνω ἐπὶ κινήσει, πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς ὑψηλότερα, κατὰ ἐπάνω: Ὀδ.Α 596 ὄνω ὠθεσκε πῶτι λῶφον, Ἡρόδ.2,8 ἄνω ἰόντι, Θεουκ.4,34 κιοιορτῆς ἄνω ἐγώρει: 2) ἐπι στάσεως, ὑψηλό, ἐφ' ὑψηλῶν τόπου, ἀντιθ. κάτω: Θεουκ.4,48 βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω, Πλάτ.Φαἰδ.109 κ ἄνω ἐπὶ τῆ γῆς, Σοφ. Ἀντ. 068 οἱ ἄνω | οἱ ζῶντες, ἀντιθ. οἱ κάτω (οἱ νεκροί), Ξεν.1ημ.1,2 τὸ ἄνω τῆς οἰκίας, Λουκ.Χαριδ.1 τὰ ἄνω πράγματα (ὁ ἄνω κόσμος), Πλουτ.Σόλ.19 ή ἄνω βουλή | ή τοῦ Ἀ-

ρείου Πάγου), - τὸ ἄνω πάτωμα, - τὸ ἄνω κατάσπρωμα, - τὰ ἄνω ἄκρα ἰαί χεῖρες, τὸ ἄνω χεῖλος, τὰ ἄνω τοῦ σώματος (ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀνόμ.) 3] μετὰ γεν. κ. ὑψηλότερον: Φιλέταιρ.π. ΑΒ.1,21 C μηδ' ἀγορεύει ἄνω γόνυτος ἀμφέξει, - ἄνω τῆς πόλεως. 4] ὄμ. περισσώτερον: ἄνω τῶν δέκα μέτρων, - ἀπὸ δέκα ἐτῶν καὶ ἄνω. 5] γεωγρ. πρὸς βορρᾶν: ἴλ.Ω 544 ὄσον Λέσθος ἄνω... ἐέργει, Ἡρόδ.1.142 οὔτε τὰ ἄνω χωρία οὐτὰ τὰ κάτω. 6] πρὸς τὰ μεσόγεια, μακρὰν τῆς παραλίας: αὐτ.1.95 τὰ ἄνω τῆς Ἀσίας, Θουκ.2.48 ἡ ἄνω πόλις ἰαί Ἀθηναί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πειραιᾶ. 7] ἡ ἄνω Αἴγυπτος, - ἄνω Ρῆνος. 8] ἐπὶ χρόνου: Πλάτ.Νόμ.87B A οἱ ἄνω τοῦ γένους, οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι, 9] ἐπὶ φωνῆς: Πλούτ. Κικ.3 οἱ ἄνω τόνοι [οἱ ὀξυτέροι]. 10] μετρ. ὁ ἄνω χρόνος ἡ ἄραις τοῦ μετρ. ποδός. 11] μετρ.: Φιλῶστρ.15 ἄνω βαίνειν, ὑπερρφάνως βαδίζειν. 12] κ. νεώτ. κ. δημ. ἄνω καὶ κάτω, ἐπάνω κάτω, ἐδὼ καὶ ἐκεῖ: Εὐρ.Ἡρ.Μοισ.953 εἶπον ἄνω τε καὶ κάτω, Ἀριστλ.Ἀχ.21 ἄνω καὶ κάτω φεύγειν. 13] ἄνω κάτω = ἀντεστραμμένως: Ἡρόδ.3.3 τὰ μὲν ἄνω κάτω θῆσθαι τὰ δὲ κάτω ἄνω, Αἰσχ.ἀν.321 τρέπουσα τῦρθ' ἄνω κάτω, Εὐρ.Βακχ.349 ἄνω κάτω συγγεῖν, - μάς ἔκανε ὄνω κάτω [μὰς ἔφερε ἀναστῶτασιν], τᾶκανε δὲ ἄνω κάτω ἰτὰ πάντα ἔθεσε εἰς ἀτάξιν. 14] κ. μετρ. κ. ἐκκλ. περιφρ. μετὰ τοῦ ἔχω: ἄνω ἔχειν τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν = ἐξείραται, ἐξυψοῦν τὸν νοῦν, ὄλον εἰς ὑπερτέραν ἀκρίβην, προσευχθῆν κτ.: Θ.Λειπ. ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας. 15] περιφρ. ἄνω ἔχειν τὸ πνεῦμα, ἀσθμαίνειν, πνευστῆν: Μένανδρ.Ἀλ.3. 16] νεώτ. ναυτ. ἄνω κέλευσμα ὅπως ὁ ἄνδρες ἀνέλθουν εἰς τὴν ἑξαρτίαν ἢ τὰ ἐπιστάσματα. 17] ἄνω τὸν ὄσκακ = κέλευσμα ὅπως τεθῆ οὗτος προσηλύμας. 18] συγκρ. ἄνωτέρως, ὑπερθ. ἀνωτάτως βλ. λ., κ. νεώτ. δημ. ἀνώτερος, -τάτα. 19] ἄνω ὑποτακτ. τοῦ ὄμορ. β' τοῦ ἀνίημι. 20] ἀνώθισον [τὸ] νεώτ. ζωολ. ἀνόθισον βλ. λ. 21] ἀνώθει [τὸ] δημ. ἔυλοθεσία ἐντεχειζομένη κατὰ τὸ κτίσιμον τοίχων λεπτῶν ἢ ἐκ μὴ ὀπτόν κλίνων [μὲ κλίθεσ], χρησιμεύουσα δὲ πρὸς συγκράτησιν καὶ ἐνίσχυσιν αὐτῶν, ἄ. χαντίλι. 22] ἄνωγα ἐπ. παρακ. μετ. σημ. ἐνεστ. ἔχων ἀνωμάλοχος σχηματισμοῦς, ἄνωγα-ες -ε πληθ. ἀνωγμεν, προστ. ἄνωγα-έτω -ετε κ. ἀνωγθι-χθω, ἀπαρφ. ἀνωγέμεν, ὑπερσ. μετ. σημ. παρατ. ἠνώγαρι ἔτερος τ. ἀνώγω, -ον, -ξω, -ξα ἀπαρφ. ἀνώγαρι κελεύω, παραγγέλλω, διατάσσω, ἐπὶ βασιλεύων καὶ ἀρχόντων συμβουλευῶ, προτρέπω ἐπὶ ἴσων καὶ κατωτέρων: ἴλ.Β 280 σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει [διέταξε τὸ στρατεύμα τὰ σιωπήσῃ], Αἰσχ.Πρ.947 πατήρ σ' ἀνώγει... αὐδᾶν, Σοφ.Τρ.1247 πράσσειν ἀνωγαν οὐν μετὰδε: αὐτ.Ἡλ.1458 σιγᾶν ἀνώγα. 23] μετ' αἰτ. προσ.: ἴλ.Ο 43 αὐτὸν θυμόν... ἀνώγει [ἢ ψυχὴ του τὸν παρεκίνει]. 24] ἀνώγασιον [τὸ] κ. νεώτ. κ. ἀνώγαμεν κ. -γαμεν κ. -γασιον τὸ ὑπερφών τῆς οἰκίας χρησιμεῖον ὡς ἀποθήκη, ἡ σοφία: Ξεν.Ἀν.5.4,29 κάρμα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων ἦν πολλὰ καὶ πλατέα. 25] μετρ. τὸ ἐστατόριον, δεμητηριον τῆς οἰκίας [λατ. coe-naclatium, τρικλίνιον]: ΚΔΜάρκ.14,15 καὶ αὐτὸς ὕμιν δαίξει ἀνωγασιον μέγα ἐστρωμένον ἵτοιμον. 26] τὸ δεσμοτήριον: Ἀρποκρ.ἐν.λ. ἀναγκασιὸν «ἀναγκασιὸν ἀντὶ τοῦ δεσμοτήριον ἱσασί». Καλλισθένης δὲ ἀνώγαμεν εἶπεν, ὁ δεῖ μάλλον λέγεσθαι. 27] 4] νεώτ. ὁ ἄνω δροφος οἰκίας κατὰ διαστολήν πρὸς τὸ εἰσόγειον καὶ ὑπόγειον. 28] ἀνώγασιος-ον μετρ. κ. νεώτ. ἀνώγασιος βλ. λ.: ἀνώγασιος κατοικία. 29] ἀνώγεν παρατ. τὸ ἀνώγα, ἀνώγενμι βλ. λ. 30] ἀνώγασιος μετρ. μsn. ἀνώγαριος βλ. λ.

ἀνώγασιος-ων μετρ. μsn. κ. νεώτ. κ. ἀνώγασιος, -γασιος κ. -γασιος ὁ ἄνω τῆς γῆς ἄν' ἢ ἐπι. ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ ὑπερκεκλιμένος τῆς γῆς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κατώγασιος: Σουῖθ. ἀνώγασιον οἰκμα, Σχόλ. Ὁδ.Α 328 «Υπερώσια» τὰ ἀνώγασι οἰκῆματα, Εὐστ.ἴλ.1054,1 ταῖς γυναιξὺ ἀνώγασι θάλαμοι ἐγίνοντο. 2] τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀνώγασιον βλ. λ. 3] ἀνώγη ἰβλ. μετρ. παρακελεύσις, προτροπή: Ἀπολλ. Ρ 2,499 Διὸς πνευσίαι ἀνώγη. 4] ἀνώγασιον ἴσ. «κελευστικόν». 5] ἀνώγασιον [τὸ] μsn. δημ. ἀνώγα κ. ἀνώγα τὸ ἀνώγασιον, ὁ ἄνω δροφος οἰκίας, τὸ ὑπερφών. Δουκάγγ. «ἀνώγα, ἀνώγασιον»: φερ. μsn. καλὴ πετραία τοῦ ἁλθεν εἰς τὸ ἀνώγασιον, Ζερβ.τραγ.ΚΚ 12 μετὰ τὸ ἄνω χτισθῆν ἀνώγασι καὶ κατώγασι. 6] ἀνώγασι βλ. ἀνώγα. 7] ἀνώγασιος ἐπιφρ. ἀνωθεν (ἀμφ.). 8] ἀνώγασιος-ους-ες ὁ μὴ ἔχων ἀσμήν, ἀσμοσύν, ἀντιθ. αὐθόης: Πλάτ.Τίμ.50 εἰ ποιούσιν ὅτι μάλιστα ἀνώδη τὰ δεξιόμενα ὑγρά τὰς ὀσμάς. 9] ἀνώγασιον μετρ. ποι. κ. θαιμιστ. ἰσως. ἔχω ὠδίννας τοκετοῦ, τίκτω: Nonn.Δ 41,177 πιεζομένη δὲ λοχεῖη λυσιοτόκη Κύπρις ἀνώγασινας. 10] ἀνώγασιος ἐπιφρ. κατὰ τρόπον ἀνώθισον βλ. λ.: Μην.Ὀκτ.9 ὄν ἀνώγασινας, φρικτικῶς ἀκούσεν. 11] ἀνώγασιος [τὸ] μsn. -δερκομαι ἴσ. «βρίκος ὁ ἰχθύς ὑπὸ Θηθαίων». 12] ἀνώγασιος-ον ὁ μὴ ἄδων, ἀντιθ. ψιδικός. 13] ἀνώγασιος ἐπιφρ. δημ. ἀνώθιστος, ἄνευ ὀδύνης, πόνου. 14] ἀνώγασιον ἰβλ. ἡ ἔλλειψις ὀδύνης: Πρωταγ.9. 15] ἀνώθιστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προξενῶν ὀδύνην: ἀντιθ. ἐνώθιστος: ἴνπ.Προγν.38 ἀνώθιστα οἰδιήματα, Ἀριστλ.Ποιητ.1449 Α 35 τὸ γὰρ γελῶν ἔστιν ἀμάρτημά τι καὶ αἰσχρὸς ἀνώθιστον, - ἀνώθιστοι ἀσπιεστήτες. 16] ὁ ἄνευ ὀδύνης ἐνεργοῦμενος: ἀνώθιστος ἐξαγωγῆ ὀδόντος. 17] ὁ μὴ βλάπτων, ἀδολαχός: Σοφ.Αἰ.554 τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώθιστον κακόν. 18] ὁ καταπαυὼν τὴν ὀδύνην, ἐπὶ φαρμάκων: Πλούτ.614 C φάρμακον ἀνώθιστον. 19] παθ. ὁ μὴ ἔχων ὀδύνην, ὁ μὴ υποφέρων: Σοφ.Φιλ.833 ἀλλ' ἤδομαι μὲν σ' εἰσιδῶν παρ' ἐπιφθᾶ ἀνώθιστον, Αἴτ.παρ.57 πολλοὺς δὲ σώσας φαρμάκοις ἀνώθιστοις, ἀνώθιστον τὸ σῶμα νῦν ἔχει θανάων [ἐπιτύμβ.], Παρ.αθ. -ώτερος -ώτατος. 20] ἀνώθιστος κ. νεώτ. ἄνευ ὀδύνης, ἄνευ πόνου. 21] ἀνώθιστος ἀνωθεν βλ. λ. 22] ἀνώθα(σ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄρω. ἀνώθα ἐπὶ τόπου, ἐκ τῶν ἄνω, ἀπὸ ψηλά: Θουκ.4,75 ὄθατος ἀνωθεν γονόμενου [βροχῆς πεσοῦσας], αὐτ.7,84 βλάθειν ὄθωθεν, Ξεν.Ἀπομν.4,3,14 ὁ κεραυνός ἄνωθεν ἀφίεται. 23] ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρας τινός: Θουκ.1,59 ἀνωθεν στρατῆ εὐσεβηκτότων. 24] ἐπάνω ὑψηλά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κάτω, χαμηλά: Αἰσχ.Χο.834 οἱ ἄνωθεν [οἱ ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ζῶντες], Δημ.671,19 ἡ ἀνωθεν Φρυγία. 25] μετὰ γεν.: Ἡρόδ.1,75 ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου. 26] ἐπὶ χρόνον, ἀπ' ἀρχῆς, ἀνέκαθεν: Πλάτ.Φιλῶδ. ἀνωθεν ἀρχεσθαι ἐπιχεῖσθαι, αὐτ.Τίμ.18 D οἱ ἀνωθεν [οἱ πρόγονοι], Δημ.1125,23 πονηρὸς ἀνωθεν [ἐκ γενετῆς], αὐτ.121,19 ἐν τοῖς ἀνωθεν χρόνοις. 27] πάλιν ἐκ νέου, πάλιν ὡς ἐξ ἀρχῆς, ὡς πρότερον: ἴωσ.Α1,1,18,3 φιλιαν ἀνωθεν ποιεῖται. 28] ἀνώθισις-εως ἰβλ. νεώτ. ἢ πρὸς τὰ ἄνω ὠθησίς. 29] ἀνώθισον ἴσ. «ὀξύν». 30] ἀνώθα-έω κ. νεώτ. μέλλ. ἀνώσω ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐμπρός: Ὁδ.0,553 ἀνώσατες [τὴν ναῦν] ἤλον ἐς πάλιν [ὠθησαντες αὐτὴν μακρὰν τῆς ἀκτῆς ἔπλεον πρὸς τὴν πάλιν], Θουκ.8,93 [τὴν πάλιν] μηδ' ἐς τοὺς πολεμικοὺς ἀνώσαι [μὴδὲ τὰ τὴν ἀπρωξέτε τὰ νεῆα εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν]. 31] ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀτέλλω ὀπίσω: Σουλ.

Ἐπιρρ.3044,51 ὅστις σίτον . . ἐπαχθέντα ἀνωθεῖν 3) μεσ. ἀποκροῦσθαι: Ἡροδ.7,139 οὗτοι ἦσαν οἱ . . βασιλεῖς . . ἀνασάσμενοι πρὸς ἀνωθεῖν.

ἀνώϊ (τὸ) δημ. ἀνώϊν(η) βλ.λ.

ἀνώϊστ(η) ἐπιρρ. ἀπροσοδοκίως, ἀνεπίστως: Ὁδ. Δ 92 ἐπισφιν λάθρῳ, ἀνωϊστί, δόλωσ' οὐλομένης ἀλόχοιο, πρὸς ἀνωϊστος.

ἀνώϊστος-ον ἢ (ἴ)οισσι) ἀπροσοδοκίως, ἀνεπίστος, ἀπρόσποτος: ἴλ.Φ 39 ἀνώϊστον κακόν.

ἀνώϊστος-ον 12) ἴων. ἀντί τοῦ ἀνωϊστός ὁ ἀναφερθεὶς, ὁ ἀναγγελθεὶς: Ἡροδ.6,66 ἀνώϊστου δὲ γενομένου . . ἐς τὴν ποθίην 2) μτν. ὁ ἀνωφθεὶς, ὁ ὕψωμένος.

ἀνώϊστος ἐπιρρ. μτν. ἀνυπονοήτως, ἀπροσοδοκίως: Ἀπολλ.Ρ 3,6 πυκνίστων ἀνώϊστος θανάκωσι Μίμων ἀριστήεις λελοχήμενοι δ'. ἀνώϊστ(η) βλ.λ.

ἀνωκατ(η) ἢ δημ. τὸ ἀντίθετον τῆς κυρίας ὄψεως, ἐπὶ ὑφάσματος, ἡ ἀνάποδη.

ἀνωκάτω ἐπιρρ. νεώτ. κ. δημ. βλ. ἄνω.

ἀνώλευθρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον: Ἀναξίμανδρ.1 ὀθάνατος καὶ ἀνώλευθρος, - ἡ ὅλη εἶναι ἀνώλευθρος 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προξένων ὄλεθρον, ἀθλαθής: Παισ.10,17,12 ἀν-ὄφεις.

ἀνώλευς ἴσθ. «λοχυρός».

ἀνώλειν (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος σαυρῶν τῆς οὐιογεν. τῶν ἰουανιδῶν ζῶν εἰς τὰς τριακίδας χώρας.

ἀνωλόφυκτος-ον ἴσθ. ἀνωλόφυκτον ἀδάκρυτον, ὁ ὄν δὲν ἐθρήνησέ τ.

ἀνωμακτινέλλα ἢ (η) νεώτ. παλαιαί. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀθυριδῶν, ζήσαν κατά τὴν τρίασιον περίσδιον.

ἀνώμαλα ἐπιρρ. δημ. κατά τρόπον ἀνώμαλον βλ.λ.

ἀνωμάλευθος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχινόδερμων τῆς οἰκογενείας τῶν κλυπεοστριδῶν.

ἀνωμαλαπτερυξ-υγος (τὸ) νεώτ. παλαιαί. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν δειρονομιδῶν, ζήσαν κατά τὴν πλειόκαινον ἐποχὴν.

ἀνωμαλῆς-οὐς-ές ὁ ἀνώμαλος: Ἀριστ.Πρ.918 Α ἢ ἡ φωνὴ μεταβάλλει ἐπὶ τὸ . . ἀνωμαλέστερον.

ἀνωμαλία ἢ (η) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ἀναλόγητος ἡ ἀμοιροφρίας: Πλάτ.Πολ.547 Α ἀνομοίότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος || τράχυτης, προεχθῆ ἐπὶ ἀμαλῆς ἐπιφανεῖας 2) ἀκατοσασία, ἀταξία: Διόδ.18,59 ἀνωμαλία βίου, - πολιτικῆ, - ταμιακῆ ἀνωμαλία 3) ἐκτροπὴ ἐκ τοῦ ὁμαλοῦ ἢ ἐκ γενικοῦ κανόνος: ἀνωμαλία ὀργανικῆ, - σωματικῆ, - γραμματικῆ 4) μτν. ἀδιὰθεσία: Ἠλιοδ.Α18,7,9 ἀνωμαλίαν τινὰ προσπεπτικῆναι πλαττωμένην 5) νεώτ. ἄστρον. ἡ φαινόμενη ἀταξία τῆς κινήσεως πλανήτου καὶ ἡ γωνία μετρήσεως τῆς ἀταξίας ταύτης.

ἀνωμαλιακός-ή-ὄν νεώτ. ἄστρον. κ. ἀνωμαλιστικός ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλανητικὴν ἀνωμαλίαν: ἀνωμαλιακὴ περιφορά ἡ περὶ τὴν περιφορὰ τῆς σεληνῆς ἐντὸς ἐνὸς ἀνωμαλιακοῦ μηνὸς βλ.λ. || ἀνωμαλιακὸν ἔτος ὁ χρόνος ὁ παρερχόμενος μεταξύ δύο διαδοχικῶν διαβάσεων τῆς γῆς διὰ τοῦ περιήλιου || ἀνωμαλιακὸς μῆν ὁ χρόνος ὁ παρερχόμενος μεταξύ δύο διαδοχικῶν ἐπανόδων τῆς σεληνῆς εἰς τὸ περίγειον.

ἀνωμαλιακῶς ἐπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀνωμαλιακόν βλ. λ.

ἀνωμαλιζέω καθιστῶ τὸ ἀνώμαλον: Βέτπ.80λ.57,4 || κ. μέσ. Ἀριστ.Ρητ.3,11 καὶ τὸ ἀνωμαλιεῖται τὰς πόλεις ἐν πολὺ δίχουσι ταυτὸ, ἐπιφανεῖα καὶ δύναμις τοῦ ἴσου ἰσθ.βλ.κ. ἀνομαλιζέω.

ἀνωμαλίνα ἢ (η) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκογενείας τῶν τριχολεφθρών.

ἀνωμαλιακός-ή-ὄν νεώτ. ἀνωμαλιακός βλ.λ.

ἀνωμαλιστικός ἐπιρρ. νεώτ. ἀνωμαλιακός βλ.λ.

ἀνωμαλιχθός-ος (τὸ) νεώτ. παλαιαί. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν κοκκοστειδῶν.

ἀνωμαλοῦσθαι (τὰ) νεώτ. παλαιαί. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμυδωνυχιδῶν, ζήσαν κατά τὴν σιλουριακὴν καὶ τὴν δεδῶνον περίσδιον.

ἀνωμαλοκρίνος (τὸ) νεώτ. παλαιαί. γένος ἐχινούδεσμων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐτεροκρινιδῶν, ζήσαν κατά τὴν σιλουριακὴν περίσδιον.

ἀνωμαλοκουστίζαι (τὸ) νεώτ. παλαιαί. γένος ἐχινόδερμων τῶν ἀθροίσματος τῶν ἀμφοροειδῶν, ζήσαν κατά τὴν καμβρικήν περίσδιον.

ἀνωμαλόμυς-υγος (τὸ) νεώτ. παλαιαί. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυιδῶν, ζήσαν κατά τὴν πλειόκαινον ἐποχὴν.

ἀνώμαλος (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδάφους, ὁ μὴ ἰσόπεδος: Πλάτ.Νόμ.625 Δ ἦδε γὰρ (ἡ χώρα) ἀνώμαλος αὐτῷ, Πολύβ.5,22,1 περιχώρης ἐν αὐτῷ διαφορῶς ἀνωμάλους καὶ βουνώδεις τόπους, - νεώτ. ἀνώμαλος ἐπιφανεῖα, - ἀνώμαλος δρόμος || κατ' οὐδ.: Θουκ.7,71 τὸ ἀνώμαλον, ἡ ἀνωμολία τοῦ ἐδάφους 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ ἤρεμος, ὁ μὴ κανονικός, ὁδ. ὁ ταραχώδης: ἀνώμαλος πολιτικὴ κατάσταση || ὄμ. ἐπὶ πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς καταστάσεως, ὁ μὴ φυσιολογικῶς ἔχων, μὴ ἰσορροπημένος: γεννητικὸν ὀρέξει, - ἀνώμαλος πνευματικὴ λειτουργία 3) ἐπὶ περιστασίων, τύχης, ὁ εὐμετάβολος: Εὐρ.Ἀποισ.685 φησὶ τῶν βροστῶν ὡς ἀν-τύχαι 4) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀσταθής, ἰδιότροπος: Ἀππ.Ἐμφιλ.3,42 ἀν-ὄχλος 5) γραμμ. ὁ μὴ κανονικῶς σχηματίζομενος: ἀνώμαλα οὐσιαστικά, - ἐπιθετά, - ρήματα 6) νεώτ. ζωολ. ἀνώμαλα (τὸ) περιλήπτ. ὡς οὐσα. γένος ἐπιτόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν πεταλοκρίων περιλαμβανόντων πλείστα εἶδη, ἐπιδηθῆ εἰς τὰ φυτὰ 7) νεώτ. ζωολ. καθ' ἐνίκον, ἀνωμαλιον(τὸ) ὡς οὐσα γένος ὁμοεπιτόμων ἐπιτόμων τῆς οὐιογενείας τῶν ἰχθυομοιδῶν 8) νεώτ. βοταν. ἀνώμαλα (τὰ) κατηγορία φυτῶν ἐχόντων κλίμα ἀνομοιομερῆ μὴ κατατασσόμενων εἰς οὐδὲν φυτικόν ἀθροισμα, ἴσον τὸ ἴον, τὸ δελφίνιον (καπούκικον) κ.δ.

ἀνωμαλοσκοπέον(τὸ) νεώτ. ὀπτική αἰσθητικὴ δι' ἧς γίνεται ἀνάμειξις τῶν χρωμάτων τῶν φάσματος πρὸς ἕλεχον τῆς ὀμαλῆς ἢ ἀνωμαλῶς καταστάσεως τῶν ὀφθαλμῶν ὡς πρὸς τὴν ἐκτίησιν τῶν χρωμάτων.

ἀνωμαλοστήνος (τὸ) ἢ ἀνωμαλία, τὸ ἀνίσω, ἀνισορρόπητος εἶναι: Πλάτ.Τίμ.57 Ε κίνησιν εἰς ἀνωμαλότητα ἀεὶ πιδῶμεν.

ἀνωμαλότροπος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκυριοιδῶν.

ἀνωμαλόφυλλα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν ἢ ροσομελιδῶν.

ἀνωμαλό-έω μτν. εἶμαι ἀνώμαλος.

ἀνωμάτως ἐπιρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ ὁμαλῶς: Ἀριστ.Φυσ.283 Α,22 ἀνωμάτως κινεῖσθαι 2) οὐχὶ ἠρέμως, ἐκρόβως: Πλάτ.Τίμ.5 Β ἀνωμάτως ἠέμεν τολαντομένην, - ἡ πολιτικὴ κατάσταση ἐβέλτισται ἀνωμάτως 3) ἀνίσω, ἀνομοίως: Δίων Κ 52,12 ἄν τις ἀνωμάτως αὐτὰ διανέμειν ἐβέλτιστα 4) σχόλ. γραμμ. οὐχὶ κανονικῶς.

ἀνωμάτως ἐπιρρ. οὐχὶ ὁμαλῶς, οὐχὶ κανονικῶς: Ἀριστ.Φυσ.265 Β 12.

ἀνωμάτως-εως (ἡ) ἡ ἀνομοίως βλ. λ.

ἀνωμαριὰ ἢ (η) δημ. τὸ ἐπὶ τὸ μέρος, ἡ πανωμερία || συνεκ. ἡ ἀνωφέρειν.

ἀνωμίτης-η κ. -ου (τὸ) νεώτ. ὀπτικὴ ταῖνια ἢ λωρὴ ἐξ ἐλαστικοῦ συνήθως ὑφάσματος συγκρατούσα τὴν περισκελίδα ἐκ τῶν ὄμων, δημ. πρᾶντα 2) γεν. ἀορτή δι' οὗ κρεμάται τὸ ἐκ τοῦ ὄμου.

ἀνωμολογημένος ἐπιρρ. μτν. ἄνευ ὁμολογίας, χωρὶς συμφωνίας.

ἀνωμος-ον Σουίθ. «ὁ μὴ ἔχων ὄμον».

άνωμοτι ἐπίρρ. κ. νεώτ. άνευ όρκου: 'Ηρόδ.2.118 και όμνυντας και άνωμοτι' || νεώτ. νομ. άνωμοτι εξέτασις ή του μάρτυρος άνευ όρκουδοσιας αυτού.
άνώματος-ον κ. νεώτ. ό μη όμώσας, μη όρκισθείς, αντίθ. άνώματος, άπόματος, Εύρ. Ήπν.612 ή γλώσσ' όμώμοχ', ή 'ε φρον άνώματος, 'Αντιφών 130.40 άνώμοτοι μάρτυρες, Δημ.404 άν- ειρήνη, εν ή ο συνηκολογησαντες δέν ώρκισθησαν' || νεώτ. ειδ. άνώματος μάρτυς |ό κατ' ειδικάς περιπτώσεις| εξέταζόμενος χωρίς να όρκισθῆ.
άνωμάτως ἐπίρρ. μτγν. άνωμοτί, άνευ όρκου.
άνωμάθ-θα σηκώνω ἐπ' ώμου: Νικητ.Άρον.153 Α έταρος σημαίαν άνωμάτως |δ.γρ. άνεμάω|. **άνωνια** (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογενείας των άνωμοειδών περιλαμβάνον πλείστα ειδη των τροπικών χωρών.
άνωνιδα (ή) δημ. τό φρυγανώδες φυτόν όνωνης ή άκανθώδες βλλ., ά. βοιδιό άγκάθι' || κ. άνωσιδί τό φρυγανώδες φυτόν όνωνης ή άρχαία, ά. άλω- νίδα, παλαιαίδη, γαλιανία' 2) τό φυτόν ποτήριον τό άκανθώδες, ά. άστοίδη, άφάνα, άχυροσουτιαίδη.
άνωνιδί (τά) δημ. άνωνίδα βλ. λ.
άνωνις-ιδος μτγν. κ. άνωσις-ιδος τό θαμνοειδές και άκανθώδες φυτόν όνωνης ή άρχαία άνω- νίδα, άνωνίδα βλ.λ.: Διοσκ.3,12(21).
άνωνοειδή (τά) νεώτ. βοταν. κ. -ώδη οικόγενεία δικοτυληδότων θαμνωδών φυτών, περιλαμβάνουσα πλείστα γένη και ειδη και άπαντώσα κατά τό πλείστον εις τās τροπικάς χώρας.
άνωνόματος-ον όν δέν δύναται εις να όνομάση, άπερίγραπτος, άνεκδιήγητος: Εύρ. Έκ.714 άρρητ', άνωνόματος, θαυμαστόν πέρας, 'Αριστφ. Όρν.175 όσημ' δ' άνωνόματος... χωρεί.
άνωνυμα ἐπίρρ. δημ. άνωνόμωσ, άνευ όνό- μωτος' || χωρίς ύπογραφήν.
άνωνυμιά κ. -ί ΑΒ ἐπίρρ. άνωνόμωσ.
άνωνυμία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τό μη έχειν όνομα' 2) νεώτ. άπόκρυφτις του όνόματος: κρύπτομαι υπό άνωθυμιαν |δημοσιεύω τι άνωνόμωσ|. **άνωνύμως-ον** μτγν. άνόνομος βλ.λ.
άνωνυμογραφία (ή) νεώτ. τό γράφειν και άπο- στέλλειν άνωνόμωσ, όσον άνυπόγραφον επιστολήν.
άνωνυμόγραφος-ον (ό) νεώτ. ό γράφων επιστολήν άνόνομον, άνυπόγραφον.
άνωνυμογράφ-έω νεώτ. γράφω άνωνόμωσ, είμαι άνωνόμογράφος βλ.λ.
άνώνυμος [-η]-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. |έκ του αιολ. όνομα αντί όνομα| ό άνευ όνόματος: 'Οδ.Θ.552 ού μὲν γάρ τις πάμπαν άνώνομος έστ' άνθρώπων, 'Ηρόδ.4.45 ή Εύρώπη... ήν άνώνομος, 'Ισοκρ. 19.35 τόν οίκον αυτού άνώνομον γενόμενον περιδείν |χωρίς κληρονομόν τό όνόματος| 2) νεώτ. ό μη άναφερόμενος εις ώρισμένον πρόσωπον: άνώνομον συνάλλαγμα, - άνώνομος έταιρεία' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη φέρων ύπογραφήν: Λυσ.131,39 άνώνομος μήνυσις, - άνώνομος επι- στολή, - άνώνομος(ν) βιβλίον - γράμμα' 4) άρρητος, άπερίγραπτος' || όν δέν πρέπει τις να όνο- μάση: Εύρ.Ι1 944 ταις άνωνόμοις θαισις |ταις 'Ερυσίαι| 5) άγνωστος, άδοξος: 'Αριστφ.Λυσ. 854 όνομα άνων- Δημ.106.6 άνων- και άδοξος.
άνωνύμωσ ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. άνευ μνείας ό- νόματος, χωρίς ύπογραφήν: Μέγ.Ρήτ.391 S - τό άρ- θρον, ή μελέτη έδημοσιεύθη άνωνύμωσ' 2) άν- ευ όνόματος, χωρίς όξζαν: Πολυδ.5.160.
άνωνοειδή (τά) νεώτ. βοταν. άνωμοειδή βλ.λ.
άνώξα μτγν. ποι. άόρ. του άνοιγματος βλ.λ.
άνωξις-εως (ή) παρακείμεσις, ά. άνωγή' || 'Ησύχ. «Βούλευσις».
άνωξίτης (ό) νεώτ. όρκοτολ. έυθρον ηυριπι- κον άργίλιον, παρρουσιάζόμενον εις λεπτοκρυσταλ- λικά συσσωματώματα.

άνώξω τδ. άνωγα.
άνωφία (ή) νεώτ. στραβισμός, καθ' όν ό βολ- όδος του όφθαλμου είναι έστραμμένος προς τα άνω.
άνώπευσις (ό) νεώτ. ζωολ. γένος εντόμων κο- λεοπτέρων της όμοιογενείας των χρυσομηλιδών.
άνωπέταλα (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τα άνθη όν τα πέταλα διευθύνονται προς τα άνω.
άνώπιον (τό) μτγν. εν τώ πλθ. τα άνώπια ή άνωθεν της θύρας άψη, άνοιγμα του τοίχου.
άνώπιστον 'Ησ. «άόρατον, άπάρακτον |διόρθ. άτάρ-|, άνεπίστροφον».
άνώποδα ἐπίρρ. με τούς πόδας άνω, άνάπο- δα: Νικ.Χων.έν Σάθ.ΜΒ 1,93 άνώποδα έσαυτόν ιν- δαλγόμενον εν ύδασιν άνοπτρισάμενος.
άνωπυχία (ή) νεώτ. παλαιότ. γένος μαλακίων της οικογενείας των ψευδομελανιδών, ζήσαν κατά την Ιουρασίαν περιόδον.
-άνωρ-ορος άωρ. ή κατάληξις -ήνωρ βλ.λ. οί- ον εις τās λ. άγάνωρ, φιλόνωρ, μεγαλάνωρ.
άνωρα ἐπίρρ. δημ. κ. -ώρα προ της καταλλή- λου ώρας, προώρωσ, αντίθ. πάρωρα, έξώρωσ.
άνωρέας 'Ησ. «ούκ άπολλυμένους».
άνωρηκής-οὺς-ές μσν. ό προς τα άνω ρέπων.
άνωρία (ή) λων. -ηη τό άκατάλληλον της ώρας του έτους, τό άκαιρον, αντίθ. ώρα έτους: 'Ηρόδ. 8,13 άμα δέ άνωρινην τό έτος πολεμείν.
άνωριμαστος-η-ον νεώτ. ό μήπω ώριμάσας.
άνωρίς ἐπίρρ. δημ. ένωρίς, άνωρα βλ.λ.
άνωροσ-ον ό μη γενόμενος εις την πρασήκου- σαν ώρα, ήτοι εποχήν, ό πρόωρος: 'Ηρόδ.2.79 άνωρος άποθανών.
άνωροφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό άνευ όροφής ή στέγης, άστέγαστος: Δίωνκ 37,17 άνω μέγιστον... πλην καθ' όσον... άνωροφος ήν έξηποίησαν.
άνωροθία (ή) μτγν. τό κύμα τό ύφούμενον μέχρι τών χειλέων του πλοίου.
άνωροπος-ον μαν. ό άνω ρέπων, άδόδοκιμος τύπος του άνάροπος βλ.λ.: Εύστ.Πον.185,77.
άνωρούξις-εως (ή) Πάπ. άνόρουξις βλ.λ.: Πάπ. άνόρουξις των διαρύγων.
άνωρούμαι ώρώμαι ισχυρώς, ολοοίζω, θρηνώ: 'Ηλιόδ.10,16 μυκηθώμ τιμη προσκαίεται άνωρούετο.
άνώρωσ ἐπίρρ. νεώτ. ένωρίς, προώρωσ' || ούχ| εις την προσήκουσαν ώρα, ούχ| έγκαιρός.
άνώρωφ-έως (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέ- ρων εντόμων, έτερομορούς συμμετρίας, ίθαγενές εις τās ήθους θόρνεο και 'Ιάβαν.
άνωσις-εως (ή) νεώτ. ή έκ των κάτω προς τα άνω ώθησις' || ειδ. φυσ. ή δύναμις ή έπενεργού- σα επί των σωμάτων αντίθετως προς την βαρύτη- τα, ή προς τα άνω ώθησις ήν ύφίσταται πάν σώ- μα έμβαπτίζόμενον εντός ύγρού ή αέριου.
άνωστικός ἐπίρρ. μτγν. δι' άνώσεως, με ώθη- θησιν προς τα άνω.
άνωστόν 'Ησ. «έγκλητόν».
άνώτατα ἐπίρρ. ύπερθ. του άνω κ. νεώτ. ύπέρ- τατα, όψιατα: Όουκ.4,110 λαθόντες τούς τε άπλ του άνώτατα |δ.γρ. άνωτάτω, άνωτάτου| φυλα- κτηριου φρουρούς, - οί άνώτατα κειμενοί.
άνώτατος-η-ο κ.νεώτ. κ.δημ. ύπερθ. έκ του άνω, ό άνώτερος πάντων, ύπερτατος, ύψιστος' αντίθ. κατώτατος: Εύρύφωμ.π Στοβ.555,53 θεοί άνώτα- τοι, - ό άνώτατος άρχων, - άνώτατος άξιωμα- τικός, - ύπάλληλος, - άνώτατον δικαστικόν συμ- βούλιον, - άξιωμα, - άνώτατος βαθμός, - κατ' άνώτατον όρον.
άνώτατω ἐπίρρ. ύπερθ. του άνω ύπέρτατο, ύψιστο: 'Ηρ.7,23 έως άπικοντο ές τούς άνωτάτω |ένν. σπάντας|, 'Αριστφ.Ειρ.207 αυτοί δ' άνω- κίσανθ' όπως άνωτάτω, 'Αρρ. 'Επίκτ.3,24,48 ή άνωτάτω και κυριωτάτη άσκησις ή ή ύψιστη|. **άνώτερα** ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. του άνω

ἀνωτέρω, ὑψηλότερον, ὑπέρτερον : φρ. εὐχῆτ. και εἰς ἀνώτερα (ἔνν. ἀξιώματα).
ἀνωτέραιος-α-ον Πλάτ. ὁ τῆς ἀνωτέρας κλάσεως.
ἀνωτερικός-ή-όν ὁ ὑψηλὰ κείμενος, μεσόγειος : ΚΔ Πράξ. Ἀν.19.] τὰ ἀνωτερικά μέλη 2] Ἰνπ. 264.1] τὸ ἀνωτερικόν ἵνεργου ἐκ τῶν ἀνω] φάρμακον ἐμετικόν.
ἀνώτερος-ερα-ον [ἀνω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιθ. συγκρ. ὁ ὑψηλότερος ἄλλου, ὑπέρτερος, καλύτερος, ἀντίθ. κατώτερος : Ἀριστλ. Η1 496 Β 35, ΚΔ Λουκ.14.10 φίλε προσανάθηθι τὸν ἀνώτερον, - ἀνώτερος βαθμῶς, - ἀνώτερα θέσις, - ποιότης, - τέχνη, - ἐκπαίδευσις ἢ ἀνώτερος ἀξιωματικός, - ὑπάλληλος, - ἐπόπτης, - ἀνώτερος ἄνθρωπος [ὁ πνευματικὸς ἢ ἠθικὸς ὑπέρτερος τοῦ κοινοῦ], ἀνώτερα ἴσθια, οἱ φύσωνες σίπαραοι κτλ. 2] μφ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ γεν. ὁ μὴ ὑπὸ πινος κατακλιόμενος, δελεαζόμενος, παρασυρόμενος, ὑποδουλούμενος : ἀνώτερος φθόνου, - θωροδικίας, - χρημάτων 3] ὁ εἰς ὑψηλότερας ἀρχὴς προερχόμενος : ἀνώτερα διαταγή, - ἐπέμβασις, - ἀνώτερα βία.
ἀνωτερότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνωτέρου ἰδίως φυσικῶς ἢ πνευματικῶς.
ἀνωτέρω ἐπίρρ. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ ἀνω ἀπολ. ὑψηλότερον, ὑπέρτερον, παραπάνω, παραπέρα : Αἰσχ. Πρ.312 τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακίαν κλύοι Ζεύς, Ἡρ.1,190 ἀνωτέρω τε οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπιόμενών γ' μὴ προχωροῦντων περαιοτέρω], Πλάτ. Νόμ.880 Β ὡς ἀδελφῶ ἢ πατρὶ ἢ ἐπι ἀνωτέρω, Πολύδ.4.2,3 τὸ ἀνώτερον προσλαμβάνειν τοῖς χρόνοις, - ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέρμακν 2] μετὰ γεν. : Ἡρ.8,132 τὸ πρὸς ἱσπέρης ἀνωτέρω Σάμου μὴ τολμᾶν καταπλῶσαι καταρρωδηκόσιν, Ξεν. Ἀν.1,4,17 οὐδέ τις ἐβρέθη ἀνώτερος τῶν μαστών ἰσπερών] ἢ κ. χρόν. : Πλάτ. Κράτ.396 C τινὰς ἐπι τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει ταύτων [τοὺς ἀρχαιοτέρους].
ἀνωτέρωθεν ἀρχ. ἐπίρρ. εἰς ἀνωτέρου μέρους.
ἀνωτήρα (ἡ) δημ. τὸ παρὰ τὸ ἀγκυλίον τῆς ἀνάκτορος σφονδύλιον : ἔχασα τὴν ἀνωτήρα τ' ἀδραχτιοῦ μου 2] ὁ στρογγύλος σπόνδυλος ὁ ἐνώαν τὸν μηρὸν μετὰ τοῦ ποδός : ἔσπισαν ἢ ἀνωτήρα τοῦ ποδίου του.
ἀνωτίαι [οἱ] νεώτ. ζφωλ. τὰ στεροῦμένα ὤτα τῶν ζῶα 2] βωταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐρυθροδανοσιδῶν, ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.
ἀνωτικός-ή-όν Ἐπίρρ. ἀνωτερικός βλ.λ.
ἀνωτίσις (ἡ) νεώτ. βωταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ρουβιοσιδῶν.
ἀνωτος μτγν. ἀντὶ ὠτος βλ.λ.
ἀνωφάλακρος μτγν. ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς φαλακρός : Πτολ. Τετραβ.143,17.
ἀνωφέλα ἐπίρρ. δημ. ἀνωφελῶς βλ.λ., ματαίως.
ἀνωφελεία (ἡ) μτγν. ἡ ἑλλειψὶς ὠφελείας.
ἀνωφέλετα ἐπίρρ. δημ. ἀνωφέλευτα, ἀνωφελῶς, ματαίως, τοῦ κἀκου.
ἀνωφέλετος-η-ο δημ. ἀνωφέλευτα, ἀνωφελῶς, ἀχρηστος.
ἀνωφέλευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνωφελῶς.
ἀνωφέλευτος-η-ο δημ. ὁ ἀνωφελῆς, ὁ μὴ παρέχων χρησιμότητα, ἀνώφελος, ματαίος : Λόσκωρ.165,13 τῶρα τί με ἀνωφέλευτος κλάφεις τὰ φιλήσυχα δάση κουφαίνεις.
ἀνωφελής-ους-ες κ. νεώτ. ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἀχρηστος, ματαίος : Αἰσχ.33 παλλοῦς δ' ὄδυσμους καὶ γόνος ἀνωφελεῖς φθάνει, Θουκ.3,47 πάντα ἀνωφελῆ ἦν, Πλάτ. Παιδ.496 D ἀν- αὐτῶν τε και τοῖς ἄλλοις, - ἀνωφελεῖς λόγοι, - προσπάθειαι ἀνωφελεῖς 2] ἐπιβαθμῆς, ἐπιχρήσιμος : Πλάτ. Πρωτ.334 Α ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ ἐστὶ και σῖτα και ποτὰ 3] νεώτ. εἰδ. ἀνωφελεῖς κῶνω-

πες οἱ ἀποτελοῦντες ἰδίον ὀμάδα τῶν κῶνώπων, ὄντες φορεῖς ἀσθενειῶν, ἰδίως ἔλνοσσίας.
ἀνωφελῆτα ἐπίρρ. δημ. ἀνω ὠφελείας, ἀνευ ἀποτελέσματος, ἀχρηστος, ματαίως, τοῦ κἀκου.
ἀνωφελήτος (-η-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέχων ὠφέλειαν, ὄθ. ὁ ἀχρηστος, κ. ὁ ματαίος : Σοφ. Ἀντ.645 ἀνωφελῆτα . . τέκνα, Ξεν. ΠΚ εἰρη τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφελήτων εἶναι, - ἀνω- γῆ 2] ὁ μὴ θέλων ἢ μὴ θυνάμενος νό ὠφελῆσαι : Εὐπολ. Ἀδὸλ.87 ἐν ΑΒ 4,24 ἀνωφελήτος ἄνθρωπος.
ἀνωφελίμος-ον μτγν. ἀνωφελήτος βλ. λ., μὴ ὠφέλιμος, μὴ ὠφελῶν : Φιλῶδ. ἐν Ρ 2,69.
ἀνωφελος-η-ο δημ. ὁ μὴ παρέχων ὠφέλειαν, ἀχρηστος, ἀνωφελῆς : Πολίτ. Ἐκλ. Τρωσ.24,18 μόνο τὰ γυναικόποιδα και γέροντες ἀνωφελοί ἢ μάταιοι, ἀσκοποῖς : παροιμ. ἀνωφέλα τὰ κλάμμα- τα γιὰ τὰ κακὰ γερᾶματα.
ἀνωφελῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνωφελῆ, ἀχρηστος, ἀσκοπῶς : Ἀριστλ. Η1 Νικ.1095 Α 5 ματαίως και ἀνωφελῶς, Πλούτ. Ἡ8.66 C.
ἀνωφείρεα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -σιδ ἡ πρὸς τὰ ἀνω κλίσις, ἐκτασις τοῦ ἐδάφους, τὸ ἀνηφόρι, ὁ ἀνήφορος ἀντίθ. καταφείρεα.
ἀνωφείρεα (ἡ) δημ. κ. -ιδ ἡ ἀνωφείρεα βλ.λ.
ἀνωφείρεακός-ή-όν νεώτ. ἀνηφορεακός, ἀνηφορικὸς βλ.λ. : ὄδῶς ἀνωφείρεακῆ.
ἀνωφείρεακῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνωφείρεακόν, ἀνηφορικόν βλ.λ.
ἀνωφερής-ους κ. νεώτ. πρὸς τὰ ἀνω φερόμε- νος, ὁ ἀναβαλῶν, ἀντίθ. καταφερής : Ἀριστλ. Πρωβλ.908 Α 25 ἀν- ἀσμάτ 2] ὁ πρὸς τὰ ἀνω φερόμενος, ὄθ. ἐπὶ οἴσῳ ὁ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀναβαλῶν, μεθυστικός : Ἀθην.1,2 τὴν κεφαλὴν ποιεῖ διάπυρον ἀνωφερῆς γὰρ οἶνος 3] ὁ πρὸς τὰ ἀνω φέρων ἢ νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, τὸ πρὸς τὰ ἀνω κεκλιμένον, τὸ ἀνηφορικόν : ἐκτασις ἀνωφερῆς, - ὄδῶς ἀνωφερῆς.
ἀνωφερῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ ἀνωφείρεαν, διὰ ἢ ἀπὸ ἀνωφείρεας.
ἀνώφλιον [τό] μον. νεώτ. δημ. ἀνώφλι ἢ ἀνω φλιά τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου, τὸ ὑπέρθυρον, ἀντίθ. κατώφλιον.
ἀνώφλιος [ὶ]δημ. τὸ ἀνώφλιον βλ.λ.
ἀνώφλιος-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ ἀνω ἀναβαλῶν.
ἀνωφρόρησις-εἰς (ἡ) μον. ἡ πρὸς τὰ ἀνω φο- ρὰ, ἀνάβασις.
ἀνώφορος-ον μτγν. ὁ ἀνωφερῆς βλ.λ.
ἀνωφορῶ-έω μον. φέρω πρὸς τὰ ἀνω.
ἀνωχθί ἀνώχθω, ἀνωχθε, προστ. τοῦ ἀνωχα.
ἀνωχθον Ἡσ. « κελευστικόν ».
ἀνωχυρος-ον ὁ ἀνοχύρωτος : Ξεν. Ἀγιστ.6,6 τὰ ἔχυρα ἀνώχυρα τοῖς ἔχθροῖς καθίστη.
ἀνωχύρωτος-ος [-η-ο](-ῶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὠχυρωμένος, ἀνώχυρος, ἀνοχύρωτ- πόλις- παραλία.
ἀξ- δημ. ἡ πρόθεσις εἰς ἐν συνθεσίῳ οἶον εἰς τὰς λ. ἀξάδερος, ἀξασκουφωτος, ἀξάσμινα.
ἀξάδουλα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βουλῆσεως, χω- ρὶς ἰδίου θέλων : ἀξάδουλα παντρευτικῆ.
ἀξάγι [τό] δημ. κ. ἀξά τὸ ἐξάγιον, τὸ ἔλευρον ὅπερ δίδεται πρὸς ἀνταμιθῆν εἰς τὸν μυλοθρόν.
ἀξανιάζω δημ. λαμβάνω τὸ ἀξάγι βλ.λ.
ἀξανακάθη (ἡ) δημ. τὸ θαμνώδες ἀγριον φυτὸν βερθερίας ἢ κονή βλ.λ.
ἀξανακαθιά (ἡ) δημ. τὸ θαμνώδες ἀγριον φυτὸν βερθερίας ἢ κρητικῆ βλ.λ., βερθερίτῳ.
ἀξανακίω ἐπίρρ. δημ. ὀπισθοκίωνα βλ.λ.
ἀξανακινιάζω δημ. κ. ἀξανακινιάζω δένω τινὰ ἀξάγκωνα, ὀπισθοάγκωνα βλ.λ.
ἀξαναγόραστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξαγορασθεῖς, ὁ ὑποκείμενος εἰστέ εἰς κρέος, ἀπὶ τῶν ἀξαναγόραστο.
ἀξαναγόρευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔξαγορευμένος, ὁ μὴ ἐξομολογήθεις εἰς ἱερέα τὰς ἀμαρτίας του.

2) κατ' ἐπέκτ. ἀμύλατος, σικληροτράχηλος, ἀνοικτήρων· 3) μτφ. ἐχέμυθος, κρυφίονος.

ἀξάθεια (ή) δημ. κ. συνήθ. ξάθεια ἡ σχολή, τὸ διάγειν ἐν ἀργίᾳ, ἡ δόξα βλ.λ.4) : φρ. **δὲν ἔχω τὴν ἀξάθεια σου** ἰγία κουτοσρηλιό, - γία γλέντια κττ. 1.

ἀξάθειός δημ. κ. ξαθειόςζω ἐκεκένω τι ἐντελώς· 2) περατώσας τὴν ἐργασίαν μου εὐκαιρῶ.

ἀξάθερψη (ή) δημ. ἡ ἐξάθερος βλ.λ.

ἀξάθερος (τό) δημ. ὑπόκορ. τοῦ ἀξάθερος βλ.λ.

ἀξάθερογαμπρός (τό) δημ. ὁ ἐπὶ ἐξάθελ-ψη γαμβρός, ὁ σύζυγος ἐξάδελφης.

ἀξάθεροφύση (ή) δημ. ἡ σύζυγος ἐξάδελφου.

ἀξάθερος (τό) δημ. ὁ ἐξάδελφος βλ.λ.

ἀξάθερος π-ο δημ. ἀξιος, ἰκανός: 'Ερωτόκορ.

A 78 φρόνιμο κ' ἀξάζομενο.

ἀξάζω δημ. ἀξίζω· 2) μτφ. τακτοποιῶ, διευθετῶ: **ἀξάζει ὄλο τὸ σπῆτι μὲν ἀνάη της**

ἀξαι, ἀξαντε, ἀξαν βλ. ἀνυμι.

ἀξαινω δημ. αὐξάνω βλ.λ.: **ἀλιόσταν πού ἀξαινω** τὰ χράνια του καὶ δὲν τ' ἀξαιν' ἡ γνώση.

ἀξάκριστο π-ο δημ. οὐτίσος δὲν ἀπέκοπήσαν τὸ περιπεύοντα ἀκρα: **βιβλία ἀξάκριστα.**

ἀξάλαφρωτος π-ο δημ. ὁ μὴ ἐλαφρυνθείς, ὁ βεβαρημένος: **μιά μέρα της ζωής μου δὲν ξεμην' ἀξάλαφρωτος·** 2) κ. ἀντίθ. ὁ ἐξλαφρυνθείς, ὁ ξαλαφρωμένος: **ξυνηθὸ ἀξάλαφρωτος.**

ἀξάλλα (ή) μτγν. βέβαιον φυόμενον παρὰ τὸν Εὐφρόατην καὶ χρησιμεῖον πρὸς θεραπείαν πυρετοῦ: Ψ. Πλοῦτ. Πτοτ. 20,3.

ἀξάληνο (τό) δημ. κ. ὄξαμηλιά τὸ ἐξάμηνον, ἡ χρονικὴ περίοδος ἐξ μηνῶν.

ἀξάμαζώ δημ. ἀξάμων βλ.λ.

ἀξάμολητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξάμολή-τον βλ.λ., οὐχὶ ἀφέτως.

ἀξάμολητος π-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀφεθῆ, ὁ συγκροτούμενος ἀκόμη' ἀντίθ. ἀμολητός, ἀμολημένος.

ἀξάμος (τό) δημ. κ. ἀξάμος μετρικὴ τις μονάς, ἐξάμος βλ.λ. || διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρόχειρος καὶ κατὰ προσέγγισιν ἐκτίμησις ποσοῦ τινος.

ἀξάμων δημ. κ. -μιάζω ἀντιπαροδόλλω, συγκρίνω δύο τινά, μετρώ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπόστασιν ἢ ποσὸν τι, σημάδεύω, μετρώ, ἄ. ξαμών, βλ.λ. (πρβλ. κ. τὸ μὲν. ξαμών): 'Ερωτόκορ. Γ 714 θω-ρεῖ τὸ πρῶμα κ' εἶν' ἐμνηρός, καὶ βάρας ἀξάμω-νει' 2) μ. -ώνω ὑφώ τὴν χεῖρας, ὀρμῶ κατὰ τινος, ἐπιτίθεμαι: **ἀξάμωσε νά με χτυπήση.**

ἀξάμωτα ἐπίρρ. δημ. ἀμέτρητα, ἀσκόπευτα.

ἀξάμωτος π-ο δημ. ἀπροσμέτρητος, σφραστος· || μὴ δυνατόν νά ἀσκοπευθῆ, ἀσκόπευτος.

ἀξάνα ἐπίρρ. δημ. ἐκ νέου, ἄνα βλ.λ. || **ἀξάνα** ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐπιθετικὸν ἐπὶ φωνάτων ἰδίᾳ πρὸς δη-λώσιν τοῦ ἐκ νέου ἢ ταναθάνα ὅπως καὶ τὸ ξανα-βλ.λ. οἶον «ἀξαναζήτω», «ἀξαναπαίδων», «ἀξαναθύμιμα»· 2) **ἀξάνα-** ἰα στερ. ἰ ὡς πρῶτον συνθετικὸν διαφορῶν ρημάτων ἰδίᾳ ἐπιθέτων πρὸς δῆλωσιν τοῦ μὴ ἐκ νέου γενομένου ἢ τοῦ μὴ δυναμένου νά γίνῃ, οἶον ἀξανάκαμωτος, ἀξαναγύρι-στος, ἀξαναυρέτος, φρ. **ἀξανάζηστα τὰ νιάτα.**

ἀξανάκακα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κακίας, ἄνευ κακίης προθέσεως || μὴ ὀνεξικακίαν.

ἀξανάκαλα ἐπίρρ. δημ. ἀνάποδα· || πρὸς τὰ ὀπίσω· 2) εἶδ. ἐπὶ Ἰηπεύοντος ἐπὶ τῶν νό-των, ὅπισθεν τοῦ ἐπιφύτου, τῆς αἰέας: δ. τραγ. κ' ἐβαλ' ὁ ἀνάς τὴν κερὴ ἀξανάκαλα στῆ μοῦλα.

ἀξαναπαρχῆς ἐπίρρ. δημ. ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ νέου ἄ. ξαναπαρχῆς.

ἀξανάστροφα ἐπίρρ. δημ. ἀντιατρόφως, ἀνά-ποδα, ταναθάνα, ἄ. ξανάστροφα.

ἀξανάστροφος π-ο δημ. κ. -μιοτος ὁ μὴ ὄναρρι-πιθεῖς εἰς τὸν ἄνεμον, ἀλήγιοςτος: **ἀξανάμιοστο σπῆρι, - κριθᾶρι.**

ἀξανεμιά (ή) δημ. τόπος ὑπὴνεμος, ἀπανεμιά βλ.λ.

ἀξανεμικός-ή-ὸ δημ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὑπὴνεμος: **ἀξανεμικός περιδῶλι.**

ἀξανέμια (τό) δημ. ἡ διὰ τοῦ ἀνέμου ἐκκόκ-κισις τῶν δημητριακῶν, ἀνεμίσμα, λίνυσμα βλ.λ.

ἀξανέμιος π-ο δημ. ὁ ἀξανεμικός βλ.λ.

ἀξάνεμος π-ο δημ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀπνεμος βλ.λ.

ἀξανθῆ (τῶ) νέωτ. βotan. περιληπτ. ὄν. γένους φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **εὐμβροδοανοειδῶν.**

ἀξανοίχτος π-ο δημ. ὁ ἐπιφυλακτικός, ποῦ δὲν ξανοίγεται ἢ δὲν ξανοίγηκε, σίον εἰς τοὺς λόγους, τὰς ἐργασίας, τὰς δαπάνας τοῦ κττ.· 2) ὁ ἀκοινώνητος || ὁ κοινωνικός ἀπειρος.

ἀξαντα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀξαστα** ἐπὶ ἐρίων, ἄνευ ξάσεως, χωρὶς λανάρισμα.

ἀξαντος (ἰ) μετοχ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀγα βλ. λ.

ἀξαντος π-ο (2) δημ. κ. **ἀξαστος** ἐπὶ ἐρίων, ὁ μὴ ἐξασμένος ἢ ὁ μὴ δυνατός νά ξανθῆ, ἄ. ἀλαναρίστος.

ἀξάπλα (ή) δημ. κ. ξάπλα ἡ ἐκτάδην στάσις, τὸ ξάπλωμα· || συνεκθ. ἡ ἐν ἀκνηρία ζωῆ: φρ. **φαί κ' ἀξάπλα** ἰ ἐπὶ μὴ ἐργαζομένων ἐυπόρων· 1

2) **ἀξάπλα** ἐπίρρ. ἐκτάδην: φρ. τὸν πῆγαν ξά-πλα (ἐπὶ θανάτων), - δουλεύει ξάπλα (ἐν αἰσχρ. σμ. ἐπὶ πόρνης).

ἀξάπλωμός ἡ ξάπλα βλ. λ. 11.

ἀξάπλων δημ. ἐνεργ. ἐξάπλω, ἐκτείνω τινά ἢ τι χαμαί, ἄ. ξαπλώνω βλ.λ.: **ἀξάπλων τὴν κου-βέρτα, - με μιά γροθιά τὸν ἀξάπλων** ἰ τὸν ρί-πτω χαμαί· 2) μεσ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· || μεσ. κατακλίνωμαι πρὸς ὕπνον ἢ πρὸς ἀνά-παισιν: **ἀξάπλωνομαι τὸ μεσημέρι.**

ἀξάπλωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀπλώσεως, οὐχὶ ἀπλωτά, χωρὶς ξάπλωμα.

ἀξάπλωτά ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀνέκτασιν, κατ' ἀνάπτωσιν, ἀπλωτά.

ἀξάπλωταρῆ (τό) δημ. τὸ ἐκτάδην κείσθαι.

ἀξάπλωτος π-ο δημ. ὁ μὴ ἐξηληγμένος, μὴ ἀ-πλωθείς, μὴ ἐκταθείς.

ἀξάπλωτός-ή-ὸ δημ. ὁ ἠλωμένος.

ἀξάπλωτος π-ον δημ. ὁ ἀπολελυμένος, τελεί-ως ἐλεύθερος, ἰδίως ἐπὶ κατοικιῶν ζώων: **ἀφ-σης τις κατασκευὴ ἀξάπλωτες.**

ἀξάπολυῶ δημ. κ. ξαπολυῶ ἐξαπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, κυρίως ἐπὶ ζώων.

ἀξάποσταίνω δημ. ἀποθ. κ. ξαποσταίνω, ἀόρ. **ἀξάποστασα, μτχ. πάθ. ἀξάποστασμαι** ἀνα-λαμβάνω τὰς ἐκ τοῦ κόπου ἐξαντληθείσας δυνά-μεις μου· 2) γεν. ἀναπαύομαι, ἀναψύχομαι ἐκ πόνου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς· 3) ἐπὶ ἀγροῦ, ἀπομένω ἀσπαρτος ἢ ἀφύτευτος πρὸς ἀγρανάπαυ-σιν: **ἀξάποσταμένο χωράφι** ἰ μετ' ἀγρανάπαυ-σιν.

ἀξάποσταμα (τό) δημ. κ. ξαποσταμα ἡ ἐκ κό-που ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, ἀναψυχή, ξεκούρασμα· || κ. ἐπὶ ἀγρανάπαυσεως: **ἀξ. τὸ χωράφιου.**

ἀξάποστατος π-ον δημ. ὁ μὴ πεποιημένος, μὴ κεμητικός, ἀκάματος· || ὁ μετ' ἀνάπαυσιν ἀνα-λαθῶν τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις.

ἀξάππα ἐπίρρ. δημ. ἡ ἀξήνη κ. ἀξήνη ἐξα-φνα, ἐξήπνηξ, ἀπροσδοκίτως: ἤρτεν **ἀξάππα.**

ἀξάργητος ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀργοπορίας, μετ' ὄργητα, βροδέως, ἀργά: Ερωτοκορ. Δ 428 κὶ **ἀξά-ρηγῆτο** τὰ ξάπλωμα τὰ λόγια κὶ ἐσκορποῦνταν.

ἀξάρδσικα (τῶ) δημ. τὰ ἀρδέσκοντα, αἰ ὀρέζεις.

ἀξάρκα ἐπίρρ. δημ. ἀτελεσφόρως, μεταίως, ἀνω-φελῶς: **γιατὶ παλεύεις καὶ βσανίζεσαι ἀξάρκα;**

ἀξάρκος π-ο δημ. ὁ ἀνεπαρκῶς, βροδέως, να-θρῶς ἐνεργῶν τι: παροιμ. **ἀξάρκος δουλειτής,**

ἀκαφρο τ' ἀπέπλι.

ἀξάρκος δημ. ἀνεπαρκῶς, βραδέως πρᾶττω τυ.

ἀξαρμάτωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀρμάτων, ἄνευ ὀπλων· || ἐπὶ πλοίου, ἄνευ ἐξαρτύσεως.

ἀξαρμάτως-η-ο δημ. ὁ ἄνευ ἀρμάτων, ὀ-
 λων, ὁ μὴ ὠπλισμένος, ἀσπός. 2) ἐπὶ πλοίων,
 ὁ ἄνευ ἐξαρτίσεως. 3) γεν. σπαν. ἀσπίλιτος.
ἀξαστερά προστ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀγῶ βλ.λ.
ἀξαστερία (ἴ) δημ. κ. ξαστερία ἡ αἰθρία.
ἀξαστερός-η-ο δημ. κ. ξαστερός αἰθρίας, ἀνε-
 ρεός, διαυγής, κυρίως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. 2) συ-
 νεκδ. ὁ εὐδιάκριτος, ὁ σαφής: ἀξαστερά γράμματα,
 ὁ λόγιος. 3) μτφ. ἐπὶ πρσθ. ὁ εὐκρινής.
ἀξαστέρωμα (τό) δημ. κ. ξαστέρωμα ἡ αἰθρία.
ἀξαστέρων δημ. κ. ξαστέρων ἄμτθ. αἰθρι-
 ζῶ, συνήθ. ἀπροσώπ. ἀξαστέρωνει, ἀξαστέρω-
 σε. 2) συνεκδ. διευκρινίζομαι: ἀξαστέρωσε ἡ
 ζουλιὰ. 3) μτφ. πρσθνομαι, ἐπὶ ὀργισθέντος.
ἐξαστέρωτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξα-
 στέρωτον βλ.λ., χωρίς ξαστέρωμα.
ἐξαστέρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξαστερωμένος,
 ἡ αἰθρίασας, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. 2) συνεκδ. ἐπὶ
 γρῶν, ὁ μὴ διαυγής. 3) μτφ. ὁ μὴ διευκρι-
 νίσεις. || ὁ μὴ δεκτικός διευκρινίσεως.
ἐξαστος-η-ο δημ. ἄξαντος βλ.λ.
ἐξαύτου ἐπίρρ. δημ. ἐπιτήδες, ἄ. ἐπιταυτοῦ.
ἐξάφνα δημ. ἐπίρρ. ἐξάφνα βλ.λ.
ἐξάφνια (ἴ) δημ. ὁ αἰφνιδισμός, τὸ ξάφνιασμα.
ἐξάφνιζω δημ. κ. ξαφνίζω βλ.λ.
ἐξάφνικα ἐπίρρ. δημ. κ. ξαφνικά αἰφνιδίως.
ἐξάφνικός-ή-ό δημ. κ. ξαφνικός, ὁ αἰφνιδίος,
ἐξάφνισμα (τό) δημ. κ. ξάφνιασμα, κ. ξάφνιασμα
 «ἐκπληξ. αἰφνιδισμός»: τρόμος, πτόσις.
ἐξάφνιστε δημ. ἄνευ ἐκπληξεως, ἀπόδωξ.
ἐξάφνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ πτοηθῆς ἢ μὴ πτοού-
 μενος, ποῦ δὲν ξαφνιάστηκε ἢ ποῦ δὲν ξαφνιάζεται.
ἐξάφνος-η-ο δημ. ὁ αἰφνιδίος, ἀπροσδόκητος,
 ξαφνικός, ἀναπάντεχος: ἐξάφνος ἐρχομός. 2) ἄ-
 ξαφνος (τό) οὐδ. ὡς οὐσα. πᾶν τὸ ἀπροσδοκῆτως
 γινόμενον, συνήθ. ἐπὶ κακοῦ: πῶς σου φάνηκε
 αὐτὸ τὸ ἄξαφνο (τὸ κακόν, τὸ δυστύχημα)! || κ.
 φρ.: ἦταν ἀπὸ τ' ἄξαφνα | ἀπὸ τὰ αἰφνίδια, τὰ
 ἀπροσδόκητα, τὰ μὴ ἀναμενόμενα].
ἐξάφνιος ἐπίρρ. δημ. ἐξάφνης, αἰφνιδίως.
ἐξάφνιστος-η-ο δημ. οὐ δὲν ἀφῆρθε ὁ ἐκ
 βρασμοῦ ἀφρός: ἐξάφνιστος ζουμι, - στροφι.
ἐξάφνω δημ. ἐξάφνω, ἐξείργω.
ἐξάχλυαζω δημ. διασκεδάζω τὴν λύπην μου,
 τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς μου, τὴν δυσθυμίαν μου:
 ἐξάχλυάζει μὲ τὰ παιγνίδια, - μὲ τὸ κρασί.
ἐξάχλυασμα (τό) δημ. κ. ἀξάχλυο ἡ διασκε-
 δασίς τῆς λύπης, τῆς δυσθυμίας.
ἐξάχλυαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διασκεδάσας
 τὴν λύπην του, τὴν δυσθυμίαν, τὴν στενοχώρια του.
ἐξάχλυος (τό) δημ. τὸ ἀξάχλυασμα βλ.λ.
ἐξάχυριζω δημ. ἐξάχυριῶ, ἐξάγω τὸ ἀχυρον,
 ἐπὶ δημητριακῶν: ἀξάχυρισε τὸ σιτάρι.
ἐξάχυριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξάχυριωθείς, ἐξ
 οὐ δὲν ἀφῆρθεσαν τὰ ἀχυρά: ἀξάχυριστο κριθάρι,
ἐξε- προθεματικῶν πολλῶν ρηματικῶν ἐπιθ. τῆς
 δημ. παραχθὲν ἐκ τοῦ στερετ. α- καὶ τῆς προθ.
 ξε-, ἥτις προήλθεν ἐκ τῆς προθ. (ἐξε καὶ τοῦ ἀρκτι-
 κῶς ἁ διαφόρων ρηματ. τύπων: ἐξε- ἐκαμον, ἐξε-
 ἀπερῶσα κτλ., ὁθ. καὶ καὶ ἐνεστ.: ἐξεκῶν, ξε-
 περῶσι) ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα σύνθετα σημ. ἀντι-
 θέτον πρὸς τὴν τοῦ παρακ. τοῦ ῥηματος, οἷον
ἐξεπώλητος, ἀξεκαθαρίστος (ὁ μὴ ξεπωληθεὶς
 ὁ μὴ ξεκαθαρισμένος, ποῦ δὲν ξεπωλήθηκε,
 δὲν ξεκαθαρίστηκε), ὁσάκις τὸ ἀδὲν εἶναι ἀπλῶς
 εὐφωμικόν, οἷον ἀξεκάρφωτος | ὁ ξεκαρφωμένος |.
ἐξεπώλητος-η-ο δημ. κ. -ατος ἐκείνου ποῦ δὲν
 εἶναι ξεπωλημένος, ποῦ δὲν ἔχει πᾶσαν τοῦ κά-
 σμου καὶ τῆς ζωῆς, ὁ ἀπονήρευτος: ἐξεπώλητο
 παιδί, - ἀξέβγαλτη κοπέλα. προθ. ἐξεπώλητο.
ἐξεπώλητος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυτρωθείς, ἀγλύ-
 τωτος βλ. λ. || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λυτρωθῆ.

ἀξέγνωστος-η-ο δημ. κ. ἀξέγνωστος κ. ἀξέ(ν)-
 γνωστος ἀφρονής, χωρίς ἔγνοιες ἢ χωρίς γνώσιση.
ἀξέγραφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξέ-
 γραφτο βλ. λ., ἀπαργαράτως.
ἀξέγραψτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαγραφείς, ἀσθη-
 στός. 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαγραφῆ. || συνεκδ.
 ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λησμονηθῆ.
ἀξέγνώμωνος-η-ο δημ. ὁ μὴ γυμνωθείς. 2) μτφ.
 οὗτος δὲν ἀφῆρθεσαν τὰ κεκτημένα.
ἀξέγνωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυθείς ἢ ὁ μὴ δυνάμε-
 νος νὰ λυθῆ. 2) κ. ἀντιθ. ὁ μὴ δεδωμένος, ἄδωτος.
ἀξεδιάκριτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαχωρίζομενος
 εἰς τὰ ἐξ ἄν σύγκεται, ἀξεχώριστος. 2) ὁ μὴ
 διακριτικός, ἀναίσιδης, ἀγενής, ἀδίκαιος.
ἀξεδιάλαχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διαλογῆς.
ἀξεδιάλατος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκ διαλογῆς, μὴ
 κατ' ἐπιλογὴν, μὴ ἐπιλογεμένος, ὁ συμπεφυμένος.
ἀξεδιάλυτος-η-ο δημ. ἀξεδιάλυτος βλ. λ. 3).
ἀξεδιάλυτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξε-
 διάλυτον βλ.λ.
ἀξεδιάλυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυθείς ἢ ὁ μὴ
 διαλυθείς, μὴ ῥαλυμένος, ὁ μὴ ὑπερδωμένος ἀκό-
 μα. 2) μτφ. ὁ ἀσαφήςστος: || ὁθ. συνεκδ.
 ἐπὶ ὄνειρον ἢ προρρήσεων, ὁ μὴ ἐπιληθυσίας, ὁ
 μὴ πραγματοποιηθείς: ἄνευρα: ἀξεδιάλυτα.
 3) ὁ μὴ δεκτικός λύσεως ἢ διευκρινίσεως, ἄ.
ἀξεδιάλυτος.
ἀξεδιάντροπα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ αἰδοῦς, χω-
 ρὴ ἐντροπῆν, ἀνασχύντως, ἀδιάντροπα.
ἀξεδιάντροπι (ἴ) δημ. ἀδιάντροπι, ἀνασχυντία.
ἀξεδιάντροπος-η-ο δημ. ἀδιάντροπος βλ. λ.
ἀξεδιόφαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παύσεως τῆς
 διφῆς. || μτφ. ἀκόρεστος, ἀχόρτατος.
ἀξεδιόφαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κορέσας τὴν δι-
 φῆν του, ποῦ δὲ ξεδιόφασε: | ἀφόρσιστος || ὁ οὐ
 δύνανται νὰ κορεσθῆ ἡ διφῆ. || μτφ. ἀκόρεστος.
ἀξέζωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξώζωτος, ἢ ὁ μὴ
 ἔχων ἐσχημένην τὴν ζώνην.
ἀξέζω προστ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀγῶ βλ.λ.
ἀξέζωμιοςτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλυθείς διὰ θερ-
 μοῦ ὕδατος, ἐπὶ πλυνομένων φορημάτων ἢ σκευῶν:
ἀξέζωμιστη μουγάδα || ὁθ. κ. ἀκάθαρτος, ἐπὶ
 σκευῶν: ἀξέζωμιστα πιάτα.
ἀξέζωμιστος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξε-
 ζωμιστον βλ. λ.
ἀξέζωμιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξεζωμισμένος,
 μὴ ὑποστὰς ἐξέζωμιση, οὐ δὲν ἠλαττώθη ἢ ὀξυ-
 τῆς: ἀξέζωμιστο ξίδι. 2) μτφ. ὁ μὴ κατευ-
 νοσθείς, ποῦ δὲν ξεζώμωσαν: ἀξέζωμιστος θυμός.
ἀξέζωτος ὁ ἰων. ἄξενος βλ.λ.
ἀξεκαθαρίστος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐκκαθαρί-
 σεως. 2) μτφ. ἄνευ σαφηνείας, συμκεχυμένος.
ἀξεκαθαρίστος-η-ο δημ. κ. -ρητος ὁ μὴ ἐκ-
 καθαρισθείς, μὴ διευκρινισθείς, μὴ κανονισθείς, μὴ
 διευθετηθείς: ἀξεκαθαρίστος λογαριασμός.
ἀξεκαρφωτος-η-ο δημ. κ. ξεκ- ξεκαρφωμένος.
ἀξεκόλλητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξε-
 κόλλητον βλ. λ., χωρίς ξεκόλληση.
ἀξεκόλλητος-η-ο δημ. ἀναποσπαστος, ἀχώ-
 ριστος, ποῦ δὲ ξεκόλλησε ἢ ποῦ δὲν ξεκόλληε.
ἀξεκώλητος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κινήσεως, χω-
 ρὴ κινήματα, ἀστάθεια.
ἀξεκωνήτος-η-ο δημ. ὁ μὴ μετακινήθείς ἢ ὁ
 μὴ δυνάμενος νὰ μετακινήθῆ, ἀκωνήτος.
ἀξελάκκωτος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ γυρώσεως,
 χωρίς ξελάκκισμα, ἄ. ξελάκκωτος.
ἀξελάκκιστος-η-ο δημ. ἀξελάκκιστος βλ. λ.
ἀξελάκκιστος δημ. κ. -ωτος κ. -άκκιστος ὁ
 μὴ περιλάκκισθείς μὴ γυρωθείς, ποῦ δὲν ξελακκι-
 στικῆ, ἐπὶ φωτῶν καὶ ἰσίδως τῆς ἀμπέλου.
ἀξελάκκωτα ἐπίρρ. δημ. ὀξελάκκωτα βλ. λ.
ἀξελάκκωτος-η-ο δημ. ἀξελάκκωτος βλ.λ.

ἀξέλιος (ή) νεώτ. παλαιοζ. γένος παλαιοζωϊκών ιχθύων του ἄθροίσματος τῶν **τελεοστῶν**.

ἀξελιθάρσιος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκλιθολογηθεὶς, οὐ δὲν ἀφθρέθησαν οἱ λίθοι, ἐπὶ ἀγρῶν.

ἀξελόγιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀποπλανήσεως, χωρὶς ζελόγιασμα.

ἀξελόγιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζελόγιασμένος, ὁ μὴ ἀποπλανηθεὶς, μὴ παρασυρθεὶς, μὴ διαφθαρθεὶς: κορίτσι **ἀξελόγιαστο** || ὁ μὴ συνάμενος δὲν παραπλανηθῆ, δὲν παρασυρθῆ, ἐπὶ κακῶ.

ἀξελόχωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λοχμωθεὶς, μὴ ἀναπτυχθεὶς εἰς λόχμην: **ἀξελόχωτα** θάμνα.

ἀξεμάτιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ζεμάτισμα βλλ.

ἀξεμάτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζεματισμένος, μὴ ἐκφλοιωθείς: **κουκκία ἀξεμάτιστα** (ἄν δὲν ἀφθρέθῃ ἡ μαύρη γραμμὴ τοῦ φλοιοῦ).

ἀξέμεν ἀξέμεναι ποι. ἀπαρφ. μέλλ. τοῦ ρ. **ἀγω**.

ἀξεμολόγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξομολογήσεως βλ. λ.

ἀξεμολόγητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς τὰς ἀμαρτίας του: **μετάλαβε ἀξεμολόγητος**.

2) ὅν δὲν ἐξωμολογήθῃ τις: **ἀξεμολόγητη** ἀμαρτία.

ἀξεμπερδευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀπαλλαγεὶς ἀπὸ περιπλοκῆς πινος (ἀπὸ μηρῶδμα): 2) ἐκείνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξεμπερδεψαν, δὲν ἐφόνευσαν, ὁ μὴ ἐξόντωθεὶς: πρβλ. **ἀξεπάστρευτας**.

ἀξεμυάλιστος-η-ο ὁ μὴ παραπλανηθεὶς, ποῦ δὲν ζεμυάλιστικε, ἀξελόγιαστος βλλ.: δὲν ἀφθρε κορίτσι τῆς γειτονιῶς τοῦ **ἀξεμυάλιστου**.

ἀξεμύτιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ζεμύτισμα βλλ.

ἀξεμύτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ προβαλὼν τὴν ρίνα, ὅδ. συνεκδ. τὴν κορυφὴν, τὸ ἄκρον: **ἀξεμύτιστα** σπαρτά 2) ἐπὶ ἀνθρ. ὁ μὴ ἐξέλθων ἐκ τῆς οἰκίας του, εἴον ἐκ φόθου, προσφυλᾶξεως κτ.

ἀξέμενα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξέμεν ἀφιλόξενα.

ἀξεμάνητος-η-ο νεώτ. ζένος μὴ τυχῶν ἐντοπιου ζεναγοῦ, μὴ ζεναγηθεὶς.

ἀξεμάνητος-η-ο μαν. ζένος, μὴ τυχῶν ζεναγοῦ.

ἀξενήτευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ζενήτεμο βλλ.

ἀξενήτευτος-η-ο δημ. κ. ἀξενί- ὁ μὴ ταξιδεύσας εἰς τὴν ζενητειάν, ἀταξίδευτος, ἀβγαλτος.

ἀξενία (ή) μτγ. ἡ ἔλλειψις φιλοξενίας, ἀφιλόξενια.

ἀξενίτευτος-η-ο δημ. ἀξενήτευτος βλλ.

ἀξεννοιασιᾶ (ή) δημ. κ. ἀξενίνοιασιᾶ κ. -γνοιασιᾶ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξεννοιαστοῦ, ἀφροντισία.

ἀξεννοιαστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀξενίνοιαστα κ. ἀξενίνοιαστα ἄνευ φροντίδων, χωρὶς ἐνοίες.

ἀξεννοιαστος-η-ο δημ. κ. ἀξενίνοιαστος κ. ἀξεννοιαστος ὁ ἀπηλλαγμένος μερίμνης, ἀφροντικ.

ἀξενος-ον κ. νεώτ. ἰων. κ. ποι. ἀξενον ἀφιλόξενος: 'Ἡσιόδ. Ἐργ. 715 **μηδὲ πολὺξεννον** μηδ' ἀξενον καλέσθαι, Εὐρ. ἀν. 736 **ἀνήρ ξεννοισιν ἀξενος**, - ἀξενος ὄρυος, - γη-, - στήνης, - Ἄξενος Ἰλιόνας): ὁ κατ' εὐφημισμὸν **Εὐξένιος**.

ἀξέντυστος-η-ο δημ. κ. ἀξέντυγος ὁ μὴ ἐκδυθεὶς, ποῦ δὲ ἴδῶθηκε.

ἀξέντυπατος-η-ο δημ. ὁ ἐπι νυστάζων || ὁ μὴ συνάμενος δὲ συνέλθῃ ἐκ τῆς μεθ' ὅπου νάρκης.

ἀξένυς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξένον βλλ.

ἀξεπάστρευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς καθάρισμα || ἄνευ ἐκαθαρίσεως 2) χωρὶς ἐξόντωσης.

ἀξεπάστρευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καθαρθεὶς 2) συνεκδ. ὁ μὴ ἐκ τοῦ μέσου ἀρθεὶς, ὅθ. κ. ὁ μὴ ἐξόντωθεὶς, μὴ φονευθεὶς, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ζεπάστρεψαν πρβλ. **ἀξεμπερδευτος**.

ἀξεπάστωτος-η-ο δημ. οὐτίνος δὲν ἀφθρέθῃ ὁ πάτος, ὁ πυθμῶν || συνεκδ. ὁ μὴ ἐξόντωθεὶς.

ἀξεπάραστα ἐπίρρ. δημ. ἀνεπάρδῳτως, χωρὶς ζεπέρασμα.

ἀξεπάραστος-η-ο δημ. ἀνεπάρδῳτος, ποῦ δὲν ἴσσορεῖ κανεὶς τὰ τὸν ζεπεράσθ.

ἀξεπαστασμός (ιδί) δημ. ἡ παρέκκλισις ἀπὸ τῆς

ἠθικῆς || ἡ παρὰ τὸ πρέπον χειραφέτησις, τὸ ζεπέτασμα βλλ.: πρβλ. ζεπετώ, ζεπετέμαι.

ἀξεπέφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκπεσὼν τῆς προτέρας αὐτοῦ ἀξίας, ὁ ἱσταμένος εἰς τὸ ὕψος του' || ὁ μὴ ὑποστάς ἐκπτώσιν τιμημάτων: τὰ **ἐστάρια εἶναι ἀξεπέφτα** 2) μτφ. ὁ μὴ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἡ τοῦ ἀξιώματός του ἢ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινῆς ὑπολήψεως ἐκπέσων.

ἀξεπλέρωτα ἐπίρρ. δημ. **ἀνεξοφλήτως**.

ἀξεπλήρωτος-η-ο δημ. ὁ δὲν δὲν ἐξέτιπε (δὲν ἐπλήρωσε) τις, ὁ οὐ δὲν ἐγένετο ἐξοφλήσις, ποῦ δὲν ζεπληρώθηκε ἀκόμη: **χρᾶτος ἀξεπλήρωτος** 2) ὁ μὴ δεκτικὸς πληρωμῆς, ἀποτίσεως, ἀνταποδόσεως: **εὐεργεσία ἀξεπλήρωτη**.

ἀξεπούλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὀλοκληρωτικῆς πωλήσεως, χωρὶς ζεπούλημα.

ἀξεπούλητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκποιηθεὶς, ποῦ δὲν ἔχει ζεπούληθῆ, ἐπὶ ἐμπορεύματος.

ἀξερριζώτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐκρίζωσης, χωρὶς ζερριζώμα.

ἀξερριζώτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκρίζωθεὶς, ποῦ δὲν ζερριζώθηκε 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκρίζωθῆ, ποῦ δὲν ἴσσορεῖ νὰ ζερριζωθῆ: ἡ **ρίζα** τοῦ σκοινοῦ εἶν' **ἀξερριζώτη** || κ.μτφ. ἐπὶ ἐλαττωμάτων: **κακὰς συνήθειας ἀξερριζώτες**.

ἀξεσήκωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ μετακινήσεως, χωρὶς ζεσήκωμα βλλ.: 2) ἄνευ ἀντιγραφῆς.

ἀξεσήκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ μεταποισθεὶς, ποῦ δὲν ζεσηκώθηκε, δὲν μετακινήθηκε ἀπὸ τὸν τόπον του' 2) ὁ μὴ ἀντιγραφθεὶς, ποῦ δὲν τὸν ἐξεσήκωσαν: **ἀξεσήκωτο σχέδιον**, - **κέντημα** || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ζεσηκώθῃ, κατ' ἀμφοτέρας τὰς συμμ.: **ἀξεσήκωτο** **πιθᾶρι**, - **ἀξεσήκωτη** **εἰκόνα**.

ἀξεσκάλιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σκαλοματός βλλ.: 2) μτφ. ἄνευ ἐρευνῆς, χωρὶς ἐξέτασιν.

ἀξεσκάλιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιμελὴς διὰ σκαλισματος καλλιεργηθεὶς, ἐπὶ φυτῶν 2) μτφ. ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς, μὴ ἐν λεπτομερείᾳ ἐξέτασθεὶς.

ἀξεσκεπάστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ζεσκεπάσμα.

ἀξεσκεπάστος-η-ο δημ. ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἀφθρέθῃ τὸ σκέπασμα, μὴ ζεσκεπασμένος || μτφ. ὁ μὴ ἀποκαλυπθεὶς, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς φῶς.

ἀξεσκεπάτος-η-ο δημ. ὁ ἀξεσκεπάστος βλλ.

ἀξεσκίητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων σκίην.

ἀξεσκιστός-η-ο δημ. κ. ἀξέσθ- ὁ μὴ ἐσχιρισμένος.

ἀξεσκόλιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ περσιώσεως μαθήσεως 2) συνεκδ. ἄνευ μορφώσεως, μὲ ἔλλειπεις τὰς γνώσεις.

ἀξεσκόλιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τὰς ἐν σχολεῖν σπουδὰς συμπληρώσας: **ἀξεσκόλιστος** παιδί 2) συνεκδ. ὁ μὴ εἰς τὴν ἐπαρκῆ ἐντριβῆς.

ἀξεσπάθωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀνασπάσεως τοῦ ζήφου, χωρὶς ζεσπάθωμα βλλ.: || συνεκδ. ἄνευ ἀποφασιστικῆς προσπαθείας 2) μτφ. ἐπιφυλακτικῶς, ἄνευ πλήρους ἐκδηλώσεως τοῦ φρονήματος.

ἀξεσπάθωτος-η-ο δημ. ποῦ δὲν ζεσπάθωσε, δὲν ἀνέσυρε τὸ ζήφος || συνεκδ. ὁ μὴ ἀποφασιστικῶς δράσας 2) μτφ. ὁ μὴ ἐκδηλώσας ἀνεπιφυλακτικῶς τὰς γνώσεις ἢ τὰ φρονήματά του.

ἀξέσπαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξέσπαστα βλ. λ., χωρὶς ζεσπασμα.

ἀξέσπαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκσπᾶσας, ἐπὶ ὕδατος, τρικυμίας κττ. 2) μτφ. ὁ μὴ ἐκδηλώθεὶς:

ἀξέσπαστος **θυμός**, - **ἀξέσπαστη** **ἀφρόσπια**.

ἀξέστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξέστων βλλ.

ἀξεστάχυαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ εἰσέτι ἐκσταχυαθεὶς, ποῦ δὲν ζεστάχυασσε, ἐπὶ φυτῶν 2) μτφ. ὁ μὴ ὄριμος: **κόρη ἀξεστάχυαστη**.

ἀξέστος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ἀξέστος ὁ μὴ ἐξεσμένος, μὴ κατειργασμένος, ἀπελκκτος: Σοφ. ΟΚ19 **οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου** 2) μτφ. ἐπὶ ποιητοῦ, ἀδέξιος, τραχὺς:

3) νεώτ. μτφ. ἀμόρφωτος, χονδροειδής, ἀγροίκος: **ἀξεστος** ἄνθρωπος, - ἀξεστοί τρόποι.
ἀξεστρεμμάτιος-η-ο δημ. ὁ μὴ βαθέως σκαφείς: **χωράφι** ἀξεστρεμμάτιο (μὴ βαθέως σκαφέν κατά τὴν πρώτην ἐκκέρσασιν, ὥστε νὰ καταστῇ καλλιεργῆσιμον).
ἀξεστρωτός-η-ο δημ. ὁ εἰσέτι ἐστρωμένος, πού δὲν ξεστρώθηκε: **ἀξεστρωτο** κρεβάτι.
ἀξέστατος ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀξεστος βλλ. **ἀξέσφιχτα** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ χλόρωσσεως τοῦ δεσμοῦ, χωρὶς ξέσφιγμα βλλ.
ἀξέσφιχτος-η-ο δημ. ὁ ἐσφιγμένος εἰσέτι, πού δὲν ξέσφιχκε 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκσφίξη.
ἀξέσχιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ξέσχισμα.
ἀξέσχιτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐσχισμένος, πού δὲν ἐσχίσθηκε ἢ δὲν ξεσχίσθηκε.
ἀξέσμενριος-η-ο δημ. ὁ δσκακος, ὁ μελιχίος, ὁ μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν λόγους προαθλητικῆς δι' αὐτὸν, πού δὲν ξεσμενρίζεται 2) ὁ ἐνεκα τῆς κατωτέρωότητος αὐτοῦ, οἷον πνευματικῆς ἀδυναμίας ἢ ἀγροικίας, μὴ θεωρούμενος ὑπεύθυνος δι' ἀπρεπείας λόγους ἢ πράξεις αὐτοῦ, πού δὲν τὸν ξεσμενρίζονται, ἀκαταλόγιστος.
ἀξέτασι (ἠ) δημ. ἡ μὴ ἐξέτασις || ἀσκεψία.
ἀξέταστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐρείθης, χωρὶς ἐξέτασιν' || ἄνευ διακρίσεως.
ἀξέταστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξετασθείς.
ἀξέτιμητος ἐπίρρ. δημ. κ. -ωτα ἄνευ ἐκτίμησεως τῆς ἀξίας, χωρὶς ξέτιμωμα βλλ.
ἀξέτιμητος-η-ο δημ. κ. -ωτος ὁ διὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν ἀξίαν, μὴ δεκτικὸς ἐκτίμησεως, πού δὲν μπορεῖ νὰ ξετιμηθῇ, ὁ ἀπροσοδισίτου ἀξίας.
ἀξέτιλιχος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐτι ἐκτιλιχθείς, πού δὲν ξετυλίχθηκε ἐπὶ νήματος, ἀχοίλιω κττ.
ἀξέφουγα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς δυνατότητα ἀποφυγῆς, ἀναποφευκτικῶς.
ἀξέφουγος-η-ο δημ. ἀναπόφευκτος, ἀναπότρεπτος, βέβαιος.
ἀξεφιλίσιος-η-ο δημ. κ. -φιλίσιος οὗ δὲν ἐκόπη, δὲν ἐκαθαρίσθη ἢ θρυαλλίς, ἐπὶ λυχνίας.
ἀξεφλοῦθιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀποφθοιώσεως, χωρὶς ξεφλοῦθισμα.
ἀξεφλοῦθιστος-η-ο δημ. ὁ ἀξέφλοῦθιστος ὁ μὴ ἀπεφθοιωμένος, πού δὲν ξεφλοῦθίστηκε.
ἀξέφρατος-η-ο δημ. ἄρρητος, ἀνεπίτατος.
ἀξεφύλλιστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀξεφύλλιστα ἄνευ ἀφαίρεσεως ἢ πτώσεως τῶν φύλλων 2) χωρὶς φυλλομέτρησιν, ἐπὶ βιβλίων.
ἀξεφύλλιστος-η-ο δημ. κ. -φύλλιστος ὁ οὗ δὲν ἔπεσαν, ἢ δὲν ἀφαιρέθησαν τὰ φύλλα, ἐπὶ φυτῶν 2) ὁ μὴ φυλλομετρηθείς.
ἀξεφύτρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐκβλαστήσεως.
ἀξεφύτρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ μὴ ἐκβλαστήσας, πού δὲν ξεφύτρωσε ἀκόμωξ.
ἀξέχαστα ἐπίρρ. δημ. ἀλλοσημονήτως.
ἀξέχαστος-η-ο δημ. ὁ ἀλλοσημόνως, πού δὲν ξεχνιέται: ἀγάπη, - χαρὰ, - λύπη ἀξέχαστη.
ἀξέχώνιστος-η-ο δημ. κ. ἀξέχωντος ὁ μὴ ἐκχωσθείς: ἀξέχώνιστος θησαυρός || συνηθ. ἐπὶ νεκροῦ, ὁ οὗ δὲν ἐξεχώσθησαν τὰ ὀστά.
ἀξεχώριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διακρίσεως, ἄνευ διαστολῆς, χωρὶς ξεχωρίσματα.
ἀξεχωρίσιος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλων χωρισθείς ἢ χωριζόμενος, πού δὲν ξεχωρίζεται, δὲν διακρίνεται, δυσδιάκριτος.
ἀξέχωντος-η-ο δημ. ὁ ἀξέχωντος βλ. λ.
ἀξέχωντος-η-ο δημ. βλ. ἀξέχώνιστος.
ἀξέηχητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξηγήσεων, χωρὶς διεκρίσινω 2) ἀνατιολογήτως.
ἀξέηχτος-η-ο δημ. ἀνεξηγήτως, ἀσαφηνίως, ἀδιαιλεύκτως 2) ὁ μὴ δῶσας ἐξηγήσεις περὶ τινος' || ὁδ. κ. ὁ μὴ συμβιβασθείς πρὸς τινα.

ἀξηγόρευτος-η-ο δημ. κ. ἀξα- ὁ μὴ ἐξομολογηθείς.
ἀξήλωνος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξηλωθείς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηλωθῇ: **ἀξήλωτη** ραφή.
ἀξήμα (ἠ) δημ. κ. ἀξεμα ἡ ἀξέσις.
ἀξήμαρτα ἐπίρρ. δημ. πρὶν ἡμερωσθῆναι.
ἀξήμαρτος-η-ο δημ. ὁ μὴ μὴ ἐν ἡμέρᾳ, ἐν φωτὶ ὧν ἢ ἐλθῶν: νύχτα **ἀξήμαρτη** ἢ μακρὰ χεῖριμονή νύξ' || ἐπὶ προσ. : φρ. τί ἐκάνες ἀξήμαρτε (πὺ νὰ μὴ ἡμερωθῆς, νὰ μὴ σὲ εὖρη ἢ ἡμέρα ζῶντα I.
ἀξήματος-ον μον. ὁ μὴ ἔξροσθεὶς ἢ ἔξροαιόμενος, ὁστέγματος, ἐπὶ ἐπιστολῆς.
ἀξία ἐπίρρ. δημ. κατὸ τρόπον ἀξίον βλλ.
ἀξία (ἠ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ἠ ἢ τιμῆ, τὸ ἰσότημον πράγματός τινος: Πλάτ. Νομ. 936 D ἡ ἀξία τοῦ δούλου, Ξεν. Ἀπομν. I, 6, II ἔλλαντον τῆς ἀξίας, νεώτ. ἡ ἀξία τῆς οἰκίας, - τοῦ ἴππου, - τῶν ἔμπορευμάτων, - ὀνομαστικῆ, - πραγματικῆ ἀξία νομίσματος, - ἀντικείμενον **μεγάλῃς ἀξίας**, - δαίωμα ἄνευ ἀξίας, - ἀξία παραγωγῆς (τὸ κόστος I, - κινητὰ ἀξία ἢ ὀπλῶς ἀξία (αἱ μεταχοαί, ὁμολογίαί, χρεδωγραφαί' || γραμμ. γενική τῆς ἀξίας, γενική πτώσις δηλοῦσα τὴν ἀξίαν πράγματός τινος, οἷον Ἰσαί. 2, 35 δέκα μνῶν χωρίον, κ. δημ. μιάς δεκάρας πρῶμα, - πρῶμα παραδῶν ἄνθρωπος 2) τὸ ἀρίστον, τὸ πρῆπον: Ἡρ. I, 100 κατ' ἀξίην ἐκείστου ἀδικήματος, νεώτ. κατ' ἀξίαν, - παρ' ἀξίαν 3) καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσόν: Ἡρ. 4, 201 ὀποταλέειν - ἀξίην βασιλεῖ 4) ὁ βαθμὸς, τὸ ἀξίωμα: Πλάτ. Νομ. 944 B ἡ τῆς ἀρχῆς ἀξία, Λουκ. Νιγρ. 24 οἱ ἐπ' ἀξίας (οἱ ἐπίσημοι, οἱ ἀρχοντες I, Διδῶς Σ 5, 40 δουλικῆ ἀξία ἢ κοινωνικῆ θέσις τῶν δούλων I 5) ἐπίσημος, πομπικὴ πορεία: Πολύβ. 39, 2, 6 ξεπροσέτατο μετὰ μεγάλῃς ἀξίας' ὁ κ. νεώτ. δημ. ἐπὶ προσώπου, ὁ βαθμὸς τῆς ἠθικῆς ἢ τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ, ἢ ἀνωτερότητος του: Εὐρ. Ἔκ. 374 θναίνει πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν, νεώτ. ἡ ἀξία τοῦ Πλάτωνος, - ἐπιστήμων μεγάλῃς ἀξίας, - τιμῆται, - εὐτυχεῖ παρ' ἀξίαν, - ἀνταμειβεταί κατ' ἀξίαν, - ἀνθρόμος χωρὶς ἀξία || ἡ ἰκανότης: ἢ στρατηγικῆ ἀξία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, - μετᾶλλων στρατιωτικῆς ἀξίας 7) νεώτ. ζωολ. γένος μαλκοστρατῶν ἀξεσπόνων τῆς ὄμοιογενείας τῶν μακροσπόνων 8) νεώτ. βιολογ. ἄμμος τῆς οἰκογεν. τῶν νυκτιγερτιδῶν ἐν Ν. Ἀσίᾳ.
ἀξία (ἠ) δημ. ἡ σωματικὴ δύναμις, ἀντοχή, ἰκανότης: δὲν ἔχω ἀξία νὰ περπατήσω, - νὰ δουλέψω βλλ. ἀξιάδα.
ἀξιαγάπητος (-ἠ)-(-ῶν) μτυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξίος ἀγάπης, ἀξίος νὰ ἀγαπᾶται: **ἀξιαγάπητος** ἄνθρωπος, - ἀξιαγάπητες συνήθειες.
ἀξιαγάστου-ον κ. νεώτ. ὁ ἀξίος θαυμασμοῦ.
ἀξιαγάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὀξιοθαυμάστως.
ἀξιαγνος-ον μον. ὁ τετιμημένος δι' ἀγνότητα.
ἀξιαγνιστός-ον μον. ὁ ἀξίος ἀνταγωνιστής.
ἀξιάδα (ἠ) δημ. ὄξια, ἰκανότης, πρβλ. ἀξία' || δραστηριότης, ταχύτης ἐνεργείας, γληγορόδα: **ἐβγαλε τὴν ἀξιάδα** του.
ἀξιαζόμενος-η-ο δημ. ἰκανός, ἐπιτήδειος καὶ ἐργατικός: ἀξιαζόμενος ἀνθρώπος: παροιμ. ὁ π. εἶν ἄπ' τὸν ἠγοῦμενο ἄξιο κ' ἀξιαζόμενο.
ἀξιάζω μον. κ. δημ. ἀξίζω, πρβλ. ἀξίω: Νικήτ. Χων. Χρον. 10, 322 2) δημ. ἀποθίω εἰς τινα ἀξίαν, τὸν ἐκτίμω || εἶμαι καταδεκτικὸς πρὸς τινα.
ἀξιακόουτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀξίος νὰ ἀκούσθῃ: Ξεν. Συμμ. 4, 44 **θεδοσά** τὰ ἀξιοθέατα καὶ ἀκούειν τὰ θειάκοουτα.
ἀξιακρόατος-ον ὁ ἀξίος ἀκρόασσεως: Ξεν. Λοκ. 4, 2 χοροῦς ἀξιακροατικῶτως.
ἀξιανώνυμος (-ἠ)-(-ῶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξίος ἀναγνώσεως: **ἀξιανώνυμος**(ῶν) βιβλίον.

ἀξιαγνώστως ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀξιαγνώστον βλ.λ.
ἀξιαπήγητος-ον ἰων. ἀξιαπήγητος βλ.λ.: 'Ηρ. 3,57 οὐκ ἀξιαπήγητος ἐπιτάξαντες ἐργεσθαι, κ. ὑπερβ. αὐτ.1,16 ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδείξατο ἕως ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπήγητότατα τάδε.
ἀξιοπλάουτος-(η)-ο(ν) ἠγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος τῶν ἀπολούσων τις.
ἀξιοπλήθης-ον κ. νεώτ. ὁ ἀξιος ἀφθρησεως. ἀξία κ. μιν. ἀξίω βλ. λ.: 'Επιγρ. [τὸ] τῆς ἀφθρησεως ἀποδώσει καὶ ἀξιάσει' 2) μιν. ἀξίω. **ἀξιοπλάτος**-η-ο δημ. ὁ μὴ μετατραπείς εἰς ὄξος: ἀξιάστω κρασί' 2) ὁ μὴ ραντισθείς με ὄξος: ἀξιάστω σαλάτα.
ἀξιοπλήθης-η-ον νεώτ. ὁ ἀξιος ἐκτιμήσεως. **ἀξιοπλήθης**-(η)-ο(ν) ἠγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος ἐλεύθου, βοηθείας, ἐλεηροσύνης.
ἀξιοπρεπής-ον ἠγν. ὁ ἀξιος σεβασμοῦ, ἀξιοσεβαστός: Κλήμ. Αλ. Ἐκκλ.97,22 ἀξιοπρεπτότερος ποιοῦσα τοὺς πιστούς.
ἀξιοπαινεῖα ἐπίρρ. δημ. κατά τρόπον ἄξιον ἐπαινῶν, ἀξιοπαινεῖας, ἐπαινετώδ.
ἀξιοπαινετός-η-ο δημ. ὁ ἀξιος ἐπαινῶν.
ἀξιοπαινετός-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος ἐπαινῶν: Ξεν. Ἑλλ.4,36 ἀξιοπαινετότης τελευτήης τυχάνει, - ἀξιοπαινεὸς πράξις, - ἀξιοπαινη διαγωνή. **ἀξιοπαινεῖν** ἐπίρρ. ἠγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἄξιον ἐπαινῶν: Ἀπολλ. Βιογρ. Αἰαγ.2 ἀξιοπαινεῖας ἀμαχάσσω, - ἀνήργησεν ἀξιοπαινεῖας.
ἀξιοπιθύμητος-ον ἠγν. ὁ ἀξιος ἐπιθυμίας.
ἀξιοπίτακτος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ οὐ ἄξιον εἶναι να ἐπιδοῦσθαι ἢ ἐπιτεύξις.
ἀξιοπότης-ον κ. νεώτ. ὁ ἀξιος ἀγάθης: Ξεν. Συμπ.8,14 ἡ δὲ ψυχὴ ἀξιοπρεπότερα γίγνεται.
ἀξιοπράστος ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀξίεραστων, ἀξιοπράτητον.
ἀξίω νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ἔχω ἀξίαν, ἰδιότητος ἀποπιμνάς, χρησιμότητος δεκτικὰς ἐκτιμήσεως, ἔχω ἀναλλακτικὴν δύναμιν: αὐτὸ τὸ σπῆτι ἀξίει ἐνα ἑκατομύριο, - δὲν ἀξίει τόσος' 2) ἐπὶ προσ. ἔχω πνευματικὴν ἢ ἠθικὴν ἢ ἄλλην ἀξίαν, εἶμαι ἰκανὸς, ὑπερτερὸς ἄλλων εἰς τι: αὐτός ὁ δικηγόρος, - ὁ καθηγητὴς ἀξίει, - ὁ γιατρός σας δὲν ἀξίει' || κ. ἀπόρρ. = ἀξίον ἐστί' δημ. δὲν ἀξίει να πᾶς, - σοὺ ἀξίει να εἶσαι πρώτος, φρ. δὲν ἀξίει τὸν κόπο (δὲν εἶναι τι ἀξιοπίτευκτον βλ.λ.).
ἀξιώκοος-ον ἠγν. ἀξιώκοστος.
ἀξιώθεος βλ. ἀξιώθεωρος ἀξιώθεος.
ἀξιώθεωρος-ον ἀξιώθεος, ἀξιοθέατος 'Επιγρ.: γαίαν εἶς ἡμετέρον πυρροφόρον, ἀξιοθέωρον.
ἀξιοκέραια (τὸ) νεώτ. ζωολ. θηλαστικὰ κερασφόρα, με κέρατα ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τῆς ἀξιώδος.
ἀξίωμα ἡ) κ. ἀξίωμα δημ. ἀξίω βλ.λ.4), **ἀξιομάται** ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀβροϊσματος τῶν ἀσιφωνοφόρων.
ἀξινάρι ἡ) δημ. μεγάλη ἀξίνη, μέγας πέλεκυς. **ἀξινάρι(ον)** (τὸ) ἠγν. κ. μιν. δημ. ἀξινάρι κ. ξινάρι μικρὰ ἀξίνη: 'Ἰώσ.Π12,137' 2) δημ. εἶδ. μέτρον τι ἐκτάσεως, ἐπὶ καλλιργουμένων ἀγρῶν: πάντε ἀξινάρια τοῦ χωραιοῦ.
ἀξιοκρατῆμα (τὸ) δημ. κ. ἀξιοκράτημα τὸ χερί, ἡ λαθὴ, ὁ στείλειός τῆς ἀξίνης.
ἀξινόλας ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. -η γένος σπόγγων, σχήματος δένδροειδοῦς, ἀπαντῶν ἐν Μεσογείῳ τῆς οικογενείας τῶν χαλινοφιθῶν.
ἀξίνοιν ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀξίνα κ. ἀξίνα εἶδος πελέκειος: 'Ἰλ.Ν612 ἀξίνοιν ἀρχαλοκον, ἐλαφῶν ἀμφὶ πελέκειω' 2) εἶδος πελέκειος πολεμικοῦ: 'Ἰλ.Ο711 ὄξαισι δὲ παλέεσσι καὶ ἀξίνοισι μάχωντο' 3) πέλεκυς πρὸς σχισμὸν ἐξῶθεν ἢ κοπῆν δένδρων: Ξεν. Ἀν.1,5,12 τῶν στρατιωτῶν ξύλα σκίλων τις . . ἴ-

σοι τῇ ἀξίνη' 4) νεώτ. κ. δημ. ἐργασίον σκαφῆς, εἶδος σκαπάνης, σκαπάνη' 5) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τοῦ ἀβροϊσματος τῶν διπτέρων (θαγενὲς τοῦ Μεξικοῦ: ὁ) νεώτ.ζωολ. γένος σκαληκῶν τῆς οικογενείας τῶν βδέλλων.
ἀξιοφάρος-ον μιν. ὁ ὠλισμημένος δι' ἀξίνης στρατιώτης.
ἀξινόβιον (τὸ) ἠγν. ἀξινάριον, μικρὸς πέλεκυς. **ἀξινόβιος** ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. κατά τρόπ. ἀξινόβιον βλ.λ.
ἀξινόβιος-η-ο δημ. κ. ἀξινόβιος ὁ μὴ κατοστάς ὄξινος, ὁ μὴ ξινισμένος' 2) μτφ. ὁ μὴ δυσαρπστηθείς πᾶς, μὴ πειραχθείς ἐκ πράξεων καὶ ἰδίως ἐκ λόγων ἄλλου.
ἀξινόβης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον κρυσταλλικὸν ἀνήκον εἰς τὴν ομάδα τῶν ὄρυκτῶν τοῦ ταυριανίου.
ἀξινόβυρι (τὸ) δημ. ἀντὶ ἀξινόβυρι βλ.λ.
ἀξινόθερμα-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀβροϊσματος τῶν ἀκεφάλων.
ἀξινόσιδης-οὺς-ές νεώτ. ὁμοίος πρὸς ἀξίνην.
ἀξινόσκοπῶ-έω μιν. δημ. -ἄω κατακόπῳ με ἀξίνην' || δημ. ἐργάζομαι, μοχθῶ σκάπτον δι' ἀξίνης.
ἀξινόκρατῆμα-ατος (τὸ) μιν. κ. δημ. ὁ στείλειός, τὸ ξύλον τῆς ἀξίνης τὸ ἀξιναρσκράτημα.
ἀξινόμαντῆα ἡ) ἠγν. τὸ ἐξ ἀξίνης μαυτεσεσθαι, ἢ διὰ τῆς ἀξίνης, τοῦ πελέκειω γινουμένη μαυτεία.
ἀξινόμαλις (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀβροϊσματος τῶν μαυροκεράτων τῆς οικογενείας τῶν κεραθιδικῶν.
ἀξινόπλαταια ἡ) Μοίρ.345 «σινὴν Ἄττικοί, σκαφεῖον ἀξινόπλαταια ἰαμ.φ. Ἑλλανος».
ἀξινόπληκτος-ον ἀγὸλ. ὁ πληγεὶς με ἀξίνην.
ἀξινόρουγι (τὸ) μιν. δημ. κ. ἀξινόβυρι εἶδος ἀξίνης μιν. συνήθ. ἐν πληθ'. 2) σκαπάνη.
ἀξινόρως-η-ο νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπαρκῶς ξινός, πρὸλ. ἀγλυκος' 2) νεώτ. ζωολ. ἀξίνος (ὁ) γένος πλοαίου, μαλακίων τῆς οικογεν. τῶν λουκινοιδῶν.
ἀξινόταρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν χρυσομελιδῶν.
ἀξινότελης-οὺς-ές μιν. ὁ παραπλήσιον με τὴν τῆς ἀξίνης ἐνέργειαν φέρων: Νικήτ. Χων.ἐν5,112 οὐδ' ἀξινόταλὸς τὸ ἄγχος ὡς ἰψὸν δαπανώμενον.
ἀξινότομα (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν καρᾶθων.
ἀξινότρογός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἀξίνας.
ἀξινότροπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἀβροϊσματος τῶν ἀκανθοπετρύγων.
ἀξινόφρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν βροσχῶν.
ἀξινόφρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. κ. -ος (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογεν. τῶν καρᾶθων.
ἀξινόφυξι (ὁ) γλῶσσ. λίγος, σκαλὶς, ἀξινόφυγι βλ.λ.
ἀξίω-ο κ. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν ἐπιθετὸν δηλοῦν διὸ ἐπὶ οὐ πρόκειται εἶναι ἀξίος νὰ ὑποστῇ, να καταστῇ ἢ να πράξῃ τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἰσχυροζόμενον πάθος ἢ ἐνέργεια, οἷον ἀξιοδακρυτός, ἀξιομακάριστος, ἀξιομυθνεύτος, ἀξιομαχος, ἀξιοσῆλαιτος.
ἀξιοθαλός-ον μιν. ἀξίος ἀθλοῦ, ἀγῶνος.
ἀξιοθλιωτός-η-ο κ. νεώτ. ὁ τοῦ ζῆν (τοῦ βίου) ἀξίος: Ξεν. Ἑλλ.4,46 ἐνόμισαν οὐκ ἀξιοθλιωτὸν εἶναι (δ. γρ. ἀθλιωτῶν).
ἀξιοθρέψωτος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀξίος βραβείσεως, βραβεῖου.
ἀξιογέλαστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξίος γέλωτος, χλευασμοῦ: ἀξιογέλαστος πράξις.
ἀξιογέραςτος-ον μιν. ὁ ἀξίος βραβεῖου.
ἀξιοδάκρυτα ἐπίρρ. δημ. κατά τρόπον ἀξιοδάκρυτον βλ.λ.
ἀξιοδάκρυτος-(η)-ο(ν) ἠγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξίος δακρυῶν, ὁ ἐλεεινός: τυχὴ ἀξιοδάκρυτος.
ἀξιοθαυρότης ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ο κατά τρόπον ἀξιοθαυρότον βλ.λ.

ἀξιοδμήνητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος ἀσηγησῶς, ἀξιος μναίος.
ἀξιοδωκίτης-ον μον. ὁ ἀξιος καταδιώξεως : Θ. Σταυδ. ἐν Μι.1224 **ἀξιοδωκίτης** πράξις.
ἀξιοδότος-ον Ἐπιρρ. ὁ ἔχων ἀξίαν τινα, ἀξιοτίμος.
ἀξιοδότως μον. ἔπιρρ. ἀξίως, ἐπαξίως.
ἀξιοειπίτευκτος-ον μτγν. κ. μων. ἀξιεπίτευκτος βλλ. **ἀξιοεργός**-ον ὁ ἀξιος δι' ἔργον τι, ὁ ἰκανὸς νὰ ἐργασθῆι : Ξεν. Οἰκ.7.34 ἀπειδὴν δὲ . . ἀξιοεργοὶ οἱ νοστοὶ [τῶν μελισσῶν] γένωνται.
ἀξιοζήλωτα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιοζήλευτον, ζηλευτός, ἐπιζήλωτος.
ἀξιοζήλευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος νὰ τὸν ζηλεύῃ τις, ζηλευτός, ἐπιζήλωτος.
ἀξιοζήλωτος ἔπιρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιοζήλευτον βλλ. λ., ἀπιζήλωτος.
ἀξιοζήλωτος-ον κ. νεώτ. ἀξιοζήλωτος βλλ. : Αἰλ. Π11,12,64.10 κατεκόμισεν ἄσθητι βασιλικὴ καὶ ἐντοφίσις ἀξιοζήλωτος.
ἀξιοζήλωτος ἔπιρρ. Σουιδ. «ζηλωτός, ἐπαινετός».
ἀξιοζήλωτος-ον μτγν. ἀξιοζήλευτος.
ἀξιοζήτητος-ον μτγν. ὁ ἀξιος ζήτησις, ἐρευνῆς.
ἀξιοθάνατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀξιος θανάτου.
ἀξιοθαύματα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιον θαυμασίου βλλ.
ἀξιοθαύματος (-η)-ο(ν) ὁ ἀξιος θαυμασίου.
ἀξιοθαυμάτως ἔπιρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιον θαυμασίου.
ἀξιοθαυμάτη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκαλῆκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν πολυχαιτῶν, τῆς οικογενείας τῶν μαλδανιδῶν.
ἀξιοθεάτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. ἄνθρωπος ὁ ἀξιος θεάς, ἀξιοπαρητήτος, ἀξιοπροβαετός : Ἡρ.1,14 ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλικὸν θρόνον . . ἔδωκε ἀξιοθέπτον, τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, παραθ. -όταρος -ότατος. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν χρυσομελιδῶν.
ἀξιοθεός-ον μτγν. [θεός] ὁ ἀξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἄγιος : Οἰκ.μ.Ε.Εὐαγγ.5.34 2) [θεός] ὁ ἀξιοθεάτος : Ἀλκίφρ.3.55 ἐν Ἐπιρρ. ἀξίθεος.
ἀξιοθησαύριος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος νὰ ἀποθησαυρισθῆι, νὰ κατατεθῆι εἰς θησαυρῶν. || νεώτ. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἀξιος νὰ ἀποθησαυρισθῆι, νὰ καταλεθῆι οἷον ἐν λεξικῶ, ἐν συλλογῇ λέξεων κττ. λέξις ἀξιοθησαύριοςτος.
ἀξιοθρήνητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος θρήνων, οἰκτρός, προβ. **ἀξιοδάκρυτος**.
ἀξιοθρήνητως ἔπιρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιοθρήνητον βλλ. λ.
ἀξιοθρήνος-ον ὁ ἀξιος θρήνου : Εὐρ. Ἀлк.904 κρότος ἀξιοθρήνος ὦλετ' ἐν δόμοισιν μονόποις.
ἀξιοθριμύειτος-ον μτγν. ὁ ἀξιος θριμύειου.
ἀξιοκαταλέστατος-ον νεώτ. ὁ ἀξιος καταλέστατος, χλευασμοῦ, ὁ γελοῖος.
ἀξιοκατάκριτος ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιον κτακρίτως, μομφῆς, φόγου βλλ.
ἀξιοκατάκριτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος κατακρίτως, κατηγορίας, ἀξιομμεπτος.
ἀξιοκατακρίτως ἔπιρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιον κατακρίτως, μορφῆς φόγου.
ἀξιοκαταφρονήτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος καταφρονήσις, ὁ ἀνάξιος προσαχῆς, ἀσημάντος. Ἐπιρρ. -ήτως.
ἀξιοκατηγόρητος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος κατηγορίας, ἀξιοκατάκριτος.
ἀξιοκλέος-ον μτγν. ὁ ἀξιος κλέους, δόξης.
ἀξιοκοινωνήτος-ον ὁ ἀξιος κοινωνίας, σχέσεως ἀναστροφῆς μετ' ἄλλων : Πλάτ. Νόμ.12,961 Α τὸν ψυλλόγου ἀξιοκοινωνήτους εἶναι.
ἀξιοκόλαστος-ον νεώτ. ὁ ἀξιος κολασμοῦ, ἀξιοσημώρητος, ἀξιοφνοιας.

ἀξιοκίτητος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀξιος νὰ γίνῃ κίτῆμα τιος, πού ἀξίζει νὰ τὸν ἀποκτήσομε : Ξεν.Κ17.5,2,10.
ἀξιολάτρευτα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιολάτρευτον βλλ. λ.
ἀξιολάτρευτος-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος λατρείας, ἀξιογάπητος : κἀρη ἀξιολάτρευτος.
ἀξιολατρεύτως ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιολάτρευτον βλλ. λ.
ἀξιολαύτος ὀνομα. Ἥσα. κ. νεώτ. ἀξιος νὰ λεχθῆι, ὁ περὶ οὗ εἶναι ἀξιον νὰ γίνῃ λόγος : δδ. κ. ἀξίεπαινος Ἥσα. «ἐπαινετός».
ἀξιολόγητος-ον μτγν. ὁ ἀξιος νὰ ληφθῆι, νὰ κηθῆι, δδ. πολυτίμος : Κύριλλ. Ἀλ. Ἰησ.54,770 **ἀξιολόγητα** τῆς δικαιοσύνης τὰ γέρα.
ἀξιολόγησι [σι] νεώτ. γεωλ. ἐν τῇ πετρογραφίᾳ τὰ σφαιρολιθικὰ κατασκευάσματα ἐντὸς λιπαριῶν ἢ χαλασίπορφυραντῶν τὰ ἰσάμενα καθέτας ἢ λοξῶς ἐπὶ ἐπιμήκους ἀξόνος.
ἀξιόλογα ἔπιρρ.δημ. κατὰ τρόπον ἀξιόλογον βλλ. λ.
ἀξιόλογια (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φιλοσοφίας κοινωνιολογικῆς, φυσιολογικῆς καὶ καθόλου ἐπιστημονικῆς ἐρετάτων καὶ προσδιορίζων τὰς ἠθικὰς κ. ἄ. ἀξίας, οἶον αἰσθητικῆς, βιολογικῆς, οἰκονομικῆς, ὡς καὶ τὰς μεταξὺ τῶν ἀξίων τούτων σχέσεις καὶ ἀλληλεπιδράσεις.
ἀξιόλογος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος λόγου, ἀξιοπροβαετός, σπουδαίος : Ἡρ.2,148 **ἀξιόλογος** γε καὶ ὁ ἐν Ἐπῶσι ἀπὸ τῆς Θεουκ.1,1 πόλεμον . . ἀξιολόγησάτων, -ἀξιόλογον γενανός, -βιβλιον, -σύνγραμμα' || ἐπὶ προσώπων, σπουδαίος, ἐπισήματος : Θεουκ.2,10 τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογώτατους' || νεώτ. κ. δημ. ἄνθρωπος, κοινωνικῶς εὐπράξης : **ἀξιόλογος ἀνδρωπός**.
ἀξιόλογότης-ητος γλωσσ. ἐπιμύθησις.
ἀξιολογόμενος-η-ον μον. ὁ ὡς ἀξιος φημιζόμενος, ἀξιόλογος : Θεοδ. Ἀλαν.400 πῶς ἐν εἰπω τὴν ἀξιολογουμένην τῶν ἐπιπέδων ὑψηλότητα.
ἀξιολόγως ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀξίως λόγου, σημαντικῶς, σπουδαίως, ἐπαρκῶς : Ξεν. Ἀπομν.1,55 τίς γὰρ ἐν ἀνω ταύτης ἡ μέθοι τι ἀγαθὸν ἢ μελετήσοιεν ἀξιολόγως.
ἀξιολύπητα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιολύπητον βλλ., ἀξιον οἰκτου.
ἀξιολύπητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀξιος λύπης, οἰκτου : **ἀξιολύπη ἀνδρωπός**, -οικανόμεια.
ἀξιομαθῆς-ους-ές ἀξιομάθητος βλλ. : Ξεν. Ἐπιστ.7.
ἀξιομάθητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀξιος νὰ τὸν μάθῃ τις, ἀξιομαλήτητος, ἀξιοσπουδαίοςτος.
ἀξιομακάρειος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος μακαρισμοῦ δδ. ὁ ὀλβιος, ὁ εὐτυχής : Ξεν. Ἀπολ.34 ἔκεινον ἐγὼ τὸν ἀνδρα ἀξιομακαριστάτατον νομίζω, Ἐκκλ. Ὑμν.Θεοτ. τὴν ἀξιομακάρειστον καὶ μῆτερά τοῦ Θεοῦ ἠμῶν, Ἐπικθ.Εὐχ. ἀξιομακάρειστε ἀδελφεῖ ἠμῶν.
ἀξιομακάρεις [οἱ] Ἥσα. «δυνατώτεροι».
ἀξιομαχος ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρῶπ. ἀξιομάχων βλλ.
ἀξιομάχος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος πρὸς μάχην, ἰκανὸς νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ : Ἡρ.7,157 ἀξιομαχοὶ γινόμεθα τοῖσι ἐπιόχοι, Θεουκ.8,38 οὐτε οἱ . . ἄνικουροι ἀξιομαχοὶ ἀπὸ τοῖς ἐπαινοῦσι, -ἀξιομάχος δύναμις, -ἀξιομάχος ἀναρτίκον σῶμα' 2) μετ' ἀπαφ. ἐπαρκῆς κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσόπαλος : Ἡρ.6,89 νῆες ἀξιομαχοὶ τῆσι Αἰγυπτίοις συμπάλασι' 3) τὸ αὐτ. -ον ἀξιον, σημαντικὸν ὡς ἐνεργεια ἢ ὡς ἀποτέλεσμα μύτης, ἀγῶνος : Δίων Κ.43,4 ἀξιομαχόν τι βρῶν [συντελεστικὸν πρὸς νικῆν].
ἀξιομάχος ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἰσοδυναμῶς πρὸς μάχην, ἰσοπάλος : Πλάτ. Σούτ.119 ἐπὶ τὸ δαξίον ἠπάλητο καὶ καθ' αἰοιτὸ μὲν ἀξιομάχος ἦθη τῷ Ἀργελάῳ συναρτίκός' 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιομάχων βλλ.1).

ἄξιωμαλέτης (-η)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μελέτης ἡ ἐπισταμένη ἐρεύνη, προσοχῆς, ἀξιοσπούδατος· 2) δημ. κ. ὁ ἄξιος νὰ μνημονευθῆ, ποῦ ἀξίζει νὰ τόν μελετήσουμε, ἥτοι νὰ κάμωμεν λόγον περὶ αὐτοῦ.

ἄξιωματός (-η)-ος(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μίσησος· Ἐμφαντ.Πισθ.παρὰ Στοιθ.4,7,65 παρὰχων ἀξιωματον αὐτόν, -ἀξιωματή ἐνέργεια.

ἄξιωμασῆς-ους-ές μτγν. ἄξιος μίσους, μισητός.

ἄξιωμαστος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄξιος μίσους, ὃν ἀξίζει ἡ πρόπει τις νὰ μισησῆ, ἀξιωμασῆς· Πλουτ.Ἡθ.537 D οὗς ἀξιωμαστούς καλοῦμεν || κ. νεώτ. συνεκθ. ἀπεχθῆς, βδελυρός.

ἄξιωμασία (ἡ) νεώτ. θρησκ. ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξιωμασίου βλ.λ.

ἄξιωμασθός-η-ον νεώτ. ἔκκλ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μισοῦ· 2) εἰδ. ἔκκλ. ὁ μισοῦθ ἠθικοῦ ἄξιου, ἥτοι ὁ δικαιοῦμενος εἰς ψυχικῆν, ἠθικὴν ἀντιμισθίαν, ὁ εἰς ὃν ὀφείλεται ἀναγνώριστις διὰ τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ πράξεις (συμφωνῶν πρός τὰ δεδομένα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας)· ἔργα ἀξιωμασθ.

ἄξιωμασος-ον ὁ ἄξιος μίσους, ἀξιωμασῆς βλ. λ.· Αἰσχ. Εὐρ.366 ἀξιωμασον ἔθνος τῶδε.

ἄξιωμασνευτός (-η)-ος(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μνείας· Πλάτ.Συμπ.178 Α ἔδοξέ μοι ἀξιωμασνευμένον, -ἀξιωμασνευτα γεγονότα, -πράξι.

ἄξιωμαστος-ον γλωσσ. ἀξιωμασνευτός.

ἄξιωμαστος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄξιαν λόγου μορφῆν, εὐμορφος, ὠραῖος· Μαν.4,513.

ἄξιωνική (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τοῦ ἀπρόσιμου τῶν ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν δάκτυλοειδῶν.

ἄξιωνικός-ον ὁ ἄξιος νίκης καὶ ὁ ἰκανὸς νὰ νικήσῃ· Ξεν.ΚΠ 1,5,10 καὶ εἰ τίς γε ἀνακτηθῆς . . ἀξιωνικός γενόμενος ἀναγνώσιμος ἀπατελεῖται κ. παραθ.· Διον.Ἄλ.Ῥωμ.4,11 ἀξιωνικότερους ταύτης τῆς τιμῆς τυγχάνειν.

ἄξιωνικός ἐπίρρ. μsn. κ. νεώτ. ἄξιως τῆς νίκης.

ἄξιωμαστος-ον μsn. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται, ὁ ἄξιος τοῦ ὀνόματος, ἀξιοσημείωτος· Ἰγνάτ. εἰς Ἐφ.4,12 ἀξιωμαστον πρεσβύτεριον.

ἄξιοπαθῆ-ἔω δικαίως πάσχω· σχολ.Σοφ.Α1,112.

ἄξιοπαράκλητος-ον μsn. ὁ ἄξιος παρηγορίας.

ἄξιοπαράρητος (-η)-ος(ν) νεώτ. ὁ ἄξιος παρηγορήσεως βλ.λ.· ἀξιοπαράρητον φαινόμενον.

ἄξιοπενθής-ους-ές ὁ ἄξιος πένθους, θρήνων· Εὐρ.Ἰνπ.1465 ἀξιοπενθεῖς φῆμαι.

ἄξιοπενθής-ον μsn. ἀξιοπενθῆς βλ. λ.

ἄξιοπεριργός (-η)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος περιεργείας, ἀξιοπαράρητος, ἀξιοβέατος.

ἄξιοπίστα ἐπίρρ.δημ.κατὰ τρόπον ἀξιοπίστον βλ.λ.

ἄξιοπιστάωμαι μτγν. εἶμαι ἄξιος πίστεως, ἀξιοπίστος· Φιλῶδ.Ποιημ.167δ,11.

ἄξιοπιστία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι τῆς ἀξιοπιστίας· ἡ ἀξιοπιστία τοῦ μάρτυρος· 2) τὸ νὰ φρονεῖται τῆς ἀξιοπιστίας, ὁ εὐλογοφανής.

ἄξιοπιστός-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος πίστεως, ὁ ἐμπνεῶν ἐμπιστοσύνην, ἀσφαλής· Δημ.10,3 ἀξιοπίστος ἂν εἰκότως φαίνεται, -ἀξιοπίστος μάρτυς· 2) ἰκανός, ἀκερτός· Πλουτ.Καῖσ.58 ἀξιοπρός τὴν τσαούτην ναυτιλίαν· 3) ὁ εἰς πείρας ἀποδιδῶν ἄξιος πίστεως· Ἀριστ.Ἰέν.Β 741 Α 37 ὅσων ἀξιοπίστον ἔχομεν τὴν περὶν· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐλογος, ὁ πιθανός· ἀξιοπίστη διήγησι· 5) ἔκκλ. ἐπὶ κακῆς συμ. ὁ ἀπατηλὸς φαινόμενος ὡς πιστευτός· Χαριτ.1,4 ὑποκριτῆν, πανούργον . . καὶ ἀξιοπίστον λαλῶσιν· 6) ἔν χρ. τὸ οὐδ' ἀξιοπίστον (τῷ) ὡς οὐσ' ἡ ἀξιοπιστία.

ἄξιοπιστῶ-ἔω μτγν. εἶμαι ἀξιοπίστος.

ἄξιοπιστῶς ἐπίρρ.κ.νεώτ. μετ' ἀξιοπιστίας· Ἀριστ.Ζ1 741 Α 34 ὄπερ ἀξιοπιστῶς μὲν οὐ συνώπται, Πολυδ.28,4,10 τοῦτο λέγει οὕτως ἀξιοπιστῶς.

ἄξιοπλοκος-όν μτγν. κ. μsn. ὁ ἄξιως, πρεπόντως, προσηκόντως πεπλεγμένος· Ἰγνάτ. Ἐπιστ.Μαγν. 13,21 ἀξιοπλοκοῦ καὶ πνευματικῷ στεφάνου.

ἄξιοπόθητος (-η)-ος(ν) μsn. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος πόθου, παθῶν, ἐπιθυμητός.

ἄξιοποινα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιοποινον βλ.λ., κολάσιμον, ἀξιοτιμώρητον.

ἄξιοποιος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ποιητής, κολάσιμος· νεώτ. ἀξιοποιος παράθεσις· 2) ὁ ἐπαξίως τιμωρός, ἐπώνυμος τῆς Ἀθηνῶν ἐν Σπάρτῃ· Πaus.3,15,6 ἱερὸν Ἀθηνῶν ἰδρύεται ἀξιοποιον ὡς ἐπὶ κλησιν· 3) νεώτ. τὸ οὐδ' ἀξιοποιον ὡς οὐσ'· τὸ ἀξιοποιον τῆς πράξεως.

ἄξιοποιῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιοποιον βλ.λ., κολάσιμον, ἀξιοτιμώρητον.

ἄξιοπραγία (ἡ) μτγν. ἀξίαινον πράξις, ἐνέργεια.

ἄξιοπράξια (ἡ) μsn. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τῆς ἀξιοπράξις βλ. λ., ἡ σεμνότης, ἡ κοσμιότης.

ἄξιοπράξις-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἐμπρέπων εἰς τὴν ἄξιαν τινός, ἐνδραπέη, σεμνός, κόσμιος ἀντίθ. ἀναξιοπράξις· Ξεν.Συμπ.8,40 σώμα ἀξιοπράξιστατον, -ἀξιοπράξις συμπεριφορά, -ἐνέργεια.

ἄξιοπράξις ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀξιοπράξιας, κατὰ τρόπον ἀξιοπράξι βλ.λ.

ἄξιοπράσκατος (-η)-ος(ν) νεώτ., δημ. κ. -χτος ὁ ἄξιος νὰ τύχῃ προσοχῆς.

ἄξιοπροστάτευτος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ προστάται, νὰ πρωτοστατῆ, νὰ εἶναι ἀρχηγός· Πολυδ.1,178 ἐπαίωνα δὲ στρατηγὸν λέγε προστατευτικός ἀξιοπροστάτευτος· 2) νεώτ. κ. δημ. παθ. ὁ ἄξιος νὰ προστατευθῆ.

ἄξιοπράτος-ον μτγν. ἀξιοθέατος· Λουκ.Ἰστ. Συγγρ.32 τὰ μὲν ἀξιοπράτα αὐθ' ὀρώμετες.

ἄξιος (-α)-ος(ν) (ἀγν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰσοδύναμος, ἰσότημος πρός τι· Ἰλ.Ψ 885 βῶδες ἄξιος αὐτ.Θ 234 νῦν δ' οὐδ' ἄνδρ' ἄξιοι εἶμεν Ἐκτορος, Ξεν.Ἀν. 4,1,28 πολλοὺ ἄξιος (μεγάλος) ἄξιος, Εὐρ.πρ. 277 τοῦ παντός ἄξιον, Ἡρ.1,133 λόγου ἄξιος (ἀξιόλογος)· Θέογν.456 οὐδενός ἄξιος || ὁμοίως· σμικροῦ - βραχέος - μειζονος, ἐλαχίστου ἄξιος, Δημ.816,20 εἰς ὀδοθήκοντα μνάς ἄξια || μετὰ δοτ.προσ.Ἰλ.Ψ 562 πολέος δὲ αὐ' ἄξιος ἔσται· 2) ἀπολ. ἀξιόλογος, ἐξοχος· Ξεν.ΚΠ 3,3,2 φέροντες ὅτι ἔκαστος ἄξιον εἶχε· 3) νεώτ. ἰκανός, ἐπιτήδειος δυνάτις· ἄξιος ἄντρας, ἄξια γυναικία, φρ. δοκίμασε ἂν εἶσαι ἄξιος (ἂν τολμάς)· 4) ἐπίσημος, τὰ πρῶτα φέρον· Ἡρ.7,224 ἀνδρῶν ἄξιον γενομένων· 5) κατάλληλος, προσήκων, ἀρμόδιος· Ξεν.Οικ.12,19 δίκην τὴν ἄξιαν εἰθεῖται τῷ ἀμελοῦντι, Αἰσχ.Ἀγ.1527 ἄξια δρᾶσας ἄξια πάσων (ἄξια τῶν πράξεών μου) || νεώτ. φρ. ἄξιος ὁ μισθός σου κ. ἐρωμακίως ἐκφερομένη (ἡ ἀμοιβή σου ὅς εἶναι ἀνταξία τῆς πράξεώς σου) || ἐπί προτ.· Ἡρ.1,107 αἰ ἄξωτοῦ ἄξιοι (οἱ δημοῖοι) || 6) μετὰ γεν. ἀνάλογος, ἐπαρκῆς πρός τι· Δημ.185,26 ἄξια τοῦ πολέμου τὰ χρήματα· 7) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοσίαις, ὁ ἀξίος π.· Αἰσχ.Χο.445 οὐδ' ἄξιος· 8) μετὰ γεν. ὁ προσήκων, ὁ ἀρμόζων κατὰ τὴν ὄνυσ μsn· Εὐρ.Ἐκ.309 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἄξιος τιμῆς, Ἀριστ.Ῥητ.Ἀχ.633 πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ἡμῖν, Θουκ.2,71 ποιεῖν ἄξια οὔτε ἡμῶν οὔτε πατέρων, Πλουτ.Κίμ.5 ἄξια τοῦ Μαραθῶνος διανοεῖσθαι, Ξεν.Ἀπομν.1,1 ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῆ πόλει, - ἄξιος τῆς πατρίδος, -ἐπαύσιον, -φύγον· 9) νεώτ. δημ. εἰδ. ἄξιος/ ἄξιος/ ἐπιδοκιμαστικῆ ἀναφώνησις τοῦ παρεστῶτος λαοῦ κατὰ τὴν χειροτοσίαν κληρικῶν ἢ τὴν ἐκλογὴν δροχόντων· 10) μετ' ἀπαφρ.· Σοφ.Α1.924Β 36 ἄξιοι δουλεύειν ἰδίῳ μόνον δουλείας, Ξεν.ΚΠ 5,4,19 ἄξιος εἶμι ἀπολαύσαι (μὴ ποῖ) ἢ . . . || κ. νεώτ. κ. δημ. ἄξιος· 11) ἀφρῶσα. ἄξιον/ ἐστὶ/ εἶναι προσήκων, ἀξίζει· Ἰλ.Ν.446 ἔσκαμον ἄξιον εἶναι τρεῖς ἔ-

νός ἀντί περάσθαι, Ἄριστ. Ἀχ.205 τῆ πόλει γάρ ἄξιον συλλαβαίν τόν ἄνδρα, Ξεν. Ἀν.2,3,25 ὡς οὐκ ἄξιον εἶν βασιλεῖ ἀρεῖναι (ἰδὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ θέσις τοῦ βασιλέως νά . . .), Θ.Λειτ. ἄξιόν ἐστι μακαρίζειν || καί κατά παράλειψιν τοῦ ἀπαρμφ.: Ἄριστ. Ἀχ.8 ἄξιον γάρ Ἑλλάδι 12) εὐδωός, εὐδηνός: Ἄριστ. Ἰνπ.645 ὀπίσσωτ' ἀρούς εἰδον ἀξιώτερας, Λυσ.22,18 ὡς ἀξιώτατον πρῆσθαι 13) μόν, κ. δημ. ὁ γενναῖος, ὁ ἀνδρείος: Χρον. Μωρ.7,20 πῶς ἀποκαρτεῖσθαι τὰ ἄξια παλληκάρια 14) δημ. ὁ ἰκανός, ὁ ἐπιδέξιος, ὁ ἐπιτήδειος: δὲν εἶν ἄξιος γιά τίποτα.

ἀξιολόγηστος ἔπιρρ. δημ. ἀξιολογῆστος βλλ. ἀξιοσθένος (-η-οῖν) μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξίος σεβασμοῦ, τιμῆς, ὑπολήψεως.

ἀξιοσεβάστω ἔπιρρ. νεώτ., δημ. -α κατά τρόπον ἄξιον σεβασμοῦ, τιμῆς.

ἀξιοσεβής-οὐς-ές μυν. ἄξιος σεβασμοῦ.

ἀξιοσεβαστος ὀν μυν. ἀξιοσεβάστος βλλ.

ἀξιοσημαντος-ον νεώτ. ἀξιοσημειωτος βλλ.

ἀξιοσημειωτος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος σημειώσεως, ἀξιοπροσεκτος, σπουδαῖος.

ἀξιοσημειωτος ἔπιρρ. νεώτ. δημ. -α κατά τρόπον ἀξιοσημειωτον βλλ., ἀξιολόγως, σπουδαίως.

ἀξιοσεκπτος-ον ὁ ἄξιος σκέψεως, προσοχῆς: Ξεν. Ἑλλ.6,1,13 τὰ μὲν ἄλλα ἀξιοσεκτα λέγε.

ἀξιοσημειωτος (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος σπουδῆς, ἐπιμελείας, μελέτης: Ξεν. Λάκ.10,3 οἱ ἀγῶνες αἱ τῶν φυχῶν . . . ἀξιοσημειωτος, -ἀξιοσημειωστος ἦθη, -ἀξιοσημειωσστη ἐπιστήμη.

ἀξιοσημειωστος ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιοσημειωστων βλλ.

ἀξιοσημειωστος ὀν νεώτ. ἄξιος ἠθικοῦ σπιγματος βλλ., βαρείας μομφῆς δημοσίως.

ἀξιοστρατηγικός-η-όν μυν. ἀξιοστρατηγος βλλ. ὁ ἄξιος νά στρατηγῆ: Ἄρρ. Ἀν.4,11,9.

ἀξιοστρατηγος-ον ὁ ἄξιος νά εἶναι στρατηγός, ὡς στρατηγῆ: Ξεν. Ἀν.3,1,24 φάνηται τῶν λοχαγῶν ἄριστοι καί τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγικότεροι [δ.γρ. ἀξιοστρατηγικώτεροι].

ἀξιοσυνχωρητος-ον νεώτ. ὁ ἄξιος νά τύχη συγχωρήσεως, συγγνώμης.

ἀξιοσυλος-ον ἔπιρρ. ὁ ἔχων κτήματα ὑποκειμένα εἰς κατάσχεσιν [σύλλησιν] ἔνεκα χρέους.

ἀξιοσυμβαθητος-ον νεώτ. ἄξιος συμπαθείας.

ἀξιοσύστατος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος αὐτοσύσεως: ἀξιοσύστατος νέος, -ἀξιοσύστατος(ν) βιβλίον, -σχολεῖον.

ἀξιοτεκμηριωτος-ον ὁ ἄξιος ὡς τεκμηρίον, ἀξιοπίστος βλλ. λ.: Ξεν. Ἀπομν.4.4.10 ἀξιοτεκμηριώτερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον.

ἀξιοτίμης-πτος (ἡ) νεώτ., δημ. -ότη κ. -άτητα ἐπιτηδειότης, ἰκανότης, ἀξιάδα, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου βλλ. λ. || δημ. κ. ἀνδρείος, εὐτολμία.

ἀξιοτίμη ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιοτίμων βλλ.

ἀξιοτιμωσις-εως (ἡ) μυν. ἡ ἐκτίμησις, ὁ ἐπαινος.

ἀξιοτιμωτος (-η-οῖν) γλωσσ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νά ἔχη τιμῆν, ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων, ἀξιοτίμος.

ἀξιοτιμωστος ἔπιρρ. νεώτ. ἀξιοτίμωτος.

ἀξιοτιμωτος (-η-οῖν) κ. νεώτ. ὁ ἄξιος τιμῆς, ὑπολήψεως, ἀξιοσεβάστος: Ξεν. Ἐπ.2,31, νεώτ. ὁ ἀξιοτίμος προαλήσας, -ἀξιοτίμη γυναικα || νεώτ. εὐχρ. ὡς προαγορεύσει κ. ἐπιστολάτας: Ἄξιοτίμη Κυρία 2) ἀξιοτίμων(τῶ) νεώτ. ζωολ. γένος κολιεντριωτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἀκαλιγῶν, ζῶν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Αὐστραλίας.

ἀξιοτιμωρητος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος τιμωρίας, ἀξιοτίμοις.

ἀξιοτιμωστος ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιοτίμων βλλ.

ἀξιοτιμωστος ὀν νεώτ. ὁ ἀξίος, ἀξιώμας τῆς ἔχων, ἀξιώματα, ὄφφικιοῦχος, βαθμωχός.

ἀξιοφανής-οὐς-ές μυν. ὁ ἄξιος νά φαίνεται, νά ἐμφανίζηται, νά εἶναι φανερός.

ἀξιοφιλητος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ἀγάπης.

ἀξιοφραξία (ἡ) Πλάτ. τὸ ἀξιοφραξίον, ἀξιοπιστία.

ἀξιοφραξίον-ονος-ον ἔπιρρ. ὄξιοφραξίος βλλ.: ἔπιρρ. ἐνχυρῶν ἀξιοφραξίονα καί ἀνέφαρα.

ἀξιοφραξίως-ων ἔπιρρ. ὄξιοφραξίως βλλ.

ἀξιοφραξος-ον ἰων. κ. νεώτ. ἀξιοφραξίως βλλ.

ἀξιοφραξότης-πτος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξιοφραξίου, ἀξιοφραξίονα, ἡ φερεγγυότης.

ἀξιοφραξίον-ονος ἔπιρρ. ἀξιοφραξίως βλλ.: ἔπιρρ. ἀξιοφραξίονα ἀγγύας.

ἀξιοφραξίως-εων γεν. -ω κ. νεώτ. ἰων. κ. μυν. κ. νεώτ. ὄξιοφραξίον ὁ ἄξιος πτος, ἀξιοφραξίος, μέγας: Θουκ.1,10 ἀξ. πόλις 2) εὐλόγος, ἐπαρκής: Ἡρ.1,150 ἀξιοφραξίον πρόφασιν προταίνειν 3) κ. νεώτ. ὁ ἀξιοπίστος, ὁ δυνάμενος νά πληρώσῃ: Ἄριστ. Ἐκκλ.10,65 ἀξ. ἔγγυται, -ἀξιοφραξίως ἔμπορος, -τράπεζα 4) μετ' ἀπαρμφ. ἰκανός: Ἐύρρ. Ὀρ.598 ἡ οὐκ ἀξιοφραξίος ὁ θεός, μίσσημα λῦσαι 5) ἄξιος τοῦ εἶναι ἡ γίνεσθαι: Ἡρ. 5,65 ἀξιοφραξίος ἀνηγηστος [ἀξία ἀνηγήσεως].

ἀξιοφραξίως ἔπιρρ. μυν. κ. νεώτ. ἐπαξίως: Ἡρ. «ἰκανός»: Θεόδ.Στ.602 ἀπαντα γάρ ποιούστας ἀξιοφραξίως τῶν μαρτυροῦντων ἀξανάστε δρόμον 2) νεώτ. ἀξιοπιστός, φερεγγυός.

ἀξιοφραξίωσθη (ἡ) νεώτ. ἡ φερεγγυότης τοῦ νά εἶναι πτος ἀξιοφραξίως βλλ. λ.

ἀξιοπαστος-η-ον δημ. ὁ γ. τοῦ ἀξιοπαστος βλλ.

ἀξιοπίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ὄρθρου μ. τῶν κολοκέρων τῆς ὀκροῦ τῶν ἑλαφιδῶν.

ἀξιοπύνητος-ον μυν. ὁ ἄξιος ὕμνων ἢ ἀξιόπυμνος, ὕμνησεως ἄξιος: Νεκτάρ. Ὀσμ.11.

ἀξιοπύνη ἔπιρρ. μυν. ἀνευ εἰφους: Ἡρωδιαν. ἔπιρρ.257.

ἀξιοπροεΐδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἡ ὀλική ἀπουσία τῆς ζιφοειδοῦς ἀποφύσεως τοῦ ὄσπου τοῦ στέρνου.

ἀξιοπρος (-η-οῖν) μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ εἰφους: Λυκόρρ.50 2) δημ. εἶδ. ὁ τίπτος, εἶδος λευκῆς βαφῆς: 3) δημ. κόνις τῆς φωτικῆς δηλητηριώδους ἐν τῇ πρακτικῇ ἱατρικῇ χρησιμεύουσα πρὸς θεραπείασιν τῶν σκαλληροδρωτῶν πληγῶν.

ἀξιοπύλλος-ον ὄγ. ἀξιοπύλλος βλλ.: Αἰσχ. Ἀγ.697.

ἀξιώ-ω κ. μυν. νεώτ., δημ. ἀξιώνω, θεωρῶ ἄξιον: Ἐύρρ. Μήδ.9,62 ἡμᾶς ἀξίωτ' λόγου, Φίλιππ. Δημ. 283,25 ἀππερ . . . τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσπης 2) τιμῶ: Αἰσχ. Ἀγ.903 ἀξίωτον τινα προσφθέγγασιν, Ἐύρρ. Ὀρ.1210 καλοῖσιν ὕμνασιν ἀξίουμένην || ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων ἐμπορικῶν ἀξίαν, θεωρῶ τὸ ἀξίον: Πλάτ. Νόμ.917 Δ ὀπίσσω ἐν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλοῦμενον 3) μετ' αἰτ. πρὸς καὶ ὄπαρμφ. θεωρῶ τὶνα ἀξίον νά πράξῃ ἢ νά εἶναι τι: Ἄριστ. Ἰνπ.182 οὐκ ἀξίωτ' ἕως μαυτῶν ἰσχυρίων μέγα || παθ. τιμῶμαι ὡς . . : Πλάτ. Θεαιτ.161 Δ διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι 4) κ. νεώτ. νομικῶς προσήκον, ἔχω τὴν ἀξίωσιν νά . . : Ἡρ.2,162 ἀξ. τινα λέναι, Ἄντμ. 118,20 ἀξ. τινα ἀλλοθῆ λέγεσθαι, Θουκ.4,86 οὐκ ἀξίω ἐπιπαύσεσθαι [νομικῶς ὅτι δὲν εἶμαι ἀξίος ὑποδείξαι], Μέναδ. ἔν. Ἄδελφ.3 προθύμωσ τ' ἀξιοῦμενον ποιεῖν [τὸ καθικόν] || μετ' ἀπαρμφ. μόνον: Λυσ.22,5 ἄλλο τι ἀξίως ἢ ἀποθάνειν 5) θεωρῶ καλόν, συναπῶ, ἀποφασίζω: Σοφ. ὈΤ 944 ἀξίω θανεῖν, Δημ.547,9 οἶμαι πάντας . . φέροντες ἀξίωτον, Ξεν. Οἰκ.2,4 παθεσθαι οὐκ ἀξίω ὄντας [ἀρνούμενοι νά πεισθῶσι] || καταδέχομαι, στέργω εἰς τι: Ἡρ. 2,20 οὐκ ἀξίω μνησθῆναι, αὐτ.1,199 οὐκ ἀξίω μενα μίγασθαι τῆσι ἄλλοις, Αἰσχ. Πρ.215 οὐκ ἠέλωσαν οὐδὲ προσφθέγγαι 6) ζητεῖν, ποιεῖν, ἰσχυρίζομαι: Ἡρ.6,87 ἀξίωστας ἀδικέσθαι, Θουκ.1,54 ἀκέραια νικᾶν ἠξίωτον || ἐγείρω ἀξίωσιν, ἀπαρτῶ, διεκδικῶ: Πολύδ.89,1,7 ἀξίωσιν ἀξίωτον, νεώτ.

ἀξίω τῷ μοριδίῳ μου. - ἀξίω νὰ λάβω ἱκανοποίησιν, - ἤξισαν παραδόσιν τῶν ὀπλων" 7) ἔχω τὴν γνώμην, νομίζω : Δημ.312,6 ἀγὼ μὲν οὐδ' οὕτωςι παρὶ τῆς τύχης ἀξίω" 8) φίλος, θέτω τὴ ὡς ἀξίωμα" 9) ἔκκλ. κ. Δημ. ἀξίωμα, κἀμὴν νινὰ δξιον νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἐπιτάξῃ τι κ. μέα. ἀξιοῦμαι, Δημ. ἀξίωνομαι, γίνομαι, καθίσταμαι ἀξίος τινος, 88, κ. ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπιτυχῶμαι τι : Ἐκκλ. Θ.Λειτ.45 τῆς ἀπουρασίῳ σου βασιλείας ἀξίωθησαι, - νὰ σ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς τὸν δξῖ τὸν παιδί σου, - 8' ἀξίωθὼ ἀρὰ γε νὰ σ' ἔξαναθῶ ; ἀξίωματος-ον ἴδι μτγν. δξιος ὀλέθρου : Πρωκ. Κησμ.6,5 ἀξίωλεθρον ἐνθόμημα.

ἀξίωμα-τος (ἴδι) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἐκεῖνον, τοῦ ὀποιου θεωρεῖται πὺς δξιος, ἢ ἀπονομὴ τιμῆς : Εὐρ. Των42 γάρμην ἀξίωμ' ἀξάξατο, αὐτ. Ὀρ.9 κοινῆς τραπέζης ἀξ- ἔχων, Δημ.277,4 τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα (τὸ ἀντιπροσωπεύει τὴν πόλιν) : 2) ἀγαθὴ φήμη, ἐξαιρετος ὑπόληψις : Δημ. 1384,3 τὸ τῶν ἀλευθέρων γυναικῶν ἀξίωμα, Ἀριστλ.Πολ.1261 D 25 ἀξ- ἔχειν ἀρετῆς" 3) τάξις, θέσις : Θεουκ.2,27 ἀξίωματος ἀφάνεια, αὐτ. 2,65 Περικλῆς δυνατὸς ἄν τῷ τε ἀξίωματι καὶ τῇ γνώμῃ, Ἰσοκρ. 385 B γένηαι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξίωμασιν" || νεώτ. κ. Δημ. ἀνώτερα δημοσία θέσις : ἀξίωμα ἐκκλησιαστικόν, - στρατιωτικόν, - πολιτικόν, - τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξίωματος" 4) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξία, ποιότης : Θεουκ.5,8 οὐ τῷ πλήθει ἀλλὰ τῷ ἀξίωματι" 5) ἀπόφασις, σκοπὸς : Δημ. 298,4 τὸ τῶν δαιμόνων ἀξίωματα" 6) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἐν τῶν ἐπιστήμασι ἢ αὐταπόδεικτος ἀρχὴ ἢ μὴ χρῆζουσα ἀποδείξεως, (princípio ex quo demonstratio ducitur) : λογικόν, - μαθηματικόν, - φυσικόν, νομικόν ἀξίωμα" || φίλος. κ. ἢ ὡς ἀναπόδεικτος ἀρχὴ πθεμένη πρότασις, ἀ. λεγ. ἄλημα : Ἀριστλ.Α.Υοτ.1,2 ἦν (πρότασιν) δ' ἀνάγκη ἔχειν τὸν ὁτιοῦν μαθησόμενον, ἀξίωμα" || 88, κ. τὸ δογματικὸς τίθεμενον, τὸ δόγμα, ἢ δοξασία : Ἀριστλ.Μετσοφ.3,4 κατὰ τὸ τοῦ Ζήλωνος ἀξίωμα" 7) αἰτίας γραπτῆ : Πλούτ.Συμπ.2,1,9.

ἀξίωματικὸς-ή-ό(ν) μτγν. νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἀνήκων ἢ κατὰλληλος δι' ἀξίωμα" || ὁ μετὰ κύρους, αὐθεντικὸς, μεγαλοπρεπὴς : Διον. Ἀλ.η.Δημ.1073 ἀξίωματικὸν ὄφος" || νεώτ. ὁ ἔχων ἐπίσημον ἢ κοινῶς ὠμολογημένον ἀναγνώρισιν εἰς τι : ἀξίωματικὴ ἀντιπολιτευσις" 2) ὁ κατέχων ἀξίωμα, ὑψηλὴν δημοσίαν θέσιον, ὁ ἀξίωματικός : Πλούτ. Ἠθ. 61] D οἱ λοιποὶ πολῖται χωρὶς τῶν ἀξίωματικῶν 3) νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἐν τῷ στρατῷ, τῷ ναυτικῷ ἢ τῇ ἀεροπορίᾳ βαθμοῦχος : ἀξίωμ- ἀνώτερος, - κατώτερος τοῦ πεζικοῦ, - τοῦ ναυτικοῦ" 4) μτγν. ἱκετευτικὸς, παρακλήτικὸς, ἐπὶ λόγου, αἰτήσεως κττ. : Πολύδ.20,9" 5) ὁ ὁμιλῶν δι' ἀξίωματων βλλ.6] : 6) νεώτ. φίλος. ἀξίωματικὴ θεωρία ἢ διδασκαλία περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀξίων ἢ τῶν διεπρότινων αὐτῶς κανόνων.

ἀξίωματικὸς-ή-ό. κ. νεώτ. μετ' ἀξίωματος, κατὰ πρόπον ἀξίωματικὸν βλλ.1] || ἐπιτακτικῶς, αὐθαδῶς : Δημ.1088,12 αὐστηρῶς καὶ ἀξίωματικῶς. ἀξίωματίων (ἴδι) μτγν. μικρὸν ἀξίωμα, ὀλιγ τιμητῶ : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,10.

ἀξίωματοχός (ἴδι) νεώτ. ὁ ἀξίωμα τι ἔχων, ἀξιοῦχος, ὀφφικιοῦχος, βαθμοῦχος.

ἀξίωνομος-ον μτγν. δξιος ὀνόματος.

ἀξίωνώμως ἐπίρρ. μτγν. ἀξίως τοῦ ὀνόματος.

ἀξίωνω δημ. ἀξίω βλλ.

ἀξίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀξίω, ἐπαξίως : Σοφ.ΟΤ 133 ἀπαξίως μὲν Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρό τῶ ἀνάδντος τὴν δ' ἔθελας ἐπιστροφήν, Θεουκ.3,40 κολάσατε ἀξίως τούτους, Ξεν.Οικ.3,16 τῶν ἐπιστημῶν ταῦς ἀξίως λόγου ἐκπύτων ἐργαζομένων" 2) εὐώνως, εὐθῆρα : Πολυδ.7,10.

ἀξίωσις-εως (ἴδι) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ θεωρεῖν τι

δξιον, προσήκον : Ἠρ.6,130 τῆς ἀξίωσιος εἶνεκεν τῆς ἀξ- ἐμὰ γῆμαι, ἰεπίδη θεωρεῖται δξιον νὰ λάβῃς γυναικῆ ἐκ τῆς οἰκογενείας μου!" 2) τὸ νὰ θεωρηθῆι πὺς δξιος, ἢ ὑπόληψις, ἢ ἐκτίμησις : Θεουκ.138 διὰ τὴν προδιάρχουσαν ἀξίωσιν, αὐτ.2,61 τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφαιρίζειν" 3) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἀπαιτήσις, βασίκαμένη ἐπὶ λόγων ἀξίας : Θεουκ.1,41 ἀξ- χάριτος, - ἐγείρω ἀξίωσις (ἀπαιτῶ, διεκδικῶ), - ποῖον ἀξίωσιν ἔχεις ; αὐτὸς ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν ὀφθακούσω, - εἶναι ἀνυθροπῆς μὲ πολλὰς ἀξίωσις ; - ἀνθρωπος, - ἐπιστήμων, - ἔργον ἀξίωσων (μὲ ἀνώτερας βλέφεις) : 4) τὸ νομίζειν καλόν, γνώμη, ἀξίωμα : Θεουκ.2,88 τὴν ἀξ- ταύτην εἰληφασαν" 5) εἶδ. σημασία : Θεουκ. 3,82 ἀξ- τῶν ὀνομάτων ἴσημασία τῶν λέξεων. ἀξίωσῆν (ἴδι) δημ. τὸ νὰ εἶναι τίς δξιος, ἢ ἱκανότης, ἐπιτηδεότης : αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἔχει μεγάλη ἀξίωσῆν, - θαυμάζω τὴν ἀξίωσῆν του. ἀξίωτικός (ἴδι) δημ. εἶδος λαϊκοῦ χοροῦ, ἐν Νόξῳ κυρίως χορευόμενος.

ἀξιωτῶς-ον μον. ὁ εἰς τὴν ἀξίαν -τείνων || τὸ οὐδ. -τόν ὁ εἶναι ἀξίον νὰ θέλῃ τις : Θεόδ.ΣΤ 143 τὸ γὰρ τοι τοιοῦτον πάντημον καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξίωτον αὐτῷ μάλλον, οὐ νερμσητόν.

ἀξόαντος-ον μτγν. ὁ ἀνευ ἐξόων, δηλ. ζυλίων ὀμοιωμάτων : Λουκ.Συρ.3.

ἀξόατος (ἴδι) δημ. ἴουκρ. ἰσοσληψία, ἐργασία, συναλλαγὰι : δὲν ἔχω μαζὶ σου ἐξόατα.

ἀξόδευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ καταναλώσεως, χωρὶς ἔξοδιασμα.

ἀξόδευτος-η-ον δημ. ὁ μὴ πωληθείς, μὴ καταναλωθείς, μὴ ἐξοδιασθείς : τρόφιμα ἀξόδευτα.

ἀξόδιαστος ἐπίρρ. ἀνευ δαπάνης, χωρὶς ἐξόδο, ἀνέξοδα" 2) ἀξόδευτα βλλ.

ἀξόδιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξοδευθείς, μὴ δαπανηθείς, ὁ μὴ καταναλωθείς" 2) ὁ μὴ ἀπαιτῶν ἐξόδα δαπάνας, ἄλλως ἀνέξοδος.

ἀξόδος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνας, -ἐξόδα, ἀνέξοδος" 2) ἀξόδευτος, ἀξόδιαστος βλλ.

ἀξολόθραυτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξολοθρευσεως, χωρὶς ἀφανισμοῦ.

ἀξολοθρευτικός (-η-ο) νεώτ. κ. Δημ. ὁ μὴ ἐξολοθρευθείς, μὴ ἀφανισθείς, μὴ καταστραφείς" 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξολοθρευσεως, ἀφανισμοῦ.

ἀξολότιον (ἴδι) νεώτ. ζῶολ. βατραχοειδῆς, ἀποτελοῦν τὴν πρώτην φάσιν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ ἀμβλυστοῦ βλλ.

ἀξόλοφον (ἴδι) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κολοκυνθοειδῶν.

ἀξομολόγητος ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐξομολογήσεως.

ἀξομολογητος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἐξομολογηθείς || ἐπὶ πράξεων, ὁ μὴ ὀμολογηθείς, ὁ περὶ οὗ δὲν ἐγένετο ἐκμυστήρευσις : ἀμαρτία ἀξομολογητῆ.

ἀξομπλιαστος ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ἐξόμπλια, κεντήματα" 2) μτφ. ἀνευ κακολογίας.

ἀξομπλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων διακοσμήσεις, ἐξόμπλια, ἀποικιλτος, ἀκέντητος : ροζα ἀξομπλιαστος" 2) μτφ. ὁ μὴ κακολογηθείς, ἀνεπίκριτος, ἀκουστομοῦδλετος.

ἀξόνω (ἴδι) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκάρεων, ζῶν ἐν Εὐρώπῃ εἰς γλυκεῖα ὕδατα.

ἀξονήλατος-ον κ. νεώτ. ὁ κινούμενος δι' ἀξονος : Αλοχ.ἴκ.181 σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.

ἀξόνω (ἴδι) δημ. μικρὸς ἀξών" || κ. γεν. ὁ ἀξών. ἀξονικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς ἀξώνα : ἀξονικός κύλινδρος, - κίνησις, ἀξονικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξονος, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἀξώνα.

ἀξόνιον (ἴδι) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀξόνω μικρὸς δξών : Ἠρών Βελ.82" || γεν. δξών, ὄλον τῆς ἀμάξης, τοῦ ὀνεμομύλου, τοῦ μαγγάνου κττ.

ἀξόνιος-ον ΑΠ ὁ τοῦ ἄξονος, ἄξονικός βλλ.
ἀξόνισκος (ὁ) ἡ μτγν. μικρός ἄξων· Ἡρων Πνευμ. 2, 32.
ἀξονοσθῆ (ἡ) νεώτ. βοτάν. τὰ φύλλα, ὡν τὰ ἀνθη ἀναπτύσσονται παρὰ τὸν ἄξονα αὐτῶν.
ἀξονοπέτης (ὁ) νεώτ. μετάλλιος ὀχέυς, συγκρατῶν τὸν ἄξονα.

ἀξονοκίτης-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς ἄξονα.
ἀξονοκίτης ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἰδεί ἄξονος.
ἀξονοθήκη (ἡ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδανθῶν, ἐν Ν. Ἄσια κ. Ἀφρική.
ἀξονόλιπα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων κοιλεντερῶν τῆς οἰκογ. τῶν διχογραπιδῶν.

ἀξονομετρία (ἡ) νεώτ. μέτρσις τῶν ἡ διὰ τῶν ἄξων· 2) ἐν τῇ παραστατικῇ γεωμετρίᾳ, ὁ προσδιορισμὸς τῆς παραλλήλου προβολῆς στερεοῦ διὰ τῶν συντεταγμένων τῶν σημείων αὐτοῦ.
ἀξονομετρικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ διὰ μετρήσεως τῶν ἄξωνων γινόμενος ἀξονομετρικῆ προβολῆ· τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἀξονομετρική** ἡ ἀξονομετρία.

ἀξονομέτρων (ἡ) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ οἱ ὀπτικοὶ κανονίζουσι τὸν σκελετὸν τῶν διόπτρων ἀναλόγως τῆς μεταξύ τῶν ὀφθαλμῶν ὁπιστάσεως καὶ τοῦ ὄφους τῶν ὑπὲρ τὴν ραχὴν τῆς ρινός.
ἀξονόπη (ἡ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωσταδῶν.

ἀξονοῦχος (ὁ) νεώτ. ὑπέρεισμα ἄξονος ἡ ἀπράκτου μηχανῆς, ἄ. ἔδρανον.

ἀξονοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἡ ἔχων ἄξονα.
ἀξονομιλόμετρα (ἡ) νεώτ. τὸ ἄθροισμα τῶν διαμηθέντων χιλιομέτρων ὑπὸ ἐκάστου ἄξονος δι' ἓνα σμυρὸν ἢ δι' ἓνα δίκτυον σιδηροδρόμου ἐς ὄρισημον χρονικὴν διάστημα.
ἄξος-ον μτγν. ἄξεστος βλλ. κ. Καλλ. ἀν. 105 ἄξ-σανίς.
ἄξοσιμα ἐπίρρ. δημ. κ. **ξοσίμα** κ. **ἄξοσιμα** ἐκ τῶν ὀπισθεν· Ἐρωτόκρ. Β 185 πάλι **ἄξοσιμα πρόσβαλε**· 2) αὐθις, πάλιν, ἐκ νέου· **ξοσίσω** τὰ ἴδια.

ἄξοπλασμα-ατος (ἡ) νεώτ. ὀνομασίς ἀποδιδομένη ἐν τῇ Ιατρικῇ εἰς τὸ ὑαλοπλάσμα τοῦ κυλινοεικοῦ ἄξονος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.
ἄξοπρά (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων κοιλεντερῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κνιδοζῶων.

ἄξορκιστός-η-ὸν δημ. ὁ μὴ ἔξορκισθεὶς, ὁ δι' οὗ τὴν θεραπείαν δὲν ἐγένετο ἔξορκια· 2) ὁ μὴ πολεμηθεὶς δι' ἔξορκισμού. Ἐπίρρ. **ἄξορκιστός**.
ἄξος (ὁ) κρητ. ἀντὶ ἀγῶς βλλ. κ. Γεφ. Βυζ. ἐν λ. Ὀάτος· 2) Ἡσ. κ. **ἄξος** ὕλη παρὰ Μακεδόνα.

ἄξογγία (ἡ) μτγν. ἄξογγιον, λίπας, ἔγγυ· Γαλ. 12, 49.

ἄξουγίασμός (ὁ) μτγν. θεραπεία δι' ἄξουγγίου, διὰ λίπους· Ἰηλιατρ. 129.

ἄξογγιον (ἡ) μτγν. ἄξογγιον, λίπας, ἔγγυ· Γαλ. 13, 57.
ἄξοῦμνος-η-ὸν δημ. ὁ περιουσιακὸς προσδεύων, εὐδοκίμων, ὁ οὐ τὸ εἰσόδημα αὐξάνει.

ἄξουράφιστος-η-ὸν δημ. κ. ἄξουράφιστος βλ. λ.
ἄξουρίστος-η-ὸν δημ. κ. ἄξουρίστος, ἄξουρίστος βλ. λ.
ἄξουρλητός-η-ὸν δημ. ὁ μὴ ἔξουρληθεὶς, ἀνεξορλητός· λογαριασμοῦ ἄξουρλητός.

ἄξοφύλλον (ἡ) νεώτ. παλαιόν. γένος ἐκλειψάντων κοιλεντερῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κνιδοζῶων.
ἄξουκρότης-ος ἀσυκρότης βλ. λ.
ἄξούλευτος-(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. ἐξ οὗ οὐδεὶς ξυλεύεται, οὐδεὶς ὑλοτομεῖ· **ἄξούλευτον** δάσος.

ἄξουλιὰ (ἡ) μτγν. δημ. -λιὰ ἡ ἑλληνικὸς ξύλων.
ἄξουλίτας-(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄξούλευτος βλ. λ.· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ξυλιθαθεὶς, ὁ μὴ ὀρειεὶς, Ἐπίρρ. δημ. **ἄξουλιὰτα**.

ἄξουλοκλήτης-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ξυλοκλήθεὶς, ὁ μὴ ὀρειεὶς· 2) ὁ οὐ δὲν ἐγένετο ξύλευσις, ἐπὶ δένδρου, δάσους· **ἄξουλο**-λόγγος.
ἄξουλος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξ οὗ δὲν ἐκόπησαν ξύλα, ἄξούλευτος· Ἰλ. Α 155 **ἄξουλος** ὕλη ἡ μὴ ἀραιωθεῖσα, πυκνή· 2) κ. δημ. ὁ ἀνευ ξύλων, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ξύλα· Ἡρ. Α 61 τῆς

δὲ γῆς τῆς Σκυθικῆς αἰνώς **ἄξούλου** ἐούσης· 3) μτγν. ὁ ἀνευ ὀφθίου ξύλων.

ἄξυνος-ος Ἡσ., Σουίδ. «ἀκίονωντος».

ἄξυπαστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ταραχῆς· 2) ἀνευ οἰλήσεως, χωρὶς ἑπαρισίου, μετριοφρόνων.

ἄξυπαστος-η-ὸν δημ. ὁ μὴ ἔξυπασμένος, μὴ φαπτασμένος, ὁ μετριοφρῶν· 2) ὁ μὴ ἐξ ἐπιθεῖστος ἐκκλητητόμενος.

ἄξυπνήσος-η-ὸν δημ. ἄξυπνήσος βλ. λ.

ἄξυπνήσις (ἡ) δημ. ὁ αἰδιῶνος ὕπνος, ὁ θάνατος.

ἄξυπνήτης ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἀφηνίσεως, χωρὶς ξύληνμα.

ἄξυπνήτος-η-ὸν δημ. κ. -γος ὁ μὴ ἄξυπνήσας, ὁ μὴ διακόφας τὸν ὕπνον του· 2) μτφ. ὁ μὴ-πω συνειδήσιν ἔχων ἴνους, οἷον τὸν δικαιοματιῶν του, τῆς γενετήσιου ὀρμῆς κτλ.· 2) ὁ ἀπολίπτος· 3) ὡς οὐσ. ὁ θάνατος· κοιμᾶται τὸν ἄξυπνήτη.

ἄξυπολασία (ἡ) δημ. κ. ξυπολασία τὸ μὴ ἔχειν ὑποδῆματα, τὸ θάνατον ἀνευ ὑποδημάτων· 2) συν-εὐδ. ἡ ἐνδεια· **ἄξυπολασία**.

ἄξυπόλυτος-η-ὸν δημ. κ. ξυπόλυτος ὁ στερούμενος ὑποδημάτων, γυμνόστος.

ἄξυραφιστός-η-ὸν νεώτ. δημ. καὶ **ἄξουράφιστος** -η-ὸν ὁ μὴ τὰς τριχὰς ξυρεῖς, ὁ ἀξουρίστος.

ἄξυρηός-ές Ἡσ. ὁ μὴ κομπερός, ὁ ἀμυβλῆς.

ἄξυρις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν χηνοποιδῶων.

ἄξυρισία (ἡ) δημ. ἑλλειψὶς ξυρήσεως, τὸ ἔχειν ἀξυριστον πρόσωπον· φρ. ἔχει φοβεράς ἄξυρισίεις ἰσχωπτικῶς λεγόμενον.

ἄξυριστός-(η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **ἄξουρίστος**-γος ὁ μὴ νεωστὶ ξυρεῖς, ξυρισθεὶς, οὐθις ὀνεπύχθησαν κτὶ πρότερον ἔξυριζόμενοι τριχῆς τοῦ γενείου· 2) ὁ μὴ ξυριζόμενος, ὁ διατηρῶν τὸ γενεῖον· 2) ἐπὶ κληρικῶν ἀξιοσημῶντων, ὁ μῆπω τῆς ἱερωσύνης ἀπόδότης.

ἄξυρισον Ἡσ. κ. **ἄξυρίστος**.

ἄξυριστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἔξεσεως.

ἄξυριστάτος-ον ἀσούστατος βλ. λ.

ἄξυριστός-(η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔξεσμένος, ὁ μὴ γενόμενος ὄξυς διὰ ἔξεσεως· **ἄξυριστο** μολυβί· 2) μτγν. ὁ μὴ ἐσπλωθόμενος.

ἄξυριστρός-η-ὸν δημ. ἄξυριστρός.

ἄξυριστρίστος-η-ὸν δημ. μὴ ξυριστρίστος, μὴ ξυσθεὶς διὰ τῆς στρεγγιλίδος, ἐπὶ κτηνῶν· ἄξ-όλογο.

ἄξυμμένος-η-ὸν μτγ. τοῦ ἄξωνος βλ. λ., ὁ ἄξων, ἰκανότητα, ἰσχύον ἔχων· Ἐρωτόκρ. Β 311 ὄλοι σταθῆμα νὰ θεωρεῖν ἄξιο κομῆ **ἄξυμνο**.

ἄξυμνος-ονος (ὁ) τὸ πραγματικὸν ἡ νοητὸν σημεῖον ἡ ἀντικείμενον, περὶ ὃ γίνεται αὐμὰ τι καὶ διὸ ὄξων τῶν τροχοῦ, ἀμείξης, ὄρματος κτλ.· Ἰλ. Ε 838 **μέγα δὲ ἄραχα** φθίνουσ **ἄξων** θρισσοῦν, -ὸ ἄξων τοῦ τροχοῦ, τὸ πύκνου, -τῆς σφαιρας, - τοῦ κινηθῆντος, - ὁ ἄξων ὄδου, - ὁ ἄξων περιστρεφόμενος, - ὁ ἄξων τῆς γῆς· 2) ὁ ἰσχυρῆς ἄξων τῆς νοητῆς οὐρανοῦ σφαιρας· 3) οἱ ἄξωνες ξύλων ἵνανας τῶν νόμων ἐν Ἀθῆναις, περιστρεφόμενοι ἐπὶ ἄξωνος πρὸλ. κύρθεως.

4) κατὰ πληθ. ἀσούστατος μέρος τοῦ χαλινοῦ περὶ τὸ στόμα· 5) ὄνομα ἑνὸς ἐκ τῶν σπονδυλῶν· Πολυδ. 2, 32. τῶν **ἄξων** σπονδυλῶν ὁ δῦτερος ἀκίνητος ὡν ἄξων ὀνομαζέται.

ἄξωνος δημ. ἄξίωνος βλ. λ.· Ἐρωτόκρ. Α 46 γὰ νὰ τὸ ἄξωση καὶ νὰ δοῦν παιδί, ποῦ πεθυμοῦσαν.

ἄξωνος-ος ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, ἰσχύος.

ἄξωνοκί-εω ἐλαττωτὸν κατ' ὄγκον ὄδ. κ. ἔξασθενίω, ἀδυνατίω κτλ.· Ἐπιγρ. προσγειοῦται ἐν ὄγκωνι τὸ γάπτωμα ἡ ἰδιόρθ. γάπτωμα, γάπτωμα.

ἄξωμος-ον κ. ἀνομῶς ἄομος· Ἰην. Ὀξ. 63.

ἄξωμος-ον γλωσσ. ἀνοδος βλ. λ.

ἄξωμος-οντος (ὁ) νεώτ. ξυφ. ἄξωνος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν καρχαριδῶων.

ἄοζια (ἡ) Ἐπιγρ. ὑπηρεσία.
ἄοζιος (ὁ) κ. μτγν. θεράπων, ὑπηρετής, διάκο-
 νος: Αἰσχ. Ἀγ.231 φράσεν δ' ἄοζιος πατῆρ μετ'
 εὐχάν δίκαν χιμαίρας: Ἡσ. « ἄοζιοι μάγειροι,
 ὑπηρετῶν, θεράπωντες, ἀκόλουθοι, Καλλιμαχος »
 2) ἄοζος-ον ἄνοζος βλ. λ.

ἄοζιῶ-έω ὑπηρετῶ τινα.
ἄοζι ὄρωρ. ὄστ. ἀντὶ τοῦ ἡῶς βλ. λ.
ἄοζια (τὰ) Ἡσ. « δένδρα κοπτόμενα καὶ ἀνατι-
 θέμενα τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ Νάσανδρος,
 πρὸς ταῖς εἰσοδοῖς ».

ἄοζιον Ἡσ. « δάβηριον » (Διορθ. Λοιγόν).
ἄοζιή (ἡ) ἀττ. κ. νεώτ. συνηρ. ὡδή ἡ τέχνη τοῦ
 ἄοζιου: Ὀδ.Θ.498 ὡς ἄρα τοῖ.. θεὸς ὠπασε
 θεσπιν ἀοιδῆν· 2) ἡ πράξις τοῦ ἄδειν, τὸ τρα-
 γουῖδιμα: Ἰλ.Σ.304 οἱ δ' εἰς.. ἱμερόεσσαν ἀ-
 οιδῆν τρέφόμενοι· 3) κ. νεώτ. τὸ φθόγγονον
 ἄσμα, τὸ τραγουδί: ἡ μοιρολόδι: Ἰλ.Ω.721 σπονδέ-
 σσαν ἀοιδῆν, Σοφ. Ἀντ.882 ἀοιδὰς καὶ γούους, Εὐρ.
 Μήδ.425 λύρας ἀοιδῆ· 4) ἀφορμή, θέμα ἁ-
 σματός: Ὀδ.Θ.580 ἴνα ἦσι καὶ ἔσσομενοισιν
 ἀοιδῆ· 5) μτγν. μῦθος, διήγημα, ἱστορία.

ἄοζιδικός-ή-ὄν οὐχόλ. μουσικός.
ἄοζιμος-(ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τῶν
 ποιητῶν φθόγγονος, ὑμνοῦμενος, περιφημος, ἔνδο-
 ξος: Ἡρ.2,79 Λίνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινική ἀοί-
 διμὸς ἐστὶ καὶ ἐν Κύπρῳ, Πίνδ.Ο.14,3 ὦ λιπαρὰ
 ἀοιδίμοι βασιλίσαι Χάριτες Ὀρχομενοῦ, Συλλ.
 Ἐπιγρ. ἀοιδίμος εὐνομήσιν Ι περιφημος ἐπὶ δικαι-
 οσύνη· ἢ θαυμαστός: Πίνδ.Ν.3,136 ἀοιδίμον
 νόμα· 2) ἐπὶ κακῆς σημ., διαδόητος: Ἰλ.Ζ.358
 ὡς καὶ ὅπως ἀνθρώπουσιν παλῶμεθ' ἀοιδίμοι·
 3) νεώτ. κ. δημ. ἀμείμητος, ἀληθινότητος, ἐπὶ
 τεχνωτός: ὁ ἀοιδίμος ἔθνικὸς εὐεργέτης.

ἄοιδιῶ-άω ποι. ἀντὶ **ἀοιδῶ** βλ. λ.
ἄοιδιοθέτης (ὁ) Αἴτ. ὁ συνθέτης φθῶν, ὁ λυρι-
 κός-ποιητής: πρβλ. ὑμνοθέτης.
ἄοιδοκῆρυξ Ἐπιγρ. ὄρωρ. -κῆρυξ κῆρυξ, ἀγγέ-
 λων ἀοιδούς.

ἄοιδομάχος-ον μτγν. σκωπτικῶς, ὁ ἐρίζων
 περὶ λέξεων καὶ στίχων ποιητῶν: Αἴτ.Ι,140 ταύ-
 τους τοῖς παρὰ δειπνον ἀοιδομάχοις λογολέ-
 σχαις, τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου.

ἄοιδιοπάθος (ὁ) Αἴτ. ὁ περὶ τὰς αἰοιδὰς ἀσχο-
 λούμενος, αἰοιδός, ποιητής, συγγ. τῶ μουσικό-
 λος βλ. λ. 2) ὁ εἰς τὰς εὐχητικὰς φθῶδας χρη-
 σιμοποιούμενος, ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἀοιδῶν.

ἄοιδιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ποιῶν καὶ φθῶν ἐπη: Ὀδ.
 Δ17 μετὰ δὲ σφιν ἐμέλειπτο θεῖος ἀοιδός φορ-
 μίζων, Ἡρ.Ι.24 τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου ἀοι-
 δοῦ· ἢ νεώτ. γεν. ὁ κατ' ἐπάγγελμα φθῶν, ὁ τρα-
 γουδοστής· 2) θρηνηφός, μοιρολογητής: Ἰλ.Ω.
 720 παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς θρηνω ἐξάρχους·
 3) ἐπὶ ἀηδόνας, ἡ φάλτρια: Ἡσίοδ. Ἐργ.206 καὶ
 ἀοιδῶν εἶσαν· ἢ συνεκδ. περὶ τῆς Σφηγιάς, ἡ
 εἰς στίχους ἐκφέρουσα αἰνίγματα: Σοφ.ΟΤ36
 σκληρὰς ἀοιδῶν δασμόν· 4) ὁ δι' ἐπιφθῶν θε-
 ραπεύων, γόης, μάγος, λατ. incantator· 5) ὡς
 ἐπιθ. φθῶικός, μελωδικός: Εὐρ. Ἐλ.109 θρῆνις ἀοι-
 δοτάτα· 6) ὡς ἐπιθ. μετὰ παραθ. ἀοιδίμος, διά-
 σπητος: Ἀρκεσίλ. Διογ.Α.4,30 πολλῶν ἀοιδωτέρη.

ἄοιδιοσύνη (ἡ) μτγν. τὸ ποιεῖν ἢ φθῆν φθῶδας, ἡ
 ποιησις, τὸ ἄσμα: Γρηγ.Ναζ. Ὀδ.26 Α Β.

ἄοιδιοτόκος-ον ὁ ἐμπνέων ἀοιδῆν, ποιησιν: Αἴτ.
 9,364 ἀοιδιοτόκου νόμα πηγῆς.

ἄοιδιῶ-άω ἀοιδῶ, ἀμφ. ἐν Σζμῶν.174.
ἄοιδιῶ-έω μτγν. φθῶ: Ἀρκάδ.155,12.

ἄοίκητος-ον ὁ μὴ κατοικοῦμενος ἀπὸ ἀνθρώ-
 πους, ἡ ὄν δὲν δύναται ἀνθρώποι νὰ κατοικήσω-
 σιν: Ἡρ.2,34 ἀοίκητος καὶ ἐρήμος ἡ Λιδύη·
 2) ὁ μὴ ἔχων οἶκον, ἀσταγος, ἄσπιτος: Δημ.Ι123,3
 ποιεῖν τινα ἀοίκητον.

ἄοικος-ον ὁ μὴ ἔχων οἶκον, ὁ ἀνευ οἴκουγε-
 νείας: Ἡσίοδ. Ἐργ.600 θῆτα τ' ὄοικον ποιεῖσθαι
 (νὰ λαμβάνῃς ὡς ἐργάτην σου ἀνθρώπων ἀνευ
 οἴκουγενείας), Σοφ.Τρ.300 ἄοίκους ἀπάτορας τ'
 ἄλωμένους· 2) ἐπὶ κατοικίας, ἡ ἀβλία, ἡ εἰς
 τὴν δὲν δύναται τὰς νὰ κατοικήσῃ: Σοφ.Φιλ.534
 τὴν ἔσω ὄοικον εἰσοκίον.

ἄοικος-ον Ἡσ. « ἀρρητος » 2) Ἡσ. « ἀπορος »
ἄοικία (ἡ) μτγν. ἡ ἀποχὴ ἀπὸ οἴκου.

ἄοικονος-ον ὁ ἀνευ οἴκου: Αἰσχ.Εὐμ.107 ἄοικον χα-
 αὶ (αὶ προσφερόμενοι εἰς τὰς Ἐρινύς) ἢ ὄθ. προ-
 σωυμια τῶν Ἐρινύων: Σοφ.ΟΚ100 πρῶταισιν ὁ-
 μῖν ἀντάκουσ' ὄδοισαρων, νῆφων ἀοίκους, Πλάτ.
 Φιλ.61 C νηφαντική καὶ ἄοίκους κρήνη, Θεόδ.φ.π.

Πλουτ. Ἡθ.679 Α ἄοικον συμπόσιον (καθ' ὃ δὲν ἐπι-
 νον ὄνον) ἢ ὁ ἀνευ χρήσεως οἴκου: Πλουτ. Ἡθ.
 716 Α ἄοίκους μέθη· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ πῶν οἶ-
 νον, ἐγκρατής· 3) ἐπὶ τῶνος, ὁ μὴ παρὰ γων ὄνον.

ἄοικνω-έω εἶμαι ἀπορος, ἀπέχομαι ἀπὸ οἴκου,
 δὲν πῶν κρασί: Ἰνν.Νοῦσ.3,7.

ἄοίκος ἀολ. κ. ὄρωρ. ἀντὶ ἡῶς ἐφῶς: Ἀριστοφ.
 Εἰρ.837 Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλου ἀστέρα.

ἄοίστος-ον ἀφορητός 1 ὁ. γρ. ἄιστος).

ἄοικνία (ἡ) δραστηριότης, φιλεργία.

ἄοικνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ὄκου, ὁ μὴ νω-
 θρῶς ὄθ. ὁ ἀκαίραστος, ὁ φιλεργος: Ἡσίοδ.
 Ἐργ.493 ἔνθα κ' ἄοικνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὄφελ-
 λη, Πλουτ.Πελ.3 ἄοικνος πρὸς τι.

ἄοικνως ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνευ ὄκου, νω-
 θρότητος, διασταγμοῦ, οὐχὶ ὄκνηρῶς, δραστηρίως:
 Ἰνν. Ἀρθρ.38, Πλάτ. Νόμ.649 Ρ εἰπεῖν τε ἀόκνωσ
 ὄτιον, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξι, -ἀόκνωσ ἐργά-
 ζεται· ἢ συγκρ. -όταρον κ. -στέρωσ ὑπερή-
 -ότατα: Ξεν.ΚΠ1,4,2 πάντων ἀόκνωτα ἀνεπή-
 -δα, Θεόδ.Στ.183 Β τὸ κελυευθέν μοι ποιήσω ἀ-
 κνωτάτα, -ἐργάζεται ἀοκνωτάτα.

ἄοικνεῖ Ἡσ. « συναγεί ».

ἄοικνεῖς Φώτ.153,16 « παρὰ Σοφοκλεῖ τὰς συ-
 νηγμένας ».

ἄοικλήθην ἐπίρρ. ὁμαδόν, ἀθρόωσ: Ὀππ. Ἀλλ.1,
 788 θάλασσαν ἀοικλήθην ἐπέπνησιν (αὶ ἀφάσι).

ἄοικλήεις ἐκ κατὰ πληθ. ὄλοι μαίρι, ἀθρόωσ: Ἰλ.Ε.
 498 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀοικλέες οὐδ' ἐφόθη-
 θεν, Σοφ.Φ.1469 χωρῶμεν δὴ πάντες ἀοικλέες·
 ἢ κ. ἐπὶ δύο μόνον, ἀμφοτέροι οἰοῦ.

ἄοικλήεις-εως (ἡ) συμπύκνωσις, συγκέντρωσις.

ἄοικλιζῶ συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτῶ, μαζεύω ἐπὶ
 προσ. καὶ παραμ.: Ἰλ.Ζ.287 ται δ' ἀρ' ἀόκλιεσαν
 κατὰ ἄστου γεραίας· ἢ παθ. συναθροίζομαι προ-
 σέρχομαι εἰς συνάθροισιν, εἰς συνέλευσιν: Ἰλ.Τ.54
 πάντες ἀοικλήθησαν Ἀχαιοί· συνεκεντρώθησαν ἢ
 ἀοικλοῦσιν-ποδός-ον ἀελλόποπος βλ. λ.

ἄοικβρία (ἡ) ἀνομβρία.

ἄοικμματος-(ῆ)-ο(ν) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνόμ-
 ατος, τυφλός, στραβός καὶ ἀπὸ τὰ δύο ἀνόμια.

ἄοικνία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐκ τῶν ζωοσκαλῆ-
 κων τῆς οἰκογεν. τῶν νηρηθῶν.

ἄοικνία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέ-
 ρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κοκκιδῶν.

ἄοικνός-α-ον μτγν. βοιωτικῶς: Ἀπολλ. Ρ.3,1177,
 1185, Στράβ.9,402 τὰ ἀοικνον καλοῦμενον πε-
 δῖον (τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰγνάτου μέχρι Καζμείας).

ἄοικνι-ἰδος (ἡ) ἢ μτγν. ποι. θηλ. τοῦ ἀνίσως βλ. λ.:
 Νόνν.Δ.54,51 Ἀοικνι ἄπλετο βάνκρ.

ἄοικνι (ἡ) 12) νεώτ. ζωολ. γένος σκαλῆκων τοῦ
 ἀθροίσματος τῶν ζωοσκαλῆκων τῆς οἰκογεν. τῶν
 πολυχαιθῶν.

ἄοικνω-ον ἀέρος βλ. λ.

ἄοικνως ἐπίρρ. δημ. ἀόπλωσ, ἀνευ ὄπλων.

ἄοικλία (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ ὑπαρξίς, ἔλλειψις ὄπλων.

ἄοικλος-(ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ἀσπί-
 -δος, χωρὶς βαρῶν ὄπλων: Ἰουκ.4,9 τῶν τε ἀό-

πλων και ὠπλισμένον· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μὴ ὠπλισμένος· Ξεν.ΚΠ3,345 τὰ τυφλά τοῦ σώματος και ἄοπλα και ἄχειρα, αὐτ.6,4,16 ὄπρια ἄοπλων (πολεμικὸν ὄπριον χωρὶς ὄρεσσαν), - ἄοπλοιο πληθυνσι· 3) ἐπὶ πλοίων, τὸ μὴ ἐξοπλισμένον· 4) ἄοπλος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὄρχεοειδῶν, ἴσθαιενος τῶν Ἰνδιῶν.

ἀόπλιος ἐπίρρ. μαν. κ. νεώτ. ἄνευ ὄπλων· Σουμῶν Μιτάρρ. Αθανάσι.2,566, -ἀόπλιος ἀγωνίζεται.

ἀοπος-ος Ἦσ. «ἐσφωσεν» 2) ὄσπος βλ. λ.

ἀοπος-ος ἀόμματος, τυφλός· 2) ὁ μὴ ἐν ὄψει, ἀόρατος· Ἀντφ.Σοφ.4.

ἀορος-ος (ὁ) κ. ἄορ ζῆφος, κρεμᾶμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτήρος· Ὁδ.Λ24 ἐνὸς ἄορος δὲῦ ἀρουσάμενος παρά μηροῦ βόθρον δρουξ', Ἰλ.Κ484 ἀορι θεινομένων· 2) μτγν. γεν. πᾶν ὄπλον· Ὀπν.Κ2,553 κέρως αἰνὸν ἀκαχμένον, ἄγγιον ἀορι ἐπερι τοῦ κέρωτος τοῦ ρινοκέρωτος.)

ἀορασία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ στέρησις τῆς ὄρασεως, τὸ μὴ δύνασθαι ὄραν, ἡ τύφλωσις· 2) νεώτ. τὸ νὰ μὴ εἶναι τὸ ὄρατόν ἢ λόγῳ τῆς θέσεως ἢ τῆς ἐλλειψῆως φωτός ἀόρασις.

ἀόρατος (η)-ο(ν) κ. νεώτ. και δημ. ὁ μὴ ὄρατός, ὃν δὲν δύναται αἰ τῆς ἴσθ· Πλάτ.Φαιδ.85 Β ἀόρατος ὄψιν, Α.Πλ.198 τραυμ' ἀόρατον ἔρωσ, Ἰσοκρ.δ Β τὸ μέλλον ἀόρατον, Ἐκκλ.Συμβ.Πιστ. ὄρατόν τες πάντων και ἀόρατών, - ἀόρατοι κηνήσις, - ἀόρατη δύναμη, - ἀόρατος κόμος· 2) συνεκδ. ὁ σκοτεινός, ὀδῆλος· Ἐπιγρ.289,2 ἀορ-ἀρατιπὸν βίότου· 3) ἔνεργ. ὁ μὴ ἴδων· Πολυδ.2,21,2 ἀπειρος δὲ και ἀόρατος παντός κωκού· 4) ἀόρατος νεώτ. βοταν. ἀρκεφωτός βλ. λ.

ἀοράτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀπαρτηρητως, ἀθεάτως, ἀφανώς, χωρὶς νὰ ὄραται· Ἰω.Χρυσ.1,1072,2 οὐδὲν ἄτερον ἄλλ' ἢ τοῦ Θεοῦ χεῖρ ἀοράτως αὐτοῦς ἀποκρουμένη.

ἀόρβητος-ος μτγν. ὁ μὴ ἔχων κυκλωτερές περὶ ὄπλιμα· Ἐδικτ.Διοκλ.15,31 Α ἀόρβητοι τροχοί.

ἀοργησία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ παντελής ἐλλειψις ὀργῆς, ὁ τιδῆποτε, φέγεται, ἢ γὰρ μὴ ὀργιζόμενοι ἐφ' οἷς διετέλλιθιο δοκοῦσιν εἶναι· || νεώτ. τὸ νὰ μὴ ὀργίζεται τις εὐκόλως, ἡ ψυχραιμία.

ἀοργητος-ος κ. νεώτ. ὁ μὴ ὀργιζόμενος, μὴ ὀργίλος· Ἀριστ.Ἠθ.Ν1108 Α8 || νεώτ. ὁ μὴ ὀργιζόμενος εὐκόλως, ψυχραιμος, μετρισηαθής.

ἀοργητοῦμαι-έομαι μτγν' εἶμαι ἀοργητός βλ. λ.

ἀοργητως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὀργῆς, ψυχραιμώς, οὐχὶ ὀργίλος· Ἀρρ.Ἐπικτ.3,18,6.

ἀοργιστος-ος ἀοργητός βλ. λ.

ἀορίζειν αὐρίζειν βλ. λ.

ἀορίστια ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὠρισμένης, ἀσφούς ἐκδηλώσεως, με ὀοριστιὰ βλ. λ.

ἀοριστιανή μτγν. κ. νεώτ. ἀοριστιῶ βλ. λ.· Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.124· 2) ἔνεργ. παιώ τὸ ἀοριστον· Ἰάμβλ.ἐν Νικ.Ἀριθμ.78 Δ.

ἀοριστιῶς μτγν. ἀοριστῶ βλ. λ.· Ἀρκάδ.142 Α.

ἀοριστία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι τὸ ἀοριστον, ἡ ἀθεωαιότης, ἡ ἀσάφεια· Ἀριστ.Πρ.94 Β 32 ἀοριστία τῆς ὄρας, - ἀοριστία περὶ τὴν διατύπωσιν, - ἡ ἀοριστία συμβέβηστος συνεπάγεται ἀκώρσιν, - βρισκόμαστε σὲ κυβερνητικὴ ἀοριστία· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀοριστως, οὐχὶ σαφώς λεγόμενον, τὸ ἀοριστολόγημα· εἶπε πολλὰς ἀοριστίας. 2) φιλοσ. γνωσιολογικὴ ὄντηληφίς τῶν μεταγενεστέρωσ σκεπτικῶσ καθ' ἣν τὰ ὄντα εἶναι ἀόριστα και ὁ καθορισμὸς αὐτῶν ἀδύνατος.

ἀοριστικός-ή-όν μαν. γραμμ. ὁ ἀόριστος, ὁ δηλῶν ἀοριστιὰν· ἔ. γραμματικῶς ἀοριστολογικός· ἀοριστικός σύνδεσμος, - χρόνος.

ἀοριστικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατόστασις ἀοριστίας βλ. λ.

ἀοριστόβιος νεώτ. ὁ ἐν ἀοριστία βλ. λ. βίων.

ἀοριστολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἀόριστος ἐκφρασις, διατύπωσις, ἔ. ἀοριστολογία βλ. λ.

ἀοριστολογία (ἡ) νεώτ. ὁ ἀόριστος λόγος, φράσις χωρὶς σαφῆ και ὠρισμένην ἔνοιαν.

ἀοριστολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ λεγόμενος μετ' ἀοριστίας, ὁ μὴ ἔχων ὠρισμένην ἔνοιαν· ἀοριστολογικὴ ἀνωθυμία (αἰ ἀναφορικαί, ἀόριστοι, ὁλον ὄστις, ἀόδοσις, ὀδοισις κτλ.).

ἀοριστολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀοριστολογικόν βλ. λ., δι' ἀοριστολογίαν.

ἀοριστολόγος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων ἀόριστα και ἄνευ σαφούς ἔνοιαις.

ἀοριστολόγῳ-ῶ νεώτ. ἐκφράσσομαι ἀοριστάς, ἄνευ σαφηνείας και ἀκριβείας, ὀμιλῶ ἢ γράφω ἀσφῶς· || ἀποφαινομαι οὐχὶ ὠρισμένως.

ἀόριστος (η)-ο(ν) ὁ ἄνευ ὀρίων, ὁ μὴ ἐντός καθωρισμένων ὀρίων περιεχόμενος· Ἰουκλ.139 τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς και τῆς ἀόριστου· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὠρισμένος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ὀρισθῆ, ὀρησοδίοριστος· Ἀριστ.Πολ.1275 Α 26 ἀορ-ἀρχῶν (ὁ κατέγων τὴν ὀρχήν ἔπ' ἀόριστον χρόνον), Δημ.50 ὁ οὐδὲν ἀνετέλεστον οὐδ' ἀόριστον, - με κατέχει ἀόριστον προαίθημα, - ἀναβάλλω τι ἐπ' ἀόριστον, - ἀόριστος ἀδοσία, - ἔχει ἀόριστες γνώμες· || ἀδέβαιος· ΑΠ9,499 ἀορ-ζωῆς τελευτή, - τὸ μέλλον εἶναι ἀόριστον· || ἀόριστον ὄνομα, τὸ μὴ ὠρισμένον, τὸ μὴ εἰς συγκεκριμένον τὸ ὄν ἀποδιδόμενον, ὁλον οὐκ ἀνθρώπος·

3) γραμμ. ὁ ἀόριστος χρόνος τῶν ρημάτων· ἐνεργητικός, - παθητικός, - μέσος ἀόριστος.

ἀοριστύς-ος ὁ. ἀοριστύς· Ζαναρ. «ὀμιλία».

ἀοριστιῶ-ῶ εἶμαι ἀόριστος, ἀδέβαιος· Ἀριστ.Πρ.94,26· || μτγν. εἶμαι ἄνευ ὠρισμένης γνώμης.

ἀοριστιῶ-ῶ μτγν. κ. μαν. εἶμαι ἀόριστος.

ἀοριστιῶδης-ους-ες μτγν. ὁμοιος πρὸς ἀόριστον.

ἀοριστως ἐπίρρ. κ.νεωτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀόριστον βλ. λ.· Πλάτ.Νόμ.416 Β ἀτάκτως και ἀοριστως ἔωντες, - ὀμιλήσων, - ἀπεφάνθη ἀοριστως.

ἀορκος-ος νεώτ. ὁ μὴ ὀρκισθείς.

ἀορκωτός Ἦσ. «ὀμιλίας».

ἀορκωτός-ος μτγν. ὁ ἄνευ ὀρκῆς.

ἀορνις (ὁ) μαν. ἄορνος βλ. λ.· Εὐστ.εἰς Διον.1151 τούνεκά μιν και φώτες ἐπικλεῖουσι δορνιν.

ἀορνος-ος ὁ ἄνευ πτηνῶν· Σοφ.ἀπ.840 ἄορνος ἰμῶν, Πλούτ.Ἠθ.327 C ἄορνα ὄψη ὄψη, ὄπου δὲν φθάνων τὰ πτηνὰ, Ἰδιόδ.Σ17,85 ἡ ἀορνος πέτρα | φροῦριον ἐπὶ κρηνηνῶσ παρὰ τὸν Ἰνδόν.)

ἀορην Ἦσ. «μοχλόν, πυλῶνα,θυρωρῶν, Κύπριος».

ἀορος (ὁ) ΑΠ ἄορος.

ἀορτεκτασία (ἡ) νεώτ. ἡ τῆς ἀορτῆς βλ. λ.ἐκτασις.

ἀορτεῦσμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ τῆς ἀορτῆς ἀνεύρησμα βλ. λ.

ἀορτεῦς-έως (ὁ) νεώτ. στρατ. ὁ ἰυῶς ὁ ἀναρτόμενος ἐκ τῆς λαβῆς τῆς σπῆδῆς τῶν ὀξυμυρῶσ κων | χρυσὸπλεκτος | και τῶν ἐπιπνοῦσ ὀηλιτῶν | σκίπτων | χρυσιμεύων, ἰνα εἰσάγηται ἐντός αὐτοῦ ὁ καρπὸς τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ὄταν ἡ σπῆδη κρατῆται ἐλκυσμένη· ἔ. σποδιστῆρ.

ἀορτή (ἡ) κ. νεώτ. κατὰ πληθ. τὰ κατώτατα ἄκρα τῆς τροχειᾶς ἀρτηρίας· 2) μτγν. κ. νεώτ. καθ' ἕνικ. ἡ ὀρτηρία ἡ ἀρχομένη ὀπὸ τῆς ἀριστερᾶς κοιλίας τῆς καρδιάς· 3) τὰ δύο ἄκρα τοῦ λάρυγγος, δι' ὧν εἰσέρχεται αὐτός εἰς τὸν πνεύμονα· 4) σακκίδιον κρεμόμενον ἀπὸ τῶν ὤμων.

ἀορτήρ-ρος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ λωρίον, δι' οὐ κρέμαται τὸ ἔριφος· Ὁδ.Λ609· || κατὰ πληθ. οὐ κρῖκοι ἢ τὰ ἀγκιστρα, δι' ὧν ὁ κωλεός συνάπτεται πρὸς τὸν ἀορτήρα· Ἰλ.Λ31 κωλεῶν.. χρυσοῖσιν ἀορτήρασιν ἀρρήρα· 2) ἰμὸς πρὸς ἀνάρτησιν σακκίδιον· 3) ἀορτήρες ἴηποι, σφραφῆροι.

ἀορτηροῦχος (ὁ) νεώτ. στρατ. κρῖκος ἔλλει-

φοειδούς σχήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πορπούται ὁ ἄορτηρ τοῦ τυφεκίου.
ἀόρτης (ἰ) ἄορτῆ βλ. λ.
ἀορτικός ἡ-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀορτῆς.
ἀορτίτις-τιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ ὀξεῖο ἢ χρόνια τῶν τοιχωμάτων τῆς ἀορτῆς.
ἄορτα ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄορτα, γ' ἐν. τοῦ παθ. ἄορτα. τοῦ ἀείρω βλ. λ. πρβλ. ἄωρτα.
ἄορτρα τὰ) οἱ λοβοὶ τῶν δύο πνευμῶνων.
ἀορτῶ-έω ΑΠ ἐκτετομένους τ. τοῦ ἀείρω, κατὰ μτχ. παθ. ἄορ. α'. ἀορτηθεῖς, κρεμασθεῖς.
ἀόρηξ-ες μτγν. ὁ ἀνευ ὄρηων, εὐνούχος.
ἄος ἡ ἄος (τὸ) μτγν. ἡ ἀβρα, ὁ ἀήρ.
ἄοσμα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἑλλειψὶς ὄσμης : Θεόδωρ. Φαίτ. 6, 16, 3. || νεώτ. ἡ ἐξασθένεισι τῆς ὄσφρησης.
ἀοσμοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ φαρμάκων καταστολῆ, ἐξάλειψις τῆς δυσοσμίας.
ἀοσμοποιός (ἰ) νεώτ. ὁ καταστέλλων, ὁ ἐξαλείφων τὴν δυσοσμίαν, ἐπὶ φαρμάκων.
ἄοσμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ὄσμης, ὁ μὴ ἀναδιδῶν ὄσμήν· ἀντιθ. εὐοσμος : ἀνηθ. ἄοσμα.
ἄοσμηξ ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ὄσμης.
ἀοσσητήρ-ηρος (ἰ) βοηθός, ἐπίκουρος : Ἰλ. Ο 254 τοῖον τοῦ ἀοσσητήρα Κρονίων ἐξ ἴδης προέηκε.
ἄοσσω-έω μτγν. βοηθῶ· πρβλ. ἀόξτω.
ἄοστον Ἡσ. « ἄριστον » ἰλῶστον ἰ.
ἄοστηρ (τὰ) δημ. τὸ φυτὸν χυνθῶδης ὁ δάκτυλος.
ἀοσφάρος (ἰ) ἀντὶ ἀωσφάρος βλ. λ. : Πιδ. 1, 34, 2.
ἄοτός Ἐπιγρ. αὐτός.
ἀούδιον (τὸ) μτγν. χελιδῶνον μέγα : Ψ, Διοσκ. 2, 211.
ἀουθριετία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν σταυρανθῶν : ἀουθριετία ἡ ἐλληνηκὴ, - ἀουθρ- ἡ δελτοειδής.
ἄουκρ λυχνία (ἡ) νεώτ. λυχνία, καίουσα διὰ φωταερίου, ἐν ἣ διαπυροῦται κήληδρος (φωτοβολῆς), κατασκευαζομένη ἐκ πλέγματος ἀμιάντου, ἐπιτείνουσα καὶ ἀποδιδούσα λε·κότερον τὸ φῶς.
ἀουρεθαχίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγή τοῦ ζιρκονίου βλ. λ.
ἀουκουθά (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν κορνοειδῶν.
ἀούματα (τὰ) Ἡσ. « τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν ἄχυρα, Κύπριοι » ἰ πιθαν. λούματα=λύματα ἰ.
ἀουρωθῆ (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν λειριωδῶν.
ἀουραμίνη (ἡ) νεώτ. τεχνητὸν κίτρινον χρῶμα πρὸς βαφὴν βαμβακερῶν καὶ μεταξωτῶν ὑφανμάτων, ἀνήκον εἰς τὰς βασικὰς χρωστικὰς τοῦ διαφαινωκομεθάνου.
ἀουρανθιανθῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν ἀβρασιματῶν τῶν δικτυοκλήδων τῆς οικογεν. τῶν πηλοειδῶν, περιλαμβάνον 12 περίπου εἶδη.
ἀουρεθοασίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ ἐξωθεασίδιον.
ἀουρία (ἡ) δημ. εἶδος παιδικοῦ βαυλίου προσομοίου πρὸς τὸν λεγόμενον μύλον βλ. λ.
ἀουριβία (ἡ) δημ. ἀγουριδα βλ. λ.
ἀουρικῶλη (ἡ) νεώτ. κοινὴ ὄνομασία τοῦ φυτοῦ ἡρανθῆς ἢ ὠτίς.
ἀουρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἔνωσις, παρασκευαζομένη διὰ θερμάνσεως φαινόλης μετὰ θεικοῦ καὶ ὀξολικοῦ ὀξέος.
ἀούρμαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ μωριμάσας, ἄωρος.
ἀουρνώλης χρώματα νεώτ. βιομηχανικὰ θειοσυνθῆ χρωστικὰ οὐσία, παρασκευαζόμενα διὰ συντήξεως ἢ βρασμοῦ ἀμύων, φαινόλων, ἀμυνοφαινόλων καὶ ἀναλόγων σμμάτων μετὰ θείου ἢ νατριοσουλφιδίου ἢ μετ' ἀμφοτέρων.
ἄουρος δημ. ἄωρος, ἀγουρός βλ. λ. || εἶδ. ἐπὶ ὀνδρός : πάρομ. ὁ ἄουρος, ὅταν γεννηθῆ ἢ κὴ κόρη σὺν καταστολῇ ἢ ἐν. λαμβάνονται ὑπ' ὄφιν).
ἀουροφανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τεχνητὴ κίτρινη

χρωστικὴ οὐσία, παρασκευαζομένη δι' αἰθυλιώσεως τοῦ λαμνοντος κίτρινου καὶ χρησιμεύουσα πρὸς βαφὴν ἐρίου καὶ μετάξης.
αὐροφωσφίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τεχνητὴ ἐρυθροκίτρινος χρωστικὴ οὐσία, χρησιμεύουσα πρὸς βαφὴν δερμάτων.
αὐστάτας (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν κυνῶδος ὁ δάκτυλος.
αὐστον Ἡσ. « ἀνήκοον ».
αὐτος-ον ὁ μὴ τραυματισθεὶς, ἀδολαθής : Ἰλ. Σ 536 ἄλλον αὐστον, ἄλλον τεθνηῶτα.
ἀφθαλμος-ον μον. ἀνόφθαλμος, τυφλός.
ἀοχλησία (ἡ) μτγν. ἀνοχλησία, τὸ ἀνενόχλητον.
ἀόχλητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐνόχλων προξενῶν || παθ. ὁ μὴ ὑφιστάμενος ἐνοχλήσεσι ὁ ἀπάραχος.
ἀοχλήτης ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ ἐνοχλήσεως, ἀπαράχος, ἠθικός : Κλήμ. Αλ. Στρωμ. 2, 21 τὸ ἀοχλήτως καὶ καλῶς ζῆν' || συγκρ. -άττερον : Γαλ. 13, 597 κ. ὑπερβ. -ότατα : αὐτ. 15, 707.
ἀοχλος-ον ὁ μὴ παρέχων ἐνόχλησιν, ὁ μὴ ἐνοχλητικός : Ἰνπ. Ἀρθρ. 78.
ἀόχλων ἐπίρρ. ἀοχλήτως βλ. λ. : Ἰνπ. Ἀγμ. 31.
ἄοφος μτγν. ὁ ὄψεως, ὄρασεως στερούμενος.
ἀόφιαστος-η-ο δημ. ἄοφος βλ. λ.
ἀόφος-η-ο δημ. κ. ἀνοφός, ὁ χλωρός.
ἄπ Πάν. κ. ἀπη συντομογραφ. ἀντὶ ἀπηλώτης βλ. λ.
ἄπα νεώτ. ἄκλιτος νηπιακὴ λέξις, συνήθης εἰς τὰς φράσεις : πηγαῖον ἄπα, - εἶμαι ἄπα καὶ σημαίνουσα βαδίζω, πηγαῖον περῖπατον, φεύγω || εἶδ. φρ. πᾶσι ἡ πῆγε ἄπα (ἐξηφανίσθη).
ἀπά ἐπίρρ. δημ. κ. ἐπά κ. πά ἐπί, ἐπάνω : ἀπά στο πόδι, - στή σκεπή, - στή κορφῆ, φρ. γράφει ἐπά στο γόνα (προχειρῶς, ἀπροσεκτικῶς).
ἀπαθουλιάζω δημ. ἐπὶ ὄρνυθων, παῖδων νά γεννῶ.
ἀπαθουλο (τὸ) δημ. τὸ τελευταῖον ὦν τῆς ὄρνυθος, μεθ' ὃ παύει φωτοκοῦσα.
ἀπαθειδῶς Ἡσ. « ἰ ἀπαφοιδῶς, ἀπωδῶς » ἐκμελῶδς, Λάκωνες.
ἀπαγάδι δημ. ἐπίρρ. σάνθη. εἰς τὰς παιδιὰς ἐν τῇ φρ. εἰμαστέ ἀπαγάδι ἰ εἰμεθα ἴσια κ. ἴσια).
ἀπαγάδιξ δημ. ἐξόφλω χρέος.
ἀπαγάδιμα (τὸ) δημ. κ. ἀπαγάδι ἀνταπόδοσις, ἐξόφλησις δι' ἰσοτίμου παροχής.
ἀπαγάλια δημ. ἀγαληνά, ἀγάλια βλ. λ.
ἀπάγγεισι ἐπίρρ. δημ. ἀπάγγια βλ. λ.
ἀπαγγιάζω δημ. ἀπαγγιᾶζω βλ. λ.
ἀπάγγειος-α-ο δημ. ἀπάγγιος βλ. λ.
ἀπαγγελεύς-έως (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαγγέλλων || ὁ ἀγγελιαφόρος.
ἀπαγγελία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκβασίς, ἡ λογοδοσία πρὸςθεοῦ : Δημ. 242, 20 στὶ ἐκ. . τῶν ἀπαγγελιῶν τὸ βουλευσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ἡμῶν ἐστίν' 2) ἡ ἀφήγησις, ἡ ἐξιστόρησις : Θουκ. 3, 67 ὦν . βραχεία ἡ ἀπαγγελία ἀρκεί· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ μετὰ ρυθμοῦ καὶ ὕψους ἀνάγνωσις ἢ ἐκφώνησις περὶ τοῦ ἡμέτερου λόγου : Πλάτ. Πολ. 394 C ἡ δι' ἀπαγγεσίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, Ἀριστλ. Ποι. 1449 B 26 δῶντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγεσίας, - ἡ ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος. || νεώτ. γεν. ἡ ἀνάγνωσις, ἐκφώνησις : ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως' 4) μτγν. τὸ ὕφος τοῦ λόγου, τὸ λεκτικόν' || νεώτ. ἡ τοῦ λόγου προφορὰ : ἔχει καλὴ ἀπαγγελία.
ἀπαγγελιά (ἡ) ὄδημ. παραγγελία, ἐντολή : ἔκανα τὴν ἀπαγγελία σου (ἔξετέλεσα τὴν ἐντολήν σου).
ἀπαγγέλλω ἰων. -έω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ., -ὦ ἀναγγέλλω, μηνύω, γνωστοποιῶ δι' ἀγγέλου : Ἰλ. 1, 626 ἀπαγγεῖλαι δε τάχιστα χρῆ μῦθον Δαναοίσι, Ἡρ. 1, 227 ἄκλεψε τὸν ἀγγελον ἀπαγγέλλειν, Ξεν. Ἀν. 2, 44 ἀπ- πτε τις τὴν Ἑλλάδα· παθ. : Δημ. 522, 25 ἐξ ὦν . ἀπαγγέλλετό μοι (καθὼς μοι ἀπηγγέθη), μετὰ μτχ. : Ἡρ. 2, 121, 5 ἀπηγγέθη ὁ νέκυς ἐκκελευμένος ἰ ἀπηγγέθη ὅτι τὸ νεκρὸν σῶμα εἶχε κλαπῆ' 2) ἐπὶ ρήτορος ἢ συγγραφέως, ἀφ-

γοῦμαι, λέγω, ἐκφωνῶ: Δημ.537,27 ὧν ὁ παθὼν.. οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύνασθ' ἑτέρω, ἀπαγγέλλω ποίημα, λόγον· 3) κήρυξ ἀπαγγέλιαν βλ. λ.31: ἀπ- ποιήματα || εἶδ. ἐν νομ. φρ. ἀναγγιγώσκω, ἐκφωνῶ: ἀπαγγέλλω κατηγορίαν.

ἀπαγγέλλω δημ. ἠρσφθω, ἀρσθρώνω.
ἀπαγγέλλεις-εως (ή) ΑΒ ἀπαγγέλλω.
ἀπαγγέλλω τληρ-προσ (ή) ὁ ποιῶν ἀγγελίαν βλ. λ.31: ἄπ- ποιήματα || εἶδ. ἐν νομ. φρ. ἀναγγιγώσκω, ἐκφωνῶ: ἀπαγγέλλω κατηγορίαν.
ἀπαγγέλλω δημ. ἠρσφθω, ἀρσθρώνω.
ἀπαγγέλλεις-εως (ή) ΑΒ ἀπαγγέλλω.
ἀπαγγέλλω τληρ-προσ (ή) ὁ ποιῶν ἀγγελίαν βλ. λ.31: ἄπ- ποιήματα || εἶδ. ἐν νομ. φρ. ἀναγγιγώσκω, ἐκφωνῶ: ἀπαγγέλλω κατηγορίαν.

ἀπαγγελλικόν [τό] νῶς οὐσ. βλ.λ. ἀπαγγελλικός.
ἀπαγγελλικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἀπαγγέλλων, ἀφηρηματικός· 2) ρητ. ὁ εἰς τὴν ἀπαγγέλιαν ἀνήκων || τὸ οὐδ. ἀπαγγελλικόν ὡς οὐσ., ἡ δύναμις τοῦ ἀπαγγέλλειν βλ. λ.31.

ἀπαγγελτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀποφαντικῶς: Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ.1,197 οὐκ ἀπαγγελτικῶς μετὰ πεποιθισσεως ἀποφαντικῶς.
ἀπαγγελλτός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαγγελλῆ βλ. λ.: ἀπ- κατηγορία.

ἀπαγγελτρία (ή) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ἀπαγγελλτής, ἡ ἀπαγγέλλουσα.

ἀπαγγή ἴσ. «φανερὸν ποῖω»,
ἀπάγγια ἐπίρρ. δημ. κ. -ια εἰς θέσιν ὑψηλέμων, εἰς ἀπανεμί: σταθίκακα ἀπάγγια· 2) ἐπὶ ἀνέμου, ἐκ τῆς ξηρᾶς: φύσηξ ἀπάγγια.
ἀπαγγιάζω δημ. κ. -ιάζω καταφεύγω εἰς τόπον ὑψηλέμων, ἀπαντιάζω, ὑπνευδῶ: ἀπαγγιάσασ' ἕνα ταίχο· 2) ἐπὶ τόπου, εἶμαι ὑψημένος: σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀπαγγιάζει.

ἀπάγγιας-ια-ιο δημ. κ. -εις ὑψηλέμων, ἀπρόσβλητος ὑπὸ ἀνέμου, βροχῆς, φύγου κττ.: ἀπάγγια μεριά· || ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς ἐρχόμενος, ὁ ἀπόγειος· 2) τὸ οὐδ. -ιο ὡς οὐσ. τόπος ὑψηλέμων, ἀ. ἀνεμίαι: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 9 καὶ καλὰ 'ναυ, Σειλίνα, νὰ ἐπαλώσῃς 'καί σ' ἀπάγγια· 3) ναυτ. ἡ νημερία: ἔχει ἀπάγγιο σήμερα.

ἀπαγκ προατ. τοῦ ρ. ἀπάγω ἐκ ἐπίρρ. κατὰ παράλειψιν τοῦ σεαυτὸν πιθεμένου ἐπίστε, μακρὸν ἀπ' ἐδῶν: Ἀριστοφ. Βάτρ. 853 ἀπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν (ἐξεκουμῆσου), αὐτ. Εἰρ. 1053 ἀπαγ' ἐξ μακρῶν ἀπ' ἐκποδῶν | πηγαιεὶ σ' ἄνδραμα | μτγν. κ. νεώτ.: φρ. ἀπαγε τῆς βλασφημίας! [μὴ βλασφημεί, ἡ μακρὸν ἀπὸ τοῦ..].

ἀπάγγελος-ον ἴσ. «ὁ μὴδὲπω συναγελαζόμενος παῖς» ὁ μέχρ' ἐτῶν ἑπτακαίδεκα, κρήτες.

ἀπαγγής-ές ὁ μὴ στερεός, ὁ μαλακός: Ἦρ.7,61 Πέρσαι.. περὶ τῆσι κεφαλῆσι εἶχον πύραξ καλαμομένους πύλους ἀπαγγας, Πλούτ. Ἦρ. 949 Β ἀπαγγὰ καὶ ἀσῶστατον, (ἐπὶ ὕδατος μὴ πεπηγότας) || ἐπὶ σαρκῶς, πλαδαρῶς, χαινός || ἐπὶ νεοσόνων, ἀπτερος ἔτι.

ἀπαγγιζέω-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιπίπτων ἢ περιπεσὼν εἰς παγγίω, καὶ δὲν δύνανται τις νὰ παγγιθεῖν, νὰ συλλάβῃ: Νικήτ. Χων. Χρον. 93 C τῶν θηρότρων ὑπεραλλόμενος ἀπαγγιζέω ἦν.

ἀπαγγιζέω-έω ἰων. ἀπὶ ἀπάγω, ἐξάγω: Ἦρ.1,1 ἀπαγγιζέω φορτία Αλυγῆτι· || εἶδ. κορίζω φέρων ὑποτελείας: αὐτ. 3,98 ἀπαγγιζέω φέρων.

ἀπαγγιζτός-ον κ. νεώτ. μὴ παγγιβαίς, ἀπαγγίς.
ἀπαγγαλιζομαι ἀπαγγαλιζομαι βλ. λ.: Εὐρ. Ἦρ. ροκλ. 42 ὥσθε ναοῦ τοῦδ' ἀπαγγαλισμένη | δ. γρ. ὑπηγκάλισμένη].

ἀπάγγια ἐπίρρ. δημ. δ. γρ. τοῦ ἀπάγγια βλ. λ.
ἀπάγγιαζός δημ. δ. γρ. τοῦ ἀπάγγια βλ. λ.
ἀπάγγιας-ον δημ. δ. γρ. ἀπάγγιας βλ. λ.
ἀπαγγιζέω-έω (ή) νεώτ. ἡ ἀπαλαγή ἀπὸ τοῦ ἀγκίστρου, τὸ ἔαγκίστρομα· 2) εἶδ. ἐπὶ στρατεύματι, περικυκλωθέντος ἀγκιστροειδῶς ὑπὸ τοῦ ἐμβροῦ, ἡ διεκφυγῆ ἀπὸ τῆς κυκλώσεως.
ἀπαγγικυλῶ-έω μτγν. κάμνω τι ἀγκύλων, κάμπτω στρωγγυλοειδῶς, καμπυλώνω.

ἀπαγγικνίζομαι ἀπαθῶ διὰ τῶν ἀγκύλων || μτφ. Φιλόστρ. 561 ἀπαγγικνισμένη τῆ γλώττῃ καὶ γυμνῇ διατείνετο | θρασέως καὶ ἀπροκολύπτως ἰαχυρίζετο | 2) ἴσ. «ἀπαγγικνισάμενοι» ἐκτείνοντες τὸς ἀγκύνας· 3) Εὐστ. ἀχλὺ. «ἀπαγγικνισαί, τὸ τὰς χεῖρας νίος ὀπίσσω θῆσαι σ' πρῶθ. πισθόγκυμα.
ἀπαγγικνίζω (τῶ) δημ. τὸ ὑψημένω ἀπὸ ἀγκύλων βλ. λ.
ἀπαγγαλιζέω ἀποστρέφω τινα τῆς ἀλήθειας του, τὸ στολισμοῦ του: ΑΠ5,220 μὴδὲ κομῶν τὴν βασιθὴν κοῦρην πᾶσαν ἀπαγγαλιζομαι.

ἀπάγγαυται ἴσ. «διόλου καταναῖται»,
ἀπαγγα-ατος (τῶ) μτγν. ἱατρ. κάταγμα κατὰ τὴν διάρθρωσιν: Ὀρειθ. 86,6 ἔστι τὸ ἀπαγγα κάταγμα κατὰ τὴς διάρθρωσεως γυριον.

ἀπαγγάντια ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπανάντιο ὄλλως ἀγγάντι κ. ἀγγάντια βλ. λ. ἀπέναντι: κάθεται ἀπαγγάντια στό σπῆτι μεσ, παροιμ. ἀπαγγάντια ἀπ' τὸ τραπέζι κανένας δε γορταίνει | ὁ ἀπέγνυ ἡ ὁ ἀδρανὸν ἀνὲν ἐπωφελεῖται εὐνοϊκῶν περιστάσεων].

ἀπαγγιζέω ἰων. ἀπὶ ἀπαγγίω βλ. λ.
ἀπαγγιζω μτγν. θραυά, ἀπάγγιζαμ: Ὀρειθ. 46,63 ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πηχεως ὄσταν ἀπάγγυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βροχῶς.

ἀπαγορεύω γλωσσ. ἐξαγορεύω βλ. λ.
ἀπαγορεύω-ατος (τῶ) μτγν. ἡ ἀπαγόρευσις: Πλούτ. Ἦρ. 1036 C τὸ κατόρθωμα φασὶ νόμου πρόσταγμα εἶναι τὸ δὲ ἀμάρτημα νόμου ἀπαγόρευμα.

ἀπαγορευόμενος ὀν μον. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ν' ἀπαγορευθῆ, δεκτικός ἀπαγορεύσεως.

ἀπαγορεύεις-εως (ή) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η κ. ἀπαγορεύει τὸ ἐμποδίζεν, τὸ μὴ ἐπιτρέπειν τ: ἠθικῆ, -ἐκ τοῦ νόμου, -ἀστυνομικῆ ἀπαγορεύσεως, -ἀπαγορεύσεως κυκλοφορίας, -ὀλοφορίας || νεώτ. νομ. θέτειν τινὰ ὑπὸ ἀπαγορεύσιν ἀφαίρειν τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, λόγῳ πνευματικῆς ἀνικανότητος, ὁλον λόγῳ φρενικῆς νόσου ἢ γερωντικῆς ἄνοιας || νεώτ. νομ. νόμιμος ἀπαγορεύσει ἢ στέρσις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπερχομένη ἢ συνέπεια καταδίκες δι' ἀρισμένην τινὰ καιουρήματα || νεώτ. στρατ. ἀπαγορεύσεως βολῆ βολῆ πυροβολικοῦ πρὸς παρεμπόδιον κυκλοφορίας ἢ ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ ἀντιπλοῦ: 2) μον. ἀρνησις· 3) μτγν. εἶδ. ἡ διακομιδὸς τοῦ ἀγῶνος παραίτησις τοῦ ἀθλητοῦ καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἥττης του.

ἀπαγορευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκφέρων ἢ δηλῶν ἀπαγορεύσιν, ὁ μὴ ἐπιτρέπων: Πλούτ. Ἦρ. 1037 F οὐκὼν καὶ ἡ ἀφορμὴ λόγος ἀπαγορευτικός - ἀπαγορευτικοί νόμοι, - διατάξεις, - δασμοί, - ἀπαγορευτικὸν σύστημα || κ. γρ. ἀμ. ἀπαγορευτικὰ μόρια, - ἀπαγορευτικὰ.

ἀπαγορευτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. δι' ἀπαγορεύσεως: Ἀριστ. 1,31, - ἀχλὺ. Ἰλ. Α 309 «ἀππλεγώς, ἀποτόμως, ἀκλήρως ἢ ἀπαγορευτικός».
ἀπαγορεύω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀπαρῶ, ἀδρ. ἀπείνω, παρακ. ἀπειρῆκα, δημ. ἀδρ. ἀπαγορεύω, μτφ. καθ. ἀπαγορευόμενος, κ. -μένους δὲν ἐπιτρέπω νὰ γῆν τι, κολλῶ, ἐμποδίζω: Ἦρ. 3,51 ἐξ τούτους πέρων ἐγγαλον ἀπαγορεύω μὴ μιν δεκάσθαι οἰκίσις, Πλάτ. Πολ. 339 Α ἔμοιγε ἀπαγορεύεις ὅπως μὴ.. ἀποκρῖνοίμην, Λυσ. 114,39 τοῦ νόμου ἀπαγορευόντος, Ἀριστ. Πολ. 1336 Β 9 τὰ ἀπαγορευμένα (τὰ μὴ ἐπιτρέπομενα), - σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὴ μιλῆς, - ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα, - ὁ ἀπαγορευόμενος κερπός· 2) ἀποτρέπω: Ἦρ. 9,66 πολλὰ ἀπαγορεύων οὐδὲν ἔνω· 3) ἀμτφ. καταβάλλωμαι, ἐξασθενῶ: Πλάτ. Μενξ. 245 Β ἐπειδὴ εὐρὸς ὁ βασιλεύς | Λακεδαιμονίους τῶ κατὰ θάλατταν πολέμω ἀπαγορεύοντας, Ξεν. Κυκλ. 16 οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων

περί αἰκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει | οὐδεὶς εἶναι εἰς θέανι | || ἀπαυδῶ, ἀποκάνω, κούραζομαι : Ξεν. Ἀν. 5, 8, 3 ὑπὸ πόνων ἀπαγορεύοντες, Ἀριστ. Ζ. 712 Α 32 ταχὺ ἀπαγορεύουσι οἱ ἴπποι, - ἀπαγορεύω ἀπὸ τῆν πολλῆ δουλειᾶ, - ἔφρασα ἀπαγορευμένος | ἐξηγητῆμενος | 4) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἀπαγορεύοντα τὰ καθιστάμενα ἄχρηστα.

ἀπαγορία (τά) δημ. κ. ἀπαγόρια ναυγεία, ναυθρότης, χούψωσις : φρ. τὸν πόνουον τάπαγορία του | χανουῖται, καθίσταται ναυθρόσι | συγ. ἀπομάρια βλ. λ.

ἀπαγορία (ή) δωρ. ἀντί ἀπαγορία βλ. λ.

ἀπαγορεύω ἴσ. « ἀφαιρῶ ».

ἀπαγορευομαι-όμαι κ. νεώτ. ἐξαγοριόμαι, ἀποθηριόμαι : Σοφ. Φιλ. 226 μὴ μ' ἴκνη ἀείσαντες ἐκπλαστῆ ἀπηγυριμένον.

ἀπαγορεύω δημ. ἀόρ. -αγρίεφα, παθ. ἀόρ. -αγριώθηκα, παθ. παρσκ. μηχ. -αγριωμένος ἐπὶ ἀνθρώποι, κ. ζῶων ἐξαγριώνω ἐντελώς, κἀνωμ τινα ἢ τι ὁλωσαδιόλου ἄγριον, ἀποθηριῶ : ἢ μοναξιά τῶν βουνῶν ἀπαγορεύει τὸν ἀνθρώπο κ. παθ. -ομαι ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. 2) ἐπὶ ἄγρων ἢ φυτῶν, ἀφήνω ἀκαλλιεργητὸν ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα κ. παθ. -ομαι.

ἀπαγορεύω-εως (ή) μτην. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τὸ ἀπαγριώνω βλ. λ., ἢ ἐξαγριώσις, ἢ μετβολή ἀπὸ ἡμέρου εἰς ἄγριον κατάστασιν.

ἀπαγοροικίζω μτην. μέλλ. -ισω κ. -ιῶ καθιστῶ ἄγροικον κ. παθ. -ομαι ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. : Νικηφ. Γρηγ. 1, 27 νῦν δὲ καὶ παντάπασιν ἀπαγοροικίζεσθε.

ἀπαγορεύω-ον ἴσ. « ἀτυχῆς περὶ τὰς ἄγρας ».

ἀπάγωρα (τά) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ τὰ μὴ καρποφοροῦντα εἰμὴ ἀπαξ μόνον.

ἀπάγωρα κ. νεώτ. μέλλ. -ισω κ. -ιῶ θάνατον, πνίγω διὰ τῆς ἀγχόνης, φουρκίζω, ἐπὶ ἀνθρώπων κρεμῶ : ΑΠ II, III νῆμα λαθῶν ἀράχνης αὐτὸν ἀπνιχόνισαν, - ἀπνιχόνισαν ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους || κ. παθ. ὑφίσταμαι τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον : Δίων Κ 72, 2 οἱ Κοιλύτιλοι ἀπνιχόνισθησαν || νεώτ. -ομαι κ. ὡς μέσ. ἀπνιχόνιζω ἐμαυτὸν 2) λύω, ἀπελευθερῶ ἀπὸ τῆς ἀγχόνης : Λουκ. Λεζιβ. II ἀπωλώλει ἄν ἐν μὴ ἀγῶ ἐπιστάς, ἀπνιχόνισα αὐτὸν καὶ παρῆλυσα τῆς ἀμροχίας.

ἀπάγωρα-εως (ή) μτην. κ. νεώτ. τὸ ἀπνιχόνισμα, φούρκισμα.

ἀπάγωρα-εως (ή) νεώτ. ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος.

ἀπάγωρα-άω μτην. κ. μων. κ. -έω ἀπαγωρίζω : Δίων Κ 72, 7.

|| μτηφ. καταπνίγω, ἀφανίζω : Μην. 3, 30, Ωδ. 5 ἀπνιχόνισα λιμὸν τὰ πάθη.

ἀπάγωρα πνίγω : Ωδ. Τ 230 ὁ μὲν λάβε νεβρὸν ἀπάγωρον, Ἀριστ. Εἰρ. 795 γαλῆν ἀπάγωρει κ. μέσ. : Θουκ. 3, 81 καὶ ἕκ τῶν δένδρων τινεὶ ἀπάγωροντο.

ἀπάγωρα κ. νεώτ. μέλλ. -έω, ἀόρ. -ήγαγον ὀδηγῶ μακρὰν, ἀπομακρύνω, βιάζω μετ' ἐμοῦ ὄγα, ὀθ. ἀρπάζω : Ωδ. Σ 278 ὀδῶνισαι βίας καὶ ἴφια μῆλα, νεώτ. ἀπήγαγε τοὺς αἰχμαλώτους, - ἀπήγαγε τὴν φρωμένην του | κρηφαὶ ἢ βιαίως λαθῶν μετ' αὐτοῦ ἐφυγε | 2) μετακινῶ, ἀφαιρῶ : Θεόδωρ. Π 7, 6, 2 ἀπάγω ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν 3) ἀποσύρω : Ἀριστ. Νεφ. 35 ἀπαγε τὸν ἴππον 4) ἐλλειπτικῶς, ἀποσύρωμαι, ἀπομακρύνωμαι πρὸλ. ἀπαγε 5) νεώτ. ναυτ. στρέφω τὸ πλοῖον οὔτως, ὥστε νὰ μὴ ἀντηνεμωθῶσι τὰ ἴστια 6) φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα : Ωδ. Π 370 ἀπήγαγεν οἴκοδε 7) καταβάλλω, δίδω τὸ ὀφειλόμενον : Ἀριστ. Φ. 707 πόλις . . αἶ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν 8) συλλαβισμὸς καὶ ὀδηγῶ διὰ τῆς βίας : Ἡρ. 2, 114 ἀπάγετε αὐτὸν παρ' ἐμῆ, - ἀπάγηθι αἰχμαλώτας 9) ἀπ. ὡς νομ. ὄρος, ὀδηγῶ πρὸ τῆς ἀρμόδιου ἀρχῆς τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα ἔνοχον, ὅπως τιμωρηθῆ | κ. ἐπιδίδω εἰς ἀρμόδιον ἀρχοντα ἔγγραφον καταγγε-

λίαν : Δημ. 736, 2 ἀπ. τοῖς ἐνδεκα 10) ἄγω εἰς τὴν φυλακὴν : Ἀνδοκ. 31, 24 ἀπάγω εἰς τὸ δέσμο-τήριον, Πλάτ. Μέν. 80 Β ὡς γόνης ἀπαχθῆναι 11) ἐπιουζήσεως, ἐκτρέπω ἐκ τοῦ προκειμένου θέματος : Δημ. 116, 24 ἀπ. τινὰ ἀπὸ τῆς υποθέσεως 12) διακρίνω, ἀποχωρίζω : Πλάτ. Φιλ. 39 Β ἀπ' ὀφθαλμοῦ . . τὰ δὲ ἄζοντα ἀπ. 13) ἀλλῶς, φέρω, κομίζω : αὐτ. Νόμ. 795 Α ἀπ. ἐν ἀριστέρῳ τὸ τόσον.

ἀπαγωγέως-έως (ή) νεώτ. ὁ ἀπάγων, ὁ ἀρπάζων : ἀπαγωγὴ ἀνθρώπων, - ζῶων 2) ἀνατομ. ἀπαγωγέως ὁ ἐκτελὼν τὴν κίνησιν τῆς ἀπομακρύνσεως μέλους τινὸς τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς κανονικῆς του θέσεως πρὸλ. ἀπαγωγός.

ἀπαγωγή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὀδηγεῖν, ἀπάγειν μακρὰν : Ξεν. Ἀν. 7, 6, 5 ἀπ. τοῦ στρατεύματος || ἢ βία ἀπομακρυνσις, ἀρπαγή : Λουκ. Φάλ. 1, 3 γυναικῶν ἀπαγαγαί, - ἀπαγωγή κάρης, - βία ἀ- ἐκνοσία ἀπαγωγή || εἰδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, ἢ ἀπομακρυνσις τῶν χειρῶν ἢ ποδῶν ἀπ' ἀλλήλων, ἀντίφ. προσαγωγή 2) πληρωμὴ : Ἡρ. 1, 6 κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπ. 1 διὰ τὴν πληρωμὴν φόρου 3) ἀπ. ὡς νομ. ὄρος, ἢ ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου ἄρχοντος προσαγωγή τοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντος ἐνόχου ἀδικήματος τινος : Ὑπερίδ. Εὐξ. 22 ἀπαγωγῆς ἄξια || ἢ ἔγγραφοσ καταγγελῆ ἢ ἐπιδοθεμένη εἰς τοὺς ἀρχοντας : Λυσ. 13, 86 ἀπάγειν τὴν ἀπαγωγήν 4) ἐν τῇ λογικῇ, ἔμμεσος ἀπόδειξις φευδοῦς προτάσεως διὰ τῆς συναγωγῆς ἐξ αὐτῆς ἑτέρας προτάσεως εἴτε γνωστῆς ὡς φευδοῦς εἴτε ἀντιφατικῆς πρὸς τὴν πρώτην : Ἀριστ. Λ. Πρ. 69 Α 20 ἢ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, - νεώτ. μαθημ. ἀπόδειξις διὰ τῆς εἰς ὄπνον ἀπαγωγῆς.

ἀπαγωγικός-ή-όν (ή) νεώτ. κ. δημ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπαγωγήν, ἥτοι τὴν εἰς τὸ ἀδύνατον ἄγουσαν ἀπόδειξιν : ἀπαγωγικὴ ἀπόδειξις, ἀπαγωγικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀπαγωγήν, δι' ἀπαγωγῆς, κατὰ τρόπον ἀπαγωγικὸν βλ. λ.

ἀπαγωγός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀπάγων, ἀπομακρύνω : Γοργ. Ἐγκώμ. Ἐλ. 95 οἱ γὰρ εὐθεοὶ διὰ λόγῳ ἠδῶσι ἀπαγαγοὶ μετ' ἠδονῆς, ἀπαγαγοὶ δὲ λύπης γίνονται 2) νεώτ. ἀνατομ. ἀπαγωγῆς μέσ. ὄλλως ἀπαγωγέως μὲς βλ. λ.

ἀπαγωγός ἀπαγωγίος βλ. λ.

ἀπάγωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παγωθείς, μὴ ἐκ φυσικῆς αἰτίας ἢ διὰ τεχνικῶν μέσων καταβυθιστής.

ἀπαδείξω δημ. σοληλ ὄγω || ὀθ. εἰμαι εὐκαιρος : σὺν ἀπαδείξω θά ῥθω 2) μτθ. κενῶ, ὀδειάζω ἐντελώς : ἀπαδείξασε τὸ λάδι νὰ καθαρῶσμε τὸ κούρη || κ. ἀμτθ. κ. ἐν παθ. σμρ. κενῶμαι ἐντελώς : ἀπαδείξασε τὸ θαρπέλι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμῃ ἄ. κ. ἀπαδείξαστικῆ 3) εἰδ. ἐπὶ γυναικῶς, ὀδειάζω, παύω νὰ γεννῶ, ἄ. ξηπαίδοκομάω.

ἀπαδεικῶ-έω μτην. ἀδικῶς κατακρατῶ : ΠΔ Δευτερ. 24, 14 μισθὸν ἀπαδεικνῶν τινος.

ἀπάξις (ή) λέξις εἰς πλείστα χίφρα τοῦ Πινδάρου, ἐρμηνευομένη πρᾶσιδας βλ. λ. | ὀ. γρ. ἠλιπίδες |.

ἀπαδόντως ἐπίρρ. μτην. κ. νεώτ. ἀσυμφώνως, διαφόρως, ἀναρμόστως : ἴσ. « οὐκ ἀπαδόντως ὄμοιον » : Πλάτ. τίν. 3, 5, 5.

ἀπαδότης (ή) δημ. βοηθός εἰς ἐπιχείρησιν.

ἀπάξω κ. νεώτ. ἄδω παραφώνως, παραφωνῶ : Πλάτ. Νόμ. 802 Ε δεῖνον γὰρ ὄλη τῇ ἀρμονίᾳ ἀπάξιν 2) μτθ. διαφωνῶ, δέν συμφωνῶ : αὐτ. 662 Β ἀπ. ἀπ' ἀλλήλων || νεώτ. δέν προσαρμόζομαι, δέν ἀρμόζω : αὐτὸ ἀπάξω πρὸς τοὺς κανόνας τῆς συμπεριφορᾶς, - πρὸς τὰ χρῆστὰ ἠθῆ | δέν ἀρμόζει 3) ἀπομακρύνωμαι, ἀποκαλύψω : Πλάτ. τίν. Μ 292 C ἀπ. ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

ἀπαείρω ἀπάδω βλ. λ.

ἀπαείρω ποι. τοῦ ἀπαίρω μέσ. -ομαι σηκώνωμαι καὶ ἀπέρχομαι : ἴλ. Φ 563 ἀπαείρομεναι πόλιος.

ἀπαέξομαι ποι. ἀπαυξάνομαι : Σιμωνιδ. Ἀμ.7,85 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κόπαιζέται βίος.

ἀπακροῦμαι-όομαι μον. κ. νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς ἄερα, ἐξαερούμαι : Τζέτζ. Ἀλληγ.1,163,577.

ἀπακρέυεται ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διαπραγματεύσεως ἀγοραπωλησίας, χωρίς πωζάρια βλ. λ.

ἀπακρέυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παζαρευθεὶς, περὶ τοῦ ὁποῦο δὲν ἔβηναν διαπραγματεύσεις ἀγοραπωλησίας : τὸ ἀνόραμα ἀπακρέυτο' || κ. ὁ μὴ δεκτικός παζαρευμάτων.

ἀπαθα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παθήματος, ἀπαθῶς βλ. λ.

ἀπαθανάτιζω κ. νεώτ. κλίνω πρὸς τὸ ἀθάνατον, προσπαθῶ νὰ παρομοιάσω πρὸς τὸ θεῖον : Ἀριστοφ. Ἦθ.Ν 117 D 33 χρῆ... ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανάτιζεν' 2) ἀνάγω εἰς τοὺς θεοὺς, καθιστῶ ἀθάνατον : σφάλ. εἰς Ἀριστολ. Μεταφ.876,38B ἀπ-τὴν ψυχῆν, Φίλ.1,427 ψυχὰ ἀπαθανατιζάμενα, Διόδ.Σ 4,7 τοὺς θία τῶν ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῷ δόξῃ, - τὸ ὄνομα τοῦ ἀπθανάτισθαι, - ἀπθανατισμένοι ἥρωες.

ἀπαθανάτισσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ καθίσταται τινὰ ἀθάνατον, ἡ ἀποθῆσις : Δίων Κ 60,35.

ἀπαθανετισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπαθανάτισσις, ἀποθῆσις : Ἐπιφάν.1,14.

ἀπαθανάτιζ-όω μτγν. ἀπαθανάτιζω βλ. λ.

ἀπάθεια (ἡ) κ. νεώτ. κ.δημ. τὸ νὰ εἰναί τις ἀπαθής, ἡ ἔλλειψις αἰσθήσεως, ἀναίσθησις, ἀνιθ. πάθος : Θεοφρ.Πφ 9,15,1 ἀπάθεια κακῶν, - βλάπω, - ἀκούω μὲ ἀπάθειαν' || δημ. τὸ μὴ συγκινηθῆσαι, μὴ παθεῖν νοθεῖν, ἡ ἀταραξία : ἀπάθεια σοῦ τὴν ἔχει' 2) φίλος. ἡ ὑποταγὴ τῶν ἀνθρωπίνων πάθῶν καὶ ἀδυναμιῶν εἰς τὸν λόγον, ὅπερ εἶναι τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀληθοῦς σοφοῦ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς' 3) ἡ ἔλλειψις, ἀπουσία παθημάτων ἡ νόου.

ἀπαθηναῖοι (οἱ) μτγν. οἱ μὴ ὄσι ὡς πάκα, οἱ παρηλλαγμένοι, οἱ διεφθαρμένοι Ἀθηναῖοι.

ἀπαθής-οὐς-ές ὁ μὴ πάσων ἢ μὴ παθῶν τι : Θεοφρ.117 ἀπ- ἔργων αἰσχρῶν' || ὁ μὴ λαθῶν πετραν : Ἦρ.6,12 ἀπ- νόμων, 2) ἀπολ. ἀβλαπτος, ἀτιμώρητος : Ἦρ.9,79 χάριν ἰαθῆ ἑὼν ἀπαθής μετὰ δοτ. : Λουκ.Πλ. ἡ Εὐχ.44 13,277 ἡ ἀπαθής ὢν τῷ πυρὶ ἡ ἀπρόσβλητος ὑπὸ τοῦ πυρὸς' 3) κ. νεώτ. ὁ ἄνευ πάθους, ἀσυγκίνητος, ἀναίσθητος : παρατηρῶ ἀπαθής, - μένω ἀπαθής' 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ὁ ἀμετάβλητος : Ἀριστολ. Τοπ. 148 Α 20 ἀπαθής αἰ ἰδέαι, αὐτ.Ψυχ.408 Β 29 ὁ ἔξνοῦς ἴσως θεσιτότερον τὶ καὶ ἀπαθές ἐστίν' 5) ἐνεργ. ὁ μὴ διεγερῶν αἰσθημα, ὁ μὴ προκαλῶν ἐντύπωσιν' 6) γραμμ. τὰ ἀπαθῆ τὰ ἀμετάβλητα ῥήματα' 7) ἀπαθής (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων ὑμενονπτέρων τοῦ ἀβροίσματος τῶν κεντροφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν μελισσῶν.

ἀπάθης (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἀπαθής' || ὁ μὴ κακὰ παθῶν' || εἰδ. ὁ μὴ πάθος σωματικόν, πάθῃσιν ὑποστάς : ἀπάθης σ' ὅλη του τὴ ζωῆ.

ἀπάθεια (ἡ) Ἄ Κρημ. ἀπάθεια.

ἀπάθειαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ χρονίας τινὸς σωματικῆς παθήσεως, χωρίς νόσημα.

ἀπάθειαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ παθισμένος, ὁ ἄνευ σωματικῆς παθήσεως, νοσήματος ἢ βλάβης.

ἀπαθλιωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετὰπνοσις εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀθλιότητος, τῆς πενίας, ὁ ἐξαθλιώσις : ἡ ἀπαθλιωσις τῶν μαζῶν πρὸλ. ἀθλιότης.

ἀπαθλιωστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὡς ἡ μὴ τραφεὶς ἐν φάντι, ἐπὶ ζῶου : βδοι ἀπαθλιωστος.

ἀπαθῶς-η-ο δημ. ἀτάραχος, ἀπαθής, ἀδιάφορος' 2) ἄνευ παθήσεως, ἀπαθιστος βλ. λ.

ἀπαθῶ-όω μτγν. δὲν ὑπόκειμαι εἰς πάθος.

ἀπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πάθους, μετ' ἀπαθίας : Πλούτ.Σδλ.20 μὴ ἀπαθῶς μηδ' ἀναισθητῶς ἔχειν πρὸς τὸ καινόν, - ἤκουσεν ἀπαθῶς τὴν καταδίκην του | ἀσυγκινήτως, ἀταράχως |

ἀπαί ποι. ἀπό, ὡς τὰ διαί, παραί, ὑπαί' ἀσχετον πρὸς τὸ δημ. ἀπέ βλ. λ.

ἀπαγωγροῦμαι-όομαι μτγν. μεταμορφοῦμαι εἰς αἰγείρον : Στροβ.5,19.

ἀπαγωγνησία (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ παιδισγωγῆσις, ἡ ἔλλειψις παιδαγωγικῆς μορφώσεως.

ἀπαγωγνητος-ο(ν) κ. νεώτ. κ.δημ. ὁ ἄνευ παιδισγωγῆς ἡ ὀδῆγού' || ὁ μὴ τυχῶν ἀγωγῆς, παιδισγωγικῆς μορφώσεως, ὁ ἀπαίδευτος' || οὗδὲ τὸ ἀπαγωγῆτον ἡ ἔλλειψις παιδαγωγικῆς μορφώσεως.

ἀπαιδεαγωγῆτας ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιδῶκτως' || νεώτ. ἄνευ παιδισγωγῆσεως.

ἀπαιδευσία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις παιδείσεως, μορφώσεως : Θεουκ.3,42 μετὰ ἀπαιδευσίαν καὶ τραχύτητος γνῶμης, Ἀριστολ.Ρητ.1355 Α 29 δι' ἀπαιδευσίαν, αὐτ.1391 Α 17 ἀπαιδευσία πλοῦτου ἐστὶ τὸ νεόπλοτον εἶναι (ἀπειρία περὶ τὴν διαχείριση τῶν χρημάτων)' || ἀμάθεια, ἀγροικία, σκαυθίς, χωματιά : Πλάτ.Γοργ.527 Ε εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ἀπαιδευσίας.

ἀπαιδεῦται ἐπίρρ. δημ. ἀπαιδεῦτως βλ. λ.2) χωρίς παιδέματα, ἄνευ παιδαγωγῶν.

ἀπαιδεωτος(-η)-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πεπαιδευμένος, ἀμόρφωτος : Εὐρ.Κύκλ.492 παιδεύσμεν τὸν ἀπαιδεωτον, Ἀριστολ.Ρητ.1395 Β 27 πιθανώτερος ὁ ἀπαιδεῦτος τῶν πεπαιδευμένων ἐν τοῖς ὄχλοις' || μετὰ γεν. πρόματος, ὁ μὴ ἀσκηθεὶς εἰς τι : Ξεν.ΚΠ 3,355 ἀπ- ἀρετῆς' || δημ. ἐπὶ ὑποζυγίῳν, ὁ μὴ γυμνασθεὶς εἰς τὸ ἔργον του : τὸ βδοι σου εἶναι ἀπαιδεῦτο στὰ ἄλετρι' || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ὑποστάς βασάνους, παιδέματα : ἔζησε ἀπαιδεῦτος' 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ κλιθῶν νοσητέουτο, ὁ μὴ μὴ πυρακτωθεὶς ἄλλως ἄκαυτος : φοβήσων ἀπαιδεῦτος' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγροίκος, χοροποιεὶς ἡ Αἰσχίν.1,70 ἀπ- μαρτύρια.

ἀπαιδεωτότροπος-ον μτγν. ὁ ἔχων τρόπον ἀπαιδεῦτου, σκαιός, ἄξεστος, ἀγροίκος.

ἀπαιδεωτῆ-έω AB εἶμαι ἀπαιδεῦτος.

ἀπαιδεῦτως ἐπίρρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παιδείσεως, χωρίς μόρφωσιν : Πλάτ.Πολ.8,859 τεθραμμένους ἀπαιδεῦτως καὶ φειδωλοῦς.

ἀπαιδευσία (ἡ) δημ. ἡ ἀπαίδευσις, ἡ ἔλλειψις μορφώσεως' 2) τὸ ἀμοχθόν, ἡ ἔλλειψις κόπων.

ἀπαίθεια (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. δημ. ἀπαίθειά ἡ ἔλλειψις πᾶσων, ἀτεκνία.

ἀπαίθειά-όω μτγν. ἐκτέμνω τὰ αἰδοῖσα, εὐνογίχω ἡ περτέμνω.

ἀπαίθος-η-ο δημ. ὁ μὴ παιδευθεὶς, μὴ γυμνασθεὶς εἰς τὸ ἔργον του, ἀπαίδευτος βλ. λ. ἐπὶ ὑποζυγίῳν : ἀπαίδο ἄλογο, - βδοι' 2) ὁ μὴ ἔχων τέχνη, παιδί, ὁ ἀτεκνος.

ἀπαίδουτριθετος-ον AB ὁ μὴ γυμνασθεὶς ὑπὸ παιδοτρίβου.

ἀπαίθαλα-όω μτγν. κ. -άλω κοίω τι μέχρις οὗ μεταβλήθῃ εἰς αἰθάλην, τέφρων.

ἀπαίθεροῦμαι-όομαι μτγν. κατάσταση αἰθέρου : Σινέσ.α.137 Α τὸ πρῶτον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) λεπτόνεται καὶ ἀπαίθεροῦται.

ἀπαίθομαι μτγν. φλέγομαι : Κόιντ.Σιμῆλ.1,693 κεραυνός, οἱ οἱ φλόγας ποδῶν θαμέας πο- τῶντο δι' αἰθήρη, δεῖνόν ἀπαίθουμενοι.

ἀπαίθειράζω ἐκθέτω εἰς τὸν ἄερα, εἰς τὸ ὑπαίρου' 2) κύνω αἰθρίαν διώκων τὰ νεφρῆ : Ἀριστοφ. Ὀρν.1502 ἀπαίθειράζεις τὰς νεφέλας (ὁ | Ζεύς | 3) μτγν. ἀμθ. καθίσταμαι αἰθρῖος, ἀνεφέλος, γαληνεῖω, ἐπὶ τῆς ἀμφοφορίας.

ἀπαίθεισσεῖμαι ἐπὶ πυραοῦ ἡ λαμπρόδος, ρίπτω κυματοεἶδη φλόγα : Διόδ.Σ 2,53 σχηματῶν ἀ- ποταλῆ λαμπρόδος ἀπαίθεισσεμένης' 2) ΕΜ ἐνεργ. ἀμθ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀστράπτω, λάμπω.

ἀπαίθετος(-η)-ο(ν) μων. κ. νεώτ. δημ. ἀπαικτός ὁ μὴ παικτός, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς ἀστεϊσμούς :

Εὐστ. ἐν Συλλ. Βατ. 7, 285, 6 Β μεθύομεν καὶ παίζομεν τὰ ἀπαίκα· 2) δημ. -χτος ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ παίζει, οὐ τὸ παίζειν (ἢ ἐκτέλειαι) δὲν ἐγένετο ἢ δὲν ἐπερωτήσθη: ἀπαίτη παρτίδα || ἀπαίκα λεγτὰ ἰσὶ μὴ ἀπολασθέντα εἰς τυχερά παιγνία. ἀπαίνωτος π-ον δημ. ὁ μὴ ἀπαίνεσθαι 2) ὄν δὲν δύναται τις τὰ ἀπαίνεσθαι. Ἐπίρρ. ἀπαίνευτα.

ἀπαίνωτομαι πηγν. ὑπαίνωτομαι (ἄμφ.) ἀπαίνωμαι ὁ γρ. τοῦ ἀναίνωμαι βλ. λ. ἀπαίνωμαι ἀφαιρῶ: ἴλλ. 582 ταῦχα ἀπαίνωμενον 2) ὄρενω, ἀποκόπτω, ἐπι ἀνθρώπου ἢ μτρ.: Μόσχ. 2, 66 ὄκινθον. ἀπαίνωτο.

ἀπαίνω-τω δὲν αἰνώ, δὲν ἐξυμνώ. ἀπαίωλη (ἦ) ἰσιόλος ἢ διὰ δόλου στέρησις: Ἡσ. «ἀπάτη, ἀποστέρησις»: Αἰσχ. ἀπ. 185 τέθνηκεν... χρημάτων ἀπαίωλη 2) Ἀπαίωλη ἢ Ἀπαίωλη, ἡ ἀπάτη προσώπου ἢ ἀπαίωλη ἢ Ἀριστφ. Νεφ. 1150 εὐ γ' ὡ παμβασιλείᾳ Ἀπαίωλη.

ἀπαίωλημα-τος (ἴω) ἐξαπάτησις, ἀποπλάνημα, ξηλάνημα: Αἰσχ. Χο. 1002 ἔγωπον ἀπαίωληματα. ἀπαίωλησις-εως (ἦ) ἢ δι' ἀπάτης στέρησις: Ἡσ. «ἀπαίωλησις μισθοῦ ἀποστέρησις μισθοῦ». ἀπαίωλω-τω παραπλάνη: Βάθρ. 95, 99 ἀπαίωλη τῆς ἀληθείας ὁ γρ. ἀπαίωλω.

ἀπαίρω ἰων. τ τοῦ ἀφαιρῶ. ἀπαίρω κ. νεώτ. μέλλ. -αρώ, ἄρρ. -ῆρα, παραι. -ῆρα σηκώνω, παίρνω: Ἡρ. 1, 186 ἀπ-τὰ ἐβλα || ἀπομακρύνω, ἀποσύρω τὸ ἀπὸ τινος: Εὐρ. Ὀρ. 1608 ἀπαρε θυγατρὸς φάσανον, Ἀχαιοὶ π. Ἀθην. 641 Δ ἀπαίρειται τράπεζα 2) μετακινῶ στόλον ἢ στρατόν ἈΒ «ἀπαίρειν τὸ μὲν πλειστον σ' Ἀττικὸν ἐπὶ πλοῦ τίθεσθαι, πλεόν καὶ ἐπὶ τῆς ὀδοπορίας, ὡς Αἰσχόλος καὶ Ἀριστοφάνης»: Ἡρ. 8, 57 ἦν ἀπάρωσι τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμίνος || ἀποχωρῶ ἐκ τινος τόπου, ἐκκινῶ: Εὐρ. Κύκλ. 131 ὡς ἀπαίρωμεν χθόνος, Δημ. 392, 14 ἀπάρων... εἰς Πλασάδας [ἐξεκίνησαν] διὰ πρεσβεῖαν εἰς... || νεώτ. μ. ἐπὶ πλοίων, ἀνασύρω τὴν ὄγκυραν, ἀποπλέω, ααληράω: τὰ πλοῖον ἀπῆρα.

ἀπαίρω-δος (ὁ, ἠ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ παίδος, ἀτεκνός: Ἡρ. 6, 38 τελευτᾷ ἀπαίς, Αἰσχ. Πέρσ. 580 τοκέας ἀπαίει || Σοφ. Τρ. 91 τὰς ἀπαίειδας οὐσίας [τὰς ἀνευ κληρονομίου] || μετὰ γεν. κατὰ πλεονασμόν: Ἡρ. 1, 109 ἀπαίς ἔρσανος γόνου: Εὐρ. Ἰκ. 810 τάλαϊναν τέκνον ἀπαίειδα 2) ἐν παρὰθ. μετὰ τοῦ πατρός, ὁ μὴ πατὴρ, ὁ κακός, ὀλέθριος πατὴρ: Αἰσχ. Εὐρ. 1034 νυκτὸς πατῆρος ἀπαίειδας.

ἀπαίσιος ἐπίρρ. δημ. ἀπαίσιως βλ. λ. 2). ἀπαίσιωθεῖα ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀπαίσιωδοξίας. ἀπαίσιωθεῖα (ἦ) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀπαίσιωδοξός βλ. λ.: κατέχομαι ἀπὸ ἀπαίσιωδοξίον || φιλος ἢ θεωρία, καθ' ἣν ὁ κόσμος καὶ ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶναι κακοὶ καὶ πλήρεις ὀδύνης διέβην. ὄρος πεσιαισιμῶς ἀντιθ. αἰσιωδοξία.

ἀπαίσιωδοξός (-ῆ)-οἶν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀπαίσιος γνώσις, δοξασίας ἢ προβλέψεως, ὁ θλιβερὰ τὸ παρόντα ἢ τὰ μέλλοντα ἐκμηδόν: ὁ μὴ ἔχων πίστιν εἶναι μοιραῖως ἀπαίσιωδοξός || ὁ προσδοκῶν ἢ προβλέπων κακόν τ: εἶμαι ἀπαίσιωδοξός περὶ τινος ζητήματος (προβλέπω κακὴν ἐκβασίον τ) || ἀπαίσιωδοξός φιλοσοφία ἢ θεωρητικὴ ἀντιλήψις, καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐξελίσσεται ἐπὶ τὰ γένη || ἐπίσης ἢ ἐκ παρεμφορεῖς ἐποητείας θεωρία, καθ' ἣν οὐδὲν τέλος αἰσίον πρόκειται εἰς τὸν ἀνθρώπινον κόσμον κατ' ἄτομον ἢ ἐν συνόλῳ.

ἀπαίσιωδοξά-τω νεώτ. εἶμαι ἀπαίσιωδοξός περὶ τινος, προβλέπω κακὴν ἐκβασίον: ἀπαίσιωδοξῶ περὶ τοῦ μέλλοντος. ἀπαίσιωδοξίος ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀπαίσιωδοξίας, κατὰ τρόπον ἀπαίσιωδοξῶν βλ. λ.

ἀπαίσιωμορφός-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀπαίσιον, εἰδεχθῆ, ἀποκρουστικὴ μορφή.

ἀπαίσιος (-ῆ)-οἶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσίος, ὁ κακὰ προημῶν, δυσσαίμωνος: Ὀππ. Ἀλ. 372 ἀπαίσιος, Λοικ. Ψευδολ. 12 ἀπ-ἡμέρα, - ἀπαίσιος οἰωνός, - ἀπαίσιος μέρα ἢ τρίτη 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν φρίκην, ὁ εἰδεχθῆς: ἀπαίσιος ἀνθρώπος, - ἀπαίσιος μορφή, - ὀπαίσιον θέαμα 3) νεώτ. κ. δημ. ὁφρ. ὁ λίαν κακός, ὁ ἐπιζήμιος εἰς τοὺς ἄλλους: ἀπαίσιος γυναικία.

ἀπαίσιότης-ητος (ἦ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαίσιου βλ. λ. τὸ ἀπαίσιον. ἀπαίσιουργία (ἦ) νεώτ. ἔργον ἀπαίσιον, πράξις εἰδεχθῆς.

ἀπαίσιος ἐπίρρ. πηγν. κ. νεώτ. οὐχὶ αἰσίως: ΑΒ «δυσσαίμωνε τὸ δυσφαιῶς καὶ ἀπαίσιως ἐπὶ τινι πράξει μελλούση διαλέγεσθαι»: Γαλ. 2, 192 οἱ μὲν γὰρ ἀπαντα τοῖς κάρμοσιν αἰσίως τε καὶ ἀπαίσιως ἐπιηγουσμένα προμαντεύονται 2) νεώτ. κ. εἰδεχθῶς, φρικώδως, ἀπεχθῶς: ὄζει ἀπαίσιως. ἀπαίσχυνομαι μέλλ. -νοῦμαι ἐντρέπομαι, συστέλλομαι ἐξ αἰσχύνης: Πλάτ. Γοργ. 494 C δεῖ... μὴδ' ἐμὲ ἀπαίσχυνθῆναι.

ἀπαίσχυντῶ-τω πηγν. συστέλλομαι ἐξ ἐντροπῆς, ἀπέχομαι τινος ἐξ αἰσχύνης: Ἡλιόδ. 8, 5 οἱ ἐρωγῆτες ἀλισκόμενοι ἀπαίσχυντοῦσιν.

ἀπαίτω ἄπ. -ἄσωα πηδῶ ἀφ' ὀφθαλοῦ: Ἰλ. Φ. 234 κρημνῶ ἀπαίτω || ἀναπηδῶ, νινάσσομαι, φεύγω: Ἐμπεδ. 348 ὀπτόταν μὲν ἀπαίτω τέρεν αἶμα, Σοφ. Τρ. 190 τοῦ δ' ἐγὼ κλῆρον ἀπῆξα 2) διαρρηγνύομαι, σπάσσομαι. ἀπ. 337 ἀπῆξε πέφυξε.

ἀπαίτημα-τος (ἴω) πηγν. κ. νεώτ. ὁ, τι ἀπαίτεται, ἡ ἀπαίτησις, ἡ ἀξίωσις. ἀπαίτησις-ον πηγν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαίτηθῆ ἢ ὅστις ἀπαίτεται, ἀπαίτητός || πηγν. εἰδ. τὸ οὐδ. -ἰμον ὡς οὐσ. ἀπαίτησις, ἀξίωσις ἐναντι ὑπηρεσίας τινός: Πάπ. ἐπιδιδωμί σοι ἀπαίτησίμου κατ' ἀνδρα σιτικῶν καθηκόντων τοῦ θ' ἔτους τοῦ... Ἀδριανοῦ Καίσαρος.

ἀπαίτησις-εως (ἦ) κ. νεώτ. δημ. -ῆ τὸ ἀπαίτεῖν τὸ ὀφειλόμενον: Ἐλένης ἀπαίτησις (ἰ τίλος ἀπολεσθέντος ὄραματος τοῦ Σοφοκλέους), Δημ. 901, ἀπ-ποιεῖσθαι ἀπαίτεῖν τὸ διεκδικουμένον πρὶν ἐνεργησῆαι δικαστικῶς, ἀπαίτησις δικαία, - ἀδικός, - λογική, - παράλογος: συχρότατα κατὰ πληθ. προβάλλω ἀπαίτησις || πηγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐντονος ζήτησις, ἀξίωσις: ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ πληρωθῶ, - ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοῦ ὑπακούουν πρβλ. ἀξίωσις || νεώτ. ὡς νομ. ὄρος, δικαίωμα ἀποδόσεως, ὄπερ ἔχει τις ἐπὶ ἀλλοτριῆς περιουσίας, ἦτοι τῆς περιουσίας τοῦ ἐκ παροχής ἢ ἐξ ὁμολογίας ἐκ ζημίας χρεώσται || νεώτ. ἔμπορ. ἐπισφαλεῖς ἀπαίτησεις (δικαιώματα ἐξ ὀφειλῶν, ὧν ἡ ἐπιστροφή δὲν εἶναι ἀσφαλής).

ἀπαίτητός (ὶ) πηγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιστρακτωρ φόρων: Πάπ. ἀπαίτητός ἀνώκωνος 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀπαίτησιν βλ. λ. ἢ ἀξίωσιν.

ἀπαίτητικῶς ἐπίρρ. δημ. ἀπαίτητικῶς βλ. λ. ἀπαίτητικῶς-ῆ-όν μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μεγάλως, ὑπερβολικῶς ἀπαίτησεις βλ. λ., ἀξίωσεις: εἶναι πολὺ ἀπαίτητικῶς.

ἀπαίτητικότης-ητος (ἦ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαίτητικῶ βλ. λ., τὸ ἀπαίτεῖν, ἀξιοῦν τι ἐπιμόνως. ἀπαίτητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ὰ κατὰ τρόπον ἀπαίτητικῶν, μετ' ἀπαίτησεως, κατ' ἀπαίτησιν.

ἀπαίτητός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὄν δύναται τις νὰ ἀπαίτησῃ: χρεός ἀπαίτητῶν. ἀπαίτητῶς ζητῶ ὄπισθον τὸ ἀφαιρεθῆν: Ὀδ. Β 78 χρίματ' ἀπαίτηζοντες, ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθῆαι. ἀπαίτη-τω κ. νεώτ. κ. δημ. ζητῶ νὰ μοι ἐπιστραφῆ τὸ ὀφειλόμενον: Ἡρ. 1, 3 ἀπαίτεῖν τε Ἐλένην καὶ δίκας τῆς ἀρπαγῆς αἰτέειν, Σοφ. Φιλ. 362 ἀπ-δικαί τοῦ πατρός || μετ' ἀπαρφ. Εὐρ. Ἰκ. 385 ἀπαίται... θάφαι 2) νεώτ. κ. δημ. ἔχω

ἀξίωσιν, ἀπαίτησιν εἰς τὴ ἡ δία τι, ζητῶ τ' ὀφει-
 λόμενον : ἀπατώ ἀμαίειθ', - μισθόν, - ἀποζημι-
 ωσιν || Ζητῶ ἐπιμόνας, ἐ νόμος, ἡ λογική, - τὸ δι-
 καιον ἀπαταί' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. συνεπιγόμεαι, ἔγω
 ὑποχρέωσιν : 'Ηρ.5,35 ἡ δαπάνη τῆς στρα-
 τικῆς ἀπατειομένη, - νεώτ. αἰ σπουδαί ἀπατειοῦν
 δαπάναν, - ἀπατειταί προσοχή, - κόπος 4) νεώτ. κ.
 δημ. τὰ ἀπατειόμενα, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ δεόντα
 ἔγω ἄλλα τὰ ἀπατειόμενα, - τοῦ λείπουν τὰ
 ἀπατειόμενα' 5) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω εἰς ἀπαί-
 τησιν : Εὐρ.Φοῖν.602 οὐκ ἀπατειοῦμεθε.

ἀπαίχτος δημ. ἀπαίχτος βλ.λ. Ἐπίρρ. ἀπαίχτα.
ἀπαίων-ωνος ἄνευ παιδός, χωρίς εὐθυμίαν, θλι-
 βερὸς : Σοφ.ἀπ.523 ἀκίτῳ ἀπαίωνος .. Ἀχέροντος.
ἀπαϊώνιστος-ον ἀπαίων βλ.λ. 'Ηο. «δύσφημον
 Εὐρύπιδος' Ἀλκαίωιν διὰ Κορήθου » : Εὐρ.ἀπ.78.

ἀπαϊώρημα-ατος (τὸ) ταῖνια, ἀρτάνη, κρεμα-
 σμένη συνήθως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ ὑποστατά-
 ζουσα τελευτᾶσιν χεῖρα : 'Ιππ. Ἀγμ.30.

ἀπαϊώρησις-ως (ἡ) ὑμνη.κ.νεώτ. ἐξάρτησις, κρέ-
 μσσμα : Κλήμ. Ἀλ.Παῖδ.2,238 ἀπ. κρσπέθων || ἡ
 ἀπ' ὑψηλοῦ καὶ εἰς ὑφὸς ἐξάρτησις πράγματος.

ἀπαϊωροῦμαι-εομαι κ. μον. κ. νεώτ. κρέμα-
 μαί ἐκ τινος : 'Ησιόδ.ἀπ.234 δρᾶκοντε διοῶ ἀπαί-
 ωρέωτον, 'Ιππ. Ἀγμ.756 ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν ἀπαί-
 ωρέεται ἡ χεῖρ' || ὑμνη. ἐνεργ. ἀφήνω τι νὰ κρέ-
 μαται : Ἀχιλλ.φρ.3,55 πλοκαμίω ἀκρας τῆς κε-
 φαλῆς ἄκρι στέφανον αὐτῶν ἀπαϊωρῶν, Μηνι.
 5,1, 'Ὀδ.6 ὡς γὰρ ἀμύνω τῷ ἔθλῳ, τὸν Χριστὸν
 ἀπαϊωρῶ .. δῆμος ὁ ἄνομος.

ἀπαϊωρῶ-ῶ ἐνεργ. τοῦ ἀπαϊωροῦμαι βλ. λ.

ἀπακτιάριστος-η-ο δημ. (ἰταλ.) ὁ μὴ τυσκευα-
 σθείς εἰς πακέτο βλ.λ. : ἀπακτιάριστα σφάρα.
ἀπάκτι (τὸ) μον. κ. δημ. πλῆθ. ἀπάκτια τὰ περι-
 τούκα νεφροῦς πλευρά, αἱ φθαί : μεθ' ἰονοῦν τ'
 ἀπάκτι μου' || τὸ κρέας τῶν πλευρῶν, ὅπερ
 θεωρεῖται καὶ νοσημιώτερον : δ. τραγ. νὰ φᾶς τ'
 ἀπάκτια τοῦ λαγοῦ, στήθασί ἂν περὶδίκι.

ἀπακμάζω ὑμνη. παρακμάζω' || νεώτ. ἐπὶ
 ἀνεμῶ, ἐξασθενῶ, μετριάζομαι δημ. μπισκάρω,
 πέφτω' ἀντίθ. ἐπακμάζω.

ἀπακμή (ἡ) ὑμνη. παρακμή.

ἀπακοντίω ρήτω ὡς ἀκόντιον, ἐξακοντίω :
 'Αριστλ.Ζ1 501 Α 36 ἀπ- τὰς ἀποφυλάδας' 2) ἐκ-
 πέμπω : Νῶν.Δ 40,414 ἀπ- μαρμαρυγῆν.

ἀπακονῶ-ᾶω ὑμνη. ἀκονῶ : Φορφ.Χριστ.31 ἀ-
 πακονεῖν τὴν γλῶσσαν καθάπερ μάχαιραν.

ἀπακουή (ἡ) δημ. ὑπακοή, ἐπιπείθει' 2) προ-
 σσηγορία τῆς Θεοτόκου, ὡς Παναγία ἡ Ἀπα-
 κουή (ἡ ἐπακουσμα, ἐπήκουσι).

ἀπακούμι (τὸ) δημ. κ. ἀποκούμι τὸ ἐφ' οὐ
 ἀκουμπῶ, στηρίζεται τις, τὸ στῆριγμα || κατὰ
 ἄλλωμ, ἀναπαυτήριον : τὸ στήρι μα αὐτὸς τῶδε
 ἀπακούμι 2) κ. μτφ. ἐξασφάλισι περιβάλλειωσι,
 ὑποστηρίξειωσι : αὐτὸ τὸ παιδί μου θά νῃ τὸ ἀπο-
 κούμι τῶν γηραιῶν βλ.λ. ἀντιστάλι.

ἀπακουμπῶ δημ.κ. ἀποκουμπῶ. -ᾶω ἐπακουμπῶ,
 στηρίζομαι εἰς τι' 2) καταλύω, φιλοξενοῦμαι :
 αὐτὸς πάντα βρισκαί ν' ἀπακουμπήσῃ (νὰ φιλο-
 ξενηθῇ) ? 2) μτφ. γηροτροφοῦμαι, περιβάλλομαι
 κατὰ τὸ γῆρας : δὲν ἔχει ποῦ ν' ἀπακουμπήσῃ.

ἀπακουστό ἠπίρρ. δημ. ἀκουστό, ἐξ ἀκοῆς, ἐκ
 φήμης : ἀπακουστό τὸν ἔγω.

ἀπακουστικός-ῆ-ό δημ. ὁ ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης,
 ἐκ διαδόσεως προερχόμενος.

ἀπακουστός-ῆ-ό δημ. ὁ ἀκουστός, ἐξ ἀκοῆς,
 ἐκ φήμης γνωστός : τὸ γομε ἀπὸ τοῦ παλαιού
 ἀπακουστό 2) ὁ διάσημος, ὁ ἐξακουστός.

ἀπακουτερός-η-ο δημ. ὁ ὑπακούω, ἐπιπείθει.
ἀπακούω δημ. ὑπακούω : 'Ερωτόκρ.β 355 κί ὡς
 ἀπακούσῃ σήμερο κείνα, ποῦ τῆς μιλοῦσαι.

ἀπάκρας μάχα 'Ηο. « ἡ ἐνὸς πρὸς ἐνὸς μάχη,
 Λάκωνες ».

ἀπακριβεῖσθαι-εομαι κ. νεώτ. γίνομαι με ἀκρι-
 βειαν, με τελειότητα : Πλάτ.Τιμ.29 κ λόγος ἀπκρι-
 βωμένος, 'Αριστλ.Ζ Μ 666 Α 28 ἐν τοῖς μάλιστα'
 ἀπκριβωμένους (τοῖς τελειοτάτοις), 'Ισοκρ.238 D
 ἀπκριβωμένος ἐπὶ τινι (γνώσκων τι με ἀκρι-
 βειαν) πρὸλ. ἀπκριβωμένους || μετ. ἐξεργάζο-
 μαί τι μετ' ἀκριβείας, τὸ καθιστῶ τελειον.

ἀπακρινός-ή-ον δημ. ἀκραιῶς, ἀκρινός.

ἀπακταῖος 'Ηο. « ὀπακταῖος ὁ κινεῖσθαι δυ-
 νάμενος » 2) μτφ. κουράζω, καταπονῶ διὰ βι-
 αίας ἀσκήσεως πρὸλ. ἀπακταῖος.

ἀπακτις-ιδος (ἡ) νεώτ. βροταν. δένδρον τι τῆς
 Ἰαπωνίας, μὴ ὑπαχθὲν εἰς ὀρισημένον τι γένος.

ἀπακτός-όν ὑμνη. διόρθ. ἀπακτός ὁ δυνάμενος
 νὰ ἀπαχθῇ εἰς τὴν φυλακὴν (δ.γ. ἀπότακτος).

ἀπακτώσις-η-ο μον. κ. δημ. (λατ.) ὁ μὴ πα-
 κτωθείς, ὁ ἀμισθωτός : ἀπακτώση χτήμα.

ἀπάλα (ἡ) δημ. παιδιὰ τις, παιζομένη ὑπὸ δύο
 ὁμάδων παιδῶν 2) δέσμη, χερσὶν, φουχτιὰ πραγ-
 ματός τινος : μιὰ ἀπάλα μαλλιά.

ἀπάλα ἠπίρρ. δημ. μεθ' ἀπαλότητος, ἀδρῶς,
 τρυφερώς, μαλακά : βροταν. τὸ παιδί ἀπάλα,
ἀπάλαλα παρακ. τοῦ ἀπαλέξω βλ.λ.

ἀπάλαμα (τὸ) δημ. κ. -λεμα πάλη, πάλας.

ἀπαλαίνω δημ. μαλακῶω, πρᾶνω : ἡ μα-
 λοχα ἀπαλαίνει τὸ βῆλα βλ. κ. ἀπαλύνω' || κ.
 μτφ. καθιστῶ ἠπιώτερον : τοῦ ἀπάλην τὸ θυμῷ.
 2) αὐτῷ ἐπὶ πράγμ. γίνομαι ἀπαλός,μαλακός || κ.
 μτφ. ἐπὶ προσ. πρᾶνομαι, γίνομαι ἠπιώτερος.

ἀπάλαστος-ον ὑμνη. ὁ ἀνίκητος ἐν τῇ πάλῃ,
 ὁ μὴ εἰς τὴν πάλην ἠσκημένος.

ἀπάλαστρ-ον ΑΠ ὁ μὴ γυμνασθεὶς ἐν τῇ πα-
 λαιστρῳ, ἀπειρος τῆς πάλῃς 2) συνεκὸ, ἀδέ-
 ξιος, ἀγροτικός 3) ὁ ἀσυνήθης ἐν τῇ παλαιστρῳ
 (δ.γ. ἀπάλαιστος).

ἀπαλαίσιος (-ῆ-οῖν) 'Ηο. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀπά-
 λαισιος ὁ μὴ παλαιούμενος, ὁ σφθαίρας || ὁ
 μῆλω παλαιωθείς, μῆλω φθαρείς.

ἀπαλάσκια (τὰ) δημ. τὰ φυτὰ ἀρνόγλωσσον
 τὸ μικρὸν καὶ ἀρνόγλωσσον τὸ μέγα.

ἀπαλάμη (ἡ) δημ. ἡ παλάμη : κατὰρ. ὄσες τρί-
 ψες ἔχει ἡ ἀπαλάμη τόσο καλὸ νὰ δῷ.

ἀπαλάμιστος-η-ο δημ. ἐπὶ πλοίου, ὁ μὴ πα-
 λαίσιος βλ. πῖσσον, ἀπίσσωτος : ἀπαλάμιστο κα-
 ράβι πρὸλ. καλαφατίζω' || γεν. ἐπὶ τοῖχων, οἰ-
 κοδομῶν κττ., ὁ εἰς ὃν δὲν ἐγένετο παλάμισμα,
 ἐπίστρωσις δι' ἄμμοκονιάματος ἢ ἄ. πρόχειρος
 ἐπίχρισις δι' ἀσβεστόου : ἀπαλάμιστος τοίχος, -
 ἄφρος τὸ σπῆτι ἀπαλάμιστο.

ἀπάλαμος-ον ποι. κ. μον. κ. ἀπάλαμος ὁ ἐν
 ἀμηχανίᾳ διατελῶν : 'Ικ.Ε 597 ὡς δ' ὄτ' ἀνήρ ἄ-
 πάλαμος, Νικήτ.Χων. ἐν Σοβ.1,123 ἀνδράρῃων δει-
 λανδρῶν καὶ ἀπάλαμων 2) αὐθάδης, θρασύς,
 ὑβριστικός : Σόλων 14 ἐρθεῖν ἐργ' ἀπάλαμον,
 Θέογγ.481 ἀπάλαμον μυθεῖσθαι.

ἀπαλάμνος ἠπίρρ. ΑΒ « ἄβούλωσ καὶ ὡς ἀσυ-
 νέτως ».

ἀπάλαμος-ον ἀνίκανος 2) ἀμήχανος : Πίνδ.Ο 9,
 95 βιος ἀπάλαμος.

ἀπαλαμνίδια (ἡ) δημ.κ. παλαμνίδια κ. -ῖδι (τὸ)
 τὸ φυτὸν ὀνωλὴς ἡ ὄρχαια ἢ ὀνωλῖδα.

ἀπαλάνη (ἡ) νεώτ. βροταν. γένος φυτῶν τῆς
 οἰκογενείας τῶν λειχηνοειδῶν.

ἀπαλαφία (ἡ) ὑμνη, μον., δημ. κ. ἀπαλαφία κ. ἀ-
 παλαφεία τὸ σύνολον τῶν ἐν ἐπιστάσι παραπλεμέ-
 νων ἐδεσμάτων (λατ. epulatio : 'Ιω.Λυδ.Μην.1,29
 || δημ. εἰδ. τὰ ἐν δίσκῳ κατὰ τὸ μνημόσυνον πα-
 ραπλεμένα κόλλυθα : δημ.ἐγγρ.1740 νὰ τοῦ κᾶμων
 λαίφωνον καὶ μνημόσυνον καὶ μιαν ἀπαλαφίαν'
 2) γεν. ἡ παροφίς, ἡ ἀπάλαδα : Κορ. 'Ατ.1,292 ἀπα-

λαρέα πέν είναι πληθ. είδος δίσκου ή πινακίου, ήγουν άγγειο πλέον λαγυτερόν παρά βαθυρόν», **ἀπαλαιώσεις** Ἦσ. «ἀπαλθίσιαι, ύμόσαι, Λάκωνες».

ἀπαλαστώ-τω Ἦσ. σχετιάζω βλ. λ. **ἀπαλαστώ** (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών **λοδοφόρων**.

ἀπαλασθίνα Ἦσ. «εις αὐτὸν καταστρέφοντα». **ἀπάλαφος** ἐπίρρ. δημ. ἐλαφρώς, ἀπαλά. **ἀπάλαφος-η-ο** δημ. ἐλαφρός, ἀπαλός. **ἀπάλλησις-ως** (ή) μτγν. ή παύσις τοῦ ἀλγους. **ἀπαλγῶ-ώ** παύω νά ἀλγῶ, δέν παυῶ πλέον: Θουκ.2,61 ἀπαλγῆσαντες δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τής σωτηρίας ἀντιλαβόνεσθαι» 2) μτφ. εἶμαι ἀπαθής, ἀναισθητός πρὸς τι, ἀδιαφορῶ: Πολύβ. 9,40,4 ἀπαλγούντες τοίς ἔλλισιν.

ἀπαλεῖν Ἦσ. «ἀμειλεῖν». **ἀπαλέντες** Ἦσ. «ἀμειλόντες». **ἀπάλεια** (ή) δημ. τὸ τέλος τής ἀλειυτικῆς περιόδου ἐν τοίς ἰχθυοστροφείοις.

ἀπαλειπτικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαλειφών, ὁ ἐξαλειπτικός, ὁ συντελὸς εἰς ἀπάλειψιν.

ἀπαλειπτικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπαλειφῆως. **ἀπαλειψῶ** κ. μιν. νεώτ., κ. δημ. ἐξαλειφῶ, σθῆνω: Δημ.11,5,5 τῶν αὐτῶν ἔδει ταυτ' ἀπαλειψῶν καλεύειν, Ἐκκλ.Θ Λεπ.123 ἡμερον τὰ τῶν ἀνθρώπων πταίσματα τοίς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου ἀπαλειφονται» || ἀπαλλάσσω: Δημ.1338,8 ἀπ- τινά ἀπὸ θελήματος 2) ὑφαιρῶ, κλέπτω: Δημ.1243,17 ἀπ- ἀπὸ τῶν παρακαταθηκῶν 3) δημ. ἐντελῶς ἀλείφω, περιαλείφω.

ἀπάλειψις-ως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή ἐξάλειψις, τὸ σθῆσιμο: ἀπάλειψις τής εἰκόνας || διαγραφῆ, ἀκύρωσις: ἀπάλειψις τής ὑποθήκης - ἀπάλειψις διατάξεως νόμου.

ἀπαλεύτρα (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τής οικογεν. τῶν λαμπυριδῶν, χαρακτηριστ. ὄμμενα ἐκ τῶν ἀπαλῶν αὐτῶν ἐλύτρων.

ἀπαλῶν δημ. κ. ἀπαλαῖων, ὄσρ. ἀπάλων μτχ. παθ. παρακ. **ἀπαλεμένος**, μτθ. ἀπαλῶν, μαλακῶν, καθιστῶ ἀπαλῶν 2) ἀμτθ. ἀπαλάνομαι, μαλακῶνμαι, καθίσταμαι ἀπαλός, μαλακός.

ἀπαλέξει ἀσπαρφ. τοῦ ἀπαλέξω βλ. λ. **ἀπαλέξεισις-ως** (ή) μτγν. ὑπερασπισίς: Κλήμ. Ἰλ. Παῖδ.2,224 πρὸς ἀπαλέξισιν κρυμῶν ὑπερβολῆς.

ἀπαλεξίκακος-ον ἀλεξίκακος βλ. λ. «Ὀρφ. Ὑμν. ἀπαλεξίτικός-ή-όν ΕΜ ὁ ἔχων ἀμυντικὴν δύναμιν, ὁ ἀποκρούων, ὁ ὑπερασπίζων, ὁ προφυλάττων.

ἀπαλέξω ἀποκρούω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, μετ' αἰτ. πράγμ. εἰς γεν. προσ.: Ἰλ.Ο 371 καί δέ κεν ἄλλον οὐδ' ἀπαλεξίσαιμι» || καί μετὰ δοτ.: Αἰσχ.11,1053 Ζεύς.. μοι ἀπαλέξει γυμνόν» || μετ' αἰτ. προσ. ή πράγμ. προφυλάττω: Ὀδ.Ρ 364 οὐδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξέμεναι κακότητος» || μεσ. ὑπερασπισίς ἔμευαυτῶν: Σοφ.Α1.116 πρὸς ταυτ' ἀπαλέξασθαι πρθλ. ἀπάλακς.

ἀπαλεριά (ή) δημ. κ. ἀπαλαρία βλ. λ. **ἀπαλεστή** (τό) δημ. συνήθ. ἐν πληθ. -άδες |ο|| ὁ εἰς μυλῶνα πρὸς ὄλεσιν αἰτηρῶν μεταβάλλων.

ἀπαλάτης (τό) δημ. ὁ μεταβαλὼν ή μεταβάς εἰς τὸν μύλον, ἵνα ἀλέσῃ καρπὸν: αἰριο θὰ πῶς ἀπαλέτης» || ὁ τακτικός ἀλέθων εἰς τὴν μύλον, ὁ πελάτης του: εἶμαι ἀπαλέτης στὰ μύλο σας.

ἀπαλεῖσθαι μτγν. μένω μακρὸν πινος, ἀποφεύγω. **ἀπαλεῖω** δημ. κ. ἀπαλαίω: παλαίω βλ. λ.

ἀπάλη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἑτερομερῶν τής οικογενείας τῶν **κανθαριδῶν**.

ἀπαλή (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν συνθετῶν, ἰθαγενῆς τής Κίλης. **ἀπαλήθαια** δημ. ἐπίρρ. βεβαιῶτ. ἐπιτατ. μόνον ἐν τῇ φρ. ἀλήθεια κί' ἀπαλήθεια. **ἀπαληθεύω** κ. μιν. λέγω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν:

Ξεν.Οικ.4,12 ἀπαληθεύσαι πρὸς ἡμᾶς 2) μιν. ἐξευρίστω τὴν ἀλήθειαν.

ἀπαληθίζω ἐπὶ τῶν ὀνυμῶντων, ἀπαληθεύω βλ. λ. **ἀπαληθεσμένος-η-ον** μιν. κ. νεώτ. παθ. μτχ. ἐκ ρ. ἀπαλῶ, ὁ ἔχων ἐντελῶς ἀλεσθῆ.

ἀπαληθευόμεν-ώ δημ. ἀπαληθευῶ βλ. λ. **ἀπαλθαίνομαι** κατὰ δ. ἐκδ. **ἀπάλθωμαι** ἐντελῶς θεραπεύομαι, γιαιτρεύομαι: Ἰλ.Θ 419 ἔμεκα ἀπαληθεύσασθον (τὰ γιαιτρευτοῦν ἀπὸ τῆς πληγῆς).

ἀπάλθωμαι ἀπαλθαίνομαι βλ. λ. **ἀπαλία** (ή) μιν. ἀπαλότης, μαλακότης, τὸ ἡρέμα πνέειν, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: Γεωπ.18,2 ἀπαλία τοῦ ἀέρος.

ἀπαλαίς (τό) μτγν. ἔριφος γαλαθινός, κασίκι τοῦ γάλακτος: Διογ.Λ 8,20 [πιδαν.].

ἀπαλική (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἰθαγενῆς τῶν τροπικῶν θαλασσῶν τής οικογεν. τῶν ἀριγγῶν.

ἀπαλιμίζω δημ. ἀφαίρω τὴν ἄλμην, τὴν ἄμυραν ἀλιπαστοῦ πινός: ἀπαλιμίζω τῆς σαρδέλλας ὁ ἀπαλιμίζω, ἀφαλιμίζω βλ. λ.

ἀπαλιμώδης-ος μιν. ἐπὶ ὀμολογίας πίστεως, ή μη ἀνακληθεῖσαι, μη ἀναίρεθεῖσαι ὑπὸ τοῦ δόντος» || ἐπὶ προσ. ἐν τῇ αὐτ. χρ. ὁ μὴ παλιμώδηςας.

ἀπάλιον Ἦσ. «θῆμα δελφάκιον». **ἀπαλιούρασι** (τό) νεώτ. βοταν. κ. παλιούρι κ. παλιούρος τὸ φυτὸν παλιούρος ὁ ἀκανθώδης βλ. λ.

ἀπάλιωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παλαιωθείς, μὴ φθαρείς, ἀπαλιώσιτος βλ. λ.

ἀπαλακάζειν Ἦσ. «ἐκκλησιάζειν, ἴωνες». **ἀπαλλαγεῖς** (τό) νεώτ. συνήθ. ἐν πληθ. -έντες |ο|| παθ. μτχ. ἀσρ. τοῦ ρ. ἀπαλλάττομαι βλ. λ.» || εἶδ. ὁ ἀπαλλαγεῖς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἔνεκα ασωματικῆς ἀνικανότητος ή οικογενειακῶν λόγων.

ἀπαλλαγάντης (τό) δημ. ὁ ἀπαλλαγεῖς τής στρατιωτικῆς ὑποχρέωσης, ὁ ἀμαχός 2) εὐτραπέλιος, ὁ ὄσος, ὡς ἐξέφρομυμένος ἐκ τής κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιτάξεως τῶν ἰσηρῶν.

ἀπαλλαγή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπελευθέρωσις λύτρωσις, γλυτωμός: Αἰσχ. Ἀγ.20 ἀπαλλαγὴ πόνων, Δημ.275,29 τοῦ πολέμου οὐκ ἦν πέραις οὐδ' ἀπαλλαγῆ, - ἀπαλλαγῆ πημάτων, - ζυμφορᾶς, - πραγματῶν, - πολέμου, - νόσου» ἀπ- ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς θητείας, - τής φορολογίας 2) νεώτ. κ. ἀπομακρυνσις, ἀπόλυσις: ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῶν καθηκόντων, - ἀπὸ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας 3) εἶδ. ἀθώωσις: ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κατηγορίας 4) διάλυσις γάμου: Ευρ.Μηδ.236 οὐ γὰρ εὐκλειεῖ ἀπαλλαγῆ γυναίκεϊν» 5) μετατόπισις: Πλάτ.Νόμ.736,4 ἀπαλλαγῆν ὄνομα ἀποικίαν τιθεμένους 6) διαφυγῆ, ὑποχώρησις, διάσωσις τινος: Θουκ.1,51 ή ἀπαλλαγῆ ἐγένετο ἀλλήλων 7) κ. ἐκκλ. ή ἀπὸ τής ζωῆς ἀποδημία, ὁ θάνατος: Ἰημ.Ἐπιδ.7,89 ἀπαλλαγῆ τοῦ βίου.

ἀπαλλάγει (τό) δημ. τὸ ἀπλυτον ἐσώρροχον, τὸ ὁποῖον ἀπεκδυόμεθα, διὰ νά φορέσωμεν καθαρὸν ἄ. ἀπαλαξίδι.

ἀπαλλαγινη (ή) νεώτ. χημ. ὁ νοσοφαινικός ὑδρόφωρος, χρησιμοποιούμενος ὡς ἀντισηπτικόν.

ἀπάλλαγια (τό) δημ. ή ἀπαλλαγῆ, λύτρωσις. **ἀπαλλάξω** δημ. μελλ. -άξω, ἀσρ. -αξα, παθ. ἀσρ. -άχτηκα, μτχ. παθ. παρακ. -αγμένους ἀπαλλάσσω βλ. λ., ἀπελευθερῶ» || μεσ.κ.παθ. -ομαι ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. 2) ἀπαλλάξω ἐνεργ. ἀμτθ. ἀλλάσσω τὰ μὴ καθαρὰ ἐσωτερικῶ φορέματά μου, τὰ ἀσπρόρροχα ἄ. ἀλλάξω.

ἀπαλλακτής (τό) μτγν. ὁ ἀπαλλάσσω, ἀπελευθερῶν ἀπὸ τινος: Μάξ.Τύρ.13,5 ἀπαλλακτής κακοῦ θάνατος» || εἶδ. Πάπ. ὁ βοηθὸν εἰς ἀπέκδυσιν ή εἰς ἀλλαγῆν τῶν ἱματίων ὑπηρετής: τοίς ἀπαλακταῖς τοῦ δημοσίου λουτροῦ.

ἀπαλλακτικῶς ἐπίρρ. δημ. ἀπαλλακτικῶς βλ. λ. **ἀπαλλακτικῶς-ή-όν** μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. -χτικός ὁ δυνάμενος ή ὁ ἀρμόδιος νά ἀπα-

λάσση, νά ἀπελευθερώη: Διοσκ.3,83 στρόφων ἀπαλλακτικόν || κ. νεώτ. ὁ ἀπαλλάσσω, ὁ ἀπελευθερῶν: ἀπαλλακτικόν βούλευμα, - ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασις δικαστηρίου (ἰδιωτικῆ) | ἀπαλλακτικὸς ὄρκος (ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀγωγή ἢ ἐνστάσις ἐπιβαλλόμενος ὄρκος, ὅταν ὁ ἐγγεῖρων ταύτην ἀτελῶς τὴν ἀποδεικνῆ) | 2) ἱατρ. ὁ καταλλήλος πρὸς θεραπεύειαν νόσου πνός: Ἄριστ.Πρ.959 Β 26, τούς θερμούς ἰδρώτας εἶναι ἀπαλλακτικούς.

ἀπαλλακτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπαλλακτικόν βλ.λ. 2) μτγν. περίφρ. ἀπαλλακτικὸς ἔχω ἐπιθυμῶ νά ἀπαλλαγθῶ, νά ἀπέλθω, ἀπαλλάξω: Διον.Ἀλ.Ρητ.11,8 οὐ προθύμως ἔχοντας συμμαχεῖν, ἀλλ' ἀπαλλακτικῶς ἐπὶ τὴν πατριδῶν.

ἀπαλλακτιῶ-ῶ μτγν. ἀπαλλάττω βλ.λ. **ἀπαλλάξω** ἐναλλάξ: Ξεν.Ἰνν.1,7 πρὸς τὸ μὴ ἀπαλλάξῃ | ἰδιόθ. ἐπαλλάξῃ.

ἀπαλλάττω ἐφετ. τοῦ ἀπαλάσσω, ἐπιθυμῶ νά ἀπαλλαγθῶ, νά ἀπελευθερωθῶ: Θουκ.1,95 ἀπαλλάξοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικῶ πολέμου, Ἄγαθ. 4,20 τῆς πρὸς Ῥωμαίους δυσμενεῖς ἀπαλλάξοντες Ἡσ. « ἀπαλλάξοντες ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες », Μοῖρ. « ἀπαλλάξοντες Ἀττικοί, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες Ἕλληνες ».

ἀπαλλαξιακός ὁ ἀπαλλάσσω ἀπὸ τὰ κακά, ἀλέξιακός βλ.λ. ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλείους.

ἀπάλλαξις-εως (ἢ ἀπαλλάγη βλ.λ.: Ἡρ.9,13 ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στενόν, Ἰνν.Χυμ.5 χροῖσις ἀπάλλαξις, πνεύματος μινδῆσις). **ἀπαλλάσσει** Ἡσ. « ἀπαλλεῖν » | ἱθισθ. ἐπαμύσσει, ἐπαλλεῖν |.

ἀπαλλάσσω (ἀττ. -ττω) κ. νεώτ. κ. Δημ. ὄρρ. Δημ. ἀπάλλαξα, ἐλευθερῶ τινά ἀπὸ πνός: Ἡρ. 6,61 εἰσποστὴν θεῶν ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφῆς τὸ παιδίον, - ἀπαλλάσσω τινά πόνων, - κακῶν, φόβου, - πηρονησῆ | ἀπολύω, ἀφήνω: Σοφ.Φιλ.880 κόπος μ' ἀπ- νεώτ. ἀπαλλάσσω τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας (ἀπολύω ἀπὸ πάσης στρατιωτικῆς ὑποχρέωσης, ὅταν ἔνεκα σωματικῆς ἀνικανότητος ἢ οἰκογενειακῶν λόγων) | ἀπομακρύνω, μετακινῶ: Εὐρ.Ἰνν.774 ἀπαλλάσσοισα τ' ἀγαρινόν φρενῶν ἔρωτα, Πλάτ.Ἰν. 284,26 μύθοις ἔργ' ἀπ- κακά | ἀπολύω ἀπὸ ὑπουρημάτων, ἀποπέμπω: Θουκ.1,129 τὴν στρατηγεῖαν παραλαβεῖν Μεγαθέτην ἀπαλλάξοντα, νεώτ. ἀπαλλάσσω τῆς ὑπηρεσίας, - τῶν καθηκόντων 2) ἀποσύρω κατηγορίαν || νεώτ. ὁ ἀφωμόν: τὸ δικαστήριον ἀπέλλαξε τὸν κατηγορούμενον 3) ἀμτθ. διαφεύγω: Ἡρ.1,16 οὐκ ὡς ἤθελε ἀπέλλαξε αὐτ.3,69 οὐ δεῖ χαίροντα ἀπαλλάσσειν, ἀλλὰ δοῦναι δίκην 4) παθ. κ. μέσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σμ. ἐλευθεροῦμαι: Ἡρ.1,170 ἀπαλλάχθῆναι δουλοσύνης ὁμοίως: ἀπ- τυράννων, - κακῶν, - μαχῶν, - στρατιῆς 5) ἐκφεύγω: Εὐρ.Ἡρακλ.346 ἀγῶνος ἀπ- καλῶς, Ἄριστ.φ. Πλ.271 ἀζήμιος ἀπ- (ἀνευ καταδίκης) | ὁ ἐπὶ συζήτησεως, λαμβάνω τέλος 7) ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ, ἐξέρχομαι: Ἡρ.1,61 ἀπαλλάσσοτο ἐκ τῆς χώρας, Εὐρ.Μήδ.729 τίς ἀπαλλάσσοτο παῖδες | ὁδ. ἐν τῷ φρ. ἀπαλα- τὸ βίον = ἀποβιοῦν, ἀποθάσκειν: Εὐρ.Ἐλ.102 | ἐνίοτε κ. ἀπῶς ἀπαλλάσσομαι = ἀποβιόσκω | Σουῖδ. « ἀπηλλάγησαν, ἐτελεύτησαν » | ἐπὶ πραγμάτων, παύομαι 8) ἀποδέλω ἀπ' ἐμαυτοῦ ὄχληρον τι, ξεφορῶμαι, ληλυτοῦμαι, ξεκίωμαι: Εὐρ.Ἄνδρ.59 2 ἀπηλλάγησ λόγουσ | ξεφορτώθηκες τὴν γυναικα σου | νεώτ. ἀπαλλάσσομαι τὸν ἐνοχλήσαν, - τὸν φροσῆσαν | Πλάτ.Γοργ.514C τὸν διδασκάλων ἀπηλλάγησεν | συνηληφρώσαμεν τὴν παρά διδασκαλίαν φοιτησιν, Αἰσχ.κλ.40 ἀπηλλάγη ἐκ παιδῶν | ἐξήλθε ἀπὸ τῶν παιδικῆν ἡλικιῶν | 9) μέσ. ἀπομακρύνομαι

ἀπὸ πνός: Θουκ.1,122 τριῶν τῶν μεγίστων συμφορῶν ἀπέλλακται || αὐτ.1,138 κρίναι ἱκανῶς οὐκ ἀπέλλακται (δὲν ἐστερειότῃς ἱκανότητος νά κρίνῃ ἐπαρκῶς: | 10) παραιτοῦμαι, ἀπέχομαι ἀπὸ πνός: Σοφ. Ἠλ.1335 καὶ νῦν ἀπαλλάχθεντες τῶν μακρῶν λόγων... εἴτω παρόλθεθ' | ἀπολ. παρήγομαι: Σοφ.Ἀντ.422 καὶ τοῦθ' ἀπέλαγνέτος... ἡ παῖς ὄραται, Πλάτ.Γοργ.491C εἰπόν ἀπαλλάγηθι (πῆς καὶ φύγε) | 11) ἀφήνω τὴν ἔχθραν, συμφιλιούμαι: Πλάτ.Νόμ.915C ἀπαλλάττονται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων | 12) ἀνολαμβάνω ἐκ νόσου.

ἀπαλλήτων Ἡσ. « θαυμαστόν, ἐξάλλον, πολὺ παρηλλαγμένον ».

ἀπαλλῶς ἐπίρρ. Δημ. ἄλλως, ἐξ ἄλλου, ἐξ ἀντιθέτου: κί ἀπαλλῶς γιά ποιῶ σκοπῶ; 2) κατὰ τρόπον διαφόρον, διαφορητικῶς: φρ. ἀν μπορῆς κἄνε ἀπαλλῶς.

ἀπαλλοῖ-ῶ μτγν. κ. μον. καθιστῶ ἢ ἐντελῶς ἄλλοτον, διάφορον: Φιλόδ.Στωικ.339,9.

ἀπαλλοτριώσ-α-ον μτγν. ὁ ἀπαλλοτριωθεῖς, ὁ περιελθὼν εἰς ξένην κυριότητα: Διόδ.Σ 11,76.

ἀπαλλοτριῶ-ῶ κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν ἀλλότριον, ξένον, ἀποξενῶν: Αἰσχίν.2,194 ἀπαλλοτριώκεναι δ' ἄφ' ἑμῶν τὸν ἐπὶ Θράκης τόπον | μτχ. ἀπαλλοτριωμένος ὁ μὴ ἔχων συγγενεῖαν, αὐθαίρετον, σχέσιν πρὸς τι, ὁδ. κ. ὁ ἀκατάλληλος: Διόδ.Σ 3,73 ἀπαλλοτριωμένον πρὸς φρεταῖαν χώραν, - ἀπαλλοτριωμένος πάσης ἀρετῆς 2) ἐπὶ κτημάτων, ἐκπίω, πωλῶ | νεώτ. νομ. διαφωρῶ ἀπὸ πνός ἀπὶ τιμῆματος ἀναγκαστικῶς δύναμει νόμου τὴν κυριότητα: ἢ κυβερνήσεις ἀπαλλοτριώσ πολλὰ κτήματα τῶν μονῶν κ. παθ. ἀπαλλοτριώθησαν πολλὰ κτήματα πρὸς ἐγκατάστασιν προσφύγων 3) ἀφισπῶ: Ἐπιφρ. οὐδενός δ' ἀπαλλοτριώσσε οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων.

ἀπαλλοτριώσιμος-ον νεώτ. κ. ἀπαλλοτριωτός-ή-όν ὁ δεκτικὸς ἀπαλλοτριώσεως βλ.λ.: αἱ ἀπαλλοτριώσιμοι ἐκτάσεις, - δημόσια κτήματα γίνονται ἀπαλλοτριωτὰ διὰ νόμου, - τὰ ἱερὰ ἰδρύματα δὲν εἶναι ἀπαλλοτριώσιμα.

ἀπαλλοτριώσις-εως (ἢ) κ. νεώτ. κ. Δημ. -ῆ ἢ ἐκποίηση, πώλησις, κ. γεν. ἢ ἀγοραπωλησία πράγματος: Ἄριστ.Πρ.1361,22 λέγω δὲ ἀπαλλοτριώσιμον ὄσιν καὶ πράσιν 2) ἀποστέρησις, ἀποξένωσις: Γαλ.19,181 φιλάτων ἀπαλλοτριώσις 3) νεώτ. κ. Δημ. νομ. ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις (ἢ) ἡ ἀφαίρεσις ἢ ὁ περιορισμὸς ἐμπραγματικῶν δικαίω πνός ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ὑπὸ δήμου, κοινότητος κ.λ. δύναμει τοῦ νόμου καὶ χάριν ὀρισμένης δημοσιᾶς ἀνάγκης ἢ ὀφειλέτας.

ἀπαλλοτριωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπαλλοτριῶν, ὁ τῆς ἀπαλλοτριώσεως: ἀπαλλοτριωτικὸς νόμος.

ἀπαλλοτριωτικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπαλλοτριώσεως βλ.λ.3).

ἀπαλλοτριωτός-ή-όν νεώτ. ἀπαλλοτριώσιμος βλ.λ.

ἀπαλοσθηθῆς-εως Ἡσ. « ἀπαλοσθηθῆς ἀπαλοσθηθῆ, ἀπαλὸς θάλλοντα ».

ἀπαλόθιος-ον μον. ὁ ἀπαλὸς, μαθητικῶς ζῶν, ἀβροδίαιτος: Κ.Μανασσ.Χρον.6692.

ἀπαλοσθηθῆς-εως-εῖς Ἡσ. « ἀπαλοσθηθῆς ἀπαλοσθηθῆ, ἀπαλὸς θάλλοντα ».

ἀπαλογέρνω Δημ. προσκίωμαι, ὑπὸ πῶς ἐλαφρῶς, ἀναγέρνω: ἀπαλογέρνω τὰ κλαριά ἀπ' τοῦ χιόνι 2) κατακίλωμαι προχέριμα πρὸς μικρὸν ἀνάπαισιν: ἀπαλόγερνα μετὰ τὸ φαγητῶ.

ἀπαλόγναθος-ον νεώτ. ἐπὶ ἴππων, ὁ ἔχων ἀπαλὸς μῦθος καὶ δυσχερῶς φέρων τὸν χαλόν ἢ ἐλαφρόσποτος ἀντιθ. σκληρόγναθος.

ἀπαλόδερμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. κ. -ματιῶν γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν τρογωνιδῶν, ζῶν εἰς τὰς τροπικὰς χώρας.

άπαλοζώ δημ. διάγω βίον ήσυχον, άπαλόν.
άπαλοθήριος ό έχων άπαλάς, μαλακός τρίχας.
άπαλοί [οί] νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών του άθροισματος των τετραχείρων της οικογενείας των άρκτοειδών.

άπαλοίτζαι 'Ησ. «όμάσαι».
άπαλοφή [ή] γλωσσ. κ. νεώτ. ή άπάλειφισ, ή έξάλειφισ || νεώτ. μαθημ. ή πράξις, δι' ής έκ περισσοτέρων έξισώσεων εύρισκόμεν άλλας ίσοδύναμους, άλλ' όλιγωτέρας και ή έχούσας όγνώσθην τινα ή παράμετρον έκ των εύρισκόμενων εις τās πρώτας.

άπαλοιδώ ποι. άπαλοώ βλ.λ.
άπαλοκοπή [ή] δημ. άπαλή και εύληπτος τροφή, ίδία ή θερμή ταούτη.

άπαλοκουρίς-ίδος [ή] είδος άπαλής καρίδος ή Ιχθύος: 'Αθήν.7,304 Β [Ιδιόρθ. άπαλοκαρίδες].

άπαλοκροκάθικς-ους-ες 'Επιγρ. είδος κολλιούριου βλ.λ.

άπαλόλοφος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών άρπακτικών της οικογενείας των σπιζιδών.

άπαλόμυς [ό] νεώτ. γένος θηλαστικών της οικογενείας των μυών [ποντικών], έχον τή τρίχωμα μακρόν και άπαλόν.

άπαλαμυνίδα [ή] δημ. τή φυτόν όνυιής ή άρχαία, ά. άπαλαμυνίδα, παλαμυνίδα.

άπαλον 'Ησ. «όνοχη από του παλαίειν».

άπαλόπαις-δος 'Ησ. «άπαλόν, τρυφερόν παιδίον».

άπαλοπάρης-ον μον. ό έχων άπαλάς παρείας.

άπαλοπλακάμας-ον ό έχων άπαλοούς πλοκάμων: Φιλόξ π. 'Αθήν.147 Β σπησιοπουλυποδείων των άπαλοπλάκμων.

άπαλόπνοος-ον μον. κ. νεώτ. ό άπαλώς, ήρεμα πνέων, επί άνέμου: ΚΜανασσ.Χρον.3928 άπαλόπνοος αύρα.

άπαλόπνοος-δος γλωσσ. ό έχων άπαλοούς πόδας.

άπαλοπτερούξ-υγος [ό,ή] μον. ό έχων άπαλάς πτερύγας: ΚΜανασσ.Χρον.6570.

άπαλόξ-ή-ό(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., αίολ. άπαλος μαλακός εις τήν άφήν, τρυφερός: 'Ιλ.Γ371 άπαλήν υπό δειρήν, αύτ. Σ123 παρειάων άπαλώων, Εύρ.'Ηλ.1339 βλέφαρον τέγγουσα' άπαλόν, -άπαλό(ν) δέρμα, -στρώμα, -άπαλές φύτρες, -άπαλό άμρία [οί μυϊκοί τισοί του σώματος], άπαλόν νήμα [άκλωστον] αντίθ. στριμμένο], φρ. έξ άπαλόν όνύχων [έκ παιδικής ηλικίας]: || επί άνθρώπου: Σαφφ.76[42] εύμορφότερα. τās άπάλας Γυρίνας, Εύρ.1Α1286 βροφές άπαλόν

2) μτφ. ήπιος, άβρός, γλυκύς: 'Οδ.Ξ465 άπαλόν γλάσσι, Πλάτ.Φσιδρ. 237 C άπαλή δίαιτα, αύτ. Συμπ.195 Β άρωσ άπαλάς' 3) επί κακής σημασίας, μαλθακός: 'Αριστφ.Θεσμ.192 λευκός έξευρήμένος.· άπαλός, παραβ. -ώτερος, -ώτατος' 4) νεώτ. ζωολ. ώς ούσα. άπαλάξ [ό] γένος κανθάρων της όμοιογενείας των μελοειδών' 5) δημ. τή ούδ. άπαλό ώς ούσα. τή μέτωπον.

άπαλόσφαρικός [-ή-ό(ν)] κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων άπαλήν, τρυφερόν σάρκα.

άπαλόσταφον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογενείας των κιχωριειδών.

άπαλόστομος-ον 'Ησ. «επί οίνου ό μαλακός εις τή στόμα, την γεύσιν».

άπαλόστρακος-ον μον. κ. νεώτ. ό έχων άπαλόν άστρακόν, επί άστρακιδέρμων: Γρηγ. Νύσσ.2,92 C άπαλόστρακα ώς οι κάραβοι και καρκίνοι και άστακοί.

άπαλοσσυγκρητος-ον μον. κ. νεώτ. ό άπαλώς συγκρημένος, ό έχων άπαλήν σύστασιν: 'Ορειβάς. Μ.9,12 επί των παιδικών και γυναικείων σωμάτων των άπαλοσσυγκρητών.

άπαλοσώματος-ον ό έχων σώμα άπαλόν, άζρόν: 'Αριστφ.άπ.54 D.

άπαλότης-πος [ή] κ. νεώτ., δημ. -ότη κ. -ότητα τή να είναι τίς άπαλός, ή μαλακότης || μτφ. ή πραότης, ή μειλιχίότης: **άπαλότης άχαροκτήρης**.
άπαλοτόπι [τό] δημ. κ. άπαλοτοπιά [ή] όμαλή έκτασις γής.

άπαλοτοπιά [ή] δημ. άπαλοτόπι βλ. λ.

άπαλοτρεφής-ος-ες καλώς θεθραυμένος, εύτραφής: 'Ιλ.Φ363 άπαλοτρεφός αίολίοι, ΑΠ50,11 λευμόνων.· άπαλοτρεφών [έχόντων τρυφερόν χόρτον].

άπαλότριχος-η-ο δημ. άπαλόθριξ.

άπαλοτύζικος [-η-ο(ν)] μον. κ. δημ. κ. -τοικός ό όλίγον ή ό κάπως άπαλός.

άπαλόφρος-ον μον. ό φορών άπαλά, μαλακά ένδύματα: ΕΜ έν λ. άδρείμνος.

άπαλόφρων-ανος-ον μον. ό έχων άπαλά, τρυφερά αίσθηματα, ήπιος, πράος.

άπαλόφωτος [-πλ-ο(ν)] νεώτ. κ. δημ. ό άπαλώς φωτίζων, ό έκπέμπων φώς άπαλόν.

άπαλόχλωμός [ή] νεώτ. βοταν γένος φυτών της οικογεν. των γελαστριδών, 18αγ. της 'Αφρικής.

άπαλόχρους-ον κ. συνηρ. -χρους-ουν κ. νεώτ. ό έχων άπαλόν δέρμα.· 2) νεώτ. ζωολ. ώς ούσα. άπαλόχρους [ό] γένος έντόμων κολεοπτέρων της όμοιογενείας των μελυριδών.

άπαλόχρους-ωτος [ό,ή] ΑΒ άπαλόχρους.

άπαλόφυκος-ον μον. ό έχων άπαλήν, ήτοι τρυφερόν φυχήν, προσηνής, ήπιος.

άπαλοώ-οι ποι. -οιάω άλωνίζω: Δημ.1042,22 σίτος άπληρημένος [άλωνισμένο σιτάρι]: μτφ. θραύω, συντριβώ: 'Ιλ.Δ522 άτρις άπληθοίσειν.

άπαλυνσις-ως [ή] νεώτ. τή καθίστασιν τή άπαλόν, τή μαλκάκμα.

άπαλυντής μον. άπαλύνων δέρματα,βυρσοδέφης.

άπαλυντικός-ή-όν νεώτ. ό δυνάμενος να άπαλύνη τι, να τή μαλκάκωσι: σάπων άπαλυντικός, άπ-άλοιφή, -άπ-φάρμακα.

άπαλύνω κ. μον. κ. δημ. άπαλαίνω μαλακώνω, μαλάσσω: Ξεν.1ηπ.5,5 ταίς χειρί τριβειν και άπαλύνειν' 2) παχύνω έν αντίθ. πρός τή ίσχυαίνω' 3) καθιστώ τή άπαλόν, τρυφερόν || μον. νεώτ. κ. μτφ. καταπραύνω: 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.2,8 δάκρυά της άπαλυναν τήν καρδίαν του πατρός της, -γλήγορα άπαλαίνει ό θυμός του.

άπαλυσκομαι μον. άπαλευσμαι βλ. λ.: Νικ. Θηρ.829 άπαλύξασθαι [δ. γρ. άπαλλάξασθαι].

άπαλυσμός [ό] ή διά χρήσεως άφθονώτερας τροφής πάχυνσις του ίσχυού: '1ηπ.'Αρθρ.50.

άπάλυτος-η-ο δημ. κ. -λιωτος ό μη διαλυθείς ειςείθ, άλιωτος: άπάλυτο βούτυρο.

άπαφριτζί μον. κ. μον. κ. άπαφριτω-ώ άναμιγνύω οίνον μετ' άλφίτων: 'Αθήν.10,432 D [δ. γρ. άπαφριτζί], Εύστ.αχόλ.1λ.768,59.

άπαλόθης-ους-ες μον. ό άπαλής φύσεως.

άπαλαίμαι-όμαι παρεκβαίνω, έκτρέπομαι τής εύθείας όδοού, άποπλανώμαι: 'Ησιοδ.Α409 αύτός δ' άπαλήσεται άλλη.

άπαλωνιά [ή] δημ. ή περιφέρεια του άλωνιοού.

άπαλωνιά [τό] δημ. κ. άπάλωνιο βλ.λ.

άπαλωνίζω δημ. τρυπατίζω τήν εργασίαν του άλωνίσματος: άκόμα δέν άπαλωνιάσαμ.

άπάλωνο [τό] δημ. συνηρ. κατά πληθ. άπάλωνια [τά] τή σκύβαλα τή ύπολειπόμενα εις τή άλώνιον μετά τήν μεταφοράν του άλωνισθέντος γεννήματος, ά. άπαλωνιά, -ιάς.

άπαλώξ έπίρρ.κ.νεώτ., δημ. -ά μαλακός, ήσυχός, ήδώς. Σακρ.Κωμ.1,16 και πτερόγυια άπαλώξ σπησίας ώπητμένα [μετρώως ώπητμένα], Σέξτ.Εμπ.Πύρρ.1,130 ώς σωρός δε συνδεδεσται άπαλώξ κινούσι τήν αίσθησιν, -άπαλώξ βαδίζει κ. συγκρ. -ωτέρως: '1ηπ.'Αρθρ.37 άπαλώτερος άπτεσθαι || νεώτ. μαλακός, μαλθακός, τρυφερός.

ἀπάλωσις-εως (ή) μτν. μαλάκυνσις: 'Αθαν.2,62 C. **ἀπαλωσύνη** (ή) δημ. ή ἀπαλότης: ἀπαλωσύνη του καιρού || κ. μφ. ἀπαλωσύνη της καρδιάς, **ἀπαλωτικός-ή-ό** δημ. ἀπαλώτης, ήλιος: φαί, -γιατρικό ἀπαλωτικό, συγγ. μαλακτικός βλ. λ.

ἀπαλωτής-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θηλασικών του άθροισμ. των τρωκτικών της οικογ. των μυϊών. **ἀπαμάλδων** μτν. ποι. έπισκοπήζω, καθιστώ .τι άφανές: Γρηγ.Ναζ. Ύμν.161.1 άστράσιν ήλιος, ήλιφω δέ νέφος κάλλος άπημάλδουε.

ἀπαμάρω-ώ κ. νεώτ. άφαιρώ τό σκότος: 'Ορφ. Ύμν.5.6 άσων ός σκοτέεσαν άπημάρω-σες όμίλην' 2) νεώτ. καθιστώ τί άσαφές, σκοτεινό.

ἀπαμάω άποθερίζω, άποκόπτω: 'Οδ.Φ.301 άπ' όυατα νηλεά χαλκήθ βινάς τ' άμήσαντες (τμήσ.), Σοφ.Φιλ. άπήμησηον [τόν πόδα], όμοιος μέσ. Κόιντ.Σμ.13,242 [έν τμήσ.] άπό στάχυν άμήμιασθαι.

ἀπαμάλωσις μτν. άπό. άπήμάλωσα έξάρμωσα, έκτάρωσιν ποιώ: Πλούτ. Άρατ.32 δένδρα άφωρα καρπούς άπαμάλωσκαι (νά ριπαύσιν τούς καρπούς πριν ώρίμασθαι σμ).Κοραή «ή μεταφορά άπό τών άπαμάλωσκουσών γυναικων» 1) άμτθ. έπί γυναικόσ, κόμω άποβολήν.

ἀπαμβλυνσις-εως (ή) νεώτ. έξασθένσις: ά-πόμβλυνσις της όράσεως, -της διαστιάς.

ἀπαμβλύνω κ. μον. κ. νεώτ. καθιστώ τί άμβλύ, μή κοπερόν παθ. -ομαι καθιστάμαι άμβλύς, πάύω να είμαι κοπερός άντιθ. του ένεργ. άποξύνω: Δίων Κ.40,24 τά έξηρ πάντα άπημάλυνθη' 2) μφ.: Δίων.Π.1,160 άπό γάρ κόρος άμβλύνει αιανής τοχέας έλαπίδας (τμήσ.) 1) παθ. γίνομαι άμβλύς, γάμω τήν όξύτητα και δύναμίν μου: Αισχ.Πρ.866 άπαμβλυνθήσεται γνώμην, 'Ηρ.3,134 γηράσκει συγγράσκεισιν .αι φρονές και άπαμβλύνονται, - άπημάλυνθησαν τά μισα (έχαλαρωθησαν).

ἀπαμβροκόμαι-όρασι ύπομενω, έγκαρτερώ: 'Ησ. «άπαμβροκόυ, καρτέρει»: Πλάτ.Καμ.5 D.

ἀπαμθροταίν άπαρφ. έπ. άορ. του άφαμαρ-τάω βλ. λ.

ἀπάμωσις (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων λεπιδόπτερων της οικογενείας των νυκτελιδών.

ἀπαμειβομαι μέλλ. -φομαι, άόρ. άπημειθην, ύπερσ. άπάμειπτο άπαντώ, άποκρίνομαι: 'Ηλ.Α.84 άπαμειθόμενος προσέφη, Ξεν.Άν.2,5,15 Τισσαφρόνης δέ ώδε άπημειθθη.

ἀπαμείρω άποστέρω τί παρά τινος, άφαιρώ τήν μερίδα του: Άπολλ.Ρ.3,186 μηδ' αύτως . τόνδ' άπαμείρων με σφέτερον κτέρας' παθ. στερούμαι δ.γ. κ. άντί άπομείρωμαι έν 'Ησιόδ.Θ.801 κ. 'Εργ.578

ἀπαμείλω μτν. Ιατρ. βυζαίνω, ροφώ γόλα έκ του μαστού: Σωφραν.1,105.

ἀπαμείλιξι (ή) δημ. έντελωσ άμείλιξι.

ἀπαμειλαύμαι-έομαι όλωσ άμειλούμαι, παραμειλούμαι: 'Ηρ.3,129 τόν δέ ώς έξεΰρον έν ταισι 'Οροίτες άνδραπόδοσι όκου δή άπημειλεμένον, παρήγον ές μέσον.

ἀπαμείρωμαι μτν. άποδέρνω δι' έμουόν: Νίκ.Θηρ.861 πτόρθως άπαμείρωσιν ράμνον.

ἀπαμείρω μτν. άπαμείρω: Κόιντ.Σμ.4,422.

ἀπαμείρω-εως (ή) Πάπ. θεριστής.

ἀπάμην (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων λεπιδόπτερων της οικογενείας των νυκτελιδών.

ἀπαμηνώ-ορος (ή) μτν. ό όρέων, ό άποκόπτων ή ό κείρων: Μαν.4,220 μηδών άπ- άνδρες.

ἀπαμμύνας Ιων. μτχ. παθ. παρακ. του άφάπτω.

ἀπαμοιδή (ή) 'Επιγρ. έναλλαγή.

ἀπαμοιόμαι 'Επιγρ. άποκρούω, άποδιώκω.

ἀπαμυλοσ (ή) δημ. άγρός, ών ποτε άμυλος.

ἀπαμύσις μτν. άφαιρώ: Φιλ.2,423 έσθήτα άπ- || μέσ. άποθέτω ένδύμα: κ. μφ. άπο-βώλω: αύτ.1,569 φυχή άπ- τό άδικειν' 2) μφ. άποκαλύπτω, φανερώω: αύτ.2,74.

ἀπαμυλακείν κ. άπαμυλ- άπαρφ. του άορ. άπήμλακον = άφαμαρτέιν όλοσχερώσ άπαμυ-λέω: Σοφ.Τρ.1139 στέρημα . . όκοόσα προσ-βαλειν σθένει άπήμυλαχ', ώς προσεΐθε τούς ένδον γάρους.

ἀπαμύναται 'Ησ. «βοηθοί» [κώδ.-τοί].

ἀπαμύνη άποκρούω, άποτρέπω, άποδιώκω ύπερασπίζων: 'Ηλ.597 Αιτωλοισιν άπήμυνην κακόν ήμωρ, 'Ηρ.7,120 άπαμύνην τών έπίόντων κακόν τά ήμισα, Άριστφ.Σφ.597 φυλάττει διά χειρός έχων και τάς μύσας άπαμύνη' || μέσ. άπωθώ άπ' έμουτου: 'Οδ.Π.72 άνδρ' άπαμύνασθαι, μφ.: 'Ηρ.7,102 ή 'Ελλάς τήν τε πέδην άποδύναται και τήν δεσποσύνην' || άπολ. ύπερασπίζω έμου-τόν: 'Οδ.Α.579 δ' δ' ουκ άπαμύνητο χερσίν.

ἀπαμύνησις άποκρούω, άποτρέπω, άφαιρώ τό περιβάλλον ή τό περικοσμούκ κ. μέσ.: Φιλ.1,288 άπαμύνησιν τά περιάπτα || μφ.: αύτ.1,263 γυμνή και άπημύνασμένη αλήθεια, Θεμιστ.Αλόγ.21 249 D άπαμύνασαι γυμνήν τήν φυχήν.

ἀπαμύνησις-εως (ή) μτν. κ. -εσις άπόδυσις.

ἀπαμύφιασις (ή) μν. άπαμύφιασις βλ. λ.

ἀπαμύφιασμός (ή) ή υπό άλλω άπόδυσι, άπαμύφιασις: Κουρνούτ.Θε.Φύσ.30 άπ- του τρόπου.

ἀπαμύφισσημι έκδύω, ξεγυμνώω: Ξενάρχ.4,5 στέρον' άπημύφισσέμας γυμνάς' || άφαιρώ τήν διακόσμηση: Πλούτ.Ηθ.516F άπ- τοίχους.

ἀπαμύφισμα κ. άπαμύφιας άπογυμνώ, ξεσκεπάζω: Μέν.339 άπαμύφει γάρ τό κατάπλαστον τοΰτό σου . . ή μέθη ποτέ ά. τύπ. άπαμύφισμα.

ἀπαμύφισμα μτν. άπαμύφισω βλ. λ.: Φιλ.2,319.

ἀπαμύ-ώ έπί εδόφοσ, όρένω και άφαιρώ τήν έν αύτώ βλάστηση, καθαρίζω: Γεωπ.2,6,44 γήν άπ- βλ. κ. άσυσαιρ. άπαμύ

ἀπαναγιγνώσκω μσν. πλημμελώσ άναγνώσκω: Άπολλ.Δύοκ.Συντ.126,15.

ἀπαναγκάζω έπαναγκάζω, έξαναγκάζω: 'Ιππ. 'Αρθρ.2 ύποστεινας τούς δακτύλους, άπαναγκά-ζωι άπό τών πλευρών' || έν άντιθ. πρός τό προ-σαναγκάζω: αύτ. 'Αρθρ.14 αι γάρ έπίδυσια ουδέν τι μάλλον προσαναγκάζουσιν ή έπαναγκάζουσιν.

ἀπαναγκάζωμαι-ατος (ή) μτν. τό έσφαλιμώς άναγκασθέν, ίδιος έπί χειρογράφω.

ἀπαναϊδούμαι μτν. άναισχυτώ, φέρομαι άναι-δώς: Εύστ. 'Ερωτ.8,6' ό Θωμ. Μ. θεωρεί τήν λάττ.

ἀπαναινομαι πορτ. άπνηνύμην δέν άναγυ-ρίζω, άπορρίπτω, άπαρνούμαι: 'Οδ.Κ.297 σέ μη-κέτ' έπειτ' άπνηνάσθαι θεού εύνήν, Πινδ.Ο.5,60 εύθύς δ' άπανάνατο νύμφαν, Πιδ.Ψαλμ.76,5 άπνη-νήνατο παρακλήθηναι ή φυχή μου.

ἀπαναινω-ώ άπαναλωσκω βλ. λ.: 'Ιππ.Αδ.9.

ἀπαναινωσις (ή) νεώτ. παντελής έλλειψις αί-δούς, άναϊδεια.

ἀπαναισχυνώ-έω άποβάλλω πλήρωσ τήν αιδώ, έχω τήν άναϊδειαν να είπω ή να πράξω τ.: Πλάτ. 'Απολ.31 Β τοΰτο ουχ όλοί τε άγνότων άπαναι-σχυνήσασιν' 2) άρνούμαι άναισχύτως, χωρίς ντροπή.

ἀπαναλωσκω παρακ. άπανάλωσκω, καταναλι-σκω τί όλοσχερώσ, καταδασπανώ: Όουκ.7,11 άπα-ναλωσκωσ τής φυλακής τών ταχυών μέρως τι του όπλητικώσ του τύπου άπαναλώ, παθ. μτχ. ένεστ. η. Τημ.Αοκρ.101 D άπαναλούμενος.

ἀπανάλωσις-εως (ή) μτν. παντελής κατανώσις.

ἀπανάν 'Ησ. «καλίν» πρβλ. άπανεί.

ἀπανανενάται έπίρω. δημ. έπιτατ. του άπα-νατώ βλ. λ., εις ύψος μέγα, μέχρις όροφής.

ἀπανανενάτω-ή-ό δημ. έπιτατ. του άπανα-τώ, ό εις μέγα ύψος, ό μέχρις όροφής.

ἀπαναναούμαι μτν. άναπαύομαι μετ' προη-γθέντα μόθον: σγλ. Οππ.'Αλ.3,226.

ἀπανάνρι (ή) δημ. κ. άπαναριά (ή) τό έπάνω μέρος, ή άπανωσιά βλ. λ. 2) ή πέτρα του μύλου,

ὁ δνος ἀλέτης· 3) τὸ ἐπάνω σπάργγονον δι' οὗ σκεπάζουσι τὰς κεφαλὰς τῶν παιδῶν ἐν τῷ λίκνῳ.
ἀπαναριά (ή) δημ. τὸἀπανάρι, ἡ ἀπανασιά· τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὄρου· ἀντίθ. κατάρια.
ἀπανάστασις-εως (ή) μτγν. δημ. -σι μετοικεσία, μετάστασις, εἰς ἄλλον τόπον ἐγκατάστασις.
ἀπαναστάτης (ὁ) μων. κ. δημ. μετανάστης, ὁ μετοικησας· Εὐμάρθ.273 πατριδῶν ἀπαναστάτης.
ἀπαναστάσις μων. ἀπανασταμαι βλ.λ.: Νικήτ. Χων.Χρον.214 Β ἀπαναστάσει ἀκείθειν.
ἀπαναστορῶ-ῶ ὄντι τοῦ ἀναστορῶ-ῶ βλ. λ. ἀπανατέλλω μτγν., ποι. ἀπαντέλλω κέρνω τι ὕ' ἀνατελεῖ, ἐγείρω ἀπό τινος· Ὀππ.Κυν.2,97,563.
ἀπαναχωρήσις-εως (ή) μτγν. ἀποχώρησις.
ἀπαναχωρῶ-ῶ μτγν. ἐπιπατο. τὸ ἀναχωρῶ.
ἀπανθούκωτος-ον ὁ ἀνευ πανδοχείου, καταλύματος πρὸς ἀνάπαυσιν· Δημοκρ.230 βίος ἀνεόρτατος μακρὰ ὁδὸς ἀπανθούκωτος.
ἀπάνθραυτος-ο-ο(ν) μων., δημ. κ. ἀπάνθραυτος ἐπὶ γυνακός, ἡ μὴ ὑπανθρευθεῖσα· ἢ συνεκδ. κ. ἐπὶ ἀνδρός ὁ μὴ εἰς γάμον ἔλθων, ἀνύπαντρος· Δουκἀγγ. « ἄγαμος ».
ἀπανθριζομαι μτγν. ὑλομένω, ἀντέγω ἀνδρικό· Καλλίστρ. Ἐκφρ.4 πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φιλογυδὸς εἰωθότων ἀπανθριζοσθαι.
ἀπανθροῦμαι-ῶμαι γίνομαι ἀνδρικός· Εὐρ. Ἴων.53 ἀπνηρῶθη δέμας· ἢ Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,6 ἀπνηρῶθησαν αἱ μήτραι | ἐγένοντο ὄρημα, ὄρημα δι' ἀπνηρῶσιν, ἐφθασαν εἰς ὄραν γάμου).
ἀπανεῖ ἴσ. « καλεῖ ».
ἀπάνειμι ἀποχωρῶ, ἀπέρομαι· Ἰω.Γενέσ.63,17 Συρίας ἀπάνεισι | ἐκ τῆς Συρίας ἀπέροχεται).
ἀπάνειμι (τὸ) δημ. κ. ἀπανεῖα βλ.λ.
ἀπανεμία (ή) μων. δημ. ἀπανεμία Ἐλλειψὶς ἀνέμου, νηνεμία, γαλήνη· σχόλ. Ὀππ. Ἄλ.1,602· 2) δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἀνέμου προσβαλλόμενος τόπος, ὁ ὑπνεμος, τὸ ἀπανεμί· πάμε να κάτσομε στὴν ἀπανεμιᾶ· συνὸν. ἀπάγκιο (τὸ).
ἀπανεμιᾶ (ή) δημ. βλ. ἀπανεμία 2).
ἀπανεμιάζω δημ. κἀθημαι εἰς ὑπὴνμενον μέρος, συνὸν. ἀπαγκιάζω· τριτοπο. ἀπανεμιάζει ἐπὶ τόπου· κάθισε δῶ, ποῦ ἀπανεμιάζει | ἐχει ἀπανεμιᾶ).
ἀπανεμιᾶ (ή) δημ. κ. ἀπανεμιᾶ πᾶν τὸ ἀπομνημον μετὰ λίκνισμα, εἰδικὸς τῆς ξηρᾶς σταφίδος.
ἀπανεμιᾶ δημ. λικμᾶ, λικμῶ.
ἀπανεμιᾶ (τὸ) δημ. ἡ λικμῆσις, τὸ λικμισμα· τὸ ἀπανεμιᾶμα τοῦ σταριδο.
ἀπάνεμος-ο δημ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· στήσασε τὴ σκηνή σ' ἀπάνεμο μέρος.
ἀπανεμοῦμαι-ῶμαι καταρρίπτομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· ἴσ. « ἀπνημῆθη » ὑπὸ ἀνέμου ἔπεσεν ».
ἀπάνεσον ἴσ. « κάλεσον, λίκνωσον ».
ἀπάνευθε κ. πρὸ φωνήεντ. -θεν μετ' ἐπίτασως ἀπὶ ἀνευθε ἐπίρρ. μακρᾶν, πολὺ μακρᾶν· Ἰλ.1,478 φεῖλον ἐπιτ' ἀπάνευθε· 2) πρὸθ. μακρᾶν ἀπὸ ... Ἰλ.ε 189 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, αὐτ.τ 374 τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἤυτε μήνησ.
ἀπάνη μων. σκαπῶν βλ.λ.: Εὐστ.σχόλ. Ἰλ.857,27.
ἀπανηγύριστος-ον νεώτ. κ. δημ. -ος-ο-ο ὁ μὴ πανηγυρισθεὶς, ὁ μὴ διὰ πανηγύρεως τιμηθεὶς, μὴ ἐγκωμισασθεὶς· παροιμ. ἀπανηγύριστος ἅγιος δόξα δὲν εἶχει· 2) ὁ μὴ πανηγυριστὸς, ἡ ἐορτάσας.
ἀπάνθησις-εως (ή) ἡ ροὴ τῶν ἀνθῶν μετὰ τὸν μορασμὸν τῶν· Θεόφρ.Αἰτ.Φ 5,9,13 κατὰ τὴν ἀπάνθησιν | κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπανθ. |
ἀπανθίζω κ. νεώτ. ὄρεθω ἀνθή· ἢ κ. πρ. ἐκλέγω τὰ ἐξαιρετά· Αἰσχ.ἀπ.98 Ἄρης φιλεῖ τὰ ἄλωπα πάντ' ἀπανθίζειν κ. μεθ. ἐκλέγει τὰ ἄριστα· Πλούτ. Ἠθ.30 C ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν 2) τὸ μέσ. συλλέγει δι' ἑαυτοῦ τὸ ἄριστον, ὡς τὸ μέλι τῶν ἀνθέων ἡ μέλισσα· 3) τὸ παθ. ἀπανθίσθαι ἀποθεθληκέναι τὸ ἄθος· δθ. ξηραίνεσθαι.

ἀπάνθησις-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀπανθίζω, ἐκλογὴ τοῦ ἀρίστου, τοῦ ἀνοῦθου· Γεωπ. Προσμ. | τὸ κερνῶν τῆς πορφύρας ἀπάνθησιμα ἱστροπ. περιγραφή αὐτοκράτ.Κωνστ.Πορφυρογεν. | 2) εἶδ. κατὰ μτφ. ἐκλογὴ τῶν ἀρίστων τεμαχίων ἐκ ποιητῶν ἢ πεζογράφων· Μιχ. Ἀποστ. ἐν τῷ Μεδ.κώδ. τοῦ Ἄρποκρ.58,4 ἀπάνθησιμα φυσικῶν τε καὶ φιλοσόφων δογμάτων τοῦ σοφωτάτου Συμεῶν.
ἀπανθισμός (ὁ) μτγν. συλλογὴ ἀνθέων 2) μτφ. ἐπὶ τῶν τοῦ ἀνθρ. σώματος, π. Γαλην. γραμμὴ μόλις ὄρατῃ ἢ τριχοειδὲς ἀγγεῖον.
ἀπανθιστής (ὁ) νεώτ. μτφ. ὁ ἀπανθίζων, ὁ ἐκλέγων τὸ ἄθος, ἦτοι τὸ κάλλιστον μέρος· ἀπανθιστής ποιημάτων, - διηγημάτων.
ἀπανθρακίζω ὄπτω ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· Ἄριστοφ. Βάτρ.506 βούδ ἀπνηθρακί· ὄλον.
ἀπανθρακίς-ιδος (ή) ἴσ. « ἀπανθρακίδες, οἱ πρὸς ὀπτησιν ἐπιτήθειοι | χύδης »· ἄ. ἀπανθρακίς· 2) ἴσ. « πέμματος | = πλακουντίου | εἶδος, ὀπτηθὲν ἐπ' ἀνθρώπων ».
ἀπανθρακισμα-ατος (τὸ) ἴσ. ἐν λ. χναύματα « τὸ ἐπὶ ἀνθρώπων ὀπτηθὲν ».
ἀπανθρακῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. -ῶνας καίω τι, ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς ἄνθρακα· Λουκ.Νεκρ.Δ 20,4.
ἀπανθρακίς-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ μεταβεθλημένον εἰς ἄνθρακα, ὀπτάθραξ.
ἀπανθρακίσις-εως (ή) νεώτ. ἡ διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακα μεταβολὴ ὕλης τῆς.
ἀπάνθρακα ἐπίρρ. δημ. ἀπανθρώπων βλ.λ. : τὸν μεταχειρίζεται ἀπάνθρακα τὰ δοῦλα του.
ἀπανθροπῶμαι ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, μισανθροπῶ· Ἰνν. Ἐπιστ.12 ἀπανθροπῶνται | δ. γρ. ἀπανθροπῶνται | τε ζύμφυλον ὄφιν ἀλλοτριωτάτην νομίζοντες.
ἀπανθροπία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ φεύγειν καὶ μισεῖν τοὺς ἀνθρώπους, ἡ μισανθρωπία· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ἡ ἔλλειψις ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν συναισθημάτων, σκληρότης, ἀγριότης· 3) παντελὴς ἀπουσία ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς τόπου, ἐρημία· ἴσ. Πι 2,7,13.
ἀπανθρωπίζομαι μτγν. κ. μων. γίνομαι ἀνθρωπος· ἀντίθ. ἀποκτηνοῦμαι· Ἐρμ.Τρισημ.Στοθ.1,49,69.
ἀπανθρωπῶς-ον μτγν. ἀπᾶνθρωπος βλ.λ.: Γρηγ. Ναζ.159,18 ὡς ἴσαν ἀσεβῆ καὶ ἀπανθρωπῶσιν.
ἀπάνθρωπον (τὸ) ὄς οὐσ. μτγν. ἡ δραστηκότης | ἐπὶ φαρμάκων | 2) σταφίς ἀγρία· ΨΔιοσκ.4,153.
ἀπάνθρωπος (-η)-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μακρᾶν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ ἔρημος, ἀνθρώπων· Αἰσχ.Πρ.20 τῶδ' ἀπάνθρωπῶ πάγῳ (ἐπὶ τοῦ Καυκάσου)· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. σκληρὸς | ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν | Διον. Ἄλ. 6,81 ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένη, - ἀπάνθρωπος πράξις· 3) μὴ κοινωνικός, μισάνθρωπος· 4) δυσάρετος, ἀποκροστικός· Πλούτ. Ἠθ.254 C χροσ οὐκ ἀπάνθρωπον.
ἀπανθρωποῦμαι-ῶμαι ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι μισάνθρωπος· Ἰνν. Ἐπιστ.12 ἀπανθρωποῦνται ζύμφυλον ὄφιν | δ. γρ. ἀπανθρωποῦνται |.
ἀπανθρώπως κ. νεώτ. δημ. -α -ώμως, ἀγρίως, σκληρῶς· Λουκ.Τίμ.35 οὕτως ἀπανθρώπως, - φέρεται ἀπανθρώπως· κ. ὑπερθ. -οτάτως κ. -ότατα· σχόλ. Δημ.773,18 ὁ μετὰ Ἀνθροπῶσιν ἀπανθρωποτάτης | δ. γρ. ἀπανθρωποτάτα |, ἄν χρησόμενος τοῖς πολιταίς, - τὸν ἐτιμῶρησεν, - τοῦ ἐφῆρθῃ ἀπανθρωποτάτα.
ἀπανθῶ-ῶ παῦα νὰ ἀνθῶ, μαρταίνομαι, ἀποβάλλω τὴν νεανικὴν ἀκμῆν· Πλάτ. Συμμ.196 Α ἀνανθεῖ.. καὶ ἀπνηθικῶτι καὶ ὀματι καὶ φυχθ, Ἄριστλ.Ρητ.140 D 15 ἀμφω γὰρ ἀπνηθικῶτα ἢ ἡλικία τὸ δ' ἄχρον, πρὸς δ' αὐτὴ παραβάλλεται | 2) ἐπὶ οἴνου, χῶνα τὴν γλυκύτητά μου, ἀρχί-

ζω νὰ γίνωμαι δριμύς, ξηδιάζω : "Αλεξ.45 ἀπανθίσσαντα δὲ [τὸν οἶνον] σκληρὸν γενέσθαι.

ἀπαντιζόμενοι Ἦσ. «ἐξηραίνοντες».

ἀπανινός-ή-ό δημ. ὁ ἀνωθεν, ὁ ἀπὸ πάνω, ὁ ἀποπανινός || εἶδ. ὁ εἰς τὸν ὄνω ὄροφον οἰκίας διαμετρῶν συγκολλητός : κάθε μέρα μελώνει μὲ τὴν ἀπανινή του.

ἀπανιστημί μέλλ. -σθίσω, ἄορ. -έστην ἀπάγω, ἀποπέμψω : Ἡρ.6,133 αἰτεῖ ἄκατὸν τάλαντα, φράς, ἢν μὴ αἱ δῶσι, οὐκ ἀπαναστήσῃην τὴν στρατιήν. 2) παθ. [μὲ ἐνεργ. ἄορ. β' κ. παρακ. κ. μέσ. μέλλ.] ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι : Θουκ. 1,61 ἀπανίστανται ἐκ τῆς Μακεδονίας· 3) καταλείπω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, ξεσηκώνομαι ἀπὸ τὴν γενέτειραν : Διον. Αλ.Ρωμ.7,18 οἱ ἀπαναστάντες ναυικοεσθῶ.

ἀπανιστόω-άω μον. ἀπανιστημί βλ.λ., ἐκπορίζω : Εὐστ.Πονημ.147,11.

ἀπάνου ἐπίορ. δημ. ἐπάνω, ἀπάνω βλ.λ. : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.15 νὰ ἀκάσουν οἱ χριζάδες ἀπάνου στὰ τζαριά.

ἀπανουργατός-ον εἰλικρινής· EM «ἀτεχός ὁ ἀπανουργετός».

ἀπανουργεύτης ἐπίορ. σχόλ. ἀνευ πανουργίας, εἰλικρινώς : σχόλ.Δημ.22,20.

ἀπάνουργος-ον μην. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ πανουργός, ὁ εὐθύς, ὁ εἰλικρινής : Πολυδ.3,132 ἀπλοῦν τε κἀπάνουργον, ΚΜανασσ.8,35 καρδιά ἀπάνουργος.

ἀπανουργός ἐπίορ. μην. κ. νεώτ. ἀνευ πανουργίας, ἀνευ δόλου, μετ' εὐθύτητος : Σέξτ.Ἐπιμ. Μαθ.2,77 ἀπανουργως τοὺς λόγους ποιεῖσθαι.

ἀπανοφί(τὸ) δημ. ἡ ἀνω ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω μέρος, ἡ ἀπαναριά βλ.λ.

ἀπανόησσι ἐπίορ. ὀλοσχερώς : Σόλ.34.

ἀπανταχῆ ἐπίορ. κ.-ή ἀπανταχοῦβλ.λ. : Εὐρ.ἀν.218.

ἀπανταχόθεν μην. κ. νεώτ. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη : Διόδ.Σ 13,49 τὰς ἀπανταχόθεν τριήρεις || κ. μετὰ γεν. : Λουκ.Νεκρ.Δ 9,2 δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς.

ἀπανταχόθι μην. ἀπανταχοῦ βλ.λ. : Λουκ. Πραμ.12 οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται.

ἀπαντιχῶ πρὸς πᾶν μέρος, ἀπανταχόσε : Ἰσαϊ.9,14 ἀπανταχοῖ ἀπεδῆμαι.

ἀπανταχόσε ἐπίορ. μην. εἰς πάντα τὰ μέρη : Πλουτ.Κάμ.4) ἀπανταχόσε τὸ πεδίου.

ἀπανταχοῦ ἐπίορ. κ. νεώτ. παντοῦ εἰς πάντα τὰ μέρη, εἰς πάντα τὸν πόνον : Εὐρ.IT 517 τρισαν ἰσως οἶσθ' ἡς ἀπανταχοῦ λόγος, Ὁλεπ.Ἐσπ. τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

ἀπανταχοῦσα ἡ| νεώτ. κ. δημ. ἀρχικός ἐγκύκλιος πατριάρχου, ἡ κατὰ τὸ εὐθεῶς ἀπευθυνόμενη ἐπὶ τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους.

2) συνεκδ. κ. ἐγκύκλιος μητροπολίτου ἢ μονῆς πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς κληρικούς ἢ τὸ ὑπ' αὐτοὺς ποίμιον || δημ. συνεκδ. ἐπιστολὴ ἢ ἔγγραφο ἐπιμητικόν || κ. γεν. ἐπιτήρησις αὐστηρά : ἀκουσε ἀπὸ τὸν προϊστάμενο μιὰ ἀπανταχοῦσα.

ἀπαντάλλω μην.ἀντι ἀπανατέλλω : Ομη.Κυν.2,97.

ἀπαντάνω δημ. κ. -αίνω συναντῶ : Λασκαρ. Βαρκ.1,33 ἀ' ὅσους σὰς ἀπαντάνωσι στὴ στρατῶ.

ἀπανταχῶ ἐπίορ. δημ. μετὰ προσδοκίας, με ἀπανταχῶ 2) κατὰ συγκ.ἀντι ἀνεπατήσια, ἀπροσδοκίτως : Σολωμ.Τρελλ.Μάνν.3 τῶρα ποὺ ἡ ἐδαστερῆ| νύχτα μονάγους | μὰς πῦρε ἀπάνταχῶ.

ἀπανταχάινω μον. κ. δημ. προσδοκῶ, προσμένω, περιμένω, κατ' ἐχρησγότη. τ. ἀπαντεύω : Ἀροθ.Μιθ.Χαλ.3,227 γελᾷσθε ταλαίφωρε. ἂν ἀπανταχάινος νὰ μὰς πλανέσῃ, ὁ τραγ. στὸ παρθεῖο κἀθίστα καὶ τὸν ἀπαντεύειναι.

ἀπάνταχος-η-ο δημ. κ. ἀπάνταχτος ὁ προσδοκίμος, ἀναμενόμενος· 2) ἀντιθ. κατὰ συγκ. ὁ

ἀνεπάνταχος, ὁ ἀπροσδοκίτος : Λασκαρ.Ληξ.3,25 πῆς μου, ὁ Δερμιναρῶδες πῶς ἀμένειναι | εἰς τὰ μόνουτο ἐκισθὸ καλῶς σὰς βρήκαμε·

ἀπανταχοῦμενος-η-ο δημ.μην. τοῦ ἀπαντέχω βλ.λ.

ἀπάνταχτος-η-ο δημ. ἀπάνταχος βλ.λ.

ἀπάνταχῶ μον. κ. δημ. περιμένω, προσδοκῶ, Δουκῶν. «ἀπαντεύειν, ἀπανταχάινει = προσδοκῶ, ἐπιμένειν» : Ζήνων Σάβα Κρητ.Ἐοαρτ.4,303 κὶ ὅσο ποὺ σῦρνε τὸν καιρὸ τὸ γλυτωμῶ ἀπάνταχῶ, Ζερβ.Τρ.ΚΚ36 καὶ κείνο ποὺ ὅλο ἀπάνταχῶ νὰ μοῦ ρθῆι ἀπὸ τῆ μοῖρα || ἡ μηχ. [ἀπανταχοῦμενος ὁ προσδοκῶν ἐπί τινα : παροιμ. ἀλλ' στὸν πανταχοῦμενο στῆς γενεαῖος τὸ δειπνο. **ἀπάντη** παντοχοῦ : Ὁδ.Θ 278 γέε δέσματα κύκλω ἀπάντη, ἰλ.Η 183 κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον ἀπάντη δαίξ.

ἀπαντή ἡ| μην. κ. μον. προϋπάντησι : Διγ.Ἀκρ. 2264ἔξῃθῃεν ἡ στρατήγησα εἰς ἀπάντη τὸν νεῶν.

ἀπάντημα-ατος (τὸ) κ. δημ. συνάντησις : Εὐρ. Ὀρ.513 οὐδ' εἰς ἀπάντην, ὅστις αἰμ' ἄνω κειρεῖ

2) ἡ τοχαίως συναντώμενον 2) ἡ δαιμονία ὅτι ἐκ τῆς συναντήσεως τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ προσώπου ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον γενέσθαι : φρ. Θεός νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ κακῶ ἀπάντημα' α. συναντήεμα.

ἀπάντησις-εως ἡ| κ. νεώτ., δημ. -η συνάντησις, ἀπάντημα βλ.λ. : Σοφ.ἄπ.828, ΚΔΜατθ.25,6 ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἀπέχεσθε εἰς ἀπάντησις αὐτοῦ | εἰς προϋπάντησιν| 2) συνοδεία, προπομπή : Πολυδ.5,43,3· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόκρισις ἐν συζητήσῃ : Πολυδ.10,5,6 προσηλίη κατ' ἀπάντησιν | ἐν συνομίλῃ, -εἰστοχος ἀπάντησις' καὶ ἐπὶ ἀλληλογραφίας : δημ. ἀνὴν πῆρα ἀκόμη ἀπάντησις στὸ γράμμα μου' 4) προετοιμασία ἐπὶ τῆς προφῆς ἀντιτάσεως : Ἰνν.Ἐσχρημ.4.

ἀπαντήτριον(τὸ) Πάπ. τόπος συναντήσεως, ἐντευκτήριον, ἐξώων.

ἀπάντησις(ὁ) γλῶσσα, ὁ ἐξ ἐναντίου ἐρχόμενος.

ἀπαντητικός-ή-όν μην. κ. νεώτ. ὁ ἀπαντῶν εὐκόλως : Ἀσπ.εἰς ΗΝικ.82,27 2) ὁ χρησιμεῖων ὡς ἀπάντησις βλ.λ. : ἀπαντητικὴ ἀπιστολή, -διατριβή.

ἀπαντητικός ἐπίορ. γλῶσσα, κ. νεώτ. δι' ἀπαντήσεως, πρὸς ἀπάντησιν, ἐν εἰδίᾳ ἀπαντήσεως βλ.λ.

ἀπαντήχηνω δημ. κ. παντήχηνω συναντῶ, ἔρχομαι εἰς συνάντησιν : Ἐρωτόκρ.Β 642 σχυιά σχυιά παντήχηναι μ' αὐτὸν τὸν ὀμόδι.

ἀπαντιάζω(|| κ. μον. συνέρχομαι εἰς συνέλευσιν : Ἀρχύτ.1 ἀλλήλοισ ἀπαντῶ, Πρωκ.Γοτθ.3,6 ἐπεὶ οἱ πολέμιον οὐδὲν ἀπαντιάζων | ἰδιόρθ.ἀπαντιάζω).

ἀπαντιάζω(2) κ. ἀπαντιάζω δημ. παραμερίζω, προφυλάσσω τὴ ἀπὸ τοῦ ἀνεύου ἢ γεν. ἀπὸ βλάβης 2) κ. ἀντιθ. παραμερίζω προφυλάσσω μὲ συγγ. ἀπαγκυαίω.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπαντιζορε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἐλλ.4,4 ἐπαρτοπεδεύσαστο ἐπὶ τῶ ἀπαντικρῶ λόφῳ' 2) ἐν χρόν. σημ. ἀν' ἀπαντιζορε, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἰνν. Ἀρθρ.41 τούτοισιν ἀπαντικρῶ κρίσιν ποιεῖ ἡ κύρωσις.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπαντιζορε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἐλλ.4,4 ἐπαρτοπεδεύσαστο ἐπὶ τῶ ἀπαντικρῶ λόφῳ' 2) ἐν χρόν. σημ. ἀν' ἀπαντιζορε, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἰνν. Ἀρθρ.41 τούτοισιν ἀπαντικρῶ κρίσιν ποιεῖ ἡ κύρωσις.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπαντιζορε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἐλλ.4,4 ἐπαρτοπεδεύσαστο ἐπὶ τῶ ἀπαντικρῶ λόφῳ' 2) ἐν χρόν. σημ. ἀν' ἀπαντιζορε, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἰνν. Ἀρθρ.41 τούτοισιν ἀπαντικρῶ κρίσιν ποιεῖ ἡ κύρωσις.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπαντιζορε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἐλλ.4,4 ἐπαρτοπεδεύσαστο ἐπὶ τῶ ἀπαντικρῶ λόφῳ' 2) ἐν χρόν. σημ. ἀν' ἀπαντιζορε, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἰνν. Ἀρθρ.41 τούτοισιν ἀπαντικρῶ κρίσιν ποιεῖ ἡ κύρωσις.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπαντιζορε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἐλλ.4,4 ἐπαρτοπεδεύσαστο ἐπὶ τῶ ἀπαντικρῶ λόφῳ' 2) ἐν χρόν. σημ. ἀν' ἀπαντιζορε, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἰνν. Ἀρθρ.41 τούτοισιν ἀπαντικρῶ κρίσιν ποιεῖ ἡ κύρωσις.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπαντιζορε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἐλλ.4,4 ἐπαρτοπεδεύσαστο ἐπὶ τῶ ἀπαντικρῶ λόφῳ' 2) ἐν χρόν. σημ. ἀν' ἀπαντιζορε, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἰνν. Ἀρθρ.41 τούτοισιν ἀπαντικρῶ κρίσιν ποιεῖ ἡ κύρωσις.

ἀπαντιζορε Ἦσ. «ἐναντία».

ἀπάντωι ἵκετεύω τινά να μὴ γίνῃ π: Εὐρ.Ρῆσ. 901 ἀπὸ μπεφομένας ἐμοῦ πορευθεῖς | ἀπὸ δ' ἀντομένου πατρὸς βιαίως 2) ποι. ἀπαντῶ-άω βλ.λ. **ἀπαντων** (τῶ) νεώτ. μοναδικῶν ἔργων ἀνάξιον λόγου: φρ. αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπαντων τῆς ἀπιτυχίας του (= δλη κι δλη ἡ ἐπιτυχία του). **ἀπαντῶν** μπν. πάντοτε ἢ ἐκάστοτε: Ἄπολλ. Δύσκ.Συντάξ.263,2. **ἀπαντούτων** Ἐπιφρ. ἀντὶ ἀπαντῶντων. **ἀπαντωφθόρος** εν μον. ὁ τὰ πάντα φθειρών. **ἀπαντοχή** (ἡ) μαν. κ. δημ. ἀναμονή, προσδοκία | ἑλλῆς, καταφυγή: δ.δίστ. ἔλα μάτια και φυγή μου | ἡ χαρά κι ἀπαντοχή μου. **ἀπαντρωτός-η-ο** δημ. ἀνύπανδρος, ἐπὶ γυναικός: | (ἐπὶ ἀνδρὸς και γυναικός) ἄγαμος. **ἀπαντρωτοῦλα** (ἡ) δημ. βουλευτικός, ἡ ἀνύπανδρος, ἡ ἄγαμος: δ.τραγ. τρεῖς ἀδερφούλες ἤμασταν κι αὐ τρεῖς ἀπαντρωτοῦλες. **ἀπαντροκέ** ἐπίφρ. Ἐπιφρ. ἀπαντρῶ βλ. λ. **ἀπαντρωχέω** δημ. ἀπαντρώω βλ. λ. **ἀπαντῶ-άω** κ. νεώτ. δημ. ἄορ. ἀπάντησα κ. σπαν. ἀπάντηξα, παθ. ἀπάντηθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀπάντημένος κινουμαι πρὸς συνάντησιν πνος, συναντῶ: Πλάτ.Νόμ.893 C ἀλλήλους ἐξ ἐναντίας ἀπ-, - τὸν ἀπάντησα στὸ δρόμο, δημ. κ μέσ.: παροιμ. θπου ἀγαπιώνται κι ἀπάντιώνται || μετὰ προθ.: Ἡρ.275 ἀπ- τινι εἰς τόπον | ἀνευ δοτ. προσ. παρουσιάζομαι, προσερχομαι εἰς τὸ μέρος: Ἀριστοφ.Λυσ.13 εἰρημένον δ' αὐτάς ἀπαντῶν ἐνθάδε 2) συναντῶ, ἀντεπεξέρχομαι ἐν μάχῃ: Θουκ.6,34 μετὰ δύοιν μνηστῶν τροφῆς ἀπαντήσας Ἀθηναιοὺς ἐς Τάραντα, Ἐρωτόκρ.Δ 1157 ὁ πρῶτος πού του πάντηξε ἦτο δικός του Ρήγας || ἀνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι καθ' ὀλιγόποτε τρόπον, ἀμύνομαι: Ἰσοκρ.1,31 ἀπ- τραχέως πρὸς τὰς τῶν πλῆσιάζοντων ὄργας 3) ἀποκρίνομαι: αὐτ. 11,30 ἀπ- τοῖς εἰρημένοις, Σάβ.Στάθ.Κρητ.3,27 ὡρες ἐχτύπου ἀδυνατὰ κι ὡρες ἀπάντου, - ἀπλήνησαν εἰς τὴν ἐναντίον του συκοφαντίαν, - ἀπάντησα στὸ γράμμα του 4) ἀπολ. παρουσιάζομαι ἐνοπλος, ἐνδομαι μετὸς ἐπιστρατευόμενος ἐναντίον πνος: Εὐρ. Ἡρ.Μ 542 ἰθαίος ἀπ- 5) δίκαν. ἀντιμετωπίζω ἀντίδικον, παρουσιάζομαι εἰς δικαστήριον: Πλάτ.Νόμ.937 Α ἀπ- τῷ καλεσάμενῳ, Δημ.543,16 πρὸς ἦν (δίκην) οὐκ ἀπήτην | δὲν ἐνεφανίετο ὡς διάδικος πρὸ του δικαστῆριου, ἴνα ὑπερασπίσῃ ἐαυτὸν), αὐτ.1011,15 ἀπήτησεν πρὸς τὸν διαίτητήν | παρουσιάζθη πρὸ του δ. | || ἀποκρινόμενος δέχομαι, συναινῶ: αὐτ.544,20 ἀπ- ἐπὶ τὴν διαίταν παραδέχομαι τοὺς ὄρους τῆς διαίτης 6) παρειρῖσκομαι: αὐτ.580,20 ἀπ- ἐπὶ τοῖς ἄλλοτρίοις ἀγῶσι: (εἶμαι παρών, ἀναμνησκόμενος εἰς τὰς διαδικασίας ἄλλων ἀνθρώπων) | δ) ἀπ- εἰς.. εἰσερχομαι εἰς τὸ θέμα, ὄρχομαι πραγματευόμενος π: Ἀλξιῶν.3,198 ἀπ- εἰς τὴν τῆμισιν | ἔρχομαι εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκτιμήσεως), Πλάτ.Οραίτ.144 Β ἀπ- πρὸς τὰς μαθήσεις, Ἀριστοφ.Ψυχ.421 Β 12 ἀπ- πρὸς τὴν τροφήν (ἀπερχομαι πρὸς ἀναζήτησιν πρ. |, αὐτ.Ποι.1454 Α 12 ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας ἀπ- οἱ τραγωδοποιοί: 7) ἐπὶ πραγμ. ἐπέρχομαι: Ἀλξιῶν. 1,163 ἀπ- αὐτῷ κραυγῇ παρὰ τῶν δικαστῶν 8) ἀπολ. συμβαίνω, γίνομαι: Ἡρ.8,148 τοῦτων ἀπαντῶντων 9) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ἐνωσίω, φρ. ἡ λ. ἐν κειμένοις, εὐρίσκομαι: ἡ δεξασίνα περὶ ἐνός θεοῦ ἀπαντᾷ πολλὰκις παρὰ Πλάτωνι, - ἡ λέξις ἀπαντᾷ και ἐν Ἡροδότῳ 10) δημ. μεριμνῶ περὶ πνος, ἐπιστατῶ, φρονιτῶ, φυλάσσω, ἰδίως περὶ ἐπιφύγων: δὲν ἔχω ποῖός να μὴ ἀπαντᾷ τὰ παιδιά, ἄμα λείπω, - πῆρα δυὸ πιστικούς να μὴ ἀπαντᾷ τὸ κοπάδι 11) δδ. ἀπαντημένος ἐπὶ τόπου, ὁ περιπεφραγμένος, μαντρωμένος: ἀπαντημένο μοσάτινι, - ἀμπελί: 11) δημ. ἐπαρ-

κῶ εἰς π: εἰδ. ἐν τῇ φρ. ἀπαντῶ τα ἐξοδά μου πορίζομαι ἐπαρκῆ πρὸς συντήρησιν ἢ πρὸς κἀλυθιν δαπανῶν: μόλις ἀπαντᾷ τὰ ἐξοδά του, - τὸ μαγαζὶ δὲν ἀπαντᾷ τὰ ἐξοδά του. **ἀπαντῶς** φέρω εἰς πέρας: Ὀδ.Η 326 νῆας ἀπήνυσαν οἴκαδε (ἐνν. ὀδόν, ἐφθασαν εἰς τὴν πατρίδα) | **ἀπάνω** κ. πάνω δημ. ἐπίφρ. κ. πρὸθ. ἄνω, ὀφθαλμ. ἐπὶ: ἔλατε ἀπάνω, - μένω ἀπάνω, φρ. τὸν βάζω στὸ κεφάλι μου ἀπάνω [τὸν ἐκτιμῶ πολύ], - τὸν ἔχω ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου | ἐποπτεύων ἡ παρακολουθῶν τὴν ἐνέργειάν μου μοῖ εἶναι φορτικός, - δὲ θέλω κανένα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου | ἐπόπτην ἢ προϊστάμενον: 2) πρὸς σαφεστέραν δῆλωσιν τῆς πρὸς τὰ ἄνω διευθύνσεως: ἀνέθεκα ἀπάνω στὴν κορφή του βουνοῦ 3) ἐπὶ πνος: τὸ ἄφισα ἀπάνω στὸ τραπέζι 4) ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπερὶ πνος: θὰ συζητήσομε πάνω στὸ ζήτημα 5) ἐπὶ πλῆον, περισσότερον, παραπάνω: πεντακῶσια κι ἀπάνω, - εἶναι ἀπάνω ἀπὸ σαράντα χρονῶ: 6) ἀνωτέρω, πρὸ πάνω: ἀπάνω ἀπὸ μᾶς [στὸ παραπάνω πάτωμα] κάθεται ὁ τάδε 7) πρὸ πάντος, κυρίως: Ἐρωτόκρ.Δ 275 κι ἀπάνω σ' ὄλα τὴν τιμῇ να μὴν τῆνε δουλειά (ὑπὲρ ὄλα, πρὸ πάντων) 8) μέχρι του ὑψηλότητος ἄκρου, μέχρι του ἀνωτάτου σημείου: ἡ στῆμα γέμισε ὡς ἀπάνω 9) συνεκδ. ἐν διαφ. φρ. εἰς παραπλήσιας ταῖς ἀνωτ. σημ., οἶον: δὲν ἔχω ἀπάνω μου λεφτὰ, - ἦταν ἄριστος, μὰ τώρα πῆρε ἀπάνω του [ἀνέλαβε], - τὸ πῆρε ἀπάνω του (περφηανώθηκε), - πῆρε ἀπάνω του τὴ δουλιὰ [ἀνάλαβε τὴν εὐθύνη τῆς δουλειᾶς], - ἔχω ἀπάνω στὸ κεφάλι μου ὄλο τὰ σκολοιὰ [ἔχω τὴ φρονιτῆσ και τὴν εὐθύνη ὄλου του σκ.], - ἔκαμε τὰ συμβόλαια ἀπάνω του [στ' ὄνομά του], - τὰ κάνει ἀπάνω του [ἀποπατεῖ ἡ οὐρεῖ ἐνδεδυμένος κ. μτφ. τρομάζει], - ὄλοι ριχτήκανε ἀπάνω του [δ. καταπάνω του]: 10) ἐπὶ τῆς ἐνωσίας του συγχρονισμού: ἀπάνω στὴ φύρακα μου μοῦ μιλάς κ' εὐ! | ἐνῶ εἶμαι θυμωμένος, - ἀπάνω στὸ φαί μᾶς ἦρθαν οἱ μοισαφιρήδες, - ἀπάνω πού ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἔρχοταν, - στὸ θυμὸ του ἀπάνω δὲν ξέρει κανεὶς τί κάνει, - ἦρθες ἀπάνω στὴν ὥρα [εἰς εὐθετον χρόνον]: 11) ἀπάνω - ἀπάνω ἐπιφανετικῶς, ἐλαφρῶς: τοῦ τὰ εἶπα ἀπάνω - ἀπάνω [οὐχὶ ἐν λεπτομερείᾳ, οὐχὶ σαφῶς] 12) ἐν συναφείᾳ μετ' ἄλλων ἐπιφρ. ὡς ἐπιπατικῶν μόριον: αὐτοῦ-, ἔδῳ -, ἐκεῖ ἀπάνω 13) μετὰ τῆς πρὸθ. ἀπὸ πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως: καταβαίνει ἀπὸ πάνω || ἐπίσης τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως: κάθονται ἀπὸ πάνω ἀπὸ μᾶς [στὸ ἀπάνω πάτωμα] 14) ἀνάρθρως μετ' ἐπιθ. σημασι: τὸ ἀπάνω πάτωμα, - τὸ ἀπάνω χωρίδι, - τὸ ἀπάνω λιθίσια, - δὲ μᾶς ἀφῆσαν να ἡσυχάσομε οἱ ἀπάνω [πρὸ κατωκίον στὸ ἀπάνω πάτωμα] 15) ὡς πρῶτον συνθετ. ἐν πλείστασι λέξεσι πρὸς δῆλωσιν σχέσεως τόπου, πλεονασμοῦ κτλ. **ἀπανωθάζω** δημ. ἀπανωθᾶνω βλ.λ. **ἀπανωθαλμῶτος-η-ο** κ. ἀπανωθάλατος δημ. ὁ ἐπιστάτης 2) ἐπὶ πραγματῶν ἐκτιμῶμενος εἰς πώλησιν, ὁ δι' ὄν προσεφέρθη ἀνωτέρα ἡδῆ τιμῇ, ὁ ὑπερβημασθεῖς: ἀπανωθαλμένο χωράφι 3) ὁ κατὰ παρακλέεισιν ἢ ἐπιταγὴν πράξας, ὁ ὑπὸ ἄλλου ἐνταλαῖς να πράξῃ, ἰδίως ἐπὶ κακῷ: ἀπανωθαλμένος φονιάς. **ἀπανωθάλης** (ἰ) δημ. ὁ παρακινήσας, ἐντεῖλας, ἐπιπράξας ἄλλον να πράξῃ, ἰδίως κακῶν **ἀπανωθαλτος-η-ο** δημ. ὁ ἀπανωθαλμένος βλ.λ. **ἀπανωθᾶνω** κ. -θάζω ἄορ. ἀπανωθάλα μτχ. παθ. ἀπανωθαλμένος δημ. προσθετὸ οὐχὶ δικαίως, οὐχὶ πρεσβύτως: ἀπανωθᾶνω στὸ λογαριασμό (ἐξογκῶνε αἰσχροκερδῶς τὸν λογαρια-

σμών! 2) ἐπι δημοπρασίας, πλειοδοτῶ 3) ἐν-
τέλλομαι, προτρέπω τινά να πράξῃ τὴ ἐναντιοἀνάλλου.
ἀπαναυγόμε [τό] δημ. κ. ἀπαναυγόμε τὸ φορτω-
νόμενον ἐπὶ πτωσ φορτίον, φόρτωμα συγ. γομα-
ρί, γομάρι 2) συνεκτ. τὸ ἐπαχθὸς πρόσθετον.
ἀπαναυγράμμα κ. **πανώγραμμα** δημ. ἡ ἐπι φα-
κέλλου ἐπιστολῆς διευθύνσις τοῦ παραλήπτου.
ἀπαναυγραφή [ή] δημ. ἀπανώγραμμα βλλ.
ἀπαναυγράψω δημ. γράφω τὴ ἐπι πλεον, πρὸς
αἰσχροκερδεῖαν, παραπάνω ἀπὸ τὸ κανονικόν: αὐ-
τὸς ἀπαναυγράφει **στό λογαριασμό** 2) ἀπα-
νωγραμμένο τὸ ἀνωτέρως γραφέν: Ἐρωτ.κρ.Ε.1540
νὰ μᾶθουν τίς ἀκόπιασε εἰς τ' ἀπανωγραμμένα.
ἀπαναυδισαστέ ἐπίρρ. δημ. μετὰ συχῶν ἐπανα-
λήψεων, ἐπαλλήλως.
ἀπαναυδισαστός-ή-ό δημ. ὁ κατὰ πυκνά διαστή-
ματα χρόνου ἐπανερχόμενος: **θέρμος ἀπαναυδισα-
στός** 1) συχνάκις ἐπαλλήλως ἐπαναλαμβάνομενος.
ἀπαναυδρομα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπαναυδρομῆς ὑπερ-
θεν, ὄνυθεν τῆς ὁδοῦ.
ἀπαναυδρομῆς [ό] δημ. ἡ ἀνω ὁδός.
ἀπαναυθεν μτγν. κ. δημ. -θε κ. -ουθε ἀπὸ τὸ ἄνω
μέρος, ἀπὸ τῆς κορυφῆς: Πλ. Βασ.2,11,20 τοξεύ-
σουαι ἀπάνυθεν τοῦ ταίχους, ἀπάνυθεν ἔρχεται.
ἀπάνυθε ἐπίρρ. μτγν. ἀπάνυθεν, ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος.
ἀπανυθιό ἐπίρρ. δημ. ἐπάνω: μοιρ, καί πά-
γυσαν τὰ χέρια μου ἀπανυθιό **στά στήθια**.
ἀπανυθίον ἐπίρρ. μσν. ἀπάνω, δημ. ἀπανυθιό-
Δουκ.γγ. « ἀπανώθιον, ἀπάνω ».
ἀπανυθιός-ιά-ιό δημ. ὁ ἐπιπολάζων, ὁ ἐπάνω·
2) μτφ. ὁ ἀπαιτητικός, ὁ ἀξίως παραλόγως ἰκανο-
ποιῆσαι: παροιμ. καὶ κλέφτης καὶ ἀπανυθιός.
ἀπάνω-κάτω δημ. πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ
κάτω, ἐναλλάξ: **πηγανοερχόμενον ἀπάνω - κάτω**
2) περίπου, ὡς ἔγγιστα: **θά ἦταν πενήτα ἀπά-
νω - κάτω ἄνθρωποι**.
ἀπανακούμευλος-η-ο δημ. κ. -κούλυμος ὁ
σχηματίζων πρὸς τὰ ἄνω κούμυλον, ἀ. κούλυμος ὁ
ἦτοι κώνων, ὑπὲρ τὸ ἄνω γελτός, ὁ ὑπερηρωμέ-
νος, ἴδιος ἐπὶ κοφίνων ἢ ἄλλων σκευῶν περιεχόντων
καρπούς.
ἀπανακρινιάζω δημ. εἰδ. ἐν τῇ μελασοκομίᾳ,
θέτω κυβέλην ἐπὶ ἄλλης κυβέλης: 1) συνεῶ δύο
ἀδυνάτους οἰκογενεῖας μελισσῶν.
ἀπανακρίνασμα [τό] δημ ἡ πράξις τοῦ ἀπα-
νακρινιάζω βλλ.
ἀπανακρηνηγάρης [ό] δημ. τίτλος ἐν Νάξῳ ἐπὶ
Φραγκοκρατίας, δηλῶν τὸν ἀρχικυνηγὸν τὸ δου-
κικῶ οἴκου, ὅστις μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὑπουργήμα-
τος ἀποχώρησιν ἀπέλασε προνομίαν πινῶν ἔχων
ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ εἰτα δημογεροντος ἔξου-
σίαν· ὁ τίτλος διετηρήθη κ ἐπὶ Τουρκοκρατίας.
ἀπαναλαξιά [ή] δημ. κ. **πανυλαξιά** ἡ ἐπιπολή
τοῦ ἡμεροῦντος ἐλαίου· 2) εἰδ. μτφ. ἐν τῇ φρ.
ἐβήκη ἀπανυλαξιά ἐπεπόασεν, ἐπὶ τῶν κακο-
πραγούντων καὶ κατορθόντων νὰ φαίνωνται ἀβήκη.
ἀπαναμαχαλιτῆς [ή] δημ [τουρκ.] ἠθλ. -τισσα, οὐδ.
οὐδ. -ικο ὁ τῆς ἀνω συνοικίας, τοῦ ἀπάνω μαχαλά.
ἀπαναμέρι [τό] δημ. κ. -ιά [ή] τὸ ἐπάνω μέρος·
1) μτφ. ἡ τιμητικὴ θέσις, ἡ πρωτοκαθεδρία.
ἀπαναμερίτης-ισσα-ικο δημ. ὁ τοῦ ἐπάνω
μέρους, ὁ τῆς ἐπάνω χώρας ἡ τοῦ ἐπάνω χωριοῦ.
ἀπαναμυδάλωμα [τό] δημ. καλύπτρα: Ἀραβ.
Μυθ.Χαλ.3,128 τὴν ὑπερχύσας, δια νὰ σπῆσιν
τὸ ἀπαναμυδάλωμα ἀπὸ τοῦς φεθαλμοῦς τῆς.
ἀπαναπιθί [τό] δημ. μέγας πῖθος· 1) μτφ. ἡ γα-
στῆρ, τὸ στομάχι: παροιμ. τὸ καλὸν ἀπαναπιθί,
βάλλ' ἀπ' οὐλα μέσα.
ἀπαναπρωϊκί [τό] δημ. τὸ ὑπὲρ τὰ συμπευ-
νημένα μέρος τῆς προικιάς, τὰ ἐπιπροσθετῶς δι-
δόμενα: Παλτ.Ἐκλ.Γραγ.85.2 **χρόνους τῆς γρά-
φου**ν τὰ προικιά, χρόνους τ' ἀπαναπρωϊκία.

ἀπανασάμαρα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ τοῦ σάματος:
δ. τραγ. εἶχε κὶ ἀπανασ-σάρματα κολοκυθία.
ἀπανασιά [ή] δημ. τὸ ἐπάνω μέρος, ἡ ἐπιφανεία.
ἀπανασιόγανον [τό] δημ. κ. -σάγανον ἡ ἀνω
σιγάνω.
ἀπαναστοιθέζω δημ. προσθέτω καὶ νέα βρά-
ρη ἐπὶ σχηματισθέντος σώματος ἡ φορτίου.
ἀπανατέ δημ. ἐπίρρ. ἐν τοπ. σημ. τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ
ἄλλου, τὸ ἐνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, ἐπαλλήλως· 2) ἐν
χρον. σημ. ἀδικακόπως, ἀκαταπαύστως.
ἀπανατάρια [ή] δημ. ἀπανωτάρι βλλ.
ἀπανατάρια [τό] δημ. κ. ἀπανατάρια [ή] κ. -έα ἡ
ἐπάνω πέτρα τοῦ μύλου, ἡ ατρεφρομένη· 2) διαμέ-
ρισμα καταστήματος ὑψηλὰ κείμενον, προωρισμέ-
νον συνήθως δι' ἔπνον· **ἀ. πατῆρι**· 3) φορτίωμα
πρόσθετον· 4) ἀπανωτῆς ὡς ἐπίρρ. κ. **ἀπανα-
ταρίας** τὸ ἐνα ἀπάνω στὸ ἄλλο· ὁ ἀπανατά.
ἀπαναταρία [ή] δημ. ἀπανωτάρι βλλ.
ἀπαναταριάζω δημ. ἀπανωτάζω βλλ.
ἀπανατιάζω κ. **πανωτιάζω** δημ. θέτω, το-
ποθετῶ ἀπανατά, ἐπαλλήλως, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου:
ἀπανατιάζει τὸ χαλαζί.
ἀπανατιαστά δημ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον, ὥστε
νὰ εἶναι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.
ἀπανωθιό ἐπίρρ. δημ. ἐπάνω, ἀπανωθιό.
ἀπανωτός-ή-όν δημ. ἀλλεπάλληλος, ὁ εἰς ἐπὶ
τοῦ ἄλλου ἡ μετὰ τὸν ἄλλον: **ἀπανατά κύματα**.
ἀπανωφάγι [τό] δημ. τὸ πρόσθετον ἐπιδύο-
ριον, τὸ οἶνεϊ περὶ τὸν μέρος τοῦ φαγητοῦ.
ἀπανωφάρι [τό] δημ. ἐπανωφῆρι, ἐπενδυτής.
ἀπανωφῆρι [τό] δημ. τὸ ἄνω μέρος χω-
ριοῦ· 1) ἡ ἐπάνω συνοικία κώμης· ἀνθ. **κατωφῆρι**
ἀπανωφῆρτης [ό] δημ. θηλ. -ισσα, οὐδ. -ίτικο.
ὁ τοῦ ἀνω χωριοῦ ἡ τῆς ἀνω συνοικίας.
ἀπαξ κ. **νεώτ.** [ἀντι ἀπάκις] μίαν φοράν ἡ μίαν
μόνον φοράν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δις κατ. ἡ τὸ
πολλάκις, μιά γιὰ πάντα: Ὁδ.Μ.22 στε τ' ἄλλοι
ἀπαξ βνήσκου· Αἰσχ.Πρ.209 οὐχ ἀπαξ μόνον
[πλεον ἡ ἀπαξ], Ἡρ.7,46 **πολλάκις** καὶ οὐχὶ **ἀπαξ**,
Πλάτ.Μέν.82 C **ἀπαξ** δυοῖν ποδοῖν [δυοῦ τετρα-
γωνικοῦς πόδας 1x2], κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δυ-
οῖν δις [2x2 τέσσαρας]. 1) μετὰ γεν. ἡ τῆς ἐν
κατ. δει: Ἡρ.2,59 οὐκ **ἀπαξ** τοῦ ἔναυτοῦ, οὐτ.
1,99 **ἀπαξ** ἐν τῇ ζωῖ, - **ἀπαξ** τῆς **ἐβδομάδος**, -
τῆς ἡμέρας 1) κ. ἀπόλ.: Ἰσοκρ.Ἰλιανθ.283 D **ἀ-
παξ** κατάσχων, - τὸν **συνήνητα ἀπαξ** 2) πό-
λοι πόσι, κόπτες, μιά φορά: Πλ. Κριτ.20,30 **ἀπαξ**
καὶ **ἀπαξ** 3) ἀνευ ἐνοικίας ἀριβητικῆς, μετὰ τὸ
μόρια εἶπερ, ἢν, ἐπει, ὡς, ἔταν, ἐάν, ἀφ' οὗ: Ἀ-
ριστοφ.Σφ.1129 ἐπειθῆπερ γ' **ἀπαξ** ἐμοὶ σκαυ-
τὸν παραδεδώκας, Ξεν.Αν.1,9,10 ἐπει **ἀπαξ** αὐ-
τὸς φίλος ἐγένετο, Ἄμφι Γυναικί. 1) μετὰ τῆς
ἀποθέων ὡς τὸ δημ. μιάς γιναι... 1) μετὰ μτφ.:
Αἰσχ.ἔμ.448 **ἀπαξ** θανόντος οὐτις ἐστ' ἀνάστα-
σις· πρὸλ. **εἰσάσας** 4) **νεώτ.** ἐφ' ὅσον, μιά φορά
πού: **ἀπαξ** ἠλάς, **μεινε**.
ἀπαξάπαξ-σσα-αν κ. **νεώτ.** ὁλος ὁμοῦ ἡ διὰ
μιάς, ὁλόκληρος: Ἐρμύππος ἐν « Ἀθηνῶν γοναίς »
περιτρώων τὴν γῆν **ἀπαξάπασαν** τὸ πλεῖστον
κατὰ πλῆθ., πάντες ἀνευ ἔξαιρέσεως: Ἀριστοφ.
Πλ.111 μὲ Δ', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, - πρέπει νὰ
ὑπογράφωμεν τὴν διακαρτυρίαν ἀπαξάπαντες.
ἀπαξπαλάς μτγν. ἀντι τοῦ ἀπῶλως, γενικῶς,
καθόλου: Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.7,428.
ἀπαξπία [ή] κ. **νεώτ.** η. Στυμικός ἔλληφις ἠθικῆς
ἄξις, ἐκπρωσις ἀπὸ τῆς ἄξις, δθ. ἠθικῆ εὐτέ-
λει· ἀνθ. **ἀξία**: Ἀρρ.Ἐπικ.1,2,10 μιάζονα ἀπα-
ξίαν ἔχει τὸ δαρῆναι τοῦ μη δαρῆναι, Ἰαμβλ.
Προτρ.277 τὴν ἀξίαν τε καὶ ἀπαξίαν εἰδῶς ἐκεί-
στου τῶν ἀνθρώπων 1) **νεώτ.** φλοσ. κ. τὸ ἀντι-
θετον ἠθικῆς πινος ἀξίας.
ἀπάξιος-ον ἀνάξιος: Πλάτ.Νόμ.645 C.

ἑπαξίς-ως (ή) Πάπ. ἀπαγωγή.
ἑπαξίς-ως κ. νεώτ. ἀπαρίπτω ὡς ἀνάξιον, δὲν ὀναγκάζω τι ὡς ἔχον ἀξίαν : Θουκλ.5,2 ἀπαξίον τὸ ἔργον. || θεωρῶ τι ἀνάξιον τι-νος : ἀπαξίουν τί τινας. Αἰωρ.Εὐμ.367 λέσας ὡς ἀπηξιώσατο, - μὲ ἀπηξίωσε προσοχή. || νεώτ. ἀπλο. θεωρῶ ἀνάξιον ἑαυτοῦ : ἀπαξίω νὰ σοῦ ἀπαντήσω. || παθ. θεωροῦμαι ἀνάξιτος νίος:Κλήμ. 'Αλ.Προτρ.84,31 τὰ θηρία ἀπηξιώματα τοῦ λόγου.
ἀπαξίως ἑπίρρ. μτγν. ἀναξίως : 'Ιαμβλ.Μυστ.5,6. **ἀπαξίσεις**-ως(ή) μτγν. ἀπόρριψίς, περιφρόνησις : Πολύβ.ἀπ.42 ὁ δὲ Φίλιππος εἰδυσχέ-ρουνεν ἐπὶ τῶν Κερκυραίων ἀπαξίωσει.
ἀπαξιοί 'Ησ. « μναχαί ».
ἀπαόρος-ον δωρ. ἀντὶ ἀπήρορος βλ.λ.
ἀπαπαί ἐπιφών. σχετλ. κ. ἀπαπαί : 'Αριστφ. Σφ.309 ἀπαπαί, φεῖ, ἀπαπαί, φεῖ.
ἀπάπας (ὁ) μον. παπάς μὴ παπάς : Εὐστ.Πο-νημάτ.41,17 ὅτι τῶ παπάς εἶναι συναποδώλεκας ἄπαν ἧμιον καὶ σοῦ καταγορεύουσι τὰ παι-δάρια ἐπιλέγοντα τὸ παπάς ἀπάπας.
ἀπάπη (ή) κοινὴ παρ' ἀρχ. ὀνομασία τοῦ φυ-τοῦ παραξάκου τοῦ γυμνασθοῦς βλ. λ. 'α. ἀπά-τη (ἐπιπέδηφυλλος) : Θεόφρ.Φι77,1.
ἀπαπαυόστωτας-η-ο δὴμ. ὁ μὴ ἔχων ἡ μὴ φέ-ρουν ὑπόδηματα, παπούτσι, ὁ ἀνυπόδητος.
ἀπαπαπαί ἐπιφών. σχετλ. κ. ἀπαπαί βλ.λ.
ἀπαπαπαπαί ἐπιφ. σχετλιαστος. κ. ἀπαπαπαί βλ.λ. : Σοφ.Φιλ.746 ἀπαπαπαί, παπαπάξ.
ἀπαπαπος-ον ὁ μὴ ἔχων πάππον' || μτφ. : Αἰσχ. 'Αγ.311 φῶς τὸδ' οὐκ ἀπαππον 'ἰδαίου πυρὸς (φῶς πάππον ἔχον, ἦτοι τὴν προέλευσιν αὐτοῦ ἔχον ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς 'Ἰδης).
ἀπάπτω ἰων. ἀφάπτω βλ. λ. : 'Ηρ.2,121,4.
ἀπαράβαλτος-η-ο δὴμ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραβληθῆ πρός ἄλλον, ὁ ἀσύγκριτος.
ἀπαράβατος (-η)-ο(ν) μτγν., κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ δι' ὄν δὲν ἐγένετο παράβασις ἢ ὄν δὲν δύναται τις νὰ παραβῆ : Πλούτ.'Ηθ.210 F, - νόμος, - ὄρος ἀπαράβατος, - ἀπαράβατη συμφωνία, - ὄρκος ἀπαράβατος' 2) ἐνεργ. ὁ μὴ εἶς ἔτερον μετα-βιβαζόμενος, ὁ σταθερῶς παρὰ τὴν μένουσ, οἶον ἐπὶ ὑπουργήματος ἢ ἀξιωματος : ΚΔ 'Εβρ.7,24 ἀπαράβατος ἱερουσίνω' 3) ὁ μὴ τὰ ὄρισμένα ὄρια ὑπερβαίνων : 'Ἰωσ.Α118,3,2.
ἀπαραβιάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. -ατα κατὰ τρό-πον ἀπαράβστον, ἄνευ παραβάσεως : 'Αρρ.'Επικτ. 2,11,17 ἀπαραβιάτως χρώμεθα τῶ κανόνι, - αὶ συνθήκαι τηροῦνται ἀπαραβιάτως.
ἀπαραβιάστα ἐπίρρ. δὴμ. ἀπαραβιάστωσ βλ.λ.
ἀπαραβιάστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δὴμ. ὄν δὲν δύναται τις νὰ παραβιάσῃ, ὁ καθ' οὗ δὲν δύνα-ται τις νὰ ἀσκήσῃ βίαν : τόπος ἱερὸς καὶ ἀπα-ραβιάστος, - ἀπαραβιάστον δικαίωμα, - ἀπαρα-βιάστος θῦρα (μὴ βιάσας ἀνοίγεισαι) || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀπαραβιάστον(τὸ) τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑποκίηται τὴ εἰς παρὰβίαν : τὸ ἀπαρα-βιάστον τῶν ἐπιστολῶν, - τὸ ἀπαραβιάστον τοῦ ἀσέλου, - τὸ ἀπαραβιάστον τοῦ βασιλέως, - τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων.
ἀπαραβιάστωσ ἐπίρρ. νεώτ., δὴμ. -α ἄνευ παρὰβιάσεως, ἄνευ ἀσκήσεως βίας.
ἀπαράβλητος (-η)-ο(ν) νεώτ., δὴμ. κ. -φτος ὁ μὴ παραβλαφθεῖς, ὁ διατηρηθεῖς σῶος' || ὁ μὴ θανάμενος νὰ ὑποστῆ βλάβην.
ἀπαράβληστωσ-ον ὁ μὴ φῶν παραφύδας, κωλορρῆσις, ἐπὶ δένδρων [π.χ. ἐλάτης, κυπαρίσ-σου, πεύκης]' ἀντιθ. παραβλαστώσ ἰώς ἢ ἀμπε-λος, ἡ ρόα κτλ. : Θεόφρ.Φι12,5.
ἀπαράβλητα ἐπίρρ. δὴμ. ἀπαράβλητῶσ βλ. λ.
ἀπαράβλητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ ἔχων ὄμιον πρός ἄν νὰ παραβληθῆ, ὁ μὴ

δεκτικὸς παραβολῆς, ἀσύγκριτος : 'Ωριγ.2,1168 B κατὰ τὴν μεγαλειότητα ἀπαράβλητον οὐσαν, - ἀπαράβλητος εἰς ἠγορσίαν, - ἀπαράβλητη ὤμορ-φία, - καλωσύνη, - παλληκαριά, - κακία' 2) ἐπὶ ἀντιγράφων, ἀπομνήσεων κττ., ὁ μὴ ἐλεγχθεῖς κατ' ἀντιβολὴν πρός τὸ πρωτότυπον.
ἀπαράβλητῶσ ἐπίρρ. κ. νεώτ., δὴμ. -α ἄνευ παραβολῆς' || ἀσύγκριτος : Κύριλλ.'Αλ.1,473 D, - ἐπολέμενον ἀπαράβλητῶσ.
ἀπαράβουλος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ παρακαταθή-κης, παραβόλου βλ. λ., ἐνεχύρου.
ἀπαράβουλος ἐπίρρ. ἄνευ κινδύνου:σχόλ.'Ἰλ.Ν141.
ἀπαράγγαλα ἐπίρρ. δὴμ. ἄνευ παραγγελίας, ἄνευ ἐντολής : μου ἔστειλε ἀπαράγγαλα τρεῖς κάσσεσ ἀμφορεύματα' || ἄνευ παραγγέματος, ἄνευ προσταγῆς.
ἀπαράγγαλτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ νομίμως γνωστοποιηθεῖς, κηρυχθεῖς : 'Αρχ.'Εφ.1920,84 ἀπαράγγαλτος πλόεσσ' 2) νεώτ. κ. δὴμ. ὁ πρὸς ὄν ἢ ὁ δι' ὄν δὲν ἐγένετο πα-ραγγεῖα : ἀπαράγγαλα ἀμφορεύματα.
ἀπαραγγέλατῶσ ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ παραγγεῖας. Πολύβ.16,3,1 ἀπαραγγέλατῶσ συνέλαβον ἀλλήλους.
ἀπαραγκώνιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ παραγκωνισθεῖς, ὁ μὴ ὑποσκελισθεῖς' || ὄν δὲν δύναται ἄλλος νὰ παραγκωνίσῃ νὰ ὑποσκελίσῃ.
ἀπαραγκώνιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ παραγκωνιζόμενος, μὴ παραβλεπόμενος, ὁ μὴ παραγωνισιαθεῖς ἢ ὁ μὴ θυνάμενος νὰ παρα-γωνισθῆ : ἀπαραγκώνιστος ἀνθρώπος, - ἀπα-ραγκώνιστη ἀλήθεια.
ἀπαραγκώνιστῶσ ἐπίρρ. χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τίς τις : Σουιδ. « ἀπαραγκώνιστῶσ ὑπογράφειν χάριτας ».
ἀπαράγραπτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δὴμ. ἀναφαίρετος, ἀνεξαίρετος, ἀμετάβλητος, διαρκής, ἰσχυρὸς : ἀπαράγραπτα δικαιώματα' || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ. ἀπαράγραπτον(τὸ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαγραπτόν, τοῦ μὴ παραγραφόμενου : τὸ ἀπαράγραπτον τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου. 'Επίρρ. -άγραπτα.
ἀπαραγράπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δὴμ. -α ἀναφαίρετῶσ, ἀμεταβλητῶσ, διαρκῶσ : 'Αρῆθ.974, - οὐ ἔθνικοι εὐεργέτα ἀπαραγράπτῶσ δικαιοῦν-ται εἰς τιμητικὰς διακρίσεις.
ἀπαράγραφος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ἀπροσδιάριστος : Πολύβ.16,12,10 ἀπαράγραφος ποσότης' 2) νεώτ. κ. δὴμ. νομ. ἐπὶ περιουσια-κῶν ἀξιώσεων, ὁ μὴ ὑποστάς παραγραφὴν βλ.λ. ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τοιαύτην' δ. ὀρθότ. ἀπα-ράγραπτος.
ἀπαράγραφος μτγν. ὁ μὴ παρασυρόμενος, σταθερὸς, διαρκής'. || τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ. 'Ἰεροκλ. π.Προνοίας158 τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωνον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται.
ἀπαράγραφως μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀποπληνή-σεως, σταθερῶσ : 'Ἰεροκλ.π.Προν.8,431 ἀπαραγώ-γως φυλάξει δυνήθησ.
ἀπαραδειγμάτιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ παραδείγματος, μὴ βεβαιούμενος διὰ παραδει-γματος, μὴ ἀποδειχθεῖς : Πτολ.Τετραβ.170' 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὄμιον ἰὼς παραδειγμα' νεώτ. συνήθ. ἐπὶ κακῶ : διαγωγή ἀπαραδειγμάτιστος.
ἀπαραδειγματίστωσ ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δὴμ. -α ἄνευ παραδείγματος, μοναδικῶσ, συνήθ. ἐπὶ κακῶ : εἶναι ἀπαραδειγματίστωσ φυλάργυρος.
ἀπαράδεικτος-ο(ν) Πάπ. ὁ μὴ καταλεχθεῖς, ὁ μὴ συγκταριθμηθεῖς.
ἀπαράδεικτα ἐπίρρ. δὴμ. κ. -χτα κατὰ τρό-πον ἀπαράδεικτον βλ. λ.
ἀπαράδεικτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ., δὴμ. κ. ἀπαράδεκτος ὁ μὴ γινόμενος δεκτικὸς : Κύριλλ.'Αλ.'Ησ.53 ἀπαράδεικτον τὸν τῆς πίστεως ἀποιοῦθον

λόγον, -αίτησις, ἀξίωσις ἀπαράδεκτος· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ παραδεχόμενος τι, ὁ μὴ ἐπιδεκτικός: Μέμωνων 4 μασθημάτων ἀπαράδεκτος, Ὁριγ. κατὰ Κέλαο.3,151 μεταβολῆς ἀπαράδεκτος· 3) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὄσος οὐς. ἀπαράδεκτον (τό) ἑλληφίς βιάσεως πρὸς παραοσχίν τινας: νομ. τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐνατάσεως: ἢ ἐνατάσις ἀπαράδεκτος ἢ ἀποδέπουσα εἰς ἀπόρριφιν τῆς ἀγωγῆς ἢ ἄλλης δικονομικῆς πράξεως.

ἀπαράδεκτος ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. δημ. -κτα κατὰ τρόπον ἀπαράδεκτον βλ. λ.

ἀπαράδεκτος-πιο δημ. ἀπαράδεκτος βλ. λ.

ἀπαράδειξις (ἡ) δημ. ἀναείρηστος βλ. λ.

ἀπαράδεικτος-ον μτγν. ὁ μὴ δεξιὸς εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ δίσκου.

ἀπαράδεικτος(-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραδοθεὶς: Καλλίμ.κ.Χρυσορ.956 ἀπαράδοτον κέστον, -μάθημα ἀπαράδοτο (μὴ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διδοχθέν), -ἐμπορεύματα ἀπαράδοτα (μὴ παραδοθέντα εἰς τὸν πρὸς ἐν ἀστάλησάν): 2) δημ. περὶ ἱερῶν πρῶσ. ἢ πρῶγμ. ὁ μὴ βλασημηθεὶς: δὲν ἄφησε ἄγιο ἀπαράδοτο.

ἀπαράθετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κυροῦμενος ὑπὸ παραλλήλων χωρίων, ὑπὸ παρατιθεμένων μαρτυριῶν· 2) παρὰ γραμμ. ἀπαράθετα (ταῖ) λέξεις ἢ φράσεις ἄνευ παραθέσεως τοῦ χωρίου τοῦ συγγραφέως, εἴς οὐ ἐλήφθησαν· 3) ὁ μὴ ἐδεχόμενος παράθεσιν, ἴτοι: σύγκρισιν, ἀσύγκριτος: Ἰγνάτ. Ἐπιστ.π. Τροάλλ.5,62 τὸ ταῦ παντοκράτορος Θεοῦ ἀπαράθετον· 4) νεώτ. κ. ὁ μὴ διὰ παραθέσεως πρὸς ἄλλον ἐκμητηθεὶς.

ἀπαράθετος ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπαράθετον βλ. λ.2) κ.3): Εὐγ.Βούλυ782.

ἀπαράθραυστος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ θραυόμενος, ἀδιάσειστος, σταθερός: Ἀθανάσι.2,29 D τὴν πίστιν συντηρήσαν ἀπαράθραυστον, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,43 ταῦτα φυλάξοι ὁ θεὸς ἀπαράθραυτὰ τε καὶ ἀπαράθραυστα.

ἀπαραιρημένος ἰων. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἀφαιρῶ βλ. λ.

ἀπαραιτήτα ἐπίρρ. δημ. ἀφεύκτως, χωρὶς ἄλλα.

ἀπαραιτήτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραιτούμενος, ἴτοι ἐπὶ πρῶσ. ὁ δι' αἰτήσεων μὴ δυσωπιόμενος, μὴ καυπηρόμενος διὰ δεήσεων, ἀνεξίτηστος, ἀμειλίχτος: Πλάτ.Νόμ.907 B θεοὶ ἀπαραιτήτοι, Λυκούργ.148,4 δικαστῆς ἀπαραιτήτος (ἀτεγκτός): 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρῶσ. κ. πρῶγμ. ὁ ἀναγκαιῶν, ὁ ἀφεύκτως, ἀναποδράστως χρειαζόμενος: ἢ παρουσία σου εἶναι ἀπαραιτήτος, -ἀπαραιτήτως ἐνέργεια· 3) ἐπὶ ποιῶν κτλ., ἢν δὲν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ διὰ δεήσεων, ἀφευκτός, ἀνηλεής: Δεῖν.93,8 τιμωρία ἀπαραιτήτοι, Πολύβ.12,12,4 κατηγορία ἀπαραιτήτος· 4) ἀθεράπευτος, ἀσυγκώρητος: αὐτ.33,8,5 ἀμαρτία ἀπαραιτήτος· 5) κ. γεν. ὃν δὲν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ: Πλάτ. Ἠθ.950 I ἰκτέυμα ἀπαραιτήτων· 6) δημ. κ. ὁ μὴ παραιτηθεὶς ἀπὸ ὑπηρεσίας, ἐντολῆς, ὑπουργήματος κττ.

ἀπαραιτήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α ἀδυσωπηλῶς, ἀμειλίχτως: Θουκ.3,84 ὡμῶς καὶ ἀπαραιτήτως· 2) κ. νεώτ. ἀφεύκτως, τὸ διχῶς ἄλλο: νὰ ἔρθῃς ἀπαραιτήτως.

ἀπαρκαλέεσθαι ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρακλήσεως, χωρὶς παρακάλια.

ἀπαρκαλέεστος-η-ο δημ. κ. ἀπαρκαλέετος ὁ μὴ παρακληθεὶς, ὃν δὲν παρεκάλεσέ τις, ἀπαρκαλέητος: κανένας δὲν ἄφησε ἀπαρκαλέεστο.

ἀπαρκαλέλυτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀκάλυπτος, φανερός: Ἠιδ.10,29 γυμνὰ καὶ ἀπαρκαλέλυτος κατηγορία· ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρακαλυφθῇ.

ἀπαρκαλέλυτος ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐκ κεκαλυμμένος, φανερός: Πλάτ. Πολ.538 C αὐγκρ. ἄτερον.

ἀπαράκαμτος-ον νεώτ. ὁ μὴ παρακαμφθεὶς· ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρακαμφθῇ: σκόπελος ἀπαράκαμτος.

ἀπαράκνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρακνήσεως, προτροπῆς· ἢ αὐθορμητῶς.

ἀπαράκνητος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρακνήθεις, ὁ μὴ προτραπέει· ἢ ὁ αὐθόρμητος.

ἀπαρκακνήτης ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παρακνήσεως· ἢ αὐθορμητῶς.

ἀπαράκλητος ἐπίρρ. μον. κ. δημ. ἀπαρκακλήτως βλ. λ.: Γεώργ. Παχυμ.11,213.

ἀπαράκλητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ προσκληθεὶς, ἑκούσιος: Θουκ.2,98,3 πολλοὶ τῶν Ἰσραηλίων ἀπαράκλητοι ἐφ' ἄρπαγὴν ἠκολούθηον, Γίλουτ. Ἠθ.403 B καὶ παρακαλοῦμενος καὶ ἀπαράκλητος· 2) ἀπαρηγόρητος: σχόλ. εἰς Αἰσχ. Πρ.185· ἢ ἀδυσωπηλῶς: Κύριλλ. ἀπαράκλητος συμφορῶν· 3) ὁ διὰ βόλους, τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ ἀντίθ. ὁ παρκακλήτος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας· 4) νεώτ. ὁ μὴ παρακληθεὶς· ἢ ὁ ἄνευ παρακλήσεως γινόμενος, αὐτοπροαίρετος.

ἀπαράκλητος μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παρακλήσεως, ἑκούσιως: σχόλ. Ἰλ.Ψ 44, - ἐνεργεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπαρκακλήτως· ἢ αὐθορμητῶς.

ἀπαρκαλουθησία (ἡ) μτγν. προπέτεια, ἀπειθεια: Βασ.1,406 D.

ἀπαρκαλούθητα ἐπίρρ. δημ. ἀπαρκαλουθητῶς, ἀλογιστῶς.

ἀπαρκαλούθητος(-η)-ο(ν) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. οὐ δὲν δύναται τις νὰ παρακαλουθηθῇ τῆν ἔσωκον, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος· ἢ νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μὴ δεκτικὸς παρακαλουθησεως· ἢ ὁ μὴ παρακαλουθηθεὶς· 2) ἀπρονόητος, προπετής: Τζέτζ. Λυκόφρ.5· ἢ ἀσυνάρτητος.

ἀπαρκαλούθητος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀσυνάρτητος, ἀακέπτης: Μ. Ἀντων.2,16 ὅταν εἰκῆ καὶ ἀπαρκαλούθητῶς τίσῃ ἐνεργῶ.

ἀπαρκαλόνητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἡσκημένος, ὁ μὴ δεξιὸς εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ ἀκονίου.

ἀπαρκαράτητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ποροκρατήσεως βλ. λ.

ἀπαρκαράτητος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρακρατηθεὶς, ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ ἐπετρέπη κοινῇ ἢ πᾶσις ἢ ἡ ἐξαγωγή, ἐπὶ πρῶϊόντων: προΐοντα ἀπαρκαράτητα.

ἀπαρκαράτητως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρακρατήσεως βλ. λ.

ἀπάρακτος-ον (παράγω) Ἠσ. «ἀνώπιστον ἀόρατον, ἀπάρακτον, ἀνεπίστροφον», **ἀπαρκαλύετος-ον** νεώτ. ὁ μὴ παρακαλυόμενος, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος, ὁ ἐλευθερός.

ἀπαρκαλυετός ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρακαλύσεως, χωρὶς νὰ προβληθῶσιν ἐμπόδια.

ἀπαρκαλυετός-ον μτγν. ὁ ἄνευ παραλείψεως, ἀδιάλειπτος, συνεχής, πλήρης: ΑἈξ. Τροάλλ.24.

ἀπαρκαλειπτός μτγν. μον. κ. νεώτ. ἄνευ παραλείψεως, ἄνευ διακοπῆς, συνεχῶς: Συριαν. εἰς Μεταφ.132,23 ἀπαρκαλειπτός φοιτῶν.

ἀπαρκαλειπτός-ον ὁ ἔχων ἀπμείλητον κόμην: Φερεκρ.195 Ἠσ. «ἀσμηκτον τὸ ἀπαρκαλειπτον», **ἀπαρκαλήτως** Ἐπιγρ. ὀδοικόπως, ἀπαύστως.

ἀπαρκαλήτως-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ κυριεθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ κυριεθῇ, ἀπόρητος: Μαλά. 109,3· 2) νεώτ. ὁ μὴ ποροληφθεὶς: ἀπαρκαλήτως ἐμπορεύματα, -ἀπαρκαλήτως ταχυδρομικὸν δέμα.

ἀπαρκαλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παραλήψεως, ἴτοι παραλαβῆς ὑπὸ τινας.

ἀπαράλλακτα ἐπίρρ. μον. δημ. κ. ἀπαράλλακτα ἀπαράλλοκτως βλ. λ., ἄνευ μεταβολῆς ἢ ἀλλαγῆς: Ἀρσ. Μιθ. Χαλ.65 ἀποφάσις τε φαλᾶξερ τὴν παραγωγίαν τοῦ Τελωνίου ἀπαράλλακτα· ὁ δὲ ὡμοίως: φρ. ὁμοία κι ἀπαράλλακτα.

ἀπαράλλακτος-ον μτγν, μον, νεώτ, δημ.κ.-αχτος -η-ο ὁ μὴ μεταβλημένος ἢ μεταβληθείς : Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,71 || ἀκριθῶς ὁμοίος : Ἰουλ.Λόγ.2,93 Α ἀπαράλλακτος ἄρμονια πρὸς τὸ ἀρχέτυπον, νεώτ. ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τοῦ πρωτοτύπου, δημ. ἴδιος κὶ ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας του. **ἀπαράλλακτῶ**-έω μαν. εἶμαι ἀπαράλλακτος. **ἀπαράλλακτως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ παραλλάξεως ἢ παραλλαγῆς, ἀμεταβλητῶς, ἀναλοϊώτως, ὁλως ὁμοίως : ΠΔ Ἐσθ.3,13 καὶ ἐν τῇ εὐνοίᾳ ἀπαράλλακτως καὶ βεβαίᾳ πιστεὶ ἀποδειγμένως, - ἀπαράλλακτως διατηρεῖται.

ἀπαράλλαξις (ἡ) μτγν. τὸ ἀμετάβλητον, τὸ ἀναλλοίωτον : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,108 ὁμοίότης κατ' ἀπαράλλαξιν 2) ὁλως ἀκριθῆς προσδιορισμός. **ἀπαράλλαχτα** ἐπίρρ. δημ. ὁμοίως, ἀκριθῶς : τραγουδοὶ ἀπαράλλαχτα σάν ἑσένα. **ἀπαράλλαχτος**-η-ο δημ. ὁ ἀπαράλλακτος, ὁ ὁμοίος : Δραγ.ΟΖ 30 θά ἦταν ἀπαράλλαχτο.

ἀπαράλληλιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ παραλληλισθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς παραλληλισμοῦ βλ. λ.

ἀπαράλληλιστως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ παραλληλισμοῦ || ὄθ. κ. ἀνευ συγκρίσεως.

ἀπαράλληλος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τεθῆ παραλλήλως πρὸς σύγκρισιν : Θεοφ. Σιν.283,15 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ παράλληλος : ἀπαράλληλος ἐπιφάνεια.

ἀπαράλογιστος-ον μτγν. κ. μον. ὃν δὲν δυναταί τις νὰ ἀπατήσῃ || ὁ μὴ ἵκαντός εἰς λύσιν : Ἰάμδλ.Β Πυθ.115,246 εἰ ἀρα δύναται τῇ ἀκόμῃ βοήθειάν τινα ἐπινοῆσαι . . ἀπαράλογιστον 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἀπατών, ὁ μὴ παραπλανῶν Ἡσ. <ον, ἀφευδῆς ἀληθῆς> : Ἰερσλκ.Χρυσ.Ἐπ.10, 437 Μ τὴν καθηκόντων τήρησις ἀπαράλογιστος.

ἀπαράλογιστως ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. ἀναμφιβολῶς, ἀναμφιστήτως : Ροῦφ. Ιατρ.π. Ὀρειθ.45, 30,55, Ἄποστ.Διατ.2,25 ὡς λόγον ὑπέχοντες τῷ ἀπαράλογιστῶ ἡμᾶς μέλλοντι ληστεῖν.

ἀπαράλογος-ον μτγν. ὁ οὐκ᾽ ἀνευ λόγου, ὁ μὴ ἐκ τοῦ λογικοῦ εἰρμού ἐκφεύγων : Ἰάμδλ.Β Πυθ.182,180 εἶναι δὲ τὸν καιρὸν μέχρι μὲν τινος διδακτὸν καὶ ἀπαράλογον.

ἀπαράλυμντος-ον μον. ἐπὶ νεκροῦ, ὁ μὴ παθῶν φθοράν.

ἀπαράλυτος-ον Πάπ. μὴ δεκτικὸς λύσεως, ἀναίρεσεως, ἀμετάκλητος : λόγος ἀπαράλυτος.

ἀπαρामीωτος-ον νεώτ. ὁ οὐδὺλως μειωθείς : ἀπαρामीωτος ἤλος || ὁ μὴ δεκτικὸς μειώσεως : δικαίωματα ἀπαρामीωτα.

ἀπαρामीωτῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ μειώσεως. **ἀπαρामीγῆς**-οὺς-ἑς ὁ μὴ μειωμένος μετ' ἄλλου, γνήσιος, ἀνόθευτος : σφῶλ. Ὀδ.Β 341.

ἀπαράμιλλα ἐπίρρ. δημ. ἀσυγκρίτως.

ἀπαράμιλλος-ον μτγν. πρὸς δὲν δύνανται τις νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμιλλαν, ἀνυπερβλήτως : Ἰουστίν.4 D ἀπαρ- σοφία || ὄθ. ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος : Ἰώσ.Α18,7,3 ἀπαρ- ὀδητος. **ἀπαράμιλλος**(-η)-ο(ν) μον, νεώτ. κ. δημ. ἀπαρ- αμιλλητός βλ. λ. : Λέων Διάκ.27 Β τὴν παντοδαπὴν ἀρετὴν ἀπαράμιλλος, - θάρρος ἀπαρ- αμιλλο-, - καλωσύνη ἀπαρ- αμιλλος.

ἀπαρμιλλῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἀμιλλῆς, ἀσυγκρίτως, ἀνυπερβλήτως : ἀπαρμιλλῶς μάχηται.

ἀπαράμνος-ον μτγν. πρόσκαιρος, ὀλιγοχρόνιος, διασθαιτικός : Βέττ.Βάλ.39,30.

ἀπαράμφοτος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ.δημ. οὐ δὲν ἠλάσζεν ἢ μορφῇ, ὁ μὴ ὑποστάς παραμόρφωσιν βλ.λ. **ἀπαρμφοτῶς** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ παραμορφώσεως βλ.λ.

ἀπαρμφοῦθα ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κ. δημ. ἀνευ παραμυθίας, ἀνευ παρηγορίας : Ἰουλ.Μ.Μισση. 181 C ἀλαγὴν γοῦν ἀπαρμφοῦθα.

ἀπαρμυθῆτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ πείσῃ ἢ ἰκετεύσῃ, ἀδυσώπητος : Πλάτ. Ἐπινομ.980 D 2) κ. νεώτ. κ.δημ. ἀπαρηγόρητος : Πλούτ.Κράσσο.22 ἄθυμα ἀπαρμυθῆτος, -οὶ ἀπαρμυθῆτοι γονεῖς 3) ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων, ὁ στερούμενος παρηγορίας.

ἀπαρμυθῆτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ παραμυθίας βλ.λ. 2) ἀδιορθῶτως : Πλάτ.Νόμ.74 D. **ἀπαρμυθῶς**-ον ἀδυσώπητος, ἀμελετικός : Αἰσχ. Πρ.185 κέαρ ἀπαρμυθον ἔχει Κρόνου πατῆρ 2) ὁ μὴ παρέχων παραμυθίαν, σκληρὸς : Εὐρ.ΙΑ 620 φοβερόν γάρ ἀπαρμυθον ὄμμα πωλικόν.

ἀπαρμυθῶς-ον μον. ὁ μὴ ἀνοικτικός. **ἀπέραν** αἰτ. ποι. ὀπώραν βλ.λ. : Ἄλκμ.ἀπ.76.

ἀπαράντια Ἡσ. <ἀπαράλλακτα>.

ἀπαράπειστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δυναταί τις νὰ παραπεισῇ || ὁ ἀδέκαστος, ὁ ἀνένδοτος : Διον. Ἄλ.Ρωμ.8,61 ἡ περὶ τὰ δίκαια ἀκρατός τε καὶ ἀπαράπειστος . . ἀποτομία.

ἀπαρπεπταλοειδῆς-οὺς-ἑς νεώτ. βοταν. ἐπὶ τοῦ κάλυκτος, ὁ στερούμενος παραπεπτάων.

ἀπαρπλήνητος-ον νεώτ. ὁ μὴ παραπληνηθεὶς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραπληνηθῇ, ν' ἀπατηθῇ.

ἀπαρπληνῆτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ παραπληνήσεως.

ἀπαρποδίστος-ον μτγν. ἀνεμυπόδιστος : Ἡλιδ. 3,13 ὄρημ ἀπαρποδίστος 2) συνεκδ. ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ μὴ ἐπισκοτιζόμενος, ὄθ. διαυγῆς ἐπὶ τῶν αἰσθησῶν, ὁ μὴ πάθησιν ἔχων, ὄθ. ὁ ἄρσιος : Ἀθῆν.15,689 C τὴν δεινότητα ἀπαρποδίστον φυλάσσει, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.8,187 οἱ ἀπαρποδίστους ἔχοντες τὰ αἰσθησις.

ἀπαρποδίστως ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ ἐμποδίου.

ἀπαρποήτος(-η)-ο(ν) μτγν, μον. κ.νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραποήθεις, γνήσιος : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ. 3,204 τὰς τελευταῖς τῶν μυστηρίων . . παραυνοῦσιν τὴν ἀρχὴν ἀπαρποήτους || νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς παραποήσεως βλ. λ., ἐπὶ πραγμάτων.

ἀπαρποήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ παραποήσεως, ἀνοθεύτως : Ἡσ. <ἀπλάστως>.

ἀπαρρροπος-ον μτγν. ὁ μὴ παραρρέπων, ὁ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος.

ἀπαράρη δημ. | ἰταλ. | προφυλάσσω, προστατεύω : σήκωσεν τὸν τοίχο, γιὰ ν' ἀπαράρη τὰ δέντρα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

ἀπαρσαλεύα ἐπίρρ. δημ. ἀδιασεισῶς, σταθερῶς, στερεά : Ἀρσ.Μυθ.Χαλ.1,221 τέτοιοι εἶναι οἱ νόμοι . . καὶ πρέπει νὰ τοὺς φυλάξωμιν ἀπαρσαλεύατα.

ἀπαρσαλεύωτος(-η)-ο(ν) μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ. ἀδιάσειστος, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος : Μηνι. 10,22, Ὁδ.1 ὠχυρωμένοι μάρτυρες ἀπαρσαλεύτοι γεγονῆται, - ἀπαρσαλεύωτος ἀλήθειαις. **ἀπαρσαλεύτως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιασεισῶς, ἀκλόνητως, στερεῶς.

ἀπαρσαήμενος-ον μτγν. ὁ μὴ παρασημανθεὶς, ὁ μὴ σημειωθεὶς : ΠΔΜακκ.2,15,36 μηδαμῶς ἔασα ἀπαρσαήμενον τὴνδε τὴν ἡμέραν.

ἀπαρσημειωτος-ον μτγν. μὴ παρατηρηθεὶς, μὴ ἐν σημειώσει τεθειῆς, ἀσημειώτος : Διοσκ.Προοίμ.1. **ἀπαρσημος**-ον μτγν. ἀπαρποήτος, ἀκίθδηλος : Κύριλλ. Ἀλ. Ἀπολ. κ. Ἰουλιαν.25 ἀπαρσημον ὄδξαν περὶ θεοῦ ἔχων 2) μὴ καταγραφθεὶς : Ἀντιφ.2,1 κατηγορία φόνου ἀπαρσημος.

ἀπαρσημοφόρητος(-η)-ο(ν) νεώτ, δημ. κ. -φορτος ὁ μὴ ἀξιωθεὶς παρασημοῦ ἀντίφ. παρασημοφορημένος, δημ. κ. -αμένος.

ἀπαρσκευαία ἐπίρρ. δημ. ἀνευ παρασκευῆς, χωρὶς ἐτοιμασίαν, ἀπροετοιμασῶς.

ἀπαρσκευασία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις παρασκευῆς, προετοιμασίας, τὸ ἀπαρσκευαῖον : Ἰππ. Διαίτ.65 διὰ τὴν ἀπαρσκευασίην τῶν ἀνθρώπων.

ἀπαρασκεύαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προπαρσκευῆς, χωρὶς προτοιμασίαν, ἀπαράσκευα.

ἀπαρασκευάστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ παρασκευῆς, ἀνέτοιμος, ἀπροτοιμαστος συγκρ. -ἀτρωος Ἔξ. Αντ. 5,9 νομίζων ἀπαρασκευάστος βασιλεὺς μαχεσθαι - με πύρες ἀπαρασκεύαστον ἥ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. δεομένων πρὸ τῆς χρήσεως παρασκευῆν, ὡς ὅταν τροφίμων, φαρμάκων κττ., ὁ μὴ ὑποστᾶς τὴν δέουσαν παρασκευήν, μίξιν, ὀπτησίαν κττ.

ἀπαρασκευάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ παρασκευῆς, ἔτοιμασίας Ἐ. Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 1430 Α 3.

ἀπαράσκευος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ παρασκευῆς, ἀνέτοιμος, ἀπαρασκευάστος Ἔξ. ΚΓ 7,5,25 ἀπαράσκευος τινα λαβεῖν, - ὁμιλῶ ἀπαράσκευος ἔκ τοῦ προχείρου ἢ, - πρὸς πόλεμον ἀπαράσκευοι ἥ ἐπὶ πραγμ. Ἐ. Θουκ. 3,32 ἢ. . ἀδοτάσις ἡμῶν θάσσον γαγνήναι καὶ ἀπαράσκευος ἥ ὡς οὗο. ἀπαράσκευον (τό) ἡ ἔλλειψις παρασκευῆς, προτοιμασίας.

ἀπαράσκευός μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ παρασκευῆς, χωρὶς προτοιμασίαν Ἐ. Πολυβ. 1,45,7.

ἀπαρασπᾶστος μον. χωρὶς νὰ συρθῆ τις κατὰ μέρος, στερεῶς, ἀσαλεύτως.

ἀπαράσπνθος-ον μον. ὁ μὴ παρασπνθῶν, μὴ λυθῶν, μὴ παραβιάζων, μὴ παραβίωντων σπονδᾶς.

ἀπαράσσω ἄπτ. -τω, μέλλ. -ξω ἀποτέμνω, ἀποκόπτω καὶ ρίπτω κάτω Ἐ. Ἰλ. 3 497 ἀπάρσσει δὲ χαμάδις. . κόρη, Σοφ. Τρ. 1015 οὐδ' ἀπάρσσει κράτα βίον θέλει κ. παθ. Ἐ. Ἰώσ. ΠΙ 3,7,23 ἀπαράσσει τὴν κεφαλὴν 2) φωνεῖω, ἔξαπαστρέω Ἐ. Ἡρ. 8,90 τοὺς ἐπιδάτας ἀπὸ τῆς καταδυσίας νεὸς βάλλοντες ἀπάρσσει 3) θραύω, συντριβῶ Ἐ. Ἰλ. ΠΙ 324 ἀπὸ δ' ὄστων ἀχρις ἀραξέ (τμήσ.).

ἀπαρασπᾶσιον (τό) Πλάτ. τὸ μὴ πορίσασθαι αὐτοπροσώπως εἰς τὸ δικαστήριον Ἐ. Πλάτ. ἀπαρασπᾶσιον γραφῆς.

ἀπαράσπαστος-ον μτγ. ὁ καθ' ὃν δὲν ἐγένετο αὐτοπροσώπως παραστάσις ἐν δικαστηρίῳ Ἐ. Πράξ. Πατρ. Κωνστ. 1,556 ἀπαράσπαστος κατηγορία.

ἀπαράστατος ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ αὐτοπροσώπου παραστάσεως εἰς τὸ δικαστήριον Ἐ. Πράξ. Πατρ. Κωνστ. 1,445.

ἀπαρασχημάτιστος-ον μτγ. κ. μον. ὁ μὴ παρασχηματίζομενος, ὁ μὴ ἔχων παράλληλον κατὰ τὸν σχηματισμὸν, μορφὴν, τύπον, ὡς ὅρος γραμμ. Ἐ. Εὐστ. 94,30 ἀπαρασχημάτιστος οὐδέτερον ἢ μὴ ἔχων ἀντίστοιχον οὐδέτ.

ἀπαράστος-ον μτγ. ὁ μὴ ἐκτενόμενος, μὴ ἔκτατος Ἐ. Σιμπλικ. Φυσ. 640,21.

ἀπαράτατος ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ πορτάσεως ἢ ἐπὶ χρόνου), ἐν μιᾷ στιγμῇ Ἐ. Σιμπλικ. Οὐρ. 313,22 τὴν ἀφὴν ἀθρόως καὶ ἀπαράτατος γίνεσθαι.

ἀπαράτηρητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπαράτηρτον βλ.λ., ἀθεάτως.

ἀπαράτηρητῆ ἐπίρρ. νεώτ. κ. -ει κατὰ τρόπον ἀπαράτηρτον βλ.λ., ἀθεάτως.

ἀπαράτηρητος (-η)-ο(ν) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, ὁ διαφυγὼν τὴν προσοχὴν τινος Ἐ. Ωριγ. 3,619 Β μηδὲ τοῦτο δὲ ἀπαράτηρτον ἐσθρς. - εὐσιθλαβὸν ὁ κλέπτης ἀπαράτηρητος ἥ ὁ μὴ γενόμενος ἀντικείμενον παρατηρήσεως, ἐξετάσεως Ἐ. δὲν θὰ τὸ ἀφῶν ἀπαράτηρτον 2) νεώτ. κ. δημ. ὅστις δὲν ὑπέστη παρατήρησιν, ἐπιπλήξιν, ἐπιτίμησιν Ἐ. φησὶ τὸν ἀταχτὸ ἀπαράτηρητον 3) μτγ. ἔνεργ. ὁ μὴ παρατηρῶν, ὁ ἀπρόσεκτος.

ἀπαράτηρητως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ προφυλάξεως Ἐ. Πολυβ. 3,52,7,2 ἥ κ. νεώτ. ἄνευ παρατηρήσεως, ἐπιτηρήσεως Ἐ. Διοδ. Σ 20,41 ἀδειαν διδόναι πᾶσι καὶ βροθλοῖσι ποιεῖν ἀπαράτηρητως ἥ νεώτ. χωρὶς νὰ γίνῃ ἀπιληπτός.

ἀπαράτλητος-ον ὁ μὴ ἔχων τὰς τριχᾶς μαδημέ-

νας ἢ κεκαρμένους ἥ ὄθ. κ. ὁ ἀκέντητος Ἐ. Ἀριστ. Λυσ. 279 πινῶν, θυπῶν, ἀπαράτλητος.

ἀπαράττος-ον ὄ.πρ. ἀντὶ ἀπάρατος Ἐ. Πλούτ. Ἠθ 239 Ε, Ἠσ. « ἀπάρατος ἀπεικτον ».

ἀπαράτρεπτος-ον μτγ. κ. νεώτ. μὴ φορεθεὶς, καινοφυρῆς, μὴ μετασφαιρῆς ἢ μεταρροφθεὶς ἐπὶ ἱματίῳ Ἐ. σόλ. Φρόνη. ΑΒ 29,18 « ἀπαράτρεπτα ἱμάτια τὰ κανὰ καὶ πρὴν ἡ γαφῆναι » 2) μτγ. ἐπὶ προσ. ἀκαμπτος, ἀδυσώπητος, ὁ ἀτεγκτος Ἐ. Πολυδ. 8,10 δικαστῆς ἀπαράτρεπτος ἥ κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ἢ πραγμ. κ. καταστάσεων, ὁ μὴ μετετροπῆς δεκτικός, ἀμετάβολος, ἀναλλοίωτος Ἐ. Πλούτ. Ἠθ 745 Δ τὸ βέλτατον ἀπαράτρεπτον καὶ ἀπαράτρεπτον.

ἀπαράτρεπτος ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἀμετατρέπτος ἄνευ ἀλλοιώσεως ἢ μεταβολῆς Ἐ. Αντων. 1,61.

ἀπαράτρεπτος-ον μον. ὁ μὴ παθὼν βλάβην, ἀδελφῆς, σφῶς Ἐ. Μηνι. 10,22 Ὡδ. 1 ὄθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος ἀπαράτρεπτῶς διεψύλαξεν.

ἀπαράτρε-ῶ δημ., ἄορ. δημ. -ᾶτσα μτγ. παθ. -ημένους, παραπῶ, ἐγκαταλείπω π Ἐ. Ἀραδ. Μυθ. Χολ. 2,285 δὲν ἀπαράτρεπα ὄπου νὰ μὴν ἐνθυμῶ τὸν σύντροφόν μου, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 128,6 καὶ τῶρα μὲν ἀπαράτρεπε σὺν καλαμῇ στὸν κάμπος ἥ φρ. δὲ μὲν ἀπαράτρεπε ἢ δὲν με ἀφήνετε ἡσυχον, δὲν με ξεφορτώνεσθε, - ἀπαράτρεπε τῆ γυναικίκα του (τῆ ἐγκαταλείψε ἢ διέλυσε τὸν μετ' αὐτῆς γάμον), - ἀπαράτρεπε τὸ ὄλογο (ἀφῆσε τὸ ἐλευθερον) 2) μέα. ἀπαράτρεπτα παραποῦμαι Ἐ. δὲν ἀπαράτρεπτα ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ πατέρα μου ἥ ἢ μτγ. ἀπαράτρεπτος = παρημελημένος φρ. ἔχε με ἀπαράτρεπτο ἢ ἀφῆσε με ἡσυχον).

ἀπαράτρεπτος-ον μτγ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς αὐξάνη Ἐ. Γολ. 8,913. ἀπαράτρεπτος ἢ καὶ ἐπιπυθῆναι.

ἀπαράφθαρτος-ον μον. ἐκκλ. ὁ μὴ ἐφαρμόμενος, ὁ μὴ βελουόμενος, ἀδιάφθορος.

ἀπαράφθαρτως ἐπίρρ. μον. ἐκκλ. ἄνευ φθορᾶς, ἄνευ θλάβης.

ἀπαράφθορος-ον Ἐπιρρ. ἀφθαρτος, ἀδιάφθορος.

ἀπαράφύλακτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ φυλαχθῆ 2) ὁ μὴ παραφυλάξιν, προφυλάξιν, φραγμῶν ἔχων Ἐ. σόλ. Εὐρ. Ἰππ. 657 ἐρμύν. τοῦ « ἀφροκτος » 3) ὄθ. μέσ. ὁ μὴ εἰαυτὸν παραφυλάττων, ὁ ἀμελής, ὁ ἀπρόσεκτος 4) δὲν δὲν παραφυλάττει, δὲν ἐπιτηρεῖ, δὲν κατασκοπεῖ τις ἥ κ. ὁ καθ' οὗ δὲν στήναι τις ἐνέδρα.

ἀπαράφύλακτος ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἀπροφυλάκτως, ἀπρόσεκτως Ἐ. Αἰα. 87. Εὐσ. Ἰστ. Ἐκκλ. 4,7 ἀπαράφύλακτος τὴν πίστιν ἐξομύνησθαι 2) κατὰ τρόπον ἀπαράφύλακτον βλ.λ. 4).

ἀπαράφύλαχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσοχῆς ἥ ἄνευ παρασκευῆς, ἀπαράφύλαχτος ἥ ἄνευ παρασκευῆς, χωρὶς παραφύλαγμα.

ἀπαράφύλακτος-η-ο δημ. ὁ μὴ προφυλάττων ἢ παραφυλάξων εἰαυτὸν 2) παθ. ὁ μὴ ὑποστᾶς παραφύλαγμα βλ.λ., παρακοιούθησιν, ἐνέδραν 3) δὲν δὲν δύναται τις νὰ παραφυλάξῃ βλ.λ.

ἀπαράφρακτος (-η)-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παροχαραχθεὶς, ὁ ἀκίβητος, ὁ γνήσιος Ἐ. Δημόκρ. Π. Γολ. 14,135 Ἠσ. ἐρμ. τὸ « ἀπαράφρακτος » - νόμισμα ἀπαράφρακτον τὸ μὴ παρακεκαρυμένον ἢ μὴ δεκτικὸν παραχαραχθεὶς ἥ κ. μτγ. ὁ μὴ παραποιήθεὶς ἢ μὴ δεκτικὸς παραποιήσεως Ἐ. Εὐστ. Πτομ. 158,73 πρὸς ἀληθῆ καὶ ἀπαράφρακτον ἀγάπησιν, - ἀλήθειαι ἀπαράφρακτοι.

ἀπαράφρακτως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ παραχαραχθεὶς, ἀκίβητως, γνήσιως.

ἀπαράχυτος-ον εἰς δὲν οὐδὲν ἔχει χυθῆ, ἀμικτος Ἐ. Δημόκρ. Π. Γολ. 13,721 οἷον ἀπαράχυτος ὀνομάζουσιν οἷς οὐ μέμικται θάλασσα ἄντιθ. οἷος τεθάλασσώμενος ἥ κ. μτγ. ὁ ἀμύγας, ὁ

δριμύς: Πλούτ. Ηθ.968 C πάθειν ἀκράτοις καὶ ἀπαρχυτοῖς || συνεδρ. ὁ καθαρὸς: Ἠλιθδ. ΑΙθ.5,16 ἀπαρχυτον ὕδωρ.

ἀπαραχώρητος (-η)-ος(ν) κ. δημ. ὁ μὴ παραχωρῶν, ὁ μὴ ὑποχωρῶν || ὁ ἀνένδοτος: Πλούτ. Ηθ.10 Α μὴ παντελῶς ἀπαραχώρητοι γινόμενοι 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραχωρηθεὶς ἢ ὁ μὴ θυνάμενος νὰ παραχωρηθῆ: ἀπ-δικαίωμα.

ἀπαραχωρήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑποχωρήσεως, ἀνενδότως: Πολύβ.5,106 δικαί-σθαι περὶ τινος ἀπαραχωρήτως 2) κ. νεώτ. ἄνευ παραχωρήσεως βλ.λ.

ἀπαρόβολος-ον Ἐπίρρ. ἀπὶ ἀπαρόβολος νομ. ἄνευ παραβολίου, παραδόλου, ἴσθι χρηματικῆς προκαταβολῆς, πρὸς ἐκδίκασιν ἐφέσεως: Ἐπίρρ. κρίσιν ἀπαρόβολον γραφάμενος.

ἀπαργία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ βοτάνη τοῦ γένους τῶν ἐπιγειοφυτῶν: Θεόδωρ. ΠΦ7,8,3 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κικωριοειδῶν.

ἀπαργια-ατος (τό) ἀπαρηγ βλ. λ., πρωτολοῦθι, συνήθ. ἐν τῷ πλθβ.: Ἀριστοφ. Εἰρ.1056 ἀγα νυν ἀπάργου, κῆτα δὲς τὰπάργματα, Λυκόφρ.106 μιλᾶ-των ἀπάργματα, Ἐπίρρ. καὶ ἄλλα ἀπάργματα ὧν αἱ ὄψαι φέρουσι 3) μισαχολίσματα βλ. λ., ἀκρωτηριάσματα: Αἰσχ.ἀν.381.

ἀπαργυρίζω μτγν. κ. μον. μεταβάλλω εἰς ἀργυρον, ὄθ. ἐξαργυρῶν, ἐκποιῶ ἐπὶ χρήμασι, πώ-λῳ: Θερμιστ. Λόγ.23,292 D τῶν ὄντων καὶ τὰ ὄφα ἀπαργυρίζων πρδλ. ἀναργυρῶν.

ἀπαργυρισμός (ὁ) γλωσσ. τὸ πωλεῖν-τοῖς με-τηγοῖς.

ἀπαργυρῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. ἐξαργυρῶν, πώ-λῳ ἔναπι ἀργυρῶν νομισμάτων: Ἀρτεμιδ.1,50 θαῦλα μὲν ὡν προθήσεται ἴνα ἀπαργυρωθῆ ἡ ἀποχρυσωθῆ πρδλ. ἀπαργυρίζω 2) νεώτ. ἀφαρῶ ἀπὸ ἐπιπρυραγμένου πράγματος τὸν ἐπι-καλύπτοντα ἀργυρον, κάμων ἀπαργυρῶσιν βλ. λ.

ἀπαργυρῶν νεώτ. ἀπαργυρῶ βλ. λ.

ἀπαργυρῶσις-εως(ἡ) νεώτ. φθορὰ ἢ ἀφαί-ρησις τοῦ καλύπτοντος σκελὸς τι μεταλλικὸν ἀρ-γύρου || μεθοδὸς πρὸς ἀποχωρισμὸν ἀργύρου ἀπὸ μολύβδου.

ἀπαργῶ-ῶ ἀπεργάζομαι τι, προξενῶ τι: Πλάτ. ἀπαρέγκλιτος-ον νεώτ. ἀνεγκλίτος βλ. λ.

ἀπαρέγκλιτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀκαμπτος, αὐ-στηρὸς: Νικόμ. Αριθμ.1,23 νόμοι φυσικοὶ ἀπα-ρέγκλιτοι, ἢ ἀπαρέγκλιτος τήρησις τοῦ νόμου 2) ὁ κατ' εὐθείαν βαίνων: Ἀριστολ. Μετ.2,10 αὐθαῖα (γραμματῆ) ἀπαρέγκλιτος 3) ὁ μὴ βλαφθεὶς: Ἰάμβλ. ΒΓΠυθ.3,13 ὕγιανον .. ἀπαρέγκλιτον.

ἀπαρεγκλίτως μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παραγ-κλίσεως, ἀκαμπτος: Γαλλ.4,669 ἐκτάκεν ἀπαρεγ-κλίτως, -ἐκτάλει τὸ κάλλος του ἀπαρεγκλίτως.

ἀπαρεγκλιρῶτος-ον ὁ μὴ δεκτικὸς παρεγκλι-ρήσεως, προσβολῆς, ἀπρόσβλητος, ὄθ. συνεδρ. κ. ἀμετάβολος: Τίμ. Λοκρ.95 κάλλιστόν τε καὶ ἀπα-ρεγκλιρῶτον γίνεταί || ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ μὴ φθορῶν ὑπόστασις: Εὐστ. Ἐρωτ.1,21 τὴν παρενθίαν ἀπαρεγκλιρῶται 2) μτφ. ἀμεμπτος, ἀφογος, τέ-λειος: Κλήμ. Αλ. Στρωμ.1,376,9 μόνῃ ἢ κυρίᾳ αὐ-τῇ ἀλλῆθια ἀπαρεγκλιρῶτος.

ἀπαρεγκλιρῶτης ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἐντέλειαν, ἀμεμπτος, ὁμιλήτως: Διόδ.Σ.4,78 ἀπαρεγκλιρῶ-τις τῷ κατ' ἀλλῆθιαν κηρῶ ὁμοιωμένος.

ἀπαρέγκλιτος-ον μτγν. ὁ μὴ μεμυγμένος: Ἀ-θήν.1,27 Α πρδλ. ἀπαρχυτος.

ἀπαρέκθετος-ον νεώτ. ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὁ ἄνευ παρεκθῆσεων, ὁ μὴ ἐκτρεπόμενος τοῦ θέματος.

ἀπαρέκκλιτον (τό) μων. τὸ μὴ παρεκκλίνειν, ἢ μὴ παρέκκλιτον: ΜΨαλλ. ἐν Σάβ. Μεσ. Βθλ.5,69 τὸ ἀπαρέκκλιτον καὶ εὐθύνεται τῆς ρινός.

ἀπαρεμποδιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πα-

ρεμποδιζόμενος ἢ παρεμποδισθεὶς, ὁ ἀκώλυτος, ἀπαρεμποδιστος βλ. λ.: Σέξτ. Ἐπιμ. Μιαθ.1,147.

ἀπαρεμποδιστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπα-ραποδιστως βλ. λ., ἀνεμποδιστως, ἀκωλύτως: Ἡ-ρωδιαν. Σχημ. 96 ἀνεμποδὶ ἀπαρεμποδιστως.

ἀπαρέμπτως-ον μων. ὁ μὴ παρεμψεῶν, ὁ μὴ μεσολαβήσεως.

ἀπαρεμψατικός-ῆ-ὄν νεώτ. γραμμ. ὁ ἀναφε-ρόμενος ἢ σχέσιν ἔχων πρὸς τὸ ἀπαρέμψατον ἀντιθ. παραμψατικός: σύνταξις ἀπαρεμψατική.

ἀπαρεμψατικός ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀπαρέμ-ψατον ἢ δι' ἀπαρεμψάτου: συντάσσεται ἀπαρεμ-ψατικός(ἡ) βλ.λ.

ἀπαρέμψατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ παρεμ-ψάτων, μὴ ὀρίζων τι: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.239,8 2) ἀπαρέμψατος (ἐγκλίσις, ἡ) κ. ἀπαρέμψατον (ῥήμα, τὸ) ὡς οὐσ. ἄκλιτον ρηματικὸν ὄνομα μὴ παρεμψάτων, ἴσθι μὴ σαφῶς ὀρίζων πρόσωπ. καὶ ἀριθμ. ὡς αἱ παρεμψατικαὶ ἐγκλίσεις, ἀλλὰ μόνον χρόνον καὶ ἔχον τὰς καταλήξεις ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ τῶν ὁμαλῶν βαρυτόνων ρημ. ἔνεσθ. -ειν, μέλλ. -σειν, ἀόρ. -σαι, παρακ. -κάναι, ἐν δὲ τῇ παθ. ἔνεσθ. -εσθαι, μέλλ. -σεσθαι, -θήσεσθαι, ἀόρ. -σασθαι, -θῆναι, παρακ. -σθαι || τελικὸν ἀπαρέμψατον τὸ συμπληροῦν ῥήματα βουλητικά, δυνητικά καὶ καθηκοντολογικά, ἐρμηνευόμενον ἐν τῇ νεώτ. διὰ τοῦ νά καὶ ὑποτακτ. || ἐιδικὸν ἀπαρέμψατον τὸ συμπληροῦν ῥήματα δοξαστικά ἢ εἰκασίας καὶ ἀβεβαιότητος ἢ λεκτικά, ἐξη-γοῦμενον ἐν τῇ νεώτ. διὰ τοῦ ὄτι καὶ ὀριστικής || ὄνοματικὸν ἀπαρέμψατον τὸ λαμβάνον ἄρθρον καὶ ἐπέχον θέσιν ἀσηρημένου οὐσ. χρησημοποι-ούμενον καὶ ἐν τῇ νεώτ. κ. δημ., οἶον τὸ φιλεῖ(ν), τὸ φαγεῖ(ν) καὶ ποιεῖ(ν), τὸ ἰδεῖ(ν), τὸ λέγει(ν), τὸ ἔχει(ν) καὶ πολλὰκις ἀντικαθιστάμενον ἐν τῇ δημ. διὰ τοῦ β' προσ. τῆς προστακτ. μετ' ἀρθρου, οἶον: τὸ πῆγαινε - εἶλο, τὸ πάρε - δῶσε, τὸ ράβε - ξῶλωνε, τὸ πάρε - δῖνε κ. ἄ.

ἀπαρεμψατός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀπαρέμψα-τον ἴσθ. « ἄνευ δηλώσεως ἀριθμοῦ ἢ προσώ-που »: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.1,78,16 ἀπαρεμψατός ἀ-ναγνώνα, Εὐστ. σχόλ. Ἰλ.28,3 ἀπαρεμψατός γρά-φεσθαι (ἴσθαι).

ἀπαρενθῆτος-ον Εἰ κ. νεώτ. ὁ μὴ παρενθεθει-μένος || ὁ μὴ θυνάμενος νὰ παρενθεθῆ.

ἀπαρενθῆτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρενθε-σεως βλ.λ.

ἀπαρενοχλήτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀμελῶς, ὁ μετὰ προσοχῆς στοχαζόμενος, ἐξετάζων τι: Μ'Αντων.10,8, ἀπαρενοχλήτως ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ ἀμελῶς, οὐχὶ ἀπροσεκτός: Μ'Αντων.6,53.

ἀπαρενοχλήτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπο-κειμένος εἰς ἐνοχλήσιν, ὁ μὴ ἐνοχλησιν ὑφιστά-μενος, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς: Φιλῶδ. Ὀργ.7 συμβήσεσις ἀπαρενοχλήτος (ἀνενοχλήτος), -νομή ἀπαρενοχλ-ῆτος ἀπαρενοχλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρενο-χλήσεως: νέματα ἀπαρενοχλήτως.

ἀπαρεξετάστων (τό) μων. τὸ μὴ παρεξετά-ζεν, ἢ μὴ δι' ἀντιπαραδέσεως ἐξετάσεις.

ἀπαρεξηγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρεξηγήσεως.

ἀπαρεξηγητός (-η)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρεξηγηθεὶς, ὁ μὴ ἐκληφθεὶς ἐσφαλμένως 2) ὁ μὴ δεκτικὸς παρεξηγήσεως.

ἀπαρεξηγητός ἐπίρρ. νεώτ. -χωρίς νὰ μεσο-λαβῆσθαι παρεξηγήσεως βλ. λ., ἄνευ παρεξηγήσεων.

ἀπαρεξόδιαιτος-ον μτγν. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἴσθι δὲν δύναται νὰ παραπληρήσῃ: Βασίλ.3,16 Δ ὁδὸς ἀπαρεξόδαιτος καὶ ἀπλανής.

ἀπαράς ἴσθ. « ὕγιες, ἀπῆρων ».

ἀπαρέσκεια (ἡ) νεώτ. κ. σπ. -εἶα Ἐλλειψὶς ἀρεσκείας, δυσαρρέστησις, δυσαρρέσκεια: ἐξέ-

φρασαν ἀπαρέσκιαν || νεώτ. νομ. ἀπαρέσκιας σύμφωνον, καταλυτική αίρεσις, παρέχουσα εις τὸν αγοραστὴν τὸ δικαίωμα διαλύσεως τῆς ἀγοραπωλησίας.

ἀπαρέσκια κ. νεώτ. μέλλ. -ρέστω εἶμαι δυσάρεστος εἶς τινα, δὲν εἶμαι ἀρεστός· Θουκλ. 38,4 αἱ τοῖς πλείστον ἀρέσκατοι ἄγεον, τοῖσδ' ἂν μόνους οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκαοιμεν 2) μέσ. -ομαι κ. νεώτ. δεικνύω, ἔχω δυσάρεσκιαν· Ἰλ.Τ.183 οὐ γάρ τι νυμεσσητόν βασιλῆα | ἄνδρ' ἀπαρέσασσθαι | δὲν εἶναι ἐπίμεμπτον νὰ δυσαρεσθῆται ὁ βασιλεὺς ἢ κατὰ διάφ. πθανωτ. ἐρμ. νὰ καταπραύνη ὁ βασιλεὺς τὸν ἄνδρα |, Ἡρωιδαν. Ἰστ.5, 2,5 ἀπηρέσκατό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ ὡς ἀνειμένῳ | δὲν ἤχρηστούντο ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του | πρὸλ. ἀπαρέστος.

ἀπαρέσκατος-ον ὁ μὴ εὐαρεστώδ· Ἐπικτ. ἀπ. 97. **ἀπαρέσκατος-όν** μτγν. κ. -ἀρεστος ὁ ἀπαρέσκων, ὁ μὴ ἀρεστός, ὁ δυσάρεστος, ὁ ἀποστροφῆς ἄξιος· Σοτθ. 2,7, || X ἀμάρτυρα ἀπαρέστων θεῶς.

ἀπαρηγόρητος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρηγορίας.

ἀπαρηγορησι (-ή) δημ. ἔλλειψις παρηγορίας, τὸ εἶναι τινα ἀπαρηγόρητον, ἢ ἀπειλίσια.

ἀπαρηγόρητα ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. δημ. ἄνευ παραμυθίας, χωρὶς παρηγορίας· Θεόδφιλ. Σ. Ἐπ. 24

ἀπαρηγόρητα δυσφορεῖν, -εκλαιῖν ἀπαρηγόρητα.

ἀπαρηγόρητος (-ῆ)-(-ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρηγορηθεὶς ἢ ὁ μὴ συνδυόμενος νὰ παρηγορηθῆ· Πλούτ. Ἡθ. 1107 Α παντάπασιν ἀπαρηγόρητος ἔστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος, Φιλ. 2, 172, 39

τὰ ἐπὶ τέκνοις ἄκυμῶρος ἀπαρηγόρητα πένθη, -καιῖα ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν, δ. τραγ. καρδίᾳ μου ἀπαρηγόρητα, παρηγορήσου ἀτήσου 2) ὁ μὴ εἰς παρηγορίαν, ἦτοι διὰ λόγου παρακίνησης, καθήσυχαιον ὑπέλακον, ὅθεν ὁ ἀνυπότακτος· Μέν. Ἀθλ. 196 μόνος ἐστ' ἀπαρηγόρητος ἀνθρώποις ἔρως | ἄδυσωπότητος· Φιλ. 2, 349, 15 ἀμειλίχτοι καὶ ἀπαρηγόρητοι θέσποιοι 1) ἀκατάσχετος, ἀσυγκράτητος, ἀκόρεστος· Φιλ. 2, 423, 19 αὐτεκάστω καὶ ἀπαρηγόρητων χρωμένους τῷ πολέμῳ ἐπιθυμία, Πλούτ. Μάρ. 2

ὄπὸ φιλαρχίας ἄωρον καὶ ἄπαισιέων ἀπαρηγορήτων, Ἀριστ. 5 κυναρίων μικρῶν μὲν, ἄκτόπως δὲ μαχιμῶν καὶ ἀπαρηγορήτων.

ἀπαρηγορήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παρηγορίας, ἀπαραιμυθῆτως· θρηνητεῖ ἀπαρηγορητῶς 2) ἀκάμπτως, ἀδυσωπῶτως· Φιλ. 2, 196, 42 τῆς ἐφόρου τῶν ἀνθρώπων δίκης ἀτρέπτως καὶ ἀπαρηγορητῶς. . ἔχουσις.

ἀπαρηγόρητος (-ῆ)-(-ή) Ἐπιγρ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν· Ἐπιγρ. θρήνος ἀπαρηγόρητος δημ. λόγια ἀπαρηγόρητα.

ἀπαρηγόρητως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρηγορίας.

ἀπαρηθνευσις-ον ἀρηλείς, ἀνάμμοστος εἰς παρθένον· Εὐρ. ΙΑ 993 ἀπαρθνεύα μὲν τὰδε, Εὐρ. Φοίν. 1739 λιποῦσ' ἀπειμὶ πατρίδος ἀποπρόγιας | ἀπαρθνεύατ' ἄλωμένα | οὐδ. πλ. ἄδ. ἐπίρρ. 1) | α ἄρθοιστ. κ. παρθνεύομαι = δίτῳ ἐν-παρθνεύα |, ἢ ἄγον παρθνευομένη, ἢ ἀνήθ, ἢ μὴ διὰ σαρκικῆς μίξεως ἀποβαλοῦσα τὴν παρθενίαν· Σοφ. ἀπ. 287. Ἡσ. « ἀκέραιος, καθαρὰ ».

ἀπαρθνεύω δημ. ἀνήκω τινί, ἐπι πραγμ· ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ἀπαρθνεύασι τὸ μυσθ.

ἀπαρθνεύω-οί(η) δημ. [α προθεμ.] ἢ παρθένως· δ. τραγ. καὶ πασιδῆς καλόγριας κὶ ἀπαρθνεύα καρσάσα.

ἀπαρθνεύον (α παραρτ.) ἢ μὴ οὖσα πλέον παρθένος, ἢ διαπαρθνευθεῖσα· Θεόδκρ. 2, 41 ἀντι γυναικὸς ἔθηκε κακῶν καὶ ἀπαρθνεύον ἐν παρθ. μετὰ τοῦ παρθένος, ἢ ἀτυχῆς παρθένος· Εὐρ. Ἐκ. 612 νύμφην τ' ἀνυμνον παρθένον τ' ἀπαρθνεύον πρὸλ. δῶρα δῶρα.

ἀπαρθινά ἐπίρρ. δημ. ἀληθῶς, ἀληθινά, πρόγνωσι· Ἐρωτόκρ. Α 698 αὐτὸς θεὸς νὰ ἴναι ἀπαρθινά νὰ φηλοῦ ἄνευ τοῦ κλωνάρι.

ἀπαρθινός-ή-ὸ δημ. ἀλήθης, ἀληθινός, πραγματικός· Ἐρωτόκρ. 140 τὸ φῶμα δεῖχαι· ἀπαρθινὸς καὶ τὴν ἄλθεια γῶμαι, οὐτ. Δ 150, τ' εἰδῆς εἰς τὸν ὕπνο σου ἀπαρθινὸν ἄγνη.

ἀπαρθροδομα-δομαι ἐνοῦμαι δι' ἀρθρωσεως· Ἰππ. Ἀρθρ. 797 ἢ δὲ κάτω γνάθος ἀπὴρθρωται ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου.

ἀπαρθρωσις-εως (-ή) μτγν. ἢ δι' ὄρθρων τοῦ σώματος συνοχή, ἐνωσις, ἢ ὄρθρωσις· Γαλ. 8, 11, 433.

ἀπαρσι (-ή) δημ. κ. ἀπαρσιὰ παραμέρισμα 1) παραμέρισις, ἐγκατάλειψις· δ. τραγ. τὸ τῖνος εἶν' τὰ πρόβατα τὰ χρυσοκοιδανῶτα· τῆς ἐρημίας, τῆς ἀπαρσιᾶς, τοῦ γιού μου τοῦ χαμένου.

ἀπαρσιάζω δημ. ἀπαρσιάζω βλλ.· Βηλαρ. 36 θεὰ τ' ἀπαρσιάζεις τῆς τύχης

ἀπαρσιάζω δημ. κ. ἀπαρσιάζω ἀόρ. ἀπαρσιάζω κ. ἀπαν. -ῆσ, μέσ. ἀπαρσιάζομαι, μτχ. παθ. παρσιάζω, ἀπαρσιάζομαι θέτω κατὰ μέρος, παρσιμερίζω τι· δ. τραγ. νὰ τ' ἀπαρσιάζουν τὰ παῖδια, κὼ νὰ τραφῶσιν χερί [ν' ἀφῆρσαν κατὰ μέρος] 1) ὅθ. παρσιῶ, ἐγκαταλείπω, ἀφῆνω· δ. τραγ. μὲ φιλεῖ καὶ μ' ἀγκαλιάζει, καὶ στὸ δρόμῳ μ' ἀπαρσιάζει | ἐγκαταλείπει 1) μέσ. -ομαι ἐγκαταλείπω ἐμαυτὸν, παραμέλω ἐμαυτὸν, ἀπηνελίξομαι· παρομο. ὅπου ἀπαρσιάζεται δὲν ἐκγονοῖται, - σὺν ἀπαρσιάζεσαι, σὲ τρών κι' ἡ μύτις 2) μετ. παθ. ἀπαρσιάζομαι, ἐγκαταλείβεσθαι, παρηγοιωσμένους, ἡμελειμένους· παρομο. ἀπαρσιάζομαι μὴ παιδί, καλὲ μου νοικοκύρη (ἐπὶ ἡμελειθέντων τέκνων, ἄτινα πύδοκίησαν καὶ προέκοθαν ἐν τῷ βίῳ).

ἀπαρσιθμισις-εως (-ή) κ. νεώτ., δημ. -ῆ τὸ ἀπαρσιθμῆν, τὸ μετρίω· Θουκλ. 5, 20, 2 τὴν ἀπαρσιθμῆσιν τῶν ὄνοματων, Πρὸκλ. Πλάτ. Τιμ. 1, 15 Δ ἡ ἀπαρσιθμισις τῶν κατορθωμάτων, - σὰ γέννηα ἀπαρσιθμῆσιν, εἰλείπαν πέντε στρατιωτῶν 1) μετ. παρσιμερίζω, ἐπὶ χρημάτων, ἢ καταβολή· Γρηγ. Νύσσα, 1, 407 Α ἢ τῶν ὀδῶν ἀπαρσιθμισις | καταβολή.

ἀπαρσιθμητής (-ὶ) νεώτ. ὁ ἀπαρσιθμῶν, μετρών, ὑπολογίζων.

ἀπαρσιθμητικός-ή-ὸν σχολ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχέσιν ἔχων πρὸς τὴν ἀπαρσιθμῆσιν βλλ.

ἀπαρσιθμῆ-ῆ κ. μον. κ. νεώτ. μετῶ ἐν πρὸς ἐν καὶ καταγράφω, κἀμω ἀπογραφῆν· Ξεν. Οἰκ. 9, 10 ἀπαρσιθμῆσαντες καὶ γραφόμενοι ἕκαστα 1) καταμετῶ· Τοῦκλ. Γαλλ. 176 Β σεφῶν ἄνδρατα ἀπ. Διγ. Ἀκρ. 1683 καὶ δλον του τῶν πλοῦτων | ἀπαρσιθμῆσαι δυνατόν οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ 1) ὑπολογίζω, λογαριάζω· Ξεν. ΚΠ 5, 2, 35 2) μτφ. κ. νεώτ. διηγοῦμαι, ἀναφέρω κατὰ σειράν· Διογ. Σιπλ. Ποιητ. 1453 Α 18 μύθος ἀπαρσιθμῶν [διηγούντο], - ἀπαρσιθμῶ τὰ κατορθώματα 3) παθ. ἐν ἄμφ. ταῖς ῥοι· Ψ' Ἀλέξ. Ἀφρ. Ἀριστλ. Σοφιστ. Ἐλ. 64, 11 4) καταβάλλω εἰς τινα μετρητὰ ὀφειλόμενα, τοῦ μετῶ· Ξεν. ΚΠ 3, 1, 42 ὁ δὲ Κύρος διηλέσται ἀπαρσιθμῆσιν χρήματα 5) μέσ. Ἐπιγρ. ἐξασφαλίξω τὴν πληρωμὴν ποσοῦ ὀφειλομένου.

ἀπαρσιθμῆ (-ή) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. εἶδος ἀγρίου φυτοῦ δ. ὀμφαλόκαρπος· Ἡσ. « ὀροβάχη »· Θεόδκρ. 1, 47, 14, 2 ἄ. κ. φιλανθρώπων κ. φιλεταίων, ἐπειδὴ ὁ ἀκανθώδης αὐτοῦ σταχὺς ἐπικόλλεται εἰς τὰ ἐνδύματα 1) νεώτ. ὄρισμ. φυτὸν τοῦ γένους τῶν γαλιῶν τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδοκανθῶν, δημ. καθάλαριον, κολλητισίδω, κολλητισόχορτο.

ἀπαρσιθμῆ-οδός-ες μτγν. ὁ ἔξ ἀπαρσιθμῆς· Νικ. Ἐπρ. 953 κυλὸς ἀπαρσιθμῆς.

ἀπαρσιθμῆ κ. Ἐπιγρ. ἐπίρρ. μετὰ τὸ πρόγευμα.

ἀπαρσιθμῆ-ἄω γλωσσ. περατὸν τὸ πρόγευμα.

ἀπαρσιθμῆ ἐπίρρ. δημ. πρὸ τῆς αὔγης, πρὶν ζήμερῶσ.

ἀπαρκής-ους-ές ὁ ἐπαρκῶν, ὁ ἀρκετός· Ἦσ. «ἀπαρκί, αὐτάρκη, ἀρμόζοντα».

ἀπαρκίας |ὸ| ὁ ἀπαρκτίας βλ.λ., ὁ ἀπὸ ἄρκτου ἄνεμος· ΑΒ «τὸν μείνει ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ. ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν, διὰ τὸ εὐφώνον».

ἀπαρκίω Ἐπιγρ. γεν. τοῦ ἀπαρκίας βλ.λ.

ἀπαρκουύτως μτγν. ἐπαρκῶς, ἀρκοῦτως, Ἰκα-
νός· Πολυδ.9,154.

ἀπαρκτεῖν Ἦσ. «ἀποτυχεῖν».

ἀπαρκτίας (ὸ) ὁ ἀπὸ ἀρκτου νέων, βόρειος ἄνεμος, ὁ βορρικός, ἡ τραυκτονάνα· Ἀριστλ.Κόσ. 4,13 τῶν βορείων ἰδίων ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν νέων, Ἰω.Δαμασκ.1,169 D ἔστι δὲ μέσος ἀπαρκτίου καὶ ἀρκίου βορέας. . . μέσος δὲ ἀπαρκτίου καὶ ἀργέστου θρασκίας ὁ τ. ἀπαρκτίας βλ.λ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ πίνακι τῶν ἀνέμων· j14,1308^b πρβ. ἄρκιος.

ἀπαρκτίας-α-ον μτγν. ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἄνεμος· Λυκόφρ.27 ἀπαρκτίας πρῶτῆρος αἰθῶνος νηοαῖς.

ἀπαρκά-έω μέλλ. -έσω ἔξαρκῶ, φθάνω· Αλοχ.Πέροσ.474 κοῦκ ἀπήρασκον οὐδς πρόσθε Μαραθῶν ἀπόλεσεν, Ἀριστφ.ἀπ.457 οὐκ ἀπήρασι· || μέσ. ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, συνανῶ· || ὄμ. ἐν τῷ παθ. Λυκόφρ.1302 οὐδ' οἶ γ' ἀπηρκέθησαν ἀντ' Ἰσων Ἰσα λαδόντες· || ἐπαρκῶ· Ἰω.Δαμασκ.1,674 D ἔλαβειν ἐδεῖται καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι.

ἀπαρμέγω δημ. μτγ. παθ. παρακ. ἀπαρμεγέην ἐντελῶς ἀμελγῶ·ἀπαρμεζα τὴν ἀγαλάδα· || ἐπὶ ποιμνίων, περατῶ, τελειῶν τὴν ἀμελξίν· νύχτωσε ἄς ν' ἀπαρμέζω τὸ κοπάδι.

ἀπαρνησιὰ |ῆ| δημ. ἡ πρόσωπο ἢ καταστάσεως ἢ ὑποσχέσεως ἄρνησις, ἀποκήρυξις, ὄθ. συνεκδ. ἐγκατάλειψις· ἀπαρνησιὰ τῶν παιδιῶν του, - τῆς πατρίδος του, - τοῦ λόγου πού 'χε δώσει· || ἐπὶ θρησκευτικῆς πίστewς, ἀρνησιθρησκεία, ἀλλαξοπιστία.

ἀπαρνησιθεῖα |ῆ| μτγν. ἐκκλ. ἡ ἀπάρνησις τοῦ θεοῦ· Ἐπιφάν.1,41 C.

ἀπαρνησιθεος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀπαρνούμενος τὸν θεόν.

ἀπαρνησι-εως |ῆ| μτγν. κ. νεώτ. παντελῆς ἄρνησις, ἀποκήρυξις, ἐγκατάλειψις, ἀπαρνησιὰ βλ.λ.· Φιλ.2,438,23 φιλοστοργουῶντο πατέρας ἀπαρνησιῆς χρηματίζεον κατὰ νότον, - ἡ ἀπάρνησις τῶν ἐπιγεῖων αγαθῶν, -ἀπάρνησις πίστewς, -φιλάς.

ἀ-αρνηθῆς |ὸ| γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντε-
ῶ· ἀρνούμενος· || ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ ἐγκαταλείπων τὴν θρησκευτικὴν τοῦ ἡ ἄλληλιν πινὰ ἠθικοῦ περιεχομένου πίστιν· ἀπαρνηθῆς τῶν πατριῶν,-φρ. νὰ 'μαι ἀπαρνηθῆς τοῦ Χριστοῦ ἀν. . ἰὼς ὄρκος.

ἀπαρνητικῶς-ῆ-όν μον. ὁ τελειῶς ἀρνούμενος· Εὐστ.οχλδ.1,29,44.

ἀπαρνητικῶς-ῆ-όν ἐπίφρ. μτγν. δι' ἀπαρνήσεως· Βασ.2,647.

ἀπαρνητός-ῆ-ό δημ. ὃν ἀπρηνήθη, ὁ ἐγκαταλείφθεις, ὁ παραμεληθείς.

ἀπαρνητοίαι δημ. κ. ἀπαρνοιῦμαι, ἀόρ. ἀπαρνήθηκα, μτγ. παθ. παρακ. ἀπαρνημένος παντελῶς ἀρνούμαι· || ἀφῆνω, ἐγκαταλείψω· Ἐρωτόκρ.Α 137 καὶ τ' ἄλλοια ἀπαρνήθηκα καὶ τὰ γράδια ἀφῆναι, δ. τραγ. πού μέ γαλοῦσα κ' ἔλαγε ποτῆς δὲ μ' ἀπαρνεῖται | και τῶρα μ' ἀπαρνήθηκε μὴ καλαμῖ ἀστὸν κάμπο, - ἀπαρνήθηκα τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του· πρβλ. ἀπαρνοῦμαι.

ἀπαρνος-ον ὁ ἀρνούμενος παντελῶς· Ἦρ.3, 99 ἀπαρνος ἔστι μὴ νοσεῖν, Σοφ. Ἀντ.435 ἀπαρνος οὐδενός καθίστατο | οὐδὲν ἠρνεῖτο | 2) ἐν παθ. σπμ. ἀπρηνήμενος· Αλοχ.Ἰκ.1C40 ἄ τ' οὐδὲν ἀπαρνον τελείως | οὐδεμίαν ἄρνησιν λαμβάνει, ἀπαρνοῦμαι-έομαι μον. κ. νεώτ. μέλλ. -ήσομαι, ἀόρ. ἀπτ. -πρηνήθην, μτγν. -πρηνήσῃην ὀρνοῦμαι

ἀπολύτως· Σοφ. Ἀντ.443 καὶ φημι δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, Εὐρ. Ἰππ.1266 τὸν τὰμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρόναι λέχη· || ἀπαρρίπτα, ἀποκη-
ρῦττα ἐγκαταλείπει τι· Σοουκ.6,56,1 τὸν δ' οὐν Ἀρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν . . προῦπη-
λάκισεν· ἀπρηνήθη τὴν θρησκείαν του, - τοὺς γο-
νεῖς του, - τὰς ἀρχάς του, 2) ἐν τῇ λογικῇ ἀντι-
τίθεται τῷ κατηγορειν, ἀποφάσκω· Ἀριστλ.ΑΠρ.41
Α 9 μῆτε κατηγοροῦντας ἀστὰ μῆτε ἀπαρνούμε-
νους 3) ὁ μέλλ. ἀπαρνηθῆσεται συνθῆ. ἐπὶ παθ.
σπμ. μᾶλλον ἀποθ. = δὲν θὰ ἀρνηθῆ, δὲν θὰ ἀπο-
κρούση· Σοφ.Φιλ.527 χῆ ναῦς γὰρ ἄρχει κοῦκ ἀπαρνηθῆσεται· πρβλ. ἀπαρνοῦμαι.

ἀπαρνούμαι ἀπανοῦμαι Ἦσ. «ἀπαρνοῦμαι».

ἀπαρῶδευτος ἀ-ον μτγν. ὁ ἀνευ παρόδου, ἀ-
βωτος· Διόδ. Σ 17,67 ἀπαρῶδευτων ὄντων κρημνῶν.

ἀπαρόμοια ἐπίφρ. δημ. ἀνευ συγκρίσεως, χωρὶς παρομοίαισιν, ἀπαράδειγτος.

ἀπαρομοιάστος (-ῆ)-ο(ν) μον. νεώτ. δημ. κ. ἀ-
παρόμοιαστος ὃν δὲν δύναται τις νὰ παρομοί-
ασθ, νὰ παραβάλῃ πρὸς ἄλλον, ὄθ. ὁ ἀσύγ-
κριτος· Ἀραθ.Μυθ.Χαλ.3,139 ἐλαδῶθηκα εἰς τὴν
θεωρίαν τῆς ἀπαρομοιάστος ὠραιότητος.

ἀπαρῶδευτος-ον μτγν. ὁ ἀνευ παροξυσμῶν.

ἀπαρόπλιστος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ παρωπλι-
σμένος, ὁ μὴ ἀποπλισθείς· Λέων.Διάκ.124 C ἀκμή-
τες ὄντες καὶ ἀπαρόπλιστοι, - ἀπαράπλιστα πα-
λαῖά πλοῖα.

ἀπαρορμητός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ παρορμώμε-
νος, ὁ μὴ παραινόμενος, ὁ μὴ παροξυνόμενος·
Θεαγέν.Π.Στοβ.1,69 ἄ γὰρ ἀπάθεια ἀπαρῶδευτος
καὶ ἀνευθουαίστων παρῆχεται· || νεώτ. ὁ μὴ
παρορμηθείς, παρακινήσει εἰς τι.

ἀπαρορμητής ἐπίφρ. νεώτ. ἀνευ παρορμήσεως.

ἀπαροτριῶ-άω ὀργῶν ἐντελῶς· Σουῖδ. «ἀπή-
ροσεν, ἀππροτρίσεν».

ἀπαρουσία ἐπίφρ. δημ. ἀνευ παρουσιάσεως.

ἀπαρουσίαστος (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
παρουσιασθείς, οὐ δὲν ἐγένετο ἡ παρουσίασις ἢ
ἐμφάνισις· || ὁ ἀκατάλληλος νὰ παρουσιασθῆ, ἢ ἐμφα-
νισθῆ πρὸ κόσμου, ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίᾳ ἐδεσμά-
των ἢ ἀναφυκτικῶν· πρβλ. παρουσιάζω -ομαι.

ἀπαρουσιέστος ἐπίφρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α
ἀνευ παρουσιάσεως· Ὀλυμπιόδ. Ἄλλκ.13 C.

ἀπαρῶχος-ον μτγν. ὁ μὴ παρέχων, ὁ μὴ μετα-
δοτικός, ὁ φιλάργυρος· Βέττ.Βάλ.85,24.

ἀπαρρνεῶ-άω καθιστῶ τὴ τραχὺ, οἰοεῖ ἄρρεν,
ἀντιθ. ἀποθηλύνω ἐν χρ. εἰς τὸ παθ. ἐπὶ φυτῶν,
ἐκτραχύνωμαι, σκληραῖνω· Ἐσέφρ.Π17,4,3 γογ-
γυλλιδας πρὸς τὸ ἀποθηλύνεσθαι πηγνύναι δειν
μανάς ἔαν γὰρ πυκνάς, πᾶσας ἀπαρρνεοῦσθαι.

ἀπαρρησιαστος ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐστερη-
μένος παρρησίας, ἐλευθερίας ἐκφράσεως· Πολυδ.
22,122 πολιτεία ἀπαρρησιαστος (ἐν ἡ δὲν ὑπάρ-
χει ἐλευθερία λόγου) 2) ὁ μὴ μετὰ παρρησίας
ὁμιλῶν 3) ἐπὶ τῶν ἔρπετων, ὁ ἀφανῆς ἐν τῇ
δρᾶσει του 4) ὁ περὶ οὐ δὲν ἔγινε λόγος
μετὰ παρρησίας· Φιλ.1,477.

ἀπαρρησιόστος ἐπίφρ. μτγν.κ.νεώτ. ἀνευ παρ-
ρησίας· Φιλ.1,477 ἀπαρρησιόστως εὐλαβεῖσθαι.

ἀπαρσι-εως |ῆ| μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπαρτεῖν, ἡ ἀνα-
χώρησις, ἐκκλήσις, τὸ ξεκίνημα· Ἰώσ.Α1 17,9,3 τῆς
ἐξ Αἰγύπτου ἀπάρσεως, ΠΔ Ἀρ.32,2 ἔγραψε Μωσῆ-
σῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν· || εἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ
πλοίων, οἱ πρὸς ἀπόδουλον χειρισμοί, τὸ σαρη-
ρῖσμα· ἀπαρσις τοῦ στόλου.

ἀπαρσημα-ατος (-τῶ) μτγν. ἐπὶ κοσμημάτων, τὸ
ἀπρρητῆμένον, τὸ κρεμαστὸν· Γρηγ.Νύασ.1,182 D
τοῖς τῶν κοσμητῶν ἀπαρσημασιν.

ἀπαρτή-ους-ές ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἄνω·
Ἰππ. Ἀρῶρ.37 ῥίνα ἀπαρτῆ (δ.γρ. ἀπαρτητήν).

ἀπαρτησις-εως ἡ) κ. νεώτ. κρέμασις, κρέμασμα : Ἀριστ.ΖΓ 7206,12 τῶν πτερυγίων ἀπαρτησις ἢ ἐξάρτησις : Πλωτίν.5,1,2 ἀπαρτησις ἀπ' ἄλλῃλων ἐχόντων 2) ἀποχωρισμός, ἀπόσπασσις : Φιλ.1,209,3 τέρνεται.. οὐδὲν κατ' ἀπαρτησιν.

ἀπαρτητός-όν ὁ,γρ. τοῦ ἀπαρτῆσις βλ.λ.
ἀπαρτῆ ἑπίρρ. τελείως, ἐντελώς, κ. ἐπὶ ἀριθμῶν ἀκριβῶς : Ἦρ.5,53 ἡμέρην ἀπαρτῆ ἐνενηκόντα, Ἰνπ. Ἀρθρ.73 ἀπαρτῆ ἀρμόζειν πρὸς τι 2) ἀκριβῶς τούτωντιον ἐν ΑΒ < ἀπαρτῆ, ἀπηρτησιμένως σημαίνει δὲ καὶ τὸ κατενοντίον καὶ ἀντικρυς > : Φερεκρ. τί.. ἀποτίνειν τῶδ' ἀξίσις; ἀπαρτῆ δῆπου προσλαβεῖν παρά τοῦδ' ἕνω μάλλον ἰουνοντίον ὀξίῶν νὰ λάθω... 3) ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἐξῆς (δ.γ. ἀπ' ἀρτῆ) : Ἀριστ.Φ.Π. 388 τὸς δεξιοὺς καὶ σώφρονας ἀπαρτῆ πλουτήσαι ποιήσω, ΚΔ Ματθ.23,39 λέγω γάρ ὑμῖν, οὐ μὴ με ἴδῃτε ἀπ' ἀρτῆ ἕως ἀν ἐπιπτε 4) μόλις τώρα ἔν τῃ σῆμ. ταυτῆ ὁ,γρ. ἀπαρτῆ κ. ἀπ' ἀρτῆ) : ΚΔ Ἰω.13,19 ἀπ' ἀρτῆ λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθω.

ἀπαρτία ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. περιληπτ. τὰ οἰκιακὰ σκευῆ, κινητὰ πράγματα, ἐπιπλα, ἀποσκευαί' ΕΜ < ἀπαρτίαν τὸν κατὰ τὸν οἶκον κόσμον, τὰ λεγόμενα ἐπιπλα > : ΠΔ Ἐξ.37,40,36 ἀνεξείκυσσας σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν ἢ εἶδ. ἢ λείπα τοῦ πολέμου, πλάστιας : Ἰνπών.26 ἀκήρτασιν δὲ τὴν ἀπαρτίαν ἔχει ἰλάφουρα καὶ αἰχμαλώτους 2) μγν. δημοσιὰ γινομένη πώλησις, δημοπρασία : Πολυδ.10,18 τὴν πρῶσιν τῶν ἐπιπλων τὴν ὑπὸ κέρκυι γινομένην, ἦν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν 3) Ἦσ. < ἀπαρτίαν' μεταβάσιν, ἀποσκευῆν, τέλος, ἀπαρτησιμόν > πρβλ. ἀπαρτίον 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς λήψιν ἀποφάσεως ἐγκύριον ἀπαιτούμενος ἀριθμῶς φυσικῶν προσώπων ἐν συνεδρίῳ νομικοῦ τίος προσώπου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου : δὲν ἔγινε συνεδρίασις δι' ἔλλειψιν ἀπαρτίας, -ἐνστασις ἀπαρτίας (=περὶ τοῦ ἀν ὑπάρχη ἀπαρτίας), - ἡ κυβέρνησις ἔχει τὴν ἀπαρτίαν ἰτὸν ὁσπαιτούμενον δι' ἀπαρτίαν ἀριθμῶν βουλευτῶν).

ἀπαρτιζόντως μγν. τελείως: Ἀλέξ. Ἀφρ.Τοπ.42,27.
ἀπαρτιζῶ κ. νεώτ. μέλλ. -ίωσ καθιστῶ τὸ ἀρτιον, κανονικόν : Αἰσχ.Επτ.374 σπουδῆ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτιζεῖ πῶδα (δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πῶδας του νὰ κινῶνται κανονικῶς, -δ.γρ. οὐ καταγί[ει]) ἢ τελιω, συμπληροῦμαι : Ἀριστ. Μετ.340 D 35 ἀπαρτιζεῖν ὥστε σφαιροειδῆ εἶναι (ποιεῖν τὴν τελείως σφαιρικόν) 2) -ομαι συμπληροῦμαι, γίνομαι τελείως, τελειοποιεῖμαι : Ἰνπ. Νούσ.4,48 ἀπηρτησιμένω [τῆς] πρώτης περιόδου, Διον. Ἀλ.Δημ.50 ἀπηρτησιμένος ἢ πλήρης, τελείος 3) εἶμαι ἴσος ἢ ἀκριβῆς : Ἰνπ. Ἐπιδ.2,3,17 τὸς ὀκταμήνου ἀπαρτιζούσης ἢ εἶμαι κατ' ἄλληλος, ἀρμόζω : Ἀριστ.ΖΓ 542 Α 31 ἢ ἀπαρτιζουσα ὡρα 4) -ομαι κ. νεώτ. συνιστάωμαι, ἀποτελοῦμαι, συγκροτοῦμαι, καταρτίζομαι ἢ οἰκία ἀπαρτιζεται ἐκ πέντα δωματίων, -τὸ σύγγραμμα ἀπαρτιζεται ἐκ πολλῶν τόμων.

ἀπαρτικός Ἦσ. κ. νεώτ. < πρὸς ἀπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἔτοιμος > ἢ νεώτ. ναυτ. ἀπαρτικόν σῆμα τὸ τῆς ἀπάρσεως βλ. λ., τὸ τοῦ ἀπόπλου.
ἀπαρτιλογία ἡ) ἰων. -λη ὁ ἀπηρτησιμένος καὶ πλήρης ἀριθμῶς, ἀρτιος ἀριθμῶς ἢ ποσὸν ἀρτιον : Ἦρ.7,29 ἀλλὰ ἢ τοι ἀπαρτιολογῆ ὑπ' ἔμεο πεπληρωμένη ἢ νὰ ἔχη ὀλοκληρωθῆ τὸ ποσὸν ὑπ' ἐμοῦ, ἐν δημ. φρ. νὰ σοῦ τὸ κῶμα στρογγυλῶ.
ἀπαρτιλογά-έω μσν. ὀρθῶς διπλῶ, τὰ πρέποντα λέγω, μιλῶ σωστά : Εὐστ.1594,1.

ἀπαρτίον ἰτὸ) μγν. δημοπρασία : Πλούτ.Κικ.27, Ἦ8,205 C ἀπαρτίον προγράψειν (ἐκπέθειν τὰ ἴδια κτήματα εἰς πλειστηριασμόν) πρβλ. ἀπαρτία 2).
ἀπαρτῆσις-εως ἡ) κ. νεώτ. ὀλοκληρώσις, συν-

τέλεισις, τελειότης : Ἀριστ.Φυτ.2,4,5 ἀπ-φυτοῦ 2) τελείον, πλήρες σύστημα : Ἰνπ. Ἀρθρ.8 νεῦρον ἀπαρτίασις (δ.γ. ἀπαρτησις).

ἀπαρτῆσις-ατος ἰτὸ) μγν. ἀπαρτῆσις. ἀπαρτῆσις βλ. λ. Ἰγνῶτ. Ἐπ. πρὸς Φιλαδ.9,33 τὸ δ' εὐαγγέλιον ἀπαρτῆσις ἐστὶν ἄσφαρσις.

ἀπαρτῆσις ἰτὸ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπαρτιζέειν, ὀλοκληρώσις, τελειώσις ἢ καταρτισμός, συγκρότησις, σχηματισμός : Εὐστ.οχόλ.ἰλ.27,28 πρὸς ἀπαρτῆσιμόν σπονδείου ποδός 2) ἐν ἔκφ. κατ' ἀπαρτῆσιμόν ρητῶς, ὀκριβῶς, τελείως : Χρῆσιπ. Σταϊκ.2,164 3) κατ' ἀπαρτῆσιμόν = ἐν περιληπτικῇ συνθέσει : Διον. Ἀλ.Συνθεσ.24 οὐ κατ' ἀπαρτῆσιμόν, ἀλλ' ἐν πλάτει (οὐχὶ κατὰ περιληπτῆν, ἀλλ' ἐκτενῶς).

ἀπαρτῆσις ὁν μσν. ὁ πρὸς τὸ ἀπαρτιζέειν, τὴν ὀλοκληρώσιν συντελεστικός.
ἀπαρτῆσις ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρτίως τεκοῦσα.
ἀπαρτίως ἑπίρρ. μγν. ἀπαρτῆ βλ.λ. : Γαλ.17,437.
ἀπαρτός-πιο δημ. ὁ μὴ λαφθεῖς, ποῦ δὲν εἶναι παρμένος : ὄλα τὰ πῆρ' αὐτὸ μὴ εἶναι ἀπαρτός ἢ ὁ μὴ κυριευθεῖς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῆ, ἀπόρρητος : κάστρο ἀπαρτός, -ἦταν ὄκομα ἀπαρτῆ ἢ Πόλη ἀπὸ τοῦς Τούρκους.
ἀπαρτίον Ἦσ. < ἀποκηρῶσσειν Ἰαφαντίον >.
ἀπαρτιῦναι Ἦσ. <τάξαι >.

ἀπαρτῶ-ῶ κ. νεώτ. κρεμῶ ἀπὸ πτος, ἀναρτῶ Σουιδ. < ἀπαρτῆσαι > κρεμῶσαι 2) ὀθ. συνεκδ. ἀποχωρίζω : Εὐρ. Ἀνθρ.412 σφάζειν, φρονεῖν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι ἔδερν 3) παθ. κρέμασις χαλαρός : Ξεν.Ἰνπ.10,9 τὸ δὲ ἄλλο ἀπῆρτηται 4) μγφ. κίωμα νὰ ἐξορτάσῃ τὸ ἐκ τinos : Λουκ.Τιμ.36 ἔξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐπιβδας ἀπαρτῆσασά μοι τοῦ βίου 5) ἀποχωρίζω, διαχωρίζω ἀντίθ. συναρτῶ Ἦσ. < ἀπαρτῆσαι > χωρίσαι, διαστήσαι 6) : Ἀριστ.ΖΓ 508 Α 33 ὁ πλεῦμων.. πολλὸ ἀπηρτημένος τῆς καρδίας, Δημ.244,27 καὶ με μηδεῖς ἀπαρτῆν νομίω τὸν λόγον τῆς γραφῆς ἢ συγκρίσις τὸ παθ. ἀπολ. ἀποχωρίζομαι, διατελῶ κεχωρισμένος : Δημ.33,21 ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς γνώμας ἢ κεχωρισμένοι, διασχισμένοι ἢ κ. ἐπὶ χρόνου : Πολύδ.ἰλ.17,1) τοῖς καιροῖς οὐ μακρὰν ἀπηρτῆσθαι 6) εἶμαι διάφορος : Φιλ.1,300 ἰαν ἀπηρτημένος 7) ἀπέρχομαι : Θεουκ.6,21,14 ἐς ἄλλοτρίαν πᾶσαν ἀπαρτῆσόντες ἰδιόρθ. ἀπαρτῆσόντες ἢ εἶμαι μακρὰν ἐπιο : ΔιωνΚ 51,4 ἀπαρτῆν ἀπὸ τinos.

ἀπαρτῆστρον ἰτὸ) Ἐπιγρ. ἀρστήρ βλ.λ.
ἀπαρτῆτω μγν. κ. ἀπαρτῆτω ἀπαρτῶ βλ.λ.
ἀπαρτῆσος ὁν μγν. ὁ μὴ ἐδεδυμένος, ὁ μὴ φέρων ἐνδύματα : Πλούτ. Ἦ8,219.

ἀπαρτῆ κ. ἀπαρτῆτω μέλλ. -ύσω ἀπαρτῆσω, ἀφορῶ : Ἦρ.4,2 τὸ ἐπιστῆμον ἀπαρτῆσωντες ἢ τὸ ἐπιπολῶζον ἀφαιρέσαντες ἢ μγφ. ἀφαιρῶ τὴν δύνανον πράγματός τinos : Ἐπίγρ.μσν.π. Ἀριστ. Ποι.1457,14 χαλκῶ ἀπὸ φυχῆν ἀρῶσαι (τῆσις). Ἀλέξ.45 τὸν ἄνδρα ἀπαρτῆντα τὴν ἄνω ταῦτην ἀνοσίαν ἐπιπολῶζουσαν ἢ ἀφού ἀφαιρέσαν ἢ ἀφ' αὐτοῦ τὴν ἄνω ἐπιπολῶζουσαν ἀνοσίαν 2) ἀντῶ, ὡς τὸ ἀπαντῶ βλ.λ. κ. μέσ. -ομαι κατὰ τὴν αὐτῆν σῆμ. : Πλούτ. Ἦ8,610 B ὁ τῆς μνήμης τῶν ἰσθῶδων ἀπαρτῆτωμένος ἢ ὀντῶν τὸ ἐκλεκτὸν ἐκ τῆς μνήμης του ἢ κ. παθ. ἀπαντοῦμαι, ἐξάγομαι, ἐκβάλλομαι πρὸς τὰ ὄνω : Κτισίας.π.Φωτ. Βιβλ.45,3 ἐπει πῆγγυται ὁ χρυσὸς ἀπαρτῆτωμένος.

ἀπαρχαῖω μγν. συγκρίνω τὴν πρὸς τὸ ἀρχαῖον : Ἀθῆν.1,20 C 2) ἀποδοῖμι ἀρχαῖότητα εἰς τὴν παρῆσά τὴν ὡς ἀρχαῖον : σγλ.Πινδ.Ν 3,27 εἰπὲ δὲ οἱ τὸ παγκράτιον ἀπαρχαῖόντες.

ἀπαρχαῖω-ῶ κ. νεώτ. -ώνω καθιστῶ τὴν ἀρχαῖον, πεπολιωμένον, ἀρχιστον : ἡ νεωτέρα ἔρευνα ἀπαρχαῖωσε τὴν θεωρίαν αὐτήν ἢ μετ. γίνομαι

ἀρχαίος, ἐπαρχαίωμα: Διον. Ἀλ. Θουκ. 24 καὶ γλωττηματικὴ καὶ ἐπαρχαίωμένη καὶ ζένην λέγει παραλαβάνων ἀντί τῆς κοινῆς καὶ συνήθους, - ἔχει ἀντιλήψεις ἐπαρχαίωμένας, - συμπρός ἐπαρχαίωμένος.

ἐπαρχή (ἡ) κ. νεώτ. παρ' ἀρχ. κατὰ πληθ. ἐπαρχαί, ἡ προσφορά καὶ θυσία τῶν πρώτων καρπῶν: Ἀριστοφ. Βάτρ. 1241 ἐκ γῆς πολύμετρον λαβῶν στάχυν, θῶων ἀπαρχάς· 2) ἐναρχεῖς θυσίας, καθ' ἣν τρίχες τῶν μετώπου ἢ ἐνίοτε καὶ τὰ ἔσχατα τῶν ἄκρων τοῦ λειρίου ἀπεκόπτοντο πρώτων καὶ ἐκαίοντο: Εὐρ. Ὀρ. 96 κόμης ἀπαρχάς· 3) συνεκδ. τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον παντός πράγματος, εἰς τοὺς θεοὺς προσφερόμενον: Σοφ. Τρ. 183 κἀκ μάχης ἄγον' ἀπαρχὰς θεοῖσι, Ἡρ. 1, 92 ἀνέθηκε . . τῶν πατριῶν χρημάτων ἀπαρχήν Ἐπιγρ. [ἀνέθηκε] . . τὸδ' ἀπαρχήν· 4) μτφ.: Εὐρ. Ἴων 402 ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγγμάτων λαβῶν παραρχάς· κ. καθ' ἐνικ.: Πλάτ. Πρωτ. 343 Α ἀπαρχὴν τῆς σαφείας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι· 5) κ. νεώτ. τὸ ἀπαρχεῖσθαι, τὸ ἀποτελεῖν ἀρχήν, ἐναρχεῖν: ΚΔ Κορινθ. 16, 15 οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανῶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, Διον. Ἀλ. Συντ. 3, 12, 9 ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχάς, - ἀπαρχὴ τῶν δεινῶν, - τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἢ ἀπαρχὴ τῆς ἐπισημονικῆς τοῦ σταδιοδρομίας; 6) μτγ. φόρος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν παρὰ Ρώμ.: || μτγ. φόρος τις πληρωόμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων· 7) δικαίωμα εἰσόδου 8) συνέλευσις ἀξιωματοῦχων· 9) Πάπ. πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐλευθέρου ἀτόμου.

ἀπαρχῆς (ὁ) Ἐπιγρ. τίτλος ἀξιωματοῦχοῦ ἐν Λέσβῳ. **ἀπαρχή** ἐπιρρ δημ. - ἀρχῆθεν, ἀρχικώς: ἀπαρχῆς ἦταν τέτοιος· 2) ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου: φρ. σῦστα καὶ γράφε τὰ ἀπαρχῆς.

ἀπαρχινῶ-ᾶω δημ. ἐπιλοχρῶμεθα ἔργου τινοῦ, ἀρχίζω τὸ καταπιναίμεθα μὲ κάτι.

ἀπαρχομαι μέλ. - ἔρχομαι, ἀόρ. - ἔρχην κἀμῶν ἀρχήν, ἰδίως ἐν θυσίᾳ, ἀποκόπτω τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ σφαγίου: Ἰλ. Τ 254 κἀμῶν ἀπὸ τρίχας ἀρξέμενος [ἀρχίσεις τὴν θυσίαν κἀμῶν διὰ τῆς ἀποκοπῆς τριχῶν], Ὀδ. Σ 422 ἀπαρχόμενος τρίχας ἐν πυρὶ βάλειν· 2) ἀποκόπτω τὰ ἔσχατα ἄκρα σφαγίου ὡς ἀρχὴν θυσίας: Ἡρ. 4, 188 ἐπέαν τὸν ὠτός ἀπαρχνάνται τοῦ κτήνεος . . || προσφέρω ὡς θυσίαν τοὺς πρώτους καρπούς: Ἡρ. 3, 24 πάντων τε ἀπαρχόμενοι καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες· || ἀπολ., ἀρχομαι θυσίας, προσφέρω τὰς ἀπαρχάς: Ἀριστοφ. Ἀρ. 244 κατὰ θου τὸ κανόν, ὦ θύγατερ, ἴν' ἀπαρχώμεθα· 3) εἶδ. ἀπηγγένοι[οι] οἱ εἰνούχοι, διότι προσηγήθησαν αἱ ἀπαρχαὶ αὐτῶν: Ἀναξάνδρ. 39, 11'· 4) συνεκδ. λαμβάνω τὸς πρῶτον καρπὸν ἢ ὡς τὸ κάλλιστον: Πλάτ. Νομ. 767 C· 5) συνεκδ. προσφέρω, ἀφιερῶν· 6) μτγ. ἀρχίζω, κἀμῶν ἀρχήν: Λυκόφρ. 1499 πάλλων δ' ἐναλλάξ ημμάτων ἀπαρχεται· 7) εἶδ. ἀρχίζω τὰ ἀσκαῖμα εἰς μουσικὸν τὸ ὄργανον, προανακρούω: Ἰππολόχ. Ἀθην. 4, 129 σαμβυκιστριαὶ τινες Ρόδιαι, ἀπαρχόμεναι τε ἀπλήθον· πρβλ. ἐπαρχομαι, καταρχομαι.

ἐπαρχοσι (ἰ) ἐπαρχος βλ. λ. Ἰ Αἰαχ. Πέρσ. 327. **ἀπάρχω** μέλ. - ἔω εἶμαι ὁ πρῶτος: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 73 ὁ ἀπάρχων τῶν ὀρηκτῶν [ἀμυθῆ]. 2) μακρὰν ἀρχω, βασιλευῶ μακρὰν τῆς πατρίδος: Πίνδ. Ν 4, 46.

ἀπαρῶ ἐπαρτοριῶ ὀργάνων Σουῖδ «ἀπῆρ-ασεν, ἀπῆροτρίασεν».

ἐπαρῶσι (ὁ) ἐπαρωγός βλ. λ. **ἐπαρῶντος**-ον νεώτ. ὁ μὴ παρωδηθεὶς, ὁ καθ' οὐ δὲν ἐγένετο παρωδία. **ἐπαρῶδητας** μον. ἄνευ παρωδίας: Εὐστ. Ἰλ. 1090, 12. **ἐπαρῶμαι**-ᾶμαι Πάπ. δι' εὐχῶν ἐξέλιω, προ-ῶν: τοῖς θεοῖς ἀπαρῶσθαι.

ἐπας-ᾶσαα-ᾶπαν κ. μιν. κ. νεώτ. ὀλόκληρος, κατὰ πληθ. πάντες ὄμοι, ὄμοι: Ὀδ. Δ 616 ἀργύρος δέ | ἐστιν ἐπας [ἐκ καθαροῦ ἀργύρου]. Αἰσχ. Πρ. 35 ἐπας δέ τρᾶχῆς ὅστις ἄν νέον κρατῆ (ὁ καθάριος, δηλ. ὄμοι). Ἡρ. 1, 1 τὸ δέ Ἄργος . . προσεῖχε ἐπασαί [ὡς πρὸς ὄμοι, καθ' ὄμοι], Πλάτ. Πρωτ. 317 Β τὴν ἐναντίαν ἀπασαν ὀδόν [τὴν ὄμοι ἐναντίαν], Διγ. Ἀκρ. 1272 καὶ ἔφακε σὺν ἐπασαί μετὰ τῆς ποθητῆς του' || μετ' ὄμοι, οὐσ., ἀπόλυτος, ὄμοσχερής: Ἀριστοφ. Θεσμ. 171 ἄπασ' ἀνάγκη, Παιουσ. 7, 15 Β εἰς ἄπαν ἀφίκτη ἀνάγκη· 2) ὡς τὸ πάς ἐπὶ τῆς ἐνοίας πάς τις: Ἡρ. 7, 153 τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα ἄν πρὸς τῆς | ἄπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι [ἔχω τὴν ἰδέα πῶς δὲν γίνονται ἀπὸ τὸν καθένα |, Σοφ. Ἀντ. 312 οὐκ ἐξ ἄπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν | ἀπὸ οὐνοῦ δῆποτε] | φρ. εἶξ ἀπαντος [μὲ ὀποιονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε, ἀφευκτως, χωρὶς ἄλλοι]: Λουκ. Μισθ. Συν. 41 ἐξ ἄπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἀρθῶν ἀπολαύσων, - θὰ ἔρθω ἐξ ἄπαντος [ἢ ἐξ ἄπαντος]; || τὸ οὐδ. ἄπαν, ὡς ἐπίρρ. παντελῶς: Πλάτ. Φαιδ. 241 Β· 3) νεώτ. ἀπαντα [τὰ τὸ σύνολον τῶν ἔργων συγγραφῆς: θὰ γίγη ἢ ἐκδοσις τῶν ἀπάντων τοῦ Σολωμοῦ].

ἐπασάλειπτος-η-ο δημ. κ. ἐπασάλειδος ὁ μὴ ἐπαληθινός, μὴ προχέριος ἐπιχρισθεὶς, μὴ πασσαλειμμένος: τοῖχος ἐπασάλειπτος || μτφ. ὁ μὴ προσκτισμένος ἔστω καὶ ἐπιπολαῖω γινώσκεις ἢ τρῶπος συμπεριφορᾶς κττ.: χρόνια ἔμεινε στὴν Εὐρώπῃ καὶ γύρισε ἐπασάλειπτος· 2) συνεκδ. ὁ καθαρός, ἀκηλίδωτος || κ. μτφ. ὁ μὴ δωροδόκος, μὴ διὰ δωροδοκίας εὐμενῆς γενόμενος.

ἐπασάσω Ἐπιγρ. ἐπασάσω.

ἐπασάστῶ-ᾶω νεώτ. μεταβάλλω εἰς ἀσβεστον διὰ καύσεως· 2) ἀφαίρω τὴν ἐντὸς οὐσίας περιεχομένην ἀσβεστον, κἀμῶν ἐπασάστῶσιν βλ. λ. 2.

ἐπασάστῶν νεώτ. κ. δημ. ἐπασβεστώ βλ. λ.

ἐπασάστῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ καύσεως εἰς ἀσβεστον μεταβολή· 2) εἶδ. ἡ κατὰ τὴν καταργασίαν τῶν ἀποτριχθέντων δερμάτων ἀφαίρεσις ἀπὸ τῶν πόρων αὐτῶν τῆς ἀσβέστου.

ἐπασβόλουμαι-ᾶμαι μτγ. μεταβάλλομαι εἰς ἀσβόλην || κ. μέσ. μεταβάλλω εἰς ἀσβόλην, εἰς στάκτην: Διοσκ. 5, 87 οἱ δὲ τῷ θειῶν μόνω χρώνται ἀποσβόλουνται μέντοι· 2) πληροῦμαι ἀσβόλης, πρβλ. ἀποσβόλωω.

ἐπασβόλω νεώτ., δημ. κ. -ῶνω κ. ἀποσβόλωω ἀόρ. - ὄλω, παθ. - ὠλόμην, μτχ. παθ. παρακ. - ὠμένο κἀμῶν ἰνὰ νὰ σωθῆσθ, τὸν καθέστιν ἀναυδόν, ἀποστομῶν, δὲ, κατ' ἀσπῶν, τοῦ | κα μὴ κούβεντα ποῦ τὸν ἀποσβόλωσε· || μέσ. - οὔμαι ἀποστομῶνομαι, σασιτίω: ἔτσι ποῦ τοῦ μιλῆσα ἀπασβόλωθηκε, - ἔμεινε ἀποσβόλωμένος· 2) παθ. μετατρέπομαι εἰς ἀσβόλην, ἀποστακτῶνομαι: ἀποσβόλωθηκα τὰ κάρβουνα· || συνεκδ. λαμβάνω τὸ χρώμα τῆς ἀσβόλης, γίνομαι φαίος, τεφρόχρους, θολῶνος, περὶ τοῦ οὐρανοῦ: φρ. κατὰρ. τὸν κακό σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀποσβόλωμένο.

ἐπασαί λογ. μνημονικὴ λέξις τοῦ πρώτου τρόπου τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου συλλογιστικοῦ ἀχήματος.

ἐπασατόν Ἡσ. κα τὸ δεσμωτήριον·.

ἐπασαρίζω μέλλ. - ἰώ ἀσπαίρω, σφαδάζω, σπαρταρῶ, ὡς ἀποθνήσκων ἰχθύς: Ἀριστοφ. Ἰν. 416 ἀπ- ὡσπερ ἐπὶ πέρκην χαμαί, Μέν. Ἀθλ 243 ἰ ἀσπακάρω ἐγὼ γέλωτι τῆμερον πρδ. δημ. σπαρταρῶ ἀπὸ τὰ γέλια, ἀπὸ τὸν νόνο κττ.

ἐπασπαίζομαι μτγ. ἀποχαριεῖτο.

ἐπασπαίρω ἀγωνίω: Εὐρ. Ἴων 1207 θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα | ἀποθνήσκει μὲ σπασμούς |.

ἐπασπάτευος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ φηλαφάσεως, χωρὶς πασπάτεμα.

ἐπασπάτευος-η-ο δημ. ὅν δὲν ἔχει τις φη-

λαφῆσαι, ποῦ δὲν πασπατεύτη; 2) εἰς ὃν δὲν ἐγένετο ἐπίπασίς τις.

ἀσπασρος-η-ο δημ. ἀπολύτως λευκός, κάσπαρος. **ἀσπασροῦ** δημ. ἐπίρρ. μ. ἐν τῇ φρ. τὸν κῶνα ἀσπασροῦ τὸν ἐπιτιμῶ σφοδρῶς.

ἀσπασσίον Ἦσ. « παμποικίλον, οἱ δὲ λιουῶν χιτῶνα, οἱ δὲ μαλλωτῶν ».

ἀσπαστέα (ἡ) δημ. ἴσπαστος) ἡ ἔλληφις ἀλατίσματος, ὄθ. κ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνούσιου, ἀνοστία· 2) μφ. ἀπουσία πνεύματος, εὐθήθεια, μωρία.

ἀσπαστικῶς Ἦσ. « ἄσπαρτῶν ».

ἀσπαστί (ἀσπαστος) Ἦσ. « ἀγευστί ».

ἀσπαστία (ἡ) ἀσπία : Ἀριστοφ. Νεφ. 621 ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀσπασίαν.

ἀσπαστος {-η-ο|η} κ. δημ. μὴ γευσάμενος, ὁ ἀγευστος : Ὁδ. Δ 788 ἀσπαστος ἐδητύς ἡ δὲ ποτήριος· 2) ὁ μὴ βραδείς, ὁ ἀφάγματος· 3) δημ. ὁ μὴ παστός βλ. λ. : ἀπαστο κρέατα.

ἀσπαστρέπτω μτγν., μων. κ. νεώτ. λόμεω ὡς ἀστραπή, ἀκτινοβολῶ, ἀστράπτω : Ὀππ. Κυν. 3, 479 παμφανόωσαν ἀστρην ἀσπαστρέπτουσαν ὀκωπαί, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. Ι, 115 τοῖς θλοῖς ἀσπαστρέπτων, - τὸ δωμάτιον ἀσπαστρέπει ἐκ καθαριότητος.

ἀσπαστρέφει-εως (ἡ) μων. ἀστραπή.

ἀσπαστραυτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ καθαρισματος, χωρὶς πάστραμα.

ἀσπαστραυτος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀσπριον, ὀπωρῶν, χόρτων, ἀκαθάριστος, μὴ ἀποφλοιωθείς ἢ ὁ ἐξ ὃν δὲν ἀφῆρέθησαν τὰ αεσπιπῶτα ἢ ἄλλας ἀπορριπτιεῖα μέρη· || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ λουσθείς, ὁ μὴ νηθεῖς || ἐπὶ γάρου, ὅταν δωματίου, αὐλῆς κτλ., οὗ δὲν ἔγινε ἡ δέουσα καθαριότης, πάστρα βλ. λ. **ἀσπαστρία** (ἡ) δημ. κ. ἀσπαστρία βλ. λ.

ἀσπαστρία (ἡ) δημ. κ. ἀσπαστρία ἡ ἔλληφις πάστρας, καθαριότητος, ἡ ρυσαρότης.

ἀσπαστρος-η-ο δημ. ὁ ἀκάθαρος, ὁ ρυσαρός· || ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα : ἀπ-γυναῖκα. **ἀσπαστύς**-υός (ἡ) EM = ἀσπαστία βλ. λ.

ἀσπαστώτης-η-ο δημ. ὁ μὴ παστωθείς, ὁ μὴ ἄμνητεβίς, ὁ ἀπαστος· ἀντίθ. παστός κ. παστωμένος.

ἀσπασφάλιζω μτγν. ἐμφράττω, ἐγκλιεῖω, ὄθ. φυλάττω, προφυλάττω : σφάλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. Ι, 108 ἀσπασφάλισμεν αὐτοὺς ἄλλους εἰς ἄλλην στέγην· προβλ. δημ. σφαλίζω.

ἀσπασχόλημα-ατος (ἡ) νεώτ. τὸ ἔργον, δι' οὗ τις ἀσπασχολεῖται, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀσπασχολήσεως.

ἀσπασχόλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἀσπασχόλησις περὶ τι : Ἐπιφάν. Ι, 326 C ἀσπασχόλησις γὰρ ἐδόκει εἶναι τὸν ἐπιπῶτα ἐκκόφαι αὐτόν· || ἀπόδοσις πινος ἀπὸ τῆς ἀσχολίας, τοῦ κυρίως ἔργου του : μὲ συγχαρῆς διὰ τὴν ἀσπασχόλησιν.

ἀσπασχολία (ἡ) μτγν. κ. μων. κ. νεώτ. τὸ εἰσὶ τινὰ ἀπασχολημένον, ἡ φροντίς, ἡ ἀσπασχολήσις βλ. λ. : Στράβ. 6, 42 νεωτερίζουσι δὲ διὰ τὰς τῶν Ρωμαίων ἀσπασχολίας, Θεόδ. Στ. 263 E φροντίδι ἀσπασχολίαν ἐμποιοῦσθαι σοι.

ἀσπασχολέω-έω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τῆς ἀσχολίας του· || ἀποσιπῶ τὴν προσοχὴν πινος ἀπὸ τοῦ κυρίως ἔργου του : Ἠλιόδ. 2, 21 ἐ μὴ σέ τι προαργίαιτερον ἀσπασχολεῖν, παρὰ σὰς ἀσπασχολήσας ἄλλων· 2) ἐνασχολῶ τινος, παρὰ ῥέωμ ἐργασίαν εἰς τινὰ : ἡ ἐπιουργία καὶ παρ' ἡμῖν ἀσπασχολεῖ μισθιάδας ἐργατῶν, - ἡ συγγραφή αὐτῆ θὰ μὲ ἀσπασχολήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἐπ' ἡμῶν, κ. δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Λουκ. Χαρὶδ. 19 περὶ τινὰ ἀσπασχολεῖσθαι, - εἰμὶ ὑπερβολικῶς ἀπασχολημένος, - τὸν βρισκω πάντα ποδῶ ἀπασχολημένον· 3) δι' ἀσχολίας ἐμμοδιῶς, ἀποκωλύω : Ἡρωδιαν. 7, 2, 5 τῆς συνεχέας τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης ἐαυτὴν τὰ βέλη ἰ καθιστάσθης αὐτὰ ἀτελεσφόρητα, Ἠλιόδ. 10, 23 ἀσπασχολεῖν τινὰ τῶν ἡδίστων | τοὺς κάρμη νὰ εἶναι μακρὰν τῶν ἡδίστων |.

ἀπατα ἐπίρρ. δημ. πολὺ βαθιά, ὅπου δὲν ὑπάρχει πάτος, βυθός : φρ. πῆγε ἀπατα | ἐβυθίσθη καὶ νευ. ἀπάλετο | || εἶναι ἀπατα, ὡς ναυτικὸς ὄρος σημαίνει ὅτι ἡ βολὴ τῶ ἀκαυτάγιο | δὲν εἶρε τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης | ἐπί-σμη. ὄρος : ὄδυσσος |.

ἀπατά ἐπίρρ. δημ. βεβαίως, ἀληθῶς, πράγματι : Στάθης | Κρητικ. Θεάτρ. Σάθα | Γ 253 ἀπατά σά σά δ' α | ἀληθῶς, ὅταν σέ εἶδω |.

ἀπαταγι Σουῖδ. « ἀνευ φόφου ».

ἀπατάγως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ πατάγου.

ἀπάτωρα Πάπ., θηλ. τοῦ ἀπάτωρ ἡ ἀνευ πατρός, ἐπίθ. τῆς ἴσδοος.

ἀπαταμυδία (οἱ) νεώτ. παλαιοῖς. θηλαστικὰ ζῆ-σαστα κατὰ τὴν ἡάκωνον ἐποχὴν.

ἀπατάδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοῖς, γένος ἐντόμων ζῆσαν κατὰ τὴν κρητικὴν περιόδον.

ἀπάτερθε κ. -θεν ἐπίρρ. ποι. χωρὶς, χωριστά : Ἰλ. Β 587 ἀπάτερθε δὲ θεωρήσαντο· 2) ὡς προθ. μακρῶν ἀπὸ . . : Ἰλ. Ε 445 ἀπάτερθεν ὀμίλου.

ἀπατάως ἰων. ἀπατῶ βλ. λ. : Ἄνεοφ. Π. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. Ι, 288 κλέπειν, μοιχεύειν καὶ ἀπατεύειν.

ἀπατεῶν-ωνος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -εῶνας ὁ κατὰ σύστημα ἔξαπατῶν, ὁ παουήργος, ὁ δολίος : Πλάτ. Πολ. 451 A φονεῖα γενέσθαι ἢ ἀπατεύειν, - εἶναι μεγάλως ἀπατεῶν· || ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. ἀπατηλός : Μάξ. Τύρ. 2 | ἀπατεῶν λόγος· 2) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων πενταμερούς συμμετρίας τῆς οἰκογενείας τῶν βουηριστιδῶν· 3) νεώτ. κ. παλαιοῖς, γένος ἀπολευθωμένων βατραχιῶν.

ἀπατεῶνας (ὁ) δημ. ἀπατεῶν βλ. λ. ἢ.

ἀπάτη (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. δόλος, δολοπλοκία, γέλασμα : Ἰλ. Β 114 κὺν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύεσσο, Ὁδ. Ν 294 οὐκ ἀρ' ἐμελλες . . λήξει ἰων ἀπάτων, - διέπειρε μεγάλην ἀπάτην, Πολιτ. Ἐκλ. Γραγ. 65 Β 4 εἰπέτε τους πὺς μ' ἐπίασαν μὲ προδοσίᾳ κ' ἀπάτη· 2) στρατήγιος, τέχνασμα ἐν πολέμῳ : Θουκ. 2, 39 | πιστεύοντες οὐ τὰς παρασκευαῖς τὸ πλεόν καὶ ἀπάτας· 3) ἐξαπάτησις, παουρηγία : Αἰσχ. Πέρσ. 93 δολομήτην δ' ὑπάταν θεοῦ τις . . ἀλύξει· Σοφ. Ἀντ. 617 ἀπάτα κουφονόμων ἐρώτων, Θουκ. 4, 86 ὁ ἀπάτη εὐπρεπεί . . ἢ βία ἐμφανεί, - ἔχει κάρμη πολλὰς ἀπάτας· || νομ. ποιη. δικ. ἀδικημα σπρεφόμενον ἀμέσως κατὰ τῆς ἀλλοτρίας περιουσίας, δι' οὗ ὁ δρόστως, χρησιμοποιοῦν μέσα, ἅτινα δὲν ἀποτελοῦσι, καθ' ἑαυτὰ ἐξεταζόμενα, ἀδικήματα, ἐπιτυγχάνει τὴν ἰδιοποίησιν ἀλλοτρίας περιουσίας ἢ τὴν ἀπόλαυσιν οἰσασθήσεται ἀθεμίτου ἐξ αὐτῆς ὠφελείας : ἐμνησθῆναι - κατεδικασθῆναι ἐπὶ ἀπάτη· 4) τὸ εὐρίσκουσαι ἐν ἀπάτῃ, τὸ πλανῶσθαι : νεώτ. μὲ ἐγγάμων ἀπὸ τῆν ἀπάτην, - ἀπάτη τὸν ἀπισθῆσαν, - ὀπτική ἀπάτη· 5) κατὰ προσωποποίησιν : Ἠσιόδ. Θ 224 τίκε δὲ καὶ Νέμεσιον . . Νυξέ δλοήματ' τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότρητα· 6) τὸ ἐν εὐαρέστῳ καταστάσει διατελεῖν, ἡ τέρησις : Δικαιοφ. Ι, 1 φυχὴς ἀμγῆ, Δίων Χρ. 32, 5 φυχαγωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως· 7) νεώτ. κ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν ζυλοφάγων.

ἀπατηλός ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπατηλὸν βλ. λ.

ἀπατηλίας-ον ποι. ἀπατηλός (ἐπὶ προσώπ. κ. πραγμ.) : Ὁδ. Σ 288 ἀπατηλῆ εἰδώς (ἐμπεριος εἰς παουρηγίαν, σὲ κατεργαριεῖς).

ἀπατηλοῦμαι Ἦσ. « ἐμὶ. τοῦ γεληθῆσαι ».

ἀπατηλός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. (-ή-όν ἐν Πλάτ.) ὁ ἀπατῶν, παουήργος : Ἰλ. Α 526 οὐ γὰρ ἐμὸν παλιναργετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀπελεῖπτον, Παρμ. 8, 52 κόσμος ἀπατηλός, Πλάτ. Γοργ. 465 Β κακοῦργος καὶ ἀπατηλῆ, αὐτ' Κριτ. 107 Β σκιαγραφία ἀπατηλῆς ἔξαπατώσας, Σεν. Οἰκ. Ι, 20 δῆσποινα ἀπατηλῆ, - λόγος ἀπατηλός, - ἐλπίδας ἀπατηλαί, - ὄψις ἀπατηλῆ, - δεινιον ἀπατηλῶν

2) ὁ μὴ γνήσιος· 3) νεώτ. ζωολ. ἀπατῆλις (τά) γένος ἐντόμων λεπιδοπτερωτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ναυτοειδῶν· 4) νεώτ. ζωολ. ἀπατῆλις (ή) γένος ἐντόμων λεπιδοπτερωτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ψυχῶν τῆς οἰκογενείας τῶν νητελιδῶν.

ἀπατῆλις ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. δι' ἀπάτης, κατὰ τρόπον ἀπατῆλῶν βλ. : Πολυδ. 9,135.

ἀπατῆλις-ατος (τό) μτγ. κ. δημ. ἀπάτη, στρατήγημα : Αἰν. Τακτ. 23,6' 2) διάφουσις : ΑΠ 7,195 ἀπάτημα πόθων.

ἀπατῆλιων-ος-ον μτγ. ἀπατῆλιος βλ.

ἀπατῆλιωφ-ορος (τό,ή) ὁ ἐξαπατῶν τοὺς ἀναδρας : Τρυφιδ. 137 ὅπως Τρώες... ἀπατῆλιωφ τήχην ἴλιον εἰσανάγωσιν ἰτόν Δούρειον Ἰππον' || ἐπιθ. τοῦ Διονύσου | Καλλ. ἀν. | κατ' ἄ. δὲ τοῦ Διός, Εφ. ἐν λ. ἀπατούρια' κ. νηπιαστανες οὐδ' αἱ Ἄθηναίαι ἀπατῆλιωφ μὲν Δία προσηγόρευσαν, ἀπατούρια δὲ ἔορτῆν τοῦ Διονύσου·.

ἀπάτησις-εως (ή) μτγ. ἐξαπάτησις.

ἀπάτητης (τό) γλωσσ., θελ., -ήτρια ὁ ἐξαπατῶν.

ἀπατῆλικός-ή-όν ὁ ἀπατῶν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπατῇ, ὁ σοφιστευόμενος : Πλάτ. Σοφ. 240 D' συγκρ. -ώτερος ἀποτελεσματικώτερος πρὸς ἐξαπάτην.

ἀπατῆλικός ἐπίρρ. μτγ. δι' ἀπάτης 'καὶ νηπιαστανες οὐδ' αἱ Ἄθηναίαι ἀπατῆλιωφ μὲν Δία προσηγόρευσαν, ἀπατούρια δὲ ἔορτῆν τοῦ Διονύσου·.

ἀπάτησις (-η)-ος (ν) κ. νεώτ., δημ. κ. -ηγιος ὁ μὴ ἀπατῆλις, ὁ μὴ πεπατημένος, ὁ ἀβαστος : ΑΠ 6,51 Δίνδυμον ἢ μύσταις οὐκ ἀπάτητον δρας, -τόπος ἀπάτης, -θάσος ἀπάτης, -ἀπάτητα σταφυλία (τὰ μὴ ἐκθλιθέντα διὰ τῶν ποδῶν πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ περιεχομένου γλεύκος)' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκαταπάτητος, ὁ μὴ καταληφθεὶς αὐθαιρέτως : φροῦριο ἀπάτης, -οικόπεδο ἀπάτης' 2) ὁ μὴ τετριμμένος' || μτφ. σπάνιος, ἀσυνήθης, καινός : ΑΒ ἀπάτητος ἀρχή, ὅλον καινή.

ἀπατῆλικός -η-ο δημ. ὁ μὴ πατικωμένος, μὴ συμπεσεθεὶς, μὴ στοιδασθεὶς, ἐπὶ πραγμάτων.

ἀπατῆλιζέω ἀτιμάζω μεγάλως, ἐξευτελιζέω : Αἰοχ. Εὐμ. 95 ἀγὼ δ' ὄφ' ὅμων ὡδ' ἀπτιμασμένη.

ἀπατῆλιζέω ἀπατιμάζω βλ. : Ἰλ. Ν. 113 Ἀγαμέμνων... ἀπτιμασε ποδώκε Πηλεϊάνα.

ἀπατῆλις (τό) νεώτ. ὀρυκτὸν συνιστάμενον ἐκ φωσφορικοῦ ἀσβεστοῦ, χλωρίου καὶ φθορίου.

ἀπατῆλις μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζομαι : Αριστ. Μετ. 359 Α' 31 ἀπατῆριζει τοῦ γύρον.

ἀπάτησις-εως (ή) μον. ἐξάρτησις.

ἀπατόμερος (τό) νεώτ. παλαιοζ. εἶδος ἐρπετοῦ τῶν ἀνώτερων ἰουρασιακῶν στρωμάτων, οὗ ἡ μορφὴ ἐν συνόλῳ προσομοιάζει πρὸς πτηνῶν.

ἀπατόμουζα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν βραχυχέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ταυστομειδῶν.

ἀπατόρνης-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρνιθιδῶν.

ἀπατός-ων || (ἀπά) ὁ μὴ ὑπεύθυνος, ὁ ἀηληλαγμένος εὐθύνης ἢ ἐνοχῆς : Νομοθ. Ὀρτίν. 2,1 ἄπαντες εἶμεν = νηπιονον εἶναι' Ἦσ. «-ος ὄρθως ἀζήμιος».

ἀπατός-η-ο (2) δημ. ὁ μὴ ἔχων πάτον, βυθόν, ὁ ἀπύθμενος : θάλασσα ἀπάτη (ἢ λίαν βαθεῖα), ὁμ. νερά ἀπάτα, φρ. πάει ἀπάτα (ἢ) καταστραφέντος' || ἐπὶ χώρου, ὁ ἐφ' οὗ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεμελιωθῇ οἰκοδόμημα : χώματα ἀπάτα.

ἀπατός-η-ο δημ. κ. ἀτός-ή-ο ἀμφοτέρη πάντοτε μετὰ γεν. προσων. ἄντων. ἀπατός μου ἢ ἀτός μου, -σου, -του κτλ. μόνος μου, καθ' ἐμαυτόν' : Ἐρωτ. κρ. Γ 199 θεωρῶ καί ἐξαναστήνηκα, γνωρίζω το ὄπατή μου.

ἀπατόσαυρος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δευνοσαυριδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀπαντοσαυριδῶν.

ἀπάτουρα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερωτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ροπαλοκέρων

τῆς οἰκογενείας τῶν ἀπατουριδῶν· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχεοειδῶν.

ἀπατουργόν Ἦσ. « κωλυτικόν ».

ἀπατουρεῶν-ῶνος (τό) Ἐπιγρ. κ. -ριών κ. -τοριών ἄνομα μνησὶς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν ἀττικόν Πυαναφεῖωνα, (Ὀκτώβρ. - Νοέμβρ.)

ἀπατούρη (ή) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς ἐν Παντικαπαίῳ λατρευομένης Ἀφροδίτης.

ἀπατούρια (τά) ἑορτὴ τελομένη ἐν Ἀθῆναις καὶ ταῖς πλείστασι τῶν Ἰωνικῶν πόλεων ὑπὸ τῶν μελῶν ἐκάστης φατρίας κατὰ μῆνα Πυαναφεῖωνα (μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου), διαρκούσα τρεῖς ἡμέρας : Ἦρ. 1,147 εἰσι δὲ πάντες Ἴωνες, ὄσοι ἀπ' Ἀθῆναιων γεγόνασι καὶ ἀπατούρια ἀγοῦσι ὄρτην.

ἀπατούρις (ή) ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης ἐν Τροίεζην : Πaus. 2,33,1.

ἀπατουριάς-ἄδος (ή) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς ἐν Φαναγορείᾳ λατρευομένης Ἀφροδίτης.

ἀπατουριδαί (οι) νεώτ. ζωολ. ἐν ὄμα λεπιδόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν ροπαλοκέρων, ἀποτελοῦντα τὸ γένος ἀπάτουρα.

ἀπατούριος ὁ τῶν ἀπατουριῶν, ἐπιώνμων τῶν κατὰ τὴν ἑορτῆν τῶν ἀπατουριῶν βλ. τιμωμένων θεῶν, ἰδίως τοῦ Διὸς Φρατρίου καὶ Διονύσου τοῦ Μελαῶν γιός.

ἀπάτουρον (τό) τὸ ἐν Φαναγορείᾳ ἱερὸν τῆς Ἀπατουριάδος Ἀφροδίτης : Στράβ. 11,2,10.

ἀπατρία (ή) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἔξορία' 2) νεώτ. τὸ μὴ ἀναγωγρίζειν ποτριάδα, ἢ ἔλλειψις πατριωτισμοῦ.

ἀπατριάρχετος-ων νεώτ. ὁ ἀνευ πατριάργου : ἀπατριάρχετος ἔμεινε ὁ οἰκουμενικὸς θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ἀπατριάδος-ιδος (τό,ή) μον. κ. νεώτ. ὁ σπερούμενος πατριάδος : Τζέτζ. Ἰστ. 7,436' 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, ὁ μὴ φιλόπατρις.

ἀπάτυλλα (ή) μτγ. ὑποκαριστικὸν τοῦ ἀπάτη.

ἀπατό-ῶα κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -έω μέσ. μέλλ. -τήσομαι, παθ. -τηθήσομαι πλανῶ, παραπλανῶ, ξεγελῶ : Ἰλ. Τ. 97 καὶ τὸν Ἥρῃ θάλλυς ἐοῦσα δολοφροσύνης ἀπάτησεν, - τὸν ἀπάτη ἢ γυναικαὶ του | μοιχεύεται' || δι' ἀπάτης παρασύρω, δολίως ἐνεργῶν πλανῶ τινα : Οἰουκ. 8,98 ἀπάτῃ τῶς ἐν Οἰνόη, - μὴν τοῦ πιστεύης, σὲ ἀπάτῃ, φρ. ἂν δὲν με ἀπάτῃ ἢ μνήμη, τὴν ἀπάτησεν (ἐπὶ κέρη, τὴν ἀπελήθησε, τὴν διασπαρθένυσε)' παθ. -ώμαι, σφάλλομαι, διαφεύδομαι, γελιοῦμαι : Σοφ. ΟΤ 594 οὕτω τοσοῦτον ἠπατημένης κυρῶ, Πλάτ. Πρωτ. 323 Α ἵνα δὲ μὴ οἷη ἀπατάσθαι, ὡς τῷ ὄντι... τὸδε αὐτὸ λαθεῖ τεκμήριον ἵνα μὴ ἀπατάσῃ νομίζων ὅτι... ἡ ἀπατάσῃ, φιλεῖ μου | κάνεις λάθος, ἡ ἠπατήθη εἰς τὰς ἐπιβίδας του' || εἶμαι ἀπατῆλις : Σοφ. Ἠλ. 170 τὴ γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίς ἀπατόμενος ; ποιά ἀγγεῖλια μοῦ ἔρχεται πού νὰ μὴν εἶναι ἀπατῆλις ; -, - gi αἰσθήσεις ἀπατόμεν' ηρθλ. ἀπατεύω κ. ἐξαπατῶ.

ἀπάτωφ-ορος (τό,ή) κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ θεοτήτων, ὁ οὐχὶ ἐκ πατρός ὢν, ὁ αὐτογέννητος : Ἐκκλ. Ὁλεμ. Μ' Ἀγ. Ὁσοφ. τὸν ἀπάτωρα ἐκ Μητρός, καὶ ἀμήτωρα ἐκ Πατρός' 2) ὁ ῥοφῶντος πατρός : Σοφ. Τρ. 300 ἐπὶ ξένης χώρας αἰκίους ἀπάτωρας τ' ἀλωμένας' || οὐθ. πλ. : Εὐρ. Ἦρ. 114 ἀπάτωρα τέκνα μὴ ὑπὸ τοῦ πατρός ἀναγωγρίζομενα, ἀποκεκρυμμένα' || Σοφ. ΟΚ 1383 σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ (μὴ ἔχων ἐμέ ὡς πατέρα, διαγιγνώσκω ἀπὸ ἐμέ τὸν πατέρα σου)' 2) ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός, ὁ νόθος : Πλούτ. Ἠθ. 2, 288 β, Ὁσοφ. Εἰσ. 1, 10188 εἰσθάσαι ταῦτασι ἀπορίσις καλεῖν, ... ἴηουν ἐπειδὴ παιδῆς εἰσιν ἀπάτωρος.

ἀπάτωφρος-ον σχόλ. ἀπάτωρ βλ.

ἀπάτωφρος-η-ον δημ. κ. -γος ὁ μὴ πατώμενος, ὁ μὴ ἔχων πάτωμα : σπῆτι, - μαγαζὶ ἀπάτωτο

2) ὁ μὴ ἔχων πάτον, ἥτοι βυθόν, ἄ. ἀπατος.

ἀπαυαίνω μτγν. κ. μον. ἀποξηραίνω παθ. ἀπαυαίνομαι, ἀποξηραίνομαι : Φιλ.1,8,29 ἀπαυσθησάντων αὐτὴν ἄγονον καὶ στεῖραν γενέσθαι.

ἀπαυαίζω μτγν, μον. κ. νεώτ. ἐκπέμπω λάμψιν : Ηλιόδ.3,4 πλέον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σέλας ἢ τῶν δάδων ἀπύραξεν 2) μέσ. -ομαι κ. μον. ἀπικτιβολῶ : Καλλ. εἰς Διῆλ.125,181 3) μέσ. μον. ἀποδόλλω τὴν αὐγὴν, χάνω τὴν λάμψιν.

ἀπαυάσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκτινοβολία, ἢ ἐκ φωτεινοῦ σώματος προερχομένη λάμψις : Πλά Σοφ.Σαλ.7,26 ἀπαύασμα φωτὸς ἀτίθλου, Ὁ Λεῖτ.Βασ.Εὐχ.Προσκ. ἀπαύασμα τῆς δόξης σου (τὸ Υἱός) 2) νεώτ. μτφ. τὸ ἐξαγόμενον σαφές συμπέρασμα : τὸ ἀπαύασμα τῆς συζητήσεως.

ἀπαυασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἐκπομπὴ φωτός, ἀκτινοβολία : Πλούτ.Ηθ.934 D χωρία διὰ τὰς ἀνακλάσεις ἀποδίδουσι . ἀπαυασμοῦς.

ἀπαυαστικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαυάζων, ὁ λαμπρός : Γρηγ.Νύκτα.1,10 B διὰ τῆς ἀπαυαστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως καταφωτισθῆ.

ἀπαυήτης-ους-ές Ἦσα. λαμπρός, φωτεινός, ἀπαυδήσις-ως ἴη μτγν. κ. νεώτ. ἐξάντησις, κόπωση, ἀδυναμία πρὸς ἐνέργειαν.

ἀπαυδησός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀπαυδήσις, καταπόνησις [τῆς ψυχῆς] : ἀπαυδησός εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος [ἀσαυδῆ ἐκνεύει καὶ τοῦ].

ἀπαυητικός-ή-ον νεώτ. ὁ τῆς ἀπαυδήσεως, ὁ ἐπιφέρων ἀπαυδήσιον : ἀγῶνας ἀπαυητικοί.

ἀπαυιδῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαγορεύω : Σοφ. Φιλ.1293 ἐγὼ δ' ἀπαυιδῶ γ' ὧ βεσι ξυνίστορες, αὐτ.ΟΤ236 τὸν ἄνδρ' ἀπαυιδῶ τῆσδε γῆς . . μὴ εἰσδέχεσθαι τινα, Ἀριστοφ.Βάτρα.369 τούτοις αὐθὺς καθύβρι ἀπαυιδῶ καθύβρι τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυιδῶ ἐξίστασθαι μύστασι χοροῖς (λέγω ἀπαξ ὄχι καὶ δις καὶ τρίς πάλιν ὄχι) 2) ἀποφεγῶ, ἀφίσταμαι τινος : Εὐρ.ΐκ.343 οὐκὼν ἀπαυιδῶν δύνατον ἐστί μοι πόνους 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑστερῶ, δὲν ἐπαρκῶ, ἀποκάννω, τὰ χάνω : Εὐρ.Ἀνδρ.87 ὄραξ; ἀπαυιδῶς ἐν κακοῖς φιλοισι σοῖς 4) ἀπολ., ἐπι φυτῶν, ἐκλείνω, χάνομαι : Θεόφρ.Φι.5,61. 5) καθίσταμαι ἀφωσος, βουδαίνομαι : Λουκ.Φιλόπ.18 τὸ ἀπαυιδῶν τὰ ματθεῖα 6) κ. νεώτ. κ. δημ. καταδόλλομαι : Λουκ.Πενθ.24 ὑπὸ λιμοῦ . . ἀπηυδικῶς, - ἀπηυδικῶς ἀπὸ τὴν κούρασις, - θ' ἀπαυδήσης νὰ τὴν περιμένης, πρβλ. ἀπαγορεύω.

ἀπαυιδῶστος (τὸ) μτγν. αὐθάδης ὕψηλοφροσύνη, αὐθάδεια.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυιδῶσις μτγν. κ. μον. ἀπαυιδῶζομαι βλ. λ. : ΑΒ, Ἦσα, Σουῖθ. «ἀπαυιδῶσιζοντες μεγαλοφρονῶντες» κ. μ. π. -ιάζομαι.

ἀπαυτοσχεδιάζω μτγν. αὐτοσχεδῶς λαλῶ. **ἀπαυτοῦ** ἐπίρρ. δημ. αὐτόθεν, ἐντεῦθεν. **ἀπαυτῶν** δημ. φέρω εἰς πέρας τι, κῶνω κάτι· ἐν χρήσει δασάκις δὲν δυνάμεθα ἢ δὲν θέλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ ἀρμόζον ρῆμα : δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τ' ἀπαυτῶσῃ (νὰ τὸ τελειώσῃ, νὰ τὸ ἐκτέλεσῃ, νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας)· ἢ ἐν αἰσχροῖς σημ. παρανόμως τιμὴ συνουσιάζομαι : τὴν ἀπαυτῶναι, πρβλ. τετοιῶνω.

ἀπαυχενίζω μτγν. ἀποκόπτω τὸν λαῖον : Διδόδ. Σ 34,222 ἀλλήλους τοῖς ἔξωθεν ἐσφαζόν ἀπαυχενίσαντας· 2) δαμάζω : Φιλῶστρ. Ἡρωικ.12 Β ταῦρον ἀπαυχενίζω (δαμάζω ταῦρον, ἔλκω πρὸς τὰ ὄπισθα τὸν αὐχένα του)· 3) ἀποσεύω τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, καθίσταμαι ἀνυποτάκτος : Φιλ.1, 37,16 δεικνύνας τὸν ἀπειθεῖ καὶ ἀπαυχενίζοντα.

ἀπαυχένισις-εως (ἡ) μον. ἀπόσεισις τοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἀπελευθερώσις : Νικήτ. Χων.Χρον.485,16 ζυγοῦ ἐπένευσεν ἀπαυχένισιν. **ἀπαφαισιζω** μτγν. κ. δημ. μέλλ. -ισω κ. -ιῶ ἀφαισιζω, καταστρέφω : ΠΔ ἜΞ21,29.

ἀπαφαισιῶν μτγν. ἀποξηραίνω τελείως. **ἀπαφήνη** δημ. ἀφήνω, καταλείπω εἰς τὴν θέσιν του : τίποτε δὲν ἀπάφησε ἀπὸ τὴν κληρονομιά τοῦ πατέρα του· 2) ἐγκαταλείνω τελείως : φρ. τὴν ἀπάφησε στοὺς νέντε δρόμους.

ἀπαφῆτης (-ῆ)-ός(ιν) ὄν δύναται τίς νὰ ἀπατήσῃ, εὐπατάμενος : Χρησμ.Σιδ.7,129.

ἀπαφῆταρῆσις-εως (ἡ) μον. ἀφθαρσία : Μιχ. Γλυκ.Χρ.1,89.

ἀπαφῆτιον (τό) λιθίνη σκόφη· Ἦσα. « Λάκωνες κάρδοπον λιθίνην, ἐν ἡ μεύουσιν (μάττουςιν)· ἢ κηπί καλοῦμεν ».

ἀπαφισκῶ ποι. μέλλ. -φήσω, ἄδρ. ἀπήφαρον ἰσυνθῆ. σύνθ. μετὰ τὸν προθ. παρὰ καὶ ἐξ! ἀπατῶ, ἐμποάζω : Ὁδ.Λ 217 ὄν τι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγατῆρ ἀπαφισκει, οὐτ.Ξ 488 παρὰ μ' ἤφαρε δαίμων οιογίτων ἔμεναι, Ὁπν. Ἄλ.3,444 ἀπαφῶν. **ἀπαφός** Ἦσα. « Ἐποψ, τὸ θρυνεον ».

ἀπαφοῦλιστορ Ἦσα. « σταφυλίον Λάκων. ».

ἀπαφρίζω μτγν., μον. κ. νεώτ. μέλλ. -ισω ἀφραιρῶ τὸν ἄφρον, ξαφρίζω : Γεωπ.δ.29 καὶ 32 μέλιτος ἀφραιρῶμενον· 2) ἀμτθ. ἐκβάλλω ἀφροῦς, ἀφρίζω : Βίος Εὐθύμ.47 Α καὶ εὐθέως ὁ ἀδελφὸς ἔπεσε δαιμονιών καὶ ἀπαφρίζω.

ἀπαφρῖσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεισις τοῦ ἀφροῦ, τὸ ξάφρισμα.

ἀπαφρισμός (ὁ) μτγν. ἀπάφρισις βλ.λ., ξάφρισμα. **ἀπαφριστήρ-ηρος** (ὁ) νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἀπαφρίζει τις, τὸ ξαφριστήρι.

ἀπαφρῶσσα ἄ. ἀποαφρῶσσα βλ.λ.

ἀπάχαια (ἡ) μον. ἰσγνότης, τὸ ἀπαχον : Εὐστ.σχόλ. ἰλ.641,33 ἄκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχίας.

ἀπάχης (ὁ) πληθ. -ῆδες δημ. θηλ. ἀπάχισσα (γαλλ.) ὁ ἔγων τὴν ἐμφάνειαν καὶ τοὺς τρόπους κατοικοῦ, ἐγκλημιστοῦ, φαυλοβίου : τίς ἀποκριεὶς υἱοθήκη ἀπάχης, -ὲ χορός τῶν ἀπάχιδων.

ἀπάχης-οὗς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ πᾶχους, ἰσγνός : Εὐστ.σχόλ. ἰλ.1317,54 λεπτή, μήτις, ἄγουν ἰσγνή .. ἀπαχῆς.

ἀπάχης-οὗς-ές μτγν. ἐπαχθῆς, βλ. λ. **ἀπάχιδιάζω** καταθέτω τὸ ἀχθός : ΑΓ7,49 ἀπηχθίσασας « δ. γ. ἀνημφίσασας ».

ἀπάχθωμαι εἰμαι μιστός : Σοφ.37 ἀπάχθεσθαί τινι, βλ. ἀπεχθάνωμαι.

ἀπάχικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀπάχιδων, ἢ ἀπάχης βλ. λ.

ἀπάχικος-ος δημ. ὁ ἰδιάζων, ὁ ἀρμόζων, ὁ ἀνήκων εἰς ἀπάχην βλ. λ. : ἀπάχικο κοστοῦμι, ἀπάχικος χορός.

ἀπαχλυοῦμαι-οῦμαι μτγν. ἔχω ἐσκοτισμένην τὴν ὄρασιν κ γεν. τὴν αἰσθησιν : Ἄρετ.54,9.

ἀπαχλύω μτγν. ἀπαλλάσσω τῆς ἀχλύος. **ἀπάχνιαστορ** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπάχνιαστον βλ. λ.1.

ἀπάχνιαστος-η-ο δημ. κ. σπαν. κ. -χνιστος (ἰσγνή) ὁ μὴ ὑπὸ τῆς πᾶχης προσβληθείς : ἀπάχνιαστο (ἀχῶνο· 2) (παχί) ἀπάχνιαστος βλ. λ.

ἀπάχνιαστο ἐπίρρ.δημ. οὐχί ἐν φάτην, χωρὶς παχί. **ἀπάχνιαστος-η-ο** δημ. ἐπὶ ζῶων ὑποζυγίων, ὁ ἐστερημένος φάτης, ποῦ δὲν ἔχει παχί.

ἀπαχος (-ῆ)-ός(ιν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σαρκός, μήλω συμπαγῆς : Πιρόκλ.π.Πτολ.43 ὕγροι καὶ ἀπαχοί (ιδιόρθ. ἀπαλοί)· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος πᾶχους, ἰσγνός, ἀδύνατος : ἀπαχος ἄνθρωπος, -κρέας, -ἀρνί ἀπαχο· 3) ὁ στερούμενος λιπιδῶν οὐσίαν : ἀπαχο φαί, - τυρί· 4) νεώτ. ζωολ. ἀπαχος(ὁ) ἀντὶ ἀπάχου βλ.λ.

ἀπαχρῶσις (ἡ) μον. καθιστῶ ἀχρῆστον.

ἀπάχου -ός(ιν) νεώτ. ζωολ. κ. ἀπαχος(ὁ) γένος ἐντόμων ὀρθοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν γρουλλιδῶν.

ἀπάχυντος-ον νεώτ. ὁ μὴ παχυνθείς, ἀπαχος. **ἀπαχυρίζω** μον. κ. νεώτ. λικμῶ, λιχνίζω, χωρίζω τὸν σίτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου.

ἀπαχυσ-υ μτγν. ἀπαχῆς : Πιρόκλ.π.Πτολ.45. **ἀπά** ἐπίρρ. κ. προθ. δημ. κατόπιν, ὕστερα : κάμε το ἐσὺ πρῶτα κι ἀπὸ τὸ βλέπω ἐγώ· 2) κατόπιν τούτου, παραλειπομένου τούτου, ἐκτός τούτου (= τοῦ ἀνωτέρω λεχθέντος) : γιά τὸν ἐαυτό σου φρόντιζε κι ἀπὲ γιά μένα μὴ σέ νοιάζῃ· 3) προθ. ἀντὶ, ἀπὸ : δ.τραγ. κι ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κρατεῖ καὶ στοὺ κλινάρι πᾶσιν.

ἀπεθῆσατο ἐπ. ἄδρ. τοῦ ἀποβαίνει βλ.λ.

ἀπεγγυαπτιζομαι μτγν. εἶμαι ἄνευ γλώσσης : Λουκ.Λεξ.15.

ἀπεγγυονός (ὁ) κ. ἀπεγγόνῃ (ἡ) μτγν. κ. μον. τριεγγόνος : Ἐοφοῦλ. Ἰσπαιτ.3,4,127 ὁ δὲ τέταρτος βαθμὸς περιεχί ἐκ μὲν τῶν ἀνιόντων ἀποπαπνον, ἀπομαμμην, ἐκ δὲ τῶν κατιόντων ἀπέγγονον, ἀπεγγόνην.

ἀπεγγυαλιζέτω Ἦσα. « ἀποκαθιστῶ ».

ἀπκηνωκτότης ἀπκηνωσμένως βλ.λ.

ἀπκηνωσμένος-η-ο κ. νεώτ. ἀπηλπισμένος, βλ. ἀπογιγνώσκω : μετ' ἀπκηνωσμένην ἀντίστασιν.

ἀπκηνωσμένως ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. μετ' ἀπογνώσσεως, μετ' ἀπελπίσας : ἠγωνισθῆμεν ἀπκηνωσμένως.

ἀπκγράφωθε Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀπκγράφαντο.

ἀπεδανός-όν Ἦσα. « ἄπου, χαλός ».

ἀπέδανος ἀπεσθῖω βλ.λ.

ἀπέδίζω ἰσοπεδῶ, ὀμαλίζω : Κλειτῶδ.22 ἠπέδίζον τὴν ἀκρόπολιν· Ἦσα. « ἀπέδισαι· ὀμαλίσαι, ἔδαφισαι ».

ἀπέδισλος ο. κ. μτγν. κ. -δισλτος ὁ ἄνευ πεδῖλων, ἀνυπόδητος : Αἰσχ.Πρ.135 σὺθην δ' ἀπέδισλος ὄχμ πτωρῶν.

ἀπέδιστος-ον μτγν. ἀπέδισλος βλ.λ.

ἀπεδοποιῶ-έω βλ. ἀπειδοποιῶ.

ἀπεδος-ον ἐπίπεδος, πεδινός : Θουκ.7,78,4 κατέβησαν ἐς χωρίον ἀπεδόν τι καὶ αὐτοῦ ἐστρατοπεδεύσαντο· ἢ ἀπεδόν (τό) οὐσα. ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, πεδιάς.

ἀπέδω μτγν. ἀπεσθῖω βλ.λ.

ἀπέδω ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπεδῶθε ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐδῶ.

ἀπέδωκαμεν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀπεδῶκαμεν.

ἀπεθαίνω δημ. κ. παθαίνω ἀποθνήσκω· μτγ. παθ. ἀπεθαμένος-η-ο ὁ ἀποθάνων : εὐχὴ Ἐοός σχωρέσ' τοὺς ἀποθαμένους σου (τοὺς θανόντας οἰκείους σου)!

ἀπεθαμός (ὁ) δημ. κ. παθαμός ἡ ὄρα τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος : βρεβηκα στον ἀπεθαμό του· ἢ φρ. εἶναι ἀρρωστος τ' ἀπεθαμό· ἢ νέει τὰ λοιπά(α).

ἀπαζά ἐπίρρ. δημ. πεζῆ.

ἀπεικονον μτγν. ὁ ἀνευ ποδῶν, ἄπους.
ἀπεικός-ἡ-ὸ δημ. πεζός.
ἀπειθαντρος-η-ὸ δημ. ἀθάνατος, ὁ μὴ ἀποθνήσκων· || συνήθ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ εὐκόλως φθειρόμενος, ὁ ἔχων ἀνοχὴν· **ἀπειθαντο** πράμα.
ἀπειθή Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπειτήθ**.
ἀπικθίζω Ξεσυνηθίζω [κάποιον]· Αἰσγιν.134 τὰς τιμωρίας τοῦτους ἀπειθίζεν χρῆ· || μετ' ἀπαφρ.· αὐτ.1,152 ἀπικθίζων τοὺς ἀνδρούπους μὴ ἐξ ὑποφίας μηδ' ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιῆσαι.

ἀπικθισμός(ος) νεώτ. Ξεσυνηθισμα.
ἀπειθῆ(ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονγενεῖας τῶν τιλιοειδῶν.

ἀπειθοφίς-εως(ή) νεώτ. παλαιωφ. εἶδος ἀπολιθωμένων καρπῶν, παρουσιασζόντων ὁμοιότητα μετ' τοὺς καρπούς τοῦ φυτοῦ ἀπειθῆ βλλ.
ἀπειθον ἄορ. β' ἀνευ εὐχρήστου ἐνεστώτος, ἀνθ' οὗ ἐν χρήσει τὸ ἀφορρῶ-ῶς στρέφω τὸ βλέμμα μου πρὸς τι· **Θουκ**.7,71,3 ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπειθόντες· .

2) βλέπω εἰς ἄλλο μέρος, ἀποστρέφω τὰ βλέμματα ἀπὸ τίνος, καταφρονῶ τινα· **Πλουτ'**.Ηθ.1070 F.
ἀπειθοποιῶ-ῶ κατασκευάζω, οἰκοδομῶ κατὰ ἐν πρότυπον· Ἐπιγρ. ἐν τῷ τύπῳ ἀπειθοποιήθη· πιθανώτερον ἀπεθ- τοῦ ἀπειθοποιῶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τὸν ποῖόν τι ἐπιπέδον, ὁμαλόν· κατεξέσθη τὸ ὑπέρθυρον καὶ ἀπειθοποιήθη.

ἀπειθάρχητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πειθαρχῶν, ὁ μὴ ἐθισθείς εἰς τὴν πειθαρχίαν, ὁ ἀτίθασσος· στρατιωτικῆς ἀπειθάρχητος· || μτφ. ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς κανόνας· **γράφω** ἀπειθάρχητο | τὸ δοχί στρωτό).

ἀπειθαρχία(ή) κ. νεώτ. ἔλλειψις πειθαρχίας, ἀπειθεια εἰς προσταγήν· **Ἀντιφ**.Σοφ.82, - εἰς τὸ στράτευμα πατάσασται πάσα ἀπειθαρχία.
ἀπειθαρχικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ μὴ πειθαρχικός.
ἀπειθαρχος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πειθαρχος, ὁ ἀπειθάρχητος.

ἀπειθαρχῶ-ῶ νεώτ. δὲν πειθαρχῶ, δὲν ὑπακούω εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου.

ἀπειθεια(ή) κ. μυν. κ. νεώτ. τὸ μὴ πειθεσθαι, τὸ μὴ ὑπακούειν· **Ξεν**.Ἀπομν.3,5 τὸ μὴ γὰρ θάρρος ἀμείλιαν τε καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπειθειαν ἐμβάλλει, ΚΔ Ἐφ.57 ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, Διγ.Ἀκρ.2982 εἰ δ' οὐκ, καρῆσεις θάνατον ἀπειθειαν ὡς ἔχων, - εἰδείξεν ἀπειθειαν πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνωτέρου του· ἀγθῖθ, εὐπειθεια.

ἀπειθῆ ἰων. ἄορ. α' παθ. τὸ ἀφίημι.

ἀπειθῆσαι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀπειθεῖν.

ἀπικθῆνιος Πλάτ. ὁ μὴ πειθόμενος, ἀπειθής.

ἀπειθής-οὐδ' κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπακούων, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς προσταγήν ἀνωτέρου, παρήκτος· **Πλάτ**.Νόμ.936 B ἀπειθῆς τοῖς νόμοις, περὶ πλοίων, **Θουκ**.2,84,3 τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρως τὰς ναῦς παρεῖον μέλλων δυσκυβερνήτους, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ.ῶδ ἀπειθέα τεύειν | ἀπειθειαν ἀπεργάζεσθαι, ἀπειθῆ ποιεῖν, - ἀπειθῆς στρατιωτικῆς - μαθητής, - υἱός· 2) μτφ. ἐπὶ πραγμάτων, ἀκαμπτos, ἀκλήρητος· **Φίλων**.287 σιδήρου καὶ ἀδόμπτου ἀπειθεστέρο, **Όπλ**.Κυν.2,511 ὁδόντες ἀπειθεῖς μὴ ὑποχωροῦντες | 3) ὁ μὴ πειθόμενος, ὁ μὴ πιστικός, ἀπίθανος, ἀπίστευτος· **Θέοων**.1235 μῦθον ἀπειθῆ· || εἶδ. ὁ μὴ διεγείρων τὴν ὄραξιν· **Ἀθην**.3,87 C πρὸς τὴν γέσπιν ἀπειθῆς· 4) μτφ. ἐπὶ τόπων, ὁ δυσπρόσιτος, ὁ δὲν δυσκόλως δύναται τις νὰ προσεγγίσῃ.

ἀπειθησις-εως(ή) μυν. ἡ ἰσχυροποιοῦσάν.

ἀπειθία(ή) γλωσσ. ἀντὶ ἀπειθεία βλ. λ.

ἀπειθῶ-ῶ κ. νεώτ. ἐπικ. ἀπιθῶ εἶμαι ἀπειθής, ἀρνοῦμαι ὑπακοήν, εἶμαι παρήκτος· **Όδ**

E 43 ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπειθῆσε διδάκτορος ἀργεφόντης, **Εὐρ**.Όρ.31 ὄμως δ' ἀπέκτειν' οὐκ ἀπειθήσας θεῶ, **Πλάτ**.Νόμ.538 B τὰ μεγάλα ἀπειθεῖν τινι [εἰς μεγάλα πράγματα] - ἀπειθῆσε πρὸς τοὺς νόμους, - εἰς τοὺς ἀνωτέρους του· 2) ἐπὶ ζῶων, τὸ μὴ ὑπακούειν, τὸ δυσῶτον, τὸ δυστροπον· **Ξεν**.ΚΓ7,5,62· || μτφ. κ. ἐπὶ πλοίων· **Διόδ**.Σ[3,46 τοῖς οἰαῖν ἀπειθεῖν· 3) ἐπὶ ἔγγραμον γυναικός, δὲν εἶμαι πιστὴ πρὸς τὸν σύζυγον· **Ἀριστοτ**.2, 20 γυνή δεινῶς ἀπειθοῦσα | ἀπατώσα τὸν ἀνδρα τῆς· 4) μτγν. δὲν παραδέχομαι, δὲν πιστεύω· **Όργη**.Ναζ.2,226 C πειθεῖν νομίζω τὸ ἀπειθεῖσθαι πλέον.
ἀπειθός κ. νεώτ. ἀνευ πειθῶς, ἀνευ πιστικότητος· || μετ' ἀπειθείας βλλ., ἀνευ ὑπακοῆς· **Πλάτ**.Πολ.391 B πρὸς τὸν ποταμόν, θεῶν ὄντα, ἀπειθῶς εἶχε, - φέρεται ἀπειθῶς.
ἀπικαι ἐπιγρ. δημ. ἀπικαιῶς, ἀναριβόστας, ὄσχημα· δὲν ἐχόρηφε ἀπικαια.

ἀπικαίως κ. μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -άσομαι κ. -άσω, παθ. ὄορ. ἀπικαίσησθον, παρακ. ἀπικαίσεια σχεδιάζω ἀνομιμοῦμενος τὸ πρωτότυπον, ζῶραφῶ κατὰ πιστὴν μίμησιν τοῦ πρωτότυπου, ἀπικαιῶζω· **Όσοκρ**.1, || τὸς μὴ γραφεῖς ἀπικαίειν τὰ κατὰ τὸν ζῶων, **Ξεν**.Ἀπομν.3,10,1 καὶ τὰ τραχέα καὶ τὰ λεία·· διὰ τὸν χρυσμάτων ἀπικαίζοντες ἐκμυκταίθε· || μτφ. ἀπικαίειν ἐαυτὸν τινι [συμμορφοῦμαι πρὸς τινα]· **Πλάτ**.Πολ.395 D· 2) παθ. γίνομαι ὁμοιος, ὁμοιάζω· **Εὐρ**.Ηλ.979 ἀπικασθεῖς θεῶ· 3) παριστάνω διὰ παραβολῆς, συγκρίσσω· **Πλάτ**.Συμπ.221 C οἷος γὰρ Ἀχιλλεύος ἐγένετο, ἀπικασταίεν ἄν τις καὶ βρασίειν, αὐτ. Κρατ.414 A τὸ θάλλειν τὴν αὐξην μὴ δοκεῖ ἀπικαίειν τὴν τῶν νέων | ἢ λέξις θάλλειν μοι φαίνεται ὅτι ἀποδίδει τὴν αὐξην··· 4) παθ. παριστάνω δι' ὁμοιότητος· **Όπ**.39 E τὰ ἄλλα ἀπειράστομα εἰς ὁμοιότητα ὡς περ | δηλ. τοῦτου ψ | ἀπικαίζω· 5) παρομοιάζω, παραβάλλω πρὸς τι· **Εὐρ**.1κ.146 μόνην γε διασσῖν κνωδάλοιν ἀπικαίσας, **Πλάτ**.Φαῖδ.92 B οὐ τοιοῦτον ἐστίν ψ σοι ἀπικαίξει· || παθ. παραβάλλωμαι, παρομοιάζομαι καὶ ἀπρόα· **Πλάτ**.Κρατ.420 D ἀπικασταί τι παρεῖθ | ἢ παρομοιωσις γίνεται ἐν ἀγέσει πρὸς τὸ βῆσαι·μα· | 6) κ. μυν. κ. δημ. συμπεραίνω, εἰκάζω· **Εὐρ**.Όρ.1298 Ἐλένη τὸ κώκυμ' ἐστίν, ὡς ἀπικασταί | καθ' ὅσον δύναται τις νὰ συμπεραίνῃ | πρβλ. ἐπικαίζω, - ἀπὸ τὰ λόγια σου ἀπικαίω πῶς τὰ χιόασθαι· || κ. δημ. ὑποθέτω, φωνάζομαι· **Διόδ**.Σ[5,65 ἀπικ- χειρώσσομαι τὴν Σπάρτην, - δὲν τὸ ξέρω καλῶ, τ' ἀπικαίω μόνχα· 7) δημ. ἀναγνωρίζω, διακρίνω μακρόθεν νινά ἢ τι· ἀπὸ πέρα τὸν ἀπικασα· || ἐνώθ, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαβαίνω· ἡραομν.φρ. ἀπικαίξεις Γιακουμῆ· ἀπικαίξω, μόνε μὴ | καταλαβαίνω, ἄλλα μὴν τὸ κέρως | παρομ. ἔταξαι κ' ἀπικαίξαι τὸν ἄλλων τὸ πρῶμα τὰ ἔχασ· ὁ Γιάννος τὴν κατοικίαν του | ὁ περὶ τὸν ἄλλοτριον ἀπολοδοῦμενος, ἀπόλλυται δὲ εαυτοῦ |.

ἀπικασία(ή) δημ. -σιὰ ἀπικασίσις· **Πλάτ**.Νόμ.668 B μίμησις καὶ ἀπικασία· 2) δημ. ὑπόθεσις, εἰκασία, συμπεράσμα ὑποθετικόν.

ἀπικασμα-ατος(ος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμοίωμα· **Πλάτ**.Κρατ.402 D πηγῆς ἀπικασμα· Ἦσ. ε ἀπικασματα· ὁμοιώματα· 2) δημ. εἰκασία, ὑπόθεσις, συμπεράσμα ὑποθετικόν ἢ ἀπικασία.

ἀπικασμός(ος) μτγν. κ. δημ. ἀπικασίσις· 2) δημ. εὐχρ. ἐν πληθ. ἀπικασμα βλλ.2).

ἀπικαστά(ος) ἰτά) δημ. τὸ εὐρισκόμενα δι' εἰκασίας, τὸ αἰνύματα· θὰς νὰ παίζομε ἀπικαστά, ἀπικαστάτος(ος) δημ. ὁ προσωπίζόμενος, ὁ προφανεύων, ὁ προφητεύων, συνήθ. εἰρωνικῶς, παροιμ. μετὰ Χριστά, ἀπικαστάσθαι ταίγγανοι προφήτες οἱ γαϊδάροι.

ἀπεικαστής (ὁ) ἄπεικάζων, ὁ μετ' εὐχερείας ὀρθῶς συμπεριβαίνων ἢ ὄθι, ὁ εὐχερῶς ἀντιλαμβάνομενος, ὁ ἐξαίρετος νόημων.

ἀπεικαστικά ἔπιρρ. δημ. κατ' εἰκασίαν, διὰ συμπερασματῶν ὑποθετικῶν.

ἀπεικαστικός-ή-όν (ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' εἰκασίαν, διὸ συμπερασματῶν ὑποθετικῶν κρίνων ἢ θεωρητικός, ὑποθετικός.

ἀπεικαστικῶς ἔπιρρ. νεώτ. κατ' εἰκασίαν, ὑποθετικῶς.

ἀπεικαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ εἰκόζειν, ὄθι, ὁ στερούμενος ἀντιλήψεως ἢ ὁ ἐξ ἐπιπολιότητος ἢ ἐλλείψεως προσοχῆς μὴ ἀντιλαμβανόμενος· ὅπως κί ἄν τοῦ τὰ πῆς ἀπεικαστο εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί.

ἀπεικασίω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -ισω ἐν εἰκόνι παριστώ· Μιλέαργ. ἐν ΑΓ 12,56 αὐτὸν ἀπεικονίζον Πραξιτέλην ἔπλασαν, -ὸ πῖναξ ἀπεικονίζει τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσαλογγίου· 2) μτφ. ἐκφράζω, περιγράφω ἀκριβῶς· ΑΓ 127,8 ψυχῆς κάλλος ἀπεικόνισεν, -κατάρθωσα νὰ ἀπεικονίσῃ ἀριστά τὴν κατάστασιν ἢ γεν. παριστῶ κ. παθ. παριστῶμαι· Φιλ. 1,106 τῆς μὲν εἰκόνας κατὰ θεὸν ἀπεικονισθεῖσθαι· 3) μέσ. συμβολίζω· Πρόκλ. εἰς Ἄλλ. σ. 25 C τὴν τῶν [ἀπορρητῶν] δῶναμιν ἀπεικονίζον, τὸ παριστῶν· 2) περιγραφή, ἔκθεσις ἀκριβῆς· νεώτ. ἀπεικονίσις τῆς καταστάσεως.

ἀπεικονισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἀπέκασμα, ὁμοίωμα· Σακρ. Ἐπ. 20.

ἀπεικονισματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπεικονίζων, ὁ ἱκανὸς νὰ ἀπεικονίσῃ ἢ στρατ. ἀπεικονισματικός σκοπὸς σκοπὸς παριστῶν ἀκροβολιστῆν ὄρθιον ἢ γωνιουπῆτῃ διὰ τὰς δοκιμαίας ἢ τὰς ἀσκήσεις τῆς βολῆς.

ἀπεικονισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπεικονίσις.

ἀπεικος-η-ο δημ. ἀνάρμοςτος, μὴ προσήκων, κακός· συγγ. ἀδέξιος· δὲν εἶναι ἀπεικος ὁ γαμψρός.

ἀπεικότης ἔπιρρ. κ. νεώτ. οὐχί εἰκότως, ἀναρμόστος, ἀπρεπὴς, ἀδίκως· Θουκ. 1,73 δηλώσει ὡς οὐτε ἀπεικότης εἶχονεν ἂ κεκτῆμεθα, πρὸλ. ἀπέδικα, ἀπεικότης.

ἀπεικῶς-υία-ός ἄπτ. ἀντὶ ἀπεικῶς βλ. λ.

ἀπειλή (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ πλείστον κατὰ πληθ. μολιθῶδες ὑποσχεσίσις, κομψασμοί, μεγαλοφυΐαι, μεγάλα λόγια· Ἰλ. Υ 83 ποῦ τοῖ ἀπειλαὶ ἄς.. ὑπὶσχεθὸν οἰνοποτάζων· 2) τόποισι, φοβέρα· Ἰλ. Ν 219 ποῦ τοῖ ἀπειλαὶ οἰχονται, τὰς Τρωσῖν ἀπειλον υἱεὶς Ἀχαιῶν ἢ Πλάτ. Πρωτ. 325 D εὐθύνοισιν ἀπειλαῖς καὶ πληροῖς, Διγ. Ακρ. 324 καὶ κρότοι, κτύποι, ἀπειλαὶ μὴν σὲ καταποθίσουσιν, -δὲν ποθοῦμαι ἀπὸ τὰς ἀπειλάς του, -δὲ ἀπειλῶν τὸν ἐξηπάγκασε νὰ.., διὰ τῆς ἀπειλῆς ἐδέχθη· 3) ἐπικείμενος κίνδυνος· Ἰλ. Ἐξ. Ἀφρ. 2,60 ἀπειλή νιγμῶ (κίνδυνος νιγμῶ), Μακδλ. 142,12 ἐκφυγῶν τὴν τοιαύτην ἀπειλήν, -ἀπειλή βροχῆς, -ἀπεργίας, -πταχέσεως, -ἐπιδημίας· 4) νομ. ποιν. δικ. προειδοποίησις ἐπαγωγῆς κακοῦ, σκοποῦσα εἰς ἐκπύρωσιν, ἐξαναγκασμὸν κττ., ἀξιοδίνονος ὡς μέσον ἐκτελέσεως ὠρισμένων ἐγκλημάτων πρᾶξεων ἢ ὡς ἀσκήσασα ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦργου ἐγκληματικῆς, πράξεως.

ἀπειλήμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ὁ τίς ἀπειλεῖ βλ. λ., ἡ ἀπειλή βλ. λ. 2)· Σοφ. ΟΚ 660 ὁ νοῦς δταν αὐτὸ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.

ἀπειλήσις-εως ἴη μτγν. τὸ ἀπειλεῖν, ἡ ἀπειλή.

ἀπειλήσειρα (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ ἀπειλήθρα βλ. λ.

ἀπειλήθρα-ήρος (ὁ) θηλ. μτγν. -ήτειρα κομηγμοτίας, κομμορρημῶν, ψευτοπληρηκράς· Ἰλ. Η 96 ὦ μοι, ἀπειλήθρας, Ἀχαιοῖδες, οὐκέτι Ἀχαιοί.

ἀπειλήθρας-α-ον ἀπειλητικός· Ἦρ. Β. 112 ἐσπέμνων.. ἀπειληθροῖσις λόγους αἴτες χρήματα.

ἀπειλητής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπειλητῆρ βλ. λ.: Διόδ. Σ. 5,31 ἀπειλητὴ καὶ ἀναστατικός.

ἀπειλητικά ἔπιρρ. δημ. ἀναστατικῶς βλ. λ.: τρῦ μίλησις ἀπειλητικά.

ἀπειλητικός-ή-όν ὁ ἐμφαίνων ἢ ἐκφράζων ἀπειλήν βλ. λ.: Πλάτ. Φαίδρ. 268 C ρήσεις.. φοβερὰς καὶ ἀπειλητικὰς, - ἡ στάσις τοῦ ἀπέναντι μου ἴτο ἀπειλητική, - ἡ πυρκαῖα ἐλαθε διαστάσεις ἀπειλητικὰς, - τοῦ εἶπε λόγια ἀπειλητικά.

ἀπειλητικῶς ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀπειλῶν ἢ δι' ἀπειλῶν, ἀπειλητικῶς· Φρῶν. Σοφ. Παρ. 61 Β, -μοῦ ὠμίλησεν ἀπειλητικῶς.

ἀπειληθρός-ος ὄν μτγν. ὁ φέρων ἀπειλάς, ἀπειλητικός· Ἰω. Χρυσ. 1,654.

ἀπειλικρινῶ-έω μτγν. καθιστῶ τὴν εἰλικρινῆς, καθαρὸν, ἀπληγμένον ἄλλοτρου οὐσίας, ἀποκαθαίρω· μέσ.: Ρήτορ. 1,604 οἱ ὀφθαλμοὺς ὕγιεις καὶ ἀπειλικρινέμενους πλουτήσαντες.

ἀπειλικῶς ἔπιρρ. μον. ἀπειλητικῶς· Διγ. Ἀκρ. 1057 ἀπειλικῶς μετ' ἠλεγαν, ἀφριωδῶς ἰδόντες.

ἀπειλίσσω μτγν. ἰων. ἀντὶ ἀφελίσσω, μέλλ. -ίξω ἄορ. -ίξαι, μέσ. μτχ. ἐναστ. -ισσόμενος ἀφελίσσω, ξετυλίγω· Δίων. Κ 46,36 ἐς ἐλασθὸν μολύβδου λεπτὸν ἐγγράφαντάς τινα ἀπειλίσαν αὐτὸν ὡσπερ τι χαρτίον κ. μεσ.: -αμαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Ἦρων Αὐτομ. 245 τοῦ ἀξίονος στρεφόμενου καὶ ἀπειλίσσομένης τῆς ὑπάρτου.

ἀπειλιχτρος (ὁ) δημ. τὸ ἀσσηνηστῆριον, τὸ τυλιγδῶδι· τὸ νῆμα ἐξέφρασε πάνω στὸν ἀπειλιχτρο.

ἀπειλλῶ ὄγρ. ἀπῆλλω βλ. λ.

ἀπειλῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ δύικ. ἐνεργ. παρ. ἀπειλήτην ἐπ. ἀντὶ ἠπειλείτην, μτγν. ἐπ. ἐναστ. ἀπειλῶμα προβάλλω τὴν ὡς ὑπόθεσιν ἢ ὡς ἀπειλήν, ὑποσχομένως· Ἰλ. Υ 863 οὐδ' ἠπειλήσεν ἄνακτι.. ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην· 2) κομπάζω, καυχῶμαι· Ὀδ. Θ 383 ἡ μὲν ἀπειλήσας βροτάρμονας εἶναι ἀρίστους· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. φοβερίζω, ἐπιδιδῶμαι νὰ πτοήσω, ἐκπτοῶ τινά· Ἰλ. Α 388 αἶψα δ' ἀναστάς ἠπειλήσεν μῦθον ἢ εἶπεν ἀπειλητικὸν λόγον· Σοφ. ΟΚ 817 τοῦτ' ἀπειλήσας ἐχέει, Θουκ. 8,33,1 πολλά ἀπειλήσας τοῖς Χίσις ἡ μὴν μὴ ἐπιδοθῆσιν· κατὰ ποικίλας ἄλλας συντάξεις ἐν παρεμφερῆσι σημ. μετ' αἰτ. πράγμ., δι' οὗ τις ἀπειλεῖ· Ἦρ. 4,81 ὅς δ' ἄν μὴ κομίσῃ, θάνατον ἠπειλεε, μετ' ἀποφ. μέλλ. Ἰλ. Α 161 γέρας.. ἀφαιρήσασθαι ἀπειλεῖς, Ἦρ. 6,37 σφέας.. ἠπειλεε ἐκτρίψειν, μετ' ἐξήρτ. προτάς. Ξεν. Ἀν. 5,5,22 ἠπειλήσας ὡς.. Πασφαγόνας ἐμυμῶμενος ποιήσεσθε ἐφ' ἡμάς, -ἀπειλεῖ κατ' αὐτοῦ αὐστηρῶν τιμωρίαν, -ἀπειλεῖ παραίτησιν, -ἀπειλεῖ ὅτι θά θύσῃ καὶ θά ἀπολήσῃ, -μὴ με ἀπειλήσῃ ἐμένα· ἢ παθ. ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν· Ξεν. Συμπ. 4,31 οὐκ ἐτι ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἠδη ἀπειλῶ ἄλλους, -ἀπειλοῦμαι διὰ ἀποπονήθη· ἢ ἐπὶ προγμ. τὰς· Πλάτ. Ἰων. 823 C τὸ ἀπειλήθοντα [αἰ ἀπειλαί]· 4) παθ. διατελῶ εἰς κίνδυνον, ὑπόκειμαι εἰς ἀπειλήν πραγματοποιήσεως ἠδεχομένου τινός, ἐπικείμεται· Φῶτ. Βιβλ. 219,33 οὐδὲν τῶν ἀπὸ ταύτης αὐτοῦ ἀπειλουμένων συμπεσειν, -ἀπειλεῖται διάλυσις τῆς βουλῆς, -ἀπειλεῖται διασάλευσις τῆς τάξεως, -βροχή, -καταστροφή· 5) μέσ. παρ. μτγν. ἄορ. -ησάμην ἀπαγορεύω δι' ἀπειλῆς· ΚΔ Πράξ. 4,17 ἀπειλοῦμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν· 6) ἀπειλῶ-έω συνών. ἀπειλλῶ ἀπομακρύνω βία· Ἐπιγρ. ἀπὸ τῶ βρωμῶ ἀπ., παθ., Ἦρ. 124 ἀπειλήθοντα δὲ τὸν Ἀρίωνα ἐς ἀπορίην (εἰς μεγάλην στενωχωρίαν περιεθόντα), αὐτ. 9,34 ἀπειλήθοντες ἐς στενὸν ἰσουλωθέντες βία εἰς στενὸν· 7) ἀπ. συνών. ἀπειλλῶ, ἐκτυλίξω· Ἦρων. Αὐτομ. 5,5.

ἀπειμι [ἢ] (εἰμί) κ. νεώτ. εὐχρ. μ. ἐν τῇ μτχ. ἀπῶν, παρ. ἀπῆν, β' ἐν ἀπῆσθα, ἐπ. ἀπῆν, γ' πληθ. ἐπ. ἀπῆσαν, μτγν. ἀπῆμην, μέλλ. ἀπῆσομαι

ἐπ. ἀπέσσομαι ἀπουσιάζω, εὐρίσκομαι μακρὰν τιος, λείπω ὄπῃ κάπου: Ὄδ.Τ.169 ὀπποῦ πατρὸς ἧς ἀπέστη ἀνήρ, Σοφ.Ἀντ.169 ἐάν δ' ἀπὴ τούτων τὸ χάρειν, Εὐρ.Μήδ.179 μῆτι τὸ γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέστω, Θουκ.2,61 τῆς δὲ ὠφελίας ἀπεστίν ἐτι ἡ δὴλωσις ἀπασί ἢ ἀπολ., εἶμαι μακρὰν, κ. ἐπὶ πραγμῶν, ἔλλειπω: Σοφ.Ἡλ.307 τὰς οὐσας τὸ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλήπισας, Ἡρ.6,53 τοῦ θεοῦ ἀπέοντος ἢ μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ θεοῦ ἢ, νεώτ. κατὰ μικρ.: ἔχομεν πολλοὺς ἀπόντας εἰς τὴν τάξιν.

ἄπειμι (2) (εἶμι) ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ ἀπέρομαι ἀπαρφ. ἀπείναι, ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ: Ὄδ.Ρ.593 ἄπειμι σῶας καὶ κείνα φυλάξω, σὸν καὶ ἐμὸν βίον, Σοφ.ΟΤ οὐκ ἀπει: ἰδὲν πηγαίνεις, δὲν φεύγεις λοιπόν; ἰ, Θουκ.4,39,2 οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπήσαν ἢ συνήθ. χρ. ἐν φρ. στοχῶν ἀπῶν: Δημ.245,16 ὦχετ' εὐθὺς ἀπῶν (ἔφυγεν ἀπέσως) ἰ 2) ἀπέρομαι διὰ παντός ἰ τὸ ἔμ. πᾶν καλιῶμαι ἢ ἐπὶ ἀποθησικῶν: Λουκ.Τίμ.15 οὐκ εἰδὸτας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίσιν 3) ἐπιστρέφω, Ἐναγαυρίζω: Ἀριστοφ.Σφ.255 ἀπειμεν σίκαδες, Ξεν.Ἀν.1,47 τοὺς παρὰ Κλέαρχον ἀπελθόντας ὡς ἀπίδοντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν 4) οὐλομολῶ: Ξεν.Ἀν.1,9,29 παρὰ μέν Κύρου δούλου ὄντος οὐδεὶς ἀπήει πρὸς βασιλέα 5) ὑποχωρῶ (ἐπὶ στρατιωτῶν): Ἡρ.8,60 ὁ ἀπίσας τὸ οὐδὲν κόσμω ἰ υποχωροῖσαν χωρὶς καμνιὰ τάξην ἰ ἐπὶ τῶν οὐδάτων τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι: αὐτ.2,108 δίκως τὸ ἀπίοι ὁ ποταμός ἰ ἀνακομφίζομαι: Ἰνν.Γυν.Παθ.8 **ἀπειπαι** ἰων. ἀπαρφ. ἀαρ. τοῦ ἀπαγορεύω βλ.λ. ἀντὶ ἀπειπεῖν.

ἀπειπεῖν ἀπαρφ. ἀπειπεῖν, ἐπ. ἀποπειεῖν, ἀποπειπέν, μτχ. ἀποπειπὼν, σπαν. ἀορ. ἀ' ἀπειπα, μέλλ. ἀπερω, παρκα. ἀπειρήκα, μέσ. ἀορ. α' ἀπειπάρην ἰ οὐδέποτε π. δοκίμοις ἀπτικοῖς), παθ. μέλλ. ἀπορηθησομαι, ἀορ. ἀπερήθηθ, ὁ ἐνεστ. κ. παρκατ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀπειπῶ κ. ἀπέφην, ἐν δὲ τῇ ἀπικῇ πελογογραφίᾳ ἐκ τοῦ ἀπαγορεύω, ὁμιλῶ μετὰ παρησιας, ἐλευθεροστομίας, διακηρυτῶν, τὰ λέω ἕαστορ: ἰλ.1309 χρῆ μεν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγλῶς ἀποπειπέν (ἀνευ περιστροφῶν καὶ μετὰ παρησιας), Ἡρ.11,52 ἐπειμου. . . τὸν δοκιμώτατον . . . ἀπεράτωσιν Ἡρῶ Λακεδαιμονίῳ βλῆσιν 2) ἀρνούμαι, δὲν συγκατατίθειμαι: ἰλ.Α.515 ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἡ ἀπέειπ', Πλάτ.Πολ.523 Α σύμφασθ ἡ ἀπειπε' 3) ἀπαγορεύω: Ἡρ.1,188 ἀπειπε μέν σοι νέμφας ὅπλα ἀρήτια μὲν ἐκτῆσθαι, Ἀριστοφ.Ὀρν.556 τοιοῖ θεοῖσιν ἀπειπῆσιν διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμέτερας ἐστυκόσι μὴ διαφοῖτάν ἰ παθ.Ἡρ.6,61 ἀπειρήσθαι γὰρ οἱ . . . μὴδενὶ ἐπιδικασμένον, αὐτ.3,52 οὐδὲ αὐτὸς ἐκείνου ἐδικαίεω περᾶσθαι ἀπειρημένω ἰ ἀπηγορευμένω βλαμτος) 4) ἀποκηρύττω, δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορηπύτω, παρκατ. ἰλ.Τ.35 μῆσιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι . . . ἐς πόλεμον θωρήσασθ, Εὐρ.Ἀλκ.737 ἀπειπῆσιν χρῆν με . . . τὴν σὴν πατρώων ἐστῆσαν, Πλάτ.Νόμ.928 D τὰν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἀπ., Ξεν.Ἀν.7,1) ἄν στρατηγῶν ἀπειπῶν ἰ παρκατῆθεις ὄπῃ τῆς), Δημ.551,19 ταῦτα μεν οὐν ἀπειποῖ τις ἀν, Πλούτ.Λοῦκ.34 βδελυρὰν ὁμοίως οὐσαν καὶ ἀκόλαστον τῆν σύζυγον οὐτοῦ) ἀπειπεν (διεξέχθη), Παθ.,Θουκ.5,48,1 αὶ σπονδὰς καὶ εἰς ἑμπαχίαι . . . οὐκ ἀπείρητο (δὲν εἶχον ἀνακλήθαι, διετίελλον ἰοχουοῦσαι) μέσ.: Ἡρ.1,59 εἰ τις τυγχάνει ἐὼν παῖς, τούτων ἀπείπασθαι (ἰ ἀποπέμψην), αὐτ.4,120 τῶν χωρῶν τὴν ἀπειπαμένω τὴν σφετέρην συμμαχίην ἰ τῶν παραβασῶν τὴν συμμ. ἰ 5) ἀμθ. ἐξαναλοῦμαι ἐκ κοινῶσεως, καταδόλλομαι, ἀποκάνω: Σοφ.Το.789 ἀπει δ' ἀπείπε,

Πλάτ.Θεαιτ.200 D οὐ γὰρ που ἀπεροῦμεν γέ πω (ἰδὲν θὰ ἐνδῶσωμεν) ἢ κ. ἐπὶ καταστάσεως: Ἀλογ.Ἐπρ.840 οὐδ' ἀπειπεν . . . φάτις ἰ δὲν ἐξέλιπε, δὲν ἔμεινε ἀνεκκληρώτος) ἢ μετὰ δοτ. προσ. εἶμαι ἑλλήπις πρὸς τινι: Εὐρ.Μήδ.459 οὐκ ἀπειρηκῶς φίλος) ἢ μετὰ δοτ. πραγμ. εἶμαι ἑλλήπις ἐν τινι, ὑπολείπομαι ὡς πρὸς τι: Δημ.30,28 ἀπειρηκῶτων χρήμασι Φωκῶν) ἢ ὑποκτύτω: Ξεν.Ἑλλ.6,3,15 ἕως ἀν ὑπὸ πλῆθους κακῶν ἀπειπομεν ἢ μετὰ μτχ. ἐνεστ.: Θουκ.11,21,8 φέρωντες οὐκ ἀπεροῖσιν ἰ δὲν θὰ ἀποκάνωσι πληρώνωντες ἰ, Πλάτ.Φαῖδ.99 D ἀπείρητα τὰ δὲντα σκοπῶν, **ἀπείραγαθός** (ἡ) μτγ. ἀγαθία τοῦ ἀγαθοῦ, μωρία: Κλήμ.Ἀλ.Παῖδ.2,237.

ἀπείραγαθος-ον μτγ. κ. μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πείραν ἢ γνώσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνάητος, πρβλ. ἀπείροκαλος: Πάδ.Ἐσθ.8,13 τοῖς τῶν ἀπείραγαθῶν κόμησι ἀπείραθῆτας 2) μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀπείρον ἀγαθότητα: ὁ ἀπείραγαθὸς Θεός, **ἀπείραγαθῶ**-ῶ μων. πράττω τὸ ἀγαθὸν ἀν ὠφελῆ ἢ βλάπτη, εἶμαι ἀπείρος τοῦ ὀρθοῦ: Παύλ. Αἰγ.6,50 πολλοὶ γὰρ ἀπείραγαθῶσαντες, ἅμα τὰ ὑγρὰ καὶ τὸ ζωτικὸν πνεῦμα κενώσαντες ὄρθως ἀπέκτανον τὸν ἄνθρωπον. **ἀπείραγαθῶς** ἐπίρρο. μτγ. κ. νεώτ. ἀνευ πείρας τοῦ ἀγαθοῦ, ἀμαθῶς, ἀδεξιῶς: Διόδ.Σ.15,40 ταῖς τῆς δημοκρατίας ἐξουσίαις ἀπείραγαθῶς χρωόμενοι 2) νεώτ. μετ' ἀπείρου ἀγαθότητος. **ἀπείρατος**-ο δημ. κ. ἀπείρατος ἀπείρατος βλ.λ.

ἀπείρατῆ (ἡ) ἢ ἐξ Ἀπείρας, μυθικῆς τινος χώρας, καταγομένη: Ὄδ.Η8 γρῆσι Ἀπείρατῆ θαλαμῆ πόλις ἔμυρῶδουσα ἰ σχόλ. «ἀποδεν παρούσα, ἡ Ἠπειρωτικὴ» ἰ.

ἀπείρατικός ἐπίρρο. κ. νεώτ. ἀναριθμητῶς φορός, πλειστάτικ: Ἀριστοφ.Πολιτ.1329 Β 27 οὐχ ἀπαῖ οὐδὲ δις, ἀλλ' ἀπείρατικός, - τοῦ τὸ εἶνα ἀπειρατικός (ἀμέτρητος φορές) ἰ.

ἀπείρατος-ον νεώτ. δημ. κ. -ρατος κ. -ρατος βλ.λ. ὁ μὴ πειραχθεὶς, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς: δὲν ἀφίκει ἄνθρωπο ἀπείρατος, - κορίσι ἀπείρατος, Ἐφρολ. Ὄδ.Μ99 ναυτῆς δὲν τὸ παινεθῶς πῶς ἔφαυεν μὲ πλοῖο ἰ ἀπὸ κεί πέρα ἀπείρατος) ἢ εἰδ. ὁ μὴ κλασικός, ἢ ὑπεξαιρωθεὶς.

ἀπείρανθρος (ἡ) μων. ἐπὶ παρθένοιο, ἢ μὴ λαβούσα πείραν ἀνδρός: Ἡσ. ἐν λ. μυστή) ἢ ἐπιθ. τῆς Θεοτόκου: Θεοτοκ.Μην. 1,27 ἡ μὴ πείραν ἀνδρός, ἡ μὴν ἀφθορῶν, χαιρε Δέσποινα.

ἀπείρανθρος ἐπίρρο. μων. ἀνευ πείρας ἀνδρός: Γεώργ.Κερην.5,41.

ἀπείρανθρωπος-ον νεώτ. ὁ ἀπείρους, ἀναριθμητῶς ἀνθρώπους ἔχων, λίαν πολυάνθρωπος:

ἀπείραντος-ον ποι. ἀπείραντος βλ.λ.: Πινδ.Π.9,35 ἀπείραντος ἀλκά.

ἀπείραριθμτος-ον ἀναριθμητος βλ.λ.: Ἐφροίμ. Κασα.240,61.

ἀπείραριθμος (-η-ο-ν) μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπείρους τὸν ἀριθμὸν, ἀναριθμητός: Κίνασας.951.

ἀπείραριθμῶς ἐπίρρο. νεώτ. ἀναριθμητῶς.

ἀπείραστος-ον μτγ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πειρασμόν: ΚΔ'Ιακ.1,13 ὁ γὰρ Θεός ἀπείραστος ἐστὶ κακῶν 2) ὁ ἀνευ πείρας, ὁ ἀδάς, ὁ ἀπείρος: Ἀλκίφρο.3,37 τῶν ἀβουλήτων ἀπ.: 3) ἐκείνος, οὐ δὲν ἐλαθε τις πείραν: Γαλ.13,459 ἢ ἀδοκίμαστος: Φιλῶδ.Ρητ.1,45 Σ.

ἀπείρατῆ ἐπίρρο.μτγ. ἀνευ πείρας, ἀνευ εἰδημοσύνης: Προκ. εἰς Ἄγαστ. Ανεστ.Γρ.2,41 τὴν ναῦν ἀπείρατῆ σώζει τὸν παρακείμενον κινδύνον.

ἀπείρατος-ον δημ. κ. ἀπτ. ἀπείρατος βλ.λ. 2) ἀδιάδατος, ἀνεξερεύνητος: Πινδ.Ο.6,54 3) ἀπείραντος βλ.λ.: Ὀρφ.ἀπ.9,1.

ἀπειράτως ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ πείρας, μετ' ἀπειρίας: Πασα.10,7,1 οὐδέ τις Νέρωνος ἐς πάντα ὀλιγώρη ἀπειράτως ἔξειν.

ἀπειράχτος-η-ο δημ. κ. -ατος ἀπειρακτος, ἀνενόητος, ἀπρόσβλητος: Παλαμ.Τρισεύγ.76 ὁ ζῶνός τις τῶρα ἀπειραχτος | ἀσάλευτος | ἄ-θικτος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀνεπίφορος: Σολωμ. "Ανοίξεις 23 ἀνθία χιλία ἀπό τοῦ χρώμα | ποῦ εἰν' ἀπειραχτα εἰς τὸ χρώμα | ἀπ' τ' ἀλάτριά τα σκληρά" || εἶδ. ὁ μὴ ὑπεξαιρεθείς: εἰν' ἀπειραχτα τὰ λεπτά" 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιφέρων εἰς ἄλλους ζη-μῶν ἢ βλάβην: ἀνθρώπος ἀπειραχτος.

ἀπειραχτός ἐπίρρ. μτγ. κατ' ἀπειρους τρόπους: Πλούτ.732 F ἀληθεύειν μὲν γὰρ ἀπλῶς, ψεύδεται δὲ ἀπειραχτός παρέχει τὰ πράγματα.

ἀπειραχθῶν ἐπ. ἀποεργαθῶν, ποι. ὄδρ. β' τοῦ ἀπειρω ἀποκλίω, δὲν ἀφῆνω τινὰ νὰ πλησιῶσθ: Ἰλ.Φ599 Πηλεΐωνα δόλω ἀπομύγαθε λαοῦ, Σοφ.ΟΚ 862 ἦν μὴ σ' ὁ κραίνων τίσθε γῆς ἀπειραχθῶ.

ἀπειραχθῶς [τῷ] δημ. σκευωρία, μηχανορραφία, δολοπλοκία: Σαρρ. Ἀν.Α.Η. ἐν. λ.

ἀπειρω ἰων. κ. ἐπ. ἀπέρω, παρ' Ὀμήρ. κ. ἀποεργα, μὲλ. ἀπείρω, ὄδρ. β' ἀπειραθον, ὄδρ. α' ἀπείρη ἀπομακρῶν, δὲν ἀφῆνω τινὰ νὰ πλησιῶσθ, ἀποδίκω: Ἰλ.Ω.238 ὁ δὲ Τρώας.. αἰθούσης ἀπέργεν, Σοφ.Αἶ.51 ἐγὼ σφ' ἀπείρω.. τῆς χαρῆς, Ουκ.2,39,1 οὐκ ἔστιν ὅτε ζηνήλασιαι ἀπειρομένω τινι ἢ μαθῆναι τῆς θεαμάτων, Ἀριστοφ. Σφ.467 νόμων ἡμᾶς ἀπείροις: | μᾶς ἀποκλείεις ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῶν νόμων | || μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ.: Αἰσχ.Χο.569 ἰκέτην ἀπείραται" 2) ἐμποδίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, προλαμβάνω: Σοφ.Αἶ.70 ὁμμάτων ἀποστρέφους | αὐγὰς ἀπείρω σὴν πρόσσφιν εἰσιδεῖν || παθ. ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ τὸ νὰ πράξω τι" 3) μετ' αἰτ. παρεμποδίζω, ἀποκοροῦμαι: Ὀδ.Γ295 μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀπέρειε, Σοφ.Αἶ.949 ἀπείροισι θεός | ὁ θεός νὰ μᾶς φυλάξῃ |, Ουκ.2,53,4 θεῶν δὲ φόβος ἀνθρώπων νόμος οὐδέ τις ἀπείρω [δὲν ἀνεχαιτίζε], Πλάτ.Τίμ.22Ε ὅπου μὴ.. καίμα ἀπείρωι" || γίνωμαι ἐμποδῖον, ἀποφράσσω κ. παθ. ἀποφράσσομαι, περιορίζομαι: Ἦρ.2,99 ὁ ἀγκῶν οὗτος τοῦ Νειλῶν, ὅς ἀπεργμένω (ρεσι), ἐν φυλακῆσσι μεγάλησι ἔχεται, φρασάμενος ἀνὰ πᾶν ἔτος" (ἢ καμῆ αὐτῆ τοῦ Ν., καθὼς ρεῖ ἀποκεχωρισμένος διὰ προσχωμάτων ἀπὸ τῆς παλαιᾶς τοῦ κοίτης, τὸ ἀπεργμένον = ἢ παλαιὰ κοίτη τοῦ Νειλῶν ἀποξηρανθεῖσα δι' ἀποφράξεως)" 4) χωρίζω: Ἰλ.Θ.325 κλητ' ἀποεργει αὐχένα τε στήθος τε" || κ. ἐπὶ θαλασσῶν καὶ ποταμῶν: Ἦρ.1,72 ὁ "Αλις ἐνδὲν μὲν Καππαδόκας ἀπέρει, ἐξ εὐάνυμου δὲ Παφλαγονίας" 5) ἐπὶ ὁδοιπορούντων: Ἦρ.7,43 ἐπορεύετο ἐν ἄριστέρῃ μὲν ἀπέρων Ροιτειῶν (ἔχων πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ Ροιτειῶν)" 6) ἐγκλιῶ, περιορίζω: αὐτ.1,154 ἐπολιόρκεε Τάβαλον ἀπεργμένον ἐν τῇ ἀκροπόλει.

ἀπειράσιος-α-ον ἐπὶ τόπου, ἀπέραντος, ἀπειρος, μέγας: Ἰλ.Υ 58 Πρσιεδῶν ἐτινάξεν γαῖαν ἀπειράσιον ἄρην τ' ἀπεινά κάρηνα" || ἐπὶ ποσότητος, ἀ. ἀριθμητος, πολὺς: Ὀδ.Τ.174 ἐν δ' ἀνθρώπων πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις, Ἡσιόδ.ἀν.33 ἀπειρέσιον εἶδος | καλλονῆ ἐξαιρετική |, Σοφ.Αἶ.927 (929) κακῶν μοιραν ἀπειρέσιων πόνων" || ἀπειρέσιον [τῷ] ὡς ἐπίρρ.: Κόιντ.Σ.2,179.

ἀπειρήκα παρακ. τοῦ ἀπείρων βλ. λ.

ἀπαιρητός-α-ον μων. ἀπορητός: Νικήτ. Χων.179 Α ἀπαιρητέαν κείρικε τὴν ζωὴν.

ἀπειρητός ὄδρ. κ. ἄπτ. ἀπείρατος-ον [κ. -η-ον] ὁ ἄνευ πείρας, δοκιμῆς, ὁ μὴ ἐπιχειρήσας τι: Ἰλ. Μ.304 ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο [περὶ τοῦ λέοντος]" 2) ἀπολ. ὁ μὴ τολμῶν 3) ὁ μὴ δοκι-

μάσας, ὁ μὴ ἔχων πείραν τινος, ὁ μὴ γινώσκων τι: Πίνδ.Ο.1110,18 στρατῶν μὴδ' ἀπείρατον καλῶν, αὐτ.Ν.1,23 ἀλλοδαπὸν οὐκ ἀπείρατο δῶμοι [ἐπεσκέφθησαν δηλ. αὐτοῖς ἄλλοδαποί]" || ἀπολ. ὁ ἀπειρος, ὁ μὴ ἐντριβῆς περὶ τι" ἀντίθ. εὖ εἰδῶς" 4) ὁ μὴ δοκιμασθεῖς, ὁ μὴ ἐπιχειρηθεῖς: Ἰλ.Ρ.41 οὐ μάν ἔτι θεῶν ἀπείρητος πόνος ἔσται.. ἦτ' ἀλκήρ ἦτε φόβοιο, Δημ.310,11 οὐδὲν ἀπείρατον ἦν ταῦτοις κατ' ἔμοῦ.

ἀπειρία [ἡ] [τῆ] [πειρα] κ. νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις πείρας, ἄγνοια" ἀντίθ. ἐμπειρία: Ουκ.1,80,1 ὥστε μήτε ἀπειρία ἐπιθυμῶσαι τινὰ τοῦ ἔργου [ἐνεκα ἀπειρίας], Εὐρ.ἀν.619 ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ, Πλάτ.Γοργ.518 D δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἐπιθύνοντες αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι, - ἀπέτυχεν ἔνεκα τῆς ἀπειρίας του, - ἔχει μεγάλη ἀπείρια τοῦ κόσμου" || μετὰ γεν. πράγμ.: Εὐρ.ἀν.816,10 ἀπ- τοῦ θανεῖν, Ἀντιφ.4,3,2 ἀπ- μέλης | ὅταν τις, μὴ ὧν συνθημιμένος νὰ μεθύῃ, παρεκτρέπηται πίνωσι |, Πλάτ.Πολ.487 Β δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι, Φιλῆτ.18 μουσικῆς ἀπείρια" πρβλ. ἀπείρος |.

ἀπειρία [ἡ] [τῆ] [πειρα] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπειρον, ἢ ἔλλειψις πέραςτος, τέραςτος: Ἀναξ.π. Ἀριστ.Μεταφ.688 Α 28 τῶν τῶν ἀμοιουμένων ἀπειρίαν, Πλάτ.Νόμ.776 Α ἀ- χρόνου, Φιλ.1,10 ἀ- τῶν ἀριθμῶν" || νεώτ. κ. δημ. τὸ μέγα πλῆθος, ἢ ἀφθονία: ἀπείρια χρημάτων | ἀμέτρητα χρήματα |, -πραγματῶν, -φασματῶν" 2) ἡ αἰωνιότης κ. τὸ ἀπειρον διάστημα: Ἀριστλ.Οὐρ.279 Α 26.

ἀπικριδίον Ἦσ. «πολύ ἀπειρον πλῆθος».

ἀπικριμός [τῷ] νεώτ. μαθημ. ὁ ἀπείροστικός βλ. λ. λογισμός.

ἀπικριτός-ον ἀπέραντος: Ὀδ.Κ.195 νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείρητος ἐστεφάνωται, Διον.Περ.4 νῆσος ἀπείρητος" || οὐδ. πλῆθ. ὡς ἐπίρρ.: Τίμων 12 ἀπείρητα θηριδιώντες.

ἀπικριτικός-ῆ-όν μτγ. ὁ ἀποφυλακίζων, ὁ ἀπαλλάσων: Ἀλέξ. Ἀφρ.Αἰσθ.23,18.

ἀπικριξ-αως [ἡ] μων. τὸ ἀπείρω, κωλύειν.

ἀπικρογαλλιάτος-ον μων. ὁ πλήρης ἀπείρων ἀγαλλιάτων: Θεόδ.Στ.912 ἀπικρογαλλιάτος εὐφροσύνη.

ἀπικροθάλης-ούς-ἄς μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀπειρον βάθος: Συνέσ. Ὑμν.4,171.

ἀπικροβίλις μτγ. ἄνευ πείρας τοῦβίου: Ἰεροκλ.55Α.

ἀπικροδουλος-ον μων. ὁ ἔχων ἀπείρους βουλήσεις: Μάξιμ. Ὀμ.2,25.

ἀπικρογάμος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ λαθῶν πείραν γάμου: Εὐδουλ.35 νόμος ἀπικρογάμος [παρθένος], Νόνν.Δ.47,416 περὶ τῆς Ἀθηνᾶς" || κ. ἐκκλ.: Θεοτοκ.Μην.1,2 ὁ μόνος πάντων Θεός μήτραν ἀπικρογάμον ὑπέδω, ὡς ἐπίθετον τῆς Θεοτόκου: ΑΠ.1,2 ἀπικρογάμος Μήτηρ.

ἀπικρογάμος ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ πείρας γάμου.

ἀπικρογνώστος-ον μτγ. ὁ ἀπείρα γινώσκων, ὁ ἔχων σοφίαν ἀπειρον: Διον. Ἀρεοπ.Οὐρ.14,158.

ἀπικρογόνος-ον μτγ. ὁ ἀπείρος παραγωγικός: Δαμάσκ. Ἀρχ.98,99 δύναμις ἀπικρογόνος" 2) ὁ ἀπείρος γενεάσος, ὁ μὴ γεννηθείς: Ἰω.Γεωμ. Ὑμν.2,66.

ἀπικρογράφος-ον μτγ. δ. γρ. ἀπείρηγραφος βλ. λ.: Δαμ. Ἀρχ.27,2.

ἀπικρογνώσιος-ον νεώτ. ἀπικρογόνος βλ. λ.

ἀπικρογνώσος-ον μτγ. ἐπὶ σχημάτων γεωμετρικῶν, ὁ ἔχων ἀπείρους γωνίας: Θεολ. Ἀριθμ.1.

ἀπικροδάκρυς-ου-ς-υ ὁ μὴ ἔχων πείραν δακρύων: Αἰσχ. Ἰκ.71 δάπνυ τὰν ἀπαλῶν Νειλοθερῆ παρειῶν ἀπικροδάκρυον τε καρδίαν" δ. ἐρμ. ὁ ἀπείρωσ, ἀμέτρωσ δακρύων.

ἀπικροδικαικῆς [τῷ] Πάν. διοικητὸς τοῦ ἀπείρου ἢ ὁ ἀπείρων διοικητής.

ἀπικροδροσος-ον ὁ ἀπείρος, ἀμοιρος ὄρρ.

σου, ὁ μὴ ὀροβισθείς, κατὰξῆρος: Εὐρ. Ήλ. 735
 Ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἔδρα φθίνουσι ἀπειρόδρο-
 σοι | διόδροι, ἀπειροδρόσου |.

ἀπειροδυναμία (ἡ) μτγν. ἡ ἀπειρος δύναμις.
ἀπειροδύναμος (-|η-ο-ιν) μτγν. μsn. νεώτ. κ. ἄμν.
 ὁ ἔχων ἀπειρον, ἀπειροδύνατον δύναμιν: Πτορφ. 37
 ἢ τῆς ψυχῆς φύσις ἀπ., Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ. 1, 45
 ἐκ τῆς θείας προνοίας καὶ ἀπειροδύναμου με-
 γαλειότητος, ἀπειροδύναμος χάρος, - θάνατος,
 - ἡ ἀπειροδύναμη ζωῆ.

ἀπειρόδωρος-ον μτγν. ὁ ἀπειρος δῶρων, ὁ
 ἄμοιρος δῶρων: Ἄνδρ. Κρήτ. 39. 2) ὁ ἔχων ἀπει-
 ρα, ἀμέτρητα δῶρα: Ψιδιον. 217 B.

ἀπειροκιθής-ου-ές μτγν. ἀπειρος.
ἀπειροκλάχιστος-ον νεώτ. ὁ ἀπειρῶς ἐλά-
 χιστος, ὁ ἔχων ἀνυπολογίστως σμικρότητα.

ἀπειροκίχου-ον μτγν. ὁ ἀπειρος κίχου, ὁ μὴ
 συνηθισμένος εἰς τὸν κίχον: Βασίλ. τ. 2α. 114 D.

ἀπειροθάλαττος-ον κ. -σος-ον μτγν. ὁ ἄ-
 πειρος θαλάσσης, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὸ ναυ-
 σπλοῖον: Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκόν. 12.

ἀπειροθέλητρος-ον νεώτ. ὁ ἀπειρα θέλητ-
 ρα ἔχων.

ἀπειρόκακος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ γνωρίζων τί
 εἶναι κακόν, ὁ ἄκακος: Ψιδιον. 217 B. ἀπειρόκακον (τὸ) τὸ
 μὴ ἔχειν πείραν κακοῦ, τὸ μὴ ὑποπτεῖν τὸ κα-
 κόν: Οὐκ. 5, 105, 3 μακαριστὰς ὕμνων τὸ ἀπειρό-
 κακον οὐ ἐγλοῦμεν τὸ ἄφρον. 2) ὁ μὴ λαθῶν
 πείραν τῶν κακῶν, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὰ κα-
 κὰ, τὴν δυστυχίαν: Εὐρ. Ἀлк. 927 παρ' εὐτυχῆ σοι
 πότμον ἤλαθεν ἀπειροκάκω τὸ δ' ἄλλος, Γρηγ.
 Νύσσοι. 3, 329 B τὸ ἀπειρόκακον νήπιον.

ἀπειροκακῶ-έω εἶμαι ἀπειρος κακοῦ ἐν ὄψι.
 Ἐρρ. Στεφάνου.

ἀπειροκαλύσμαι σπεροῦμαι καλαισθησίας,
 εἶμαι ἀπειρόκαλος, ἀκαλαισθητός: Αἰσχίν. Ἐπιστ.
 10.) **δεδόικα** . . μὴ ποιητικῆς λαθόμενος φλυα-
 ρίας ἀπειροκαλύσεσθα δόξω.

ἀπειροκαλία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἄγνοια τοῦ καλοῦ,
 δηλ. τοῦ ὠρίσιου, ἔλλειψις καλαισθησίας: Πλάτ.
 Πολ. 403 C φόνον ἄμουσας καὶ ἀπειροκαλίας,
 Ἀριστ. ἩΝικ. 1107 B 19 περὶ χρήματα ὑπερβολῆ,
 ἀπειροκαλία καὶ βαναυσία | σπατάλη περὶ τα-
 πηνὰ καὶ χυδαῖα | . . ἢ ἀσχημία, χυδασιότης: Ξεν.
 ΚΠ. 1, 23 τὰ ὄνια καὶ οἱ ἀγοράσιοι καὶ αἱ τοῦτων
 φωναὶ καὶ ἀπειροκαλία ἀπελήλθαναι.

ἀπειρόκαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπειρος τοῦ κα-
 λοῦ, ὁ ἄνευ καλαισθησίας: Πλάτ. Νόμ. 775 B
 ἀπειρόκαλος καὶ ἀπαιδεύτος, Πλούτ. Ἡθ. 44 D περὶ
 λόγου ἀπειρόκαλος εἰδοξεν εἶναι, -ἀπειρόκαλος
 ἄνθρωπος (ἀγροτικός, ἀξέστος) | . . νεώτ. κ. ἐπι-
 πρᾶμ. ὁ μὴ κατασκευασμένος μὲ καλαισθησίαν,
 ὁ χονδροειδής, ὁ ἀκαλαισθητός: Ψιδιον. 217 B
 ἀπειροκαλία: Ξεν. Ἀπομν. 3, 10, 5 τὸ ὑβρι-
 στικόν τε καὶ ἀπειρόκαλον καὶ διὰ τοῦ προ-
 σώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἐστῶτων καὶ
 κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνει, - τὸ ἀπειρό-
 καλον τοῦ ὄψους, - τῆς ἀμειψίας.

ἀπειροκάλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ καλαισθη-
 σίας: Πλάτ. Φαῖδρ. 244 C τὸ νόμα ἐμπλεκόντες
 μανικὴν ἐκάλεσαν . . οἱ δὲ νῦν ἀπειροκάλως τὸ
 τὰ ἐπεμβάλλοντες μαντικὴν ἐκάλεσαν. 2) μτγν.
 ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως: Οὐχιάσандр. 11, 4.

ἀπειροκλήξ-ου-ές ἀπειροκλήξ βλ. λ. Ἄ-
 ριστοφ. Ἐομ. 119 Ἄρτεμιν ἀπειροκλήξ (παρθένον).

ἀπειρολόγητος-η-ο δημ. ὁ δὲ οὐ τὸ δεινὰ
 ἡ διασάρεστα δυνατόν νὰ λεχθῶσιν ἀπειρα, ποῦ
 τὰ βάσανα τοῦ δὲν ἔχουν μετρημὸ: ἀπειρολόγη-
 τα ὅσα τραθήλαμα σὺ τὰ εἶδι.

ἀπειρολογία (ἡ) μτγν. ἀπειραντολογία, ὑπερβο-
 λικὴ πολυλογία: Σέξτ. Ἐμν. Πυρρ. 2, 151 τὰς κατὰ
 διαλεκτικὴν ἀπειρολογίας.

ἀπειρόλογος-ον μτγν. ὁ ἀπειρος ἐν τῷ λέγειν,
 ὁ μὴ ἠσκημένος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων: Ἐπιφάν.
 Ὀμιλ. 256.

ἀπειρομάχης (ἰ) δωρ. -μάχος ἀπειρος μάχης,
 ὁ ἄνευ πείρας πολέμου: Πίνδ. Ν. 4, 30.

ἀπειρομάχος-ον μsn. ἀπειρος μάχης, ὁ ἔστε-
 ρημένος πολεμικῆς πείρας: ΚΜανασσά. 667, 4.

ἀπειρομεγέθους-ου-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
 ἀπειρον μέγεθος, ὁ ἀνυπολογίστως μέγας: Φιλ. 1,
 605 ἀπειρομεγέθους διαστήματα | κ. μτφ. αὐτ. 1,
 627 χωρίον ἐπισητῆς ἀπειρομεγέθους.

ἀπειρομεγέθους ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατ' ἄ-
 πειρον μέγεθος: Ἐπιφάν. 1, 970 C ὅσα ἀπειρομεγέ-
 θους ἀποδοῖ τῆς ἐκείνου φύσεως.

ἀπειρομεγίζων-ονος-ον μτγν. ὁ ἀπειρῶς, ἀνυ-
 πολογίστως μεγαλύτερος: Κλεομήδ. 2, 1.

ἀπειρομήνης Κύριλλ. γλώσσ. «ἀποφεύγων»
 Ἡσ. «ἀπειρομήνως ἀποφεύγοντων».

ἀπειρομέριμος-ον μsn. ὁ ἀπειρος μεριμνῶν,
 ἀμέριμος, ὁ ἀφρονής: ΚΜανασσά. 643, 1.

ἀπειρομέτρος-ον μsn. ἀμέτρητος, ἀπειρος.

ἀπειρομήχανος-ον νεώτ. ὁ ἀπειρα μηχανευ-
 ὄμενος, ἀμέτρητα τεχνάσματα ἐπινοῶν.

ἀπειρόμικρος-η-ο δημ. ὁ ἀπειρῶς μικρός,
ἀπειρόμογος-ον μτγν. ὁ ἀπειρος, ὁ ἀγευστος
 μόθων, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τοὺς κόπους:
 Νόνν. Δ. 24, 294 (ἰ. ἄρ. ἀπειρόμυθος βλ. λ.).

ἀπειρόμογος-ον μτγν. ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς
 τὸν μόθον, τὴν ἐργασίαν: Νόνν. Δ. 24, 294 Κυθα-
 ρεῖη ἀπειρόμοθος. 2) ὁ μὴ ἔχων πείραν μά-
 χης: αὐτ. 20, 260 κειράδεσσι ἀπειρόμοθοισιν.

ἀπειρομορφος-ον νεώτ. ὁ ἀπειρῶς ἐμφανί-
 ζων μορφῆς, ὁ ὑπὸ ἀπειρῶς μορφῆς συναντώμε-
 νος: ἀπειρομορφοὶ διαπλάσεις τῆς ὕλης.

ἀπειρομόθος-ον νεώτ. ὁ ἀπειρος μόθων,
 ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τοὺς κόπους.

ἀπειρονίκης (ἰ) μτγν. ὁ ἀπειρικός νικήσας. ὁ
 ἔμν. | Ὁσ. Στεφάνου | ὁ ἀπειρος ἐν τῷ νικᾶν, ὁ
 μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχη νίκην, ἐπὶ ἀθλητῶν.

ἀπειρονώμμος-ον μsn. ὁ ἀπειρον νυμφῶν
 νυμφίος: Θεόδ. Στ. 487 B Ἰησοῦς πολύνυμμος καὶ
 ἀπειρόνωμμος.

ἀπειροπάθεια (ἡ) μτγν. ἀνυπολόγητος πάθος:
 Συνέσ. 272 B ἀντίθ. ἀπάθεια κ. μετριοπάθεια.

ἀπειροπάθης-ου-ές μτγν. ἀπειρος πάθους, δυσ-
 τυχίας. ὁ ἔμν. ὁ ἀπειρα παθῶν.

ἀπειροπάσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπειρῶς,
 ἀνυπολογίστως, πολλαπλάσιος.

ἀπειροπάσιων-ονος-ον μsn. ὁ ἀπειρῶς πλ-
 ληλόσιος, ἀπειροπάσιος: Ἰω. Φιλόπ. Μετ. 18, 15.

ἀπειροπάσιως μτγν. μsn. κ. νεώτ. ἀπειρῶς
 πολλαπλάσιος: Γρηγ. Νύσσοι. 2, 818 A.

ἀπειροπάθους-ον μsn. ὁ ἔχων ἕκτασιν ἀπειρον
 πλήρωμα, ὁ ἀπειρος ἐκτάσεως: ΚΜανασσά. 587, 9.

ἀπειροπλήθεια ἡ ἀπειροπληθία (ἡ) μsn. ἡ
 ὑπερξείς ἀπειροῦ πλήθος: Εὐστ. Ἰλ. 202, 43.

ἀπειροπλήθης-ου-ές μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ
 ἀνυπολογίστως πολυάριθμος: Ἰω. Χρυσ. 4, 261 μέ-
 γας οὐρανός καὶ ἀπειροπληθής ἡ γῆ.

ἀπειροπλοῦς-ον μτγν. ὁ θαλασσοπλοῦς ἄ-
 πειρος, ὁ μὴ ἔμπειρος εἰς τὴν ναυτιλίαν: Λουκ.
 Οἰκ. 12 παντάπασιν ἡμερώτης ἀπειροπλοῦς | ὁ-
 λότελα στεριανός καὶ ἀτάξειδος |.

ἀπειροπλοῦτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀπειρον, ἀνυ-
 πολογίστως πλοῦτον: Εὐστ. εἰς Ἰεροκλ. 19, 29 ἀπὸ
 πρώτης ὁμίλιας ἀπειροπλοῦτος.

ἀπειροπόδα (τά) νεώτ. ζωολ. περιλήπτ. ὄνομα
 ζῶων ἄρθροπόδων, ἔχοντων περισσώτερος τῶν
 ἑξ ποδῶν, ὅσα οἱ ἀρῶνα καὶ τὰ μυριπόδα.

ἀπειροποιός-ον μτγν. ὁ ποιῶν τι ἀπειρον:
 Πρόκλ. Παρμ. 567 S δυνάμις ἀπειροποιός.

ἀπειροποιός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπειρος

τοῦ πολέμου, ὁ μὴ ἔχων πολεμικὴν πείρα ἀντίθ. ἔμπειροπόλεμος : Ἄνθ. Μιθρ. Στ' || ἀπειροπόλεμος (τὸ) ὡς οὐσ. ἔλληφις πείρας τοῦ πολέμου : Διον. Ἄλλ. 37, - τὸ ἀπειροπόλεμον τῶν ἀντιπάλων.

ἀπειροπόλεμος ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πείρας τοῦ πολέμου : Ἄνθ. Ἐμφ. Πολ. 2, 71.

ἀπειροπόνος-ον μτγν. ὁ ἀπειρος, ἀγευστος πόνων, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς κόπους : Νόνν. Δ. 24, 276 Κυθραελίης ἀπειροπόνου.

ἀπειροπότος-αδος-ου μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀπειρούς, ἀναριθμήτους-πόδας : Διον. Ἄρεον. Στ' 2) νεώτ. ζωολ. ἀπειροπόδα (τὰ) βλ. λ.

ἀπειροπόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀπειρα, ἀναριθμητὰ πρόσωπα : Διον. Ἄρεον. Ἰερ. 4, 2.

ἀπειρος (ἡ) ὄωρ. ἡ ἥπειρος βλ. λ.

ἀπειρος (-η)-ο(ν) (1) | πείρα(ς) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πείρας, ὁ ἀγευστος πράγματις τινος, ἀσυνήθιστος εἰς τι, μὴ ὑφάρων τι : Αἰσχ. Χο. 371 τῶνδε πόνων ἀπειρον, Σοφ. Ἄντ. 1250 ὑψώμης . . οὐκ ἀπειρος, ὡστ' ἀμαρτάνει, Ἦρ. 5, 92 Α τυράνων ἀπειροί εόντες, Θουκ. 1, 141, 4 χρονίων πολέμων καὶ διαποντῶν ἀπειροι, Πλάτ. Ἄπολ. 26 Δ οἱ αὐτοὺς ἀπειροὺς γραμματῶν εἶναι, - εἶναι ἀπειρος τῆς τέχνης τοῦ πολέμου, - μουσικῆς, - τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Ἦρ. 2, 111 ἄλλων ἀνδρῶν εὐδοσία ἀπειρος (ἐπὶ γυναικός, μὴ συνευθραδία μὲ ἀλλοῦς ἀνδράς), Εὐρ. Μήδ. 672 λέχους ἀπειρος, αὐτ. Μήδ. 1091 βρωτῶν οἴτινες εἰσὶν ἄπαινα ἀπειροι μὴδ' ἐφότυσαν παιδᾶς (παρλαλοιομένης τῆς γενικῆς λέχους, οὐδέποτε συνευθραδία πρὸς τεκνοποιαν) 2) ἄπολ. ὁ μὴ ἔχων πείραν, ὁ ἀμαθής : Πίνδ. ἀπ. 110 γλυκὺ δ' ἀπειροισι πόλεμος, Αἰσχ. Χο. 118 διδάσκει ἀπειρον, - μὴ τὸν ἐμπειστέστεον εἶναι ἀπειρος ἀκόμη (ἀρχάριος, πρωτόπειρος, ἀδέξιος).

ἀπειρος (-η)-ο(ν) (2) | πείρα(ς), πέρος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πέρατος, ἀπέραντος, ἀχανῆς : Πίνδ. ἀπ. 130 Β σκότος ἀπειρον, Εὐρ. ἀπ. 941 τὸν ὕψου τόνδ' ἀπειρον αἰθέρα, Πρόδρ. Ἰεῦδ. Hess. Peta. 1) ἰ, 16 ἀλλ' ἔχω πόνων ἀπειρον καὶ θλίψιν βαρυτάτην, - ἀπειρον μήκος, - ἀπειρος ἐγώνωμοσύνη, - ἀπειρος χρόνος, Σολωμ. Λόρδ. Μπαίρ. 43 καὶ ἀπὸ τ' ἀπειρο δίαστημα | ἀντισήκων φηλά | τὸ μικρὸ τῆς τὸ ἀνάστημα || ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀναριθμητος : Ἦρ. 1, 204 πλῆθος ἀπειρον, Πλάτ. Πολ. 525 Α ἀπειρα τὸ πλῆθος, - ἀκφράξω τὰς ἀπειροὺς εὐχαριστίας μου, - ἀπειρα χρήματα, - ἀπειρες φορές || ἀπειρον (τὸ) τὸ μὴ ἔχει τι πέρας : Πλάτ. Νόμ. 910 Β εἶς ἀπειρον τὴν ἀδικίαν αὐξάνειν, - τὸ κακὸν θὰ ἐξακολουθῆ ἐπ' ἀπειρον (τὸ) διηνεκάς) || τὸ μὴ πεπερασμένον, ὡς πρώτῃ ἀρχῇ : Ἀριστ. Φυσ. 203 Α 3 εἰς τὸ σύστημα τοῦ Ἀναξίμανδρου. || ὄμ. ἀπειρος (ἡ), κ. ἀπ- (τὸ) ὡς ἀφρρ. οὐσ. : Διογ. Λ. 2, 1 γίνεσθαι δὲ τοὺς κόμους οὕτω φέρεσθαι κατὰ τοῦμην ἕκ τῆς ἀπειρου πολλὰ σώματα παντοῦ τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, - τὸ ἀπειρον τοῦ διαστήματος, - τοῦ χρόνου || ἀπειρα (τὰ) τὰ κατ' ἄτομον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἶδη : Ἀριστ. Τον. 109 Β 14' || ἀπειρος, ἀντίθ. πεπερασμένος : αὐτ. Φυσ. 202 Β 31' || κ. ἐν φρ. εἰ : ἀπειρον εἶναι, προφανῶς, ἦκειν κ. α. : Ἀριστ. Ἄ. Ὑστ. 81 Β 33, Φυσ. 209 Α 25, Η Νικ. 1113 Α 2 κλη. || Στράβ. 1, 120 [γῆ] ἐπ' ἀπειρον ἐρριζωμένη, Στωικ. ἀπ. 2, 86 ὅλα ἀπειρος (μὴ δύναμένη νὰ προσδιορισθῆ, ἀκαθόριστος) 2) παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐπὶ δικτύων ἡ ἐνδυμάντων, ἐν οἷς περιπλεκόμενος τις δὲν δύναται ν' ἀπαλλαγῆ αὐτῶν : Αἰσχ. Ἀγ. 1328 ἀπειρον ἀμφιβληστρον, Σοφ. ἀπ. 526 χιτῶν ἀπειρος, Εὐρ. Ὀρ. 25 πόσι ἀπείρω ὑφάριστ' ὑφάρισται ἔκτεινεν 3) ὁ δνευ πέρατος, κυκλικός, περιφερής : Ἀριστ. Φυσ. 207 Α 2 ἀπειρος δοκτύλιος ἰάπλορος, ἄνευ λίθου | Ἦρ.

« ἀπειρον περιφερές, στρογγύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρας ἔχειν » πρβλ. ἀπείρων.

ἀπειροσθενής-ους-ές μτγν. ὁ ἀπειρον σθέως ἔχων, ὁ ἀπειροδύναμος : Ἰπποδ. 226 Β.

ἀπειροσθημόριον (τὸ) νεώτ. ἀπειροσθέν, ἀπειροελάχιστον, ἀνυπολογίστου σμικρότητος μόριον.

ἀπειροστικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀπειροστού, τοῦ ἀπείρω μικροῦ || εἶδ. μαθ. ἀπειροστικὸς λογισμὸς ἢ ἀπειροστικὴ ἀνάλυσις ὁ κλάδος τῶν μαθηματικῶν ὁ ἐξετάζων τὰ ἀπειροστά, ἴσῃ τὰς σχέσεις, ἄς λαμβάνομεν διὰ τῆς διαβάσεως τοῦ πεπερασμένου εἰς τὸ ἀπειρον, καὶ ἀντιστρόφως || ἀπειροστός, ἀνυπολογίστως, ἀπείρω μικρός.

ἀπείροστός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. τακτικὸν τοῦ ἀπείρου : ἐπὶ ἅδ' ἀπείροσθην φεράν 2) ἀπείρω μικρός, ἀπειροελάχιστος : ἀπειροστὸ μαγγνηται' || εἶδ. μαθημ. ἀπείροσθον (τὸ) ἐν χρήσει ὡς οὐσ. πᾶσα μεταβλητὴ ποσότης, τελευσάσα ἀκαταπαύστως πρὸς τὸ μηδὲν χωρὶς νὰ τὸ φθῶνη.

ἀπείροσθη (ἡ) ἀπειρία, ἔλληφις πείρας, ἀγνοία : Εὐρ. Ἰππ. 195 δι' ἀπείροσθην ἄλλου βίτου.

ἀπείροτάλαντος-ον μον. ὁ ἔχων ἀπειρον πλοῦτον, ὁ ὑπέρπλοτος : Εὐστ. Πονημ. 129, 4.

ἀπείροτάλειος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀπειρον τελειότητα : τοῦ Θεοῦ ἢ ἀπείροτέλειος σοφία || ἀπείροτάλειον (τὸ) τὸ ἔχειν ἀπειρον τελειότητα.

ἀπείροτέριμνος-ονος (ὁ) μτγν. ὁ μὴ ἔχων τέρμα. περὶ τοῦ Θεοῦ : Corp. Illeg. 18, 12.

ἀπείροτεχνής-ους-ές ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπειροτεχνῆς ἢ ἀπείροτεχνῆς ἐν Χρυσμ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 4, 23.

ἀπείροτέχνος-ον μον. κ. νεώτ. ἀπείρος τέχνης τινός, ἀνεπιτήθειος, ἀδέξιος.

ἀπείροτής (ἡ) μον. ἡ ἔλληφις πέρατος, τὸ ἀπειρον : Πρόδρ. 4, 440, 7 ὄντοτες, ἀπείροτής.

ἀπείροτοκος-ον μτγν. κ. μον. ἡ ἀπείρος τόκου, ἡ οὐδέποτε τεκοῦσα, ἡ στείρα : Κύριλ. Ἄλ. Πασχ. 5, 49 τὴν ἀγοναν πάλαι καὶ ἀπείροτοκον (περὶ τῆς Σάρρας) || συνεκτ. ἡ παρθένος : ΑΠ. 10 ἀπείροτόκο δεσπότη παρθενίης (περὶ τῆς Ἀθηνᾶς).

ἀπείροχρόνιος-ον μτγν. ὁ ἀπείρου διαρκείας : Φιλὸς. Θε. γ' ἀπ. 24. Διομένη ἀπείροχρόνιος.

ἀπείροχρον (τὸ) ἡσ. « ἀρρητον, ἀνεκάλητον ».

ἀπείρω ἀπέρω βλ. λ.

ἀπείρω-ώ μτγν. πολλαπλασιάζω ἀπείρω.

ἀπείρωδιν-ινος (ἡ) μτγν. ἀπείρος ὠδίνων, ἡ μὴ δοκιμάσασα τοὺς πόνους τοκετοῦ : Νόνν. Δ. 16, 152.

ἀπείρωδινος-ον μτγν. ἀπείρωδιν, βλ. λ. : Ἐπιφάν. 1, 364 Β τὴν ἀπείρωδινον ἐχιδναν.

ἀπείρων-ονος-ον (1) ἀπείρος, ἀμαθής : Σοφ. ΟΤ 1087 (1089) οὗ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων.

ἀπείρων-ονος-ον (2) ἐπ. τ. ἀπείρος (2) ἐπὶ ἐπιφωνείας, ἀπέραντος, ἀχανῆς, ἀτελειώτος : Ἰλ. Ω 545 Ἐλλησποντας ἀπείρων, Ὀδ. Α 98 ἐπ' ἀπείρωνα γαῖαν' || ἐπὶ ποσότητος, ὁ ἀπείραριθμος : Ἰλ. Ω 776 ὡς ἔφατο κλαίουσα, ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων | ὁ ἀναριθμητος λαός | Ὀδ. Η 286 ἴππων δὲ θεός κατ' ἀπείρωνα χεύει ἴππων ἰβαν βῆθ' || Πίνδ. Π 2, 64 δόξα ἀπείρων (ποῦ μὲν γάλη) 2) ὁ ἄνευ πέρατος, ὅθ, ὁ δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ὁ ἀφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ εὐθρῆ διέξοδον : Ὀδ. Ο 340 δεσμοί . . ἀπείρωνες 3) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ὁ κυκλικός : Ἀριστ. ἀπ. 250 δακτύλιος ἀπείρων, Αἰσχ. ἀπ. 379 ἐν λόχῳ ἀπείρωνι (περὶ ἀνδρῶπων ἐν κύκλῳ στασμένων).

ἀπείρωνυμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀπειρα, πᾶμπολλα, ἀναριθμητὰ ὀνόματα : Διον. Ἄρεον. 263.

ἀπείρω (ἡ) ἔπιρρ. ἄνευ πείρας, ἀμαθώς : Ἦρ. 2, 45 δοκῶσαι . . τῶν νόμων πᾶπαν ἀπείρωσ ἔχειν (ὅτι δὲν ἔξερουν καθόλου τοὺς νόμους) || κ. συμφρ. -ότρων κ. -οτέρως : Θουκ. 1, 49 ἀπείροτέρων παρσκευασμένοι, Ἰσοκρ. 12, 37 ἀπείροτέρως δὲ καὶ καταδεστέρωσ ἐπαινοῦντων.

ἀπειρώς (2) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄνευ πέρο-
τος, χωρίς τέλος, ἀνυπολογιστάς : Ἀριστλ.Πρ.
999 Β ἰά ἀπειρώς θρομφθῆναι (εἰς ἀτελείτητα
ἕριθμόν αυτηριμμάτων), - εἶναι ἀπειρώς προτι-
μότερον, - σέ εὐγνωμονά ἀπειρώς.

ἀπεις ἰων. ἀφείς, μτχ. τοῦ ἀφίρμι βλ. λ.
ἀπεισμάττω ἐπίρρ. δημ. χωρίς πείσματα.
ἀπεισμάττωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πεισματώδης,
ὁ μὴ πεισμάσας, ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πείσμα-
τος· 2) ὁ ὄν δὲν δύναται τίς να πεισματώση,
νά πεισμάσῃ βλ. λ.

ἀπεισώματος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ
πείσματος, ὁ ἀπεισμάτωτος· || ὄν δὲν δύναται
τις να πεισμάσῃ, να πεισματώσῃ βλ. λ.

ἀπεισουτήρας Ἦσ. « σκόλοπες ».

ἀπεισώτος-ον ὁ μὴ δυνάμενος να πεισθῆ : Ὑ-
περείθ.Δημ.ἀπ.4 πρὸς δωροδοκίαν ἀπεισώτος.

ἀπεισώ-έω ἀπειθῶ : Θησ.Στεφάνου.

ἀπέκ ἢ καὶ διηρημένως ἀπ' ἐκ) πρὸβ. μετὰ γεν.
μοκράν, εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τινος : Ὑμν.Ὀμ.
Ἀπόλλ.110.

ἀπεκβαίνω μσν. ἀποχωρῶ, ἀποβαίνω : Εὐστ.
ἰλ.1062,61 ὡσπερ τὴν τέρας ἀπ-.

ἀπεκβάλλω σχόλ. ἐκβάλλω ἕκ τινος μέρους,
ἐλευθερῶ : σχόλ.Αἰσχ.Πρ.84, Γεώργ.Ἀκρον.77 Β
ἄκεις γὰρ ὑπῆρχον αἱ τοῦ πάπα πρέσβεις, οὓς
ἀπεκβάλαι ἐμελλόν.

ἀπεκβάσας-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀπεκβαίνειν βλ. λ.
ἀπεκβίω-ὠ ἀόρ. ἀπεκβίω ἀπονήσκω· Ἦσ.
« ἀπεκβίω, ἀπέθανεν ».

ἀπεκβολή (ἡ) μσν. ἔξωσις, ἀποβολή : Γεώργ.
Ἀκρον.77 Β διὰ τὴν τὸν πρέσβων ἀπεκβολήν.

ἀπέκγονος (ὁ,ἡ) τριεγγόνος· || ὁ μεμακρυ-
σμένος ἀπόγονος : Σιμων.11,23 Ξανθίππην Περσιό-
δου ἀπέκγονον.

ἀπέκδομαι μτγν. κ. νεώτ. ἐναγωνίως περι-
μένω τι : Ἀλκίφρ.3,7 θάνατον ἀπ-, Ἡρόδ.2,35 τὸ
μέλλον ἀπ-· ἢ ἀναμένω μετὰ πόθου, προσδο-
κῶ : Κδ Φιλίππ.3,20 σωτήρα ἀπεκδομέμεθα Κύ-
ριον Ἰησοῦν Χριστόν· 2) παρακούω, παρερ-
μηνεύω, παρεξηγῶ : Ἰησακ.1,6,11· 3) ἐνωσά μίαν
λέξιν, εἰκάζω τὴν ἔνοιαν αὐτῆς ἐκ τῶν συμφρα-
ζομένων : Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.226,20.

ἀπεκδομῶ-έω μτγν. ἀποδομῶ, ἀπέρχομαι.

ἀπεκδοῦμαι μτγν. ἀπεκδοῦμαι βλ. λ.

ἀπεκδοῦμι Ἐπιγρ. ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον μετὰ
τὴν ἀκύρωσιν ἐνὸς συμβολαίου : Ἐπιγρ. ἐξέστω
τοῖς ἐπιστάταις καὶ ἀπεκδοῦναι τὰ κατα[λει-
φθέντα] : γεν. συμβάλλομαι, κἀμὴν συμφωνίαν,
ἀνασθῆτω, ἐκχωρῶ τινὶ διὰ συμφωνίας τὴν κατα-
σκευὴν : Ἐπιγρ. τὸν δὲ νεωπολὴν ἀπεκδοῦναι στη-
λην, εἰς τὴν ἀνογραφῆσθαι τὰ φηλαίματα.

ἀπεκδοῦ-έω σχόλ. ἐκδικούμενος τιμωρῶ.

ἀπεκδιώκω μσν. ἀποδιώκω, τρέπω εἰς φυγὴν :
Θεοδ.ΣΤ.609 ἀπεκδιώκεις δαιμόνων στήφ.

ἀπέκδιώσας-εως (ἡ) μτγν. Ἐπιγρ. οὐβασίς, συμ-
φωνία· 2) Πάπ. ἐκτέλεσις (ἔργου συμφωνηθέν-
τος) : ἐν τῇ ἀπεκδοσει τῶν ἔργων.

ἀπεκδοχή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. προσδοκία : Κλήμ.
Ἰλ.2,51δ.λ. πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος ἀπεκδοχὴν.

ἀπεκδρομή (ἡ) μσν. ἐπεκδρομή, ὀρμητικὴ ἔ-
φοδος : Θεοφύλ.Σ.2,10,7.

ἀπεκδύομαι μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -δύσομαι,
ἀόρ. α' -εδυσάμην, β' -έδυν, ποθ. α' -εδύθην,
ἐκβάλλω τὰ ἱμάτιά μου, ἐκδύομαι· || μτφ. ρίπτω
μοκράν ἀπ' ἐμού : ΚδΚολ.3,9 μὴ φευδέσθε εἰς ἄλ-
ήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαῖον ἄνθρωπον
σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ, -ἀπεκδύομαι πᾶσαν
εὐθύνην [κ. ἐν κοινῇ χρ. πάσης εὐθύνης δὲν ἄ-
ναλαβήσων καμμίαν εὐθύνην, δὲν εὐθύνομαι]·
2) νεώτ. ἐπιλαμβάνομαι τινος, ἐπιχειρῶ τι :
ἀπεκδύομαι εἰς τὸν ἀγῶνα, -εἰς τὸ ἔργον, -εἰς

πόλεμον· πρὸλ. ἀποδύομαι· 3) ἀπομυκῶ, ἀπο-
στέρω : ΚδΚολ.2,15 ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχάς
καὶ τὰς ἐξουσίας ἰδεομύσθαι ἐν παρηγορίᾳ.

ἀπέκδυσας-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπορρίψας, ὁ-
ποβολὴ ἐνδύματος· 2) μτφ. ἀπολλογὴ ὀπό τινος :
ΚδΚολ.2,11 ἐν τῇ ἀπεκδοσει τοῦ σώματος τῶν
ἀμαρτιῶν τῆς σαρκός, -ἀπέκδυσας τινος τῆς
εὐθύνης [ἀποποιήσας τῆς εὐθ.]· 3) νεώτ. τὸ
ἐπιλυθῆναι, τὸ ἐπιχειρεῖν τι : ἀπέκδυσας εἰς ἄ-
γῶνα, -εἰς μάχην, -εἰς τὸ ἔργον· πρὸλ. ἀποδύσαις,
ἀπέκει μσν. κ. δημ. κατόπιν, ὕστερα, Δουκάγγ.

« ἀπέκει εἶτα, τῆνικαῦτα » : ἀπέκει βλέπομε, ὁ-
κούω τέτοια κὶ ἀπέκει μοῦ λέξ να τὴν θυμῶν·
πολτ. ἀπόκει κ. ἀπόκει : Ἐρωτόκρ.1362 κ' ἀπό-
κει να ἔξενιτεῦτὸ πολλά μακρὰ να ηησίω, Α939
ἐστῆθοδάρηκεν ἠμῶρες κ' ἀπόκεις ἀρχιζῆν.

ἀπέκει [κ. ἀπ' ἐκεῖ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκείθεν,
ἀπὸ ἐκείνου τὸ μέρος : Ἀγωνύμ.τόπ.Ἱεροσολ.σ.81,4
ἀπέκει κατέβαινε τὸ ἁγιον φῶς, φῶγες ἀπ' ἐκεῖ,
ἀπ' ἐκεῖ ἄν πᾶς θά φτάσῃς πρὸ γλήγορα.

ἀπεκείθειν (εἶναι) ἐπίρρ. μτγν. δημ. κ. ἀποκείθει
ἐκείθεν, ἀπὸ ἐκείνου τὸ μέρος : Ὀλυμπιόδ.Μετ.119,
28· 2) δημ. πέραν, ἀπέναντι : στήν ἀπεκείθει με-
ρίδι τοῦ νοθοῦ.

ἀπεκέλλερον Ἦσ. « ἀπέκλεφεν ».

ἀπέκλει ἀόρ. τοῦ ἀπακίω βλ. λ. : Ἀριστφ.Ἀχ.
869 τάνθεια τῆς γλῶσσας ἀπέκλειον χαμαί.

ἀπακκαμῶστας-εως (ἡ) νεώτ. στρατ. ἀφαιρέ-
σις τοῦ ἐκκοσμίματος ἐκ τοῦ κολλίου φαιήρου
παντὸς εἶδους ἢ ἐκ τοῦ κολλίου τῆς οἴης τῶν σο-
λαίων βραδυθόλων πυροβολῶν.

ἀπακκλησιασμός (ὁ) μσν. ἀποβολή, ἀπομά-
κρυνσις, ἀποκλεισμός ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

ἀπέκκλιω νεώτ. κλίνω πρὸς ἄλλον ἢ τὴν προ-
σθήκουσαν κατεῦθυσιν· || ἀπομακρύνομαι [ἀπὸ
σημείου τινός], ἐκτρέπομαι τοῦ ὀρθοῦ : ἀπέκκλιε
τοῦ προορισμοῦ του, ἀπέκκλιε τῆς εὐθείας ὁδοῦ.
ἀπέκκλιος-εως (ἡ) νεώτ. τροπή πρὸς νέον κατε-
ῦθυναν· ἢ ἀπομακρυνσις [ἀπὸ τινος σημείου],
ἐκτροπή ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ : ἐσημείωσεν ἀπέκκλι-
σιν ἀπὸ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας του.

ἀπακκλύς μτγν. ἀποκλύω : Ἰω.Χρυσ.6,296.

ἀπεκκρίνω νεώτ. ἐκκρίνω, ἀποκρίνω ὕγρον τι.

ἀπέκκρισας-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκκρίνειν ὕγρον τι,
ἢ ἐκκρίσις, ἀπόκρισις· 2) [φισιολ.] ἡ λειτουργί-
α τῶν κυττάρων ἢ ὀργάνων τοῦ σώματος, κοθ' ἢν
παράγονται ἀχρηστοὶ πλέον εἰς τὸν ὀργανισμόν
οὐσίαι, οἷον τὸ οὖρον κτλ.· 3) γεωλ. ἡ μερικὴ ἢ
ὀλικὴ πλήρωσις κενῶν τῶν πετρωμάτων δι' ὀρυ-
κτολογικῶν στασιτικῶν κρυσταλλικῆς μορφῆς.

ἀπεκκριθῆς-ον νεώτ. φισιολ. ὁ διεξάγων ὁ-
πεκρίθην, βλ. λ. : ἀπεκκριθῆρα ὄργανα τοῦ σώ-
ματος [οἱ ὀδόνες, νεφροί, πνεύμονες, ἔντερα κτλ.]·

ἀπεκκριθῆς-ἡ-ὄν νεώτ. φισιολ. ὁ ἔχων τὴν
ικανότητα να ἀπεκκρίνῃ : ὀδόνες ἀπεκκριτικοί
[ἢ ἀ. περιττωματικοί] ὀδόνες, ὡν τὸ ἐκκρίμα εἶχει
ἀσκοπὸν τὴν ἀπαλαγὴν τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ διαφο-
ρῶν ἀχρηστων οὐσιῶν βλ. λ.· ἢ ὁ σχέσις ἔχων πρὸς
τὴν ἀπεκκρίσιν βλ. λ. : ἀπεκκριτικὴ λειτουργία.

ἀπεκκλιθῶσθαι λαφροῦ ἐντέλεσθαι μόνον
ἀόρ. β' : Ὀδ.Ω.393 ἀπεκκλιθέσθε δὲ θύμθευς.

ἀπεκκλέγομαι μτγν. διαλέγω καὶ ἀπορρίπτω τὰ
μὴ καλά, ἀποχωρίζω : Διοσκ.1,7 τὴν μέντοι μέ-
λαιον καὶ δυσκατάκτων ἀπεκκλέγω.

ἀπεκκλιτικός-ἡ-ὄν ἀξίος ἀποβολῆς, ἀπορρί-
ψεως : Στωϊκ.ἀπ.3,28 διὸ καὶ τὰ μὴ ἄξιον ἐκλε-
κτικὴν ἔχειν, τὰ δ' ἀπᾶξιν ἀπεκκλιτικὴν.

ἀπεκκλήθῃ (ἡ) μτγν. τὸ δι' ἐκλογῆς ἀποκλείειν
τι, ἢ ἀπορρίψαι· ἀντὶθ. ἐκλογῆ : Φιλ.ἀπ.84.

ἀπεκκλούομαι ὀνητὸ τοῦ ἐκλούομαι βλ. λ. Διοσκ.1,99.

ἀπεκκλύω μτγν. καθιστῶ τι χαλαρὸν, ἀδύνα-
τον, χαλαρῶ, διαλύω : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,120 [ἀμφ.]

ἀπακμυζῶ-ῶ μιν. κ. νεώτ. ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ : Εὐστ.Ποημ.313,90 τῶν δὲ καὶ ἀπακμυζῶν ἄπαν τὸ νόστιμον ; νεώτ. κ. μπ. : οἱ τοκογλύφοι ἀπακμυζῶσι τοὺς μικροὺς καλλιεργητάς.

ἀπακρίμνω μιν. ἀποστρέλλω μακρῶν.

ἀπακρίπτω Πάπ. ρίπτω μακρῶν.

ἀπακρυσίς-εως ἡ] μτγν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀπέραςις, βλλ. : Στράβ.5,88,4.

ἀπέκτασις-εως ἡ] ἀπέκτασις βλλ.

ἀπέκτασις-εως ἡ] μτγν. ἐπέκτασις, ἐξάπλωσις :

ΠΔ'ῶβ 36,29 ἐάν αὐτῆ ἀπέκτασις νεφέλης, . .

ἀπεκταίνω μτγν. ἐπεκτείνω : Γαλ.17(1),115 τῆς θερμῆς ἐν τοῖς ἀγγείοις . . ἀπεκταθείσης.

ἀπεκτέμνω μιν. ἀποκόπτω : Θεβδ.Στ.2,233 τὰ τῆς κακίας βλαστήματα ἀπεξέταμην.

ἀπέκτηθος-ον μιν. ἀπεκτος, ἀκτένιστος : Ἡσ.

« ἀπέκτητον ἄκαρτον, ἀπόκιστον » : Παῦλ.

Σπ. ἐν ΑΠ 5,270 ἀπεκτῖατος σῆς τριχὸς ἀγαθίν.

ἀπεκτίθην μτγν. ἀποθέτω : Ωριφ.Κέστ.225 εἰ . .

καρπὸν τὰς ἐκφύσεις ἀπεκτίθεισιν οἱ μύρμηκες.

ἀπεκτος-ον ἀκτένιστος ; ὁθ. ἐπὶ ἀρνῶν, ὁ ἐπὶ

ἄκαρτος, ὁ μῆπω γενόμενος ἐνὸς ἔτους : Ἀνδρ.οτ.

41 μὴ σφάττειν πρόβατον ἀπεκτον ἢ ἄτοκον,

Εὐστ.Ἰλ.1348,62 « ἀπεκτον δὲ θύρα ἢ ἱστορία ἐφη

τὸν μῆπω πεχθέντα, ἡγουν καρέντα ».

ἀπεκφῶρῶ μτγν. ἀπομακρύνω πρὸς τὰ ἔξω.

ἀπεκφῶρῶ-ῶ Ἡσ. « ἀπεξηνησάμην ἀπεκφῶρῶ

ρῆσα, ἢ ἐξεκένωσα, ἢ ἀπεθῆμην ».

ἀπελάγανον ἐπιγρ. ἀφείσαν : Ἐπιγρ. ἀπελά

γασαν . . ἐλευθέρων.

ἀπελάτῃς ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀπελλάτῃς βλλ.

ἀπελασία ἡ] Πάπ. τὸ ἀπελάσιν, ἢ ἀποπομῆ,

ἐκδιώξις : Παπ.ἀπελασία ζῶων καὶ ἐτέρων σκευῶν.

ἀπελασία-εως ἡ] μτγν. μιν. κ. νεώτ. δημ. -η περὶ

ἡπικῶ στρατεύματος, ἀποχώρησις : Ἀρ.Τακτ.

16,10 ἢ ἐκδιώξις, ἀπομάκρυνσις, ἀπονομή

|| νεώτ. νομ. κ. δημ. ἢ εἰς ἐπικινδύνους εἰς τὴν ἀ

σφάλειαν, ἀλλοδαπούς | κ. ἡμεδαπούς ἴδια ἐν και

ρῶς πολέμου | ἐπιβαλλομένη ἐγκατάλειψις τοῦ ἐδά

φους τῆς ἐπικρατείας : πᾶς μὴ ἔχων κανονικὸν

διαβατήριον ὑπόκειται εἰς ἀπελασίαν, - τοῦ ἔκα

μιν ἀπελάση.

ἀπελαστικός-ῆ-όν μτγν. κ. -ατικός ὁ ἔχων τὴν

δύναμιν νὰ ἀποδιώκῃ,ἀπομακρύνῃ : Ἰουστ.3,2,166 C

ρῆμα δαιμόνων ἀπελατικός.

ἀπελαστος-ον ἀπρόσιτος : Σιμων.29 [ἀμρ.1.

ἀπελατήριος-α-ον μιν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ

ἀπελαύῃ : Τζετζ.Ἰλ.75,28 ὁ βλῖος δαιμόνων ἀπε

λατήριος.

ἀπελάτης ἰό] μτγν. μιν. κ. δημ. ὁ ἀπελαύων ὁ

κλέπταν καὶ μετ' ἐουτοῦ ἀπάγων ζῶα, γλαύσα.

« ἀπελάτης κυρίως λέγεται ὅστις θρέμειται ἀπὸ

βοσκήν, ἢ βοσκῶν ἀποσφύρει » 2) μιν. ἀπελά

ται φθλακας τῶν ὀρίων τοῦ βυζαντινοῦ κράτους

ἐχοντες τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν, ἀντιστοι

χούντες πρὸς τοὺς ληστοσπῆτας τοῦ δυτικοῦ με

σαιωνικοῦ κόσμου καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀρματολοὺς

καὶ κλέφτας τῆς Τουρκοκρατίας : Διγ.Ἀκρ.1469

τούτων δὲ ἔστειλεν θεὸς διὰ τοὺς ἀπελάτας

|| δημ. συνεδ. γενναίος, παλληκάρης.

ἀπελαπτιέ[σ]ιν μιν. ρόπαλον σιδηροῦ καὶ ἀκι

ωπῶν, ἐφ' οὗ ἦτο ἐνίοτε ἐξυφρασημένη ἡ εἰκὼν

τοῦ ἁγίου Μάμαντος, χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν

ἀπελατῶν, συνήθως δὲ καὶ καθ' ἡμέραν φερόμενον

ὑπ' αὐτῶν ὡς κύριον δῆλον.

ἀπελατικός-ῆ-όν μτγν. ἀπελαστικός βλλ.

ἀπελαύων κ. μιν. κ. νεώτ. πρ.στ. ἀπέλα, ὡς

ἐξ ἔνεστος ἀπελάω, παρατ. ὄρω. ἀπῆλαον, μέλλ.

ἀπ. -ελάω [κ.π. Ἡρ.8,102], κ. -ελάσω, μτγν. κ.

νεώτ. ἄρω. ὁ ἀπῆλασα, παρακ. -ελάσκα, παθ.

ἄρω. -πλάθην, παρακ. μτχ. ἀπεπλαθήμενος, μέσ.

ἄρω. -ηλασάμην, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω : Εὐρ.

"Ἀλλ.553 ὁρῶν σφε καὶ πόλεως ἀπῆλασα" 2) ἐ

ξορίζω, ἐνεργῶ κατὰ πινος ἀπέλασιν βλλ.2] : Σοφ.

ΟΚ 1356 τὸνδε ἀπῆλασα κᾶθηκας ἀπολιν, Ξεν.

'Αν.3,1,32 τούτων μὲν οὖν ἀπῆλασαν, - τὸν ἀπῆλα

σαν ὡς ἐπικινδύνον εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν

|| πρῶ τινὰ εἰς ἀδότασιν : Ἀριστφ.Ἰπν.58'

|| ἀποτρέπω, ἀποσοθῶ : Ξεν.ΚΠ 4,2,10 μέγαν

αὐτοῖς φόβον ἀπεληλακέναι | ἀποκλείω

ἐν αὐτοῖς ἀπὸ μεγάλου φόβου | || ἀποκλείω

ἀπὸ πινος πράγματι : αὐτ.'Ἐλλ.3,2,31 μέσ., ἀπ

τί τινος ἀποτρέπω ἀπὸ τινός τι : ΑΠ7,303

3) Ἡρ.4,92 ἀπῆλαυεν τὴν στρατιὴν | ἀπῆγε τὸ

στράτευμα | || ἀμτθ. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ : αὐτ

8,102 πυρῶσιν τὰς Ἀθήνας ἀπέλαξε | || ἐννοση

μένης τῆς λ. Ἰππου, ἐρίππος ἀπέρχομαι : Ξεν.Συμπ.

9,7 ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς Ἴππους ἀπῆλαυον πρὸς

τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας" 4) παθ. κατὰ τὴν 2αν

σημ. ἀποδιώκωμαι, ἐξορίζομαι : Σοφ.ΟΚ 599 γῆς

μῆς ἀπηλάθην πρὸς τὸν ἐμαυτοῦ σπερμάτων,

Ἡρ.5,94 Ἰππῆ ἀπελαυομένω ἐδίδομε μὲν Ἀ

μύνης . . Ἀνθαμούνα, Ξεν.ΚΠ 1,2,3 ἐντεῦθεν

εἰς ἄλλων τόπον ἀπελήλθαναι - ἀπηλάθη, διότι

δὲν ἦσαν ἐν ἔξει τὰ διαβατήρια του, - οἱ ἀπε

λαθέντες | οἱ ἐξορισθέντες | | ἀποκλείομαι ἀπὸ

πινος πράγματος : Ἡρ.7,161 ἀπάσης [ἐν. τῆς

στρατιῆς] ἀπελαυομένης θέσει τῆς ναυτικῆς

ἄρχην | ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας | αὐτ.7,205 ἀπελήλα

το τῆς φροντίδος περὶ τῆς βασιλείης [εἶχεν

ἀπῆλαχθῆ τῆς φροντίδος], Εὐρ.'Ἡρ.63 οὗτ' εἰς

πατῆρ' ἀπηλάθην τύχης | οὗτε ἡς πρὸς τὸν πα

τέρα ἀπεκλείσθην καλῆς τύχης], Πλάτ.Πολ.564 D

ἀπελούνεσθαι τῶν ἀργῶν.

ἀπελαφρῶνω δ.γ. ἐπαλαφρῶνω, ἐλαφρῶνω.

ἀπελεγγῆς ἰό] μτγν. ὁ ἀνασκευάζων, ὁ ἐλέγ

χων : Οἰνόμεν.Εὐστ. Εὐάγ.Πρ.256 D ὁ δὲ γόντος ἀ

ἀπέλεγμα-ατος ἰτό] μτγν. ἐξέλεγξις, ἐπίκρισις.

ἀπελεγμός ἰό] μτγν. τὸ ἀπέλεγχεσθαι, ἢ ἐξέλεξις :

ΚΔΠράξ.19,27 τούτω κινδυνεύειν ἡμῖν τὸ μέρος

εἰς ἀπελεγμὸν ἔλθειν.

ἀπέλεγξις-εως ἡ] μτγν. ἀπελεγμός βλλ. : Εὐ

σέβ.'Ἰεροκλ.1,9 τύχοι μὲν ἄν καὶ αὐτὰ τῆς προ

σκήουσι κατὰ καιρὸν ἀπελεγξέως.

ἀπελάγγω ἐπιταίμ. ἀντὶ ἐλέγχω, ἐξελέγχω, ἀνα

σκευάζω, ἐπικρίνω : Ἀντιφ.5,19, Φιλ.1,193 εὐχάρετον

ἑαυτοῦ ἀπ., Ἡρ.Αντ.8,36 ἀπ-τὴν δὲ δεινοίαν εἰ . .

|| ἀπολ., φέρω τεκμήριον ἐνοχῆς" 2) ἀποδει

κνύω : Πουλ.Λόγ.2,81 D ἀπ-τὸν τόκον νῆσιον

παθ. ἀποδεικνύωμαι : Ἀντιφ.5,21 οὐδὲ πεισας τὸν

ἄνδρα ἀπελέγχομαι | οὗδ' ὅτι ἐπεισα τὸν ἄνδρα

ἐξελέγχομαι, προκύπει περὶ ἐμοῦ ἀπόδειξις].

ἀπέλεθρος-ον ὑπερμετρος, μέγας : Ἰλ.Ε 245

ἄνδρ' ὀρόω κρατερῶ ἐπὶ σοί μερωτόν μαχε

σθαι, Ἰν' ἀπέλεθρον ἔχοντας ἰδύναμιν ἀμετρο

τονί, αὐτ.Α 354 Ἐκτωρ δ' ὠκ' ἀπέλεθρον ἀνέ

δραμε [ἐπὶνάθη ὀσίω εἰς μεγάλην ἀδότασιν].

ἀπελελιθόοντες Ἐπιγρ. ἀπεληλυθότες βλλ.

ἀπελέκτης ἐπιγρ. δημ. ἀνευ πελεκήσεως βλλ.

ἀπελέκθητος -(η)-ῶ] μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πε

λεκηθείς : ΠΔΒασ.3,6,1 λίθαις μεγάλους τιμίους

εἰς τὸ θεμελίω τοῦ οἴκου καὶ λίθους ἀπελέκ

τους, - καὶ ἄστυρο ἀπελέκτο" 2) μτφ. ἐπὶ ἀν

θρώπου, ὄξεστος, τραχὺς : Διογ.Α 4,27 ἦν δὲ καὶ

δαϊνὸς ὀνοματοποιῆσαι | ὁ Κρόντηρ | τραχυδόν

γόνδ ἀπελέκτων εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ

μοσθῆν, παροιμ. ἀνθρώπου ἀγράφματος ἔξω

ἀπελέκτο" || δημ. ἀνθρώπος ἀπελέκτης | ἀδι

απαιδαγωγῆτος, ἀμόρφωτος, ἀγροτικός].

ἀπελεκήτως ἐπιγρ. νεώτ. ἀνευ πελεκήσεως.

ἀπελέκτοτος-ον Ἐπιγρ. ἀπελέκτητος βλλ.

ἀπελέσθαι ἰων. ἀπαρφ. ἄρω. τὸ ἀφαιρῶ βλλ.

ἀπλευθερά ἡ] κ. νεώτ., ἰων. -έρθη θηλ. τοῦ

ἀπελευθερός βλλ.

ἀπελευθερία (ἡ) ἰων. -ρία ἀπελευθέρωσις, ἡ χειραφέτησις δούλου : Αἰσχίν.3,41 2) τὸ νὰ εἶναι τῆς ἀπελευθερίας : Πολυδ.3,83.

ἀπελευθεριάζω ἠγν. εἶμαι ἐλεύθερος, φέρομαι ὡς ἐλεύθερος : Φιλ.1,49 ἀπελευθεριάζουσα κίνησις || ἀποθρασύνομαι : αὐτ.2,2 ἀπελευθεριάζοντες ὑπ' αὐθαδείας.

ἀπελευθερικὸς-ἡ-ὄν ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθέρων : Πλάτ.Συλλ.1 ἀπελευθερικὸς ἄνθρωπος, Στράβ.8,6,23 πέμφαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους || ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπελευθερίαν βλ. λ. : Δημ.π. Πολυδ.3,83 νόμοι ἀπελευθερικοί.

ἀπελευθερίοις-ον ἠγν. ὁ ἀποβέβηκων τὸν ἀπελευθερόν, ὁ ἰδιώκων, ὁ ἀρμόζων εἰς αὐτόν. **ἀπελευθερισμός**(ος) ἴδιον Ἔπιγρ. ἀπελευθερία, ἀπελευθέρωσις, χειραφέτησις δούλου βλ. λ.

ἀπελευθεριστικός-ως ἴδιον Ἔπιγρ. ἀπελευθερία βλ. λ. **ἀπελευθεριότης**(ος) ἴδιον κ. -ότης ἀπελευθερίας : Στράβ.5,3,7 συντάξας στρατιωτικὸν ἐκ τῶν ἀπελευθεριωτῶν (δ.γρ. ἀπελευθέρων).

ἀπελευθερός-ον ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος : ἀντίθ. δούλος μετοικός : Αἰσχίν.3,41 ἀπελευθερόν ἀφιέναι, Ἀριστ.Πολ.1278 Α 2, ΚΔΚορίθ.7,22 ὁ γὰρ ἐν κυρίῳ κληθεὶς δούλος ἀπελευθερός Κυρίου ἐστίν' || θηλ. ἀπελευθέρα ἰων. ἀπελευθερία κατὰ τὴν αὐτὴν χρ. : Ἰπν.Ἐπιδ.5,75 τῆς ἀπελευθέρας Ἰπλεφάνης, Δημ.135,5 Νικαρέτης Χαρσίῳ μὲν οὐσα τοῦ ἡλείου ἀπελευθέρα. **ἀπελευθερότης**-ητος(ἡ) ἠγν. ἀπελευθερίας, ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθεροῦ.

ἀπελευθερῶ-ὄω νεώτ. κ. -ρώνω ἀποδίδωμι τὴν ἐλευθερίαν εἰς δούλον : Πλάτ.Νόμ.915 Α' || παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Ἀριστ.Ῥητ.1408 Β 25 αἰρεῖται ἐπίτροπον ὁ ἀπελευθερούμενος ἰεῖν δούλου καθισταμένου ἐλευθεροῦ || νεώτ. ἀποδίδωμι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ὑποδούλους, εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ξένου κράτους διαδιούστας ὁμογενεῖς συνῶν. δημ. ξεσκαλῶναι || παθ. ἐξ ὑποδούλου γίνομαι ἐλεύθερος : δι' ἐπαναστάσεως κατὰ τὴν Τούρκων ἀηλευθερώθησαν οἱ Ἑλληνας, - ἀπελευθερωμένη Ἱερουσαλήμ (ἴτιλος μεταφρ. ἐποῦς τοῦ Τούρκουαῖτου Τάσσου) || ἀπολύω τινά ἀπὸ τῆς φυλακῆς, ἐπαναστάω τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν || μφ. νεώτ. ἀπαλλάττω ἀπὸ τινος ὀχλήσεως.

ἀπελευθερώνω νεώτ. ἀπελευθερῶ βλ. λ., ἐλευθερώνω, καθιστῶ τινά ἐλεύθερον.

ἀπελευθερωσίμος(ος) ἴδιον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπελευθερωθῆ, νὰ καταστῆ ἐλεύθερος.

ἀπελευθερώσις-εως ἴδιον κ. νεώτ., δημ. -η ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας εἰς δούλον συνήθως ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἢ τῆς πόλεως ἢ παρ' Ἑλλήσι, μόνον ὑπὸ τὸν κυρίῳ του ἐπαθήμας ἢ ἀνεπισημῶς (παρὰ Ρωμαίους) : Δημ.215,24 μὴδὲ χρεῶν ἀποκαταί, μὴδὲ δούλων ἀπελευθερώσεις, Χαρσί.5,7,4 τὸ γραμματεῖον τῆς ἀπελευθερώσεως || νεώτ. ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας εἰς ὑποδούλους συνῶν. δημ. ξεσκαλῶμα : ἡ ἀπελευθερώσις τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας || νεώτ. ἀπαλλάχθαι ἀπὸ τῶν δεσμών, ἡ ἀποφυλακίσαι || γεν. ἡ ἀπολαγῆ ἀπὸ τινος βάρους ἢ ὀχλήσεως.

ἀπελευθερωτήριος-ος νεώτ. ὁ ἀπελευθερῶν, ὁ φέρων τὴν ἀπελευθερίαν βλ. λ.

ἀπελευθερωτικός(ος) ἴδιον νεώτ. θηλ. -ρωτρία ὁ ἀπελευθερῶν, ὁ ἀποδίδων τὴν ἐλευθερίαν.

ἀπελευθερωτικός-ἡ-ὄν ἐπίγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπελευθερίαν βλ. λ. Ἔπιγρ. κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικούς νόμους, - ἀπελευθερωτικὸς ἀγών.

ἀπελευθερωτικῶς ἐπίγρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπελευθερωτικόν βλ. λ.

ἀπέλευσις-εως ἴδιον ἠγν. ἀποχώρησις, ἀποβολή : Εἰστ.οχόλ.ἡ.191,13 τὸ δὲ βεβάσασιν ἰωνικὴν ἀπέλευσιν ἔχει τοῦ κ.

ἀπέλικα ἴδιον ἠγν. «ἀπέρρωγα Κύπριοι» ἢ ῥβλ. λωκίς=ράκος ἰ.

ἀπέλις(ος) ἴδιον κ. ἀπέλις ὁ πτωχός, ὁ δυστυχεύς, ὁ ὀλις ἀπορος.

ἀπελλιόμην ἴδιον ἠγν. «ἀπερριπτούμην».

ἀπελλίσσω ἠγν. κ. νεώτ. κ. ἀπελλίσσω ἐκτυλίσσω. Ξετυλίγω : Αἰν.Τακτ.18,15 τὴν δὲ ἀγκαθίδα [κουβόρι] ἐπορεύθη ἀπελλίσσων ἀπὸ τῆς πόλεως πέντε σταδία παθ. ἰων. : Ἡρων.Αὐτόμ.27 ἀπελλισσόμενης τῆς σπάρτου 2) τυλίσσω ἐπτελῶς : Δίων.Κ 46,36, ἐξ ἄλασμον μολυβδουοῦ λεπτόν ἐγγραφάντες τὴν ἀπελλίσαν.

ἀπέλιτις(ος) ἴδιον δημ. τὸ καλλιανθὸν δεινδρόλλιον ξεακόθη ἢ ἀβελλικία ἢ ἀβελλικία ἢ κρήσσα βλ. λ.

ἀπέλικω ἴδιον ἀπέλικω βλ. λ. Ἡρ.3,48.

ἀπέλλα(ἡ) συνήθως κατὰ πληθ. ἴδιον ἠγν. «ἀπέλλαι» σμικροί, ἐκκλησίαι ἀρχαίρεισι || ἐκκλησία τοῦ δήμου, συνέλευσις τῶν πολιτῶν ἐν Σπάρτῃ : Ἔπιγρ. εἶδος τῶ δῆμων ἐν ταῖς μεγάλας ἀπέλλαις.

ἀπελλάειν συνέρχεται εἰς ἐκκλησίαν ἴδιον ἠγν. «ἀπελλάειν» ἐκκλησιάζειν, ἀλκνεύειν : Πλάτ.Λυκ.ὄψας ἐξ ὧρας ἀπελλάζειν ἰοὶ πολῖται νὰ συνέρχωνται εἰς συνέλευσιν ἰ.

ἀπέλλα ἴδιον ἠγν. «ἀπέλλαι» ἢ προσφερόμενο θυσία 2) συνέλευσις τοῦ λαοῦ βλ. ἀπέλλα.

ἀπέλλατα ἴδιον ἠγν. θυσία τελοῦμενα κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀπελλῶν.

ἀπέλλικας ἴδιον ἠγν. «ἱερῶν κοινωνοῦς».

ἀπέλλειν ἴδιον ἠγν. «ἀποκλείειν».

ἀπέλλητος ἀνταγωνιστής, πολιτικὸς ἀντίπαλος ἌΒ ὁ ἀπέλλητος, ἀνταγωνιστὴς : Αἰσχ.ἀπ.415.

ἀπελλογαρίζω Πλάτ. διδωμι λογαριασμὸν : ἀπελλογαρίζειν ἴδιον λογιζομὸς ἐκθέσθαι περὶ πάντων.

ἀπέλλων ἴδιον ἠγν. «αἰγίρειος, ὁ ἐστὶν εἶδος δένδρου».

ἀπελλόμενος ἰων.μτχ.ἀορ.βλ' τοῦ ἀφαίρω βλ. λ.

ἀπελλός(ος) ἴδιον ἠγν. κ. μων. πληγὴ μήπω ἐπουλοῦσθεϊσα : Κολλ.ἀπ.343.Εἰστ.842 ἐτὸ ἔλλκος καὶ τραύμα, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διηρείσθαι ».

ἀπελλιζῶ ἠγν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀπελλίζω, ἀπτ. ἀπελλιζῶ, παρὰ κ. ἀπὸ πληκτικῶν, δημ. ἀπερριζομαι κ. ἀπορριζομαι, γάνα τὰς ἐπιπέδους μω, ἀπερριζομαι διὰ τῆ : Ὑπερβ.Ἀθ.35 τῆς πόλεως τὴν σωτηρίαν ἀπ-, Ἐπίκ. παρὰ Διογ. Α 10,127 μὴτ' ἀπερριζομὸν εἰς πάντως οὐκ ἐσόμενον, - δὲν ἀπερριζομαι διὰ τὴν νίκην, - ὁ καταδικῶσις εἶναι ἀπληπισμένος || μέσ. -ομαι κ. δημ. εὐρίσκωμαι εἰς ἀπερριζομὴν κατὰ τὸν ἀπ. Πλούτ.10,6,10 τὰ πράγματα ἀπ-, ἐπὶ προσώπων, εἶμαι ἀπληπισμένος : Πλάτ.Ἰσοκ.29,19 οἱ ἀπληπισμένοι, Διογ.Α 8,69 Πάνθησαν ἀπληπισμένον ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἰ ἀποφασισμένην ἀπὸ τοῦ γινατροῦς, - ἴταν ἀπερριζομὸς ἀπὸ τοῦ γινατροῦς ἰ δμοις ἔχρησε || παθ. κατὰ παρεμφερῆ σημ. : Πολυδ.7,15,3 τόποι δοκοῦντες ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀπληπισθα ἰ περὶ τῆς καταλήψεως τῶν ὀφείλων ἀπληπισθησαν οἱ ἔχθροί || 2) μτθ. κ. νεώτ. δημ. ἀπερριζῶ, ἀπορριζῶ φέρω εἰς ἀπληπισίαν : ΑΠ ἡ,14,6 ὁ ἀδύφαιτος ἄλλων ἀπελλιζῶν αὐτὸς ἀπεσκάρει, παρομοι. ἀνθρώπων ἀπερριζομὸν, μὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀπερριζέει (ἐπὶ κινδυνουόντων), τὸ δὲν θάφης μὴν ἀπορριζέει ἰ ἐλιπέε μεχρὶ τῆς ὑστάτης στιγμῆς || 3) ἐπιζῶν νὰ λάβω ὄπια : ΚΔ Αοικ.6,35 ἀγαθοποιεῖται καὶ δανεῖται μὴδὲν ἀπελλιζόντες ἰ ἡ σημασία αὐτῆ ὑποδαμοῦ ἄλλου ἀπαντᾷ ».

ἀπελλιζέω-ἰδος ἰ νεώτ. μὴ ἔχων ἐπιπέδον 2) παθ. ὁ περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ἀγαθὴ ἔλιπις ἀντίθ. εὐέλπις : διεξάγει ἀπλητὴ ἀγῶνα ἰ ἀγῶνα οὐτόνος οὐδῶλας ἐλπίζεται οἶα ἢ ἐκδοσάει ἰ.

ἀπελπισία (ἡ) νεώτ. κ. ἀπελπισμός, δημ. ἀπελπισία κ. ἀπορρησία, συνών. ἀνελπίσῃ ἔλειψις, ἀπόλεια ἐλπίδων : ἄγω, φέρω, ἐμβάλλω εἰς ἀπελπισίαν, Σολωμ. Ὕμν. Ἐκευθ.6,4 ἕνα ἄκτυπος τ' ἄλλο χερί | ἀπό τὴν ἀπελπισία, - με τῆς ἰδιουργίας του ἔγινε ἀπερρησία | ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ].

ἀπελπισιοδότης (ὁ) δημ. ὁ ἀπαισιοδότος, ὁ φέρων ἀπαισιοδοξίαν.

ἀπελπισιοδότης -η-ο δημ., θηλ. κ. -κια ὁ διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπελπίσεως εὐρισκόμενος, ὁ παρουσιάζων τάσεις ἀπαισιοδοξίας.

ἀπελπισμοί (τὸ) δημ. ἡ ἀπελπισία.

ἀπελπισμένα ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀπελπίσεως ἢ ἐν ἀπελπίσῃ.

ἀπελπισμένους (-η-οῖν) μον. κ. δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀπελπιζομαι βλ.λ. ὁ πᾶσαν ἐλπίδα ἀποβαλὼν ἢ ὁ περι οὐ οὐδὲρα ὑπάρχει ἐλπίς : Διγ. Ἀκρ.4584 οὐτὴν καὶ νῦν ἀνάστησον ἀπελπισμένον νέον, - ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ τὰ ὄρφανά καὶ γιὰ τὰ ἀπελπισμένα.

ἀπελπισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπελπισία βλ. λ. : Πολυδ.30,32,11.

ἀπελπιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπελπιζων, ὁ ἀφισπῶν τάς ἐλπίδας, ὁ φέρων εἰς ἀπελπισίαν.

ἀπελπιστία (ἡ) μον. ἀπελπισία : Τζέτζ. Ἰστ.11,18 τῶν ἀγκυρῶν τὴν μερίζονα τὴν ἐν ἀπελπιστίαι.

ἀπελπιστικῶς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, μέχρις ἀπελπίσεως.

ἀπελπιστικῶς -ή-όν νεώτ. δημ. ἀπερρηστικῶς-ή-ὸ ὁ προκαλὼν ἢ ὁ δυνάμενος νὰ προκαλέσῃ, νὰ ἐμνεύσῃ ἀπελπισίαν : ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι ἀπελπιστικῆ.

ἀπελπιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ά κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, μέχρις ἀπελπίσεως : εἶναι ἀπελπιστικῶς ἐγωϊστῆς.

ἀπελπιστος γλωσσ. ἀηλιπισμένος.

ἀπελπίτος ἀεληπίτος βλ.λ. : Ἦρ.1,11 οἶα ἐξ ἀπέλπιτου [δ. γρ. ἀέλου] ἰδοῦσα ἡ γυνή.

ἀπελῶ-ᾶν ἐν χρῆσ. μόν. προσ. ἐνεστ. ἀπέλα ἀπελαῦν, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι : Ξεν.ΚΠ 8,3,32 καὶ νῦν μὲν . . ἀπέλα, ἀναθάς ἐπὶ τὸν ἄρον ἴππον.

ἀπεμῆρ Ἦσ. « μεταίω ».

ἀπεμνήσαντο ὕ ἐν ὄριστ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀπομνήσκειναι βλ.λ.

ἀπεμποδίζω νεώτ. παύω νὰ ἐμποδίζω.

ἀπεμποδισίς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ ἐμποδισίς.

ἀπεμπολή (ἡ) Ἦσ. ἀπαλλαγῆ, πρᾶσις, ἐμπορία.

ἀπεμπολήσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. πώλησις : Φιλῆμ. Λεξ.Τεχνολ.48 εἰ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις : 2) ἀπαλλαγῆ, παραμέρισις, ἀπομάκρυνσις : Ἰνπ.Εὐοχημ.5 ἀπεμπολήσις ἀκαθαρσίας : 3) νεώτ. ἀσυμειδίητος παραχώρησις ἢ ἐγκατάλειψις, ἡ προδοσία : ἡ ἀπεμπολήσις τῶν ἐθνικῶν δικαίων.

ἀπεμπολήτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. πώλητης : Λυκόφρ. 341 : 2) νεώτ. ὁ διαπραττὼν ἀπεμπολήσιν βλ. λ.3].

ἀπεμπολώ βλ.ν.τ. τοῦ ἀπεμπολῶ βλ.λ.

ἀπεμολῶ-ᾶν | ἐσφ. γ. ἀπεμολῶ | κ. νεώτ. παλῶ : Εὐρ.Κύκλ.257 τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκόθου ἀπημολᾶ : παθ. -ομαι : Ἀριστ. Ἀχ.374 καταθάβα λανθάνουσα ἀπεμολώμενοι || ἀπάγω πρὸς πώλησιν : Εὐρ.ΙΤ 1360 τίνος τῆς ᾧν οὐ τήνδ' ἀπεμολᾶς χθονός | ἀπάγει ἐκ τῆς χώρας, ἵνα πωλήσῃ | || προδίδω : Εὐρ.Τρω.973 ἡ μὲν Ἄργος βαρβάρους ἀπημολᾶ : νεώτ. ἀπημολᾶσε τὰ δίκαια τῆς πατρίδος βλ.ν.τ. ἀπεμολῶ παρὰ μτγν. : Διον. Ἀλ.2,63,λοικ. Τοξ.28 κτλ.

ἀπεμπροσθεν μτγν. κ. νεώτ. ἀπὸ ἐμπρός : Ἐπιφάν.1,678 Α οὐδέ γάρ τὸ φῶς φέγγει ἀπεμπροσθεν τοῦ σκότους.

ἀπεμφαινότως ἐπίρρ. μτγν. ἀναρμόστως, οὐχὶ προσηκόντως : Ωριγ.Φιλοκ.27,103.

ἀπεμφαίνω μτγν.κ. Ἦσ. « ἀπεμφαίνοντα ἀπεικότα, ἐκ τοῦ μὴ ἐμφαίνειν τὸ ὄμοιον », εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνόμοστος : Πολυδ.6,47,10' || ἐπὶ θρήνων, ἔχω παραφωνίαν : Μαρτίν.Προκλ.33 ἀπεμφαίνοντες θρήνοι' || ἐπὶ αἰτῶν, εἶμαι ἐσφαλμένος μετρικῶς. 2) δεικνύω, φανερώω : Μάχλ. 397 D ἀλαζονίαν . . διὰ τῶν προσώπων ἀπ.

ἀπέμφρασις-εως (ὁ) μτγν. ἀτοπία, ἀπρέπεια : Στράβ.10,2,12' || ἀντιλογία : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.11,162 εἰς ἀπέμφρασιν περικλείεσθαι.

ἀπεμφρασίς-οὐς ἐς μτγν. ἀνόμοιος : Θεοφρ. ΠΦ8,8,5.

ἀπέμφραξις-εως (ἡ) νεώτ. ἀφαίρεσις τοῦ ἐμφραγματος : ἡ ἀπέμφραξις τῆς διωρυγῆς | ἀφαίρεσις πεισόντων χρωμάτων, ἄτινα φράσσοσι τὴν ἰδίωον εἰς τὰ πλοῖα |.

ἀπέμφραττω νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ ἐμφραγμα, ξεδοῦλω : ἀπέμφραττω ὄδοντα.

ἀπεμῶ-ῶ μελλ. ἀπέμωω ἐπ. ἄορ. ἀπέμωσα ἐκπύω, ξερῶν : Ἰλ.Ξ 437 αἴμ' ἀπέμωσεν | ἀπέπτυνε αἶμα |, Γαλ.14,163' || παθ. Ἀριστ.Πρ.926 B 26 ἀπεμῶμενα.

ἀπέναντι ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντικρῦ, ἔναντι : Πολυδ.1,86,3 κατὰ τὴν ἀπέναντι ταύτης πλευρᾶν, Ἐπιγρ. εἰς τὸν ἀπέναντι βουνόν, εὐρίσκονται ἀπέναντι : ἄλλῃλων, - κατοικεῖ ἀπέναντι τῆς Δημηρχίας, γεμῶ. αἱ ἀπέναντι γυναιε' || νεώτ. ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον : δὲν τολμᾶ νὰ ἐμφανισθῆ ἀπέναντι μου' 2) ἐναντίον : ΚΔ Πράξ. 17,7 καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογματῶν Καίσαρος πρᾶσσοσι : 3) νεώτ. ἐν σχέσει, ἐν συγκρίσει : ἀπέναντι μου φαίνεται εἰλικρινής, - ὁ πλοῦτος ἀπέναντι τῆς δόξης εἶναι μὴδέν' 4) νεώτ. εἰς ἀντίκρουσιν, εἰς ἀπόσθεσιν : δίδω, - καταβάλλω, - πλῆρωμι, - λαμβάνω ἀπέναντι λογαριασμοῦ, χρέους, ἀξίας κτλ., - ἡγόρασε τὸ σπῆτι καὶ ἔδωκε ἀπέναντι ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν.

ἀπεναντίας σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντιθέτως, τοῦναντίον : σχόλ. Θεόκρ.7,47.

ἀπεναντιον ἐπίρρ. ἀντικρῦ : Ἦρ.7,55 ἀνήγοντο ἐς τὴν ἀπεναντιον | χώραν | || Γεωμ.Εὐκλ. 1,16 ἡ ἀπεναντιον γωνία | ἡ ἀπέναντι |.

ἀπεναντιος-ον μτγν. ἀντικρῶτος : Προκ.Κτισμ.1,11.

ἀπεναντιως ἐπίρρ. μτγν. ἀπέναντι : Λοικ.Νιγρ.36δ,γ.]

ἀπεναρξία μελλ. -ίξω, ἄορ. -ίξα ἀφαίρω τὰ ἔναρα, ἦτοι τὰ ὅπλα τοῦ ἐν τῇ μῆχῃ φονευθέντος, σκυλεύω : Ἰλ.Μ 195 ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα | τμήσις |.

ἀπενάσασα ἄορ. μεν. τοῦ ρ. ἀπονᾶω βλ. λ.

ἀπενάσωνικῶς Ἦσ. « φευγῶν ».

ἀπένικκα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποφέρω βλ. λ.

ἀπενείχθην ἄορ. παθ. τοῦ ρ. ἀποφέρω βλ. λ.

ἀπενεατικῆ (ἡ) νεώτ. γραμμ. μία τῶν πτωχῶσαν τῆς λατινικῆς γλώσσης συνών. ἐπικρατήσαν ἀφαιρετικῆ.

ἀπενεοῦμαι-ομαι μτγν. γραμμ. γίνομαι ἐνεός, ἀφώνος : ΠΔ Δαν.4,16 ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὦραν μίαν.

ἀπενέπω δ.τ. τοῦ ἀπεννέπω βλ. λ.

ἀπενθηριστός-ον μτγν. ἀφορρηστικός : Τίμ. ἐν Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,224 πρεσβυγενῆς ἐτέων καὶ ἀπενθηριστός ἀπάσης σκεπτοσύνης | ἰδιόρθ. ἀπενθηριστός |.

ἀπενθής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πένθος, θλίψιν : Αἰσχ.Πρ.956 ναίειν ἀπενθῆ Πέργαμα, Πλούτ.Φλαμιν.11.

ἀπενθῶν-ος-ον κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ μὴ πενθῶν, ὁ μὴ πενθῆσας : Αἰσχ. Ἀγ.895 ἀπενθῆτω φρενὶ λέγοιμ ἂν ἀνδρα τόνδ' ἐγῶν' 2) παθ. ὁ δὲ ὄν δὲν ἐγένετο πένθος, ὁ μὴ θρηνηθείς : ΠΔ Μακκ.5,10.

ἀπενθῶν Πάπ. ἀπενθῶν βλ. λ. : Ἐπιγρ.ἀπ.

ἀπενιαύτησις-εως (ἡ) κ. ἀπενιαυτήσις ἐξορρησία, ἰδίως ἐνός ἔτους : Πλάτ.Νόμ.868 B τριετείς ἀπενιαυτήσις διατελεῖν | δ.γ. ἀπενιαυτήσις |.

ἀνεπιαιτίαςας μον. μτχ. άορ. του ρ. ἀνεπιαιτίας ἄντι ἀνεπιαιτίαςας του ρ. ἀνεπιαιτιζω βλ. λ.: Μιχ. Άκου.Χρον.2,18,6

ἀνεπιαιτιζω κ. ἀνεπιαιτιζ-ω μέλλ. άπτ. -ιω ἀπέχου τινος ἐπὶ ἐν ἔτος: Ξεν. Άν.Ι,13,13 ἀπὶ δὲ . . . συμβουλεύω ἀνεπιαιτίσαι' || φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδου μου, μένω ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐπὶ ἐν ἔτος' Πολυδ.Ι,58 «ἀνεπιαιτίσαι δὲ τὸ φυγεῖν ἔτος ἢ παύσασθαι τινος ἐπ' ἑνιαυτὸν»: Πλάτ.Νόμ.866J) ἑνιαυτούς τρεῖς ἀνεπιαιτεῖν, Φιλостρ.Β. Άν.Ι,13 ἀνεπιαιτίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος'. 2) ἐντός ἑτους ἀπὸ συμβεβηκότος τινός ἐπιζῶ | μεθίσω στοὶ χρόνου μέσῃ: Δίων.Κ 46,49,ΑΒ «ἢ ἐπὶ τοῦ ἐντός ἑνιαυτοῦ ἀποβησκότος».

ἀνεπιαιτισμός (ο) ἴσῃ. «ἀνεπιαιτισμός: ἢ εἰς ἑνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασιν», ἢ ἐπιβολὴ ἐξορίας ἐπὶ ἔτος εἰς τοὺς κατὰ τὸ Ἄττικόν Δίκαιον ἀποδειχθέντας ἐνόχους φόνου ἀκουσίου. ἀνεπιαιτιζ-ω ἀνεπιαιτιζω βλ. λ.: Πλάτ.Νόμ.866C.

ἀνεπένεω κ. ἀνεπένω τραγλ. ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω: πρβλ. ἀπαύδω: Αλογ.Έπ.1053 ἀνεπένω δ' ἐγώ, Σοφ.ΟΚ 209 τὶ τῶδ' ἀνεπένεις, γέρον: Εὐρ.Μήδ.813 δρᾶν σ' ἀνεπένω τάδε: || ἀποστέρω: Αἰσχ.Εὐμ.956 ἀνδροκμήτας δ' . . . ἀνεπένω τύχας' || ἀποκίλω: Εὐρ.ΙΑ 553 ἀνεπένω νιν ἀμετέρων . . . θαλάμῳ.

ἀνεπνέωσις-εως (ἡ) νεώτ. γλωσσολ. ἢ ὑπὸ τῶν ἐνρίνων ἠχηρῶν πη, πδ, πε ἀποβολὴ τῆς ἐνρίνου προφορᾶς τῶν εἰς τινὰς νεοελληνικάς διαλέκτους, ἰδίως εἰς τὰς Κυκλάδος, τὴν Κρήτην κτλ., ὡς ἐν λ. αἰμῆβελί, αἰμῆτρος, αἰμῆσθι ἰάποβολ. τῶν π, πι.

ἀνεπνεύμασις-εως (ἡ) νεώτ. ὄνομα τῶν πνευματιστῶν βλ. λ. χαρακτηρίζων αὐ μόνον τὸν βλαπτον, ἀλλὰ τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος μετὰ τὴν παύσιν τοῦ ἕλη, καθ' ὅν τὸ πνεῦμα καταλείπει εἰς τὴν γῆν τὸ ὕλικόν του σώμα καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸν πνευματικὸν βίον.

ἀνεπαρία (ἡ) δημ. Ἐλλειψὶς χρημάτων συνών. ἀδεκαρία, ἀφιλία: ἔχει φοδέρως ἀνεπαρίας.

ἀνεπαρτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων πεντάρας, ἢ τοῖ οὐδ' ἐλάχιστα χρήματα, ὁ ἐντελὼς ἀνευ χρημάτων: ἔφαγε τὴ κληρονομίᾳ κ' ἔμεινα ἀνεπαρτος.

ἀνεπαροσύνη (ἡ) νεώτ. παντελής ἔλλειψις χρημάτων ἄ. ἀνεπαρία βλ. λ.

ἀνεπαύσις μον. λατρ. ἀνεπαύω εἰς τὴν φυσιολογικὴν θέσιν, ἐπὶ πτώσεως τῆς μήτρας: Σωρων.2,88. **ἀνεπαθεῖν** ἐπίρρ. μτγν. ἐντείνεθαι: Πολυδ.39,1,1 || εἰς τὸ ἐξῆς: Πάπ., Εὐστρ.εἰς ΗΙΝικ.339,16.

ἀνεπνευκτῶ-ω μον. εἶμαι ἀτυχῆς, ἀποτυχῶν: Γεώργ.Παχ.ΜΠαλ.6,304 Α συσταλλόμενοι ἀπνητεύκτου.

ἀνεπνευκτιζομαι (ἡ) μον. ἀποτυχῆς, καταστροφῆς: Γεώρ.Παχ.ΜΠαλ.6,304 Α καταρροῦδει τὴν -ντεψην.

ἀνεπτε προθ. διπλ. ἐν συσθ. πρὸ φωνήεντος | ἀπὸ -ἐκ | ἀνεκ βλ. λ.

ἀνεπτεῖω μον. ἐξάγω, φέρω ἔξω:Θεοφύλ.Σ'Ιστ.46. **ἀνεπτεῖρω-ω** ἀφαρῶ: Εὐρ.Π' 278 ἀπὸ δὲ λαθροσύαν νυκτικῶν ἐξελθὼν βροτῶν ἰ ἐν τῆσ. Α.

ἀνεπτεμαρτάνω μτγν. ἐπιπτα. τοῦ διασπῆνω βλ. λ. **ἀνεπτερθῶ-ω** νεώτ. ὀποσημ. μέλος τι τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ἀρθρώσεως, ἐντελὼς ἐξορθῶν: || κ. παθ. -οσμαι πάσχω ὀλοσχερῆ ἐξορθῶσιν.

ἀνεπτερωσις-εως (ἡ) νεώτ. λατρ. ἐγκλήροσις συνισταμένη εἰς ἀκρωτηριασμὸν μέλους τοῦ σώματος, κατὰ τινὰ ἀρθρῶσιν, τοῦ ἄμου, τοῦ γόνατος κτλ.

ἀνεπτεροῦ-ω κρεμῶ, ἐξαρτῶ: ἀνὸν.π.Σουῖθ, ἐν λ. κνυζόμενον.

ἀνεπτεῖσαι ἴσῃ. «τὸ ἀποπᾶσαι».

ἀνεπτερομαι ἀποτρώγω: σκῆλ. Ὀδ.Ε 435.

ἀνεπτεργάζομαι μτγν. κατεργάζομαι, ἀποτελεῶν: ἴουλ.253.

ἀπεξοσμένως ἐπίρρ. μτγν. κομφῶς, γλαφυρῶς: Κύριλλ. Άλ.Ι,310 Α.

ἀπεξηγοῦμαι-έομαι μτγν. ἀφηγοῦμαι:Ξεν.Έφ.59.

ἀπεξηγῶ-ώ ἐκκενώ, ἐκτραγγίζω, κομάρῶ: πιθαν.π.Τιμοκλ.39, μέσ. άορ. ἀπεξηγασμένη: ἴσῃ.

ἀπεξηζῶ μτγν. ἐξίσω: Στέφ.Έρμ.16,33.

ἀπέξω κ. ἀπέχω κ. ἀπόδω ἐπίρρ. δημ. ἔξω: κῆθησε ἀπέξω | ἔξω τοῦ οἰκήματος | φρ. εἶμαι, μένω ἀπέξω ἀπὸ τὸ χορδ' ἴτον ὄμιλον τῶν ἐπιτυχόντων ἢ ἐνεργούντων π.ι, παροῦμ. πού εἶν' ἀπέξω ἄν' τὸ χορδ' πολλὰ τραγουδία ξέρει, παροῦμ. ἀπέξω φάσσα κι ἀπὸ μέσα λινάσσα | ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων κρυπτόνων ὑπὸ ὤρατων ἐξωτερικῶν ὄβλιον ἐσωτερικῶν περιεχόμενον | συνεκδ. ἀπὸ ἔξηνν χῶραν. ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ: προμηθεύεται τὰ φορεμάτα τῆς ἀπέξω.

ἀπεξωθίζ(η) ἐπίρρ. δημ. ἐξωθεν, ὄλωσ ἀπέξω: ὀτραγ. κ. ὁ ἀγενῶς ἀπεξωθῶν στέκει κ' ἀκρολογάται.

ἀπεξωθῶ-ω ἐξωθῶ, ἀποδιώκω ΑΒ.

ἀπέξωσις-εως (ἡ) μτγν. ἀποδιώξις: Συνεσ.48 μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τῆς τοῦ περτοῦ αὐξήσεως καὶ ἀπεξωθῆσιν | ἀντὶ ἀπεξωθῆσιν ἄμφ.

ἀπέσοικα μτγν. εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος: Πλουτ.Περ.δ συνδραμεῖν οὐδὲν ἀπέσοικεν . . . τῆ ἀνδρὶ τὴν δόξαν.

ἀπεσοικῶς κ. ἀπεσοικῶς ἐπίρρ. ἀναρμοστώτα, ἀτόπος, παραλόγος:Θουκ.6,55,2 ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ πρώτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, οὐδὲ τούτο ἀπεσοικῶς.

ἀπεσοικῶς-εως (ἡ) ὄπτ. ἀπεικῶς μτγ. τοῦ ἀπέσοικα ὁ οὐκ' κατὰ φύσιν, παραλόγος: ἴππ.Άρχ. ἴπρ.4 οὐκ' ἀπεικῶς ἄνιφ.2,2,5' || ἀνάρμοστος, ἀρμόσφορος πρὸς τὴ εὐγενές: Πολυδ.6,26,12 τῆς οὕτως ἀπεσοικῶς πρὸς τὰ καλά.

ἀπεσπανος γλωσσ. ἄωρος πρβλ. ἡμιπέσπανος).

ἀπεσπαντος-ον (πασπῖν) μὴ ὠριμῶσας, ἄωρος: Θεόδωρ.Αἰ.Φ 28,4 πρβλ. ἴσῃ. «ἀπεσπαν[θ]τος» ὁ μὴ παλαιούμενος.

ἀπεσπῶμαι μτγν. σπεύδω: Μον.5,239.

ἀπεσπειρος-ον μτγν. ἄωρος: ΑΠ7,78 ἀπέσπειρος ὀπῶρα.

ἀπεσπῶς-ον κ. νεώτ. ἀνευ πέλλου, ἐπὶ κόρκος φεροῦσῆς μόνον χιτῶνα: Πινδ.ΝΙ,150 ἀπεσπῶς ὀρούσσαι ἀπὸ στραμνῆς | ἀφ' οὐ πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μετὰ ποικίμοσσο' || κ.γεν. ἀνευ πέλλου: Εὐρ.Φοίν.324 ἀπεσπῶς φαρῶν λευκῶν | μὴ φέροισα λευκὰ φορέματα | - ἢ νύμφη ἦτο ἀπεσπῶς.

ἀπέσπλω ἄορ. τοῦ ρ. ἀποσπῶλω βλ. λ.

ἀπεσπρίανεν ἴσῃ. «ἀπεσπρίασεν».

ἀπεσπειρος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τροφῆς, δυσπεπτος, ἀχῶνευτος: ἴππ.Έπιδ.1,26 Β. Ἄριστ.ΖΙ 3,19 ἰχθῶρ ἔστι ἀπεπτον αἶμα' || ἐπὶ περιττωμάτων ἢ ὄβλων, ὁ ἀνεπαρκούς διεργασίας, μὴ φυσιολογικός: ἴππ. ὈΞ42 ἀπέπτων δόντων τῶν ὄβλων, αὐτ'. Ἀρθρ.41 ἀπεπτα φέματα' || κ. μτγ. πρῶτορος, ἀτελής: Ἄριστ.Μετ.371 Α 3 ἀπεπτον καὶ ἀκρῆπτον ὄπὸ τῆς φύσεως: 2) ὁ δυσπεπτικός, ἐπὶ ὄργάνων τοῦ σώματος: Ἄλξ.Άφρ.Πρ.145 ὄσοι τὸ στόμα τῆς γαστροῦ ἔχουσιν ἀπεπταν: 3) ἐπὶ καρῶν, αἰ μὴ τοὺς καρποὺς ὠριμάττουσαι: πλήρωσ: Θεόδωρ.Αἰ.Φ,6,18,12 ἐν δὲ τῇ Ἐρφέκῃ καὶ ταῖς εἰς φυκροφῶρας κ. ἀπεπτατῶρας ὄλωσ ἄποσπῶτος (ἢ ρίσις)' || ἐπὶ κορπῶν, ὁ ἄωρος: αὐτ.2,15,4 πλειόνος δὲ ὄσσης | τῆς ὑγρότητος | ἀπεπτος (ὁ καρπός).

ἀπεσπῶς-ω ἔχω δυσπεψίαν, δὲν χωνεῶ: Λουκ. Παράδ.57 2) παθ. ἐπὶ τροφῆς, εἶμαι δὲσπεπτος, κακοχώνευτος: Φιλὸστρ.285,25 ἀπεσπῶμενοι ὄρασι.

ἀπέσπῶς κ. νεώτ. ἀνευ πέφεως, ἀχῶνευτα: ἴππ.Έπιδ.ὁ καταχλισχροινόμενον ἀπέσπῶς.

ἀπερ τὸ οὐδ. πληθ. τῆς ἀντων. ὅπερ βλ. λ. πολλὰς πθέμενον ἐπιρρηματ. ὥπερ, ὡσαν: Σφ. ΘΚ 175 ἄλλον δ' ἄλλω προσέειπε ἀπερ εἴπατον δρον' πρὸλ καθάπερ [συνθ.].

ἀπερ ἐπίρρ. ὄωρ. ἥπερ, ὡπερ: Ἀριστ.Λυσ. 1003 ἥπερ λυγροφρονίους ἀποκεκύφαμας.

ἀπεργαγος-η-ο δημ. κ. ἀπεργαγος ὁ δὲν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ, νὰ διαθῆ, ἀδιάβατος, ἀπέραστος: ἀπεργαγο ποτάμι.

ἀπεραντίζομαι μον. ἐρανίζομαι ἀπὸ τινος, πορίζομαι: Θεοφύλ.Σ' 1στ.2,5,5 -νίζεσθε τὰς ἀγαθὰς ἐκβάσεις ἐκ τῶν προηπαζέντων σφαλμάτων.

ἀπεράσαντα ἐπίρρ. κ. δημ. ἀνευ πέρατος, κατὰ τρόπον ἀπεράντων βλ. λ.

ἀπεραντολογία [ή] νεώτ. ἡ ἀπεράντος, ἀτελεῦτητος ζωή.

ἀπεραντολαξία [ή] μον. ἀπεραντολογία: Κ Μανασσ.Χρον.320.

ἀπεραντολόγημα [τό] νεώτ. λόγος ἀτελεῦτητος, ἀνευ ὄρων, μακρός: τὰ ἀπεραντολογήματα κορυφαῖον τὸν ἄκροσπῆν.

ἀπεραντολογία [ή] μγν. κ. νεώτ. ἀπειρολογία, ἀτελεῦτητος φλυαρία: Αουκ.Νεκρ.Δ 10,10 ὡ ἀπεραντολογίας ἀπδοῦς, Ἀθαν.6,262 Β ἀπεραντολογίας πολλὰς διεξιέναι, - ἀνυπόφορος ἡ ἀπεραντολογία του.

ἀπεραντολόγος-ον μγν. κ. νεώτ. ἀτελεῦτητος λέγων: Θαλής π.Διογ.Α 1,35 γλώσσας ἀπεραντολόγους· εἶναι ἀπεραντολόγος· ἀπεραντολόγον Ἐγγρασο' ἰ συγκρ. ἀπεραντολογώτερος: Γαλλ.1811,254.

ἀπεραντολόγῳ-ἑω μγν., μον. κ. νεώτ. ὁμιλῶ ἀτελεῦτητος, φλυαρῶ: Στράβ.13,141.

ἀπεραντομεγέθης-ους-εἶς νεώτ. ὁ ἀπεράντων, ἄπειρον μέγεθος ἔχων, ὑπερμεγέθης, ὑπερμεγας.

ἀπεράντος-(η)-ο[ν] κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ περανόμενος, ὁ ἀπειρος, ὁ τέλος μὴ ἔχων γλωσσ. εἰ ἀπειρος, ἀπεράττωτος, οὐ πεπερασμένους, πέρας οὐκ ἔχων· ἐπὶ τόπου: Πίνδ.Ν 8,38 νεβίον ἀπεράντων, Αἰσχ.Πρ.153 εἰς ἀπεράντων γάρταρον ἦικαν, Εὐρ.Μήδ.213 πόντου κληθ' ἀπεράντων, Ἀριστ.Νεφ.393 τὸν ἀέρα τὸν δ' ἀπεράντων, Πλάτ.Θεαιτ.147 C περιέρχεται ἀπεράντων ὁδὸν [πέρας μὴ ἔχουσαν], - ὁ ἀπεράντος οὐράνης· ἢ ἐπὶ χρόνου, ἀτελεῦτητος: Πλάτ. Πολ.302 Α χρόνος ἀπεράντος· ἢ ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ ποσῶ· κ. γεν. πραγμ. ἀναριθμητος, ἀνυπολόγητος, ἀνεπίδεκτος ἐξακριβώσεως, ἐκτιμήσεως: Πλάτ.Κριτ.119 Α ἀπεράντος ἀριθμὸς ἀνθρώπων, Ἀριστ.Πολιτ.2,6 χώρας ἀπεράντου τὰ πλάθας, Πολέμ.π.Μακροδ.5,19 τὸ βάθος ἀπεράντων τῶν κρατήρων τούτων, Αἰσχ.Ακρ.1156 τὴν βασιλείαν οὐρανὸν εἰς χρόνους ἀπεράντους' 2) συνειδ. ὁ ποιῶν τὴν αἰσθησὶν τοῦ οἴου ἀπεράντου, ἀτελεῦτητος, ὁ λιὰν μακρός, ποῦ φαίνεται ὅσῳ νὰ μὴ ἔχη τελειωμὸς: Ἀριστ.Ἡθ.Νικ.1101 Α 26 μακρὸν καὶ ἀπεράντων φαίνεται, Ἰω.Δαμοσκ.1,154 C νῆξ βαθεῖα, ἀπεράντος, δ. τραγ. περὸςθε χρόνια ἀπεράντα, χρόνια βασιανσιμένα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38 στῆς νύχτας τὴν ἀπεράντη τὴν ὥρα' 3) κ. δημ. ὁ μὴ περατός, ἀδιάβατος, ἀπέραστος, μὴ ἐπιτρέπων νὰ περάσῃ τις, μὴ παρέχων ἐξόδου: Αἰσχ.Πρ.1078 εἰς ἀπεράντων δίκτυον ὅτις ἀμυλαθῆσασθ' ἦν ἀνοῖας, Θουκ.4,36 ἐπειδὴ δὲ ἀπεράντων ἦν (τὸ χωρίον), δ. τραγ. εἰν' ὁ κρημὸς ὑναδατος κ' ἀπεράντο τὸ διαδο' 4) ὁ εἰς ὃν δὲν ἐδόθη πέρας, ἀτελεῖωτος: Πολυβ.4,75,3 μὴ δὲν ἄθασάνιστον μὲν' ἀπεράντων ἀπολιπέιν 5) ἐπὶ προσ. μὴ συμπληρωμένους, μὴ ἔρσιος, πληρμελής: Ἀρτεμίδ.1,12 ἀταλής καὶ ἀπεράντος [ἀφραγτος]: 6) ἐν τῇ λογικῇ καὶ ρητ., ὁ ἀνευ συμπεράσματος ἢ μετ' ἀναπιλολήτου, αὐθαρε-

του συμπεράσματος: Φιλῶδ.π. Ὀργῆς ἀπεράντος λόγος [συλλογισμός], Διογ.Λ 7,77 «τῶν δὲ λόγων ὁ μὲν εἰσι ἀπεράντοι, οἱ δὲ περαντικοί' ἀπεράντοι μὲν ὄν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιφορᾶς οὐ μάχεται τὴν διὰ τῶν λημμάτων συμπλοκήν, οἷον οἱ τοιοῦτοι, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ' ἡμέρα δὲ ἐστὶ' περιπατεῖ ἄρα ὁ Δίων», οἷον καὶ τὸ παροιμ. ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει: 7) δημ. ἀπεράντος [ὁ] τὸ κοσμητικὸν φυτὸν ἀκανθὸς ἢ ἀκανθώδης, ἀ. ἀπούρανος, ἀπρινιά, ἀπερουσία, τσουλακιδῶ 8) κ. δημ. τὸ οὐδέτερον πληθ. ἐν ἐπιρρηματικῇ σημασίᾳ ἀνευ πέρατος, ἀτελεῖωτος, συνεχῶς: Χωρικ. Ἀνέκδ. αἵματος ἀπορροή ἀπεράντα φερομένου'. ἢ ἀνυπολογίστως, ὅθεν ὄπερ τὴν ἀνατοχὴν, λιὰν βαρέως: Τιμόθ. 1,1,4 ἀπεράντα χαλπαίναιεν, Βασίλ.1,334 Ε ἀπεράντα μοχθεῖν, Προκόπ.Περσ.111 D τὰ πολεμῶν ἀπεράντα.

ἀπεράντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀτελεῦτητως, χωρὶς τέλος: Ἀριστ.Φυσ.204 Β 21 τὸ ἀπεράντως διστακτικὸ τὸ ἔχον ἀπεριορίστους διαστάσεις 1. ἀπέραση δημ. κ. πέραση, πέρασις βλ. λ.

ἀπερασά [ή] δημ. τὸ ἀδιάβατον' 2) ἡ μὴ πλήρως δι' ὕδατος ἐκλυσις, οἷον ἱματίων, σκευῶν, διαπέδου κτ.

ἀπεράσις-ως [ή] μγν. τὸ ἐξεμῖν, ὁ ἐμετος: Πλούτ.Ἡθ.134 Ε' 2) ἀφαίρασις, μετάγγισις ὑγροῦ: Θεοφρ.Αἰτ.Φ 2,9,8.

ἀπέρασμα [τό] δημ. κ. πέρασμα βλ. λ.

ἀπέραστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπεράστον βλ. λ., χωρὶς πέρασμα.

ἀπέρατος-(η)-ο[ν] μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀπέρατος ἀνυπέριθτος: Ἀριστέ.156 [δ.γ. ἀπεράντων], - ἀπέρατος στὸ τρέμμα· ἢ ὁ μὴ πᾶσι διασθεῖς: εἰν ἀπέραστο ἀκόμη τὸ μέγαλο χαντάκι' 2) ὁ δι' οὐ δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ, νὰ διαθῆ, ἀδιάβατος: Διγ. Ἀκρ.1082 κάστρον ἀπέραστα πολλά, χώρας πολλὰς, περισσας' ἢ ὃν δὲν ὑπέφερε τις: ἀρρώστεια ἀπέραστο' ἢ-ἄμ. ἐπὶ νόσου, ὁ μὴ νυθεραπεύσις: ἀπερ-θέρμη-τύφος' ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ, ὑπομειν' κακὸ φαρμάκι ἀπέραστο' 3) ὁ μὴ κατὰ-χωρηθεῖς εἰς τὰ βιβλία: ἔχω ἀπέραστα τὰ φῶνια [ἐπὶ τὴν ἐμπορευομένην], ἔχω ἀπέραστα τὰ ἐγγράφα [ἐπὶ τὴν πρωτοκολλητῶν ὑπαλλήλων]: ἢ ὁ μὴ ἢ μὴ μὴ θεωρηθεῖς: ἐπὶ ἀγγράφων, βιβλίων κτ.' 4) ἐπὶ ἱματίων, ὁ μὴ ἐδευτέρου καὶ ἐπιμελέστερον πλυθείς: ρούχα ἀπέραστα' 5) ἐπὶ τῶν δημοτικῶν, ὁ μὴ κατὰ κοσμιτικῶν: γέννημα ἀπέραστο' 6) ἐπὶ τὴν βιβλίων, ὁ μὴ νυ αναγνωσθεῖς.

ἀπεράτης [ὁ] δημ. κ. περάτης μοχλός, καταρράκτης τῆς θύρας' ἢ ὄχευς, αὐρτης.

ἀπεράτος-ον [ἢ] περῶν ὃν δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ, νὰ διαθῆ, ὁ ἀπέραστος βλ. λ. 2: Πλούτ. Ἡθ.326 Β ποταμὸς ἀπέρατος' ἢ μτφ. ὄφθατος: Αἰσχ.Ἰκ.1050 Διδὸς οὐ παρβατός ἐστὶν μέγαλα φρήν ἀπέρατος.

ἀπεράτως-ο[ν] 12 [πέρας] ἀπεράτως βλ. λ.: Πλάτ.Θεαιτ.147 C [δ.γ. ἀντὶ ἀπεράντος], Φιλ.1,554. ἀπερατότρυναι [ή] δημ. ἡ ὄπῃ δι' ἣς διερχεται ὁ περάτης, ὁ μοχλός ἢ ὁ ὄχευς τῆς θύρας. ἀπεράτως-(η)-ο[ν] μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπεριορίστος: Πλούτ. Ἡθ.424 D' ὁ μὴ περατώμενος, ἀτελεῖωτος: ἔργον ἀπεράτων. ἀπεργάζομαι κ. νεώτ. ἄορ. ἀπεργασάμην κ. παθ. ἀπεργασθῶν, παρσκ. ἐνεργ. κ. παθ. ἀπεργασομαι κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κατασκευάω μετὰ τελειότητος, ἢ ἐξ ἐκκοκλήτων ἀποτελεῶν: Ἀριστφ. Ὀρν.1154 τὰ ξύλινα τοῦ ταίφους τινὰς ἀπεργασάντ' ὄρνιθας, Ἀριστφ.Φυσ.199 Α ἰὸ ἢ τέχνην ἀπιτελεῖ, ἢ ἡ φύσις ἀδυνατεῖ ἀπεργάσασθαι' ἢ ἐκτελεῶ: Ξεν. Ἀπομν.1,6,5 ἀναγκαῖον ἐστὶν

ἀπεργάζεσθαι τούτο· || προξενώ, παράγω· Πλάτ. Νόμ. 747 C ἀπ- πανουργίαν ἀντι σοφίας, Ἄριστλ. ἀν. 368 ἀπ- ἀσμήν· νεώτ. οἱ ἀκόλαστοι ἀπεργάζονται τὴν συμφορὰν τῆς πατρίδος· || ἐπὶ ζωγραφίῳν, εἰκονίῳ λεπτομερῶς, παριστά τελείως· ἀντιθ. ὑπογράφω· || κ. μτρ.: Πλάτ. Πολ. 548 D σχῆμα πολιτείας ὑπογράφαντα πᾶς ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι· 2) καθιστά· Πλάτ. Πολ. 381 E ἵνα μή . . . τούς παῖδας ἀπεργάζωνται δειλοτέρους· καθ.: Ξεν. Οἰκ. II 3 ἀνήρ ἀπεργασμένους καλὸς κἀγαθὸς | γενόμενος, ἡ γυμναστικὴ ἀπεργάζεται τὰ σώματα ὑγιή· || μετατρέπω· Πλάτ. Τιμ. 61 B ἀπεργάζομαι ὄθωρ γῆν, πῦρ ἀέρα | κἄμω τὴν γῆν νερόν· 3) νεώτ. μηχανάσι, δολιευομαί τι κακόν· 4) διὰ τῆς ἐργασίας μου ἐξοφλώ, ἐξηγητῶν ὀφειλὴν πιν· AB 421 « ἀπεργασμένος ἀντι τοῦ ἀποδοῦν ἐξ ὧν εἰργάσαστο »· Μέν. Ἡρ. 55. ἀπεργάζω ἀποεργάζω βλλ.

ἀπεργασία (ἡ) κ. νεώτ. κατασκευὴ, ἀποπεράτωσις· Πλάτ. Πρωτ. 312 D πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων· || τὸ προξενεῖν, ἡ ὁμιουργία, ὁ πορισμός· Πλάτ. Γοργ. 422 C ἀπεργασία χάριτος καὶ ἡδονῆς· 2) θραπέσια· Πλάτ. Αλκ. 2, 140 B ἡ ἀπεργασία τῶν νόσων· 3) ἐνέργεια, δραστηριότης· Ἰαμβλ. Μυστ. 58 ἡ ἐν ταῖς θυσίαις ἀπεργασία. **ἀπεργαστικός**-ἡ-ὄν δημιουργῶν, παράγω· Πλάτ. Ἐπν. 975 C ἡ οὐκῶν ἀπεργαστικὴ | τέχνη· || ὁ ἱκόνος πρὸς δημιουργίαν· αὐτ. Πολ. 527 B ἀπεργαστικὸν φιλοσοφίου διανοίας.

ἀπεργία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ κοινῆς συμφωνίας ὁμοδικῆ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν ὑπὸ τῶν ἐπιμαθῶν ἐργαζομένων ἡ ὑπὸ τῶν ἐπογενεμιστῶν πρὸς ἐπιβολὴν ἀξιώσεων ἢ πρὸς ἐνδείξιν διαμαρτυρίας, ἀλληλεγγύης κτ.: ἀπεργία τῶν ἐργατῶν φωταερίων, - τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, - κηρυτῶν- λυῶν τὴν ἀπεργίαν· 2) ἀνταπεργία ἐν τῇ δι- εθνεῖ φρασσεῖ. λόκ- ασι, ἡ ὑπὸ τῶν ἐργοδο- τῶν ἐκ κοινῆς συμφωνίας ὁμοδικῆ διακοπὴ τῆς παροχῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν πρὸς ἀπόκρουσιν ἐργατικῶν ἢ ἄλλων ἀξιώσεων· 3) λευκὴ ἀπεργία, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀνευ ἐγκαταλείψεως τῆς θέ- σεως· 4) ἀπεργία πείνης ἡ ὑπὸ τοῦ ὑποδίκου ἢ καταδίκου ἀποσυγῆ λήψεως τροφῆς πρὸς ἥθικόν ἐξαναγκασμὸν τῆς κρατικῆς ἀρχῆς, οἷον πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς δίκης, πρὸς ἀποφυλάκισιν, πρὸς βελτίωσιν τῆς διαίτης κτ.

ἀπεργιακός-(ἡ)-όν κ. ἀπεργιακός νεώτ. ὁ ἀνή- κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀπεργίαν· ἀπεργιακὸς ἀγών, - ἀπεργιακὴ ἐπιτροπὴ. **ἀπεργιακός** ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπεργίας· οἱ σιδη- ροδρομικοὶ ἐπεδίωξαν τὸν ἄλωσιον τὰ ζητήματά τὴν ἀπεργιακῶς.

ἀπεργός-ον κ. ἀπεργός-όν μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποπεργίαν τὴν ἐργασίαν, ὀκηφόρος· Ἡσ. «ἀπεργός ἀργός»· Ἄρτεμ. I, 42 | ἐσφ. γ. ἀργός· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀπεργός ὁ μετῶν ἀπεργίας βλλ.: 3) πε- πολαιωμένος, ἀχρηστος· Φιλόδ. Ρητ. 354,7 τὴν με- θοδῶν εἰδέναι, καθ' ἅν ἀπεργα ποιοῖσι δοκεῖν καινὰ φασί, Πολύαιν. 5, 27 ἔδλο ἀπεργα· 4) Ἐπιγρ. ἀπεργον (τοῦ) τὸ μέρος τῶν πρὸς δομῆν λίθων, ὅπερ μνεῖ ἀκατέργαστον ἐπιτήδες, ἵνα τὸ ἐπέεργα- σθῶσι μετὰ τὴν ἀνοπεράτωσιν τοῦ ἐκτελομένου ἔργου· Ἐπιγρ. λίθους ταμίην ἀπεργον ἔχοντας. **ἀπεργασιάσσης** (ἡ)· νεώτ. κ. δημ. θηλ. -σπᾶ- στρια ὁ ἐν καιρῷ ἀπεργίας προσφερόμενος πρὸς ἐργασίαν ἐργάτης εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπεργῶν· κατὰ τὴν ἀπεργίαν τῶν τροχιοδρομ- κῶν προσήλθον ἀπεργασιάσται τινές· || γεν. ὁ μὴ μετῶν ἀπεργίας ἐργάτης. **ἀπεργασιάστρια** (ἡ)· νεώτ. θηλ. τοῦ ἀπεργο- σπᾶσται βλλ.

ἀπεργώ ἰων. ἀπεργώ βλλ. **ἀπεργῶ** νεώτ. ἀπέχω τῆς ἐργασίας, κἄμω ἄ- περγίαν βλλ.: ἀπεργούνας ἐργάται, - ὑπαλλήλοι. **ἀπερδούκλωτα** ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπερδούκλωτο ἀνευ πέδης, χωρὶς περδούκλωμα. **ἀπερδούκλωτος**-η-ο κ. ἀπερδούκλωτος δημ. συ- γνη. ἐπὶ ὑποσγυλίῳ, ὁ μὴ πεπεδημένος, ὁ μὴ φέ- ρων πρόγερον ἐκ σχολίου πῆδον | περδούμαι | περὶ τοὺς δύο | ἐνα ἔμπροσθεν καὶ ἐνα ὀπισθεν | πόδας, πού δὲν περικλώθηκε βλλ. **ἀπερῶς** μέλλ. ἀπερῶς φέρω εἰς πέρας, τελεῖω- να· Ἡρ. 4, 62, τὰ ἄλλα ἀπερῶντας ἰρήναι ἁπαλ- λᾶσσονται.

ἀπερῶ ἐπίρρ. ὡσπερεῖ, καθὼς ἐάν, ὡσάν· Σοφ. Ἡλ. 189 ἀπερῶ τῆς ἔποικος ἀναξία οἰκονο- μῶ θαλάμου.

ἀπερῶν μέλλ. ἀπερῶν στήριξ, προσηλώ- να· Πλούτ. Ἡθ. 681 F ἀπ- τὰς ὄψεις | τὰ βλεμ- ματα | || μέσ. -ομαι στήριζομαι, ἀκκουμβῶ· Ξεν. Ἰπν. 10, 7 ἄν. . . ἀπερῶνται ἐν αὐτῷ | τῷ χα- λυῷ· ἐπὶ ἱπποῦ, Πλάτ. Συμπ. 190 A ὅκτω τότε οἴσι τοῖς μέλεσιν ἀπερῶνόμενοι | στήριζόμενοι ἐπί τῶν ὀκτῶ μελῶν τοῦ σώματος, Πλούτ. 3, 66, 9 τὰς δυ- νάμεις εἰς ἀσφαλῆς ἀπηρεθεῖσαι νομίζων· || ἐπὶ ἀσθενίῳν, προσδῶλλω ἐν ἰδιαιτέρον μέρος, ἐντο- πιζομαι· 2) μέσ. μετ' ἐνεργ. σμν. στήριξ, προσ- ηλώ· Ξεν. Κυν. 5, 32 ἀπερῶνται εἰς τοῦτο, [τὸ οὖς], Πλούτ. Σύλλ. 35 τὴν χεῖρα πρὸς τινα ἀπ-, Πολύδ. 23, 53 ἀπ- ἐπιπίδας εἰς τινα· || κατεῦθον· Πλούτ. 1, 69, 7 ἀπ- ὄργην εἰς τινα· || ἐπι- ριπτῶ, ἐπιφέρω· Πλούτ. Ἡθ. 198 D τὴν νόμισαν εἰς τὸν οἶκον ἀπ- (ἡ τυχῆ), Πλούτ. 38, 9, 5 ἀπ- ἀνοι- σον ἐπὶ τοὺς αἰτίους· || τοποθετῶ, ἀποθετῶ· Πολύδ. 3, 109 ἡ πατρίς πᾶσαν προθεῖναι καὶ ὑ- ναμιν εἰς ἡμᾶς ἀπηρεσται, ὁδ. Καλλ. εἰς Δηλ. 120 ἐν ἀρεσίν ὀδῶνας ἀπηρεσται τοῖς λαίνοις | ἐγένεθσαν. **ἀπερῶσις**-η-ον κ. ἀπερῶσις ἀπερῶς, ἀτε- λειώτος· Ἰλ. A 13 ἀπερῶσι' ἀποινα | λῶτρα, | A 17 7, 363 ἀπερῶσιον ἄλιος.

ἀπερῶσις-εως (ἡ) ἡ στήριξις ἐπὶ πῶς· Ἄριστλ. ΖΓ 705 A 18 ἀπερῶσις πρὸς τὰς χεῖρας· || ἐπι-βολή· Πλούτ. Ἡθ. 1130 D ἀπ- τιμωρία. **ἀπερῶσιση-ατος** (τό) ὑποστήριγμα, ἀνηγός· Ἡσ. ἐν λ. ἀπέσκημα κ.

ἀπερῶσμοι κ. νεώτ. ἐξουῶ, ἐκτύω· Ἰπν. Νόσ. 2, 60· || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, ἐκχύνομαι· Διον. Περ. 981 ἀπ- Περῶσιδος εἰς ἄλλος οἶδμα. **ἀπερῶσις**-εως (ἡ) μτν. τὸ ἐρεγῶσθαι, ὁ ἐμετός. **ἀπερῶσμοι** Ἡσ. «ἀποικῆσαι»·

ἀπερῶμος-ον μτν. ὄλιος ἐρῆμος· σχολ. Πινδ. N 4, 88. **ἀπερῶσμοι**-δομαι κ. νεώτ. μένω ἐρῆμος, γί- νομαι ὄλιος ἐρῆμος· Πλάτ. Πολιτ. 274 B ἀπερῶ- μωμένους τῆς τοῦ δαίμονος ἀπιμελείας· || εὐρί- σκομαι ἐν ἀπομωνώσει, εἶμαι χωρισμένος τῶν ἄλ- λων· Πλάτ. Σοφ. 237 D ἀπ- ἀπὸ τῶν ὄντων. **ἀπερῶμιος**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ τελεῖα, ἡ ἐντελής ἐρῆμιος, ἐπὶ χώρας, δημ. ρημάδιασμα. **ἀπερῶτις** μτν. ἀναστέλλω, ἔμποδιζω· Ἀπολλ. P 1, 772.

ἀπερῶφένευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ὑπερρηφα- νείας, χωρὶς ὑπεροψίαν, καταδεκτικὰ· μιαιεῖ ἀπε- ρῶφένευτα.

ἀπερῶφένευτος-η-ο δημ. μὴ ὑπερῆφανος, μὴ ὑπερόψης, ὁ καταδεκτικός· ἀπερῶφένευτη γυ- ναῖκα.

ἀπερῶφανος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπερῆφανος, ὁ ἀὑποσηγορῶς, καταδεκτικός.

ἀπεριβάττος-ος-ον κ. μὴ ἐξαγωγῆς· Ἡσ. πῆδον. ἀντὶ ἀπεριβάττος.

ἀπεριβάττος-η-ο δημ. κ. -ιστος, -ηγας ἐπὶ τόπου, ὑστάτος, ἀπέρατος· 2) ἀπέραντος· 3) ἐπὶ προσ. ἀπαν. ὁ μὴ περιπατήσας.

ἀπεριθλαπτος-ον ὁ μὴ ἐξ ὄλων τῶν πλευρῶν ὄρατος, ἀπειροστος: Ἰσίδ. Πιυθ. 29, 162 ἀπεριθλαπτον καὶ παμληθῆ θεωρίας ἔκτασιν" ἢ μτφ. ἀκατανόητος: Ἡσ. « ἀπειροστος », Σουῖδ. « ἀνυπόδητος » 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων πέραν, δθ. ὁ ἀπερίσκεπτος, ὁ ἀπρόσεκτος: Φρόν. Σοφιστ. 10 B.

ἀπεριθλαπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. μὴ περιθεβλημένος, ὁ ἀνευ περιβολῆς: ἢ μτφ. γυνός, μὴ διηγεθισμένος: Λόγος ἀπεριθλαπτος: Ἐρμου. Ἰδ. 1, 11.

ἀπεριθλάτης -ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ περιβολῆς, ἀνευ ἐνδύματος ἢ περικολύμματος, ἀντυτα.

ἀπεριγέλαστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐμπαιγμοῦ, χωρὶς περιγέλασμα.

ἀπεριγέλαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ περιγελασθεὶς, μὴ ἐμπαχθεὶς 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπαχθῆ.

ἀπεριγένητος-ον μτγν. ὃν δὲν δύνανται τίς νὰ ὑπερτερῆσθαι, ἀκατανίκητος, ποῦ δὲν μποροῦν νὰ τὸν νικήσουν, νὰ τὸν κάνουν καλὰ: Διδό. Σ 3, 30.

ἀπεριγράπτα ἐπίρρ. δημ. ἀπεριγράφτως βλ. λ.

ἀπεριγράφτος(-η)-ο(ν) μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιγραφῆ, ἀπεριόριστος, ἀπειρος: AB 4, 421, - ἀπεριγράφτως χαρά: ἢ ἐκκλ. ἀπροσδιόριστος: ΘΛετ. Βασ. ἀναρχε, ἀ- ὄρατε, ἀκατάληπτε, ἀπεριγράπτε, ἀναλλοίωτε 2) μὴ ἀνακλιθεὶς, ἐγκυρος: Πάν. ἀπεριγράφτως διαθήκη.

ἀπεριγράφτως ἐπίρρ. μτγν., ἐκκλ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπεριγραπτον βλ. λ.: Ἰω. Χρυσ. 5, 840 ἀντὶ δὲ ἡλίου τὸν ἡλίον τῆς δικαιοσύνης ἀπεριγράφτως χωρήσασα, - ἠσυχμῆθησεν ἀπεριγράφτως.

ἀπεριγράφως-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιγραφθεὶς: Φιλῶδ. 1, 5, - ἀπεριγραφα ζεῖμαν ἐν τῷ συμβολαίῳ τὰ ὄρια τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου: ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς περιγραφῆς: δθ. κ. ὁ ἀμετρος: Στωϊκ. ἀπ. 3, 79 ἀριθμῶ ἀπεριγράφως, Ἄθαν. 2, 10 C ὁ θεὸς ἀπεριγράφως ἐστὶ φύσει 2) συνεκτ. ὁ μὴ ἀποτρογγυλευθεὶς: Διον. Ἀλ. Σουθ. 22 ἀπ. περιόδου βάσις.

ἀπεριγράφως-η-ο δημ. ἀπεριγράφτως βλ. λ.

ἀπεριγράφως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ περιγραφῆς, ἀσπίστως, ἀσάφως: Φιλ. 1, 47, 16 ἀπεριγράφως γὰρ γίνεται τὰ γινόμενα ὑπὸ τοῦ αἰτίου, Ἰσίδ. Νικ. Ἀριθμ. 5 C: καὶ οὐδὲ ὄρω ὑποπνεσθὲν ἀπεριγράφως δυνάμενα, - ἀπεριγράφως ἀναφέρει τὴν μάχην.

ἀπεριγραψία (ἡ) ἐκκλ. τὸ νὰ μὴ εἶναι τὴ περιγεγραμμένον, δι' ὅριον καθωρισμένον, τὸ εἶναι ἀπεριγραφον βλ. λ. ἢ κ. 2).

ἀπεριδόντος-ον ὁ μὴ περιδονόμενος, ὁ μὴ περιστρεφόμενος: Νικομήδ. ἐν Μι. 100, 1932.

ἀπεριδρακτος-ον μτγν. ὃν δὲν δύνανται τίς νὰ περιδράξῃ, ἀκατάληπτος: Ἄθαν. 1, 257 A τὸ δυσχερὲς ἢ τάχα καὶ τὸ ἀπεριδρακτον τῶν ζητουμένων προβαλλόμενος.

ἀπεριδράκτως ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ περιδράξεως βλ. λ.

ἀπεριελάστον (τὸ) μον. τὸ μὴ περιεχόμενον ἢ μὴ περιελαθόν: Εὐστ. Πανημ. 573.

ἀπεριελάστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιμελῶς καταπρασμένος, ἀηλούς: Ἰεροκλ. παροιμ. 464 B ἢ ἐκκλ. ὁ μὴ μετὰ προσοχής, μὴ ἐν λεπτομερείᾳ ἐξετασθεὶς 2) ἐνεργ. ὁ μὴ περιεργαζόμενος, ὁ μὴ περιεργος.

ἀπεριεργάστος ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. ἀνευ περιεργείας, ἀνευ ἐνδελουθῆς ἐρεύνης, ἐκζητήσεως, ἀπλῶς, ἀφελῶς: Βασ. 1, 371 D δια τὰ ἐν ἀπλότῳ τῇ καρδίᾳ ἀπεριεργάστως πεποιθῶτων θεῶν.

ἀπεριεργία (ἡ) νεώτ. ἑλληφίς περιεργείας, ἀσάφεια: ἄ. ἀπεριεργία βλ. λ.

ἀπεριεργία (ἡ) μτγν. τὸ εἶναι τι ἀπείριστον, ἢ ἀπλότης, ἀφέλεια: Στωδ. 4, 28, 19.

ἀπεριεργος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ ἐξεζητημένος, ἀπείριστος, λιτός: Ἰππ. Εὐσάχημ. 3, Γαλ. 13, 168 ἀπ. ἀργή: ἢ ἐπὶ πραγμάτων: Ἄθην. 6, 274 A ἀφελῆς καὶ ἀπεριεργος χρήσις: τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐα. ἀπλότης, ἡ ἀφέλεια: Πλουτ. Ἰδ. 1144 F ἢ μον. ὁ ἀγνοῶν, ὁ ἀμαθής: Εὐστ. σχολ. Ὀδ. 1575, 43 δθεν ἡ ἀπεριεργος γλώσσα, παραφθειρούσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναι φσι 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλάττωμα τῆς περιεργείας βλ. λ.

ἀπεριεργως ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. ἀνευ περιεργείας, ἀπείριστως, λιτῶς, ἀπλῶς, ἀφελῶς: Διον. Ἀλ. Δημ. 9 εἰ μὲν ἀπλῶς καὶ ἀπεριεργως ἔδει ῥηθῆναι, Γεώργ. Παχ. 161, 13 ἀπλῶς καὶ ἀπεριεργως λέγω.

ἀπεριεργασμένος ἐπίρρ. ἐκκλ. ἀπερισπάστως, ἀπεριεργάσει Σουῖδ. « ἀππρίσατο, ἀντὶ τοῦ ἐπιλονεῖσθαι ».

ἀπεριήγητος-ον κ. μον. ἀπεριγρηπτος, ἀνεκδιήγητος: Πλάτ. Νόμ. 770 B οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τιτὶ περιγραφεῖ, Πρόδρ. 453 2) ἀναριθμητος: Συμπλίκ. εἰς Ἀριστλ. Φυσ. 178, 29 ἀπεριήγητος τῶ πλῆθει.

ἀπεριήγητος-ον Ἄβ ὁ μὴ περιηχούμενος, ὁ μὴ γύρωθεν δεχόμενος ἤχους 2) ὁ περὶ οὐ δὲν ἠγέροθι θορύβου, δὲν ἔγινε λόγος: Γρηγ. Νύσας.

ἀπεριθάλπτος-ον νεώτ. ὁ μὴ τυχῶν περιθάλψεως, προστασίας: ἐφρανά ἀπεριθάλπτα.

ἀπεριθαμήςτης ἐπίρρ. μον. ἀνευ θάμβους, ἀπτοήτως: δθ. ἀθάβως: ἢ κ. ἀνευ θράσους: Νικήτ. Χων. Χρον. 216 D ἀναιδῶς οὕτως καὶ ἀπεριθαμῆτως ἐθέγγεσθαι.

ἀπεριθάστως ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ περιθάσεως: Σωφρον. 2, 60.

ἀπεριθραυστος-ον μτγν. ἀθραυστος, ἀδάμαστος: Κύριλλ. 2, 644 A γαυρόν τε καὶ ἀπεριθραυστον ἔχοντα τὸν αὐχένα.

ἀπερικάρτατος-ον μτγν. ἀκάθαρτος, μὴ καθαρισμένος: ΠΔΛεὐτ. 19, 23 ὁ καρπὸς αὐτοῦ τρία ἐτη ἴσται ὑπὲν ἀπερικάρτατος, οὐ βρωθήσεται.

ἀπερικάλυπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ γύρωθεν κεκαλυμμένος, ὁ ἀνευ περιθλήματος, ἀσκεπής: ἀπερικάλυπτος βόθρος: ἢ μτφ. φανερός, ἄ. ἀπροκάλυπτος: ἀπερικάλυπτος κατηγορία, - ἀσχημία.

ἀπερικαλύπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνυποκρίτως: Ἠλιῶδ. 8, 5 ἢ νεώτ. φανερά: πρβλ. ἀπροκαλύπτως.

ἀπερικλειστος-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ γύρωθεν κεκλεισμένος διὰ τοιχώματος, φράκτου κττ.: ἀπερικλειστος αὐλή.

ἀπερικλόντης-ον μον. ἀνενόηλος, ἀδιατάρακτος: Εὐστ. σχολ. Ἰλ. 185, 22.

ἀπερικλυστος-ον μον. ὁ μὴ γύρωθεν κατακλυζόμενος ἢ μὴ κατακλυσθεὶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

ἀπερικόπα δημ. ἀνευ περικοπῆς, μειώσεως, βραχύνσεως, ἐλαττώσεως.

ἀπερικόπος(-η)-ο(ν) μον. ὁ μὴ διακοπτόμενος 2) δημ. κ. νεώτ. ὁ μὴ περικοπεί, μὴ βραχυνοθεὶς, μὴ συστομεθεὶς, ἐπὶ λόγων, ὁ μὴ ἐλαττωθεὶς, μὴ μειωθεὶς, ἐπὶ χρηματικῶν ποσῶν.

ἀπερικόπως ἐπίρρ. μον. ἀνευ διακοπῆς, ἀκωλύτως: Εὐστ. σχολ. Ἰλ. 636, 48 περὶ τῶν λοιπῶν ἀπερικόπως εἰλεῖν ἀδελφῶν.

ἀπερικοσμητος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ περικοσμημένος, ὁ μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀστάσιςτος.

ἀπερικοσμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ κοσμημάτων, ἀστοχίστως.

ἀπερικράτητος-ον μτγν. ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκυβέρνητος: Βασ. 1, 876 B ἀπερικράτητον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν λαὸν εἶναι.

ἀπκρικρατής ἐπίρρ. μτγν., ἐκκλ. ἀνευ περικρατήσεως, ἀσυγκρατήτως, ἀνευ περιορισμοῦ:

Μακρόν. Ἐρημ. 66 Α ἀναιδῶς οὖν καὶ ἀδιαιρέτως καὶ ἀπειρηκράτως ἰδ. γρ. ἀπειρηκακίως) αἰτεῖν ἡμᾶς τὴν παρ' αὐτοῦ τῆς χάριτος ἀντίληψιν.
ἀπειρηκτός-ον μτγν. ὁ μὴ κτώμενος, ὁ μὴ συνάγων κέρδη, πλούσιος: Πτολ. Τετραβ. 182.
ἀπειρηκτής-ος-ον ὁ μὴ περιηχόμενος: Σουίδ. «ἀτάραχος, ἀνενοχλήτος».
ἀπειρηκτής ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ταροχῆς, ἀνενοχλήτως: Γεώρ. Ποιμν. 5, 20.
ἀπειρηκλύτος-ον μσν. ὁ μὴ κωλύμενος, ἀκώλυτος, ἀνεμπόδιος: Σισν. Β Κωνηλεωσέν. Μι. 119, 732.
ἀπειρηλάλητος-ον ὁ ἐν τῇ φλυαρίᾳ ἀνυπερβλήτος: Ἀριστοφ. Βάτρ. 839 ἀνθρώπων ἀγριοποιῶν, ἀσθαδαστόμων. ἀπειρηλάλητος ἴσον Αἰσχύλου καλεῖ ὁ Εὐριπίδης: 2) Ἦσα. «ἀπειρηλάλητος (κῶδ. ἀπειρηλάλητος) ἀνεξαπάτητος, ἀφελή».
ἀπειρηλαλήτος ἐπίρρ. μσν. ἀκαισικῆτως ἐν φλυαρίᾳ, μετ' ἀνυπερβλήτου πολυλογίας: Εὐστ. Πονημ. 19, 19 ἀπειρηλαλήτως καὶ κατὰ παντός βίου ἐξέροι τὸν στυλικόν.
ἀπειρηληπτός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐν ὀρίοις περιλαμβανόμενος, ἀπειρηρίστος: Πλάου. Ποιμν. 25 τὸ τῆς ἐξουσίας ἀπειρηληπτον καὶ ἄδριστον ἢ ἄδριστατος. 2) δὲν δὲν δύνανται τις νὰ συλλοβῆ εἰς τὸν νοῦν, νὰ κατανοήσῃ, ὁ ἀκατανόητος: Φιλ. 2, 24 ἰδέαι ἀπειρηληπτοὶ λόγῳ, Γαλ. 8, 159 ἀπειρηληπτοὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν κόσμου. 3) νεώτ. ὁ μὴ ἐν ἐτέρῳ τινὶ περιληφθείς: εἰς τὸ λεξικὸν εἶναι ἀπειρηληπτοὶ αἱ αὐθαίρετως σχηματισθεῖσαι λέξεις.
ἀπειρηληψία μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπειρηλήπτου βλ. λ.: Θεόδ. Στ. 1580.
ἀπειρηλύτος-ον Πλάτ. ὁ μὴ καταργηθείς, ἔγκυρος: Πλάτ. συγχωρησίς. εὐθεσμούς καὶ ἀπειρηλύτους.
ἀπειρημάχης-ος μτγν. ὁ περὶ οὗ δὲν χωρεῖ φιλονεικία, ὁ ἀναμφισβήτητος: Φιλ. 1, 2 ἀπειρημάχων δόγμα καὶ ἀνωφελές. 2) ὁ ἄμοιρος ἀγώνος: Μάξ. Τύρ. 36, 1 ἀπειρημάχων.
ἀπειρημέριμος-ον κ. μσν. ἀμέριμος, ἀπειρησκέπτος: Εὐστ. Πονημ. 248, 43.
ἀπειρημερίμωτος ἐπίρρ. ἀσυλλογιστως, ἀστόχαστος: Ἀριστοφ. Νεφ. 136 ἀμαθής. ὅστις οὐτὶ σφοδρὰ ἀπειρημερίμωτος τὴν θύραν λελάκτικας.
ἀπειρημετρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀμέτρητος, ἀπειρος κατὰ τὸ μέγεθος, τὰς διαστάσεις: Εὐστ. 1, 213, 6 οὐδ' εἰς ἀπειρον καὶ ἀπειρημετρον χρόνον ἐπισκιάζων τὴν πρόρρησιν.
ἀπειρηνόητος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ πλήρως νοητός, μὴ καταληπτός: Ἐπικτ. Ἐπιστ. 1, 10 ὕ ἐν ἀπειρηνόητων χρόνων, Κλήμ. Ἀλ. 994, 21 μέγα καὶ ἀπειρηνόητον καὶ κάλλιπτον φῶς ἢ ἀκατανόητος: Εὐστ. Εὐαγγ. Προμ. 7, 326 β. πολλὰ τὰ καὶ ἡμῖν ἀπειρηνόητος διαφορὰ. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ περινοῶν, μὴ γινώσκων, ἀμαθής: σχολ. Ἐπιστ. Ἰλ. 2, 320 τὸ ἔβλον εἰς ὃ ἀμβάβληται ἡ αἰχμή, ὃ ἡ ἀπειρηνόητος γλῶσσο κουσιῶν φσι, πρβλ. αὐτ. ἀπαιρηγός. 3) ὁ δὲ ἀμόρφωτος, ἀπολήπτος, ἀγροίκος: Σουίδ. «σκηνίτης βίος ἀπειρηνόητος».
ἀπειρηνοήτως ἐπίρρ. μτγν. ἢ ἀντιληπτός, ὁ δὲ ἀπροσοδικῶς: Πολυβ. 4, 57, 10 οἱ δὲ παρσιπεσόντας ἀπειρηνοήτως (χωρὶς νὰ τοὺς περιμεινοῦν ἢ χωρὶς νὰ γίνουσι ὀνηληπτοὶ) ὁ δὲ κ. ἀφανῶς, λάθρα: Σέξτ. Ἐμμ. Πυρρ. 3, 145 διὰ τὴν ὄρεσιν εὐσίαν τὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἀπειρηνοήτως ὁ ἀνεστάς εἰς παρωχηκότα μεταβάλλειν ἀέτατα.
ἀπειρηνοῦτος-ον μτγν. ἀσφραδῆτος: Γρηγόρι. 87 Γ. ἔθνος ἀνομον καὶ ἀπειρηνοῦτον.
ἀπειρηνοδικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ μὴ περιοδικός, ὁ μὴ καθ' ὀρίσμενον περίοδον κινούμενος, ὁ μὴ περιοδικός, ἀπειριοδός βλ. λ. ἢ ἀπειριοδικὴ κίνηση ἐν τῇ μηχανῇ. ἢ μὴ περιοδικὴ κίνηση ἢ ἀπειριο-

δικὸν κύκλωμα ἐν τῇ ἡλεκτρολ. κύκλωμα ἡλεκτρικὸν μὴ παρούσιόντων ἰδίων περιόδων, ἐφαρμοζόμενον δὲ ἐν τῇ ἀσφραδῆτι τηλεγραφίᾳ.
ἀπειριοδός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων περιόδους: Διον. Ἀλ. Συνθ. 126 ἀπειριοδός. ἄξιον ἰδόντων. 2) νεώτ. εἶδ. ἀπειριοδόν ἴσῳ τὸ γαλιανόμετρον ἐν ᾧ ἐξουδετεροῦνται αἱ τολοντεῖσεις τῆς μαγνητικῆς βέλωνος.
ἀπειριοπτος-ος ὁ μὴ βλέπων, προσέχων γύρω, ὁ ἀμελής: Θουκ. 1, 41 οἱ ἀνθρώποι ἀπάντων ἀπειριοπτοὶ εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν.
ἀπειριοπτής ἐπίρρ. μτγν. ὀλιγώρως, ἀμερίμωτος, ἀμελής: Πολυβ. 3, 117.
ἀπειριορίστος (-ἡ)-ο(-ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ περιωρισμένος, ὁ δὲν ὀρισμένον ὄριον, ἀόριστος: Λογγίν. 16, 1. - ἀπειριορίστος ἄριστος, - χρόνος, - ἐξουσία, - ἐλευθερία ἰσόλυτος, ἢ ἀπειριορίστος εἰσαγωγή ἰσῳ ἦν δὲν ἔχει καθορισθῆ ἄνωπτον ὄριον: ἢ ὁ ἐλευθερός, ὁ δὲν καλῶς τῶν δρῶν: ἀπειριορίστος γυναικίς, - ἀπειριορίστος κοπάδι. ἢ τὸ οὐδ. ἀπειριορίστον ὡς οὐσα. ἢ ἰδιότης τοῦ ἀπειριορίστον: τὸ ἀπειριορίστον τῆς ἐλευθερίας, - τῆς ἐξουσίας. 2) γραμμ. ἐπὶ ὁμοιομόρφων μετρικῶν ποιημάτων, ὁ δὲν ὀρισμένου μήκους: Ἡροιστ. Ποιμν. 6, 2.
ἀπειριορίστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὀρισμένου ὄριου, ἀόριστως: Διον. Ἀρεοπ. 164, Γαλ. 7, 469 ἀπειριορίστως δικαιοῦται ἢ νεώτ. ἄνευ περιορισμοῦ: ὁ Θεός δρᾷ ἀπειριορίστως ἢ ἀνωλύτως, ἐλευθερώς: οἱ μονάρχαι κυβερνῶσιν ἀπειριορίστως.
ἀπειριορυσία-ος-ον μσν. ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν, πλοῦτον ἢ τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. τὸ μὴ ἔχων περιουσίαν: Εὐστ. ασκόλ. Οὐδ. 1768, 54 διὰ τὸ ἀπειριορυσίαν καὶ ἀνδοσίαν.
ἀπειριορυσιάσως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ περιουσίας, ὁ δὲν στερήσῃ: Εὐστ. Πονημ. 146, 4 ὅσοι ἀπειριορυσιάσως ἔχουσι τοῦ θεῖως γλυκάεισθαι.
ἀπειριορυσίως-ον νεώτ. δημ. κ. -χτος ὁ μὴ περιηγέμενος, ὁ μὴ περιηλασθείς ἢ κ. δὲν δύνανται τις νὰ περιηλασθῇ, ἀπειρηγέστος.
ἀπειρηρίχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐμπαιμίου, ἀχλευάστος, χωρὶς περιηγῆ. ἢ ἀπειρηρίχτος-ἡ-ο δημ. ἀπειρηρίχτος βλ. λ.
ἀπειρηρίπτης-ἡ-ο δημ. ἐπὶ τόπου, ἐπ' οὐδὲν δύνανται τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ ὀδεύσῃ ὀμαλῶς.
ἀπειρηρίπτης-ος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιπλάνησιν παθὼν: Εὐστ. σχολ. 1308, 46.
ἀπειρηρίλοκος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐν περιηλοκῇ βλ. λ. ἢ περιηλοκάς ὢν, ὁ μὴ περιηλοκάς προκαλῶν, πού δὲν ἔχει ἢ δὲν κάνει μπερδεφίεις.
ἀπειρηρίλόκως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιηλοκῶν βλ. λ.
ἀπειρηρυστός-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἀνεμῶν προσοβλήμενος γύρωθεν: Ὀρειβ. 10, 7, 16.
ἀπειρηρησιός (-ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπειρηρησιῶν βλ. λ.
ἀπειρηρησιῶτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀπειρηρησιῶν βλ. λ., ἄνευ περιηρησιῶσων.
ἀπειρηρησιῶτος (-ἡ)-ο(-ν) σχολ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχῶν καλῆς διατηρήσεως ἢ συντηρήσεως ἢ κατασκευῆς ἢ κοσμητικῆς, ὁ δὲ ἂν δὲν κατεβλήθῃ ἢ δέουσα ἐπιμέλεια, ἡμερία, ἡμερία ἢ περιηρησιῶς, ὁ ἡμελημένος: σχολ. Λοικ. Προμ. 14 «ἀκαμῆ οὐσαν ἰτὴν γῆν ἄντι τοῦ ἀκατασκευάστον, ἀπειρηρησιῶτος, ἀκατήραστον»: κῆμος, - ἀμφίεις, - περιβόλι, - ντύσιμον ἀπειρηρησιῶτος, - γυναικίς ἀπειρηρησιῶτης ἢ νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐπὶ προσ. ὁ πρὸς δὲν δὲν ἐγένετο φιλόφρων ἐξηνία ἢ δεξίως, ἀπειρηρησιῶτες: ἀφῆσες τὸν ἔξνο ἀπειρηρησιῶτος.
ἀπειρηρησιῶτης ἀφῆσ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀπειρηρησιῶν βλ. λ.
ἀπειρηρησιῶτος-ον μτγν. ὁ μὴ περιηρησιῶμενος,

ἀκάλυπτος : Ίωσ.ΑΙ3,7,5 ἀπερίπλωκτον τοῦ στέρνου τοῦ μέσου καταλιμάνει.

ἀπερίπλωτος-ον μτγν. ὁ μὴ περιπίπτων, μὴ ὑποκείμενος εἰς τι, μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τινος κακοῦ, ὁλον νόσου, τολαιωρίας κττ. : Γαλ.1,96 Β ἀπερ- παντός νοσήματος, Διοσκ.2,49 ἀπερίπλωτος ὑδροφορίας τριπλῆ πιστεύεται' || εἰδ. ἐν τῇ στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, ὁ μὴ περιπίπτων εἰς φυσικὰ πάθη, μὴ ὑπὸ παθῶν παρασπόμενος, ὁ ἀπαθήσ : Διογ.Λ.7,122 ἀπερίπλωτος εἶναι ἀμαρτήματι κ. ἀπολ. : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,12,5 ἐν ἐκκλησίᾳ IV ἀπερίπλωτος ἢ (ὁ ἄνθρωπος).

ἀπερίπλωτος ἐπίρρ. μτγν. ἀπαθῶς, ἀπροκαταλήπτως : Γρηγ.Νοσ.1,756 Β λυσिताίε λαλεῖν ἀπερίπλωτος κ. συγκρ. : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,6,26 ἀπερίπλωτορον ἐκκλίνοσιν.

ἀπερίσάληκτος-ον μτγν. ὁ περὶ ὃν δὲν ἤκοσαι σάληγγες : Σουῖδ. « ἀπερίσάληκτος » κ. ἐν μτφ. χρ. : Πύρρος π.Στοβ.4,13,60 ἀπερίσάληκτος στρατηγός.

ἀπερίσάληκτος-ον μτγν. ἀπερίσάληκτος βλ.λ. : Συνέσ. Ἐπ.302 Β ἀπερίσάληκτος ὄνηος.

ἀπερίσαλιπτός ἐπίρρ. μον. οὐχὶ θορυβωδῶς, βοερῶς ὡσεὶ ἐξ ἤχου σαλιγγῶν : Ἄνω.Κορν.211. **ἀπερίσκαλης**-οῦς-ἑς μτγν. μὴ σκληρός, μὴ ἐπίπνοος, ὁ μὴ στενωχῶρος : Τιμαριῶν Σημ.9,194 « κούφος, εὐσταλής, ἀβαρής, ἀπερίσκαλης ».

ἀπερίσκεπτα ἐπίρρ. δημ. κ. -φτα ἀπερίσκεπτως βλ. λ.

ἀπερίσκεπτος-(η-ο)ν κ. νεώτ. δημ. κ. -φτος ὁ μὴ κατὰ βάθος ἐξετάζων, ἀσυλλήγιστος, παράλογος : Θεουκ.4,108,4 ἐπίθυμοῦσιν ἐπιβίβει ἀπερίσκεπτη δίδοναι, Γρηγ.Νύσσα.2,471 μὴ τις τῶν ἀπερίσκεπτων ἐπιγελᾷσθ' || ὁ μὴ περίσκεπτος, σφύεσιν καὶ προσοχῆν ἔχων ἢ ὁ ἄνευ συνέσεως καὶ προσοχῆς γινόμενος : ἀπερίσκεπτος κυβερνήτης, -ἀπερίσκεπτα διαδήματα, -ἀπερίσκεπτα γυναικᾶ : 2) παθ. ὁ μὴ δυναμένος κατὰ βάθος νὰ ἐξετασθῆ, ἀνεξερεύνητος : Φιλ.1,387 πολλά ἀπερίσκεπτα καταλιπεῖν.

ἀπερίσκεπτός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -φτα ἄνευ περισκέψεως, ἀσυλλογίστως, ἀνοήτως, ἀσυνέτως : Θεουκ.4,10 μάλλον ἢ ἀπερίσκεπτος εὐελπίς ὁμοσε χωρησῆαι τοῖς ἐναντίοις, Συνέσ.143 καὶ πάντα ἀπερίσκεπτος ἐταμῶσα, -ἐνάρρησεν ἀπερίσκεπτός || κ. συγκρ. -ὄπιστρον : Θεουκ.6,65 ἐπίστευσαν τε τῷ ἀνθρώπῳ πολλῶ ἀπερίσκεπτότερον, Χρυσ.Στωϊκ.3,125.

ἀπερίσκεφία ἢ μτγν. κ. δημ. ἀφροσύνη, ἑλληφίς συνέσεως καὶ προσοχῆς, κουφότης, ἀστοχασία : σχόλ. Ἀριστφ.Θεσμ.409 - ἢ ἀπερίσκεφία τοῦ στρατηγού' || δημ. κ. ὡς οὐσα. ἢ ἀσύνετος πράξις, ἢ κούφος ἐνέργεια : ἄκανα μιά ἀπερίσκεφία.

ἀπερίσκόπητος-ον Σουῖδ. κ. νεώτ. ὁ μὴ μετὰ περισκέψεως ἐξετασθεὶς, ἄ. ἀπερίσκοπος : 2) ὁ ἀπερίσκεπτος βλ. λ.

ἀπερίσκοπος-ον ὁ ἀπερίσκόπητος βλ.λ. : ΑΒ, Σουῖδ. ἐν λ. ἀπερίγραπτοι.

ἀπερίσκοπώς ἐπίρρ. μον. ἄνευ προσοχῆς || ἀπερίσκεπτός.

ἀπερίσπαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ περισπασμῶν, ἤτοι ὑπὸ ἄλλων ἀπασχολήσεων διακοπτόμενος, ἐμποδιζόμενος, ὁ μὴ περισπᾶμενος ἤτοι περὶ ἄλλα ἀσχολούμενος, ὁ μὴ ἀπὸ ἄλλο τι παρεμπιπτόν διεσκαδασμένος : Διον. Ἄλ.Θεουκ.830,3 χρὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐπιρριμῆναι καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι' || ὁ συγκεντρωμένην ἔχων εἰς τι τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν προσοχὴν του : ΠΔ Σοφ. Σαλ.16,1] ἴνα.. ἀπερίσπαστοι γένωσται τῆς σῆς ἐπιργεσίας, - ἢ κυβερνήσις ἀπερίσπαστος πρῶτα-ραὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς, - μὲ' ἀπερίσπαστον ἐνδία-

φῆρον ἠκροῶντο' || ἐπὶ στρατοῦ, ὁ μὴ διασκαδαθείς, μὴ σκορησθεὶς : Πολύδ.2,67,7' || π. ἱατροῖς περὶ τοῦ ὄνου, ἀδιάτράπτος : 2) ὄθ. ὁ ἀδιάκοπος, ὁ ἐνιαῖος : Πλούτ. Ἀριστ.5 τὸ ἀπερίσπαστον τῆς ἐξουσίας.

ἀπερίσπαστος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνενοχλήτως, ἀνεμποδίστως : ΚΔΚορινθ.Α.7,35 ταῦτο.. λέγω.. περὶ τὸ εὐσχημον καὶ εὐπρόδεκτον τῷ Κυρίῳ ἀπερίσπαστως, Ἀρρ. Ἐπικτ.1,29,59 ἀπερίσπαστως καθῆσθαι' || ἀκαταπαύστως, συνεχῶς : Ἀθῆν.1,10 C ἀπερίσπαστως ἀπαινεῖ τὸν οἶνον.

ἀπερίσπέρμιος-ον νεώτ. ἐπὶ σπερμιῶν φυτῶν, ὁ στερούμενος σπερμιερμίου βλ. λ.

ἀπερίσσευτος-(η-ο)ν κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπερίπλωτος, ἀπλοῦς : Φιντ.π.Στοβ.4,23,61 Α' : 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλεονάσας, ὁ μὴ περισσεύων ἢ περισσεύσας.

ἀπερίσσεος-ον ἀπερίπλωτος βλ. λ.

ἀπερίσσοτρόφης-ον μὴ ἀβροδιαίτης, παλυτῶς τραφεὶς, ἢ γενόμενος : Τιμ.Φλ.3 ἀπερίσσοτρόφης αἰδύς.

ἀπερίσταλτος-ον μτγν. κ. νεώτ. μὴ περιεσταλμένος, μὴ περικεκαλυμμένος.

ἀπερίσταλτος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιστολῆς : Ραγκ. Ἀπομν.94.

ἀπερίστατος-ον μτγν. ὁ περὶ ὃν οὐδεὶς ἵσταται μονήρης, ἔρημος : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,1,159 : 2) ἀκίνητος, ἀσφαλής : Πολύδ.6,44,8 ἀπερίστατοι ῥαστώσιναι : 3) ἱατρ. ἐπὶ τραυμάτων, ὁ ἄνευ ἐπιπλοκῶν : Γαλ.13,498 : 4) ρήτ. ὁ ἄνευ περιστατικῶν, αἰτίας ἢ ἀποδείξεως : σχόλ. Ἐρμού.π.Στάς.1 « κατὰ τὸ ἀπερίστατον, ὁλον ἀποκηρύσσει τις τὸν υἱὸν ἐπὶ οὐδεμίᾳ αἰτίᾳ ».

ἀπερίστικτος-ον μτγν. μὴ γύρωθεν ἐστιμμένος, ἀντιθ. περιστιμμένος : Γαλ.19,750 ἀπερίστικτος εὐθεία.

ἀπερίστραπτος-ον μτγν. κ. ἀπερίστροφος βλ.λ.

ἀπερίστραπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀπερίστραπτος ὁ ἄνευ περιστραφῶν : 2) νεώτ. μτφ. ὁ ἄνευ περιστροφῶν τοῦ λόγου, ὁ οὐχὶ πλαγίως ἢ συγκεκριμένως ἐκπεφόμενος.

ἀπερίστραφώς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιστροφῶν, ἄνευ ὑπεκφυγῶν, ἀπροκαλύπτως, εἰλικρινῶς, σαφῶς : ἀπερίστραφώς ὄμιλεται.

ἀπερίσυλλακτός-ον νεώτ. ὁ μὴ περισυλληχθεὶς : ἀπερίσυλλακτα γραμματόσημα.

ἀπερίτειχιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ διὰ τείχους περιβεβλημένος, ἀτειχιστός : ἀπεριτειχιστός ῥῆλις.

ἀπεριτεχνιστός-ον νεώτ. ὁ μὴ λίαν ἐντέχνως κατασκευασθεὶς : 2) μτφ. ὁ μὴ πανουργίας, τεχνάσματα μετερχόμενος.

ἀπεριτεχνος-ον νεώτ. ὁ μὴ περὶτεχνος βλ. λ.

ἀπερίτηκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιτμηθεὶς, ὁ μὴ ὑποστάς περιτομῆν βλ.λ. : ΠΔ Γεν.17,14 καὶ ἀπερίτηκτος ἄρσην ὅς οὐ περιτμηθῆσεται τὴν σάρκα τῆς ἀβροβουσίας αὐτοῦ' || μτφ. : ΚΔ Πράξ.7,51 σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτηκτοι τῆ καρδίας καὶ τοῖς ὤσιν : 2) ὁ μὴ περικεκομμένος, μὴ γύρωθεν ὠρισμένος, ἀκέραιος : Πλούτ. Ἠθ.495 C πανταχοῦ μὲν ἢ φύσις ἀκριβῆς καὶ φιλόδοχος καὶ ἀνελλιπῆς καὶ ἀπερίτηκτος.

ἀπεριτήκτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιτομῆς βλ. λ.

ἀπεριτοίχιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ διὰ τοίχου περιβεβλημένος, ἀτοιχογύριστος, ἀμάνδρωτος βλ. λ. : ἀπεριτοίχιστος αὐλή.

ἀπεκριτόλη ἢ νεώτ. φαρμακ. κῶνος δόσμος, ὄγευστος, ἀδιόλυτος ἐν ὕδατι, χρησιμοποιουμένη ὡς καθαρτικόν.

ἀπεριτράπτως-ον μτγν. ἀμετατρέπτως, ἀκίνητος, ἀμετάθλητος : Πλούτ. Ἠθ.983 C.

ἀπεριτράπτως ἐπίρρ. μτγν. ἀμετατρέπτως, ἀναλλοιωτῶς, σταθερῶς : Σέξτ. Ἐμν.Μαθ.1,53 ἀμέλει

γούν οὐδὲ θελήσαντας ταύτην δυνησάμεθα ἀπε-
ριτρέπτης ἀνελείν.

ἀπερίτροπος-ον ὁ μὴ ἐπιστρέφων || δ. ἐρμ.
ἀμέριμος: Σοφ. Ἡλ. 182 παῖς Ἀγαμέμνωνιδος ἀπε-
ρίτροπος | οὐχόλ. « ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος ».

ἀπερίττος ὀνομαζόμενος ὁ μὴ ἐπιπτόντων
ἔχων, ὄθ. ὁ ἀπλοῦς, ὁ λιπτός: Λοικ. Νηρ. 26 τὸ
ἀπερίττον τῆς τροφῆς, - ἀπερίττος διακόσμος:

|| ὁ τελείως διαπλασθείς: Φιλόστρ. Νεωτ. Εἰκ. 14
μηροὶ ἀπερίττοι || νεώτ. ἀπερίττον (τὸ) ὡς οὐσ. ἢ
ἰδιότης τοῦ ἀπερίττου: τὸ ἀπερίττον τῶν τρόπων.

ἀπεριττότης-ητος ἡ ἀπλότης: Σέξτ. Ἐρμ.
Μαθ. 223 ἀπεριττότης λόγους.

ἀπερίττως ἐπίρρ. ὑπὸν. κ. μὴν. κ. νεώτ. ἀπλῶς,
ἀφελῶς: Διδόξ. Σ 1226. || λιπτός: Γεωργ. Παχ. Μ.
Παλαιολ. 295 Α μόνον δὲ ἄρτα ἀποζύνει καὶ ἀγρίους
λαχάνους ἀπερίττως εἶχε καὶ Ἐρελῶς.

ἀπερίττως-ον ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιφέρων πε-
ριττώματα: Θεόδωρ. Αἰτ. Φ 6, 17, 9 ἀπερίττως καὶ
ἀπλή τροφή, αὐτ. 6, 10, 3 ἀπερίττων φυτῶν.

ἀπεριφρόνης-ους-ές ἢ περὶ φροσύνης, μὴ κυκλοτε-
ρή: Θεόδωρ. Αἰτ. Φ 6, 1, 6 πολυγώνιον καὶ ἀπεριφρή-
σιμον ὑπὸν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιπε-
ραγμένος: 2) μτφ. ἀπροστάτευτος: Βασίλ. 1, 940 D
ἀπεριφρακτον καταλιπνάνων τῶν ἐαυτοῦ λαόν.

ἀπεριφράκτως νεώτ. ἀνευ περιφράξεως.

ἀπεριφραστώς-ον μὴν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων
περίφρασιν, ὁ ἀπερίστρφορος: Εὐστ. 1914, 59.

ἀπεριφράστως ἐπίρρ. ὑπὸν. κ. νεώτ. ἀνευ πε-
ρίφρασεως, ἀπεριστρόφως: Εὐστ. 112, 42.

ἀπεριφρόντητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ περιφρονη-
σεως βλ. λ.

ἀπεριφρονητός (-η)-ος(ν) μὴν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
μὴ περιφρονούμενος, μὴ περιφρονηθείς: Θ. Μετοχ.
ἐν Σάβ. Ἀ νβ καὶ ἴσως οὐκ ἀπεριφρονητόν σοι.

ἀπεριφρονητός ἐπίρρ. πᾶν. κ. νεώτ. ἀνευ
δόλου, οὐκ ἐκακοβούλως: πᾶν. ὁμολογῶ μὴ
σθακέναι ἀπεριφρονητῶς καὶ ἀκαταγνώστως:

2) νεώτ. ἀνευ περιφρονησεως.

ἀπεριφρονητός-ον μὴν. ὁ μὴ περιφρονοῦ-
μενος, ἀφροσύνητος, ἀφύλακτος.

ἀπεριφροσύνη ἐπίρρ. μὴν. οὐκ ἐπιχειρῶς,
οὐκ εὐχαριστῶς: Θεόδ. Στ. 426.

ἀπεριχρίστος-ον νεώτ. ὁ μὴ περιχρισθείς, μὴ
περικρισμαμένος.

ἀπεριψυκτός-ον μτφ. ὁ μὴ γενόμενος ψυ-
κρός: Γαλ. 11, 475 ἀπεριψυκτον τριεῖν.

ἀπεριπτικός μτφ. ἀπεριπτικός βλ. λ. πῖθαν.
ἀντι παρεπτικός: Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐν Αἰσθ. 97.

ἀπερρωπός-ηος δημ. ἀπερρωπός βλ. λ.

ἀπερρωπιάσθαι δημ. διέρχεται ἀπὸ τινος
μέρους ἐπανειλημμένως: δ. τραγ. ἀφῆς ἀπερρω-
πιάσθαι ν' ἀπὸ τῆ γειτονία σου.

ἀπερρωπιάσθαι (τὸ) δημ. τὸ διαβαίνειν ἀπὸ
τινος μέρους ἐπανειλημμένως, τὸ συμπηροῦσθαι.

ἀπερρωπῶ μὴν. κ. δημ. κ. περνώ βλ. λ.: Διγ.
Ἄκρ. 4270 τότε μαχαίρῃ διστομῶν ἀπερρωπῶ στήν
καρδίᾳ του, Σολωμ. Ἀνάμνησις 5 τῆ νεότητι ποῦ
ἀπερρωπῶ | ἔτσι γρήγορα ἀπὸ μᾶς:

ἀπερρωπῶ-έως EM « ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμε-
νος καὶ ἀπατῶν » ἡπερρωπῆτης βλ. λ., ἀπατῶν.

ἀπερρωπῶ (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἄκανθος ἢ ἀκαν-
θώδης βλ. λ.: ἄ. ἀπόρακος βλ. λ.

ἀπερρωπῶ μτφ. ὁ μὴ πέρπερος, μὴ κομπορη-
μίαν, ποῦ δὲν περιερίζει, δὲν φλυαρεῖ μεγα-
λαυχῶν, δὲ λέει μεγάλα λόγια, ὄθ. ὁ μὴ μετα-
δόξος: Παλαιὰ Ἄσκησις 900 D ἀπερρωπῶ ἴθως.

ἀπερρωπῶ ἐπίρρ. μτφ. ἀμελῶς: Ἀριστέας 28.
ἀπερρωπῶ μτφ. πῖθαν. ἀντι ἀπελπίσθησαν
ἀόρ. τοῦ ἀπολείπειν βλ. λ.: Πλούτ. Κἀτ. Νεώ. 55
πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀπιστῶν ἀνδρῶν ἀπερρω-
πῶσαν ἐν Ἀγρυπῆ μετὰ Κῆτωνος.

ἀπερρωπῶ (ἡ) Ἐπὶρρ. εἰολ. ἡπερρωπῶ βλ. λ.: πρῆλ.
τὰ ὄρα. ἡπερρωπῶ, ἡπερρωπῶ.

ἀπερρωπῶ ἀπερρωπῶ, ἀπερρωπῶ, ἡπερρωπῶ: Εὐρ.
Ἡρ. 260 ἀπερρωπῶ δ' ἔθεν ἡλθεσ ἐνθάδε, Ἀριστοφ.
Νεφ. 783 ἀπερρωπῶ | ἡπερρωπῶ.

ἀπερρωπῶ-οῦσα-ός (ἀπορρωπῶ) μτφ. τε-
θραυσμένος, ὄθ. ἀσύνδετος κ. μτφ. ἄτοπος, παρό-
λογος: Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ. 8, 782 ἀπερρωπῶς σημεῖον.

ἀπερρωπῶ ἀόρ. ἀπέρρωπῶ γεν. κῆμω ἔρε-
τον: Ἀριστοφ. Πρ. 962 Α δ' 2) ἔξεμῶ π: Ἀλκίφρ. 3, 32
κραυγῶν ἀπ- 3) μτφ. βάλω ἔξω, ἀπορρωπῶ:
Διογ. Λ 5, 77.

ἀπερρωπῶ ἐπίρρ. μὴν. ἀνευ ἐρυθρία-
σεως, ἀναίσχυντος, ἀντρόπιστος.

ἀπερρωπῶ-ῶ παῦν καὶ εἶμαι ἐρυθρός, δὲν κοκ-
κίνω, δὲν ἀντρέποιαι πλέον: Ἀριστοφ. Νεφ. 1216
κρίττων ἐν τοῦθι τότε ἀπερρωπῶσαι μάλλον
ἢ σχεῖν πρῆμας, Μέν. 782 ἀπερρωπῶς πᾶς, ἐρυ-
θρῶ δ' οὐδὲν ἐτι: || παῦν καὶ ἔχω τὸ ἐρυθρὸν
χρῶμα: Λοικ. Λεξ. 4.

ἀπερρωπῶ ἀπερρωπῶ βλ. λ.: πᾶν. ζῶων ἀπε-
ρρωπῶνα χάρμην.

ἀπερρωπῶ παρατ. ἀπέρρωπῶ, ἀόρ. ἀπέρρωπῶ,
ἀπέρρωπῶ, ὀποκρούω: Ἰλ. Π 562 εἰ γὰρ Ἀθήνη ..
βέλων δ' ἀπερρωπῶ ἐρωήν, Σοφ. Αἰ. 186 ἀπερρω-
πῶ .. Φοῖβος κακῶν φάνη, Ἡρ. 1, 32 ταῦτα δὲ
ἢ εὐτυχίῃ ἢ ἀπερρωπῶ, Ξεν. Ἀπομ. 2, 9 κῆμω
τράπεζα ἵνα σοι τοῦς λῦκους ἀπὸ τῶν πρῶτων
τῶν ἀπερρωπῶσαι: || παθ. -ομαι ἀποκλείομαι:

Θεογ. 1210 πατρώφης τῆς ἀπερρωπῶσας: 2) μέσ.
ἀπέρρω, ὀποφείνω: Σοφ. ΟΚ 169 ἀπερρωπῶ (τῆς
φωφῆς) οὐχόλ. « μὴ διαλέγω »: 3) ὑπὸν. κῆμω:
Ἀπολλ. Ρ 3, 174 σίγῃ νόον βολήν τ' ἀπερρωπῶ.

ἀπερρωπῶ-ῶ μτφ. καταστρέφω δι' ἐρου-
θῆς (ἴσως τῶν φυτῶν): Θεόδωρ. Αἰτ. Φ 5, 10, 3
2) παράγω ἐρουθῆν: αὐτ. 5, 9, 13.

ἀπερρωπῶ ποι., μτφ. κ. -έω ὀποσῶ: Ὀδ. 8 ἱ34
ρίνον ἀπ' ὀσταφῶν ἐρούσαι | τμησ. | κατὰ οὐχόλ.
« ἐλκίσαι ἀποσπᾶσαι », Κόντ. Σμ. 14, 259 ἤθετε πέρ-
τιν .. μπῆρος ἀπερρωπῶσαι.

ἀπερρωπῶ κ. μὴν. κ. νεώτ. ἀπ. ἀπειμῶ, μέλλ. ἀ-
περρωπῶμαι, ἀόρ. ἀπέρρωπῶ, παρακ. ἀπερρωπῶ
ἀπερρωπῶ, ἀναχωρῶ: Ἰλ. Π 766 ἔξ ἐμὸ καίθην
ἔβην καὶ μῆς ἀπερρωπῶ πάτρησ, Θεουκ. 1, 89, 3
ἢ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπέρρωπῶ: || μτφ.:
Εὐρ. Ὀρ. 295 ἐκ θακρῶν τ' ἀπέρρωπῶ, καὶ μέλλ.
ἀπέρρωπῶ ἔχομεν | ἀφῆσε τὰ δόκρυσαι: || ἀναχω-
ρῶ ἐκ τινος τόπου καὶ φθάνω εἰς ἄλλον: Ἡρ. 1, 22
ἀπέρρωπῶ ἐς τὸς Ἰσθμῶς, Θεουκ. 1, 92 οἷτε πρῶσθαι ..
ἀπέρρωπῶ ἀπ' οἴκου ἀναπικλήτῶς: || μτφ.: φῆται:
Συμν. 193 C ἀπ- εἰς τὴν ἀρχαίαν φῆσιν: || ὄνομα:
Ἀριστοφ. Ὀρν. 948 ἀπέρρωπῶ τούτων ἰσθμῶν, Ἀρστ.
315 νυκτὸς ἀπερρωπῶσας: 2) ἐξαπλοῦμαι, δια-
δοῖμαι: ΚΔ Μαθ. 6, 24 καὶ ἀπέρρωπῶ ἢ ἀκαθ' αὐ-
τῆς εἰς ἄλλην τὴν ἑρῶσαν: 3) ἀποχωρῶ τοῦ βίου,
ἀποθνήσκω: Εὐρ. Ἀλκ. 379 ὅτε ἔην χροῖν μ', ἄν
πέρρωπῶ κατῶ.

ἀπερρωπῶ μέλλ. ἀπερρωπῶ μτφ. ἔξεμῶ: Ἀλκίφρ.
37: || ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, ἐκχέω: Τράγ. 52 ἀπερρω-
πῶ τὸ πλεονάζον | ὄνομα: 3) ἀποχωρῶμαι, ἀπέρρω-
πῶ: Θεόδωρ. Αἰτ. Φ 17, 10 τῆς ὑγρότητος ἀπερρωπῶ-
σῆς (δ. γρ. ἀπελαθῆσῆς).

ἀπερρωπῶ μέλλ. ἀνευ ἐνεστ. βλ. ἀπαγορεύω
κ. ἀπέρρωπῶ.

ἀπερρωπῶ ἀποσύρωμαι: Ἰλ. Π 723 στυγερῶς πο-
λέμω ἀπερρωπῶσαι | ἀποχωρῶσαι.

ἀπερρωπῶ (ἡ) μὴν. ἀποσπᾶσθαι: Ἰσέξτ. Ἀνθολ. 89
ἀπέρρωπῶ λυγρῶν.

ἀπερρωπῶ-ονος ὀνομαζόμενος ἰων. ἀπερρωπῶ, ἀπερρωπῶ: Ἡσ.
« ἀπέρρωπῶ: πέρρω μὴ ἔχοντα ».

ἀπερρωπῶ-έως (ὁ) ὁ ἀνασπᾶλλων, ματαιῶν
ἀφροσύνη: Ἰλ. Θ 361 ἄμῶν ἀπερρωπῶδες.

ἀπαρνησός-όν ἀκριτος σκληρός· Ἦσ. «ἀπάν-
θρωπος», Φρόν. ἐν ΑΒ β, β «ἀναίδης, σκληρός, οί-
ον ἀπαρνησός και ἀπειρηλαίπος».

ἀπαρνησός ἔπιρρ. Ἦσ. «βλασματώδης, ἀδοκήτως»·
ἀπαρνησός-ον ἴερως) ἄστοργος, δυσάρεστος·

Αἰσχ. Λο. 600 θηλυκαρπῆς ἀπέρωτος ἔρωος, πρβλ.
γάμος ἄγαμος ἴ γρ. ἐν 2ω χειρογρ. Αἰσχ. Ι.

ἀπαρ ἰων. ἀντὶ ἄφες ἰ ἀφίημι.

ἀπαρθεῖν Ἦσ. «ἀκολουθήσαι».

ἀπαρθεῖν μέλλ. ἀπέδομαι, ἀόρ. μτχ. ἀποφα-
γών (π. Ἀριστφ. ἴην. 497), παρακ. ἀπεδήδοκα,
παθ. ἀόρ. ἀπηδέσθην, παρακ. ἀπεδήσθαιμι τρώ-
γῃ ἐντέλλω· 2) περιδάνω· Ἀριστλ. Ζ 5, 22 τὰ
πτερά ἀπεσθίουσιν· μτφ. Ἐρμην. Στρατ. 7, 4 δάκνει,
δάκνει, ἀπεσθίαι μου τὴν ἀκοήν· 3) οὐκ ἐσθίω,
παύομαι ἐσθίω· Θεοπομν. Κωμ. 62 ἀπέσθιε (μὴ
ἐσθίε) τὰ πετρεῖα τῶν ἰχθυδίων.

ἀπαρθεῖσθαι-τομαι (ἐσθίης) μτγν. ἐκδύομαι,
γύννομαι· Λοκ. Λεξ. φ. 5 ἀπησθημένοι.

ἀπεσθία (ἡ) ἰων. ἀντὶ ἀφροσία· Ἦσ. «ἀνεσθία».

ἀπεσθίης-οὔς-ές ὁ ἀνευ σκύτους, θερμαίνου
περικαλύμματος, ἀνευ θήκης· Σοφ. ἀν. 626 τόξα
ἀπεσκή· Ἦσ. «ἀπεσκή· τόξ· ἀπεσκή, ἔνιοι δὲ
γυμὰ θήκης τόξα, Σοφοκλῆς Τρωίλῳ Ι.

ἀπεσκληλάκω παρακ. τοῦ ρ. ἀποσκέλλω βλ. λ.

ἀπεσκληκός ἔπιρρ. μτγν. ἀπεσκληρυνμένος,
σκληρός, δθ. ἀνασιθής· Συνέσ. 5, 275 πρὸς δὲ
φιλοσοφίαν οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον ἀπεσκληκός
τῶς ἔχει.

ἀπεσκληρυνμένος ἔπιρρ. (ἀποσκληρύνω),
ἀπεσκληκώτως βλ. λ., ΑΒ «ἀπεσκληκός, ἀνασιθής-
τως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυνμένος».

ἀπεσθίξαν Ἦσ. «ἀπέσασεν Λάκωνες».

ἀπεσθισμένος-η-ον κ. νεώτ. μτχ. παθ. παρακ.
τοῦ ἀποσθῶ βλ. λ., ὁ ἀποκεχωρισμένος· 2) νεώτ.
ὡς ἐπιθ. ἴννομομένου τοῦ οὐσ. ὑπάλληλος· ὁ
μὴ ὑπηρετῶν εἰς ἢν ὑπηρετοῦσαν ὀργανικῶς ἀνήκει· ὁ
μετατεθείς προσωρικῶς ἀπὸ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλην.

ἀπεσθισμένος ἔπιρρ. νεώτ. ἀποκεχωρισμέ-
νος, κατ' ἀπόστασιν βλ. λ.

ἀπεσθισία λακων. ἡ ἀπεσθία ἀντὶ ἀπεσθίη,
ἀπεσθίη, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀποσθεῖω, ἐξέλιπε, ἡ-
φανίσθη, δὲν ὑπάρχει πλέον, χάθηκε· Σεν. Ἑλλ. Ι,
123 Μίνδαρος ἀπεσθία (λακων. -οῦα) δ. γρ.
ἀπέσθεται· ἢ ἀπέδρα.

ἀπεσθίσθην ἐπ. παθ. ἀόρ. συγκεκ. τοῦ ρ. ἀπο-
σθεῖω βλ. λ.

ἀπεσθίμεθα α' πληθ. πρόσωπ. ἐπ. παθ. ἀόρ.
συγκεκ. τοῦ ρ. ἀποσθεῖω βλ. λ.

ἀπέστυγε γ' πληθ. πρόσωπ. ἐπ. παθ. ἀόρ. συγ-
κεκ. τοῦ ρ. ἀποσθεῖω βλ. λ.

ἀπεσταγμένος-η-ον νεώτ. μτχ. παθ. παρακ.
τοῦ ρ. ἀποστάζω βλ. λ., λαμβανομένη ἀντὶ ἐπιθ.
ἀπεσταλγμένος, διηθγμένος, διηλιγμένος.

ἀπέσταλκων Ἐπιγρ. γ'. πληθ. προσ. ἔνεργ.
παρακ. τοῦ ρ. ἀποστήλλω βλ. λ.

ἀπεσταλμένος-η-ον κ. νεώτ. δημ. ἀποσταλμέ-
νος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποστήλλω βλ. λ. ὁ ὑπὸ
πνοσ πρὸς ἄλλον πεμπόμενος, στελλόμενος ὡς
ἐκπρόσωπος μετ' εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, οἷον
πρὸς μεθόδεσιν προτάσεων ἢ διαπραγματεύσιν
εἰρήνης, συμφωνίας, αμυδράσεως· οἱ ἀπεσταλμέ-
νοι τῆς Τουρκίας ἐν Λαζάνοις, -οἱ ἀπεσταλμένοι
τῶν ὁμολαγιστῶν· ἢ εἰδ. μων. κ. νεώτ. ὁ στελ-
λόμενος μετ' εἰδικῆς διπλωματικῆς ἢ στρατιωτικῆς
πληρεξουσιότητος, πρὸς συνθήκη κ. καθωρισμένην
ἢ πρὸς ἔκτακτον καὶ βραχείας διαρκείας (ἐντο-
λής) ἐνέργειαν ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἀποσταλάντος·

οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ πᾶσι· ἢ νεώτ. εἰδ. δημο-
σιγραφὸς προσωρικῶς στελλόμενος εἰς ἄλλον
τόπον ὅπως συναγάγη καὶ διασπείσῃ εἰς τὴν ἀπο-
στείλσαν ἐφημερίδα λεπτομερεῖς πληροφορίας

περὶ ἐξαιρετικῆς πνοσ συμβάντος ἢ σημαντικῆς
ὑποθέσεως ἢ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ εἰς δὴν
ἀπεστάλη τόπου· ἢ εἰδ. διεθν. δικ. ἔκτακτος ἀ-
πεσταλμένος, τίλος διπλωματικὸς ἐν ἄλλω κρά-
τει διαπεπιστευμένου ὑπαλλήλου, ἀνώτερος κατὰ
βαθμὸν τοῦ ἐπιτετραμμένου καὶ κατώτερος τοῦ
πρσθευτοῦ.

ἀπέσταλκε ἔπιγρ. κ. ἀπέσταλκε γ' ἐνικ. πρὸς
ἔνεργ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποστήλλω βλ. λ.

ἀπέστηλεν ἔπιγρ. ἀπέστειλεν γ' ἐν. πρόσωπ.
ἔνεργ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἀποστήλλω βλ. λ. μετοχ. ἀόρ.

ἀποσθηλάσας = ἀποστειλάσας· κ. ἀποσθηλάν-
των = ἀποστέλλαντων.

ἀπεστραμμένος-η-ον νεώτ. μετοχ. παθ. παρακ.
τοῦ ρ. ἀποστρέφω βλ. λ.

ἀπεστραμμένος ἔπιρρ. μτγν. κατ' ἀντίστρο-
φον τρόπον· Πλούτ. Ἰθ. 905 C ἔχει γὰρ παραστά-
τας ἀπεστραμμένως.

ἀπεστύθης-ος (ἡ) Ἦσ. «ἀποχώρησις» ἀπουσία.

ἀπεστύθης-οὔς (ἡ) (ἀπειμι πρβλ. εὔσετῶ) ἰων.
ἀπουσία, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πατρίδος· Ἦρ.
9, 85 ἐπαισχυνόμενος τῇ ἀπεστοί τῆς μάχης·
Ἦσ. ἀγνοία·

ἀπεσχαρῶ-ὄω μτγν. κ. μων. παράγω ἐσχάρων
ἴ δηλ. κάκαδο, κούκουδο ἴ ἐπί τραυμάτος ἢ ἔλκουσ.
Ζώη. παρ. Ὀρειθ. 14, 61, 2 ἴ δ. ἐργ. ἀπομακρύνω τὴν
ἐσχάρων ἀπὸ τραύματος ἴ, παθ. Ἐἰστ. 1575, 43 «λέ-
γονται δὲ καὶ τραυμάτων ἐσχάραι, ὅθεν καὶ ἀπε-
σχαροῦσθαι τὸ αὐτάς ἐξαιρεῖν».

ἀπεσχαρωτικός-ή-ὄω μων. ὁ ἔχων τὴν δύνα-
μιν ἢ ἰδιότητα ν' ἀφαίρῃ τὴν ἐσχάρων (τὸ κούκου-
δο) ἀπὸ τοῦ τραύματος ἢ τοῦ ἔλκουσ· Παῦλ. Αἰγ.
4, 34 τοῖς ἀπεσχαρωτικῶς φαρμάκοις.

ἀπεσχημένος ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἴ ἀποσχί-
ζω ἴ κεχωρισμένος, χωριστά· Βασ. 2, 359.

ἀπέσω ἔπιρρ. δημ. ἀπὸ μέσας, μέσας μας· μάς
ἔτρωγε ἀπέσω ὁ καμψός, ὁ τραγ. καὶ τὸ κρασί
τοῦ πίνουν το ἀπέσω στὸ ποτήρι.

ἀπέταγμα (τὸ) δημ. κ. ἀπέτασμα βλ. λ.

ἀπέταζω δημ. ἀόρ. ἀπέταξα, ἀπορρίπτω τι ὡς
ἄχρηστον (πρβλ. κ. ἀπέτῶ).

ἀπέταρος (ὁ) ἔπιγρ. κατὰ τὸ κρητικὸν πολί-
τευμα τῶν δωρικῶν πόλεων ὁ ἐλευθερός μὲν, ἀλλὰ
διὰ λόγον τινὰ μὴ ὄν ἐγγεγραμμένος εἰς ἔταιρειαν,
δθ. μὴ ἔχων πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα.

ἀπέταλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ στερούμε-
νος πέταλων· ἀνθος ἀπέταλον πρβλ. ἀπέτλος·

ἢ ἀπέταλα (τὰ) (βοταν.) φυτὰ τῶν ἀθροίσμα-
τος τῶν δικοτυληθδόνων, ὧν τὸ ἀνθικὸν τμήμα
ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς πέταλου ἢ ὅλων στερεῖται
τούτου· ἢ γεν. τὰ στερούμενα στεφάνης ἀνθη·
2) ἐπὶ ὑποζυγίων, ὁ στερούμενος πέταλων, ὁ μὴ
ἔχων πέταλα, ὁ ἀπέταλως· ἀφραε τὸ μου-
λάρι ἀπέταλο.

ἀπέταλως (η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῶων
ὑποζυγίων, ὁ μὴ πεταλωμένος, ὁ μὴ ἔχων πέταλα·
ἡμίονος ἀπέταλως, ἄλιον ἀπέταλως.

ἀπέτασμα (τὸ) δημ. ἡ πῆσις τῶν πτηνῶν, τὸ
πέταγμα, τὸ πετάρισμα· 2) ἐπὶ πραγμ. ἢ ἀπόρ-
ριφίς, ἡ ἀποπομπὴ πνοσ ὡς ἀχρήστου· 3) ἐπὶ
προσ. ἐπιρριφίς μομφῆς, ἐπιλήθης· 4) ἀποπομ-
πῆ· Σαρρ. Ἀν. ΑΗ ἐν. λ.

ἀπετεινιστή-ο(ν) δημ. ἐπὶ ὀρνίθων, ἡ μὴ πετει-
νῶ μίγξις· κόττα ἀπετεινιστῆ· ἢ ἐπὶ ὧν,
τὸ ἀσπέρματον· αἰγὸ ἀπετεινιστο (ὀρνίθος
μὴ πετεινῶ μίγξις, ἀσποροί).

ἀπέταλος-ον κ. νεώτ. βοταν. ὁ στερούμενος
πέταλων, ἀπέταλος, ἐπὶ φυτῶν· ἢ συνεκδ. κ. ὁ
στερούμενος φύλλων, ἀφύλλος, ἀφύλλιστος· ΑΠ
6, 190 καὶ ταῦτην ἀπέταλον .. ἐλάϊων.

ἀπικτονιά (ἡ) δημ. κ. πετονιά ἀλιευτικὸν ὄργα-
νον· εἶδος ὀρμιάς μετ' ἐν ἢ δύο ἀγκίστρα πρὸς

ὀλiefαν ἰχθύων' συνών. ὄρυζι, ὄρυζι κ. βόλτα' 2) ἀόριστος καὶ κατὰ προαίρεσιν. ὁτὲ μὲν μέτρον ὁτὲ δὲ ὀργαίως λαμβανόμενη μονὰς μήκου, πρὸς μέτροσιν σπάγου, κλωστής κ.τ.τ.

ἀπειροῦ ὄημ. πάντοτε μετὰ τοῦ ὄρηθ. τοῦ ἴ' ἀπειροῦ ἰδίην πηλοῦ ταχέως· τ' ἀπειροῦ πήγε κ' ἤρθε (σάν το πούλι).

ἀπειτούμενο ἰτό) ὄημ. κ. πετούμενο ὡς οὐα. τὸ πηγόν, ἐν συνθεθ. χρ. εἰς τὸν πληθ.

ἀπειτρος (-η) (ον) μων., νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἄνευ πετρῶν· Εὐστ. ἰλ.1736,9 ἀπειτρον καὶ ἀμώδη εἶναι τὸν ἀκαί αἰγιαλόν, - ἡ Αἰγύπτου εἰναι ἀπειτρος χώρα, - ἀπειτρος κάποιος, ἀπειτρο χιράφι.

ἀπειτῶ-ἄω ὄημ. κ. πετῶ βλ. λ.

ἀπεικαιοθητοποιήσις-ως ἰή) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικῶν θεραπευτικῶν μεθόδων ἴητοι διὰ πινος ἀντιφόνου εἰς τὸ φυσιολογικὸν ἐπαναφορὰ ὀργανισμοῦ πινος εὐκαιοθητοποιήθεντος, δηλ. ἀποκτῆσαντος τὴν ἰδιότητα καὶ ἀντιφῶς εἰς ὁσείας οὐσίαν, ἄς συνήθως ἄλλοι ὀργανισμοὶ δεχόμενοι ἀδιαφορῶς.

ἀπεικαιοθητοποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ κατάλληλος εἰς ἀπεικαιοθηποίησιν βλ. λ.

ἀπεινευγίζω νεώτ. καθιστῶ πινά εὐγενή, ἀνευφὸς πολίτην τινά ἀπὸ κατωτέρας τάξεως εἰς τὴν τάξην κρατικῶς ἀνεγνωρισμένης εὐγενείας βλ. λ.

ἀπεινδιασμός ἰδί) μγν. τὸ γαληνίζειν, τὸ εὐδιάζειν, ὁ γαληνισμός· Πιορφ.β. Πευθ.29 κυμάτων ποταμίων τε καὶ θαλασσῶν ἀπεινδιασμοί.

ἀπεινοδικήσις-ως ἰή) ἰμγν. ἡ ἐξ ἀπειλισμοῦ περιφρόνησις, ἀποτροφή· Ὀριγ.230 Β θάνατον ἤτησαστο ἐν ἀπεινοδικήσει ζωῆς καὶ μετανοίας.

ἀπεινοδικωμῆ γλωσσ. αἰσχύνομαι.

ἀπεινοδικῶ-ἄω μγν. ἐρχομαι εἰς ἀπειλισμόν, ἀπογνώσκω, ἀπελιζομαι· Ἄθων.ἰ.1133 C τοῦτο καὶ ἡμᾶς μάλιστα ἀπεινοδικαί τινι σωτηρίας ποιεῖ 2) Πάπ. ἰκανοποιῶ πλήρως, εὐσεβεῶ τινά· Πάπ. ἀηηδοκῆσας με τῆς τιμῆς.

ἀπεινοδικασίη ἴσ. «ἐξηραμμένοι εἶναι».

ἀπεινοανατιζω μγν. καλῶς καὶ εὐτυχῶς ἀποηθῶκα· ΠΑ Μικ.2,6,28 νεναίως ὑπὲρ τῶν σπυμένων καὶ ἀγίων νόμων ἀπεινοανατιζέιν.

ἀπεινοθῆς-ος-ές κ. μγν. ὁ μὴ ἀκουσθεῖς, ἀνήκουστος, περὶ οὗ δὲν ἔγνε ποτὲ λόγος· Ὀδ.β.88 καίνον δ' ἄδελφρον ἀπεινοθῆ ἔθηκεν, Μάξ.Τύρ.17,9 τὸ θεῖον ἀπειθεῖς ἀκοῆ· 2) ὁ μὴ πληροφορηθεῖς, ὁ μὴ ἀκούσας, ὁ μὴ γνωρίζων· Ὀδ.β.154 ὡς ἤθεον, φίλε τέκνον, ἀπειθεῖς, οὐδὲ τι οἶδα καίνον ἢ κ. μετὰ γεν. ὁ μὴ πεῖραν πινὸς ἔχω, ὁ ἐν ἀγνωσίᾳ ἄν· Διον.Περ.194 ἀπειθεῖς ἀμητοῖο, Ἐπιγρ.Α.Π. τῆς ποθ' Ὀμηρείης μεγάλως ἠσπός ἐστιν ἀπειθεῖς· Σουῖδ' ὁ ἀπειθεῖς, ἀπειροί, ἀπαίδευτοι·

ἀπεινοθεῖ-ον ἀπειθεῖς βλ. λ. ἴσ. Ἄσ. ἀπεινοθεῖ ἀνήκοος ἡ ἀπαθῆς ἄν παντός κακοῦ·

ἀπεινοθυνησις-ως ἰή) μγν. κ. μων. διευθῆταις, τακτοποιήσις· Παῦλ.Α.ἰ.6,92.

ἀπεινοθύω κ. μγν., μων. κ. νεώτ. κ. ὄημ. μελλ. -ινῶ κάμνω τὴ εὐδῖ, ἰσάζω· Πλάτ.Τίμ.71 D πάντα ὀρθά.. ἀπεινοθύουσα· 2) μτφ. ἀποκαθιστῶ· αὐτ. Νόμ.75 B κλήρω ἀπεινοθύων εἰς τὰς διανομὰς αὐτῆν (τὴν ἰσότητι), Παῦλ.Α.ἰ.2,47 ἀπεινοθύνεται τὸ ὑποκλάζων τοῦ περὶ τοῦ 3) ἐν τῇ στρατιωτικῇ τέχνῃ, τακτοποιῶ, παρατάσσω· Ἀσκληπιάδ. Τεκτ.12 ἰ) λόγον ἀπεινοθύειν ἰβθεῖν κατὰ παρατάξιν· 4) ὀδηγῶ ὀρθῶς, διευθύνω· Αἰσχ.Ἄγ. 1667 ἐν τῷ δαίμονι Ὀρέστιν δεῦρ ἀπεινοθύω μολεῖν, Πλάτ.Κριτ.109 C ἄκ προμνής ἀπεινοθύνοντες οἶον ὀπταί· ἢ διοικῶ, κυβερνῶ· Σοφ.ΟΤ 104 πρὶν αἰ τῆνδ' ἀπεινοθύνειν πόλιν· 5) τιμωρὸ ἀγέμορος· Εὐρ. Βακχ.884 ἀπεινοθύνει δὲ βροτῶν τοῦς.. ἀγνωμοσύνην τιμῶντας· προθ. τὸ ὄημ. μτφ. διορθῶνω, σιάζω, συγκριζῶ· ὁ) προσαρμόζω· Διον.Ἄλ. Συνδ.ἰ) οὐ γὰρ τὰς συλλαβὰς ἀπεινοθύναι τοῦς

χρόνους ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβὰς· 7) ἐκτρέφω τῆς εὐθείας· Σοφ.Α.ἰ.72 ἀπὸ τῶν τὰς αἰχμηλαγίδας χέρας δεσμοῖς ἀπεινοθύνοντα προσμολεῖν καλῶ ἰσὲ τὸν δένοντα ὄπισω - κυρτὸν ἀπὸ τῆς εὐθείας,φυσικῆς, βέβαιας πρὸς τὰ ὄπισω στρέφοντα τὰς χεῖρας καλῶ· προθ. παρευθῶνω· 8) νεώτ. κ. ὄημ. ἀποστέλλω· ἀπηθύνω ἐπιστολίην, -ἐρωτηματολόγιον· 9) νεώτ. ἀποτείνω· τῶ ἀπηθύνω τὸν λόγον, -προσολογίαν, -δευνάς ὕβρεις· 10) μων. νεώτ. κ. ὄημ. ἀποτεινόμενος· θὰ ἀπειθύνω εἰς τὸν ὑπουργόν· παθ. κατατεινόμενος· ἡ ἐπιστολὴ ἀπειθύνεται πρὸς ἐμέ, -σὲ μὲνα ν' ἀπειθύνωσαι γιὰ ὁ,τι θέλεις· 11) νεώτ. τὸ ρημ. ἐπιθ. ἀπειθύνωται εἶδ. ἐπὶ προσ. ἡ ἐπὶ ὀργανισμοῦ ἕκ προσ. ἀποτεινόμενος, ὁ εἰς δὲν πρέπει τις νὰ ἀπειθύνῃ, νὰ ἀποσταθῇ· ἀπειθύνωται εἰς τὸν γραμματέα, -εἰς τὴν διεύθυνσιν· 12) φυσιολ. μγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς μτφ. παθ. παρακ. ἀπειθύνόμενον, νεώτ. κ. ἀηηρωσμένον, ἄ. ἀπειθυσμένον βλ. λ.· Ἄλεξ.Ἄφρ. Πρ.1,33 ἀπειθυσμένον ἔντερον.

ἀπεινοθῶς ἐπίρρ. μγν. ἐν ἐπιθετικῇ τοπ. ἡ τροπ. σσημ. ὀρθῶς, εὐθέως πρὸς τὰ ἄνω· Ἀρριαν.π.20θ ἰ,586 ἡ δὲ κόμη.. ἀπεινοθῶς οὐσα καὶ ἔς τὸ ἄνω τεινομένη ἰδιορθ. ἀπεινοθῶσουσα ἰ.

ἀπεινοθῶσις-ως ἰή) μων. εὐθυσίς, διεύθυνσις, σιάξιμο· Παῦλ.Α.ἰ.6,9) ποιεῖσθαι τὴν ἐπὶ τὰ ἐκτός τῶν μορίων ἀπειθυσίην.

ἀπεινοθυσμένον ἰτό) (ἐν. ἔντερον ἰ μγν. κ. ἀπειθυμμένον, νεώτ. κ. ἀπηθυμμένον, ἰατρ. κ. φυσιολ. ἡ τελευταία μοῖρα τοῦ παχέος ἔντερου, ἀποτελοῦσα συνέχειαν τοῦ σημοειδοῦς κώλου καὶ ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ δακτυλίου, ὁ. ὀρθῶν ἡ εὐθῶ ἔντερον, ὄημ. κωλῆνταρο· Γαλ.9,5 τῆς κατὰ τὸ ἀπειθυμμένον ἐλκυσίως.

ἀπεινοθυστός ἰδί) μγν. ἡ ἀπειθυσίς βλ. λ.· Ὀρειθ. 45,27 ἀντιστήριγμά τι πρὸς ἀπειθυσίον προβαλέσθω.

ἀπεινοθεῖς(-η)-οίην μγν. κ. νεώτ. κ. ὄημ. περὶ τῆς πεύκης, ὁ ἄνευ ρητῆς· Θεοφρ.Φ 3,9,3 ἀπεινοτέρα καὶ ἴητον ἐνδοσός· 2) νεώτ. κ. ὄημ. ἐπὶ τόπου, ὁ ἄνευ πεύκων βλ. λ.· βουδῶ -νισαί ἀπεικο, ἀπεινοθεῖς-α-ον κ. μγν. μων. κ. νεώτ. ὄν ἀνευχεταί τις, δὲν εὐχεταί τινά νῆν, ἀνεπιθύμητον· Πλάτ.Α.Σ.369 Β τὴν ἐλευθεριωτότην ἐπιστήμην τιθεῖν τὸν λοιπὸν ἀπεινοθετατότην, Πάπ. ἐν ταῖς ἀπεινοθεταῖς ταραχαῖς Νικητ.Χων. ἐν Σάθ. 1,120 πολλοὺς μὲν τῶν φρενῶν ἐξέκρουσαν τῆ ἀκοῆ τῶν ἀπεινοθεταίων σφίσις· 2) νεώτ. ἰδίως ἀπεινοθεταίων (τό) ὡς οὐσ. ἀτύχημα, δυστύχημα· ὁ φεβόμεναι μὴ συμπῆθ' ἀπεινοθεταίων· ὁ συνεκῶ. ὁ φεβνatos· ἐπῆλθε τὸ ἀπεινοθεταίων.

ἀπεινοθεταίως ἐπίρρ. παθ. ὡς δὲν εὐχετοί τις νὰ γίνῃ τι· Πάπ. ἀπεινοθεταίως τελευτήσασ.

ἀπεινοθεταίος-ή-όν μγν. ὁ δὲ εὐχῶν ἀποτρεπτικός· Μέν.ρητ.α.342 S ὀμνοι ἀπεινοθεταίος.

ἀπεινοθεῖ-ον μων. ἀπεινοθεταῖος· Διγ.Ἄκρ.4163 ἡ ἀτεκνία ἡ ἀπεινοθεῖς ἡ ἄσαν δεινοτάτη.

ἀπεινοθεῖς-ή-όν ὄν δὲν εὐχεταί τις νὰ γίνῃ, ὁ ἀνεπιθύμητος· Αἰσχ.Ἄγ.638 ἔταν δ' ἀπεινοθεῖς πῆμα πῆγυλαος πάσει... φέρρ, Πλάτ.Νόμ.628 C ἀπεινοκτόν τὸ διεπῆθαι ταῦτων.

ἀπεινοθολγία ἰδί) μγν. κ. μων. ὁ μὴ ῥηλογημένος· ἢ εἶδ. μων. ὁ μοναχὸς ὁ λόγῳ ποιητῆς ἔνεκα διαπραχθέντος παραπτώματος στερούμενος τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου· Βασ.2,731 Β εἰ τις ἀρετὴ ἀπὸ ἀδελφοῦ τοῦ καὶ ἀποκρῖφει γενέσθω ἀπεινοθολγίας.

ἀπεινοθολογῶ ἰτό) μγν. τὸ ἀκανονίστου σχήματος· Ἦρωστ.Τερεομ.2,32 (ἀμψ.).

ἀπεινοθω-ἄω γλωσσ. ὀπολύω, ἐξήλω.

ἀπεινοθῶζω κατευνάζω, καταπραῖνω· Σοφ.Τρ. 1242 σὺ γὰρ μ' ἀπεινοθῶζεις (γρ. κῶδ. εὐνασθέντος) ἐκκινεῖς κακοῦ.

ἀπειροστος-ον ὁ μή ἀκουσθεὶς, περὶ οὗ δὲν ἐγνε λόγος ἀνήκουστος, πρὸλ. ἀπειθήης Ἥσα. «ἀπειροστος, ἀνήκοος».

ἀπειρακτῶ-έω μτγν. τακτικῶς ἐν τῷ πρόση-κοντι χρόνῳ, πληρώνω: Στράβ.4,6,9 ἀπειρακτοῦσι τοὺς φόρους κ. παθ.αὐτ.7,4,6 τῶν φόρων ἀπειρακτομένων.

ἀπειρατελοῦμαι Ἥσα. «ἀπάρξασθαι».

ἀπειρατελιζῶ μτγν. καθιστῶ τὴ εὐτελέει, ἀγοραῖον, κωινόν, κάρμω τὴ εὐθνήν, πρβλ. ἀπειρατελιζῶ.

ἀπειροστος Ἥσα. «ἀπειροστος» βλ. λ.

ἀπειρημισμός (ὁ) μτγν. ἀπειρή: Φιλόδ. Παρρησ. σ.560 ἀπειρημισμοῦ χάριν.

ἀπειρημῶ-έω μτγν. ἀπεύχομαι: Φιλόστρ. Β' Ἀπολλ.5,19 (ἰ.δ.γ. ἐπειρημῶ).

ἀπειραριστία (ἡ) μων. θερμὴ εὐχαριστία, ἐκ-δύλωσις ἐγγνωμοσύνης: Θεοδ.Στ.601,58,4.

ἀπειραριστικός-ή-όν μτγν. ὁ ζῶηρώς δηλῶν, ἐκφορῶν εὐχαριστίας.

ἀπειραριστῶ-έω ἐπιγρ. θερμῶς εὐχαριστῶ, ἐκδύλωθ' ἐγγνωμοσύνην.

ἀπεύχεται-ον ὁ δὴ ἀπεύχεται τίς, ὁ ἀπεικτικός: Αἰσχ.λο.155 ἀπότροπον ἄγας ἀπέχεται κεχυμένω χόρῳ (ἀγνισμα διὰ τῶν εὐχῶν ἀποτρέπον τὰς κεχυμένας χόρας).

ἀπευχῆ (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπεύχεσθαι, τὸ νὰ εὐχεται τις νὰ μὴ συμβῆ τι: Μέν.ρήτ. 343 Σ'.

2) νεώτ. φρασιὰς ἐν τῷ λόγῳ πλεῖστοι μαγικῆς ἐνίοτε πράξεις συνοδευσμένη, σκοπὸν ἔχουσα νὰ μεταδώσῃ τὴν ἐνέργειαν ἄλλης ἐν τῷ λόγῳ λέξεως δηλοῦσης τὴν κακόν, ὅλον ἐν ταῖς φρ. Θεός φιλοῦσι, -Παναγία βόθρη, -Χριστός καὶ Παναγία.

ἀπεύχομαι κ. νεώτ. μέλλ. -ξομαι εὐχομαι νὰ μὴ γίνῃ τι: Εὐρ. ἴνν.891 ἀπέχου ταῦτα πρὸς θεῶν, Πλάτ.Νόμ.587 D ἀπ- τοῖς θεοῖς μηδαμῶς γίνεσθαι (παρακαλῶ τοὺς θεοὺς νὰ μὴ γίνῃ), Ἀριστοφ.Θεσμ.714 τοῦτο μάντιο μὴ γένοιτο μηδαμῶς ἀπεύχομαι, Δημ.505,8 τί μάλιστ' ἀν- ἀπικαίμεθα πάντες, αὐτ.71,18 ἐξηπατηκτότα δ' ἤ-δη καὶ παραεκρουμένον ἀπέχεσθε..., [Φιλιπποῖ] Ἰδεῖν ἱ-ἐντύθη ἄνευ τοῦ μή!': κ. νεώτ. συν- θῆτος κατ' ἐνεστ. ἀπεύχομαι νὰ σοὺ συμβῆ τίποτε δυσάρεστον, -εἰλικρινῶς τὸ ἀπέχουμαι' 2) ἀπορίητος, περιφρονῶν: Αἰσχ.Εὐμ.608 ἀπέχει μπτρός αἶμα φίλατον': 3) διὰ προσευχῶν ἀπο- τρέφω: Φιλόστρ.Β' Ἀπολλ.6,41.

ἀπεύω καίω τελείως, βλ. ἀφεύω.

ἀπειυενίζω μτγν. καθιστῶ τὴ εὐωνον, καταβι- δάζω πολὺ τὴν τιμὴν αὐτοῦ, τὸ φτηνῶναι ὀλωσδιό- λου, πρβλ. ἀπειυενίζω: Λουκ.Νηφ.23.

ἀπέφατο Ἥσα. «ἀπέβηναι».

ἀπεφασμένως ἐπίγρ. μτγν. ἀπόθῳως, διαφιλῶς, πλουσιοπαρόχος: Στράβ.15,1,24 (ἀμφ.).

ἀπέφθιθον ἐπ. ἀόρ. τοῦ ἀποφθίνω βλ. λ.

ἀπεφθοσ-ον κ. νεώτ. ἀντὶ ἀπεφθοσ καλῶς βε- βρασμένος: Ἀλεξ.198 ὄδωρ ἀπεφθοσ διὰ βρασ- μιοῦ καθαρισθέν, Σωρ.118 μέλι ἀπεφθοσ [ἐξα- φρισθέν]: κ. νεώτ. ἐπὶ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ὁ καθαρῶς, ὁ γνήσιος: Θέων.449 ἀπεφθοσ χρυσοσ, Ἥρ.1,50 εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθοσ.

ἀπεφράγην πσθ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἀποφράττω -ομαι, ἀπεφράχθην ἴωσ.Π11,308.

ἀπέφρουαν Ἥσα. «ἀπέζεσεν, ἀπέβαλεν».

ἀπεφθαίνω μτγν. ἀπεχθάνομαι βλ. λ.: Φιλ.π.ἴω. Δαμασκ.436.

ἀπεχθαίρω κ. μτγν., μέλλ. -αρῶ, ἀόρ. ἀπήθη- ρομαι καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφωμαι, σχημά- τωμαι: Ἰλ.Γ 415 μὴ μ' ἐρασε... μὴ χυσαμένη σε μεθεῖω, τῶς δὲ σ' ἀπεχθίρω ως νῦν ἔγκαγια σ' φέλωσ' μέσ.: Κόντ.Σμ.13,258 ἀπηχθῆραντο' 2) κ. μτθ. καθιστῶ τινα μισητόν, ἀπεχθῆ: Ὀδ. Δ 105 ὅς τέ μοι ὄντων ἀπεχθαίρει καὶ ἐτώδην.

ἀπεχθάνομαι κ. μτγν. κ. νεώτ., παρατ. ἀπη- χθάνομην, μέλλ. ἀπεχθήσομαι κ. ἀπεχθανοῦμαι, ἀόρ. ἀπηχθόμην, ἀττ. ὑποτ. ἀπέχθωμαι, ἀπαρφ. ἀπεχθέσθαι [ὀχρ. ἀπέχθεσθαι], παρακ. ἀπήχθη- μαι, μισοῦμαι, ἐπιούρω μισος: Ὀδ.Β 202 ἀπε- χθάνεαι δ' ἐτι μάλλον' || π.Ὀμ. ὁ ἀόρ. συνηθ. μετὰ δοτ. προσωπ., γίνωμαι μισητός εἶς τινα, ἐπι- σῶρ τὸ μισος του: Ἰλ.Ζ 146 ἀπήχθητο πᾶσι θεοῖσι, Γ 454 ἴσων γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθητο κηρι μελαίνῃ, Ἥρ.1,89 καὶ σὺ τέ σφι οὐκ ἀ- πεχθήσασι βῆη ἀπαιρούμενος τὰ χρήματα, Εὐρ. Μῆδ.288 κρείσσον δὲ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέ- σθαι, γύναι ἢ... [νὰ γίνω μισητός εἰς τὰ δρυμὰτ' σου], Θουκ.1,136,1) δεδιέναι δὲ φασκόντων Κερ- κυραίων ἔχειν αὐτὸν ὥστε Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἀπεχθέσθαι, διακρίεται ὑπ' αὐ- τῶν ἐς τὴν ἡπειρον, Πλούτ.Γ 68,18' || μετὰ δοτ. πρᾶγμ. μισοῦμαι ἐνεκα πράγματος τινος: Πλάτ. Ἀπολ.24 Α ταῦτ' ἔσθην οὖν... τάληθῃ, καὶ ὑμᾶς οὐτε μέγα οὐτε μικρὸν ἀποκρυφόμενος ἐγὼ λέ- γω οὐδ' ὑποστειλλόμενος, καίτοι οἶδα σχεδόν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι' || μετὰ μτχ.: Κρατ.36 θριδύμβους ἀναρῦτουσ' ἀπηχθάνουσ' 2) ὡς ἀποθ. μετὰ σχημα. μτθ.: Ξεν.Συμμ.4,58 τί δὲ, λόγιον οὐκ εἶσι μεν τινες ἀπεχθάνομενοι, εἰσι δὲ τινες ἄν' πρὸς φίλων ἄγουσι; λόγιον προ- καλοῦντες μισος'; 3) μισῶ, τρέφω μισος, ἔχω ἔχθρον, ἀποστρέφωμαι: Ὀδ.Π 114 οὐτε τί μοι πάς ἄημος ἀπεχθόμενος χηλεπαῖνοι [οὔτε ὄλος ὁ λαὸς μισῆσας με διάκειται ἐχθρικός πρὸς ἐμέ!'] || μετὰ δοτ. πρᾶγμ.: Φιλόστρ.Β' Ἀπολλ.3,22 τί φι- λοσοφία ἀπ- ἐνεκα τῆς φιλοσοφίας; 4) νεώτ. κατ' ἐνεστ., βδελύσσομαι ἀποστρέφομαι τινα ἢ τι: δὴν μισρῶ νὰ τὸν βλαπῶ, τὸν ἀπεχθάνο- μαι, ἀπεχθάνομαι τοιαύτην συζήτησιν.

ἀπέχθεια (ἡ) κ. νεώτ. μισος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια ἢ ἀισθάνεται τις κατ' ἄλλου: Ἀριστοφ.Πολιτ.1274 Α 40 διὰ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ πάθους, Δημ.237,16 διὰ τὴν τὸν ὑπόδαρ ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς Θη- βαίους, - ἀισθάνομαι δι' αὐτὸν μεγάλην ἐπέχθει- αν' 2) κ. ἀντιστρέφ. ἢ ἐχθρότης, ἢ ἀποστροφή, ἢ ἀντιπάθεια ἢ ἄλλοι αἰσθάνονται' ἀντίθ. χάρις, δημοτικότης: Πλάτ. Ἀπολ.28 Α πολλὴ μοι ἀ- πέχθεια γένοικε καὶ πρὸς πολλοὺς, Ξεν.Ἰέρ.9,2 ταῦτα δ' ἀνάγκη δι' ἀπέχθειας μάλλον γίνεσθαι [νὰ γίνωται μισητόν], Δημ.58,25 οὐτ' ἔκεινον πρὸς χάριν οὐτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἠκούσαστε, Πολυθ.1,66,9 μετὰ πολλῆς ἀπέχθειας' || κ. κατὰ πληθ., ἐχθρικοί διαθέσεις: αὐτ.23 Α πολλοὶ... ἀπέχθειαι μοι γενόμεναι.

ἀπεχθεῖς ἐπίγρ. μτγν. χθές, ἀπὸ τῆς χθές: Ἀ- πολλ.Δύσκ.Συντ.235,26 φαμέν γὰρ ἀποδίες, ἀπε- χθεῖς, ἀπηλθᾶν, ΑΠ11,35 (διηρημένως), - καὶ τρεῖς ἦσαν ἀπ' ἐχθές ἔτι.

ἀπεχθής-εσσα-εν μτγν. μισητός ἐπιβλασθής: Ἀνδρόμ.Γαλ.14,33. ἀπεχθήετα φαλάγγια.

ἀπέχθημα-ατος (τὸ) πᾶν ὅ,τι μισεῖ τις: Εὐρ.Τρω. 425 ἐν ἀπέχθημα πάγκωνον βροτοῖς ἰο περὶ τυ- ράννουσ καὶ πόλεις ὑπέρηται.

ἀπεχθημοσύνη (ἡ) μτγν. ἔχθρα, μισος: Φιλο- στόργ.Ἰστ.Ἐκκλ.6,4 ἀπεχθημοσύνη μάλλον ἢ τρῶ- πων εὐθόγητι τὴν κατηγορίαν ἐνοησάμενον.

ἀπεχθημῶν-ονος-ον μτγν. ἀπεχθής, μισητός βλ. λ.: Πολυθ.8,152.

ἀπεχθής-ος-εσ κ. νεώτ. ὁ μισητός, ὁ ἐμ- πνέων ἀποστροφῆν: Σοφ.Ἀντ.50 πατήρ. ἀπε- χθής δυσπληκῆς τ' ἀπόλετος, Ἰσοκρ.Ἰ Β τοῖς μὲν ὄκον ἀπεχθής ἔσει τοὺς δὲ φίλος γενήσῃ, - ἀπε- χθής μορφῇ' 2) ἐχθρικός: Θεόκρ.1,101 Κύπρι νε- μασσάτα, Κύπρι θεοτοισιν ἀπεχθής, ΠΔ Μαρκ. 2,5,24 ἀπεχθῆ ἔχων διάθεσιν 3) δυσόρεστος: Ἐπιγρ. δάκρυα ἀπεχθῆ.

ἀπεχθητικός-ή-όν πλήρης ἔχθρας, φθονερός· ἀντ. κόλας· Ἀριστ.Μ. Ηθ.1193 Α 22 ὁ δὲ πρὸς ἀπάσας [τὰς ἐπιθυμίας] ἀντικρούων, ἀπεχθητικός.
ἀπεχθιάζω μτγν. εἶμαι ἀπεχθής, μισθός, με ἀποστρέφονται· Πολυβ.373 Β οὐκ ἤδη δὲ ὅτι ἀπεχθιάζει Θεοφιλοῦς πρὸς Ἰωάννην.
ἀπεχθόμαι μτγν. ἀπεχθάνομαι βλ.λ.: Θεόκρ. 7,45 ὅς μοι καὶ τέκνον μὲν' ἀπέχεται, Πλούτ. Μάρκ.22 τὸ μέρτον Ἀφροδίτης φυτόν, ἢ μάλιστα θῶν ἀπέχεται βία καὶ πολέμοις.
ἀπεχθρεύω μτγν. εἶμαι ἔχθρικός, ἐναντίος, πολέμιος· Φιλῶδ.Ρητ.2,162 S.
ἀπεχθρῶς ἴσ. «ἐχθρῶδῶς».
ἀπεχθρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἔχθρικός, μὲν' ἀπεχθιάς· Δημ.61,25 Θεοβαίσι δ' ἔχουσι μὲν.. ἀπεχθῶς, ἐπὶ δ' ἔχθροτέρως σχήσουσι, Δίων.Χρ. 32,70 ἀπεχθῶς διακίεσθαι κ. ὑπερβ. ἀπεχθεστατα· Πολυδ.5,116, - διακίετα πρὸς αὐτὸν ἀπεχθεστατα.
ἀπεχθῶς νεώτ. νουτ. λῶς ἀντικείμενόν τὸ τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον ἦτο στερεωμένον ἐπ' αὐτοῦ διὰ σχοινίου, ἔχματος, καλουμένου, Δημ. Εμπροσάσω.
ἀπέχω κ. μον. κ. Δημ. μέλλ. ἀπέχω κ. ἴ' Ὀδ.Τ 5721 ἀποσχίζω, ἀόρ. ἀπέχων κρατῶ μακρὰν, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω· Ἰλ.Η 96 κ. 277 αἰ κεν Τυδεὺς υἱόν, ἀπόσχη Ἰλίου ἱρή, Ὀδ.Ο 33 ἑκάς νήσων ἀπέχων εὐεργεῖα νῆα, Χρυσίπ. Ἡρ.8,20 ἑθούσις ἀπέχων πολυμικράδας ἀίρας, Αλσχ.Αγ. 1125 ἀπεχε τὰς βοὰς τῶν ταύρων· ἢ μετὰ δοτ. προσ.: Ὀδ.Υ 263 κερτομίας δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐγὼ καὶ χείρας ἀπέχω.. μνηστήρων· ἢ μετὰ προδ.: Εὐρ.Βοάχ.427 σοφόν δ' ἀπέχων προαιδέα φέρνα τε περισσύνον παρὰ φωτῶν, Ἀριστ.Ερ.162 ἀπό.. κάκκης τὴν βίην ἀπέχων· ἢ μετ' ἀλλῆς αἰτ. κρατῶ τὴ μακρὰν ἑμαυτοῦ, ἀποφύγειν τ· Πινδ.Ν 7,61 σκοτεινὸν ἀπέχων φύγον, Εὐρ. Ὀρ.1519 ἀπεχε φάσγανον· ἴ οὐδὲν ἀπέχει μετ' ἀπαρφ. οὐδὲν ἐμποδίζει τινὰ τὸ πρᾶξαι τ· Πλάτ.Κρατ.407 Β, Πλούτ.2,433 Α· 2) μέσ.: Ὀδ.Χ 316 ἰέν τμ.1 αὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χείρας ἔχουσαι ἴχθυι τὰς χείρας μακρὰν τῶν κακῶν, Πλάτ.Συμπ.214 D ἐάν τινι ἐγὼ ἐπαινεῶσα τοῦτο παρόντος.. οὐκ ἀπέχεται μου τὸ χεῖρα, βρβλ. Αλσχ.Εὐρ.350 ἀθανάτων δ' ἀπέχων χείρας (σχολ. «μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς»), δ. γρ. γέρας· ἢ συνηθέστ. ἀπέχεσθαι τινος τῆρῶ ἑμαυτὸν μακρὰν πινος, ἀπομακρυνόμενοι πινος· Ἰλ.Ο 35 πολέμου μὲν ἀφεξέμεθ' ὡς σὺ κελεύεις, Ὀδ.Τ 489 οὐδὲ.. σὺ ἀφέρομαι ἴ οὐδὲ θά κρατῆώς τὴν χείρας μου μακρὰν σου, οὐδὲ σου θά φεισθῶ, Ἡρ.9,73 Δεκαλέης ἀπέχεσθαι ἴ ἀποφύγειν τὴν λεηλασίαν τῆς Δ., ἢ ἐν τῷ παθ. παρσκ.: Δημ.828,11 πῶς οὐν ἀν τις σαφέστερα ἀπιδείξει μέγα διηρηκαστά καὶ μηδὲ τῶν μικρῶν ἀπεσχόμενον, Ἀριστ.Πολιτ.1278 Α 25 ἀγορῆς ἀπεσχ.. ἢ μετ' ἀπαρμφ.: Θουκ.5,25,3 ἔξ ἔτη.. ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γίνεσθαι στρατεύματα, Φιλῶμ.943 λαμβάνειν ἀπέσχετο, Ξεν. Ἀπομν.4,23 ἀν- τοῦ ποιεῖν, αὐτ.ΚΠ1,6,32 οὐκ ἀν- τὸ μὴ οὐ ποιεῖν ἴ μοῖρας μετὰ μχ.· ἴαυλ.Λόγ.1,43 D· 3) ἀπολ. κ. νεώτ. κ. Δημ. τῆρῶ ἑμαυτὸν μακρὰν· Δημ. 534,10 ἀγωνιώντας ὁμοῦ ἀπέχεσθαι, -πρὸς τὸ πορὸν ἀπέχω, - ἢ ἀντιπολιτεῦσαι ἀπέχει· 4) μετὰ γεν. τόπου, κ. νεώτ. κ. Δημ. εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τινος· Ἡρ.1,179 πόλις ἀπέχουσα δικτῶν ἡμερῶν ὁδῶν ἀπὸ βαθυλάων, Θουκ.6,97,2 τῆς δὲ Συρακοσίων πόλεως ὅσατε πλεον ὅσατε ὁδῶν πολλὰν ἀπέχει, Πλάτ.Παρμ.145 Β τὸ μέσον ἴσον τῶν ἐσχάτων ἀπ- Ἀριστ.Μετ.363 Α 31 πλείστον ἀπ- κατὰ τόπον, - ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ ἀπέχει πάλυ τῶν Ἀθηνῶν· ἢ Δημ. μετὰ τῆς προδ. ἀπὸ καὶ αἰτ.: πόσο ἀπέχει ἀπὸ τὸ σπῆτι σου ὁ σταθμός

τοῦ σιδηροδρόμου· ἢ εὐρίσκομαι εἰς ἀπόστα- σιν ἀπὸ τινος· Θουκ.5,3,3 αἰσθόμενος δὲ καθ' ὁδὸν ἀελοκυβάν [τὴν Τορῶνην] ἀνεχώρησεν, ἀποσχῶν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίων μὴ φθάσαι ἑλθῶν (ἐπειδὴ τῶσ. σταδίων τὸ ὑπελείποντο διὰ τὴν φθῶσιν ἐγκόριωσ·) 5) ἔξέχω, προ- ἔχω· πάπ. τὰ ἀπέχοντα τὰ ἐξέχοντα, προέχοντα· ὁ) κ. νεώτ. ἐπὶ πράξεσιν, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ... δὲν μετέχω· Ἡρ.1,67 ἀπέχον τῆς ἐξουσίας οὐδὲν ἔλασσον, Ἰσοκρ.11,22 τοσαῦτ' πλεον ἤμων ἀπέ- χεις τοῦ πιστὰ λέγειν ὁσον.. Δημ.527,20 οὐ μό- νον.. τοῦ μὴ μετ' ὀργῆς (πράττειν) ἀπέχει, ἀλ- λά καί.. αὐτ.533,19 τοσαῦτ' ἀπέχει τῶν χορηγῶν ἴ ὅσον μακρὸν εἶναι τοῦτο, τόσον διαφέρει ἀπὸ τῆς φρονιτικῆς τῶν χορηγῶν· ἢ ἀντιπολιτεῦσαι ἀπέχει ἀπὸ τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς ἴ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς συν.1, - ἐν κόμμῃ ἀπέχει (ἀπὸ) τῶν ἀελογῶν, - πολλοὶ ἀελογοῖς ἀπέχων τῆς ψηφοφορίας· Δημ. μετὰ τῆς ἀπὸ· αὐτὸ ποῦ ἔνοσας ἀπέχει πολὺ ἀπ' αὐτὸ πού θέλω ναὶ σοὺ πῶ· 7) γεν. ἀφισταίμαι τινος, δὲν μετέχω, δὲν θέ- λω ναὶ μετέχω, ἀποφύγω ναί.. Ἀριστ.Πολιτ. 1289 Β 2 πολιτείας ἀπ-, αὐτ.Πολιτ.1293 Α 17 μοναρχίας ἀπ-· Β) διαφέρει τινός· Ἡρωδίων.Ἰστ.1,16,4 οὐδὲν τὴ ἀπέχων γαμετικῆς γυναικός· 9) δδ. δια- φέρω· ἴππ.Τέχν.10 διαφύσεις.. ἦσαν οὐδὲν ἀπέχει ἀγγεῖα εἶναι ἴ οὐδὲν ἐλλείπει· 10) πῆλρος ἔχω τὴ ἰ λαμβάνω τὴ πῆλρος· Αλσχ.1,2,50 ἐπειδὴ δὲ ἀνε- γνώσθη ἴ ἢ ἐπιστολῇ ἀπέχετα, ἴση, τὴν ἀδικρι- σιν, Καλλ. Ἐπιγρ.51 χάριτας ἀπ-, Πλούτ. Σόλ.22 τῶν· μισθὸν ἀπέχει, αὐτ.Θεμιστ.17 τὸν καρπὸν ἀπέχων τὸν ὄπερ τῆς Ἑλλάδος αὐτῶ νονηθέντων, Κδ Ματθ.6,2 ἀπὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν· 11) ἀπόσ., ἀπέχει ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκε- τόν· Κδ Μάρκ.14, 4 καθύστερα λοιπὸν καὶ ἀνα- παύσθεσθαι ἀπέχει ἴληθεν ἴ ὄρα.
ἀπεφίαι (ἴ) κ. νεώτ. ἑλληφίς πέφωσ, δυσκολία κατὰ τὴν πέφιν ἐνεκα ἑλληφίος ἐκκρίσεως τοῦ στομάχου, κακὴ γένουσις, ἀχονευσία· Ἀριστ. ΖΜ 668 Β 8, Πλούτ. Ηθ. αἰ πλείστα νόσοι, κα- θ' ἅσπερ προσάγγελος.. ἔχουσι τὴν ἀπεφίαι.
ἀπέφω ἰων. ἀπέφω βλ. λ.
ἀπέφωρον ἴσ. «ἐμπεφωρίστον».
ἀπεφωρίζω μτγν. κ. μον. μέλλ. -ισω κ. -ίω ἀπο- πέμψω, ἐκπέμψω, ἀποστελλῶ κ. παθ. ἐν τῇ ἀπὸ τῆς σμ.· Ἰργη.Νύσσ.1,17 Β εἰδὲ τὸ μὲν εὐθύς ἐν ζῶ- φῳ πρὸς τὴν κάτω θέσιν ἀπεφωρισμένον, Θεόδ. Στ.394 D ἀπεφωρίσθησιν σου μακρῶν.
ἀπέφωσα ἐπ. ἀόρ. τοῦ ἀπέφω βλ. λ.: Ὀδ.1,81.
ἀπεφωστὸν ἴσ. «ἀπόδηστον».
ἀπηθητικός ἴσ. «ἐτὴν ἀκμὴν παρελθὼν».
ἀπηθανόσιν (ἴ) Δημ. κ. ἀπηγανό (τὸ) τὸ ἐν κη- πόσι φουμένον ἀρτυματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν σφύρον τῆς Ἑλληνικῆς χλωρίδος· ρυτὴ ἢ βαρῶ- σεις δ. κ. πῆλρος, πέγαν, πῆγαν, πῆγαντο, τὸ τοῦ Διοσκ. ἡμερον ἢ κηπῶν πῆγανον· φο. ἔορκιμοσιν μετ' ὅν ἀπηγαν, ὡς ἀπευχθ' δι' ἀνεπιθύμητον ἢ δυσάρεστον πρόσωπον ἢ πράγμα.
ἀπηγενέας ἴσ. «ἀποταταμένοι».
ἀπηγημα-ατος (τὸ) ἰων. ἀπηγημα βλ. λ.
ἀπηγησις-ατος (ἴ) ἰων. ἀπηγησις βλ. λ.
ἀπηγόρσμο-ατος (τὸ) ἴσ. «ἀπολόγημα».
ἀπηγόρσμο-ατος (τὸ) ὑπεράσπισις· ἀντ. κατη- γόρημα· Πλάτ. Νόμ.765 Β.
ἀπηγορία (ἴ) ὄρω. ἀναγορία ὑπεράσπισις, συνηγορία· Πινδ. Ἄν.122,6 ἴαμψ.1.
ἀπηγορεύομαι-έομαι μέσ. ὑπερασπισίω ἑμαυ- τόν, ἀπολογαίμαι· Ἀριστ.Πρ.951 Α 23 πρὸς δὲ δεῖ ἀπηγορευέσθαι· ἢ ενεργ. ὑπερασπισίω· Συμ- πλῆκ. ἐν Κατ' Ἀριστ.17,2.
ἀπηγορῶ-η-ο Δημ. ὁ μὴ πῆξας, ἀπηκτος βλ. λ.
ἀπηγοῦμαι-έομαι ἰων. ἀντὶ ἀπηγοῦμαι βλ. λ.

ἀηθάλαια (τό) δημ. κ. ἀηθάλαι κ. ἀηθουλί(τὸ) ὡς σκώληξ τοῦ τυροῦ, τὸ ἀρχ. ἀκαρί' ἄ. τυρογλύφως, πέτακος, πιτάκι.

ἀηθάλαια (τό) δημ. κ. ἀηθάλαια βλ.λ. **ἀηθάλαιουχτες-ον** νεώτ. ὁ μὴ ηῆθαιουχοῦμενος, ὁ μὴ κυβερνώμενος διὰ ηῆθαιου ἢ ὁ μὴ δεκτικός ηῆθαιουχθεῶς || κ. μτφ. περί ανθρωπῶν, ὁ μὴ ἀκολουθῶν κατεύθυνσιν σταθερῶν.

ἀηθάλαια-ον ἐπὶ πλοίου, ὁ ἀνευ ηῆθαιου, χωρὶς τιμῶν: Ἀριστλ.ΖΠ 710ΑΒ συνῶν. ἀηθάλαιωτος βλ.λ., πρβλ. τὸ νεώτ. ἀηθάλαιουχτες.

ἀηθάλαιωτες-ον μτγν. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἀνευ ηῆθαιου: Ἐφροαίμ.Σύρ.Ι,90 πλοῖον ἀηθάλαιωτον συνῶν. ἀηθάλαιος κ. νεώτ. ἀηθάλαιουχτες.

ἀηθῆητος-η-ο δημ. ἀηθῆητος βλ.λ. **ἀηθῆημα** (τό) μον. κ. δημ. τὸ ηῆθημα Δουκάγγ. « ἀηθῆημα, ἄμα ».

ἀηθῆητος-η-ο δημ. κ. ἀηθῆητος-η-ογος ὅν δὲν ἐηθῆσέ τις' 2) ὁ μὴ δι' ἄματος, ηῆθηματος τὸ διαβόητος: πλατὺ τ' αὐλάκι κι' ἀηθῆητος' 3) ἐπὶ ζῶων, ἀνόχευτος 4) ἐνεργετ. ὁ μὴ ηῆθῆσας.

ἀηθῆητος-η-ο δημ. ἀηθῆητος βλ.λ. **ἀηθῆιά** (ἡ) δημ. τὸ ἄμα, ἡ ηῆθῆσῆα.

ἀηθουλί (τό) δημ. ὁ σκώληξ ἀηθάλαια βλ.λ. **ἀηθῶ-ἄω** μον. κ. δημ. ηῆθῶ βλ.λ., Δουκάγγ. « ἀηθῶν saltare »: Γεωργ.Αἰτωλ. ἐν Ν.Ἐλληνομν.Θ 260 εἰς τὴν σέλασαν ἀηθῶ.

ἀηθῆημα-ατος (τό) μτγν. τὸ στραγγισθὲν, τὸ διυλισθὲν καὶ κατακαθιστὸν μέρος ὑγροῦ: Ἱπποκρ. 49,13, Ἀσκληπιάδης η,Γαλ.14,142 καὶ τούτου διηθῆσον καὶ τὸ ἀηθῆμα διδῶν διφῶντι τῷ ἴππῳ πιεῖν.

ἀηθῆησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀηθῶ βλ.λ., στραγγίσις, διύλισις, διήθησις. **ἀηθῶ-ἄω** κ. μτγν. στραγγίζω, διυλίζω: Ἱπποκρ. 574,4) ὄσον τέσσαρας κοτλάς ἀηθῆσῆας κλύζε, Ἀριστφ.Βάτρ.943 γυλῶν.. ἀπὸ βιθλίου ἀηθῶν, Θεοφρ.ΦΙ 9,8,3 ὕδωρ ἀηθῆσῆας ἀηθῆουσι.

ἀηθῶν δημ. κ. ἀηθῶν βλ.λ. **ἀηθῆκαι** Ἡσ. « ἀπέηθε, ἡ εἰς ὄξυ συνάγει ». **ἀηθελλύριον** Ἡσ. « ἐν τῷ παραβεβηθῆσθαι ἀπέστροφῆ » Ἀόκωνες ».

ἀηθῆκος-ον Ἡσ. παρήκοος, ἀντιθ. ὑπήκοος. **ἀηθκριτωμένως** ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. (ἀπακριβῶ) μετ' ἀκριβείας: Ἐύστ.Πιν.282,62 ἄν ὄτι μάλα καὶ ἀηθκριτωμένως ἐπίστασθαι' 2) μετὰ φειδουῶς, φειδωλῶς: Ἀλεξ.ἀπ.213,4 οὐκ ἀηθκριτῶς οὐδ' ἀηθκριτωμένως ἐπίστασθαι.

ἀηθκτος (η-ο) κ. νεώτ. δημ. κ. -ηκτος κ. -ηγος (ὁ μὴ δεκτικός πῆξας, ἀπαγῆς (τὸ δημ. ἀ-ηγος): Ἀριστλ.Μετ.386 Β) ηῆκτῶν, ἀηθκτῶν ηῆκτῶν, ἀηθκτῶν, αὐτ.ΖΙ 520 γ Β ἡ πιμαλή χυτῶν καὶ ἀηθκτῶν, -τὸ κρασι εἶναι ἀηθκτῶν' 2) ὁ μὴ ηῆκτός, μὴ ἀπὸ ρευστοῦ στερεῶς γενόμενος | δημ. ἀηθκτος | Κοσμ.Τολογρ.Χριστ.336 C μένει τὸ ὕδωρ εἰς τὸ μέσον ἀηθκτῶν, - κραρὸς ἀηθκτος, - τυρὶ - γασοῖσσι - αὐτῷ ἀηθκτῶν' || ὁ μὴ συμπαγῆς, ὁ δὲ συσπκῶ. ὁ μὴ στερεῶς: Σωφραν.1,47 σαθροῖς καὶ ἀηθκτοῖς θεμελίοις' || περί τοῦ ἀνθρ. σώματος ὁ μὴ στιβαρός, ὁ χαλαρότητος, μαλακάκτῆτα ἔχων: Πρόκλ.Παραφρ.Πτολ.285,) ὄγρα τέ οὐσα καὶ ἀηθκτος' || μτγν. μτφ. ὁ μὴ ἀπὴν ὑπόστασιν ἔχων: Ἰρηγ.Ναζ.2,162,16 πῆμψαν ἀηθκτῶς, ἀσώματος' || δημ. μτφ. ἀηθκτα μυαλά | ὁ μὴ ἄριμος, ὁ παιδαριώδης νεός.)

ἀηθῆσαν ὕωρ. γ' πληθ. προσώπ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀηθῆσαν βλ.λ.: Ἀριστφ.Λυσ.1001 ἀηθῆσαν (γρ. ἀηθῆσαν) τῶς ἀνδρας ἀπὸ τῶν ὑσάσκων.

ἀηθῆλαμῆως ἐπίρρ. (ἀηθῆλαμῆ) σχόλ. εἰς ἴλ. 1309 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀηθῆλαμῆως ἀπροκαλύπτως, ἀπεριφράστως, φανερώς.

ἀηθῆλαμῆ ἐπίρρ. μτγν. (ἐκ τοῦ ἀηθῆλαμῆ) ἀ-ηθῆλαμῆ βλ.λ.: Νικ.Θηρ.945, Ὀμπ.Κυν.2,510.

ἀηθῆλαμῆ μτγν. ἀμελῶ, παραμελῶ: Ἀπολλ.Ρ 2,17. **ἀηθῆλαμῆως** ἐπίρρ. ἀνευ φροντίδος καὶ προνοίας δὲ, ἀπροκαλύπτως, ἀποτόμως, ἀπεριφράστως, φανερώς, ὀρθῶ - κοφρῶ: ἴλ.Ζ 309 χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀηθῆλαμῆως ἀποειπεῖν, Ὀδ.Α 373 ἐγορηῖνδε καθεζώμεσθα κιάντες πάντες ἴν' ὄμιν μῦθον ἀηθῆλαμῆως ἀποειπῶ, Ἀπολλ.Ρ 4,1469 ἀηθῆλαμῆως πενήθοιτο' 2) συντόμως καὶ ἐπακριβῶς: αὐτ.1,785 νίσαστ' ἀηθῆλαμῆως' 3) βλοσυρώς, σκυθρωπῶς, αὐστηρῶς: αὐτ.4,667' πιθανῶς ἔσφ. γρ. ἀντί ἀηθῆλαμῆως π.Κοίντ.1,226.

ἀηθῆλαμῆ-οὐς-εἰς μτγν. σκληρός, βλοσυρός: Ἰρηγ.Ναζ.2,93 Β καὶ θανάτω θανάτου ῥύσαι' ἀηθῆλαμῆως' || τὸ οὐδ. ἀηθῆλαμῆως ὡς ἐπίρρ. ἀηθῆλαμῆως βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆ Πάν. κ. νεώτ. γ' ἐν. πρόσωπ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀπέρχομαι βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆσαν Ἐπιφρ. γ' πληθ. προσώπ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀπέρχομαι βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆστης (ἰ) ὁ ἀπέχων ἀπὸ τῆς Ἡλιαίας, δηλ. ὁ μισόδικος,π.Ἀριστφ. μετὰ λαγοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως Ἡλιας, ὁ μὴ ἀρεσκόμενος νὰ ἠλιάζηται: Ἀριστφ.Ὀρν.110' ἀντίθ. φιληλιαστής.

ἀηθῆλαμῆ-ῶω μτγν. νεώτ. κ. ἀηθῆλαμῆων καθιστῶ τινα ἡλίθιον, μαρῶν, ἀποδρακῶν' παθ. ἀηθῆλαμῆομαι -δομαι γίνομαι ἡλίθιος, βιάξζ: Διοσκ. 5,17 σκοτοδινιώνας, μελαγχολικούς, ἀηθῆλαμῆωμένους, - ἐκ τῆς χρήσεως ναρκωτικῶν ἀηθῆλαμῆω ἀηθῆλαμῆων νεώτ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.: ἂ ἀνανισι-σμός ἀηθῆλαμῆων πολλούς.

ἀηθῆλαμῆσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις τῶν διανοητικῶν δυνάμεων φθάνουσα μέχρι τῆς ἡλιθιότητος βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆκος-ον μον. ὁ οὐδεμίαν ἔχων ποιότητα ἡ ἰδιότητα, ὁ ἀποιος βλ.λ.: ἴω.Δαμ.1,349 Δ ἀποσός τε καὶ ἀηθῆλαμῆκος καὶ ἀμεγέθης.

ἀηθῆλαμῆ ἰων. ἀφῆλαμῆ βλ.λ.: Ἦρ.3,64.

ἀηθῆλαμῆτης (ἰ) κ. νεώτ. (μετὰ ἡ ἀνευ τῆς λ. ἀνεμοῦ) ὁ ἀνατολικὸς ἀνεμος, ὁ λεβάντες: Ἦρ. 7,188 ἐπέπεσε σφι χειμῶν τε μέγας καὶ πολλὸς ἀνεμος ἀηθῆλαμῆτος, Εὐρ.Κύκλ.19 ἀηθῆλαμῆτος ἀνεμος ἐμπνεύσας δορὶ ἀεθέβαλεν ἡμᾶς, Ὀουκ.3,23,5 κρύσταλλος τε γὰρ ἐπιπέγῃς.. οἷος ἀηθῆλαμῆτος ἡ βορέου, ἀντίθ. ζέφυρος: Ἀριστλ.Μετ.363 Β 31. Ὁ τύπος ἀηθῆλαμῆτης διειρηθῆν παρ' Ἀττικοῖς Ἐπιφρ. Πύργου τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρρήστου' ὁ τ. ἀηθῆλαμῆτης εὐρηται ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρου πίνακος τῶν ἀνέμων' 2) τὸ πρὸς ἀνατολὰς σημεῖον τοῦ ὀριζήντος: Πάν. ἐκ τοῦ πρὸς ἀηθῆλαμῆτων μέρους, -μέρος τῆς ἀπὸ ἀηθῆλαμῆτων οἰκίας' || νεώτ. διὰ τῆς λ. ἀηθῆλαμῆτης σημεῖοται ἡ πρὸς ἀνατολὰς κατεύθυνσις ἐπὶ τοῦ ἀνεμολογίου τῆς πυξίδος.

ἀηθῆλαμῆτικός-ἡ-ὄν ὁ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀηθῆλαμῆτων, ὁ ἐξ ἀνατολῶν: Ἀριστλ.Μετ.364 Α 21, Πάν. ἀηθῆλαμῆτικῶν ὄριον (τὸ πρὸς ἀνατολὰς).

ἀηθῆλαμῆγμῆως ἐπίρρ. μτγν. (ἀπαλλῆλαμῆ) χωρὶς, χωριστά: ἴω.Α1 17,5,6 ὀργῆς ἀηθῆλαμῆγμῆως (ἀμφ.ι. ἀηθῆλαμῆζεις Ἡσ. « ἀηθῆλαμῆγμῆως ἔση »).

ἀηθῆλαμῆτωμένως ἐπίρρ. μτγν. (ἀπαλλῆλαμῆ) κατὰ τρόπον ἀλλότριον: Ἐπιφάν.2,55.

ἀηθῆλαμῆμαί-δομαι δημ. κ. ἀηθῆλαμῆμαί κ. ἀηθῆλαμῆμαί ἀποκρινομαι, ἀηθῆλαμῆμαί βλ.λ. διδῶν ἀπάντησιν: δ.τραγ. γιὰτ' εἶν' τὸ μῆμα σου βαθύ καὶ δὲν ἀηθῆλαμῆσαι;, παροιμ. ὁ πετεινὸς ποῦ ναι θυμαλος κ' ἀτὸς τοῦ ἀηθῆλαμῆται (ἐπὶ τῶν ἀκριτορῶν) ἡ τῶν ἀλόγων παρεμβαίνοντων).

ἀηθῆλαμῆμαί δημ. κ. γιμίσις κ. ἀηθῆλαμῆμαί ἀποκρινομαι, ἀηθῆλαμῆμαί βλ.λ.: δ. τραγ. ἀηθῆλαμῆται ὁ Χριστός, μετ' Ἐσαρένιο στόμα.

ἀηθῆλαμῆ (ἡ) δημ. κ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆ (ἡ) δημ. κ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆ (ἡ) δημ. κ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆ (ἡ) δημ. κ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆ (ἡ) δημ. κ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.

ἀηθῆλαμῆ (ἡ) δημ. κ. ἀηθῆλαμῆ βλ.λ.

|| εἶδος· δ. τραγ. ἀμ φαγγαί μου λαμπρῶ, τῆς μάννας μου χαμπαί τῆς ἀδερφῆς μου ἀπηνολογί, γιά νόσθονά νά μέ πάρθ.

ἀπηνολογίζω μαν. δημ. κ. ἀπι. κ. ἀπο. δίδω ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι· 2) προπέμνω, ἐπὶ ἀναθρήσσεως· Ἐρωτόκρ.1307 καὶ μ' ἔτοια λόγια γνωστικά τούτους ἀπηνολογί· 3) μαν. ἀποπέμνω, ἀκούω· Στέφ.Σαχλί.ἐν Κορ. Ἀτ.1,78 καὶ οὐδὲν ἀκούουσι κανεὸς, ἀμ' ὄλους ἀπηνολογίζου.

ἀπηνολογος (ὁ) δημ. κ. ἀπι. ὀπόκρισις· 2) ὁ τελευταῖος λόγος ἴδια τοῦ ἐτοιμοθανάτου, φρ. ἐπὶ ἀράς· νὰ πῆ τὸν ἀπηνολογ καὶ τὴν καταθύρα· 3) ἐπὶ προσώπ. ὁ παραβαίνων τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ.

ἀπηνολογίμαι-τομαι δημ. κ. -λογίμαι-τομαι κ. -λογίμαι ἢ -γίμαι κ. -ιοῦμαι κ. ἀπι. ὀπόρ. ἀπηνολογήθη· ἢ ἐν. κ. -γῆθῃ ἀπολογοῦμαι, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι· δ. τραγ. πατὸς τὸν ἀπηνολογήθη καὶ τ' ἀγὶοῦ τοῦ στόμα, Βολαγρα.Θαν.Διόκ.4,162 καὶ ἐκεῖν' ἀπηνολογήθηκα· 2) δηλῶ ἐμαυτὸν ἐγγυητὴν ἄλλου, συνπεύθυνον, ὑπόχρεων ἀντὶ ἄλλου· δημ. ἰδιωτ. Ἐγγρ.1722 στέργεται ἡ Μαρία νὰ ἀπηνολογῆται εἰς τὰ χρέη τοῦ ἀποθανόντος Νικολάου.

ἀπηνολος-ον μτν. κ. μαν. ὁ μὴ πηλῶδης· Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ.6,771.

ἀπηνόντος-ον ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τ· Ὀδ.Τ282 πέμπειν τὸν μὴν ἤθελον αὐτοῖς οἰκῶν' ἀπηνόντων, Ἡιοῖδ.Θ.955 ὄλιθος, θες.. ναιεὶ ἀπηνόντος καὶ ἀγῆρασις ἤματα πάντα· 3) ὁ ἀνευ παθῶντων, ὁ ἀπηνολογούμενος δυστυχίας· Πίνδ.Ο.8, 87 ἀπηνόντος βίωτος, Αἰσχ. Ἀγ.378 ἔστω δ' ἀπηνόντων· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην· αὐτ. ἴκ. βία θ' ἀπηνόντω σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοῖσις παύεται· ἐπὶ ὄψεων· Νικ.Θηρ.492 καὶ ἐπὶ σου τυφλῶπις ἀπηνόνται φορόνται.

ἀπηνόντως ἐπίρρο. μτν. κ. μαν. ἀνευ πῆματος, βλάβης· Κύριλλ. Ἀλ.5,585 Β τὸ ἀπηνόντως ἔχον. **ἀπηνάρτεν** ἰων. ἀπηνάρτεν Ζουῖδ. «ἀπέτυχεν». **ἀπηνάτος**-ον μτν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπηνόντος βλ. λ.: Παιου.10,22,9.

ἀπηνάτωσθενῆς ἐσφ. γρ.: Αἰσχ. ἴκ.576 βία δ' ἀπηνάτωσθενεῖ | διορθ. βία δ' ἀπηνάτω σθένει.

ἀπηνέροτον ἐπ. ὀπόρ. τοῦ ἀφαμαρτῶν βλ. λ. **ἀπηνελμηνέως** ἐπίρρο. μτν. κ. νεώτ. (ἀπαμελώ) ἠμελημένως, παρημελημένως, ἀμελῶς· Προκόπ.Βανδ.1,4 ἐν αὐτοῖς θεῶ καὶ Μαρκετιανὸς ὅπου δὴ ἀπηνελμηνέως ἐκάθουθε.

ἀπηνίμος (ὁ) μτν. ἰπῆμο) ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τὰ κακὰ, ἀλεξίκακος· Παιου.1,32,2 ἀπηνιμον καλοῦντες Δία.

ἀπηνιανία (ἡ) μτν. ἀπηνιανία βλ. λ.: Καλλ.ἐνΔία 92. **ἀπηνιανία** (ἡ) ἰπῆμο) ἑλλειψίφ. βλάβης, ἀκεραϊότης· Θεογρ.758· 2) ἀθωότης· Ὀππ. Ἀλ.2,647.

ἀπηνικισμένως ἐπίρρο. μτν. (ἀπαφεινύσμι) ἀπροκαλύπτως, φανεράς· Κύριλλ. Ἀλ.2,607.

ἀπηνιων-ονος-ον ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν αἰ· ὁ ἀβλαβής· Ἰλ.Α 415 αἰθ' ὄφρατις παρὰ νηυσὶν δάδακρυτος καὶ ἀπηνιων ἡσθαί, Ὀδ.Δ 487 σὺν νηυσὶν ἀπηνιωνες ἦλθον Ἀχαιοί· 2) εὐτυχῆς, αἰσιος· αὐτ.Δ 519 ἐφαίνετο νόστος ἀπηνιων, Πίνδ.Παιαν.9,8 ὄλιθος ἀπ., Εὐρ.ΙΑ 1075 καὶ δὸς γενεάσιν πλοῦν νεῶν ἀπηνιων· 3) ἀπηνολογέμενος στενοχωριῶν ἢ φρονιτῶν· Πίνδ.Ν.1,54 ἀπηνιων καρδία κάδος ὄμφ' ἀλλοτρίων· σφέλ. «ἐπερὶ τὰ ἀλλότρια κακὰ ἄλυπος ἡ καρδία γίνεται»· πρβλ. παροιμ. ἔξενος πόνος ξενόδαρμα· || μετὰ γεν.: Αἰσχ.Εὐμ.893 πάσης ἀπηνιων εἰκόσος ὄσαν. ἐν τῷ περὶ λόγῳ ὡς π. Ἡρ.4,179 φάμενον.. ἀπηνιωνος ἀποστελεῖσιν, Φιλ.1,373· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ἀβλαβής, ἀκίνδυνος ὄθ. κ. ἡσυχος, αἰσιος, εὐμενής, εὐνοϊκός· Ἰλ.Ν 748 ὄθια δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπηνιων, Ὀδ.Η 266 οὐρανὸν δὲ προξενικὴν ἀπηνιωνά τε λιανὸν τε, αὐτ.Θ 566 πομπὴ ἀπηνιων· || ὁ ἀνευ ἐχθρικῆς διαθέσεως· Αἰσχ. ἴκ.186 εἴτ' ἀπηνιων εἶπε καὶ τεθνηγμένος ὤμῃ ἔξιν ὄρνυθ. **ἀπηνιανίος** ἴσθ. «ἀπηνιανίος». **ἀπηνιανία** (ἡ) μτν. κ. νεώτ. τραχύτης· ἀντίθ. προσηνεία· Θεοφρ.Χαρ.15,1 ἡ δὲ αὐθάρδεια ἐστὶν ἀπηνεία ὀμιλίαις ἐν λόγοις, Ἀπολλ.Ρ 2,1202· 2) σκληρότης· Ἡλιόδ.Ἰατρ. π. Ὀρε.6,44,23,56. **ἀπηνιανίη** μετὰ πολλὰς ἀπηνείας. **ἀπηνιανία** (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἑλλειψίφ. ἀνέμου, νηνεμῖα, γαλήνη, ἀπανεμιά· || ναυτ. ὄρος δηλῶν ὅτι ὁ ἀνεμος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενα φαινόμενα κατέστησαν ὀλιγώτερον αἰσθητά. **ἀπηνιμεν-ον** κ. νεώτ. ὁ μακρὸν τὸν ὄνεμον, ὁ μὴ ἔχον ἄνεμον, ὁ μὴ προσβάλλόμενος ὑπ' ἀνέμου· Αἰσχ.ἀπ.ἐν ΑΒ 424, Πολυδ.1,100 ἀπηνιμην· πρβλ. ὑπίνεμος κ. ἀπνεμος. **ἀπηνιμεν-ῶ** νεώτ. καθιστῶ τὸν ἀπηνιμενον, προστατεύω τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀπαναίω, ἀπαμεινῶ· 2) ἀπηνινοῦμαι -δομαι φέρω τὸ πλοῖον ὑπηνέμως ἄλλου μεγαλυτέρου πλοῖου ἢ ἀκτιφῆς, οὕτως, ὥστε ὀλιγώτερον νὰ προσβάλληται ὑπὸ τοῦ πνεύτος ἀνέμου· || ἐπὶ πλοῖου ἢ ἱσταῖ, παῖν νὰ προσβάλλωμαι ὑπὸ τοῦ πνεύτος ἀνέμου. **ἀπηνιανί** (ἡ) τετρατόροχος ἄμαξα συμφορῆν ὑπὸ ἡμιόνων· Ἰλ.Ο 324 ἡμιόνου ἔλκον τετρακύκλιον ἀπηνιαν, πρβλ. Ὀδ.Ζ 57 ἀπηνιαν ὀφληθὴν εὐκύκλιον πρὸς αὐτ. Ζ 72 ἄμαξαν εὐτόροχον ἡμιονοῖν κ.ἀλλ. Ἡ. λ. πολλοῦχοι συνῶν. τῆ ἀμαξῆ· πρβλ. Ἰλ.Ο 266 ἄμαξαν εὐτορον εὐτόροχον ἡμιονοῖν πρὸς αὐτ. Π 824 ἡμιόνου ἔλκον τετρακύκλιον ἀπηνιαν· Πίνδ.Π 4,94 ἡμιόνους ἔξεσθ' ἡ ἀπηνιαν, ἢ ἐπὶ ἀμαξῆς ἀρματοδρομίας· Παιου.5,9,2 ἦν γὰρ θεὸς ἀπηνιαν.. ἡμιόνους ἀπὸ ἴππων ἔχουσα· 2) γεν. πᾶν εἶδος ἀμαξῆς ἢ ἀμαξῆς· Σοφ.ΟΤ 753 ἀπηνιαν δ' ἦγε Λαίον μίαν· || εἶδ. τὸ πολεμικὸν ἄρμα· Στράβ.4,5,2 πρὸς θεῶ τούτ' ἐπαλέμως ἀπηνιαν χρώνται· πρβλ. καπάνα· 3) μτφ. ἐπὶ παντὸς μέσου μεταφορᾶς· Εὐρ.Μήδ.1123 φεύγει, μήτε ναφαι ἱπποῦθ' ἀπηνιαν μίτ' ὄχον πεδσοσιθῆ (περὶ πλοῖου), αὐτ.Τρω.517 τετραδάμονον ὡς ὑπ' ἀπηνιαν (περὶ τοῦ δουρεῖου ἱππου, ὅστις ἐκνεῖτο διὰ τροχῶν· 4) μτφ. ἡ εὐνοϊκὸς | δῶο ὄμοσ' ἐν ἡ σμ. κ. τὸ ζεῦσιος· Εὐρ. Φοίν.328 ἀπηνιαν ὁμοιοπτερός (περὶ ἀδελφῶν)· 5) κατὰ πληθ., τὰ περὶ ἄνω τῆς ἰσθμῆς Πιλοῦδ.2,80. **ἀπηνιανικός**-ος μαν. ὁ ἀνευ πηνιανῆς ἰδ.γρ. πηνιανῆς, ἔξενος κόρης, ὁ ἀνευ φενάκης, περούκα· Νικητ.Χων.382, D. **ἀπηνιαντο** γ' πληθ. πρόσωπ. ἄσορ. τοῦ ρ. ἀπαναίνομαι βλ. λ. **ἀπηνιαν-ος-ῆς** κ. μαν. κ. νεώτ. σκληρός, τραχὺς, χαλεπός, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων· Ἰλ.Α 340 ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνιαν. Ὀ 94 οἶος ἐκείνου θυμὸς, ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνιαν. αὐτ.Ο 202 μύθον ἀπηνιαν τε κρατερόν τε, Ὀδ.Τ 329 ὄς μὲν ἀπηνιαν αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνιαν εἰθῆ' σκληρότης ἂ ἴδιος καὶ μὴ σκληρός διαθέσεις· σπᾶν. π. ἀττ. οὐδέποτε π. τραγικός· Ἀριστοφ.Νεφ.974 ὄσιος τοῖς ἔξωθεν μῆδῃν δαίξαιον ἀπηνιαν. Πλάτ.Θιαδ.257 β ἀπηνιαν τὴ εἰσίν, Καλλ. Ἰαμβλ.1,257' σμυρνὸν π. μτν. νεζοῖς ἀπηνιαν, Ἰσοκ.Σ 9,24, Πλούτ.2,678 Β, ἴσθ.Π 1,24,8 τοῖς φίλοις ἀπ., Λουκ.Νεκυμο.17, Πρωκόπ.Ἰσθ. 3,35 τὸ ἀπ' ἀλλήλους ἀπηνιαν, -ὸ Ἰουλιανὸς ὑπῆρξεν ἀπηνιαν δεικνύτης τοῦ Χριστιανισμοῦ, -εδαίχθη τιμωρὸς ἀπηνιαν· 2) ἐπὶ φυσικῆς σημασίας· Ἀρετ.Κρον.παθ.114 σπλην ἀπηνιαν ἰσκληρότ' || διασπείροτος εἰς τὴν γέουσιν· αὐτ.Ὀξ. Νουδ.1,5' || κ. παραθ. -έσπερος, -έσπετος· Αἰλ. Ζ1326 ὁ ἐπὶ ὄρας εἰσιν ὄρνυθων ἀπηνιαντοῖται, Ἰουλ.Ἐπιστ.10,16,4 τὸ ἀπηνιαντερον.. τῆς ἀρχῆς. **ἀπηνιαν-ῶ** δωρ. ἄσορ. β' τοῦ ἀπηνιαντοῖται· Θεοφρ. 2,84 οἶκα δ' ἀπηνιαν. **ἀπηνουσιδῶς** μαν. ἐκκλ. μετ' ἀπηνιαν βλ. λ.

ἀπηνότης-τος (ή) μτγν. ἀπήνεια βλ.λ., σκληρότης, τραχύτης ἤβους : Ἐπιφάν.1,913 C
ἀπηνόφρων-νος-ον ὁ ἀπηνής τὰς φρένας, ὁ σκληρός, ὁ θριώδης : Σχόλ.Αισχ.Πρ.159.

ἀπηνώς ἐπίρρο. μτγν. κ. νεώτ. σκληρῶς, τραχέως, ὄμως : Πλούτ.2,525 D πρὸς φίλους ἀπηνῶς (ἴδν, Δίων Χρ.32,53 αὐτὸς δὲ ἀπηνῶς καὶ ἀκολάστως (δαίτουσι) συκρ. -έστερον : Ἰώσ.ΑΙ, αὐτοὶ θὰ διαγωγῶσιν ἀπηνῶς, -έτιμωρήθη ἀπηνῶς.

ἀπηνή-ηκος (ὁ) νεώτ. [κατ.] κ. ἀπηνή-ικός σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς ὃ κινεῖται ὁ ἥλιος μεθ' ὅλου τοῦ συστήματός του μὲ ταχύτητα 30 περιποῦ χιλιόμετρ. κατὰ δευτερολέπτον ἄ. κόρυμβος.

ἀπηνή (ή) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπῆκτου βλ. λ., ἔλλειψις πῆξως, στερεότητος, τοῦ εἶναι τι ρευστόν, ρέον : Πτολ.Τετράβ.204 τὴν τε ὑγρότητα καὶ ἀπηνίαν τοῦ σώματος || τὸ ἀνεπίδεκτον στερεοποιήσεως : Ἀριστοφ.Βυζ. Ἐπιτ.15,9.

ἀπηνήριος-α-ον ἀπηνήριος βλ. λ., ὁ μετέωρος, ὑψηλός : ΑΠ9,71 κλῶνες ἀπηνήριοι.

ἀπηνήριος ὄρωρ. ἀπηνόρος-ον κ. μτγν. ὁ μετέωρος, ὁ ὑψηλὸς ὢν, ὁ ἀπέχων : Πινδ.Π.8,86 ἀπηνόρος ἐχθρῶν (μακρόν τῶν ἐχθρῶν), Ἀρατ.396 ἀστέρες οὕτε τι πολλὸν ἀπηνήριοι οὕτε μάλ' ἐγγύς, ἀπηνήριον γ' ἐν. πρόσωπ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀπαρῶσσω βλ. λ.

ἀπηνήριω-έω μτγν. καθίσταμαι ἥμερος, εὐρίσκω πλήρη ἡσχίαν : Σωρ.ΑΙ,80.

ἀπηνήριος-οὐς-ές μτγν. ἀπηνός βλ.λ., ὁ μὴ παθὼν πῆρωσιν, ὁ ἀρτιμελής : Ἀπολλ.Ρ.1,888

ἀπηνήριος-ον [πηνίω] μτγν. ὁ ἄνευ πηνιως, αἰδέουσι [ἰδιόθ. Κοραῖ ἄντι τῆς γρ. ἀπύρηνος] : Ἀρχεστρ.8,9 ἐγγέλει, ἡ φύσις ἐστὶν ἀπύρηνος.

ἀπηνήριος-ον ὁ μὴ παθὼν πῆρωσιν, ὁ μὴ πεπνηρωμένος, ὁ ἄρτιος : Ἡρ.1,32 ἀπηνός δὲ ἐστὶ, ἄνουτος, ἀπαθής κακῶν 2) ὁ μὴ ἔχων πῆραν βλ.λ. : Σουίθ. «ὁ μὴ ἔχων μαρσίλιον».

ἀπηνήριω ἐπίρρο. μτγν. ὁμοῦ μετὰ τινος ἴδια ἀποτελεσθῆ σύνολοι : Πλούτ.2,105 Ε' 2) κεχωρισμένως : Μ'Αντων.4,45.

ἀπηνήριω μτγν. κ. νεώτ. ἐπαρκῶς, πλήρως, ὁσώτα : Διον. Ἀλ.1,90 οὕτε πεῖδον αὐτὸςτέλος οὕτε ἡμετέρον ἀπηνήριω 2) ἐπακριβῶς : Πρόκλ. Ὑποτυπ.4,80.

ἀπηνήριακός (ἀπερυθριῶ) ἐπίρρο. μτγν. ἀνασιγίντων, ἄνευ ἐρυθρήματος : Ἀπολλ.Καρ.π. Στοβ.56,15,24 ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηνήριακῶς ἕκαστος αὐτῶν.

ἀπηνήριακός (ἀπερυθριῶ) ἐπίρρο. μτγν. ἀνασιγίντων, ἀπηνήριακῶς βλ. λ.

ἀπηνήριω μτγν. κ. νεώτ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀπαρκαῖω βλ.λ. ὡς ἐπίθ. ὁ πενασιωμένος, ὁ μὴ πλέον ἐν χρήσει || μτφ. ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὰς μεθόδους, τὴν σκέψιν τῆς παρουσίας ἐποχῆς : ἔχει ἀπηνήριωμένως ἰδέας.

ἀπηνήριος ἐπίρρο. ἀδολφός.

ἀπηνήριω ἐπίρρο. μον. ἄνευ πηρώσεως, ἄνευ ἄλλοιωσεως : Θεόγγωστ.Καν.159.

ἀπηνήριος-ον μτγν. ὁ μὴ παθὼν πῆρωσιν, ὁ θ. ὁ ἀναλοιώτως, ὁ ἀφθαρτός : Γαλ.5,234 ἀπηνήριος ταῖς αἰσθήσεων πρβλ. ἀπηνήριος συνδ. δημ. ἀφοῦ, μετὰ χρόν. κ. ἀπηνήριος. κτμ. : Ἐρωτόκρ.Α.171 κ' ἀπηνήριος μὲς πῶς ἤβαλες τὸ λογισμὸν αὐτῆνο, αὐτ.Ε'1393 κ' ἀπηνήριος κ' αὐτοὶ καὶ τέλος καλῶν ἐφέραν.

ἀπηνήριος ἐπίρρο. κρητ. γ' προσώπ. ἐνεργ. παροκ. τοῦ ρ. ἀποστέλλω βλ. λ.

ἀπηνήριος δημ. κ. ἀπηνήριος ἀπῆτις βλ.λ.

ἀπηνήριος συνδ. δημ. κ. ἀπηνήριος ἀπῆτις, ἀπῆτις, ἀπῆτις μετὰ χρόν. κ. ἀπηνήριος. σημασιῶς : Ἐρωτόκρ.Α.1351 ἀπηνήριος ἐμακρῶσται κ' εἰς μέρη ἄλλα ὥσαν, Β.977 ἀπηνήριος ἐστὶ θεάει.

ἀπηνήτρια ὄρωρ. ἀντι ἡπηνήτρια ἐπιδιορθώτρια, ἐπισκευαστρια : Ἡσ. «ἀσπστρία».

ἀπηνήριω-α-α ἐπ. ἄορ. τοῦ ἀπαυράω βλ. λ.

ἀπηνήρεια (ή) ἀσυμφωνία, ἔχθρα, μίσος : Λυσ.ἀπ.88.

ἀπηνήριω-ατος (ὁ) κ. μων. καὶ νεώτ. ἀνήχησις, ἥχω : 2) ἀπαγγελία λόγων ἢ ἀποφθεγματῶν ἀπὸ στήθους : Πλάτ. ἈΕ.366 C ταῦτα Προδικῶ ἐστὶ τοῦ σοφοῦ ἀπηνήριω 3) μτφ. ἀπόδοσις ἥχου, ἀπήχησις : Πρόκλ.Πλάτ. Ἀλλ. σ. 99 C. Νικητ.Χων. ἐν Σάθ.1,112 τὸ τῆς τυρονηκῆς κώδικωνος ἐκείνης ἐδαδειχθῆς ἀπηνήριω 4) ἐκφρασις, ἐκδήλωσις : Λογγίν.9,2 μεγαλοφροσύνης ἀπῆ 5) ἱατρ. κἀταγμα ἐνεκα ἐναντίου κτηπιόματος : Σωρ. Ἀγμ.8

ἀπηνήριος-οὐς-ές κ. μων. ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος, ὁ ἀπόδων : Πλάτ.Φαῖδρ.257 B εἰ τι λόγῳ σοὶ ἀπηνής εἰπομεν ἰδ. γρ. ἀπηνής, Λουκ.Βίων.Πρ.101 Μιχ. Ἀταλλ.ἐν Σάθ.1,42 τὴν ἀπηνήστατην θηρωδιῶν 2) ὁ ἐν δυσαρμονίῳ, ὁ ἐν ἀντιθέσει : Ἀλιφρ.3,70.

ἀπηνήριος-ατος (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἀνήχησις, ἥχω ἴως ἀποτελεσμά ἡχοῦ : Διον.Θρ.629,26 φωνῆς ἀπηνήριω, Γαλ.19,380 νεύματα ἀπηνήριω 4) κ. μτφ., ἐπιφώνημα : Μ'Αντων.4,3 2) νεώτ. ὡσαύτως βλ.λ., τὸ ἀποτέλεσμα γεγονότος τινός : τὰ τελευταῖα τοπικὰ συμβδέντα εἶναι ἀπηνή ἀπηνήσις τῶν ἀλλοχού 3) νεώτ. ἡ ἐκ τίνος γεγονότος προκαλούμενη παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐντύπωσις : ἡ ἀπηνήσις τοῦ διαγενέματος ὑπῆρξεν ἀρίστη, αὐτοὶ λόγοι τοῦ ρήτορος εὐρόν βαθεῖαν ἀπηνήσιον 4) νεώτ. μουσ. ἡ ἀκροαματικὴ ἐντύπωσις μετ' ἀνάκρουσιν μουσ. ὄργανου ἢ ὄρχηστρας ἢ κ. μετὰ κρούσιν ἡχητικῶ σώματος.

ἀπηνήριος-οὐς-ές ἡ-όν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀπηνῶν ὁ ἥχων ἀρμονικός : Εὐστ.Πονημ.203,4 ἀπηνήριον προσοφρῶν συνεικισμοῦσαν καὶ αὐτὴν τὸ νοοῦμενον || νεώτ. ποίημα ἀπηνήριον ἐκείνου ὁποῖο αἰ δῖο τελευταῖαι συλλαβαὶ ἴη καὶ μόνον ἢ μία, ἢ τελευταῖα) ἐνὸς στίχου ἀπηνῶν εἰς μίαν λέξιν, ἀποτελοῦσαν τὸν ἐπόμενον στίχον.

ἀπηνήριος ἐπίρρο. μτγν. ἰέκ μτφ. παρακ. τοῦ ἀπεχθάνομαι ἢ ἐχθρικός : Φιλόστρ.Β. Ἀπολλ.7,36.

ἀπηνήριω (ή) μτγν. μίσος, ἀπέχθεια : Φρύων.χ.σοφιστ.Προπαρ.25 Β Πρβλ. ἀπηνήρια.

ἀπηνήριω-έω κ. μων. κ. νεώτ. ἀποδιδῶ τὸν ἦχον, ἀντηχῶ : Ἀριστοτ.Πρ.899 Α.24' νεώτ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐνοσίᾳ, ἀλλὰ κ. μτφ., ἐκπροσωπῶ : ἡ ἀπηνήριος αὐτῇ ἀπηνῆται τὰς γυνάμεις τῆς κυβερνήσεως || νεώτ. μτφ. ὡσαύτως : προκαλῶ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν : τὰ κυβερνητικὰ μέτρα δὲν ἀπηνῆσαν καλῶς παρὰ τῶν λαφῶ, -μια τοιαύτη ἐνεργεία σου θὰ ἀπηνῆση κακῶς εἰς τοὺς φίλους σου 2) ἐκπέμπω : Ἀρρ.Ἐπικτ.2,17,8 ἡ κενῶς τὰς φωνῆς ταῦτας ἀπηνῶμεν ; 3) εὐρίσκονται ἐν ἀσυμφωνίᾳ, ἀπόδω, ἀποτελῶ παραφωσίαν : Φιλ.1,693, Σουίθ. «ἀπηνῆμενον, ἀπόδελτων, ἔξενον τοῦ κατὰ πάντων ἡχοῦ».

ἀπηνήριος-ον μετέωρος : Ὁδ.Μ.435 ἀπηνήριος δ' ἔσαν ὄζοι : πρβλ. ἀπηνήριος.

ἀπηνήριος Ἐπιρρ. ἀπηνήριον βλ. λ.

ἀπηνήριος Ἐπιρρ. Β' ἐν. πρόσωπ. προστ. ἐνεστ. τοῦ ρ. ἀπηνήριος βλ.λ. ἀντι ἀπηνήριος : ἀκουε καὶ μαθῶν ἀπηνήριος ἢ γῆ παρὰ τοῖς Σκυθαῖσι : Ἡρ.4,59.

ἀπηνήριος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν δ. ἀπηνήριος βλ. λ.

ἀπηνήριος-ἡ-όν Παν. ὁ τῆς Ἀπηνῆς ἄρτος : Ἡσ. «ὁ Μευφικτός».

ἀπηνήριος ὄρωρ. μέλλ. -ιαλῶ Ἡσ. ἀποπέμπω : Θεοκ.5,77,8 αἰ δὲ τι δοῦναι τοῖς ξυμμαχίαι, οἰκῶ ἀπηνήριον, Ἀρχεστρ.ἀν.29 (ἐν τμῆσει) μεγῆλου δ' ἀπὸ χείρας ἰαλλεῖ ἀπόφθευγε, ἀπηνῆριος ὄρωρ. ἡλιαλός βλ.λ. : Ἡσ. «εἰς ῥίγος».

ἀπηνήριος μτγν. ἀποσιπῶ (πάντοτε ἐν τμῆσει) : Κόνιτ.Σμ.1,9 ὁπόσων ἀπὸ θυμῶν ἱαπτα.

ἀπηνήριος ἐπίρρο. δημ. ἄνευ ἐπαφῆς, ἀθικταῖ 2) ἀσυλλήπτως, χωρὶς πιασῶ.

ἀπιστος-η-ο ὁ μὴ ἔχων μέρος ἵνα πίσση τις, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ, νὰ πίσσῃ: τὸ χέλι εἶναι ἀπιστό· ἢ ὁ μὴ συλλήφθεις, ἀσύλλητος: παροιμ. ἀπιστος κλέφτης καθάριος νοικοκύρης, - ἀπιστοα ποῦλια χίλια σὺν παρῷ· ἢ φρ. κλούβια καὶ ἀπιστα (νὰ γίνουιν) ὡς ἀπευχὴ ἴδια ἐπὶ κακῶν ἀνεύρων· 2) ἀκριστοπολιότης, ἀνέπαφος, ὀδίκτος, καινομυρία: φῶρημα ἀπιστο· 3) ἀνεπιτήδεος, ράθυμος, ὀκνηρὸς· γυναικα ἀπιστία (ποῦ δὲ καταπίναται σὰ δουλεία),

ἀπιστος-ον μων. ἀπιστος βλ.λ.: Ἦσ. ε ἀναπτος, ἀληπτος, ἀπισταος: Νικήτ.Λων.Κῶδ.Βαρδογραφ.666,25 γύρωθεν δὲ θυλαὶ αὶ πέτραι καὶ ἀπίσται διὰ τῶν χειρῶν.

ἀπιστρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδοκιδῶν, ἰθαγενὲς τῆς Β. Ἀμερικῆς. **ἀπίστρον** (τό) μων. ὑδωρ ἀπίου βλ.λ.: Ἀλέξ. Τράλλ. 10. **ἀπιστάρα** (ἰ)ταλ.) νεώτ. μουσ. ὄρος αἰμαίνων τὴν κατ' ἀρέσκειαν ἐκτέλεσι μουσικῆς φρ. ἀνεξαρτήτως τοῦ γεν. ρυθμοῦ τοῦ ὅλου τετραχίου.

ἀπιγενίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία ἄγλυκος, κίτρινη προερχομένη ἐκ διασπασέως τῆς ἀπίνης βλ. λ. **ἀπιγενήτης** (ὁ) μτγν. [κατ.] ὁ ἐπὶ τῶν ἀρωμάτων, τίλος ἀξιωματικὸς τινας παρὰ τῆ αὐτῆ τοῦ Βυζαντίου: Ἰω. Λυδ. 213,5.

ἀπιδέα (ἡ) μτγν. μων. κ. νεώτ. γένος ἄμυροφόρων δένδρων τῆς οἰκογεν. τῶν μηλεωδῶν, ὄσμ. ἀπιδιά, ἀχλαδιά.

ἀπιδί (τό) δημ. ἀπίδιον βλ.λ. **ἀπιδιά** (ἡ) ΕΜ δημ. ἀπιδιά ἡ ἀπιδέα βλ. λ.: ΕΜ 122,21 « τὰς ἀπιδίας τὰς ὄσμιας ».

ἀπιδιάζω μτγν. ζῶ κατ' ἴδιαν, διάγω βίον ἐρημικόν: Ἰω. Χρυσ. 7,228.

ἀπιδιαστικός-ή-ον μτγν. ἐρημικός, ἀποκεχωρισμένος: Βασ. 2,345 ὁ ἀπιδιαστικός βίος.

ἀπίδιον (τό) μων. κ. νεώτ., δημ. ἀπίδι ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδέας, τὸ ἄπισον: Σχολ. Ὁδ. Η 115 « ὀσμία λέγονται... καὶ τὰ ἀπίδια τὰ ἡμέρα καὶ τὰ ἄγρια », Πολιτ. Ἐκλ. 33,11 ἀπίδια μετ' ἐπιπέφει καὶ κρυθὸ νερὸ ἐπ' τῆ βρύση, φρ. νὰ σὲ μῦθος πῶσα ἀπίδια παίρνει ὁ σάκκος ὁ δὲ ἀπειλή. **ἀπίδιτης** (ὁ) νεώτ. χημ. ὁ οἶνος ὁ διὰ τῆς ζυμώσεως τοῦ ὄπου τῶν ἀπίδιων λαυθανόμενος, δημ. ἀπιδοκρasso.

ἀπιδοκρasso (τό) δημ. ἀπίδιτης βλ. λ.

ἀπίδρομα ἐπίρρ. δημ. πρὸς τὰ ὄπισω, κατ' ἀναδρομήν, καθ' ὑποχώρησιν: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ, Ζ 86 στρίφει στά πίσω, ἀπίδρομα.

ἀπίδρομος (ἡ) δημ. ἀπίδρομος βλ. λ.

ἀπίδρομη (ὁ) δημ. κ. ἀπίδρομη (ἡ) ἡ πρὸς ἀπόκτησιν φορέας, ἡ χάριν ἐντοπιωτέρας ἐξορηγμένης ὑποχώρησις: Βαλαωφ. Φωτεινός Α 24 κ' ὁ γέροντας μ' ἀπίδρομο σὺν παλληκάρι τρέχει.

ἀπίδρομῶ δημ. ὑποχώρῃ πρὸς ἀπόκτησιν φορέας δι' ἐφόρησιν· ἢ γεν. χωρὶ πρὸς τὰ ὄπισω, ὑπαναχωρῶ· 2) ἐφορῶ, ἐπιπίπτω: κλέφτες ἀπίδρομοσαν στὸ χωριό.

ἀπίδωτος-ή-ό(ν) μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ σῆμα ἄπιστο ἔχων, ἀπιστιδής: Ἀνάγ. Περιγρ. Ἀγ. Σαφ. 238 εἶχε δὲ σείσται καὶ λυχνίτας σὺν μαργαριτερίων ἀπίδωτων (γρ. ἀπίδωτων).

ἀπίστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πίσεως· 2) μτφ. ἄνευ ἐξαναγκασμοῦ, ἠθικῆς πίσεως.

ἀπίστατος (-ῆ-ο(ν)) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ συνάμενος νὰ πισθῇ: Ἀριστ. Μετ. 4,9,386,8 ὁ γὰρ σίδηρος ἀπίστατος καὶ λίθος καὶ ὄθωρ καὶ πᾶν ἄγρῶν· 2) μτφ. ὁ μὴ ὑπέκρινε ἐξ πίσεω, εἰς ἐκτίπασιν, εἰς ἐξαναγκασμόν.

ἀπίστατος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πίσεως· 2) μτφ. χωρὶς ἐξαναγκασμοῦ.

ἀπίημι ἰων. ἀφίημι βλ. λ.

ἀπιθαμῆ (ἡ) δημ. κ. πιθαμῆ βλ. λ.

ἀπιθανα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πιθανότητος.

ἀπιθανός (-ῆ-ο(ν)) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πεθῶν, μὴ εὐκόλως πιστευόμενος: Ἀισχιν. 2,3 ἄμφοσθένης... ἀπιθανός ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Πολύδ. 30,4 ἀπιθανος δικαιολογία, Λοικ. Ψευδοκ. 16 ἀπιθανος ἐν τῷ ὑποκρίσει· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ πιθανός, ὁ μὴ εὐλόγησφάνης, ὁ ἀπίστευτος: Πλάτ. Νόμ. 663 Ε τὸ μυθολογούμενα οὐτως ἀπιθανον, Πολύδ. 12,24,5 μῦθος ἀπιθανός, - ἀπιθανος εἰδήσις· ἢ ὄπτος: Πλάουτ. Ἰθ. 4,23 ἀπιθανος καὶ λόγον οὐκ ἔχων· 3) ὁ μὴ εὐκόλως πιστευόμενος: Πλάτ. Παρμ. 133· 2) ὁ μὴ ἔχων πεποιθισιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι: Πλούτ. Νικ. 3.

ἀπιθανότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις πιθανότητος: Ἀισχιν. 2,64 τρίτην δὲ ἡ τῆς αἰτίας ἀπιθανότης, Ἀργι. 1,648 Ε πῆσαν ἀπιθανότητα εἶχε τὸ διάγραμμα, - ἡ τῆς δικαιολογίας ἀπιθανότης, - ἀπιθανότης νίκης, - σωτηρίας· 2) ἔλλειψις πειθοῦς, πειστικότητος: Ἰώσ. Ἀπλ. 3,4 ὑπερηφανικαὶ τὴν ἐκείνων ἀπιθανότητα τὸς πλάσσει.

ἀπιθάνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ πειστικῶς, τραχέως, ὄργακος: Ἰσοκρ. 5,26 ἀναγγιλικῶς δὲ τις αὐτὸν | τὸ λόγον | ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἤθος ἐνσημαινόμενος· ἢ νεώτ. ἄνευ πιθανότητος βλ. λ.

ἀπιθαρηπεία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. θηραπεία ἐνεργουμένη διὰ χρησιμοποίησεως τῶν μελαίνων.

ἀπιθής-οῦς-ές μτγν. ποι. ἀπειθής βλ. λ.: ΑΠ 5, 86 ἀλλὰ, Πόδοι, φέλεται τὴν ἀπειθὴ μέχρις ἐπι.

ἀπιπολύτης (ὁ) δημ. τὸ ἀκαθάρτος φερόμενον ἀνυάλις ἢ ἐργατικῶς· ὁ σάρωμα, σφάγια, αμυρική, ἀσσυρία, ἀγροσκουα, κακοκλήτης.

ἀπιπονήτης-ηρος (ὁ) μτγν. ὁ ἀπειθῶν, ὁ διευθύνων, ὁ διοικῶν: Παυλ. Σιλ. Ἀρβων 78 μεκεδανή τανύμετρον ἀπιπονήτης κελυθου.

ἀπιπῶν ἀπειθῶν, διευθύνων: Ἀγασθ. ΑΠ 1,34,4 ἐπὶ βροτὸς εἰκόνα λεύσσων θυμὸν ἀπιπῶν κρῖσιμονα φατασίη· ἢ κ. καθ. -ομαι εἰς συντετριμμένον ὄστεων, τοποθετῶ κολῶς: Ἰππ. ἀπ. 7 ὅτι ἱκανὸς ἀπιπῶται ἐν τῆσι προτέρῃσιν ἐπιδέσει· ἢ μτγν. ἐπὶ γορημῶν, ἔλκω, σφύρα: ΑΠ 6,67 ἀκλίνας γραφῆσασιν ἀπιπῶνοια πορείας. **ἀπιπῶ-έω** ἐπ. ἀπὶ ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω, μετὰ ὄστ.: Ἰλ. Α 220 οὐδ' ἀπιπῶσεν μῦθος καὶ μετὰ γεν.: Ὀμ. Ὑμ. Ἀμ. 448 οὐδ' ἀπιπῶσεν θεός... ἀγγελίων.

ἀπιπῶν(ος) (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀπιπῶν, τὸ θέτειν τι ἐπὶ τινος· ἢ τοποθετῆσις, ἀκούμισμα.

ἀπιπῶνος δημ. ἄδρ. -ωσα, παθ. ἄδρ. -ώθηκα μτφ. παθ. παρακ. -ώμενος θέτω τι ἐπὶ τινος, ἀποθέτω, τοποθετῶ, ἀκούμωδῶ: Πολαμ. Τρισυμφ. 59 τ' ἀπιπῶνω στὰ πόδια σου· 2) μτφ. ἐμπιστευομαι ἐπὶ τινος: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 199,3 πασιδῶκα μοι τὸν νόον σου ποῦ νὰ τὸν ἀπιπῶσω· 3) συνεκδ. ἐνεχυριάζω, συνων. ἀκούμωδῶ· 4) μετ. ἀπιπῶνομαι ἐγκασταλέλω ἐμαυτὸν ἐπὶ τινος, ἀφίεμαι τιν, ἐμπιστεύομαι ἐμαυτὸν εἰς τινος: Μαρκοφ. Ἀβ. Φοβ. 14... ὅχι σ' ἐμὲ ἀπιπῶσου | ζῆχαρον νῆσαι ὁ ἕνος σου καὶ μὴ τ' ὄνειρο σου.

ἀπιπῶστρα (ἡ) δημ. εἰδ. Ἰλιος ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ ἀπιπῶσθαι, ἰδίως ἴλιον θερμόν, οἷον χύτραν ἐκ πυρᾶς, σίδηρον πεπυρακτωμένον κττ.: ἢ εἰδ. λίθων ἡ κτιστῶν ἔδρανον ἐν ἀλλῇ ἡ παρόδιον, ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ καθίσθαι καὶ ν' ἀναπαύθῃ.

ἀπιπῶστηρ (τό) δημ. ἀπιπῶστρα βλ. λ.

ἀπιπῶν(η) (ἡ) νεώτ. φαρμακ. γλυκοματωτόνον εὐρισκόμενον κυρίως εἰς τὸ πητροσελίον.

ἀπιπαρῖα (ἡ) νεώτ. παλαίσις, γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν χαριδῶν.

ἀπίκα (τό) μτγν. εἶδος πλακωνίτων ὄνομασθέντων ὡς ἀναφέρεται τοῦ Ρωμαίου Ἀπικίου.

ἀπίκα (τό) μτγν. εἰδ. πλακοῦς, τὰ ἀπίκα βλ. λ. **ἀπικμῶ-έω** συντελῶ τὴν κίμην, κικμῶ, λικμῶ: Θεοφρ. Φαίτ. 4,16,2 ἀπικμῆσαι τὸν κοπῆνα σπῆν.

ἀπικνεύμαι-έομαι ἰων. ἀπικνεύμαι βλ. λ.
ἀπίκου ἑπίρρ. δημ. (ἰταλ. a picco) κ. ἀπίκου κ. ἀπίκου κατά κάθετον, καθέτως. || ναυτ. εἶδ. ἐπὶ πλοῖου ἀπαίροντος οὐ ἢ ἀγκυρα δὲν ἀνεσπᾶσθαι εἰσέτι, ἀλλ' ἢ ἄλιαις αὐτῆς ἐλκομένη ἦλθεν εἰς θέσιν κατακόρυφον. 2) δδ. μφ. ἐν φρ. εἶμαι ἀπικό | εἶμαι ἐτοιμος πρὸς ἐπιχειρήσιν πινος ἢ χρειάζομαι μικρὰν παρότρυνσι ὅπως προῶδ εἰς τι.
ἀπικουεῖα (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις συσιστωμένη εἰς ἀποκόλλησιν τῶν δύο πετάλων τοῦ ἡπείρω-κότους, τὰ ὁποῖα περιβάλλουσι τὴν κορυφήν τοῦ φυματικοῦ πνεύμονος.

ἀπίκου δημ. ἀπικό βλ. λ.
ἀπίκουσα ἑπίρρ. δημ. κ. ἀπικούσα βλ. λ. πρη-ποδῶν, ἀντιθ. ἀνάσκελα: ἐπεσε τὰπικούσα || ἐπὶ ποτηρίων, κυπέλλων κττ., ἐκ τοῦ ἀντιστροφου πρὸς τὸ στόμιον μέρους: βάλε τὰ φλιτζάνια, - τὰ πιάτα ἀπίκουσα.

ἀπικουίζω δημ. κ. ἀποκουίζω βλ. λ. ἀναστρέφω, ἀνατρέπω, βάνω ἀπίκουσα βλ. λ. || κ. παθ.: Πολῖτ. Ἐκλ. Τραγ. 197,8 καὶ τὸ καράδι τῶ-μορφο κὶ ἐκείνω ἀπικουίστη.

ἀπικραντα ἑπίρρ. δημ. ἀνευ πικρίας, εὐτυχῶς πέρασε ἀπικραντα τῆ ζωῆ του.

ἀπικραντος (-η)-ου(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀ-πικρατος ὁ ἀπικρος, ὁ μὴ αἰσθανόμενος πικρῶν τι: Ἀνώ.η. Διαιτ. Φυσ. 2,196,18 τοῦ στόματος ἀπικ-ραντοῦ δντος (ἰδιόρ. ἐπικράντου). 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων θλίψεις, πίκρας, ὁ μὴ ὑπὸ πικριῶν δοκιμασθεῖς: εὐχὴ ἢν προσπόσει: ἀπικραν-τοι, χαρούμενοι καὶ καλοκαρδιζόμενοι || βίος ἀπικραντος | καθ' ὄν δὲν ἐδοκίμασέ τις πικρίας).

ἀπικρατες π-ο δημ. ὁ ἀπικραντος βλ. λ. 2.

ἀπικρος (-η)-ου(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πικρός: τὰ ὄριμα κίτρα εἶναι ἀπικρα. 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ τραχὺς, ὁ μαλακός: Ἀριστ. Ἀρετ. Κακ. 1,250 Α ἀπ-τῶ ἴθει, - ἀπικρος καὶ ἀφιδόνικος τὸ ἴθος. 3) δημ. μτφ. ὁ ἀνευ πίκρας, ὁ ἀνευ θλίψεως, ὁ ἀνευ λύπης. 4) νεώτ. βοταν. ἀπικρος (ἰ) γένος φυτῶν ἐν Ἀμερικῇ τῆς οἰκογεν. τῶν λειρισειδῶν.
ἀπικρόχολος -ο ἄνευ πικρῆς χολῆς: Ἦσ. «ἀπικρόχολον» τὸ οὐκ ἔχειν ξανθὴν χολήν».

ἀπιλήγας-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπερικωθῆ: Ἀριστ. Μετ. 385 Α 17 πηλῶν καὶ ἀπιλητων.

ἀπιλλῶ ἔξωθῶ, ἐκκλείω, ἀποκλείω: Λυσ. 10,17 ἀπιλλεῖ τὴ θύρα, ἐνδὸν τὸ κλέπτον δντος.

ἀπιλογάμαι δημ. κ. ἀππλογάμαι βλ. λ.

ἀπιλογῆ (ἡ) δημ. κ. ἀππλογῆ βλ. λ.

ἀπιλογία δημ. κ. ἀππλογία βλ. λ.

ἀπιλογιάζω δημ. κ. ἀππλογιάζω βλ. λ.

ἀπιλογίεμαι δημ. κ. ἀππλογίεμαι βλ. λ.

ἀπιλογος (ἰ) δημ. κ. ἀππλογας βλ. λ.

ἀπιλογοῦμαι δημ. κ. ἀππλογοῦμαι βλ. λ.

ἀπιμελής ἀπιμελος βλ. λ.

ἀπιμελος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων μιμηλὴν, ὁ ἀ-παχος: Διοκλῆς ἀπ. 137 τῶν τριήρων τῶν ἀπιμελων κρατίστα εἶναι τὰ ὄριστα, Ἀριστ. Ζ 519 β ἰδ τοῖς μὲν πῖον, τοῖς δὲ ἀπιμελὸν ἐστιν, Ὀρειβ. 3,16,6 ἀπ-σώμα κ. συγκρ. -ώτερος: Ἀριστ. ΖΜ 572 Α 23 ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ζώοις ὁ δεξιῶς νεφρὸς ἀπιμελω-τερός ἐστι, κ. ὑπερθ. -ώτατος: αὐτ. Ζ 520 Δ 19 αὐτὰ δὲ τὰ σελάχη ἐστὶν ἀπιμελωτάτα.

ἀπίνης ἑπίρρ. ἐξαπίνης βλ. λ.

ἀπίνης-ου(-ε) κ. μον. ὁ ἀνευ πίνου, ὁ ἀνευ ἀκα-θαρσίας, ὁ καθαρός: Ἀθῆν. 14,661 D' πολιτῆς γὰρ τις οὐκ ἀπίνης ἐν αὐτῷ δεκτικὸς ὁ μάνειρος, Θεόφραστ. Καν. 44,18 «ἀπίνης ὁ ἀμόλυτος».

ἀπινόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἔλαιον παραγόμενον ἐκ τῆς ἴπτιου, ἔχον ἀντιθροσιν οὐδετέραν, ἀντισπ-ηκτικὸν, τοπικῶς ἀναισθητικὸν καὶ ἀποχρεμτικόν.
ἀπινύσσω εἶμαι ἀνόητος, κάμνω ἀνοησίας: Ὀδ. Ε 342 δοκίεις δὲ μοι οὐκ ἀπινύσσειν. 2) χά-

νω τὰς αἰσθήσεις μου, πῖνω εἰς ἀναισθησίαν: Ἰλ. Ο 10 ὁ δ' ἀργαλέω ἔχει' ἄσθητοι κῆρ ἀπινύσσω.

ἀπινύτω ἀφρων, ἀσύνετος.
ἀπινυθ-έω ἀπινύσσω βλ. λ.: Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. «ἀπινύσσω, ἀπινυτῶν».

ἀπινύτως ἑπίρρ. ἀφρόνως, ἀνοήτως: Ἦσ. «ἀπινυτῶν» ἀπινύτως ἔχων, οὐ ἀσφροῦνδῶν».

ἀπινυθ-έω ἀφαιρῶ τὸν πῖνον, ἡσθι τὴν ἀκαθαρ-σίαν, καθαρίζω: Ἦσ. «ἀπινυθῆται, ἀπαρπυθῆται».

ἀπιζῆς (ἰ) ἀπῆξ βλ. λ.

ἀπιζῆς-ιος ἰων. ἀφιζῆς βλ. λ.

ἀπισειδῆς-ου(-ε) κ. νεώτ. κ. ἀπισειδῆς, ὁ ἀπιδυτός ὁ ἀπίου σχῆμα ἔχων, ὁ πρὸς ἀπίον ὁ-μοιος: Θεόδρ. Φ 13,10,3 φύλλα μένται ἀπισειδῆ τὸ σχῆμα ἔχειν, Γαλ. 19,137. || νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ἀστρον. τὸ σχῆμα, ὅπερ λαμβάνει ἡ σχεδὸν Ἰσθ-μικὸς μᾶζα συνειληθῆ τῆς περιστροφῆς αὐτῆς, βαθυμῶδον ψυχρομένη.

ἀπιζῆ (ἡ) νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς ἀπίνης βλ. λ., δι' ὑδρολοσιῶσεως.

ἀπιοκαρπος (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροισματος τῶν βρώων.

ἀπιοκαρα (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέ-ρων τῆς οἰκογεν. τῶν ταυστόμων.

ἀπιοκρινίαι (ἰ) νεώτ. παλαιός. οἰκογέ. ἀπο-λελυθωμένων ζώων ἐκ τῶν ἐχινόδερμων.

ἀπιοκρίνης (ἰ) νεώτ. παλαιός. γένος ἐχινόδερ-μων ἀπολελυθωμένων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀπιοκρινι-θῶν | ἡ τῆς ὁμοιογεν. τῶν εὐκρινειδῶν. 2) νεώτ. ζωολ. ζῶον βαλκασίον τῆς τάξεως τῶν κρινειδῶν.

ἀπιοκῶστις νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀ-θροίσμ. τῶν ἀλγῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χλωροφυκῶν.

ἀπιολαθεῖα (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἐνωσις λαμ-βανομένη δι' ὀξειδώσεως, διὰ χηρωτικῶν καλίου καὶ θεικοῦ ὀξέος, ἐκ τῆς ἀπιόλης βλ. λ.

ἀπιόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἡ **καφουρά** τὸ πετ-ροσελίον, φάρμακον, λαμβανόμενον ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ πετροσελίνου δι' ἐκχυλίσεως μετ' ἀλκοόλης καὶ κατεργασίας τοῦ ὑπολείμματός δι' αἰθέρος, διουρητικὸν καὶ ἐμμηναγωγόν, διδόμε-νον καὶ ὡς ἀντιπυρετικὸν κατὰ τῆς ἐλονοσίας.
ἀπιολικόν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. δξύ παρασκευα-ζόμενον δι' ὀξειδώσεως τῆς ἀπιόλης τοῦ ἀνήθου ἡ τοῦ πετροσελίνου.

ἀπιόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκεύασμα λαμβα-νόμενον ἐκ τοῦ αἰθερίου ἐλαίου τῶν σπερμάτων τοῦ πετροσελίνου διὰ σαπωνοποιήσεως καὶ ἀπο-στάξεως τοῦ ἀκαθάρτου ἐλαίου, διδόμενον πρὸς ρύθμισιν τῆς ἐμμήνου ροῆς.

ἀπιόμυρος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμι-πτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἐτέροπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν κοράων.

ἀπίον (τὸ) κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδέας, τὸ ἀπίδιον, τὸ ἀχλάδι βλ. λ.: Πλάτ. Νόμ. 845 Β ἀπίων.. πῆρι καὶ μήλων, Θεόδρ. 7,120. 2) βοταν. ἡ ἀ-πίος, ἡ ἀπιδέα, ἡ ἀπιδία, ἀχλαδιά βλ. λ.: Θεόδρ. ΦΑτ. 1,15,2 ὁ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπίων συμβαίνει. 3) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκια-σανθῶν, τὸ σέλιον βλ. λ.: Θεόδρ. π. Ἀθην. 14,6500 ἐτερον τι τῆς ἀπίου καὶ ἴδιον. 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν συλ-φιδῶν. 5) νεώτ. φαρμακ. προῖον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ἐνὸς μορίου διοξειδίου ἀνθρακός ἐκ τοῦ ἀπιοκίω ὀξέος βλ. λ.

ἀπιόντος Ἐπιγρ. (ἐνν. μνησος) φθίνοντος: Ἐπιγρ. μνησος Φρατρίω δεκτάα ἀπιόντος.

ἀπιόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀπίοπλωμα βλ. λ.

ἀπίος (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. | π. Εὐστ. ὁ ἀπίος | ἡ ἀπιδέα, ἡ ἀπιδία: Ἀριστ. Ζ 552 Β 2'. 2) ὁ καρ-πὸς τῆς ἀπιδέας, τὸ ἀπίον. 3) τὸ ποδῶδες φυ-τὸν **εὐφῶρβιον** ἢ ἀπίος, δημ. φλομάκι, τσαλαπίδι: Θεόδρ. Φ 19,9,5 Διοσκ. 4,175 «ἀπίος, οἱ δὲ ἰσά-

δα, οἱ δὲ χαμαιδάλαιον, ὄρειον ἢ ἄγριον, οἱ δὲ ἀλιζώστιν» 4) τὸ φυτὸν ἀστράγαλος βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,61 5) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χειροπῶν Ἰθαγ. τῆς Β. Ἀμερικῆς, οὐ εἶδος τὸ κοσμητικὸν ἄπισος ἢ κουδιλορριζός. **ἀπισος**-η-ον (ἰσ) ὁ μακρὸν ἀπέχων, μακρινός, μακριασμένος : Ἰλ.Α.270 πλάθειν ἐξ ἀπίης γαίης, Ἦσ. « ἐξ ἀπίης γαίης ἄλλοτριᾶς ἢ ξένης ἢ μακρὰν οὐσίας » 2) Ἄπισος-α-ον ὁ Πελοποννησίος : Αλογ.Ἰκ.260 χώρας Ἀπίας. **ἀπίσπορα** (τά) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν πυρηνομυκήτων. **ἀπισπόριον** (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ἀσκομυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν περιποριωδῶν, περιλαβάνον εἶδη παρὰσιτα φυτῶν προκαλοῦντα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νόσου κανίνας, δ. κανυδιδιον. **ἀπίσσωμα** (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχθροποικιῶν ζῴων τῆς οἰκογεν. τῶν περιτριχιδῶν, παρασιτοῦν ἐπὶ τοῦ δερμάτος ἰχθύων τοῦ γλυκέος ὕδατος. **ἀπίσσωμα-ατος** (τὸ) νεώτ. μικροβ. πρωτόζῳον κατασασόμενον εἰς τὰ αἷμωσπορίδια βλ.λ. **ἀπίστος**-η-ο δημ. κ. ἀπιστός βλ.λ. **ἀπιπῶ** ἀπιπέζω, ἀποπιβῶ : Ἦρ.2,94 τούτου ἐπέαν συλλέξανται, οἱ μὲν κόφαστες ἀπιπῶσι. **ἀπίε**-λλος (ἡ) μτγν. ἢ ἀπία ἦτοι ἡ μακρινή γῆ : Θεόκρ.25,183 οὐ μὲν γὰρ κε τοσόνδε κατ' ἀπίδα κνώδαλον εὔροις. **ἀπίστια** Ἐπιγρ. ἀντὶ ἃ ἐπίστια βλ.λ. **ἀπιστωτός**-ος (-η-ο) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀληθινός διὰ πίσσης, ἀκατάρωτος : Στράβ.11,516. **ἀπιστα** ἐπίρρ. δημ. μὲ ἀπιστία, δολίως, **ἀπιστάκωνε** ἐπίρρ. δημ. ἀπιστάκωνε βλ. λ. **ἀπισταγκωνίζω** δημ. ἀπισθαγκωνίζω βλ.λ. **ἀπισταγκωνισμα** (τὸ) δημ. ἀπισθαγκωνισμα βλ.λ. **ἀπισταγκωνιστός**-η-ο δημ. ὁ μὴ δεδεμένος τοὺς ἀγκῶνας ἀπισθεῖν. **ἀπίστευτος** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπίστευτον βλ.λ., ὅπως ἀπιθάνως. **ἀπίστευτος**-η-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πιστευόμενος, ἀπίθανος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πιστευθῆῖ 2) δημ. ὁ δυσπιστός, ὁ μὴ πιστεύων : ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι ἀπίστευτος 3) πρωτοφανής, ἐκκλητικῶς : Ἀραβ.Μυθ.174 τὸ ἀπίστευτον θέαμα εἰς τὸ ὄποιον εἰρμῆσε μάρτυρες. **ἀπίσταυτός** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπίστευτον βλ.λ., ὅπως ἀπιθάνως. **ἀπίστευω** μτγν. ἀπιστῶ βλ. λ. : Νικηφ. ἐν Ρητ.1,471,25 οὐκ ἂν ἠπίστευσα τὴν παράταξιν. **ἀπίστημι** ἰων. ἀπίστημι βλ.λ. **ἀπιστητικός**-ή-όν μτγν. ὁ ἐνέχων ἢ ὁ προκαλῶν ἀπίσταν, μὴ πισταυτός : Μ'Αντων.1,6 τὸ ἀπιστητικὸν τοῖς ὑπὸ τὴν παρατεταμένω λεγομένοις. **ἀπίστια** (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. ἀπίστη δημ. κ. ἀπίστια τὸ ἀπίστην, μὴ πιστεῖν εἰς τι, δυσπιστία, ἰσοφία, καχυποψία : Ἦρακλ.86 τὴν θεῶν τὰ πολλὰ ἀπίστη διαφυγγάνει μὴ γινώσκεισθαι, Ἦρ.1,24 Περικλῆδρον δὲ ὑπὸ ἀπίστης Ἀρίων μὲν ἐν φυλακῇ ἔχειν οὐδ'αὖ μπεναί, Ξεν.Ἀν.2,5,4 ὅπως ἐξέλειοιεν ἀλλήλων τὴν ἀπίσταν, Πλούτ. Ἠδ.556 Ἀ ἀπίστια πρὸς τὸ παρὸν, - ἀπίστια εἰς τοὺς ἄδ'αγους τῶν ἄλλων » ὁμφιβολία : Πλάτ.Φαιδ.107 Β ἀναγκάζονται ἀπίσταν εἶπαι ἔχειν παρ' αὐτῶν περὶ τῶν εἰρημένων » ἢ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης : Ἀριστ.Ρητ.1398 Α 10 πρὸς ἀπίσταν τοῦ κατηγοροῦ 2) κ. ἐπὶ προγμ. : Ἦρ.1,193 τὰ εἰρημένα εἰς ἀπίσταν πολλὴν ἀπίκται, Ἰσαί.1,29 ἀλλὰ ταῦτα μὲν . . . πολλὴν ἀπίσταν ἔχει, Ἰσοκρ.27,48 ἐνθυμηθεῖτε . . . τὴν ἀπίσταν καὶ τὴν ἀπίσταν ὡν ἐκίστοτα Πισίων ἐπεχίρει λέγειν, Πλούτ.Κάμ.30 ἀπίστη τῆς παρουσίας ἰδοῦς διακρίοντες 3) ἔλλειψις πίστεως, ἀθεοπαθῆς : Σοφ.ΟΚ δὴ θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπίστια ἢ ὁ-

στάθεια : Πλάτ.Γοργ.493 C τὴν δὲ φυγὴν κοσμίω ἀπίεσσαι . . . ἀτε οὐ δυναμένην στέγειν δι' ἀπίσταν τε καὶ λήθην 4) γεν. τὸ μὴ πιστεῦειν εἰς θεόν, τὸ μὴ εἶναι θρησκευτικὴν πίστιν ἢ μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ πιστεῦειν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μεσσίας μόνος ἀληθινὸς θεός, ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων, Ἐθνικῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἐχθρῶν τῆς ἰστανικῆς πίστεως, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν αἰρετικῶν : ΚΔΠ.1,1,14 ὅτι ἀγνοοῦν ἀπίσσεια ἐν ἀπίστη, Ἐπιφάν.1,1 Ἀ ἀρχόμενος πίστιν τε καὶ ἀπίσταν, εὐδοξίαν τε καὶ ἀπεροδοξίαν ἀναγγέλλειν, Βασιλικ.1,1,1 κατὰ τὴν τοῦ Περσιουλοῦ ἀπίσταν 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ ἐμμένειν εἰς τὸν λόγον, ἀθέτησις τῆς πίστεως, ἀνεικρίναισι, δολιότης, ὁπάτη, θροδοσία : Ξεν.Ἀν.2,5,2 δι' ἐπισκορίας τε πρὸς θεοῦ καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπου, Φιλ.2,262,32 ἀπίσταν ὄμοι καὶ ἀχριστιανὸν πρὸς τὸν . . . εὐεργύτην, - τοῦ κάνει ἀπιστίας ἢ γυναῖκα του ἰπαρθεῖναι τὴν συζυγίην πίστιν, τὸν ἀπατή, - πῆρε τὸ κάστρο μὴ ἀπίστια ἢ δόλον ἢ δ) νεώτ. νομ. κατὰ χρησιμὰς ἐμπιστοσύνης, ἢ ἐκ προθέσεως ζημιώσεις ἐξηνς περιουσίας ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ ἢ διαχειριστοῦ αὐτῆς ἢ ἄπιστος ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου διαχειρίσας περιουσίας τοῦ Κράτους. **ἀπιστία** (ἡ) δημ. ἀπίστια βλ.λ. 2) τὸ ποῦδες φυτὸν ἀφίνθινον ἀρτεμισία δ. ἀγριαφθιά, πένιου. **ἀπιστόκορος**-ον μτγν. διάκορος ὑπὸ ἀπιστίας, ἀπιστος : Χρησμ.Σιβ.1,150 **ἀπιστολίστες** (-η-ο) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ πιστολῆου βληθείς, μὴ πιστολιθεῖς. **ἀπίστομα** ἐπίρρ. δημ. κ. τ' ἀπίστομα κ. πίστομα προηηδόν, προϋπόμτα, μὲ τὸ μούτρα κέτω, ἀντίθ. ἀνάσκαλα : μοιρ. νὰ κοφῶμαι τ' ἀπίστομα νὰ χῶμα μούτρα θάκρουα, Βολαωρ.Βλαχ.Λειφ.2 τρεῖς μέρες μὲς τὰ Γιάννινα σέρωνε τὸ κορμὶ μου τ' ἀνάσκαλα τ' ἀπίστομα καὶ τὸ ποδοκλυθῶν : ἢ ἐπὶ ἀγγέλιον, κυπέλλον κττ. κατὰ τοποθέτησιν ἐκ τοῦ ἀνιθῆτου, ἦτοι μὲ τὸ στόμιον αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω : ποτήρια βαλμένα ἀπίστομα. **ἀπιστομίζω** δημ. κ. ἀπιστομῶ βλ. λ. **ἀπιστομῶ**-άω δημ. κ. -μίζω κ. -μῶνα ρήτω τινὰ ἀπίστομα, προηή : τὸν ἀπίστομῶσε καὶ τοῦ ἔτριψε στὸ χῶμα τὰ μούτρα » ἢ ἔτω τ' ἀντιπρόφως, μὲ τὸ στόμα πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω, ἀποκομίζω : ἀπιστομῶσε τὸν κουβῆ 2) μέσ. ἀπιστομῶμαι κ. -μοιάμαι λαμβάνω θέσιν προηή. **ἀπιστοποίητα** ἐπίρρ. δημ. ἀνευ πιστοποιήσεως, χωρὶς ἔγκυρον βεβαιώσιν. **ἀπιστοποίητος** (-η-ο) μτγν. κ. δημ. ὁ ἀνευ πιστοποιήσεως, μὴ ἐγκυρῶν βεβαιωθεῖς. **ἀπιστοποίητως** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ πιστοποιήσεως, χωρὶς ἔγκυρον βεβαιώσιν. **ἀπιστός** (-η-ο) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐν παθ. σμμ. δὲ νὴν πρέπει νὰ πιστεῖσθῆις, εἰς δὲ δὲν δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῆῖ, ἀνδιπίστησι, καὶ φυλάττων πίστιν : Ἰλ.Γ 106 ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἀπιστοι, Εδρ.Ἰ 1298 ὄρατ', ἀπιστον ὡς γυναῖκα ἰων. γένος, Πλάτ.Νόμ.705 πόλιον ἀπιστον καὶ σφίλον ποιεῖν ἴσπετε οὐδεὶς νὰ ἐμπιστεύηται εἰς αὐτὴν, Δημ.10,18 καὶ ὅπως ἀπιστον, οἶμαι, ταῖς παλαιαῖς ἢ τυραννίς » ὁ καθ' οὗ γεννάται ὑπόψια, ὁ καθιστάμενος εἰς ἄλλους ὄπιστος : Ἦρ.8,22 ἴνα, κ. ἀπίστους ποιῆσθ τοὺς Ἴωνας » ὁδικαιολόγητος : Θεουκ.1,120 θράσει ἀπίτω ἐπαιρόμενος ἰ ἀναξιδόπιστον, ἀδικαιολόγητον πεποιθῆσιν ἔκων ἢ ἀδέδαιος, ὄσοθαθῆς, ἄστατος : Πλάτ.Νόμ.705 ἦτη παλμυθολα καὶ ἀπίστα 2) ἐπὶ λόγου, φήμις κττ. ὁ μὴ πιστευτός, ἀπίστευτος, ἀπίθανος : Αλογ.Ἰκ.277 ἀπίστα μυθεῖσθ', ὡς εἶναι, κλύειν ἐμοί, Πλάτ. Θεολ.130 D ἀπιστον μὲν νὴς θεοῦς, ἀληθῆς δὲ, Φιλ.2,174,4 μῶθεν ἀπιστότερον ἢ ὁ ἀπιστευτός κακός, αἰσχροῦς : Ζώσα.2,12,13 ἐπὶ πρόφειαν ἀπί-

στοις (ἀκολάστοις, αἰσχρίστοις) 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιστος, φιλόποτος: 'Ὁδ. 3150 θυμὸς δὲ τοι αἰὲν ἀπίστος. 'Ἦρ.1,8 ὡτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισι ἐόντα ἀπίστωτερα ὀφθαλμῶν, ΚΑ' 1,20,27 καὶ μὴ γινώσκουσιν, ἀλλὰ πιστός, φρ. ἐνταί ἀπίστος Ἔωμῶς (Ἰβαν δύσπιστος) 1) τὸ οὐδ. ἀπίστον ἢ δυσπιστία: Θεουκ.8,66 καὶ τὸ ἀπίστον αὐτοὶ μέγιστον πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐποίησαν 4) ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Θεόν, ὁ μὴ ἔχων θρησκευτικὴν πίστιν || μτγν. ἐκκλ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πιστεύων, ἰδία εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐθνικός, ἀλλόθρησκος: 'Εκκλ.Μηνι. 3,7 Συναξ. ἀχθόμενος ἐπὶ τῆ πωρώσει καὶ πλήν τῶν ἀπίστων, ἐγένοντο σφαγαὶ ὑπὸ τῶν ἀπίστων (ὑπὸ τῶν Τούρκων): 5) ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, παρήκοος: Αἰσχ.Ἐπτ.1030 ἔχουσι ἀπίστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει ἰσχυράν ἀπειθεύσαν τῆ πόλει 6) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀβέβαιος τὴν πίστιν, τὰ ὑπεσχόμενος, δόλιος, ἀνελικρινής, προδότης: Πλούτ.Νομ.12 ἔκαστονδον καὶ ἀπίστον πόλεμον ἰσχυρὰ τὰς συνθήκας καὶ τὴν δοθεῖσαν πίστιν | Διων.Κ.46,22 μὴτ' ἀπίστον τι ποιεῖν μὴτ' αὐτομολεῖν, ἀπίστον σύμμαχος, φίλος, ἀπίστη γυναίκα | ἡ παραβολοποιῶσα τὴν συζυγικὴν πίστιν ἢ προδίδουσα τοὺς ὄρκους ἔρωτος |

ἀπιστοσύνη | ἡ ἀπιστία βλ. ἀπ.: Ἑρ.Μήδ.422 τὰν ἐάν ὀμνέσθαι ἀπιστοσύνην.

ἀπιστοσύνη ἐπίρρ. μτγν. ἀπίστως βλ. λ., ἀνευ πίστεως περίτινος: Νουμ.ν. Εὐσ.Προτρ.Εὐαγγ. 14,7 τοῖς πράγμασιν ἀπιστοσύνης ἔχειν.

ἀπιστοφιλία | οἰ νεώτ. φρολ. γένος ἰσοδῶλον ἐριπτόν τῆς οικογενεῖας τῶν φιλῶν.

ἀπιστόφιλος-ον μτγν. ὁ πρὸς φίλους οὐχί πιστός, ἀπίστος φίλος: Χρησμ. π. Φλέγ.Θαυμ.10,36 μὴ γὰρ ἀπιστόφιλος θυσιασίων ἀνήρ παραπέσθω.

ἀπιστία-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. -αῖνος, ἀόρ. ἡπίσθησα, μον. κ. δημ. ἀπίστησα κ. ἀπίστεψα, παθ. ἀπιστοῦμαι, μέλλ. ἀπισθηθήσομαι κ. -στήσομαι δὲν πιστεύω, ἀμφιδόλλω: 'Ὁδ.Ν.339 ἐγὼ τὸ μὲν οὐ πατ' ἀπίστην, ΠΔ Μασκκ.2,8,3 ἀπιστοῦντες τὴν τοῦ θεοῦ δίκην δεδιδρασκον, Διγ.Ἀκρ.123 | ἐκείνη δὲ ὡς ἤκουσε ἀπίσθησα τὸν λόγον κ. παθ.: Θεουκ.7,44 τὴν δὲ γνώσιν τοῦ οἰκείου ἀπίστευσαι | οἰδεὶς ἠδύνατο νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐνδοξίξει ἐν, Θεοδῶρη.272 τῶσαυτὴ ἐχρήσατο ὑπεβολήν ὡς ἀπισταίεσθαι παρ' ἡμῶν || μετὰ δοτ.: 'Ἦρ. ἀπιστόν τε τῷ χρησφῶ, Σοφ.Φιλ.1350 πῶς ἀπιστήσω λόγους || μετ' ἀπαρμφ.: Θεουκ.2,101 ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤλπειν κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.839 C τὸ ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖσθαι μὴ δυνατόν εἶναι (ὅθεν γίνεται πιστευτὸν ὅτι εἶναι δυνατόν) 2) εἶμαι δύσπιστος, δὲν παρεῶν τι πίστιν, δυσπιστός, δὲν ἐμπιστεύομαι: Ἐπιχ.250 νῶρε καὶ μὲνσάσ' ἀπίστην, 'Ἦρ.3,122 εἴ μοι ἀπιστεύεις τὰ περὶ τῶν χρημάτων, ἀπίστη εἰς τὰ λεγόμενά μου κ. παθ.: Ξεν.ΚΠ 7,2,17 ἐπειδὴ γνώσιν ἀπιστοῦμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας || ὑποπετώ: Πολυδ.4,18,8 οἷς ἠπίσταν ἔχειν κεκρυμμένον. . . τὶ τῶν ἐπιφώνων ἄξιον κ. παθ.: Ξεν.Ἱέρ.4) ποῖος δὲ θαράνην ἠδὺς ἀπιστοῦμενος | ὄπιστος, Πλούτ. 'Ἦρ.188 B τοῖς ἀπιστοῦμένοις τῶν στρατηγῶν ὀργίζεσθαι 3) μτγν. ἐκκλ. μον. κ. νεώτ. δὲν πιστεύω εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν κ. γεν. εἰς τὸν θεόν: ΚΔ Μάρκ. 16,16 ὁ πιστεύων καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται || δημ. ὁ ἀόρ. ἀπίστεψα, ἀπηνήθην τὴν πίστιν μου, ἀγενόηην ἀνηπίσθησος, ἔξωμότης 4) ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω, εἶμαι ἀπειθής, παρήκοος: Σοφ.Ἀντ.219 μὴ πικωρῶν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε, Πλάτ.Σοφ.258 Παρμενίδη μακροτέρως τῆς ἀπαρρήσεως ἠπιστάκαμεν 5) διατάζω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ εἰς τὴν: Ἑρ. 'Ἠρακλ.1024 τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί | ἰθα

ἐμπιστευθῶ τὸ σῶμα, θὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν γῆν), Λυο.31,21 τούτῳ ἠπίσταν ἀποθανοῦσαν ἐαυτὴν ἐπιτρέθει 6) μτγν. ὁ διαφεύδων κοινὴν πίστιν: Πολ.Σοφ.Καλλ.55 νεκρὸς τὸν θάνατον ἀπιστοῦμενος (διαφεύδων-τὸν θάνατον) 7) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. δὲν τρωτὰ τὰ ὑπεσχρημένα, ἀβέτῳ τὴν πρὸς ἐμὲ πίστιν, δοκίμομαι, ἀπατῶ, προδίδω: ΚΔ Τιμ.2,13 εἰ ἀπιστοῦμαι ἐκείνου πιστός μένει, Πλούτ. 'Ἦρ.188 B δεῖ μὴ τοῖς ἀπίστοις τῶν συμμάχων ὀργίζεσθαι, -ἠπίσταν εἰς τοὺς ὄρκους, -εἰς τὴν φιλίαν, - εἰς τὴν ἀγάπην.

ἀπίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐνεργ. δυσπίστως, ὑπόπτως: Θεουκ.3,83 τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῆ γνώμῃ ἀπίστως ἐπὶ πολλοὺς διήνεγκεν || κ. ἐν περιφρ. ἀπίστως ἔχω ἀπιστῶ βλ. λ.: Ξεν.Κυν.3,7 ἑαυταὶς ἀπίστως ἔχουσι μτγν. κ. ἀπίστως διδάσκωμαι ἀπιστῶ βλ. λ.: Πολυδ.4,42,6 ταῦτα μὲν εἰρησθὼς πρὸς τοὺς ἀπίστως διακειμένους 2) προδοτικῶς, δόλιως: Φιλ.516,47 ἀχαριστῶς καὶ ἀπίστως τῆ δούσῃ προσερχέμεντες 3) παθ. ἀπιστεύτως, κατὰ τρόπον μὴ πιστευτὸν: Θεουκ.1,21 ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνευκικότα, 'Ἀριστλ. Ρητ. Ἀλεξ.1438 Α 22 δεῖ τούτων ἔκαστον ποιεῖν βραχέως καὶ σαφῶς καὶ μὴ ἀπίστως, -Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.26 πάλιν πῆξημένην ἀπίστως.

ἀπιστωτός-ος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πιστωθείς, εἰς δὲν ἔδωθε πίστωσις || ὁ δὲ ἂν ἐν λογιτικῷ καταστάτῳ δὲν ἀνεγράφῃ πίστωσις.

ἀπισχνάω κ. νεώτ. κ. ἀπισχνῶ μέλλ.-ανῶ καθιστῶ ἰσχυρόν, οὐδύνατον: Φιλῆμ.98,7 ἐδδοικα μὴ λίαν ἀπισχνάωμεν μὴ ποιῆσθαι νεκρὸν, Πλούτ. 'Ἦρ. 658 Α θερμασίαν πάσαν, ἀν ἡ πυρῶδες, ἀπισχνάειν τὰς σάρκας || συνηθ. μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: 'Ἀριστλ.Ζ1 574 B 6 ἀπισχνάεται ἔλαττον ἢ κατὰ σῶμα, 'Ἰππιατρ.257,6 ἀνορεκτεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἀπισχνάεισθαι || κ. παθ.: Εὐστ.Πονημ.259,10 χλωρὸν καὶ ἀπισχνάμενός, -ἀπισχνάθη ἐκ τῶν στερησέων 2) μτγν. ἀρσῶ: Πολυδ.7,32 ἄριον ἔλκειν, τείνειν, μῆρῶσθαι, ἀπισχνάειν.

ἀπισχνάω (ἡ) νεώτ. ἡ τοῦ σώματος λέπτυνσις, τὸ ἰσχυρεῖα: ἀπισχν- ἀνθρώπου-ζώου-φυτοῦ.

ἀπισχνῶ-ῶ ἀπισχνάω βλ. λ.: Ἰππ.Ἐντ.Παθ.3.

ἀπισχυρίζομαι ἀποθ. ἰσχυρῶς, ἐπιμόνος ἀρνούμαι || ἀναπινοῦμαι: Θεουκ.1,140 οἷς εἰ ἐσχυρήσεται. . . ἀπισχυρισάμενοι δέ 2) μτγν. διασχυρίζομαι, ἐπιμόνος.

ἀπισχυριστικός ἐπίρρ. μον. σταθερῶς, ἐπιμόνος, διαρρήδην: Εὐστ. 'Ὁδ.1861.

ἀπίσχω ἀπέχω, μακρὰν κρατῶ: 'Ὁδ.Λ 95 ἀπίσχω δὲ φάσανον ὀξὺ, ἴωσι.Π1,7,3 ἀπ-χεῖρας ἐργον.

ἀπισθῶ-ῶ κ. νεώτ. ἰσθῶ, ἐξίσω: Πλούτ.Θησ.11 τὸν Προκροστὴν ἀναγκάσας αὐτὸν ἀπισθῶν τὸν κλητήρην 2) νεώτ. εἰδ. φέρω τι εἰς τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφος ἢ ἐπίπεδον πρὸς τὸ ἄλλο, ἰσοπεδῶ, ἐξομαλίζω 3) μέσ. ἀπισθῶμαι καθίσταμαι ἴσος: 'Ἦρ.4,196 οὐτε. . . τοῦ χρυσοῦ διπτασθαι πρὶν ἂν σφί ἀπισθῶθῃ τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων.

ἀπίσμως-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ἀπισθῶ βλ. λ.21, ὁ ἀπίσμως τόπος || εἰδ. ἡ διὰ πηλώσεως (μὲ λασπῶμα) ὁμαλῶς ἰσοπεδωθεῖσα σειρὰ λίθων ἢ πλίνθων τοῖχου τινὸς οἰκοδομουμένου κτηρίου, ἡ γινόμενη εἰς ὁ σημεῖον παεῖ ἡ τοικοποιία, κοινῶς ντουζένη.

ἀπίσμως-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξίσωσις: Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.130 C ἀπίσμως γὰρ γίνεται τοῦ μείζονος τῷ ἐλάττονι ἀναμείγντος || κ. μτφ. Θεολ.Ἀριθμ.29 αὶ δὲ ἀδικοῦμενοι ἀπίσμως εἰς καὶ βοηθεῖας δέονται 2) νεώτ. εἰδ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπισθῶ βλ. λ.21, ἐξομαλίσαι, ἐπιπέδωσις.

ἀπίστωτος-ον ἐπιρρ. ἀνάδρευτος: πρβλ. πιπέτω.

ἀπίτης (οἶνος) (οἶ) μτγν. οἶνος ἐκ χυμοῦ ἀπίων, ἀπίθης, ἀπίδοκρασο: Διοσκ.5,24.

ἐπιπτώτος-ον ἄπτ. ὀπίσσωτος βλ. λ.
ἐπιτύρος-ον νεώτ. δημ. ἐπιτύρους ὁ μὴ περιέχων πτύρον, ἀντιβ. πτυρούχος.
ἐπιχθουόμοι-όμοι γίνονται ἰχθύς, μεταβάλλομαι εἰς ἰχθύν: Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοβ.Ι.49,69 ὅσα δὲ πλειονος μὲν ὑγροῦ ὀλίγου δὲ ξηροῦ κεκοινώνηκεν, ταῦτα ἐπιχθουόμοι.
ἐπιχθυσ-υ ὁ μὴ ἐσθλὸν ἰχθύς, ἀγευστος ἰχθύων: Ἀριστοφ.ἀπ. 564 τούθενδ' ἐπιχθυσ βαρδάρους οἰκείν δοκῶν. 2) ὡς οὐσα, ὁ μὴ ἐσθίουμενος ἰχθύς, ὁ ὄλιγος εὐτέλης, οἷον διὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ: Εὐστ. Ὁδ.1720 « ὁ παντελὸς ὀλίγος ἰχθύς ὀπιχθυσ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιαῖς καὶ ἐσθλὸν τὸν μὴ ἐσθίουμενον ».
ἐπιων-ονος-ον μτυν. ὁ μὴ πίων, μὴ παχύς, ἀπαχος: Διφιλ.Σιφν.π. Ἀθην.4,120B κράτιστα τῶν ἐπιώνων ἱταρίωνι κῆσιτα.
ἐπιωτός-η-ο ὁ μὴ ποθεῖς ἢ ὁ μετὰ τὴν πόσιν ὑπολειφθεὶς. 2) ὁ μὴ πίων· οἶνον ἢ ἄλλο οἶνον-πρωτοῦδάδες ποτόν: οὕτω μὲν μετὰ δὲν μπορεί νὰ μείνῃ ἐπιωτός. || συνεκδ. ὁ μὴ ἐν μέθῃ ἐκ πόσεως, ὁ νηφάλιος, ἀντιβ. πιωμένος.
ἐπιλα ἡ) δημ. χάρος ἀνοικτός, ἀπλωτός, εὐρεία, ἀναπεταμένη ἔκτασις: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.1,4: χρυσάφι πέσι στις ἀπλες τ' οὐρανοῦ. || εὐχάρια: στὸ νέο σπίτι ἔχομε πολλή ἀπλα' καὶ εἰς πληθ.: μεγάλες ἀπλες.
ἐπλά ἐπίρρ. δημ. μεθ' ἀπλότῃτος, ἀνεπιτηδεύτης, χωρὶς ἐκτίτησις.
ἐπλάγητος-ον μτυν. ὁ μὴ περιπλανώμενος, ἀπλανής: Νόνν.Δ.4,313 ἐπιπόμενοι δὲ ἀνέρες ἀπλάγητοιο βόδς βροδῦνεσιδὶ κηλῆ.
ἐπλάγιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κατακλίσεως, χωρὶς πλάγιασις. || ἄνευ πλαιγώσεως, ἄνευ λοξώσεως: ἀπλάγιαστα φυταμένως βρογούσις δὲ ριζώνου.
ἐπλάγιασις-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ κατακλιθεὶς, ποῦ δὲν ἐπλάγιασε. 2) ἐπὶ πράγ. ὁ μὴ κατὰ κλίσην πλαιγὸν θεθεῖς, μὴ πλάγιασός. || κ. ὁ μὴ δεκτικός-πλαιγιασμοῦ, λοξώσεως.
ἐπλάγιαστος ἐπίρρ. μτυν. κ. νεώτ. οὐχὶ πλαιγώς: Εὐστ. Ἰλ.1229,41 « ἰθὺ, τούτῃσι κατεβυθὶ καὶ ὀπλάγιαστος » 2) νεώτ. ἄνευ κατακλίσεως.
ἐπλάθα ἡ) δημ. κ. -αννα -ενα κ. -αρία μέγα πινάκιον ἀπλωτὸν μύλλον ἢ βαθὺ, λοιπὰς, ἀφάνη, πιστέλλα, ἢ π. Βυζάντι. ἀπαλορέα.
ἐπλάθει (τὸ) δημ. κλινοκλίσησις, κουβέρτα. 2) ὑπόκορ. τοῦ ἐπλάθα βλ. λ.
ἐπλάθει (ἡ) δημ. κυλινοροισιδής ζυλιη ράβδος δι' ἣς ἀπλωσιν ἐπὶ τοῦ πλωθάνου τὴν ζῦμην πρὸς κατασκευὴν πλωκόντων, κ. πιττοδέργος (ὁ) κ. -α (ἡ) **ἐπλάει** (αἰ) εἶδος λακωνικῶν ὑποδημάτων μὲ ἀπλά πέλματα, πετσόπαιτα: Δημ.1267,25.
ἐπλάειστος-ος-η-ο (ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πλαισίου, ἀκορπίστος.
ἐπλάκωνθος (ὁ) νεώτ. παλαιοῦ, γένος ἰχθύων τῆς οἰκονεῖας τῶν χιμαιριδῶν, ἔχων κατὰ τὴν δεξιὸν περιόδον.
ἐπλάκωμα-ατος (τὸ) ἀμπλάκωμα βλ. λ.
ἐπλάκωτος-ον ἀμπλάκωτος βλ. λ.
ἐπλάκισια (ἡ) ἀμπλάκισια βλ. λ.
ἐπλάκισιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιστροφώσεως διὰ πλωκῶν.
ἐπλάκιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιστροφώμενος διὰ πλωκῶν, ἐπὶ θαπέσου δωματίου, αὐλῆς κτ.
ἐπλάκωντος-ον μτυν. ὁ μὴ ἔχων πλωκόντα, ὁ εἰς ὃν δὲν ἐδόθη πλωκος: Πλάτ.Κομ.113.
ἐπλάκωφόρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. μαλάκισια τῶ ἀβροΐσματος τῶν ἀμφιπόρων.
ἐπλάκωθ-έω ἀμπλάκισκω βλ. λ.
ἐπλάκωσις (ἡ) δημ. ἡ ἐπλάκισις πλωκοστρώσεως. 2) μτυφ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλάκωτου βλ.λ.2).

ἐπλάκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐστρωμένος διὰ πλωκῶν ἀπλάκιστος βλ. λ. 2) μτυφ. ὁ μὴ ἔχων οἰνεὶ ἐστρωμένον τόνουον, στρωτὸ μωλόθ, ἀνόητος, ἀπολήσιτος. 3) ὁ μὴ ἐπιτεθέντος ἐπ' οὐτόν βόρουσ πειθεῖς, καταπλοκωθεῖς. 4) μτυφ. ἐν αἰσχρο. σμ. ὁ μὴ ὀκνευθεῖς, βλ. πλωκῶν.
ἐπλάκωντα (ἡ) Σουίθ. ἡ σταθερότης, τὸ ἀμετάβλητον. || ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλωκῶν βλ. λ.
ἐπλάκωντος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυναμένος να πλενεθῆ ἢ ὁ μὴ διὰ λόγων παραπληκτικῶν ἐξασπτηθεῖς, παρσαυρθεῖς: δ. τραγ. τὴ Μάρω, τὴ Μαρούλα, τὴν ἀπλάνευτι δὲν μπορεί νὰ πλενεθῆ καὶ μαραινεται. 2) ἀντὶ ἀπλάνιστος βλ. λ.
ἐπλάνη ἡ.σ. « πολλὰ, Κύπριος ».
ἐπλάνης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ μὴ πλανώμενος, μὴ κινούμενος, σταθερός, ἐδρόσιος: Πλάτ.Πολιτ.288 Α ἔτερον εἶδος κτημάτων. . πολυπλανῆς καὶ ἀπλανῆς. Νόνν.Δ.3,269 ἀπλάναις κεκασιμένον Ἄργον ὀπωπιας. -ἀπλάνεις ὀρθαίμοι | οἱ ἀνευ ἐκφράσεως, οἱ οἰσνεὶ χανόνι. -ἀπλάνες βλέμματα κ. μετὰ γεν.: Πλάτ.Τιμ.34 Α ἀπλάνεις ἀπειργάστα κινήσαντες ἢ μὴ ὑποκείμενον εἰς κινήσεις. || ἡσυχασίς: αὐτ. Νόμ.δ.775 ἀπλάνες ζῦνισιασθαί τὸ φυόμενον. 2) εἶδ. ὄστρον. ἐπὶ τῶν ὄστρον, οἱ μὴ κινούμενοι, οἱ διατηρούντες σταθερὸν θέσις μεταξὺ τῶν ἀντιβ. πλανητῶν: Ἀριστ.Μεταφ.1073 Β 19 τὴν μὲν πρώτην ἰσφαίρην τὴν τῶν ἀπλάνων ἀστέρων εἶναι. 3) μτυν. μτυφ. ἄσιετος, ἀδιάσειστος, σταθερός: Ἐπικ.Ἐπιστ.3,92 Ὑ ἀπλάνης θεωρία. 4) μτυν. ἐπὶ γραμμῆς, ἡ εὐθεῖα: Παυλ.Σιλ.ἐνΑΓ16,65,4 ἡγμῶνα γραμμῆς ἀπλάνους κανόνα. 5) μτυν. μτυφ. ὁ μὴ πνευματικῶς πλανώμενος, σφαλόμενος, ὁ μὴ ὦν ἐν πλάνῃ, ὁ ἀνευ πλάνης: Σεξτ.Ἐρμ.Μαθ7,195.
ἐπλάνησις (ἡ) μτυν. μτυφ. τὸ μὴ ὑποκίπτεται εἰς πλάνην, μὴ ἐν τῷ κρίνειν ἀπατόσθαι: Σεξτ.Ἐρμ.Μαθ7,394 εἰ πάσα φαντασία ἐστὶν ἀλήθεια, οὕτως ἀληθεύσις τις ἐστιν οὐτε ἀπλάνησις.
ἐπλάνησις-η-ο νεώτ. ἐπὶ φακῶν καὶ κατόπτρων, ὁ διατηρῶν τὰς φωτεινὰς δέμας κωνικά, καθιστάμενον οὕτω δυνατοῦ τὸ σχηματισμοῦ σαφοῦς εἰδώλου.
ἐπλάνησιμος (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ καταλλήλου συνδυασμοῦ φακῶν σχηματισμοῦ συστήματος ὀπτικοῦ, ἐπιτρέποντος τὴν παραγωγὴν σαφῶν εἰδώλων.
ἐπλάνητος-η-ο (ν) μτυν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλανώμενος, μὴ ἀσπώμενος: Βασίρ.50,20 σαφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον. 2) δημ. ὁ μὴ λειανθεῖς διὰ ροκάνης | πλάνιας |.
ἐπλάνηθς-ους (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκανθιδῶν, ἀπαντῶν ἐν Ἰνδία.
ἐπλάνιστος-η-ο δημ. κ. -πος -ηγος -ευτος ὁ μὴ διὰ τῆς ἐυλογογιτικῆς ροκάνης, πλάνιας, λειανθεῖς, ποῦ εἶναι ἀρροκάνιστος.
ἐπλάνος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλάνος, ὁ μὴ σαγηνεύων. 2) κ. παθ. ὁ μὴ σαγηνεύόμενος, δυσόλωτος, ὁδῶς ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἰχθύων.
ἐπλάντα ἡ.σ. « ῥυπαρά » | ἀναγ. ἀπλυντα |.
ἐπλάνως ἐπίρρ. μτυν. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀποπλανήσεως: Κύριλλ. Ἀ. ἡ.σ.855 τῆς ἀρίστης ζωῆς ἀπλάνως εἰδέναι τὴν ὁδόν. || μετ' ἀκριβείας: Ἀκκίφρ.3,59 εἰ μέλλεις τῆς ἀπλάνως εἰδέναι. 2) νεώτ. κ. κατὰ τρόπον ἀπλάνη βλ.λ.2).
ἐπλάσθ-κος (ὁ) νεώτ. παλαιῶ. γένος ἀρπεντῶν τῆς οἰκονεῖας τῶν θαλασσομυδῶν.
ἐπλάσθεις (τὰ) νεώτ. παλαιῶ. γένος κοιλινεπρῶτων τῶν ἀρροσμο. τῶν κινδωσῶν ἐμφασθεν ἀπὸ τῆς Ιουρασίου μέχρι τῆς κρητικῆς ἐπαχῆς.
ἐπλάσθριος (ὁ) μτυν. μσν. κ. δημ. ἰλιαν ἀφελής, ἀπλοήκος. 2) ἐκκλ. ὡς χλευασμὸς λεγόμενος ὑπὸ αἰρετικῶν κατὰ τῶν ὀρθοδόξων: Ἀναθεματισμ.Μακριν. καὶ ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς παραδοχομένους τὰς τοιαύτας μυθολογίας καλοῦντες ἀπλάσθριος.

ἐπιλασία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκ γενετῆς ἐλλήπις διαμορφωσὶς τμημάτων τινος τοῦ σώματος, ὡς ἀγενεσία, δυσπλασία.

ἐπιλασία ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπλαστον βλλ. **ἐπιλασία** (ἡ) κ. μον. τὸ μὴ πλαστόν, ἀπλότης, εἰλικρίνεια, τὸ ἀπροσοίητον : Πλάτ. Ὀρισμ. 412 Ε χρυσότης ἤθεος ἀπλασία μετ' εὐλογιστίας, Ἡρόδ. Μετοχ. 133 κατὰ φύσιν τινος ἰδιότητα καὶ σύμφωνον ἀπλασίαν κάλλους.

ἀπλαστός (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πελασμένος, ἀσχηματιστός, ποῦ δὲν τὸν ἐπλαστον : Ἀριστ. Μετ. 385 Α 15 πλὸς ἀπλαστός, - Ζυμάρη, φωνὴ ἀπλαστός 2) ὁ μὴ ὀλοκλήρως σχηματισθείς, ἀδιάπλαστος : Φιλ. 2, 317 εὐν ἀπλαστον καὶ εὐσιπώτων τὸ ἀμβλῶθεν τύχη 3) μτφ. ὁ μὴ πλαστός, φυσικός, ἀπροσοίητος, ἀνυποκρίτος, ἀλήθης : Μουσαῖο. π. 2τοβ. 67 27 εἰ ἀπλάστου καὶ ἀληθινοῦ φρονήματος, Πλάτ. Ἠθ. 16 Β τῆς ἀμόθου καὶ ἀπλάστου περὶ μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς ἢ κ. ἐπὶ προσ. : ΠΔΓέν. 25, 27 Ἰακῶβ 3ε, ἀνθρώπος ἀπλάστος 4) δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλου δημιουργηθείς, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ : Καλοσχ. μτφ. Σαλωμ. Ωδ. 1, 70 σιὰ στὸν ἄπλαστο τὸ πλάζωμα νὰ σπῆθῃ 5) ἀπροσέλαστος, ἀπλατός βλλ. : Ἡσιόδ. Θ. 151 τῶν ἀκατὸν μὲν χεῖρας ἀφώμων ἀσκακντο ἀπλαστοί.

ἀπλάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. φυσικῶς, ἀνε προσοποίησεως : Πλάτ. Ἐπιστ. 319 Β εἴπεθ δὲ καὶ μάλ' ἀπλάστως γελῶν ἢ ἀνυποκρίτως, ἀνεπιτηδεύτως : Διον. Ἀλ. Ρ. 10, 11 ἀπλάστως καὶ ἀσχηματιστῶς λέγειν 2) νεώτ. ἀνευ πλάσεως, χωρὶς πλάσιμο.

ἀπλατῆς -οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πλάτος : Ἀριστ. Α. Π. 49 Β 36 γραμμὴ ἀπλατῆς, Εὐκλ. Ἄρμ. 2 Α τὸντος ἐστὶ τόπος τῆς φωνῆς . . ἀπλατῆς, Γαλ. 4, 5, 1 στενὸν παντελῶς καὶ ἀπλατῆς ἢ κ. μτφ. : Γαλ. 6, 28 ἀπλατῆς ὕψεια ἰη ἀνευ ἀλλοιώσεως.

ἀπλαστός -ον ἢ ἡ) πέλσος, πελάζω) δημ., ἰων. ἀπλάτος ἀπροσέλαστος, φοβερός, τρομερός, ὡστε νὰ μὴ δυναταί τις νὰ τὸν πλησιάσῃ : Πινδ. Π. 12, 15 ἀπλάτος ὀφίων κεφαλαίς, Σοφ. Τρ. 1093 Νεμίας . . λέων, ἀπλάτων θρέμμα κάπροσθηγορον 2) μτφ. ἀπειρος, ἀπλεκτός βλλ. : Φιλῶδ. Ρητ. 3, 1, 11 διαφορῶν γὰρ οὐσῶν ψαλάτων ὄσων ἐν ταῖς τῆνας, ἡ) ἀπλάτων καὶ ἀμέτρητον.

ἀπλάτος (-η)-ο(ν) (2) ἡ) πλάτος) κ. δημ. ὁ ἀνευ πλάτους, ἀπλατῆς, στενός.

ἀπλάτως ἐπίρρ. μτφ. ἀνευ πλάτους : Ἰαμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 56 Ρ ἀπλάτως ἐπὶ μόνον τὸ μῆκος.

ἀπλεγός -η-ο δημ. ὁ μὴ πλεχθείς, ἀπλεκτός.

ἀπλήγητον ἴσα. « ἀπροσέλαστον ».

ἀπληκτικότητα (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ ἐκτεθείς εἰς πλεκτηριασμὸν βλλ.

ἀπληκτός -οῦς-ές μτφ. ἀπλεκτός βλλ. ἢ, λυτός : Νόνν. Δ. 4287 πλόκαμοι ἀπληκτεῖς.

ἀπληκτός (-η)-ο(ν) μτφ. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀπλεκτός κ. -γος μὴ πεπλεγμένος, μὴ πλεχθείς, ἀπλοκος : Ἄκλ. Μεσο. ἐν ΑΠ. 412 ἀπλεκτον χαίταν ἐν χροὶ κεραμενα, Βασ. 1, 777 Β μῆτε πλεξῆς τὰ ἀπλεκτα 2) νεώτ. ζωολ. ἀπλεκτός (ὁ) ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερόν τῆς οικογεν. τῶν νυκτελιδίων.

ἀπλήξαι (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οικογεν. τῶν καρδιδῶν, ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ.

ἀπλεοναστός -ον μον. κ. νεώτ. ὁ εἰς δὲν οὐδὲν πλεονάζει ἢ ὁ ἀνευ πλεονασμοῦ ἐν γράμμ. ἐνοῖα : Εὐστ. Ἰ. 947, 16 σταφίς γὰρ τὸ ἀπλεονάστον ἢ νεώτ. ὁ μὴ πλεονάσας, μὴ περισσεύσας.

ἀπλεονέκτητος -ο(ν) μτφ. ὁ ἀνευ περισσεύσεως : Θεολ. Αριθμ. 34, 6 ἀπλεονέκτητον καὶ ἀνελλιπές 2) ὁ μὴ πλεονέξων ἔχων : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5 (σ. 663, 6) ἀφιλόκοκος καὶ ἀπλεονέκτητος.

ἀπλήρωτος -η-ο δημ. ἀπλήρωτος, ἀνεξόφλητος 2) ὁ μὴ πλήρης, ὁ μὴ εἰσέτι τελείως διαπλα-

σθείς, τρυφερός : Νιρβ. Παγ. Καλ. 53 ποῦ λέω στ' ἀπλωρα στήθη σου μὲ τὰ φτερά ἀπλωμένα 3) εἶδ. ἐπὶ πτηνῶν, οὗ δὲν ἀνεπτυχθῆσαν εἰσέτι αἱ πτέρυγες, ἀπτεροπύσαστος.

ἀπλήρωτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ πληρωῆς.

ἀπλήρωτος -η-ο δημ. ἀπλήρωτος βλλ.

ἀπλετομεγέθεις -οῦς-ές μτφ. ὁ ἀπλετον ἦτο ἀπειρον ἔχων μέγεθος : Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 41 Αἰθίοι διάπυροι ἀπλετομεγέθεις (δ. γρ. ἀπλετομεγέθεις).

ἀπλετοπόγων -ωνος (ὁ) ὁ ἀπλετον, μεγάλων ἔχων πόγων : Φρόν. Κωμ. ἐν ΑΒ. 1, 4, 13 « ἀπλετοπόγων » εἰ θέλεις ἀνεπαχθῶς σκῶφαι τὰ πωγωνίαν ».

ἀπλετός -ον κ. μον. κ. νεώτ. ἴσα. « πολὺς, μέγας, ἀμέτρητος » ἀπλεστός, φοβερός, τρομερός : Πινδ. 1, 329 ἀπλετός δόξα, Σοφ. Τρ. 982 ὄλλ' ἐπὶ μὴ μελέω βάρους ἀπλετον, Ξεν. Ἀν. 4, 4, 11 ἀπληκτικῶν χιῶν ἀπλεκτός, Θεοδ. Μετοχ. ἐν Σάβ. 1, 159 τῶν ταύτη παρμηκίστων τε καὶ ἀπλετών πεδιῶδων ἢ νεώτ. εἶδ. περὶ φωτός : ἀπλετος φωτισμός.

ἀπλετός ἐπίρρ. νεώτ. πάρα πολύ, ἀφθόνως : ἡ οἰθουσα ἐφωτίσθη ἀπλετός.

ἀπλευρίστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τεθείς παραπλευρῶς τινός, ὁ μὴ πλησιάσας πρὸς τι ἢ εἶδ. ἐπὶ πλοῖου, τὸ μὴ ὀρμισθὲν κατὰ πλευράν πρὸς τὴν προκυμίσαν ἢ πρὸς ἄλλο σκάφος 2) δημ. κ. μτφ. ὁ δὲν δὲν δυναταί τις νὰ πλευρίσῃ, ἀπλησίαστος, ἀζύγωτος.

ἀπλευρός -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πλευράς : Τέλης 55, 3 Η ἐν τρόπον ἀπύρουν ροὰ λέγεταί καὶ ἀπράχληλοι καὶ ἀπλευροὶ ἄνθρωποι ἢ ὁ κακὰς πλευράς ἔχων : Ἀριστ. Φυσιογ. 86 στήθος ἀπλευρον ἰτὸ στενόν ἢ κ. ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων στενὸν στήθος, στενωθωρᾶς : αὐτ. 100 εἰ ἀπλευροὶ μαλακοὶ τὰς ψυχὰς, Ὀρεβ. 3, 24, 11 οἱ μὲν ἀπλευρότατοι καὶ μικροσθηδότατοι 2) ἴσα. « ἀπλευρός ἢ μὴ ἔγουσα βοήθειαν ἢ πλευράν ».

ἀπλευστός -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ πλοῖων διαπλευσθεὶς κ. ὁ μὴ πλευστός, ἀπλωτός : Ξεν. Ἰ. Α. 6, 1, 16 τὸ δὲ πηλασμένον οὐδὲν οικειότερον τοῦ ἀπλεστοῦ καταλείπουσιν (τοῦ μῆνω διαπλευσθέντος μέρους τῆς θαλάσσης), - αἱ θάλασσαὶ τοῦ βορείου πόλου εἶναι ἀπλευστοί, - ποταμὸς ἀπλευστός (μὴ πλωτός).

ἀπλετικός -η-ο δημ. ἀπλεκτός βλλ.

ἀπλή (ἡ) νεώτ. ναυτ. πᾶν ἀγόμενον, ὄπερ διέρχεται ἀπαξ εἰς τὰ τροχίλου ἀπλοῦ καὶ χρησιμεύει πρὸς ὄραση ἢ ἐλκὴν ἐλαφρῶν μερῶν τῆς ἔξαρτίας.

ἀπληγῆς -οῦς-ές μτφ. ὁ μὴ πεπληγμένος, μὴ πληγείς ἢ εἶδ. μτφ. ἐπὶ στήχων, ὁ ἀνευ ἑλλείψεως τινος ἐν τῷ μέτρῳ, ἀκέραιος : Διομηδ. 498 Κ.

ἀπλήγιαστος -η-ο δημ. ὁ ἀνευ πληγῶν ἐκ νόσου, ἀνευ ἑλκῶν, χωρὶς πλήγιασμα ἢ διαφ. τοῦ ἀπλήγωτος).

ἀπλήγιος -ον ὁ ἀπλόος, Εὐπ. 222 οὗτ' ἀρ [οὐ γὰρ] πολυπρόγμων ἐστίν, ἄλλ' ἀπλήγιος.

ἀπληγίς -ιδος (ἡ) ἀπλόις ἦτοι ἀπλῶν μικρῶν ἐσπυροφόριον, μὴ θυνάμενον νὰ ἐπιδιπλωθῇ, γίλεκο, σεγκοῦν) ἀντίθ. διπληγίς βλ. λ. Σουίδ. « ἀπληγίς χλαῖνα, ἡμαθίδιον ἀμύμετρον », ἴσα. « ἀπληγίς ἴγρ. ἀπληγίς » ἀμύμετρος χλαῖνα οὗ δυναμένη διπλωθῆναι : Σοφ. ἀν. 777, - Ἀριστοφ. ἀν. 54 ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλαῖνας τρεῖς ἀπληγίδας ποιάων.

ἀπληγῆς -ον μτφ. κ. μον. ἀπληκτός, ἀνευ πληγῆς ὁ μὴ πλησσομένος : Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 3, 4, 2 ἐνδοθεν δ' ὁ πνεύμων . . ἀπληγον αὐτὴν (τὴν καρδίαν) διατρεῖ καὶ ἀθλασθῆ' ἢ κ. μτφ. : Γεώργ. Πισ. Ἐξάμ. 402 ἀπληγῆς φόβρ.

ἀπληγῆς ἐπίρρ. μτφ. κ. μον. ἀνευ πληγῆς, ἀνευ κτυπήματος, ἀνευ βλάβης.

ἀπλήγωτος -η-ο δημ. ἀτρωτός, ἀτραυματίας, ποῦ δὲν πληγώθηκε ἢ κ. μτφ. ὁ μὴ ὑποστὰς ψυχικὰς δοκιμασίας, ὀδύνας, ἠθικῶς κλωσιμαίος.

ἑλληθής-ους-ές ὁ οὐκ ἠλλήρις. **ἑλληθύντος-ον** μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἠλλθυνθεὶς, μὴ πολλαπλασιασθεὶς, μὴ ἀσέθησις.

ἑλληθύντης ἑπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀσέθη-σας: Πρόκλ. Στοιχ. Θεολ. 62.

ἑλληκεύω μον. [ἁτ.] ὄημ. κ. ἀπλικεύω δημ. παρὰτ. ἑλλικεύω, ἀδρ. ἑλλίκεφα, μτγ. παθ. παρὰκ. ἀπλικέμενος, μένω, σταθμεύω, στρατοπεδεύω· Βαρβίν. «ἑλληκεύω μένω»· 2) δημ. ἐγκαθίσταμαι σου, κατοικῶ: πολλοὶ διωγμένοι ἀπὸ τοῦς Τούρκους πήγαν κί ἀπλικέφαν στὰ νησία.

ἑλληκτης [ὁ] ἑλληκτης βλλ.

ἑλληκτός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἠληπτόμενος: Ἰπποκ. ἀπλ., Πλάτ. Φαιδρ. 253 D ἑλληκτός κλεῦματι μόνον ἠνιοχοῦμενος· 2) γεν. ὁ μὴ ἠληγείς, ἀτύπητος: Εὐρ. Ρησ. 814 φροδοὶ δ' ἑλληκτοί· 3) ἐπί φυτῶν, ἀβλαβής: Θεόφρ. Φιτ. 9, 14 ἀμπελοῦ δὲ ἀγρίας (ρίζα διαμνίμει) ἑναυτοῦν, ἔάν ἐν σκιά ἢ καὶ ἀπληκτός· 4) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐρεθίζων, μὴ κεντῶν [ἁτρ.]· Σωφρον. 2, 59 τὴν λιποθυμοῦσαν τοὺς ἀπληκτοὺς ἀναληπτόν.

ἑλληκτρον [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μακροκεριδῶν ἐν Μεξικῷ· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχοειδῶν, ἐν Β. Ἀμερικῇ· 3) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μελαστομοειδῶν, ἴθαγενεῖς τῶν νήσων τῆς Μολαΐσας.

ἑλληκτικός ἑπίρρ. ἄνευ ἐρεθισμοῦ: Ὀρεβιάς. 8, 24, 53· 2) ἄνευ πλῆξεως: Πρόκλ. Κρστ. 37.

ἑλλημμελής-ους-ές μτγν. ὁ μὴ ἠλημμελῶν, ὁ ἀναμάρτυτος: Κύρριλ. Λευτ. 372 καταπελοούτηεν ἐν ἰδίᾳ τὸ φῶσι ἑλλημμελής ἄς θεός.

ἑλλημμελής ἑπίρρ. μτγν. ἄνευ ἠλημμελείας βλλ.· 2) ἄνευ διαφωνίας: Δαμῆσκ. Ἀρχ. 434.

ἑλλημμούριτος-ος (-ῆ)-οῦ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἠλημμούριτος, ἐπί ποταμῶν, λιμνῶν· 2) κ. ποθ. ὁ μὴ κατοικησθεὶς ὑπὸ ἠλημμούριον.

ἑλλημμοῦνος-ον ἴσ. «ἄπλητος».

ἑλληξ-ἴλος [ὁ] μτγν. κ. μον. ὁ μὴ πεληγμένος: Ἰώσ. Πη 2, 24, 1 συνέβαινε τοὺς μὲν ἀφρημένους, τοὺς ἀπλήγας δὲ... καὶ κολακεύειν τὸν κολάσσεως ἄξιον, Λουκ. Ἐρωτ. 54 ὅτι μίαν... χλανίδα κλιθεὶς οὐκ ἀπλήξ ἔνστη, Ἐστ. Πονημ. 269, 8 τοιούτων ἀπλήγα φόνον ἐπαυράν.

ἑλληροφόρητα ἑπίρρ. δημ. χωρὶς πληροφορίας· ἴσ. ἄνευ ἐνημερότητας.

ἑλληροφόρητος (-ῆ)-οῦ(ν) ἰσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀσαφής: Ἰω. Κλίμ. 370, 6 πληροφοροῦνται ἐπὶ παλὸ διαμνίμει· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαθῶν πληροφορίας περὶ τινος· ἴσ. γεν. ὁ μὴ ἐν γνώσει τινὸς ὧν, ὁ ἀνοῦν.

ἑλληροφήτως ἑπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ βεβαιότητος, ἀσαφῶς: Γρηγ. Ναζ. 155, 25 ἐγκωμιάζων ἄλλον μὴ ἀπληροφότητως καὶ προχρησά· 2) νεώτ. ἄνευ πληροφοριῶν.

ἑλληροφορία ἡ μον. ἀβεβαιότης: Ἰω. Κλίμ. 413.

ἑλληρῶται ἑπίρρ. δημ. κ. -ἔρωτα ἄνευ ἀμοι-βῆς· ἴσ. χωρὶς ἐξόφλησιν.

ἑλληρῶτης (-ῆ)-οῦ(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἠληρούμενος, ἀκόρεστος, ἀπληστός: Φιλ. 2, 266, 28 κόρος ἀπλήρωτος, Βασίλ. 1, 65 β τοὺς ἀπλήρωτους τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ κλιλαίος· 2) ὁ μὴ πενηρωμένος, μὴ ἠλλήρις, ἀγέμιστος: Γβλυδ. 1, 121 τὰ δὲ ὡς ἑτέρως, ἀπλήρωτα καὶ ἀσυγκρίτητα· ἴσ. μὴ συμπληρωθεὶς: θέσις ἀπλήρωτος· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαθῶν τὴν ὀφειλομένην ὀμοσίην, ἀπλήρωτος: ἔχει τοὺς ἀπαλλάσσους τὸν ἀπλήρωτους· ἴσ. ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς: Γαλατ. Τρισυθ. 38 μὴ τρώει ἕνα μεγάλο χάρος ἀπλήρωτο.

ἑλληρῶτης ἑπίρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. ἄνευ ἠληρῶσεως, ὄθ. κ. ἀκόρεστος, ἀπληστῶς: Γρηγ. Ναζ. 166, 23 τοὺς ἀπλήρωτους ἀποτὸς ἐπιμενέσις· 2) νεώτ. ἄνευ πληρωμῆς, χωρὶς ἀμοιβῆν.

ἑλληροίσιτος (-ῆ)-οῦ(ν) σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάζῃ, ἀπροσπελάσιμος, ἀπρόσιτος: Σχολ. Σοφ. Αἰ. 247· ἴσ. μτφ. ἐπὶ προσ. ὄν δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ πλησιάζῃ, οἶον ἔνεκα τῶν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος προσκομμάτων ἢ ἔνεκα τοῦ δυσπρόσιτου ἢ αὐστηροῦ χαρακτήρος τῶν, ὄθ. κ. ὄθ. δυσπρόσιτος ἢ ἀκοινώητος. **ἑλληρῶται** ἑπίρρ. δημ. ἀπλήστως ἀχόρταγος. **ἑλληρῶται** ἑπίρρ. μτγν. ἀπλήστως βλλ.: Ἡρωδ. Ἐπιμ. **ἑλληρῶτομαι** κ. μον. κ. νεώτ. ὀδοθ. ἔχω ἀπληστῶν, εἶμι ἀπληστῶς, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος: Ἰππαρχ. η. Στοθ. 575, 8 ἀπληρῶτομαι γάρ τῶν ἐκ τῆς φιλοσοφίας καλῶν καὶ αἰωνῶν, Πλάτ. Σοφ. Σειρ. 34, 17 παύσαι πρῶτος χάριν παιδείας, καὶ μὴ ἀπληρῶτοῦ μήποτα προσκόφης.

ἑλληρῶται [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. -ῆ ἰδιότης τοῦ ἀπλήστου, ἀνορεστία, ἀχόρταγιά, ὄθ. πλεονεξία: Λυσ. 121, 42 εἰς τοσαύτην ἀπληστίαν ἀφίκομαι· ἴσ. κ. μετὰ γεν. πράγμ.: Εὐρ. Ἀνδρ. 218 εἰτ' ἀπληστῶν λέγουσι πάσις γυναιεὶ προστιθεὶς ἄν πύρρησις, Πλάτ. Πολ. 562 β ἀπληστῶτα... πλεούτω, - ἀπληστία περὶ τὰς ἡδονὰς, - εἰς τὸν ἔρωτα, - γιὰ τὸ δόξα, - γιὰ μεγαλεία.

ἑλληρῶτοίσιτος-ον ὁ ἀπληστός, ἀκόρεστος ὄφ-νου: Τίμων 4 ἀπληρῶτοίσιτος ἀρυσένας.

ἑλληρῶτοκόρος-ον μτγν. ὁ ἀκόρεστος, ὁ ἀ-χόρταστος, ὁ πλεονεκτης: Χρημ. Σιβ. 14, 5 ἐχθίρει τὰ μάλαστα ὁ ἀπληρῶτοκόρος βασιλιάς.

ἑλληρῶτός (-ῆ)-οῦ(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρωθῇ, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος: Ἀριστ. Ζ18, 2 λαίμαργος δὲ μάλαστα τῶν ἰχθύων ὁ κεστρεύς ἐπὶ καὶ ἀπληστός, - ἀπληστός τοκα-γλήφης· ἴσ. κ. μετὰ γεν.: Ἡρ. 1, 187 εἰ μὴ ἀπλη-στός τε ἕας χρημάτων καὶ αἰσχροκορδῆς, οὐκ ἔον νεκρῶν θήκας ἀνάργας· 2) μ. ἀρχ. κ. ὁ ἀπει-ρωμένος: Σοφ. Ἠλ. 1336 καὶ τῆς ἀπληστότης τιθεῖς σὺν χαρᾷ βοῆς εἶπω παρὰ δέσπ· 3) τὸ οὐδ. εἰς τὸν πλῆθ. ἀπληστῶτα ἐν ἑπίρρ. χρ. μετ' ἀπλη-στίας, ἀπληστῶς: Ἐπιγρ. αἰδέσθας ἀπληστῶτα.

ἑλληρῶτος ἑπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. μετ' ἀπλη-στίας, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος: Ἰσοκρ. 8, 7 πρὸς τὰς δοκούσας εἶναι πλεονεξίας ἀπληστῶτως ἔχο-μεν, Δυγ. Ἀκρ. 3826 κατὰ πλῆθον ἐκ τοῦ Ἰππου μου ταύτην φιλόδ ἀπληστῶς, - τρώγει ἀπληστῶς.

ἑλληρῶτος-ον ἐπ. κ. ἰων. κ. μτγν. ἑλλαρτός βλλ.: Ἡσιόδ. Α 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φραταί, Ὑμν. Δημ. 83 οὐδέ τι σε χρὴ μῦθ' αὐτάς ἀπλητον ἔχειν χόλον [ἀμφ. γρ.], Σίμων. 7, 34 ἀλλὰ μαι-νεται τότε ἀπλητον· 2) κ. μτγν. ἑλλετός βλλ.: Ὀρφ. Ἀργ. 1051 ἀπλήτους χεύμασιν, Χρημ. Σιβ. 1, 100 ἀπλητόν τε δέμας· 3) ἐν ἐν. οὐδ. ὡς ἑπίρρ. σφοδρῶς: Ἡσιόδ. Θ 315 ἀπλητον κατέουσα.

ἑλληρῶτος-ο-ο ἀπλόχωρος, εὐρύχωρος: ἀπλή-χωρος κήπος, - ἀπλήχωρος σπίτι.

ἑλληρα Πλουδ. 7, 204 «ὀμιλίμια βόλων ὀνόματα».

ἑλληρία [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεο-πτόρων τῆς οἰκογενείας τῶν μηλοκοιτιδῶν.

ἑλληρῶν [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ὀστράκων τῆς Μεσογείου τῆς τάξεως τῶν οὐσασκιδίων.

ἑλληκίω δημ. ἀπλικεύω βλλ.

ἑλληκτιόρρι [ο] μτγν. κ. μον. οἱ πρός διωξὴν τῶν κακοποιῶν, χωροφύλακες καταδόξως· ἴσ. γεν. οἱ φρουροὶ ἀπληκίτου βλλ.: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3, 8, 16.

ἑλληκτιον Πλῆθ. χάρος περιφρακτικῶν καὶ φρου-ρούμενος χρησιμεύων ὡς ἐπικτῆ.

ἑλληκτί [ὁ] νεώτ. γρονθίσις βλλ.

ἑλληκία [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεο-πτόρων τῆς οἰκογενείας τῶν καραθιδῶν.

ἑλληκοῦσῶν-οντος [ὁ] νεώτ. πολασθ. γέ-νος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀνδροκοσθριδῶν.

ἑλλόγαλος [ὁ] νεώτ. παλαισθ. γένος ἀπολεμ-θωμένων θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἰκτιδῶν.

ἀπλογενής-ους (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτεράων τῆς οἰκογενείας τῶν μυρμηκιδῶν.

ἀπλόγραμμος (-η)-ο(ν) π.γ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ μίας γραμμῆς παρατάξεως, ἐπὶ στρατοῦ : Ἡρ. Πολιορκ. 237. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀπλῆς γραμμὴ, ὁ δι' ἀπλῶν γραμμῶν συντεθειμένος : ἀπλόγραμμος σχέδιον, - ἀπλόγρ- ἀρχιτεκτονική.

ἀπλόγραφια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπλὴ ἔγγραφῆ· ἢ εἰδ. ἡ δι' ἀπλῆς ἔγγραφῆς τῆρησις λογιστικῶν βιβλίων, ἀντίθ. διπλόγραφια βλ. λ.

ἀπλόγραφικός ἔπιρρ. δημ. δι' ἀπλογραφίας βλ. λ.

ἀπλόγραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν ἀπλογραφίαν βλ. λ. ἀνσπερόμενος, ὁ δι' ἀπλογραφίας γινόμενος : ἀπλογραφικὸν σύστημα, - γιμέθωδος· ἀντίθ. διπλόγραφικός βλ. λ.

ἀπλόγραφικός ἔπιρρ. νεώτ. δι' ἀπλῆς ἔγγραφῆς· ἢ κατὰ τὴν ὁρίον ἀπλογραφικὸν βλ. λ.

ἀπλόγραφω-έω νεώτ. ἀπλῶς ἔγγραφω, μεταχειρίζομαι ἀπλογραφίαν βλ. λ., ἐπὶ ἀποφικῶν βιβλίων.

ἀπλόδακτυλος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανοπτεράων τῆς οἰκογενείας τῶν σπαριδῶν.

ἀπλόδονηριον (τό) νεώτ. παλαιός, γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν τοξοδονιδῶν.

ἀπλόδοντιδαί (οἱ) νεώτ. παλαιός, οἰκογεν. ἀπολειθωμένων θηλαστικῶν, διακρινόμενων ἐκ τῆς λείας κρανιακῆς κοιλότητος καὶ τῶν ἀσυνάπτων πρὸς τὸ ἐνδοφθαλμικὸν σύστημα σιαγόνων τῶν.

ἀπλόδους-οντος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τρωκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυαξιδῶν.

ἀπλοειδής-ους-ές μ.γ.ν. ἀπλοῦς κ. συγκρ. -έστερος : Θεολ. ἀριθμ. 52 ἐπειδὴ τὰ τῶν ἄλλων τύπων συμφανεστερα ἢ ἀπλοειδέστερα.

ἀπλοελληνικά ἔπιρρ. δημ. ἀπλοελληνικῶς βλ. λ.

ἀπλοελληνική (ἡ) ἔνν. γλώσσα νεώτ. κ. δημ. ἡ παλαιότερον ὑπὸ Ἑλλήνων λόγιαν χρησιμοποιοῦμεθα ἀνάμικτος γλώσσα, ἡ ἄλλη ἀπλὴ κληθεῖσα, ἣς ἀπρῆτιζετο ἀκανονίτως ἐκ λεκτικῶ τῆς δημώδους (καθωμιλημένης) τροποποιουμένου ἀσυμμέτρως διὰ προσλήψεως τύπων καὶ λέξεων τῆς ἀρχαίας ἐν ἀκριβεῖ ἢ πλημελεῖ χρεῖται τούτων : οἱ ἱεροκρήκεις τῆς Ὀρθοδόξιας τοῦ Ἰβου αἰῶνος ἐδίδασκαν εἰς τὴν ἀπλοελληνικήν, - σχεδὸν δλαὶ αὶ μεταφράσεις ἐκδόσεως Βενετίας εἶναι εἰς τὴν ἀπλοελληνικήν· 2) συνεκδ. ἡ καθαρειδουσα βλ. λ.· 3) ὁμ. κ. ἡ καθωμιλημένη ἢ δημώδης βλ. λ.

ἀπλοελληνικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ἀπλοελληνικήν βλ. λ. γλώσσαν.

ἀπλοελληνικός ἔπιρρ. νεώτ. εἰς γλώσσαν ἀπλοελληνικήν βλ. λ.

ἀπλοελληνικός-ιδος (ἡ) νεώτ. ἀπλοελληνική βλ. λ.

ἀπλοελληνιστὶ ἔπιρρ. νεώτ. ἀπλοελληνικῶς βλ. λ.

ἀπλοέπαια (ἡ) νεώτ. τὰ ἀπλῶς ἐκφράζεσθαι.

ἀπλόζωον (τό) νεώτ. μικροβίωλ. μικροσκοπικός ὄργανισμός τοῦ ὑποδασιλείου τῶν μεσοζῶων.

ἀπλόη (ἡ) μ.γ.ν. ἡ ἀπλότης βλ. λ.

ἀπλόηριξ-τριχος (ἴ) ἡ, ὁ ἀπλῆν, ἀραιὰν ἢ ὀλίγην κόμην ἔχων : Πτολ. Τετραβ. 143.

ἀπλόησι (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. ἀπλόησι, ἡ πρὸς πλοῦν ὀδυναμία κυρίως ἐλλείπει ἀνέμου, ἐξ ἐναντιῶν ἀνέμων ἢ ἐκ κακοκαιρίας : Εὐρ. IT 15 δεῖναι δ' ἀπλοῖας πνευμάτων τ' οὐ τυγγάνω, κ. ἐν πλθθ. Ἡρῶδ. 2, 119 αὐτὸν ἴσχαν ἀπλοῖαι.

ἀπλοῖσιον (τό) Πάπ. ὑποκορ. τοῦ ἀπλοῖς βλ. λ.

ἀπλοῖζω κ. μ.γ.ν. κ. μέσ. -ομαι ἀπλοῦν καὶ ἀ-δοῶν ἐμευτὸν παρέχω, εἶμαι ἀπλοῦς, ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς πράττω, ἀπλῶς, εὐκρινῶς φέρομαι : Ξεν. Ἀπ. 4, 2, 18 οὐ οὐδέ πρὸς τοῖς φίλοις ἅπαντα δεῖν ἀπλοῖζεσθαι, Δίων Κ 67, 5 συνστῆσαι δὲ καὶ τοῖς δυνατωτάτοις ἀπλοῖζόμενος, Σχόλ. Ὀδ. Z 187 « πρὸς μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἠπλόειν ».

ἀπλοῖκά ἔπιρρ. δημ. μεθ' ἀπλότητος, ἀπονηρεύτας, με ἀφελείαν· 2) μωρῶς, ἀνοήτως.

ἀπλοῖκεσθαι μ.γ.ν. κ. δημ. ἀπλοῖζω -ομαι βλ. λ. : Εὐστ. Πονημ. 118, 76 ἐπειπερ ἀπλοῖκευόμενος περιήπιον κακοῖς.

ἀπλοῖκός-ή-όν(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπλοῦς, ἀφελής, φυσικός, ἀνευ πανουργίας, ἄδολος, εὐκρινής, ἐπὶ προσ. : Λουκ. Τιμ. 56 πρὸς ἀνδρα ὀδόν σε ἀπλοῖκόν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν, - ἔχει τρόπον ποὺ ἀφελείας καὶ ἀπλοῖκότητος· ἢ κ. ἐπὶ πράγμα.

ὁ ἀπλοῦς τὴν ὄψιν ἢ τὴν σύνθεσιν ἢ τὸ σχῆμα κτ. : Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 200, 18 ἄφ' οὐ σχήματος ἐστὶ φῶνα τὸ μὲν ἀπλοῖκόν, Εὐστ. Πονημ. 260, 40 εὐρῶν ἀπλοῖκην θεοφιλίαν, Θεοφίλ. Σ' ἱστ. 200, 13 συμπόσιον ἀπλοῖκόν καὶ ἀπλοῖκίον· 2) συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄγαν ὀδαῖς καὶ ἀπονήρευτος, ὑπερμέτρως ἀπλοῦς, ὅθ. κ. ὁ ἐξ ἀδυναμίας πνευματικῆς ἢ ἐξ ἀπαιδεύσεως ἀφελής, εὐαπάτητος, ἀγροίκος : Εὐστ. Πονημ. 93, 2 εὐήθεις καὶ ἀπλοῖκοι, - μὴ τὸν ἔξαιουρίζεσαι, εἶναι ἀπλοῖκός· 3) κ. συγκρ. -ώτερον : Σιμυλικ. Φυσ. 337, 1, κ. ὑπερθ. -ώτατος : Λουκ. Αλεξ. 4 ἀπλοῖκώτατος ἄνθρωπος.

ἀπλοῖκότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλοῖκου, ἀφελεία, ἀπονηρεψία· 2) συνεκδ. ἀνοησία, μωρία, ἀγροικία.

ἀπλοῖκός ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀπλῶς, ἀφελῶς, φυσικῶς, ἀδόλος, εὐκρινῶς : Διον. Ἀλ. Δημ. 45 ἀπλοῖκῶς πως καὶ γενναίως, - φέρεται ἀπλοῖκός· κ. συγκρ. -ώτερον : Σχόλ. Σοφ. OK 632 ἀπλοῖκώτερον δορυμένους καθόλου καὶ τοὺς ὀπωσθηποτοῦν ἐπιξενωθέντας, Θεόδ. Στ. 364.

ἀπλοῖκοι (οἱ) : Ἡσ. « οἱ μὴ δυνάμενοι πλεῖν ».

ἀπλοῖκος-ίδος (ἡ) κ. μ.γ.ν. ἀπλοῦς, μονὸς χιτῶν, μὴ διηλωμένος : ἀπλοῖκον ἐνδυμα : Ἰλ. Q 230 δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας· ἢ μ.γ.ν. ὡς οὐσιαστ. μικρὸν ἐνδυμα, ἀπληγῆς βλ. λ. ἀντίθ. διπλοῖς βλ. λ. : Ἡσ. « ἀπλοῖς : μικρὸν ἱμάτιον », - Πολυδ. 7 ἀπλοῖδες, διπληγίδες, - Ἄγαθ. π. ΑΠ 5, 293 οἶα δ' ἐπ' ἤρι ἔσκαπε τὴν κοῦρην ἀπλοῖς ἐκταδίη.

ἀπλόκαμος-ον μ.γ.ν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἰλοκάμους, ὁ χωρὶς πλεξίδος : ΑΠ 7, 146 θυμοδαρής, - Ἀρετὰ μύρομαι ἔξομένα, ἀπλόκαμος, πινδουσα.

ἀπλοκανθόσαυρος (ἴ) νεώτ. παλαιός, γένος ἔρπετων τῆς οἰκογενείας τῶν κηποσαυριδῶν.

ἀπλόκαρφα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν καρδιοειδῶν, τῆς Ν. Ἀφρικῆς.

ἀπλόκεντρος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν σκοριδῶν.

ἀπλόκερας (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀπλοκερατιδῶν· 2) παλαιός, γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀπλοκερατιδῶν.

ἀπλοκερατῖδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια λεπτοπτερῶν ἐντόμων, τοῦ ἀβροῖσμ. τῶν νυκτερίων φυτῶν, ἐχόντων ἀπλοῦν (μὴ διαιροῦμενον εἰς τμήματα) τὸ δίκρον τῆς κερατῆς· 2) παλαιός, μαλάκια ζήσαντα ἀπὸ τῆς δογγορίου μέχρι τῆς κρητιδικῆς ἐποχῆς.

ἀπλόκερας (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κοιλόκερων.

ἀπλόκωμα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτεράων τῆς οἰκογεν. τῶν σταφυλιδῶν.

ἀπλόκοιλος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτεράων τῆς οἰκογενείας τῶν καραιοδῶν ἀπαντῶν ἐν Β. Ἀμερικῇ.

ἀπλόκος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ πεπλεγμένος, ὁ ἀπλεκτός : Ὀππ. Ἀλ. 3, 469 ἐστὶ δὲ... λαπτήθ' ὄρημὴ κοφῆς τριχός, ἀπλόκος αὐτῶς· 2) ἐπὶ λόγου, ὁ ἀνευ πλοκῆς : Λογγίν. 19, 1 ἀπλόκος ἐκπίπται καὶ οἰσὶν προχρεῖται τὰ λεγόμενα.

ἀπλοκρινυδῖς (οἱ) νεώτ. παλαιός, γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κρυσειδῶν ἀνήκον εἰς τὴν σιλοῦριον καὶ θεδόνιον περιόδον.

ἀπλόκωω-κύνω (ἴ) μ.γ.ν. ἀπλοῦς, λιτός, κύων ἦτοι κινικός φιλόσοφος, ἐπινομη, τοῦ Ἀντισθέ-

νοους ἢ κατ' ἐπέκτ. κ. μωρὸς τὸν κυνικὸν φιλοσοφον ἐπαγγελλόμενος : Πλούτ. Βρούτ.34 ἀπλόκωνα καὶ ψευδοκίνα προσαγορεύει.

ἀπλόκωμος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῆς οἰκογεν. τῶν περιπτυχιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν ἠώκαινον ἐποχὴν ἢ γένος ἀρθροπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν περιπτυχιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν σιλουριακὴν περίοδον.

ἀπλοατινικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀπλην, νεωτέρων ἢ μισοβάρβαρον λατινικὸν προβλ. ἀπλοατινική.

ἀπλολογία (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ ἡ ἀποβολὴ ὀλοκλήρου συλλαβῆς πρὸς ἀποφυγὴν ἐκφρωνήσεως δύο ἐφεξῆς συλλαβῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνεται τὸ αὐτὸ ἡ ὁμοίον πῶς συμφωνῶν ἢ κ. τοιαύτη τις συλλαβὴ οἶον: ἀμφιφορεῖς-ἀμφιφρούς, κέντηρον-κέντρον, ἡμιμόδιμον - ἡμιμόδιμον, διδάσκαλος - δασκάλος, ἀστραποπέλεκτι - ἀστροπελέκι, μεμαθημένος - μαθημένος ἢ εἰς ἀπλολογία θεωρεῖται καὶ ἡ εἰς τινὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς διαλέκτους ἀποκοπὴ ὠρισμένων προθέσεων κατ, πὸτ κτλ. προελθοῖσα ἐξ ἐνάθρων χρήσεων κατὰ ἡ ποτὶ τὸν, τήν, τὰ κτλ., ἢ δ. λεγ. συλλαβικὴ ἀνομοίωσις βλ. λ.

ἀπλόλοφος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν σαμνωδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βιγονιδῶν, ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀπλοφρυγί-υγιος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῆς οἰκογενείας τῶν ξιφροδοντιδῶν, ἐμφανισθὲν κατὰ τὴν ἠώκαινον ἐποχὴν.

ἀπλομήτριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἡσπικῶν, φυόμενον εἰς τὰς Ἀλπεῖς.

ἀπλόμνημα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιδῶν, ἐν Εὐρώπῃ.

ἀπλόμυλος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῆς οἰκογενείας τῶν διχοδουτιδῶν.

ἀπλόνημα (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν χλωροφυκῶν.

ἀπλόνης ἐπίρρ. κρητ. τ. ὀλοῦς βλ. λ.: τάνος ἀπλόνης τιμάνος ἐπικαταστασεῖ.

ἀπλοπάθεια (ἡ) μγν. ἡ κατάστασις τοῦ ἀπλοπαθοῦ βλ. λ.: Σέξτ. Ἐμπ. Πύρρ.3,47.

ἀπλοπαθῆς-οὔς-ές μγν. ὁ ἐξ ἀπλῆς παθήσεως πάθος : Σέξτ. Ἐμπ. Πύρρ.3,108.

ἀπλόπαππος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀστεροειδῶν, ἀπαντῶν ἐν Ἀμερικῇ.

ἀπλοπεριστόματα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος βρύων ἐχόντων ἀπλοῦν περιστόμιον.

ἀπλοπάταλα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ ὧν ὁ κάλυξ σχηματίζεται ἐξ ἑνὸς μόνου πετάλου.

ἀπλοποίησις-ως (ἡ) νεώτ. δημ. -η ἢ συνθέτου τινὸς ἡ περιπαλοῦ μετατροπὴ εἰς μορφὴν ἡ κατάστασιν ἀπλοωτέρων, τὸ ἀπλοποιεῖν βλ. λ., ἡ ἀπλοποιησις : ἀπλοποίησις τῆς ζῆλις 2) ἐν τοῖς μαθημ. ἡ πράξις, δι' ἣς καθιστῶμεν ἀπλοώτερα κλάσματα ἡ ἐξίφωσιν ἢ γεμ. παράστασιν, ὅπου μεταβολὴς τινος τῆς ἀξίως αὐτῶν 3) ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ ἡ ὑπὸ τοῦ ἰσοῦ ἀντικατάστασις συνθετωτέρων καὶ διουνοητοτέρων στοιχείων τῆς γλώσσης δι' ὀλλων ἀπλοωτέρων καὶ εὐληπτοτέρων, γινομένη αἰ ὡς πρὸς τὸς λέξεις, οἶον **εὐλόγατα**, **κατασάρι** ἀντὶ **μυσαγίς**, **φιλα-βία**, βι ὡς πρὸς τὸς τύπους, οἶον **ἀρες ἔλαθ**, ἢ **ἄς ἔρη** ἀντὶ **ἄλαθτι**, γι ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, οἶον **θλάω** (τ)να φράγω ἀντὶ **θλάω** φαγεῖν.

ἀπλοποιητικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τὴν ἀπλοποίησιν βλ. λ.

ἀπλοποιέ-έω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἡπλοποίησα δημ. **ἀπλοποίησα**, μγκ. παθ. παρακ. **ἀπλοποιημένος** καθιστῶ τὴν ἀπλοώτερον, μάλλον ἀπέρητον ἢ πλεον καταληπτόν 2) εἰδ. μνημ. κάμω αἰπλοποιῶν βλ. λ.2).

ἀπλοπορέλαια (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. θαλάσσιον τῆς ὀμοιογενείας τῶν σφινγοειδῶν.

ἀπλόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπέτρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν βροθῶν.

ἀπλόψ-ή-όν μγν. κ. δημ. ἀπλοῦς βλ. λ.

ἀπλοσελιγ-οὔς (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κυμοφιδῶν, ἐν Μαδαγασκάρῃ.

ἀπλοσημία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πολυπόδοστράκων Ιουρασίου καὶ κρητιδικῆς ἐποχῆς.

ἀπλόσπορα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ κρητιτάγμα, ἀποτελούμενα ὑποδιαίρεσιν τῶν ἀλγῶν βλ. λ.

ἀπλόσπορα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἡσπικῶν ἀπαντῶν ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀπλόσθηλα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχοειδῶν, ἴσθγ. τῆς Μαυριτανίας.

ἀπλόστυλα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κυμοφιδῶν, ἴσθγ. τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀπλοσύνη (ἡ) μγν. ἀπλότης, εἰλικρινεία, ἀφέλεια : Πλάτ. Ἰωδ.2),23 ἐν κράτει ἀπλοσύνῃς αὐτοῦ.

ἀπλοσύνετος-ου μνημ. ὁ ἀπλῆν σύνθεσιν ἔχων : Θεόδ. Στ.192 Ε.

ἀπλοσύνωνος-ον μγν. ὁ ἔχων ἀπλοῦν σχῆμα : Στράβ. Χρηστ.2,28 ἡ Λιβύη ἀπλοσύνων.

ἀπλόσφις-ως (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν καρδοειδῶν, ἴθαγενὲς τῶν Ἰνδιῶν.

ἀπλότη (ἡ) δημ. ἀπλότης βλ. λ.

ἀπλότης-πος (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλοῦ, ἡ φυσικότης : Ἀριστ. Ἄκουστ.801 Α' 19' 2) ἀπλότος τρόπος, λιτότης, ἀφέλεια : Πλάτ. Πολ. 404 Ε ἢ δὲ ἀπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν ἐν φυσικῇ σφωροσύνῃ ἀνετίκται, Ξεν. Ἑλλην.6,1),18 κάκεινος μῆντοι ἐπαινέσας τὴν ἀπλότητα τῆς πάλης ἀπλόη, Διόδ. Σ 3,17 νόμοσι μὲν διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς τροφῆς σπανάκιον περιπίπτοντες ἢ μγν. ἐπὶ γραμματ. ὕψους : Διον. Αλ. Ρητ.9,14 ἀπλότης λόγων 3) ἐπὶ προσῶν. χρηστότης, πρῆξις, εἰλικρινεία : Ξεν. ΚΠ 1,4,3 οὐ θράσος διεφρονετο, ἀλλ' ἀπλότης καὶ φιλοστοργία, Πλάτ. Σοφ.Σαλ.,1) καὶ ἐν ἀπλότη κερθῆς ζητήσατε αὐτόν, Πολύβ. 1,78,8 ὅπως ἴσθη τῇ κατὰ τὴν ἐντευξίν ἀπλότη τοῦ γενναίου, ΚΔΚορινθ.Β 1),3 οὕτω φθάρῃ τὰ νοήματα ὕμῶν ἀπὸ τῆς ἀπλότητος τῆς εἰς Χριστόν, - φέρεται, - ζῆ μὲ ἀπλότης 4) μγν. κ. νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἀπλοκότης, μωραπιστία : Δίων Κ 72,1 ὑπὸ τῆς πολλῆς ἀπλότητος ἰδοῦλασε τοῖς συνουσί, - τὸν κατέστρεφεν ἡ ἀπλότης του' 5) μγν. ἀγαθότης : δδ. ἐλευθεριότης, γενναίωδωρία, φιλανθρωπία : ΚΔΚορινθ.Β 9),1 ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πάσαν ἀπλότητα' 6) νεώτ. βιολ. κ. φιλοσ. ἡ μὴ αὐστάσις ἐκ μερῶν, ἡ μὴ πολυπλοκότης.

ἀπλοτομία (ἡ) μγν. ἡ ἀπλῆ τομή : Ἡλιόδ. Χειροουργ.90,32 ἐστ' ὅτε γὰρ ἐπὶ ῥωγμῆς μεγάλης καὶ ἡ ἀπλοτομία εὐθετεῖ, Γαλ.4,781.

ἀπλοτομέ-έω μγν. κ. μσν. ἀπλότως τρέμων, κόπη κατὰ τὴν ἀπλῆς τομῆς : Ἡλιόδ. Χειροουργ.158,32 κρητὴν σύμφωνον ἀπλοτομῆν, Πούλ. Α.1γ.6,34 τὰ δὲ μὴ ἀκορυφώμενα μόνον ἀπλοτομῶμεν κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὁρειδ.16,11 ἀπλοτομηθῆναι τὴν σύριγγα.

ἀπλοτοπιᾶ (ἡ) δημ. εὐρεία, ἰδιῶς ἰσοπέδος ἔκτασις τόπου ἢ εὐρυχωρίῳ ἀντίθ. στενωτοπιᾶ.

ἀπλότρωμος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρὸς τρέμων, τρομώδης : Σολωμ. Λόρδ. Μινδάρ.164,2 κάφρος ἀμειτρα χυμάνει, ἢ χέρια ἀπλότρωμα, κραυγῆς.

ἀπλοτρώμενος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βρύων, φυομένων ἐπὶ τῶν κορυμῶν τῶν δένδρων.

ἀπλοτύμος-η-ο δημ. κ. -ιτος ὁ μὴ δυνατόνος νὰ κορηθῇ διὰ ποικιλιάντων, πλομῶν.

ἀπλοτύπος-η-ο δημ. ὁ ὄπου πλομῶν ἢ πλομῶν, ὁ μὴ διὰ ποικιλιάντων ἐνδιακόσμητος, ἀστολιόστατος, συγγ. ἀξόμνηστατος βλ. λ.

ἀπλοῦς-οος-οον ἐνεργ. ὁ μὴ πλέων, ὁ ἀνίκανος,

ἀνεπιτήδειος πρὸς πλοῦν· Θουκ.7,34 ναῦς ἀπλοῦς ποιεῖν || ἐπί προσ.· ναυκλήρος ἀπλοῦς || σύγκρ. ὤτερος, ὁ ἔλασσον ἰκανὸς πρὸς πλοῦν· Θουκ. 7,60 ὅσαι [ἦν] ἐξ ἦσαν.. ἀπλούτεροι· 2) κ. ἐν παθ. συμ. ἐπὶ θαλάσσης, παραποῦ, λίμνης, ὁ δι' αἰτίαν ταύτην ἐπὶ πλώϊος· Δημ.307,19 ἀπλοῦς ἡ θάλασσα ὑπὸ τῶν ληστών γεγόνηεν.

ἀπλόουζος-ἡ-όν κ. μὲν. κ. νεώτ. ὁ εἰς καὶ μόνος, ὁ ἀπαξ ὑπάρχων ἢ γινόμενος· Ἀισχ. Ἀποσ. 236 ἀπλῆν οὐ μὲν φησιν εἰς Ἄϊδου φέρειν, Θουκ. 3,18 ἀπλῶ τελεῖ περιτειχίζειν, - ἀπλή γραμμῆ, - ἀπλή πρόστιος, νεώτ. φ. ἀπλοῦν βλέμμα ἄρκετ' 2) μτφ. φυσικός, ἀπερίττος, εἰλικρινής, ἀληθής, ἀδόλος, ἀγνός· ἀπλοῦς ὁ λόγος, - ἀπλή ἡ διήγησις, - ἀπλοῦς ὁ μῦθος || ἐπί βίου, διαίτης, ἔξεων, ὕψους· χαρακτηρισμός· ἀπλοῦς βίος, - ὁ Ξαννοφῶν ἔχει ὕψος ἀπλοῦν, - ἀπλοῦς τὸν χαρακτήρα· 3) ἐπί προσ. Δίκαιος· Ἄριστ. Ρητ. 1,2,13· 4) κ. νεώτ. ἀπλοῦς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μεικτός, πολυπλοκός, ποικίλος, κυρ. κ. μετφ. ἀπλὰ χρώματα, - ἀπλὰ σώματα, - ἀπλή μέθοδος, - στρατιωτικὸς ἀπλοῦς | ὁ ἄνευ βαθμοῦ πινος |, - ἀπλοῦς πολιτής, φρ. ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου | οὐχὶ χαρτοσημασμένου | 5) καθαρός, ἀκραιφνής, ἀδόλτος· Πλατ. Πολιτ. 302 D· ἀπλή δημοκρατία· 6) γενικός, ἀντίθ. μικροβίος· 7) συνεκτ. ἀπλοτικός, μαρδός, ἀνόητος.

ἀπλούστευσις-εως ἡ νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπλουστεύειν, ἀπλοποιήσις βλ. λ.· ἀπλούστευσις ἐνοσίχθων, νοσημάτων.

ἀπλουστεῖν νεώτ. καθιστᾶν τι ἀπλούστερον, καταληπτότερον, ἀπλοποιᾶν βλ. λ.· ἀπλουστεῖν τὴν σύνταξιν.

ἀπλοῦστικός-ή-όν μὲν. ἀπλοῦς βλ. λ. **ἀπλούστιος(-η-όν)** νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλουτισθείς, ὁ μὴ κτησάμενος πλοῦτον.

ἀπλοῦτος(-η-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος πλοῦτου, ὁδ. κ. ὁ μὴ ἄφρονος· Σοφ. ἀπ. 718, Πλούτ. H8,354 A ὅς πρῶτος Αἰγυπτίου τῆς ἀπλοῦτος καὶ ἀρχημάτων καὶ λιγῆς ἀπῆλλαξε διαίτης, Φλόδοστ. Βί. Ἀπολλ. 36 ἀβρός καὶ οὐκ ἀπλοῦτος· 2) ὡς ἐπιθ. τοῦ πλοῦτου ἐν παραθεσίῳ, ὁ μὴ τὰ ἐκ πλοῦτου ἀγαθὰ παρέχων, ὁ κακὸς πλοῦτος· Πλούτ. Λυκ. 10 πλοῦτον ἀπλοῦτον ἀπεργασσάσθαι πρβλ. δῶρα ἄδωρα.

ἀπλόφυλλον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. βόταν. τὸ φυτὸν ἄλωσον βλ. λ.· Ψ Διοσκ. 3,91· 2) νεώτ. ἀπλόφυλλα (τὰ) γένος ἀγρίων φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν πηγανοειδῶν.

ἀπλόχερα ἐπίρρ. δημ. ἐν μτφ. χρ. μὲ τὴν χεῖρα ἠπλωμένη πρὸς παροχὴν συνδρομῆς, ἀφειδῶς, μετὰ γενναιοδωρίας || μεθ' ὑπερβολικῆς ἐλευθεριότητος, ἐν σπατάλῃν, ἀλόγηταιστα.

ἀπλόχερος-α-ικο δημ. κ. ἀπλόχερος-η-ο θηλ. κ. ἀπλόχερος ἐν μτφ. χρ. ὁ ἀπλώνων τὴν χεῖρα διὰ τὴν συνδρομὴν γενναιοδωρῶς, ἐλευθερίως, ἀ. ἀνοικοχέρης || ὁ ἄνευ ἐκτιμήσεως τῶν οικονομικῶν αὐτοῦ δυναμένων παρέχων βοθημάτων ἢ γεν. δῶρα· 1) ὁ σπάταλος, ποῦ ξεδιόζει ἀλόγηταιστα.

ἀπλόχερος (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀπλόχερου βλ. λ. 2) τὸν κατάστρεφε τ' ἀπλόχερος του.

ἀπλόχεριά (ἡ) δημ.· τὸ ἀπλῶν τῆς χειρὸς || ὅσον περιλαμβάνει ἐν τῇ ψάμῃ δι' ἐλαφρώς καμπυτομένω δακτύλῳ ἢ χεῖρ, συγγ. χουφτιά· 2) μτφ. ἡ γενναιοδωρία, ἡ ἐλευθεριότης.

ἀπλόχερίζω δημ. κ. ἀπλόχερίζω κ. ἀπλόχερῶ κ. ἀπλόχερῶ ἀπλώνων τὴν χεῖρα καὶ δρᾶττομαι τῶς· 2) κινῶ τὴν χεῖρα ἵνα ἱκανῶς τινά· μὴν ἀπλόχερῶς ἐπάνω μου· 3) ἀπλώνω τὴν χεῖρα ἵνα προσφέρω τι· 4) ἀπλόχερίζω, πλάσσω ἀφήνω τοὺς ἄρτους ὀλίγην, ὅπως συντελεσθῆ ἢ ζύμωσις.

ἀπλόχερισμα (τὸ) δημ. ἀπλόχερισμα βλ. λ. **ἀπλόχερίζω** δημ. ἀπλόχερίζω βλ. λ.

ἀπλόχερισμα (τὸ) δημ. κ. ἀπλόχερισμα ἡ πρῆξις τοῦ ἀπλόχερίζω βλ. λ.

ἀπλόχερῶ δημ. ἀπλόχερίζω βλ. λ. **ἀπλόχερος** (τὸ) τὸ ἀπλόχερι βλ. λ.· 2) ἡ ἀπλόχεριά βλ. λ.

ἀπλόχερος-η-ο δημ. ἀπλόχερης βλ. λ.· 2) ἀπλόχερος (τὸ) κ. ἀπλόχερος (τὸ) ἀπλόχεριά βλ. λ.

ἀπλόχερῶ δημ. ἀπλόχερίζω βλ. λ. **ἀπλόχεριάζω** βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

ἀπλόχεριάζω βλ. λ.

1216 « τοῦ χάους » ἀντί τοῦ ἀέρος διὰ τὸ κεύθου-
εἰς ἁλῶμα » 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκθεσις ἐν
ὑπαίθρῳ κωπῶν ἡ ὑγρῶν πραγμάτων πρὸς ξη-
ρανὴν ἢ στέργωναι : τὸ ἁλῶμα τῆς σταφίδας,
- τῶν ρούχων· 3) χώρος ἀνοικτός, ἀναπεπτα-
μένος, ἁλωτός, εὐρύς· 4) μόν. παραπέλασμα,
σκέπασμα, ἐφάλλαμα : Εὐστ. Πουημ. 329, 13· 5) ἐκί-
λ, τὸ κάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης : Θεοφάν. 3 τοῖς
ἁλῶμασι τῶν θυσιαστηρίων.

ἁλῶνεις-ιδος νεώτ. ζφωλ. γένος καλλικελῶδων
πτηνῶν τῆς οἰκογενείας φαρῶν, ἀπαντῶν ἐν Ὄρειανῶ.

ἁλῶνεις-υχος (ὀ) νεώτ. ζφωλ. γένος κολεοπέ-
ρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν εὐρυκεριδῶν, ἰθα-
γενές τῆς Ν. Ὀλλανδίας· 2) πτηνὸν τῆς Ν. Ὀλ-
λανδίας με ἰσχυρόν ράμφος καὶ μεγάλους ἀντοχάς.

ἁλῶνεις μον., νεώτ. κ. δημ. ἄορ. ἠλῶσσα, δημ.
ἁλῶσσα, παθ. ἄορ. ἠλωθῆν, δημ. ἁλωθῆκα,
παθ. μτχ. ἠλωμένος, δημ. ἁλωμένος ἀνοίγας
καὶ ἀναπτύσσων τὸ, ὥστε νὰ λάθῃ μεγαλιότητος
διαστάσεις, ξεδιπλῶναι : ἁλωτός μας τὸ χαλί
νὰ τὸ δαῦμα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 108, 7 στά γόνάτα
του τ' ἁλῶσαι καὶ τὸ συχωρωταίει | γιὰ πέσ
μου μαντηλάκι μου· || εἶδ. ναυτ. ἀναπετά-
νυμι τὰ ἱστία, ἀνοίγω τὰ πανιά· || ἐκθέτω τὸ ἐν
ὑπαίθρῳ κωπῶν ἡ ὑγρῶν πρὸς ξηρανὴν ἢ στέργω-
ναι : ἁλῶσασι τὴ σταφίδα, - τὰ σῆκα, - ἁλῶσαι
τὸν τραχανά, - τὰ ρούχα, - τὰ σκουτία, Πολίτ.
Ἐκλ. Τραγ. 91, 50 λιανὰ λιανὰ τὴν ἔκαφε στὸν ἠλιο
τὴν ἁλῶσαι· || φρ. ἔχει τραχανὰ ἁλωμένο
1 δὲν εὐκαίρει, μένει ἀδιόφορος | πρβλ. : « ἄρῶν
ἠγόρασε » 2) ἐκτείνω τὸ κατά μήκος, τείνω :
Διγ. Ἀκρ. 203 χεῖρας τους ἀπλώσασι, τὰς κεφα-
λάς κρατοῦσιν, - ἠλῶσαι τὴν χεῖρα καὶ τοῦ
εἰρήνης ἐλευθεροσύνη, Λασκαρ. Δοκ. Ποι. Ἐπιθυμ. 13
στὰ τρανταφέλλα ἁλωμένο τὸ χερσὶ σου νὰ
ἰδῶ, παροιμ. ἁλῶσαι τὸ ποδόρει σου κατὰ τὸ
πᾶλῶμα σου (μὴ πρόβθαισι πέραν τῶν δυνα-
μῶν σου)· || φρ. ἁλῶσαι τὴν ἄριστα του, ἐπα-
νεσάθη, ἁλῶσαι χεῖρ πάντα του, εἰρήκωσα τὴν χεῖ-
ρα διὰ τὸν κτηνηρ· 3) μέσ. ἐκτείνομαι,
εἰσαλωθεῖμαι : ὀμιχλῆ πυκνὴ ἠλωθῆ εἰς τὸν ὀρι-
ζοντα, Σολωμ. Ἱέρ. 13, 3 μὲν τὸν ἴσκιον
τοῦ θωρεαί, | ὀποῦ ἀλωθῶσαι στὰ μνήματα·
|| εἶμαι ἡ κεῖμαι ἀραιῶς, ἁλωτά, σκόρπια :
Βαλαωρ. Στυχοῦρ. Α 3, | πέρα ἐκεῖ σιμὰ στὴν βρῦ-
σιν οἱ συτῶφοι τοῦ ἁλωμένου· 4) ἀμτβ.
λαμβάνω διαστάσεις, ἐκτείνομαι : ἁλῶσαι πολὺ
ἡ λαδί, - ὅσο πάσι καὶ ἁλωθῶσι τὸ σύννεφο,
- ἡ φωτιά· || μτφ. ἁλῶσαι τὴς δουλειῆς του
ἡ ῥύθμην τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του | 5) τείνω
τὴν χεῖρα ἐπὶ ἀπηγορευμένῳ πόνῳ : τὸ παιδί μου
δὲν ἁλωθῶναι (δὲν περᾶς εἰς τίποτε), - μὴν ἁλω-
θῶσαι στὸ τραπέζι· 6) μέσ. ἐκτείνω τὰς ἐμπορι-
κάς μου ἐπιχειρήσεις πέραν τοῦ δέοντος, ἀ. ἀνοί-
γομαι : ἁλωθῆκα πολὺ καὶ τὴν ἔπασε πρβλ. ἁλω.

ἁλῶσι ἑπίορ. κ. νεώτ. κ. δημ. (ἁλῶσι) κατὰ
τρόπον ἁλῶου, καθ' ἕνα καὶ μόνον τρόπον, ὀπιθ.
πολλαχῶς, πλεονοχῶς, πολυειδῶς, πολυτρόπως·
2) ἀφελῶς, ἀνεπιτηδεύτως, καθαρὰ : Ἰσοκρ. 72 Ε
ἁλῶσι εἰπεῖν· 3) ἐλευθερώς, εὐκρινῶς· 4) ἀπο-
λύτως, ἀνεξαιρέτως : Θεουκ. 3, 45 ἁλῶς ἀδύνατον
ἀντίθ. κατὰ τὴν Ἀριστ. ἠθλ. κ. ἁλῶς βαρῶ,
ἁλῶς κοφῶρον, - μελακόν, - ἀγαθόν· 5) ἐν
αὐτῷ, ἐν γένει· ἀντίθ. ἀκριβῶς, ὀρισμένως,
σφαιρῶς : Ἀριστ. ἠθ. Ν 3, 62 ὡς ἁλῶς εἰπεῖν·
6) ἐλαφρῶς, χαλαρῶς, ἐπιπολιῶως, συγκρ. ἀπλοῦ-
στερον, δημ. ἀπλοῦστερα, ὑπερβ. ἀπλοῦστατα·
7) νεώτ. κ. δημ. ἀπνηρέτως, ἀφελῶς, τὸ ἀνε-
σπρον ἁλῶς, - τὸ εἶπεν ἁλῶς καὶ ὡς ἐτύχε.

ἁλῶσι(ἡ) δημ. κ. ἁλῶσι εὐρεῖα, πεδινή
ἐκτασις, ἀναπεπταμένον πεδῖον, ἀπλοχωρία : Πα-
ρρω. Τρισηυ. 45 στ' ἀρενηγῆλια, στὰ ἐρημόνησα,

στὴν ἁλωσία τῶν κάμπων 2) εἶδ. τὸ σύνολον
τῶν πρὸς στέγωναι μετὰ πλῆθυσιν ἠλωμένων
ἐν ὑπαίθρῳ ἱματίων : τῆς ἔκλεφαν μιά ἁλω-
αία ρούχα.

ἁλῶσις-εως (ἡ) βλῶσι. κ. νεώτ. ἁλωσις, ἡ
πρᾶξις τοῦ ἁλῶναι βλῶ.

ἁλωσι ἑπίορ. ἁλῶς, δ. γρ. τοῦ ἁλῶσις τῖ :
Αἰσχ. Χο. 121 | πρβλ. μεγαλωσι |.

ἁλωσι(ἡ) δημ. ἐργαλεῖον ὑφαντουργικόν,
διὰ τοῦ ὁποίου στυλῶνεται τὸ ἄντιον βλῶ.

ἁλωσι ἑπίορ. δημ. κατὰ τρόπον ἁλωτῶν βλῶ.

ἁλωσι(ἡ) δημ. ὁ τόπος, ἐνθα ἀπλοῦνται
οἱ καρποί, τὰ γεννητά πρὸς ἡλίσαιν ἢ τὰ ἀ-
σπρόρρουχα, ἵνα στεγνωθῶσι.

ἁλωσι(ἡ)-ὄν μτγ. ὁ ἁλωσιώσις : Δομάσι. Ἀρχ.
39 Διον. Ἀρσεν. Οὐρ. Ἱερ. 1. 12 ἁλωσικὴν ἔκτασιν.

ἁλωσι-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ πλωτός, ὁ ἐν ᾧ δὲν
δύναται τὴν νὰ πλεύσῃ : Ἀριστ. Ὀσμ. 839 B 13, Φιλ.
2, 108 ἁλωσιτὸς πελάγισον, γλωσσα. Ἄηλ. Μιθρ. 193
ἁλωσα ἡδη πάντα ἦν.

ἁλωσι-π-ο δημ. ὁ μῆρῳ ἠλωμένος.

ἁλωσι-ή-ὄν νεώτ. κ. δημ. ἠλωμένος, ἀνοι-
κτός, ἀναπεπταμένος : κάμπος ἁλωτός, || εἶδ.
ἐπὶ σκευῶν, εὐρύς : ἁλωτό ταφί· 2) ὁ μὴ πα-
ροισιάζων κοιλότητος, πτυχῆς, ὀμαλῶς, λεῖος.

ἁλωσι-οῦς-έως μτγ. 1. 11 β. ἐφθαρμ. γρ. 1 ὁ μὴ
πνοῦν ἔχων, μὴ ὑπὸ πνοῆς ζῶπουρούμενος, μτφ. ἐπὶ
τοῦ ἔρωτος : ΑΠ 9, 420 πῦρ ἀνεῖς πρβλ. ἁπνους.

ἁνωμῆπι-ιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ λαμβάνων πνεῦ-
μα (ψὺλῆν ἡ δόξασιαν) : ἁνωμῆπιτο τὸ δῶο ῥρ.
ἁνωμῆπι-τος-ον ὁ ἀνεμνεύματος, ἡτοῖ ἀνε-
μου, ὁ καθ' ὃν δὲν πνέει ἀνεμος· ἀντίθ. πνευμα-
τώδης βλ. λ. : Ἀριστ. Πρ. 91 B 2 εἰκότως ἂν αἰ
μέσαι νύκτες καὶ ἡ μεσημέρια ἀνεμῆπιτο εἶεν.

ἁνωμῆπι-ον-ος-ον κ. νεώτ. ὁ στερομένου
πνεύματος, ἡτοῖ ἀναπνοῆς, ὁ ἀνεμ ζωῆς : Συμπλκ.
Ἐπίκτ. || διὰ τὸ νεκρὰ εἶναι καθ' αὐτὰ καὶ ἀ-
νεμῆπιον, Χρησμ. Δαμασκ. Ἀρχ. 453· 2) νεώτ.
ὁ μὴ ἔχων πνεύματος· 3) ὀθ. ζφωλ. ἀνεμῆπιον.

[τό] καλύτερην τῆς οἰκογενείας τῶν ὀδοῦριων.

ἁνωσι ἑπίορ. κ. νεώτ. ἀνεμ πνοῆς, χωρὶς
δοσοπνοῆς : Ἀριστ. Πρ. 898 B 24 εἶνα πολὺν χρό-
νον δύναται ἀνεμῆπι ζῆν· 2) ἐν μῆ πνοῆς,
μονορροῦθι : Φιλ. 1, 353 πίνουσιν ἀέρους καὶ ἀ-
νεμῆπι, Ἄθην. 10, 458 F 2 δεῖσι προσενέκασθαι τὸ
ποτήριον ἀνεμῆπι, - εἰσις ποτήριον οἴνου - ἀ-
πῆγγεῖλε δέκα στίχους ἀνεμῆπι· 3) ἐν συνα-
φείᾳ πρὸς τὸ, κεῖμαι εἰμαι ἀπνους, νεκρός :
Πλοῦτ. ἠθ. 642 D ἀνεμῆπι τὰ πλεγῆστα κείσθαι.

ἁνωσι (τὸ) μὴ ἀναπνέειν, ἡ ἐπίσχεσις, τὸ στα-
μάτημα τῆς ἀναπνοῆς : Ἀριστ. Πρ. 881, 13 ἡ ταχεῖα
κίνησις διὰ τὴν συντοσίαν καὶ τὴν ἀνεμῆπιαν
ἐκθερμῶναι τὴν κεφαλὴν.

ἁνωσι(ἡ) συγκρατῶν τὴν ἀναπνοῆν : Ἀριστ.
Πρ. 962 B 32 ἐν τῇ ἀνεμῆπιᾷ ζῆ, παύεται ἡ λυγῆ.

ἁνωσι-ος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀναπνέων : Ὄδ.
Ε 456 ἄην- καὶ ἀνωσιος· 2) ὁ μὴ προσβαλλόμε-
νος ὑπὸ τῶν ἀνέμων πρβλ. ἀνεμῆπιτος : Θεοφρ.
Ἁι. Φ 12, 7 τοῖς ἀνεμῆπιτοτάτοις τόποις.

ἁνωσι-ος-ος ἐπίορ. μτγ. κ. νεώτ. ἀνεμ ἀναπνοῆς,
χωρὶς νὰ παῖρη ἀναπνοῆς, ἀνάσα : Πλοῦτ. ἠθ.
844 F ἵνα ἔλας τὰς περιόδους ἀνεμῆπιως λέ-
γο· 2) νεώτ. ἀνεμ πνοῆς τοῦ ἀνέμου.

ἁνωσι-ον ἠσ. « ἀπνεύμου » οὐκ πενηγμένου
ἀπνεύμου κνῶδοντος » | ἰδιόθρ. ἀπνεύτου |.

ἁνωσι-π-ο δημ. ὁ μὴ πνιγεί.

ἁνωσι(ἡ) κ. νεώτ. (ἀ- πνεμῆ) ἔλλειψις πνοῆς
(ἀνέμου), νηνεμία : Ἰαν. Ἐπίδ. 3, 2 ἔτος νότιον ἔπου-
δρον, ἀπνοια διὰ τέλειος· 2) διάλειψις ἡ παύ-
σις ἀναπνοῆς : Γαλ. 7, 518 B ἀπνοια ὑστερικῆ.

ἁνωσι-ος-ον (πνεμῆ) κ. νεώτ. ὁ δνεμ πνοῆς
ἀνέμου· ἀντίθ. εἰπνους : Ἀριστ. Μετ. 361 B 6

δ' ἐξῶ σπηλῶν . . ἄπνοά ἐστιν, ὡς ἐν τῇ κοίλῳ τῆς θαλάσσης οὐσης, Θεμιστ.Λογ.1,7 πλοῦς ἄπνου· 2) ὁ μὴ ἀνανεῶν· || συνεκδ. ὁ νεκρός· Ἡσ. « ἀψυχός, νεκρός, ἀφανός » : Πολυδ. 4,73 ὁ φθούλος αὐλήτης ἄπνου, - ἔμεινε ἄπνου, - τὸν ἀφῆκεν ἄπνου.

ἀπνοῶ-έω μτγν. κ. μόν. πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν ἀναπνοῆς, δὲν ἀναπνέω· Ὀρειβ. Σύνοφ.9,44,1, ΠΠαχ.Μ Παλοιολλ.5,287 Β ἐπιτεχνίασι ὥστε καὶ ἄπνοσιν. **ἀπνο** ἢ προθ. ἀπὸ κατ' ἀναθίβασιν τοῦ τόνου τιθεμένη ἐνάναστροφη π. ποι. ἦτοι μετὰ τὴν συναφὴ αὐτῇ λέξιν, συντάσσεται μετὰ γεν. καὶ ἔχει ἐπιρρημ. σημ. μακρὰν, μεμακρυσμένως, εἰς ἀπόστασιν : Ἰλ.Β 208 νεῶν ἀπῶ καὶ κλισιάων [μοκρὰν τῶν πλοίων καὶ τῶν σκηνῶν]· 2) ἀπῶ κατὰ συγκ. ἀντὶ δασπαι : Τιμοκρ.9.

ἀπῶ προθ. κατ' ἀναθίβασιν τοῦ τόνου ἀπῶ, αἰολ. ἀπῶ, μτγν. ποι. ἀπαι, δῆμ. κ. ἀπού, ἀπέ, ἴπῶ, κατ' ἐκθίβιν ἀπ' ἔτι καὶ πρό τοῦ τῶν ἄρθρων, συντάσσεται μετὰ γεν., ἀλλὰ παρ' ἐπ. καὶ μετ' ἄλλων ἀπρηραϊωμένων πτώσεων, οἶον τῆς ὀργανικῆς (-οφι) καὶ μετ' ἐπιρρ. δηλοῦντων ὡς ἡ γενικὴ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν ἐν τῇ δῆμ. μετ' αἰτ. σπανίως μετ' ὄνομ. καὶ μόνον ἐν τισι φρ. μετὰ γεν. | βλ. φρ. κατωτέρω], ὁμοίως κ. μετ' ἐπιρρ., ἐκφράζει γενικῶς ἀπόστασιν, ἀποχωρισμὸν, ἀπομακρύνσιν, ὅθ. κ. ἐκκίνησιν, ἀφετηρίαν, προέλευσιν ἀπὸ τινος καὶ ἢ παρὰ ποί. ἐν ἐπιρρ. σημ. | βλ. κ. ἀπῶ] μακρὰν, εἰς ἀπόστασιν : Ὀδ.Ω 149 σκέδασαν δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ· 2) ἐπὶ τόπου ὡς προθ. συνοπτομένη μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν ἐκφράζει ἀφετηρίαν, ἀπομακρύνσιν | παρ' Ὀμ. αὕτη εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα σημ.], ἀποχώρησιν, προέλευσιν : Ἰλ.Ω 303 φοβέοντο ἀπὸ νῆων [ἐρεμυον ἀπὸ τὰ πλοῖα], Αἰσχ. Πέρσ.262 γὰς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθε, Ξεν. Ἀν.3,5,9 διώκειν ἀπὸ τοῦ στρατεύματος· νεώτ. ὁμοίως | οὐχ ἦπτον οὐσης ἐν χρ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. τῆς ἐκ] : ἀπ' Ἀθηνῶν μετέβημεν εἰς Θήβας, - ὤρμησον ἀπὸ τοῦ φρουρίου· || δῆμ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. μετ' αἰτ. : ξεκίνησα ἀπὸ τὸ χωριό, - ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του, - ἦρθαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην· 3) παρ' ἐπ. ἐν ὁμοίᾳ σημ. κ. μετ' ἐπιρρ. κινήσεως σημαντικῶν κατὰ πλεονασμὸν : Ἰλ.Ω 492 ἀπὸ Τροίηνων, Ὀδ.Ι 38 ἀπ' οὐρανὸν θέν· κ. δῆμ. ὄμ. μετ' ἐπιρρ. τοπικῶν : ἦρθε ἀπὸ πέρας, - ἀπὸ μακρῶς, - ἀπὸ κοντά, - ριχτήκε ἀπὸ 'κει, - ἀπὸ πέρας, - ἀπὸ δῶθε· 4) ὄμ. πρὸς δῆλωσιν μέρους, ἀφ' οὗ τις ἐνεργεῖ καὶ ἢ πρὸς ἐκφρασιν κινήσεως, ἐνεργείας ἀφ' ὑψηλοτέρου πρὸς χαμηλότερον, ἦτοι ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω : Ἰλ.Ω 386 οἱ μὲν ἄρ' Ἰππων οἱ δὲ ἀπὸ νῆων ἐπιβάντες, Ἡρ.1,79 μάχη ἀφ' Ἰππων, Ὀυκ.Α,14 ἀπὸ νεῶν πελομαχεῖν, Πλάτ.Πολ.Ι,328 λαμπαῖς ἀφ' Ἰππων ἔσται [λαμποδηφορία τὰ γίνη ἐπὶ Ἰππων] κ. : νεώτ. ἐβαλον ἀπὸ τῶν ἐπαδέξων, - ἠγόρασεν ἀπὸ τοῦ βήματος· || δῆμ. ἐν ὄμ. σημ. μετ' αἰτ. : πετροβαλοῦσε ἀπὸ τὴν ταράσσα, - μίλησε ἀπὸ τὸ μπακόιν· ἀλλὰ κ. γεν. εἰς δῆλωσιν τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἐνεργεῖ τις : χαιρετοῦσε ἀπὸ τὴν πόρτα, - ἀπὸ τῆ βάρκα· 5) πρὸς δῆλωσιν ἀποστάσεως ἀπὸ τινος, χωρισμοῦ : Ἰλ.Β 292 μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο οὐχόλ. « πόρωρ τῆς ἴδιας γυναικός » | ἐν τῷ προκείμενῳ παραδείγματι ἐχούσης τῆς ἀπὸ παραπλήσιαν ἐπιρρηματικὴν σημ.], Ὀυκ.Ι,7 ἀπὸ θαλάσσης ὤκισθησαν, Πλούτ.Γράκχ.4 ἀπ' ἀνδρός εἶναι, νεώτ. νομ. φρ. χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κίβης· || κ. δῆμ. μετ' αἰτ., ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον τίθεται μετὰ ρημ. ἢ ἐπιρρ. σημαίνοντων χωρισμὸν : χώρισε ἡ χωρίστικη ἀπὸ τῆ γυναικα του, - ζῆ χώρα ἀπὸ τοῦς δικαίους του· 6) πρὸς δῆλωσιν τῆς μεταβίβ. δύο τόπων ἢ δύο τοπικῶν σημειῶν ἐκτάσεως ἢ ἀποστάσεως : Ξεν.Ἑλλ.1,3,4 ἀπὸ θαλάσσης εἰς

θάλασσαν, - ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· κ. δῆμ. μετ' αἰτ. ἀπὸ τῆ μιά θάλασσα ὡς τὴν ἄλλη, - διαδόθηκε ὁ λόγος ἀπὸ χωριὸ σέ χωριό· 7) γεν. πρὸς δῆλωσιν ἐν γένει τοῦ ἐξ ἀποστάσεως, ἦτοι τοῦ πόθεν, τῆς ἀπὸ σημείου τῶς ἀναχωρήσεως, ἐκκινήσεως, προελεύσεως, ἀορίστως : Ἰλ.Β 839 ἴπποι . . ποταμὸν ἀπὸ Σεαλλήντος, οὐτ.Χ 447 κωκυτοὶ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου· κ. δῆμ. μετ' αἰτ. : ἀκούστικε βογγατὸ ἀπὸ ρεμματίας· || ὅθ. κ. τῆς καταγωγῆς ἐκ τόπου : Ξεν.ΚΠ 2,1,5 τοῦς ἀπὸ Φρυγίας, δῆμ. εἶναι τὸ ἀπὸ τῆ Μακεδονία, - ἀπὸ τὴν Πόλιν· ὄμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου προτασομένης τῆς ἀπὸ, ὅποτε ἡ ἄλη φρ. ἰσάουναμεί με ἐπιθετον ἢ ἐπιρρημα : Ξεν.Ἑλλ.7,1,27 οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων, κ. νεώτ. οἱ ἀπὸ τῶν ὑποδούλων μερῶν, - οἱ ἀπὸ μόνων ἱερεῖς· || κ. ἀντὶπ. πρὸς ἐκφρασιν καθορισμένης ἀποστάσεως : Ξεν.Ἑλλ.2,2,4 ὄσον ἐε' στάδια ἀπὸ Φυλῆς, κ. νεώτ. δύο χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς παραλίας· κ. δῆμ. ὡς δέκα μίλια ἀπὸ τὸ νησί· π. μτγν. συνθῆ. ἡ ἀπὸ προτάσεται τοῦ ἀριθμητικοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀποστάσεως : Διοδ.Σ 4,56 πηγάς ἔχων ἀπὸ μ σταδίων τῆς θαλάσσης, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,14 ἀπὸ σταδίων ὄγδοήκοντα Ρεάτου· ἀλλὰ κ. π. Ἡρ. ἀπαντᾷ ὄμ. : ἀπὸ σταδίων ἐκάτον καὶ εἰκοσι τῆς Μέρμυα· 8) μτφ. ὡσεὶ ἐπὶ τόπου πρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀφίστασθαι, τοῦ μὴ συμφωνεῖν, μὴ συναρμύζεσθαι πρὸς τι : Ἰλ.Κ 325 ἀπὸ δόξης (ἀσυμφωνῶν τῆ ὀρθῆ γνώμῃ), Αἰσχ.Ἀγ.996 ἀπ' ἐλιπίδος [παρ' ἐλιπίδα], Πλάτ.Θεαίτ.179 οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἶρηκε [οὐχὶ ἀφίσταμένως, οὐχὶ ἀσυαρμύζουτος πρὸς τὸν σκοπὸν], Δημ.24,6 ἔσται οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος [δὲν θὰ ἀφίσταται τοῦ πράγματος]· || ὅθ. κ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἀνευ, τοῦ χωρίως : Σοφ.ΟΚ 904 : ἀπὸ ρυτῆρος σπευδεῖν | ἀνευ χαλινού, κρεμαμένου τοῦ χαλινού] ἢ φρ. ἐν χρ. κ. π. νεώτ., Μελ.ΑΒ 12,256 ἀπ' ἀκάνθηος ῥόδον [ῥόδον ἀνευ ἀκανθῶν]· 9) ὄμ. μτφ. εἰς δῆλωσιν λήψεως ἀπὸ τινος, ἦτοι μέρους ὄπερ ἀποχωρίζεται ἐκ τινος ὡς ὄλου λαμβανόμενου : Ὀδ.Ε 40 ἀπὸ ληΐδος αἶσα | μέρος ἐκ τῆς λέας ληφένθ', Ὀυκ.7,87 ὀλγαῖο ἀπὸ πολλῶν κ. δῆμ. ἀπὸ τ' ἀμπέλια πῆρε τὰ ἀξίζούμενα, - ἀπ' ὅλα τὰ παλιά ἀγοράζω, - λίγο ἀπ' ὅλα· 10) εἰς ἐκφρασιν τῆς ἐπεδούσεως εἰς τι ἀπὸ τινος μεταβολῆς, ἐν ἣ ὑποδηλοῦται ἡ ἀφετηρία : Θεόκρ.15,106 ἀθανάτων ἀπὸ θανάτῶν . . ἐποίησας θερενικῶν· δῆμ. [ἐν συναφείᾳ πρὸς ὄνομαστ.], ἀπὸ φτωχῶς ἔγινε πλούσιος, παρομο. ἀπὸ δῆμαρχος κλητήρας [ἐπὶ τῶν ἀφ' ὑψηλοῦ τινος ἀξιώματος ἐκπιπτόντων εἰς ταπεινὴν ὑπερσίαν]· || ἐπὶ χρόνου, ἐπὸς ἐκφρασιν τοῦ χρονικοῦ σημείου, ὄμ. οὐ γίνεταί τι, εὐθύς μετὰ | παρ' Ὀμ. μόνον ἐν Ἰλιάδι : Ἰλ.Ω 54 ἀπὸ δ' αὐτοῦ [τοῦ δεινοῦ] | θωρήσαντο | εὐθύς μετὰ, μόλις ἐτελέσας τὸ δεινόν], Ἡρ.Β,55 δεύτερῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, Ξεν. Λακ.5,8 ἀπὸ τῶν σίτων διαπονεῖσθαι, Πλούτ. Καίτ.5 γενόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἐκκά. ἐν ἐπι σωτηρίῳ . . ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως | εἰς ἐνδειξιν τῆς χρονολογίας ἐγγράφου, γεγονότος κττ.], ἐκκά. Τροπαρ.Εὐαγγελίου, τοῦ ἀπ' αἰώνας μυστηρίου ἡ φανερώσεως [ἀφ' οἴου ἤρξατο ὁ αἰών, ἡ ζωῆ], - ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· κ. δῆμ. σὲ γυρεύω ἀπὸ τὸ πρωτ', - ἀπὸ τῆ νόχτα εἴμαστε ἀπὸ ποδῶ· || ἐκφοραὶ προελθούσῃ ἐκ τῆς συχνῆς ἐπὶ μακρῶν συναφείας τῆς προθ. μετὰ τινος οὐσ. ἐπέχουσαι δὲ πολλὰκις ἐπιρρ. σημ. : Πίνδ.Π 8,34 ἀπ' ἀρχῆς, Ὀυκ.7,29 ἀφ' ἐσπέρας, Ξεν.ΚΠ 1,2,8 ἀπὸ γενεᾶς, ἐκκά. ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν· || ὄμ. ἐκφοραὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. ὡς εὐκόλως ἐνοουμένου ἐκ τοῦ μεθ' οὗ συνδέεται ἐπιθέτου : Ὀυκ.Ι,2 ἀπὸ παλαιοῦ [ἐνν. χρόνου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς μὲχρι τοῦ νῦν], αὐτ.2,15 ἀπὸ τοῦ πᾶνου ἀρχαίου, -

ἀπό μακροῦ, - ἀπό πολλοῦ. || ὄμ. ἔκφορ, μετ' ἀντ. ἔνοουμένου ἢ καὶ τιθεμένου ἔνιστε τοῦ οὐς, ἐπέχουσι δὲ θέσιν χρόν. συνδέσμων: 'Ηρ.2,44 ἀφ' οὐ, Αἰαχ.Πέρσ. ἀφ' οὐπερ, Ξεν.ΚΠ1,2,13 ἀφ' οὐ χρόνου, - ἀφ' ἧς (ἐν. ἐποχῆς): 12) πρὸς δόλωσιν τῆς γενέσεως, τῆς καταγωγῆς, ἀπὸ πινος: 'Οδ.Γ 163 οὐ γὰρ ἀπὸ θρύαξ ἔσσι... οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἢ ἡ καταγωγὴ σου δὲν εἶναι ἀνωτάτος: || ἢ ἐν τοιαύτῃ χρόσ. συνήθως ἢ ἀπὸ τίθεται πρὸς δόλωσιν τῆς ἐμπίστου καταγωγῆς, κατὰ διαστολήν πρὸς τὴν ἐκ σημαίνουσαν τὴν ἡμεσον καταγωγὴν: Εὐρ. Αἰκ.509 Περσέως ἀφ' αἵματος, Πλάτ.Πολ.391 C τρίτος ἀπὸ Διός, 'Ισοκρ.249 B τοὺς μὲν ἀπὸ θεῶν, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγονότας. || κατ' ἐπέκτ. πρὸς δόλωσιν τοῦ ἐμφύλου ἢ θεοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπου ἢ ζώου) ἔξ οὐ πηγάζει τι: 'Οδ.Ζ 18 κάλλεα ἀπὸ Χαρίτων. || ὄμ. ἐπὶ πραγμ.: Αἰαχ.Πέρσ.611 γάλα ἀπὸ βροῦς, δημ. παροιμ. ἀπὸ ρόθου βραίνει ἀγκάθι κ' ἀπ' ἀγκάθι ρόζος. || κ. ἐπὶ ἐνεργείας ἢ καταστάσεως: 'Θουκ.1,69 ἢ ἀφ' ἡμῶν τιμωρία. || εἰδ. ἐπὶ προσώπου, ἔξ οὐ προέρχεται ἢ ὀρθοῦ ὄψ' οὐ γελεῖται πράξις τις, ἦτοι ἐν σπμ. σχεδὸν συμπλητοῦσιν πρὸς τὴν τοῦ ποιητικοῦ αἵτιου, ὅπερ ἐκφέρειται συνήθως διὰ τῆς ὀπὸ μετὰ γεν.: 'Ηρ.1,14 οὐδὲν ἡμέγα ἀπ' αὐτοῦ ἐλάγχετο, 'Θουκ.1,17 ἀπράχθη ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲν κ. ἐν τῇ δημ. τίθεται ἢ ἀπὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σπμ. συναπτομένη ὄμως μετὰ αἰτ.: ἂν δὲν τιμωρηθῆ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, δα τὸ βρῆ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, - ἔφασι ἔγλο ἀπὸ τοῦς χωροφύλακες. || μτγν. φιλοσ. πρὸς δόλωσιν προσώπου, ἀφ' οὐ ὡς ἀρχηγού, ἀφορμῶνται οἱ ὀπαδοὶ τῆς συγολῆς αὐτοῦ, ἰοῖν οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, - οἱ ἀπὸ Πυθαγόρου. || κ. γεν. ἐπὶ τῶν ὀπαδῶν φιλοσοφικῆς σχολῆς ὡς οἱ ἀπὸ στοσας (οἱ στοσικοί). || δημ. καὶ πρὸς ἔκφορασιν τοῦ ἀναγκαστικοῦ αἵτιου ἐν συναφείᾳ μετ' αἰτ.: πειθάνομαι διὰ τὴν πείνα, - ξηπάγιασα ἀπὸ τὸ κρῦο. || δημ. ἐπὶ δόλωσιν τοῦ προτρεπτικοῦ αἵτιου: ἀπὸ γινάτι, ἀπὸ πείσμα. 13) πρὸς δόλωσιν τοῦ ὀργάνου = διὰ, μετ.: 'Η.Ω 605 τοῦς... πέφεν ἀπ' ἀργυρέοιο βίαια, Λουκ.1,37. Συγγρ.29 ἀπὸ χειρὸς ἀργυρέοιο μεγάλα, - θά πιαστὴ ἀπὸ τῆν παγίωα. 14) πρὸς δόλωσιν τῶν μέσων, τῶν περιστάσεων κ.γεν. τοῦ τρόπου ἔξ οὐ ἢ δι' οὐ διατηροῦται ἢ ἐν τῇ ζωῇ, ὑπάρχει ἢ προκρίνεται: 'Ηρ.1,203 ζῆν ἀπ' ἄλλης ἀργίης, Ξεν. Απομν.1,214 ἀπ' ἀλαχίστων χρημάτων, Πλούτ.Τιμολ.121 διαπληκτιζόμενον ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὧρας ἀργυρομένους γυναίκοις | μετ' αἰσῆσιν, πού ἐκμεταλλεύονται τὰ νιάτα τους γιὰ νὰ ζῆσουν), - ὠμίλησεν ἀπὸ μνήμης, ἀπὸ χειρογράφου κ. δημ. ἀπὸ τῆν προικα ἔχτισε διὸ σπῆτα, - ζῆ ἀπὸ ἀδάντες. || ὄθ. κ. εἰς ἔκφορας ἐχούσας ἰοῖνε ἐπιρρ. σπμ.: 'Η.Η 359 ἀπὸ σπουδῆς (προθύμιας κ. μτγν. σπουδαίως), 'Θουκ.1,99 ἀπὸ τοῦ ἰσού (ἐξ ἰσού ἢ, αὐτ.1,35 ἀπὸ τοῦ προφανοῦς (προφανῶς), Πλάτ.Πρωτ.323 C ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου (ἐκούσως), Ξεν. Απομν.1,29 ἀπὸ τοῦ κυρίου ἀρχοντας (διὰ κλήρου), - ἀπὸ στόματος (προφορικῶς), ἀπὸ τριπέδος (αὐθεντικῶς ἢ ἀυθαίρετῶς) κ. ἐν ἐπιθ. γρ. ἰοῖν οἱ ἀπὸ τριπέδος λαλοῦντες κ. δημ. ἀπὸ καθέδρας (αὐθεντικῶς, ἐπισήμως), - ἀπὸ θέλησθ του (αὐθελητῶς), - ἀπὸ καρδιάς μου, - ἀπὸ λόγου του, - ἀπὸ ἑαυτοῦ του (αὐθορημῆτως) κ.τ.π., φρ. τὸ κερμε ἀπὸ σκοποῦ (σκοπῆμος), - ἀπὸ ἀτροβῶ διαβάλου (τυχαίως), - τὰ τῆν ἔφερασ ἀπὸ πάντα (πλαγίως, ἐπιτηδείως, ὀπουλώς). 15) πρὸς δόλωσιν τῆς ὄλης ἔξ ἧς ἐγένετο τι: 'Ηρ.7,65 ἀπὸ ἔγλου πεπονημένα δημ. φησιν μένα ἀπὸ ἔγλου, Αἰαχ. Αἴγ.970 ἀπ' ὄψακος τεχέιν ἰοῖν κ. δημ. πρῶν ἀπὸ ἀταλά, - ἐπιπλο ἀπὸ μεσάν. 16) πρὸς ἔκφορασιν βέρονος ἢ ἀξίας: Πολύβ.22,13 ἀτάφανος ἀπὸ πενήκοντα ταλάντων. 17) δημ. πρὸς δόλωσιν ἐξαρτήσεως: κρατήθηκα

ἀπὸ ἕνα κλασὶ νὰ μὴ πείσω, παροιμ. ὁ πνιγμένος πιάεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του ἢ ὁ ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ καταφεύγει καὶ τοῦ τὸ παράλογον. - πιστήθηκε ἀπὸ τῆς μολῆς (ἐπὶ τῶν εἰς περιλήψιν ἀνάγκης εἰς ἀδέλφια στήριζόμενων): 18) δημ. πρὸς δόλωσιν ἐπιμερισμοῦ, ἀναλογίας: πήραμε ἀπὸ διὸ φρορεῖται ραχῆ (ἀνὰ δύο ἕκαστος): 19) δημ. ὡς φρορ. ὅσον ἀφορρ.: ἀπὸ ἕκαστα δέξα σαι ὁ Θεός (ἀπὸ ἀπόφευξ ἕκαστα), φρ. ἀπὸ λέγεται ἢ ἀπὸ ὑπόσχεσιν ἢ ἄλλο τίποτε. 20) ἐν συνθετ. ἀποδορῆμ. εἰς λίαν συχνὴν χρῆσιν ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νεωτ. καὶ τῇ δημ. κατὰ ποικίλας σπμ., ἦτοι πρὸς δόλωσιν τοῦ χωρισμοῦ ἢ τῆς ἀπομακρύνσεως, ἰοῖν ἀποχωρῶ, ἀπέρχονται τῆς ἀποπερατώσεως κ. ὅδεν παύσεως, ἰοῖν ἀπαλῶ, ἀποκάμνω, ἀποφορῶ, ἀποθερίζω τοῦ ποιεῖν τὸ ὀφειλόμενον ἐπιστρέφειν τι, ἰοῖν ἀποδοιδωμι τοῦ μεταδόμενον εἰς τινα κατὰστασιν ἐξ ἄλλης, ἰοῖν ἀποσπυρμαίω τοῦ ἀφρεν τὴν ἔνοιαν τῆς μεθ' ἧς συνόπεται λέξεως, ἰοῖν ἀπὸνδρωσας, ἀπαρῆσας (δὲν ἀρῆσας), εἰς ἔκφορασιν τοῦ ὑπολοῖπου, καταλοῖπου, ἰοῖν ἀποσμένω, ἀπομηνάριο, ἀσκαίσιθ, ἀπαλυνῖθαι δημ. ἰδιοτήτως ἦδη ἀποβληθείσας, ἰοῖν ἀποσπαιθί κ.τ.π. ἐπὶ χρόνου εἰς ἔκφορ. τοῦ μεθ' ὅ γίνετο τι, ἰοῖν ἀποδορῆμα, ἀποδιδωμά. ἀποαγνῶμα 'Ησ. « ἀποαγνῶμα ἀπακαθαίρεις » ἀποαῖνυμαι ἐπ. κ. μτγν. μόνον ἐν ἔνεστ. λαμβάνω ἀπὸ πινος, ἀφορρῶ: 'Η.Ν 262 τρώα, τὰ κταμένω ἀποαῖνυμαι, 'Οδ.Μ 419 κύμασιν ἔμφορέοντο, θεός δ' ἀποαῖνυτο νόστον, Νικ. Αἰεξ.91 φιαρῆν δὲ ποτὸ ἀποαῖνυσε γελῖν. ἀποαῖραι 'Ησ. « ἀποκαθαίρει Κύπριον ». ἀποαπορῶμαι-έομαι ἀφαρορῶμαι βλ. λ.: 'Η.Α 230 ὄωρ ἀποαπορῶσθαι. ἀποσποννῆν (ἢ) νεώτ. γημ. αἶμα προερχόμενον ἐκ τῆς ἀκονιτῆς δι' ἀφουδατώσεως, τῇ ἐπιδρασίᾳ ὀραίων ὀξέων ἐν βρασμῶ. ἀποσπματόνεα δημ. ἀφοπλίζω. ἀποστροπῆν (ἢ) νεώτ. γημ. σπῆμα λαμβανόμενον διὰ διαλύσεως ἀστροπῆσιν ἐν πυκνῷ θετικῷ ὀξει. ἀποσπῶσσω ἐπ. μτγν. ἀορ.α ἀποσπῶσσω ἀποσπῶ, ἀποσπῶω, ἀπαντῶ: Εὐφ.131. ἀποσπῶσσω ἐσφ. γρ. ἀποσπῶσσω βλ. λ. ἀποσπῶσσω ἐσφ. γρ. ἀποσπῶσσω βλ. λ. ἀποσπῶσσω μέλλ. -ῖω, μέλλ. -ῖομαι. -ῖομαι βολίζω, πηγῶνω: ΑΒ « ἀποσπῶσσω οὐδὲν πλέον τοῦ βολίζειν δηλοῦ ». 'Αριστ.φ.ἀπ.475 ἄλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστήν βολῶων ἀποσπῶσσω εἰκαδε. ἀποσπῶσσω δημ. θέτω, βόζω χωριστῶ, κατὰ μέρος. ἀποσπῶσσω δημ. ἐντέλλω εἰς τὸ βῆθος, πολὺ βαθιά, συγγ. κατάσπασα, τρισπῶσσω βλ. λ. 2) παρὰ τὸ βῆθος, παρὰ τὸν πυθμένα: ἀποσπῶσσω τοῦ πηγαίου οἴν' ἕνας βράχος. ἀποσπῶσσω νεώτ. ἀφαρῶρ βροθὸν ἢ ἀξίωμ, καθορῶ. ἀποσπῶσσω-εως (ἢ) νεώτ. τὸ ἀποδομῖζειν, ἢ ἀφαίρειν βροθὸν ἢ ἀξίωμτος, ἢ καθορῶσιν. ἀποσπῶσσω-ηο δημ. ὁ ἐπέλωσ εἰς τὸ βῆθος, συγγ. κατάσπασα, τρισπῶσσω βλ. λ. ἀποσπῶσσω (τὸ) μτγν. θυσιῶι κατὰ τῆν ἀποσπῶσσω γινόμενα: Δίων.Κ 40,18. ἀποσπῶσσω (ἢ) ἰων. -βάθρη κ. νεώτ. κ. δημ. σπινθὶς ἢ κλίμαξ πλοίου δι' ἧς ἐπιβιβαζόμεθα εἰς τὸ πλοῖον ἢ ἀποβιβαζόμεθα ἐξ οὗτου, ἂ. σκάλα βλ. λ.: ΑΒ « ἀποσπῶσσω ἢ τῆς νεῶς ἕκαστας δ' ἧς εἰσπῶσσω μέν τε καὶ ἔξιμεν ». 'Ησ. « ἀποσπῶσσω ἀποσπῶσσω, κλίμακα νεῶς »: 'Ηρ.9,98 παρασκευασμένω ὡν ἐς ναυαρχίην καὶ ἀποσπῶσσω κατὰ τὰ ἄλλα δσαν ἔδεα, Λουκ.Νεκρ.Δ10,1 σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, παρὰ τῆν ἀποσπῶσσω ἐτάως διαγίνωσκα αὐτόξω, τὸν προέπειθε μέχρι τῆς ἀποσπῶσσω. || νεώτ. κ. δημ. μέρος καταλλῶως παρεσκευασμένον πρὸς

εὐκόλῳ ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρομῶν ἢ φορτωσῶν καὶ ἐκφορτωσῶν τῶν ἐμπορευμάτων : Βλαχον. Γαλλ. 94 καὶ νῶ, σὲ λίγο διπλωράσανε τὴν ἀποβάθρα τὴν παλιὰ· 2) τὰ λάσανα, ἧτοι ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐτίθειτο γύρω : Σουδ. « ἀποβάθρας, καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται αἱ χυτρήποδες ».

ἀποβαίνω κ. νεώτ. μελ. -ήσομαι ἄορ. ἐνεργ. ἀπέβην, μέσ. ἀπέβην, παρκα. ἀποβέθηκα ἀπερχομαι, ἀπομακρύνομαι : Ἰλ. Β 35 ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβηστος καὶ μετὰ γεν. : Εὐρ. Ἐκ. 142 ἀπ. πεδῶν· 2) καταβαίνω ἐξ ὑψηλοτέρου εἰς χαμηλότερον, κάτω : Ἰλ. Γ 265 ἐξ ἴππων ἀποβάντες ἐπὶ χθῶναι καὶ καὶ ὡς τεχν. ὄρος τῶν ἀμφίπων βλ. λ. || ἀπὸ ἴππου εἰς ἴππον μεταπηδῶ· 3) ἀποσυρομαι : Σοφ. ΟΚ 166 ἀβάτων ἀποβάς· 4) ἐξέρχομαι, ἀποβιβάσομαι : Ὀδ. Ν 28 ἄλλ' οὕτως ἀποβάντες υἱός, ἀντίθ. εἰσβαίνω· ἐπὶ θανάτῳ : Εὐρ. Ἀνδρ. 1022 ἀπὸ δὲ φθορίας βεθῶσι· 5) ἐπὶ ἐκπίδῳ, ἀπαυχίζω, διαφευδῶμαι : Εὐρ. Βακχ. 909 ἐκπίδες... αἱ δ' ἀπέβησαν πρὸς θεῶν, δημ. πᾶν ὁ ἐκπίδες· 6) γεν. κ. νεώτ. ἐπὶ γεγονότων καὶ περιστασέων, ἀπολήγω, καταπῶ, τελειῶνω : Πλάτ. Φιλ. 39 Α τάναντια ἀπέβην, - δὲν γυριζῶ πῶς ὁ ἀποβή, - ἀπέβη εἰς κῆρον, - ὁ ἀγὼν ἀπέβη ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸ ἀποβαίνον ἐπακολούθημα, τὸ ἀποτέλεσμα - τὸ ἀποβησάνον ἢ ἐκβάσις· 7) πραγματοποιοῦμαι, ἐποληθεῖω : Θουκ. 4.39 ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· 8) ἐπὶ πρσ. καταπῶ, γίνομαι : Θουκ. 3.53 Α ὑποπτερον μὴ αὐ κοινὸ ἀποβήτε· 9) μῦθ. ἀποβιδάζω : Ἡρ. 563 ὁ μὲν δὲ εἰς Φάληρον τὴν στρατῶν ἀπέβησε· || παρ. Ἰων. Ἄρρη. 32 ἀποβαίνον σκέλος τὸ ἐνεκα τῆς θέσεώς του μὴ ἀνεχόν τὸ βῆρος τοῦ σώματος· 10) ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἀποβηθῶς, ὁ πρὸς τὰ ὄπισθα προεκκλιθεῖς : Ἀριστ. Ζ 706 Α 9 τῶ ἀποβηθῶτι ποδί.

ἀποβάλλω κ. νεώτ. κ. δημ. μελλ. ἀποβαλῶ, ἄορ. β' ἀπέβαλον, δημ. ἀπόβαλα, παρκα. ἀποβέβληκα ρίπτω μακρῶν ἀπ' ἐμοῦ, ἀπορρίπτω, πετῶ ἀπ' ἐπάνω μου : Ἰλ. 8.183 ἀπὸ δὲ χλαίνας βλάε· κ. μετὰ γεν. Αἰσχ. Ἀγ. 165 ἀπὸ φροντίδας ἀχθος... βόλεν (τῆσις), - ἀπέβαλε πάντα χαλινόν· || κ. μέσ. -ομαι ἐκῶν, ἀπ' ἐμαυτοῦ ρίπτω τ. ι. Πλάτ. Νόμ. 802 Β· 2) γεν. κ. νεώτ. ρίπτω, ἀφίγω, παρκαπῶ : Ξεν. Οἰκ. 20, 28 οὐκ εἰκὴ τὸν στίον, ὅπου ἀν τῶμασιν, ἀπέβαλον· 3) χῶνω : Ἀριστ. Ἐκκλ. 84 ἀπ. τὴν οὐσαν, Εὐρ. Τρω. 663 ἀνδρα τὸν πάρος ἀποβαλοῦσα ἄλλον φιλεῖ, - ἀπέβαλε τὴν ἐντροπήν· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκδιώκω, ἀποπέμνω : Ἀριστ. ΗΝικ. 110 Α 9 οὐδέεις ἀποβάλλεται ἐκῶν, - ἀποβάλλω τὸν μαθητήν, - ἀπέβαλε τὸν ὑπάλληλόν του κ. παθ. ἐκδιώκομαι : Πλούτ. Συγκρ. Δικ. Βρῦτ. 3 ἀποβηθῆσι τῆς τυραννίδος, - δὲν καταφρονεῖ | Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 1· 5) παραπέμνω : Πλάτ. Νόμ. 1630 ἀπ. τὸν νομοθέτην εἰς τὸς πόρρω· 6) ἀπορρίπτω τ. κατ' κτώματι εἰς ἀντικατάστασιν νέου, ἀλλάσσω, ἐπὶ ζῶμασι : ἀπ. τὰς ὄπλῃς, τὰ κέρατα, ἀντίθ. σῆξω· Ἀριστ. 1· 7) ἐπὶ βρέφους, ἐκθέτω, ἀποθέτω : Νομ. Γοργ. 419· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικός, τίτω προάρως, ἀπέλεξ ἡ νεκρὸν βρέφος : Ἰων. 206 C αἱ ἐν τῶκω καρδίην προαλήθισασι ὄλιγω βυτερον ἀποβάλλουσι, - ἀπέβαλε συναρπῆς πτώσας, - ἔχει ἀποβάλλει τρεῖς φορές· πρὸς ἀποβολή.

ἀποβασίαια ἰσό δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποβάλλω βλ. λ. 7), ἀποβολή, ἐκτροπῆσις· || τὸ ἐξ ἀποβολῆς γεννηθέν· || τὸ ἐκτροπῆμα· 2) γεν. πᾶν τὸ ἀποβαλλόμενον ὡς ἀχρῆστον.

ἀποβαλοῦσι ἰσό δημ. τὸ ὡς ἀχρῆστον ἀποβαλλόμενον ἢ ἀποβληθέν, ἀπόρριμμα.

ἀποβασιμ-ατος ἰσό μον. μ. πληθ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποβαίνειν.

ἀποβάμβακος(ν) ἰσό νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπὸ τοῦ κατειργασμένου βῆμβακος ὑπόλειμμα.

ἀποβαμμα-ατος ἰσό Ἐπιγρ. κ. μτγν. ὕδωρ ἐξ ἱερῶς πηγῆς, ὕδωρ ἀγνιστικόν : Ἐπιγρ. ἀποβάμμα ἑλατήριον· 2) μτγν. βαφή, βόμα, : σὸ ἄλλ. Νικ. Ἄλεξ. 51 καὶ ταῦτην δὲ σθέλας ἐν μέλιτι πότισον τὸ ἀποβάμμα αὐτῆς τὸν κάρμυνα.

ἀποβανουσιῶν-ῶν νεώτ. καὶ ἀποβανουσιῶν καθιστῶ ἐντελῶς βάνουσιον, χυδαῖον, βάρβαρον, ἐκβαρβαρῶ κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : ἀποβανουσιῶται κοινωνία, - οἰκονόμεια.

ἀποβανουσιῶν νεώτ. ἀποβανουσιῶν βλ. λ.

ἀποβανουσιῶσις-εως ἰσό) νεώτ. τὸ καθιστάναι τινὰ τελειῶς βάνουσιον, ἐκβαρβαρῶσις.

ἀποβάνω δημ. ἀποβάλλω βλ. λ., ἰδία ἐπὶ ἐκτροπῆσις· 2) ἀπογεμίζω.

ἀποβαπτίζω μον. ἀφαίρω τὸ βάπτισμα, ξεβαπτίζω : Θεοδ. Στ. 516 C ἄλλα γὰρ καὶ ἀποσηματικῶν μοναχῶν ἴσον ἐστὶ τῶ ἀποβαπτίζεω· 2) μον. μεσ. -ομαι ἀναδύομαι, ἀναφαίνομαι : Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀν. Στεφ. 3.68 F ναῦς ἐμβάφασα κλυθωνίω... οὐκ ἐσθ' ὄπωρ... ἀποβαπτίσασθαι.

ἀποβάπτω βυθίζω εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ἄλλο ὑγρὸν, βουτῶ, ἐμβαπτίζω : Ἀριστ. Ζ 18, 29 3 λίθον ἐν οἴνω ἀποβάφταντας πίνουσι· || κ. μτφ. Πλούτ. Φωκ. 5: δεῖ τὸν φιλόσοφον εἰς νεὺν ἀποβάπταντα τὴν λέξιν προφραεῖσθαι· 2) κ. νεώτ. δημ. ἀποβάφω, ἀποχρωματίζω, ξεβάφω τ. ι. Ἀριστ. ἀπ. 366 ὅστις ἐν ἄλλῃ ἀπεβάθη· 3) μτγν. καθαρίζω, διυλιζώ : ΠΔ Μακκ. 2.121 ὡς δὲ διασάφισαν ἡμῖν εὐρηκέναι πῦρ, ἀλλὰ ὕδωρ παχῶ, ἐκέλευσαν αὐ τοὺς ἀποβάφταντας φέρειν.

ἀποβαρῖνω δημ. ἐπιβαρύνω τινά· 2) μτφ. καθισταμαι φορτικός, ὀχληρὸς· 3) ἀμτφ. ὑπερβολικῶς βαρῶν, καθισταμαι ἀνίκανος πρὸς οἰανδήποτε ἐνέργειαν, πάσχω ἀμβλυσιον τῶν αἰσθήσεων : ἀποβαρῖνω ἀπὸ τὰ γεράματα· || ἐπιδευνηθείσης τῆς καταστάσεώς μου, φέρομαι πρὸς τὸν θάνατον : ἀποβαρῖνω πιά ὁ ἀρρωστός· 4) μέσ. ἀποβαρῖνομαι ρίπτω τὸ βῆρος τοῦ σώματός μου πρὸς ἐν μέρος.

ἀποβαρβαροῦμαι-όμεαι μον. κ. νεώτ. καθισταμαι, γίνομαι ἐν τῶ συνόλω βάρβαρος, ἐκβαρβαροῦμαι : Μ. Ἀκομ. 1.322, 8.

ἀποβαρβαρωσις-εως ἰσό) μον. κ. νεώτ. ἐκβαρβαρωσις βλ. λ. : Μ Ἀκομ. 2.208, 12.

ἀποβαρον ἰσό) νεώτ. ἡ διαφορὰ μεταξύ τοῦ ὀλικοῦ βάρους ἐμπορευμάτων καὶ τοῦ καθαρῶ βάρους αὐτοῦ ἴδου τῆς συσκευῆς) ἔ. ντῆρα.

ἀποβασίλευς-εως ἰσό) ὁ πρῶην βασιλεὺς : ΑΒ 1089, 15 εἰς τὸν ἀποβασίλευ Μιχαὴλ τὸν Καλαφάτην.

ἀποβάσις-εως ἰσό) κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἀπὸ τοῦ λλοῖου εἰς τὴν ἔξω ἐξοδός, ἡ ἀποβίσις : Θουκ. 3.103 εἰς τὴν Λοκρίδα ἀποβάσις τινὰς ποιησάμενος, - διατάχθη ἡ ἀποβάσις στρατευμάτων, - οἱ Ἴταλοὶ ἔκαναν ἀποβασίην ἐπὶ νησί μῶς· || ἀποβάσις ἐπὶ τινά ἢ ἐν ἐχθρῶν σκοπῶ ἀποβίσις : Θουκ. 4.10· 2) ὁ πρὸς ἀποβίσιον, ἀποβίσιον, πρόσφορος ἢ προωρισμένος τόπος : Διοδ. Σ 418 τὴν τε ἡπειρον ἀποβίσιον οὐκ ἔχουσιν· 3) κλίσις, διασκευῆ, διαρρυθμισις πρὸς ἀπόβασιν, ἀποβίσιον : Πολυβ. 9.19, 7 τὴν δ' ἀποβίσιον τῆς κλιμακῆς· 4) μτγν. μτφ. διεξόδος : Πλούτ. Σόλ. 14 τὴν τυραννίδα, ἢ ἀποβίσιον οὐκ ἔχειν· 5) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐκβάσις, ἀποτέλεσμα : Πρὸκ. Γοιθ. 2, 30 ἢ τῶν πραγμάτων ἀποβάσις.

ἀποβαταζώ Θεοδ. Γραμμ. 64 C « ἀπελθέ », ἢ ἀποβαταζώ μτγν. δημ. κ. ἀποβατῶν, μελλ. -άσω, ἄορ. δημ. -αζα κ. μτφ. παθ. παρκα. ἀποβαταγμένως, ἀποκομίζω : Κύριλλ. Ἀλ. 1.375 C ἀπεδήμισε... ἀποβαταζῶν ὡσηρ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν· 2) δημ. κ. ἀποβατῶν φέρω ἐπ' ἐμοῦ, βασταζώ.

3) δημ. ὑποδοστώζω || κ. μφ. περί προσ. συντηρώ, εἰσφέρω πρὸς συντήρησιν : ἀποδοστώζω τὸ σπῆτι.

ἀποδοστώ-άω δημ. ἀποδοστώζω βλλ.2,31.
ἀποδοστώριος -ον ἡμν. ὁ προσταγὴς τῆς ἀποδόσεως βλλ. θεός : Ἀρρ.Ἀν.1,11,7 βωμοῦς ἰδρύσθαι... διὸς ἀποδοστωρίου καὶ Ἀθηνῶς καὶ Ἡρακλέους 2) τὰ ἀποδοστώρια (ἐνν. ἱερὰ) θυσίαί πρὸς αἰσάν ἀπόδοσιν τελούμεναι.

ἀποδοστώ-ου ἴδι ἡμν. ὁ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον καὶ ἐν ἀγωνίᾳσι ἱππικῶν, ἀπὸ ἄρματος εἰς ἄρμα μεταπηθῶν, πρὸλ. ἀναβάτης καὶ παραβάτης, Ἡσ. ἔ καταβάτης ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἀποβάτης : Πλούτ.Φωκ.20 ἀγωνίσασθαι ἀποδοστών 2) τίτλος κωμωδῶν Ἀλέξανδρος καὶ Διφιλοῦ.

ἀποδοστωκός -ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀποδοστών βλλ.1) EM : καλεῖται δὲ καὶ ἀποδοστωκὸς ὁ ἥλιος ὁ εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος : Ἐπιρ. ἀπ. ἀγών 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόδοσιν, ὁ καταλλήλος, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ προωρισμένος πρὸς ἀπόδοσιν ἀποδοστωκὰ σώματα || νεώτ. ναυτ. ἀποδοστωκὸν ἄγμα ἐνοσηκὸν τμήμα τῶν πληρώματος πολεμικοῦ τινος πλοίου, ἀποδοστών εἰς τὴν ἔξοδον πρὸς πρόσκαιρον δρᾶσιν.

ἀποδοστωκίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποδοστωκῶν βλλ. : EM 124,31 2) νεώτ. δι' ἀποδόσεως.
ἀποδοστωκί ἴδι (1) γλωσσ. ὁ ἀρχηγεῖα, μαγειρεῖον.
ἀποδοστωκ -η-ο (2) δημ. ὁ ἀσχεθὲς, βατευμένος, ἐπὶ προβάτου.

ἀποδοστώ δημ. μέλλ. -φω, ἄορ. -αφα ἀφαίρω ἢ ἀποβάλλω τὴν βαφήν, ξεδάφω 2) περαινῶ τὴν βαφήν, τελειώνω τὸ βάψιμον.

ἀποδοστώζω δημ. κ. ἀποδοστών ἐντελῶς ἀφαίρω ἢ ἀποσπῶ 2) ἀποπέμπω, ἀποδοικῶ : Ἐρωτόκρ. 1.1034 καὶ νὰ ποδγάλη τὸν ἠγὶδ καὶ νὰ τονε ἔξοριση, - τὸν ἀπόδγαλε μὲ σρωαζίεξ.

ἀποδοστών δημ. ἐξέρχομαι 2) πέδρομοι.
ἀποδοστωμα (τό) δημ. κ. ἀποδοστωμα βλλ.
ἀποδοστών δημ. κ. ἀποδοστώ βλλ.
ἀποδοστωκός -ή-ὸ δημ. κατὰ συγχ. ἀπὸ ἀποδοστωκός ὁ μὴ εὐγενικός, ἀγενής : ποροιμ. ἢ πεῖνα τὸν εὐγενικό ποδογενικό τὸν κάνει.

ἀποδοστωλεύσομαι κ. -τταμι μέλλ. -ξομαι ἡμν. ἐντελῶς ἀποστρέφομαι : Νικηφ. ἐν Ρήτ. 1, 492,20 ἀποδελύξεται καὶ Ἀθῆναι τὴν ψάθην.

ἀποδοστωλεύσω κ. -ττω Πάπ. προκαλῶ τὴν ἀποστροφήν : καὶ ἐμὲ ἀποδελύττωσι.

ἀποδοστωμάθε ἐπίρρ. δημ. κ. ὀποδοστωμάθε(ς) μετὰ τὸ πέρας τῆς παρούσης ἐβδομάδος, ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος.

ἀποδοστωμάθε (τό) δημ. τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος.
ἀποδοστωγγο (τό) δημ. ἢ ὑπερὶ τὴν κανονικὴν ὥραν παρατάσις τῆς βεγγέρας βλλ.

ἀποδοστώζω ἐξάγω, βγάζω ἀπὸ τὸν ὄθειον, ξεσουδκίζω : Σωτ. Κωμ. 1,10 ἀποδοστώ δσ' ἐστὶν ἀποθέλιον ὄπτανά (ιδιερθ. ἀπ' ὀθειλοκων).

ἀποδοστωκτών δημ. καθίσταμι ὄλας ἄωρος, γίνομαι κατακίτρινος, οἷον ἐκ τοῦ φύχους ἢ τοῦ ἄλλου, πρσινοκιτρινώζω, πονιαζώ.

ἀποδοστωκίζω δημ. κἀμνηται, λυγίζομαι.

ἀποδοστωκίω ἡμν. καταθιβάζω πινά ἀπὸ τοῦ βήματος : Πλούτ. Ἡθ.980 ὡστε μηδῶσι τοὺς μὲν ἀλαζονεῦσιν τοὺς δὲ ἄλλους ἀποδοστωκίωσιν.

ἀποδοστωκόμενον (τό) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. μγ. μέλλ. τοῦ ρ. ἀποδοστών ὡς οὐστ. τὸ εἰς ὃ μέλλει ν' ἀποθῆ πράξει τις, τὸ ἀποπέλασμα, ἢ ἐκδόσις : οὐθεὶς γνωρίζε τὸ ἀποδοστωκόμενον.

ἀποδοστώ ἄπ. -ττω, μέλλ. -ξω μὲσ. μέλλ. -βή-ξομαι βήσων, βήκων ἐκπίτω : Ἡπ.Προγν.23 μήτε πύον ἀποδοστώ κ. μὲσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.

ἀποδοστώσομαι ἀποθ. κ. δημ. ἐκθιάζω, ὠθῶ, φέρω βίαιως ὀσίως : Ἀριστ.ΖΠ714 Α 19 ἀπ- τὸ

ὑγρόν, αὐτ.Πρ.903 Β 5 ἀπ- τὸ κωλύον 2) ποθ. ἐξαναγκάζω εἰς ὑπόχωρησιν : Ξεν.ΚΠ4,2,24 ἵνα μήποτε ἄραρω τιμὴ ἐντυχόντες ἀποδοστωσίτε 3) ὡς κ. τὸ ἐνεργ. ἐκθιάζω πινά : Πολύθ.16,24,5 τοὺς δὲ ἀποδοστωκόμενος 4) γεν. ἐξαναγκάζω 5) δημ. ἔχω σπουδήν, βίαιωσιν πρὸς τι : ἀποδοστωκίζομαι νὰ βάνω τὰ κεραμίδια.

ἀποδοστώζω κ. νεώτ. μθ. ὄνηστ. ἀμθ. ἀποδοστών βλλ. κώμωσιν πινά ἢ τι ν' ἀποδοστωθῆ ἐκ τοῦ πλοίου, ἐκθιάζω, ξεμπαρκῶ : Θουκ.6,97 τοὺς νεαυτοὺς ἀποδοστωκόμενος || κ. τὸ μέσον ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἡρ.8,76 ἐξ δὲ τῆν... Ψυττάλειον.. πολλοῦσιν τὼν Περσῶν ἀποδοστωκόμενος (= ἀποδοστωκόμενος) || ἐπὶ πραγμ. ἐκφορτώνω 2) νεώτ. τὸ μεσ. -ομαι ἀμθ. ἐπὶ πραγμ. ἀποδοστωκίζω ἐμυτὸν ἐκ πλοίου, ξεμπαρκῶ -ομαι : οἱ στρατιῶται ἀποδοστωκόμενος ὄλοι' ἀνθῆ. ἐπιθεστώζομαι.

ἀποδοστωκίως -ως (1) νεώτ. ἢ ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἔξοδον ἢ ἢ ἐκφορτώνωσιν, ἄ. ξεμπαρκῶρισμα ἢ ξεφορτωμα, ἀνθῆ. ἐπιθεστώζομαι.

ἀποδοστωκίως (1) ἡμν. ἢ ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἔξοδον καταθιβάσις ἢ ἔξοδος : Ἰάμβλ.Πυθ.3,17 οὕτε πρὸς τὸν ἀποδοστωκόμενον.. ἠνασινώθῃ τότε.

ἀποδοστωκίως -ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσηην μετὰ τὴν ἀποδοστών βλλ., ὁ τῆς ἀποδοστώσεως || ὁ πρὸς ἀποδοστών ἰκανὸς ἢ ἐπιτήδειος || ἐν πληθ. οὐδ. ἀποδοστωκίκα (τὰ) ὡς οὐσιαστ. ἢ πρὸς ἀποδοστών ἀμοιβή, τὰ δι' ἀποδοστών ἔξοδος, ἐκφορτωτικὰ ἢ βαρκαδοστωκίκα.

ἀποδοστωκίως κ. ἀποδοστωκίως μέλλ. -θρῶσω, ἄορ. ποθ. μγ. -θρῶσθεις ἀποτρῶγω, κατεσθίω, κατατρῶγω, κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ ἀημασ. : ΑΠ 7,294 χείρας ἀποσρωθέντα.

ἀποδοστωκίως δημ. κ. ἀποδοστωκίως ἀποσκοπῶ πρὸς τι, παρατηρῶ τι μετὰ προσοχῆς ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς : Χασ. Ἡπερ. Ἀσμ.30 καὶ βινγλαίει τὰς θμορφας | κ' ὄλας τῆς ἐθίγλωσσῃ | καὶ τῆς ἀποθίγλωσσῃ.

ἀποδοστωκί ἴδι μον. ὁ μακρὸν τοῦ κορυμμοῦ θίου, ὁ μοναχός : Εὐστ.Πονημ.21,73 ἠλικία τὴν ἀρχὴν ἐμελέτησαν γενέσθαι ἀπόδοστωκί.

ἀποδοστωκί ὡς ἡμν. κ. νεώτ. μέλλ. -ώσομαι, ἄορ. ἀπεθίω, νεώτ. ἀπεθίωσιν πούμοιαι ζῶν, ἀποθῆ-κας : Γλωσσ.Φιλόστρ. Ἀπολ.8,28 λάθε ἀποθίωσιν, Ἡλιόδ.4,7 ἀπεθίω, - ἀπεθίωσεν ὁ πατήρ του || μγν. κ. μὲσ. -οῦμαι-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Πάπ. ὁ πατήρ ἡμῶν ἀπεθίωσασα.

ἀποδοστωκί ὡς ἡμν. ἀποδοστωκί, βίαιως ὠδοῦμαι, περὶ τοῦ αἵματος : Ἡπ.Νοσθ.1,24 ὄκοντα τὸ οἶμο διαθερμασινθαί τε καὶ ἀποθίωσι.

ἀποδοστωκίως διατάξις μον. νομ. ἢ ἐγγίχοντος τοῦ θανάτου γινόμενῃ διαθήκῃ, αἱ τελευταῖαι θελήσεις θνήσκοντος αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας του.

ἀποδοστωκίως -ως (1) Πάπ. κ. μον. κ. νεώτ. ἢ τελευτῇ τοῦ θίου, ὁ θάνατος : Πλούτ. Ἡθ.389 Α,Γ,ρηγ. Νόσα.2,840 τῆς τὸ ἀποθίωσικῶς καὶ γεννησικῶς τῶν ἀτόμων, Χρυσόθ. Ἀνδρ.Πολαιολ.π.Σαθ.1,24 μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀποθίωσιν.

ἀποδοστωκίως ἡμν. ἀποθίω : Νικήτ.Δασ.παρραφ. Γρηγ.Ναθ.184,22 καὶ ἀποθίωσκουσι || τὸ μεσ. -ομαι γεν. ἐκλείπει ἀπὸ τῆς ζῆσις, ἀφανίζομαι : Ἐρμείας εἰς Πλάτ.Φαῖδρ.220 Α τὸν ἐν τῇ γῆ φουμένωσιν καὶ ἀποθίωσκουμένωσιν.

ἀποδοστωκί ὡς νεώτ. ἀποθλακῶν βλλ.
ἀποδοστωκί ἴδι δημ. ἀποθλακῶσις βλλ.

ἀποθλακῶσις νεώτ. κ. δημ. ἄορ. ἀπεθλακῶσις κ. δημ. ἀποθλακῶσις, παθ. ἄορ. ἀπεθλακῶσθην κ. δημ. ἀποθλακῶσθηκα, κ. μγ. ποθ. παρκα. ἀποθλακόμενος καθιστῶ τισ βλάκας : τὸν ἀποθλακῶσις ἢ φτώγειο || μὲσ. ἀποθλακῶνομαι καθιστῶμαι βλάξ : ἀποθλακῶσθηκα ἀπὸ τὰ νερικωτικὰ ἀποθλακῶσις-ως νεώτ. ὄημ. -άκωσι κ. ἀπο-

βλάκωμα ἡ κατάστασις τοῦ ἀποδλακωθέντος, ἡ ἀπληθίωσις, τὸ ξεκοῦτιασμα βλ. λ.

ἀποδλακωτικά ἐπίρρ. δημ. ἀποδλακωτικῶς βλ. λ. **ἀποδλακωτικός-ή-όν** νεώτ. ὁ πρὸς ἀποδλάκωσιν βλ. λ. συντελών, ὁ εἰς ἀποδλακωσιν ἄγων : ἀποδλακωτικά συνήθειαι, - ἡ παρατεταμένῃ χρήσι νεοκωτικῶν εἶναι ἀποδλακωτική.

ἀποδλακωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπάγοντα ἀποδλάκωσιν, ἀπληθίωσιν : ἡ **διδασκαλία** τῶν ἀρχαίων κειμένων ἐγένετο ἀποδλακωτικῶς. **ἀποδλάπτω** βλάπτω, καταστρέφω, φθειρῶ ἐντελῶς : Πίνδ. Ν. 7, 60 τὸλμαν τε καλῶν ἀρομένων σύνεσις οὐκ ἀποδλάπτει φρονῶν, Πλάτ. Νόμ. 795 D ὅπως μηδὲν τοῖς θεοῖσι ἀποδλάπτωσι τὰς φύσεις κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. 2) παθ. -ομαι στεροῦμαι, πάσχω ἀπάλλαιαν, γάμο : Σοφ. Α. Γ. 94] τοιοῦθ' ἀποδλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ἀποδλαστώνε κ. δημ., ἀόρ. β' -έδλαστων ἀόρ. α' μτγν. -εδλάστωσα βλάστωσα ἐκ τινος, γεννώμαι οἰσίνε ὡς βλαστός : Σοφ. ΟΚ 533 ματρὸς κοινῶς ἀπέδλασταν ὠδίνος ἢ προκύπτω, παρόμοια : Πλούτ. Ἡθ. 954 C τὰν ἐν θέρει ἀέρα θερμὸν ὄντα ἀλλὰ τοῦ φύσει ψυχροῦ ἀποδλαστώνοντα. 2) δημ. ἐπὶ φωτῶν, συμπληρῶ τὴν βλάστωσιν, παύω ἐκφῶν τρυφεροῦς βλαστούς συγγ. ξεβλαστώνω, ξεβλαστωρῶμαι : σάν ἀποδλαστήσων τὸ μαρούλια δὲν τρώγονται.

ἀποδλάστημα-ατος (τό) κ. μτγν. βλαστός, ἀ. βλαστήριον βλ. λ. : Θεόφρ. Αἰτ. Ψ. 120.] ἀποδλάστημά τι ποιεῖται μικρόν. 2) μτφ. γόνος, γέννημα, τέκνον : Πλάτ. Συμπ. 208 B μὴ οὐν θαύμαζε, εἰ τὸ ἑαυτοῦ ἀποδλάστημα φύσει πάς φίλει.

ἀποδλάστησις-εως (ή) κ. μτγν. τὸ βλαστάνειν, ἐκφῶσθαι ἀπὸ τινος, ξεφῶτρωμα : Ἰνν. Ἀρθρ. 45 ἀποδλάστησις νεύρων.

ἀποδλάστωμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἀποδλάστωσις βλ. λ. 2) ἐπὶ φωτῶν, ἡ μετὰ τὴν ἐκφυσιν τῶν βλαστῶν περίσδος.

ἀποδλατῶν (τό) μόν. ἐπανωφόριον ἐκκλησιαστικὸν ἐξ ὑφάσματος πορφυροχρόου καὶ πεποικιλμένου : Διάτ. Μιχ. Ἀτταλ. η. Σάθ. 69 ἀποδλατῶν σαρκημικόου πανίου ἢ πρβλ. βλάττιον.

ἀποδλατμα-ατος (τό) τὸ ἀπότομον ἢ τὸ ἀτενὲς βλέμμα, τὸ ἄγριο κοίταγμα : Φρύν. Κωμ. Α. 75.

ἀποδλαπτος-ον ὁ πρὸς ὄν ζηλωτῶς ἀποδλέπει τις, περιθελπιος, ἐνδοξος : Εὐρ. Ἐκ. 355 γυναίαι παρθένους τ' ἀποδλεπτος μέτα, Κύριλλ. Ἀλ. 2, 388 Α ζηλωταί τε ἔσονται καὶ ἀποδλεπτοι.

ἀποδλάπω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποστρέφω τὸ βλέμμα ἀπὸ ἄλλων προσβλέπω ἰδιαιτέρως καὶ μετὰ προσοχῆς εἰς τι, προσηλῶ τὸ βλέμμα πρὸς τι προσοχενίως : Εὐρ. Ἰνν. 1206 ὄνη-εἰς τὰς ἀκτάς. 2) προσέχω, λαμβάνω ἢ φθιν, ἀναλογίζομαι : Θουκ. 3, 58 ἀποδλάφατε ἐς πατέρων θίκας, Δημ. 26, 17 ἀν-εἰς τὰ πράγματα. 3) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ πράγμα, εἶμαι ἐστραμμένους, ἔχω πρόσφιν πρὸς τι : Δίων. Κ 76, 1] ἀνδρίαντι, πρὸς τὴν ὁδὸν ἀποδλέποντι. 4) ἡ ἀκουσίς ἀποδλέπει πρὸς τὴν θάλασσαν. 5) κ. νεώτ. μετὰ θαυμασμοῦ, θαμβοῦς ἡ στοργῆς προσβλέπω τινά ἢ τι, στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου : Ξεν. Ἑλλ. 6, 18 ἡ σὴ πατρις εἰς δὲ ἀποδλέπει, - ἡ χώρα εἰς δὲ ἀποδλέπει ἐν ὧρα κινδύνου. ἢ βλέπω μετὰ πόθου : Ξεν. Ἀν. 7, 223 εἰς τὴν ἀκείνου τράπεζαν ἀποδλέπων ὡσπερ κύων. 5) μτγν. ἀποστρέφω τοῦς ὀφθαλμούς. 6) νεώτ. κ. δημ. ἔχω βλεφθεῖς εἰς τι, ἐπιδιώκω σταθερῶς τι : ἀποδλέπει εἰς ἐνδοξόν μέλλον, ἀποδλέπει στήν προίκα, - ἀποδλέπει εἰς ἀξιωματόν. 7) νεώτ. ἀφορῶ εἰς... : θά ἀρῶξω πᾶν ὅτι με ἀποδλέπει. Β) δημ. εἰς τὸν ἄρα. ἀπέδειδε ἐν τῇ φρ. εἶδα κὶ ἀπέδειδε = ἀπληθίσθη ἢ ἐβαρύνθη ἐν σπαν. χρ. καὶ μόνον : ἀπέδειδε νὰ καρτερῆ.

ἀποδλαφίς-εως (ή) μόν. ἐπὶ κτιρίων, τὸ ἀποδλέπειν, ἡ πρόσφωσις : Γεωμ. 2, 3, 7 τὰ δὲ βαλανεῖα τοῦναντίον δεῖ ποιεῖν οὐ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀρκτον τὴν ἀποδλαφιν ἔχοντα.

ἀποδλαφια-ατος (τό) μόν. πᾶν ὅ, τι ἀποβάλλεται, ἀπορρίπτεται : ΠΔ Σοφ. Σολ. 13, 13 τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀποδλαφίς εἰς οὐδὲν ἐχρηστον, ὀχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνν. 412 « μαγδαλία τὰ τῶν ἀλίφτων ἀποδλαφιατα ». **ἀποδλήσιμος-ον** Πάπ. ὁ πρὸς ἀπόδλησιν, πρὸς ἀπόρριψιν, ὁ ἀχρηστος, ποῦ εἶναι γιὰ πέταμα : Πάπ. τύμματα τρία ἀποδλήσιμα.

ἀποδλήσις-εως (ή) μόν. ἀπόδλημα, ὄθ. ἐξαγόμενον, προϊόν τιος : Εὐστ. ἀχόλ. Ὀθ. 176, 59 ἐπειδὴ αἰδᾶς μέθης ἀπόδλησιν εἶναι τὸ ρηθισμένον.

ἀποδλητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποβάλλων, ὁ ἀπορρίπτων : Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 29, 3 ἀποδλητικά δὲ μέλιστα τῶν καρπῶν, πρὶν πεπᾶναι, συκὴ καὶ φοῖνιξ καὶ ἀμυγδαλή, - ἀποδλητικὰ φάρμακα [τὰ πρὸς ἀποδολῆν βλ. λ. ἐμυροῦντα πρόσφορα].

ἀποδλήτος-ον κ. μόν. κ. νεώτ. ὁ ἀξιος τὰ ἀποβληθῆ, ὁ ἀνάξιος νὰ εἶναι δεκτός, ἀξιοκαταφρόνητος : Ἰλ. Γ. 65 οὐ τι ἀποβλητ' ἐστὶ δῶρα θεῶν, - ἰδέα ἀποβλητος. 2) μτγν. ὁ συνάμενος ν' ἀπολεσθῆ. 3) μόν. κ. νεώτ. ὁ ἀπεμφθεῖς, ἀποβληθεῖς : ἀποδλήτος τῆς ἐκκλησίας, - τοῦ σχολείου.

ἀποδλήτω κ. μτγν., μέλλ., ἀόρ. -έδλισε, μέσ. ἀόρ. -εδλίσατο ἀφαιρῶ ἐκ τῆς κυπέλης τῶν μελισσῶν τὸ μέλι κ. μέσ. -ομαι μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. 2) Π. 7, 34 ὡς ἀπὸ μουσῶν σμήνος ἀπέδλισας ἢ γεν. ἀφαιρῶ κ. συνεκδ. κλέπτω : Ἀριστοφ. Ὀρν. 498 ὁ δ' ἀπέδλισε θοιμάτιόν μου [σχόλ. ἀφελίτω μτφ. ἀπὸ τῶν κηρίων, ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων].

ἀποδλύζω ἐκύνω, ἐκβάλλω, ἔξεμῶ : Ἰλ. 1491 πολ- λάκι μοι κατέδευσεας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου ἀποδλύζων ἐν νηπιῇ ἄλαγεινῆ [ἐπὶ βρέφους ἀπεμοῦντος τὸ ποθέν]. 2) ἀμτθ. ρέω, ἀναδιῶ ὕδωρ : Φιλόστρ. νεώτ. Εἰκ. 1, 9 πηγαὶ ἀποδλύζουσι τῶν ὀρων πρβλ. ἀναβλύζω.

ἀποδλυσιμα-ατος (τό) μόν. τὸ ἀποβλύειν, ἐκρυσσις, ἔξιγμα ἢ ἀπόρροια : Μιχ. Ἀκουμ. 2, 80, 22 Κτισμ. 1, 11 ἀποδλυσιματα τῆς ζάλης τῶν λογισμῶν.

ἀποδλυσάμενος μτγν. ἀποδλύζω βλ. λ. 2) Προκ. 25 Α πηγαὶ τὸ ὕδωρ ἀποδλυσάνουσι.

ἀποδλύω ἀποβλύζω : Ὀρφ. Ἀργ. 1, 1066 ὄχθησιν χθαμαλήσιν ἀποδλύει αἰπὺν ὄλεθρον.

ἀποδλυσικε μτγν. ἀποκρῶ, ἀπέρχομαι : Ἀπόλλ. Ρ. 3, 1143 ὠρη ἀποδλυσκεῖν.

ἀποδοθήσις (τό) δημ. κ. ἀποδοθήσιο μικρὰ βοήθεια, περιβολή, ὑποστήριξις, ἀποκομίτη.

ἀποδόλα ἐπίρρ. δημ. ἐξ ὀλοκλήρου, ὄλοτελῶς, ἀ. ὀδόλοτα. 2) οὐχὶ προσφῶς, οὐχὶ εὐνοϊκῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχη βόλεμα, βολή.

ἀποδολεύς-εως (ὶ) ὁ ἀποδύλων, ὁ ρίπτων ἀφ' ἑαυτοῦ : Πλάτ. Νόμ. 944 Β ἀποδολεύς ὄπλων.

ἀποδολή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκούσια ἀπόρριψις : Πλάτ. Νόμ. 943 Ε καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὄπλων ἀποδολής, - ἡ ἀποβολὴ κακῶν συνηθειῶν. 2) ἡ ἀκούσια ἀπάλλαισι, τὸ χάσιμον, ἀντίφ. κτήσις : Πλάτ. Λάχ. 195 Ε χρημάτων ὀδοβολή, - ἀποδολή ἐπιθῶν. 3) νεώτ. κ. δημ. ἀπονομή [μαθητῶ, ὑπαλλήλων]. 4) νεώτ. δημ. ἐπὶ γυναικός, ὁ πρόφωρος τοκετός, ἡ ἡ ἐκτρωσις ἢ συνεκδ. αὐτὸ τὸ ἐκτρωθὲν ἐμυροῦν.

ἀποδολιθωσις-εως νεώτ. στρατ. ἡ ἀφαιρέσις βλημάτων ἢ βολίδος ἐκ κάλυκος φυσιογίῳ.

ἀποδολιμαίως-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποδολεῦς βλ. λ. : Ἀριστοφ. Ἐίρ. 678 ἀποδολιμαίως τῶν ὄπλων ἐγένετο. 2) παθ. Πάπ. κ. γλῶσσ. ὁ ἀποβαλλόμενος, ἀπορριπτόμενος, ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν : ἀποδοθυγάτηρ ἢ νεώτ. ὁ ἀποδολεῖς ἀξιος, ὁ ἀπορριπτός : λέξεις ἀποδολιμαίαι τοῦ κειμένου.

ἀπόβολον Ἦσ. «ἀποβεβλημένον, ἀποθορόδωσις-ως (ή) νεώτ. ἡ ἐκ τινος ἀφαίρεσις τοῦ βροθόρου» 2) ἡ πλήρης μετατροπὴ εἰς βόρβορον ἢ μψ. ἡ ἐξαχρησίας τῶν ἡθῶν, ἡ παντελής ἀκολασία.

ἀποβόρι (τό) δημ. ὁ ἐλαφρός, ὁ ἐξασθενήσας βόρειος ἀνεμος, πνέων μετὰ ἕτερον σφοδρῶς πνεύσαντα ἀπὸ τῆς αὐτῆς κατευθύνσεως.

ἀποβορροσ-ον Πλάτ. ἀρκυτικός, βόρειος κ. ὑπερβ. -ότατος: τὸ ἀποβορρότατον μέρος.

ἀποβόσκομαι ἀποθ. βόσκω ἀπὸ τινος, κ. γεν. τρέφω ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος: Ἀριστφ. Ὀρν. 749 Φρύγιχος ἀμβροσίαν μελέων ἀπεβόσκοτο καρπὸν.

ἀποβόσκω-έω δημ. -άω ἀποβόσκομαι βλ.λ.

2) EM 120,5 «ἀπεβόσκησα, ἐν συνθηαί, ἀπεβόσκησα καὶ ἐπετήρησα» 3) ἐπὶ παιωνίαν, τρώγων ὄλον τὸ ἐν βοσκήσιμῳ τόπῳ χόρτον, περατῶ τὴν ἐν αὐτῷ βοσκήν: τὰ κοπάδια ἀποβόσκησαν τὸ λιβάδι ἢ τὸ παθ. ἀποβόσκισμα ἐπὶ τόλμων: ἀποβόσκηθηκα πρώϊμα τὸ βουνό.

ἀποβοστρύχουςις-ως (ή) νεώτ. ἡ λύσις τῶν βοστρύχων, τὸ ξεσογούρωμα.

ἀποβουδαίνω δημ. φέρω τινὰ εἰς ὄδυμαίαν ἢ ἀπαντήσῃ, καθιστῶ τινα ἄνοστον, ἀποστομῶ ἢ μεσο. ἀποβουδαίνωμαι καθίσταμαι ἀφώσων, περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἀπαντήσῃ: τοῦ εἶπα δυὸ λόγια κὶ ἀποβουδαίηκα.

ἀποβουκόλλημα-ατος (ή) δημ. ἀποπληνῆσις, ἀπάτη: Ἰω. Δσμ. 1,276 ἡ δὲ μνηστία, . . . καὶ τοῦ τὰς παρθένους ἐπιτηραίνοντας ἀποβουκόλλημα.

ἀποβουκολίζω μτυν. ἐξαπατῶ, ἀποβουκολῶ βλ.λ. Σουῖδ. «ἀποβουκολίσις» ἐξαπατήσας, ἐκβαλῶν, ἀποδιώξας, ἀποπληνῆσας: Θεοφύλ. Σ 3,770 D οἱ δὲ τοὺς ἐλάντας ἀποβουκολίζουσι.

ἀποβουκαλέω μτυν. κ. νεώτ. ἀποπληνῶ βους κ. γεν. κτήν ἀπὸ τῆς ἀγέλης: Λογγ. 1,27 τῶν βῶων ὀκτώ τὰς ἀρίστας εἰς τὴν ἴδιαν ἀγέλην θέλξας ἀποβουκόλησεν ἢ συνεκὸ. ἐπὶ προσ. ἀποπληνῶ, παραπληνῶ. Ξηλοπνεύω: Λουκ. Δις Κατ. 13 τὸν ἐραστὴν ἀπεβουκόλησεν ἢ κ. παθ. ἀποπληνωμαί 2) μεσο. ἀφήνω ἢ ἀποπληνηθῶ: Ξεν. Κ 1,4,13 εἰ. . . γὼν παῖδα ἀποβουκολήσασμαι 3) ὄμ. μεσο. -οῦμαι ὀδοπληνῶ, χῆνω τὸν δρόμον μου, παραπληνωμαί 4) δι' ἀπάτης τῶν ἀποθήσων πρῶτον, καθισχυράζω ἢ μον. παροδηγῶ, ἀπάγω.

ἀποβουκαί-ομοι μον. μεταβάλλομαι εἰς βουῖν: Εὐστ. σχόλ. ἰλ. 278,32.

ἀποβουπρῶνω νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὸ βουτύρον ἐκ τινος οὐσίας, ἴδιχα ἐκ τοῦ γάλακτος, δι' ἀποδάσσεως, ξεβουτυρίζω, ἀποκορυφῶνω, δέρνω, χτυπῶ τὸ γάλα: γάλα, -τυρὶ ἀποβουπρωμένον [τὸ μὴ περιέχον βούτυρον].

ἀποβουπρωσις-ως (ή) νεώτ. ἡ ἀφαιρέσις τοῦ βουτύρου ἀπὸ τινος οὐσίας καὶ κυρίως ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ξεβουπρωσίσις, χτύπημα, δάσπισμο.

ἀποβραδίνος-ή-ο δημ. ἀπὸ τῆς προσηγομένης ἐσπέρας ὧν ἡ ὑπολειπόμενος: φαί ἀποβραδινό.

ἀποβραδίζε ἐπιπρό. δημ. κ. -ός κ. -ιοῦ κ. ἄφ' ἐσπέρας, ἀποσπερὶς: ἦρθαν ἀποβραδίζε καὶ φύγαντε τὸ πρωί, Πλακαμ. Γρισσιεύ. 22 ἐκεῖ θά πρωτοβγοῦμε ἀποβραδύς. ἢ ἀ ξευυτίσιουμ ὄπως ὄπως.

ἀποβραδίο (τό) δημ. τὸ μεταξὺ τῆς θιλιῆς καὶ τῆς προκεχωρημένης νυκτὸς χρονικὸν διάστημα, τὸ μετὰ τὸ βράδυ, ἡ ἐσπέρα: ἐκάναμε ἕνα περίπατο χτράς τὰ ἀποβραδία ἢ ἡ γεν. ἀποβραδίου ἢ τ' ἀποβραδίου ἐν ἐπιπρό. χρ. ἀφ' ἐσπέρας, ἀποβραδίζε, ἀποσπερὶς: ὁ τραγ. ποιῶς εἶδε ἡλιο ἀποβραδίου κὶ ἀστρι τὸ μεσημέρι.

ἀποβραδύς-η-ο δημ. ὁ ὑπόρηγος ἡ γενόμενος ἀφ' ἐσπέρας, ἀπὸ τὸ βράδυ, ἀπόσπερος.

ἀποβράζω μον. νεώτ. κ. δημ., ἀφρό. δημ. ἀποθράσα ἀποθράσσω βλ.λ. 2) δημ. ἐνεργ. πε-

ρῶνω τὸν βρασμόν, βράζω ἐντελῶς τι 3) ἀμὲθ συμπληρῶ τὴν βράσιν μου, βράζω ἐξ ὀλακλήρου, ἐντελῶς: ἀποθράσα πιά τὸ φαί.

ἀποθράσσω (τό) μτυν., μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπορηπτόμενον κατὰ τὸν βρασμόν Ἦσ. «κόχλασμα»: Ἀλεξ. Τρολλ. Πυρ. 6: 2) Ἦσ. «ἀποθράσματα, τὰ σκύδαλα τῶν πυρῶν» 3) νεώτ. μψ. ὡς ὕδρις: ἀποθράσσω τῆς κοινωνίας.

ἀποθράσσις (τό) μτυν., μον., νεώτ. τὸ ἀποθράζειν, ἡ ἀπόρηψις ἀφροῦ, ξάφρισμα: Σεξτ. Ἐμφ. Μαθ. 9,103 κατ' ἀποθράσμον.

ἀποθράσσω κ. νεώτ. κ. ἀποθράττω, ὄρο. ἀπέθρασα ἐξάγω, ἀνοδιῶ ἀφροῦς, ὅπως τὸ βράζω ὕδωρ ἢ μψ. ἐξάγω τὸ πύτυρον κοσκινίζων τὸ δλεῦρον ἢ παθ. κοχλάζω, ἐξάγω, φέρω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀφροῦς, σιολεῖ βράζω: Φιλ. 2,174 νεκροὶ ἀπεθράσθησαν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς 2) ἀμὲθ. παύομαι βράζων: Ἀλκίφρο. 1,23 μετὰ τὸ ἀποθράσαι τὸ δριμύτ' ἀφροῦ παύση ἢ δριμύτης ἢ ἀποθράσσω (τό) μτυν. τὸ ὑδωρ δι' οὐ τι περιχύνεται, ἔγχευοι. Στραβ. 776 ἀποθράσσω παλιούρου

ἀποθράζεις-ως (ή) μτυν. τὸ ἀποθράζειν, νοτ' ἰσμός, μούσκεμα: Γαλ. 6,652.

ἀποθραχάρης (τό) δημ. κ. ἀποθραχάρης βλ.λ.

ἀποθραχί (τό) δημ. τεμάχιον βρεγμένο ἄρτου.

ἀποθράξω μτυν. κ. δημ. κύνω ἢ βροχῶ π. βράζω στὸ νερὸ, μουσακέω: Θεοφρ. Αἰτ. Φ 2,5,5 ἢ μψ.: Ζήν. 1,67 τὴν γλάτταν εἰς νοῦν ἀποθράξω: 2) δημ. ἀποτελειώω τὴν βρῆξιν, ἐντελῶς, καθ' ὀλακλήρην βρεχῶ τι 3) ἀμὲθ. δημ. περὶ τῆς βροχῆς ὁ ἀφρ. ἀπρόσ., παύει, σταματᾷ: ἀποθράξω (ἔσταμάτησε ἡ βροχὴ).

ἀποθρίξω μέλλ. ἀποθρίξω ἀποκοιμῶμαι Ἦσ. «ἀποθρίξαντες μετὰ βορῶν ἀπονοσταξάντες»: Ὀδ. 1,151 ἔνθα δ' ἀποθρίξαντες ἐμεινάμεν ἠὲ θῖαν.

ἀποθρίβω ἀμψ. διὰ τὸ μὴ βρούσκει καταρρέπω, φέρω πρὸς τὰ κάτω: Θεοφρ. Φ 1,5,3.

ἀποθροῦντος-η-ο δημ. ἐμβροῦντος, ἐνεός, ἀποσθολωμένος.

ἀποθροῦνω-άω γλωσσ. παύομαι βροντῶν.

ἀποθρόσσω (τό) δημ. ἀντὶ τοῦ βρότος βλ.λ.: Χορὶκ. ἐν Σουλ. Ἐμφ. 5,459 τὸν ἐξ ἄρπειας ἀποθροῦτον αἰμοῦντα.

ἀποθροχάρης (τό) δημ. κ. -θραχάρης ἐπὶ καιροῦ ἢ ἀνέμου, ὁ μετὰ βροχῆν ὑβρός καὶ φυχρὸς: Λισκ. Καυ. Ἐγμ. 178 γιὰτ' ἦταν ὁ καιρὸς ἀποθροχάρης.

ἀποθροχί μτυν. κατὰθραξίς, ἐπιμυσις ἢ ἐχμυσις ὕγρου περὶ τι: Δισσκ. 1,43 ἀποθροχί τῆς κεφαλῆς.

ἀποθροχίσις καταπίνω: Ἀριστφ. ἀπ. 236, AB 427, 3 «ἀποθροχίσις τὸ καταπιεῖν, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφάνους, Δαιτολεῦσιν ἐχρήσατο».

ἀποθροχίσις (τό) δημ. τελευταῖα κατὰ τὴν ἀνοχὴν βροχῆς ἀντὶθ. πρωτοθροχία.

ἀποθροχία (ή) δημ. ἡ μετὰ βροχῆν ὑγρὰ καὶ φυχρὰ καιρικὴ κατάστασις, ἄ. ἀποθροχία.

ἀποθροχίω μτυν. μέλλ. ἴστω δένω διὰ βρόχου: Γαλ. 14,784 λίου διατρῆναι καὶ ἀποθροχίζοντες 2) δένω σφυγκτῶς: ΑΠ 9,410 ἡ δ' ἐπὶ πλῆθυν ἔλκομένη θηρὸς λαοῦν ἀποθροχίω 3) δι' ἀγλήνης ἀποπνίγω: Γολοσίαν. 8,63 ἀπ-οὐτὰς.

ἀποθροχισμός (τό) τὸ ἀποθροχίζειν βλ. λ. ὑπόθεσις τοῦ ἀνευροσμάτους: Ἀντιπλ. Ἰ. Ὀρεθ. 45,24.

ἀποθροχίω (τό) δημ. ἡ μετὰ τὴν βροχὴν ὑγρὰ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας: Γρουπ. «Ἀποθροχία» καὶ στή θροσά τὸ ἀποθροχίω λουσιμεν (ἢ γή), γνωμ. γλάττωσις τῆ βροχῆ φυλάξω ἀπὸ τ' ἀποθροχίω ἄ. ἀποθροχίω.

ἀποθροχίω μόνον ἐν τῷ ἀφρ. ἀπέθροξα καταπίνω, καταθροχίω τὶ: Λεων. Ταρ. ἐν ΑΠ 7,506 ὁ εὐ μέγα κητος ἴληεν, ἀπέθροξεν δ' ἄχρισ ἐν ὀμφαλίω (ΑΠ) ἀπέθροξεν, πρὸλ. κ. ὀποθροχίω.

ἀποθρύκω καταβιβρώσκω, τρώγω λαϊμόργως : Εὐθ. 42 ἀποθρύκω τῶν κρῶνων ἥ κατασπαρῶσα δια τῶν ὀδόντων.

ἀποθρύω μιν, ἀναθλαστάνω.

ἀπόθρομαι (τό) μιν, πᾶν ὅ, τι τρώγεται.

ἀπόθροσις-ως (ή) μιν, ἡ καταβιβρώσκειν, ἡ καταστροφή : Εὐθ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 29 D πυρὸς ἀποθρύσις καὶ σωματικῆς θροσίσεως.

ἀποθρυζαίνω δημ. βυζαίνω, θηλάζω πλήρωσ' 2) παύω νὰ βυζαίνω, νὰ θηλάζω.

ἀποθρύει (τό) δημ. τὸ ἀρπὶ ἀπογαλακτισθῆν, τὸ οἰσνεῖ ἀπὸ τοῦ μαστοῦ ἀποσπασθέν νεογινὸν ἰδίως προβάτου ἢ ἄλλου ζώου· 2) τὸ ὑστερογενῆς τέκνον, ἄ. στερνοπαῖδι, στερνοπούλι.

ἀποθρυπέθω μιν, ἐκθέρω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ἢ τὸ κέλυφος : Δοσθη. Γραμμ. 436 K.

ἀπόθυστος-ον μιν, κεκρυμμένος, κρυπτός : Θεόδ. Στ. 251 B οὐκ ἐν ἀποθυστῷ.

ἀποθῦω ἀποφράπτω, ἀποκλείω, ἀποκρύπτω : Κλήμ. Ἀλ. 73, 19 ἀποθῦσας τὰ ὡτα ἡμῖν ἥ κ. παθ. Ἀριστφ. ἀπ. 1 ἀποθῦσται ὅτι... τὰ θήματα.

ἀποθώμιος-ον ὁ ἀσεβής : Ἡσ. ε μακρὰν βωμοῦ, ἀσεβής : Εὐρ. Κύκ. 365 ἀποθώμιος ἄν ἔχει θυσίαν Κύκλωφ Αἰθναίος· 2) ὁ ἀνευ βωμοῦ· Εὐστ. σχόλ. Ὀδ. 1720, 28 ἀποθώμια... ἱερὰ ἄν οὐκ ἐπὶ βωμοῦ ὁ καθαρῆσιμος, ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους· Ἡσ. ε θυσία ἀποθώμιος, αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖσι· 2) Ἐπίγρ. ὁ μὴ ἄρμῆδιος, μὴ πρόσφορος πρὸς θυσίαν ἄμφ. 1.

ἀπόθωμος-ον ἀποθώμιος βλλ.

ἀπόθωιος-ον κ. ἀπόθωιος βλλ.

ἀποθῶις-ὄω παθ. ἀποθῶιμαι μιν, μεταβάλλω, μετατρέπω εἰς γῆν : Ἡράκλειτ. Ἀλλ. 22, ἠμ. Λυδ. Ρωμ. 4, 61 τοὺς θεὰ καρπούς ἀποθῶιαι κατ' ἔτος· 2) λατρ. σχηματίζω λίθους : Γαλ. 19, 648, 672.

ἀποθῶσις-ως (ή) νεώτ. ἡ μεταβολὴ εἰς γῆν, **ἀπόθῶλα** (τό) μιν, κ. νεώτ. ὁ ἐκ βεβρεγμένου σίτου ἀκθιδόμενος γαλακτιδῆς χυλὸς : Δουκἀγγ. τοῦ πυροῦ τὸ ἀπόθῶλα.

ἀπογαλακτίζω μέλλ. ἀπογαλακτιῶ κ. νεώτ. παύω νὰ τρέφω τὸ βρέφος διὰ τὸ μητρικὸν γάλακτος, ἀποθηλάζω· συνᾶν, ἀποκόθω (ἐπὶ γυναικῶν καὶ τῶν θηλαστικῶν ζώων) : Διφιλ. 74, ΓΙΔέν. 21, 8 καὶ πῆξήθη τὸ παιδίον καὶ ἀπεγαλακτίσθη.

ἀπογαλακτίσις-ως (ή) μιν, μιν, κ. νεώτ. ἀπογαλακτισθῶ βλλ. : Ἀριστφ. Βυζ. Ἐπιτ. 42, 14.

ἀπογαλακτισμός (ὁ) κ. νεώτ. διακοπὴ τοῦ θηλασμοῦ τοῦ βρέφους ὑπὸ τῆς μητρὸς, συνᾶν, ἀποκόθω, ἐπὶ θηλάσεως : Ἰνπ. Ὀδοντ. 16.

ἀπογαλακτός-ον μιν, ὁ ἀπογαλακτισθεὶς.

ἀπογαλακτιδῶ μιν, κ. νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς γάλο, καθιστῶ τι γαλακτιδῶδες ἥ παθ. -οῦμαι καθίσταμαι γαλακτιδῶδες : Αντυλλ. η. Ὀρειδ. 4, 11, 6.

ἀπογαληνίζω μιν, ἐπιφέρω γαλήνην, ηρεμίζω, καθιστάω : Πλούτ. Ἡμ. 655 B (ἰθ. 1).

ἀπογαληνωμαί-ομαι μιν, λατρ. καθίσταμαι γαλήνιος, ἡρεμῶ, ἡσυχάζω : Σωφραν. Γυν. Παθ. 17C ζῶς ἄν... ὁ σάλας τῶν ὑγρῶν ἀπογαληνωθεῖ.

ἀπογαληνωμαί-ομαι μιν, ἀπογαληνωμαί βλλ. : Σωφραν. 146.

ἀπόγαλον (τό) μιν, τὸ φυτὸν ἀβρότονον βλλ. : Ψ Διοσι. 3, 24.

ἀπογαλακτισμός (ὁ) νεώτ. ἀπογαλακτισμός βλλ.

ἀπογαμία (ή) νεώτ. βωταν. ἡ ἀνευ γονιμοποιήσεως ἀναπαραγωγὴ φωτῶν τιῶν δι' ἐκπλαστικῆς, **ἀπογαμῖ-ὄω** μιν, κ. δημ. συνέρχομαι εἰς πλήρη σαρκικὴν μῆζην μὲν γυναῖκα ἡ παρθένον : Νομοκρα. 21) ἀπεγαμίασ αὐτήν ἥ τελειώσω τὴν συνουσίαν, παύσομαι συνομοσιζόμενος.

ἀπογαμιαζῶ δημ. παύσομαι καταπονοῦμενος ἐν ἐργασίᾳ, ἐν μόχθῳ.

ἀπόγδυμα (τό) δημ. κ. ἀπόγδυμι τὸ ἀποβαλλόμενον ἀκάθαρτον ἐσώρροχον, ἄ. ἀπολαξίδι.

ἀπογδυμι (τό) δημ. ἀπόγδυμα βλλ.

ἀπόγιναι (τό) δημ. κ. ἀπόγι βλλ.

ἀπογία (ή) ἰένν. αὐρα ἢ νεώτ., δημ. ἀπόγιοι (τό) ὁ ἀπὸ γῆς πνέων ἑλαφρὸς ἀνεμος· ἀντίθ. θαλασσία αὐρα.

ἀπόγειον (τό) δ. γ. ἀπόγειον κ. ἀπόγειον μακρὸν τῆς γῆς, τῆς ξηρᾶς εὐρίσκεισθαι ἥ μεγίστη ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασις πλανήτου πινός : Πτολ. Μαθ. 3, 3 τὸ ἀπόγειον ἰένν. διάστημα ἥ μῦφ. νεώτ. τὸ ὑψιστον σημεῖον : τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης· 2) μιν, χονδρὸν σχοινίον δι' οὗ τὸ πλοῖον προσδένεται, εἰς τὴν ξηρᾶν, παλαμάρι : Λιβάν. Λόγ. 39, 139 λύσας τὰ ἀπόγεια.

ἀπόγειος-ον κ. νεώτ. ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων, ἐπὶ ἀνέμων : Ἀριστλ. Μετ. 361 A 1 ἀπόγειοι, ἀνεμοί, ἀπόγειον πνεύμα· 2) ὄω οὐσ. ἀπόγειον (τό) βλλ.

ἀπογειοῦμαι νεώτ. ἀπὸ τῆς γῆς ἀπομακρύνομαι ἥ πλέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος διὰ πλοῖου ἥ ἀφήνω τὸ ἔδαφος ἀνυφόμενος δι' ἀεροπλάνου· ἀντίθ. προγειοῦμαι.

ἀπογειούρα (ή) δημ. ἀπόγειος ψυχρὰ αὐρα· 2) συνεκδ. θριμὸ φθῶς.

ἀπογειοῦθω κ. νεώτ. κάμνω νὰ ἐξέχη τι ὡς γείσον : Σεν. ἀπ. 1, 4, 6 ὄφρῦσι ἀπογειοῦσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων ἥ παθ. -οῦμαι ἐξέχω ὡς γείσον : Ἀριστλ. Ζῖ 81 B 13.

ἀπογειοῦμαι (τό) κ. νεώτ. γείσον, προεξοχῆ στέγη : Ἀριστλ. ΖΜ 658 B 16.

ἀπογειώσις-ως (ή) νεώτ. τὸ ἀπογειοῦσθαι, ἡ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἀπομάκρυνσις· ἀντίθ. προγειώσις.

ἀπογέλασ-ὄω δημ. παύω νὰ γελῶ : σάν ἀπογέλασαν ξαντάσασαν τὴ συζήτηση· 2) μῦφ. ἐξαπατῶ.

ἀπόγεμα (τό) δημ. ἀπόγευμα βλλ.

ἀπογεματίζω δημ. ἀπογευματίζω βλλ.

ἀπογεματινός-ή-ὄ δημ. ἀπογευματινός βλλ.

ἀπογεματός-η-ὄ δημ. γεματός τελειός.

ἀπογεμίζω μιν, νεώτ. κ. δημ. μῦφ. παθ. παρκα ἀπογεμισμένος ἀφαιρῶ τὸ γέμισμα, ἀδαϊάζω : ἀπογεμίζω πυροδόλον ἥ παθ. -ομαι ἐπὶ πλοῖου, ξεγεμίζομαι, ξεφορτώνομαι : Διον. Ἀλ. 3, 34· 2) δημ. κ. ἀπογομίζω ἐντελής πλήρῳ, γεμίζω τελειός : ἀπογεμίσαι τὸ στέφανον, - τὸ βαρελί.

ἀπογεμίσαι-ως (ή) νεώτ. δημ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ γεμισματος, ἀδαϊσμοῦ ἰδίως πυροδόλον ὀπλων ἥ δημ. ἡ ἐντελής πλήρωσις, τὸ πλήρες γέμισμα· ἀντίθ. ξεγεμίσαι.

ἀπογεμιστός (τό) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπογομίσιμα ἢ ἀπογεμιστός βλλ.

ἀπογέμω κενῶ τὸ πλήρες, ἐξαντλῶ Ἡσ. ε ἀπόγεμω ἀφέλκε, Κύπριοι.

ἀπογενέσις (ή) Πόπ. ἀπογένεσις βλλ.

ἀπογενέσις-ως μιν, φθορὰ, δλεθρος : Πορφ. Ἄντρ. Νυμφ. 31 τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις.

ἀπογέννημα-ατος (τό) κ. δημ. τὸ ἀπὸ τινος γεννηθέν : Τιμ. Λοκρ. 97 E ἀπογεννήματα δὲ τούτων ἐστὶ τὰ σώματα.

ἀπογέννησις-ως (ή) μιν, γέννησις.

ἀπογεννήτωρ-ορος (τό) μιν, γεννήτωρ.

ἀπογεννίω (τό) δημ. κ. ἀπογεννίζω τὸ τελευταῖον τέκνον· 2) τὸ τελευταῖον ὦδον τῆς θρυβίος.

ἀπογεννώ (τό) δημ. τὸ μετὰ τὸν τοκετόν, μετὰ τὴ γέννα χρονικὸν διάστημα.

ἀπογεννώ-ὄω γενῶ ἀπὸ τινος, παράγω : Ἰνπ. Νουά. 1, 25 ἀπὸ τούτων ἀπογεννώται ὁ ἰδρώς, Δημάδ. 180, 13 μηδὲν ἀπογεννώσει δυσμάνει· παθ. Λογν. 15, 12 τὰ ὑπὸ μάγιστροφροσύνης ἀπογεννώμενα· 2) δημ. ἀποτελειώω τὸν τοκετόν, ξεγεννώ ἥ παύω προωριστὰς καὶ γεννῶ : ἀπογεννώμενος οἱ κότας ἥ παύω ὀριστικὰς νὰ γεννῶ, στεριεῶ.

ἀπογένωμαι δημ. κ. ἀπογίνωμαι βλλ.

ἀπόγειος-ον ἀπόγειος βλ. λ.
ἀπογεύομαι-όμαι μτγ. παθ. τοῦ ρ. ἀπογεῶ βλ. λ. μεταβάλλομαι εἰς γήν.
ἀπογεράζω δημ. κ. ἀπογερνῶ, ἀόρ. ἀπογέρασα, γηράσκω τελείως.

ἀπογέραςμα [τό] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπογεράσκειν βλ. λ., τὸ νὰ εἶναι ὀλιγαγερός ἢ γέρικος.
ἀπογερασμένος-η-ο. δημ. μτγ. παρακ. τοῦ ἀχρήστου παθ. ἀπογεράζομαι, ὁ ἐντελὸς γηράσκει, ὀλιγαγερός : γυναικί ἀπογερασμένη, -ζῶο, -δέτρο ἀπογερασμένο (γέρικο).

ἀπογερμα [τό] δημ. ἡ ἀπόκλησις : φρ. στ' ἀπογερμα τοῦ ἡλίου ἵ δταν πλησιάζῃ τὴν δόση ὁ ἡλιος ἴ.

ἀπογερνῶ δημ. ἀόρ. ἀπόγειρα, μτγ. παρακ. ἀπογερνέος, ἀποκλίνω, γέρνω ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἓνα μέρος : 2) κλίνω ὀριστικῶς, ἐντελὸς, γέρνω τελειωτικῶς : ἦταν γερτὸ τὸ δέτρο καὶ μετ' ὃ χροσινὸν δέρα ἀπογείρει : 3) μτθ. κάμνω ἄλλον νὰ ἀποκλίνῃ, ἐν ἀμφ. ταῖς ἀνωτ. σση.

ἀπογερνῶ δημ. κ. ἀπογεράω βλ. λ.

ἀπόγειμα νεώτ., δημ. ἀπόγεμα κ. ὄπιομα ὁ ἀπὸ τοῦ γεύματος, τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἑσπέρας χρόνος, συγγ. ἀπομεσημερο.

ἀπογευματικῶ νεώτ. δημ. ἀπογευματικῶ κ. ἀπογευματικῶ περὰ τὸ γεῦμα μου.

ἀπογευματινός-ἡ-ὸν(ν) νεώτ. δημ. ἀπογεματινός κ.-γιωματινός ὁ τοῦ ἀπογεύματος ἢ ὁ κατὰ τὰ ἀπογευματινὸν γινόμενος : ἀπογευματινὸς περὶσπότης ἢ τὸ βηλ. ὡς οὐα. ἑορτῆ, δεξιῶσις, παράστασις γινουμένη τὸ ἀπόγευμα : τὸ Ἐθνικὸν Ἑσπέρην ἔχει τρις τῆς ἑβδομάδος ἀπογευματινάς ἢ ἐπὶ σιδηροδρομικῆς ὁμαροστοχίας, ἀπογευματινὴ ἢ ἀπογευματινὸ ἔνν. τροσίον ἢ ἐκτελευτῶσα τὴν διαδρομὴν μετὰ μεσημβρίαν καὶ πέραν : ἔφυγε μετ' ἡν ἀπογευματινῆν, ἀνηδίαστ. πρὸς τὴν πρωινήν ἢ τὴν νυκτερινήν.

ἀπογευσις-ως (ἡ) μτγ. τὸ ἀπογεύεσθαι βλ. λ. : Ὀλυμπ. Ἀλκ.6 C διὰ τῆς ἀπογευσιῶς τῶν παθῶν, Μην.2,126 Θεοτακί. φωτοὶ ἀπογευσις.

ἀπογεύω κ. μων, νεώτ. δημ. κ. μέσ. ἀπογεύομαι, ἀόρ. ἀπεγεύθην, δημ. ἀπογεύτηκα, δημ. μτγ. ἀπογεύμενος διδω τῶσαν μόνον, ὥστε μόλις νὰ γευθῆ τις τὸ διδόμενον ἀντίθ. ἀποληλῶ : Ἠρόδ. ἱατρ. π. Ὀραθ.5,30,21 σύμμετρον δόσαντες μίτη μόνον ἀπογεύοντας αὐτοὺς μίτη ἀποληροῦντας : 2) μέσ. κ. νεώτ. γεύομαι, δοκιμάζω τὴν γεῦσιν τινος : Πλάτ. Πρωτ.354 B οἱ λίχνοι τοὺ αἰεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες, Ἰζέτ. Ἐπιστ.8,11,7 τοῦ λωτοῦ ἀπογεύεσαι, ἀπεγεύθην τὸ φαγητόν ἢ κ. μτφ. : Φιλ.2,338 χρηστικῆς ἀπογευσόμενος ἐλπίδος : 3) μεσ. κ. νεώτ. κ. δημ. συμπληρῶ, ἀποτελειῶν τὸ γεῦμα μου, χορταίνω.

ἀπογευρῶ-ῶω κατασκευάζω προχόμετα διὰ τὴν μὴ εἰσροῆν τῶν ὕδατων : Ἠρ.2,99 ἀπογευρῶσαι τὴν Μέμφιν.

ἀπογεῶ-ῶω ἀπογαῶ βλ. λ.

ἀπογηράσκω κ. νεώτ. γηράσκω ἐντελὸς ἀπογερνῶ : Ἰνν. Ἀφορ. Ἀφ.2,20 ὁ μὲν γ' ἄνθρωπος ἀπογηράσκει ἀηδῆς γίγνεται, οἶνον δὲ τὸν παλαιότατον ἀπουδάζομεν ἢ ἐπὶ ἀφίχων, παλαιούμαι, γίνομαι γέρικος.

ἀπογι [τό] δημ. κ. ἀπογεῖ ἢ ὑπόγειος χωρὸς αἶρα ἢ τὸ φύκος, τὸ κρῖο : Ἐρωτόκριτ. Δ 598 ἰ ἀπόγι : βλ. ἀπασσι κ' ἰ οὐδ, ἀζάφω μ' ἡ μου δόση.

ἀπογιαντῶ-ῶω νεώτ. καθιστῶ τινα γίγαντα κ. μέσ. -οῦμαι γίνομαι γίγας, θερσιέω.

ἀπογιαντῶσις-ως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀπογιαντῶν βλ. λ. ἢ ἀπογιαντῶσθαι.

ἀπογινομαι μτγ. νεώτ. κ. ἀπογίνομαι ρ. ἀποβ., μέλλ. ἀπογενήσομαι, ἀόρ. ἀπεγενόμην κ. νεώτ. ἀπέγναι εἶμαι μακρῶν, εὐρύκομαι εἰς ἀπόστασιν, ἀπέχω ἀπὸ τινος, ὅθ. κ. πέν μετῆχος τινός : Ἠρ.9,69 ταῖσι τεταγμένοισι περὶ τὸ Ἥραϊον

καὶ ἀπογενομένοισι τῆς μάχης ἰμὴ μετασχοῦσι τῆς μάχης ἴ, Ἀριστλ.Ζ1 8,6 ἀπογίνεται ἀπὸ τοῦ σταθεροῦ ἢ ἀποισιάζω, ἀντίθ. παραγίνομαι : Πλάτ. Σοφ.247 Α δυνάτων τῶ παραγίνεσθαι καὶ ἀπογίνεσθαι, Δημ.98,23 δέκα μῆνας ἀπογενομένους τὰνθρώπων (ἀποισιάσαντος) : 2) ἀπέρχομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀραιῶν ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος ἀντίθ. προσγίνομαι : Θουκ.2,98 πορευομένου δὲ αὐτῷ ἀπέγινετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μὴ νόσῳ, προσεγίνετο δ' ἢ κ. κ. μτφ. ἀπόστασσομαι ἀπὸ τινος, ἀφίσταμαι, ἐκφεύγω, ὅθ. ἀποβόλλω τι, θέτω ἐκποδῶν, παραιτῶ τι : αὐτ. ἴ.39 τῶν ἀμαρτημάτων ἀπογενομένοι : 3) κ. ἀπολ. εἶμαι, καθίσταμαι εἰς ἀπόστασιν ἐπιμένους κ. εἰς διαφορὰν ἀπὸ ἄλλης προγενεστέρως καταστάσεως μου, ὅθ. κατατῶ εἰς ... Ἰνν. Ἐπιθ.12 τράχηλος σκληρῶς ἀπέγινετο ἢ κ. νεώτ. ἀποβαίω, καταλήγω : αὐτ. Προορ. ἴ.117 οἱ εἰς τοῦτων κωματῶν δεικνύσθαι ἀπογίνοινται, -τί ἀπέγναι τὸ ζήτημα : ἰωὺς κατέληξε, πῶς ἀπέβη : ἰ πρβλ. δημ. ἀπογίνομαι : 4) ὅθ. συνεκῶ, ἀλλοιοῦμαι καταναλοῦμαι εἰς τι, διαπίπτω εἰς τι, μετατρέπομαι, μετασχηματίζομαι : Ἀριστ.Ζ1 595 Β1 ἀπογ-τὸ ἔκτον μέρος εἰς τρίχας καὶ αἶμα : 5) ἐκλείπω, ἐξελείφομαι, ἐξίνομαι : Πλάτ. Φαιθ.69 Β προσγινομένην καὶ ἀπογινομένην ἡδονῶν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ.6,8,8 τοῦ ὕδατος ἀπογινομένην, Πρόδρ.6,547 γένοιν ταῦτα καὶ ἀπογινομένην, γνωμ. τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνοινται : 6) ὅθ. εὐφύμας, ἀποθνήσκω, ἀποβίω ἢ ἀπογίνομαι τοῦ βίου : Ἠρ.2,85 τοῖσι ἀν ἀπέγινεται ἐκ τῶν οὐκίτων ἀνθρώπων, Θουκ.2,51 τὰς ἀλοφύρεσις τῶν ἀπογινομένων τελευτῶντας ἰαυόντες τοῖς θρησχοῖσι διὰ τοὺς ἀσθανόντας, Κλημ. Ἀλ. Στρατ.5,670,33 ὃ γινόμενοι καὶ ἀπογινομένοι : 7) γίνομαι πλήρως, ὀπτελειοῦμαι, συμπτελοῦμαι, ὡς τὸ δημ. ἀπογίνομαι βλ. λ. : Θουκ.5,74 οἱ σύμμαχοι οὐκ ἔταλασιπύρρησαν, ὥστε καὶ ἀξέδραγόν τι ἀπογενοῦσθαι ἢ οὐκ ἐπυλεῖσθαι ἢ ὄφθαλμοι εἰς τὸ ἑπακρον, ἴδωσι ἐπὶ κακῷ, ὡς ἐν παραλληλισμῷ σση. τὸ δημ. ἀπογίνομαι βλ. λ.

ἀπογινώσκω κ. νεώτ. ἀπογινώσκω, μέλλ. ἀπογινώσκωμαι ἐγκαταλείπω σχεδόν, παραπονοῦμαι τινος : Δημ.193,4 ἀπέγναι μὴ βουθεῖν, Ξεν.ΚΠ ἴ.7,19 ἔδοξε καὶ Κῶροι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνῶσκάν τε καὶ μάχεσθαι ἰ δ. γο. τὸ μάχεσθαι : 2) κ. νεώτ. ἢ ἐν τῇ ποθ. μτγ. ἀπεγνωσμένος εὐρύκομαι εἰς ἀπόγνωσιν, ἀπελίπκομαι διὰ τι : Μέν. Ἰ3 ὀσθένος χρὴ πράγματα . . ὀλως ἀπογνώσις, Ἀριστλ. Η Νικ.115 Β 2 οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασιν τὴν σωτηρίαν, Πολυδ.5,1,5 ἀπ- τὰς πρσεβείας μετ' ἀπαρσφ. : Ἀρρ. Ἀν. τὴν πόλιν ἀπέγνω ἔλειψ' παθ. : Πολυδ. 30,8,3 πρὸς ἀπεγνωσμένας ἐλίπας, Πλούτ. Περ. 13 ἀπὸ τῶν ἱατρῶν ἀπεγνωσμένος ἰδραστος ἀποπρασσιμένος ἀπὸ τοῦ γατροῦς : 3) δικαιοκῆδ ὄρος, δὲν ἀποδεχομαι, ἀπορρίπτω καταγεγνησιν : Δημ.605,16 ἐν μὲν ἀπογνώστῃ τὴν γραφῆν ταῖτην, αὐτ.1327b ταῖτην ἀπογινώσκων τὴν ἔνδειξιν ἢ ὀθῶω ἢ Λυσ.1,34 ἀπ- τινὸς μὴ ἀδικεῖν, Δημ. 102014 ὁ μὲν διαπιπτῆς ἀπέγνω μου ἢ ἀπ- τῆς δίπης, τῆς γραφῆς ἀπαλλάσσει τῆς κατηγορίας : Δημ.913,22 οὐκ ἀπέγνω τῆς δίπης.
ἀπογινομαι νεώτ. δημ. κ. ἀπογίνομαι, παρστ. ἀπεγινομένην, δημ. ἀπογινομούμαι, δημ. μέλλ. θά ἀπογίνα κ. θ ἀπογνώω, ἀόρ. ἀπεγινομένην δημ. ἀπογινομαι κ. ἀπόγναι, δημ. μτγ. παρακ. ἀπογινωμένος, ἀπογενομένος κ. ἀπογενέμενος, τὸ ἀρχ. ἀπογίνομαι βλ. λ., μ. ἐν σση. 31 5) κ. 7) καταλήγω εἰς τι, ἔχω ἐκβάσιον εἰς τι, ἀποβαίνω παρ, συνήθ. ἐν τῇ σση, ταῦτῃ ἐκπερόμενον μετ' ἐρωτημ. ἄντων, ἢ μορῶν : ἄγνωστί ὄ ἀπογνῆ τὸ ζήτημα, -τί ἀπέγναι ἢ ὑπόσχεσις τοῦ διαρισμοῦ σου : -τί ἀπέγναι ἢ δίκαι σαις : - ὀ. τραγ. νὰ δοῦμε πῶς

θ' ἀπογενῆ τὸ ἐδικό μας χάλι· συνηθέστ. κ. ἀπολ. ἦτοι τοῦ ρ. ἐκφερομένου ἀπροσώπως καὶ τῆς φράσεως καθορισμένης διὰ προσδιορισμοῦ κατ' αἰτ. κ. ἐξηρητημένου ἐκ τῆς προθ. μέ. οἶον : τί ἀπέγινε μὲ τὸ σκάνδαλον; - τί ἀπογίνηκε μὲ τὴ δίκη σου; - τί θ' ἀπογίνη μ' αὐτὸ τὸ παιδί; || κ. ὅπως ἀπροσώπ. εἰς γ'. ἐνικ. κατὰ μέλλ. ἢ ἀόρ. ἐν τῇ σμν. θά σμυθῶ, - σμυθεῖς : τί θ' ἀπογίνη, - τί ἀπέγινε ἰ δημ. ἀπόγινε ἢ ἀπογίνηκε; 2) ἐμπροσθένως κ. μετὰ τοῦ ὄψις ἄνω ἐμπροθ. προσθ. δηλοῦντος ἐν τῇ σμν. ταύτῃ τὸ ποιητ. αἴτιον, ἐπὶ προσα. = καταλήγω εἰς τι κακόν, ἐκπίπτω, καταγίνω : τί θά ἀπογίνωμεν μὲ τοιαύτας σπατάλας; - τί θ' ἀπογίνη μὲ τὰ μυαλά πού 'χει; ' || ἐπὶ πραγμ. ἐντελὸς φθειρομένη, ἀποχαλῶ : ἀπόγινε ἢ κουθέρα μὲ τὸ πλῆγμα, - ἀπόγινε ἢ λόρτα μὲ τὸ νοῦν; - κλαίει; || δημ. κ. μετὰ τῆς ἀπό ἀντὶ τῆς μέ ἰ ἀπόγινε ἀπὸ τὸ πιστό, - θ' ἀπογίνη τὸ χάλι ἀπὸ τὸ πολὺ σκούπισμα' || δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν. κ. ἀνευ τοῦ προσδιορισμοῦ : ἀπόγινε ὁ ἀρωστος, - ἀπογίνηκε αὐτὴ ἡ γυναῖκα (ἔγινε ἀνυπόφορος), - ἀπογίνηκαν οἱ κόρες τοῦ (διεφθάρσαν ὀλωσθόλου), - ἀπογίνηκε ὁ καναπές (ἐφθάρη, ἐχόλασεν ἐντελῶς; 3) δημ. ἐκλείπει, ἐξάφανίζομαι : δεῖτι ἔγινε δὲν ἀπογίνεται, φρ. ἔγινε καὶ ἀπόγινε καὶ ἡ νοικοκυρὰ στὸ σπῆτι τῆς, σκωπτ. ἐν ἀίσχρῳ σμν. 4) δημ. ἐπὶ πραγμ. τῆς ἀπὸ ἐχούσης ἐπιτ. σμν. ἀποτελειούμαι, περατοῦμαι κ. εἰδ. ἐπὶ κρημνὸν ὠρμηζῶ τελελῶς : ἀπόγινε τὸ ἄσπρισμα τοῦ σπιτιοῦ, - ἀπόγινε ὁ τρύφος, - ἀπόγιναν τὰ ἀπαρτά.

ἀπογινώσκω μτγν. κ. νεώτ. ἀπογινώσκω βλλ. **ἀπόγιωμα** (τὸ) μον. δημ. κ. ἀπόγιωμα ἀπόγειμα βλλ.

ἀπογιοματίζω δημ. ἀπογευματίζω βλλ. **ἀπογιοματινός**-ἡ-ὸ δημ. ἀπογευματινός βλλ. || τὸ θελ. ἀπογιοματινὸς ὡς οἶα. τὸ ἀπόγειμα βλλ. : Ἐρωτ.κρ.β.663 καὶ μίαν ἀπογιοματινὴ εἰς ἓνα κουτσουναρί.

ἀπογιορίζω δημ. ἀπογεμίζω βλλ. **ἀπογιορίσμα** (τὸ) δημ. ἀπογεμίσμα βλλ. **ἀπόγιορτα** ἐπίφρ. δημ. μετὰ τὴν εορτήν. **ἀπόγιος** ἀπόγειος βλλ.

ἀπογιοῦρα (ἡ) δημ. ἀπογειούρα βλλ. **ἀπόγιωμα** (τὸ) δ. γρ. -γιομα μον. κ. δημ. ἀπόγειμα βλλ. : Χρον.Μορ.8.2 τὴν τρίτην τὸ ἀπόγιωμα στὸ Ἄρμυρὰ κενέει.

ἀπογιοματήσιος-α-ο δημ. δ. γρ. -γιοματήσιος ὁ μετὰ τὸ γέμα; 2) αὐνεκό, ὁ ὑποπεπωκώς, πιωμένος βλλ. : εἰν' ἀπογιοματήσιος. **ἀπογιοματίζω** δημ. δ. γρ. -ματίζω, ἀπογιοματῶ περαινῶ τὸ γέμα, ἀποτρώγω βλλ.

ἀπογιοματινός-ἡ-ὸ δημ. δ. γρ. -γιοματινός ἀπογευματινός βλλ.

ἀπογιοματῶ-άω δ. γρ. -γιοματῶ δημ. ἀπογιοματίζω βλλ.

ἀπογκρεμίζω δημ. μέλλ. -ίσω, ἀόρ. ἀπογκρέμισα, παθ. ἀόρ. ἀπογκρεμιστήκα, μτγ. παθ. παρακ. ἀπογκρεμισμένος ἐντελὸς κρημνίζω, κατακρημνίζω, συμπληρωτὸ κρημνίσμα; || κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : ὁ τοῖχος ἀπογκρεμιστήκα. **ἀπόγκρημμα** (τὸ) ἰ εν. μέρη] δημ. τὸ ἀπόκρημμα μέρος, οἱ ἀπόκρημοι τόποι : Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 34 οἱ ἄλλοι ἀπὸ στ' ἀπόγκρημα; || κ. ὡς ἐπίφρ. μετὰ ἢ ἀνευ τὰ ἄρθρ. ἐπὶ κρημνοῦ, κατὰ κρημνῶν : τὸ μοναστήρι χτισμένο ἀπόγκρημα, - κυλάει τὸ ρέμα ἀπόγκρημα.

ἀπόγκρημος-η-ο δημ. ἀπόκρημος βλλ. 2) ἀπόγκρημος (ἡ) ὡς οἶα. ὁ κρημνός.

ἀπογκρῶ-ἄω [ἄγκος] μέλλ. ἀπογκρῶω ἐξογκοῦμαι, οἰδαίνομαι : Ἰνν.Παθ.5 πρῆσμα πνέεται τε καὶ ἀπογκρῶει.

ἀπογκρῶ-ῶω γεμίζω τι, ὡστε νὰ ἐξογκωθῆ : Πορφ. Ἐγκρ.2.30 τὴν ὄραν τοῦ βοῦς ράφαντες καὶ χροτῶ ἀπογκρῶσαντες.

ἀπόγκρως-η-ο δημ. ἀπόγρως βλλ.

ἀπογλάκημα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀπογλακῶ βλλ., φυγὴ προτροπῶδην.

ἀπογλακῶ-ᾶω μον. κ. δημ. καταδιώκω, ἀποδιώκω, κυνηγῶ : Ἐρωτ.κρ.Δ.1056 καὶ σὰ θεοῖο τσ' ἀπογλακῶ, σὰ ἄρκατος τοῦς ζυγῶναι; 2) φεύγω προτροπῶδην; || ἀπαυδῶ, ἀποκίμων τρέχων; || παύσομαι τρέχων (πρβλ. γλακῶ).

ἀπογλαυκοθῆμαι-ῶμαι ὑπὸ γλαυκώματος βλλ. προσβάλλομαι, τυφλοῦμαι, ἐπὶ ὄφθαλμῶν : Πλάυτ. Τιμ.37 ἀπογλαυκοθῆναι αὐτὸν τὴν ὄψιν λᾶγει.

ἀπογλαυκώσις-εως (ἡ) μτγν. γένεσις γλαυκώματος βλλ., ἡ προσβολὴ τῶν ὄφθαλμῶν ὑπὸ γλαυκώματος, ἡ τύφλωσις.

ἀπογλαφόμεαι οἰνεὶ ἀποξέων ἀπαλείφω, διαγράφω, ἀφανίζω : Κομ. Ἀδέσπ.574 τὸν ἄνδρα. ἀπεγλαφόμεν, Ἐύστ. Ὀδ.1504 « τὸν ἄνδρ' ἀνωσάμην τε κ' ἀπεγλαφάμην » οἰνεὶ ἀπέξεα καὶ ἀπὴ λείφα ὡς ἀπὸ βιβλίου;.

ἀπογλείφω δημ. γλείφω, γλειφῶ τὴ ἐντελῶς. **ἀπογλειφότες**-ον μικροὺς ἔχων γλουτοῦς; Σουῖδ. ἐν λ. λίσποι.

ἀπογλυκίωμα κ. δημ. καθιστῶ τὴ γλυκῶ : Ἀθην. 55 Β' ἀπεγλυκασμένοι θερμοί; 2) δημ. ἀμτθ. γίνονται λίαν γλυκῶς : ἦταν γλυκὸ τὸ κραστὶ ἢ ἀπογλυκάνε; 3) δημ. μτθ. κίμωνται γλυκύτερον ἢ πρότερον, ὑπερβολικὰ τὸ γλυκίωμα; ἦταν γλυκῶς ὁ κάρπας καὶ τὸν ἀπογλυκάνε; 4) δημ. μτθ. κ. ἀντιθέτως μετριάζω ἢ ἀφαιρῶ τὴν γλυκύτητα, ξεγλυκίζω : μετὰ τὸ πολὺ ξυνοῦ θ' ἀπογλυκάνης τὸ σιρόπι.

ἀπογλυτώνω δημ. κ. -γλυτώνω γλυτώνω, σφάζω τινὰ ἢ τι; 2) ἀμτθ. σφάζομαι.

ἀπογλυφῆ (ἡ) μτγν. τὸ διὰ ἀπογλυφῆς, ἀποτρίφως, ἀποξέσθην μέρος.

ἀπογλύφω μτγν. γλύφω ἀποξέω, ἀπαλείφω : σγλ. Ἀριστφ.Εἰρ.483 σαρκάζειν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτά τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν.

ἀπογλυπτίζω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν γλώσσαν τινός, καθιστῶ τινὰ ἄλαον, βωβόν : Λουκ.Λεξίφ.15 ὡς οὔσι ἀτόμοις καὶ ἀπεγλυπτισμένοις.

ἀπογνέθω δημ. περατῶ τὴν νήσον, τελειώνω τὸ γνάσιμο; || παύσομαι νήθων; παροιμ. ὄλο ἀπόγνεθ' ἢ γριά κ' ὄλο τὴ ρόκα κράτειε (ἐπὶ τῶν διαρκῶς ἐν ἀσχολίαις).

ἀπόγνῃα (ἀπογνῶσκω) ἀπόγνωσις, ἀπελπισία : Θουκ.3.85 ὅπως ἀπόγνῃα ἦ τοῦ κρατεῖν τῆς γῆς. **ἀπογνῶμων**-ανος-ον ἐπὶ ἴππων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνῶμονας ὀδόντας; βλ. ὄγνῶμων (τέλει). || Ἦσ. « ὁ ἀποθεβληκῶς πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὐ γνωσθῆ ».

ἀπογνῶμαχῶ-έω καταπολεμῶ γνῶμην τινά, ἐναντιοῦμαι πρὸς τὴν γνῶμην τινός : Ἰνν.1292.50 ἀπογνῶμαχῶσαντες τῷ θεῷ ἐπέτρεφαν (διορθ. αὐτοῦς γνωσμαχῶσαντες).

ἀπογνῶσιμος-ον μτγν. ἀπελπισ, ἀπεγνωσμένος : Φιλ.δδ.Παρρ.22 Ο.

ἀπόγνῶσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἀπελπισία : Διον. Ἀλ.1.81 ἀπόγνῶσις τοῦ βίου (ἀπόφωσις τοῦ καταστρέφαι τὸν βίον), Προκκόπ.3.1.18 οἱ δὲ τῷ θάρρει ἐς ἀπόγνῶσιν τε καὶ ἀπόγνῶσιν ἀεὶ ἐθέλον; Μην.6.2 Θεοτοκί. ἀφαρπάσσαν ἐκ βυθοῦ κακίας καὶ ἀπογνῶσις, - ἐσχάτη ἀπόγνῶσις, - ἐφθασεν εἰς ἀπόγνῶσιν; 2) ἀποδοκιμασία, ἀσβολή : Ἰαμβλ.Πυθ.22.102 ἀπόγνῶσις φίλου;

ἀπογνώστης (ὁ) ἀπογινώσκων, ἀπελπισίζομενος, ἀνευ ἐλπίδων.

ἀπογνώστικός-ἡ-όν μτγν. κ. μον. ἀπελπιστικός : Ἰ Δαμασκ.1.197 Β' ἐγκατάλειψις τελεία -γνώστικῆ.

ἀπογνωστικῶς ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἀπογνώσεως βλ.λ.: Ἀρριαν. Ἐπικτ.31.

ἀπογοήτευσις-ως ἡ| νεώτ. δημ. -η κ. -φη παύσις, ἀπάθεια εὐαρέστου πλάνης, διάφρασις ἐλπίδος: ὑπέστην τέλειαν ἀπογοήτευσιν || ἀποθάρρυνσις, μελancholia: εἶχα ἀπογοήτευσιν.

ἀπογοητευτικά ἐπίρρ. δημ. ἀπογοητευτικῶς βλ.λ. **ἀπογοητευτικός**-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων ἀπογοήτευσιν.

ἀπογοητευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀπογοητεύσεως: 2) κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀπογοήτευσιν. **ἀπογοητεύω** νεώτ. κ. δημ. προκαλῶ εἰς ἄλλον ἀπογοήτευσιν βλ.λ.: || δθ. κ. ἀπελιπῶ, ἀποθαυράω || μεσ. ἀπογοητεύομαι πάσχω, ὑφίσταμαι, σιθσθῆναι ἀπογοήτευσιν.

ἀπογομή ἡ| Πάπ. κ.δημ. ἐκφορτώσις, τὸ ἀδειασμα': || δημ. εἰδ. ἐπὶ φορητῶν ἴσων: παρομοίως στὴν ἀπογομή ὁ γάβδαρος ἀφόφρασι | ἐπὶ τῶν μὴ ἐν καιρῷ γινόμενων).

ἀπόγομος (ὁ) τὸ φορτῶν: Πάπ. πλοίου.. ἀπακομένου.. μετὰ σίτου.. ἐφ' ᾧ ἀπόγομος ἀνακοσίαν λιτῶν κέρων.

ἀπογομφά-δω μον. κ. νεώτ. τοὺς γόμφοις, ἴησι τοὺς συνδετικούς ἴηους, ἀφαιρῶ, ξεκαρφώνω: Νικήτ.Χων.Χρον.210C ἐνίστα δὲ αὐτάς (τὸς ναῦς) καταμαχίρειν καὶ ἀπογομφοῦν.

ἀπογομφά-δω μτγν. ξεφορτῶν: Ἐπιφάν.1,643 D. **ἀπογομή** ἡ| γλωσσ. δημ. ἀπογώνη ἢ γενεὰ τῶν μεταγενεστέρων, ἡ διαδοχὴ τῶ γένους, οἱ ἀπόγονοι: τὴν ἀπάντησε νεαρὴ γιὰ νὰ πιάσῃ ἀπόγονη | νὰ ἀποχτήσῃ ἐγγόνα, ἀπογόνους).

ἀπογόνι ἡ| δημ. ὁ τελευταῖος γόνος, τὸ ὑστερογενῆτον τέκνον, ὁ στερονοπαῖδι, στερονοποῦι.

ἀπογονία ἡ| δημ. ἐορτή, ἐστίασις τελομένη ἐπὶ τῇ γεννήσει πρωτοτόκου τέκνου.

ἀπόγονος (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπὸ τινος καταγόμενος: Ἡρ.6,86δ' Γλαυκοῦ νῦν οὗτε τι ἀπόγονον ἔστι οὐδέν.. ἐκτίτριπται τε πρόρριζος ἐκ Σπάρτης, εἶναι ἀπόγονος Βουλγάρων | ἡ τάξις τῶν κατιόντων δηλοῦται διὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν: Παισ.4,15,32 Ἐσποπόμου δὲ Ἀρίστου ἀπόγονος ἔδδομος.-πρώτος.-δεύτερος.-τρίτος ἀπόγονος κ.τ.λ. (ὁ υἱός, ὁ ἐγγονος, ὁ ἀδελφός): || ὁ ἀπὸ τινος γεννηθείς: Σοφ.OK534 αἰσῆται γὰρ ἀπάγοναι τσαί | τέκνα ἐκ σοῦ γεννηθέντα |.

ἀπογουλιζέω δημ. ἐπὶ φυτῶν, κόπτω, ἀφαιρῶ τὸν βολθὸν τῆς ρίζης, τὸ γουλι, συγγ. ἀποκαυκαλιζέω.

ἀπογραίω μτγν. ἀφαιρῶ τὸ ἄνοδος, τὸ καίμακι τοῦ γάλακτος: σχόλ.Νίκ. Ἀλεξ.3,91 τὸν πενήγυτα ἀφρόν τοῦ γάλακτος ἀπογράισα.

ἀπόγραμμα (τὸ) δημ. ἐπιγραφή ἐπὶ φακέλλου ἐπιστολῆς, ἀπάνωγραμμα: δ. τραγ. κί ἀπέξω λέει τ' ἀπόγραμμα καὶ μέσα λέει τὸ γράμμα: 2) ὑπὸ τρίτου προσοπογραφῆ ἢ ἐπικυρώσεως ἐγγράφου.

ἀπογραμμίζομαι μον. ἐκφύω, ἐκκλίνω ἀπὸ τῆς φρισημένης μοι γραμμῆς: ΚΠροφ. Ἐκθ.586 ἀπογραμμισθῆναι τῆς προρρηθείσης γραμμῆς.

ἀπογραφθεύσις-ως ἡ| μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ.-εας ὁ καταρτιζὼν καταλόγους τῶν ὀφειλομένων φόρων καὶ εἰσάγων εἰς δίκην τοὺς δυστροποῦντας τὰ πληρώσασιν.: 2) μον. ὁ συντάσσων τὸ κτηματολόγιον τῶν ἐπαρχιῶν.: 3) κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν ἀπογραφῆν βλ. λ. τὸν πληθυσμῶ.

ἀπογραφῆ ἡ| κ. νεώτ. κ. δημ. καταγραφή, ἴησι κτηματολόγιον, νινὰξ φαρολογικός, κατάλογος στρατεύσιμων: Πλάτ.Νόμ.745D ἀπογραφῆς ἀπάντων γενομένης, Ἐπιγρ. ἀπ.-τῆς οὐσίας, αὐτ. ἀνεφθάνω || νεώτ. κ. δημ. καταγραφή ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ μιάς χώρας, οὐχὶ μόνον τῶν ἄρρένων, εἰς τὸ μητρώα τοῦ κράτους: || νομ. νεώτ. κ. δημ. καταγραφή τῶν ἐμπορευμάτων ἐμπόρου τινὸς ἢ γεν. περιουσίας, οἷον ἀποδιώσαντας, διαλυομένης

ἐταιρείας, πτωχεύσαντος κ.τ.τ.: || βιβλίον καταγραφῆς εἰδῶν σκευῆς καὶ ὀλισμοῦ πλοίου.: 2) δίκαν. καταγραφή τῆς περιουσίας τινὸς ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ διεκδικουμένου αὐτῆν ἀντιδίκου, ἀγωγή: Δημ.1246,4 τὴν ἀπογραφῆν ἐπισοσάμην || νεώτ. νομ. καταγραφή τῶν στοιχείων διεκδικουμένης περιουσίας ἐξωδίκου (κατὰ θέλησιν τῶν διαδίκων) ἢ δικαστικῆ| (κατὰ νόμον).

ἀπογραφικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀπογραφῆς: Νικήτ.Χων.Χρον.446,3.

ἀπόγραφος (-η-οιν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντιγεγραμμένος: || ὡς οὐσα. ἀρα. κ. οὐδ. ἀντίγραφον || νεώτ. εἰς τὸ οὐδ. τὸ μεκρυωμένον πρῶτον ἀντίγραφον τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ παντὸς ἄλλου ἐγγράφου ἐκτελεστοῦ: ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου || ἀπόγραφον παραγεγραμμένων | βιβλίον ἀντιγραφῆς τῶν διαταγῶν τοῦ στολάρχου.: 2) δημ. εἰς τὸ οὐδ. πληθ., τὰ διαγεγραμμένα, ἀποδοσμένα: τὰ γραμμένα ἀπόγραφα δὲ γίνονται.

ἀπογράφω κ. νεώτ. κ. δημ. κίωμα καταγραφῆν, ἰδίως ἐν καταλόγῳ: Ἡρ.7,100 ἔθνος ἐν ἑκαστον.. ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί || μεσ.-εἶμαι κίωμα καταγραφῆν πρὸς χρῆσιν μου: Ἡρ.2,145 τὰ ἔτρα ἀπ.- || ἐγγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ: Ἀριστ.Πολιτ.1297 A 24 ἔξεστι τοῖς ἀπογραφόμενοις ἐκκλησιάζειν, Πολύβ.39,1,8 εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραφόμενος πυρρὴν ἢ παγκράτιον | ἔγγραφαις διά... | Πλούτ.Σύλλ.5 ἐπὶ στρατηγίῳν ἀπ.- | ἐγγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκλεξιμῶν στρατηγῶν, ΚΔΛουκ.2,1 ἀπογράφεσθαι κίωμα τὴν οἰκουμένην || νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ, κίωμα ἀπογραφῆν | βλ.λ.: || παθ. ἐγγράφομαι, καταγράφομαι: Ἰσαί.6,44 ἀπ.- πρὸς τὸν ἀρχοντα: || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἐγγράφομαι εἰς γινόμενῃν ἀπογραφῆν τὸ πληθυσμοῦ: ἀπεγράφωσαν ὅλοι εἰς τὸ χωρίον ἐπὶ πραγμ. περιουσιακῶν, καταγράφομαι, κατοχωρίζομαι εἰς γινόμενῃν ἀπογραφῆν: ἀπεγράφωσαν ὅλα τὰ ἡπιλάα.: 2) γράφω κατ' ἀρχέτυπον, ἀντιγράφω || μεταγράφω: Πλάτ.Κριτ.113 B ἀπογράφομαι ὄνοματα.: 3) ἀπ. δίκαν. ὅροις ἐγγράφω τινὸς τὸ ὄνομα ὡς κατηγορουμένου, ἐνάγω: Λυσ.7,29 ἀπ.- τινὰς ἡγορίαν ἀφανίζω || μεσ.-ομαι ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου ὡς κατηγοροῦν, ἐγκολῶ: Δημ.1043,27 ἀπεγράφω πρὸς τοὺς στρατηγούς ταυτηνὴν τὴν ἀπογραφῆν || παθ. κατηγοροῦμαι: Λυσ.7,2 ἀπ.- φόνου δίκην | κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ | 4) προσάγω κατάλογον περιουσίας τινὸς: Πλάτ.Νόμ.754D ἀπ.- τοῖς ἀρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας || προσάγω κατάλογον περιουσίας τινὸς διεκδικουμένης ὑπὸ τοῦ δημοσίου: Ὑπερείδ.Εὐξεν.34 ἀπ.- οὐσίαν τινὸς ὡς δημοσίαν οὐσαν || μεσ.-ομαι ἐνεργῶ νὰ προσαχθῆ κατάλογος περιουσίας τινὸς: Δημ.868,17 τὴν ἀπέλειψιν οἱτοὶ πρὸς τὸν ἀρχοντ' ἀπεγράφαντο || παθ. καταγράφωμαι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν χρῶν: Δημ.791,24 τρι' ἄστιν τὰ ὀφλήματα... τὸ δ' ἐν οὐδ' ἀπογέγραπται.: 5) δημ. διαγράφω, ἀθῆνω συνῶν, ξεγράφω ἄθρ. ἀδεισάνος καταγράφω ἔγραφε κ' ἀπόγραφα | ἐπὶ ἀργοσχόλῳ | 6) δημ. ἐξ ὀλοκλήρου γράφω, ἀποπερῶ γωγραφικῆν ἐργασίαν: ἐκάθησα καὶ ἀπόγραφα τὸ γράμμα.

ἀπογυμνάω Ἐπιγρ. ἀπογυμνάω βλ.λ.

ἀπογυμνῶ εὐχά| Ἡσ. «σιωπούμενα».

ἀπογυμιά-δω ἐξασθεῖω, ναρκώω τελείως, ἐπὶ πραγμ. ὀδοντίαζω: Ἰλ.Ζ 265 μὴ μ' ἀπογυμιάσης μένεαι, Ἀθῆν.1,10 B τὸν εἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὴν καὶ ἀπογυμιάω.

ἀπογυμνάω κ. νεώτ. γυμνάζω, ἐξασκῶ τελε- λείως: Αἰσχ. Ἐπ.441 ἀπογυμνάων σῶμα ἡν γλώσσων ἀσκόων τελείως | 2) νεώτ. κ. περαινῶ τὴν ἐγκύμνασιν, παύω τὰ γυμνάζω.

ἀπογύμνασις-ως (ἡ) νεώτ. τελεία ἐκγύμνασις διακοπή, ἡ παύσις τῆς ἐκγυμνάσεως.
ἀπογύμνασις (ἡ) δημ. κ. -ια τελεία γύμνωσις, τὸ εἶναι τινα τελείως γυμνόν· || κ. μτφ. ἢ ἄκρια ἐνδεία.
ἀπογυμνωθῶ κ. μοι. κ. νεώτ., δημ. ἀπογυμνῶν ἔξυμνωθῶ, ἀφαιρῶ τελείως ἀπὸ πινος, ἰδίας τὰ ὅπλα, ἀφῃλλίζω· Ὁδ.Κ.301 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακόν καὶ ἀνήνορα βεβη, Ἰασιόδ. Ἐργ.728 μὴ δ' ἀπογυμνωθῆς, Ἀριστλ. Πρ.866 Α 2 ἀπογυμνωθεὶ τὰ ἱμάτια, -ἀπογυμνωθῆκε ἀνθρώπινα· || μτφ. ἐρημῶ· Διγ. Ἀκρ.1186 κί ἔκεισε ἀπεγύμνωσαν τὸν τόπον ὑπ' ἀνθρώπων· || ἀποκαλύπτω· Παυσ.4,224,-ἀπεγύμνωσε τὸ στήθος τοῦ· || μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ, στερῶ τελείως· Αἰο.Μοθ.138,71 ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἀπογυμνωθῶσι ἑαυτοῦς, -οἱ τοκογλύφοι τὸν ἀπεγύμνωσαν | ἀφῆρσαν ὅλην τὴν περιουσίαν |.
ἀπογυμνωσις-ως (ἡ) τὸ ἀπογυμνῶν, τὸ πλῆρες ἔξυμνωμα, γδύσιμο· Πλούτ. Ἡθ.751 F· || μτφ. νεώτ. πλήρης ἀφαιρέσις, στερήσις· 2) νεώτ. ἡλεκτρον· ἀπογύμνωσις καλωδίου ἀφαιρέσις τοῦ μονωτικοῦ περιδλήματος αὐτοῦ.
ἀπογυμνωθεῖμαι-θεμαι μτγν. κ. παθ. μαν. ἐκθληθῆναι, γίνομαι γυμνακώδης· Ἀγαθαρχίδ.101.
ἀπογυμνωκάνομαι νεώτ. κ. δημ. ἀπογυμνωθεῖμαι βλλ.· 2) γίνομαι ὑποχείριος εἰς γυναικᾶ.
ἀπογυμνωκασίς-ως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπομαλθακασίαι, ἡ ἐκθληνσις· Πλούτ. Ἡθ.987 F.
ἀπογυμνοῖσθαι μτγν. ὁ κόλως δι' οὗ τὸ πλοῦτον προσδέεται προσορμιζόμενον, δημ. παλαμᾶρι· Πολυδ.1,93 πρὸθ. ἐπιγυμν, ἀπόγειον.
ἀπογυμνοῖσθαι ἐπίφρ. δημ. μέ γυρῶν, μέ βόλτα, οὐχὶ κατ' εὐθείαν· || κ. μτφ. πλαιγίς, ἐμμέσως· τὸν ἔκρυνε ἀπόγυρα νὰ τὸ πη τὸ μυστικό.
ἀπογυρᾶ (τὸ) δημ. γύρος, βόλτα· Λασκαρ.Ληξ.2,38 ἔκτανε οἱ γυναικᾶς τ' ἀπογυρᾶ | συντροφιᾶς - συντροφιᾶς ἐπὶ γύρα ἀντήρι· || λοξός, περιστροφικὸς δρόμος, λοξοδρομία· αὐτ.Βάρκ.Καν.1,29 ἔλα δόγῃα με νὰ μέ ἡς | ἀσφαλῆ στ' ἀπογυρία τῆς καρηιάς, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 5 ἄς ἔγαν πιά στῆς γνώσης τ' ἀπογυρία· || μτφ. φρ. μιλάει με ἀπογυρία (ὁμιλεῖ διὰ περιστροφῶν, δι' ὑπαινυγμῶν), ἀφῆσε τ' ἀπογυρία (τὰς περιστροφὰς λόγου).
ἀπογυριάζω (ἡ) δημ. ἀπογύρι βλλ.· δ. τραγ. μ' ἀπογυριᾶς καὶ ἔξελανέματα καὶ με λογιῶνε φέμματα σὲ γύρισαν ἴνὸ μένα.
ἀπογυριᾶ (ἡ) δημ. ἀπογύρι βλλ. λ.
ἀπογυριᾶ (τὸ) δημ. ἀπογύρι βλλ. λ.
ἀπογυριζῶ δημ. κῶμω γύρον, βόλταν· || μτφ. μιλῶ διὰ περιφράσεων, περιστροφῶν, μέ ὑπαινυγμοῦς· 2) ἀντιπρῆφω, ἀναποδογυριζῶ· 3) εἰδ. ἀποπρᾶτῶ τὴν ἐκ νέου σκῆψην ἀγροῦ· 4) μεταπρῆφω τὴν γνώμην τινός, τὸ ἀλλάξω ἰδέες.
ἀπογυρισμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπογυριζῶ βλλ. λ.
ἀπογυριστικά ἐπίφρ. δημ. διὰ περιστροφῶν, μέ ἀπογυρία· μιλάω ἀπογυριστικά.
ἀπογυριστικός-ή-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀπογύρι βλλ. λ., ὁ μετ' ὑπαινυγμῶν.
ἀπογυρισί (οἰ) δημ. ἀπογύρι βλλ. λ.· || πορεία, περίπτας ἐν περιστροφικῇ ὁδῷ, σὲ ἀπογύρι· κάνομα τὸν ὄπνογο γιά μισὴ ὥρα.
ἀπογυρῶν-ονος (οἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν περικιδῶν εἰς ἕλας τὰς θαλάσσας.
ἀπογῶν (τὸ) δημ. ἀπόγωνος βλλ. λ.
ἀπογωνιά δημ. ἀπογωνιῶν βλλ. λ.
ἀπογωνιασμός (οἰ) κατασκευὴ γωνιῶν ἐκ ξύλου, λίθου κτλ.
ἀπογωνισμὸς (τὸ) ὄροσκαπικὴ μοῖρα ἐν χρῆσει πρὸς ἐξέταση, πρὸς καθορισμὸν τῆς πορείας τῆς ζωῆς τινος (τοῦ ριζικού του)· Βέττ.Βάλ.349,22.
ἀπογωνιά κ. νεώτ. δημ. ἀπογωνιάζω καθιστῶ

τι γωνιώδες· παθ. -οῦμαι καθίσταμαι γωνιώδης· Ἐσέφρ.Αἰτ.Φ.2,16,4· || κατεργάζομαι τὰς γωνιάς.
ἀπογῶνος-η-ο δημ. κ. ἀπογγῶνος ὁ ἐν τῇ γωνία ὢν, ἀπόμερος, ὑπήνεμος· || τὸ οὐδ. ἀπόγωνο ὡς οὐσ. κ. ἀπόγωνι τόπος ὑπήνεμος· συγγ. ἀπόνεμο, ἀπᾶνεμι, ἀπάγγειο· 2) τόπος ἀπόκεντρος, συνῶν. ἀπόμερο.
ἀποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τάζεις ἀμφιβίων 2) τάζεις ὀλοθουριῶν ἐχινόδεργων.
ἀποδαμινούζει Ἡσ. «ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιῶν».
ἀποδάκνω μέλλ. ἀποδήξομαι, ἄφρ. ἀπέδακον δάκνω, τρώγω τραγανιστά, κριτανισίω· Κρατ.164 ἀποδάκνειν ὀδᾶξ || δάκνων ἀποκόπτω· Ἀριστομ.14 ἄρτου δις ἢ τρίς ἀποδάκων, Πολύαιν. 8,45 τὴν αὐτῆς γλώσσης ἀπέδακον, Λουκ.Τοξ.13 μῆλα ἀποδάσηγμένα |δαγκαμένα |.
ἀποδάκρυσίς-ως (ἡ) μτγν. τὸ δακρύνει· Κάσας. Πρὸθ.18,339.
ἀποδακρυτικός-ή-ον μτγν. προκαλῶν δάκρυα· Κάσας.Πρ.18 κολλύρια ἀποδακρυτικά (φάρμακα δακρυγόνα).
ἀποδακρῶ δακρῶν, κλαίω διὰ τι· Ἀριστφ. Σφ.983 ἀπεδάκρυσεν ὑνὸν γνώμην ἐμὴν | ἐδάκρυσεν παρὰ τὴν γνώμην μου· Πλάτ.Φαῖδ.116 D καὶ ὑνὸν ὡς γενναίως με ἀποδακρῶσι· || χεῖ δάκρυα, δακρυρροῦν ἐξ αἰτίας φαρμάκου ἢ κρομμύου· Λουκ. Περιεργ.45 ὡς ἀποδακρῶσαι τῷ δριμυεῖ φαρμάκῳ· 2) ἐπι τῷ χυμῷ τῶν δένδρων, σταλαζῶ, στάζω· Πλούτ. Ἡθ.640 D τὰ εἰρημένα δένδρα. . ὡστε πῖτταν ἀποδακρῶσαι καὶ ῥήτινην· 3) παῦσις νὰ δακρῶν· ΑΒ «ἀποδακρῶσας οὐ σημαίνει τὸ δακρῶσαι, ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δακρῶντα».
ἀποδακρῶν μτγν. ἀποδημῶν βλ. λ.· Θεόκρ.14,9.
ἀποδαρᾶνθῶ μτγν. κ. μον. δαπανῶ ἐντελῶς, ὀθ. κ. ἐξελείφω· Βασιλικὰ 1,49 c· δ' ἀπομειοῦται νόμου τι ἢ ἀποδαπανᾶται ὅταν παντελῶς ὁ νόμος ἀνααιρεῖται.
ἀποδάπτω Ἡσ. «ἀποδάφαι' ἀποκόφαι»·
ἀποδαρθᾶν μέλλ. ἀποδαρθῶμαι, ἄφρ. ἀπέδαρθον, ἀπαρφ. ἀποδαρθεῖν | Ἐμείστ.7,91 Α) ἀποκοιμῶμαι Ἡσ. «ἀποδαρθᾶν' ἀποκοιμῶμαι»· ΑΒ ἀποδαρθεῖν ἀπόδονεον ὑπνον· 2) παῦσις νὰ κοιμῶμαι, ζυπνῶ· ΕΜ 126,47 (ἐν προκειμένῳ δ.γρ. ἀποδαρθεῖν).
ἀπόδαρμα (τὸ) τμήμα δέρματος· Ἡρ.4,64 πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐκ τῶν ἀποδαρμάτων καὶ χλαίνας ἀπεινυσοθαί ποιεῖται.
ἀποδαρμός (οἰ) γλωσσ. πρόλοθος τῶν πιτηνῶν.
ἀποδάσσει Ἡσ. «ἀπομειρεῖ»·
ἀποδάσσει (τὸ) μον. μέρος, τμήμα.
ἀποδάσσειον (ἀποδατέομαι) ὁ κερχωρισμένος ἀπὸ τινος· Ἡσ. «ἀποδάσσειον' ἀποδεδασμένοι»· Ἡρ.1,146 Φωκέες ἀποδάσσιοι (ἀποκεχωρισμένοι τῶν λοιπῶν), Ὀππ. Ἀλ.5,444 θήρης ἀποδάσσιος αἶσα (ἀποχωρισθὲν μερίδιον).
ἀποδάσμος (οἰ) (ἀποδατέομαι) χωρισμός εἰς μέρη, τεμαχισμός ὄλου· Θουκ.1,12 ἦν δὲ αὐτῶν (τῶν βοιωτῶν) καὶ ἀποδάσμος πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, Θεοφύλ.Σ (ιστ.Β.) ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδάσμιον τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας . .
ἀποδάσσομαι-εσμαι νεώτ. ἐπι τόπων, καλύπτομαι ὄλως ὑπὸ δασῶν· 2) κ. ἀντίθ. ἀποφιλοῦμαι.
ἀποδάσσοι [κωδ.ἀπόδατοι] Ἡσ. «μετοικισθέντες».
ἀποδάσσύς-ός (ἡ) ἰων. ἀποδάσμος βλλ. λ., Ἡσ. «ἀπομερισμός»·
ἀποδάσσει-ως (ἡ) νεώτ. βλάστησις δασῶν.
ἀποδατάθθαι Ἐπιγρ. ἀντί ἀποδάσσειν βλ. ἀποδατοῦμαι.
ἀποδατῆθαι Ἐπιγρ. ἀποδατεῖσθαι ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ἀποδατοῦμαι βλλ. λ.

ἀποδοῦμαι -έομαι μέλλ. ἀποδόσομαι, έπ. ἀποδόσσομαι χωρίζω, διδω μερῖδιον: Ἰλ.Ω 595 σοί δ' αὐτὸ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδόσσομαι, ὅσος ἀπέσκειν' || χωρίζω μέρος ἐξ ἄλλου, ἀποσπῶ: Ἥρ. 2,103 ἀποδοσάμενος τῆς ζωοῦτοῦ στρατιῆς μόριον ὄσων. . . κατέλιπε τῆς χώρας οἰκητοράς, **ἀποδοῦναι** (τὸ) δημ. ἀποδόω βλ. λ., **ἀποδοῦναι** δημ. καθίσταται ἐπρός, σκληρός: δὲν ἔσκαψον τ' ἀμπελί κ' ἀποδοῦναισε (κατέστη σκληρόν τὸ χῶμα τοῦ).

ἀποδοῦναι κ. δημ. ἄμφ. γρ. πιθαν. ἀποκαυλίω: Εὐρ. Ἰκ.717 κυνέας θερίζων κόποδαυλίων | ὄρθοτ. κόποκαυλίων | 2) δημ. διὰ τοῦ δαυλοῦ διακρίνω τι ἐν τῷ σκότει.

ἀπόδοαυλος (ὁ) δημ. κ. ἀπόδοαυλο, ἀποδοαύλι (τὸ) ἡμίκαυστος ἢ ἔσθεαμένος θαλάσσης || ἀποδοαύλια (τὰ) λείψανα τῶν καέντων ξύλων.

ἀποδοῦτος-η-ο δημ. ἀπαυτός βλλ., ἀποτέτοιος, **ἀποδοῦτος** ἐπίρρ. ἀπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ τόπου, ἀπαυτοῦ: Ἐρωτ.κρ.Δ 1994 ἀνασηκώσου ἀποδοῦτοῦ καὶ ὡσεὺ βόθησοῦ μοι.

ἀποδοφιλῶμαι γλωσσ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν σαφιλῶ, ἐλευθερίως.

ἀποδοῦναι παρακ. τοῦ ἀποδοῦμαι 2) ἰων. παρακ. τοῦ ἀποδείκνυμαι ἀντὶ ἀποδείξειναι.

ἀποδοῦναι ἀρχων (ὁ) (magistratus designatus) παρὰ Ῥωμαίους, πᾶς ἀρχων ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς. **ἀποδοῦναι** ἐπίρρ. (ἀποδείκνυμι) μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀποδείξεως, ὄναμφισθητῆως.

ἀποδοῦναι ἀρχων ἐπίρρ. μτγν. (ἀποδειλιῶ) μετὰ δειλίας, μετ' ἀποφύγιον, δειλῶ.

ἀποδοῦναι ἔπιρρ. Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀποδοῦναι παρακ. τοῦ ἀποδοῦναι βλ. λ.

ἀποδοῦναι ἔπιρρ. ἐντὶ ἀποδοῦναι παρακ. τοῦ ἀποδοῦναι βλ. λ.

ἀποδοῦναι-οὐς-ές (δέω) μτγν. ἀποδέω, μὴ πλήρως, ἑλλήθης: Πλούτ. Ἀντων.62 ναῖς ἀποδοῦναι | μὴ ἔχουσα πλήρες τὸ πληρωμαί.

ἀποδοῦναι ἰων. ἀντὶ ἀποδοῦναι βλ. ἀποδέω 2) ἀπρόσ. ἐλλείπει, εἶναι ἀνάγκη.

ἀποδοῦναι ἐν ἐνεργ. σμ. προξενῶ φόβον, ἐκφοβίζω: Ἰλ.Μ 52 αὐτὸ γὰρ δεῖδίσιστο τάφρον εὐρέα (ἐνενοίη φόβον).

ἀποδοῦναι κ. ἀποδοῦναι κ. νεώτ. μέλλ. ἀποδείξω ἰων. ἀποδοῦναι, παρακ. ἀποδοῦναι δεικνῶ σαφῶς, φανερώνα: Αἰσχ. Ἀγ.727 ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρὸς τοκέων, Ἥρ.1,171 ἀποδεικνύσαι. . ἰρὸν ἀρχαῖον, Θουκ.1,26 ἀπ' ἀπ' ἀρχαῖον καὶ συγγένειαν || παραιοῦσιζω, παρέχω: Ἥρ.5,45 μαρτυρία δὲ τοῦτων. . ἀποδεικνύουσι τὰδε, Ἀριστφ. Ἰνπ.774 χρήματα πλείστοι ἀπέδειξαν ἐν τῷ κοινῷ (παρέαχον εἰς τὴν πόλιν): 2) ὁπολοῦναι, κόμω λογαριασμοῦ: Ἥρ.7,119 ἐν τῇσι ἄλλοισι πόλινσι αὐτὸ ἐπαστεύτως ἀποδεικνύσαν τὸν λόγον 3) εἰδ. δημοσιεύω νόμον: Λυσ.184,60 4) ὄριζω: Ἥρ. 2,65 τροφῆ αὐτοῖσι ταῖσθι ἀποδοῦναι, Δημ. 707,27 τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἀκκαλιαντα || ὄριζω διὰ τὸ θεῖον, ἀνατίθω, ἀφιερῶ: Ἥρ.7,178 τοῖσι ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδειξαν, Λουκ.Τοξ.5 νεῦς ἀποδοῦναι 5) κ. νεώτ. διὰ συλλογισμοῦ ἢ διὰ προσαγομῆν μαρτυρίων δεικνῶ τι ὡς ἀληθές ἢ φευδές: Ἀριστφ. Νεφ.1334 ἔγωγ ἀποδείξω, καὶ σε κινήσω λέγων, Εὐρ. Ἰων.879 οὐδὲ ἀποδείξει λέκτρον προδοῦτα, - ἀπέδειξε τὸ ἄδύνατον τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος (διὰ συλλογισμῶν θεωρητικῶς), - ἀπέδειξε τὴν ἀβυσθιότητα τοῦ διαμαρτυρούμενου, - τοῦ ἀπέδειξε ὅτι ἔχει ἄδικον 6) ἐπὶ προσώπων, ἀναδεικνῶ, διορίζω: Ἥρ.1,124 ἦν τε ἔγωγ ὑπὸ Ἀστύαγος ἀποδοῦναι στρατηγός μετ' ἀμφρ.αὐτ.5,29 ἀπέδειξαν τοῦτους μετ' τὴν πόλιν νέμειν 7) κ. νεώτ. καθιστῶ τινὰ ἢ δεικνῶ ἐμ-

φανός τοιούτων Ἀριστφ. ἸΔ.210 βλέπονται ἀποδοῦναι σ' ἐξούτερον τοῦ Λυμμάχου, Ξεν. Ἰνπ.1,10 ποργότερον ἀπ' τὸν Ἰνπον 8) παριστῶ ὡς. . : Ἥρ 2,143 οἱ ἱράες. . ἀποδεικνύσαν παῖδα πατρός ἑωυτῶν ἕκαστον ἔδοντα, αὐτ.2,43 οὐδὲ. . οὐτοί ἐν ταῖσι ἄλλοισι θεοῖσι ἀποδοῦναι εἶχον τεαροθρῆδ' εἰς τῆς χορείας τῶν ἄλλων θεῶν,1) - τὸν ἀπέδειξαν εὐεργέτην τοῦ ἔθνους 9) μέο. -ομαι ἐπιδεικνῶ, ἐκφαίνω: Πίνδ.Ν 6,80 ἀποδοῦναισθαί ἀρετάς, Ἥρ.1,170 ἀποδοῦναι τὴν γνῶμην 10) ἐπὶ οἰκοδομημάτων, ἐκτελῶ, κατασκευάζω: αὐτ.2,101 τοῦτον δὲ ἀποδοῦναισθαί μνημόσυνα τοῦ Ἡραίου τὰ. . προῦλοια 11) παθ. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ἰν σμ.: Ἥρ. προσμ. ἔργα μεγάλα τε καὶ θυμαῖνα. . ἀποδοῦναισθαί 12) μέο. συγκαίνω ὄντι τοῦ ἐνεργ., Ξεν. Ἀν.5,29 οἱ μὲν. . μάντις ἀποδοῦναισθῆναι ἦσαν ὅτι μᾶλλον ἐσταί (ἐχόν διακρίσει ὅτι. . : 13) νεώτ. μέο. ἀποδοῦναισθαί ἐμφανίζομαι ὡς. . φανερούμαι ὡς. . , παρουσιάζω δεδομένα πρὸς χαρακτηρισμῶν μου: ἕκ τῶν λαγομένων του, - ἕκ τῶν ὑπέρτερων, - ἕκ τῆς συμπεριφορῶς τοῦ ἀποδεικνύεται ἀγύστης 14) νεώτ. παθ. ὑπὸ ἄλλου διὰ συλλογισμῶν ἢ διὰ προσαγομῆν μαρτυρίων φανερούμαι σαφῶς, βεβαίως ὡς. . : ὑπὸ τῶν ἐπικριτῶν του ἐπεδείθη ἀμαθής 15) τὸ δημ. ἀποδοῦναι βλ. λ.

ἀποδοῦναι-ναι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀποδεικνύσθαι βλ. ἀποδείκνυμι.

ἀποδοῦναι κ. νεώτ. ἀποδείκνυμι βλ. λ. **ἀποδοῦναι** (ὁ) νεώτ. ἢ ἀποδεικνῶν.

ἀποδοῦναι-κός-η-όν κ. νεώτ., δημ. κ. -δεικτικός ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς τὴν ἀποδείξειν, ὁ τῆ ἀποδείξει ἀνήκων, ὁ πρὸς ἀποδείξειν χρησιμεῖων ἢ συντελῶν: Ἀριστφ. Ἰ Γ' 74 Β 10 ὁ ἀποδοῦναιστικός συλλογισμός,αὐτ.Ρητ.135Β (ἰστῆεις ἀποδοῦναιστικαί, νεώτ., ἀποδοῦναιστικὴ κρίσις, ἀπ' συλλογισμοῦ, ἀποδοῦναιστικὸν ἔλαμ ἐν τῷ λογ., ἰσορροπία ἀποδοῦναιστικῶν τινος λόγου ἐν τῇ ἀποδείξει) 2) κ. νεώτ. ὁ ἐνέγων ἀποδείξειν, ὁ ἀποδεικνύων: Πολυδ.2,37,3 ἀποδοῦναιστικὴ ἱστορία (ἐν ἧ τὰ γεγονότα ἐκτίθενται καὶ αἰτιολογούται) ὑπερβ.Φιλ.

2,499 ἀποδοῦναιστικώτατος λόγος || νεώτ. νομ. ἀποδοῦναιστικὸν μέσον τὸ παρεχόν εἰς τὸ δικαστήν τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ἀποδοῦναιστικέου γεγονότος, οἷον ἡ ὁμολογία, τὰ τεκμήρια, ἡ αὐτοφία, ἡ πραγματογνωμοσύνη, οἱ μάρτυρες, ὁ ὄρκος καὶ τὰ ἐγγραφα || ἀποδοῦναιστικὴ διαδικασία ἐν τῷ ἄστικῷ δικ. ἢ καθ' ἣν γίνεται ἐνώπιον τοῦ δικαστορίου ἢ ὑπὸ τῶν δικαστικῶν προσαγομῆν ἢ ὑποβολῇ ἢ τῶν ἀποδοῦναιστικῶν ὡς καὶ τῶν ἀνταποδοῦναιστικῶν ἐν τῷ ποινικῷ δικ. τὸ μέρος τῆς ποινικῆς διαδικασίας, καθ' ὃ συλλέγονται καὶ ἐλέγχονται αἱ ἀποδείξεις πρὸς διαπίστασιν τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀφώπυτος τοῦ κατηγορουμένου || τὸ αὐτ. ὡς ὄψο. τὸ κατὰ νόμον ἢ συμφωνίαν συντεταγμένον ἔγγραφο, τὸ ἀποδοῦναιστικὸν γεγονὸς τὶ ἢ πρᾶξι ἢ δικαιοσύνη ἢ ὀφειλὴν || ἀποδοῦναιστικὸν φοιτήσεως | συνών. κ. ἐνδεικτικόν: ἔχεις τὰ ἀποδοῦναιστικά σου ἐν τάξει | **ἀποδοῦναιστικός** ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποδείξεως βλ. **ἀποδοῦναιστικός**-η-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποδείξῃ, ὁ θετικὸς ἀποδείξεως: Ἀριστφ. Α 76 Β 33 ὑπόθεσις ἀποδοῦναιστικῆ || ἀποδοῦναιστικὸς **ἀποδοῦναιστικὴ** ἡ] ἡ κατάστασις πλήρους δεΐλας, ἡ ἀποδείλασις: Πολυδ.35,4,4 εἰς τοῦτο προέβη τὰ τῆς ἀποδοῦναιστικῆς ὥστε. . **ἀποδοῦναιστικῶς** κ. δημ. ἀποδοῦναιστικῶς βλ. λ. **ἀποδοῦναιστικῶς**-ως ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποδοῦναιστικῶς, δεΐλασις, ἀποθάρρυνσις: Πλούτ. Ἀλέξ.13 τὴν πρὸς Ἰνδοῦς τῶν Μακεδόνων ἀποδοῦναιστικῶς **ἀποδοῦναιστικῶς** τὸ) δημ. ὁ μετὰ τὴν δεΐλαν βλ. λ. χρόνος, πρβλ. ἀποθάρρυνσις, ἀπόγνωμα, **ἀποδοῦναιστικῶς** κ. μόν. κ. νεώτ. μέλλ. ἀποδοῦ-

λιάσω δειλιῶ καθ' ὑπερβολήν, γίνομαι ὀλίγελα δειλὸς, δειλιόζω, ἀποβαρρύνομαι: Πλάτ., Πολ. 535 Β ἀπ- ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασι' || ἐκ δειλιάς ἀποφανεύω κόνον ἢ κίνδυνον: Ξεν. Λακ. 10,7 ἀπ- τοῦ διαπονεῖσθαι, Πολύβ. 3,84,5 ἀπ- τὴν μάχην, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. 1,115 οὐκ ἀποδειλιεῖς πρὸς ἀγύριον.

ἀποδειξιμοί-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόδειξιν κατ' ἄλληλος ἢ συντελεστικός, ὁ ἀποδεικνύων.

ἀποδειξιέ-ως (ἴ) ἰων. ἀπόδειξις δημ. -ξη ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποδεικνύω (-ου) βλ. λ.: 'Ηρ. 8,101 βουλομένοισι σφι γένοιτ' ἄν ἀπόδειξις, Θουκ. 2,13 λέγειν τι ἄς ἀπόδειξιν τὸν περιεσεσθαι τῷ πολέμῳ, Λυσ. 12,19 ἀπόδειξιν ποιείσθαι, 'Ισοκρ. 10,3 ἀπόδειξις εὐρίσκειν πινός, Πλούτ. 'Ηθ. 736 D ἀπ- λαμβάνειν . . τῶν μανθάνωντων 1) δοκιμαζέιν αὐτοὺς δι' ἐξετάσεως, 'Επιγρ. ἀπ- ποιείσθαι τῶν ἐφήβων' νεώτ. ἀπόδειξις ταυτήτης, ἀπ- πληρωμῆς, - ἀπ- παραλαβῆς, - ἀπόδειξις ἀπλῆ, ἀντίθ. ἀπ- εἰς διπλοῦν, - ἀπ- ἐφ' ἀπλοῦ ἀντίθ. ἀπ- ἐπὶ χαρτοσήμου' || νεώτ. κ. δημ. τε-, κμήριον: ἀπόδειξις ἅτι ἴληα, - ἀπόδειξη πῶς ἴσφαλες' || Λογ. σειρὰ συλλογισμῶν πιστούτων τὴν ἀλήθειαν προτάσεως τῆς 2) πρόθεσις: 'Ηρ. προσμ.:' 'Ηρόδοτος' Ἀλικαρνησέος ἱστορίας ἀπόδειξις ἦδε' 3) ἐπίδειξις: 'Ηρ. 1,207 ἀπόδειξις ἔργων μεγάλων' 4) ἀποκάλυψις, φανέρωσις: Εὐρ. 'Ιππ. 196 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βίτου κοῦκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.

ἀποδειξησιος-α-ο δημ. ὁ μετὰ τὸ δειπνον, πρβλ. ἀπομυματήσιος.

ἀποδειξίνι (τό) δημ. κ. ἀπόδειπνο βλ. λ.

ἀποδειξινβίσιος-ον περισσεύων ἐκ τοῦ δειπνου: ΑΠ 6,302 οὐδ' ἀποδειξινβίσιον γενομένος οὐκιδάλου.

ἀποδειξίνιον μον. βλ. ἀποδειπνον.

ἀπόδειπνο(ν) (τό) μον., νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ἀπόδειπνος βλ. λ. 3).

ἀπόδειπνος-ον 'Ησ. «ἀδειπνος» 2) νεώτ. ὁ μετὰ τὸ δειπνον: ἐπισκέπτης ἀπόδειπνος 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀπόδειπνον ἢ ἀποδειπνιον ἐκκλ. μετὰ τὸ δειπνον εὐχὴ ἢ ἀκολουθία 4) δημ. ἀπόδειπνο κ. ἀποδειπνι ὁ μετὰ τὸ δειπνον χρόνος, συγγ. ἀποσπεροῦ, ἀποσπερίς, ἀποβαρεῖς, ἀπόβραδο.

ἀποδειπνῶ-άω δημ. τελειῶω τὸ δειπνον μου.

ἀποδειπνῶ-έω μτγν., μον. κ. νεώτ. δημ. ἀποδειπνῶ μον. κ. νεώτ. τελειῶω τὸ δειπνον: 'Αθ. 15,622 Β, Διγ. 'Ακρ. 1829 ἀφόντις ἀπεδειπνησεν, βραῖνε εἰς τὸ κουβοῦκλαιν.

ἀποδειρωτόμησις-εως (ἴ) μον. ἡ τῆς δεριῆς ἥτοι τοῦ τραχήλου τομῆ, ἢ ἀποκαπὴ τοῦ λαιμοῦ: Εὐστ. σχόλ. 11,1145,65.

ἀποδειρωτόμα-έω τὴν δεριῆν, τὸν λαιμὸν ἀποκόπτω, δημ. συνών. κοφοκεφαλιάζω, ἐπὶ ἀνβράσιον: 'Ηλ. 2,336 δῶδεκα δέ . . ἀποδειρωτόμα Τρώων ὕλας τέκνα' || ἐπὶ προβάτων: 'Ὀδ. Α 34 τὰ δὲ μῆλα λαβῶν ἀπεδειρωτόμασι εἰς βιάθρον, 'Ησιόδ. Θ 280 κεφαλῆν ἀπ-.

ἀποδειρῶ ἰων. ἀντὶ ἀποδέρω βλ. λ.

ἀποδειροεισιμονῶ-έω μτγν. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἔνεκα δεσποδαιμονίας: σχόλ. Θουκ. 7,50 ἐνθῦμιον ποιοῦμαι ἀποδειροεισιμονήσαντες ἢ ἐκλογισάμενοι ».

ἀποδειρῶν δημ. παρατ. ἀπόδειξαι, ἀόρ. ἀπόδειξα, παθ. ἀποδειχόμενον, ἀποδειχθηκα, μτχ. 1) παθ. παρακ. ἀποδειχόμενος, ἀποδεικνύω, -υμι βλ. λ. κάρμω φανερόν, παρέχω ἀπόδειξιν βλ. λ. ἢ βεβαίωσιν: γιὰ ν' ἀποδειξῶ πῶς εἶναι κλέπτης, - γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ πῶς τὴν ἀγαπᾷ, - τοῦ ἀποδει-

χναί ἔχθρα (τοῦ φανερώμεναι), - δὲν ἀποδειγνεί τὴν κακομοιρίά του, - παινὰ μὲ δὲν ἀποδειγνεται. **ἀποδειχτικός** (τό) δημ. ὡς οὐσ. τὸ ἀποδεικνικόν, βλ. ἀποδεικτικός.

ἀποδειχτασις-εως (ἴ) γλῶσσα. βλ. ἀποδεκάτωσις.

ἀποδεκατῶ γλῶσσα. βλ. ἀποδεκατῶ.

ἀποδεκατίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω τὸ δέκατον πρᾶγματος: ΠΔΤωδ. 1,7 δεκάτην ἀπ- 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. κ. ζώων, φθειρῶ, ἐλατῶ ὑπερμέτρως: ἢ γρίπηη ἀπεδεκάτισε τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, - τὰ κρῦο ἀποδεκάτισε τὰ κοπάδια' || κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.

ἀποδεκάτισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. φθορᾶ, ἐλάττωσις ὑπερμέτρως.

ἀποδεκατισμός (ἴ) νεώτ. τὸ ἀποδεκάτισμα βλ. λ.

ἀποδεκατιστής (ἴ) νεώτ. κ. δημ., ὁ ἀποδεκατίζων, ὁ λαμβάνων τὸ δέκατον, ἐπὶ εἰσοδήματος' 2) ὁ φθειρῶν, ὁ ἐλατῶν ὑπερμέτρως.

ἀποδεκατῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀποδεκατῶ ἀποτίνω, δίδω τὸ δέκατον πρᾶγματος: ΚΔΛουκ. 18, 12 νηπέτω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα, δεσ κτώμαι 2) λαμβάνω τὸ δέκατον πρᾶγματος: ΠΔΔευτ. 14,22 δεκάτην ἀποδεκατώσεις παντὸς γεννήματος. . . ἐνιαυτὸν κατ' ἐνιαυτὸν, ΚΔ 'Εβρ. 7,5 ἐντολὴ ἔχουσι ἀποδεκατοῦ τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον ἵνα λαμβάνωσι ἀπὸ τὸν λαὸν τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων.]

ἀποδεκατώσις-εως (ἴ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀποδεκάτσεισις λήψις τῆς νενωμισμένης δεκάτης, τοῦ δεκάτου μέρους ἐνὸς πρᾶγματος, εἰσοδήματος.

ἀποδεκεῖ ἐπίρρ. δημ. ἐκέθην: 'Ερωτόγρ. 2019 καὶ πρὶ μισθῷ ἀποδεκεῖ τοῦ Κρητικῆς σιμῶναι.

ἀποδεκνύτης 'Επιγρ. ἀποδεικνύτης, μτχ. ἔνεσσι. τοῦ ἀποδεικνύμι βλ. λ.

ἀποδεκόμε ἰων. ἀντὶ ἀποδέχομαι.

ἀποδεκταῖ 'Επιγρ. ἐκτελῶ χρεῖ ἀποδέκτου, εἰμαι ἀποδέκτης βλ. λ.

ἀποδεκτῆρ-ηρος (ἴ) ὁ ἀποδέκτης βλ. λ.: Ξεν. ΚΠ 8,1,9 ἦσαν αὐτῷ καὶ προσόδων ἀποδεκτῆρες, 'Αριστ. Λόσμ. 398 Α 25 προσόδων ταμίαι καὶ δῶρων ἀποδεκτῆρες.

ἀποδέκτης (ἴ) κ. νεώτ. ὁ ἀποδεχόμενος, ὁ λαμβάνων, ἐπὶ ἀρχόντων ἐν 'Αθήναις, οἵτινες διεχειρίζοντα τὰς ἐξ εἰσοδήποτε φορολογίας προσόδους καὶ ἔλιον τὰς εἰσάσοντας φορολογικὰς ἀμφοισθητῆσις: νεώτ. συγγ. ἔνοιαι ἐφορος - ταμίας: 'Αριστ. Λ 8,68 ἀρχή, πρὸς ἦν αἱ πρόσδομα τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἐκάστην διοίκησιν' καλοῦσι δ' ἀποδέκταις τούτους καὶ ταμίαις, Δημ. 750,22 γράφει τοὺς ἐνδοκὰς καὶ τοὺς ἀποδέκταις καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἀκολουθεῖν μεθ' αὐτοῦ' || ὁμοίως ἐν Θιάγῳ: 'Επιγρ.' || ἐν Αλύσιῳ τ: Πάπ. ἀποδέκται ἀγούρου' 2) νεώτ. ἀποδεχόμενος, παραλήπτης: ἀποδέκτης ἐπιστολῆς, - τηλεγραφήματος, - ἔμπορευματος' || νομ.: ἀποδέκτης συναλλαγμῆτικῆς ἢ ἀποδεχόμενος, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐξόφλησιν συν- 1' 3) νεώτ. ὁ σταθμῶς, ὁ δεχόμενος τελικὸς τηλεγραφεῖμα ἢ τηλεφώνημα' || τμήμα τοῦ τηλεγραφικοῦ μηχανήματος, δεχόμενον ἄλλοθεν ἐκπεμπόμενα σήματα, ἀντίθ. ἀπαγωγῶς, μεταγωγῶς 4) νεώτ. κ. γενικῶς ὁ ἀποδεχόμενος, ὁ εἰς δὲν ἀποτίθεται, ἀπορρίπτεται τι: ἀποδέκται ἀκαθάρτων ὑδάτων.

ἀποδεκτικός-ή-ον μτγν. ἀποδεχόμενος.

ἀποδεκτός-ον μτγν. μον. κ. νεώτ. (ἀποδέχομαι | παραδεκτός: Πλούτ. 'Ηθ. 1061 Α, Διγ. 'Ακρ. 1718 τοῦτο λέγω, αὐθῆτα μου, εἴπερ ἀποδεκτὸν σοι, - ἐγένετο ἀποδέκτη ἢ παρατίθεις τῆς Κυβερνήσεως, - ἢ ἀγωνίῃ ἐγένετο ἀπο- ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

ἀποδεκτός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀσμένως, ὁρε-

στώς: Σχολ. Σοφ. Ἀντιγ. 70 οὐχ ἠδέως καὶ ἀποδεκτώς μοι 2) νεώτ. δι' ἀποδοχῆς, διὰ παραδοχῆς. **ἀποδέλαιοις** π-ο δημ. ὁ ὑπολειπόμενος, ὑπόλοιπος, ἐπιλοιπος, ὁ ἀπομένους: Βηλαρ. 81 στοὺς ἀποδέλαιοις θεοῦς || φρ. καὶ στ' ἀποδέλαιοι εὐχὴ λεγομένη κατὰ τὸν γάμον τέκνου πρὸς γονεῖς ἔχοντας καὶ ἄλλα τέκνα ἄγαμα.

ἀποδέλαινόμεναι-όμεναι νεώτ. γίνονται δελφίς βλ. **ἀπάθειρα** (τό) δημ. κ. ἀμυδρόνδρα δέσμον κώμου, μαγική πράξις, δι' ἧς κατὰ πρόληψιν πιστεύεται ὅτι ἀποτρέπεται ἡ συνουσία νεονύμφων ἢ κ. γεν. ἀδρανεῖ ἢ πρὸς συνουσιανικανότητος τοῦ ἀνδρός. **ἀποδένδρον** αἰ-όμεναι κ. νεώτ. παθ. αὐξάνω, ὥστε νὰ γίνω δένδρον: Θεόφρ. Π 3, 17, 2) μεταμορφώμαι εἰς δένδρον: Λοσκ. Ἀλ. Ἰστορ. 1, 6.

ἀποδένωμαι καὶ ἀμυδρόνδρα δημ. ἐντέλως δένω 2) διὰ μαγικῶν πράξεων ἐπιχειρῶ νὰ ἀποτρέψω τὴν μεῖξιν νεονύμφων ἢ νὰ καταστήσω ἄνδρα τινὰ ἀνίκανον πρὸς συνουσίαν.

ἀποδέξει ἀποδεῖξαι ἄορ. τοῦ ἀποδεῖκναι βλ. **ἀποδέξασθαι** ἀπαρφ. ἄορ. τοῦ ἀποδέχομαι 2) ἰων. ἀπαρφ. ἄορ. ἀντὶ ἀποδέξασθαι.

ἀποδέξια ἐπίρρ. δημ. ἀδέξιος, ἀνεπιτηδεύς.

ἀποδέξιμο (τό) δημ. ἡ ὑπόδοχή 2) ἡ ἀποδοχή.

ἀποδέξιος α-ο δημ. ἀδέξιος, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.

ἀποδέξις-ως (ἡ) ἢ (ἡ) ἀποδεξίς ἰων. ἐντέλως ἀποδέξις βλ. 2) : Ἡρ. 1, Ἰστορίας ἀποδέξις.

ἀποδέξις-ως (ἡ) 1) ἀποδέχομαι 1) ἀποδοχή, παραδοχή: Μ. Ἀντωνίν. 10, 8 ἀπ-τῶν ἀπονενομένων. **ἀποδέοντα** (ἀποδέω) ἐπίρρ. μτγ. ἐνδώς, ἐλλήπως.

ἀποδέσπαι ἐπίρρ. δημ. ἀπ' ἐδῶ πλησίον, ἀπ' ἐδῶ ἀκριβῶς: Ἐρωτόκρ. Ε 129 κ' ἐμίσπερον ἀποδέσπαι. **ἀποδέσκαμαι** Πλάτ. στρέφω τὸ βλέμμα πρὸς τι.

ἀποδέσμα (τό) ἀποδέρω ἰων. ἀπόδερμα βλ.

ἀποδέρματις σχόλ. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, γδέρνω, ξεγδέρνω.

ἀποδέρματιμός (ἰ) γλωσσ. ἀφαιρέσις τοῦ δέρματος, γδάρσιμο.

ἀποδέρματόν αἰ-όμεναι μτγ. ὕφισταμαι φθαρὸν τοῦ δέρματος, εἶδ. ἐπὶ θυρεῶν = ἀσπίδων ἐκ βοείου δέρματος: Πολυβ. 6, 25, 7 ὑπὸ τῶν ἀμυδρῶν ἀποδέρματόν μοι 1 οἱ θυρεοί.

ἀποδέρματις-ως (ἡ) νεώτ. πλήρης ἀφαιρέσις τοῦ δέρματος.

ἀποδέριον δημ. ἀποπερατῶ τὸν θάρνον ἢ τὸ θάρσιμο βλ. λ.: θὰ τὸν ἀποδέριον, - ἀπόδερα τὸ γάλα || ἐπὶ πρσφ. θέρω πολὺ, θέρω καὶ πόλιν: ἀπόδειρέ τον νὰ ἡσυχάσωμε 2) ἀμτθ. καταβάλλω πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ἐν τῇ σπρ. ταύτῃ μ. ὁ ἄορ.: φρ. σάν ἐδερα κὶ ἀπόδειρον 1 ἀφοῦ ἐξήνηλησα τὰς δυνάμεις μου 1.

ἀπόδερος νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοεπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν βρουχιδιῶν (θαγεετῶν τῶν θερμῶν χωρῶν).

ἀποδέρθη-ῶ (δέρτρον) τὰ σπλάγχνα ἐξαιρῶ, ἐξάγω τὰ ἐντόσθια, ξεκοιλιάζω: σχόλ. Ὁδ. Α 579 ὄθεν τινεὶ τὸ τὰ σπλάγχνα ἐξαιρεῖν ἀποδέρτρον καλοῦσι.

ἀποδέρω ἰων. ἀποδεῖρω, μέλλ. ἀποδερώ ἐκδέρω, γδέρνω: Ἡρ. 2, 40 ἀπεν ἀποδεῖρωσι τὸν βοῦν, αὐτ. 5, 25 τὸν πατέρα Σισάμην βασιλεύς . σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρώπινην ἔνν. θορήν), Ξεν. Ἀν. 3, 5, 9 πρόσταθα . . ἀ ἀποδέρνεται καὶ ψισθένεται (ἀφ' οὗ γδάρθουσι καὶ φουσκωθοῦν) || ξεγδέρνω, ξεπετάω διὰ τῆς αὐτογνώσεως: Ἀριστοφ. Λυσ. 739 τὴν Φωσφάρον ἐγὼ ἀποδεῖρασ' αὐτὴν μάλ' ἀνέχομαι.

ἀποδεῖς (οἱ) νεώτ. ζωολ. τῶςεις διαφόρων συνωμοταῖων ζῶων, ἰδίως τῶν βατραχίων 2) ἰχθύες ἀνευ κοιλιακῶν πτερυγίων (ἐγγελέεις, γόνγοι, ὀφισσοῖ κτλ.).

ἀποδέσεις-ως (ἡ) τὸ ἐντέλως δέσμον ἢ καὶ

ἀπλῶς τὸ δέσμον: Ἀριστοφ. Π 587 Α 12 τὴν τοῦ ὄμφαλου ἀπόδεσιν τοῖς παιδίοις, Ἰάμβλ. Πυθ. 26, 118 τὴν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδεσιν τὴν ἐκ τοῦ πασσάλου.

ἀποδέσμεῖν κ. ἀποδέστω μτγ. δένω σφιγκτᾶ.

ἀποδέσμων (-δός) ἡ μτγ. π. ἰδ. ὑποδεσμός: Γολ. 14, 794.

ἀπόδεσμος (ἰ) ὁ σπθδδεσμος, ἡ ζώνη τοῦ στήθους: Πολυβ. 7, 66 ἀντικρυσ δὲ τὸν ὄνυ καλοῦσιν ὄνυον ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπθδδδεσμον εὐρίσι ἀν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους, Ἀριστοφ. ἄν. 309, 13 τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου καὶ τὸν ἀποδέσμων οἷς ἐνήν τὰ τιπθα, Λοσκ. Ἐταιρ. Δ 12, 1) ἡ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμων παρεῖσαστο 1) τὸ ἐκρυφεν ὑπὸ τῶν σπθδδδεσμων 2) φυλακτῶν, κομποδεμα βλ. λ.: Πλούτ. Δημ. 30 πολὺν χρόνον, ἐξ οὗ φοροῖ τὸν ἀπόδεσμον ἐκεῖνον ὁ Δημοσθένους ἐξ φυλακτῆριον.

ἀποδεσμή-ῆ μτγ. κ. ἀποδεσμεῖω βλ. λ.

ἀποδεσμή-ῆ μτγ. ἀποδεσμεῖω βλ. λ.

ἀπόδετος π-ο δημ. ἀνυπόδητος, ζυπόλυτος.

ἀποδέχθεις ἰων. ἀντὶ ἀποδέχθαις.

ἀποδέχομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. ἀποδέκωμαι, ἄορ. δημ. ἀποδέχτηκα δέχομαι πλήρως ἢ ἀπλῶς δέχομαι: Ἰλ. Α 95 καὶ οὐκ ἀπέδεξαι ἄποινα, Ἡρ. 4, 97 εἰ οἱ φίλων εἴη γνώμη ἀποδέκασθαι παρὰ τοῦ βουλομένου ἀποδεκνύσασθαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 712 ἰων. ἀποδέχομαι τὰ προσιόντα χρήματα, Πλάτ. Πρωτ. 323 C πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχομαι παρὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς ὄμφουλον, Ξεν. Ἀν. 6, 1, 24 μίτε προσδεσθαι τῆς ἀρχῆς μίτε εἰ αἰροῦντο ἀποδέχεσθαι || κ. νεώτ. παραδέχομαι, δέχομαι πλήρως, ἐγκρίνω, συγκατατίθειμι: Ἡρ. 6, 43 μέγιστον θάμα ἐπέω τοῖσι μὴ ἀποδεκομένοισι Ἕλλησιν, Ὀσικ. 3, 3 οὐκ ἀπέδεχοντο τὸ πρῶτον ἐὰς κατηγορίας, Πλάτ. Φαῖδ. 96 E οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ ὡς . . ἡ τὸ ἐν . . δύο γόνων (δὲν βεβῶν τὸν ἑαυτὸν μου, δὲν παραδέχομαι), Ἀντιφ. 12, 20 ἀπολογίαν ἀπ-, Δημ. 1292, 9 μὴ οὖν ἀποδέχεσθε τοῦτου φενακίζοντος ὑμᾶς 1 μὴ παραδέχεσθε τὰ λεγόμενα τῶν, μὴ τὸν ἀκούετε 1, Ἀριστοφ. ΗΝικ. 1094 Β 26 ἀπ-μαθηματικῶ πθανολογούντων, Πολυβ. 22, 51 αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ τὰ ῥηθέντα φιλοφρόνως ἀπέδεχτο 1 τὸ συνέδριον 1 2) ἐνωσθ. ἀντικαμβάνομαι 1, καταλαβάνω: Πλάτ. Εὐθυρ. 6 Α τοιαῦτα δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι, αὐτ. Πολ. 340 C οὕτως αὐτὸς ἀποδέκωμεθα, 3) ἐν. Ἀπομν. 3, 10, 15 καὶ πάντ' ὀρθῶς ἀποδέχθη 3) εἶδ. ἀποδέχομαι τὰς θεωρίας, γίνωμαι ἀπαδός τινος: Ξεν. Ἀπομν. 4, 1) οὐ μικρὰ ἐμφελεῖ τοὺς εὐαδῶτας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον 4) δέχομαι εἰς ἀκρόασιν: Πολυβ. 22, 18, 5 ἀποδέξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τὸν ἄλλον πόνεων προσευταῖς 5) ἀνακτῶμαι, λαμβάνω ὅπως: Ἡρ. 4, 33 δεῖνὰ νοσημένους εἰ σφραῖς αἰεὶ καταλάμψεται ἀποστέλλοντας μὴ ἀποδέκασθαι 1 ἀντίθ. ἀποδίδωμι 1) δέχομαι, ὕφισταμαι τὴν ὀρμητικὴν νεισίαν τινος: Πολυβ. 3, 43, 3 τὸ πολὺ τῆς τοῦ ῥεῦστος βίας ἀποδεχομένων τῶν λέμβων 7) νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν ἰην ἀμ. δέχομαι, στέργω, συναιῶ εἰς τι: ἀποδέχομαι τὰ μεμυθέντα ὄωρα || ἐπὶ τῶν καθεῶντων κρατικῶν ἐργάματα καὶ συνωνοῦνται εἰς ἐνέργειαν ὕφισταμένου αὐτῶν: ἀποδέχεται τὴν παρατίθειν τῆς Κυβερνήσεως 1 ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, 1) ἀποδέχτηκε τὴν παρατίθειν τοῦ ὑπουργοῦ 1 ὁ πρωθυπουργός), - ἀπ- τὴν παρατίθειν διευθυντοῦ ὑπηρεσίας 1 ὁ ὑπουργός) κ.τ.τ. || ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων, συναιῶ . . εἰς: ἀποδέχομαι τὸν διορισμὸν, τὴν μετέθεσιν || κ. γενικῶς: ἀποδέχομαι τὴν παράκλησιν, - τὴν πρόστασιν, - τὴν πρόσκλησιν: || νου. νεώτ. κ. δημ.: ἀποδέχομαι τὴν συμφωνίαν, - τὸν

συνδιδασμόν | ἐπὶ τῶν διδιδίων, τὴν συναλλαγματικὴν | ἀναλαμβάνω τὰ πληρώματα τῆς συναλλαγματικῆς | ἀποδέχομαι τροποποιήσεις τοῦ νόμου | ἐπὶ τοῦ εἰληγομένου νόμου εἰς τὴν βουλὴν ὑπουργοῦ | - ἀποδέχομαι τὴν ἐντολήν, ἀντίθ. ἀπορρίπτω.

ἀποδέω (1) μέλλ. ἀποδέω δένω καλῶς : Πλάτ. Συμπ.190 B ἀπέδει κατά μέσην τὴν γαστέρα, αὐτ. Ἐρξ.400 A ἢ ἐδραμὰτι σικριῶ ἀποδέεται.

ἀποδέω (2) μέλλ. ἀποδέω ἐπὶ ἀριθμῶν, ὑπολείπωμαι, εἶμαι μικρότερος πάλαι : Θουκ.2.133, τριακοσίω ἀποδέοντα μύρια (κατὰ τριακόσια ὑπολείπόμενα, ὀλιγώτερα τῶν δεκακαυχίλων ἤτοι 9.700 τάλαντα) | γενικῶς ὑπολείπωμαι, εἶμαι κατώτερος : Λουκ.Μισθ.Συνόντ.36 καὶ ποιοῦσιν ἄξιατα οὐ πολὺ τῆς Σαφοῦς ἀποδέοντα | 2) ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν : Πλάτ. ΑἸ.369 D τῆς δὲ ἀληθείας ἀποδοῖ | διαφέρω : Διον. Ἀλ.3.52 πλῆθει οὐ πολὺ ἀποδέοντες ἀλλήλων | 3) ἀποδοῖ ἄπορος, ἔλλειπει, εἶναι ἀνάγκη.

ἀποδισλαμ-ῶ καθιστῶ δῆλον, φανερόν : || ἀμθ. καθιστῶμαι καταφανής : Ἀριστλ.Θαυμ.834 B 33.

ἀποδῆλωσις-εως (1) μτγ. ἡ διὰ λόγου, ἡ προφορικὴ ἀνακοίνωσις : Διογ.Οἰν.10.

ἀποδημαγωγῶ-ῶ μτγ. δημαγωγῶν ἀποπλανῶ Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.429.42 ἀπ- τῆς ἀληθείας.

ἀποδημῆσις-εως (1) μτγ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀποδημία : Ἀλκιφρ.1.29 | μτφ. ὁ θάνατος : φρ. ἐκκλ. ἡ εἰς Κύριον ἀποδημῆσις.

ἀποδημητήριαι (1) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐγγραφῶν τῶν ζητούμενων παρὰ τῶν προσευνείων ἢ τῶν λιμεναρχείων διὰ τὸν κατάπλοον ἢ ἀπόπλοον πλοίου ἐκ λιμένος, δημ. τὰ χαρτιά : δὲν θὰ ἀποπλεύσῃ τὸ πλοῖον, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐν τάξει τὰ ἀποδημητήριά του | τὰ χαρτιά του |

ἀποδημητής (1) ὁ ἐν ἀποδημίᾳ, ὁ (τῶν οὐκ) εἰς τὴν πατρίδα του, ζευητημένος : Θουκ.1.70.4 καὶ ἀποδημητὰ πρὸς ἐνδομητοῦς.

ἀποδημητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ συνηθέως ἡ εὐχαρίστως ἀποδημῶν : Δικαίφαρχ.1.9 | 2) ἀποδημητικὰ παράστασις ἐξαναγκασμός εἰς ἀποδημίαν : Ἀριστλ.Πολ.1308 B 19 εἰ δὲ μὴ ἀποδημητικὰ ποιῆσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν (νὰ ἐξοστρακίζωνται, ἐξορίζωνται) | 3) μτφ. θνητός : Ἀρρ.Ἐπικτ.3.24.4 | 4) νεώτ. ζωολ. ἀποδημητικὰ πτηνὰ τὰ ἀποδημοῦντα ἀπὸ χώρας εἰς χώραν πτηνὰ συνηθεῖς κατὰ τὴν θνοίην καὶ τὸ φθινόπωρον οἷον χελιδῶν, καρδερίνα, σπινθιακ, τρυγόνι, ὀρτύκι, καρκαῖα κτλ., ἀντίθ. ἐπιδημητικά.

ἀποδημία (1) κ. μον. κ. νεώτ. ἰων. ἀποδημία ἀπουσία ἐκ τῆς πατρίδος, διαμονὴ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν | δημ. ζευήτημα : Ἡρδ.6.130 τῆς ἐξ οἴκου ἀποδημίας, Πλάτ.Φαίδρ.61 B περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεί | τῆς πέραν τοῦ τάφου, περὶ τοῦ θανάτου | Δμ. Ἀκρ.498 οὐδεὶς ἡμῶν ἔπνευσεν ἐν τῇ ἀποδημίᾳ | ταξίδι : Ξεν.ΚΠ.3.17 ἐξ ἀποδημίας τινος προσεῖ | νεώτ. ἱερὰ ἀποδημία ἡ μετεπίστασις τῶν πιστῶν ἐνὸς θρησκευμάτων εἰς ἱεροῦς δι' αὐτοῦς τόπους, οἷον τῶν χριστιανῶν εἰς ἱεροσόλυμα, τῶν Μιασμεθῶν εἰς τὴν Μέκκην κτλ. | ζωολ. ἀποδημία πτηνῶν βλ. ἀποδημητικός 4).

ἀποδημικός (1) νεώτ. ἡ συνηθ. ἡ διαρκὴς ἀπουσία μεγάλων γαιοκτημόνων ἐκ τῶν κτημάτων τῶν, **ἀπόδημος-ον** κ. νεώτ. δωρ. ὠπόδημος ζῶν ἢ ταξιδεύων εἰς τὴν ἀλλοδαπήν : Πίνδ.Π.4.5 οὐκ ἀπόδημος Ἀπόλλωνος τυχόντος, Λουκ.Ἐρωτ.6 ἀπόδημος στρατεία, Μοίρ.143 ἐκδημος, Ἀττικὴ ἀπόδημος, Ἑλληνικός, μον. ἀπόδημος φιλία | διάλογος τοῦ Πτωχοπρόδρου μ. νεώτ. φάρος ἀποδήμων | ἐπιθληθεῖς ποτε ἐπὶ τῶν μεγαλοκτημάτων τῶν κατὰ σύστημα ἀπουσιαζόντων ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν |

ἀποδημῶ-ῶ κ. νεώτ. ἐκκλ. δωρ. ἀποδημέω εἰ-

μαι μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος μου, διαμένω εἰς τὴν ξένην, ζευητεύομαι ἀντίθ. ἐπιδημῶ : Ἡρ.1.29 Σὸλων ἀνήρ Ἀθηναῖος. - ἀπεδήμησε ἑτα δέκα, Ξεν.ΚΠ.7.5.69 εἰτ' ἐπιδημῶν. - εἶτε καὶ ἀποδημῶν, Ἀριστλ.ἀπ.543 οὐκ ἐξεστίν ἀποδημῆν τοῖς Ἀκαδεμαίονσις, - ἀπεδήμησεν εἰς Ἀμερικήν | ἀπουσία ἢ εἰς τὴν ξένην δι' ἑκαστρατείας : Ἀριστφ. Λυσ.101 εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι πάσαισιν ὕμιν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ | ἀπουσίαζω, εἶμαι ἀπών : Πίνδ. Π.10.57 Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδομαί, Ἀριστφ. Ἰνπ.1120 ὁ νοῦς δὲ σου παρῶν ἀποδημεῖ | ἀναχωρῶ, ταξιδεύω, πᾶσα ταξίδι : Ἡρ.3.124 παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτα παρὰ τὸν Ὀροῖτα, Ἀριστφ.Βάτρ.48 ποῖ γῆς ἀπαθήμεις ; Πλάτ.Κρίτ.53 B ὥσπερ εἰπὶ δαιμόνων ἀποδεδημηκῶς, Λυκούργ.21.57 ἀπ- κατ' ἐμπορίαν | δι' ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως | μτγ. κ. νεώτ. φρ. ἐκκλ. ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον (ἀπέβησεν) : συνφ. ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον.

ἀπόδησις-εως (1) μτγ. λατρ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντί ἐπίδσεως ἢ ἀπὸ τινος δέσεως, τὸ ἄνωθεν δέσει- μος : Σωραν.η.Γαλλ.13.43.

ἀποδῖα (1) (ποῦς) ἔλλειψις, ἀπώλεια ποδῶν : Ἀριστλ.ΖΜ.642B 23.

ἀπόδισα κ. -δισά ἐπίρρ. μον. κ. δημ. μετὰ πάροδοον χρόνον τινός, ὑστερον, κατόπιν : Δουκόγγ. ἀποδίσθη τῆς Πεντηκοστής, - ἀπόδισα τῆ Λαμπρῆ ἢ τῆς Λαμπρῆς (μετὰ τὸ Πάσχα).

ἀποδισαδῶ δημ. περαίνω τὴν ἀνάγνωσιν, τελειῶν τὸ διδάσκονα κειμένου τινός : ἀποδισάσσα τὸ γράμμα, - τὴν εἰδηση | περαίνω τὴν μετὰ προσοχῆς ἢ ἐπαναλημμένην μέχρις ἐκμαθήσεως ἀνάγνωσιν, τελειῶν τὴν μελέτην : πολὺ γρήγορα ἀποδισάσασα τὰ μαθήματά σου | φρ. ἀποδισάσας ἡ ἐκκλήσις ἔτελειέωσεν ἢ ἱερὰ ἀκολουθία | 2) ἀνοπερῶ τὴν δι' ἄρότρονον ἀναστροφὴν τοῦ χώματος τοῦ ἀγροῦ : ἀποδισαδίζει τὸ χωράφι | 3) εἰδ. ἀνοπερῶ τὴν πλύσιν τῶν ἐνδουμάτων διὰ καθαροῦ ὕδατος, τὰ περνώ ἀπὸ τὸ καθαρὸν νερὸ, τὰ ἐβγάζω.

ἀποδισβαίνω μον. κ. δημ. ἐντελῶς παρέρχομαι, διέρχομαι, περνώ τι, διαβαίνω ὀλότατα : σάν ἀποδισβῆκαν τὸ ποτάμι | μτφ. παρέρχομαι, ἀπέρχομαι μακρὰν, περνώ : Ἐρωτ.κρ.Ε.1094 κρατεῖ τὴν τὰ το' ἀποδισβῆ ἢ λιγυμάρα ἀκείνη | 2) συμπληρῶ τὴν πορείαν μου, τελειῶν τὸ δρόμο μου | 3) διαβαίνω μακρόθεν.

ἀποδισάσασμα (1) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδισαδῶ βλ. λ.

ἀπόδισαδης-η-ο δημ. ὁ μακρὸν ἀπερχόμενος | 2) ὁ μακρόθεν διαβαίνων.

ἀποδισαγράφω Ἐπιγρ. διατάσσω πληρωμὴν, **ἀποδισαδῶ** δημ. ἐπὶ γυναικός, παῦν νὰ γεννώ : τὴν πῆραν τὰ χρόνια κ' ἀπόδισασε πιά | δίκκοφε, ἐσταματήσας |

ἀποδισαθσις-εως (1) μτγ. ἀποστραφῆ, ἡ ἀπέχθεια, περιφρονησις : Γρηγ.Νύσσα.3.319.

ἀποδισαῖρῶ-ῶ μτγ. διαμορῶζω | διαχωρίζω, διακρίνω : Ἰουλ.Λόγ.5.165 B ἀπ- δημιουργοῦ τὸν Ἄττιν, Εὐστ.122.1.36 ἀπ- ἐχέλευσας Ἰχθυῶν.

ἀποδισαῖρῶ-ῶ ὡς διατητῆς ἀπαλλασμός τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ἀξιουμένης ὑποχρεώσεως, ἀθωῶν ἀντίθ. καταδικῶ : Δημ.545.24 τὴν δίκην ἦν καταδίκησθαι ἀποδισαῖρῆσθαι ἀπέφηνεν, αὐτ. 1013.13 ἀπεδισαῖρῆσέ μου ὁ δαιτητής.

ἀποδισαῖρηται μτγ. ἀπεχθῶς διακρίνεται : Κλήμ. Ἄλ.Παίδ.208.2 ἀποδισαῖρηται τοῖς μύθοις.

ἀποδισακλασμός (1) μτγ. φρενικὴ διατάραξις, σάλευμα τοῦ μυαλοῦ : Γαλλ.19.514.

ἀποδισακρίνω μον. χωρίζω ἐντελῶς. **ἀποδισαλμβάνω** μτγ. λαμβάνω χωριστά, δι-αίρω εἰς μέρη.

ἀποδιαλέγι (τό) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ. ι: ἐπάρνα τὰ καλά καὶ μὰς ἀφίστανε τ' ἀποδιαλέγια. **ἀποδιαλέγμαι** (τό) δημ. κ. ἀποδιαλέγει κ. ἀποδιαλεγοῦσι, ἀποδιαλεγοῦρι τὸ μετ' ἐπιλογὴν ὡς ἀχρηστον ἀπορριπτόμενον, τὸ σκάρτο: πούλησαν τὰ καλά μῆλα καὶ τοὺς μείνανε τὰ ἀποδιαλέγματα· 2) ἡ διαλογή.

ἀποδιαλεγοῦσι (τό) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ. ι. **ἀποδιαλεγοῦρι** (τό) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ. ι. **ἀποδιαλέγω** κ. ἀποδιαλέω δημ. ἐκλέγω, κάμνω ἐπιλογὴν: φρ. **διάλεξε, ἀποδιάλεξε**, πῆρε ἀποδιαλεγοῦσι· 2) περὶ αὐτὴν διαλογῆν.

ἀποδιαληπτός-ἡ-όν μτγν. ὁ δυνατόμενος νὰ ληθῆ κατ' ἐπιμερισμόν, νὰ ἀποχωρισθῆ: Στωϊκ. ἀπ. 2, 126 λέγουσι διαφορὰν εἶναι οὐσίας καθ' ἑαυτὴν οὐκ ἀποδιαληπτήν καθ' αὐτήν, ἀλλ' εἰς ἐν νόημα καὶ ἰδιότητα ἀποληγοῦσαν.

ἀποδιάληψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διαίρεσις εἰς μέρος, ὁ ἐπιμερισμός.

ἀποδιαλόγι (τό) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ. ι. **ἀποδιαλοῦσι** (τό) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ. ι. **ἀποδιαλύσμαι** (τό) μον. ἐν ἀθλητικοῖς ἀγῶσι προπαρασκευὴ πρὸς ἀφασίαν τῶν Ἰππων καὶ ὀρμάτων ἀπὸ τῆς ἀφαιρίας: Κωνστ. Πορφ. Βασιλ. τ. 49, 177 D οἱ ἡνιοχοὶ ἐποίησαν τὰ ἀποδιαλύσμαι.

ἀποδιαλύω μτγν. ὀλοτελῶς διαλύω, διασκορπίζω· || μτφ. ἐξέλεγχω ἐντελῶς.

ἀποδιανομή (ἡ) μτγν. ἡ ἐξ ὀλοκλήρου διανομή.

ἀποδιαντρέπωμα δημ. ἀποδύλω τὴν ἐντροπὴν, τὴν αἰδῶν, τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν: Ἐρωτόκρ. Α 1072 δὲν θέλει ν' ἀποδιαντρεπῆ πλιότερο ἢ Ἄρετοῦσα, δ. τραγ. ὁ υἱὸς ἀποδιαντρέπηκε, κὶ ὀλέωνε στὴν νοδία τῆς.

ἀποδιαπέμπομαι μτγν. ἀποτρέπω: Συνέσ. Ἄλχ. 59 B ἀπ- ἡμάς τῆς ματαίας πλάνης. **ἀποδιασείω** ἰσχυρῶς, σφοδρῶς σείω: Φαβωρ. 105· Ἦσ. ἐν λ. ε ἀπεστυφέλιξε·

ἀποδιασπᾶ-σας μον. διασπᾶ ἐντελῶς.

ἀποδιαστᾶσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπ' ἄλλῃλων ὀπίστας: Βέττ. Βάλ. 227, 14 ἀποδ- τῶν ἀστέρων. **ἀποδιαστᾶλλω** μτγν. μέλλ. -εἰλῶ ἀποχωρίζω, διαίρω: ΠΔ Ἰησ. 1, 6 σὺ γὰρ ἀποδιαστᾶσεις τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν Ἰσραὴλ. **ἀποδιασταλαίς**· || παθ. -ομαι ἀποχωρίζομαι, τίθεμαι χωριστὰ, ἀποκλείομαι: ΠΔ Μανκ. 2, 6, 5 ἀποδιασταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων ἰοῖσι ἀπηγορευμένοις·

ἀποδιαστολή (ἡ) Πάπ. διαίρεσις.

ἀποδιαστρέφω μτγν. ἀποστρέφω, ἀποτρέπω: Φιλὸς. Παρρ. 290.

ἀποδιασχοινίζω μον. διαμοιράζω τόνον μετῶν διὰ σχοινοῦ, καθαρίζω μερίδιον ἐπὶ ἐκτάσεως χωρίων διὰ σχοινοῦ: Ἄλλ. ἀπ. Ὀρβ. Ἐλλ. 2, 318.

ἀποδιαστειχίζω μον. ἀλείφω διὰ περιτρίσματος, χωρίζω διὰ τεχνίματος: Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 230. **ἀποδιατίθεμαι** μτγν. παύομαι τοῦ ἔχειν διάθεσιν πρὸς τι· || εἶδ. ἐπὶ θηραζόντων βρωφῶν, δὲν θέλω πλεόν τὴν διὰ γάλακτος τροφήν, ἀπογαλακτίζομαι, ἀποκόβομαι μόνος μου: Θεολογ. Ἀριστ. 49 παιδία παύεται τῆς τοῦ γάλακτος τροφῆς φυσικῶς ἀποδιατιθέμενα.

ἀποδιατρίβω ἀνολισκάω, χάνω τὸν καιρὸν μου, χασομερῶ: Αλοχίν. 34, 29 ὅταν παρῆνται τὸν χρόνον ἀποδιατριβῶσι, Δίων Κ 54, 17 ἀπ- περὶ ὀρηγιστάς· 2) ἐπιβραδύνω, ἀναβῶλλω: Πάπ. ἀπ. τῆς χειροτονίας· 3) ἀποστρέφω: Δίων Κ 77, 14 ἀποδ- τὰς χεῖρας ἀπὸ τῶν σφραγῶν.

ἀποδιαφωτίζω δημ. ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὑποφώσκω, ἐπιμερῶμαι: Ἐρωτόκρ. Ε 864 κὶ ἡμέρα ἀποδιαφωτίζε, κὶ ἦρθαν τὸν ἥλιον οἱ ἄχνητες.

ἀποδιαφωτισματα (τό) δημ. ἡ ὑποφώσκουσα ἀσὴ, ὁ ὀρθρός, τὸ χαράμαστος.

ἀποδιδάσκει κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ

διδαχθέντα, ξεραθαίνω· ἀντὶθ. διδάσκω: Ἰπν. Ἄγμλ τὰς μὲν ἀποδιδάσκω, τὰς δὲ διδάσκει.

ἀποδιδρασκεῖν (ἡ) εἶδος παιδείας, ρυφτό, κρυφτοῦλι: Πολυδ. κ 9, 117 εὐ μὲν ἔμφο καταμύον κάθηται ἢ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τῆς λαμβάνει, οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσι, διαναστάντος δὲ ἐπὶ τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον ἐπὶν ἐαύτῳ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου φθίσαι·

ἀποδιδράσκει κ. μον. κ. νεώτ. ἰων. ἀποδιδρήσκω, μέλλ. ἀποδράσκωσι, ἀορ. ἀπέδραν ἰων. ἀπέδρην κ. μτγν. ἀπέδρων. κ. νεώτ. ἀπέδρασα φεῖω λάθρα, δραπέτωσ, τὸ κλέψαι: Ὀδ. Π 65 κὶ νηὶς ἀποδράς, Ἦρ. 3, 148 Μαϊάνοριος δ' ἀποδράς ἐκ τῆς Σάμου ἐκπέλει ἐς Λακεδαίμονα, Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8 ἀπολελοῖσθαι ἡμᾶς Ξωίας καὶ Πισίων· Ἄλλ. ὄυτε ἀποδεδράκασιν· ὄυτε ἀποπεφύευσαν Ἀμυμόνος ε ἀποδράναι καὶ ἀποφεῖναι διαφέρει· ἀποδράναι γὰρ τὸ ἀναχωρησάσθαι τινα μὴ ἐκδηλῶν εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεῖναι δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι· - συναλλάφθησαν οἱ ἀποδράσαντες ἐκ τῶν φυλακῶν κατὰδικοί· || ἐν μτφ. χρ. μτγν. ἐκκλ. κ. μον. ἐξεφονίζομαι, ἐκλείω: Ἐκκλ. Θλαπ. Νεκρ. Ἄκολ. ἐν τῷμ ἀναφύξω, ἐνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λήθη καὶ σταναγός· || εἶδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ληστακῶν: Ξεν. Ἀν. 5, 6, 34 οἱ δὲ στρατιώται· ἡλείωνται αὐτῷ ὅτι εἰ λήθησαν ἀποδιδράσκοντα, τὴν δίκην ἐπιθήσειεν· 2) ἀποφύγω, ξερεύω: Ἦρ. 2, 182 ὅτε ἀποδιδρήσκον τοὺς Αἰγυπτίους παῖδας (οἱ θυγατέρες τοῦ Δακασοῦ), Σοφ. Απ. 1, 167 τὸ σὸν θυμὸν ἀπέδραν ἰδέσθησαν τῆς σῆς ὀφείας), Θουκ. 1, 28, 4 τῷ δὲ λόγῳ ἀπέδρασαν αὐτὸν, Δημ. 5, 67 (τέλ.) οὐκ ἀπέδρα ταυτὴ τὴν στρατείαν.

ἀποδιδρήσκω ἰων. ἀποδιδράσκω βλ. λ. **ἀποδιδρᾶσκε** μτγν. ἀποδύω, ὀφραρῶ τὰ ἐνδύματα, γύθω: Ἀρτεμίδ. 2, 74 ἀποδιδρᾶσκαι τοὺς ἀντιχύναντας· || κ. μέσ. -ομαι ἐκδύομαι, ἐκγυμνοῦμαι, γύθνομαι: Παρθέν. 15 ἐνθα ἀφικρόμεναι ἀποδιδρᾶσκοντο.

ἀποδιδῶ κ. μον. νεώτ. ἀποδιδῶ, δημ. ἀποδῶ, μέλλ. ἀποδῶσω, ἀορ. ἀ' ἀπέδωκα, β' μτγν. ἀπέδων, ἀπέδωκα δῖδω ὀπίσω, ἀπετρέπω τὴν, ἴδωσι ὀπισθεῖον καὶ ὀπίσω: Ἰλ. Δ 479 οὐδέ τοκεῖσιν θρέπτει φίλοις ἀπέδωκα, Ἦρ. 1, 13 ἀπ- ὀπίσω ἐς Ἠρακλείδης τὴν ἀρχὴν κατὰ πλεονασμῶν· Θουκ. 5, 50, 2 ἀποδῶσιν ὕστερον τὴν καταδίηκην, Λυσ. 31, 24 ἀποδ- χάριτας, Ξεν. Ἐλλ. 7, 1, 30 τὴν πόλιν ἀποδ- τοῖς ἐπιγινόμενοις οἷαν περὶ παρὰ τὸν πατέρων παρελάβομεν, Διγ. Ἀερ. 505 καὶ τῶρα σὺ ἀπόδος μοι τὴν ὀδελφὴν ἐκείνην, - ἀποδίδω τὰ ὀφειλόμενα χρήματα, - τὰ εὐρεθέντα κοσμήματα, - δικαιοσύνην, - χαιρετισμόν, - τὰς τιμὰς· 2) τάπητος, ἀπέμωμ: Πλάτ. Πολ. 456 B ἀποδ- τὰς γυναιξὶ μοισικὴν καὶ γυμναστικὴν, Ἀριστ. ΖΓ 759 B 3 τὸ πρὸς ἀλκὴν ὀπιον ἀποδ- ἡ φύσις· 3) παράδοξ, ἀποφῶρ: Ἦρ. 1, 193 ἐπὶ δικαιοσύνα μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ ἰδικαιοσύνη φορὰς περισσότερον καρπὸν, - ἀκαλλήγητος γῆ δὲν ἀποδίδοι, - ἡ οἰκία ἀποδίδοι σημαντικὸν μνηστικὸν ἐσδόδημα, - ὁ φόρος ἀποδίδοι πολλὰς εἰσπράξεις· 4) παραχωρῶ τὸ δικαίωμα, τὴν ὄψιν: Θουκ. 1, 14, 2 ὅταν· · τὰς αὐτῶν ἀποδῶσι πᾶσαι μὴ σφισί τοῖς Λακεδαιμονίοσι· ἡ ἐπιτηδεύει αὐτονομεῖσθαι, Δημ. 27, 1 εἰ δὲ τοῖς μὲν· ἀπαιτῆται ἀποδῶσται, Αλοχίν. 61, 16 ὁ λόγος ἀπεδόθη αὐτοῖς ἰεδοθη ἄδεια νὰ ὀμολοῦσιν· 5) καθιστᾶ, προξενῶ: Ἰσοκρ. 12 B ἀποδ- τὴν τέρφην βασιαιότεραν, Ἀριστ. ΖΓ 733 B ἰτέλιον ἀποδ- τὸ τέκνον· 6) κ. νεώτ. φερονέω, ἐκφράζω σαφέως ἢ ἀκριβῶς: Ἀριστ. Πολ. 1754 B 10 ἀποδ- τὴν ἴδιαν μορφήν, - ἀποδίδω τὸ νόημα τοῦ κειμένου, τοῦ λόγου (ἐρμηνεύω ὀρθῶς)

κττ. 7) παραδίω : Θουκ.7,10 και την ἀποτολήν ἀπέδωσαν· 8) δίδω, παρέχω : Δημ. 820,20 πορὰ τὸν λόγον ὃν αὐτὸς ἀπέδωκε (παρὰ τὸν λογαριασμόν ὃν ἔδωκεν, Ἄριστ. Ψυχ.403 B ἢ ὁ μὲν τὴν ὕλην ἀποδίδωσιν, ὁ δὲ τὸ εἶδος· 9) ἀναφέρω τὴν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν : Πλάτ.Νόμ.765 B ἀποδ- εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, Ἰσοκρ.372 B εἰς τὴν βουλήν περὶ αὐτῶν ἀπεδ- ἰυπέβαλλον ἀναφορὰν εἰς τὴν βουλήν περὶ τοῦ ζητήματος αὐτῶν· 10) νεώτ. κ. δημ. ἀνάγω, προσάπτω : ἀποδίω τὸ λάθος, - τὴν νίκην, - τὸ ἔργον, - τὸ ἐγκλημα, - ἀποδίω σημασία στοῦ ζήτημα· 11) ἀμτδ. αὐθῶν ἐν σημ. παρεμπερὴ πρὸς τὸ ἐπιθίδωμι : Ἦρ.2,13 ἦν ἡ χώρα .. κατὰ λόγον ἐπιθιδῶ ἕξ ὕψος καὶ τὸ δμοιον ἀποδίω ἕξ αἰθέριον· 12) ἐπανέρχομαι, ἐπαναλαμβάνομαι : Ἄριστ.Ζἴ722 A 8· 13) γραμμ. ἔχω ἀπόδοσιν, ἐπὶ λέξεων, ὅσον συνδέσμων, ἀντωνυμιῶν κττ., δι' ἃ δὲν παραπίθεται ἡ πρός ἢ ἐξουσίαν στενὴν συνάρτησιν λέξεις : Ἄριστ.Ρητ.3,11,3, σχόλ. Ὁδ.Γ103 οὐκ ἀποδίωσι τὸ ἐπεῖ· 14) Ἐπιγρ. κ. μιν. ἐκκλ. ἀπέδωκε (ἐνν. τὴν φυχήν, ἀπέθανε)· 15) μέσ. -ομαι δίδω τι ἐκουσίως, πωλῶ : Ἦρ.1,70 ἀπέδοτον τὸν κρητῆρα, Πλάτ.Φαιδ.98 B οὐκ ἂν ἀπέδομην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, Ξεν.Ἑλλ.2,3,48 αἰ δραχμῆς ἂν ἀποδόμοιο τὴν πόλιν, Δημ.784,16 τὴν καθ' Ἠγήμονος διασχεγέλιαν μέρμησαι ὡς ἀπέδοτο (ἐναντι χρημάτων παρατηρήθη τῆς μνηυσιωσι), Αἰσχίν.13,41 ἀπ- τοῦ εἰρήσκοντος, πρδλ. δημ. πουλῶ ὅσο βρῶ, ὅσο - ὅσο· 16) παρ' ἀττ. ἐν Ἀθήναις, μισθῶ : Δημ.475,5 ὡστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι (ἢ μισθῶσθαι τὸν φόρον τῆς δεκάτης)· 17) νεώτ. ναυτ. : ἀποδίω εἰς τὸν ἐργάτην ἕλιωσα περὶ τὸν κορμὸν τοῦ ὀμνωμένου μηχανήματος τρίς ἢ τετράκις τὸ ἄκρον σχοινίου πρὸς ἕλιν λέμβου.

ἀποδιθῶ-έω μιν. διηθῶ, σουρώνω καλῶς : Γεωπ.9,20 ἀποδιθῆσας χρῶ τῷ ἔλαιμ.

ἀποδιῶσθαι μέλλ. ἀποδιαστῆναι ἀποχωρίζω : Πλούτ.Ἠθ.968 D τῶν κριθῶν ἀποδιαστῆσαι καὶ διαχωρίσαι τὸ μέρος· μέσ. -ομαι μιν. ἐπὶ τῶν ὕδρων, ἀποχωρίζομαι : Εὐστ.Πονημ.196,75 ὁπὸς γὰρ τις καὶ ὁ ἀσκητικὸς βίος οὐδένα διερρυνέκειναι καὶ ἀποδιῶσθαι αὐτοῦ.

ἀποδικάζω ἀθῶμ, ἀντιθ. καταδικάζω : Ἀντιφ. 6,47 ἂ αὐτοῖ ἐργῶ ἀπέδικασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύομαι καταδικάσαι· Πάπ. ἀπέδικάσαμεν τὴν δίκην· Πόλυδ.8,25 δίκην ἀποδικάσαι ἀπολύσαι ἢ νικῶσαν ἀποφῆσαι.

ἀποδικεῖν ὀμορφ. τοῦ ἀπέδικοιν ποιητ. ἀέρ. ἀνευ ἐνεστώτος ἀπορρίπτω : Εὐρ.Ἦρ.1204 πάρες ἀπ' ὀμμάτων πέπλον, ἀπόδικε.

ἀποδικιῆς (ἰ) γλωσσ. ὁ ὑπηρετῶν εἰς τοὺς ἀρχοντας.

ἀποδικεῖς-ον ἀπολαγείης κατηγορίας, ὁ ἀθῶ-θεῖς : Ἐπιγρ. ἀπολελυμένος τοῦ ἐγκλήματος· 2) ἀπορριφθεῖς, ὁ μὴ ἀποδεκτὸς γενόμενος : Ἐπιγρ. τὸν δίκαν εἰμεν ἀπόδικον.

ἀποδικῶ-έω ὑπερασπίζομαι ἑμαυτὸν ὡς κατηγορούμενον : Ξεν.Ἑλλ.1,7,20 δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δῆμῳ.

ἀποδιῶω δημ. ἀέρ. ἀπόδωσα κ. ἀπόδωκα, μτγ. παθ. παρακ. ἀποδομένος ἀποδίωμι βλλ. ἐν αἰς σημ. εἶναι εὐχρηστος ἢ λ. καὶ παρὰ νεωτ.· 2) περὶ τὴν ἀπόδοσιν, ἐπιστρέφω τὴν ἐξ ὀλοκλήρου : ἀκόμην δὲν ἀπόδωκα τὰ δανεικὰ.

ἀποδιῶω-έω ἀλωγίζω : Ἦρ.2,14 ἀποδιῆσας δε τῆσι ὑπὸ τὸν σίτον οὕτω κομίζεσθαι.

ἀποδιοικίζω μιν. ἀποχωρίζω.

ἀποδιῶμαι ποιητ. ἀποδιῶμαι : Ἰλ.Ε763 αἶ κεν Ἄρρα .. μάχης ἐξ ἀποδιῶμαι.

ἀποδιομομαίος (ἰ) νεώτ. ἀντὶ ἀπομομαίος

βλλ. ὁ ἀποπεμπόμενος· ἢ μτφ. φρ. ἀποδιομομαίος τράγος (ἐπὶ τοῦ ἀποδιομομένου ὡς ἀνεπιθυμήτου, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ θρησκ. ἐθίμου τῶν Ἑβραίων καθ' ὃ ἀνὰ ἑπταετίαν εἰς τράγους ἀπεδιώκετο πρὸς τὴν ἔρημον φορεὺς τῶν ἀμαρτιῶν ὄλων).

ἀποδιομῶμψεις-εως (ἠ) νεώτ. ἀποδιομῶμψεις βλ. λ.

ἀποδιομῶμψεις-εως (ἠ) ἢ δι' ἐξίλαστηρίου θυσίας ἢ ἐπικλησέων ἀπομάκρυνσις κακοῦ : Πλάτ. Νόμ.854 B· ἢ νεώτ. ἢ δι' ἐγκαταλείψεως εἰς ἔρημον τόπον τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἄλλως πως ἀποτροπῆ τοῦ κακοῦ, ἀσθεनेίας κτλ.

ἀποδιομομαίος-ἠ-ος νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποδιομῶμψιν βλ. λ.

ἀποδιομομαί-εμαι δι' ἐξίλαστηρίου θυσίας εἰς τὸν Δία ἢ δι' εὐχῶν ἀποτρέπω κακόν : Πλάτ.Κρατ.396 B· ἢ ὀθ. ἀποδιῶω, ἀποδιῶω : Πλούτ.Κατ.Μειξ.22 μετ' εὐπρεπείας τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως ἀποδ· 2) ἀφῆκα καθὰ μέρος, παρέχουμαι, πετᾶσιν στή πάντα : Ἀθην.9,401 B ὁ δ' οὐ σφόδρα φροντίσας καὶ τὸ προδληθῆν ἀποδιομομαίεμενος· 3) ἀπαλλάσσει ἀπὸ μίσσηματος : Πλάτ.Νόμ.877 B καθήρασθαι καὶ ἀποδιομομαίεσθαι τὸν οἶκον.

ἀποδιομομαί-έω μιν. βλ. ἀποδιομομῶμαι : Εὐστ.1935,12.

ἀποδιῶρίζω ἀποχωρίζω εἰς μέτρον, ἀποχωρίζω, ἔξεχωρίζω δι' ὀρίων : Ἄριστ.Πολ.1290 B 26 κ. μτγν.

ἀποδιορισμός (ἰ) χωρισμός εἰς μέρη ἀντὶ ἀπομερισμός : Πλάτ.Φαίδρ.166 A.

ἀποδιῶπλα ἢ ἀποδιῶλα ἐπίγρ. δημ. πλαγίως· κοιμητὰ ἀπόδιπλα· ἢ παραπλεύρως· ἦρθε στοῦ καφενεῖο καὶ κῆθησε ἀπόδιπλα μασ, - ἀνοίξε μαγαζὶ ἀποδιπλα, - τῆς ἔπσεσε ἀποδιπλα (προσπαθεῖ τὴν συνάφην ἐρωτικὰς σχέσεις μετ' αὐτῆς), - τοῦ ἔπσεσαν ἀπὸ διπλα (προσπαθεῖται τὸν τὸν παραπεισῶσιν ἢ πείσωσιν εἰς ἐνέργειαν τῶα ἢ παραχῆν), - τοῦ ἔπσεσαν ἀπὸ διπλα τὸν τὴν πᾶρην.

ἀποδιῶλομαι-δομαι μιν. ἐκπύσσομαι, ξεδιπλώνομαι, ἀνοίγομαι : Εὐστ.1661,60 ἀποδιῶλομέννας καὶ οὕτω τεινομέννας (τὰς τραπέζας).

ἀποδιῶλων δημ. διπλῶν ὀλοσχερῶς, συμπληρῶν τὸ διπλῶμα : ἢ πλύστρο ἀποδιῶλωσε ὅλα τὰ ρούχα· 2) κ. ἀντίθ. ἐκπύσσω, ξεδιπλώνω : γιατί ἀποδιῶλωσε τὸ σεντόνι;

ἀποδιῶ ἐπίγρ. μτγν. δίς, δύο φορές : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.339,14 ἀποδιῶ ἀποτρίς.

ἀποδιῶσκυῶ μιν. ρίπτω ὡς δίσκον, πετῶ σὺν ἀμάδα : Φώτ.Βιβλ.352,11 ἀκοντίζει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ τὸν πολεμίων στρατόπεδον, ἀνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἀποδιῶσκυῶσας.

ἀποδιῶλιζω μτγν. κ. νεώτ. διῶλιζω, διηθῶ, ὀθ. ἀποχωρίζω καθαρίζω : Κυριλλ.Ἱεροσολ.189 ἀποδιῶλιζοντες τὸ λεπτόν .. τῆς γῆς· ἢ νεώτ. ἐπὶ ὕδρων, διῶλιζω ἐντελεῶς.

ἀποδιῶλισμός (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποχωρισμός : Ἰγνάτ.Φιλ.31· ἢ νεώτ. ἐντελής διῶλισμός.

ἀποδιῶφθεροῦμαι-δομαι μτγν. καλύπτομαι μὲ διφθέραις : Ἰωάνν.Λυδ.Διοσημ.45 τῶν νεῶν τὰ ἰστία ἐν αἰς ὁ βασιλεὺς πλέουσιν, φωκείοις εἰθίσται ἀποδιῶφθεροῦσθαι δερμασιν.

ἀποδιῶφθγγῶ-ῶω γραμμ. συναίρει εἰς διφθογγόν· **ἀποδιῶφθγγωσις-εως** (ἠ) γραμμ. συναίρεισι εἰς διφθογγόν.

ἀποδιῶωμα (τὸ) δημ. ἀποδιῶωξις, ἀποδιῶωμός· 2) ὡς οὐσ. ὁ ἐκδιῶωθεῖς, ἀπόβλητος, κατατρεγμένος· γέννηκε τοῦ κόσμου ὅλου ἀπόδιῶωμα.

ἀποδιῶωγμα Ἦσ. «διῶωγμα» θυσία τις Ἀθηναίων ἐν ἀπορρήτῳ τελομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὸ αὐτὸ καὶ ἀποδιῶωμα ὕστερον ἐκλήθη·

ἀποδιωγμός (ὁ) μιν. κ. δημ. ἀποδιώξις, ἐκδιώξις, κατατρεγμός: Ἰω.Μολ.ἀλ.88, ὁ τραγ. κί ἐκλαιγών καὶ θρηνούσασιν γιὰ τὸν ἀποδιωγμὸν τοῦς.

ἀποδιώξω-ἄω μιν. κ. δημ. παύω νὰ διψῶ: ἤλια κί' ἀποδιώξασα, δημ. συνων. ξεδιώξω.

ἀποδιώξω-ἄω μὴν, δημ. ἀποδιώξω ὁπωσθὶ: Ἀθήν.3,87 D τοῖς δὲ ὀσθενή τὸν στόμαχον ἔχουσι καὶ μὴ βραδίως ἀποδιώξουσι τὴν τροφήν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας.

ἀποδιώκτος-ον ἀποδιωχθείς: Ἡρόδιαν. Ἐπιμ.103.

ἀποδιώκτρια (ἡ) μιν. ἡ ἀποδιώκτρια, ἀποδιώκτρια: δαιμονίων ἀποδιώκτρια.

ἀποδιώκω κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. ἀποδιώχνω, μέλλ. ἀποδιώξομαι διώκω, ἐκπορίζω, ἀπομακρύνω τινά, τὸν διώχνω: Ἀριστοφ.Νεφ.1296 οὐκ ἀποδιώξῃ σαυτὸν ἀπὸ τῆς οικίας; (δὲν θὰ ἐκουμπήσῃς ἀπὸ τοῦ σπιτί;). Ἰουκ.3.1082 ἐνίκωμ τὸ καθ' ἑαυτοῦς καὶ πρὸς τὸ Ἄργος ἀπεδιώξαν, Μέν.410 τὸ λυπὸν ἀποδιώκε τὸν βίου, Διγ.Ακρ.1161 πλάνη ἀποδιώξων φευδίη καὶ φλαραροῦς τοῦς μύθους, - ἀποδιώκω τοῦς ἔχθρους, - τὰς μύθας, - τοῦς σκόλους κ. μτφ.: ἀποδιώκω τὴν μελαγχολίαν 2) μεσ. - ὠκομαι ἀποφεύγω: Ζώσιμ.1,62.

ἀποδιώξιμο (τὸ) δημ. ἀποδιώξις.

ἀποδιώξις-εως (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἐκδιώξις, διώξιμο.

ἀποδιώχνω δημ. παθ. μτφ. ἀποδιώχνομός ἀποδιώκω βλλ., ἀποδιώλλω ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου, διώχνω ἀπὸ τοῦ σπιτί μου ἢ ἀπὸ τῆς δουλιᾶς μου: τὸν ἀποδιώξα καὶ ἠσύχασα.

ἀποδοκεῖ ἀπόδο. φαίνεται καλὸν, λαμβάνεται ἀπόδοσις νὰ μῆ: Ἡρ.1,152 ἀπέδοξέ σφι μὴ τιμωρέειν Ἰωσι (ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτοῦς νὰ μῆ βοηθοῦν τοῦς Ἰωνας περὶ τῆς ἄρνησις): ἄνευ τοῦ μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔνοιαν: Ξεν.Ἀν.2,3,9 μὴ ἀποδοῖθῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαί τι μῆπως ἀποφασίσωμεν νὰ μῆ συνάψωμεν τὴν εἰρήνην.1).

ἀποδοκεῖς-εως(ὁ) μιν. ἀποδέκτης: Ἰωσ.Α1,16,163.

ἀποδοκιμάζω κ. μιν. κ. δημ. μετὰ δοκιμασίαν ἀπορρίπτω: Ἡρ.6,130 μὴ ἔνα ὑμέων ἐξαιρετὸν ἀποκρίνωμ ἠγέ τοῦς λοιποῦς ἀποδοκιμάζων, Δημ.779,5 τοῖς ἀποδοδοκιμασομένοις ἄρχειν λαχοῦσιν ἢ ἐπὶ τὸν κληρωθέντων ἀρχόντων καὶ ἀποκλεισθέντων κατὰ τὴν δοκιμασίαν, ἐλέγχου τοῦ βίου αὐτῶν: 2) κρίνω ἀκατάλληλον, δὲν ἐγκρίνω: Πλάτ.Θεαιτ.181 β ἀποδοδὲ πανσάφους ἀνδρας, Ξεν.Ἀπομ.4,4,14 ἀποδοδὲ νόμου, ΚδΜαθ.2,42 μίθων δὲ ἀποδοδοκίμασαν ὁ οἰκοδομοῦντες οὐτοῦς εὐρέθη εἰς κεφαλὴν γυναικας: ἄνεωτ. διὰ φωνῶν, χειρονομίων ἢ ἄλλων ἐκδηλώσεων ἐκφράζω τὴν ἀρρέσειαν μου, μέμφομαι, ἐπὶ προσώπων: ὁ λαὸς ἀποδοδοκίμασε τὸν πρωθυπουργόν, - τὸ κοινὸν ἀποδοδοκίμασε τὸν ἠθοποιόν: ἢ ἐπὶ ἀφρημένων ἐνοιῶν καὶ πραγμάτων: ἀποδοδοκιμάζω τὰς ἐνεργείας, - τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, - τὸ ἔργον (ἐν θεάτρῳ, ἐπὶ θεατῶν), - ἀποδοκιμάζω τὸν λόγον, - τὴν συμπεριφορὰν, - τὴν πρᾶξιν, - τὸ ἐγκλήμω κττ., ἀντίβ. ἐπιδιοκιμάζω.

ἀποδοδοκίμασις (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ δοκιμασίαν βλ. λ. ἀπόρριψις: 2) νεώτ. κ. δημ. μὴ ἐγκρίσις, ζῶρη μωφῆ, ἐκδηλώσις φόβου, ἐπικρίσεως: ἀποδοδοκίμασις βουλευτοῦ (ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς εἰς παρεκτραπέντα βουλευτὴν ἢ ἀντίβ. ἐπιδιοκιμασία).

ἀποδοδοκίμασις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἀποδοδοκίμασις, ἡ δικαστικὴ πράξις δι' ἧς ὁ διάδικος πρὸς βλάβην διαδικαστικὰς πράξεις γενομένης ὑπὸ τοῦ ἐπιοδοδοχου τοῦ ἀνεῦ ἐπιτολῆς ἢ καθ' ὑπέρβασιν τῆς δοθείσης.

ἀποδοδοκιστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀποδοδοκίμων βλ. λ., ἐπικρίνων, κατακρίνων.

ἀποδοδοκιστικός-ἡ-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἀποδοδοκίμαζων, ὁ ἀπορρίπτων: Ἄρρ.Ἐπικ.1,1,1) δύναμις

δοιμαστικὴ ἢ ἀποδοδοκιστικὴ, - ἀποδοδοκιστικὴ χειρονομία (ἐκφράζουσα ἀποδοδοκίμασίαν).

ἀποδοδοκιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμφανίοντα ἀποδοδοκίμασίαν.

ἀποδοδοκίμος-ον ὁ ἀπορριφθεὶς ὡς ἀκατάλληλος, ἀποκλεισθείς: Ἐπιμ. ἀποδοδοκίμος λίθος 2) ἀδοκιμος, ἀνάξιος: Διοσκ.1,64.

ἀποδοδοκίμω-ἄω ἀποδοδοκίμαζω, ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι: Ἡρ.1,199 τῶ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἔπειται οὐδὲ ἀποδοδοκίμῃ οὐδένα (ἡ γυνή).

ἀποδοδομα-ατος (τὸ) μτφ., μιν. κ. δημ. δῶρον, ἀφιέρωμα: ΠΔ Ἀρ.8,13 ἀποδοδομασε αὐτοῦς ἀποδοδομα ἐναντι Κυρίου 2) δημ. ἡ τελευταία δόσις 3) κατὰ λαθ. τὰ ἀποδοδοματα, τὰ ἐπακόλουθα: Ἐρωτόδ.Α 194 κακὰ ἀποδοδοματα θωροῦσέ καὶ τοῦ κυροῦ σου 4) φρ. δημ. ἀποδοδοδομα τοῦ ἡλιου μετὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλιου.

ἀποδοδομός (ὁ) δημ. ἡ ἀπόδοσις βλ. λ.

ἀποδοδ Ἡσ. «βραδύ ἢ ἀποφύρεσις».

ἀποδοδογῆς (ὁ) νεώτ. ἰχθύς ἔχων σῶμα ἐπιμηκες καὶ ὀδόντας κωνικούς καὶ ἄραιούς, ἀποντῶν εἰς τὰ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν παράλιον τῆς Ἀφρικῆς.

ἀποδοδοτῶ-ἄω γλωσσ. καθαρῶς τοῦς ὀδόντας κατὰ διάφ. ἐρμ. ἐκβάλλω τοῦς ὀδόντας.

ἀποδοδοτῶσις-εως (ἡ) μτφ. καθάρια τὸν ὀδόντων: Πολυδ.2,48 ρόφην ὀδόντων ἀποδοδοτῶσιν ἔλγων (ρῶφης=καθάριασμα).

ἀποδοδοτῶ μιν. ἀπαίρω, ἀμαυρῶ τὴν δόξαν, ἀτιμάζω: Νικητ.Χων.Χρον.316 Α ὅτι τὴν δοξάσαν αὐτοῦς οὐδὲν ἀπεδοδοτῶσαν.

ἀποδοδοτῆ (ἡ) δημ. ἡ τῆς δορᾶς, τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις, ἡ ἐκδορᾶ, τὸ γόρρασμα: Ἀγαθῖν. παρ' Ὀρειῆ.10,7,18 ἀποδοδοτῆ τοῦ δέρματος.

ἀποδοδος (ἡ) ἢ ἰων. ἀντὶ ἀφοδος βλλ.

ἀποδοδοσί (ἡ) 2) Ἐπιμ. ἡ μὴ δυναμένη νὰ χρησιμοποίησῃ τοῦς ὀδοδ.

ἀποδοδοσις (ἡ) δημ. ἀπόδοσις, πρόσδοδος, εἰσόδομα: Βλαχον.Παλ.74 σ' ἐπαρχίης παῦ δὲν ἔχουν πλοῦσια ἀποδοδοσί.

ἀποδοδοσιθῆ (τὸ) δημ. ὁ τι φέρεται νὰ ἀποδοδοσῇ τις ἢ εἶδ. -α ἐδάματα μὲ μικρὰ δῶρα ἄπαντα ἀποδοδοεῖ εἰς τὸν παραλήπτην ὁ λαθὼν παρὰ τῆν τρετὸν προσώπων καὶ κομισίας ταξιδιωτῆς 2) γιν. δῶρον πράγματος 3) τὰ ἐν κενουμένη ἀποδοδοτικῇ δημοπρασίῳ ἀπομεινόμενα εἰσάματα ὑπόλοιπα.

ἀποδοδοσομος-ον κ. νεώτ. ὅστις πρᾶξει ἢ ἀξίξει νὰ ἀποδοδοθῇ: σκόλ.Θουκ.3,52 ἀποδοδοσομὸν γίνεσθαι 2) οὐδ. -ον τὸ ἐξοφληθῆν: Πλάτ.

ἀποδοδοσις-εως (ἡ) ἀποδοδοδομῆ κ. νεώτ. δημ. -η δόσις, ἐπιστροφή ἀποδοδομῶν πράγματος: Ἡρ.4,9 κείνην τε δὲ ὑπερβάλλεσθαί τὴν ἀποδοδοσιν τῶν ἱππων, Θουκ.5,35,3 τὴν τὴν χωρίων ἀλλήλοισ ὀκὸ ἀπόδοδοσιν, - ἀπόδοδοσις τοῦ δανεῖου, τῶν κλοπιμαίων, - ἀπόδοδοσις τῶν κρατήσεων τοῦ μισθοῦ ἢ πληρωμῆ: Θουκ.8,85,3 ἔχθρα δὲ πρὸς αὐτὸν ἦν . . . περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδοδοσεως ἢ γενικός, δόσις: Πλάτ.Νόμ.807 D 2) νεώτ. κ. δημ. ἀπονομή, ἀναπαδοδοσις: ἀποδοδοσις τιμῶν, χειροτιμῶν 3) νεώτ. παρὰδοδοσις, παροχὴ ἀφειλομένη: πιστάσις ἐπὶ ἀποδοδοσις λογαριασμοῦ 4) ἡ δι' ὀρισμοῦ ἀπόδοδοσις: Ἀριστολ. Κατ.7 Α 8 ἢ μτφ. κ. νεώτ. ἐν τοῖς ὑποθετικαῖς λόγοις ἡ κυρία πρότασις εἰς ἣν ἀποδοδοθεὶς ἡ ὑπόθεσις, ἀντίβ. πρότασις Διον.Αλ.Θουκ.52 καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδοδοσεις λαμβάνειν 5) πρόσις: Πολυδ.3,124 ὁ νεώτ. κ. δημ. πρόσδοδος, καθαρὸν προίον: ἀποδοδοσις φόρου ἐπιτηδεύματος, - ἀποδοδοσις, - βιομηχανικῆς ἐπιτηδεύσεως, - ἀποδοδοσις κτήματος (εἰσόδομα), - ἀποδοδοσις ἐργου ἢ τοῦ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς δαπαναμένης ἐνεργείας μέρος, ὅπερ ἀποδοδοθεὶ τὸ ἐπιδοδοκίμων ἀποτέλεσμα, ἔργον ἢ, - ἀποδοδοσις ἐδάφους ἢ πο-

ραγωγότης), - ἀπ- ἐργασίας (τὸ προϊόν ἐργασίας καὶ τὸ ἐκ τούτου ἐσόδησις), μικτὴ ἀπόδοσις **ἀπόδοσις** - κερφαλαίω (τὸ σόνολον τῶν ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τούτων συγκομισθέντων) ἀντίθ. καθαρὰ ἀπόδοσις (τὸ ποσὸν τῶν συγκομισθέντων, τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων) 7) ἐρμηνεία: ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου τοῦ **Δημοσθένους**, - τοῦ **δράματος** τοῦ **Σαίξπηρ** (μετάφρασις), τοῦ μουσικοῦ **ταμαχίου** (ἡ ἐκτέλεσις) 8) νεώτ. νομ. ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀποκατάστασιν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν τῶν θέσιν: ἀπόδοσις τῆς **πρικοῦ** 9) μαν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἀκολουθία τελούμενη μετὰ πόροδον ὅκτα ἡμέρου ἀπὸ μεγάλης ἐορτῆς: **Τυρικ. Ἀγ. Σάβ. 15** μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων **ἁφισανῶν**, - ἡ ἀπόδοσις τῆς **Κοιμησεως** τῆς **Θεοτόκου** ἁ. δημ. τὰ **ἐνιαυτάρια** τῆς **Παναγίας**. **ἀποδοσίμος** ὁ πρὸς πώλησιν: Ἐπιγρ. κήπος **ἀποδοσίτου** πρέλει νὰ δώσῃ τις ὀπίσω: **Ἀριστλ.** **Ἠθ. Ν 1163 Α** **ὀφείλοντα γὰρ ἀποδοσίτου** 3) πρέπει νὰ περιγράψῃ τις, νὰ ἐκθέσῃ ἀκριβῶς: **Πλάτ.** **Πολ. 379 Α** οἷος **τυγγάνει ὁ θεὸς ὧν .. ἀποδοσίτου** 3) πρέπει νὰ ἐρμηνεύσῃ τις: **σχολ. Πίνδ. Ν 5,25** 3) πρέπει νὰ ἐμπιρῆσῃ τις: **Πλάτ. Πολ. 452 Α** εἰς **γυναιξί .. τούτων τὰ τέχνα .. ἀποδοσίτου**, τὸ ὅτι εὐσθη ἕκ τῆς νόσου **ἀποδοσίτου** εἰς τὴν **κράσιν** του. **ἀποδοσίτη-ἥρος** (ἴδ) ὁ δίδων ὅπισω, ὁ πληρώων ὀφείλων του: Ἐπιγρ. 116. **ἀποδοσίτης** (ἴδ) μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δίδων ὅπισω, ὁ ἀνταποδίδων: **Ὀστουδ. 291 Ε** τῷ **ἐξεταστῇ καὶ ἀποδοτῇ τῶν προκτεῶν** 2) δημ. γεωργ. ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἐν σχῆματι περόνης ἔχον μακρὸν ξύλινον στείλεον καὶ χρυσαμυλὸν εἰς τὴν σάλην (περούνιασμα) δεμῶτων σταχθῶν οἶον αἵτου, κρήνης, σασοῦ πόρου τοποθετησιν αὐτῶν ἐπί φορητογαμῆξῃς ἢ ἐπί σωροῦ τῶν δεμῶτων ἐν ἀποθήκῃ. **ἀποδοστικός**-ἡ-άν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀπένεμνος: **Σέξτ. Ἐπιγρ. Πυρρ. 1,67** τῆς δικαιοσύνης αὐσης τοῦ κατ' **ἄξιον ἀποδοστικῆς ἐκάστης** 2) ὁ παράγων: **Σέξτ. Ἐπιγρ. Μαθ. 11,253 ἢ ἀφροσύνη διάθεσις ἐστὶν ἔργων τινῶν ἀποδοστικῆ**, - **προσπάθεια**, - **ἐργασία ἀποδοστικῆ** | φέρουσα ἀπόδοσιν, κέρδη 3) ΕΜ κατάλληλος πρὸς πρᾶσιν, ἀπόδοσιν βλ. 2). **ἀποδοστικός** ἐπίρρ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὰ πρόπον ἀποδοστικῶν, μετ' ἀποδόσεως: **Εὐστ. 920,55**. **ἀπόδοτος-ον** ὁ εἰς ἀπόδοσιν ὑποκείμενος: Ἐπιγρ. φερναὶ ἀπόδοτοι. **ἀποδοτὸ** ἥσα. ἡ ἀπόδοσις. **ἀποδοτὸν** δημ. παῦν νὰ δουλεύω, περατῶ τὴν ἐργασίαν μου. **ἀπόδοτος** (ἴδ) μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος, ἀπελευθερός: **Θεοφάν. 356** ἐκτίμουνσιν **ἀπόδοτου** ἀπὸ αὐτῶν **τινα** 3) ὁ ἐκ δούλου γεννηθείς: **Συναξ. Ἀγ. Εὐπραξίας 20** ἦν **ἔλεγον ἀπόδοτου** εἶναι 2) δημ. ὁ εὐτελής, ὁ ὅλιος ἀσημαντος ἀπρηρέτης, ὁ ὑπηρετοῦ βοηθός. **ἀποδοτὸν**-ὄω μαν. κ. νεώτ. ἀπελευθερῶ δουλῶν, καθιστῶ τινα ἐκ δούλου ἐλεύθερον, ξεσκλαβῶνα: **Λυβ. κ. Ροδ. 3109**. **ἀποδοτὸν** νεώτ. κ. δημ. ἀποδοτὸν βλ. λ. 2) δημ. τὸ παθ. -ομαι (ἢ ἀπὸ ἐπιτατ.) ὑποδουλοῦμαι ὀλοσχερῶς: **μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ Ὀρλώφ ὁ Μωρίς ἀποδοτὸν ἦκε**. **ἀποδοχέειον** (ἴδ) μγν. ἀποθήκη: **ΠΔ Σειρ. 1,17** 7) δεξαμενὴ: αὐτ. **Σειρ. 39,22** ἀποδοχέαι ὕδατων ἁ. ἀποδοχέον πρβλ. δημ. ποδοχί. **ἀποδοχέως**-εως (ἴδ) Ἐπιγρ. ἀποδοχόμενος, ἀποδέκτης 2) ἀρχαιοφυλάξ: Ἐπιγρ. ἀποδοχέως **δημοσίων γραμμῶν**. **ἀποδοχὴ** κ. νεώτ. τὸ δεχέσθαι τι ἐπιστροφόμε-

νον, παραλαβὴ ἀντίθ. ἀπόδοσις: **Θουκ. 4,81,2** ἀνταποδοσιν καὶ ἀποδοχὴν **χωρίων** 3) ἡ ἀποδοχὴ, ἡ δεξιότης: **Ίώα. Α1 12,2,12** ἀποδοχὴ **ἔτινων** 3) τόπος δεχόμενος, εἰσδεχόμενος: **Σεκουδ. Γνωμ. 15** γῆ ἀποδοχὴ ἀπάντων 2) νεώτ. παραδοχὴ: ἀποδοχὴ τῆς **παραπίσεως** 3) νομ. ἀποδοχὴ κληρονομίας, ὑπεράς κτλ. βλ. κ. ἀποδοχόμεναι 3) νεώτ. δικον. ἀποδοχὴ παραδοχὴ ὀλοκληροῦ ἢ μέρος τῆς δίκης ὑπὸ τοῦ διαδίκου καθ' οὗ αὐτὴ ἀπευθύνεται ἀποτελοῦσα ἓνα τῶν τριῶν τῆς καταργήσεως ἢ περρωτώσεως τῆς δίκης: ἀποδοχὴ **ἀγωγῆς**, ἀποφάσεως κτλ. 3) νεώτ. πληθ. ἀποδοχῶν τὸ σόνολον τῶν κανονικῶν χρηματικῶν ἀμοιβῶν (μισθοῦ, ἐπιμισθίου, ἐπιδόματος) ἃς ἡμερησίως ἢ κατὰ μῆνα λαμβάνει ἀξιωματικὸς ἢ ὑπάλληλος δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς: ἀποστολὴ πρὸς **ἐκπαίδευσιν** μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, - **τριμηνος ἄδια ἀνευ ἀποδοχῶν** 4) ἐπιδόκιμασία, ἐγκρίσις, εὐνοία: **Πολυδ. 1,1,5,5** ἀποδοχὴς **τυγγάνειν**, **Φιλῶδ. Ἐοε. 3,2** μετ' **εὐχαριστίας καὶ ἀποδοχῆς**, Ἐπιγρ. εἶναι ἐν ἀποδοχῇ **τῷ δήμῳ** 5) ὄριον ὑπονόησις: **Σέξτ. Ἐπιγρ. Μαθ. 1,232**.

ἀποδοχίον Ἐπιγρ. κ. Πάν. ἀποθήκη. **ἀποδοχίσις** δημ. θηλ. τοῦ ἀποδοχέου βλ. 3). **ἀποδοχίω**-ὄω κλίνω, κόμπω πλαγίως: **Ὀδ. 1,372** κατ' ἀποδοχίως **παχύν αὐχάνα** (σχολ. « πλῆγώσας, πλῆγιον παραθεδληκῶς τὸν αὐχάνα »). **ἀποδοχίος** (ἴδ) δημ. ὁ ἀποδοχόμενος, ἀποδοχέως, ἀποδέκτης 2) εἶδ. ὁ περὶ τὴν στήνην ἀλλαγὴ εἰς ὃν εἰσρέουσι τὰ θυρβία ὕδατα: **χάλασος ὁ ἀποδοχίος** 3) κ. θηλ. ἀποδοχίσις κατ' εὐφημ. ἡ διατηρούσα οἶκον ἀνοχῆς, ἢ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς δεχομένη πορευομένης γυναικας. **ἀποδορναγμῆ** (ἴδ) ἥσ. « ἀπομερισμός ». **ἀποδορθεῖν** ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ἀποδορθᾶνω βλ. λ. **ἀποδορπατεῶ** μαν. δραπετεύω ἀπὸ τινος, διαφεύγω τ, ξεφεύγω: **Τζέτζ. 4,80,14** ἀποδορπατεῖταις **ζυγῶν τὸν τῆς δουλείας**. **ἀποδορᾶ** μγν. ἀορ. β' τοῦ ἀποδορράσκω βλ. λ. **ἀποδορρασις**-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. ἀποδορρασις | ἀποδορράσκω ἢ δραπέτευσις, φυγῆ, τὸ σκάσιμον: **Ἡρ. 4,140** δεκόμεντες καὶ ἐκείνους διὰ τῶν αἰσῶτων τὴν ἀποδορρῆσιν ποιέεσθαι, **Λουκ. Νεκρ. Δ 27,9** ἀποδορρῆσιν βουλεύεσθαι νεώτ. ἀποδορρασις τῶν αἰχμαλώτων, τῶν καταδικῶν κ.τ.λ. 3) διαφυγῆ, ἀποφυγῆ: **Δημ. 568,9** ἀποδορραῖαν κατ' στρατείαν ἀποδορραῖν 3) νεώτ. νομ. ἡ διαφυγῆ ἀπὸ κρατουμένου (φυλακισμένου) | πρᾶξις ἀξίοποινος εἴτε τελεῖται διὰ βίας εἴτε ἀνευ βίας). **ἀποδορρασκᾶζω** μαν. ἀποδορράσκω, φεύγω κρυφίως: **Τζέτζ. Ἰστ. 1,502**. **ἀποδορράσκω** ἀποδοδράσκω βλ. λ. **ἀποδορραστεῶν** μαν. ὃν δύναται τις νὰ ἀποφυγῇ, ἀντίθ. ἀναποδορραστεῶν. **ἀποδορράττω** μαν. λαμβάνω ἀπὸ τινος 3) κ. μεσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. **ἀποδορρανεῖξω** κ. νεώτ. κόπτω διὰ δρεπάνου: **Σουῖδ. ἐν λ. δρεφθίνα**. **ἀποδορράττωμαι** δρέπω, μαζεύω: **ΑΠ 10,18,3** ὧν μαν γὰρ **σοφίην ἀποδορράττω**. **ἀποδορρέω** δρέπω, κόπτω: **Ἡσίοδ. Ἐργ. 611** πάντων ἀποδορρέω **οἰκάδε βότρους** | κόπτε καὶ φέρε εἰς τὸ σπῆν 1) 2) μγν. ἀπολάω: **Πίνδ. Π 9,110** ἀπ- **καρπὸν ἥβας**, **Ἀρχιπν. 20** ὧς **μάκαρ**, **ὄς ἐπὶ χλανιδόφοροις** κῶρασι τὸν ἀποδορρῆσιν κηλον ἀποδορρέεις. **ἀποδορρῆφεις**-εως (ἡ) ἀρχ. λεξ. συγκομιδὴ καρπῶν. **ἀποδορρῆναι** ἰων. ἀντὶ ἀποδορραῖαι, τοῦ ἀποδορράσκω βλ. λ. **ἀποδορρασις**-εως (ἡ) ἰων. ἀντὶ ἀπόδορρασις βλ. λ. **ἀπόδορρα** ἐπίρρ. δημ. ἀπω, μακρὰν τῆς ὁδοῦ 2) ἐξω τῆς συνήθους ὁδοῦ. **ἀποδορρῆ** (ἡ) | ἀποδορραμεῖν μγν. παρέκκλισις:

Κύριλλ.2,493· 2) καταφύγιον, τό προσορμειν : Περίηλ.Ἐρ.Θολ.3 ὁ δὲ τόπος ἀλμυροῦ καὶ σκάφαις μόνον τὴν ἀποδρομὴν ἔχειν, πρὸλ. πόδισμα.

ἀπόδρομος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ἱδρῶμαι : Εὐστ. 1788,56 ἀποδρόμοις τοὺς ἐφηθούς διὰ τὸ μῆλω τῶν κωνῶν δρόμων μετέχιν (οἱ Κρήτες ἐκάλουσι) ! ὁ ἐνεκα γήρατος τῆ ἀγωνιζόμενος πλέων εἰς τὸν δρόμον : Εὐστ.1592,55 ὁ Ἀλκίνοος ἀπόδρομον τὸν Ὀδυσσεά ἐνόμισεν, ὃς ἦδη πεπαυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων Ἦσα. ε ἀπόδρομον ἔλαττομενον τοῖς δρόμοις ἢ πολυδρομον ἢ μετ' ἐπαυδοῦ Ἀκρίσῳ » || ὁ ἐφηθος, ὁ μὴ μετέχων ἀκόμη εἰς τὰ ἀγωνίσματα δρόμου· 2) δημ. ἀπόδρομος ἰδί. δρόμος πρὸς τὰ ὅπως πρὸς ἀπόκτησιν φορῶς, αὐγῆ, ἀπίδρομος.

ἀποδρῦπτα ἄορ. ἀπέδρῦφα κ. ἀπέδρῦπον ἀποσπῶ τὸ δέρμα, ξεγδέρνω : Ἰλ.Ψ.187 μὴ μιν ἀποδρῦροι ἐλκυστάζων ἰσχόλ. «ἔνα μὴ ἐλκόμενον ὑπ' Ἀχιλλέως ἀποετόξω», ἔνα, τὸ σῶμα τοῦ Ἔκτορος, Θεόκρ.25,267 μὴ σάρκα ἀποδρῦφθ' ὀνόχεσαι, ΑΠ||1,365 εἰ μὴ... χαλάζῃ ἄκρον ἀποδρῦφθῆ δράγματος.

ἀποδρῦμα ἀποδρῦπτα βλλ.

ἀποδρῶνω δημ. παύω νᾶ εἶμαι ἰδρωμένος, ξεῖδρῶνω.

ἀποδυναμία (ἡ) μτγν. ἔλληφις δυνάμεις, **ἀποδυναμίζω**-ομαι μον. ἄνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξασθενῶ : Ἰω.Διάκ. Ἀλλῆγ. Ἡαιόδ.Θ 805, 489 οὐτως ἠλαττώθη καὶ αὐτὺς ἀπεδυναμώθη.

ἀποδύω ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω : Ὀδ.Χ 364 βούς δ' ἀπέδυε βοείην.

ἀποδυρμός ἰδί γλωσσ. ὄδυρμος, θρήνος.

ἀποδύρωμαι κ. νεώτ. μέλλ. ἀποδύρωμαι, θρηνώ, θρηνολογῶ : Ἡρ.2,141 ἐσελθόντα ἐς τὸ μέγαρον πρὸς τῷγαλα ἀποδύρεσθαι, Σοφ.Ἡλ. 1122 ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν... κλαύσω κάποδύρωμαι.

ἀποδύσεις-εως ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀσπίρσεις ἢ ἀποβολὴ τῶν ἐνδύματων, ξεγυμνωμα, γυδύσιμον : Πλάτ.Ἡθ.751 F· 2) νεώτ. μτγν. : ἡ εἰς τὸν ἀγῶνα ἀπάδύσεις [εἰσοδοί] βλ. κ. ἀποδύω μέσ. 3).

ἀποδυσπέτημα-ατῆς (τό) μτγν. ἀποθάρρυνσις.

ἀποδυσπέτησις-εως ἡ) μτγν. κ. μαν. κ. νεώτ. ἀποθάρρυνσις, ἀπελιπισμός : Εὐστ.Ποην.126,46 πολλά λογιζόμενος εἰς ἀποδυσπέτησιν.

ἀποδυσπετώ-ω κ. νεώτ. ἀφίσταμαι ἐξ ἀνυπομνησίας, ἐγκαταλείπω τ : Ἀριστ.Τοπ.163 Β 19, Ἀλκίφρ.3,74 σχέτλια. ἀποδυσπετώ· 2) νεώτ. ἄγαν δυσφορῶν, ἀποθαρρυνόμενος, παραιτοῦμαι ἐνεργείας τινός, βαζιειστώ.

ἀποδυσχεραίνω μαν. λίαν δυσχεραστοῦμαι, στενοχωροῦμαι διὰ τ : Πρόδρ.ἐν Σημ.Μ 884 πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων Χαροῦθεις ἀποδυσχεραίνοντες.

ἀποδύτῶν πρέπει νὰ ἀπεκδυθῆ, ἀπογυμνωθῆ τις : Πλάτ.Πολ.457 Α ἀποδύτῶν δὴ τοῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπειπερ ἄρετήν ἄντι ἱματίων ἀμφοῖσενται (πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ ἀπεκδυθῶσι)· 2) ἐνεργ. πρέπει νὰ ἀπεκδυθῆ, ἀπογυμνωθῆ τις : Λοκ.Ἐρμ.τό.38 καὶ τοὺς ἄλλους σοὶ ἀποδύτῶν.

ἀποδυτήριον (ν) ἰδί κ. νεώτ. κ. δημ. διαμέρισμα τοῦ λουτροῦ ἢ τοῦ γυμναστηρίου ἐνθα ἐκδύονται οἱ μέλλοντες νὰ λουσθῶσι ἢ νὰ ἀγωνισθῶσιν : Ξεν.Αθ.2,10 καὶ γυμνάσια καὶ λουτρά καὶ ἀποδυτήρια, Πλάτ.Εὐθ.272 Ε· τὰ ἀποδυτήρια τοῦ Σταδίου· 2) ἐκκλ.-ον κ. ἀπόδυστον μέρος τοῦ βαπτιστηρίου, ἐνθα οἱ βαπτίζομενοι ἀπέδεται τὰ ἐνδύματά τῶν : Βησ.351 ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ἀποδύτω τοῦ μεγάλου βαπτιστηρίου.

ἀπόδυστον ἰδί κ. ἀποδυτήριον βλλ.2).

ἀπόδυστρον ἰδί μον. ἀποδυτήριον βλλ.

ἀποδύω ἄορ. μτβ. ἀπέδυσα ἰέν γρ. μόνον παρ' Ὀμ.ἐπὶ τῆς σκυλεύσεως, παρακ. ἀποδέδουκα συνήθ.

ἀμτβ. ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματα, γδύω : Ἰλ.Β 261 ἀπὸ μεν φίλα εἶματα δύσω, Ἡρ.5,92 ἀπέδυσε... τὰς τὲς ἐλευθέρως καὶ τὰς ἀμφιπόλους ἱγνατικὰς ἱ· Ἀριστο.Βάτρ.715 ἴνα μὴ ποτε κάποδύθῃ μεθύων, Λυσ.10,10 θοιμάτιον ἀποδεύσθαι || ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τοῦ νεκροῦ, ἀκυκλώω : Ἰλ.Σ 83 τεύχεα δ' Ἔκτωρ δρώσας ἀπέδυσε πελώρια (τὸ φουεμβέτους Πατρόκλου)· 2) μέσ.-ομαι ὄσορ ἀπεδυσάμην, ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ ἀμτβ. ἄορ. ἀπέδυν κ. ὁ παρακ. ἀποδέδουκα ἀποβάλλω τὰ ἐνδύματα, γδύνομαι : Ὀδ.Ε 343 εἴματα τευτ' ἀποδύς, Ἀριστο.Θεσμ.214 ἀπόδουθι... θοιμάτιον || μτφ. ἀποβάλλω : Ἰώσ.Α1 13,71 ἀπ-τὴν ὑπόκρυσιν' || ἀπολ. μεσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Θουκ.1,6, 5 ἀγυμνωθῆσάν τε πρῶτα καὶ εἰς τὸ φανερών ἀποδύοντες, Λυσ.ἀν.45,1 οἱ ἀποδύομενοι εἰς τὴν παλαιστραν ἰοὶ ἀπογυμνοῦμενοι εἰς τὴν πολέστραν, οἱ γυμναζόμενοι' 3) μτφ. κατὰ ποιήλας χρήσεις : Πλάουτ. Δημ.6 ἀποδύεσθαι πρὸς τὸ λέγειν (ἐπιδιδέσθαι εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ρητορικῆς ἱκανότητος), Φιλόστρ.Βι.Σοφ.103,22 ἀποδύεσθαι τὸν ἀγῶνα, Ἐκκλ.Μην.10,29, Συναξ. ἡ δὲ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσαστο· || Καίθ.403,5 ἀποδύεσθαι σῶμα (ἀποβάλλειν τὸ σῶμα, ἀποθῆσκαι), νεώτ.ἀποδύεται τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον (ἐπὶ τοῦ ἀποβάλλοντος κακὰς ἐξεις)· || ἀποδύομαι εἰς τὸν ἀγῶνα (ἀναλαβεῖν τὸν ἀγ. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀληθῶν, οἵτινες ἀποδύοντες ἀγωνίζονται)· || νεώτ. ἀποδύομαι (συνεθ. ἀπεκδ-) τῆς εὐθύνης, **ἀποδύω** ἰδί δημ. κ. ἀποδύομαι ἀπόδοσις || ἢ ἀναπόδοσις, ἰδίως ἡ θεοδὸν ἀμοιβὴ δι' ἀγαθὴν πράξιν ἢ τιμωρία διὰ κακίην : κατέρ. ποῦ νὰ βρῆ ἀποδωμὸ στὰ παιδιὰ τοῦ.

ἀποδύρω-ω μτγν. δίδω, δῶρον, χαρίζω : Ἀρχ.Ἐφ. 1918,170,106 || μέσ.-ομαι : Κροτ.π. Αθην.432ε μτβ' ἀποδύρωσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγονται.

ἀπόδω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀποδοῦς μτγ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀποδίδωμι βλλ.

ἀποδωσῖα μτγν. ἐφετ. τοῦ ἀποδίδωμι ἐπιθυμῶ ν' ἀποδώσω βλλ. : Προκ.Γοτθ.3,34 εἰ ἀποδωσιοντες ἴκουσιν ὧνπερ ἐπέδωκευσαν.

ἀποδῶσι γ' ἐν. πρόσωπ. ὑποτακτ. ἄορ. τοῦ ρ. ἀποδίδωμι βλλ.

ἀποδωσούνητι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀποδώσουσι. μέλλ. τοῦ ἀποδίδωμι βλλ.

ἀπόειδα δημ. ἄορ. ἀπέκαμον, ἀπηλίθισθην, ἐκουράσθην : ἀπέειδα νὰ περυνθῶ εἶδ. ἐν τῇ φρ. εἶδα κὶ ἀπέειδα μετ' ἐπιστομένην παρατήρησιν ἀπελίπισα ἀπεφασίαια νὰ πράξω, εἶδα κὶ ἀπέειδα νὰ πάρω τῆ σύνταξη (μετὰ πολλοῦς μόχθους κατάρθωσα νὰ μοι ἀπονεμθῆ σύνταξις).

ἀπέεικα ὑποχώρω : Ἰλ.1,406 ἦσο παρ' αὐτῶν ἰοῖσα, θεῶν δ' ἀπέεικε κλειδίω.

ἀπέειπεν ἐπ. ἀντὶ ἀπειπὴν βλ. ἀπέπειν.

ἀπέειπον ἐπ. ἀντὶ ἀπέειπον βλλ.

ἀπέειπον ἐπ. ἀντὶ ἀπέειπον βλ. ἀπέειπον.

ἀπέειργα ἐπ. βλ. ἀπέργω.

ἀπέεινυμι ἐπ. ἐκδῶ, γυμνῶ· 2) παθ.-μαι ἀπογυμνοῦμαι : Ἦσα. ε ἀποείνυται, ἀφαιρεῖται) (ὁρδοῦ. ἀποείνυται).

ἀποεβουάζω μτγν. εἶμαι, ἀπομένω ἄνευ ἐξουσίας : Ἀχιμ. Οὐνεργ.287 εἰ δὲ ἀποεβουάζεις, ἀποεβουάζοντα ἀπολέσει.

ἀποεβουάζεις (τό) μτγν. ὁ χρηματίας ἐπαρχος, ὁ πρῆγν ἐπαρχος.

ἀποεπιπασκος (τό) μον. ὁ διατελέσας ἐπίσκοπος, ὁ πρῆγν ἐπίσκοπος : Θβαλα.ἐν Συντ.Καν.2,70.

ἀποεργάτω κ. μτγν. ποι. ἱ ἀποεργῶ) ἄορ. ἀνεωστῶ, παρασ. ἀποεργαθε κ ἀπεεργαθε ἀποκινῶ, ἀπομακρύνω, κρατῶ μακρὰν : Ἰλ.Φ.599 γὰ τῶρ ὁ Πηλεΐων δὲλῶ ἀποεργαθε λαοῦ, ἱδρ. Νοῖς.226 ἱ Ὑμν.18,47) νικράς δ' ἀποεργαθε νου-

σους' 2) κ. μτγν. χωρίζω, διαχωρίζω : 'Ιλ.Ε 147 ἀπό δ' αὐχένος ὤμων ἐέργαθεν ἡδ' ἀπό νύτων, ἐν τρήσει' κατά διαφ. ἐκδοχ. τὸ ἀποέργαθον, ἀπείργαθον εἶναι ποιάδρ.β' τοῦ ἀπείργω,βλ.κ. ἀπείργαθον. ἀποέργω ἐπ. βλ. ἀπείργω.

ἀποέρω κ. μτγν. ἐπ. ἀόρ. ὑποτακτ. ἀποέρω ('Ιλ.Φ 283), εὐκτ. ἀποέρωσαι (αὐτ.329), προστ. ἀπέροσον, περὶ τοῦ ὕδατος, παρασύρω, τροβάω : 'Ιλ.Ζ348 ἐνθά με κῆρ' ἀπέροσε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι (τὸ κύμα θά με παρέσυρε) ἐντ. ἐν. δυνητική σμ. καθ' ἔλξιν πρὸς τὸ ἐν στίχῳ 345 ὄραλε, ἐκφράζον εὐχὴν), - Νικ.Θηρ.110 ἐκάς δ' ἀπέροσον ἄκανθας.

ἀπόεζαλο (τὸ) δημ. τὸ ἐπὶ ἐδάφους εὐδιάκριτον ἴχνος τοῦ ποδός' || συνεκδ. ὁ δοῦπος τῶν βηματισμῶν.

ἀπόεζμα-ατος (τὸ) μτγν., μιν. κ. νεώτ. ἀπόεζμα-σος, τὸ ἐκ βράσεως γινώσκον προερχόμενον ὕδωρ, ἄ. ἀφέρημα βλ.λ. : Διοσκ.Γειωπ.13,122 καὶ τὸ ὕδωρ δε αὐτῶν πρὸς γυναικείους πυρίους ἐσθιόντ' || νεώτ. φαρμακ. ἀφέρημα ἐνέχον μεγάλην περιεκτικότητα τῶν δραστικῶν συστατικῶν φαρμακευτικῆς βοτάνης.

ἀποεζματιζώ μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. βράζω τι, ἐντελής ζυματιζώ : 'Ιερόφιλ. ἐν Φυσ. 1,411,8 μερικῶς ἀποεζματιζε, μὴ μέντοι πᾶν ἀποεζματιζε. **ἀποεζνυμι** μτγν. κ. ἀποεζνύω ἀποεζώ βλ.λ. κ. καθ. ἀποεζνυμαι, Διοσκ.1,125 ἀποεζνύμενον ἐν ὀλῳ καὶ πινόμενον.

ἀπόεζρβα ἐπίορ. δημ. ἀριστερόθεν : κοιμᾶμαι ἀπόεζρβα (ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πλευροῦ) 2) μτφ. ἀνεπιτηδειότητος, ἀδέξια, ζαβά : δουλεύει ἀπόεζρβα 3) διὰ μέσου δυσβάτων τόπων, ἀπὸ κακοτοπιές' || μτφ. δύσκολα, ὄχι βολικά : περιπατούσαμε ὄρες πολλὰς ἀπόεζρβα.

ἀπόεζρβος-ηο δημ. ἐπαιρηστέρος' || συνεκδ. ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος 2) ἐπὶ τόπων, δύσβατος, ποῦ ἔχει κακοτοπιές : δ. τραγ. ὄλο τ' ἀπόεσκια περπατεῖ, τ' ἀπόεζρβα γυρεύει.

ἀπόεζρμα (τὸ) Πλάτ. ἀπόεζμα βλ.λ.

ἀποεζύνωμι τὸ νεώτ. -ω παθ. ἀόρ. ἀπεζύνω-χθην κ. ἀπεζύνω, παθ. παρακ. ἀπέεζύνωμι, νεώτ. ἐνεργ. ἀόρ. ἀπέεζυετα λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, δθ. ἀποχωρίζω : Μαν.3,85 ἡ γὰρ ἀποεζύνωμι συνευώνω' || μεσ. -υμαι κατὰ τὴν αὐτὴν σμ. ἀποχωρίζομαι, χωρίζομαι ἀπὸ τίνος, οἰστέ ζυγοῦ : Εὐρ.Μῆδ.107 εἰ γάμων ἀπεζύνω, αὐτ'.Ηρ.Μ 1375 κάποεζύνωμι τέκνων γυναικῶν τ', || παρ. Αἰσχ. Χο.676 ὡσερ δεῦρ' ἀπεζύνω πῶδας ἰώς ἀνεχώρησα καὶ ἦλθον ἐνταῦθα πεζή' 1) || νεώτ. κατὰ τὴν ἰην σμ. ἐπὶ ὑποζυγίῳ, λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἀρότρου ἢ τοῦ ὄχηματος, ξεζέχτω, ξεζεῦγω ἢ παρόντ.στρατ. ἀποεζύετα (λύσατε τοὺς ἵππους ἀπὸ τῶν ὀχημάτων) || νεώτ. ἀποεζύνωμι σιδηροδρομικὰ βαγόνια ἀποαυθενῶς ὀχήματα ἀπὸ τῆς ἀτμιαδῆς ἢ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ συρμοῦ, ἀποεζύνωμι μηχανήματα ἀποαυθενῶς καὶ οὕτω καθιστᾷ ἀκίνητον τμήμα μίας ἐν λειτουργίᾳ μηχανῆς ἐν ᾧ ἔπρην ἐξακολουθεῖ κινούμενον.

ἀποεζύνωμι νεώτ. βλ. ἀποεζύνωμι.

ἀποεζυγᾶ-έω ἀπαρφ. ἀόρ. ἀποεζυγησαι ἀποεζύνω βλ.λ. : || μτφ. διαχωρίζω : 'Ιπν.Τόθ. 'Ανθρ.12 μὴ ἀφελεῖν τι τῶν προσφερομένων μηδ' ἀποεζυγησαι (δ.γρ. ἀποεζυγησαι).

ἀποεζυκτήρ-ἠρός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποεζυγνύων βλ.λ. || νεώτ. ναυτ. σιδηροῦν ὄργανον δι' οὗ ἐλευθεροῦται ἢ ἄλυσαι ἀπὸ τῶν τύπων ἢ τῶν ὀδόντων τοῦ ἀλυσελκτροῦ βλ.λ.

ἀπόεζυεῖς-ης (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λύσις, ἀπελευθερώσις, τὸ ξεζέμα : σχόλ.'Οδ.Ζ 88 ὑπεκπροέλυσεν ἡ ὑπὸ τὴν ἀπόεζυεῖν ἡλιότ' τῶν ἡμίαντων. - ἡ ἀπόεζυεῖς τῶν βωῶν' || γλωσσ. κ.

νεώτ. ὁ ἀποχωρισμός· ἐν τῇ στρατ. ἀποχωρισυδὲς ἢ τῶν ἵππων ἢ τῶν ὀχημάτων ἢ τῶν ἡμίονων ἐκ τῶν ἀμφοζυγίδων τοῦ πυροβολικοῦ.

ἀποεζεύω δημ. ἀποεζεύωμι, ξεζεῦω : ἀπόεζεφε τὰ βόδια ἀπὸ τοῦ ἀλέτρῳ 2) συνεκδ. ἐκφορτῶ τὰ ὑποζύγια, ξεφορτῶν.

ἀποεζέω μέλλ. -ζέω βράζω μέχρις ἐγκύσεως τοῦ ἀφροῦ : 'Ιπν.Διαστ. [Νδ68.] 63 ἀπόεζέας εὐμάλα, - Διφιλ. παρ' 'Αθην.4,132 δ ἀπόεζέας σίλουρον ἢ λεβίαν' || παθ. -ομαι ὄθρ. ἀπεζέσθησαν, μτχ. παρακ. ἀπεζέσμενος βράζομαι : 'Ιπν.1,594 2) ἀμτθ. παῦμα νά βράζω, εἶδ. περὶ τοῦ οἴνου : 'Αλεξ.45,3 οἶνον τὸν νεὸν πολλὰ ὅτ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἀνδρ' ἀπέεζαι πρῶτιστον ἀφουρίσαι τε.

ἀπόεζηλος-ηο δημ. ὁ ὑπὸ τῶν θαυμονίων, ἐξωτικών ἐπηρεαζόμενος' || συνθβ. ἐπὶ τόπων, ἐν οἰκοῦσιν ἢ συχνάζουσιν ἐξωτικά : δ. τραγ. ἀπόεζηλα χαλάσματα χηλιοκαταρρέμα.

ἀποεζημιῶ-ω νεώτ., δημ. ἀποεζημιῶνω πληρώνω διὰ ζῆμιαν ἢς εἶμαι αἴτιος, παρέχω ἀποεζημιῶν βλ.λ., ἐξαγορεύω ζῆμιαν γενομένην ὑπ' ἐμοῦ : ἀπεζημιῶσε τὰς βλάδας, ἄς ἐπροέκνησε, - ἡ ἐταιρεία ἀπεζημιῶσε τοὺς ἐν ὑπηρεσίᾳ παθόντας ὑπαλλήλους τῆς κ. παθ. -ομαι λαμβάνω ἀποεζημιῶσιν : ἀπεζημιῶθη ὀλικῶς καὶ ἠθικῶς 2) συνεκδ. ἀναπληρῶ, ἰσοφορίζω : ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ ἀπεζημιῶσε τοὺς μὲχοῦσος τοῦ κ. παθ. -ομαι : ἀπεζημιῶθη ἡ προσπαθεία τοῦ.

ἀποεζημιῶνω δημ. ἀποεζημιῶ βλ.λ.

ἀποεζημιῶσι (ἡ) δημ. ἀποεζημιῶσις βλ.λ.

ἀποεζημιῶσις-εως (ἡ) νεώτ δημ. -η ἐπανόρθωσις, ἐξαγορὰ ζημιῶν, ἢ πρὸς ἐπανόρθωσιν ζημιῶς χρηματικὴ ἢ εἰς εἶδος παραχρῆ : ἀποεζημιῶσις ὀλικῆ' || ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐκτάκτου ὑπηρεσίας ἐπὶ πλεον παρεχομένη ἀμοιβὴ δημοσίας ἢ στρατιωτικοῦ ὑπαλλήλου μεταβαίνοντος ἐκτὸς τῆς ἑδρας αὐτοῦ' || γεν. ἡ συνολικῶς παρεχομένη χρηματικὴ ἀμοιβὴ ὑπηρεσίας τινός : ἡ ἀποεζημιῶσις τῶν γερουσιαστῶν' || ἠθικὸν ἀντιτάξιμα : προήχη πρὸς ἀποεζημιῶσιν τῶν ἀγώνων τοῦ 2) νομ. ἀστ. δικ. τὸ πρὸς ἄρισιν θετικῆς ἢ ἀποφατικῆς ζῆμιᾶς δικαίωμα ὡς καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ εἰς ἀποεζημιῶσιν δικαιουμένου' || δημόσ. δικ. ἡ ἐνεκα νομίμων ἢ παρανομῶν κρατικῶν ἐνεργειῶν, νομοθετικῶν, δικαστικῶν ἢ διοικητικῶν ὀφειλαμένη ἱκανοποίησις εἰς τὸν παθόντα ζῆμιαν τινά : ἡ ἀποεζημιῶσις τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπαλλοτριωθέντων χώρων,- τῶν ἀμαζηλωτῶν,- τῶν λεμβοσῶν' || διεθν. δικ. ἀποεζημιῶσις πολεμικῆ τὸ χρηματικὸν ποσὸν ὄπερ ὑποχρεοῦται τὸ ἠττηθέν Κράτος νὰ πληρώσῃ, δυνάμει τῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης, εἰς τὸ ἀντίπαλον πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἐκ τοῦ πολεμοῦ ζημιῶν.

ἀποεζήτησι (ἡ) δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποεζήτηθ βλ.λ., ἀναζήτησις, πῶθος.

ἀποεζητᾶ-άω δημ. ζητῶ τι ἀποεζητῶν μετ' ἐνδιαφέροντος, ἀναζητῶ τι 2) δθ. ποθῶ, ἐπιθυμῶ διακαῶς τι πρόσωπον ἢ πρόγμα ὄπερ ἐστερηθῆν, ἀποθυμῶ : Βαλαμῶ. 'Αθαν.Διάκ.3,14 π' ἀνάκραζαν τὴν κλεφτορῖα καὶ τὴν ἀποεζητοῦσαν' || κ. παθ. : τὸ χειμῶνα ἀποεζητιέται τὸ τζάκι, μοιρ. τώρα ὄπου ἔρχεται λαμηρὴ κί'. ἀποεζητιέται ὁ κόσμος.

ἀποεζημιῶσι 'Ησ. « ἀποεζημιῶσι » | χειρογρ. -εἰνυται ἢ.

ἀποεζουῖδι (τὸ) δημ. ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου 2) τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν τέκνων ἰσκαπτικῶς ἢ ἀποσπῶρ, στεροσπῶρ : 3) ὁ κακετικῶς.

ἀποεζομίω (τὸ) δημ. κ. ἀπόεζομος βλ.λ.

ἀπόεζομο (τὸ) δημ. ὁ τελευταῖος ζωμός' || ὁ πῶλευμα ζωμοῦ.

ἀποεζουραίνω δημ. παθ. τ. ἀποεζουραίνωμαι,

παθ. ἄορ. ἀποζουράδθηκα, ιγγ. παθ. παρκα ἀποζουραμένους τὸν μὴ ἔχοντα ἄρτιον ἀρχικῶς τὸν νσον καθιστῶ ἐντελῶς παράρφρασα, ἀποτραπείλαιω' || μέσο. κ. παθ. -ομαι γίνομαι ἀπ' ἐμαυτοῦ ὄλως παράρφρων ἢ ὑπὸ ἄλλου καθίσταμαι τοιούτου.

ἀποζωφά-ώ μον. καθιστῶ σκοτείνω, σκοτιζῶ κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἐοδό. Στ.251 B ἢ τῆς ἀληθείας ἄκτις μαρμαίρει. ὡ μᾶλλον δὲ νυκταυγία, ἀπνευροῦται καὶ ἀποζωφάται.

ἀποζυγῆ ἡ| Πάπ. ἡ διάζευξις, ὁ χωρισμός.

ἀπόζυγος-ον ιγγ. ὄστρολ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ περιπτώς βλ.λ., ὁ οὐχ ἄρτιος : Βέττ. Βάβλ.361,13.

ἀποζυγώ-ω γλωσσα. λῶω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ.

ἀποζυγῶω δημ. ζυγῶνω, πλησιάζω τινά : 2) συνεκδ. καταδιώκω ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

ἀπόζυμος-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἐν καταστάσει ζυμώσεως ἐρισκόμενος || ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἢ ἔχουσα οἰδήματα, ἢ πρσιμένη : Ἰνπ. Προορ.2,23 ἅμα δὲ καὶ τὰς γαστέρας ἀπόζυμους τε καὶ ἄναρὰς ἀποδεικνύουσι καὶ ρυτιδῶδες : 2) δημ. ἀπόζυμος (τό) ὁ ἐκ τῆς τελευταίας, τῆς ὑπολειφθείσης ζύμης κατεσκευασμένος ἄρτος.

ἀποζύμμα (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀποζυμῶνω βλ. λ. : ἀποζύμωμα φωμίω, -ηλοῦ.

ἀποζυμῶνω δημ. πτελιώω τὸ ζύμωμα.

ἀποζυμώστρα (ἡ) δημ. κ. ἀποζυμώστρα ἡ περαιοῦσα, συμπληροῦσα τὸ ζύμωμα, ἦτοι ἐπιτήθειωσι διδουσα εἰς τὴν ζύμην κομφοτέρα ἢ τὸν συνήθων ἄρτων μορφήν, οἷον χριστοφῶμω, κολλυρῶν κττ.

ἀπόζυγ-υγος μον. πθιν. ὁ διεζευγμένος, ἐπὶ συζύγων, ἢ ὁ μὴ ὑπὸ ζυγόν : Εὐστ. Πουημ.64 καὶ ὁ ἀπόζυξ κερτομεῖ καὶ καταποιεῖ μου.

ἀπόζω κ. νεώτ. μέλλ. -οζήσω, παρκα. ἀπόζωδα ἔχω ὀσμήν, ἀνοδιδῶ, ἐκπέπωτα ὀσμήν, μυρίοις : Ἰβυκ.42 - Πλούτ. ἠθ.13 P μύρων ἀπόζωω, Ρουφίν ἐν ΑΠ 5,18,3 τὰς μὲν χρώας ἀπόζωωδε μύρου, Φωτ. Βιβλ.138 πάσης ἀπόζωω ἀκαθαρσίας : || νεώτ. εἶδ. ἔχω, ἀναδιδῶ δυσάρεστον ὀσμήν : κρπτα ἀπόζωτα || κ. ἀπολ. : Ἀδμγ.4) ὡς ἀπόζωουσα μὴ διοχλοῖη : 2) ἄρσο. ἀπόξει ὀσμή ἐκπέπωτα, ἔρχεται, φθάνει ἐκ πνος : ἠρ.3,113 ἀπόξει δὲ τῆς χωρητῆς Ἁραδικῆς βεσπέσιον ὡς ἡδῶ : Σουῖδ. «ἀπόζωω ἀπανέων».

ἀποζώ-ω κ. νεώτ. ὁ μολις κερδιζῶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκάστ, λιπῶς, πενήρους συντηροῦμαι : Θουκ. 1,2 νεμόμενος τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος, ὅσον ἀποζῶην, Λιβάν. Λόγ.1,253 οὐκ ἀποζῶην παρέχει μόνον, ἀλλὰ μεθ' ἡδονῆς προστίθειαι : || ἀπλ. συντηροῦμαι : ἀποζῶ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του' || νεώτ. ἔχω μῆροδ || ἀναζιοπρεπῆς εἰσοδήμα : οἱ ὑπάλληλοι ἀποζῶσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ των, φρ. μολις ἀποζῶω.

ἀποζωφά-ω κ. ιγγ. ζωγραφίζω, εἰκονίζω : Πλάτ. Τιμ.71 C ἀποζῶ τάναντία φαντάσματα.

ἀποζώωνυμι ιγγ. κ. ἀποζώωνυμι, μέλλ. -ώσω, ἄορ. -έζωσα, παθ. ἄορ. -εζώσθη, παθ. παρκα. -εζώσμενος λαμβάνω, ἀφαιρῶ τὴν ζῶνην, ζεζῶνω : Χοριπ.28 B || κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : σχόλ. Ἀριστεῖδ.27,2 εἰ μὴ γὰρ ἀποζώσθη ἐν τῷ τόπῳ, οὐκ ἂν ἐκλήθη ὁ τῶνος ζωστήρη : || εἶδ. ἀπαλλάττω τὸν στρατιώτην τῆς ὑπηρεσίας, τὸν ζεντύνα : Ἡρωιδιον.2,13 B τὰς περιελήφθον ὑμᾶς στρατιώταις καλεῶμαι ἀποζώωσι τε ὑμᾶς : κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : αὐτ.2, 14,10 ἀπεζώσμενοι δορυφόροι.

ἀποζώωνω νεώτ. κ. δημ. ἀποζώωνυμι, λῶω τὴν ζῶνην, ζεζῶνω κ. μέσο. -ομαι ἔζωωνομαι.

ἀποζώωσις-εως (ἡ) γλωσσα. κ. μον. τὸ λῶω τὴν ζῶνην : 2) ὀθ. μον. χαλάρωσις κ. συνεκδ. ἐκπτοσις ἀπὸ ἀξιώματος, ἰσχύος κττ. : Νικήτ. Χων. Χρον.595,11 ὑφορωμένους τὸ μὴ ἀειπαγᾶς τῆς ἀρχῆς καὶ τὴν τῆς ἰσχύος ἀπόζωωσι.

ἀπόζωστος-ος μον. ιγγ. ὁ ἀπεζωσμένος, ὁ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβληθείς : Νημοκάν, ἐν Κοτελ.1,91.

ἀποζωφά-ώ ιγγ. ποιῶ ζῶντα, ζῶντανεῶω κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.α. : Βασίλ. Ἐξάμ.1, 62 P ἐπιβίβει καὶ κύνωνας ἐξ ὑδάτων ἀπεζωφάουτο | ἰ.δρ. ἀπεζῶννυτο |.

ἀποσημαί (ἡ) δημ. κ. ἀποσημαί ὑπόκοιον μέρος, σκιερὸς τόπος ἢ συνηθέστ. ἀπόσημο.

ἀπέηχο (τό) δημ. κ. -ος (τό) ἀπήχησις, ἀντίλαλος || συνεκδ. ἀντίκτινος.

ἀποθαίνω μον. κ. δημ. ἄορ. ἀπόθανα, ιγγ. παθ. παρκα. ἀποθαμένος ἀποθνήσκω, ἀποθιῶ : Ἐρωτοκρ. Α.379 καθ' ὥρα ἄς ἀποθαίνω | με τιμημένο θάνατο, δ. τραγ. ἄλια στέν πού τὸν μελετοῦν καὶ ὕ' ἀποθάνη θέλει.

ἀποθάλασσα ἐπίρρο. δημ. μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θαλασσοπαροχίης, ἐν νημεῖα : θε ταξιδέφωμε ἀποθάλασσα.

ἀποθαλασσία (ἡ) νεώτ. δημ. -ιά ἢ ὑπὸ μορφήν κανονικοῦ κυματισμοῦ διαταραχῆ τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας ἢ διαρκουσία καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ προκλιέσαντος ταύτην ἀνέμου, συγγ. δημ. φουσκοθαλασσία : 2) δημ. ἀποθαλασσία μέρους θαλάσσης ἐπρόσβλητων ὑπὸ τρικυμίας.

ἀποθαλασσοδῶ μον. κ. νεώτ. μεταβάλλω τὴς θάλασσας : Εὐστ. εἰς Διον. Περ.200' 2) τὸ μέσο. ἀποθαλασσοῦμαι εἶδ. ἐπὶ ὑδροπλάνου, ἐγκαταλείπω τὴν θάλασσαν καὶ ἀνευφοῦμαι, ἀντίθ. προσθαλασοῦμαι, πρβλ. ἀπογεοῦμαι.

ἀποθαλασσοῦ δημ. ιγγ. ἐπιφῶρα πλήρη οὐχύνων, ἀτάξιαν, ἀκαταστάσιαν : μηλέκω οὔτᾳ πρᾶματα καὶ τ' ἀποθαλάσσοῦσαν' 2) τὸ μέσο. -ῶνομαι ἀποθαλασσοῦμαι, βλ. ἀποθαλασσοῦ' 3) ιγγ. περιέρχομαι εἰς πλῆρη ἀκαταστάσιαν, ἐπὶ πραγμάτων ἢ ἐπὶ καταστάσεσιν || περιπλητῶ εἰς ὄλως δευτὴν θέσιν, συγγ. ἀποπελαγῶνω.

ἀποθαλάσσοσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποθαλασσοῦμαι βλ. λ.

ἀποθάλλω Πάπ. βλαστός ἐκ τοῦ κορμοῦ δένδρου, παραβλάσταρο ἢ κωλορίζ : Πάπ. ἀποσταλον δὲ μοι ἐν τάχει τὰ ἡμᾶς διὰ εἰτος (ἡ) τῆς ἄλουργου τῆς ἀποθάλλου ἢ ἀπὸ θαλλοῦ.

ἀποθάλλω ιγγ. μέλλ. -θαλώ, ἄορ. -θήηκε ἀπανθῶ || ιγγ. παρακμάζω 2) ιγγ. Ἐπίγρ. κάμνω τινά νὰ χάσῃ τὸ ἄθος του : ἀπέθηλε χάριν.

ἀποθάλαπται ιγγ. θερμαίνεται.

ἀποθαμβά-ω ιγγ. κ. νεώτ. τελειῶς θαμβῶ, ἐκθαμβῶ || κ. παθ. -ομαι : Δίδυμ. Ἄλ.876.

ἀποθαμένους-ηο δημ. ιγγ. παθ. παρκα. τοῦ ἀποθάνω βλ. λ., ὁ τελευτήσας, πεθαμένος : φρ. βλαστημῆσι ταξιδεμένους φοθερίζει ποθαμένους | ἐπὶ δευλοῦ ἐπιδεικνύοντος ὄθην γενναίωττα | 1) τὸ οὐδ. ἐν πληθ. οἱ ἀποθιῶσαντες συγγενεῖς ὄλοι ὄμοιο : φρ. νὰ συγκαρθεθῶν τ' ἀποθαίνω σου.

ἀποθαμῶς (ὁ) δημ. θάνατος, ἀποθιῶσις, πεθαμός : 2) ιγγ. μεγάλη τολαιπώρησις : ἀποθαμῶς νὰ ταξιδεύη με καίρι τὸ χειμῶνα.

ἀποθανατίζω κ. δημ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπαθανατίζω.

ἀποθανάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπαθανάτισις.

ἀποθανάτισμα (τό) δημ. ἀπαθανάτισμος βλ. λ.

ἀποθανατισμός (ὁ) νεώτ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπαθ.

ἀποθαρραῶ δημ. κ. -εῶμαι ἀπατολῶ, προθάνω εἰς ἐνέργειαν τομηρῶν || τολμῶ νὰ ἐκμυστραπείω τὸ : δ. τραγ. κείνο πού ο' ἀποθάρραφα νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσῃς : 2) ἐνεργ. ἀποθαρραῶνω πνᾶ : δ. τραγ. εἶναι μικρὸ κι εἶν' ἄγνωρο καὶ μὴν τ' ἀποθαρραῶνεις.

ἀποθάρρασις (ὁ) δημ. ἀποθάρρασις : 2) παράτολμος πράξις.

ἀποθάρρασις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ἀπόλεια τῷ θάρρασι, ἢ λιποφυσία.

ἀποθερρυντικός-ή-όν(ν) νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποθερρυνσιν βλ. : τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν τοῦ ὑπὴρξαν ἀποθερρυντικά.

ἀποθερρυντικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποθερρυντικόν βλ.λ.

ἀποθερρύνω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄορ. -άρρυνα, παθ. ἄορ. -άρρυνθη, δημ. μτγ. παθ. παρκα. ἀποθερρυνόμενος ἐνδορρύνω, παροτρύνω : Ἀππ. Ἀνθ.12 ἀπ-τούς λόγους 2) νεώτ. κ. δημ. κίμνω τινά νά χάσῃ τὸ θάρρος του : πρῆσι νά μὴ ἀποθερρύνωμεν τοὺς νέους || νεώτ. κ. δημ. παθ. -ομαι χάνω τὸ θάρρος μου : ἀπεθερρυνθή ἔνεκα τῶν πολλῶν ἀποτυχιῶν.

ἀποθερρῶ-έω κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. -θερρῶ, μέλλ.-ήσω λαμβάνω θάρρος,τολμῶ τι μετ' ἀπαρφ. : Ξεν.Οἰκ.16.6 ἱκανῶς ἴδῃ μοι δοκῶ ἀποθερρυντικῆκα, λογιν.32.8 ἀπεθάρρῃσε τῷ παντὶ Λυσίαν ἄξιμον Πλάτωνος ἀποθάρρῃσαι || μετ' αἰτ. ἀποτολμῶ : Πλουτ.10.19.5 προελθόντες ἄχρι Ὀρέης τὸ πρῶτον τῆς πορείας οὐκ ἀπεθάρρῃσαν, Νικήτ.Χων.265 D τοὺς Πέρσας μηκέτι ἀποθάρρῃσαν τὸν μῦθ' ἐνὸς πόλεμον || μετὰ δογ. ποιούμαι χρῶσιν τόλμης : Ἀέτ.12.23 || κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποθερρῶ ἀποτολμῶ : ἀπεθάρρῃσαν καὶ ἀπεθῆσαν 2) νεώτ. ἀποθερρῶ λαμβάνω θράσος, ὑπ' αὐθάδειας ἐμφοροῦμαι : ἀπεθάρρῃσαν καὶ ἔγένοντο ὑβρισταί.

ἀποθερρῶ κ. νεώτ. ἀποθερρῶ βλ. λ.

ἀποθερμαίνω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀποθαμίζω [ων. -θαυμαζῶ κ. -θαμίζω, μέσ. μέλλ.-σομαι θαυμαζῶ πολὺ, θεώμαι ἢ ἀναπολῶ μετὰ θαυμασμοῦ, ἐκ θαυμασμοῦ ἐξίσταμαι, ὁδ. ἐκπλήσσομαι : Ὀδ.Ζ 49 ἀφορᾷ ἀπεθαμίμασ' ὄνειρον, Ἡρ.11 ἀπεθαμίμασ' τὰ λεγόμενα, Σοφ.ΟΚ 1586 ταῦτ' ἐστὶν ἡδὴ κάποθαυμάσαι πρῆπον, Αἰσχίν.16.42 ἀποθαυμάζων περιέρχεται, ΠΔ Σοφ.Σειρ.11.4 ἀπεθαμίμασ' ἐπ' αὐτῷ πολλοί, -ἀπεθαμίμαζον τὰ ἐρεμία τῆς Ἀκροπόλεως - ἀποθαμίζω πῶς τὰ καταφθέρνεις δημ. συνθ. ἀποθαμίζομαι, ἀποθαμίζομαι.

ἀποθευμασμός(ος) νεώτ. πολὺς, ζωηρὸς θαυμασμός || ἐκκλησιε.

ἀποθευμαστικός μτγν. κ. νεώτ. δίκην ἀποθαμιάζοντας : Εἰσ.2.982,12 εἰ δὲ καὶ ἀπο-θημί.

ἀποθευματίζω μτγν. ἀποθαυμάζω βλ.λ. : Αἰν. Γαζ.Θεοφρ.10,11.

ἀποθεύω-ον μτγν. ἄτερηθ' τὴν θεῶν.

ἀποθεύω μτγν. ἀποθεῦ βλ.λ., θεοποιεῖ : Θεμιστ.Λόγ.20.239 D ἀποθεύσαντες αὐτὸν καὶ ἱερὰ ἴδια κατασκευάσαντες.

ἀποθευθῶ-όω μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐκφράζω, συνθέτω τὸ διὰ λόγων θεῖων : Φλοστ.Νεώτ.Εικ.16.2 {834} σεμνὸς ὁ λόγος, ὅτ' ἀποθευθῶσαντες (δ.γρ. ἀποθευθῶσαντες) αὐτὸν Σισύφου τὸ σοφῶτ. 2) παθ. -οῦμαι κ. μον. ἀποθευθῆμαι, ἀνακηρύσσομαι ὡς θεὸς ἢ ἀναγνωρίζομαι ὡς θεός : Στράτων ἐν ΑΠ 12,177.6 ἀποθευθῆεις πλάζουμ' ἐμνηθῶμεν, Εἰστ.Πονημ.157,22 ἀποθευθῆμεθα εἴπερ ἐθέλομεν 3) νεώτ. [βεβαι] ἀφαίρω τὸ θεῖον, τὸ θεῖαφι : ἀποθευθῆσι τὸ μετ' ἄλλεμα.

ἀποθευσις-ως [ῆ] μτγν. κ. νεώτ. ἀποθέωσις : Ὀνήσοδρ.Στρατηγ.10 2) νεώτ. ἢ ἀφαίρεσις τοῦ θεῖου : ἀποθευσις μετ' ἄλλων.

ἀποθευματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποθευσιν, ἀφαίρεσιν τοῦ θεῖου, τοῦ θεῖαφιοῦ ἢ ἀποθευματικὴ ἐπίδρασις τῆς ἀσέβητος.

ἀπόθεμα-ατος νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀποθέτω βλ.λ., τὸ ἀποθεβούμενον πρὸς μέλλουσαν χρῆσιν : ἀπόθεμα τροφίμων, ἀπόθεμα δάστος || μτφ. ἀπόθεμα πνεύματος, καλωσύνης περιέσεια πνεύματος κ.ὅ.κ. 2) ἀπόθεμα τραπέζης ἢ ἐν δεδομένῳ χρόνῳ ὑπάρχουσα ἐν τῷ τραπέζῃ ποσότης ρευστοῦ χρήματος : ἡ ἔθνηκὴ τράπεζα ἔχει

μεγάλο ἀπόθεμα 3) ἀπόθεμα ἐμπορεύματος ἢ ἐν δεδομένῳ χρόνῳ εὐρισκομένη ἐν τῷ ἀγορᾷ ποσότης τοῦ ἐμπορεύματος τούτου : μεγάλα ἀποθέματα σταφίδου, -καπνοῦ, -σίτου 4) ἀπόθεμα ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου τὸ μέρος τοῦ ἐκἄστοτε πληρωμένου ποσοῦ, ὅπερ ἄρκει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας ἀναληφθεῖσαν ὑποχρεώσεων 5) γεωλόγ. πέτρωμα σχηματισθὲν ὑπὸ ὕλων, συσσωρευθεῖσαν ἀπὸ ὕδατος ἢ ἀνέμου.

ἀποθεματικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' ἀποθέματος σχηματισθεῖς || εἰδ. ἀποθεματικὸν κεφάλαιον κ. ἁπλῶς ἀποθεμ- τὸ διὰ κρατήσεως μέρους τῶν καθαρῶν κερδῶν ἐπιχειρήσεως σχηματιζόμενον κεφάλαιον πρὸς κάλυψιν ἐνδεχομένου ζημιῶν.

ἀποθεματιζῶ-όω μον. νεώτ. δημ. ἀποθεματιζῶν ἐκ θεμελίων καταστρέφω, κρημνίζω, ἐσκαπῶ, ζεθεμελιώνω Σοῦτδ. ἐν λ. « ἀπογειώσαι » : ἀπεθεμελιώσαι τὴν οἰκίαν του 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἄντιθ. ἀποπερᾶτω τὴν θεμελιώσιν, ἐντελέθει θεμελιῶ. ἀποθεματιζῶν δημ. ἀποθεματιζῶ βλ.λ.21.

ἀποθεματίζω-εις-εως [ῆ] νεώτ. δημ. -η ἢ ἐκ θεμελίων καταστροφή, κρήμνισις 2) ἢ συντελεσις, ἢ ἀποπερᾶτωσις τῆς θεμελιώσεως.

ἀποθέμην Ἐπιγρ. ἀπαρφ. ἄδρο. τοῦ ἀποτίθηνι.

ἀποθεν ἐπίρρ. [ἀπό] κ. ἀπωθεν κ. ἀπῶθεν [συν-νήθ. π. νοι.] μακρόθεν, πόρρωθεν, μακρὰν ἀπό, πέραθεν, ἀπὸ μακρὰ ἢ μακρὰ ἀπὸ : Εὐρ.17 108 νεῶς ἀπῶθεν, Ὀυκ.3.111 προκχωρηκόταε δὲ ἡδὴ ἀπῶθεν τῆς Ὀλθης, Αἰσχίν.68.1 ἀπῶθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος Ἀριστ.Πολιτ.1280 Β 18 εἰ τινες οἰκεῖται τοσοῦτον ἀπῶθεν, Πλουτ.Ρωμ.8 ἀπῶθεν τῆς Ἀλθης ΑΠ 7,172.4 πτανῶν εἶργον ἀπῶθε νεῶρος.

ἀποθερομηνίην [ῆ] νεώτ. χημ. λευκὴ κόμης κρυσταλλικὴ ἀποδιδοῦσα μεθ' ὕδατος ἐν ζέσει ἀνθρακικὸν ὀξύ.

ἀπόθεος-ον ὁ μακρὰν τῶν θεῶν, ἀσεβής, ἄθεος : Σοφ.ὄπ.267 Ἦσ. « ἀπόθεα ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν ».

ἀπόθερα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὸ θέρος : γυνωμ. πέρδικα ἀπόθερα καὶ λαγὸς ἀπόθερα.

ἀποθεραπεία [ῆ] κ. νεώτ. ἡ κανονικὴ λατρεία : Ἀριστ.Πολιτ.1335 Β 15 πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν 2) ἢ τοῦ σώματος περιποίησις μετὰ τὴν κόπαισι ἐκ τῶν γυμνασίων, ἢ μετὰ τὰς ἀσκήσεις τρίτης τῶν μελῶν τῶν ἀθλητῶν : Γαλ.6.39

3) μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. ἢ μετὰ νόσον θεραπεία, θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἢ τελεία ἀνάρρωσις : Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ.6.21 δύο εἰδὴ θετέον τοῦ περιπάτου. . τὸν δὲ εἰς ἀποθεραπείαν τοῦ σώματος, -επιρρίσκειται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀποθεραπείας.

ἀποθεραπνευσίς-εως [ῆ] θεραπνευσίς, ἱατρεία, γιάτρευμα Ἦσ. ἐν λ. « ἀκάσειαν ».

ἀποθεραπνευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ συντελών ἢ κατάλληλος πρὸς ἀποθεραπείαν, ὁ ἀποθεραπεύειν δυνάμενος : Γαλ.6.197 || εἰδ. κατάλληλος εἰς τὸ θεραπεῖν, ἀνακουφίζειν τὰ ὅσμοτα τῶν ἀθλητῶν μετὰ τὰ γυμνάσια : Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ.6.21.4 ἀποθεραπνευτικῶν χρωμέθα περιπάτω μετὰ σπιθαρώτερα γυμνάσια.

ἀποθεραπνευτικῶς ἐπίρρ. μτγν.κ.νεώτ. κατὰ τρόπον συντελοῦντα εἰς ἀποθεραπείαν βλ. λ. : Γαλ.6.197.

ἀποθεραπνεύω κ. νεώτ. κ. δημ. θεραπεύω ἱατρικῶς, συμπληρῶ τὴν θεραπείαν ἀσθενούς : Ἰππ. Παργν.5 ἀποθεραπνεύσαι τὸν νοσούντα : || κ. μτφ. Πλουτ. Ἦθ.2.118 C μηδεὶ τὸ ἀλόγουν τῆς φυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνιεύει τοῦ λόγου φαρμάκιος || εἰδ. θεραπεύω, περιποιεῖται τὸ σῶμα ἀθλητοῦ μετὰ τὴν γυμνασιν οἰαν δὲ τριφέων 2) μτφ. περιποιεῖται τινά ἐξαιρέτως, ἐπιτηδεύει διὰ τῶν τρόπων ἢ τῶν λόγων μου : Διαν.Αλ.3,71 αὐτὸν τὸν Νέβειον ἀποθεραπνεύσαι διανοήσας, αὐτ.4,47 τὸ πλῆθος ἀποθεραπνεύειν.

ἀποθρέα (ή) δημ. τὸ ἀποθρέισμα βλ. λ.
ἀποθρεῖω δημ ἀόρ. ἀποθρέιφα, μγ. παθ. παρακ. ἀποθρεῖμενός γιγνόμεναι, θερειώω δ-λωσιδιόλω, ρωμαλέος ὡν γίνομαι ρωμαλεώτατος» 2) μτφ. ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν ἡ δένδρων, αὐξήσας ὑπερβαλλόντως, τρανεύω παραπολύ: ὁ λόγος ἀποθρέιφει, -στά ρείψια τοῦ κάστρου ἀποθρέιφον ἢ ἀγκαθιάς.

ἀποθρέιζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἀπεθέρισα, ποι. ἀόρ. ἀπεθέρισα, μον. κ. ἀπεθέρισα δημ. ἀποθέρισα, μέσ. ἀόρ. ἀπεθρισάμην κ. θριξάμην, δημ. μγ. παθ. παρακ. ἀποθρεῖσιμένους, ἀποκόπητ: Ξυρ. Ὀρ.128 ἄκρας ὡς ἀπεθέρισεν τρίας, Αἰλ.Ζ1 1.5 ἄδους ἀγκίστρα ὡθεῖται, τὴν θριξάν ἀποθέρισα διφών» 2) ἐπὶ προσ. φωνεῖται: ΠΔ Ὡσ. 6.5 διὰ τοῦτο ἀπεθέρισα τοὺς προφάτας ὡμῶν, Σχολ.Εὐρ.Φοίν.683 ὁ Κάδμος τοὺς μὲν ἀπεθέριξε 3) μον. ἐπὶ τῆς κούρας τῶν νεύων, ἀποκείρω, κείρω: Πρκ.Μυστ.147 C τὸν ἀνθρώπων ἀποθρίξασα ἱεράς, Νικήτ.Κων.97 C εἰς μαχαθῶν ἀποθριξάμενος» 4) νεώτ. κ. δημ. ἀποπαράτῳ τὸν θερισμόν, ἐντελῶς θερίζω: ἀκόμα δὲν ἀποθρεῖσαμε, -τ ἀποθρεῖσιμένα χωράφια.

ἀποθρεῖσι (ή) δημ. ἡ ἀφιεμένη διασκοῦντος τοῦ θερισμού στενὴ ἀθέριστος χωρὶς μεταξὺ δύο ὀμίλων θεριζόντων.

ἀποθέρισμα (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόθρισμα βλ. λ' 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ πέρασ τοῦ θερισμού.

ἀποθέρισμός (ό) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀποθέρισμα τὸ πέρασ τοῦ θερισμού.

ἀποθερμαίνω μον. ἐπὶ πλέον ἢ ἐντελῶς θερμαίνω: Μιχ. Ἀκομ.2,369,18 ἀνεπτέρωσε καὶ τὸ ζέον τῆς πίστεως ἀπεθερμάνε.

ἀποθερμος-ον μγν. ὁ μὴ θερμός, ἄθερμος: Ἀρετ.Χρον.παθ.2,1 2) τὸ οὐδ. -ον ἄδ. οὐσ. εἶδος γλυκισματος, ἡ μελιτώπιτα: Σχολ. Ἀριστ.Πλ.1122 «μελιτώπιτα δὲ ἡ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον» 3) εἶδος ποτοῦ: Ἰνν.Γυν.1,44 4) εἶδος ἀργύματος: Γαλ.6,519.

ἀπόθεση (ή) δημ. ἀπόθεσις βλ.λ.2), τοποθέτησις. **ἀποθεσιμὸ** (τό) δημ. ἀποταμίευμα, παρακαταθήκη, ἀπόθεμα εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος.

ἀποθεσιμῶς-οίν μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποθεῖμενός, ἀποταμίευμένος: Ἰώσ.Α1 16,71 ἀποθεσιμα. . χρῆματα. . οὐχ εἴρε» || νεώτ. κ. δημ. ὁ συνάμενος ἢ κατ'ἀλλῶς νὰ ἀποθεθῆ, νὰ ἀποταμίευθῆ || ἀποθεσίω (τό) τὸ ἐν ἀποταμίεῦσι, τὸ ἀπόθεμα ἀποθεσιμὸ βλ. λ.

ἀποθηκίστη (ή) νεώτ. χημ. τοξικὴ οὐσία, χρησιμεύουσα ὡς ἀναισθητικὸν φάρμακον.

ἀπόθεσις-εως (ή) (ἀποθήκη) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ θέτειν κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, ἀποθήκευσις, ἀποταμίευσις: Ἀριστ.Ζ1 522 Α 26 γάλα χρῆσιμον εἰς ἀπόθεσιν, αὐτ.662 Β 26 ἡ ἀπόθεσις τῆς τροφῆς, Πάπ. μισθώσασθαι αὐτὴν βίωσιν πρὸς ἀπόθεσιν ἀγύρου καὶ χάρτου» || διαθήρησις, ἐπὶ ἰχθύων: Φιλοῦμ.π. Ἀετ.9,23 κ. ἐπὶ ὀπωρῶν: Γεωπ. 4,15 σταφυλάς τὰς εἰς ἀπόθεσιν τοῦ χειμῶνος συναγομένας» 2) νεώτ. ἡ κατὰ γῆς τοποθέτησις φορτίου» 3) κ. νεώτ. Ιατρ. ἡ τοποθέτησις ἐξαερωθέντος ἢ θραυσθέντος μελούς, ὄφου πρῶτον ἀναταχθῆ τὸ κάταγμα καὶ συγκρατηθῆ ἢ ἐπιδέσμου: Γαλ.1θ(2),332 4) Ιατρ. ἐσωτερικὸν ἀπόστημα: αὐτ.1711,103 5) ἀπόρρησις, ἀπαλλαγῆ, ἀπομάκρυνσις: ΚΔ Πέτρ.1,321 οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥήπου, Μην.10,26 Συναεζαρ. ἡ τοῦ νοσήματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν || τοποθέτησις, ὑποστήρηξις, ἀκούμησις: Γεωπ.5,232 τῆ ἀποθέσει τῶν κλημάτων κομφεῖσθαι τὴν ἀμελῶν» 4) ἐκθεσις βρῆφους: Ἀριστ.Πολιτ.1335 Β19 περὶ δὲ ἀπόθεσις καὶ τροφῆς τῶν γιννομένων ἕστω νόμος, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,84 τὴν ἀπό-

θεσιν τῶν βρεφῶν» 7) παραίτησις ἀπὸ τοῦ ἀ-εξιώματος: Ἀππ. Ἐμφ.Πόλ.1,3 8) γραμμ. ἡ ἀνά-παικα ἐν τῇ προτάσει: Δημήτρ.245 τῶν κώλων αἱ τοιαῦτα ἀποθέσεις» || ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ τέ-λος, ἡ κατάληξις: Ἡρασιτ.4 περὶ ἀποθέσεως με-τρῶν, Σχολ. «ιστέον ὅτι τὸ αὐτὸ ἐστὶν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις» 9) ἀποδυτήριον: Λουκ. Ἰππ.5 μετὰ δὲ τούτων [τὸν οἶκον] ἐκατέρωθεν διαρ-κείς τοὺς ἀποδυομένους ἀποθέσεις.

ἀποθηκίστω μγν. κ. μον. προσφέρω, ἐκφωνῶ, ἀπαγγέλλω χρησμών, κηρύττω, ἀγγέλλω διὰ χρισμοῦ Σουδ. «δογματίζω, λέγω, ἐκτίθεμαι»: Στράβ.9, 3,5 τὴν. . Πυθίαν ἀποθεσιζέειν ἀμμετρα τε καὶ ἀμμετρα, Πλούτ.Λουκ.2 ἀναμῆσας τὴν πόλιν, ἦν ἐκεῖνος ἀπεθέσπισε πρὸς αὐτοῦς» || γεν. προφη-τεῖα: Διον. Ἀλ.6,43 τὰ μὲν ἐκ πάθους, τὰ δ' ἀ-πό τοῦ πλείον τι τῶν πολλῶν νοεῖν ἀποθεσιζας, ἀποθέσπισις-εως (ή) μγν. τὸ χρησιμοδοτεῖν, ἢ χρησιμοδοσις: Στράβ.17,43 οὐχ ὥσπερ ἐν Δελ-φείοις καὶ Βραχίθιαις τὰς ἀποθέσεις διὰ λό-γων, ἀλλὰ νεύμασι καὶ συμβόλοις.

ἀποθέσιμα-ατος (τό) μον. ἀποθέσισις βλ. λ. **ἀπόθεστος-ον** ὁ περιφρονήμενος, ὁ παρη-μελημένος: Ὀδ.Ρ 296 δὴ τότε κατ' ἀπόθεστος ἀποχρημόμιο ἀνακτος, -Λυκόφρ.540 οἱ θειῶν Κά-πόθεστα πέσεισθαί ποτε μέλλοντες, Καλλ.ἀν.302 δὴν ἀπόθεστον ἀλάλοκ.

ἀποθέται (αἱ) βραχόδησις καὶ κρηνώδησις τόπος παρὰ τὸν Ταύγετον, εἰς δν οἱ Σαρκατῆες ἐρη-πιον τὰ δὲ ὄσμορφα καὶ μὴ ἀρτιμελῆ βροθή: Πλούτ. Λυκ.16 εἰ δὲ ἀνεγείναι καὶ ἀμφορον εἴη τὸ παιδά-ριον, ἀπέπεμπον εἰς τὰς λεγομένας ἀποθέτας.

ἀποθετάρι (τό) δημ. μέρος τῆς οἰκίας, ἰδίων ὑπερφῶν, χρησιμοῦν πρὸς ἀπόθεσιν πραγμάτων οἶον τροφίμων, σκευῶν, φορεσμάτων κττ.

ἀποθηκίστη (τό) νεώτ. ἔγγραφον δι' οὗ αἱ ἱεραὶ κρατικαὶ Ἀποθῆκαι πιστοποιοῦν τὴν ὑπ' αὐτῶν παραλαβὴν ἐμπορευμάτων.

ἀποθήτης (ό) νεώτ. ὁ κάλαθος τῶν ἀγρήστων. **ἀποθητικός-ή-όν** σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀποθῆναι, ὁ ἀπομα-κρύνων ἢ θέτων τι κατὰ μέρος» 2) ἐν χρ. γραμμ. σχολ.Εὐρ. Ἐκ.310 εἶσθι δὲ τὸ εἶεν τῆς πρώτης ἐν-νοίας ἀποθητικός, ἀρνητικὸν δὲ τῆς μετὰ ταῦτα» 3) ἀποθητικὰ ρήματα τὰ μεταρῶμενα ἐνεργητικῷ τύ-που, διακρίνουσα εἰς μεταβατικά, οἶον ἠνωοῦμαι ἢ ἀμετάβατα, οἶον ἀλαξνοεῦμαι ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέ-ρα, οἶον ἐργάζομαι τι» κ. γεν. ἐργάζομαι» τινὰ τούτων ἔχουσι καὶ παθ. σμν. ἰδίως εἰς τὸν παθ. ἀόρ. κ. παρακ., οἶον ἀπθίμαι (κατηγόρησθαι), μέσ. ἀόρ. ἡττάμην [κατηγόρησθαι], παθ. ἀόρ. ἡττά-σθην [κατηγόρησθην], παρακ. ἡττάμαι ἔχω κατη-γόρησθῆ» ὄμ. κ. ἐν τῇ νεωτ. «ἐκμεταλλεῖσθαι τινὰ» καὶ «ἐκμεταλλεῖσθαι ἡθὸς τινος» [φύραται ἐκμε-τάλλουσιν] 3) νεώτ. νομ. ὁ ἀνθρωπῶν, ἀρνητικός: ἀποθητικὴ αἰρέσις.

ἀπόθετος-ον (ἀποθήμη) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τεθειμένος κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, τεθησαυρι-σμένος, φρουραμένος: Ἰώσ.Α1 20,19,7 χρῆματα μὲν ἀπόθετα διὰ τὸν ἐκ Ῥωμαίων φόδον ἔχειν οὐ θέλων, Ἐκκλ.Μην.50,2 Ὁδ.ε' τὸ ἀπόθετον κάλα-λος, τὸ ἀσυλον ἀνάθημα» 2) μτφ. ὁ δὲ ἰδίαί-τερας περιστάσεις ἀποθετειμένος, δθ. ὁ πολλοὶ ἀ-εξιος: Λυσ.8,17 ὡμην γὰρ ἀπόθετος ὡμην εἶναι φίλους, τὸ μὴ εἶν ἀκούσιαι κακῶν, Δημ.1376 [τέλ.] τὴν τε τοῦ δήμου θωρακῆν τὴν ἀπόθεστον τοῖς εὐεργέταις» 3) ἀπόθετα (τά) ἀποταμίευματα, προμήθειαι: Ἰω.Μακκ.4,77,3 ἐκτίσας. . ὤρεται καὶ κιστέρνας ὡδάτων διὰ τὸ ἐν περιστάσεσιν ἔχειν ἀπόθετα» 4) συνεκδ. ἡ ἀποθήκη: Πάπ. ἐν ἀπο-θέτῳ τοῦ οἴνου, Ἰω.Μακκ.4,67,21 εὐπρῆσιται κατὰ πόλιν ἀπόθετα σίτου» 4) ὁ κεκοουμένος.

κρύφιος, ἀπόκρυφος, μυστικός: Διον. Ἀλ. Ρωμ. II, 62 πιστεύοντες τὰς ἀκ τῶν ἱερῶν τε καὶ ἀποθέτων βιβλίων μαρτυρίας: 5) ὁ κατὰ μέρος ριφθεὶς, ὁ δι' ἀχρηστίαν ἀπερριμμένος, ὁ πεταμένος στὴν ἀκρῆ | πρβλ. ἀπόθεσος: | Πλούτ. Ἡθ. 159 F (ἱατρικὴ δὲ μετὰ ὄργανων καὶ φαρμάκων ἀποκίεσται τσοσῶτον ἀκλεῆς καὶ ἀπόθετος: ὁ) ἀπόθετος (νόμος) ὄνομασι αὐλοδοκία τινος γένους: Πλούτ. 4, 79 καὶ Κλονά δὲ νόμοι αὐλητικοὶ ἀπόθετοί τε: 7) γλῶσσα. ἀπόθετον (τό) τὸ ἀποθετικὸν ῥήμα.

ἀποθέτω μσν., νεώτ. δημ. ἄδρ. ἀπόθεσα ἀποτίθημι, θέτω τὸ φερόμενον ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ἐπὶ ἄλλου ἀντικείμενου, τὸ ἀφήνω χῶμα: Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. I, 167 ἀπόθεσε τὸ φέρτωμα του εἰς τὴν αὐλήν || θέτω τὸ κατὰ μέρος, σίνοιε πρὸς φύλαξιν, ἀποταμύω.

ἀποθέω μέλλ. -θεύσομαι κ. -θευσομαι ἀπέρχομαι, ἀπαχωρῶ τρέχων: Ἡρ. 8, 56 ἰστία ἀείροντο ὡς ἀποθευσόμην, Ξεν. ΚΠ 7, 5, 40 ἀκούσαντες τούτα οἱ φίλοι ἄσμενοι ὤχοντο ἀποθέοντες: EM κ ἀποθευσομέθα ἀποδραμούμεθα.

ἀποθεῶ -ὠ κ. νεώτ. παιώ τινα θεόν, θεοποιῶ: Πολύβ. 12, 53, 4 ἐκείνου μὲν ὄντα ἀποθεῶν Ἀλέξανδρον ἐβουλήθη κ. παθ.: Νικόλ. Κωμ. I, 35 γανυμήδης . . ἀποθεοόμενος || ἀποθίβω τι π. θέλομαι, ὕμνω τινα, σίνοιε ὡς θεόν: Πλούτ. Νομ. 6, 2) νεώτ. συνεκτ. ὑποδεχόμενι τινα μὲ ὑπερβολικὸν ἐνδοσιασμόν, ἐκδηλῶ λόγῳ ἢ ἄλλως πως καθ' ὑπερβολὴν ἔπαινον ἢ θαυμασμόν πρὸς τινα: τὸ πλῆθος ἀπεθέσσε τὸν ῥήτορα, -ἀπεθέσθη ὁ νικητής: 3) ἐπιγρ. καθιερῶ τάφον: Ἐπιγρ. ἀπεθέω μετὰ τὴν λάρνακα || μτγν. παθ. ἐπιταφίζουμαι μετὰ θείων τιμῶν, ἐν ἐπισημῷ τάφῳ: Ἐπιγρ. ἂν δὲ τίς μετὰ τὸ ἀποθεθῆναι τοὺς προδηλομένους τομῆμα ὅσῳτα ἢ ἔπερον τίνα ἐνθάδῃ: 4) ἐν μαγικῇ σμῆ. πύλω ἱερῶν τὴν ζῶον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν θείων ἐν αὐτῷ στοιχείῳ: Ἀφρικαν. ἐν Σχολ. Τέτ. 9, 161 ἀπεθέωσαν ἱεράκα ἐν ὕδατι.

ἀποθεωθῆναι -όμενι μτγκ. νεώτ. ἀφ' ὑψηλοῦ, μακρόθεν θεώμαι || προσεκτικῶς θεώμαι, ἐπιμελῶς παρατηρῶ: Ἰώσ. Π I 2, 15 | τὴν ἀδελφὴν . . τὴν παρασημίαν τὸν στρατιωτῶν ἀποθεωμένην δεύον ἐλθῆαι πάθος.

ἀποθεωθῶνα νεώτ. κ. δημ. ἄδρ. ἀπεθεῶσα κ. ἀποθεῶσα, μέσ. ἀποθεωθῆναι, ἄδρ. ἀπεθεῶθην, δημ. ἀποθεωθῆκα ἀποθεῶ βλ. λ. | κ. 2).

ἀποθεωρήσει -εως (ή) μτγν. ἡ σοβαρὰ θεωρία, ἐπισταμένη ἔρευνα. Πλούτ. Πελ. 25 ταῦτα μὲν οὖν ἔχει τινὰ καὶ τοῦ βίου ἀποθεωρήσιν || ἡ μακρόθεν ἄποψις, θέα, θεωρία: Διόδ. Σ 19, 38 τόπος τὴν ἀποθεωρήσιν πανταχῶθεν εὐφύη.

ἀποθεωρῶ -έω κ. μσν. ἀποθεῶμαι βλ. λ., μακρόθεν θεωρῶ: Ἀριστ. Ὀσμ. 839 B 3, Διόδ. Σ 4, 38 ἐκ διασημῆτος ἀποθεωροῦνται τὸ ἀποθεῶσθαι ἱπαρακλουθούτων τὸ ἀποτέλεσμα: || μτγν. ἐπιμελῶς παρατηρῶ: Πλούτ. Λικ. 25 ὡς ἐστὶ καὶ φωνάζει τισιν αὐτῶν ἀποθεωρήσαι τὴν ἰδιότητα: 2) μτγ. ἐρευνῶ, ἐπισταμένης ἔξετάζω: Φιλῶδ. Ρητ. 2, 116 || κ. παθ. -οῦμαι μσν. μακρόθεν θεωροῦμαι: Ἰεωλ. 10, 1 | τινὰ μὲ μόνον τὰ ἀπὸ τῆς θεᾶς τερπνὰ τοῖς ἔνδον ἀποθεωρῆται.

ἀποθεωρῶση δημ. ἀποθεῶσις βλ. λ. **ἀποθεωρῶσις** -εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. -η ἢ θεοποίησις, ἢ ἐν τοῖς θεοῖς κατάγεις θνητὸς τινος, ἢ ἀπόδοσις εἰς τινα θείων τιμῶν: Στράβ. 6, 3, 9 τὴν καταστροφὴν μυθεύουσιν, ἢ ἀποθεῶσιν καλοῦσι, Πλούτ. Ἡθ. 210 D νοσῶν αὐτὸν καὶ ἀποθεῶσσαι τιμωσάντων || ἐπιγρ. ἢ μετὰ θείων τιμῶν ταφῇ: 2) νεώτ. ἡ ἐνδοσιώδης ὑποδοχὴ τινος ἢ γεν. ἢ καθ' ὑπερβολὴν λόγῳ ἢ ἄλλως πως ἐκδηλώσις ἔπαινον ἢ θαυμασμοῦ: 3) νεώτ. ἡ τελευ-

ταῖα φαντασμηγορικὴ εἰκὼν θεατρικοῦ θεαματικοῦ ἔργου, καθ' ἣν συνήθως ἐμφανίζονται θεοί, γύμφοι ἢ ἄλλα ὑπερφυσικά ὄντα.

ἀποθεωτικός -ή-ὸ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρμόζων εἰς ἀποθεωμένους, ὁ καθ' ἀποθεῶσιν, ὁ πρὸς ἀποθέωσιν βλ. λ. 2): τοῦ ἕντιν ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ.

ἀποθηκῆριος (ὸ) γλῶσσα, κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀποθήκης ἐπιμελητής, ὁ εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ἢ φύλαξις καὶ ἡ ἐνοπτεία τῶν ἐν ἀποθήκῃ ἀποκειμένων || νεώτ. εἰδ. τελωνειακὸς ὑπάλληλος προϊστάμενος ἀποθήκης διαμετακομίσας: || νεώτ. στρατ. ὑπαζωματικός εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ φύλαξις, συντήρησις καὶ διανομή τῶν διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας ἀνδρας τροφίμων ἢ ἄλλων εἰδῶν.

ἀποθηκασίμος -ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποθηκευθῇ || ὁ ἀποθηκευτός.

ἀποθηκευσις -εως νεώτ. δημ. ἀποθήκησις ἢ ἐν ἀποθήκῃ τοποθέτησις, φύλαξις.

ἀποθηκευτικός -ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποθήκευσιν || τὸ οὐδ. πλῆθ. ἀποθηκευτικά (τὰ) τὸ ποσὸν τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς ἀποθήκης διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀποθηκευσιν βλ. λ. ἔμπορευμάτων ἢ ἀποθήκευτρα.

ἀποθήκευτρα (τὰ) νεώτ. ἀποθηκευτικά βλ. ἐν λ. ἀποθηκευτικός.

ἀποθηκεῦω νεώτ. κ. δημ., ἄδρ. δημ. ἀποθήκεψα, μτγ. παθ. παρακ. ἀποθηκε(υ)μένος τοποθετῶ, φυλάσσω πράγματα ἐν ἀποθήκῃ, βάζω στὴν ἀποθήκη: || γεν. συσσωρεύω, συγκεντρῶ, μαζεύω, ἔχω ἐν ἀποθήκῃ βλ. λ. πράγματα χρήσεως, ὡς γεωργικὰ ἢ βιομηχανικὰ προϊόντα πρὸς ἀπωτέραν καταπόλωσιν ἢ διάθεσιν αὐτῶν: ἀπεθηκεύωσιν τὴν στασίδα, -μεγάλιας ποσότητος ἐλαίου, -ἔχω ἀποθηκέψαι τὸ σιτῆρι ὅλης τῆς χρονιάς.

ἀποθηκευθῆναι (ή) δημ. ἀποθηκεύσασθαι βλ. λ.

ἀποθήκη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. μέρος ἔνθα ἀποτίθενται πράγματα πρὸς φύλαξιν: Θουκ. 6, 97 φρούριον . . ὑποδοχὴσιν . . ὧσως εἴη αὐτοῖς . . τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σκεύεσιν ἀποθήκη, Δίων Κ 42, 38 ἀποθ- του σίτου καὶ τῶν βιβλίων, Πλούτ. Ἡθ. 770 E ἔχων κατ' ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὄρυκτὰς ὑποπέουσι | συνών. ἀρχ. θησαυρός, Βασίλ. Ἐξάμ. Ὀμ. 8, 174 C σοφῶς φιλοτεχνούσας τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος (= κυψέλας), Ἡρωδ. Διαν. 7, 11, 14 τὰς δημοσίας ἀποθήκας δὴλων ἀναρρήσαι (= ὀλοστοσάσαι): || κ. μτφ.: Λουκ. Χαρ. 2 | τὰς ἀποθηκῆσιν τῶν σωματῶν (= τάφοις), Θεμιστ. Λόγ. 23, 295 A ἐμαυτῷ δὲ μνημόσυνα καὶ ἀποθήκην ἠν ἡκηκόειν || νεώτ. εἰδικῶτ. κτίριον ἢ περιφρακτὸς ἀσφαλῆς χώρος ἐν ᾧ ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν κινητὰ πράγματα προωριμμένα πρὸς ἀνάλωσιν ἢ χρῆσιν ἢ πώλησιν, ὡς τρόφιμα, προϊόντα, ὄπλα, ἐργαλεῖα κ. τ. λ.: ἀποθήκη σίτου, -οῖνου, -ἐλαίου, -ξύλας, -ὕψασμάτων, -φαρμάκων, -ἐμπορευμάτων, -πολεμωδίων || ἀποθήκαι διαμετακομίσασαι ἐν τελευτείῳ διὰ τὴν προσωρινὴν ἐναποθηκευσιν εἰσαγομένων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἔμπορευμάτων καὶ ἀποκειμένων ἀνεκτελωνιστῶν πρὸς ἐπιανεξαγωγήν || γενικὰ ἀποθήκαι αὐτὸ ἀποθεῶσιν τοιοῦται κοινῆς χρήσεως πρὸς φύλαξιν, ἐπὶ ὀρισμένῳ ἐνοίκιῳ, ἔμπορευμάτων ὁ ἐφ' ὃν εἰσαγωγικὸς φόρος καταβάλλεται ἐφ' ὅσον τμηματικῶς παραλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἔμπορου: || ἀποθήκη ἀμαρτοσιστίας (τραίνου) τὸ δῆγμα αἰθοροδρομικοῦ αὐριστοῦ, ἐν ᾧ ἀποτίθενται αἱ βαρεῖαι ἢ ὀγκώδεις ἀποσκευαὶ τῶν ἐπιδατῶν || βιβλίον ἀποθήκης τὸ ἐν ᾧ οἱ ἔμποροι καταχωρίζουσι τὰ τε παραλαβανόμενα ὑπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἐξαχόμενα διαθετέμενα ἢ ἔμπορεύματα: || ἀποθήκη ἀναληπτικοῦ μηχανήματος τὸ μέρος τοῦ ὀπλοῦ, ἔνθα ἐναποθηκεύονται τὰ φυσίγγια: || τροφοδοτικὴ ἀποθήκη ἢ

παρέχουσα τὰ βλήματα εἰς τὰ αὐτοματικά τηλεβόλα· 2) συνεκδ. μτφ. τὸ ἀποτιθεσθαι παρὰ τινι χάριν, τὸ σινοεῖ ἀποτιμιεῖν παρὰ τινι χάριν καὶ προκαλεῖν οὕτω τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, ὅθ. τὸ παρασκευάζειν οὕτω καταφύγιον παρ' αὐτῶ· Ἡρ. 8,109 ἀποθήκη μέλλων ποιήσασθαι εἰς τὸν Πέρσην, ἵνα ἂν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἄθηναιον πάθος, ἔχη ἀποτροφήν.

ἀποθήκιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποθήκη· Καίλ. Αὐρ.Ταχ.Παθ.1,93· 2) νεώτ. βοταν. ἀποθήκη (τὰ ὄργανα τῶν λειχήνων περιλείποντα τὰ σπόρια δὲ ὧν οὗτοι πολλαπλασιάζονται).

ἀποθήκιστρον (τὸ) νεώτ. ποσὸν χρημάτων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἀποθήκης καταβαλλόμενον ὑπὸ πινος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ φύλαξιν ἐμπορευμάτων του.

ἀποθηκοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ ἀποθήκης.

ἀποθηλάζω μτγν. κ. νεώτ. ἀμθ. θηλάζω· Σωρ.αν.1,18 τὸ μὴ θρομβοδοῦσαι τὸ γάλα ἐν μαζαῖς τὰς τετοκυίας ἀποθηλάζεσθαι· 2) νεώτ. μθ. παῦα ὡ θηλάζω, ἀποκόδω.

ἀποθηλασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ θηλασμός, ἀπομύζησις· Σωρ.αν.1,77· 2) νεώτ. ἡ παύσις τοῦ θηλασμοῦ, ἡ ἀριστικὴ διακοπὴ τῆς γαλουχίσεως τοῦ βρέφους, τὸ ἀπόκομμα.

ἀποθηλυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελής ἐκθήλυνσις· ἢ μτφ. ἐκλυσίς· ἀποθήλυνσις τῶν ἡθῶν.

ἀποθηλύνω κ. νεώτ. ἐκθηλύνω, ἐκλύω· Πλούτ. Ἀντῶν.53 οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἐξέτηξαν καὶ ἀπεθήλυναν· κ. παθ.· Κλέαρχ. π. Ἀθην.12,51F τὰς φυχὰς ἀποθηλυνθέντας· 2) ἀφαιρῶ πινος τὴν οὐζύτητα, μαλακῶν, μετριάζω, ἔξασηνῶ· Θεόφρ. Ὀσμ.66 ἀποθηλύνει καὶ ὤσπερ ἐξυδατεῖ τὰς ὀσμάς, Πλούτ. Ἡθ.692 D τὸν ἄκρατον ἀποθηλύνουσι οἱ διηθουόντες· 3) ἐπι φωτῶν, παρὰ γὰρ θηλυ εἶδος ἦτοι γόνιμον, καρποφόρον· Θεόφρ. Φ17,43 πρὸς δε τὸ ἀποθηλύνεσθαι ἰτὰς γογγυλίδας· ἢ πηγνῶναι δεψν.

ἀποθηρευτής (ὁ) Ἐπιγρ. εἰδικὸν δοχεῖον ὕδατος χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τὴν θήσαν.

ἀποθηριώδω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω μεταμορφῶμαι, μεταβάλλω πινὰ εἰς θήριον· Ἐρατοσθ.Κάτωστερ.1 ἐφ' ὧ ὀργισθεῖσα τὴν θεὸν ἀποθηριώσα αὐτήν· ἢ ὅθ. μτφ. ἐξαγρία, ἐρεθίζω κἀμὰ πινὰ ἄγριον· Πολύβ.179,8 θβουλεύεσθαι πρὸς ἀν.. ἀποθηριώσασιν τὰ πλῆθη πρὸς τοὺς Κερκηδωνίους, Εὐστ.Πονηγρ.338,76 οἶνος γάρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ, - ἡ ὕβρις ἐκίνει τὸν ἀποθηριώσῃ· ἢ τὸ παθ. κ. ἐν. μ. σμ. ἐξαγριοῦμαι ὑπ' ἄλλου ἢ ἀπ' ἑμαυτοῦ· Διοδ.Σ18,67 τὸ μῦθος δταν ἐκτραβῆ, ταῖς ὄργαις ἀποθηριοῦσθαι πρὸς τοὺς μισομένους, Λογγίν.Ρητ.17,1 ἐπίνοτε μὲν ἀποθηριοῦσθαι τὸ σύνολον, - δταν τὸ ἴκοντος ἀπεθριώθῃ· ἢ συνεκδ. ἐπὶ νοσημάτων ἢ ἄλλου κακοῦ, ἐπίδεινοῦμαι, τὸ δημ. θηριεύω· ἀποθηριοῦμενα ἔλκη· 2) μτγν. εἶμαι, γίνομαι πλήρης θηρίων· Ἀλκίπορ.Ἐπ.23,6 ὁ δε Νεῖλος οὕτος κηπρὼν ὦν καλὸς ἄλλ' ἀποθηριώσεται.

ἀποθηριώσω δημ. ἀποθηριώ βλλ.

ἀποθηριώσις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἐξαγριώσις· Διοδ.Σ ἀπ.603,18 τὴν τῶν ὄχλων πρὸς αὐτὸν ἀποθηριώσων, Πλούτ. Ἡθ.1045.

ἀποθησαυρίζω μτγν. κ. νεώτ. ἀποθήνημι, φυλάττω εἰς τὸν θησαυρὸν, τὸ ταμιεῖν ἢ τὴν ἀποθήκην, ἀποταμιεύω· ΠΔΣοφ.Σειρ.3,4 καὶ ὡς ὁ ἀποθησαυρίζων, ὁ δοξάζων μπερὰ αὐτοῦ, Λουκ. Ἀλεξ.23 οὐδ' ἐς πλοῦτον ἀπεθησαυρίζειν μέγα· -ομαι ἀποταμιεύω εἰς ἴδιον ὄφελος· Διοδ.Σ 5,75 τοῦ πολλοῦ τῶν κερπῶν ἀποθησαυρίζεσθαι· ἢ κ. μτφ.· Λογγίν.εἰς Πορφ.Βι.Πληγν.20,129 σπουδαιοτέρως συγγράμματα τὴν ἐαυτῶν ἀποθησαυρίσει διάνοιαν,· ἀπεθησαυρίσει γνώσεις - σοφίαν.

ἀποθησαυρίζω-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἀποθησαυρισμός (ὁ) ἀποταμιεύσις, φύλαξις· ἀποθησαυρίσις χρήματος· 2) κ. μτφ. ἡ ἐν λεξικοῖς ἢ συλλογασίς περισυλλογὴ, καταχώρισις λέξεων ἢ κειμένων πρόβητων ἀσυλλέκτων· ἀποθησαυρίσις λέξεων, - ποιημάτων.

ἀποθησαυρίσμα-ατος νεώτ. ἀποθησαυρίσις βλλ.· 2) τὸ ἀποθησαυρισθῆν, τὸ ἀποταμιεῦθ' ἢ μτφ. τὸ ἀποτέλεσμα ἀποθησαυρίσεως βλλ.2).

ἀποθησαυρισμός (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. ἀποθησαυρίσις βλλ. τὸ ἀποθησαυρίζειν, ἀποθήκευσις πραγμάτων ἐχόντων ἀξίαν πινὰ· Διοδ.Σ 3,28 ποιοῦσι τὴν ἀποθησαυρισμὸν πολυχρόνιον· 2) κ. μτφ βλ. ἀποθησαυρίσις 2).

ἀποθησαυριστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἀποθησαυρίσιν βλλ.

ἀποθησαυριστικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποθησαυρίσιν, ὁ τείνων πρὸς ἀποθησαυρίσιν, ἀποταμιεύων· ἢ εἰδ. βοταν. ἀποθησαυριστικὰ οὐσίαι τῶν φωτῶν οὐσίαι διατηρημαί εἰς τὰ ἀποταμιευτικά τῶν φωτῶν ὄργανα, χάριν μελλοντικῆς χρησιμοποίησεως.

ἀποθησάριον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ποθοῦμενος, ὁ ἀνεπιθύμητος· Ἡσ. «ἀπόθητος, ὁ μὴ φιλοῦμενος»· ἀμφ.ἐν Κολλ.ἀπ.302 ἀπόθητον ἀλάκκοι (ἀναγν. ἀπόθεστον), - ἀπόθητος ἐπάνδοδος· ἢ δημ. κ. ὁ μὴ ἄξιος πόδου, μὴ ἀξίος ἡλετος· ἀπόθητο μοῦ εἶναι τ' ἄδικουσαναγμένο βίος.

ἀποθηνώδω μτγν. σωρεύω ἄμμον, ἀποφράσσω δι' ἄμμου ἢ ἰλύος· κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Πολύβ.1,18 τὸν ποταμὸν κατὰ τὴν εἰς βέλαιταν ἐκβάλων, ἀποθιννοῦμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγῶδῃ γνομῆν τὴν πάροδον.

ἀποθηνώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπισφραγίσις ἄμμου ἢ ἰλύος, ἢ δι' ἄμμου ἢ ἰλύος ἀπόφραξις.

ἀποθηλασμός (ὁ) γλωσσῶς ἡ ἀπόθρησις βλλ.

ἀποθλίβω κ. νεώτ. ἐκπιέζω ἐξάγω· εἰδ. ἐπὶ περιέχοντος ὑγρὸν τι, διὰ συμπίεσεως κάμνω νὰ ἐκρεύσῃ· Ἡσ. «ἀποθλίψαντες, ἐκπιέσαντες, ἀπαστῆσαντες»· Φανόδ.π. Ἀθην.1,29 Α ἰνοῦ κώστες μεστάς καὶ γλακτος ἀποθλίβων, Διοδ.Σ 2 πρῶτον τοῦτον ἀποθλίφει βότρυας· ἢ διὰ πίεσεως ἐκβάλλω· Ἰώσ.Α1 6,6,3 Α ἀποθλίψας τὴν κηρήρα τοῦ μέλιτος ἠσθιε (ἀφου ζύψης τὴν κηρήρα τρῶγε ἀπὸ τὸ μέλι)· ἢ εἰδ. ἐπὶ ὄργων, διὰ συμπίεσεως καταστρέφω (εὐνοουχίζω)· Ἀριστ.Ζ1 9,50,6 ἀπατένοντες τῆς ὄσκαας κάτωθεν τοὺς ὄργας ἀποθλίβουσι (τῶν ταυριδίων)· 2) πιέζων ἀνωθῶ, ἐκδιώκω, ἐκποτίζω, ἴβωε ἐν γρῶμ. γρ.· Λουκ.Δικ. Φων.2 ἄρῃον με τῆς οικείας ἀποθλίφει χάρας· Ἀπολλ.Δύσι. Ἀντῶν.30 Α τὰ ὄνυμα ἀποθλίβουσιν ἐντ' αὐτῶν παραλαμβανόμεναί· 3) μτφ. ἐπὶ μουσικῶν ὄργάνων, ἐξάγω, ἀφῶνω ἦχον ὡσεὶ ἐκρέοντα, ἀναδίδω ἡδέως ἦχον· ΑΠ19,365,Β οἱ δ' ἰαυλοῖ ἀπαλόν σκιρτῶντες ἀποθλίβουσιν οὐδὲν· 4) γεν. ἰσχυρός, ἐνταπτικός πιέζω· Λουκ. Σμην.15 ὁ δε τόν τε δακτυλὸν ἀπέθλιψεν αὐτὸθ (τοῦ παιδὸς), Διφλ.π. Ἀθην.7,292 C τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα· ἢ πιέζων ὡθῶ πινὰ, συνωθῶ, στριμώκω· ΚΔ Λουκ.Β,45 οἱ ὄχλοι συνέχουσι σε καὶ ἀποθλίβουσιν· 5) μτφ. καταπιέζω, καταθλίβω, ἀθυσίαν ἐμβάλλω· Πλάτ. οἱ ἐγκαλούμενοι ἀποθλίβεντας τῶ μπεδῶν δικαίον ἀντέχασθαι ἀναχωρήσαν· ὅ) τὸ παθ. -ομαι ἐν ταῖς αὐτ. σμ.· Θεόφρ. Ὀσμ.29 τὸν ἐκ τοῦ βότρυος ἀποθλίβόμενον ἰνον, Διοδ.Σ1,34 τὸ ἀποθλίβόμενον ἐκ τινος φωτοῦ προσαγορευόμενον δε κίκι, Νικ.Θηρ. 314 τύψε γὰρ εὐνὴ σάξην ἀποθλιφθεῖσα.

ἀποθλίμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δὲ ἀποθλίψεως, ἐκπιέσεως ἐξαγόμενον ὑγρὸν· Διοσκ.1,110 ἀποθλίμμα τῶν πυρήνων· ἢ γεν. συμπιέσις· Γρηγ.Ναζ.150,29 ἐξ ὑπερβαλλούσης ἀποθλίψεως

τῶν ὀφθαλμῶν || νεώτ. τὸ ἐκ δευτέρας ὀφθαλμοῦ ἐξοργισμένον ὕψρον· ἀποθλιμμένα στεφάνου. ἀποθλιμμένος (ὁ) μτγ. ἡ ἐκπίεσις· κ. μτφ. ἡ καταπίεσις· Ἄκωλ. Ἐξοδ.3,9.

ἀποθλιφέντις-ως (ή) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀποθλιφέντις βλ.λ., ἡ διὰ θλίψεως ἐξαγωγή ὕψρου, ἐκθλιφίς, ἐκπίεσις, ἔξορσισμός βλ.λ.· Διοδ.23,63 τὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἀπόθλιφιν τῶν βοτάνων, - ἢ ἐν τοῖς πιεστῆροις ἀπόθλιφιν τῶν ἑλασίων· 2) γραμμ. ἐκθλιφίς, ἀπόθλιφίς, ἀποβολή γράμματος ἢ συλλαβῆς· Λουκ.Δικ.Φων.2 δὲος δὲ . . ἐπὶ τῆς ἀποθλιφέντις ἀπέχεται τῆς ἑαυτοῦ, Θεμιστ.Λόγ.21 (25) Α' συγκατα τὸ ὀνομαζόντα καὶ ἀποθλιφίς, ἀποθλιφέντις γλωσσο. συντριβῶ, σπάω.

ἀποθνήσκω κ. νεώτ. κ. -θνήσκω, μέλλ. -θανοῦμαι, ἰων. -θανομαι κ. -θμῆμαι, μτγ. ἀδόκιμ. -θνήσκω κ. -θανῶ, ὄμορ. -θανον, παρκα. -τέθνηκα παρὰ ποι. ἐν ἐπίστα. σμυ. τοῦ θνήσκω βλ. λ., παρὰ περὶ οἷς ἐν συνθή. χρ. ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ θνήσκω, παύομαι (ζῶν, ἀποθίω, πεθαίνω, ἐπὶ ἄνθρ. κ. ἐπὶ ζῶων· Ἰλ.Χ.432 τί νυ βλαίσαι . . σπῶ ὀπατηθνήσκον, Ὀδ.Μ.393 βόας δ' ἀπέθνησαν ἄσθι, Πινδ.Ο.220 ἀποθανοῖσα δρόμῳ κεραυνοῦ, Ἦρ.2,63 πολλοὶ καὶ ἀποθνήσκουσι ἐκ τῶν τραυμάτων, Ξεν. Ἀπομν.4,8 τὸν νόμον ποιεῖται ἐάν θνησκῆσι ἀποθνήσκουσι (ὡς παθ. τοῦ ἀποκτείνω φωνεῖν) παρ' ἄπ. συνθη. μετὰ δοτ. δηλοῦσις τοῦ αἴτιον· Θουκ.8,84 νῶσω ἀποθανόντα, Ξεν. Ἐλλ.1,7,35 μὲν ἀπέθανον ἄλλα κ. μετὰ ποιητ. αἰτ. ἐμπροθ. ἐκφερομένω διὰ τῆς ὑπὸ κ. γεν.· Θουκ.1,26 ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Λυκούργ.159,29 ὑπὸ τῆς πύλεως ἀποθανόντα (καταδικασθέντα καὶ φονευθέντα) || ἐπίστο κ. ἐπὶ φυτῶν· Θεοφ.Φί3,172 ἀνὰ τῆς κολούση, ἀποθνήσκουσι· 2) συνεκδ. μέχρις ἐξανθλήσεως πάσχω ἐκ τινος, οἷον ἐκ γέλωτος, ἐκ φόβου, ἐκ ἐκπλήξεως κτλ., πρβλ. τὰ δημ. κοιτιεῖα καὶ πεδάνα ἀπὸ τῆς, -πῆγε νὰ σκάση ἀπὸ τὰ γέλια· Ἀριστλ.ΗΜ1.20 Β ἀποθνήσκουσι τῷ δέει.

ἀποθραύω κ. νεώτ. β' τοῦ ἀποθρῶσκω βλ.λ. ἀποθραύσσομαι ἀποθ. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -συνουοίμαι, παθ. ὄμορ. -συνῶθην εἶμαι ἢ γίνομαι θρασυός, ἦτοι λίαν τολμηρός, αὐθάδης, θρασεῶς φέρομαι· Δημ.1407,14 τοῖς δὲ ἀποθραύσσομαι βουλομένοις ἀτολίαν ἢ σφωροσύνη παρεσεβάσασεν, Δίων Κ72,11, Φώτ. Ἐπιστ.δ Β τῆς μοναρχικῆς αὐτῶ . . διότι τὸς διασπᾶν ἐτόλμησε καὶ ἀπεθραύσατο, Εὐστ.Πονημ.48,68 ἐσφαγῆς ἐάν ἀποθραυσθῆσαι ληστοὶ ἀπεθραυσθήσαν, - μάς βλάπτει ὑποχωρητικούς κ. ἀποθραυσθήκα.

ἀποθραυστέως-ως (ή) νεώτ. τὸ ἀποθραυστέως-ως ἢ θρασύτης, ἱταμίτης, αὐθάδεια.

ἀποθραυστῶν νεώτ. ὄμορ. -συνα κ. δημ. κόμω τινά θρασύν, ἱταμύν, αὐθάδῃ· ἡ ἀπμωρησιὰ ἀποθραυστῶν || κ. μέσ. -ομαι γίνομαι θρασυός, αὐθάδης.

ἀποθραυστός-ως (ή) κ. μων. κ. νεώτ. ἱατρ. θλάσις, συντριβίς, βραδείας· Ζωραν. Ἀγμ.10 κατὰμωτα γίνεται κατὰ ἀπόθραυστον· 2) ἀπόσπασις, διάλυσις· Ἀριστλ.Κόσ.394 Δ 33 χιών δὲ γίνεται κατὰ νεῶρον πεπικνωμένων ἀποθραυστον.

ἀποθραυστικός-ατος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ἐξ ἀποθραυστέως προελθόν, ἀπόκομμα, τεμάχιον, κομμάτι, μέρος ἀποκοπέν ἐκ τινος ἄλλου· Στράβ.10,5,6 φασι τὴν Νίσσηρον ἀπόθραυστα εἶναι τῆς Κώ· || νεώτ. εἶδ. τεμάχιον πράγματος θραυσθέντος· τὰ ἀποθραυστάτα ἀγαλμάτων, ἀγγέλων κττ.

ἀποθραύω θραύω τι ἀπὸ τινος, συντριβῶ, σπάω, τσακίζω· Αἰογ.Περσ.410 ἀποθραύει . . νέως κόρυθα || παθ. ἀποθραύομαι ἀποσπασίμω διὰ θραυστέως ἀπὸ τινος· Ἀριστλ.Πρ.38,81 ἀποθραυσμένον ἄμα καὶ καρμῶνον τῶν ἀνθρώκων || κ. μτφ. Ἀριστλ.Νεφ.97 μήνω βληθείς ὑπὸ περνιδίου, τῆς ἐπὶ κείνου ἀποθραυστέως.

ἀπόθραυκα Ἰσ. εφουκτά·

ἀποθρήνητός-ως (ή) νεώτ. τὸ ἀποθρήνη βλ.λ. ἀποθρήνη-έω μτγ. σφάδρα θρήνω, ὀδύρομαι, θρηνολογῶ· Βάδρ.12,3, - Πλούτ.Λούκ.18 ἀπεθρήνηται τὴν τοῦ σώματος εὐμορφίαν, Ὀριγ.2,703 Δ ἀπεθρήνηον τὴν ἐνταῦθα ζωίαν.

ἀποθριάζω ἀποκόπτω φύλλα συκῆς· || μτφ. περιπέμων, περικόπτης, ἀποκόπτης τι ἄκρον· Ἀριστοφ. Ἀχ.158 τίς τῶν Ὀδομητῶν τὸ πέος ἀποθερίσκαεν· Ἰσ. ε ἀποθριάζειν ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὀτιοῦν ἀφαιρεῖν·

ἀποθριγκνῶ-όω Ἐπιγρ. κ. μτγ. κ. μων. κατασκευάζω θρηγνόν βλ.λ.· Ἐπιγρ. ἀποθριγκνῶν τοῖχων || μτγ. περιβάλλω διὰ θρηγνῶ· Προκ.Κτισμ.36 Δ φρούρια γειοῦσιντα δὴ τῷ σχήματι ἀποθεριγκνόμενα· 2) ἀφαιρῶ τὸν θρηγνόν, καταστρέφω τὸ προπέτασμα.

ἀποθριγκνωτός-ως (ή) Ἐπιγρ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῶ ἀποθριγκνῶ βλ.λ.· ἀποθριγκνωσις τοῖχων λιθίνων.

ἀποθριζῶ κ. μων. ἀποκόπτω κ. ποι. κατὰ συγκ. = ἀποθερίζω βλ.λ.· Ζωραν.Λεξ.268 ἀποθριζασθαι, ἀποθερίζω, ἀποθριζῶ· ΕΜ319,26 «ἐθρισε παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπήν θριζῶ καὶ ἀποθερίζω καὶ ἀπέθρισε»· Εὐρ. Ὀρ.128 εἶδετε παρ' ἄκρας ἑως ἀπέθριψε τρίγας, Ἄγαθ.ΑΠ7,204 ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἰλουροῦ, Πορφ. Ἀν.2,10 αἶγα χειρῶσαντο, ὅτι ἄμπελον ἀπέθρισεν ἰθέθρισε, ἐκούρηψε || εἶδ. ἐπὶ κουράς τῆς κόμης· Νικήτ.Χῶν.Χρον.97 κ εἰς μοναχὸν ἀποθριζόμενος.

ἀπόθριζ-τριχος μτγ. θθριξ βλ.λ.· Καλλ.ἀπ.34 ἀπόθριζες· || δδ. ὁ μήνω γενεῖον ἀνηθος· Πολυδ.2,22 «ἀπόθριζες, οἱ ἀνηθοί».

ἀπόθριζις-ως μων. ἡ ἀποκοπή τῆς κόμης, ἡ κουρά, περὶ μοναχῶν· Εὐστ.Πονημ.260 οὐ πρό τῆς κουράς . . ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποθριξίν.

ἀποθρισμά-ατος (ὁ) τμήμα, ἀπόκομμα, κομμάτι· Ὀρφ. Ἀργ.998 δρέφατο παλάμησι λυγρῶν ἀποθρισμάτα ριζῶν.

ἀποθρομβῶ-έω γλωσσο. ἐκβάλλω θρόμβους.

ἀπόθρονος-ον μτγ. ὁ ἀπὸ θρόνου προερχόμενος· Γρηγ.Ναζ.91 θρόνος καὶ ἀπόθρονον εὐχος. ἀποθρούλλια (τὰ) δημ. θρούμματα τυροῦ, συλλεγόμενα ἀπὸ τὰ τυροδόλια ἀφ' οὐ ἐξασχῆξ ἐξ αὐτῶν ὁ τυρός.

ἀποθρούπτω κ. νεώτ. μέλλ. -φω θρούπτω ἐντελῶς, συντριβῶ εἰς μικρὰ τεμάχια (θρούμματα), θρουμματίζω· Ἰώσ.1Π3,7,23· || μτφ.· Πλάτ.Πολ.495ε τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποθερμυμένοι διὰ τὰς βραυσταίας τυγχάνουσι.

ἀποθρῶσκω μέλλ. -θροθροῦμαι, ὄμορ. -έθρορον πηδῶ ἀπὸ τινος πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, ἀνυψοῦμαι ἀπὸ τινος· Ὀδ.Α.58 καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοήσαι ἢς γαίης· 2) πηδῶ ἀπὸ τινος πρὸς τὰ κάτω· Ἦρ.1,80 ἀποθρορόντες ἀπὸ τῶν ἱππῶν· || ἐπὶ λίθων ἢ βράχων κυλιόμενων ἀπὸ ἀποκρημνῶν ὄρων, κατακρημνίζομαι, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω· Ἡσιόδ.Α.375 ὡς δ' ὄτ' ἀφ' ὕψλης κορυφῆς ὄρεος μέγιστο πέτραι ἀποθρῶσκωσιν.

ἀποθυμῶ (ή) δημ. ἐπιθυμία ἔντονος, πόθος·

|| νοσταλγία, ἔρασθαι βλ.λ.

ἀποθυμιαστέως-ως (ή) μτγ. ἀνύφωσις καπνοῦ ἢ ἄτμου, ἐξάτμισις· Πλούτ. Ἠθ.647 Ε.

ἀποθυμῶ-ον ἰων. θηλ. -ἴη κ. μων. ὁ μακρὸν τοῦ θυμοῦ, ἦτοι τῆς ἐμμενῶς διαθέσεως ὧν, ὁ δυσάρεστος, ὁ ἀπεχθής, μισητός· Ἰλ.ε.261 ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτι θεῶ ἀποθυμῶ ἐροῖο, Ἡσιόδ. Ἐργ.710 ἢ τι ἐπος εἰπὼν ἀποθυμῶν ἦε καὶ ἐρεῖας, Ἦρ.7,168 οὐκ ἠθέλησαν τὸ ἀντιοῦσθαι οὐδὲ τι ἀποθυμῶν ποιῆσαι, Μόσχ.4,93 μὴ μοι τι τέκνοις ἀποθυμῶν ἔρηρ, Εὐστ.Πονημ.342,74 μήποτε εἰς ἀποθυμῶν πηποῖεν.

ἀποθυμιά-ά δια καπνού ἐκδιώκω ἢ καταστρόφω : Ἀριστλ.Ζ1 580 Β 23 ὄν κρατοῦσιν αἱ θυνημοὶ ἀποθυμιώντας καὶ ἀνορύττοντας [περὶ μῶν]. **ἀπόθυμος-ον** μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπόθυμος βλ.λ. : Πλούτ. Ηθ.87 F.

ἀποθυμιά-ά δημ. ἀόρ. ἀποθύμῃσα ποθῶ, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς τὴ οὐτήν στερηθῶμαι, λαχταρῶ || νοσταλγῶ : ἀποθύμῃσα τὴν πατρίδα μου. **ἀποθυννίζω** μτγν. ἀποπέμνω εἰς τοὺς θύνοους: ὄθ, περιφρονῶ τὴ ὡς ἀνόητον : Λουκ.Ζ Τραγ.25 εἰ τὰμὰ οὕτως ἤμιν ἀποθευθῆναισι.

ἀποθυρίζω γλωσσ. ἀποθυρῶ βλ.λ. **ἀποθυρῶ-ά** ἐκβάλλω, ἀποκλείω ἐξω κ. μέσ. -ομαι-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἡσ. «ἀποθυρούμενος ἀποκλείεμένος».

ἀποθυσάνιον (τό) μτγν. σκελεος ἐν χρήσει ὡς ποτήριον : Πολέμ. Ἰστ.20 φιλάει ἀργυροί, οἰνοχόαι, ἀποθυσάνιον ἀργυροῦν [ἰδ. γρ. ἀποθυσάνιον]. **ἀποθύσκειν** Ἡσ. «ἀποθυγάνειν». **ἀποθύσει** Ἡσ. «ἀποθυεῖσαι» : ἀποθύσομεν, ἐξήλασκόμεθα ἢ ἀποθυεῖσομεν.

ἀποθυσάνιον (τό) ἀποθυσάνιον βλ.λ. **ἀποθύω** κ. μτγν. μέλλ. -θύω προσφέρει ὑπεσχημένω θυσίαν, θυσιάζω : Ξεν. Ἀν.3,2,12 εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι . . . τοσαύτας χυμίστρας ἀποθύσιν τῇ θεῷ [ἰδ. γρ. καταθύσειν], Πλούτ. Σόλλ.3 ἀποθύων δὲ τῆς οὐσίας ἀπάσης ὁ Σόλλας τῶν Ἱερικίων δέκατης || ἐν τῇ ἐκφρ. ἀποθύω εὐχῆν ἐκκληρῶ τὸ τάξιμον διὰ θυσίας : Δίφιλ.43,10 ναθικλήρος ἀποθύει τις εὐχῆν || κ. παθ. -ομαι θυσιάζομαι, προσφέρομαι ὡς θυσία : Ἀθῆν.297 F καὶ τῆρχοι δὲ παρὰ Φασαλίτας ἀποθύονται.

ἀποθύων δημ. ἀπιθῶν βλ.λ. **ἀποθυρακίζομαι** μτγν. ἐκδύω, ἀποθύω, ἀφαιρῶ τὸν θῶρακα : Πρωκ.Γοτθ.4,32 ἀπείπειν ἀπαισι μήτε ἀποδαρθεῖν μήτε ἀποθυρακισασθαι τῶν πάντων οὐδένα || νεώτ. ἀθρ. ἀπεθυρακισομαι, μτγ. παθ. παρ. ἀποθευρακισμένους ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν θῶρακα | αυνηθ. τὸ χαλυδῶδιον περιβλήμα πλοίου].

ἀποθυρακισ-ος νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἀποθυρακίζειν βλ.λ.

ἀποθυρῶ δημ. στρέφω πρὸς ἕτερον μέρος τὸ βλέμμα || μτφ. δὲν προσέχω πλέον, παύω νὰ ἀποδίδω σημασίαν εἰς τι.

ἀποθυωμάζω κ. ἀποθυμάζω ἰων. ἀποθυωμάζω βλ.λ.

ἀπόθι δημ. ἀπόγι βλ.λ.

ἀποθίβω κ. ἀποθίδω κ. ἀποθίσκω οἰδαίνομαι καὶ ὑπερβολῆν, πρήσκομαι. **ἀποθίσ-ος**-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. οἰδημα, τὸ φούσκωμα : Στράβ.Ι,3,10 ἀναφυσήματα καὶ ἀποθίσεις τῆς ὑφάλου γῆς [ἰδ. αυηθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀνοιδήσεις].

ἀποθίσκω κ. ἀποθίδω κ. ἀποθίβω βλ.λ. || κ. μέσ. -διακομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. οἰδαίνομαι βλ.λ. πολὺ, πρήσκομαι : Ἰνπ. Ἐντ. Παθ.41 καὶ ἦν κου τῶν ἐκείνων ἀποθίσκῃται καὶ μὴ θέλει ἀφίστασθαι [ἰδ. αυηθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀποθίσκῃται].

ἀποθίβω-έω κ. νεώτ. οἰδαίνομαι, πρήσκομαι : Ἰνπ. Γυν.Ι,52 ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀποθίβει τὸ πλευρόν. **ἀποθερῶ-ά** Ἐπιγρ. ἀφιερῶ βλ.λ., ὄθ, ἀποθερῶσθαι ἀντὶ ἀφιερῶσθαι βλ.λ.

ἀποθίγειν Ἡσ. «ἀπομοκάσθαι».

ἀποθητικός-ή-όν μτγν. ὁ μὴ ποιητικός βλ.λ. : σχολ. Διον. Περ.289 ἵνα μὴ πάντα ἀποθητικός ᾖ. **ἀποθητικός-ον** κ. νεώτ. ὁ μὴ πεποιθμένος : Πίνδ. Ο 2,18 πεπαρηγμένων . . . ἀποθητὸν θέμεν ἔργων τέλος, Μέν.Ιβ3 ἀποθητὰ πάμπολλ' ἄοτιν. 2) ὅ,τι δὲν δυνατὸν τις νὰ πράξῃ : Πλούτ. Κορ.38 εἰ τι ποιῆς τῶν ἡμῖν ἀποητῶν. 3) ἐπὶ γῆς, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος εἰς τι : Γεωη.10,75,12 ἢ πυρρὰ γῆ εἰς

τοῦτο ἀποητος, ἐκκαίει γὰρ τὰ στελέχη. 4) ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ μὴ ποιητικός, ὁ πεζός : Διον. Ἀλ. Συνθ.Ιβ' 5) ὁ μὴ τεχνικός ποιηθεὶς, ἀκατέργαστος : αὐτ. Λυσ.8 ἀποητος . . . καὶ ἀτεχνίτατος 6) τὸ οὐδ. -ον αὐς οὐσ. τὸ ἀνεπιτήδευτον, ἡ ἀφελεία : Ἀριστοειδ.1,76 τὸ μὲν γὰρ ἀποητὸν παιδός, ἡ δὲ ἀκμὴ νεανίων 7) νεώτ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὑπ' οὐδένης ποιηθεὶς, ἀδημιούργητος ὑπὸ ἄλλου. **ἀποητῶς** ἐπιρρ. μτγν. ἀνεπιτηδέωτας, μεθ' ἀπλότητος : Διον. Ἀλ. Δημ.39 ἀποητῶς δὲ πως καὶ ἀφελῶς καὶ τὰ πλείω κομπαιτικῶς κατασκευάσθαι βούλεται.

ἀποικεσία (ἡ) μτγν. ἀποικησις βλ. λ., εἰδ. ἐπὶ οἰκηματίων : ΠΔ Βασ.4,24,15 καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς ἀπήγαγεν εἰς ἀποικεσίαν ἐξ Ἱερουσαλήμ εἰς Βαβυλῶνα.

ἀποικησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποικεῖν, ἡ μετακίησις, μετανάστευσις : Ἡσ. «μετανάστευσις».

ἀποικία (ἡ) ἰων. -κίη κ. νεώτ. κ. δημ. πόλις ὑπὸ κατοικίαν ἄλλης πόλεως ἐν ἄλλῃ χώρα κηθεῖσα ἢ λ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν μητρόπολιν [τὴν ἐκπέμφσαν πόλιν] : Ἡρ.4,147 ἐστella ἐξ ἀποικίην, Θουκ.1,2 ἀποικίαν εἰς τὴν Ἐπίδομον ἐκήρυσσον, αὐτ.6,4 Λόμιε καὶ Μαγάρων ἀποικίαν ἔγανον 2) ἀποικίαν ποιῆσαι [μέσ.] ἐγκοστίταμαί που : Ἀριστλ. Πολ.6,4 ἀναγκάσεται τὸ πλεῖθος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ποιεῖσθαι τὰς ἀποικίας 3) συνεκδ. ἀποικία = προέλευσις : αὐτ.1,2 μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν εἰκεῖν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι' 4) συνεκδ. μτφ. ἐπέκτασις, ἐξέπλωσις : Μάξ. Τύρ. Διαλ.35,7,3 νῦν δὲ καὶ φιλοσοφίας ὄρω πολλὰς ἀποικίας 5) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. κ. χώρα ὑπαγομένη ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ξένου κράτους, συνήθως μεγάλῃς Δυνάμεως : αἱ Ἰνδοὶ εἶναι ἀποικία τῆς Ἀγγλίας 6) νεώτ. εἰδ. ὄθροισμα ζῶων ἢ κατωτέρων ὀργανισμῶν συμβιβόντων ὁμοειδῶς : ἀποικία κοραλλῶν, -μικροβίων 7) ἀποδημία : Φιλ.2,410.

ἀποικιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς ἀποικίαν βλ.λ. : ἀποικιακός πόλεμος, -ἀποικιακὴ πολιτικὴ 2) τὸ οὐδ. πλῆθ. ἀποικιακά τὰ ἐν ταῖς ἀποικίαις παραγομένα προϊόντα || εἰδ. τὰ προϊόντα τῶν θερμῶν χωρῶν, οἷον ὁ καφές, τὸ τίσιον, τὸ κακάον, τὸ πέπερι κττ.

ἀποικιακῶς ἐπιρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόφθεως ἀποικιακῆς, ἐν σχέσει, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀποικίαν βλ.λ.

ἀποικίω κ. νεώτ. μέλλ. -ίσω κ. -ίω μεταφέρει εἰς ἄλλας κατοικίας, στέλλω τινὰ μακρὰν τοῦ οἴκου, τῆς πατρικῆς ἐστίας : Ὀδ.Μ 125 τὰς μεν . . . Θρηνηκίην ἐξ νήσον ἀπώκισα τλήθεϊ ναίειν, Εὐρ. Ἰνπ.629 φερνάς ἀπώκισ' ὡς ἀπαλλοχθῆ κακοί, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,6 ἀνδραγαθῆνας ἀποικιοῦσθαι τοὺς παῖδας ἐκ τῆς σφετέρας. || κ. ἐπὶ μελισσῶν : Ξεν. Οἰκ.7,34 ἀπειδὴν δὲ ἀξιοεργαίον αἰ νεοτὸ γέννηται ἀποικίει αὐτούς || κ. παθ. ἐκβάλλομαι, ἀπομακρύνομαι τὸ πατρικὸν οἶκον, κατοικεῖν χωριστῶ : Ἀριστλ. Ζῆ 740 Α 7 καθάπερ ἀποικισθὲν γένων ἀπὸ πατρός, Πλούτ. Αλυ.35 υἱοὶ εἰς ἄτεραν ἀπωκισμένοι συγγένειαν 2) γεν. ἀπομακρύνω : Σοφ. ΟΚ [390 καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρώον ἔραθος, ὡς σ' ἀποκίση] || μτφ. ἐκδιώκω : Φιλ.2,221 τὰς φευθεῖς θέσεις μακρῶν τῆς διανοίας αὐτῶν ἀποκίωσιν 3) παθ. ἐξορίσκομαι μακρῶν, ἐν μακροβυσμῇ χώρα : Πλάτ. Πολ.519 C ἡγούμενοι ἐν μακρῶν νήσοις ἐπὶ ἀποκίωσιν 4) μτφ. ἀπέχω, ἀφίσταμαι : Χαρίημ.18 χρεῖα δ' ἀνάγκησιν οὐκ ἀπώκισται πολὺ 5) κ. νεώτ. πέμπω που ἀποίκους : Ἰσοκρ.4,36 τοὺς ὁσπερὶν βουληθεῖσιν ἀποκίσεισιν τινάς, - Γάλλοι ἀπώκισσαν τὸν Καναδάν 6) μέσ. ἀποδημιῶ : Πλάτ. Εὐθῶδ. 302 C ὅσοι ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως

ἀπικισμένοι εἰσι· 7) ἰδρῶν ἐν τινι χώρᾳ ἀποικίαν· Θουκ.1,24 ταύτην ἀπικίαν μὲν Κερκυραῖοι, Πουσι.10,3 Τάραντα μὲν ἀπικίαν αἱ Λακεδαιμόνιοι ἢ κ. παθ. ἐν ὁμ. σμν.· Πλούτ.Τιμ.15 ἀπικισμένη πόλις ὑπὸ Συρακοσίων.

ἀποικίος-ον κ. μον. ὁ μὴ ποικίλος, ὁ ἀκαλόγητος, ἀπλοῦς· Φιλ.3,369,51 τὴν ἀποικίον ἀληθείας ἐνδύεσθαι στολήν, Εὐστ.Πονημ.115,55 ζῆλῶ τὸ κατ' ἀνθρώπον ἀπλοῦν καὶ ἀποικίον· 2) μτν. ὁμοιογενής· Πηλ.6,7,13 σῶμα ὁμοιομερές καὶ ἀποικίον· 1 μὴ ἐκ ποικίλων συγκεροτημένον, ΚΜανασσ.3956 τοὺς ἀποικίλους τοὺς ἀπλοῦς.

ἀποικίλος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πεποικιλμένος, ὁ ἀνευ ποικιλμάτων, ἀστόλιστος, ἀπλοῦς· Κλήμ. Ἀλ.Στωμ.286,ΕΜ 567,46 ἀποικίλον ὄφρασμα.

ἀποικίλως ἔπιρρ. μτν. κ. νεώτ. ἀνευ ποικιλίας, ἀνευ ποικίλων συνηθειῶν, λιπῶς· σχόλ.Αἰσχ.Πρ. οἱ ἀρχαῖοι ἀπλοῦς καὶ ἀποικίλως ἔζων.

ἀποικίλως ἔπιρρ. μτν. ἀκαλλωπιστως, ἀπλῶς, ἀστόλιστος· Βέττ.Βάλ.343,36.

ἀποικίος-ον μτν. ὁ τῆ ἀποικία ἀνήκων, ἀποικιακός, **ἀποικίος-ιδος** (ἡ) θηλ. τοῦ ἀποικίος βλ. λ. ἔξω. πόλις ἀποικία· Ἡρ.7,167 μνήματα ἐποίησαν ἐν πάσει τῆσι πόλεσι τῶν ἀποικίδων, Πλούτ.Κοριολ.28 ἐπὶ Κίρκαιον πόλιν ἀποικίδα Ῥωμαίων.

ἀποικίος-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. τὸ πέμπην που ἀποικίον, ὁ σχηματιστὴς ἀποικίας· Ἀππ.Ευφ.Πολ. 5,14 **δικταίρας εἶναι τὰς ἀποικίους** τῶν προγραφῶν, - ἡ ἀποικίσις ἐν Αὐστραλίᾳ.

ἀποικισμός (ἰ) κ. νεώτ. ὁ σχηματισμός, ἡ ἰδρυσις ἀποικίας· Ἀριστλ.Πολιτ.5 καταλύθη δὲ καὶ ἐν Ἱσρακίᾳ ὁ δήμος μετὰ τὸν ἀποικισμόν εὐθύς δια τοῦς δημαγωγούς, - ἐλληνικός ἀποικισμός.

ἀποικιστής (ἡ) μτν. ὁ ἄγων που ἀποικίαν, ἀρχηγός ἀποικίας· Μέν.Ρητ.85 ἀποικιστὰ ἐνδοξοί.

ἀποικιστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀποικισμόν βλλ., ἀναφερόμενος, ἀποδιδέων· ἡ ἀποικιστικὴ τάσις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, - ἀποικιστικὸν ρεῦμα.

ἀποικισμῶν-έω κ. μτν. ἀποφράσσω δι' οἰκοδομῆς, ἀποικίω δια τοίχους ἢ τοίχου, φράσσω ὁδὸν χάριν ἀμύνης, ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον· Θουκ.1,134 τὰς θύρας ἔνδον ὄντα τρησαντες αὐτὸν καὶ ἀπολαβόντες ἔσω ἀπικοδομῶν, αὐτ.7,73 τὰς τε ὁδοὺς ἀποικοδομήσαι, Δημ.1277,13 ἀμαξίαιους λίθους προσκομοῦσας ἀποικοδομεῖ Ἰσραδραῖον, Πολύβιαν.7,30 τὰς πύλας τοίχους ἀπικοδομήσαν· ἢ κ. παθ. -οῦμαι μτν. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.· Πλούτ.Καίτ.49 αἱ διώρυγες ἀπικοδομήθησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἢ μτν. ὑφ.· Σινέσι.107 λύθη ἀπικοδομοῦμαι ἰντιπάρσσω πρόχουμα κατὰ τῆς λύπης, ἀσφαλίζουσι οἰονεῖ δια τοίχους ἀπὸ τῆς λύπης· 2) μτν. παθ. οἰκοδομοῦμαι ἐκ νέου· Ἰουλ.Καίτ.76 Α ἐπεὶ δ' ἔβασθη τὸ σφῶν προκείμεον τοίχους καὶ ἀπικοδομοῦμενον τέρφω βασιλεῖα.

ἀποικονόμησις-εως (ἡ) μτν. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος πραγμάτος, ἀπομακρυνσις πραγμάτος τινος· Κάσοι.Προβλ.70, Ἀλέξ. Ἀρρ.Ψυχ.160,25 περὶ τὴν ἀποικονόμησιν καὶ ἐκκλίσιον τὴν τοῦτοῖς ἐναντίον (ἰδιόθ. ἀποικονόμησιον).

ἀποικονόμητος-ον μτν. ἀποκοριστικός· Ἀρρ. Ἐπικτ.Α,144 τίς οὐκ ἔχει κακοῦ πρόληψιν, . . . ὅτι παντὶ τρόπῳ ἀποικονόμητόν ἐστι.

ἀποικονομία (ἡ) μτν. ἀποικονόμησις βλ. λ.· Ἀλέξ. Ἀρρ.Ψυχ.160,25 (κατὰ ἰδιόθ.) περὶ τὴν ἀποικονομίαν καὶ ἐκκλίσιον τῶν τοῦτοῖς ἐναντίων.

ἀποικονομῶ-έω μτν. οἰκονομῶ π τελεῖως· Πλωτίν.331 ἢ μέσ. κατορθώω δια ἀπαλλαγῆς τινος· Ἱεροκλ.51 Α (π.Στοδ.229,36) ἀποικονομῶσθαι πᾶν πάθος καὶ νόσημα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς.

ἀποικίος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μακρῶν τοῦ οἴ-

κου ὄν· Σοφ.ΟΤ 1518 γῆς μ' ὄπως πέμψεις ἀποικόν ἢ εἶδ. ὁ οἶκόν ἐν τῇ ξένη, μακρῶν τῆς πατριδος του, ὁ ἐν ἀποικία βλ. λ. ἐγκατεστημένοι· Θουκ.1,25 αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἀποικιοί, - οἱ πρώτοι Εὐρωπαϊοὶ ἀποικιοὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἦσαν οἱ Ἰσπανοί· 2) ἐπὶ πόλεως, ἡ οὐσα ἀποικία ἄλλης, ἀποικίς βλ. λ.· Ξεν. Ἀν.5,3,2 πόλιν Σιωνηπῶν ἀποικον.

ἀποικίζεμαι θρηνησῶ, κλαίων παραπονοῦμαι, λέω κλαφάρικα· Ἡρ.1,114 ἀποικίζετο πρὸς τὸν πατέρα τὸν ὑπὸ Κύρου ἦνθησε.

ἀποικῶ-έω κ. νεώτ. οἶκῳ μακρῶν τῆς πατριδος, ἐν ξένη χώρᾳ· Θουκ.3,55 ὄντων μακρῶν ἀποικούντων, Ξεν.Οἰκ.416 τοὺς δὲ πρῶτω ἀποικούντας· 2) ἀπέρχομαι ἀπὸ τῆς πατριδος, ὄπως ἐγκατασταθῶ ἐν ξένη χώρᾳ, μεταναστεύω· Πίνδ. Π 4,258 τὴν ποτε Καλλίσταν ἀπέφησαν χρόνῳ νάσων, Πλάτ.Εὐθύδ.271 C ἀπέφικον εἰς Θουρίους, Στράβ.14,644 ἴθισι εἰς Ἀβδῆρα ἀπέφικον· ἢ προέρχομαι ὡς μετανάστις ἐκ τινος τόπου· Πλάτ.Νόμ.4,708 Α ἐκ ὄρτυνον τυγχάνει ἀπικηκός ἢ τὸ παθ. -οῦμαι π. Σοφ. ἐν ἀνεκτραμμ. χρ.· Σοφ.ΟΤ 998 ἡ Κόρινθος ἐξ ἡμοῦ πάλαι μακρῶν ἀπικεῖτο ἰγῶ ἀπικέων, μετῆθεν νᾶ κατοικήσω μακρῶν τῆς Κορίνθου ἰ.

ἀποιμάντος μτν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ποιμανόμενος, ὁ στεροῦμενος ποιμένος, ἦτοι ὀδηγοῦ, ἀρχηγοῦ· ΑΠ 6,239 ὄρων ἀποιμάντου τηλοπέτευς ἀγέλης ἰπερὶ τῶν μελισσῶν ἢ μτφ. ἐκκλ.· Γρηγ. Ναζ. Ἐπ.39,82 Β τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀποιμάντα.

ἀποιμῶω κ. μτν. μέλλ. -ώμομαι ὀδύρομαι, ὀλοῦμαι ἐπὶ τινι, κλαίω τινά· Αἰσχ.Χο.1014 νῦν αὐτὸν εἰνῶ, νῦν ἀποιμῶζω παρών, Εὐρ.Μήδ.31 ἦν μήποτε . . . αὐτῇ πρὸς αὐτὴν πατέρα ἀποιμῶζω φίλον καὶ γαῖαν οἴκου τε, Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,8 οὐτ' ἀποιμῶξας ἑαυτὸν τῆς καθεζούσης τὸν οἶκον ἐρημιάς.

ἀποινα (ἰὰ) (ποινή) δῶρα, χρήματα ἀφαιρούμενα τὴν ποινήν ἢ Δημ.630 (τέλ.) < τὰ χρήματα ἀποινα ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ > ἢ εἶδ. λῦτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αἰχμαλώτου· ἢ Ἀλ.13 φέρων ἀπειρεσί' ἀποινα· ἢ ζωάγρια, δῶρα ὅπως ἐξαγοράσῃ τις τὴν ἑαυτοῦ ζωήν· ἢ λ.Ζ 49 ἢ κ. πρὸς ἐξογορῶν νεκροῦ· ἢ λ.Ω 137 νεκροῖο δὲ δέξαι ἀποινα· 2) ἡ ἀποζημίωσις· ἢ λ.1 120 ἀφ' ἐθέλω ἀρεσίαι δόμεναι τ' ἀπειρεσίαι ἀποινα· ἢ ἄττ. τὰ ὑπὸ τοῦ φονέως καταβάλλεμενα χρήματα δι' ἐξιλέωσιν, ἀποζημίωσιν τοῦ φονέως πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος· Εὐρ.Π 1459 τῆς σῆς σφάγης ἀποινα, Πλάτ.Νόμ.862 C ἀποίνους ἐξίλασθη· ναι· 3) ἀνταποδοχή· Πίνδ.Π 2,14 ἀποιν' ἀρετῆς ἢ κ. καθ' ἑνικ.· ΑΠ 51,10 τοῦτο εἴληχεν ἀποινον.

ἀποιναί ἔπιρρ. κ. νεώτ. κ. ἀποινί ἀνευ ποινης, τιμωρίας, ἀτιμωρητῆ· σχόλ. Ἀριστφ.Θεσμ.725, Ἀγαθ.Ἰστ.4,9 οὐκοῦν αὐτοῖσι οὐδὲ ἀποινί τοῦτο ἡμάρτηται (ἰδιόθ. ἀποιναί).

ἀποινότης-ον ὁ ἀνευ ποινης, ἀτιμωρητος· ἢ λ.1065 δαρὸν οὐκ ἀποινηται (ἰδιόθ. ἀπονηται).

ἀποινήτως ἔπιρρ. νεώτ. ἀποινεῖ βλλ.

ἀποινί ἔπιρρ. μτν. ἀποιναί βλλ.

ἀποινόδικος-ον ὁ ἀποινα ἐπιβάλλων· κατὰ διάφ. ἔρμ. ὁ ποινήν ἐπιβάλλων· Εὐρ. Ἡρ.889 λυσσάδες ὠμοδρότας ἀποινόδικοι δίκαι.

ἀποινόδροπος-ον μτν. ὁ τὰ ἀποινα, ἦτοι τὰ λῦτρα τρώγων· Λυκόφρ.902 καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος Λάκου ἀποινόδροπου.

ἀποινον (ἰ) Ἐπιρρ. σπαν. χρ. ἐν. τοῦ ἀποινα βλλ.

ἀποινος-ον μσν. ὁ ἀνευ οἴνου, ὁ ἀποινος· Εὐστ. ἢ λ.727,20 ἀποινος θυσία ἡ νηφάλοσ.

ἀποινεύομαι-έομαι ἀποινώ βλλ.· ΕΜ132,31 ε-ποινησάσθαι ἀφαιρεσάσθαι, χρηματίζεσθαι ἀποιναίν, χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἶον ἀποινα λαμβάνειν ἢ

ἀποινώ-άω ἀποινώ τὸ ἀποινω βλ.2), τὸ καταβαλόμενον πρόσωπον παρά τοῦ φωνᾶς : Δημ.629,22 [νόμας] 2) μέσ. λαμβάνω λύτρα, ὡπως ἀπολύσω τινά: Εὐρ.Ρήσ.177 τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζώντ' ἀποινώσθαι θέλεις; [σχόλ. «τίνος τῶν Ἀχαιῶν λύτρα λαθῶν βούλει ἀπολύσαι»] 3) ὅθ. ποιούμεαι ὄντα-πόδους: αὐτ.Ρήσ.466 ὅτω πολυφύουο χειρὸς ἀποινώσαιο λόγῃ.

ἀποινώ-έω ἐπὶ οἴνου, παύσομαι ζυμούμενος, βράζων : Ἄλεξ.45,4.

ἀποιος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ποιότητα ἢ ἰδιότητα : Δημόκρ.π.Στοθ.Ἐκλ.1,17 ἀποια στοιχεῖα, Ζήν.Κ1,24 ἀπ- ὄλιος, Φιλ.2,429,35 εἰς ἀποιον καὶ πεφορημένην σύγκρισιν, Ἄρατ.ὉΞ.Παθ.27 ἀποιός ἡ γούσι, Ὁρείδ.ἀπ.52 ἀποιός βοτάνη κ. συγκρ.-ότερος : Μελέτ. ἐν ΑΚρ.3,104,23' κ. ὑπερθ.-ότατος : Ἀθην.1,33 C ὄδατος καθαρωτάτων τε καὶ ἀποιότατων ἄνευ γούσιος! 'Ἡσ. «ἀποιον ἀνήθονον, ἄνοστον» 2) μτγ. ἀπορνήσις, καθέρσις: Πρὸκλ.Στοιχ.Θεολ.80 ἀποιον δὲ καὶ ἀδύναμον ἰδ. γρ. ἀδύνατον) τὸ σῶμα καθ' αὐτό.

ἀποιόσταν γλωσσ. σῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἀποφέρω βλ. λ. πρέπει ν' ἀποφέρῃ, ἀποκομίζῃ τις.

ἀποίσταυ μτγν. φωνεῖω δι' ὄστατον, βελῶν : ΑΠ7,743,3 ἀπωίσταυσευ ἐμοῦς υἱῆς Ἀπόλλων.

ἀποίσω μέλλ. τοῦ ρ. ἀποφέρω βλ. λ.

ἀποίχομαι μέλλ. -οιχῆσμαι, ἀόρ. -ωχόμεν εἰμσι ἢ μένω μακρῶν, ἀπέχω τινός, ἀπομακρύνωμαι, ἀφίσταμαι ἀπὸ τινος : Ἰλ.Α408 ἀποίχοντα πολέμοιο, αὐτ.Τ342 ἀποίχεται ἀνδρὸς ἄηος || κ. ἀπολ. Ὁδ.Δ109 θῆρον ἀποίχεται ἰ ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶναι ἀπῶν), αὐτ.Φ70 ἀνδρὸς ἀποίχομένοιο πολλὸν χρόνον || κ. μτφ. : Εὐρ. Ἡρ.134 ἀποίχεται χάρις [ἔχει ἀπελθεῖν, ἀπολεσθῆ! 2) θενωδὸς εἰμι, ἔχω ἀποθάνει : Πηδ.Π1,181 οἱ ἀποίχομενοί ἰ τελευτήσαντες, ἀποθανόντες], Ἄριστ. Βάτρ.83 ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται 3) ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρελθεῖ : Ἄρατ.810 μινός ἀποίχομένου (παρελθόντος).

ἀποίχομενος μον. ἀντὶ ἀποιχόμενος μτγ. τοῦ ρ. ἀποίχομαι βλ. λ. : ΨΚωδιν.181,16.

ἀποιωνίζομαι γλωσσ. ἐκλαυθάνω ὡς κακὸν οἰωνόν.

ἀποιωτισμός ἰβ) ἱκεσία πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος : Χαρίσ.553.

ἀποκαθῶ-έω ὄρωρ. ἀποκηθῶ βλ. λ. : Σώφρ.78 ἰ ἐν ΑΒ428,23] Ἡσ. «ἀποκαθῆσαντες» ἀφροντιστήσαντες ».

ἀποκαθί ἰβ) δημ. ἀποκαθί βλ. λ.

ἀποκαθαίρω κ. νεώτ. μέλλ. -αρθῶ καθαρίζω τὸ ἀπὸ τινος οὐχὶ καθαροῦ ἢ ἐπιθλαθοῦς ἢ περιτοῦ, ἀπαλλάσσω ἀπὸ ἀκαθαρσίας ἢ ὀφθαλμοῦ, ὅθ. κ. καθαρίζω τὸ τελείως : Ἄριστ.Εἰρ.193 ἀποκαθαίρω τὰς τραπέζας ταυτή, Ξεν.ΚΠ1,35 ἀποκαθαίρει(ς) τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρῶμακτρα' || ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.ΑΓ.Φ1,17,10 ἐάν τις ἀποκαθαίρῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑγρότητας ἰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆν. 'ἰ || ἐπὶ ὄδων : Ρουφ.π.Ματθ.127,3 ἀποκαθαίρει τὴν κύστιν, Διοσκ.4,63 ἱκτερον ἀποκαθαίρει ἰ τὸ καθάρισον' || μτφ. ἀπομακρύνω, μεταθιβάζω : Πλούτ.Λοικ.κ.Νομ.Σύγκρ.2 τὰς μὲν βαναύσοις ἀποκαθαίρουσα τέχνας εἰς μετολίαν χεῖρας 2) μέσ. -ομαι καθαρίζω ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος, γίνωμαι καθάρσις : ΠΔ Ἰδθ9,30 ἐάν ἀπολούσωμαι χιόνι καὶ ἀποκαθάρωμαι χερσὶ καθαρᾶς' || κ. μτφ. ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τινος κακοῦ ἢ ἐλαττωματικοῦ : Τίμ.Λοικρ.104 Β ἀποκαθαράμενοι φευδέας δόξας' || ποιοῦμαι καθαροῦ τινος χρῆσιν ἢ ποιοῦμαι καθαρῶς χρῆσιν τινός : Λοικρ.Ιστ.Συγκρ.21 ὑπὸ τῷ κομίδῃ Ἄττικῳ εἶναι καὶ ἀποκαθάρθαι τὴν φωνήν' 3) παθ. -ομαι καθαρίζομαι ὑπὸ ἄλλου, ὑφίσταμαι καθάρισμόν : Πλούτ.

Κορ.12 Α εἰ τὸ θυροβότον μάλιστα ὄσπερ . . νοσηθῶν ἀποκαθαρήσει' || ἐπὶ μετάλλων ἢ ἄλλων ὕλων δεομένων καθαρισμοῦ : Στράβ.9,399 ἀποκαθαίρουμενον ὄργυρον ἰ λαγαροῖσιν, Διοσκ.1,24 βητήλη ἀποκακαθαρήμηνη' || συνεκθ. ἀπαλλάττομαι ἰζῶφου, σκότιος κττ. ἔνεκα ἐξωτερικῆς ἐνεργείας : Πλούτ.Αλυ.Παυλ.17 ὡς εἶδε πρώτον τὴν σελήνην ἀποκακαθαίρουμένην' || ὅθ. κ. ἐκβάλλομαι, ἀπορρίπτωμαι ὡς μὴ καθαρόν, ὡς ἱεροφάδης, ὡς κηλίδων κττ. : ΠΔ Ἰδθ7,9 ὄσπερ νέφος ἀποκαθαρθὲν ἀπ' οὐρανοῦ' || μεθίσταμαι εἰς τὴν καθαρῶτερον, σαφέστερον : Πλούτ.Β'Ομ.1146 Α ὁ Ζέφυρος εἰς βορρᾶν ἀποκαθαίρεται.

ἀποκαθαρεύω σχόλ. κ. ἀποκαθαρίζω ἀποκαθαίρω βλ. λ.

ἀποκαθαρίζω (τὸ) δημ. τὸ δι' ἀποκαθαρισμοῦ ἀποβαλλόμενον, ἀπορριπτόμενον.

ἀποκαθαρίζω σχόλ. κ. ἀποκαθαρεύω ἀποκαθαίρω βλ. λ. : σχόλ. Ἰλ.Α1 ἴνα ἐκ τοῦ πάθους ἀποκαθαρίεσθαι τοῦ τοιοῦτο μῦθου τῆς ψυχῆς.

ἀποκαθαρίζω μτγν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -ιῶ, δημ. ἀόρ. ἀποκαθάρσις, παθ. ἀποκαθαρίσθηκα, μτγ. παθ. παρακ. ἀποκαθαρισμένος, ἀποκαθαίρω, ἐν-τελέω, καθ' ὄλοκληρίαν ἀποκαρίζω : ΠΔ Ἰδθ25,4 ἡ γίς ἐν ἀποκαθαρίσει αὐτὸν γεννητὸς γυναικός, ἀποκαθάρσις-εως ἰβ) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἀποκαθαρίζειν βλ. λ.

ἀποκαθαρίσματος (τὸ) ΕΜ κ. νεώτ. τὸ ἐξ ἀποκαθαρισμοῦ προελθὸν, ἀπορριμμά 2) νεώτ. ἢ ἐντελής καθάρσις, τὸ τέλειον καθάρισμα.

ἀποκαθαρίσμός ἰβ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ πλήρης καθάρσις, ἀγιωσμός, ἢ ἀποκαθάρσις βλ. λ.2) : Ἰω.Μολ.37,5 θυσίασας κόρην ἀδαῖ . . εἰς ἀποκαθαρισμόν τῆς πόλεως.

ἀποκαθαρίσματος (τὸ) ἰβ) ἀποκαθαίρω) ὅτι διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀποβάλλεται, ἀπεκρίνεται ἐκ τοῦ σώματος κ. συνεκθ. ἢ τοῦτο ἐπάγουσα ἐνέργεια : Ἄριστ.ΖΜ4,2,10 ὄσα ἐξ ἀποκαθαρίσματος γίνονται καὶ ἐκκρίσας 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ οὐτιδανός, ὁ εὐτελής, ὁ πιστότερος, προθ. καθάρμα.

ἀποκαθαρίσσις-εως ἰβ) ὅτι διὰ τοῦ καθαρσμοῦ ἀποβάλλεται, ἐπὶ μετάλλου : Ἄριστ.Μετ.4,6,10 ἐσθὶ δὲ ἀμείνων σίδηρος ὁ ἐλάττω ἔχων ἀποκαθάρσις (= σκωρίαν) || ἐπὶ ζωϊκῆς ἐκκρίσεως, ἢ ὑπὸ ὄργων τοῦ σώματος ἀποβολή, ἀπορρίψις τοῦ περιττοῦ ἢ ἐπιθλαθοῦς : αὐτ.ΖΓ1,18,6 ἀπ- γολήσ 2) μτφ. καθαρμός, ἐξέλιξις, ἐξαγιωσμός : Πλούτ.Ρωμ.2' προθ. καθάρσις.

ἀποκαθαρή-ηρος ἰβ) νεώτ. ἐργαλίον πρὸς καθάρισον τῶν κανῶν τῶν πυροβόλων.

ἀποκαθαρίτικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποκαθαίρων, ὁ πρὸς ἀποκαθάρισον βλ. λ. κατάλληλος, ὁ καθαρίτικός : Διοσκ.2,180 ἐσθὶ δὲ ἅπαντα ἀποκαθαρίτικα, ἀποκαθαρίτικόν τοῦ στομαχοῦ 2) μτγν. κ. μτφ. ἐξαγιωστικός, ἐξελαστικός.

ἀποκαθεύζομαι γλωσσ. μέλλ. -εδοῦμαι κάθημαι.

ἀποκαθεύδω παρατ. -εκάθευδον κ. -καθεύδον, μέλλ. -εὐδῶμαι κοιμῶμαι ἔξω τῆς οἰκίας : Φιλῶστρ.568 ἀπ- εἰς τὸ ἱερὸν' || περὶ γυναικὸς χωριθείσας ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, κοιμῶμαι χωριστά : Εὐπ.ἐν Ἀθλοῖς 138' προθ. ἀποκαθί 2) ἀποκοιμῶμαι, μὴ παῖρμι ὁ ὕπνος : Θεμιστ.Λογ.13,2.

ἀποκαθῆλω-άω μτγν. κ. νεώτ. ἀποσπῶ τὴν καθηλωμένον ἐξέγωμ τούς ἰλιους, ξεκαρφῶμαι.

ἀποκαθῆλωσις-εως ἰβ) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -ἡ ἀπόσπασσις καθηλωμένου τινος δι' ἐξαγωγῆς τῶν ἰλιων, τὸ ξεκαρφῶμαι : Εὐσ'ο.Πονημ.24,12 κροσμενε τὴν διὰ πνευματικῆς ἀποκαθῆλωσις τῶν τῶσων' || ἐκκλ. κ. δημ. εἶδ. ἢ ἀποκαθῆλωσις τοῦ Χριστοῦ ἢ κ. ἀπλῶς ἡ Ἀποκαθῆλωσις-ἡ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ καταθέσσις τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ.

ἀποκάθημα κ. μτγν. κάθημα μακρὸν, χωρι-

στά: 'Ηρ.4,66 ἄλλ' ἠτιμωμένοι ἀποκατάσται | ἴων, τ. ἀπὶ ἀποκάθηται), 'Αριστ.Ζ1,625 Α 26 πάλαικες ὄρωνται ἐν τῷ τεύχει ἀποκαθήμεναι' 2) μτγ. ἢ μτχ. ἀποκαθήμενη περὶ γυναικός, ἢ τὸ ἐμμήνια ἔχουσα, ἢ αἰμορροούσα: ΠΔ Λευιτ. 20,18 καὶ ἀνήρ, ὅς ἐν κοιμηθὶ μετὰ γυναικὸς ἀποκαθήμενός· 3) μτγ. κἀθημαι ἄργος, ἀπρακτός: Αλλ.Π1,612-λέγει δὲ Θεοδόμπος αὐτὸν ἀποκαθίσθαι ἐν τοῖς κουραίοις.

ἀποκαθίζω (τὸ) δημ. ἢ ὑποστάθμη, τὸ κατακάθι, **ἀποκαθίζω** μτγν. μέλλ. -ἴσω κ. -ἰὼ κἀθημαι σου: Πολύδ.31,6101,3 ἀποκαθίσας ἐν τῷ γυμνασίῳ ἐπὶ δέξ' ἡμέρας (περὶ δικαστοῦ) || κἀθημαι διὰ τὸ ἀναπαυθῶ: Πλούτ.'Η8,649 Β ὡς περ ὄδοιπρου δι' ὄσθνεϊνας πολλάκις ἀποκαθίζοντες.

ἀποκαθίσμα-ατος (τὸ) γλωσσα. κατακάθισμα. **ἀποκαθιστάω** μτγν. κ. ἀποκαθίστημι βλ. λ., ἀποκαθιστῶ, ἐγκασιστῶ: Πολύδ.3,899 ἀποκαθιστάνων εἰς τὰς πόλεις τοὺς παῖδας. **ἀποκαθίστημι** μέλλ. -στίσω, ἀόρ. ἀποκατέσπισσα, σπον. ἀπεκατέσπισσα, παρακ. -καθίστακα, ἀποκαθιστῶ, ἐπανοφέρω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν: Δημ.256,3 | φηφ. Βυζ. | ἀποκατέσπισε τὸν πάτριον πολιταίν, Πλούτ.'Αλέξ7 ἀπ. πολιταίς' || ἀποδίδω π. εἰς τὸν ἀνήκε: Ξεν.Λακ.6,3 λαβὼν Ἰππου καὶ χρῆσάμενος. ἀποκαθίστησι, Πολύδ. 3,987' || παθ. παρακ. -καθίσταμαι, ἀόρ. β' -κατέστην: ἐπανορθοῦμαι: Πολύδ.8,251,1 | ἀπ. εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Ἰνν. Ἀφ.1258 νοουστήτω ἀποφλεγμύσταν... ἀποκαθίστανται | πραῦνται! || γίνομαι, καταντῶ: 'Αριστ.Φυσ.1,6,6 τὸ δένδρον τὸ ἕως σκληρὸν τὸν φλοιὸν στεῖρον ἀπ.

ἀποκαθιστῶ κ. νεώτ. ὄρχ. κ. ἀποκαθίστημι κ. ἀποκαθιστάνω, δημ. ἀποκαταστάνω, παρατ. ἀποκαθίστανω, ἀόρ. ἀποκατέσπισσα, δημ. ἀποκατάσπισσα, μέσ. ἀόρ. β' ἀποκατέστην, παθ. ἀόρ. ἀποκατεστάθην, δημ. ἀποκαταστάθικα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποκαταστημένος, δημ. ἀποκαταστημένος φέρω εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἢ κατάστασιν, ἐπανορθῶ: 'Αριστ.Μεταφ.1074 Δ 3 ἑτάρας σφαιρας... εἰς τὸ αὐτὸ ἀποκατάστας τῆ θέσει τὴν πρώτην σφαιραν, Διδ.Σ 19,64 ταῖς δὲ πόλεις ἀποκαθιστάν τὴν ἐλευθερίαν, - ἢ Κυβέρονσις ἀποκατάσσει τὴν δημοσίαν τάξην' || κ. μέσ. κ. παθ. -ώμαι κ. -ίσταμαι δημ. ἀποκατασταίνωμαι ἐν τῇ αὐτῇ κλίμῃ: ἢ τάξις ἀποκατεστάθην' 2) νεώτ. κ. δημ. καλῶς ἐγκαθιστῶ, παρέχω τὰ πρὸς εὐζωίαν ἀναγκαίουσθα, ἐξασφαλίζω οικονομικῶς: ἀποκατέσπισσα τὰ τέκνα τοῦ' || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τέκνων, δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω: ἀποκατέσπισσος τὴν κόρη τοῦ' || κ. παθ. ἐν ταῖς αὐταῖς ὑσμ. : ὅλα τοῦ τὰ παιδιὰ εἶναι καλὰ ἀποκαταστημένα' || μτχ. παθ. παρακ. ἀποκατεστημένος κ. δημ. ἀποκαταστημένος ὁ ἔχων καλὴν δι' αὐτὸν βιοποριστικὴν ἐργασίαν' || ἐπὶ νέας γυναικός, ἢ τὸ μερμὴν τὸν γονεῖν ἢ κηδεμονίαν συγγενῶν εἰς γάμον ἐκδοθεῖσα κ. γεν. ἢ ἀλλογαυὸ τῆς πατροφῶς ὡς ἐκ τοῦ γάμου ἐγκαταστάσα: εἶναι στήν 'Ἀμερικὴ ἀποκαταστημένη' 3) μέσ. κ. παθ. νεώτ. ἐγκαθίσταμαι, διαμένω ὀριστικῶς ὁ ἀδέλφος μου ἀποκατεστάθην εἰς τὸν Πειραιῶν.

ἀποκαθίσταμαι δημ., ἀόρ. ἀποκάθισσα κ. ἀποκατῶ ὀριστικῶς κἀθημαι, ἐγκαθίσταμαι σου, κτῶμαι ὀριστικῶς διουμένη' προβ. μφ. κατασταλάζω. **ἀποκαίω** (τὸ) δημ. κ. ἀποκαίω τὸ ἐσθεμενὸν μη ἀπανθροκωθῆν τεμάχιον ξύλου καέντος: Δραγ.ΟΖ 80 τῆ φωτῆ, τῆ φαλακρῆ μέσα στ' ἀποκαίδια.

ἀποκαλυοργίς ἐπίρρ. δημ. ἐκ νεώτ., ἐξ ἀρχῆς ἔφτιασαν τὸ σπῆτι τοὺς ἀποκαλυοργίς. **ἀποκαίωμαι** ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, ὑπερνικῶ:

'Οδ.Θ 219 οἷος δὲ με Φιλοκτῆτης ἀποκαίνυτο τὰ ξύ, 'Απολλ.Ρ 2,783 Τίτην δ' ἀποκαίνυτ' ἐφείσας. **ἀποκαίριος-ων** ἄκαιρος, παράκαιρος: Σοφ. Φιλ.155 τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον.

ἀποκαίριος-η-ον δημ. ὁ λίαν ἀπέχων χρονικῶς, ἴδια μελλοντικῶς, ὁ πολὺ μελλοντικῶς, κατοπινός. **ἀποκαίριος-ομαι-ομαι** μτγν. γίνομαι καίσαρ κατὰ τοὺς τρόπους, κτῶμαι τρόπους οἷους εἶχεν ὁ Καίσαρ: Μ. Ἀντων.6,30 ὄρα, μὴ ἀποκαίσαρ ᾖς, μὴ βαφῆς... τήρησον σεαυτὸν ἀπλοῦν. **ἀποκαίω** κ. νεώτ. ἀπ. -κάω δημ. -καίω, ἀόρ. ἀπέκαυσα ἐπ. ἀπέκησα δημ. ἀπόκαψα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποκαυμένος δημ. ἀποκαί(η)μένος: καίω τὴ ἐντελὸς, κατακαίω: Πλούτ.Κάτ. ὡς περ ὄδραν τέμνω καὶ ἀποκαίω' || κ. παθ. ἐν ὄμ. σπιν.: Λοικ.Τόξ.61 ἀπέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός, Πην.Φ1 2,17 τὸν καρπὸν... ἀποκαυμένω, Ἐρωτόκρ.Φ 349 μακάρι ν' ἀποκαίονταν νά γίνονταν ἐθάλη, παροιμ. ὅταν ἀποκαί τὸ σπῆτι βλοῖ φέρνουνε νερό 2) ἐπὶ Ιατρικῆς θεραπείας, καυτηριάζω: Δημ.798 ὡς περ ὁ Ιατρά... καρκίνον ἀπέκαυσαν'

3) ἐπὶ ὀριμῶς ψύχους, καταφύγω, παγώνω π., τὸ ξεπαγιάζω: 'Πλ.Φ336 θύελλαν ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς... κῆσι | ἐν τῆσ. |, Ξεν. Ἀν.4,5,3. ἀνεμῶς βορρὰς... ἀποκαίω πάντα' || κ. παθ.: αὐτ. 7,43 ἦν δὲ χιών πολλὰ καὶ φύχος ὀρώτης ὡστα... πολλῶν καὶ κρῖνες ἀπεκαίοντο καὶ ὡτα' 4) ἀσβεστοποιῶ: Διοσκ.5,125.

ἀποκάκησις-εως ἴη ἀποδειξίσις: 'Ησ. ἐ ἀπόνησις, ὄκνος, ἀποκάκησις.

ἀποκακίζω γίνομαι ἐντελὸς κακός' || 'Ησ. ἐ ἀπεκακίω, ἐπικρόνηθι.

ἀποκακῶ-έω μτγν. ἀπὸ δεξιῶν δραπετεύω' 2) ὑποκίπτω ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κακοῦ ἢ τῶν κακῶν, καταβάλλωμαι ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ὑπὸ τοῦ κακοῦ: ΠΔ'Ἄερ.15,9 ἀπεκακῶσεν ἢ ψυχὴ αὐτῆς, Θεοδώρ.180 ἀποκακῶσας ταῖς τῶν βασάνων δι' ἐπινοίας χαλεπῆς (διορθ. χαλεπῆ) προσβολαίς.

ἀποκαλά ΑΒ 3159 «φορμὸς ἐστὶ πλέγματός τινος εἶδος, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο ὁ πένθητ' ἢ κατεθῆντο τὰ ὄσπρια τάχα δὲ ἢ λεγομένη ἀποκαλά.

ἀποκαλάμη (ἡ) δημ. ἢ μετὰ τὸν θερσιζόμενον ἔνυμα ἐν τοῖς ἀγροῖς καλύμη, τὰ ἀποκαλάσα.

ἀποκάλαμα (τὸ) δημ. εὐχρ. εἰς πληθ. ἀποκάλαμα (τὰ) βλ. ἀποκαλάμη.

ἀποκαλαμοουργῶ-έω Πάπ. ἀφαιρῶ ἐκ φυτῶν τὰ ἐκ καλῶν σπυρίων, τοὺς δόνακας. **ἀποκαλασμενικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς καθαρισμόν τοῦ ἀγροῦ ἐκ τῆς καλῆς τῶν σπυρίων: ἀποκαλαμωτικὰ ἄφροτα.

ἀποκαλλωπίζω ἀφαιρῶ τὸν καλλωπιζόμενόν, εἰδ. ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ φυλλώματος στολισμοῦ: Πολυδ.1, 236 κλάδος ἀποκαλλωπιζόμενος.

ἀποκαλύμμα-ατος (τὸ) μτγν. ἢ ἀποκαλύψις: ΠΔΚριτ.5,2 ἀποκαλύφθη ἀποκαλύμμα ἐν Ἰσραήλ ἐν τῷ ἐκνοουσασθῆναι λαόν.

ἀποκαλυπτήριος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποκαλύψῃ, ὁ χρῆσιμῶν πρὸς ἀποκάλυψιν ἀποκαλυπτικός' 2) κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ἀποκαλυπτήρια (τὰ) τελετὴ τῆς ἀποκαλύψεως μαρτυροῦν ἢ ἄλλου μνημεῖου, γινομένη ἐπισήμως δι' ἀφαιρέσεως τῆς καλυπτοῦστος τοῦτο ὁθόνης: τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος' 3) μφ. -ἡρια ἐπὶ προσ. ἐπὶ κακῶ, ἢ δημοσίᾳ γινομένη ἀποκάλυψις τῶν κακῶν πράξεων κ. γεν. τῆς ἐπιφύγου διαγωγῆς ἢ τῶν σκοπίων σκοπῶν τινος: τοῦ ἔκανον τὰ ἀποκαλυπτήρια.

ἀποκαλυπτικά ἐπίρρ. δημ. ἀποκαλυπτικῶς βλ. λ. **ἀποκαλυπτικός-ή-όν** κ. νεώτ. ὁ ἀποκαλύπτων, ὁ συνθηκῶν ἢ δυνάμενος νὰ ἀποκαλύπτῃ, νὰ φανερώσῃ ὁ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν συντελῶν: Κλήμ. 'Αλ.Παιδ.1,98,24 δηλωτικῶς καὶ ἀποκαλυπτικῶς,

ἀποκαλυπτικά δηλώσεις || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀποκάλυψιν βλ.λ.2) : βιβλίον ἀποκαλυπτικόν || ἐκκλ. ἀποκαλυπτικὴ φιλολογία τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν γεγραμμένων βιβλίων, ὧν τὸ περιεχόμενον ὁφείει εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν βείων μυστηρίων || ἀποκαλυπτικὸς ἀριθμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἰωάννου | 3,81 μυστηριώδης ἀριθμὸς 666, ὁ σημαίνων τὸν αὐτοκράτορα Νέρωνα ὡς ἀντιχριστον, ὅστις πρότερον ἄλλως ἠρηνεύετο· 2) νεώτ. ὡς οὐσ. ἀποκαλυπτικοί | οἱ εἰς τὰ τῆς ἀποκαλυπτικῆς δοξασίας ἐγκύπτοντες καὶ τὸ κύρος τῶν ἐξ ἀποκαλυπτικῶς βλ. λ. προσηρῶσαν ἀποδεχόμενοι || οἱ συγγραφεῖς φευδόμενων ἔργων, ἀποκαλύψων θρησκευτικοῦ περιεχομένου· || εἰδ. ὁ ἰσχυροῦς τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου μυστικῆς οὐσίας χριστιανικῆς αἰρέσεως.

ἀποκαλυπτικῶς ἐπιρρ. νεώτ. δι' ἀποκαλύψεως, κατὰ τὸν τρόπον ἀποκαλυπτικῶν βλ.λ.

ἀποκαλύπτω κ. νεώτ. δημ. κ. -φτω, μέλλ. -φω, παρακ. -κεκάλυφα, δημ. ἀόρ. μέσ. κ. παθ. ἀποκαλύφθηκα ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος τὸ ὅπερ εἶχε κάλυμμα, ξεσκεπάζω : Ἦρ.1,19 Ἀραγον ἐκέλευεν ἀποκαλύπτειν, Πλάτ. Πρωτ.352 Α ἀποκαλύφας τὸ στήθος, - ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλὴν, - τὸ σῶμα, - τὸν ἀνδριάντα, - τὸν λῆβητα, - τὸ φέρετρον' 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. φανερώω, καθιστῶ τὴν ἐμφανέει, ὅθ. κ. ἀνακινῶν : Πλάτ. Γοργ.455 D ἐγὼ σοῦ πειρόσομαι ἀποκαλύψαι τὴν τῆς ἠπτορικῆς δύναμιν, ἢ ἀστυνομία ἀπεκάλυψε τὸ ἔγκλημα, - θά σοι ἀποκαλύψω τὸ μυστικόν· 3) μεσ. -ομαι ἐν ἀμφοτέροις ταῖς σμ. : Πλούτ. Κοριό.23 ἀποκαλύφόμενος τὴν κεφαλὴν, - ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πάντες ἀποκαλύπτονται μτφ. : Πλούτ. Ἠθ.880 Β Ἐυρησίδης ἀποκαλύφασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησεν [τὸ μὴ εἶναι θεός] || ἐπὶ προση. ἀποκ- πρὸς τινα ἐκμυστηρεύομαι τινι, τοῦ φανερώω κατὶ, φανερὸν ἑμαυτὸν καθίστημι : Πλούτ. Ἀλέξ.55 ἐν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην || ἐπὶ πραγμ. : Διοδ. Σ 7,62 ἀπεκαλύφατο πρὸς τὸν πόλεμον· || νεώτ. φρ. μτφ. ἀποκαλύπτομαι πρὸς .. = ἔχω σεβασμόν, ἐκτίμησιν, ἀναγνώρισιν πρὸς τινα ἢ πρὸς τινι : ἀποκαλύπτωμαι πρὸ τοῦ ἠρωσισμοῦ - πρὸ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου κττ.· 4) παθ. -ομαι ἐπίσης ἐν ἀμφοτέροις ταῖς πρώταις σμ. : Ἀριστλ. Ζ1 9,47 ὡς δ' ἀπεκαλύφθη τὸ πρῶσπον τῆς ἵππου, - ἀπεκαλύφθη τὸ ἀγαλμα, - τὸ φέρετρον, - ἦδη ἀποκαλύπτονται οἱ σκοποὶ του, - ἀποκαλύφθησαν οἱ κλεφίδες του· 5) εἰδ. λόγοι ἀποκαλυπτικοί γυμνοί, ἀναδείξει : Πλούτ. Βκ' Ομ.214· 6) νεώτ. στρατ. ἐξέρχομαι ἀπὸ τῶν προκαλυπμάτων καὶ ἐκτίθειμαι οὕτω εἰς τὰς βολὰς τσθ ἐγερθῶ.

ἀποκαλύψω φρ. ὀν. ὁ ἀποκαλυφθεὶς, ἀκάλυπτος, ἀσκεπής, ξεσκεπαστος : Φιλ. 1,14 ἀποκαλύψωσ κεφαλῆ, Ἐπιρρ. ἀποκαλύψωσ αἰγιαλὸς | ὁ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῆ μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κατακλύσαντος αὐτὸν ὕδατος, ὄμ. Πάν. ὄψιμωσ ἀποκαλύψωσ ἄρουραι, πρβλ. ἀποκαλύψωσ.

ἀποκαλύψω δημ. μεσ. κ. παθ. ἀποκαλύψομαι ἀποκαλύπτω -ομαι βλ.λ.

ἀποκαλύψω Πάν. ἀόρ. ἀπεκαλύψην ἀποκαλύπτω βλ.λ. : Πάν. ἀρούρασ δ' ἀποκαλύψαισ .. αἰγιαλοσ | ἐπὶ γῆσ δυναμένησ νὰ καλλιεργηθῆ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑδάτων τοῦ Νεῖλου |.

ἀποκαλύψω εως τὸ ἀποκαλύπτειν, ἢ ἀφαιρέσει τοῦ καλύμματος, τὸ ξεσκεπασμα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆσ : Φιλ.δ. Κακ.38' || ἐπὶ πηγῆσ : Πλούτ. Αἰμ.14 ὄφασιν ὑδάτων ἐτοίμων κεκρυμμένων πηγῶσ ἀναποκείσθαι τοῖσ τόποισ, .. οὐδ' ἀποκαλύψωσ, οὐδὰ βῆξην || νεώτ., εἰδ. ἐξέρουεσ καὶ ἀποκαλύψωσ εὐτελῶν πετρωμάτων ἐπικαλυπτόντων μεταλλευτικὸν κοίτασμα· 2) μτφ. φανερώσεισ, δῆλω-

σεισ κεκρυμμένου : Πλούτ. Ἠθ.70 F δεῖ τῆσ ἀμαρτίας τὴν νοουθέτησιν καὶ ἀποκαλύψην ἀπόρρητον εἶναι' || νεώτ. ἀνακινῶσεισ μυστικῶν, ἐκμυστηρεύσεισ : προέβη εἰς σαθράσ, - εἰσ καταπληκτικῶσ ἀποκαλύψωσ· 3) ἐκκλ. ἢ εἰς τοὺσ ἀνθρώπωνσ φανερώσεισ τῶν κεκρυμμένων μυστηρίων τῆσ θεότητῆσ, ἴδια τῶν ὀργῶν τοῦ χριστιανισμοῦ : Κδ Λουκ.2,32 φῶσ εἰσ ἀποκάλυψην ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραῆλ, Κοορ. Τον.115 Β ἐκ βελασ ἀποκαλύψωσ ἐμπνευσμένωσ || φανερώσεισ τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι : Ἦσ. « πρόγνωσισ, προθεωρία » οἶον ἢ Ἀποκαλύψησ τοῦ Ἰωάννου, τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆσ Κδ, δι' ὃ προφητικῶσ ἀποκαλύπτεται τὸ μέλλον τοῦ χριστιανισμοῦ.

ἀποκαλῶ -ῶ καλῶ ὄπισω, ἀνακαλῶ, ἴδια ἐπὶ ἐξοριστῶν : Ἦρ.3,33 πέμφασ εἰσ τὴν Κέρκυραν ἀπακίλασ τὸν Λυκόφρονα· 2) καλῶ ἰδιαιτέρωσ, χωριστῶ : Ξεν. Ἀν.7,35 τοὺσ στρατηγικοὺσ ἀποκαλέσασ· 3) ἀποδίδω εἰσ τινα δνομά τ, χαρακτηριζόμεν τινα, ἐπινομάζω : Ἀριστλ. Ἠ Νικ.1109 Β18 τοὺσ χαλαπαίνοντασ ἀνδρῶδεισ ἀποκαλοῦντασ || ἴδια καλῶ τινα ὑβριστικῶσ : Σοφ. Α1,727 τὸν τοῦ μενετῶσ .. ξύναιμον ἀποκαλοῦντασ, Πλάτ. Γοργ.512 C ὡσ ἐν ὄνειδοι ἀποκαλέσεισ ἀν μηχανοπορίων, Πολυδ.3,66 καθάρματα καὶ πτωχοὺσ ἀποκαλῶν, - τὸν ἀπακίλασ σικοφάντην.

ἀποκαρῶνω δημ. ὀδομαρῶζω, καθ' ὑπερβολὴν θαυμάζω : Ἐρωτόκρ. Β 246 καθάνασ ποῦ τόνε θωρεῖ τὸν ἀποκαμαρώνει.

ἀποκαμῖθω (ἦ) δημ. ἢ ἀποκαίσεισ κερυφὴ τῆσ θρυαλλίδοσ, ἢ καύτρα.

ἀποκάμνω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ἀποκάνα, μέλλ. -καμοῖμαι, ἀόρ. -έκαμον, δημ. ἀπόκαμα, παρακ. -κέκμηκα, δημ. μτφ. παθ. παρακ. -καρωμένωσ ἐκ τοῦ καμῶτο τελείωσ καταδύλομαι, καταπονοῦμαι : Σοφ. ΟΚ 1776 οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν, Πλάτ. Γοργ.491 μὴ ἀποκάμνωσιν διὰ μαλακίαν τῆσ ψυχῆσ' || κωμ. ράζωμαι, ἐξανθοῦμαι : Γεωμ.5,17 ὄ τινα μὴ πολυφόροσ οὐσα ἢ ἀμπελοσ ταχέεισ ἀποκάμνω, ὃ τραγ. ἀπόκαναν τὰ μάτια μοι κοιτώντασ τοὺσ διαβέτασ φρ. ἀπόκαμα νὰ ἐληπίζω, - νὰ περιμένω, συγγ. τοῦ βαρέθηκα νὰ .. 2) μετ' ἀστροφ. ἕνεκα τοῦ κόπου παύομαι ποιεῖν τ : Ἐρμ. Ἰων.135 εὐφόμευσ δὲ πόνουεσ μογεῖν οὐκ ἀποκάμνω || μτφ. ὀνδ. παραμελῶ νὰ κάμω τ : Πλάτ. Κριτ.45 Β μὴ ἀποκάμνησ σαυτὸν σῶσαι· 3) μετ. αἰτ. ἀποφεύγω, ἀποποιεῖμαι ἐξ ἄνηρικῆσ ἢ κακότητοσ τὸν πρᾶξω τ : Ξεν. Ἐλλ.7,5,19 τὸ στράτευμα παρεσκευακέναι εἰσ πόνων τσ μηδὲνα ἀποκάμνειν.

ἀποκαμῖθω (ἦ) δημ. κάματος, κούραση.

ἀποκαμπτέω ὀν. σχολ. ὁ κεκαμμένος, ὁ κάμψην ἔχω, ὁ κυρτόσ : σχολ. Ὀππ. Ἀλ.1,205.

ἀποκάμπτω ἀποκάλω, κυρτίζω ἀπὸ τῆσ εὐθείασ ὀδοῦ, ἀντιβ. ὀρθοδρομοῦ : Ἀριστλ. Ρητ.1409 Β 23 ὁ ἐξωτέρωσ ἀποκάμπτοντασ τοῦ τέρματοσ (ἐπὶ ἀρμητπλασίασ)· 2) ἐντελῶσ κάμπτω, κάμνω τὸ ὀκωσ κυρτόν || παθ. εἶμαι κεκαμμένος, κυρτόσ : Ὀραφολ. Ἐπορμ.2,96 ἀέτων ἀποκαμμένον ἐχοντα τὸ ράμφωσ.

ἀποκαμψίω εως (ἦ) τὸ ἀποκάμπτειν βλ.λ. : Θεόδωρ. Χαρ.23.

ἀποκάμω (τὸ) δημ. κ. -ωμοσ κ. -ωση κ. -ωσιὰ ἢ ἐξάντησισ, ἢ κατάπτωσισ τῶν δυνάμεων, ὁ ὑπέριμετροσ κάματος, ἢ ὑπερκόωσισ.

ἀποκάμω (ἦ) δημ. κ. ἀποκάμωμα βλ.λ.

ἀποκάμω (ἦ) δημ. κ. ἀποκάμωμα βλ.λ.

2) ἢ τελευταῖα κατὰ σειρὰν διὰ τοῦ ἀρότρου γινόμενὴ αἰτία, ἢ ἔχουσα τὴν αὐτὴν πρὸσ τὰς ἄλλασ διεπύθωνσιν ἢ ἀντιβ. ἀντικαμωσιὰ.

ἀποκαμωτικῶσ -ιδ-ὸ δημ. ὁ ἐπιφέρων κόπωσιν.

ἀποκάνω δημ. ἀόρ. ἀπόκανα μτφ. παθ. παρακ.

ἀποκαπνιζόμενος ἀποκάμνω βλ.χ. κ. ἐν ταῖς ἐξήξ. εἰδ. σμν. 2) ἀποπερατῶ, ἀποτελειώνω τῖ : **δὲν ἀπόκαμε τὸ χωράφι** (δὲν ἀπεπεράτωσε τὴν ἀροίον τοῦ ἀγροῦ) 3) φθάνω εἰς ἔκβαση, εἰς ἀποτέλεσμα, εἰς τέλος : τί ἀπόκαμε με τὴν ὑπόθεσίν σου, - τὶ θ' ἀποκάνης με τοὺς δικούς σου, - βουλὰ ἀποκαπνιζέτω (εἰς πέρας ὄχθησαι).

ἀποκαπνίζω Πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ καπνίζω 2) νεώτ. κ. δημ. σμτθ. ἐντελῶς, ἦτοι μέχρι τέλους καπνίζω τὴ ἢ παύσαι καπνίζων : ἀποκάπνισες τὸ σιγάρου σου 3) δημ. καπνίζω ὁσθενῆ τινα πρὸς θεραπείαν οἶον καίων βοτάνας, λιβανόν, ἀνθὴ τοῦ ἐπιτσοφίου κττ. || διὰ καπνισμοῦ ἀποκαμαίνω κλειστόν τινα χώρον.

ἀποκάπνισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκαπνίζω βλ.λ.

ἀποκαπνιστός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ καπνίζειν τινὰ ἢ τῖ : Διοσκ.3,112 2) νεώτ. δημ. ἢ διὰ καπνισματος θεραπεία ἀσθενῶν || ἢ διὰ καπνισματος ἀπολύμανσις κλειστοῦ χώρου.

ἀποκαπύω ἐκπνέω, ἐκφύσσω, μόνον ἀόρ. α' ἐν γμθ. : Ἰλ.χ.467 ἀπὸ δὲ φυχῆν ἐκάπυσεν ἔχασσε τὴν ἀναπνοήν του).

ἀποκαρδοκία (ἡ) μτγν. διακαχὴ προσδοκία ἴσα. <προσδοκία, ἀπεκδοχῆ> : ΚΔ Ρωμ.8,19 ἢ γὰρ ἀποκαρδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.

ἀποκαρδοκῶ-έω μτγν. κ. μον. καιροφυλακτῶ, ἀναμέω μετὰ πόθου, ἀδύρμονος : Πολύβ.16,28 ἀπεκαρδοκίει τὸν κίνδυνον, ἴσω.ΠΙ.3,7,26 ἀπεκαρδοκίει τὸν ὄρμην τῶν βελόν. Γεωργ.Παχ.4,66.

ἀποκαρνανόματι-όμοι μον. κεφαλαιοῦμαι : Εὐστ. ἐν ΜΙ.136,233 ε ἀποκαρνανόματι, ὁ δὴ τις ἐφη, ταῦτα, σαφῶς δὲ εἰπεῖν, κεφαλαιοῦται καὶ ἀφορᾷ εἰς τελειώσιν.

ἀποκαρρατοῦ-έω ἀποκόπτο τὴν κάραν, τὴν κεφαλὴν, μτγν. ἀποκεφαλίζω : σχόλ. Πινδ.Ο 10|11|19.

ἀποκαρδίξω δημ. ἀποκαρδιώνω βλ.λ.

ἀποκαρδιουργῶ-έω ἴσα. <οσιουργία, ἀποκαρδιουργήσαι).

ἀποκαρδιζόμενος δημ. ἀποκαρδιώσις βλ.λ.

ἀποκαρδιώνω νεώτ., δημ. κ. -θίζω ἀποβαρύνω, ἀπογοητεύω τινά, συντελῶ εἰς πῶσιν τοῦ ἠθικοῦ του, διαφευδῶ τὰς ἐλπίδας : **τὸ θέαμα ἀποκαρδίωσε τοὺς πορευομένους.**

ἀποκαρδιώσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκαρδιώνω βλ.λ., ἀποθάρρυνσις.

ἀποκαρδιωτικῶς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκαρδιωτικῶν βλ.λ., ἀποβαρυντικῶς.

ἀποκαρδιωτικός-ἡ-ον νεώτ. ὁ προξενὼν ἀποκαρδιωσίαν, ἀπογοητεύσιν, διάφασιν ἐλπίδων : ἢ ἐμφάνισιν τῶν ἀέλπιτων ἦτο ἀποκαρδιωτικῆ.

ἀποκαρδιωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποκαρδιωτικῶν βλ.λ., ἀποβαρυντικῶς.

ἀποκαρδόλη (ἡ) νεώτ. χημ. πρῶτον λαμβανόμενον κατὰ τὴν ἀπόσταξιν τῆς καρδόλης βλ.λ.

ἀποκαρδοξ-η-ο δημ. ὁ εἰς κατάστασιν ἀποκαρδιώσεως εὐρισκόμενος, ὁ ἀπογοητευμένος 2) ὁ ἐκ βαθέων τῆς καρδοῖς προερχόμενος.

ἀποκαρμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἐξ ἀποκάρσεως, τὸ διὰ κοურὰς ἀφαιρεθῆν : Ἰάμβ.Προτρ.21,λβ πλάκα-μων τῶν εὐατηῆς ἀποκαρμα ἀνθίστειν ἐν τῷ ἱερῷ.

ἀποκαρπέσμαι μον. ὄρεψω καρποῦς, καρποῦμαι, ἀπολαύω τῶν καρπῶν : Νικητ.Χων. Χρον.194 β παραδείσῳ εἰκάζεται ἦν ἡμεῖς ἐλάχομεν οἰκεῖν καὶ ἀποκαρπέσθαι.

ἀποκαρπίξω μτγν. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ θρέψω, κόπτω συλλέγω καρποῦς || κ. παθ. -ομαι ἀπογυμνοῦμαι ἀπὸ τῶν καρπῶν, ἐπιφωτῶν : Πολυδ. κλάδους ἀποκαρπισμένους (τῶν ὀπίων ἔχουν ἀφορηθῆ ὁ καρποῖ) 2) μέσ. -ομαι θρέψω καρποῦς δι' ἑμαυτὸν || μτφ. ἀπολαύω, καρποῦμαι,

μετ' αἰτ. πράγμ. : Ἐπιγρ. πλὴν ἃ πρὶν ζῶν ἀποκαρπίσῃμν 3) μτγν. μέσ. -ομαι μετὰ γιν. πράγμ. ἀποστερῶ : Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.105,10 ἀποκαρπίζεσθαι τῆς ἀληθείας ἀφειδέσθαι τῶν δηλῶν.

ἀποκαρπίες-ον νεώτ. ὁ ἐκ κερωρισμένων καρποφύλων ἀποτελούμενος καρπός, ὡς ὁ τῆς ραβουγκούλης, φαναρίουσις κ.τ.τ.

ἀποκαρπός (ὁ) νεώτ. βοταν. ὁ ἐξ ἐνός μόνου καρποφύλλου ἀποτελούμενος καρπός.

ἀποκαρπῶ-ῶ κάμνω, παράγω καρποῦς 2) ἀποφύω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποβάλλω : Ἰνν.Ὁστ.17 ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ εἰς τὰς ἰγνύας πολυπλόκου φλέβας Ἰ' Ἐρωτιαν. ε ἀποκεκάρπωκε, ἀποβελδίστικε, ἀπογένηκε) 3) μτγν. μτφ. -όμοι -όμοι μέσ. μετ' αἰτ. ἀπολαύω τινός : Ἐπιφάν.1,741 β τὸ πρῶτον γέρας τῆς τοῦ θεοῦ θεραπείας ἀποκαρποῦμενοι, Πάπ. ἐμοῦ τελοῦντος, ἀποκαρποῦνται.

ἀποκαρσις-εως (ἡ) μτγν. ἐκκλ. κ. μον. κ. νεώτ. ἡ κοურὰ, τὸ κοῦρεμα τῶν κληρικῶν : Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. ἱερ.6,3|333| ἀπ- τριχῶν, Ἐοδῶ.Στ.516 Α περι ἀποταγῆς καὶ ἀποκάρσεως || νεώτ. ἐκκλ. ἀποκαρσις μοναχικῆ τελετῆ, καθ' ἣν διὰ σταυροειδοῦς ἀποκάρσεως τῆς κόμης χειροτονεῖται τις μοναχός.

ἀποκαρτήριος-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀσπίτας ἐκούσιος θάνατος : Κοινηλ.8,5,23 2) κ. νεώτ. ἡ αἰτία λύπης ἢ μεγάλης ταλαιπωρίας ἐξάντησις, ἐξασφάλισις τῆς καρτερίας, τῆς ἐν ὑπομονῇ ἀντοχῆς συγγ. ἀποθάρρυνσις.

ἀποκαρτερῶ-έω κ. νεώτ. γάνω τὴν καρτερίαν, τὴν ἀντοχήν καὶ ὑπομονήν μου, ἀντιθ. καρτερῶ βλ.λ. : Κομ. Ἀδελφ.336,8 ὡστε μάλλον ἀν θέλειν ἀποκαρτερεῖν ἢ τοῦτ' ἀκούων καρτερεῖν, Τιμοκλ. ἀπ.18 οὐκ ἀποκαρτέρησε γὰρ ἐκείνως, ἀλλ' ἔκαρτέρησε 2) κ. μτγν. συνεκδ. ὀσθνήσκω ἐκούσιως δι' ἀσπίτας : Ἰνν.Διαίτ.56 Πλοῦτ.Νομ.2) εἰς ἀγῶνα καταστάς καὶ ἠττηθείς ἀποκαρτέρησεν || μτγν. ἀποκαρτερῶν ἴδι ὡς οὐσ. τίλος συγγραμμάτος τινος τοῦ Ἠγήσιου : Κικ.Τουσκ.1,34 3) εἶδος ποιητῆς : Εὐστ. Ἰλ.1175,21 ε ἀποκαρτερεῖν, ὁ ποιητῆς εἶδος τὶ ἦν παρὰ τοῖς πάλαι.

ἀποκαρτίσσω Ἐπιγρ. δημοσίῃ κηρύσσω, ἀναγνωρίζω κ. παθ. ἐν ὄμ. σμν. : Ἐπιγρ. ὁ ἀποκαρτιχθέντες ἑλευθέροι.

ἀποκαρφελοῦ-έω ἀσπασπῶν ἀπὸ τινος συλλέγω ἀχυρα ἢ κάρφην : Ἰνν.Προγν.38,4.

ἀποκαρφεύομαι-όμοι μτγν. ἀποξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός : Σεβήρ. ἱατρ.12 D.

ἀποκαρφῶν δημ. περαινῶ τὴν δι' ἦλων σύνδεσιν, συναρμογήν, τελειώσω τὸ κάρφωμο.

ἀποκαρῶ-ῶ μτγν. ναρκῶ, ἀποκαρῶνω βλ.λ. : Διοσκ.4,75.

ἀποκαρῶσις (τό) νεώτ. κ. -ωσις, δημ. κ. -ωμάρα κ. -ῆ κατὰστασις τοῦ ἀποκάρωω βλ.λ. νάρκωσις, λήθαργος, ὕπνος βαθύς : Παλαμ. Τρισπέγ.41 ἀγάλια - ἀγάλια ἀπλώθηκε ἡδονικὸ ἀποκάρωμα, Ζερβ.Τραγ.Κ 15,16 τ' ἀποκαρῶμά τους, ὅπου να 'ναὶ ἀφήνουν τὰ δεντρά τ' ἀστάχια.

ἀποκαρῶμα (ἡ) δημ. κ. ἀποκάρωμα βλ.λ.

ἀποκαρῶν νεώτ. κ. δημ., κάμνω τινὰ νὰ ναρκωθῆ, νὰ περιπέσῃ εἰς λήθαργον 2) ἀποκαρῶν ὡς ἀμτθ. κ. μέσ. ἀποκαρῶνομαι, μτχ. παρακ. ἀποκαρῶμένος ἀποναρκοῦμαι, περιπίπτω εἰς λήθαργον : Βαλαωρ.φ.Διακ.4,7 ἀπ' τὸ βαρῶ τὸν κάματο βουδα, ἀποκαρῶμα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 5,4 στά λάγνα τὰ δνεκρά σας ὁ κόσμος ν' ἀποκαρῶθῆ.

ἀποκάρωσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. -ωσις ἢ κατὰστασις τοῦ ἀποκαρῶω -ομαι βλ.λ., νάρκωσις, λήθαργος, βαθύς ὕπνος, ἀποκάρωμα.

ἀποκαρῶσθαι ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ εἰκασμοῦ, κατὰ συμπερασμόν, κατ' εἰκασίαν.

ἀποκαταβαίνω μτγν. κ. μον. μέλλ. -θήσομαι κα-

ταβαίνω ἀπό τινος : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9,16, Νικήτ. Χων. Χρον. 86 β συγχάκις τὸ ἴππου ἀποκατάδειναι.

ἀποκάταγωμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τεμάχον θραυσθέντος πράγματος, ἀπόθραυσμα, σύντριμμα : Ἐπιγρ. φιάλης χρυσῆς ἀποκατάγωμα.

ἀποκατάγωμι ἀποθραύω, συντριβῶ τελειῶς Ἥσ. « ἀπαράσσειται ἀποκατάγωμιταί ».

ἀποκάτωμα μγν. ἐπανάγω : Βέττ. Βόλλ. 319,19.

ἀποκαταδικίη μαν. ὀριστική καταδίκη : Μιχ. Ψελλ. Σύνοψ. 818 οὐδέ τις ὄδε ἐναγόμενος ὀνόματι οἰκείῃ ἰκάνωσιν τινα δίδοι τῆς ἀποκαταδικίης. **ἀποκαταλαμβάνω** μγν. ἀποκλείω, παρεμποδίζω : Αὐτόλυκ. 2,13.

ἀποκαταλείπω μγν. ἐγκαταλείπω : Ἐπιφάν. 1,1038Α.

ἀποκατάλειπτος-ον μγν. λίαν λεπτῶς, ὄλως ἀσθενῆς, ἀδύναμος : Πάπ. ἀποκατάλειπτου τοῦ λόγου τὰ σύμφωνα κατανοήσαι.

ἀποκαταλλάσσω μγν. πάλιν συμβιβάζω, συνδιαλλάττω, φιλιῶν : ΚΑ Ἐφεσ. 2,16 ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ ὡματι τῷ Θεῷ.

ἀποκαταντῆ (ἡ) δημ. τὸ τελειωτικὸν ὄθλιον κατάνημα, ἢ μετὰ πολλὰς περιπετείαις καὶ δοκιμασίας τοῦ βίου ἐπελθοῦσα εἰς τινα ἐσχάτη ἀθλιότης : λυπήθηκα τὴν ἀποκαταντῆ του.

ἀποκαταντῶ-ᾶω δημ. καταντῶ τελειωτικῶς κάπου, μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ δοκιμασίας, περιπίπτω εἰς τινα, ἴδιως κακῆν, κατάστασιν : δ. τραγ. ἂν ἤξαιρα τὸ τέλος μου, ποῦ θ' ἀποκαταντῶ, πρὸλ. καταντῶ, κατάνημα.

ἀποκατανίω δημ. τελειῶς κατανίω.

ἀποκαταπίπτω ἐκπίπτω, Ἥσ. ἐν λ. ῥόπτρον.

ἀποκαταπίπτωσι Ἥσ. « τελειώσαι ».

ἀποκατάρια (τὰ) δημ. τὰ παρὰ τὸ ἔδαφος ἐγκάρσια ξύλα, τὰ σταθεροῦντα, τὰ πλαισιοῦντα τὸν ἀρχαλεόν.

ἀποκαταρίαι (ἡ) δημ. ἡ κάτω ἐπιφάνεια πράγματος.

ἀποκαταρρέω καταρρέω ἔκ τινος : Ἰνν. Ἀφ. 7,30.

ἀποκαταρρίπτω μγν. ρίπτω τὴν εἰς βάθος, καταδύω, βυθίζω : Γαλ. 14,208 ὕδωρ, εἰς δ' ἀποκαταρρίπτουσιν οἱ σιδηρουργοὶ τὰ σιδηρᾶ.

ἀποκαταρρῖμοι-αίμοι μγν. ἰκετεύω, ἐκκλησιᾶ : Δοσιβ. 431 Κ.

ἀποκατασταίνω δημ. ἀόρ. ἀποκατάστησα, παθ. ἀόρ. ἀποκαταστάθηκα, μγν. ἀποκαταστημένος, ἀποκαθίστημι, ἀποκαθιστῶ βλ.λ.

ἀποκατασταλάζω δημ. ἀμθ. τελειῶς κατασταλάζω, κατακαθίζω : ἀποκαταστάλαξε τὸ λάδι ἢ μγφ. ἐπὶ προσώπου, μονίμως ἐγκαθίσταμαι ποῦ, κατόπιν περιπετειῶν καταλήγω κάπου : δὲν μπόρεσε ἄκόμα νὰ ἀποκατασταλάξῃ κάπου.

ἀποκατάστασις (ἡ) δημ. ἀποκατάστασις βλ.λ.

ἀποκατάστασις (ἡ) Πάπ. κ. μον. καταβολὴ εἰς ἀποκατάστασιν ζημίας, ἀποζημίωσις : Πάπ. ἐάν ἡ ἀποκατάστασις πέμψῃς, οἰδᾶς σου τὸν κίνδυνον, Ἀνν. Κορν. 1,109,7.

ἀποκαταστάσιμος (-η)-ον(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκτικὸς ἐπανόδοιο εἰς τὴν πρότερον κατάστασιν : πτωχεύσας ἀποκαταστάσιμος : 2) ὁ πρὸς ἀποκατάστασιν βλ. λ. 4) κ. 5) : ἔχει τέκνα ἀποκαταστάσιμα.

ἀποκατάστασις-εως κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἐπαναφέρειν πνᾶ ἢ τὴν εἰς τὴν πρότερον αὐτοῦ κατάστασιν : Πολύβ. 4,231 ἔως ἐν ἐκ τοῦ γεγονότος κινήματος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἔλθη τὰ κατὰ τὴν πάλιν, - ἀποκατάστασις τῆς τάξεως, - τῆς δημοσίας ἀσφαλείας : 2) τὸ νὰ ἐπανέλθῃ τις εἰς τὴν πρότερον κατάστασιν του, ἢ ἐπανόδοιο εἰς τὴν ἡν πρότερον εἶχε θέσιν ἢ περιουσίαν ἢ προνομίαν κττ. : Πολύβ. 3,99,6 πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ὀμῆρων εἰς τὰς πατρίδας, Εὐστ. σχόλ. Ὀδ. 1610,27 τὴν διὰ μιᾶς νυκτὸς ἀποκατάστασιν

τοῦ Ὀδυσσεῶς ἢ κ. ἐπὶ πραγμ. ἢ εἰς τὴν πρότερον φυσικὴν ἢ ὁμαλὴν κατάστασιν ἐπανάδοιο, ὄθ. προκειμ. περὶ τοῦ σώματος, ἀνάρρωσις : Ἀριστ. ΗΜ 1204 Β 36 ἀπ- εἰς φύσιν, Ἀρει. Χρον. Νούσ. 1,5 ἢ ἀποκατάστασις ἀρχαίω κειμένω ἢ ἐπαναγωγῆ εἰς ἡν κατάστασιν ἀρχικῶς ἦτο, ἢτοι καὶ ἐγράφη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, διαβορμειμένων τῶν ὑπὸ ἀνηγαφένων ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας γενομένων λαθῶν : 3) νεώτ. νομ. ἀποκατάστασις εἰς ἀ- κέραιον ἢ ἐν ὠρισμένῃ ὑπὸ τοῦ νόμου περιπτώσει ἐπαναφορὰ τῶν διαφορομένων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀδικίας ἐπελθούσης ἔννομον αὐτῶν σχέσιν ἢ νεώτ. πον. δικ. ἀποκατάστασις ἢ καταδικου ἢ μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς ἢ δι' ὑπουργικῶ διατάγματος ὄριστι εἰς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καταδικασθέντος ἢ νεώτ. ἐμπ. δικ. ἀποκατάστασις ἢ πτωχεύσαντος ἢ μετ' ἐξόφλησιν ἢ διακανόνισιν τῶν πιστωμάτων, ἢτοι τῶν ἀρελίων τοῦ πτωχεύσαντος καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἰρήσεως αὐτοῦ διαγραφῆ ἕκ τοῦ ἀκαταλόγου τῶν ἐν πτωχεύσει διατελούντων : 4) εἰδ. ἐπὶ τὸν ἀστέρων, ἢ ἐν ὠρισμένῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἢ τῆς νυκτὸς ἐπινόδοιο αὐτῶν εἰς τὴν θέσιν ἣσαν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος : Διδόξ. Σ 247 αἱ τῶν ἀστρων ἀποκαταστάσεις : εἰδ. ὅδε περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σεληνῆς κ. ἢ μετ' ἐκλείφην φαιρῶσις : Πλάτ. ἈΞ 370 Β περιφοράς ἀστρων καὶ δρόμου ἡλίου καὶ σεληνῆς ἐκλείφειν τε καὶ ταχέως ἀποκαταστάσεις : 5) νεώτ. κ. δημ. ἢ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ἀρμοδίου σωματοῦλοιο γινομένη ἐν τι τόπῳ ἐγκατάστασις δυσπραγοῦντων ὁμοεθνῶν, οἶον προσφύγων, ἀκτημόνων, ἀνέργων κττ., κατὰ τρόπον ἀσφαλίζοντα αὐτοὺς τὴν στέγαν καὶ τὴν συντήρησιν : ἢ ἀποκατάστασις τῶν ἐκ Βουλγαρίας ἀπελαθέντων - τῶν ἐπιμόρων καλλιερητῶν Θεσσαλίας, - ἢ ἀποκατάστασις τῆς προσφυγιάς ἢ κ. ἢ συνεπέια ἰδίας ἑαυτοῦ προσπαθείας ἐξασφάλισις ὑπὸ τινος ἐπαρκῶν βιοτικῶν πόρων : 6) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τέκνων, ἢ τῆς μερίμνης τῶν γονέων διὰ παροχῆς οἰκονομικῶν πόρων ἢ ἄ. μέσων, οἶον ἐπαγγέλματος, διορισμοῦ εἰς θέσιν κττ., ἐξασφάλισις ἐπαρκείας ἐν τῷ βίῳ : ἐπέτυχε καλὴν ἀποκατάστασιν τῶν υἱῶν του ἢ εἰδ. ἐπὶ θυγατέρων, ἢ τῆς μερίμνης τῶν γονέων κατάστασις εἰς ἔγχαον βίον, ἢ παντρία τους : ἔχει τρεῖς κόρας γιὰ ἀποκατάσταση, - τέττοις ἀποκατάστασις ἄς ἔλειπε.

ἀποκαταστάτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποκαθιστῶν ἢ ἀποκαταστήσας : Δ. Μαυροφρ. 62 ἀποκαταστάτης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Δύσει.

ἀποκαταστατικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων ἢ ὀφιστάμενος ἀποκατάστασι, ὁ ἀναγόμενος ἢ συντελών εἰς ἀποκατάστασιν, εἰς ἄριστον ἐπινόδοιο, πλήρη ἐπαναφορὰν : ΑΒ τὸ τῆς φωνῆς διασπασμα ἢ ἀποκαταστατικὸν ὄλης ἄνοιας ἢ νομ. ὁ δι' ἀποκατάστασιν βλ.λ. γενόμενος : Βασιλ. Β. 1,1 ἀποκαταστατικὴ ἀγωγή ἢ 2) ὁ μετὰ περιόδον τινα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀποκαθιστάμενος, περὶ πλανητῶν κ. γεν. ἀστέρων : 3) ὁ ἐμφαιτῶν ἢ καθορίζων τοιαύτη ἀποκατάστασιν ἀστέρων, περὶ ἀριθμῶν κ. γεν. περὶ χρόνου : Φιλ. 1,24,22 ὁ γεννηθὲς ἀριθμὸς ἀποκαταστατικὸς ἐστὶ σεληνῆς, Πτολ. Μαθ. 1,215 β τοῦ τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς ἀποκαταστατικὸν χρόνον.

ἀποκαταστατικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποκαταστάσεως βλ. λ.

ἀποκατάστασις-εως (ἡ) γλωσσ. τὸ ἐμποδίζειν, ἀνακόπτειν δρᾶσιν τινα, οἶον ροῆν, κίνησιν κττ.

ἀποκατατίθημι μγν. μέλλ. -θήσω, μέσ. ἀόρ. ποι. συγκτ. ἀπεκατίθετο ὀποθέτω ποῦ χωριστὰ, θέτω κατὰ μέρος : Ἀπολλ. Ρ. 3,816 καὶ τὴν μὲν βᾶ πάλιν σφετέρων ἀπεκατίθετο γούνων.

ἀποκαταφαινομαι μτγν., πᾶθ., εἶμαι καταφαινήσ, γίνομαι ἐντελὴς ὁρατός: Ἀριστ.ιν.1,3 ὡστε ἅπαν ἤμων φανερός ἀποκαταφαινοσθαι μέλος.

ἀποκαταφύγω μτγν. φυγῆραίνω, καθίσθω τι ὀλοτελῶς ψυχρόν: Γαλ. 11,555.

ἀποκατέγω Ἐπιγρ. ἐμποδίζω, βίω συγκρατῶ, κρατῶ σιοεῖαι δέσμιον: ἀποκατέχετε ὑμεῖς αὐτὴν ταῖς ἰσχυταῖς τιμωρίαις.

ἀποκάτημι λων. ἀποκάθημαι βλλ.

ἀποκατιανός-ἡ-ό δημ. κ. ἀποκατινός βλλ.

ἀποκατινά ἐπίρρ. δημ. κάτθωεν ὄλλωεν πινός.

ἀποκατινός-ἡ-ό δημ. κ. -ιανός ὁ κάτθωεν ὄλλωεν τινός κειμένος: ἀποκατινὸ δωμάτιο' || μτφ. ὁ κατωτέρως ὀξείας ἢ ποιότητος: ἀποκατινός ἀνθρώπος - ἀποκατινὸ πρᾶμα | ἐμπορεύματ' ἄ συνηθεστ. παρακατιανός' || ἀποκατινός (ὁ) εὖ οὐα, κατ' εὐφημ. τὰ πηγαία, ὁ πρωκτός.

ἀποκατορθῶ-ώω κατορθώνω, ἐπιτυχῶς πράττω τι: Ἀριστ. ΗΕὐδ.8,14 ἐπειδὴ ὁρῶμέν πνας ἀπαξ εὐτυχῆσαντας, διατί οὐ καὶ πάλιν ἄν, διὰ τὸ ἀποκατορθῶσαι καὶ πάλιν |

ἀποκάτω ἐπίρρ. δημ. ἀποκάτω βλλ.: Σολωμ. Λόρδ.Μισθ.15,3 πῶς στὸν ἥλιον ἀποκάτου | εἰναι λίγη ἐλευθερία.

ἀποκάτουθε ἐπίρρ. δημ. ἀποκάτθωεν βλ. λ.

ἀποκατοῦρημα (τὸ) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποκατοῦρῶ, πέρσις τῆς οὐρήσεως.

ἀποκατοῦρῶ-ώω περᾶτω τὴν οὐρήσιν μου, τελιώνω τὸ κατοῦρημα.

ἀποκάτω ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀποκάτω ἐκ τοῦ κάτω μέρους, κάτωθεν, ὑποκάτω, κάτω, ὑπό: σχολ.Διον.Θρ.23 «ἀποκάτω ἀρχόμενος», Ἐρωτόκρ.Β 1725 ἐτρέξαν ὄλοι βγάλαν τον ἀπ' τ' ὄλω' ἀποκάτω, - κάθηται ἀποκάτω' || καὶ ἀναλελυμένος: ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι | κάτθωεν τῆς κλίνης, ὑπὸ τὴν κλίνην |

ἀποκάτωθεν Πάπ., μτγν., νεώτ., δημ., ἀποκάτωθε κ. ἀποκάτουθε ἐκ τῶν κάτω, κάτωθεν: Ὀλυμπ.Μετ.197,17 - τὸ πῆρε ἀποκάτωθε.

ἀποκατωθῖο ἐπίρρ. δημ. ὑποκάτω, ἀποκάτωθεν, ἀντιθ. ἀπανωθῖο: Ἐρωτόκρ.Δ 1871 στὸ κούτελο ἀποκατωθῖο εἰς τὸ ζερβὸ του μάτι, δ. τραγ. καὶ ἀποκατωθῖο στὸν ἥσκιο Τοῦρκου κάθονταν.

ἀποκατωθῖος-ἄ-ό δημ. ὁ κάτωθεν τινος κειμένος, ἀντιθ. ἀπανωθῖος.

ἀποκαυκαλιζῶ δημ. ἀποβάλλω τὸ περικάρπιον, τὸ καϊκάλο, ξεφλουδίζω.

ἀποκαυλιζῶ κ. μον. μέλλ. -ισω κ. -ιῶ ἀποβραύω τὸν κουλόν || γεν. ἀποβραύω, ἐντελῶς βραύω κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Ἰνπ. Ἀγμ. 33 ὅταν δὲ ἀπαγῷ . . πλανωδέστερον τὸ ἄρθρον γίνεται ἢ εἰ παντάσῃαν ἀποκαυκαλισθῷ' 2) σείων ἢ τύπτων ἀποκότω, τεμαχίζω, κολοθῶ, θραύω, τσακίζω: Εὐρ. Ἰκ.717 κυνέας θερῖζων κάποκαυλιζῶν ἔζωμ, Θουκ.2,76 ἢ δὲ βίμην ἐμπιπτούσα ἀποκαυλιζῶ τὸ πρῶτον τῆς ἐμβολῆς, Ἄνπ.Μισθ.0,74 τοὺς κριοὺς Αἰθῖας ἀποκαυλιζῶν.

ἀποκαυλίσις-εως (ἡ) μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ἢ ἀφορρεῖς ἢ ἡ καταστροφὴ τοῦ καυλοῦ' 2) γεν. ἀπόβρασις, ἐντελής βρασίς, καταποσάσις, κολοθῶσις: Λουκ.Μισθ.Συν.1 πηθαλῶν ἀποκαυλίσις.

ἀποκαυλοσ-ον ἐπὶ βλαστημάτων, τὸ μὴ ἀναβλαστάνον ἀποκοπέντος τοῦ καυλοῦ: Θεόφρ.Φ17, 2,4 τῶν δὲ καυλῶν κολουσθέντων, πάντα μὲν, ὡς εἰπεῖν, βλαστάνει πλὴν τῶν ἀποκαυλῶν.

ἀποκαυλοῦ-έω ἀποβάλλω τὸν κουλόν, τὸ στέλεχος || μέσ. κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἀποκαυμοσ-ατος (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. ἀποκαυμοσ δαυλοσ: Σόμμ.Ψαλμ.101 |102|. 2) κ. νεώτ. δημ. ἀπόκαμα τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὀπλοκείμενα, τὸ ἀποκαίει βλλ.: Εὐστ. Ἰλ. 1123 «παρὰ τῷ Κωμικῷ φῶδες τὸ ἀποκαύματα».

ἀπόκαυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποκαεῖν, ἢ ἐντελής καυσις: Στροδ.β.16,4,20 τῶν ὀρῶν ἀφουθραίνοντων ἐκ τῆς ἀποκαύσεως. 2) νεώτ. ἐν τῇ μεταλλουργικῇ, ἢ ἐπεξεργασίᾳ, δι' ἧς ὁ χάλυψ βῆθεται κυανοῦς.

ἀπόκαυμοσ-ατος (τὸ) νεώτ. ἢ ἐνεκα ὀξειδῶσεως ἀπόβλεψαι θάροσ, ἢν ὕφισταται ὁ σιδηρός κατὰ τὴν ἐρυθροπυρῶσιν, τῆξιν ἢ σφυρηλασίαν του.

ἀποκαυμοσ (ὁ) Ἐπιγρ. ἢ ἀπόκαυσις βλ. λ.

ἀπόκαυτρο (τὸ) δημ. κ. ἀπόκαυτρο ὑπόλειμμα ἐκ καύσεως, κάφαλο, ἀποκαίει' || εἶδ. τὸ ἀποτεφρωθέν ἄκρον τῆς θρυαλλίδος, οἶον λύχνου, λυχνίας, κηρίου κττ., ἢ καύτρα | κάφτρα | τοῦ φυτιλοῦ.

ἀποκαφύλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ πρὸς ἐξαγωγήν του χρησιμοποιοηθέντος καφυλλίου ἐκ τῆς ἐν τῷ κάλυκι ἐγκαύσεως αὐτοῦ ἐργασία.

ἀποκαίω ἄπτ. ἀποκαίω βλλ.

ἀποκαί ἐπίρρ. δημ. κ. ἀποκαί ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκεῖθεν: ἐπῆγε ἀποκαί' 2) κ. ἀπάκει χρονικῶς, μετὰ ταῦτα, ἐπειτα: Ἐρωτόκρ.Ε 949 φίλει τὸ μ' ἀνασταναγμοῦς, κὶ ἀπάκει μοῦ τὸ δειναι.

ἀποκαίθε ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ ἐκεῖθεν, ἀποκαί βλ.

ἀποκαίμαι κ. νεώτ., μέλλ. -καίσομαι παθ. τοῦ ἀποτίθην κείμαι, εὐρίσκομαι μακρὰν τινος: Πίνδ. Ν 11,61 προμαθείας δ' ἀποκείναι ροαί |σχόλ. «τῆς δὲ προηγουσας αἰ ὀδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κείνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δύναμεθα ἀνθρωποῖν ὄντες τὰ μέλλοντα προηγουσκειν», ἦτοι ὁ δὲ ροῦς τῶν γεγονότων κείται μακρὰν τῆς κατ' ἀνθρώπων προνοίας' 2) ἐπὶ χρημάτων, κείμαι κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, εἶμαι ἀποτεθῆσαυριμένος: Φιλέτ.2,9 ἀποκαίται ἔνδον ἀργυρίον' || γεν. ἐπὶ πραγμ., εἶμαι ὡς ἐν ἀποθήκῃ, ἐξ ἀποτεθῆ εἰς μέρος τὴ πρὸς φύλαξιν: Δημ.1040,24 ὁ μὲν περμαρῶσεν εἴη του σίτου, ὁ δ' ἔνδον ἀποκαίμενος, - τὰ ἀνάγλυφα του Παρθενώσους ἀποκαίται εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσείον' || μτφ. σιοεῖαι ἐν ἀποθήκῃ εἶμαι, ἐχω ἀποτεθῆ που δι' ἐν καιρῷ χρῆσιν, ἐπιφυλάσσομαι τινι: Ξεν.ΚΠ 2,2,15 πολὺς οἰσι |γέλωσ| ἔστιν ἀποκαίμενος |ἐπιφυλάσσομαι σοι|, Δημ.633,26 τὸ τῆς συγγνώμης ὠφέλιμον . . ὅτω ποτὲ τῶν πάντων ἀποκαίται' || μετ' ἀπαρφ. ἐν ἄμ. σημ.: Δημ. 294,14 ἀτυχῆματα ἀποκαίται τινι ἐνευδοκίμειν, Ἐπιγρ.μ. Ἐλλ.416,6 πᾶσι . . τὸ θανεῖν ἀποκαίται' || τὸ οὐδ. ἀποκαίμενον ὡς οὐα. δ.π. ἐπιφυλάσσομαι τινι, ἢ μοῖρα τινός: σχολ.Θεόκρ.7,33' 3) μτφ. εἶμαι παρηγωγιωμένος, καταπεφρονημένος, εἶμαι παραπεταμένος: Κρατίν.367 ἀποκαίσται ἀκλεισ καὶ ἀπόθητος' 4) νεώτ. κ. ὡς ἀπρόσ, ἀποκαίται εἶναι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, εἶναι στὸ χέρι του: ἀποκαίται εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν, -εἰς τὴν τύχην, -εἰς ἐσέ, -εἰς τὸ δικαστήριον ἀποκαίται νὰ ἀκτιμήσῃ, - ν' ἀποφασίσῃ.

ἀποκείρω κ. μον. μέλλ. ἀποκείρω, ἐπ. -κείρωσ, ἄορ. ἀπέκείρω, ἐπ. -ἀκείρωσ, παθ. ἄορ. ἀπέκείρων, παρκα. ἀποκείρωμαι ἐντελῶς κείρω, κωρευοῦ, ἐπὶ τῆς κόμης ἢ τῆς χαιτίς καὶ τοῦ γενείου, κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἰλ.Ψ 141 ἐξουθῖν ἀποκείρωστο χαιτίην, Ἡρόδ.21 πάντες ἠθροδόν ἀπακείρωσνο τὰς κεφαλὰς, Λουκ. Ἄλ.46 ἀποκείρωσ τὸν πάγωνα ἐν χροῖ, Ἡρωδιαν.5,4,12 τὸ γένειον ἀποκείρωσμε ὡς μὴ γνωρίζοιτο' || κ. ἀπολ.: Ἀριστ.Νεφ.836 ὑπὸ τῆς φειδωλίας ἀπεκείρωσ οὐδεὶς πῶποτ' οὐδ' ἠλείφατος, αὐτ. Θεομ.838 σκάφιον ἀποκακέρμην |ἐπὶ ἰδιαίτερου τρόπου κούρας' || ἴδια εἰς ἐνδείξην πένθους, θλίψεως: Ἰσαΐ.4,7 τῆς γὰρ οὐκ ἀπεκείρωσ . . τῆς οὐ μέλαν ἱμάτιον ἐφερόσεν' || ἐπὶ ζῶων, ἀποκόπτω διὰ φαλίδος τὸ τρίχωμα, κάνω τὸ κοῦρεμα: Ξεν.Ἰνπ.58 ἀποκείρωσσι πρὸς τὴν ὀφείαν τὰς Ἰνπους κ. παθ.: Διδό.Σ.1,36 θῖς ἀποκακέρντα τὰ πρόβασα' 2) μον. εἶδ. κείρω σταυροειδῶς τὴν κόμην

πρός τὸ κατατάξει τινά μονοχόν· Ἐκκλ.Μην.10,13 Συναξάρ. ἀποκαρεῖς τὸ μοναχικόν ἐναδύσαστο σχήμα, Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάββ.,29 βουλόμαι ἀποκείρεσθαι τούτους ἀνευ ἀποταγῆς· 3) γεν. ἀποτέμνω, κόπτω, σγίζω, ξεσγίζω· Ἰλ.Ν.546 ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν (ἐν τμῆσ.), Ὅρφ. Ἀργ.606 ἔρως οὕσαι ἀπέκερσε σιδήρω, Λουκ.Πρου.2 καταπτήσεται δὲ ἡδῆ καὶ ὁ ἀετός ἀποκείρεται τὸ ἥπαρ· 4) δδ. φονεύω, καταστρέφω, ἀφαινίζω· Αλχ.Πέρσ.921 κόσμου τ' ἀνδρῶν, οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρεν· ἢ Διακορεύω· Ἐπίγραμ. ἐν ΑΠ 9,451,2 σὸς με πόσις . . μουνύσας . . ἐμῆν ἀπόκερσε κορείην· 5) κ. μφ. διαφθείρω, καταστρέφω, πρὸλ. δημ. βερζίζω· Δημόδ.12 ἀπέκερε γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς Σπάρτης· κ. μέσ· Ἐύρ.Ἡρ.Μ.875 ἀποκείρεται σὸν ἄνθος πόλεος ὁ Διὸς ἔκγονος· ἢ κ. παθ.· αὐτ.Ἐκ.910 ἀπὸ δὲ στεφάνων κέκαρσαι πύργων (ἐν τμῆσ.) σοὺ ἠφάνισαν, σοὺ κατέστρεψαν τὸ διάδημα τῶν πύργων σου! 6) γεν. ἀποστέρω· Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,23 ἀνδρῶν τοιούτων καὶ τοσοῦτων ἀρετὰς ἀποκείραμένη· 7) μγν. μφ. ἐξεπατῶν ἐκματαλλεῖσθαι τὰ· Λουκ.Ἀλ.δ. περιήσαν γοητεύοντες καὶ τοὺς παγεῖς τῶν ἀνθρώπων ἀποκείροντες.

ἀποκακαλυμμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποκαλύπτω βλ.λ., συνθ. μέ ἐπιθ. σμ. ὁ ἀκάλυπτος, ἀπροκάλυπτος· ἢ ἀποκακαλυμμένη θέσις νεώτ. ἐν τῇ στρατ. τακτ. ἢ ἐν σχέσει πρὸς ὠρισμένην τινὰ χώραν τοῦ ἀντιπάλου θέσις τοῦ πυροβολικοῦ, ὅταν τὰ πυροβόλα δὲν προσταυεύονται δι' ἐδαφικῆς προκαλύψεως.

ἀποκακαλυμμένος ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀποκαλύπτω, φανερώω, ἔσπαστα· Ἰσοκρ.8,62 ἀποκακαλυμμένος ὤρημα λέγειν, - Διον. Ἀλ.Ρητ.8,3 μὴ ἀποκακαλυμμένως λέγειν· ἢ νεώτ. ἐν τῇ στρατ. τακτ. ἐν φρ. ἢ ἐξόρμησις τοῦ ἐχθροῦ ἐγένετο ἀποκακαλυμμένος ὅρος χρησιμοποιοῦμενος, ὅπως καταδείξῃ ὅτι ὕλικόν τὴ ἐμφυχον ἢ ἀφυχον, ἐν κινήσει ἢ ἀκινήσει, φιλικόν ἢ ἐχθρικόν, διατελεῖ ὑπὸ τὰς ὀψεις καὶ τὰ πύρα τοῦ ἀντιπάλου.

ἀποκεκινδυνωμένος ἐπίρρ. μγν. τολημῶς, ριφικονδύνωσ, μετὰ θάρρους· Θεμιστ.Λόγ.8,107 C Πλάτων τοῦτόν γε ἀτεχνῶς ἀποκεκινδυνωμένως προήκατο λόγος.

ἀποκεκλιρωμένος ἐπίρρ. μγν. ὁνεῖ διὰ κλήρου, εἰκῆ, ἀλογιστως, στήν τόχῃ· Ἰω.Χρυσ.Γεν.2,15.

ἀποκεκριμένος [τοῦ] μγν. οὐδ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποκρίνω διημκρισισμένω, ὠρισμένω· Δίων.Κ57,3,2 ἀποκεκριμένον τὴ σιπεινὴ ἢ πράξι.

ἀποκεκρυμμένος ἐπίρρ. μγν. κρυφίως, ἀποκρύφως, στὰ κρυφά· Θέων Προγυμν.8, Ἐπιφάν., 949 D κἂν ἀποκεκρυμμένως υἱὸν βουλάται λέγειν.

ἀποκέλλω ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραστράτῃ· Σουίτ. «ἀποκαίλιντες, ἀποκαίλιντες»· ΑΒ 428,16 «ἀποκέλλειν τὸ εἰς τοῦμπροσθεν ἵνα».

ἀπόκενος-ον μγν. ὁ μὴ ἐντελὴς πλήρης· Διοσκ.5,36 ἀπόκενος ἀγγελίσι· 2) ἐντελὴς κενός, ὀλότεια ἀδειανός· Ἡρών.Πνευμ.2,24 καίόμενος οὐν ὁ λῶχος ἀπόκενος ἔσται.

ἀποκέντησις-ως [ἡ] μγν. ἡ διατροπῆσις, ἡ τραυματεία· ΠΔ Ὄσ.9,13 τοῦ ἐξαγαγεῖν εἰς ἀποκέντησιν τὰ τέκνα αὐτοῦ.

ἀποκέντρα ἐπίρρ. δημ. μακρὰν τοῦ κέντρου.

ἀποκέντρος (-ῆ-οῖν) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τούτου ἡ κτήριον, ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου, παράμερος· Μαν.3,269, - ἀπόκεντρος δρόμος, - οἰκοδομῆ.

ἀποκέντρος-ός νεώτ., δημ. ἀποκέντρον φέρω τὴ μακρὰν τοῦ κέντρου, ἀπομακρύνω τὴ ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ σημείου· ἢ κ. παθ. -οῦμαι-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. καθιστῶ τὴ, οἶον διοίκησις, ὑπηρεσία, ἀπόκεντρον, ἦτοι ἀνεξάρτητον, οἶον ἀπὸ τῆς πρωτεύουσος ἢ ἀπὸ ἀνωτάτης ἐξουσίας κτ.

2) ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ τὴ ἀπὸ τοῦ κέντρου· κ. παθ. -οῦμαι-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.

ἀποκέντρον δημ. ἀποκεντρώ βλ.λ.

ἀποκεντρώσιμος (-ῆ-οῖν) μγν. κ. δημ. ὁ δυνημένος ὑ ἀποκεντρωθῆ, ὑ ἀπομακρυνθῆ, ὑ ἀποχωρισθῆ, ὑ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τοῦ κέντρου.

ἀποκεντρώσις-ως [ἡ] νεώτ., δημ. -ῆ τοῦ φέρειν τὴ μακρὰν τοῦ κέντρου, ἢ ἀπὸ τοῦ κέντρου ἀπομακρύνσις· ἢ ὁ ἀποχωρισμός, ἢ ἀπόσπασσις ἀπὸ τοῦ κέντρου· ἢ δδ. νεώτ. μφ. ἢ παροχὴ αὐτοδιοικήσεως εἰς τινὰ διοίκησιν, ὑπηρεσίαν κτ., ἢ δνευ ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ κέντρου λειτουργία αὐτῶν· ἢ διοικ. δικ. ἀποκέντρωσις πολιτικὴ ὁ χωρισμός τῶν βασιλικῶν τοῦ Κράτους ἐξουσιῶν καὶ ἡ διδουκρίσις αὐτῶν εἰς νομοθετικῆν, ἐκτελεστικῆν καὶ δικαστικῆν ἀποκέντρωσις διοικητικὴ ἢ παροχὴ δυνάμει ἐπὶ τοῦτῳ νόμων αὐτοδιοικήσεως εἰς διοικητικῆν περιοχὴν, οἶον νομόν, δήμον κοινότητά ἢ εἰς διοικητικὴν τινὰ ὑπηρεσίαν, οἶον αὐτόνομον ὄργανισμὸν, αὐτοτελὲς δημόσιον ὄργανον κτ.

ἀποκεντρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀποκεντρώσεως βλ.λ., ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν· ἢ ὁ φέρων τὴν ἀποκέντρωσιν, ὁ συντελών εἰς αὐτήν· ἢ διοικ. δικ. ἀποκεντρωτικόν σύστημα τὸ πολεμικόν σύστημα τὸ καθορίζον ἀποκέντρωσιν βλ.λ. διοικητικῆν.

ἀποκεντρωτικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποκεντρώσεως βλ.λ., κατὰ τρόπον ἀποκεντρωτικόν.

ἀποκεντρώ-άω δημ. τελειώνω τὸ κέντημα βλ.λ.· ἀποκέντρω τὸ μαντήλι.

ἀποκεντρώ-έω κ. μον. κενῶ, διατροπῶ· Ἰηρ. Ἐκκ.25, ΠΔ Ἀρρ.258 καὶ ἀπεκέντησεν ἀμφότερῶν· ἢ παθ. -οῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Διογ.Λ 9,26 δοκίμων οὐκ ἀνήκεν ἕως ἀπεκέντησῆ· 2) τὰ ὀρησκῶ ἀποκεντῶ σσεισολύγ· Προκόπ.3,19,23 λορδοῦμένην τὴ καὶ τὰ ὄρησκῶ ἀποκεντῶσασα τοῖς διδπειραν αὐτῆς ἔχουσιν [περὶ τῆς Θεοδώρου, ἀμφ].

ἀποκεντρώ-ω κ. νεώτ. διοχετεύω, ἐξεντλώ· κ. παθ. -οῦμαι ἐξεντλώμενος, ὑφίσταμαι διοχετεύσιν, πλήρη κένωσιν· Ἰηρ.Φυσ.Παίδ. Ἰν μὲν ἀποκεντῶται τοῦ σίματος ἡ γυνή, λαμβάνει ἐν γαστρῇ· ἢ κ. νεώτ. ἐντελῶς κενῶ, ἀδειάσει ὁλωσθιδίου· Ἀριστ.ἄπ.224.

ἀποκένωμα-ατος [τοῦ] νεώτ. ἡ ἀποκένωσις βλ.λ.

ἀποκενῶν δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἀποκενωμένος ἀποκεν, τελειώνω τὸ ἀδειασμα ἐντελῶς ἀδειάζω· μεταφέρω ἀπὸ ἀγγελίου εἰς ἄλλο, μεταγγίλλω.

ἀποκενώσις-ως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἐντελής κένωσις, ἐκκένωσις, τὸ ἀδειασμα· Ὁρειβ.7,20,1 ἡ δι' ἐγκαρῶν τῆς ἀποκενώσις τοῦ σίματος· 2) νεώτ. ὁ διὰ τῆς μηχανολ. ἀποκενώσεως κρουνοῦς ὁ διὰ τὴν πλήρη ἐκκένωσιν τοῦ ὕδατος πρὸς καθαρισμόν τοῦ λέβητος χρησιμεύων εἰδικὸς κρούνος.

ἀποκεραμιά-ω Ἐπίρρ. καλύπτω, στεγάζω με κεράμωσ, σκεπαζῶ με κεραμιδία· ἀποκε- τὴν πάροδον τοῦ ταίχους.

ἀποκερατώσις-ως [ἡ] νεώτ. ἐν τῇ παθολ. ἡ ἐντελής κεράτωσις βλ.λ.

ἀποκερβαίνω κ. μον. μέλλ. ἀποκερβῆσω κ. -κερβῶν, ἀόρ. ἀπεκέρβωσ κ. -κέρβωσ, παρακ. -κεκέρβασμα (Δίων.Λ 43,18) λαμβάνω ἀπὸ τινος κέρβος, ἀποκομίζω ὠφέλειαν, μετ' αἰτ.· Ἄνδοκ.1,13 βραχεῖα ἀποκερβαίνωμεν, Ἰω.Ματ.296 μὴ αγοράσῃς ἵππουσ, ἀλλά τὰ τοῦ ἱππικοῦ δημόσια ἀποκερβαίνω· ἢ μετὰ γεν. δηλοῦσθις πόθεν τὸ κέρβος· Εὐρ.Κύκλ.432 ἀλλ' ἀσθενής γὰρ κἀποκερβαίνωσ ποταῦ· ἢ κ. ἀπολ. πορίζομαι κέρβη· Λουκ.Νεκρ.Δ 4,1 ἐνδοσι ἀποκερβαίνω.

ἀποκερματιζώ δημ. ὑπόκειμαι κένωτος κηρίωσ.

ἀποκερματιζώ μγν. μέλλ. ἀπ. -ιῶ μεταβόλω εἰς κέρματα, βραδίω τὴ εἰς μικρὰ τεμάχια· Πορφ. Γνωμ.37 οὐκ ἀποκερματίζω οὐδ' ἀποκερματίζω.

σαι εἰς εαυτάς τὴν ὄλην· 2) μτρ. ἀφανίζω, σπατάλω μεγάλην περιουσίαν· Παλλὰδ. ἐν ΑΓ7,607. ἀποκεστίλλαι Ἦσ. «ἐκδέχεται».

ἀπόκετον Ἦσ. «ἀποκομίζω».

ἀποκεφαλαῖα-ῶν μον. συγγραφαιῶ, συνοφίλω

|| κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Εὐστ.οχλδ. Ὀδ.1769.4

ἀποκεφαλοῦται εἰς τινα παραίεσιν ὁ αἰνός.

ἀποκεφαλίζω μτν., μον. νεώτ. κ. δημ. ἀποκό-

πτω τὴν κεφαλὴν : Δωρίων ἐν Ἄθην.7,287 C βεμ-

βράδ' ἀποκεφαλίσας, ἐάν ἢ ἀδρότερα, καὶ ἀπο-

πλύνας ἐφε' || Ἰδία ἐπι προσ. θανάτῳ δι' ἀπο-

κεφαλίσμου, καρποτοῦ : ΚΔΜαθ.14,10 καὶ πέμ-

φας ἀπεκεφάλισεν τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ,

Χρον.Μιαρ.7,20 πῶς ἀποκεφαλίζανε τὰ ἄξια πα-

λιάρια, ἀπεκεφαλίσθησαν οἱ καταδικασθέντες

εἰς θάνατον || νεώτ. κ. μτρ. ἀποκόπτω τὴν κο-

ρυφὴν πράγματός τιος, κοφοκεφαλιάω.

ἀποκεφάλισις-εως ἡ) νεώτ. ἡ πρόξις τοῦ

ἀποκεφαλίζεν, θανάτωσις δι' ἀποκοπῆς τῆς κε-

φαλῆς, καρποτόμησις : ἡ ἀποκ. τοῦ ἠδωάνου.

ἀποκεφάλισμα-ατος (τὸ) μτν., κ. νεώτ. κ. δημ.

ρύσις ἀποριπτόμενος ἐκ καθαριζομένης κεφα-

λῆς : Πολυδ.2,48· 2) δημ. ἀποκεφαλίσμός βλ.λ.

ἀποκεφαλίσμός (ὁ) μτν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπο-

κοπὴ τῆς κεφαλῆς || κ. εἰδ. ἡ θανάτωσις δι' ἀπο-

κομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ καταδικασθέντος, ἡ κα-

ρποτόμησις : Πλούτ. Ἠθ.358 B· 2) νεώτ. ἰατρ. ἀπο-

κεφαλίσμός ἐμβρύου ἐγκύησης μαιευτικῆ γινόμε-

νη δι' ἀποκοπῆς τοῦ λαμποῦ τοῦ ἐμβρύου, ὅπως

οὕτως ἐξαχθῆ χωριστὰ ὁ κορμὸς καὶ εἰτα ἡ κεφαλή.

ἀποκεφάλισθῆ (ὁ) μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπο-

κεφαλίζων : Στράβ.11,4,14 θρησκῶδες ἀνδρώποδες..

περισχυιστάς τε καὶ ἀποκεφαλίστάς' || νεώτ. εἰδ.

ὁ ἀποκεφαλίζων δήμιος· 2) δημ. παθ. ἀντὶ ἀποκε-

φαλίσσεως, ὡς ἐπισημια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ

βαπτιστοῦ πρός ἐνδεῖαν τῆς κατ' Αὐγουστίνον ἀγο-

μένης εορτῆς εἰς μνήμην τῆς ἀποκεφαλίσσεώς του :

νηστεύουσε τ' Ἄη Ἰβάνη τὸ ἀποκεφαλίσθῆ.

ἀποκεφαλῶνων δημ. μτρ. κ. ἀμτρ. ἐξασφαλίζω

εἰς ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἐπάρκειαν βίου, πρβλ. ἀπο-

καθίσταω 2) : Πέλω νὰ ἀποκεφαλῶσω τὸ παιδί μου.

ἀποκεχωρισμένους ἐπίρω. μτν. κωχωρισμέν-

ους, χωριστά : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. ἐν ἡ. ἐτηθῆν.

ἀποκηθεῖω περαίνω τὴν κήδευσιν, ὄθ. συνεκ. κ.

παύομαι πενήθω, θρηνηθὼν τεθνεώτα : Ἠρ.9,31 οἱ

θε... ὡς ἀπεκλήδευσαν Μασίτιον.

ἀποκηθεῖω-οῦς-εἰς ἀκηθῆς, ἀμελήθῃ || τὸ οὐδ.

συγκρ. -ἴστερον ὡς ἐπίρω. ἀμελέστερον : Ἰπν.π.

Γαλ.19,84 «ἀκηδέστερον, ἀφρονιστότερον».

ἀποκηθῶ-ῶν ὄρω. -καθῶ-ῶν ἀκηθῶ, ἀπο-

θῶλλον τὴν φροντίδα, ἀφρονιστώ, ἀμελήθῃ : Ἠλ.ψ

413 αἰ κ' ἀποκηθῆσαντε φερωμῆμα χεῖρον αἰ-

ῶλον ἰσχλδ. «ἀποκηθῆσαντε, ἠφρονισκῆτε» 1)

2) ὄρω. ἀσθενῶ : Σώφρων785 «ἀποκαθεῖ ἀντὶ

τοῦ ἁσθενεῖ κείται» 3) μέσ. -οἰμαί· Σουδ. «ἀ-

ποκηθῶσαντα, τὴν λήπην ἀφαιροῦσονται».

ἀποκίλλαι Ἦσ. «ἀποδιώκειν».

ἀποκίλομαι-έμαι μίτην. καταβέβημαι : Ἀκύλ.

Γέν.4.4 ἀπεκλήθη (ἴδ.γρ. ἐπεκλήθη).

ἀπόκηρος ὁ μὴ εἶς τὸ κῆρας, ἴτοι τὸν ελε-

βρον, τὴν κατατροφὴν ὑποκειμένου, ὁ μὴ εἰς

τὸ μοῖρασον, ἴτοι τὸν θάνατον ὑποκειμένος : Ἐμν.147.

ἀποκηρυγμα-ατος (τὸ) τὸ δημοσίαι κερκυρούμε-

νον, κήρυγμα δημοσίας : Ἰπν.110 P πρὸ τῶν ἀποκη-

ρυγμάτων τούτων | διόρθ.Κορ. ἀποκηρυγμάτων }.

ἀποκηρυκόμεμαι μίτην. παρακαλῶ, ἀφουμῶ

τὸ δὲ πρέσβειον μὴ μίτην τ, ἱκετεύω ἀφουμῶ τ :

Θεοφύλ. Στ.1,14 B πρεσβεύοντι Ρωμαῖοι πρὸς

Χαγάνον καὶ τὸν πόλεμον ἀπεκρυμῶ κεύσαντο.

ἀποκηρυκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποκηρύσσων || ὁ

ἀνήλικον ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποκήρυξιν βλ.λ.

ἀποκλήρως-ον κ. νεώτ. γεν. ὁ δημοσίως

ἀποκηρυχθεῖς' || εἰδ. περὶ υἱοῦ, ὁ διὰ δηλώ-

σεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποστερηθεῖς τοῦ δι-

καιώματος κληρονομίας, ὁ ἀποκληρωθεῖς || κ.

γεν. ὁ δημοσίως ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκηρυχθεῖς :

Θεόδοιμ. Ἰστ.309, Λοκ. Ἰκαρ.145 ζῶκα τοῖς νόθοις

ἐκείνοις καὶ ἀποκηρύκτοις' || Μοῖρ.83 «ἀποκή-

ρυκτον Ἄττικον, ἀπόρητον Ἐλληνες» 2) μτν.

ἐκκλ. ὁ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκβληθεῖς, ὁ ἀφορι-

σθεῖς : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.3,562, Συνεσ. Ἐπιστ.58 ἀπο-

κηρύκτους τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι.

ἀποκηρύξιμος-ον Ἐπιγρ. ὁ διὰ κήρυκος ὀφεί-

λων ἡ δυνάμειος νὰ πωληθῆ δημοσία, ὁ διὰ κή-

ρυκος ἐν δημοπρασίᾳ πωλητῆς : τὸν τὴν ἀπο-

κηρυξίμων λόγον.

ἀποκήρυξις-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ διὰ δημο-

σίου κηρύγματος ἀποβολή, ἀποκλήρωσις τέκνου :

Πλούτ.Θεμ.2 ἀποκήρυξιν μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς

αὐτοῦ, Λοκ. Ἀποκ.5 ἀπαξ ἀποκηρύξαντι.. εἰτ'

αὐθις ἀναλαθόντι καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν'

|| νεώτ. νομ. ἡ ἀνταποδεικτικὴ διαδικασίαι, δι' ἧς

σκοπεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός καθάρριψις τοῦ

τεκμηρίου πατρότητος ἀφορώοντος τὴν γνησιό-

τητα τοῦ ὑπὸ τῆς αὐτοῦ τοῦ γυναιχθέντος τέκνου,

ἄ. ἄρνησις πατρότητος· 2) ἐκκλ. ἀποβολή ἀπὸ

τῆς ἐκκλησίας, ἀφορισμός : Συνεσ. Ἐπιστ.72,219 B'

3) νεώτ. γεν. ἡ δημοσία ἀπόρνησις προσώπου

τινὸς ἡ δοξασίας, ἡ δημοσία ἐκφραζομένη ἀπο-

δοκίμασι : ἀποκήρυξις βουλεύου ὑπὸ τῶν

ἐκλογέων του, - ὀπαδοῦ, - φίλου, - αἰρέσεως, -

γνώμης, - πολιτικῶν πεποιθήσεων, - ἀρχῶν.

ἀποκηρύσσω ἀττ. -πτω κ. μον. νεώτ. κ. δημ.

μῆλλ. ἀποκηρύξω, ἀόρ. δημ. ἀποκήρυξα, παθ.

ἀποκηρύχθηκα, μτ. παθ. παρακ. ἀποκηρυγμένος,

δημοσία διὰ κήρυκος γνωστοποιῶ τῆ : Θεόδωρ.Φ1

4,45 Ἀλέξανδρος ἀπεκήρυξεν μὴ ἐσθῆσιν' || ὄθ

κ. εἰδ. διὰ τὸ κήρυκος προσφέρει τὴν πρὸς πό-

λησιν, πῶλῶ ἐν δημοπρασίᾳ : Ἠρ.1,194 νομῆας

μὲν τοῦ πλοιοῦ ἐν τῇ καλῶνι πῆσαν ἀπ' τῶν

ἐκήρυξαν (ἐν τῆσσι.), Δημ.687,23 ὡςπερ οἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομιδί φαῦλ' ἀποκηρύττοντες, οὕτω

πλωοῦσιν ἐπευωνίζοντες, Λοκ.Β Πρ.6 πόσαν τοῦ-

τον ἀποκηρύττει' || κ. παθ. ἐν ὄμ. σμ. : Λυσ.

17,7 καὶ εἰ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἡ τοσοῦτον, ἀ-

ποκηρυχθέντων το περὶ τὸν ἡ πόλις λήφεται,

Λοκ. Ἀλ.23 δὲ ὀδοῶν ἀποκηρυγμένους' || γεν.

γνωστοποιῶ, διακαλῶ, ἀνακοινῶ : Δίων Κ 45,26 τὴν

ἀκμὴν τὴν ἐφ' ἧθῃ ἀπεκήρυξε' || κ. παθ. : Πολυδ.

6,127 κιναιδοὺς εὐωνότερους τὴν ὄραν τῶν ἀπο-

κηρυγμένων ὀνίων' 2) δημοσία ἀποθάλλω

τὸν υἱόν, τὸν κηρύττω ἀπόκληρον, πρβλ. ἀποκήρυ-

ξις 1) : Πλάτ.Νόμ.929 C ἐξέστω τῷ πατρὶ τὸν υἱόν

ἀποκηρύττειν, Πολυδ.4,93 ἀποκηρύξει υἱὸν καὶ

υἱωνόν' κ. παθ. Πλάτ.Νόμ.928 E παῖς ἀποκηρυ-

γμένος' || ἀποκηρυττόμενος τίτλος ἐνός ἐκ τῶν

ἔργων τοῦ Λοκίανου' 3) ἐκκλ. ἀποβάλλω τῆς

ἐκκλησίας, ἀφαιρίζω : Εὐστ. Ἰστ.7,291, Ἐθεόδωρτ.

Ἐκκλ. Ἰστ.3 ἀποκηρύττειν καὶ ἐξορίζειν τῆς καθο-

λικῆς ἐκκλησίας· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαρνοῦ-

μαί τὴν δημοσίαι, ἀποδοκιμάζω, ὄθεν κ. ἀποδιώκω,

ἐκβάλλω : Φιλόστρ.Βί.Σοφ.4,30 μηδὲ τοὺς κατάρ-

ρους ἀποκηρυττε τῆς σεαυτοῦ σοφίας, Φώτ.

Ἐπιστ.377 Α ἀλλ' ἐχθρόν, ἀλλὰ πολέμιον, ἀλλὰ

πάντα κακὸν ἀπεκήρυξας, - τὸν ἀπεκήρυξαν οἱ

ὀπαδοὶ τῆς, - ἀπεκήρυξε τὰς θεωρίας του, -

τὰς πολιτικὰς τὸν ἀρχάς, - Ἰδέας, - πεποιθήσεις,

5) δημοσίαι ἀπαγορεύω : Θεόδωρ.Φ1 4,4,5 δι' ὅ

Ἄλεξάνδρος ἀπεκήρυξε μὴ ἐσθῆσιν κ. παθ. :

Ξεν. Ἐλλ.5,2,27 ἀποκηρύκται μὴδὲνα μετὰ σοῦ

στρατεῖων θ) Ἐπιγρ. ἀποκαρῶσω βλ.λ.

ἀποκινυονίνη (ἡ) νεώτ. γημ. προῖον λαμβανό-

μενον διὰ θερμάνσεως τῆς κινυονίνης μετὰ πεντα-

πλασίας ποσότητος ὑδροχλωρικοῦ ὄξεως.

ἀποκιδάρω -άω μτν. ἀφαιρῶ τὴν κίδαριν βλ. λ. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς: ΠδΛευτ.10,6 τὴν κεφαλὴν ὕμῶν οὐκ ἀποκιδάρωσθε.

ἀποκιδᾶναι μτν.ποι.ποι. ἀποσκεδάννυμι, διασκορπίζομαι ὑπὸ τινος: Ἀπολλ.Ρ 4,133 δοτ' ἀποκιδνάμενος ποταμῷ κελᾶδοντος Ἀράξω Φάσιδ. συμφέρεται, Ἀρατ.735 ἀποκιδνᾶται.. αὐγὴ.

ἀποκίλησκω ἴων, ἀποκλῶ.

ἀποκίκω κ. ἐν γ' πλθθ. προσώπ. ὀριστ. ἄορ. ἀπέκικαν = ἔρριψαν εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος: Ἀριστοφ. Ἀχ.869 τάνθεια τῆς γλάχωνος ἀπέκικαν χαμαί | σχολ. « ἀποπεσεῖν ἐποίησαν ».

ἀποκίλλισαντῶ -άω νεώτ. καταβιδάζω τὸ πυροδόλον ἀπὸ τοῦ κίλλιδαντος βλλ. λ.

ἀποκιναμίνη ἴῃ νεώτ. χημ. προῖδν [μίγμα] λαμβανόμενον διὰ ζέσεως κιναμίνης μετὰ πυκνοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ἀποκινδυνεύεις -εως ἴῃ τὸ ἀποκινδυνεύειν, τὸ οἰφκινδυνεύειν, ἢ ἐπιχειροῦσι ἐπικινδύνουσι πρόξεως: Θουκ.7,67 οὐκ παρασκευῆς πιστεῖ μάλλον ἢ τύχης ἀποκινδυνεύσει (διόρθ. ἀποκινδυνεύσαι).

ἀποκινδυνάω ρίπτομαι εἰς μέγαν κίνδυνον, ἀποτοκῶ, ριφκινδυνάω: Ἀριστ.Βάτρ.1108 κάποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ ασφόν λέγειν, Ξεν. Ἀπομν.4,25 πειράσσομαι γάρ ἐν ὕμιν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν [ἐπὶ ἀμαθούς, ἀπειροῦ ἱατροῦ] |

|| τολμῶ κρίσιμον συμπλοκήν: Θουκ.7,81 ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,52 κινδύνους εἶχον ἑκάτεροι πάσαις ἀποκινδυνεύσαι ταῖς δυνάμει: || κ. παθ.: Θουκ.3,39 ἤμιν δὲ πρὸς ἐκάστην πόλιν ἀποκινδυνεύουσαι τὰ τε χρήματα καὶ αἱ φυγαί | θὰ περιεβήσω εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον: | 2) ἀποφεύγω τὸν κίνδυνον ἄλλου, δὲν συμμετέχω τοῦ κινδύνου: Φιλῶστρ.Β'. Ἀπολλ.7,15 ἐγὼ δ' ἀνήκωσ τοῦ λόγου φεύγοιμι σε καὶ ἀποκινδυνεύοιμι σου;

ἀποκινησις -εως ἴῃ μτν. κ. νεώτ. μετακινήσις, μετατόπισις, ἀπομάκρυνσις.

ἀποκινῆν ἴῃ νεώτ. χημ. προῖδν [μίγμα] λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως κινήσιν ἢ βεικκοῦ αὐτῆς ἄλατος μεθ' ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ἀπόκινος ἰδί εἶδος ὀρχήσεως ἀσπελαγοῦς: Κρατίν. 120, Ἀριστοφ. ἀπ.27,5, Πολυδ.4,101, Ἀθην.14,629 C εἰ τὴν ἀπόκινον καλομένην ὄρχησιν, ἢς μνηνεμένην Κρατίνος ἐν Νεμέσει καὶ Κηφισάδωρος ἐν Ἀμαρσίαι Ἀριστοφάνης τ' ἐν Κενταύρῳ καὶ ἄλλοι πλείονες, ὕστερον μακρῆσιμον ὠνόμασαν», ΑΒ 429,29 « ἀπόκινον' γένος ὀρχήσεως φορτικῆς » οἱ δὲ μέλος ἢ ὁ τὸν κιναιδιογράφων ἱαμβός: | 2) ἐν μτφ. χρ. φυγῆ, διαφυγῆ: Ἀριστοφ. ἴν.20 ἄλλ' εὐρὰ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου ἰεῦρέ τρῶπον ὅπως χορευόντες διαφυγάμεν ἀπὸ τὸν δεσπότην |.

ἀποκινῶ -έω κ.μ.ον, κ. νεώτ., ὀπ. τ. -άω, παθ. -ιζμαι, ἴῃ ἐν. προσ. θορ. ἄορ. ἀποκινῆσαι, ὀπ. τ. -ήσω, ὄπ. τ. ἐνεργ. ἀορ. ἀποκινῆσαι κ. παθ. ἀποκινῆσθαι, κινῶν ἀπομακρύνω, μετακινῶ, μετατοπίζω: Ἰλ.Λ 636 ἄλλος μὲν μογῶν ἀποκινῆσαι, τραπεζῆς, Ὀδ.Χ 107 μὴ μ' ἀποκινῆσαι θυράων μοῦνον ἔδοντα, ἴνν. Νούα.2,69 ἄπην δὲ τῆς ὀδύνης ἀποκινῆσθ, ἴω.Μολ.427,11 ἀποκινῆσθαι αὐτοῦς τῆς ἔφαρχίας: | παθ. -ομαι-έομαι ἀπομακρύνομαι, ἀποβάλλομαι: Βασιλικ.1,4 ἐάν κληρικὸς ἢ δημοσίως φιλονικεῖν περὶ τῆς εὐσεβείας τολμῶν, τοῦ τὰμῶστος τῶν μοναχῶν ἀποκινεῖται: | 2) κ. μτν. κ. ὄπ. τ. ὄπ. τ. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ: Αἰν.Τοκτ. 10 ὄς ἐν ἀστών ἢ ἔξων ἢ δοῦλῶν ἀποκινῆ, Ὀδυσσ.11,43,2 ἦν ἀποκινῆσθς ὑπὲρ ἐνδύοις, ἐμπίπτεις καὶ λόχοις, ἀκόμη δὲν ἀποκινῆσαι ἰδὲν ἔξικινῆσαι: | 3) ὄπ. τ. κινῶμαι ἀπὸ τῆς θέσεώς μου, εὐρχ. ἰδίως ἐν ἀρνητικῇ ἐκφράσει: ἐγὼ δὲν ἀποκινῆσαι καθόλου, κ. παθ. μὴν ἀποκινῆσαι, ἀποκινῶμαι-έομαι μτν. καθίσταμαι ἀμίχθ.

ἀπὸ μικτοῦ γίνονται ἄμικτος, καθαρὸς: Ζώα. Ἀλχ.110 Β κινῶται πάντα καὶ ἀποκινῶται.

ἀποκισσομαι -έομαι ἐξοιδοῖνομαι, ἐπὶ φλεβῶν: Γολ.8,90 αἱ φλέβες οἶον ἀποκισσοῦνται.

ἀποκισωσις -εως ἴῃ μτν. τὸ ἀποκισσοῦσθαι βλλ. λ.: Παῦλ. Αἰγ.6,64.

ἀποκισσοῦμαι -έομαι γίνομαι παρεμφερὴς πρὸς κισσόν, περὶ ἀνεριστικῶν φυτῶν: Θεοφρ.Φι 3,18,7 ἢ εἰλεῖ ἀποκιπτοῦσθαι τελειοῦμένη: | 2) Ἐπιγρ. ἀποστεροῦμαι τοῦ κισσίνου στεφάνου μου.

ἀπόκιστος -ον ἀκούρευτος: Ἦσ. «ἀποκος».

ἀποκίω ἀποκίω βλλ. λ.

ἀποκίωνω ὄπ. τ. ἀποπερατῶ, φέρω εἰς αἴσιον πέρασ συμφωνιᾶν τινῶ, οἶον ἀγορῶν ἢ πώλησιν, συνοικέσιον κττ., μὲνω σύμφωνος: τὰ ἀποκίωσσω καὶ σὲ λίγο θά γένη ὁ γάμος (ἰβρλ. κίων). |

ἀποκλαδέω μτν., νεώτ. κ. ὄπ. τ. ἀποκλῶ τοὺς κλάδους, κλαδέω ἐντελῶς: Φιλ.ν.Εὐσ.Εὐαγγ. Πρ.1,10 δένδρου λαβόμενον καὶ ἀποκλαδέυσαντα: | 2) ὄπ. τ. παύομαι κλαδέων, τελειώνω τὸ κλάδεμα.

ἀποκλαδῶ (τό) ὄπ. τ. ἀποκοπεῖς κλάδους δένδρου ἢ θαμνωδῶς φυτοῦ, συνθῆσθ. εἰς τὸν πλθθ. ἀποκλάδισα αἱ ἐκ τῆς ὀμπέλου ἰδίως κλαδεύομαι ράβδῳ, χρησιμοποιοῦμαι ἐν ἐναύμασι: Βσ.λαωρ. Ἀθ.Διάκ.6,8 προσάναμμα, ἀποκλαδί, | χλωροκομμενο φρύγανο, ποῦ τώθωσκεν ἢ φλάγα.

ἀποκλαδίζω ὄπ. τ. ἀποκόττω τοὺς κλάδους φυτοῦ, κλαδέωμαι: ἀποκλαδίζουσα τὸ ἄμπέλι, παρομο. ἀποκλαδίζει ἀν θέλας νὰ σοδιάζω.

ἀποκλάζω (κλάζω) κ. μτν. μέλλ. -κλάγξω, ἄορ. -έκλαγξαι ἐκπέμψω ἦχον ἢ φωνὴν ὅμοιον κλαγγῆ, κρόξω βροντωδῶς: Αἰσχ. Αἰ.156 τοιάδε Κλάγξω ξὺν μεγάλῳ ἀναθείῳ ἀπέκλαγξεν, ΑΠ7,191, | ἀποκλάγξασα ἀντίφθογον: | 2) (οὐκιάζω) μέλλ. -κλάσω κάμπτω τὸ γόνυ: Ἀριστοφ. ἀπ.109.

ἀποκλαίω ἄπ. τ. -κλάω κ. νεώτ., ὄπ. τ. κ. -κλαίγω, μέλλ. -κλαύσομαι, ἄορ. ἀπέκλαυσα, ὄπ. τ. ἀπόκλαφα, παθ. μτχ. -κλαμῶμαι κλαίω, θρηνώ τινα μεγαλοφώνως, δυνατὰ: Θεόγν.931 οὐδέ θανόντ' ἀποκλαίει οὐδέεις, ἦν μὴ ὄρα χρήματα λειπόμενα, Πλάτ.Φαῖδ.117 C ἐγκαλυφάμενος ἀπέκλαυον ἐμαυτόν: | μέσ. κ. κλαυθμῶσις λέγω, διεκτραγωδῶ τὴν κλαφολογίαν: Ἀριστ.Σφ.564 οἱ μὲν γ' ἀποκλάουσι πενίαν αὐτῶν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,87 τὰς ἀμφοῖν ἀπεκλαύσατο τύγας: | ἀπολ. κλαίω μεγαλοφώνως, ἐκρήγυον εἰς θρήνους: Ἦρ.2,121,3 τὸν ἄν ἰδόντα ἀποκλαύσατο ἢ κατοικτιζόμενον, Σοφ.Φιλ. 693 στόνον ἀντίτυπον βαρυμῶτ' ἀποκλαύσαισι ἀματηρόν: | 2) ἐν τῷ μέσ. ποῦμαι κλαίων: Λουκ. Συρ.6 ἐπεὶν δὲ ἀποτύφονται τε καὶ ἀποκλαύσονται: | 3) ὄπ. τ. ἐν τῷ ἐνεργ. μετ' αἰτ.: δ. διστ. ἀφοῦ σὲ ἀποκλάφανε τὰ δύο μου τὰ ματάκια: |

ἢ ἤρα τὸ μαχαίρῳ μου νὰ γίνω κομματάκια: | ἀπολ.: φρ. ἐκλάφει κὶ ἀπόκλαφε στοῦς τρεῖς ἔκναπαντρεῦτη [περὶ τῶν ταχέως παρηγορούμενων].

ἀποκλαμῶ (τό) ὄπ. τ. ἀποκλαμῶ βλλ. λ.).

ἀποκλαμῶσις ἰδί || ὄπ. τ. [ἀποκλαίω] θρήνος, ὀδυρμός, ἀπόκλαυσις: | 2) τὸ ἐνεκα ἐξανθήσεως ἐκ τοῦ κλισθημοῦ ἐπερχόμενον τέλος τοῦτου.

ἀποκλαμῶσις ἰδί (2) ἐκ τοῦ πλόκαμος κατ' ἀντιμετάθεσιν, παραφῶσις φυτοῦ, ἀποκλάδι: Ἐρωτ.κρ. 102 σὲ λίγο γίνηκε πολὺ, καὶ τὸ πολὺ νὰ κάμη | ἀρχίγησεν ἀποκλαμῶσις, σὰ ρίζες τὸ καλάμι: | 2) πλόκαμος οὐκἀποδος, πλοκάμι: Βσλαωρ. Ἀθ. Διάκ.4,60 χταπόδι στὴ θάλαμῃ του, ποῦ πρόσπεμε κινήθῃ | κὶ ἀνήσυχο παρᾶδερνε με τοὺς ἀποκλαμῶσις του.

ἀποκλαμῶσις ὄπ. τ. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ ρ. ἀποκλαίω βλλ. λ.

ἀποκλαίω ὄπ. τ. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ ρ. ἀποκλαίω βλλ. λ.

ἀποκλαίω ὄπ. τ. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ ρ. ἀποκλαίω βλλ. λ.

ἀποκλαίω ὄπ. τ. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ ρ. ἀποκλαίω βλλ. λ.

ἀπόκλαρος-ον ὄρωρ. ἀπόκληρος βλλ. **ἀπόκλασει**-ως ἰή ή κατάμησης, τὸ τασίσιμα' ἥ εἶδ. ἐπὶ τὴν κυμάτων: ΕΜΒ41 ε' ἀγή' ὁ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος.

ἀπόκλασμα-ατος ἰτὸ κατάγμα, ἡ ἐνεργεία θραύσις, τὸ δολικηρωτικὸν σπάσιμον τοῦ ὄστου πλησίον τῆς ἀρθρώσεως: Ἰππ. Ἰητρ. 23 τὰ ἀποσπασματα ἢ ἀποκλάσματα 2) μῦν. τεμάχιον ἐδωδύμου, οἶον ἄρτου, κρέατος κττ.: Ἀλέξ. Τραλλ. 7,9 πρβλ. δημ. ἀποκόμματο.

ἀπόκλασμα-ατος ἰτὸ μῦν. δημ. -κλαμα βρῆνος, κλαυθμός, μοιρολόγι, κλαφολόγι: Ἄρρ. Ἐπικτ. 2,16,39 ἀπόκλαμα γράων.

ἀπόκλασει-ως ἰή μῦν. κλαυθμός, ὄδυρμος: Ὀργι. 2,522 F ὄλοφωρμου καὶ ἀποκλαύσεως.

ἀποκλαίω ἄπτ. ἀποκλαίω βλλ.

ἀπόκλειαι ἰή νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων ρυγχόφωρον τῆς οικογεν. τῶν μυϊών.

ἀποκλείω δημ. ἀποκλείω βλλ.

ἀπόκλεισι-ως ἰή ἄπτ. -κλεισις κ. νεώτ. τὸ κλείειν ἔξω: Ὁουκ. 4,85 θαυμάζω δὲ τῆ ἀποκλήσει μου τὴν πυλῶν (διότι ἐκλείσται τὰς πύλας, ἴνα μή εισέλθω) 2) κάλυμα, ἐμποδίων, ἀποκλεισμός: σὺτ. 6,99 ὑποτειχίζην δὲ ἀμεινον ἐδόκει εἶναι ἢ κείναι ἐμελλόν ὄξεν ἐν τείχεος, καὶ εἰ φθάσειεν, ἀποκλήσεις γίνυσθαι: 3) ἀποχή, ἐπιτροπὴν: Ἰππ. 1235 D ἀποκλείσεις στίων, Ἐπιφάν. 1,704 D οὐ γέγονε γὰρ τὸ Σάββατον εἰς ἀποκλείειν (ἀποχὴν ἀπὸ ἄριστ. τροφῶν, νηστείας).

ἀπόκλεισμα-ατος ἰτὸ μῦν. τόπος ἀποκεκλεισμένος, ἴτοι ἐξ οὗ ἐμποδίζεται ἢ ἐξοδός, φυλακή: Πά. Ἰερ. 36, 1291, 26 καὶ δώσεις αὐτὸν εἰς τὸ ἀποκλεισμα καὶ εἰς τὸν καταράκην.

ἀποκλεισμός ἰτὸ μῦν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποκλείειν, ἀποκλείσις βλλ.: Ἄρρ. Ἐπικτ. 4,7,20 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ διὰ τῆς καταλήψεως ἐπικρατοῦν τινῶν σημείων, παρεμποδίσαι πάσης πρὸς τὰ ἔξω ἐπικοινωνίας τοῦ ἔχθρου, ἀπομονώσις: ἀποκλεισμός τοῦ στρατοπέδου, -τοῦ φρουρίου, δ. τραγ. νὰ φύγη τὸν ἀποκλεισμό, νὰ πιάσῃ ριθροβούνι: ἥ εἶδ. ἢ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἢ πολέμου ὑπὸ κράτους τινός δια τὸ πολεμικὸν αὐτοῦ στόλου δικαιοκῆ τῶν συγκοινωνιῶν, κ. γεν. πάσης ἐπικοινωνίας ἑτέρου κράτους πρὸς ἄλλας χώρας: ὁ ἀποκλεισμός τῆς Κρήτης, -τῆς Ἑλλάδος, - ἡπειρωτικὸς ἀποκλεισμός ἢ ἐπὶ τῶν ἀγγλικῶν προΐοντων ἐπιβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος καθ' ἄπασαν τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑυρώπην, στὸν ἀποκλεισμό ἢ τὸν καιρὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ πεινάσαμε: ἥ ἐμπορικὸς ἀποκλεισμός ἢ ὑπὸ τὸν ἐμπόρον ἢ τὴν καταναλωτὴν χώρας τινός ἀρνήσις εἰσαγωγῆς ἢ ἀποχὴ κατανάλωσις προΐοντων ἄλλης χώρας, διεδν. ὄρος μπουκατίας: ἥ ἀποκλεισμός τῶν ἐργατῶν ἢ ὑπὸ τὴν ἐργοδοτῶν κηρυσσομένη παύσις τῶν ἐργασιῶν πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἀπεργίας τῶν ἐργατῶν, ἄ. ἀναπεργία, διεδν. ὄρος λὸκ-ἄουτ: ἥ ἀποκλεισμοῦ σήμα εἰδικῆ συσκευῆ ὀπτικοῦ σήματος, δεικνύοντος ἂν ἐπιτρέπηται ἢ ὄχι ἢ εἰσοδός αἰθροδρομικῶν σφυρῶν εἰς τὸν σταθμὸν 3) νεώτ. ἀπαγορεύσις συμμετοχῆς, οἶον εἰς διαγωνισμόν, ἀγῶνας, σύσφιην, συνέδριον κττ.: ἀποκλεισμός ἀθλοῦ εκ τοῦ ἀγωνίσματος λόγω κακῆς συμπεριφοράς. 4) μῦφ. ἀποχωρισμός, ἐξαιρέσις: κατ' ἀποκλεισμοῦ τῶν ἄλλων περιπτώσεων: 4) μῦν. ἀπὶ ἀπόκλεισμα, φυλακή: Ἀκύλ. Ψαλμ. 141 (142) β.

ἀποκλειστικῆς ἰτὸ νεώτ. θηλ. ἀποκλειστική ὁ ἀποκλείων, ὁ ἐκτελὼν ἀποκλεισμόν βλλ.: α) ἀποκλειστικαὶ δυνάμεις | αἱ ἐφρωποικαὶ δυνάμεις αἱ ἀποκλείσασαι μὲ τοὺς στόλους των τὴν Ἑλλάδα ὀλίγον πρὸ τῆς ἑμπακῆς αὐτῆς εἰς τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον |.

ἀποκλειστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν, ἀποκλειστικῶς βλλ. **ἀποκλειστικὸς**-ῆ-δ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πάντα ἄλλων ἀποκλείων: ἀποκλειστικὸν συμπέρασμα: ἥ ὁ εἰς ἓνα μόνον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, μοναδικός, μονομερῆς: ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως, - ἔχει αὐτοκίνητον δι' ἀποκλειστικὴν τὸν χρῆσιν.

ἀποκλειστικότης-τητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποκλειστικοῦ βλλ.: ἀποκλειστικότης ἐκμεταλλεύσεως, - δηρμοσιεύσεως ἔργου, - ἄρθρου | πρβλ. διεδν. ὄρ. κομπράτ |.

ἀποκλειστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν βλλ., κατ' ἀποκλεισμόν οἰοῦδηποτε ἄλλου: ἀσχολεῖται ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ θέατρον.

ἀποκλειστικὸς-(ν)-ο(ν) μῦν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκεκλεισμένος: Κρυστ. Μαργ. Βασ. 17 εἶναι παλὰτι ἑρμικὸ κὶ ἀπόκλειστο ἡ καρδιά μου.

ἀποκλείω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἰών. -κλήσω, ἄπτ. -κλήω, Ἐπίγρ. -κλήσω, δημ. κ. -κλείων, μέλλ. -κλείσω, ἰών -κλήσω, ἄπτ. -κλήσω, ὄρωρ. ἄρ. -έκλασα, ὄμ. ὄρωρ. προστ. ἀπόκλασεν | Θεοκρ. 1, δημ. ἄρ. ἀπόκλεισα, παθ. ἀποκλείσθαι, μῦν. παθ. παρακ. μῦν. κ. νεώτ. ἀποκεκλειμένος, προ. κ. δημ. ἀποκλεισμένος κλειώ ἔξω, ἐμποδίζω τινὰ νὰ εἰσέλθῃ: Αἰσχ. Πρ. 670 ἐξήλασέν με κάπκηλας δωματίων, Ἡρ. 5,104 τοῖσι ἐσωτοῦ στασιώτησι ἀπεκλήσεν τὸν πυλῶν: ἥ κ. μέσ. παρακώλυω: Ὁουκ. 6,101 αὐτοῦς βουλόμενοι ἀποκλήσασθαι τῆς διαβάσεως: ἥ κ. παθ. ὑψίσταται ἀποκλεισμοῦ, ἐμποδίζομαι νὰ διέλθω: Ἡρ. 3,117 ἀποκεκλιμένου . . τοῦ ὄδατος τῆς διεξόδου: 2) ἐμποδίζω τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐπικοινωνίαν, παρεμποδίζω, ἀπομονώνω, κύνω ἀποκλείων, Ἄριστ. Ὀρν. 1263 ἀποκεκλήκαμεν . . θεοῦς μὲκτεῖ . . διαπερὸν πόνιν, Ἄρρ. Ἄκων. 1,9,13 ἀπεκλείεσσαν τῷ Περσικῷ ναυτικῷ τὸν λιμένα, Χρον. Μορ. 8,10 πού ναυηρ τὸν ἀρμόδιον τ' Ἀνάπλι ν' ἀπέκλειον, -ἀπέκλεισαν πανταχόθεν τὴν χώραν, - οἱ Ἄγγλοι ἀπέκλεισαν τὰ παράλια τῆς Γαλλίας: ἥ κ. παθ.: Ὁουκ. 3,109 ἐκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ταῖς Ἀττικαῖς ναυτὶ ἀποκεκλήμενος, Χρον. Μορ. Πρ. 1901 μ. 106 δεκα ὀκτὴς ἡμέρας ἐκέμασεν στὸ πόρτο ἀποκλεισμένοι, - ἀπεκλείσθησαν τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, δ. τραγ. ὁ Γρίβας ἀποκλείστικα φηλά στοῦ Νικολάτου: 3) μῦφ. φέρω εἰς στενωχῶρον θέσιν, περιάγω εἰς ἀμνησίαν, εἰς ἀδιέξοδον: Πλάτ. Πολ. 487 C ὄσωρ ὑπὸ τῶν πεττεῦσιν δεινῶν οἱ μὲ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσι δ, τι φέρωσιν: 4) φράττω, ἐμποδίζω: Ἡρ. 4,7 τὰ ἀποκλήνonta τὴν ὄψιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 251 D ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ περὶ | ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν | ἥ κ. παθ.: Ξεν. Ἄπισμ. 3,89 ἴνα ὁ χειρῖνον ἤλιος μὴ ἀποκλήνῃ | ἴνα μὴ παρεμποδίζωνται αἱ ἠλιακαὶ ἀκτίνες κατὰ τὸν χειμῶνα |, Ἀριστ. Πρ. 904 Β 18 τὸ φῶς ἀποκλείεται: ἥ κ. μῦφ.: Διόδ. Σ 13,14 θεωροῦντες αὐτοὺς τὴν σωτηρίαν πανταχόθεν ἀποκεκλιμένῳ: 5) ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω τὴν συμμετοχὴν εἰς τι, ἐπιβάλλω ἀποχὴν ἀπὸ τινός, ἀπομακρύνω, ἀποστερῶ: Ἡρ. 1,37 ἀμφοτέρω με τούτων ἀποκλήσις ἔχεις, Ἄριστ. Φ. 601 σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν ὧτων ἀποκλείεις καὶ κατερούκεις, - τὸν ἀπέκλεισαν ἀπὸ τὰς ζεξέτασις, - ἀπὸ τὸ συνέδριον: ἥ κ. παθ.: Ἰσατ. 1,17 νόμου δὲ ἀποκλεισμένης, Δημ. 1107 ἐγὼ δὲ ἀπεκλείσθη τὸν λόγου τυχεῖν, Προκλόν. 3,1,11,20 ἀποκεκλεισθαι τοῦ βίου, - ἀπεκλείσθη ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας: δ) νεώτ. τὸ μέσ. ἐν τῷ γ. ἐν. ὡς ἀπρσ. ἀποκλείεται δὲν θεωρεῖται δυνατόν ἢ ἐνδεχόμενον καὶ συμβῆ τι: δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐλαθῶμεν σὲ συνεννόση, - σὲ συμβιβασμό, - νὰ βρέξῃ: ἥ φρ.: ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν πα-

ρέχεται τὸ δικαίωμα ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν ἐπιτρέπεται· 6) μέσ. κ. παθ. ἀπέγομαι τινας, ἀποστρέφομαι· 'Μα. « ἀκωρέστως ἔχειν τροφῆς »· 'Ἰη. 'Ἐντ. Πισθ. ἦν δὲ τοῦ σίτου ἀποκλεισθῆ· 7) μετ' αἰτ. κλειώ, ἀποφροῦτω· 'Ἠρ. 1,150 τὰς πύλας ἀποκλείσαντες ἔσχον τὴν πόλιν, αὐτ. 7,129 τὰ .. πρὸς τὴν ἡῶ ἔχοντα τὸ τε Πίλιον ὄρος καὶ ἡ 'Οάσα ἀποκλείει, Θεοκρ. 15,43 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐτέην ἀπόκλασον κ. παθ.· 'Ἠρ. 3,117 αὐταί μὲν αἰ πύλας ἀποκλείονται, αὐτ. 4,100 ἀποκλείεται ἡ Σκυθικὴ ὑπὸ πρῶτων 'Αγαθούρων κ. μτφ. 'Απολλιν. 62,24 πὰν γὰρ ἀπεκλείσθη λάθρον στόμα λωβητήρων· 8) κλειώ οἶονε! ἐν δεσμητηρίῳ· 'Μα. « ἀποκλείσαντες, φυλακίσαντες »· Σοφ. Οἴ 1388 ἀποκλείσαι τοῦμὲν ἄθλιον δέμας· κ. παθ.· Λυσ. 1,17 ἀπεκλείσθη ἐν τῷ δεσμητηρίῳ· ἢ νεώτ. κ. δημ. μένω που περιωρισμένος· ἐξ ἀνεχίας ἀπεκλείσθη εἰς τὴν ἀπαρχίαν, - μετ' ἡ βροχῆ ἀποκλείσθηκα σπῆτι· 9) κάρωμ ἔξαιρεσις, ἔξισαῖ· Δημ. 8,415 ἀντέδικα μὲν, ἀπέκλεισα δ' ὄψω.
ἀποκλείπτω ἀφαιρῶ κλείπτω, κλείπτω τι ἀπό τινας· 'Υμν. Οἴ. 'Ἐρμ. 552 κατένευσε μήπωτ' ἀποκλείψειν ὄσ' Ἐκκλησίας ἐκτετάσται κ. παθ.· 'Ἀρτεμίδ. 2,29 λεπτὰ κεράτια .. ἀπεκλάπην καὶ ἀπόλωσα ἱμοῦ τὰ ἔκλεψαν καὶ τὰ ἔχασα· ἢ μτφ. ἀπατῶ· 'Ρογν. Ναξ. Λόγ. 4,128 Β αὐδ' ἂν εἶδος κυνέην .. περικείμενος ἀποκλείφει κατὰ.
ἀποκλείζωμαι Ἐπιγρ. ἀποκλείωμαι, κατακλείωμαι· οὐνομα σιγάδωσ' τοῦτ' ἀποκλείζομένη αὐτὴ ἀραιμακέτοις ἔγκοτέκρυφα Βορέα.
ἀποκκλήϊω ἰων. ἀποκκλήϊω βλ. λ.
ἀποκκληρίζω νεώτ. κ. δημ. [π. Κοραῖ] ἀποστερῶ τινα τοῦ κλήρου, τοῦ δικαιοῦματος κληρονομίας, ἄ. ἀποκκληρῶν· 2) δημ. αὐτῆ. ἐπὶ οἰκονομείας ἢ γένους, ἐκλείπω, ἄ. συνηθέστ. Ἐκκληρίζω, συγγ. σβύνω - ομαι.
ἀποκληρονόμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ κλήρου, τῆς κληρονομίας ἐκθληθεῖς, ὁ ἀποκληρωθεῖς, ὁ ἀπολέσας τὰ κληρονομικὰ του δικαιοῦματα, ὁ μὴ κληρονόμος· 'Ἀρρ. 'Ἐπικτ. 3,8,2, 'Ἐπιφάν. 1,1077 ἀποκληρονόμους καὶ ξένους αὐτοῦ ἑαυτὸς καταστήσασαι· ἢ μτφ. κ. ἐν περιφράσει ἀποκληρονόμον ποιῶ ἀποκλήρω, ἀποκλείω τοῦ κλήρου.
ἀποκκληρῶς (-η-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. ἀποκκληρῶς ὁ μὴ ἔχων κλήρον, ὅθ. ὁ μὴ μετέχων τινός· Πίνδ. Π 5,54 πόνων δ' οὐ τις ἀποκκληρῶς ἔστιν οὐτ' ἕσεται, 'Ἐρμ. 1,47 ἀνδρῶν ὄχων ἀποκκληροῖ· 2) ὁ μὴ μετέχων τοῦ κλήρου, ἦτοι κληρονομίας· σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 725 « ἐπιμορσία ἐστὶν ἡ δευτέρα τοῦ δικαστηρίου κρίσις, λεγόμενη μετὰ τῶν ἀποκλήρων παρουσίαν »· ἢ γεν. ὁ ἐκ τοῦ κλήρου, ἦτοι τῆς κληρονομίας ἐκθληθεῖς, ἀποκλεισθεῖς, ὁ στερηθεῖς τοῦ δικαιοῦματος τῆς κληρονομίας· 'Ἀριστ. Πτολ. 112 Β 19· ἢ κ. ἐν περιφρ. ἀποκλήρον ποιῶ ἀποκλήρω, ἀποστρέφω τινα τοῦ κλήρου, τῆς κληρονομικῆς μοίρας αὐτοῦ· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ ἐν μεγάλῃ στερηθῆς ἂν, ὁ οἶονε μὴ τυχὼν τοῦ ἀρμόζοντος τοῖς ἀνθρώποις κοινωνικοῦ κλήρου· φρ. αἰ ἀποκλήροι τῆς ζωῆς, - οἱ ἀποκλήροι τῆς τύχης.
ἀποκληρωθῶ - ὄω κ. νεώτ. κ. ἀποκληρῶν διὰ κλήρου ἐκλέγω· 'Ἠρ. 2,32 καὶ δὴ καὶ ἀποκληρῶσαι πέντε ἑαυτῶν ὀφρομένουσ τὰ ἔρημα τῆς Λιθύης, Θουκ. 4,8 διεβίβαζον ἐς τὴν νήσον τοῦ ἀπλίτας ἀποκληρῶσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόγων· 2) εἰδ. παρ' Ἀπικτῶν, ἐκ κλήρου ἐκλέγω τινα διὰ τὸ ἄξιωμα· 'Αττ. 8,70 ημετέρας τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν, 'Ανδοκ. 1,82 επειδὴ βουλήν ἀπεκλήρωσατε, Λυσ. 22,16 χωρὶς σιταφύλακας ἀποκλήρωστε· ἢ κ. παθ. - ομαι διὰ κλήρου ἐκλέγομαι· Δημ. 778,4 ὅτι ἐλάχατε, εἰτ' ἀπεκλήρωθητε, Εὐστ. Πονημ. 95,88 ἀποκληροῦσθων

δὴ καὶ οἱ τοιοῦτοι ἀνθρώποι τῆ παγνῆμονι θυμέλῃ· ἢ μτφ. ἐκλέγω τυγαίος· πιδαν. ἐν Φιλ. 6, Ρητ. 1,114· ἢ μέσ. - ομαι - ὄμοιαι κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.· Φιλ. 2,508 τίνος ἔνεκαν πάντων ἀποκληρῶσαντο τὸ πῦρ, Πλούτ. 'Ηθ. 826 F ταύτας .. ἀπεκλήρωσαντο τοῖς πολιταῖς· 3) μτφ. ἐπὶ πλοῦς, εἰς κληρῶς διανεμῶ, μοιραῖω διὰ κλήρου· Πλούτ. Καῖσ. 51 χιλίας δὲ διένειμεν ἐκάστῳ δραχμάς καὶ ἠχῶραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλὰν· ἢ κ. παθ. - ομαι - ὄμοιαι λαρθάνα διὰ κλήρου, λαρθάνας ὡς κλήρον μόν· Φιλ. 2,577 χώρας τῆς ἀποκεκληρωμένης αὐτῷ μόν· 4) μτφ. κ. μον. γεν. ἀπονεμῶ, δίδω, παραχωρῶ πνί τι· Φιλ. 2,214· κ. παθ. - ομαι - ὄμοιαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Λουκ. Μισθ. Συν. 32 τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκληρωταί, Θεοδ. Μετοχ. 598,12 τοῖς νέοις ἀποκεκληρωθεῖσι πρὸ τῶν πόλεων ἔξω τὰ μουσεῖα· 5) ἀποκλήρω διὰ κλήρου, ἀποπέμω, ἐκδιώκω, ἀπομσκρύνω διὰ κλήρου· 'Ἀριστ. Πολιτ. 1,298 Β 26 ἢ μὴ πᾶσι δίδωναι μισθόν, .. ἢ ἀποκλήρωσιν τοῦς πλειούσ· 6) νεώτ. καθιστῶ τινα ἀποκλήρον, στερῶ τοῦ ἐξ ἐμοῦ κλήρου, ἦτοι τῆς κληρονομικῆς μερίδος του ὡς ἀναγκαῖα κληρονόμου· ἀπεκλήρωσε τὴν θυγατέρα του.
ἀποκληρῶνω δημ. ἀποκληρῶ βλ. βλ. ἀποστερῶ τινα τῆς ἐξ ἐμοῦ νομίμου μοίρας.
ἀποκληρῶσιν - εως [ἢ] διων κ. νεώτ., δημ. ἢ ἢ διὰ κλήρου ἐκλογῆ· Διων. Κ 39,7 τὴν ἀποκληρῶσιν τῶν δικαστῶν· ἢ κ. μτφ. ἢ κατὰ τύχην προτιμῆσις, ὅθ. ἢ ἀνευ περιαιρέσεως, ἢ ἐπιπόλαιος· Πλούτ. 'Ηθ. 1045 F ἐν τοῦτοις ἀποκληρῶσις καὶ τὸ ὡς ἔτιχεν ἀπικλίνον τῆς διανοίας· 2) μτφ. παραλογισμός, ἔλλειψις περισκέψεως, κρίσεως· φρ. τῆς ἢ ἀποκληρῶσις· 1) τὶ τὸ παράλογον ὑπάρχει εἰς .. ἢ 'Απολλ. Σύντ. 267,17, 'Ἐπιφ. 3,799 Δ τῆς ἢ ἀποκληρῶσις τοῖς μὲν ἐλάττωσιν ὡμοιωθεῖσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπων βασιλεῖ, Εὐστ. 'Ἰλ. 674,26 τῆς ἢ ἀποκληρῶσις τοῦ τὸδε τι εἰπεῖν· ἢ φρ. κατ' ἀποκληρῶσιν κατὰ τύχην ἢ ἀνευ λόγου, ἀνευ αἰτίας, παραλόγως· Γαλλ. 1,35, 'Ἐπιφ. 1,608 μὴ κατὰ ἀποκληρῶσιν σῖδεν οἷς ἢ αἰγας ἢ τῆς θηλείας βοῦς· 2) μτφ. ἐκκλ. ἀπονομή, κατανομή κεχωρισμένων ἐνὶ ἐκάστῳ γινομένη· Διον. Ἄρρωθ. 'Ἐκκλ. Περ. 5,1 καιρὸς ἂν εἴη, μετὰ τὰς ἱερουργίας, αὐτὰς ἐκθέσειαι τὰς ἱερατικὰς τάξεις τε καὶ ἀποκληρῶσις· 3) νεώτ. ἀπικτ. δικ. τὸ ἀποκληρῶν, ὁ κατὰ ρητὴν νομίμως καταγεγραμμένη ἐν διαθήκῃ θέλων τοῦ διαθετοῦ ἀποκλεισμός τινας ἐκ τῆς νόμῳ ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν ὡς ἀναγκαῖον κληρονόμου κληρονομικῆς μερίδος· ἀποκληρῶσις υἱοῦ.
ἀποκληρωτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀποκληρῶν, δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ ἀποκληρῶσιν· ἢ ὁ τῆς ἀποκληρῶσεως, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποκληρῶσιν βλ. λ.
ἀποκληρωτικός ἐπιγρ. δι' ἀποκληρῶσεως.
ἀπόκλητος - εως [ἢ] ἀπτ. ἀπόκλητος βλ. λ.
ἀποκλήτος-ον ὁ ἀποκληθεῖς, ἦτοι ἐκλεχθεῖς, ὁ ἐκλεκτός· Παλλ. 4,5,9 οὔτε κοινὴ προσδεξόμενος σύνδοξο, οὔτε τοῖς ἀποκλήτοις συμμεταδοῦντος ἴβθα ἀπόκλητοι οἱ ἀποτελούμενοι τὸ ὀνώτατον συμβούλιον τῶν Αἰτωλῶν, ἄ. βουλευταί, σύνδεροι βλ. λ.).
ἀποκλήω ἀπτ. ἀποκκλήω βλ. λ.
ἀποκλήμις - οτος (τό) κ. νεώτ. καταφέρεαι, κλιτύς· 'Ἀριστ. 59, -σχόλ. Ἰλ. Β 729 κλημακόσσαν ἢ ὄρεινὴν ἢ ἀποκλήμιτα ἔχουσαν· 2) μτφ. ἀστρ. κλίσια ἀστέρου, ὄσις· Σέξτ. 'Ἐπιφ. 5,14 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκάστου τούτων τῶν κέντρων τὸ μὲν προάγον ζῶδιον ἀπόκλημις καλοῦσι, τὸ δ' ἐπόμενον ἐπαναφῶραν· 3) νεώτ. ἢ ἐν τῇ βάσει τοῦ κρανίου μεταξὺ τοῦ μεγάλου ἰσκαθοῦ τμήματος καὶ τοῦ ἐπιπλοῦ ὑπόκλιοις ὀστέην ἐπιφάνεια.
ἀποκλινής - ος-ές μτφ. ὁ ἀποκλίνων· Μαυδ. 6, 62 καὶ κέντρον Τιτηῶν ἀποκλινέας τελεθόντος.

ἀποκλωνίζω δημ. ἀποκόπτω τοὺς κλώνους, ἀποκλαδίζω.

ἀπόκλωμα [τοῖ] δημ. ἡ περάτωση τῆς κλώσεως· 2) μτφ. ἀπόκλωμα τοῦ ἡλίου ἡ ὕσις: δ. τραγ. καὶ στοῦ ἡλίου τ' ἀπόκλωμα ἐκρέμασαν τὸ πόντισα, Κρυστ. Γκόλφ. πού μὲ τ' ἀπόκλωμα τοῦ ἡλίου στὰ οὐράνια γλυκοκράζει.

ἀποκμητέον πρέπει ν' ἀποκμῆν ἢ νὰ ἀποκμῆται: Πλάτ. Πολ. 445 Β ἡκιστα νῆ τὸν Δία, ἔφη, πάντων ἀποκμητέον.

ἀποκναισις ἴσα. « ἡ μετὰ [κατὰ] ἢ βραχὺ ἀναιρούσα ἰότης ».

ἀποκνῶ ἀπτ. -κνώ, ἀπαρφ. -κνῶν [ἀμφ. γρ. ἐν Πλάτ. Φιλ. 26 Β], ἄορ. -κνῶσαι ἀποξέω ἢ ἀποτριβῶ: Ἀνφών. 245 ἀποκνῶσαιεν ἄν κἄν ὄστισόν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος· ἴσα. « ἀποκνησάμενοι ἀποξίσαντες »· 2) μτφ. κατατρυχῶ, ὑπερβαλλόντως ἐνοχλῶ, βρασιονίζω, φθείρω: Ἀριστ. Φικλ. 1087 ἔλκοντε τοὺς πλωτήρας ἄν ἀπεκνῶσθε, Πλάτ. Πολ. 406 Β ἀπέκνῶσαι πρώτων μέν καὶ μάλιστα αὐτῶν, Δημ. 564, 12 ἀποκνῶσαι γὰρ ἀλθία δήπου καὶ ἀναισθησία, Δίων. Χρ. 1, 528 ἔπειροι δὲ... ἀποκνῶσαιεν ἀλθία, Εὐστ. Πονημ. 147 1 πλατῶν λόγων ἀποκνῶσαντα τὴν ἀκρόσιν· || παθ. -ἀποκνῶμαι κατατρυχῶμαι, βρασιονίζομαι, φθείρομαι: Πλάτ. Πολ. 406 Β ἐν ἀσχολίᾳ τε πάντων ἰατροῦόμενος διὰ τίβου ἐξ ἡ ἀνασχισόμενος· || ἀποκνῶμαι, καταπονοῦμαι: Ξεν. Ἑλλ. Ἀθηναῖοι δὲ ἀποκνῶσάμενοι καὶ χρημάτων πειρασάσι καὶ ληστείας.

ἀποκνεύω δημ. ραθυμῶ, ἀποκνῶ βλλ.

ἀποκνησις-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἐνεκα δίκου, δικταγομῆ, ἀναβολὴ πινος, ἡ ἐξ ἀτολμίας ἡ δειλίας ἀποφυγὴ πράξεώς πινος, ἡ ἀποδείξις: Θουκ. 1, 99 διὰ γὰρ τὴν ἀπόκνησιν ταύτην τῶν στρατιῶν, Πλούτ. Ἡθ. 783 Β ἐπειδὴ πλείστασι αἱ πρὸς τοὺς πολιτικούς ἀνώγασ ἀποκνησις.

ἀποκνήσις μέλλ. -ίω κ. -ίω ἀποκόπτω, ἀποτέμνω διὰ τοῦ ὄνυχος· || γεν. ἀποκόπτω, ἀποτέμνω: Ἰνπ. Αφ. 214 μῶλυζεν σκοροδῶν περικαθήραντα τὴν κεφαλὴν ἀποκνήσασα προσθεῖναι πρὸς τὴν ὑπέρην, Θεόδωρ. Φι. 6, 8, 2 ἐν τις ἀποκνήσῃ καὶ φαιρῇ τὸ ἄνθος, Διόδ. Σ 2, 4 τὴν περιστέρως ἀποκνήσασα ἀπὸ τῶν τυρῶν παρέχεται τροφὴν ἀρκοῦσαν· || τραυματίζω διὰ τοῦ ὄνυχος: Ἀριστ. Ζι 554 Β 5 κἄν κηφῆνος τὸ πτερόν ἀποκνήσας ἀφῆ τις τῶν λαϊῶν αὐταῖ [δ. γρ. αὐταῖ] τὰ πτερά ἀποκνήσουσι: ἴσα. « ἀποκνήσει ἀπότιλλε »· || μτγν. ἀποκνήσῃ: Πά. Λευτ. 1, 15 καὶ ἀποκνήσῃ τὴν κεφαλὴν, γλωσσα: « ἀποκνήσει ἀποσπῶ, ἀφελεί τοὺς πέλας »· || μτγν. ἀποξέω, ἀπολειπῶ: Πά. Βασ. 4, 6, 6 καὶ ἀπέκνῃσι ἔθλον.

ἀποκνῶσις-εως [ἡ] ἡ διὰ τοῦ ὄνυχος ἀπόξεσις, ἀποτριβή, ἀποκοπή· || γεν. ἀποκνήσῃ, διὰ κοπή ἀποκνήσας: Θεόδωρ. Αἰτ. Φ 5, 9, 11 αἱ ἀποκνήσσεις τῶν ἀμπελων καὶ ἀποκνήσας τῶν οἰνῶρων.

ἀποκνῶσαι-ατος [τοῖ] τὸ διὰ τῶν ὄνυχων ἀποκοπῆν· || γεν. τὸ ἀπότμημα, ἀπόκομμα: Ἀριστ. Φ. 790 συμφράδων ἀποκνήματα.

ἀποκνῶ-ῶ ἀποκνῶω βλλ. μτγ. μέσ. ἄορ. -ησάμενοι ἐνεργ. σμ.· ἴσα. « -ησάμενοι ἀποξίσαντες ».

ἀποκνῶ-ῶ κ. νεώτ. ἐνεκα δίκου, ὀκνηρία, φόβος ἡ δειλία ἀναδύλλω ἢ παραλεπίω ἢ ἀποφεύγω τ, ὀκνεῶ: Θουκ. 3, 20 οἱ μὲν ἡμίσει ἀώκνησαν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἠγασάμενοι, -Ζώσ. 5, 40 μὲν καὶ πρὸς τὸ πολέμειν ἀποκνῶντες· || μετ' ἀπαρφ.: Θουκ. 4, 11 μὴ ἀποκνήσῃσι ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῖς... ἐπιδοῦμαι, Πλάτ. Φαιδ. 84 C μὴδὲν ἀποκνήσῃτε καὶ αὐτοὶ εἰσέλτε καὶ διελευθῆναι· 2) γεν. ἐπέω, διατάζω νὰ πράξω καὶ: Θουκ. 3, 55 ἐκείνοι ἀδοῦθῶν ἡμῖν ἐναντία Θεβαίους ὅτε ἤματι ἀπωκνῆτε.

ἀποκνῶω δημ. ἄορ. ἀποκόψω, μτγ. παθ. παρακ.

ἀποκοιμένος ἀποκόπτω βλλ.: 2) εἰδ. παύω θηλάζων, ἀπογαλακτίζω βρέφος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων: ἄκομα δὲν τ' ἀποκόψε τὸ παιδί, - ἀποκοιμένα κατσίκα· 3) καθορίζω ποσὸν τὴ ὡς ἀμοιβὴν ἐργασίας ἢ ὑποτροφίας: μοῦ ἀποκόψε χίλιες δραχμῆς τὸ μῆνα· 4) εἰδ. ἀποτιμῶ τὴν δεκάτην ἐκ τῶν προτέρων, κατ' εἰκόσιν· 5) ἀπογορεύω, εἰδ. ἐν τῇ φρ.: τοῦ τ' ἀποκόφα [τοῖ] τὸ ἀνηγόρευσα διαξέ διὰ παντός.]

ἀποκοιχίζω κ. -ύζω μτγν. ἀφαιρῶ, κενῶ διὰ κόρησις ἢ παρεμφερούς τῆς κόρη ἀγγείου, ἀντικῶ: Διοσκ. 1, 30 στον δὲ ἀναξίση δίς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ, καὶ φύξας ἀποκοιχῆσον τὸ ἔλαιον.

ἀποκοιμημα-ατος [τοῖ] νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμησις-εως [ἡ] Πόπ. κ. νεώτ. τὸ ἀποκοιμῶσθαι βλ. λ.

ἀποκοιμῶμαι δημ. κ. -ιοῦμαι ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. δημ. μτγ. ἀποκοιμημένος κόμω ἄλλον νὰ κοιμηθῇ: Ἀκίφρ. 1, 39, 2 ἀποκοιμήσασαι τὸν ἄνδρα, Ἐρωτόκρ. 95 πολλές φορές ἀγρύπνησα γιὰ νὰ σ' ἀποκοιμῶμαι, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 21, 6 στήν ἄμμουδιὰ τὸ κύμ' ἀλαφροπέφτει, | μὲ παραμυθία ἀποκοιμῆζει τὸ γιὰλό· || ἐμβάλλω εἰς τινα ἐπιθυμίαν ἕνουν, τὸν κῶνον νὰ νυστάξῃ: μᾶς ἀποκοιμῶμαι μὲ τὸν ἄνουσον λόγο του, - μὲ τὸ τραγοῦδι του· 2) παθ. μτγ. περιέρχομαι οἰνοῖσι εἰς κατάστασιν ἕνουν, ἀπομῶμαι ἕνεος, ἀποθαλοῦμαι: Σακρ. Ἐπιστ. 1, 6 ἀποκοιμῆσθαι ὑπὸ μεγέθους τῶν πραγμάτων· || ἡ μτγ. ἀποκοιμημένος κ. μτφ. ὁ εἰς διανοητικὴν νάρκην ἐκρησκόμενος, ὁ καθὼς τὴν εἰσάνουσι, ὁ ἔχων περιωρισμένη ἀντιλήψιν ἢ δραστηριότητα, ἀποθαλωμένος: 3) μτφ. ἀμβλῶν τὸ ἐνδιέφερον πινός, ἀφαιρῶ τὰς ὑποφίας του, τὸν ἔξαπατῶ, τὸν ξεγελῶ: τὸν ἀποκοιμῶμαι μὲ τὰ λόγια τῆς 4) μτφ. ἐπιφέρω εἰς τινα τὸν αἰώνιον ἕνουν: Σάκρ. μτφ. Ἰνπ. 1, 388 ἄμπετε ἡ σκετικὴ καὶ μαῦρη ἀνάγκη | τοῦ Ἄδῃ νάποκοιμῆσι ἐμὲ τὸ δόλο.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

ἀποκοιμῶμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι βλλ.

πινος : Ἐπιφάν. I, 680 Β όταν ἡμεῖς ἀποκοιμηθώμεν ἀπὸ ἀγαθῶν ἔργων, όταν ἀμελήσωμεν τῆς δικαιοσύνης 4) μτγ. κ. νεώτ. ἐκκλ.μτφ. ἀπονοῦσθαι ἠέρωμα, ἐν γαλήνῃ : Βεγγ. Βάλλ. 126, 28.

ἀποκοινώσεις-εως ἡ) ἐκκλ. ἡ ἐκ τῆς ἐκκλησίας δι' ἀφορισμοῦ ἀπομάκρυνσις, ἀποβολή, ἀποκοινωνή-εως μτγ. ἐκκλ. κ. μον. ἀποδόλλω, ἀποκλέω δι' ἀφορισμοῦ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐξωκλήσειος : Φώτ. Βιβλ. 192 | ἐξ Ἐπιστ. 505 Β) ὡς ἀπὸ Γεωργίου ἐπάρχου Ἀρετίου πρὸς μοναστρίαν ἀποκοινωνήσασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μία . . .

ἀποκοιτώζω δημ. προσδότης : Σάρρ. Εὐρ. Ἰημ. 1218 δὲν τολμάω κανεῖς | νὰ τὸν ἀποκοιτάξῃ 2) περιθάλω, βοηθῶ πρὸς συντήρησιν πνῆ, περιποιῶμαι τινα πενόμενον ἢ ἀσθενῆ : οἱ γαίτορες πότε πότε τὴν ἀποκοιτάζου.

ἀποκοίτης-ον ὁ μακρὸν τῆς κοιτῆς, τῆς κλίνης καὶ ἰδία ὁ μακρὸν τῆς συζυγικῆς τοιαύτης, ὁ χωριστὰ ἢ ἐκτός τῆς οἰκίας κοιμώμενος : Λουκ. Θε. Δ 10, 2 οὗδ' ἀποκοίτης ποτε ἐκαίνοσ παρά τῆς Πλά. 11 : Πάπ. μηδὲ ἐξέστω αὐτῆ ἀποκοίτων μηδὲ ἀφήμερον γενέσθαι 2) ὁ ἀποχωρισμένος, ὁ μακρὸν ἀπὸ τῆος : Αἰολ. 2, 27 κὼν φῶσι τὸν ἀποκοίτην με τῶνται πώποτε τῶν συστάτων γεγονέναι, Πάπ. ἀπ- ὀρουῶν.

ἀποκοιτῶ-έω ἐγκαταλείπω τὴν τῶξιν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ κοιμῶμαι, διασωκτερέω οὐχ ἢ ἐτάχην θέσει : Δημ. 238, 9 τούτων δ' ἐκάστους ἔν ημερέλειθον τῶξιν διατηρεῖν μητὰ ἀφημερεύοντας μέτε ἀποκοιτῶντας ἥ εἰμαι ἀποκοίτης Πλά. 11 : Πάπ. ἐάν δὲ ἀποκοιτῆ ἢ ἀφημερεύσῃ 2) Σουῖδ. ε ἀποκοιτεῖν γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφιστάσθαι . . .

ἀποκοιλεῖσθαι γλωσσ. διὰ κοιλιακῆς συντηροῦμαι, κοιλιακῶν πορίζομαι τι.

ἀποκοιλέπτω Ἀρχ. Λεξ. κολάπτων, κτυπῶν ἀφαιρῶ τι 2) διατηρῶν ἐγγλύφω, ἐγχαράσσω τι.

ἀποκόλαστος-ον μτγ. ὁ διαφῶν τὸν κολασμοῦ, ἀμύνητος : Ζώσ. Ἀλ. 241 Β.

ἀποκόλλεισις-εως ἡ) νεώτ. τὸ ἀποκολλᾶν βλ. λ., ὁ ἀπ' ἀλλήλων ἀποχωρισμός συγκεκολλημένων πραγμάτων, τὸ ξεκόλλημα : ἀποκόλλεισις γραμματοσύνη 2) ἱατρ. ἀποκόλλησις τῶν ἀποσφῶστων τῶν δατῶν ἢ λύσις τῆς συνεχῆς ἐπιμήκους πινός ὅστω μεταῖθ ἐπιφύσεως καὶ διαφύσεως.

ἀποκολλάω-έω κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. μτγ. παθ. παρακ. ἀποκολλημένος ἀποχωρίζω τι συγκεκολλημένον μετὰ ἢ ἐπὶ ἄλλου, ξεκολλῶ : Εὐστ. Ἰλ. 854, 33 ἀποκόλλησε τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπόλην ἥ κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Γαλ. Ββ| 481 ἢ ἰαχυρόταρον εἶπ ὁ ἀποκολλάται, - ὁ φθικελλος δυσκόλως ἀποκολλάται, Εὐνάπ. Ἰστ. 264 Δ σάμα διαουρόμενον ἦκα καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεχόμενον, ἀποκολλημένο γραμματόσυνη 3) μον. ἀποφυγνῶ, ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τῆος : Εὐστ. Ἰλ. 854, 33.

ἀποκοκοκύνθωσις-εως ἡ) μτγ. κ. νεώτ. μτφ. ἢ κ. παθ. τὸ ἐγκεραλικὸν χῶρον πρὸς κενὴν κολοκύνθην | μεγάλη πνευματικὴ κατάπτωσης, ἀνοσία, ἀποδόλλωσις, ἐν χρ. περὶ ἐὸς πρῶσ. ἢ περὶ ὀμάδος : διὰ τῆς ἀποστηθίδεως ἀκαταλήπτων ἀρχαίων κειμένων ἐπήρχετο ἡ ἀποκοκοκύνθωσις τῶν μαθητῶν παθ. ἀποκοκοκύνθωσις.

ἀποκοκοκύνθωσις-εως ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποκοκοκύνθωσιν βλ. λ.

ἀποκοκοκύνθωσις-εως ἡ) μτγ. ἀντὶ ἀποκοκύνθωσις βλ. λ. ἐν λατ. ἐμφορᾷ ἢ εἰδ. ὅς τίλος σταυρικῆς συγγραφῆς τοῦ Σενεκά παρωδοῦντος τὴν ἀποδόσιν τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου : Διωκ. 60, 35 συνέθηκε μὴ γὰρ καὶ ὁ Σενεκάς σὺν γράμμα, Ἀποκοκοκύνθωσιν αὐτὸ ὡσπερ τινὰ ἀπαθανάτισιν ὀνομασθῆ.

ἀποκοκόθω κολοβῶν, ἐκρωτηριάζω, περικό-

ητω π : Ἰημ. Γυν. Φύσ. Β | ἀμφ. |, Καλλ. εἰς Δία 90 | ἐν τῆσσι |, Ἦσ. ἐν λ. ἀποσκολυπητ, ΑΒ 435, 25.

ἀποκοκλιθῶ σχηματίζω ὄλον ἢ κόλιπους κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. περὶ θαλάσσης ἢ περὶ παραλίας : Ἀριστ. Κόσ. 393 Α 26 εἰθ θάτερα δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκοκλιθόμενος, τρία ποιεῖ πλάγη. **ἀποκοκλιθῶ-άω** κολυμβῶν ἀποβαίνω, φθάνω εἰς τὴν ἕρπην, κολυμβῶν ἐκ ναυαγισάντος πλοίου σφάζομαι : Θουκ. 4, 25 μίαν ναῦν αὐτοὶ ἄδωπλῶσαν τῶν ἀνδρῶν ἀποκοκλιθῶσαντων, - Διωκ. Κ 49, 1 πολλοὶ φθειρομένοι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν σκαφῶν ἀποκοκλιθῶσαν.

ἀποκοκμίειον (τό) μον. κ. ἀποκοκμίειον χρηματοσακκούλα, κεμερὶ : ΚΓ Γορφ. Ἐκθ. 120.

ἀποκοκμιθῆ ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποκοκμίειον, ἢ μεταφορά ἀπὸ τῆος μέρους εἰς ἄλλο : Πολυθ. 24, 6, 2 παραληφόμενους τὰ πλοῖα καὶ πρόνοιαν ποιησομένους περὶ τῆς ἀποκοκμιθῆς αὐτῶν | περὶ τοῦ ἀπόπλου, - ἀποκ- καταδραφιθεῖστων ὑλικῶν 2) παθ. τὸ ἀποκοκμιθεσθαι, ἢ ἐπιστροφή, ἢ ἐπάνοδος : Θουκ. 1, 137 ἐκίνω δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκοκμιθῆ ἀγίνετο παθ. ἀνακοκμιθῆ.

ἀποκοκμίζω κ. νεώτ. μτφ. ἀπ. -ιῶ κοκμίζω ἀπὸ τῆος μέρους εἰς ἄλλο, μεταφέρω ἄλλαχθῶ : Ξεν. ΚΠ 7, 3, 12 συστήσω ὅστις ἀποκοκμίζω σ' οἶοι ἂν αὐτῆ θέλης, Πολυθ. 28, 10, 7 κατέστησαν πρεσβυτάς. . . ἀποκοκμίζοντας τὸ δόγμα, Διδόσ. Σ 2, 28 ἀποκοκμίζων τὴν σπονδὴν ἢ ἐκ τούτων εἰς Βαθυλῶνα 2) νεώτ. ἀναχωρῶν λαμβάνω τι μετ' ἐμαυτοῦ, παραλαμβάνω τι καὶ φεύγω μακρῶν : τὰν ἐγκατέλειψαν ἢ σύζυγός του ἀποκοκμίσασα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τὰ πολῆματα ἀντικείμενα 3) κ. μτφ. ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἀπεκόμισα τὰς ἀρίστους τῶν ἐντυπώσεων 3) εἰδ. μεταφέρω τινὰ ὡς οἰχμάλων τ : Θουκ. 7, 28 τοῦ μὲν εὐθὺς ἀπεκόκμιζον ἐς πόλιν 4) κ. νεώτ. παθ. μεταφέρομαι : Πλούτ. Πηλ. 16 ἀποκοκμίσθη φορῶδην ἐκ τῆς μάχης - ἀπεκοκμίσθησιν οἱ τραυματίαι, - οἱ ἀσθενεῖς, - τὰ γυναικοκμίσαι 5) μέσ. ἀποσυρῶμαι, ἀναχωρῶ : Θουκ. 5, 10 οἱ λοιποὶ ἀπεκοκμίσθησαν ἐς τὴν Ἰδύνα 6) φερέω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι : Ἀπολλ. Ρ Δ 1106 παρθενικὴν μὲν εἶδον ἐπὶ ἀπὸ πατρὶ κοκμίσαι ἰθύνω (ἐν τῆσσι.) ἥ παθ. κοκμίζομαι ὀπίσω, ὅθεν ἤλθον : Ἀνδοκ. 9, 7 φερόμενος ἐπὶ κλίνης ἀπεκοκμίσθη στικαδῆ 7) νεώτ. λαμβάνω, πορίζομαι ἀπὸ τῆος ἀποκοκμίζεις πολλὰ κέρδη σπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, - τίποτε δὲν ἀπεκόμισα ἀπὸ τῆν φίλων σου.

ἀποκοκμίσαις-εως ἡ) νεώτ. τὸ ἀποκοκμίζειν, ἢ μεταφορά μακρῶν ἀπὸ τῆος τόπου : ἀποκοκμίσαις ἀπορριμμάτων.

ἀποκοκμιστῆς (τό) σχολ. κ. ἰον. ὁ κατ' ἐντολήν μετακοκμίζων τι : οὐκλ. Εὐρ. Ἐ. 1, 219 ἡμᾶς δὲ μανδατούφορος καὶ ἀποκοκμιστῆς, ἔταξας εἶναι.

ἀποκοκμιστικός-ή-όν γλω. σ. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ δυνάμενος νὰ ἀποκοκμίζῃ τι βλ. λ.

ἀποκοκμισμα-στος (τό) μτγ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπὸ τῆος κειμένου μέρος, τεμάχιον ἀποκοκμῆν, κομμάτι : Θεόκρ. 10, 7 Μίλων ὀφθαμῶτα, πέτρας ἀπόκοκμυ ἀταράμωλ, Μωκ. Ἀλ. Ἰστ. 1, 18 τῶ χειρὸ ὀπίσω δεξιάντες ὀραχνίω ἀποκοκμιατὶ (παικτικῶς) Πάπ. ἀπόκοκμια τῶν τοῦ χαλκοῦ πετάλων, - ἀπόκοκμια ἐφημερίδος (ῥωτισμένον τεμάχιον ἐφημερίδος εἰδικῶς ἐνδιαφέρον πνῆ) 2) δημ. εἰδ. ἢ παθὸς τὸν θηλασμόν βρεφῶν, ὁ ἀπολακτισμός παθ. ἀποκόθω.

ἀποκοκμίνδης-ή-ον (αἰ) μον. κ. δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποκόθω ἢ ἀποκόθω βλ. λ.

ἀποκοκμίνωσις-εως ἡ) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μεταξουργίᾳ, ἢ πρὸς πλείονα σπιλοντότητα τῆς μεταξῆς διὰ ζέοντος ὕδατος ἀπ' αὐτῆς ἀφαίρεισις τῆς περιβαλλοῦσις τῆς ἰανος τῆς κομμωδῆς οὐσίας.

ἀποκομᾶζω μτγ. κομᾶζω, κρωτῶ ἢ βραύομαι ἠχηρῶς, ἐπὶ χορδῆς· Γλαῦλ.Σιλ. ἐν ΑΠ 6,54,5 βραχόν τετριγυῖα λῦρας ἀπεκόμωσα χορδᾶ. **ἀποκόμωμιον** (τό) μον. κ. ἀποκόμωμιον βολάνιον, χρηματοσασκόλα, κομῶδεμα [ἐπὶ κρημνῶν]· Βρασιλ.16,1,25 εἰ δὲ τὰ εἰκοσι νομίσματα ἅμα ἐν ἀποκομῶνι δέδεμαι.

ἀποκομῶνω δημ. διὰ κόβου δεδεμένος ὢν ἀπὸ τῆς μέρους λύσειαι ἀπ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ ζῶων· 2) συνοεῖ, διαφεύγων τὴν προσοχὴν καὶ ἐπιτηροῦντος πράττει τι ἐπιζήμιον ἢ μὴ ἐπιτρεπόμενον· ἀποκομῶσασα τὰ ζᾶ καὶ φάγασα τὸ σπάρτό· 3) μέσ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, γελίεμαι.

ἀποκομῶ-ώω μτγ. ἀποβάλλω ἢ ἀποκείρω τὴν κόμην· Λουκ.Λεζιβ.5 καὶ γὰρ σκαφίον ἑκακάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόμνον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκομῶνικῶς.

ἀποκομῶνυλοῦμαι-δομαι μον. οἰθαίνομαι ἐκ κοινδύλου, ἐκ τύφωτος, ἀποπρήσκωμι· Παῦλ.Αλυ.3,75.

ἀποκομῶ μτγ. [λ. αἰτωλική] λακτίω, ἐγείρω κόμην || δδ. τρέχω δραμαίως· Ὑγίν.Ἀστρον.3,11.

ἀπόκονα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀποκονά ἐκ τοῦ πηλίσου, ἐκ τοῦ συνέγγυς· τὴν πῆρε ἀπόκονα | ἐπιμῶνας τὴν παρκομῶνθησαν.

ἀπόκοτος-η-ο δημ. ὑπόδοραξ, κοντός, ἐπὶ πραγμ.· Ἐρωτόκρ.Γ 1758 μὰ θλιωτικὰ πολλὰ παλιά κ' ἀπόκοτα ὡς ἡ μέση φερόμετα || κ. ἐπὶ προσ., πολὺ κοντός· δ. τραγ. ἔνας κοντός κ' ἀπόκοτος πῶχε δμορφῇ γυναικί.

ἀποκόντρια [ἡ] δημ. ὑποχονδρία, παραξενιά. **ἀποκοντριάζω** δημ. καθίστημι τινα ἢ ἑμαυτὸν ὑποχονδριακὸν βλλ.λ.

ἀποκοντριάκός-η-ό δημ. ὑποχονδριακός βλλ.λ.

ἀποκοντριάσμα (τό) δημ. ὑποχονδρία, παραξενιά.

ἀποκοντριάς-α-ο δημ. ὑποχονδριακός βλλ.λ.

ἀποκοντῶ-ώω μον. προβάλλω, πνᾶσσω πρὸς τὰ ἔξω· Πρωκ.Ἀνεκδ.6,62,14 τὰ ὀπισθα ἀποκοντῶσα, Εὔστ.Πονημ.295,40 κατεστοχάζοντο ἐξ ἑναντίας ἡμῶν ἀποκοντοῦν τὰ περιττὰ τῆς γαστρός. **ἀποκαροῦδι** [τό] δημ. τὸ δρη ἀπογαλακτισθὲν βρέφος.

ἀποκοπή [ἡ] | ἀποκόπτω | κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ κόπτει τι ἀπὸ τινός, κόψιμο· Αἰσχ.Ἰκ.841 ἀποκομὴ κρατός, Ἰνπ.Ἀφ.7,28 ἀποκοπή ὀστέου, -ὕπεστη ἀποκομὴ τῆς χειρός· || εἰδ. ἀπόκομμα βλαστοῦ φυτοῦ τινος πρὸς ἐγκεντρισμὸν· Μ. Ἀντων.11,8 || ἡ διακοπή, τὸ σταμάτημα· Σωφ.1,26 ἀποκοπή ἐμνήμων· 2) μτφ. ἐπὶ χρωῶν, ἀπαλειφίς, ἀπόσβεσις· Πλάτ.Πολ.566 χρωῶν ἀποκοπᾶς καὶ γῆς ἀναδασμῶν, Πλούτ.Σόλ.15 τὴν τῶν χρωῶν ἀποκοπὴν οὐσιάζθεισαν ὀνομασάντος· 3) εἰς τὸν πηλθ. τὰ ἀπότομα καὶ τραχεῖα ἄκρα ἢ ὄρια τόπου τινός· Πλούτ.Φιλοπ.4 χρωῶν συγκαινίνας καὶ πεδίων ἀποκοπᾶς· || μτφ. ἐπὶ θύου, τὸ ἀπότομον, τὸ συγκομιμὸν· Δημήτρ.238, θρον. Ἀλ.Θουκ.52 κατὰ τὰς ὑπερβάτους καὶ πολυπλόκουσ, καὶ εἰς ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα βουλομένους· || Ιατρ. ἡ ἀπότομος, ἡ διὰ μίαν ἐπερχομένη ἴασις νοσηματος· Γαλ.7,441 εἰς ἀποκοπῆς λυθῆναι· 4) τμήμα· Ἰρσφ.Πρόπ.4 ἀποκοπή λόγου· 5) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἡ πρὸς καιρὸν ἀπόλεια, τὸ νὰ κόβεται ἡ φωνή· Διοσκ.2,146 διαμασῶμενα δὲ τὰ φύλλα [τῆς κράμβης] φωνῆς ἀποκομὴν καθίστησι τοῦ χυλοῦ καταπινομένου· 6) γραμμ. ἡ παρὰλειφίς ἐνὸς ἢ πολλῶν γραμμῶν ἰδίᾳ ἐν τέλει λέξεως· Ἀριστ.Ποιητ.1458 Β 2 αἱ ἀπεκτάται καὶ ἀποκοπᾶι καὶ ἐξαιλαγαῖ τῶν ὀνομάτων· || ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐλλειπτικῶν ἑκφράσεων, οἷον η. Φιλ.2,271 νῆ τῶν· || νεώτ. εἰδ. γλωσσ. ἡ ἐνεκα ἀμελεστέρας προφοράς παρὰλειφίς τῆς ἀρβρώσεως τῆς ἀπατιμωμένης πρὸς ἐκφώνησιν φθάγγου καὶ δῆ τοῦ τελικοῦ φωνῆ-

εἰτος ὀρισμένον προθέσεων, οἷον· ἀνίγητάς ἀπὶ ἀναστάς, παρμένειν ἀπὶ παραμένειν, ἀμβολῶδην ἀπὶ ἀναβολῶδην κτ.· 7) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνάληψις ἐργασίας τινός οὐχί ἐπὶ κατὰ τεμαχίον ἢ κατὰ μονάδα μέτρον ἢ βάρους πληρωθῆ, ἀλλὰ ἐπὶ προκαθορισμένη δ' ὄλων τῶ ἐργον ἀμοιβῆ· ἀνάλαβε τὸν ὑπόρρωματισμὸν κατ' ἀποκοπὴν, πῆρε τὸ κλάδεμα τοῦ ἀμπελιοῦ ἀποκοπή· || κ. ἡ γεν. ἀποκοπῆ ἐν ἐπιρρ. χρ. ἐν τῇ αὐτ. σμῆ.· | δουλεύει ἀποκοπῆς· || μτφ. φρ. αὐτὸς εἶναι μονάχα γιὰ ἀποκοπῆς εἶναι ἐπιτηδείοσ μόνον διὰ τὰς κατ' ἀποκοπῆς ἐργασίας ἡτοι τὰς βαρεῖαι καὶ βαυαύσοις· || φρ. τὸ πῆρε ἀποκοπή οἶον τὸ διδάσασμα, τὸ τραγοῦδι, τὸ παίχνηδι κτ., ἀνέλθεισ αὐτὸ οἶοντ ὡς ἔργον ἀπασχολοῦν αὐτὸν ἀδικακόπως, ἐξ ὀλοκλήρου.

ἀποκοπή ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀποκοπὴν βλλ.λ. **ἀπόκοπος** (-ῆ-ο-ν) μτγ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκομιμὸς, ἐκτομῖος, εὐνοχοσ· Στράβ.13,4,14 οἱ δ' ἀπόκοποι Γάλλοι παρίσταν ἀπαθείς· || τὸ αὐδ. -ον ὡς οὐσα. ἡ ἐκτομή· Φιλ.2,264· || Σουῖθ. « ἀποκόπους, ἐκτομῖος καὶ ἀπὶ τοῦ ἀσθενεῖς κείτο· » 2) ἀπόκρημος, ἀπότομος· Ἀρρ'Ἐρῦθρ.32,282 ὕψηλά δρη πετρώδη καὶ ἀπόκοπα· 3) δημ. ὁ περατῶσας κοιλιεῖ ἐργασίαν, ζέκοπος· || ὡς οὐσα. -ος ἢ παῖσις, διακοπῆ τῆς ἐργασίας, τὸ σκόλασμα ἀπὸ τῆ δουλείᾳ, ἡ μετ' ἐργασίαν ἀνάπαυσις. **ἀποκοποῦμαι**-δομαι τύπτω ἑμαυτὸν ἐν βρόηοις, θρηνώ· Ἦσ. « ἀποκοπησαμένῃ » στεροκοπησαμένη, ἀποκοφαμένη·.

ἀποκοποῦμαι μτγ. καθίσταμαι κομῶδης. **ἀποκοπιτικός-η-όν** μτγ. ὁ ἀποκοπὴν ἀποχωροῦσιν ἀπὸ τινος ἐπιφέρων· Πρόκλ.Πολ.2,182 διαμέσων τῶν ἀποκοπιτικῶν ἀγγέλων τῆς ὕλικης ζωῆς. **ἀποκοπιτός-η-όν** μον. ὁ διακομιμὸς ἐκ τῶν ἄλλων, ἐξαιρέτος, ἐχωριστός· ΚίΠρωφ.Ἐκθ.42 C ἡ δὲ τράπεζα ἐστὶν ἀποκοπή, Εὔστ.Ὀδ.159,9 δέδεωκε δὲ τοῖς ἰδιώταις ἀρχὴν τοῦ νίκην ἀποκοπὴν τὴν μεγάλην λέγειν.

ἀποκόπτω κ. μον. νεώτ. δημ. κ. -κόπτω κ. -κόβω κ. -κόβω, ἄορ. ἀπέκοφα, δημ. ἀπόκοφα, μτφ. παθ. παρακ. ἀποκομιμὸς, μον. κ. δημ. ἀποκομιμὸς κόπτω τι ἀπὸ τινός, συνήθ. εἰς πέλων τοῦ ἀνθρώπου σώματος· Ἰλ.Α 261 κόρη ἀπέκοψε, Ἦρ.6,91 ἀποκόφαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας, Αἰσχίν.38,11 ἀποκόφειν ἠπειλεῖ μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, ΚΑΜάρκ.9,43 ἀνα σκαδαλίξῃ σε ἡ χεῖρ σου, ἀπέκοπον αὐτὴν, -οἱ ἱατροὶ τὸν ἀπέκοπον τὸν δεξιὸν πόδα· || κ. ἐπὶ πραγμ.· Ὀδ.Κ 127 ἀπὸ πέσματος· ἔκοφα νεός [ἐν τμησ.], Ἔεν.Ἐλλ.1,621 ἀγκύρας ἀποκόπτοντες, Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 11,365,13 εἰ δ' ἀποκόφεις τὰς στάγας, -ἀπέκοφε τὸς κλάδους τῶν δένδρων· || κ. παθ.· Ἦρ.6,114 τὴν χεῖρα ἀποκοπῆς παλέεισ ἦπτε, Διον.Αλ.Ρωμ.3,58 τὸς αὐγῆνας ἀπέκοπήσαν, Φιλ.1,89,16 ἀποκομιμὸς τὰ γεννητικά [ἐπὶ εὐνοῦχων]· || δδ. ἀπολ. ἀποκομιμὸς ὁ εὐνοῦχος· Πάδευτ.23,1 οὐκ εἰσαλείεσται θλαδίαι, οὐδὲ ἀποκομιμὸς εἰς ἐκκλησίαν κυρίου· || μέσ. εὐνοχιζόμενος· ΚΑΓαλ.5,12 ὄφελον καὶ ἀποκόψωσιν· οἱ ἀναστατοῦντες ὕμεις, Εὔσ.Εἰσαγγ.6,10,279 D ἀποκόπτοντο πολλοὶ τὸν ῥᾶ· 2) μτφ. ἀποβάλλω, ἀφαίρω· Διδό.Σ 13,23 εἰ τὸν πρὸς τοῦ ὑποσηπτικώτας ἔλαιον ἀποκόψωμεν, Ἀλλίφρ.1,8 ἀποκόπται γὰρ εἰσθε γυνῶν ἡ τῶν φίλων συμβουλή ἀμειβόμενοι κ. παθ.· Πολύθ.23,2,1 ἀποκοπιμῶσιν τὸν ἐπιθῶν τὰς κανοντομῆται ἐπιθαλομένους· 3) μτφ. ἐλαττώ, κῆρυον ἐκπίπτω, περικόπτω· Ἀριστ.Οἰκ.2,16 τοῦ μὲν ἀρχαῖος ἀπέκοπον οὐδὲν, αἰεὶ δὲ ἐπαύωσιν, Διον.Κ 55,8 ἴνα ἀποκόψωσιν τι τῶν χρωῶν [πρβλ. ἀποκοπή χρωῶν]· 4) μον., νεώτ. κ. δημ. ἀποκόβω, καθορίζω συνολικὴν τιμὴν, ἀποαινοῦσα περὶ τῆς

ἀξίας πράμωτός τινας καὶ ἰδίας σωροῦ πραγμα-
των κατ' ἐκτίμησίν μου συνολικῶς· κ. παθ.·
Χρον.Μορ.19,15 καὶ τὰ κεφάλια ὅν' ἔκοφε τὰ εἶχε
ἀποκομῆναι· ἢ τριάντα ὀλίγους ἔδωκε τῷ Τοῦρ-
κοῦ σὺν καθένα· ἢ ὀρίζω ἐκ τῶν προτέρων στα-
θερὰν τιμὴν, ὡς πωλητῆς· ἀπονομένη τιμὴ ἢ ἰδ.
ἔκομμένη ἢ· 5) ἀποδιώκω βίολος, ἀπομακρύνω·
Ξεν.Ἀν.3,4,39 οὐκ ἔστι παρελθεῖν (τὸν λόφον),
εἰμὴ τούτου ἀποκόψωμεν, Πολυδ.1,172 ἀποκόψαι
τοὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων· ἢ μτφ. ἀποτρέπει, ἀποκο-
λύω· Συναξ.Ἐπιστ.105,248 Β οὐδ' τὸ ὄριλεῖν πᾶν
πράγμασι ἀνθρωπίνοις οὐκ ἀποκόπτει· ἢ ὄμ.
μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποσπᾶ τὸ βρέφος ἀπὸ τοῦ
μητρικοῦ μαστοῦ, ἀπογαλακτίζω, ἀποκόβω βλ.λ.
ἢ παθ. χωρίζομαι ἀπὸ τινος, ἀποσπᾶμαι· ἰδοὺ.Σ
20,108 φοβηθέντες μήποτε τῆς ἄγορᾶς ἀποκοπέ-
σαι ὑψηλείω γένωνται· ἢ Ἦσα. «ἀποκοπήναι ἐπὶ
τῶν ἰχνυότανον λέγεται ὅταν μὴ εὐρωσὶ» ὁ) ἐπι-
φέρω πρὸς καρὸν ἀπάθειαν, ἐπίσχεσι τῆς φω-
νῆς· Διον.Ἀλ.Συνθ.14 ἀποκ- τὸν τῶν πνεύματος
τόνον· κ. παθ.· Πλάουτ.Δημ.25 ἀποκέκοται μοι ἡ
φωνὴ ἢ ἰακίστηκε ἡ φωνὴ μου· ἢ λήγω, τελειώθη·
Ἄριστλ.Ρητ.1409 Α,19 δεῖ τὴ μακρὰ ἀποκόπεσθαι
πρὸς λήγην ὁ λόγος εἰς μακρὰν συλλαβήν· 7) γραμμ.
παθ. πάσχω ἀποκοπῆν βλ.λ.δ· Εὐστ.Ἰλ.487,10 «τὸ
δὲ τοῦδ' ἀποκέκοται ἐκ τοῦ Τυδῆα» Β) μέσ.
ἀμφ. κόπτω, τύπτω ἔμαυτον ἔνεκα πένθους, θρηνη-
τικα· Εὐρ.ῤωφ.627 ἔκρυφα πέπλους κάπεκαφά-
μην νεκρὸν (Ἰδιόθ. ἀπεκλαυσάμην), πρβλ. δημ.
κόδομαι ἐν τῇ σμῃ. βροχῶν μετὰ κοπετοῦ.

ἀποκοπῶ-δω μτγν. καταπονῶ, κουράζω· ἐν τῷ
παθ.· Ἐπιφάν.1,644 C καθάπερ ἀνθρώπος ἰδρῶν
ἀποκοπῶται.

ἀποκορδίζομαι δημ. εἶπὼν ἐκ τοῦ ὕπνου
ἐγειρομένην, τεύτλωμαι, ξητολογίμαι.

ἀποκορεῖν Ἦσα. «ὀποφάν ἀπὸ τροπέλης».

ἀποκορῆννυμι γλωσσα. χορτάζω τινά ἐντελῶς.

ἀποκορῆννυμι (τὸ) δημ. ἐπίσχνον, τεμάχιον κορμοῦ
δένδρου, ἐφ' οὗ κόπτοισιν, λαινίζουσι τὸ κρέας.
ἀποκορῆσ-ηο δημ. κεκορῆσμένος, χορτάτος,
μυχοῦτισμένος.

ἀποκορῆσθαι-δομαι ἀποκορῆσαι· Αἰσχ.ἀπ.
225 ἐν Ἦσα. «ἀποκορῆσασαμένους ἀποκορῆσά-
μαι, κόρσας γὰρ τρίχας, Αἰσχόλος Ὑψίπλοη».

ἀποκορυφῶ-δω κ. νεώτ. δημ. ἀποκορυφῶναι,
μτφ. παθ. παρακ. δημ. ἀποκορυφώμενος δια-
μορφῶ, διασημασιζῶ εἰς κορυφήν· Πολυδ.3,49,6
ρέοντες παρ' ἑκατέρην τὴν πλευρὰν ἀποκορυ-
φοῦσιν αὐτῆς τὸ στήμα· ἢ παθ. -οὔμαι-δομαι
ἀποκορυφῶμαι· Ἰνπ.Προγμ.7 τὰ δὲ μεγάλα τε ἀν-
τα καὶ πλατέα καὶ ἡκίστα ἐς δὲ ἀποκορυφώ-
μενα· 2) ἀπολήγω εἰς κορυφήν, εἰς οὐρανόν·
Θεόδωρ.Πυρ.53 ἐν ταῖς ἀνωταῖς ἀποκορυφῶνται
μέγιστα ἡ φλόξ· ἢ κ. νεώτ. μτφ. εὐρίσκειμαι εἰς
τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄκρον ὄντων, εἰς τὸ ἀνώτατον
ὄριον· Ἦρ.Δαμάσκ. Αρχ.213 εἰς ἐν ἀποκορυφῶ-
ται ἡ νόστις, -ἡ ἀγανακτικὸς τοῦ λαοῦ ἀποκο-
ρυφῶθη· 3) μτφ. οἶδω περιληπτικῶν ἀπάντησιν,
κεφαλαιωδῶς, συντόμως ἀποκορῆσαι· Ἦρ.5,73
πυθόμενος δὲ πρὸς τῶν ἀγγέλων ἀπεκορυφῶ-
σθαι τάδε· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀσπαρῶ τὴν κορυφήν,
ἴτοι τὸν ἄκρον, τὸ ἀνόβηλον τοῦ γάλακτος, ἢ ἀπο-
δοῦναι βλ.λ.· ἢ ἀποκορυφώμενον γάλα (τὸ)
τὸ γαλακτώδες ὑγρὸν, τὸ ὑπολείπμενον μετὰ τὴν
ἀποκορυφῆσιν τοῦ γάλακτος, ἢ ἀποθουτῶσιν,
ἀποκορυφώμα-σος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκορυφῶν βλ. λ., τὸ ὑπέ-
ρτατον ὄριον· τὸ ἀποκορυφώμα τῆς δόξης του, -
ἀποκορυφώμα ἀναισχυντίας.

ἀποκορυφῶναι δημ. ἀποκορυφῶ βλ.λ.

ἀποκορυφώσας-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. συγκνῆ-
τρωσις· Πριοκ.Λυδ.22,3 ἀποκορυφώσας εἰς ἐν'

2) νεώτ. ἢ εἰς τὸ ἀνώτατον ὄριον ὄψωσις· ἢ
ἀποκορυφώσις τῆς ἀγανακτικῆς τοῦ πλήθους·

3) εἰδ. ἀποθουτῶσας· ἀποκορυφώσας γάλακτος.
ἀποκορυφῶ-ηον δημ. ἐπὶ ὄρου, ὁ ἔχων ὀ-
φλην καὶ ἀπότομον κορυφὴν, ὕψικορυφος, ἀνα-
κορυφος· ἢ γεν. ἀπότομος, ὀφληδὺς, ἐπὶ τόπου.

ἀποκος-ον Πάπ. ὁ ἀνευ πόκου, ἴται μαλλοῦ,
χωρὶς χνούδι· ἀποκος χιτῶν· ἢ ὁ μὴ κεκαρμέ-
νος, ὁ ἀκούρευτος.

ἀποκοσκινίω-ατος (τὸ) Πάπ. Τὸ σκύβαλον, ἢ
ἀποκοσκινίδι τὸ ἐν τῷ κοσκίνῳ μετὰ τὴν κοσκίνισιν·
Πάπ. τὰ ἀποκαθάρατα ἴτοι ἀποκοσκινήματα.

ἀποκοσκινίδι (τὸ) δημ. συνηθέστ. εἰς πλάθ. ἀ-
ποκοσκινήμα βλ.λ.· ἢ περιληπτ. τὸ σύνολον κρυ-
βάλων· τ' ἀποκοσκινίδι τοῦ σταριῶ τοῦ τρώ-
ου κόττες.

ἀποκοσκινίζω δημ. κ. ἀποκοσκινῶ ἀποπε-
ρατῶ τὴν κοσκίνισιν, συμπληρῶναι τὸ κοσκίνισμα·
ἢ μτφ. λεπτομερῶς ἔξετάζω, διονυχίζω.

ἀποκοσκινίω (τὸ) δημ. ἢ προξείν καὶ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα τοῦ ἀποκοσκινίζω βλ.λ.· 2) ἀποκο-
σκινήμα, ἀποκοσκινίδι βλ. λ.· ὁ τραγ. νεὸ κοσκι-
νίζη τὰ φλουριά μετὰ τὸ λογάρι· καὶ τ'
ἀποκοσκινήματα νὰ δένην στὸ μαντήλι.

ἀποκοσμίζω δημ. γίνομαι ἀπόκοσμος βλ. λ.
ἀπόκοσμος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ μακρὰν τοῦ κ-
σμου ζῶν· ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ἐγκόσμια.

ἀπόκοσμος-ηον δημ. ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου,
τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων διαδίων· 2) ἐπὶ
τόπου, ὁ ἀσημακρυσμένος, ἀπέκντρος, ἀπό-
μερος· ἀπόκοσμη μεριά· 3) ὁ ἐξω τοῦ κόσμου
τούτου, ὁ μὴ γήινος· ἀπόκοσμοι ὄπτασιασμαί.

ἀποκοσμῶ-τω κ. μων. ἀποσφῶ· Ὁδ.Η 232
ἀμφιπολιὸν δ' ἀποκόσμον ἔνταε δαίτας· 2) ἀ-
φαιρῶ τὸν κόσμον, τὸν στολισμὸν· Ἐπιγρ. εἰ τῆς
ἀποκοσμῆσαι τοῦτο τὸ ἥρῳον· ἢ δθ. παρα-
μορφῶ, ἀσχημίζω· Λιδάιν.Λόγ.30,23 καὶ με φησιν
ἀποκοσμῆσαι τὴν πόλιν φιλωσσαντα ξυμωρίδος
τοιαντῆς· κ. παθ. -οὔμαι-δομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ·
Δίων Κ ἀπ.102,9 δσα.. ἔπεκοσμῆκεσαν, ταῦτα τό-
τε ταῖς τῶν πολιτῶν κεφαλαῖς ἀπεκοσμεῖτο, -
Θεόδ.Στ.543 Β ἀποκοσμῆθη ἡ εὐλογημένη ἐστία·
ἢ μέσ.-οὔμαι ἀποθετῶ τὰ κοσμημάτα μου, βγάζω
τὰ στολισμὰ μου· Παισ.7,26,9 διὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πέν-
θος ἀποκοσμοῦνται· ἢ παθ. -οὔμαι πτγν. ἐκδύ-
ομαι, ἀπογυμνοῦμαι τῶν ἑμαυτοῦ κοσμημάτων, τοῦ
στολισμοῦ μου· Ἄριστ.Ἰδ.Λόγ.43 ἰ25,39 οὐ γὰρ
ἄλλο γε ἢ οὐδὲν ἀποκοσμηταί πάσα ἡ θάλατ-
τα· 3) μτγν. στερῶ, ἀποστερῶ τινά τῆς ζωῆς,
τὸν βγάζω ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀποκτείνω, φονεύω·
ΠΔΜακκ.24,38 ἐκεῖ τὸν μισοφόνον ἀπεκόσμησε.

ἀπόκοτ(τ)η ἐπιρρ. δημ. τολημῶς, θαρραλέως,
μετὰ θράσους· Ἐρωτόκρ.Ε 636 κ' Ἄρητ' ἀρχί-
ζει ἢ ἀπόκοττα νὰ τοῦ μιλῆ νὰ τὸν ἀνετρανίζη.

ἀποκοτταβίζω ρητικὰ τὰς τελευταίας τοῦ οἴνου
σταγόνας εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς χαλκὴν λεκάνην, ὥστε
νὰ λήξῃ αὐτῇ, ὡς ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ κοττάβου βλ.λ.
Ξεν.Ἰλλ.2,3,56 λαθὼν τὸ ποτήριον ἔξέπει, καὶ τὸ
τελευταῖον ἀποκοτταβίσας τοῦτ' ἔφην· 2) μτφ.
ἀποπύτω· Ἦρ.Ἰατρ.π.Ὀρειθ.10,8,12 οἱ μὲν ὑδρω-
πικοὶ προπιόντες.. ἀποκοτταβίζετωσαν.

ἀποκοτταβίσιος (ὁ) δημ. τὸ ἀποκοτταβίζω βλ.λ.
Ἄθην.15,667 C διὰ τὸ ἀνακυλοῦν τὴν δεξιάν χει-
ρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβίσιος· 2) μτγν. μερικὴ
ἀπόπυσις ποτοῦ· Ἦρ.Ἰατρ.π.Ὀρειθ.5,27,9 οἱ δὲ
ἀθλητικῶς βιοῦντες καὶ τοῖς λεγομένοις ἀπο-
κοτταβισμοῦ ἔθος ἀσκηκότες, διπλοῦν.. προπι-
όντες ἀπεμείψωσαν.

ἀποκοτ(τ)ησῶ δημ. κ. ἀποκοτ(τ)ησῶ βλ.λ.

ἀποκοτ(τ)ησῶ (τὸ) δημ. ἡ παράτολμος, ἡ ἐξ
ἀσυνέτου θάρρους ἀπόφασις ἢ πράξις.

ἀποκοτ(τ)ησῶ (ἡ) μων. κ. δημ. τὸ παράτολμον

θάρος, ἡ ἀσύνετος ὀρηκτικότητα ἢ Δουκάγγ. « ἀποκοτῆ = ἰατροπία, αὐθόδικα » : Διγ. Ἀκρ. 1322 δς εἶχεν ἰδίωμα τερπνόν καὶ ἀποκοτῆν θηρίων, Ἐρωτόκρ. Β θὸς ἤπισσε κείνῳ τὸ σπαθί μ' ἀποκοτῆτά μεγάλην 2) παρολογοῖσθαι, παραδόξολογῆσαι.

ἀποκοτ(τ)ίζω δημ. κ. ἀποκοτῆσι βλλ.

ἀπόκοτ(τ)ος-η-ο μον. κ. δημ. ἀσύνετος, τολμηρός, ὀρηκτικός, παράτολμος, θρασύς, ἰαμῶς : Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 2, 27θ πολλά ἀπόκοτος καὶ αὐθάδης διὰ τὴν τολμήσασε καὶ πατήσασε τὴν τιμὴν μου, Πάλαμ. Τρισεύδ. 3) ἀστόχαστη καὶ ἀνυπόστατη, καὶ παράκοη καὶ ἀπόκοτη.

ἀποκοτ(τ)ῶ-άω μον. κ. δημ. ἀποτολμῶ, ἐπιχειρῶ ἀσυνέτως, τολμῶ μετὰ θρασύτητος : Ἐρωτόκρ. Α 1906 γείξ' εἰς, ἕνας ἱ δουλευτῆς τοῦ παλατιοῦ τὸσο ν' ἀποκοτῆσῃ

ἀποκοκοιλίζω δημ. εἰδ. ἀφαιρῶ τὴν μοναχικὴν κοικουλίαν κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς εἰς μοναχὸν χειροθεσίας 2) συνεκδ. βία ἀφαιρῶ τὴν καλύπτραν, τὸ μαντήλι κόρης ἢ νέας γυναικός, 58. κ. εὐφημ. ἐκπαρθενεύω ἢ βιάζω βλλ.

ἀποκοκοιριαρίζω δημ. ἐντελὸς κολουριαρίζω βλλ.

ἀποκοῦμα (ἡ) δημ. κ. ἀποκοῦμι βλλ.

ἀποκοῦμι (τῶ) δημ. κ. ἀποκοῦμαι (ἡ) κ. ἀποκοῦμαι (τὸ) μέρος ὅπου δύνανται τις νὰ στηριχθῆ, νὰ ἀκουβηθῆ ἢ μτφ. καταφύγιον, κατάλυμα, ὄσουλον : Δραγ. Ὁσ. Ζωντ. 154 παντοῦ ἄλλοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν εαυτὸ τους, γυρευθὺν ἀποκοῦμι, προστασία καὶ ὑποστήριξις ἢ μτφ. πρόσωπον ὑπὸ τοῦ ὀπίουου συντηρεῖται, περιβάλλεται τις : ἔμεινε' στὰ γεράματα δίχως ἀποκοῦμι.

ἀποκοῦμιζω δημ. ἀδρ. ἀποκοῦμισα μτφ. παθ. παρακ. -ισμένος ἀποκοῦμῶ βλλ.

ἀποκοῦμῶ δημ. κ. ἀποκοῦμιζω, ἀδρ. ἀποκοῦμισησα, μτφ. παρακ. ἀποκοῦμισημένος κ. -ημένος ἀκοῦμῶσι τὴ ἐπὶ ἄλλου πράγματος, ἀποβέτω 2) στηρίζομαι ἐπὶ πινος πράγματος, κάθημαι ἀναπαυτικῶς : Ἐρωτόκρ. Α 1476 βγαίνει δὲξ, δαίχνει ἴως πονεῖ, κ' ἀποκοῦμῶσιν στήν κλίνην ἢ μτφ. καταφεύγω παρὰ τινι πρὸς περιθαλψὴν ἢ προστασίαν : δὲν ἔχει σέ ποιὸν ν' ἀποκοῦμῆσῃ.

ἀποκοῦμῶν δημ. ζεκοῦμῶν 2) τελειῶν τὸ κοῦμῶμα.

ἀποκοῦντημα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποκοῦντῶ βλλ., ὄθησις, σπρωξιμο.

ἀποκοῦντῶ δημ. ὄθω, σπρωκνῶ τινά ἢ μτφ. ἔξωθω, ὑποκινῶ τινά ὅπως πράξῃ τι, πρβλ. σκουιντῶ.

ἀποκοῦνιζω δημ. κ. ἀπὸ κ. ἀπὸ κ. ἀνατρέπω, πρηνίζω τι, τὸ βῆμα ἀπόκοῦσα, ἀπὸκοῦσα βλλ.

ἀποκοῦνησμα (τὸ) δημ. ἡ τοποθέτησις ἀπόκοῦσα ἢ ἀπὸκοῦσα βλλ.

ἀποκοῦρῆ (ἡ) ἐκκλ. κ. δημ. ἡ τῶν μοναχῶν κοῦρᾶ 2) δημ. ὁ μετ' ἀποκοιήν δένδρον ἀπομειναν κορυμῶ αὐτοῦ, τὸ κοῦσοῦρα τοῦ δένδρου.

ἀποκοῦρῆμα (τὸ) δημ. ἡ περάτῳσις τῆς κοῦρᾶς ἢ ἡ ἐν χρῶ ἰδίως τῆ ρίζας ἰοῦρᾶ.

ἀποκοῦρῶ δημ. περατῶ τὴν κοῦραν, παῦμα νὰ κοῦρεῖται ἢ κοῦρεῖω ἐντελῶς, ἐν χρῶ, κῶμα σύρριξια τὰ μαλλιά.

ἀποκοῦρῆσι (τὸ) δημ. κ. -κοῦρῆσι τὸ ἐκ τῆς κοῦρᾶς προεβδὸν ἀποδριμῶμα, ἰδίως ἐπὶ προβάτων.

ἀποκοῦρῆσι (τὸ) δημ. κ. ἀποκοῦρῆ βλλ.

ἀπόκοῦρα (τὸ) δημ. ἀπόκοῦρι βλλ.

ἀποκοῦροπαλάτης (ἰ) μον. [λατ.] ὁ σχὼν τὸ ἀδικτὸν ἀξίωμα τοῦ κοῦροπαλάτου βλλ., τοῦ ἐπόδοτο, ἐπιμελητοῦ τῶν ἀνακτόρων : ΨΚωδιν. 104, 12.

ἀπόκοῦρα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπόκοῦρα κρυφῶς, κρυφά : Ἐρωτόκρ. Ε 523 μὰ πρὶν μιλῆσ' ἀπόκοῦρα, βγάνει τὸ δαχτυλίδι.

ἀπόκοῦρος-η-ο δημ. κ. ἀπόκοῦρος ὑπόκοῦρος, κρυφός : Ἐρωτόκρ. Δ 929 βρισκ' ἕναν τόπο ἀπόκοῦρο σ' ἕνα δέντρο ἀποκάτω.

ἀποκοῦταινω δημ. ἀποβλάκω τινά 2) ἀμτθ. ἀποβλακοῦμαι, ἀπομωροῦμαι, ζεκοῦταινώ.

ἀποκοῦτα (ἡ) δημ. ἀπομωρῶσις, ἀποβλάκωσις.

ἀποκοῦταίζω δημ. ἀποκοῦταινω βλλ.

ἀποκοῦταινω δημ. ἀποκοῦταινω βλλ.

ἀποκοῦσαινω δημ. καθίστημι τινά ἐντελῶς χαλόν ἢ κ. ἐπὶ ἐπιπλάνω στηριζομένῳ ἐπὶ ποδῶν, ὁλῶς καταστρέφω τὴν εὐατάθειον : ἀποκοῦσαινας τὴν καρέκλα ἢ κ. παθ. ἐν ἀμφοτέροις ταῖς χρ. : ἀποκοῦσάθηκε ἡ γρηά, - τὸ τραπέζι.

ἀπόκοῦφα ἐπίρρ. δημ. ὑποκόφως, σιγαλῶς.

ἀπόκοῦφω δημ. καθίστημι τινά ἐντελῶς κωφόν ἢ ἐνοχλῶ ὑπερμέτρως τὴν ἀκοήν πινος, ζεκοῦφαινω : με ἀπόκοῦφανε με τὶς φωνές του ἢ παθ. -ομαι γίνομαι ἐντελῶς κωφός, χῶμα τελείως τὴν ἀκοήν μου : ἀποκοῦφάθηκε ὁ γέρος.

ἀποκοφίζω κ. μον. ἄπτ. μέλλ. -ιῶ ἀπαλλάττω ἀπὸ πινος, ἐλαφρῶνα, ἀνακοφίζω : Εὐρ. Ὀρ. 134) οἰκτεῖρον ἡμᾶς ἀποκοφισον κακῶν, Πλούτ. Περ. 1) ἀποκοφίζω πολυπράγμονος δ-χλοῦ τὴν πόλιν ἢ παθ. ἐπὶ φορτίου πλοῖου, ἐκφορτοῦμαι : Στρατῆ. 5, 3, 5 καὶ μερούς ἀποκοφισθέντος εἰσπέλει ἢ μεσ. ἀνακοφίζομαι, ἐλαφρῶνα : Κ Μανασσ. 6, 47 ὡς ἐξιοδούνοτο-τραῦματος ἀποκοφισομένους.

ἀπόκοφης-η-ο δημ. ὑπόκοφος, σιγαλός.

ἀποκοφίνωσις-εως (ἡ) νεῶτ. ποιητ. ἀστυνομική κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀθωνος ἐν Ἀθήναις.

ἀποκοφῆ δημ. κ. ἀποκόβω ἀποκόπτω βλλ.

ἀποκοφῶ-άω νεῶτ. διὰ κοκλιώσεως ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὸν κοκλίαν, ξεβιδῶμα.

ἀποκοφῶσις-εως (ἡ) νεῶτ. ἡ ἀφαιρέσις, ἡ ἀπόσπασσις τοῦ κοκλίου, τὸ ξεβιδῶμα.

ἀποκοφῆσι (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὴν κοπήν πράγματις πινος ἐναπομένον ἄχριστον τεμάχιον.

ἀποκοφῆσι (τὸ) δημ. ἡ ἀποκοπή 2) ἀπογυλακτικὸς βρέφους, πρβλ. ἀπόκομμα.

ἀποκοφῆσι γλωσσ. κ. νεῶτ. ὁ δυνάμενος ἢ ἀποκοπῆ, ὁ ἀποκοπῆς δεκτικός.

ἀπόκοφης-εως (ἡ) ἡ ἀποκοπή : Ἰνπ. Ἀρθρ. 68 ἀποκόφης τέλειαι ὄσταν.

ἀποκραθίζω μτφ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς κράθης, ἦτοι τὸ κλάδου τῆς συκῆς : Νικ. Ἀλεξ. 319 τῶ μεν τ' ἡ ὀδόντας ἀποκραθίσαις ἔρινεοῦς.

ἀποκραθῆσις-εως μτφ. ὁ ἀρτίως ἀπὸ τῆς κράθης, ἦτοι τοῦ κλάδου τῆς συκῆς ἀποκοπέσις, περὶ σύκου : ΑΓ 6, 300 τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀπακράθῆσιον.

ἀποκράζω μτφ. κραυγᾶς ὁδυρόμενος.

ἀποκραίνω δημ. κ. -ἄνομαι ἀποκρῖνομαι βλλ.

ἀποκραίναλημοῦσι (ἰ) ἐμφ. γρ. ἀντὶ ἀποκραίναλημοῦ βλ λ. : ἀπ. Κωμ. Ἀδερπ. 946.

ἀποκραίναλιζομαι ἀπαλλάσσομαι τῆς κραπίνης, διὰ τὸ ὄπνου γίνομαι πάλιν νηφάλιος : Σουῖδ. « ἀποκραίναλημοῦσι » τῆς κραπίνης ἀπαλλαγῆς καὶ μέθης ».

ἀποκραίναλημοῦσι (ἰ) ἡ διὰ τοῦ ὄπνου ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῆς κραπίνης : Σουῖδ. « ἀποκραίναλημοῦσι » κραπίνης ἀπαλλαγῆ καὶ μέθης ».

ἀποκραίναλῶ-άω ἀπαλλάσσομαι τῆς κραπίνης διὰ τοῦ ὄπνου : Πλούτ. Ἄντ. 30 μόλις οὖν ὤσπερ ἐξῆνυσιθεσις καὶ ἀποκραίναλησις, ὤρημα Πάρθου ἐνίστασθαι 2) καταναλίσκω, ἀπατάλω εἰς κραπίνας, ἀσωτίας : Θεοδότη. Κωμ. 2 ἀποκραίναλῶ τὰ πλείστα.

ἀποκρανίζω κ. μον. τύπτω ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω ἀπὸ τοῦ κρανίου : ΑΓ 6, 255, 7 ὁ δὲ βροπάλλω γυρὸν ἀπεκράνιζε βος κερᾶς 2) μον. ἀποκοφίζω : Εἰστ. Ὁδ. 1850, 30 ἐ τὸ ἀποκρανίζω οἶον ἀποκόπτεται τὴν κεφαλὴν ἀπεκράνιζε γὰρ φησὶν ἕκινος τὸ τῆς κόρας ἀπεκράνιζε ».

ἀποκράτες-ον μτφ. ὁ ἄνευ κράτους, ἦτοι

δυναμῶς, ὁ ἐξηντλημένος : Φιλ.1,209 ὅταν δὲ ἀποκρατῶς γένται.

ἀποκρατῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. δημ. ἀποκρατημένος ὑπερτερόν, ὑπερβαίνω, ὑπερέω : Ἦρ.4,50 ἐπεὶ ἔδωρ γε ἐν πρὸς ἐν συμπάλλει ὁ Μείλας πληθεῖ ἀποκρατέει· 2) μτθ. συστήλει, συγκρατῶ : Διοσκ.4,9 ἐντεροκλήλας ἀποκρατεῖ καταπλασάσθμενον· 3) κρωτῶ ὀπίσω, ἀποκωλύω, ἀναχατίζω, ἐμποδίζω : Γηούτ. Ἦθ. 494 D τὴν τροφήν τῆς γαστρὸς ἀποτρεμένην ἀποκρατεῖ καὶ πιέζει τῶ στόματι· 4) συγκρατῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυροῦμαι : Σωραν.1,3 μνήμων δέ, ἴνα καὶ τῶν παραδιδόμενων ἀποκρατῆ μνημάτων· 5) δημ. μτθ. κρωτῶ τι ὡς παρακαταθήκην, ἐνέχυρον· ἥ κρωτῶ μέρος προιόντος τινός, παρακρατῶ· 6) δημ. ἀμτθ. ἐξακολουθεῖ ὑπάρχειν, διατηροῦμαι ὀκόμῃ : Πολ. Ἐκτ.τραγ.136,9 ἀκόμα ὁ λόγος ἔστικε κι' ἡ συντυχία ἀποκράτει(ς).

ἀποκράα [ἡ] δημ. ἡ ἀπόκρεω βλ. λ.

ἀποκρεμάδα [ἡ] δημ. ἡ κατὰ τὸν χειμῶνα διατηρουμένη κρεμαστὴ σταφυλή.

ἀποκρεμάζω μον. κ. δημ. ἀποκρεμάννυμι, ἀποκρεμῶ βλ. λ.· Σουίδ. ἐν λ. ὑπέρβολον, ε βάρως ἀπὸ τῶν τραγῆλων ἀπεκρέμαζον· 2) δημ. κ. παθ. -άζομαι κρεμῶμαι ἀπὸ τινος ὑπὸ ἄλλου.

ἀποκρεμῶμαι κ. νεώτ., παθ. τὸ ἀποκρεμάννυμι, ἀόρ. -εκρεμάσθην κρέμαμαι ἀπὸ τινος, κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω : Ἀριστλ.Ζ1 5,21 ἀποκρεμῶμαι χωρὶς, Λοκ.Θε.Δ 21,1 ὕμεις δ' ἦν ἀποκρεμῶσέντες κατασπᾶν διὰ τῆθε με, Φιλῶστρ. Βί. Ἀπολλων.1,25 χρυσαὶ ἴγυες ἀποκρεμῶνται τοῦ ὄροφου, -ἀπεκρέμαντο οἱ μασοταί· 2) μτγν. κ. μτφ. περὶ οὐχὶ δεόντως συντεταγμένης [εκκρέμασθ] ἐκφοδίσσεως : σχόλ. Ἰλ.Ω 130 βλ. κ. ἀποκρεμάννυμι 5).

ἀποκρεμάννυμι κ. νεώτ., δημ. ἀποκρεμῶ βλ. λ., Σουίδ. κ. δημ. ἀποκρεμῶζω, μέλλ. -κρεμάσω κ. -κρεμῶ, ἀόρ. -εκρέμασα κρεμῶ τι ἀπὸ τινος, προβάλλω τι ὀλοει ὡς κρεμῶμενον ἀπὸ τινος : Ἰλ. Ψ 879 ἡ δρις. . σῦχέν' ἀπεκρέμασεν, Φιλῶστρ. Γυμν.34 ἡ προβολὴ τῶν χειρῶν ἀπὸ τὸ σώμα κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. : Ἀριστλ.Πρ.948 Β 4· ἥ εἰδ. θραυθὶ καὶ τὸ κάμνω νὰ κρεμάται πρὸς τὰ κάτω : ΑΠ 9,984,4 ἐν δὲ μεσοῖσα ὠδᾶ μοι χορδὸν πλάκτρον ἀπεκρέμασον· 2) ἀναρτῶ : Ἦρ.1,216 τὸν φαρετρεῖωνα ἀποκρεμάσας· 3) ἐπὶ πηγαιῶν ὑδάτων, οἶνευ κρεμῶμενος ἀπ' ὕψηλόυ πρὸς τὰ κάτω ρέω, ρέω ἀπὸ κρέμασι : Φιλῶστρ. Ἀπολλ.6,26 πηγὰς ἀποκρεμάννυμας τῶν ὄρων· 4) μτγν. ἀναχαλῶ, χαλαρῶ : Φιλῶστρ. Γυμν.53 οὐ γὰρ θεραπεῖαι τὴν ἰσχύν, ἀλλ' ἀποκρεμάννυσιν· 5) παθ. μτθ. ὅεν ἐχω τὴν προσήκουσαν ἐκ τινος ἐξάρτησιν, εἶμαι ἐκκρέμαστος : αὐτ. Β Σοφ. 2,9,2 γνῶμη μὴ ἀποκρεμάννυσω οὐ ζῆται.

ἀποκρεμῶσις-εως [ἡ] μτγν. τὸ κρέμασθαι ἀπὸ τινος, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω : Ἄετ.3,48 ἡ ἐκπιεῖς τῶν ἀκελῶν καὶ ἡ ἀποκρεμῶσις.

ἀποκρεμάσματος-ατος [τὸ] μον. ἡ ἀποκρέμασις βλ. λ.· ἥ ἡ ἐπικλίσινα πρὸς τὰ κάτω στάσις : Εὐστ.1,334,2 ἔχει δὲ τι γραφικὸν εἰς θέαν καὶ τὸ τὸν αἰγῶνος ἀποκρέμασμα καὶ ἡ τῶν πτερῶν χαλαρότης.

ἀποκρεμαστὰ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκρεμαστὸν βλ. λ.

ἀποκρεμαστὸς-ἡ-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κρεμῶμενος ἀπὸ τινος, πρὸς τὰ κάτω, ὁ ἀποκρεμασμένος : Ἐπιγρ.ἐν ΑΠ 129· ἥ δημ. ἐπὶ βράχου, ὄδατος ρέοντος, κοίτης χειμαρροῦ, ὁ ἀποτόμως κρεμῶμενος, πού ἔχει μεγάλη κρέμασι.

ἀποκρεμῆς-οὐς-ές μον. ὁ πρὸς τὰ κάτω κρεμῶμενος, πού ἔχει κρέμασι : Εὐστ.σχόλ. Ὀδ.1587 ε οἱ ἀήλοροι κλάδοι, τούτέστιν ἀποκρεμῆς.

ἀποκρεμῶ-άω δημ. ἀποκρεμῶ. **ἀποκρεμῶμαι** δημ. [μ. κατ' ἐνεστ.] ἀποκρεμῶμαι βλ. λ.

ἀποκρεμῶσθαι δημ. κ. [μ. κατ' ἐνεστ.] ἀποκρεμῶμαι, παθ. τ. τοῦ ἀποκρεμῶ-άω ἐν μέσ. σμῃ, παρατ. ἀποκρεμῶμαι κ. -οῦμαι, ἀόρ. ἀποκρεμῶσθαι [ὡς ὁ τοῦ παθ. ἀποκρεμῶμαι, ἀποκρέμαμαι, ἀποκρεμῶζομαι] αἰωροῦμαι ἀπὸ τινος, ἐξαρτῶ, κρωτῶ ἑμαυτὸν μετέωρον ἀπὸ τινος, κρατιέμαι κρεμῶμενος ἀπὸ κάπου : ἀποκρεμῶμενον πολλῆ ὥρα ἀπὸ ἐνα κλαρί, μὴν πᾶσω στὸ ποτάμι· 2) συνηθ. μτφ. ἐξαρτῶ τὰς-ἐπιπέδας μου ἀπὸ τινος, προσδοκῶ τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ἀρωγὴν τινος, ἀναμένω βοήθειαν, προστασίαν κττ. ὑπὸ τινος : ὁ ἀποκρεμῶται ἀπὸ ταξίματα πολιτικοῦ, -ἀποκρεμῶταν σ' ἐναν φεύτη, γωμ. μὴν ἀποκρεμῶσαι ἀπὸ λάχανα.

ἀποκρεμῶ δημ. ἀποκρεμῶ. **ἀποκρεμῶμαι** νεώτ. παθ. τοῦ ἀποκρεμῶ βλ. λ.

ἀποκρεμῶ-άω κ. μον. κ. νεώτ. κ. -κρεμῶμαι, ἀόρ. ἀπεκρέμασα κ. δημ. ἀποκρέμασα, παθ. ἀόρ. ἀπεκρεμῶσθην κ. δημ. ἀποκρεμῶσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποκρεμασμένος κρεμῶ ἀπὸ τινος, πρὸς τὰ κάτω : Σωραν.248,9 κατὰ τῆς ρινόδος ἔριον ἐξασμένον ἀποκρεμῶσιν, Νικήτ.Χων.Χρον.440 σχοίνους τὸ τεῖχους ἀποκρεμῶντες· κ. παθ. -ώμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. : Ἀριστλ.Ζ1 50Β 20 τοὺς μὲν ἔχην ἀποκρεμῶμενα ἅπτα δῦο· 2) μέσα δημ. -μῆμαι κ. -μοῖομαι βλ. λ.

ἀποκρεμῶ-όω μτγν. ἐπ. μτφ. ἐξαρτῶ ἀπὸ τινος : Ἀπολλινάρ. Ψαλμ.93,29 δικαιοσύνη πάντας ἀποκρεμῶσα φίλων ἰθύφρονας ἔργων.

ἀποκρεμῶμαι δημ. ἀπόθ. κ. -αίνομαι, ἀόρ. -κρίθηκα ἀποκρίνομαι βλ. λ.

ἀποκρεῶ δημ. μέλλ. -έφω, ἀόρ. ἀπόκρεφα ἐροτάω τὴν ἀπόκρεω, κᾶν ἀποκριῶ· 2) συνεκδ. ἀπολαύω τινὸς ἀγαθόν, ἰδίως ἐξαιρέτου τροφῆς, διὰ τελευταίαν φορᾶν· ἥ σπανίως ἀπολαύω τινός, ἐπὶ ἐξαιρέτου τροφῆς : οἱ φαρᾶδες σπάνια ἀπακρεῦσιν τὸ βούτυρον.

ἀποκρεῶ-όω μτγν. ἐκκλ. ἀπέχομαι τοῦ κρέατος, παύω νὰ τρώω κρέας : Βαλασμ.Καν.76Καρ. θαν.698 ἐξ ἀνοσία ἀποκρεῶται ἡ πασχάσις.

ἀποκρεῶσις κ. -ου [ἡ] μτγν. ἐκκλ. νεώτ., γεν. πληθ. -ω κ. -ων κ. δημ. -κρέα κ. -κρηά κ. -κρηιά κ. ἀπόκρηα δημ. πληθ. -κρηές κ. -κρηίς ἡ ἀπὸ τοῦ κρέατος ἀποχῆ, ἡ τελευταία ἡμέρα κρεοφαγίας, πρὸ πάσης ἀρχομένης νηστείας, ἡ παραμονὴ ἐκείστης νηστείας· ἥ ἐν πληθ. αἱ τρεῖς τελευταῖαι ἑβδομάδες πρὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας· 2) λαογρ. αἱ κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν τελευταίων ἑβδομάδων πρὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καὶ δὴ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφαγίου τελοῦ ἐναὶ ἑορταί, διασκευάσις καὶ μεταφάσεις· ἄ. κερνεβάλια βλ. λ.

ἀποκρηά [ἡ] δημ. κ. -κρηιά κ. ἀπόκρηα βλ. λ.

ἀποκρηθεῖν ἐπίρρ. κατακρηθεῖν ἀπὸ τῆς φορᾶς [εἰς γρ. ἀντὶ ἀπὸ κρηθεῖν] : Ἠσίοδ.Α 7 τῆς καὶ ἀποκρηθεῖν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανέντων.

ἀποκρημνίζω κ. νεώτ. κατακρημνίζω ἀπὸ κρημνοῦ, κατακρημνίζω : Ἠλιδ.Α16,8,8 εἰς τὸν βόθρον ἐαυτὴν ἀποκρημνίσω· 2) νεώτ. κ. τελεῖω τὴν κατεδάφιση, τὸ γκρέμισμα· ἥ κ. παθ. κατεδαφίζομαι ὀλοοκρεῶς, ἐπὶ κτηρίων· ἥ κρημνίζομαι, κατεδαφίζομαι οἶνευ ἀπ' ἑμαυτοῦ, οἶον ἔνεκα παλαιότητος.

ἀποκρημῶσις-ον κ. νεώτ. κρημνῶδης, ἀπότομος : Ἦρ.7,176 οὐρος ὄδατόν τε καὶ ἀπόκρημνον, αὐτ.δ.53 ἀποκρημνὸν ἄντοτος τοῦ χώρου, Ὀσुक.4, 31 δ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον, Διόδ.Σ 4,78 τὸ τῆς πέτρας ἀπόκρημνον, -χώρα -, παραλλία ἀπόκρημνος· ἥ κ. ὑπερθ. -ῶτατος : Διογ. Ἐπίστ. 37,4 ἐς τὰ ἀποκρημνώτα ἄνω διατηρᾶντες·

|| μτφ. ὁ πλήρης δυσκολιών, δυσχερεϊών : Δημ. 793,6 οὐδένα ὄρω τῶν τόπων τούτων βάσιμον οὐτα ἄλλα πάντ' ἀποκρίνημα φάραγμα, βάραθρα. ἀποκρίνημι μτγν. ἀποκρεμάννυμι βλ. λ. ἀποκρημνῶ-ᾶσθλ. ἀποκρημνίμι βλ. λ. ἀποκρημνῶ-ᾶσθλ. μτγν. βοδίκω ἐπὶ κρηνοῦ, κρημνώδους τόπου : Δαβὶθ Πρὸλεξ. 148,26.

ἀποκρίαις (ἤ) δημ. κ. -ιά κ. -ηά συνθθ. ἐν πλθθ. ἀποκρίαις ἀπόκρεως βλ. λ. ἀποκριανός-ἡ-ὸ δημ. κ. -ιατικός βλ. λ. ἀποκρίαικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν ἀπόκρεω : θά νποτέφουμε ἀποκρίαικα 2) κατὰ τρόπον ἀποκρίαικου βλ. λ. : θά διασκεδάσουμε ἀπόφε ἀποκρίαικα.

ἀποκρίαιτικός-ἡ(-ια)-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέση μετὰ τῆς ἀπόκρεω βλ. λ. : ἀποκρίαιτικο γλάντι, -ἀποκρίαιτικο ντίσμο || ὁ γινόμενος κατὰ τὰς ἀπόκρεω ἢ κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἐπιζόμενον κατὰ τὰς ἀπόκρεω : οἱ ἀποκρίαιτικο χοροί.

ἀποκρίαιδᾶ ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀποκρίδῶν βλ. λ. : Ἡρωδιαν. Γραμμ. 1,496.

ἀποκρίδῶν ἐπίρρ. μτγν. κερχωρισμένως, ἐπιμεριωτικῶς, χωριστά : Ἀπολλ. Ρ 2,13.

ἀποκριζάμενος-ἡ-ο δημ. αὐτεξούσιος, ὁ μόνον εἰς ἐαυτὸν ἀπόκριον (δικαιολογίαν) ἀφελῶν ἐν χρ. μ. ἐν τῇ φρ. εἶμαι (εἶσαι, εἶναι κλπ.) ὀριζάμενος ἢ ἀποκριζάμενος.

ἀποκριζῶ-ᾶσθλ. νεώτ. δημ. -ώνω ἀποχωρίζω τοὺς κρικούς ἀλύσεως || εἶδ. ναυτ. ἀποχωρίζω τὴν ἄλυσιν ἀπὸ τῆς ἀγκύρας διὰ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἀγκυλίου τοῦ συνδέοντος τὴν ἄλυσιν μετὰ τοῦ κρικού τῆς ἀγκύρας.

ἀποκριζώνω δημ. ἀποκριζῶ βλ. λ.

ἀποκριζώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκριζοῦν βλ. λ.

ἀπόκριμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. καταδίκη : ΚΑ Ὑορνθ. 2,1,9 ἀλλά αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχῆκαμεν Ἡσ. «ἀπόκριμα» κατὰ κρισμα, φήφος » 2) ἀπόκρισις, ἀπάντησις : Πολυθ. 12,26 Β1 φασὶ τοὺς παρακαθημένους ἐν Κορινθῶ τῶν Ἑλλήνων πραγματικώτατον ἀπόκριμα δοῦναι τοῖς παρὰ τοὺς γέλωτος πρεσβευταῖς || Ἐπιγρ. κ. μτγν. εἶδ. περὶ ἀπαντήσεων διδομένων ὑπὸ τῶν αυτοκρατορῶν εἰς τὰς πρεσβείας : Ἐπιγρ. ὁ ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων Ἑλληνικῶν, Σουιδ. ἐν λ. Διονύσιος ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν καὶ ἀποκριμάτων 3) Πάπ. διάταγμα ἀπ-θεοῦ Ἀδριανοῦ 4) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ σώματος ἐκκρινόμενη, ἀποβαλλομένη ἀχρηστος ἢ βλαβερὰ οὐσία.

ἀποκρίνομαι βλ. ἀποκρίνω.

ἀποκρίνω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀποκρηῶ ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, βάζω χωριστά : Ἰλ. Ε 12 τῶ οἱ ἀποκρηῶντες ἐναντίω δρμηθητήν (τὸ μόνον παρὰ δ. παρ' Ὀμ., ἀποχωρισθέντες ἀπὸ τοῦ πλθθῶς, ὁ δὲ ἥρωες), Ἡρ. 1,60 ἀπεκρηῖθ τοῦ βαρβάρου εἰσὺς τὸ Ἑλληνικόν, Θουκ. 1,3 διὰ τὸ μηδὲ Ἑλληνας πω ἀντιπαλον ἐς ἐν ὄνομα ἀποκρηῖσθαι (ἰδίῃ οὕτε οἱ Ἕλληνας δὲν εἶχον ἀκόμη διακριθῆ δι' ἐνὸς ὀνόματος) 2) παθ. σλοεὶ ἀποκρηζόμενος ἀπὸ τινος ἀποβαίνω, ξεδιαιλούμαι εἰς τι : Θουκ. 2,49 ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρηῖθ (ἰδασαι αἱ ἀσθένειαί ἀπέληγον εἰς αὐτὴν μόνον, ἦται τὸν λοιμὸν) 3) σημειῶ δι' ἰδιαίτερον χαρακτηριστικῶς, διακρίνω, ξεχωρίζω : Ἡρ. 1,194 οὕτε πρῆμῶν ἀποκρίνοντες, Πλάτ. Παιδ. 407 C νόσημα τὴ ἀποκρηζόμενον (ὁπερ ἐχει ἀποσφραγισθῆ, σαφῶς ἀπὸ τῶν ἄλλων διακριθῆ) 4) ἐκλέγω, διαλέγω : Ἡρ. 6,130 ἄνα θμίαν ἀπ-ἐξάρτητον, Σοφ. ΟΤ 640 δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν 5) ἀπορρίπτω κατόπιν ἐλέγχου, ἀρεθῆς : Πλάτ. Νόμ. 75 D κρίναι

καὶ ἀποκρίνειν, Ἀριστλ. Πολιτ. 1315 Β 18 ἀποκρίνω τῆς νίκης (ἀποφαινομαι ὅτι ἔχει τις ἀπολέσει τὴν νίκην) 7) μέσ. -ομοι κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. μέλλ. -θησομαι, μτγν. κ. νεώτ. παθ. ἄορ. με ἐνεργ. σμ. ἀπεκρηῖθην δημ. ἀποκρηῖθες, ὁ παθ. παρακ. ἀποκρηῖμαι καὶ ὁ παθ. ὑπερσυντ. ἀπεκρηῖμην με ἐνεργ. ἢ παθ. σμ. διδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἰς τι : Εὐρ. Βάκχ. 1272 κλέϊσις ἄν οὖν τὴ κάποκρηαι ἄν σαφῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 187 Β τούτῳ μοι ἀποκρηῖσθαι (μετὰ παθ. σμ. τοῦτο ἄς ἔχη δοθῆ ὅς ἀπάντησις μου), αὐτ. Πρωτ. 358 ταῦτα τοῖς πολλοῖς ἀποκρηῖμένοι ἄν ἤμεν (ἐνεργ. ταῦτα θά εἶχον ἀπαντήσαι), αὐτ. Γοργ. 463 D καλῶς ἄν σοι ἀπεκρηῖτο (παθ. θά εἶχε δοθῆ ἐπαρκῆς ὑπὸ σοῦ ἀπάντησις), ΚΑ Ἰω. 19,22 ἀπάντησις ὁ Πλάτος ὁ γέγραφα, γέγραφα 7) ὄμ. μέσ. -ομαι διδω ἀπάντησιν εἰς κατηγορίας, ἀπολογουμίσι : Ἀριστοφ. Ἀχ. 532 ἀποκρηῖσθαι . . πρὸς Ἀθηναίους μεταθούλους, ΚΑ Μάρκ. 15,4 ὁ δὲ Πλάτος πάλιν ἐπιράτα αὐτὸν λέγων οὐκ ἀποκρηῖ οὐδέν, 8) ἀναποκρίνωμαι, ἐπαρκῶ εἰς τι : Ἀρρ. Ἐπικτ. 2,16,2 ἀποκρη-τοῖς πράγμασι 9) μέσ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν 7ην σμ. ὁμῶς ἐξ ὀνόματος τινος, εἶμαι ὑπόλογος διὰ τινά : ἄγω ἀποκρηῖνομαι γι αὐτὸν 10) νεώτ. ἀποχωρίζω καὶ ἀποβάλλω, ἐκρίνω βλ. λ.

ἀποκρισάριος (ὁ) δημ. κ. ἀποκρισάρης βλ. λ.

ἀποκρισάριος (ὁ) μον. κ. ἀποκρισάριος βλ. λ.

ἀποκρισάτορας (ὁ) δημ. ὁ κομιστῆς ἀπαντήσεως, ἀγγελίας, ἀγγελιαφόρος.

ἀπόκριση (ἡ) δημ. ἀπόκρισις βλ. λ. : Ἐρωτόκριπ. Α 18 γιὰ νὰ κατέχη ἄλλοῦ βουλή κ' ἀπόκριση νὰ δώση, Λασκαρ. Ληξ. Β 306 καὶ ὄψιας μετὰ τὴν θσατην ἀπόκριση || συνεκδ.-λογοδοσίας, ἀπλολογία ἐνεργείας : δὲν ἔχω νὰ δώσω ἀπόκριση σὲ κανένα» πρβλ. ἀναφορὰ 7).

ἀποκρισάρης (ὁ) θηλ. -άρισα δημ. κ. -σάρης ἀπεσταλμένος, κομιστῆς ἀπαντήσεως, μεταφορῶς πρβλ. ἀποκρισάριος, ἀποκρισάτορας : παροιμ. ἄν λέγ θ,τι τοῦ λένε, δὲ φταιεὶ ὁ ἀποκρισάρης.

ἀποκρισάριος (ὁ) μτγν., μον. κ. -σάριος κομιστῆς ἀποκρίσεως, ἀγγελιαφόρος || εἶδ. ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Βυζαντίου, βασικῆς ἀπεσταλμένος, διαγυελεύς, πρεσβευτῆς : Γεώργ. Ἀλ. Βί. Χρυσ. 205,13 ταῦτα ἀκούσασα ἡ βασιλισσα παρὰ τῶν ἀποκρισάριων αὐτῆς || ἐκκλ. ἀπεσταλμένος, ἀντιπροσωπῶνος ἐπισκόπου ἀπεσταλμένος πρὸς τὸν μητροπολίτην τῆς ἐπαρχίας ἢ τὸν πατριάρχην καὶ γεν. ἀντιπρόσωπος πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

ἀποκρισέ-σεως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η ἀποχωρίσις, χωρισμός : Ἀναξ. 4, Πλάτ. Ὀρ. Α 150 ἀποκρισέ ἀπόκρισις χειρῶν ἀπὸ βλατίωνων 2) κ. νεώτ. Ιατρ. ἐκκρίσις, κένωσις : Ἰππ. Διαίτ. 4,93 στίλιον ἀσυνήθην πλεθρομένη καὶ ἀπόκρισις, Ἀριστλ. ΖΜ 681 Β 35 ἀπόκρισις σπερματικῆ, περιττωματικῆ, ὄρηται ἀποδιλητέα οὐσία εἰς τοῦ ἀναρροσμοῦ 3) ἀναθυμίασις, ἀξέτησις : Ἰππ. Φυσ. Ὀργαν. 9 νοσῶν τινά ἀπόκρισιν 4) ἀπόφασις : Θεόγ. 1167 τὸν ἀγαθὸν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἄρα 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπάντησις : Ἡρ. 1,49 κατὰ δὲ τὴν Ἀμφίραρον τοῦ μανθινοῦ ἀπόκρισιν (χειρογρ. ὀπόκρισιν), Θουκ. 3,60 λόγος ἐδόθη τῆς πρὸς τὸ ἄρωματι ἀποκρίσεως, Πλουτ. Ἀλεξ. 64 λαθῶν δίκαια δεινῶς δοκοῦντος εἶναι περὶ τῆς ἀποκρίσεως . . ἐρωτήματα προὔγραψεν αὐτοῖς, -ἀπόκρισις καταφατικῆ, -ἀποφατικῆ 6) κ. δημ. -η ἀπολογία : Ἀντιφ. 5,65 Ἄρποκρ. «ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία » 7) μτγν. πρεσβεία : Χορικ. ἐν Ret. Phil. 1,79 8) Ἡσ. εἶδος ὀρχήσεως.

ἀποκριτικός ἐπίρρ. δημ. ἀποκριτικῶς βλ. λ.

ἀποκριτικός-ἡ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ἢ ἀποκρίνω, νὰ ἐκρίνη : Γαλ. 8,9 θύναμις τῶν περιττωμάτων ἀπακριτικῆ || ἀπολ. ἢ περὶ τῶν ἐκ-

κρισιν εύχέρεια : Γαλ.7,391 **ἀποκρ- δύναμις** 2) ὁ δυνάμειος ν' ἀποχωρίζῃ, ὁ ἀποχωριστικός : Συμπλίκ.Φυσ.1190,22 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιάζων, ἀναφερόμενος εἰς τήν ἀπόκρισιν, ὁ τῆς ἀποκρισεως, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀπάντησιν, ὁ ἀπανητικός : Θεών Προγμν.5.

ἀποκριτικῶς ἐπίρρ. νεωτ., δημ. -ά δι' ἀποκρισεως, δι' ἀπαντήσεως.

ἀπόκριτος-ον ἀποκχωρισμένος, ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός, ἐξαιρέτος : Ὀππ. Ἀλ.3,266 τῶν δ' ἑνα μούνον ἔλειπεν ἀπόκριτον 2) γλῶσσα. ἀπόκριτον(τῶ) ἔκκρισις, ἀπόκρισις βλ.λ.2).

ἀποκρίτως ἐπίρρ. κατ' ἐξαιρέσιν, προνομιακῶς, κατὰ πρόκρισιν : Βασιλικὰ 6,3,29 τὸ γὰρ δημοσίον ἀποκρίτως ἀπαντα τὰ οἰκεῖα λαθεῖτω.

ἀποκρότημα-τος(τῶ) μτγ. τὸ ποράγειν κρότον διὰ πίεσεως κ. διοκισθήσεως τοῦ μέσου δακτύλου τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἀντιγέφυρου : Εὐστ. Ἰλ.1602,17.

ἀπόκροτος-ον κ. μιν. ὁ λίαν ἠμεσμένος, πεπαισμένος, ὄθ. τραχύς, σκληρός, περὶ ἐδάφους συμπνοῦς : Θουκ.7,27 ἀπεγχαλοῦντο ἐν γῆ ἀποκρότῃ τε καὶ ξυνεχῶς ταλαιπωρούντες, Ἦρων Αὐτομ.21 δεῖ δὲ πρῶτον ἀπόκροταν εἶναι ἀκλιγῆς καὶ ὄμαλόν τὸ ἔδαφος, Εὐστ. Πονημ.324,70 λυπεῖ καὶ ἡμᾶς τὸ τῆς ὑμετέρας ἐρήμου ἀπόκροτον 2) σκληρὸς τὴν σύστασιν : Πλουτ. Ἰδ.98D ὑποδέδεται καὶ ἠμῶσιται φοβίται καὶ λάγους καὶ χλαίσις καὶ ὄπλασις ἀπόκροτος, Γαλ.19,405 ἀπ- ἀρτηρία, αὐτ.19,442 πῶρος ἐστὶν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος 2) κ. μτφ. ὁ σκληρὸς, ὁ ἀνοικτήριμος : Φιλ.2,165 κατ' ἀνδρὸς λιθῆνιν καὶ ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος, Πτολ. Τετρ.155 ψυχὰς σκληρὰς, ἀπόκροτους 3) ἠχηρὸς, περὶ τοῦ ὕφους : Ἀνών. ἐν Ρητ.1,91,20 4) ὁ σαφής, ξεκάθαρος : Πάπ. ὀφείλω σαι ὑπερ καθαράς καὶ ἀπόκροτου ἀντιφωνήσεως νομίματα Χ.

ἀποκρότῳ-ῶ κροτῶ, παρώνυμο κρότον : Στράβ. 14,5,9 ἀποκρότων τοῖς δακτύλοις : πρβλ. ἀποκρότημα 2) ὄρωμ ποδοκροτῶν : Βάδρ.119,4 ἀπ- χαμαί.

ἀποκροτῶς ἐπίρρ. Πάπ. κ. μτγν. σαφῶς, ξεκάθαρα : Πάπ. ὄμαλογῶ ὀφείλειν αὐτῶ ἀποκροτῶς 2) μτγν. ἀποτόμως, τραγῶς : Ἐπιφάν. 1,813 Α ἀποκρότως βούλαται ὀρίξειν.

ἀποκρουνίζω ρεῶ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, κρουνηδῶν : Πλουτ. Ἰδ.699 D τῆς ἀρτηρίας τρωθείσης οὐ καταπίνεται τὸ ὑγρὸν, ἀλλ' ὄσωπε ὀχετῶ διαικονέντος ἐκπίνοντες ἐξ καὶ ἀποκρουνίζον ὄραται.

ἀποκρουνισμα-ατος(τῶ) μιν. ἡ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ ροή : Νικήτ. Χων. Χρον.273 Β τὰ τῶν δοκρῶν ἀποκρουνισματα.

ἀποκρουστικῶς (ἢ) δημ. ἀποκρουστικῶς βλ.λ.2).

ἀποκρουστικῶς-εως(ἢ) μτγν., μιν. κ. νεωτ. δημ. -ῆ ἢ μείωσις, ἡ ἐλάττωσις, ἐπὶ τῆς σελήνης : Ἐπιφάν. 1,643 D εἶτα ἐάν γεμισθῇ ἡ σελήνη, μεταπορθμευεῖ εἰς ἀπηλιώτην, καὶ οὕτως ἀποκρουστικῶς ποιεῖται τὸ γόμου ἐλαφρυνόμενῃ 2) μιν. κ. νεωτ. βίασις ἀποκρουστικῶς, ἀπόθρησις : Γεώργ. Ἀκρον.62D καὶ αὐθις προσβολῇ σφοδρτέρῃ ἐπὶ τὸ ἄστυ καὶ ἀπόκρουσις ὄμασι, - ἀπόκρουσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἔχθρου 2) μτφ. ἀνάρεσις, ἀνασκευῆ : ἀπόκρουσις κατηγορίας, - ἐπιχειρημάτων.

ἀποκρουστήρ-ῆρος(τῶ) νεωτ. ἐλάττηρον χρησιμῶν πρὸς ἐξουθετησίνων τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συγκρούσεως δύο ἀντιθέτως φερομένων πραγμάτων, οἷον τμημάτων μηχανῶν, σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων κττ.

ἀποκρουστικῶς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκρουστικῶν βλ.λ., προκαλοῦντα ἀποστροφήν.

ἀποκρουστικῶς(-ῆ) μτγν., νεωτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ ἀποκρούῃ, ἀποτρέπῃ : Γαλ.1,396 Σ ἀποκρουστικῶς τῶν ἀπειροδόντων δυνάμεις, Σχολ. Νικ. Θηρ.527 τὰ ἀποσθε-

τήρια, ἦτοι ἀποκρουστικῶς νούσων 2) συνεκδ. νεωτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ ἔλκυστικός, ἀντιπαθητικός, ἀπόητος, δυσάρετος : ἀποκρουστικῶς ὄφεις, ἀποκρουστικῶς γυναικῶν, - ἀποκρουστικῶν θέαμα 3) ὁ ἐλαττωμένος, μειωμένος, κυρ. ἐπὶ τῆς σελήνης : Πτολ. Τετράδ.149 Β ἀποκρουστικῶς σελήνην, Πάπ. δέλιτος ἀποκρουστικῶς πρὸς σελήνην 1) πρβλ. ἀποκρουστικῶς 1).

ἀποκρουστικῶς ἐπίρρ. νεωτ. δημ. -ά κατὰ τρόπον ἀποκρουστικῶν βλ. λ., προκαλοῦντα ἀποστροφήν.

ἀπόκροτος-ον μτγν. ὁ ἀποκρουόμενος ἢ ὁ ἀποκρουσθεὶς : Νικ. Θηρ.270 εἰς ἀνεμον βεβήνται ἀπόκροτος λιθὸς οὐρῶ.

ἀποκρούω κ. μιν., νεωτ. κ. δημ. κρούω ἀπομακρῶν, ἐκδικῶ διὰ τῆς βίας τὸν ἐπιτιθέμενον, ἀπάθω : Ξεν. Ἑλλ.5,3,22 ἀπέκρουε φύλακας τοῦ περιτετιχησμένου κύκλου, Παλλὰς δὲ ἐν ΑΠ.11,351,9 τὸν πύκτιν ἀπόκρουσον, - ἀπέκρουσον τὰς ἐπιθέσεις τοῦ ἔχθρου 2) μτφ. ἢ συνηθέσθαι τὸ μέσ. -κρούομαι ἐν τῇ αὐτ. σμ. : Ἦρ.4,200 τὰς δὲ προσβολὰς ἀπεκρούοντο οἱ Βαρκαῖοι, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,46 ἀπεκρούοντο τοὺς περὶ μνημον ἐπιβαίνειν τῆς ἄκρας 2) παθ. κ. νεωτ. κ. δημ. ἀποδιώκομαι διὰ τῆς βίας, ἀπαθῶμαι : Θουκ.4,107 ἀμφοτέρωθεν ἀπεκρούσθη, Πολύδ.9,42,2 προσβαλόντες τῶν χάρακι καὶ ἀποκρουσθέντες, - ἀπεκρούσθησαν αἱ ἐφοδοὶ τοῦ ἔχθρου 3) μέσ. γεν. ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ : Ὀρειδ.78,17 ἀποκρούεται μὲν τοὺς ἤδη περιεχομένους χυμοὺς, ἀναστέλλει δὲ τοὺς ἐπιρρόντας, Γεωπ.2,5,3 ἡ κεραμίτις γῆ δὴ ἀποκρούεται καὶ ἀπαθῶται ὀμβροῦς καὶ χερνύων 2) μτφ. αἰτ. κ. γεν. ἀποτρέφω, ἀποκλύω : Ἀθῆν.1,25 Β εἶπερ ὁ κολλέζων αὐτὸν θεὸς ἀποκρούεται αὐτὸν τῆς ἀπολαύσεως, Πορφ. Ἐγκρ.1,23 ἀποκρ- ἀλληλοφαγίας τοὺς ἀνθρώπους 4) ἐνεργ. ἐξωθετέρω, καταστέλλω : Διοσκ.1,119 ἀποκρούει τὰς τῶν φαρμάκων δυνάμεις 5) μτφ. μέσ. ἀναίρω, ἀνασκευάζω τι, οἷον κατηγορίαν, ἐπιχειρήματα κττ. : Διον. Ἀλ. Συμβ.207,13 οὐ χυλεπῶς ἀν τῆς ἀποκρούσαστο ταῦτα εἰπῶν 2) κ. νεωτ. κ. δημ. ἐν τῷ ἐνεργ. τ. : ἀπέκρουσε σθεναρῶς τὸ κατηγορητήριον 2) ἀποποιεῖμαι, ἀρνούομαι, δὲν δεχάμαι τὴν προσφερόμενον : ἀπέκρουσε τὰς ἀνηθικούς προτάσεις του, - ἀπέκρουσε τὸν ἐρωτᾶ του 2) δὲ διὰ κρούσεως θραύω, συντρίβω : Ἐπιφρ. λυμῆνασθαί δὲ μὴ δὲ λωδῆσασθαί μῆδεν ἢ ἀποκρούεται ἢ συνθραύσαι κ. παθ. : Ἀριστ. Ἀχ.459 κοτυλισκίον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον 1) ποτήριον μὲν θραυσμένον καὶ ἔλλειπον τὸ χεῖλος 2) μέσ. καταρπίπτω, καταπίπτω ἀπὸ τοῦ ἴππου : Ξεν. Ἰππαρχ.3,14 εἰς μὲν τὸ μὴ ἀποκρούεσθαί ποτε τῶν ἴππων ὑπίους ἀναπειπτικῶς ἐλάουσιν.

ἀποκρουαίνω δημ. καθιστῶ τινα ἢ τὴ ἐντελῶς ψυχρὸν, ἀποψύχω 2) ἀμτφ. ἀποψύχομαι, παγῶνω : Ἐρωτόκρ. Α.290 τὰ μέλα ἀποκρουαίνουσι καὶ πᾶναι με τρομαρά.

ἀποκρουθῆ(ἢ) μτγν. ἀποκρούφεις βλ. λ. : ΠΔ. Ἰδ.β 24,15 καὶ ἀποκρουθῆν προσώπου ἐθετο.

ἀποκρούω μτγν. κ. νεωτ. κ. δημ. παθ. ἀπρ. ἀποκρούφικα ἀποκρούτω βλ.λ. : Διδότ. Σ.3,25 ἐστυοῦς ἀποκρούουσιν ἰδ. γρ. ἀποκρούουσι, δ. δ. ἴστ. τὸ μυστικὸν ἢ ἀποκρούεται τὸ ξέρουν οἱ γαῖτον.

ἀποκρουταγράφεις-εως(ἢ) νεωτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποκρουτογράφειν βλ.λ.

ἀποκρουτογραφεῖω νεωτ. ἐρμηνεύω κρυπτογράφημα, ἀποδίδω τὰ κρυπτογραφικὰ σύμβολα διὰ γρομμάτων, λέξεων ἢ φράσεων, καθισταμένης οὕτω δυνατῆς τῆς ἀνογνωσεως τοῦ κρυπτογραφήματος, δημ. ντεσιφφάρω.

ἀποκρυπτός(ἰ) νεωτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῶν γλυκεῶν ὑδάτων τῆς οἰκογεν. τῶν γωδιδίων.

ἀποκρύπτω κ. νεώτ., δημ. κ. -φω κ. -δω, μέλλ. -φω, έπικ. παρτα. ἀποκρύπτασκ, παθ. άδρ. άπεκρύβην, διατηρώ τήν κεκρυμμένον: 'Αλ.2465 αἴ γάρ μιν θανάτοιο . . θυνάμην νόσφιν άποκρύψαι, 'Ηρ.728 ούτε σε άποκρύφω τήν έμην ούσίην, -άπέκρυφε τήν κλειδα, -τά κλοπιμαία: || μτφ. κ. νεώτ. φιλάτῳ τῷ μυστικῷ: Αυσ.7,18 περι ύδιν άποκρυπτόμεθα μηδένα ειδέναι, -δέν άποκρύπτω τῷ φρονήμαί μου, τήν χαράν μου' || ειδ. άποκρύπτει από τών όφθαλμών, από τής όψεως: Αισχ. Πρ.24 άποκρύφει φάος νύξ' || μέσ. -ομαι μετ' άμφρ. έν τῇ αὐτῇ σμν.: Θουκ.2,53 άποκρύπτεσθαι μη ποιείν τή | άποκρύπτω τός πράξεις μου' || κ. παθ.έν τῇ αὐτῇ σμν.: 'Ηρ.7,45 τόν 'Ελλησποντῶν από τών νεών άποκρυμμένον' 2) μτφ. άμαυρωδ, έπισκιάζω: Πλάτ.'Απολ.22 D ή πλημμύεια έκεινήν τήν σοφίαν άποκρύπτει' 3) έν τῇ φρ. άποκρύπτω γήν χάνω τήν γήν από τών όφθαλμών μου, άνοηγομαι εις τόν πέλαγος: Πλάτ.Πρωτ.338 Α μητ' αύ Πρωταγόραν . . φεύγειν εις τόν πέλαγος τών λόγων, άποκρύφοντα γήν' || και άπολ.: Θουκ.5,65 άναχωρούτας άπέκρυφαν | πιθ. κατό παράλειψιν του έαυτοός, έγένοντο άόρατοι' **άποκρυσταλλάω** -όω σχόλ. κ. νεώτ., κ. δημ. -ώνω, άδρ. άπεκρυσταλλώθην δημ. άποκρυσταλλάθηκα, μτφ. παρακ. άποκρυσταλλωμένος μεταβάλλω εις κρυστάλλον' || κ. παθ. -ομαι μεταβάλλομαι εις κρυστάλλον, παγώνω: σχολ.'Αλ.Ψ 281 | τῷ έλαιον ούκ άποκρυστάλλομαι, πολύ έχον έν έαυτῷ τῷ θερμῷ' 2) νεώτ., δημ. διδω εις σώμα τῷ μορφῶν κρυσταλλικήν: άποκρυσταλλώνω τή ζάχαρι' || κ. μτφ. μορφῶ σαφῆ, όριστικήν επί τινος ζητήματος γόμησιν: δέν είναι ελεστί άποκρυσταλλωμένοι και επί του ζητήματος άόφαις του, Δραγ.'Οσ Ζωντ.68 ή λαλία πού έκφράζει και άποκρυσταλλώνει νοήματα μέ λέξεις. **άποκρυστάλλωμα**-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και τῷ άποτέλεσμα του άποκρυσταλλάω βλ.λ.: 2) τῷ άποκρυσταλλωθέν σώμα. **άποκρυσταλλώνω** νεώτ. κ. δημ. άποκρυσταλλάω βλ.λ. **άποκρυστάλλωσις**-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ή ένέργεια και τῷ άποτέλεσμα του άποκρυσταλλάω βλ.λ. | 2) : άποκρυστάλλωσις του έλατος, -άποκρυστάλλωσις Ιδών, -σκέφανω, -άπορφάσων. **άποκρυφάω** έπίρρ. δημ. κρυφίως, λάθρα, κρυφά, μυστικά: Κρυστ.Καλόγ.Η 7 ώς στάστρα, λάε κι άπόκρυφα μ' αυτά συννομιοδύνε. **άποκρυφή** (ή) μέρος προς άπόκρυφιν, κευθμών, κρυπτήριον: ΠΔ'Ιώθ 22,14 νεφέλη άποκρυφή αύτου και ούχ όραθήσεται. **άποκρυφισμός** (ό) νεώτ. κ. άποκρυφολογία (ή) βλ.λ. **άποκρυφολογία** (ή) νεώτ. κ. -ισμός (ό) ή περί τής άποκρύφουσιν δυνάμεις τής φύσεως και του πνεύματος άσχολία' || ή σπουδή και ή προσπάθεια μεταφυσικής έρμηνείας φαινομένων, μη έρμηνευομένων διά τής φυσικής και τής χημείας. **άποκρυφώνω** (-η)-οιψ κ. νεώτ. κ. δημ. ό άποκρυφόμενος, κρύφιος, μυστικός: Εύφρ.Ηρ.1070 άποκρυφον δέμας ύπό μέλαθρον κρύφω, 'Ηρ.2,35 τά μέν αισχρά άναγκαία δέ έν άποκρύφω έοτι παιζειν χρέον, ΚδΚολ.2,3 έν ψ εισι πάντες ό θησαυροί τής σοφίας . . άπόκρυφτοι, Βολαωρ.Φωτ. Β' 194 γιά σε δέν έχω άπόκρυφα κ' είσαι πνευματικός μου, Κρυστ.Νεραϊδ.41 και μιάν άποκρυφην χαρά στα σωθικά του νοιώθει' || κ. μετά φη: Ξεν.Συμπ.8,11 άπόκρυφον πατρός (άγνωστον εις τόν πατέρα' 2) άσαφής, δυσκατάληπτος, σκοτεινός: Καλλ.άπ.242 άποκρυφα γράμμαται, 'Επιρρ. άπόκρυφα σύμβολα δέλτων (έπί Ιερογλυφικών), Βεττ.Βόλ.7,30 άποκρύφων μύσται' 3) έκκλι. επί βιβλίων, τά ύποβολιμαία, τά νύκτα ή τά μη άνε-

γνωρισμένα ύπό τής έκκλησίας, τά μη κοινονικά 4) δημ. άπόκρυφα (τά) καί εύφημιζόμενα τά γεννητικά όργανα, τά αιδούα. **άποκρυφώς** μτφ. κ. νεώτ. κρυφίως, μυστικάς, άπόκρυφα: Εύα.81.Κωνστ.481. **άπόκρυφισ-εως** (ή) κ. νεώτ. τῷ άποκρύπτειν, -τό κρύφωιν: 'Αριστ.Οόρ.294Α 2,-άποκρ. ποιείσθαι,-άποκρυφίς ένόχου, -κλοιημαίου, - τής άληθείας. **άποκτάμεν** έπ. άπαρφ. του άποκτείνω βλ.λ. **άποκτάμεναι** τῷ μέσ. του άποκτάμεν. **άποκτάμενος** μτφ. μέσ. όορ. β' του άποκτείνω. **άποκτείνωμι** κωδ. κ. -κτείνωμι άποκτείνω βλ.λ. **άποκτείνω** κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. -ενώ Ιων. -ενώω, άδρ. α' -έκτεινα, πορκ. -έκτινα μτφ. παρακ. άπεκτένηκα κ. άπέκταγκα κ. -έκτακα, άδρ. β' -έκτανον, ποι. άπαρφ. -κτάμεναι -κτάμεν' παθ. μόνον παρὰ μτφ. Ινσρά τοίς δοκιμοίς τῷ άποδύθηστω χρησιμεύει ός παθ. |, άδρ. άπεκτένηθη, έπ. μεσ. άδρ. μετά παθ. σμν. άπέκτατο, μτφ. -κτάμενος φονεύω, σκοτώνω: 'Αλ.Λ 154 αϊών άποκτείνων έπιτ' 'Αργείοισι κελεύων, Αισχ.'Αγ.1250 σύ μέν κατεύχει, τοίς δ' άποκτείνειν μέλει, Διγ.Άκρ. 1325 άκείνος γάρ άπέκτεινε λείοντα τόν μεγαλέυ, -άπέκτεινε βούδ' || καταδικάω εις θάνατον, έπί δικαστών, έπιβάλλω θανατικήν ποινήν, επί του ύμου: Πλάτ.'Απολ.30 D άποκτείνειν μεντάν Ισως ή έξελάσσειν ή άτιμώσειεν' || άφώνω τά καταδικασθήσι εις θάνατον ή κάμνω τά καταδικασθή εις θαν.: Πλάτ.'Οργ.466 άποκτείνουσι ήρώτες, σός έν βούλωται' || επί του θηρίου, έκτέλω τήν θανατικήν καταδίκη, φονεύω τόν κατάδικον: 'Ηρ 6,4' 2) μτφ. θανατοσίμας λυπά ή προσβάλλω: Εύρ 'Ιην.1064 τῷ σπυρνόν ώς μ' άποκτείνει τῷ σόν | ώς τῷ δημ. με σκοτώνει |. **άποκτενίσαι** μτφ. άποκτείνω βλ.λ.: ΑΠ II,395 **άποκτενίσαι** (τό) δημ. συνηθέστ. κατὰ πληθ. κ. -χτενίσαι α' ή τήεις τής κόμης α' ή άποσπώμεναι κατὰ τῷ κτενίσαι' 2) τῷ κατὰ τήν ζώνσιν τών έρίων, λίνου κτλ. άπορρίμματα. **άποκτενίζω** νεώτ. δημ. -χτενίζω συμπληρωδ ή τελειώνω τῷ κτενίσαι. **άποκτενίσμα**-ατος (τό) μον. κ. δημ. τῷ κατὰ τῷ κτενίσαι ήτοι τήν δ' είδικού έργαλείω ζώνσιν έρίων, λίνου κτλ. άπορριπτόμενον, άποκτενίδι βλ.λ.: 'Ησ. ε' κεκλιόν, στυπηθέν, τῷ άποκτενίσμα του λίνου' 2) δημ. ή περάτωσις του κτενίσματος. **άποκτείνω** μτφ. άποκτείνω βλ.λ.: Πολύβ.1,69,1| **άπόκτημα**-ατος (τό) νεώτ. δημ. άπόκτημα τῷ κτηθέν, πόν ό,τι έγένετο πινος: άπόκτημα τής επιστήμης' || ειδ. τῷ πολύτμω, τῷ έξαιρέτως κτήμα: άληθινό άπόκτημα γιά τήν πόλη μας είναι τῷ νέο νοσοκομείο. **άποκτηνός**-όω μτφ. κ. νεώτ. δημ. -κτηνώω μετοβάλλω ολονει ής κτήνος, περιάω εις άποκτηνωσιν βλ.λ.: 2) ή χρήσις ολονευματωδών ποτών τόν άποκτηνώσε' || μέσ. -οδμοι δημ. πνευματικός ή φυχικός μεταβάλλομαι εις κτήνος, χάνω τόν άνθρωπισμό μου: 'Αθαν.1,326 Α έφάρθ ό άνθρωπος και άπεκτηνώθη. **άποκτηνώω** δημ. κ. -κτηνώω, άδρ. -κτηνώωσκ, παθ. άδρ. -κτηνώθηκα, μτφ. παθ. παρακ. -κτηνωμένος, άποκτηνῶ βλ.λ., άποκτηνώ. **άποκτηνώσις**-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ή εις κτηνός μεταβολή' 2) μτφ. ή διανοητική ή φυχική κατάπτωσης, ή φέρουσα τόν παθόντα εις κατάσταση συγγενεύουσιν προς τήν τών ζώων, ή άπάθεια τών άνωτέρων διανοητικών ή φυχικών ιδιοτήτων. **άποκτηνωτικός**-ή-ό(ν) νεώτ. δημ. ό άναφερόμενος ή ό άγων, παρασπῶνον εις άποκτηνωσιν. **άπόκτησις**-εως (ή) κ. νεώτ., δημ. -η άπάθεια: Σκεοούδ.Γνωμ.639 τί έστι θάνατος; ψυχή και άπόκτησις βίου' 2) Πάπ. άάρον, χάρις' 3) νεώτ.

κ. δημ. ἀντιθέτως, τὸ κτᾶσθαι, ἡ κτήσις : ἀπόκτησις περιουσίας, - γνώσεων, - οἰκίας κττ. ἀπόκτητος-ον μτγν. ὁ εἰς ἀλώεσιν ἀποκείμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀπολεσθῆ : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 4,639,64 κτῆτᾶ τε καὶ ἀπάκτητα εἰδῶς πάντα.

ἀποκτινυμί ἢ -κτινυμι ἀποκτείνω βλ.λ. **ἀποκτινύω** ἀποκτείνω βλ.λ. : Ξεν. Ἑλλ. 4,4,2. **ἀπόκτησις-εως** (ἡ) μτγν. Ἰδρυσις, κτίσις, κτίσμα ἀποκίσις, ἀπάκησις : Κολλ. Ἀπόλλ. 74 ἡγάγε Ἐθρᾶϊν εἰς ἀπόκτησιν, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,50 ἦν δὲ Ἄλθωνῶν ἀπόκτησις ἡ Καμερία.

ἀποκτυπῶ-έω μτγν. λοχυρῶς ἡχῶ ἀπὸ πινος : Φιλόστρ. Βι. Σοφ. 48,18 κρότος θαυμάσιος ὄσος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης || γεν. παράγω θόρυβου κτυπῶν : Σουδῖ. ἐν λ. «τύπανον» οἱ Ἰνδοὶ ἀντὶ σκλήγγος ταῖς μάστιγι ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἄερα || ΒΑ «ἀποκτυπῆσαι, παῖσαι».

ἀποκτυπῶ-έω δημ. κ. ἀποκτυπῶ βλ.λ. **ἀποκτυῶ-έω** νεώτ. δημ. ἀποκτύω, ὄορ. ἀπέκτησα, δημ. ἀπόκτησα, μτγ. παθ. παρακ. ἀποκεκτημένος, δημ. ἀποκτημένος κτώμαι, λαμβάνω τὴ ὑπό τῆν κυριότητά μου, κάμνω ἰδικόν μου, κερδαίνω τῖ : ἀπέκτησα διὰ τῆς ἐργασίας του μεγάλου περιουσίαν, Δραγ. Ὁσ. Ζωντ. 19 δὲν εἶναι τίποτε πού ν' ἀξίῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω· 2) εἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κτώμαι τέκνα, τεκνοποιῶ : ἀπέκτησε δύο τέκνα ἐκ τοῦ γάμου του· 3) κατ' ἐπίστασιν καὶ ἐπὶ ἀσθηρῶν ἐνονοῖω, κτώμαι ἰδιότητά τινα, ἀπολαύω ἢ ὕψισταμαι τὴν ἐπίδρασιν καταστάσεώς τινος : ἀπέκτησε φήμην μετ' τὸ νέον ἔργον του, ἀπέκτησε τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἀπέκτησε κακάς συνήθειας, δ. τραγ. μαράωσα ἡ κερδοδόλα μου κ' ἀπόκτησα μαράωσα· 4) κ. ἀμψ. ἀπολ. ἀπόκτησε ἐπλούτισε, ἐφάπαξ, ἔκαμε περιουσίαν || κ. παθ. ἐν ταῖς ἀνωτ. II κ. 3) σμγ. : ἡ περιουσία του, - ἡ φήμη του ἀπέκτηθη (ἀποκτήθηκε) μετ' κέκο.

ἀποκτημαί-δομαι παύομαι ἔχων τὴ ὑπό τὴν κυριότητά μου, χώνω, ἀντιθ. κτώμαι : Δημόκρ. Ἀπ. πλούσιος κτῆθεις βασιανῆς ταῖς φροντίαι ἀποκτῆθεις δὲ ταῖς λύπαις, Βασ. 2,56 D καὶ πῶς βιωσάμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι· 2) μτφ. ἀπορρίπτω, ἀνασκευάζω : Γολ. 1,132.

ἀποκυαμεύω ἐκλέγω διὰ κυάμων, διὰ κλήρου : Ἐπιγρ. ἀποκυαμεύειν ταμίαις.

ἀποκυθεύω μτγν. ριφοκινδυνεύω : Διόδ. Σ 17,30 μῆ . . ἀποκυθεύσαι περὶ τῆς βασιλείας.

ἀποκυβιστῶ-έω ρίπτομαι κατὰ κεφαλῆς ἀπὸ πινος τόπου, καταπίπτω : Κλέαρχ. 73 ἀπ-εἰς τὸ ὕδωρ (ἀμφ.).

ἀποκυδαίνω μτγν. δοξάζω, λαμπρύνω : Ἱερ. ροκλ. Στ. 6,48,20 ἰκανὴ γὰρ ἡ φιλαυτία τὰ μέν ἴδια . . ἀποκυδαίνει.

ἀποκύημα-ατος (τὸ) ἐκκλ. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τοκετοῦ προελθόν, τὸ γέννημα || νεώτ. κ. μτφ. τὸ ἐκ πινος παραγόμενον ἢ προκύψαν : ὄσα διατίθεται ὁ ἀντίδικος εἶναι φαντασίαι ἀποκυήματα (φανταστικά, πλαστά) ἢ.

ἀποκύησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοκετός, ἡ γέννα : Πλούτ. Ἱ8,907 C.

ἀποκυητικῶς-ἡ-όν μτγν. πρόσφορος δι' ἀποκύησιν βλ. λ. : Κωδ. Ἀστρολ. II,14 ἀποκυητικῆ ὥρα.

ἀποκυλισκω μτγν. ἀποκυῶ βλ. λ. : Αἰλ. 21 9,3· || μτφ. παράγω, δημιουργῶ : Εὐστ. Πουκμ. 164,93 φεῖδη καὶ αὐτὰ κατ' ἐκείνον ἀποκυλισκωσιν || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμγ. : Ἐρμίας εἰς Φαῖδρ. 134 Α ἀριθμὸς ἀποκυλισκόμενος (ἐξ ἄλλου παραγόμενος, προκύπτων).

ἀποκυλιῶ-έω γλωσσ. ποιδτ κικυλίκον, περριφερές, τοῦ διδῶσ οὄχημα κύκλου.

ἀποκυλίξω δημ. ἀποκυλίω βλ. λ.

ἀποκυλίθω κ. ἀποκυλινθῶ βλ. λ.

ἀποκυλινθῶ-έω ἀποκυλίω βλ. λ., κυλίω μετατοπιζῶ, ἀπομακρύνω τῖ : Πλούτ. Ἱ8,260 Β πολλοὺς δὲ καὶ λίθους αἱ θεραπεινίδες ἀπεκυλινθῶν (ἰδιόθ. ἀπεκυλινθῶν) || παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμγ. : Ἰώσ. Π13,7,28 ἀπεκυλινθῶντο τοῦ ταίχους.

ἀποκυλίσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποκυλίνειν βλ. λ.

ἀποκυλίσιμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξ ὄφους ἀποκυλίσθην σῶμα : Λογίν. Ὑφ. 40,4 ὄσον ἀποκύλισμα τὸ φέρουσα φέρασθαι || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκυλίω.

ἀποκυλίω μτγν. κ. νεώτ. κυλίω μακρῶν, κυλίω μετατοπιζῶ τῖ : ΠΔ Γέν. 29,3 καὶ ἀπεκυλίω τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος, ΚΔ Ματθ. 28,2 ἀγγελοσ γὰρ κυρίως . . ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας κ. παθ. Λουκ. Ρητ. 3 ἀποκυλιόμενος ἀπὸ κεφαλῆν || κ. μτφ. : Σέξτ. Ἐμπ. Μοθ. II,94 θελήσαντες τὸ πρότερον ἐγκλημα φυγεῖν εἰς ἕτερον ἀπεκυλιώθησαν.

ἀποκυλίω-έω δημ. παθ. ἀποκυλίμαι κ. -ιοῦμαι ὄορ. ἀποκυλιστῆκα, μτγ. παθ. παρακ. ἀποκυλισμένος ἀποκυλίω βλ. λ.· 2) περαινῶ τὴν βαθεῖαν σκαφὴν ἐδάφους προοριζομένου συνῆθ. δι' ἀμπελοφυτεῖαν, τελειώνω τὸ κύλισμα : μόλις ἀποκυλίσαμε τὸ παλιὰρὸ θά φυτέψομε τ' ἀμπελί· 3) παθ. κυλιόμενος μετατοπιζομαι, ἰδίως χαμηλότερα· || ἔχων ἡθὴ κυλισθῆ ὕψισταμαι νέον τελειωτικὸν κύλισμα : οἱ βράχιοι ἀποκυλιστῆκαν κάτω καὶ κάτω ὡς τὸν κάμνο.

ἀποκυματίζω μτγν. κάμνω τὴ νὰ κυματίζῃ, νὰ ἀναβράζῃ : Πλούτ. Ἱ8,734 Β ἀποκυματίζουσα τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος || κ. μτφ. : Διον. Ἀλ. Συνθ. 23 τῆς ἄριανίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματίζουσης τὸν ἦχον.

ἀποκυμαριζέω (ἡ) νεώτ. χμγ. οὐσία εὐρισκομένη εἰς τὰς ρίζας τοῦ φυτοῦ ἀποκύνου τοῦ κανναθίνου, ἀπομονομένη εἰς κρουστάλ. πρῖσματα.

ἀποκυνεῖν (ἡ) νεώτ. χμγ. ὁ εἰς τὰς ρίζας τοῦ φυτοῦ ἀποκύνου τοῦ κανναθίνου γλυκοζίτης.

ἀποκυνηγάρις (ὁ) ἀξίωμα ἐν Νάξω κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσσαίνως καὶ τῆς Τουρκοκρατίας.

ἀποκυνοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. ἀποκυνωδῆ βλ. λ.

ἀπόκυνον (τὸ) ἱκίων) μτγν. κ. νεώτ. ὁ βαρύσμος θάμνος κυνοῦρα ἢ μαρσθενία ἢ ὄρθοφυθῆ, δημ. φόφιος, ἡ ἄγρια βρωμώσισα Διοσκ. 4,80 ἠπόκυνον, οἱ δὲ κυναγχο, οἱ δὲ κυνόμορον, οἱ δὲ κυνοκράμην καλοῦσιν· || Ἡσ. «μᾶζα μεμιγμένη φαρμάκω πρὸς ἀναίρεσιν κύνων, ἡ εἶδος βοτάνης»· 2) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν πολυετῶν φυτῶν τῆς οἰκίας. τῶν ἀποκυνωδῶν, ὅστινος ὁ χυμὸς εἶναι διηλητηριώδης.

ἀποκυνῶ-έω μτγν. μεταμορφῶ τινα εἰς κύνα : Εὐστ. 1714,42 ὁ μύθος καὶ τὴν Ἐκάβην ἀπέκυνωσας.

ἀποκυνώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ δικτυληθῶνα, δεινθροδῆ ἢ θαμνώδη, ἐλάχιστα ποώδη, τοῦ ἀθροίσματος τῶν συμπετάλων, τῆς τάξεως τῶν στρεφισθῶν, ἐνέχοντα τὰ πλεῖστα τοξικὸν γαλακτοδῆ ὄνον, ἀπαντῶντα εἰς τὰς τροπικὰς χώρας καὶ σπανίως εἰς τὰς ἐυκράτους, χρήσιμα ὡς φαρμακευτικὰ ἢ κοσμητικὰ.

ἀποκυπαρέω Ἡσ. «ἀποκτείναι».

ἀποκύπτω κύπτω πρὸς τὰ ἑμπρός τὸ Ἄρισφ. Λυσ. 1003 ἄν γὰρ τὰν πόλιν ἄσπερ λυχνόφοροντες ἀποκυπέφαμες (ἰδιόθ. ἐπικεκυπέφαμες).

ἀποκυριάξω Ἡσ. «ἀποκακείν, ἀποφρεύειν, ἀποσκιρτάν».

ἀποκυριεύω μτγν. κατακυριεύω : Ἰουστίν. Μάρτ. 181 Α τὰ δαμνίω ἀπεκυριεύσαν αὐτῶν.

ἀποκυροδοῦμαι-δομαι ἐξογκοδοῦμαι, πρῆσκαμαι : Ἰνν. Πρωγ. 7 ἐς οὗθ' ἀποκυροδοῦμαι διαπιπύματα.

ἀποκυρῶ-έω γλωσσ. κ. Ἐπιγρ. ἀκυρῶ· 2) Ἐπιγρ. ἐκλέγω, περιβάλλω τινὰ μετ' ἐξουσίαν, ἐξουσιοδοτῶ

ἀποκέρωσις-εως (ἡ) σαφής, ὀριστική ἀκέρωσις: σχόλ. Εὐρ. Ἐκ.259.

ἀπόκωτον (ἡ) νεώτ. βοταν. πρωτοπλασματικόν πολυπύρηνον σῶμα, περιοριζόμενον ὑπὸ μεμβράνης καὶ μὴ κεχωρισμένον διὰ τοιχωμάτων εἰς κύτταρα, ἀπαντῶν ἐς συστατικὸν πολλῶν μυκήτων καὶ φυκῶν ἐπὶ δὲ καὶ ἐν ἱστοῖς τῶν ἀνωτέρων φυτῶν.

ἀποκύω μτγν. μόνον παθ. μτχ. ἀποκυόμενα (Φιλ. 2,202,397) ἀποκυῶ βλ. λ.

ἀποκυῶ-έω παύομαι κυῶν, τίκτω, ζεγεννώ: Ἄριστοφ. ἀπ.76, Λουκ. Ἐνθλ.Δ 10,1 τὴν ἡλιώ ἐπὶ τῆς Δηλοῦ δεῖ ἀποκυῆσαι ἥ μτφ. ἐπιφέρω, παράγω: ΚΔ ἴσκ.1,15 ἡ δὲ ἀμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀνάγκη θάνατον ἥ κ. παθ. γίνομαι, δημιουργοῦμαι: Ἡρώδιαν.1,14,3 ζῶα τε παντοῖα μέρσι σώματος ἀναρμόστου ἀπεκυῆθη.

ἀποκυῶσις (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία λαμβανόμενη ἐκ τῆς κωδελνης δι' ἀποσπάσεως μορίου ὕδατος, ὡς φάρμακον ἀποχρεμπτικόν.

ἀποκυκῶ βρηνῶ μεγαλοφώνως: Αἰσχ. Ἄγ.1544 κτεῖναισ' ἀνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκυκῶσαι.

ἀποκωλίωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποκωλίειν, ἀποπολίειν, ἐπὶ ἴππου μὴ δεχομένου τὸν ἀναβάτην ἢ τὸν χαλινόν: Ξεν. Ἰππ.3,11 τὰς δὲ γε τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλίωσις ἥ γεν. κωλίωσις, ἐμποδῖον: σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.1571.

ἀποκωλύω κ. νεώτ. ἐμποδίζω ἀπὸ τινος: Ξεν. Ἄν.3,3,3 πιν τίς ἡμάς τῆς ὁδοῦ ἀποκωλύῃ ἥ μετ' ἀπαρφ. ἀπαγορεύω νά: Εὐρ. Μήδ.141 ἥ παρακωλύω τι, δὲν ἐπιτρέφω εἰς τινά τι: Ἡρ.1,66 ἱ χρυσὸς πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανοφάγοι ἄνδρες ἔσονται, οἱ σ' ἀποκωλύσονται ἥ ἀπροσ. εἶναι κωλύω, ἐμποδῖον: Πλάτ. Πολ.372 Ε οὐδὲν ἀποκωλύει 2) ἀποκλείω, περιορίζω: ΠΔθσα.1,6,10 καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπεκωλύσαν εἰς οἶκον.

ἀποκωλύω δημ. στρέφω τὰ νῶτα πρὸς τινε εἰς ἐνδείξει περιφρονήσεως, τοῦ γυρίω τῆς πλάτης: 2) ἀφαιρῶ ἢ καταστρέφω τὸν πυθμένα δοχείου, οἶον ἀγγείου, καλᾶθου, ἄ. ξεπατῶν.

ἀποκωφῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τινα κωφόν ἥ ἴδιᾳ μέσ. -οῦμαι καθίσταμαι ἐντελῶς κωφός, ἀποκωφάομαι: ΠΔ Μιχ.7,16 τὰ ὦτα αὐτῶν ἀποκωφώθησεται ἥ κ. μτφ.: Ἄρρ. Ἐπικτ. 2,20,37 ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκωφωμένους καὶ ἀποτατυφωμένους.

ἀποκωφωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκωφῶ βλ.λ., ἡ πλήρης ἀπόλειτα τῆς ἀκοῆς, ἡ ἀποκωφώμα.

ἀπολαβεῖν δημ. βλ. ἀπολαμβάνω 7,8,9 κ.10.

ἀπολαβεῖον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ λαμβάνονται καὶ κρατοῦνται τὰ ἀχονία: Φιλ. Μιχ.Βελ.6,1,15 ἥ νεώτ. ναυτ. τεμαχίον πολεῖος σχοινίου ἀπολήγειν κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἄκρον εἰς κόρακα φελλιωτόν, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς καρυκόμοθον, χρησιμοῦνται εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ἀλάσεως πεπονησιγενῆς ἀγκυρᾶς δημ. μπαρμπαρέσση.

ἀπολαβῆ (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὅ,τι κάρπουται τις, τὸ κέρδος, ἡ ἀφ᾽ εἰλας, συνήθ. ἐν πληθ. ἀπολαβῆς ὁ μισθός, τὸ χρηματικόν κέρδος, εἰσὸδημα: ἔχει πολλὰς ἀπολαβὰς ἀπὸ τῆ δουλεία του.

ἀπολαβεῖω ἢ ἀπολαγαῖω Ἐπιγρ. ἀπλάσασω, ἀφῶν: Ἐπιγρ. ἀπ. ἐλευθέρων ἰβρλ. Ἡσ. « Λαγῶσαισσι ἀφρῖναι ».

ἀπολαγαίεις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀπολαγαίειν βλ.λ., ἀπλάγαῖ, ἀφρῖς.

ἀπολαγνῶ παθ. -εῖομαι Ἡσ. « ἀπολαγνευταί » εἰς λαγαίειν ἀνάλαττα ».

ἀπολαγχάνω μέλλ. -λήξομαι, ἀόρ. -έλοχον, λαμβάνω διὰ κληρώσεως μέρος ἀπὸ τινος ὄλου: Ἡρ. 5,57 ἀπολαχάντες τὴν Ταναγρικὴν μοσραν ἥ γεν. ὡς τὸ λαγχάνω βλ. λ.: Ἄρροκ: « ἀπολαχεῖν, ἀντι τοῦ ἀπλοῦ λαχεῖν » 2) ἀποτυγχάνω ἐν τῇ κληρώ-

σει: Λυσ.4,3 ἐβουλόμην δ' ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτόν. κριτὴν ἤθελον να κληρωθῆ κριτῆς ἥ γὰν πάν ὅ,τι ἔγω: Εὐρ. Ἰων.609 ἀπολαχοῦσα νῦν αὐτὴ καθ' αὐτὴν τὴν τύχην.

ἀπολαχῶμαι ποι. ἀπολαβάνω: Εὐρ. Ἐλ.91. **ἀπολαχόμενος** μεταβάλλομαι εἰς λίθον Ἡσ. ἀπολαχόμενος ἀπολείθωμενος ».

ἀπολαχῶ μον. ἀποκόπτω τὸν λαῖμόν τινος, ἀποκεφαλίζω, κοφικοφελορίζω: Νικήτ. Χων.271 Δ ἄλλον ἀπολαμίζε μαγαῖρα.

ἀπολαμῶμενος -ον ὁ τὸν λαῖμόν ἀποκεκομμένος: Εὐρ. Ἐκ.208 εἰσόφει ἀναρπαστῶν ἀπολαμῶτόμον ἡ δ. πο. ἀπολαμῶτόμον ἡ.

ἀπολαμῶμα-έω μον. ἀποκόπτω τὸν λαῖμόν τινος, ἀπολαμῶ βλ. λ.

ἀπολάκμα-ατος (τό) Ἡσ. « ράπισμα ἀπὸ τοῦ φοφειν ».

ἀπολακόντα Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀπολαχόντα, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἀπολαχῶν βλ. λ.

ἀπολακίζω κ. νεώτ. ἀπαθῶ λακτίζω, κλωτῶ: Λουκ. Ὀν.18 ἀμφοτέροις εἰς ἀμέ ἀπολακτίσας ἥ καὶ μετὰ δύο πόδια. ἥ 2) μτφ. ἀπαθῶ δὲ ἀμφοταῦ, ἀποροπίτα, ἀποκρούω μετὰ καταφρόνησι: Αἰσχ. Πρ.651 μὴ πολακτίσας λέγος τὸ Ζηῆς, αὐτ.Εὐμ.141 ἀπολακτίσας ὕνον, Ἰλιούτ. Ἄντων.36 ἀπολακτίσας τὰ καλά καὶ σωτήρια.

ἀπολακτίσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἀπολακτισμός βλ.λ.

ἀπολακτίσματος (τό) μτγν. κ. νεώτ. λάκτισμα, κλωτῆσι: Θεοδόσ. Γραμμ.6 G.

ἀπολακτισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ἀπολακτίζε βλ.λ. 2) ἀπαθῶν μακρῶν: Αἰσχ. Ἰκ.937 πεσῆματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοῦ βίαν (ἐπὶ αὐτοκτονίας).

ἀπολακῶ-έω σχολ. ἀποκοτῶ πρβλ. ἀπολακῶ.

ἀπολαλῶ-έω μτγν. κ. δημ. φλυαρῶ: Λουκ. Μιγρ.22 πόσα δὲ ὦν οὐκ ἔχρησ ἀπολαλήσαστες 2) δημ. λαλῶ μεγαλοφώνως, βοερῶς: αἰνῆμι, πᾶναι στὸ ὄρος, στὸ βουνῖ, εἶναι κῆρη καὶ λαλεῖ, καὶ λαλεῖ, κὶ ἀπολαλεῖ, κὶ ἐνδρωπος δὲν τῆ θεωρεῖ (ἡ βροντή ἥ 3) Πολυδ.2,127 « ἀπειπειν, ἀπαγορεύσαι, Ἰαοῖος δὲ ἀπειρηκός ἔφη, οἶον ἀπολαλακκῶς ».

ἀπολαμβάνω κ. νεώτ. δημ. ἀπολαβεῖν, μέλλ. -λήξομαι ἰβ. Ἡρ.3,146 -λάμβωμαι, ἀόρ. β' ἀπέλαβον, ἀόρ. δημ. ἀπόλαφα, ἀόρ. παθ. ἀπέληφθη ἰβ. Ἡρ. ἀπέλαφθη), παρκα. ἀπέληφα, παθ. ἀπέλημμαι (ἰων. ἀπολέλαμαι), δημ. μτχ. παρκα. ἀπολαβεῖν μωμένους λαμβάνω τι παρὰ τινος: Πλάτ. Πολ. 332 Β, Πλούτ. Ἡθ.258 Β οὐδὲν ἀπολαβοῦσα τοῦ βίου χρηστόν ἡ δ. γρ. ἀπολαύ- ἥ 2) λαμβάνω ὅ,τι μοι ἀνήκει ἡ μοι ὀφείλεται παρ' ἄλλου: Ἄριστοφ. Νεφ.1274 τὰ χρήματα ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι ἰβ. ἐθέλω να πάρω πίσω τὰ λεπτὰ ποῦ δάνεισα ἥ Ἄνδοκ.25,20 τὰ χρέα, ἴνα ἀπολάβωμεν, Ἐκκλ. Μην.2 ἑν Παρεσβῶσι τρυφήν, ἀέτως ἀπέληφας, Χρυσόδ. Ἄογ. ἐν Σάβ.1,211 ἴνα ἐν ἡμέρᾳ κρῖσας .. ἀπολάβηται τὸν ἴδιον μισθόν ἥ εἰδ. : Δημ.59,11 τοὺς ὄρκους τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης ἀπέληφθεσ ἥκομεν οἱ πρῆσθεῖς ἰαφού ἐλάθωμεν τοὺς ὡς ὀφείλην προσφερομένους ὄρκους ἥ ἥ δικαιοῦμαι να λαμβάνω: Αἰσχίν.3,8,6 παρ' ὧν ἐμμελε τῶν ἀνηλεωμένων λόγων ἀπολήφθησ ἡ ἡ πόλις ἀπρόκειτο να λάθῃ τὴν ἡν εἰδικαίοντο λογοθεσίαν περὶ ὄσον εἶχον δαπανηθῆ ἥ 3) λαμβάνω μέρος ὄλου: Θουκ.6,87,5 καθ' ὄσον εἶπὶ τὸ ἴναι τῆς ἡμετέρας πωλυπρασιονίας .. τὸ αὐτὸ ζυμώφει τοῦτῃ ἀπολαβόντες 4) ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. λαμβάνω κατ' ἴδιον, παίρνω κατὰ μέρος, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω: Ἡρ.1,209 καλέσας Ἰατάσπεια κατ' ἀπολαβῶν μοῖον εἶπε, Πλάτ. Γοργ.495 Ε ἀπολαβῶν σκόπει 5) ἀποκλείω, ἐμποδίζω: Ἡρ.9,38 λέγων ὡς ἀπολαμῶπιτο πολλοῦς, Φιλόστρ.741 κἄν ἀνεμοῖ τὴν ναῦν ἀπολάβωσιν ἰαποκλείωσιν ἀπὸ

τοῦ περαιτέρω πλοῦ |, Δημ.96,25 νόσῳ καὶ χιμῶνι καὶ πολεμοῖσι ἀποληφθεῖς ὁ ἐκ νέου τὶ λαμβά-
νω, ὀνακτῶμαι: Ἡρ.161 ἀπολαῶν δὲ τὴν τυ-
ραννίδα... ὁ Πεισιστράτης | γενόμενος πάλιν τυ-
ραννος | 7) Δημ. ἀπολαβαῖν ὠφέλοῦμαι, κερ-
δίζω, ἔχω ἀπολαβή βλ.λ.: τόσα χτήματα καὶ τι-
ποτα δὲν ἀπολαβαίνεις | δὲν ἔχεις κανένα εισό-
δημα! | 8) νεώτ. ὁμτ. εὐχριστοῦμαι, τέρνο-
μαι: ἀπολαβάνω, δταν ἀκούω καλὴν μουσικήν |
| Δημ. ἀπολαύω τινός: Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἰην.80
νὰ τὸ ἀπολαβαίνω ὄσοι | σ' ὄλα ἔχουν φυ-
σική τὴ φρονιμάδα | 9) Δημ. λαμβάνω καὶ τὸ
ἔχαστον ὑπόλοιπον ὀφειλομένου: ἀπόλαβα τὸ
πόστο γιὰ τὸ χτήμα | 10) Δημ. σπαν. χρ. κ. παύο-
μαι λαμβάνων, δέν λαμβάνω πλέον.

ἀπολαμῆ (ἡ) Δημ. ἀκτινοβολία, λάμψις φωτός
| αὶ τελευταῖα στιγμή τῆς νυκτὸς πρὸς τὴν αὐγήν.
ἀπολαμπίδα (ἡ) Δημ. ἀκτινοβολία, λάμψις σώ-
ματος φωτεινοῦ | μικρά, βραχυτάτη ἀστραψή.
ἀπολαμπρᾶ ἐπίρρ. Δημ. μετὰ τὸ Πάοχα ἄ.
ζῶλαμπρα: Λασκαρ.κόκκ.αὐγό στρ.47 ἔτσι λαμ-
πρη κ' ἀπόλαμpra | ὄλοι βαστούν τ' αὐτὸ τους.
ἀπολαμπρῶν καθιστῶ τινα ἢ τὶ λαμπρῶν, πε-
ρίηρον, ἐπίσημον: Λιδβάν.Λογ.64,87 τὸ γὰρ αὐτὸ
τὴν ὄρχησιν μὲν ἀπελάμπρυνεν αὐτοῖς, κ. παβ.:
Ἡρ.6,70 ἔργασί τε καὶ γνῶμησι ἀπολαμπρυν-
θεις | 2) ἐπὶ φθόγγῳ, καθιστῶ εἰδικόπρτον, εὐά-
ρεστον ἐν τῷ ποῦ. Αβ ἄπελαμπρύνθη, λαμπρὸν
καὶ δόκιμον ἐγένετο x.

ἀπολαμπρυσμα-ατος (τὸ) μsn. ἡ λαμπρότης:
Εὐστ.Θεασα.380 εἰς λόγον ἀπολαμπρυσμάτων καὶ
σημνῶματα.

ἀπολαμπίω κ. μsn. κ. νεώτ. μέλλ. -φω ἐκπέμνω
λάμψιν ἀκτινοβολῶ: Ἰλ.Χ.319 ἀπολαμπί ἀπέλαμπ'
εὐήκεος | ὀηλ. φῶς |, Διγ. Ἀκρ.1397 ὡς ἥλιος ἀ-
πέλαμπεν εἰς ὄλα τὰ πέδια | μῆδ. ἐν μετρ.
χρῖσι: Ἰλ.ε.183 χάρις ἀπελάμπετο' | μὲ μῆστρ.
ἄντικ: Ἀουκ.Οἰκ. β αὐγὴν ἀπολαμπίω.

ἀπολαμπίς-εως (ἡ) | | αἰολ. ἀποληφθῆς βλ.λ.: Ἐπιγρ.
ἀπολαμπίς-εως (ἡ) | 2) μsn. κ. νεώτ. ἀναλαμπί,
ἀκτινοβολία: Ἰω.Βέκκ.2,282 ἡ τὴν δια τὸ τοῦ υἱοῦ
ἐκφανσιν τοῦ πνεύματος καὶ ἀπόλαμπίν.

ἀπολαμπίθι (τὸ) Δημ. τὸ κατὰ τὴν ἔξασιν, τὸ
λανθάνον τοῦ ἐρίου ἢ τῆς κανάθεως ἀπορη-
πτόμενον ὑπόκειμμα, πρβλ. ἀποκτενίδι, ὀπδύαλλο.

ἀπολανθάνομαι μτφρ. λησμονῶ ἐντελῶς, ἔ-
χνῶ δλόστελα: Ἀπολλιν.Ψ43,51 πενήτε τ' ἀπε-
λήσαο πάμπαν | πιβ. ἐπελήσσαο |.

ἀπολαντιον (τὸ) πιβ. εἶδος τὸ χόρτου: Πάπ. σπάρ-
τα ἀπολαντίου.

ἀπολαξίω μsn. κ. νεώτ. λαξίω τὶ ἐντελῶς
| κ. μτφ. διαμορφῶνω, διαπλάττω: Νικήτ.Λων.ἐν
Σάθ.1,76 τὰς τῶν βορρῶνων φυχὰς ἀπολαξέσασα.

ἀπολαξίω μέλλ. -λάφω λάττων καταπινω, πίνω
ἀναρροφῶν διὰ τῆς γλώσσης ὡς ὁ κύων, μτφ.:
Ἀριστ.Νεφ.811 σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεληγιμένου καὶ
φανερῶς ἐπηρεμένου γνοῦς ἀπολαμπίς, ὅτι πλεῖ-
στον δύνασαι | Ἰ.Ἐρμ. δὲ ἀπολαύσης |.

ἀπολασάρης (ὁ) Δημ. ἐπὶ τράγου, ὁ ἀπέχων
τῆς ὄψεως, τῆς λασάς.

ἀπολαυῆ (ἡ) νεώτ. ἔσφ. γρ. τὸ ἀπολαβή βλ.λ.
ἀπολαυάσμιες-ον νεώτ. ὄν δύναται τις νὰ ἀπο-
λαύσῃ: ἀπολαύσιμον αγαθόν.

ἀπολαυσίς-εως (ἡ) κ. μsn. κ. νεώτ., Δημ. ἀπόλα-
ψη τὸ ἀπολαῖν: Θουκ.2,38 οικειοτέρη τὴ ἀ-
πολαύσει, Εοδδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,141 τὴν τῶν καλῶν
ἀπολαύσειν, - ἡ ἀπολαύσις τῶν αγαθῶν | μὲ
τὸ ἀπέχεσθαι τῆς ἀπολαύσεως, ἡδονή: Ἀριστλ.
Πολ.1,314 Β 28 αἱ ἀπολαύσεις αἱ σωματικαὶ | μὲ
γεν. ἡ ἔκ τινος ὠφέλεια: Ξεν.Ἀπομν.2,133 σίτων
καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, Λουκ.Τυραν.5 τὴν ἀπό-
λαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων | τὴν

ὠφέλειαν, τὸν καρπὸν τῶν ἀδ. | μὲ νεώτ.: σκωπτ.
φρ. εἶναι ἀπολαύσεις αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι δια-
σκεδαστικὰ νὰ τὸν ἀκούῃ ἢ νὰ τὸν βλέπῃ τις
2) ἡ ἀναπόδοσις, ἀνταμοιβή: Εὐρ.Ἐλ.77 ἀπό-
λαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἄν.

ἀπολαυσμα-ατος ἡ ἀπολαύσις βλ.λ.: Αἰσχίν.
Ἐπ.5,4 παρέχει δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλα ἀπολαύματα.
ἀπολαυστήριον (τὸ) μsn. μέρος ἢ μέσον ἀπο-
λαύσεως, εὐφορσύνῃ: Εοδδ.Στ.487 Β.

ἀπολαυστικά ἐπίρρ. Δημ. κατὰ τρόπον ἀ-
πολαυστικὸν βλ.λ., μὲ ἀπολαυσιν.

ἀπολαυστικός-ή-ὄν κ. νεώτ. κ. Δημ. ὁ δεδο-
μένος εἰς ἀπολαύσειν: Ἀριστ.Η Νικ.1095 Β 17 βίος
ἀπολαυστικός | 2) κ. νεώτ. κ. Δημ. ὁ παρέχων ἢ ὁ
προκαλῶν ἀπόλαυσιν: Ἀθῆν.12,510 Β Σοφοκλῆς...
τῶν ἀπολαυστικῶν γενεῶν | 3) κ. νεώτ. κ. Δημ.
ὄν δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ, εὐχάριστος, ἐπὶ πραγμ.:
Ἀθῆν.14,651 Ε κατὰ μὲν τὴν γεῦσιν ἡδῶς (σίνος)
καὶ ἀπολαυστικός.

ἀπολαυστικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰκανότης πρὸς
ἀπόλαυσιν | ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολαυστικοῦ βλ.λ.

ἀπολαυστικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' ἀπολαύ-
σεως: Ἀριστ.Πολιτ.1312 Β,23 ἀπολαυστικός ζῆν.

ἀπολαυστικός-ή-ὄν κ. νεώτ. ὄν δύναται τις νὰ
ἀπολαύσῃ, ὁ εἰς ἀπόλαυσιν πρόσφορος: Πλούτ.
Σύγκρ.Ἀριστ.Κάτ.4 εἰ μὲν ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦ-
τὸς ἐστι.

ἀπολαῦω κ. μsn. κ. νεώτ. Δημ. ἀπολαβαῖν βλ.λ.
μέλλ. -αῶσομαι, μτγν. -αῶσω, ἄδρ. ἀπέλασαι,
Δημ. ἀπόλαφα, παβ. παρὰκ. ἀπολέλαται, ἀλλ'
ἀπολελουσμένω, ἄδρ. ἀπελαύσθην (μτγν. παρὰτ.
ἀπέλαου, ἄδρ. ἀπέλασαι |, Δημ. ἀπολαύθηκα
| κ. -άφθηκα), ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πραγμάτως τι-
νος, τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν: Ἡρ.6,86 ἀπολα-
σῆς δικαιοσύνης, Ξεν.ΚΠ7,5,81 ἀπ- ποτῶν, - ὁ-
σμών, Δημ.579,24 τῆς σιωπῆς ἀπολαύει, Πλάτ.
Φαῖδρ.255 Ε ἀντὶ πολλῶν γόνων σικιρά ἀπολα-
| κ. καρποῦμαι τὶ ἀπὸ τίνος, τυγχάνω αγαθοῦ τίνος.
Θουκ.1,70 ἐλάχιστα ἀπολα- τῶν ὑπαρχόντων, - ἐγέ-
ρασα δουλεύοντα καὶ τί ἀπόλαφα στή ζωῆ |,
Ξεν.Ἀπομν.4,3,10 ἴππων τοσαῦτα αγαθὰ ἀπολαύει
ὁ ἄνθρωπος | 2) ἀπολ. ζῶ ἐν ἀπολαύσει, ἔχω
ἀπολαύσειν: Ἀριστ.Πολιτικ.2,5,3 ἡ ἀπολαυόντες
κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ πανούντες | 3) πολλὰς
εἰρωνικῶς, ὑψίσταται, πάσχω κακὸν ἐκ τίνος:
Εὐρ.Φοῖν.1205 τῶν Οἰδῖπου κακῶν ἀπολαῦω |
4) ἐκρίπτω εἰς τί, κατανώτ, ξεπέφτω σέ: Πλάτ.
Πολ.395 C δὲ ἀνελεύθερα μήτε ποιεῖν μήτε..
μιμήσασθαι... Ἰνα μὴ αὐτὸς τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι
ἀπολαύσειν | τὸ νὰ γίνῃ τίς ἔνεκα τῆς μιμήσεως
αὐτοῦ τοῦ τὸ μιμούμενον | 5) λαμβάνω ἀπὸ ἄλλου
κακὸν τὸ μεταδοτικόν, οἶον νόσον: αὐτ.Φαῖδρ.
255 D ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμῆσι ἀπολαύω | κολλῶ
ὀφθαλμῶν ἀπὸ ἄλλων | 6) ἐπιωφελοῦμαι ἐκ τίνος,
βγαίνω ὠφελημένος: Ἀριστφ.Ὀρν.1338' 7) μετὰ
γεν. προσ. διὰ τὸ πάθημά τινος αἰσθάνομαι ἀπό-
λαυσιν: Πλούτ.350 D | 8) μsn. κ. νεώτ. κ. Δημ. τέρ-
νομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἔχω ἀπόλαυσιν, χαίρω ἐπὶ
τῷ: Χρον.Μαρ.31,82 νὰ χάσῃ φίλον καρδιακὸν
νὰ μὴν τὸν ἀπολάφῃ, - κάθησε ἴγνο νὰ σὲ ἀπο-
λάφουμε, ἀπολάφω τὸ ἠλιοβασιλεῖμα ἀπὸ τὸ
Λυκαεθῆτῶ.

ἀπολαυθῆναι (ἡ) Δημ. ἀπόλαυσις βλ.λ.: Ζερβ.
Τραγ.κ.14 τῆς ἀπολάφης τ' ἀπδόνια, τῆς χαρᾶς
οἱ συντροφίαις, Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.1,105 Α ἡ ἀγαπη-
μένη ἀπολάφη τῆς ἀγκαλιᾶς τοῦ Δία.

ἀπολαίω μsn. κ. ἀπολαίωνω καθιστῶ τὶ ἐν-
τελῶς λείων: Διόδ.Σ 5,28 τὰς παρειαῖς ἀπολαίω-
νουσι | μτφ. περὶ τοῦ θροῦς: Πλούτ.ἸΗ.350 D
τὰς περιόδοις ἀπολαίωων καὶ ρυθμίζων | ἄφαρον
ὁ Ἰσοκράτης | 2) Ἐπικρ. ἀπαλαίωω, ἐξαφανίζω.

ἀπολέγω μέλλ. -ξω, ἐκλέγω, ἐξαιρώ και λου-
θάνω : 'Ηρ.5.110 ἀπολ- τὸ ἀριστον' || συχνά κατά
μέσα τύπον, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν : 'Ηρ.8.101 ἀπολ-
τήρηκοντα μυριάδας τοῦ στρατοῦ' || παθ. ἔχω
προσέθει ἐξ ἐκλογῆς, μ' ἔχουν ξεδιαλέγει : αὐτ.
7.40 ἐκ πάντων ἀπολείψμενοι, 'Ξεν.' Πηραρχ.8.12
ἀπειλεγμένοι [οἱ ἐκλεκτοί] : 2) ἐκλέγω, ἔκαστο ἀπο-
ρίσσω : Πλούτ.Κάτων.Νεωτ.48 ἀπολέγω ἐκ τῶν δι-
καστῶν' 3) μὴν. ἀπογορεύω τι, δὲν ἐπιτρέπω :
Πολύδ.2.63,1 τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει' 4) μέσ.
δὲν δέχομαι τι προσφερόμενον, οἶον ἱκεσίαν, δέη-
σιν κττ., ἀποποιούμαι' 5) μὲ αἰτ.πράγμ. δὲν ἔχω
ἀξιώσεις ἐπί τινος, ὄθεν κ. γεν. ὑποχωρῶ, δὲν ἀνθι-
σταμαι εἰς τι : Πλούτ.Λυκοῦργ.22' ὁ ἀνολύω, πε-
ριγράφω τι : Αἰλ.Ζ18,17 τὸ σῶφρον ἀπολέκεται.

ἀπολείπω κ. νεώτ. ἀπολείνω βλ.λ.

ἀπολείφραξι 'Ησ. « ἀπολείφαι, ἐκνοτῆσαι »
ἄλλοι πορρωτέρω ἀπελθεῖν.

ἀπολείψω χύνω κατά σταγόνας, ἐκχέω ὡς ἐν
σπονδῇ : 'Ησιόδ.Θ.793 ὅς κεν τὴν ἐπιχρον ἀπολ-
εῖψας ἀπομάσση ἀθανάτων (δ. γ. ἀπολείψας)'
|| μέσ. στάζω, στολάζω : 'Ὀδ.Η.107 ὄνονέων
ἀπολείβεται ὕγρον ἔλαιον' 2) μὴν. ἐνερῶ. ἀ-
φήνω νὰ στάζῃ, προκαλῶ ἐκρόην : Διόδ.Σ.17.75
δένδρον ἀπολείθων μέλι.

ἀπόλειμμα-σας [τὸ] μὴν. κ. νεώτ. ὅτι ἀπε-
λείφθη, ἀπέμεινε, ὑπόλειμμα : Διόδ.Σ.1.46 τὴν κατῆ
τὴν σολῆιν ἀπολειμμάτων κατακαυθέντων.

ἀπολείπει 'Ησ. « ἀποστρέφειν Ἀδάκωνες ».

ἀπολείπεις-οὐς-ές ὁ, γρ. ἀντί ἐπιλειπέης βλ.λ. ἐν
'Ἰνν.Φύσ.Ποιδ.20.

ἀπόλειπος-ο-ο δημ. συνηθέστ. ἀπόλειπος βλ.λ.

ἀπολείπω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἀπέλειπον, μὴν.
κ. νεώτ. κ. ἀπέλειφα, δημ. ἀπόλειφα, μέσ. κ. παθ.
ἀπέλειποναι, ἀόρ. β' ἀπελιπών, δημ. ἀπολεί-
φθηκα, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω, παρωπῶ ἐντελώς, ἴδια
τὸ διερῶ φεικλον νὰ διαφυλάξω : 'Ἰ.Μ.169 ἀπολεί-
πουσιν καλοῖν δόμον (ἐπὶ μελισσῶν), 'Ηρ.8.41 τῆς
θεοῦ ἀπολε λοιπιυῆς τὴν ἀκρόπολιν, 'Θουκ.3,9
ἔμψαχάν πριν ἀπολείπονται' ἐπὶ προσ. κατὰ τὴν
αὐτὴν σμ. : Εὐρ.'Ηλ.1310 καί σ' ἀπολείψω σοῦ λει-
πόμονος' κ. μετ' ἀπαρφ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ. : Ξεν.Οἰκ.
1.22 ἀπολείπουσι τοῦτους κακῶς γηράσκειν (τοὺς
ἀφήνω νὰ 'χουν κακά γεράματα)' || ἐπὶ γυναι-
κός, ἀφήνω, παρωπῶ τὸν ἄνδρα μου : Δημ.865,6
τὴν μὲν γυναικ' οὐκ ἀπολείπουσιν' 2) ἀμτθ.
κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκλείπω, παῦα νὰ ὑπάρχω : 'Ὀδ.Η
117 τάων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπο-
λείπει (ποτέ δὲν τελειώνει), 'Ηρ.2.22 ἰκτινὸς δὲ
καί χελιδόνες δι' ἔτος ἐόντες οὐκ ἀπολείπουσι
[εἶναι ὄλο τὸ χροῖον]. - δὲν ἀπολείπουσιν οἱ ἐπιτή-
δειοι, - δὲν ἀπολείπουν ἔξωσι ἀπὸ τοῦ σπιτί μας
[ἐρχονται συχνά], - δὲν ἀπολείπουν οἱ καυγάδες
κάθε μέρα' || ἐπὶ ἀνδρός, παρέρχομαι, περνᾷς ἢ
ἐποχῇ μου : Ξεν.Συμπ.8.14 ἀπολείποντες δὲ τοῦτου
[τοῦ ἀνδρός] : 3) ἀφήνω νὰ μὲν ὄσπω τι, συνήθ.
τὸ περισσεύμα, καταλείπω : 'Ὀδ.1.292 οὐδ' ἀπέλει-
πεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ σάττα μυελόντα
[ἐνθα κατὰ διάφ. ἀπῆθαν, ἐρμ. τὸ ἀπέλειπεν ἀμετα-
βάτως, δὲν ἔλειπον τὰ'] || γεν. καταλείπω, ἀφήνω :
Εὐρ.'Ἰων.720 νέαν δ' ἄμεραν ἀπολιπὸν θάνατο καί
καί' ἀντιστροφῶν θέσιν τῶν ὄρων : Σοφ.'Ηλ.185 ἐμὲ
μὲν ὁ πολὺς ἀπολείπειεν ἤδη βίωτος ἀνέλιπ-
στος [μ' ἀφῆσε χωρὶς ἐλπίδα], - δὲν μὲ ἀπέ-
λιπε τὸ θάρρος, κατάρ. ἡ λύπη νὰ μὴ τ' ἀπο-
λείψῃ' 4) καταλείπω εἰς τοὺς ἐπιγενομένους, ἐπὶ
συγγραφῶν : Διογ.Λ.Β.58 Γοργίαν τὸν Λεοντίνον ..
τέχνην ἀπολείποῦσα' 5) ἐπὶ ἀθλητῶν, ἀφήνω
τὸν συναγωγιστὴν ὄπως ἐν τῷ ὄρῳ, ὄθεν ὑπερ-
βάλλω, ἐπιβραβεύω, ξεπερνῶ : 'Ἰσοκρ.4.50 τοσοῦτον
τοὺς ἄλλους ἀπολείπειν' || κ. μέσ. μὲν ὄπως :
'Ἀντιφ.112,3 μόνος ἀπολείπειμένος' || νεώτ. δημ.

κ. γεν. ὑπελείφθη δύο βαθμούς τοῦ συνεξατα-
σθέντος, ἀπολείφθηκε κάμποσο ἀπὸ τοῦ ἄλλου'
κ.μτφ.ὑστερόν : Ἀριστφ.'Ἰνν.525 ἐξεβλήθη πρὸς
ὧν ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη' ὁ ἔχω ἔλλειψιν,
ἀποδῶς : 'Ηρ.1,60 γυνή .. μέγαθος ἀπὸ τεσσέ-
ρων πηχῶν ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους [ἐ-
χουσα ἀνάστημα τεσσάρων πηχῶν πλὴν τριῶν
δακτύλων]' || κ. ἐπὶ ὀρθιῶν κατὰ τὴν αὐτὴν
σμ. : Πλάτ.Νόμ.828 Β μῆδεν ἀπολείποντες τὴν
πέπτα' || κ. γεν. εἶμαι ἐκλιπῆς : 'Θουκ.8,22 οὐδὲν
ἀπολείποντες προθυμίας [χωρὶς οὐδ' αὐτῶς νὰ μειω-
θῇ ἢ πρ-]' || μετ' ἀπαρφ. εἰς παρεμφερεῖς σμ. :
'Ηρ.7,9 α' ὀλίγον ἀπολιπὸντι ἐς αὐτάς 'Αθή-
νας ἀπικέσθαι [καὶ ἐνῶ ὀλίγον ἔλειπε νὰ φθάσῃ
εἰς αὐτάς τὰς 'Αθήνας], 'Θουκ.7,70 μικρὸν ἀπέ-
λειπον διακόσια γενέσθαι' 7) ὄσολ. ἀφήνω τό-
πον ἀπερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, ἀχωρῶ : 'Ηρ.2,14
ἄρσας δὲ [οἱ Νεῶτοι τὰς ἀρουράς] ἀπολιπὸν
ὄπισ' κ. ἐν συναφείᾳ πρὸς ἄλλους προσδιορι-
σμούς : 'Θουκ.3,10 ἀπολιπόντων μὲν ὕμῶν ἐκ τοῦ
Μηδικοῦ πολέμου [ἀφοῦ ἀπεσῶρθητε αἰεὶς
ἀπὸ . .]' 8) ἀπέχω, ἀφίσταμαι, εἶμαι μακριὰν
τίνος : Ξεν.'Ἀνδ.6,51 ἀπ- ὡς πλέθρον, Ἀριστλ.
Μετ.353 Α22 τῆς θαλάττης τὰ μὲν ἀπολείπουσης,
τὰ δ' ἐπίσσης' || κ. μτφ. μέσ. : 'Ηρ.2,10 Β πολ-
λὸν τῆς ἀληθείης ἀπολείπειμένος [ἐνῶ εἶναι
πολύ μακριὰ ἀπὸ τῆ ἀληθείας]' || ὁμοίως ἐν
πλειστάσι ἐκφοραῖς κατὰ παρεμφερεῖς σμ. :
Σοφ.'Ηλ.1169 καὶ νῦν ποθῶ τοῦ σοῦ θανοῦσα
μὴ ἀπολείπεσθαι [ἀφοῦ ἴνα μὴ μὲν μακριὰ
ἀπὸ τὸν τόφο σου], Εὐρ.'Ορ.216 τὸν πριν ἀπο-
λείφθεις φρενῶν [ἀποστέρηθεις], Δημ.918,19 και-
ρῶν .. οὐδένας τοῦτων ἀπολείπειμθα [ἐχομεν
ἐπωφελθῆ ὄλων αὐτῶν τῶν εὐκαιριῶν]' 9) ὑπο-
λείποι, ἀπομένω : Πολύδ.3.39,12 τὸ πλεόν αὐτῶν
μέσος ἀπελείπετο τῆς πορείας.

ἀπολείπουρα [ἢ] ἐπὶ ῥρ. δημ. κ. ἀπολείπουρα
μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν : Βαλαμρ.Φωτειν.Β.37
νὰ κάθωνται ἀπολείπουρα στὸ πέτρινον πεζοῦλι.

ἀπολείπουρα [τὰ] [2] δημ. τεμάχια ἀπὸ τοῦ
πρόσφορον μὴ εὐλογηθέντα ἀπὸ πῶς ἱερῶς.

ἀπολείπουρῶ-ᾶω δημ. ἐπὶ τοῦ [κρέας, πε-
ρῶν τὴν λειτουργίαν] || ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, σὴν
ἀπολείτουρησῆ ἢ ἐκκλησία [ὅταν τελειώσῃ ἢ
θεῖα λειτουργία].

ἀπολείπουρῶ-έω τελειῶν τὴν ὑπηρεσίαν
μου, τελῶ τὰς ὅπεις τῆς πολιτείας ἐπιβαλλόμενας
λειτουργίας : Διογ.Λ.3.99.

ἀπολείπει [τὸ] δημ. μικρὸν ὑπόλειμμα σάψω-
νος, ἢ ἀποσπόσον : μάζεψ τ' ἀπολείφραδα.

ἀπολείψω μὴν. μέλλ. -ξω ἀφοριστ. λείκω, γλύ-
φω : 'Αθῆν.6.250 ἀπολείφοντες τὸν σισάον, ΚΔ
Λουκ.16,21 οἱ κύβες ἀπέλειγον τὰ ἐλαχὺ αὐτοῦ.

ἀπολείψω μὴν. ἐνεργ. ἀορ. τοῦ ἀπολείψω βλ.λ.
ἐν 'Ησιόδ.Θ.793 [δ. γ. ἀπολείψαι].

ἀπολείπω [τὸ] δημ. ἢ ἔλλειψεις, ἢ στερῆσις.

ἀπολείφεις-εως [ἢ] ἢ ἐγκατάλειψεις, τὸ παρόρμημα :
'Θουκ.7,75 ἐν τῷ ὑπολείφει τοῦ στρατοπέδου'

|| ἐπὶ γυναικός, ἢ ἐγκατάλειψεις τοῦ ἀνδρός' 'Ησ.
« ἢ ἀπὸ [ὑπό] γυναικῶν ἐγκαταλείφεις' || ἐπὶ
στρατιωτῶν, λιποταξία, ἀπόδρασις : Ξεν.'Ἰνν.4,1.28
'Αγχιπαῶν ἐγένετο τῆς ἀπολείφεις τῶν Πα-
φλαγῶν οὐδὲν βαρύτερον ἐν τῷ στρατείᾳ'

2) ἀμτθ. τὸ ὑπολείπεσθαι, μειονεκτεῖν : Δημ.121,14
τοσοῦτ' μοι πλείστη ἀπόλειψεις ἐγένετο τῶν ἄλ-
λων τριπράρχων [τὸσον πολὺ ὑπέρτερον ἐν συγκρι-
σίᾳ πρὸς τοὺς ἄλλους τριπράρχους]' || ἐπὶ τῆς
σελήνης, τὸ θῆναι, ἢ ἐλάττωσις, ἢ λείψῃ : 'Αρι-
στοτ.Λ.Α76.4.5 ἀπ- τῆς σελήνης' 3) ὁ θάνατος :

'Υπερείδ.Ἐπιτάμ.136 δ' ἄ τὴν τὸν ζῆν ἀπόλειψῃν'
|| κ. ἀνευ τοῦ ζῆν ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Εὐμεδ.90 δοῖθ
δὲ θνητῶν γενέσις, δοῖθ δὲ ἀπόλειψεις.

ἀπολείω-όω καθιστώ αὐθις λείων, δθ. ἀπαλείφω, ἐξαφανίζω : Ἐπιγρ. κτίνες ἀπολείωσαν[τας καταληφθέντες] τὴν Ἐπιγραφήν.

ἀπολέκτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός, διαλεγτός : ΑΒ «ἀπόλεκτον... τοῦ ἔκκριτον καὶ ἐξελεγμένον ἐκ πλείονων» : Θουκ.δ.68 πρὸς ἄνδρας πανόημι τε ἀμυνομένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους 2) τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσα. ἐκλεκτον εἶδος θύνησις, πληθυντικῶς [πολυμῶδες] : Σενεκρ.70 ἀπόλεκτον φασφωτέραν ἐστὶ τοῦ τρίτουμου 3) μὴν. ὁ μετ' ἐκλογῆν ἀπορριπτόμενος : Διάτ. Ἄτταλ.ἐν.Σ.δ.1,8 (ἡ τοῦ κῆν θυσία ἐλογίσθη) κατάκρισις, ὅτι ἐκ τῶν χαριῶνων καὶ ἀπολέκτων προσήγετο' πρὸδλ. δημ. τὸ ἀποδιολοούρια.

ἀπόλεκτρος-ον μὴν. ὁ λέκτρον ἦτο γαμητικοῦ κλίνης ἀπεχόμενος : Νικήτ.Χων.Χρον.179,20.

ἀπολέλαστα ἴσα. «ἀπολέλεκται»
ἀπολελεγμένως ἐρμήν. τοῦ ἀπηλεγώς παρ' ἴσα. **ἀπολελεγμένος** μὴν. ἐπίρρο. μτγ. παθ. παρὰκ. ἀπόλητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ σέχιναι : Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.8,162 || ἐν τῷ θεπικῷ βαθμῷ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ συγκρίσειν : ΑΒ 3 ἐν λ. ἀφελικώτεροι 2) ἐλευθέρως, ἀνεπιφυλάκτως, μὲ παρησίῃον : Εὐσ. Ἐκκλ. ἴστ.10,5,8.

ἀπόλεμα ἐπίρρο. δημ. εἰρηνικῶς, ἀνευ πολέμου' ἢ χωρὶς ἐρίδας.

ἀπολέμητος-η-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πολεμηθείς, ὁ μὴ ὑπόστασις τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου : Πολύβ.3,90,7 ἠώραν πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον 2) κενώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ πολεμήσῃ, ἀκαταμάχτος : Λουκ.Θε.Δ.20,12 ἀπολέμητος ἦμιν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή 3) δημ. ὁ μὴ πολεμηθείς.

ἀπολεμητός ἐπίρρο. νεώτ. ἀνευ διεξαγωγῆς πολέμου, χωρὶς νὰ γίνῃ πόλεμος.

ἀπολεμηθῆναι [οἶ] νεώτ. ζωολ. κοιλεντερωτὰ τοῦ ἀβροίσματος τῶν σφαινοφόρων ζῴωντα καθ' ὁμάδας κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων.

ἀπολέμητος-ον ἐπὶ πολέμου, οὐτῶσι δὲν εἶναι ἐνδεχομένη αἰοία διεξαγωγῆ' [ἰοῖ]ρθ. ἀντὶ ἀπόλεμος Αἰσχ.Πρ.904).

ἀπόλεμμα-ατος [τό] μτγν. [ἀπολέπω] τὸ δέρμα. **ἀπόλεμος** [-η]-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπικ. ἀπτόλεμος ὁ ἄπειρος πολέμου, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς πόλεμον, ἀναχος : Ἰλ.Β.201 ἀπτόλεμος καὶ ἀναχικός, Εὐρ. Ἐκ.1034 ἀπολέμω χειρὶ λαΐφαις βίου [διὰ χειρὸς γυναικός], -οὶ ἀπόλεμοι πληθυσμοί, - ἀπόλεμος λαός, Δραγ. Ὀσ.Ζωντ.152 κροτίδιο, - ἀνίκανο καὶ ἀπόλεμο 2) ὁ μὴ πολεμικός, ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην : Πινδ.Π.29 εὐνομία ἀπόλεμος 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πολεμηθῆ, νὰ διαμαρτυρῆ, ἀήπιτος : Αἰσχ. Ἀγ.768 δαιμόνα τε τὰν ἀμάχοντα, ἀπόλεμον, αὐτ.Πρ.904 ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος.

ἀπόλεμος ἐπίρρο. κ. νεώτ. ἀνευ πολέμου, ἀμάχος : Πλάτ.Πολιτ.307 Ε ἀπόλεμος ἰσχυροτής.

ἀπολέω δημ. συνηθέστ. ὁμολέω, ὁμολάω βλλ. ἀπολάω, ἀφῆνω ἐλευθερον, ἀφῆνω λυτόν.

ἀπολεοντοθῆμαι-έομαι κ. μὴν. μεταβάλλομαι εἰς λέοντα, γίνομαι λέων : Ἡράκλειτ.Παραδόξ.12 φασὶ τούτους ἀπολεοντοθῆναι,Εὐστ.Ποιμν.103,32 οἶον ἀπολεοντοθῆσαι κατὰ τὸν ἐπὶθῶν.

ἀπολεπιδόθῆμαι-έομαι κ. νεώτ. ἀπολεπίζομαι, ἀποβάλλω τὰς φολίδας : Ἰππ.Ἄγμ.33 ὅσα δὲ ἀπολεπιδόθῃται μέλλει ἰ ἐπὶ ὀστέων' || νεώτ. γεν. ὀψισταται ἀπολεπιδόν βλ. λ.

ἀπολεπιδωσις-εως [ή] νεώτ. τὸ ἀπολεπιδόθῃν, ἡ ἀποβολὴ τῶν λεπίδων.

ἀπολεπιδωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀπολεπιδώσιν ἰκανός ἢ πρόσφορος.

ἀπολεπιζῶ κ. νεώτ. ἀποφλοιῶ, ἐπὶ καρπῶν, ξερολουδίζω : Γεωμ.10,58 ἀμυγδαλάς ἀπ- ἐπὶ ἰχθύων, ἀφαιρῶ τὰ λέπια.

ἀπολεπισίς-εως [ή] νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ ἀπολε-

πιζειν, ἡ ἀπόξῃσις ἢ ἀποβολὴ τῶν λεπίων, ἐπὶ ἰχθύων ἢ ἀφαιρέσις τοῦ ξηροῦ φλοιοῦ ἐπὶ καρπῶν ἢ δένδρων, τὸ ξεφλούδισμα || ἱατρ. ἡ ἐκ δερματικῶν συνηθέως νοσημάτων ἀπόπτωσις τοῦ ἐξωτερικοῦ στρώματος τῆς ἐπιδερμίδος ὑπὸ μορφῆν λεπίων ἢ ἀκνυροειδοῦς κόκκου.

ἀπολέπισμα-ατος [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λαχανικῶν : σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ.469 φυλλεῖα τὰ ἀπολέπισματα τῶν λαχάνων [μικρὰ ἐξωτερικὰ φύλλα οἰοῦν ὡς φλοιὸς τῶν λαχανικῶν, ἀπορριπτόμενα κατὰ τὸ καθάρισμα] 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ ἀπολεπίζειν βλλ. ἡ τὸ διὰ τῆς ἀπολεπίσεως ἐκρίφθῆν, ἀποβληθῆν.

ἀπολεπτινός-εως [ή] νεώτ. ἡ παντελής λέπτινός, ἡ ἀπίσχυρος.

ἀπολεπτόν κ. μὴν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἐντελῶς λεπτόν : Εὐστ.Ποιμν.82,22 εἰς ἀτόμους ἀπολεπτόνας, - ἀπελεπύνα τὴν αἰχμῆν συνηθέστ. παθ. : Ἀριστ.Ζ1.489 Β 33 ὅσα τὸ πλάτος μὴ ἔχῃ ἀπολεπτινόμενον 2) ἐξασθενῶ, ἀδυνατιζῶ, μετριάω : Πλούτ.Ἠθ.695Ε τῶν ὀφελύων τὸ θερμὸν ἀπολεπτινέειν συνηθέστ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.83 Β ἀπολεπτινύεντος... τοῦ μικροῦ.

ἀπολεπτινός [ό] μτγν. ἡ ἀπολεπτινός βλλ. : Ἀντιλλ.παρ' Ὀρειβ.6,10,17 κατὰ τὸν ἐπιγεγόμενον ὑπὸ τῆς ἐκφυθίσεως... ἀπολεπτινός.

ἀπολέπω μέλλ. -φω, παθ. ἀόρ. β' ἀπελέπων ἐκλεπίω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, ἐπὶ καρπῶν, δένδρων, ἀποφυλλίζω ἐπὶ λαχανικῶν κττ. ἢ τὸ δέρμα ἐπὶ ζῴων : Εὐρ.Κύκλ.237 ἀπολέπω μαστίγι τὸ νῶτον, Ἐπίκ. 158 θριδάκας ἀπολεπυμένας τὸν καυλόν 2) ἀποκόπτω : Ἰλ.Φ.455 στατύο ἀπολεφεμένοισι οὐστα χαλκῷ ἰδ. γρ. ἀποκοφίμεν.

ἀπολέσις-εως [ή] ἀπόλεια : Ἰππ.δ.π.Στοβ.4,34,71

ἀπολέσκατο ἐπ. θαμιστ. ἀόρ. τοῦ ἀπόλλυμι βλλ.

ἀπολεκαίνω κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι παντελῶς λευκόν : Ἰππ.Προρρ.2,20 ἦν ἀπολεκαίνω τοῦ μέλεος μωρίον τι, Πλούτ.Εὐμ.16 κόνιν, ὡσπερ ἄσπερον ἀπολεκαίνουσαν τὸν ἄερα' || παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. γίνονται ἐντελῶς λευκός, ὀλόσπερος : Ἀριστ.ἀπ.350 2) δημ. περατῶ τὸ πλύσιμον, τὸ λεύκασμα, τὸ ξεβγαλεμα τῶν λευκῶν διὰ σπῆνωσις πλυθέντων φορημάτων.

ἀπολέσκανσις-εως [ή] νεώτ. ἡ πλήρης, ἡ ὀλοσχερῆς λεύκανσις.

ἀπολεσκῶ-ὄω ἀπολεκαίνω βλλ. : Ἰππ.ἱατρ.69.

ἀπόληγμα-ατος [τό] μτγν. τὸ εἰς ὅ,τι ἀπολήγει, τὸ κροσπέδον, ἐπὶ ἱματίου : Ἀκὺλ. ἘΞ.28,33.

ἀπόληγος κ. νεώτ. μτγν. ἐπ. -λλήγος διδῶ τέλος ἐπὶ τῇ ἀφίστασει ἀπὸ τίνος, τὰ παραιτοῦ : Ἰλ. Η.263 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης, Πλάτ.Πολ.490 Β ἀπόληγος ἔρωτος 2) παύομαι, παρέρρομαι : Ἰλ.Μ.149 [γανέη] ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀπολήγει' || ἐπὶ ἀνευμῶ, κοπῆς, πέρως : Θεόκρ.22,19 ἢ συζητήσις ἀπέληξεν ἐκς φιλονεικίαν 3) φθάνω που ἐν τέλει, καταλήγω : Ἀριστ.Κόσ.399Α,13' || τὸ οὐδ. τῆς μτγ. ἢ ἀκρα, τὸ ἀκρον, ἡ κορυφή : Ἐπιγρ. τὸ ἀπόληγον τοῦ βουνοῦ τὸ ἀκρον τοῦ βουνοῦ' || ἱατρ.Ροῦφ.π. Ὀρειβ.49,33|| τὰ ἀπολήγοντα μέρη, τὰ ἀκρα 4) μτθ. ἀποπαύω : Ἀπολλ.Ρ.4,76,7.

ἀπολήγαροῦμαι-έομαι νεώτ. περιπίπτω εἰς λήθαργον βλ. λ.

ἀποληκτιθῆναι ἀφέλλω, ἐξάγω ληκθίον βλλ. : || μτφ. ἐπὶ λογοτεχνιῶν, καθιστῶ τι ἀνοήσιον, βγαῶν τὸ ζῦμι τοῦ σχολ. Ἀριστοφ.Βάτρ.1208 ἀποληκτιθῶ σου τοῦς προλόγους, οἶον διαφθερῶ.

ἀποληκτιθῆναι κροτῶ διὰ τῶν δακτύλων, ἀποκροτῶ βλλ. : ἴσα. «ἀπελήκθησε τοῖς δακτύλοις ἐφόφθησε» : Ἑλληνικ.63 ἢ Β1.

ἀπολημντικός-ή-όν ὁ ἀπόληψιν βλ. λ. ἐνδεικνύων : Πιάτ. Ἄραρχη εἶναι τὴν παροῦσαν ἀπολημντικὴν ὁμολογίαν.

ἀπόληξις-εως (ἡ) ἡ παύσις, τὸ τέλος: Σωρον. 1,62 ἀπ- καταμνηνῶν (τὸ σαματήμα γ') || εἶδ, περὶ τῆς ζωῆς, παρακμή, μαρμαροσῶς: Ἰηπ. Παραγγ. 14 ἀκμή ηλικίας πάντα **ἔχει χαρίεσσα, ἀπόληξις δὲ τοῦναντίον**. 2) γραμμ. τὸ ἀκροτελεύτιον, ἡ κατακλιεῖς προτάσεως ἢ περιόδου: Δημητρ. Ἐρμ. 182. **ἀποληπτικός**-ῆ-όν μων. κ. νεώτ. ὁ ἐνδεικνύων τὴν παραλαβὴν ὀφειλομένου: Κώδ. Ἰουστ. 4,21,16. **ἀπόληρος** ἥσ. « ἡ τοῦ θανάτου γραφή ». **ἀποληρῶ**-έω μωρῶς φλυαρῶ: Δημ. 398,20 εἰ μὴ Αἰσχίνης Ἰδιώτης ὦν ἀπελήρησέ τι καὶ δῆμαρτε, ΔίωνΚ 53,23 πολλὰ καὶ μάταια εἰς τὸν Αὔγουστον ἀπέληρει 2) ὑπερβαίνω τινά κατὰ τὴν φευκρίαν: Πολύβ. 34,6,15 ὑπερβεβληκέναι καὶ ἀποληρηκέναι τὸν Βεργαῖον Ἀντιφάνην. **ἀπολήρωσις**-εως (ἡ) μγν. τὸ γίνεσθαι τινα λήρον, φλύσρον. **ἀποληροσημένος**-η-ο δημ. μγν. παθ. παρακ. τοῦ ἀποληροῦν, ὁ τελείως ληροσημένος. **ἀποληροσησις**-εως (ἡ) νεώτ. παντελῆς ἐπιληροσύνη. **ἀποληρομονία** (ἡ) δημ. τὸ εἰς τελείαν ληροσησὴν περιπίπτειν, τὸ ἀποξέχασμα. **ἀποληρομονόβτανο** (τὸ) δημ. βοτάνη, περὶ ἧς πιστεύεται ὅτι ἐπιφέρει λήθην τραγομήνη, βότανο τῆς ληρομονιάς: συνών. ἀποληρομόχορτο: δ. τραγ. ἀρνὶ ἔφαες μ' ἀρνθήκης, ρήγα, καὶ ἔχασάς με | καὶ τ' ἀποληροδόταν καὶ ἀποληρονήσας με. **ἀποληρομόχορτο** (τὸ) δημ. κ. ἀποληρομόδοβτανο βλ. λ. **ἀποληρομῶν**-ᾶ μων. κ. δημ. ἐντελὼς ἐπιλανθάνομαί τινας, ληρομῶν ὅπως διόλου: Στέφ. Διάκ. 1180, - ἐν Ἀναλεκτ. ἀποληρομηθείς ἐν τῇ ἔξορσῃ, δ. διστ. στράτα παλιά δὲ χάνεται, καινούργια δὲν πατιέται | καὶ μιὰ παλιά ἀγαπητικιά δὲν ἀποληρομνέται 2) μγν. παθ. παρακ. ἀποληρομημένος εἰς πάντελῃ λήθην περιπεσών. **ἀπολήφισμα**-ον νεώτ. νομ. ἐκείνος, οὐτινος εἶναι δεύουσα ἢ δυνατὴ ἡ ἀπόληψις βλ. λ., ἡ ἐσπραξίς ὡς ὀφειλομένου: ἀπολήψιμα ἔξροθα. **ἀπόληψις**-εως (ἡ) παραλαβή: Φαλάρ. Ἐπιστ. 1,71 μέλλουσι ἀπολήφειν 2) ἀποκάλυσις, ἀποκλεισμός: Θουκ. 7,54 ἀπολήφειν τῶν δηλιτῶν 3) ἐπίσχεσις, οἶον ἐπιμνησίαν, οὐδών: Ἰηπ. Προορρ. 1,51 Ἰηπ. Ἀρβρ. 827. 4) ἀπόληψις ποδός τὸ νὰ μὴν, νὰ εἶναι που εἰς στάσιον ἀκίνησις ὁ πούς 5) παραδοχὴ: Φιλῶδ. Θε. γ. ἀπ. 84 ἀπόληψις φιλαίας 6) σύνδεσμος: Φιλ. Μηχ. Βελ. 54,44. **ἀπολιθάξω** μέλλ. -ἔω κυρίως ἀποσταῶω ἢ ἀπορρίπτω: Φερεκρ. 42, AB 431. 3) ἀπολιθάξαι τὸ ἐκρῆναι ἀπὸ τῆς λιθάδος ., οἱ δὲ ἀπορρίψαι καὶ ἀποφθεῖρειν 2) ἀμετρ. ἐκπίπτω, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι, κάπου, ξεπέφτω: Ἐθπολ. 2,06 οὐκ ἀπολιθάξεις εἰς ἀποικίαν τινά. **ἀπολίγια** ἐπίρρ. δημ. εἰς μικρὰς δόσεις || ὀλίγη φοράς, κατ' ὀλίγον. **ἀπολιγαίνω** κ. δημ. ὀξέξω βοῶ, φωνάζω δυνατὰ: Ἀριστφ. Ἀχ. 968 ἢν δ' ἀπολιγαίνω, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ (σχόλ. « ἐάν δὲ βορυθῆ ἢ ὀξέξω βοῶ ») 2) ὀλιγοστεύω, γίνομαι πολὺ λίγος: ἀπολιγεῖναι τ' ἄλεφρι μας || ἀδυνατίζω, ἐξασθενεῖσθαι, γίνομαι ἰσχνός: Ἐρωτόκρ. 1,477 ἄν ἐν' ἡ ἀπὸ μακρὰ κεντὰς, φυράς κ' ἀπολιγαίνεις. **ἀπολίγως**-η-ο δημ. ὁ κατὰ μικρὸν γινόμενος ἢ παρεχόμενος: κουτσονίσαμε ἀπολίγω | κρσσί 2) τὸ ἀρσ. -ος ὡς οὐσ. ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς παλαιάς, τῆς φθινοῦσης σελήνης. **ἀπολιγῶ** ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπόλιγα βλλ. : Ἐρωτόκρ. Α 383 κ' ἀρχίνισεν ἀπολιγῶ | κ. ἀπὸ λιγῶ | νὰ πράσῃ στὰ παλάτι. **ἀπολιγῶρῶ**-έω παραμελῶ: σχόλ. Θουκ. 1,140 ἀπολιγῶρῆσαι τὸν πόλεμον.

ἀπολιθάξω ἀπολιθῶ βλ. λ. ἥσ. ἐν λ. ἔμυξεν. **ἀπολιθιά** (ἡ) δημ. ἀγράφ. ἐξ οὗ ἀφρηθῆσαν ο. λῆθοι: στήν ἀπολιθιά δὲν σκουνταί τ' ἄλετρι. **ἀπολιθαῖξω** δημ. περατῶν τὴν κατασκευὴν περιθλήματος διὰ λίθων, τελειῶν τὸ λίθισμα: μόλιθ ἀπολιθαῖξο τὸ καμῖνι θὰ τοῦ βόλα φωτιά. **ἀπολιθοποιῶ**-έω μγν. ἐπὶ ὕδατος, καθιστῶ οἰσεὶ λίθων, μεταβάλλω εἰς πάγον σκληρὸν ὡς λίθος: Ἰργη. Νύσσ. 3,510 Δ ἀντιθαινοῦσι τῶν βελιθρῶ τῆς πῆξεως καὶ ἀπολιθοποιούσης τὰ κύματα. **ἀπολιθῶ**-ᾶ κ. νεώτ. δημ. ἀπολιθῶνως μεταβάλλω τὴν εἰς λίθων, κάρνω τὴν ἐν προσλάβῃ φύσιν λιθίνην: Ἀριστ. Περ. 937Α 17, Εὐστ. Προμη. 356,41 ἀπολιθῶν τὸν δάκτυλον, - φυτά, - ὅσατ' ἀπολελιθῶμένα || ἀοξήρῃται τὴν καὶ τὸ καθιστῶ σκληρὸν ὡς λίθον: Ἀῤῥην. 2,61 F μύκητες φύονται πρὸς τῇ θαλάττῃ οὐς καὶ ἀπολιθοθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φησι 2) μγφ. κ. νεώτ. κ. δημ. κάρνω τινὰ νὰ μείνῃ ἀναυδὸς καὶ ἀκίνητος, ἰδίως εὐχρ. ἐν τῷ παθ. τ.: Εὐστ. σχόλ. Ἰλ. 1368,2 « οὕτως ἐν ἀπολιθῶθῃαι καὶ ἡ Νιόβη νοσηθῆ, ὡς εἰς ἀφανίαν ἢ παντελῆ ἀναίσθησιον καὶ ἄμβισιότητα μεταπεσοῦσα », - ἀπελιθῶθη πρὸ τοῦ φρικτοῦ θανάτου, στεκετῶν ἀπολιθῶμένος ἀπὸ τῆς λύπης. **ἀπολιθῶμα**-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ λιθίνον φύσιν προλασθῶν, εἶδ. ἐπὶ λαϊφῶν φυτῶν ἢ ζῶων, ὅτινα καταχωσθέντα ἀπὸ χλιετηριδίων ἐντός σπρωμάτων τῆς γῆς διετηρήθησαν μέχρι σήμερον 2) μγφ. τὸ νὰ ἴσταται τις ἀναυδὸς καὶ ἀκίνητος ἔνεκα ἀπροδοκίῶν ἐντυπώσεως. **ἀπολιθῶνως** ἀπολιθῶ βλ. λ. **ἀπολιθῶσις**-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπολιθῶν βλ. λ., ἢ εἰς λίθον μετατροπὴ: Φερεκῶδ. ἀπ. 121, Θεοφρ. ἀπ. 2,50 εἴη δ' ἄν λαμβάνειν καὶ ταύτας τὰς διαφορὰς ὅσαι πρὸς τὴν ἀπολιθῶσιν εὐφυσίς 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μγφ. ἢ παντελῆς ἐπίσχεσις τῆς νοητικῆς καὶ βουλητικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, τὸ νὰ ἴσταται τις ἀναυδὸς καὶ ἀκίνητος: Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,53. **ἀπολιθωτικός**-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀπολιθῶσιν βλ. λ.: ἀπολιθ- ἐνέργεια τῶν ὀδόντων. **ἀπολιθῶτον** ὄστρον (τὸ) νεώτ. ὁ ὄστεδολίθος. **ἀπολιθῶ**-ᾶ ληγιζῶ 2) μγφ. διαρροίξω, διασκορπίξω: Νικητ. Χων. Χρον. 394 Δ ἡφάνεις πολλοίς ἀπολιθῶν 3) ἀπαθῶ, ἀποδιώκω: Θεοφύλ. Σίμ. Ἰστ. 4,4,13 ἀπολιμῶν τοὺς τυράννους. **ἀπολιμῶσις**-εως (ἡ) νεώτ. μγφ. ἡ ἀκίνησις, ἡ στασιμότης. **ἀπολιμῶμαι**-όμομαι μων. κ. νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς λίμνην, εἰς τέλμα, ἰδίως ἐν μγφ. σμ.: Εὐστ. σχόλ. Ἰλ. 267,217 διὰ τὸ ἀπολιμῶθῃαι τὰ ἔκαι. **ἀπολιμῶνως** ἀιολ. ἀπυλ. ἀπολείπω, ἀφήνω: Σοφ. ἐκ Πισπ. ἀέκων σ' ἀπ., Λουκ. Κατὰ 17 λατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρώπων ἀμάρτηντων ἀπελιμῶσαν (τὸν ἀφῆσαν νὰ εἶναι . .) 2) μέσ. ὑπολείπωμαι, μειονετῶ: Πλούτ. Ἰδ. 58 Ε ὑπολιπῶντας ἐν τῷ παλαίῳ καὶ ἀπολιμῶνόμενοι θεῶντων, Θεοδ. Μετ. ἐν Σάβ. 1,153 καὶ μικροὶ καὶ μείζους τῶν σὺν ἀπολιμῶνονται πράξων. **ἀπολιμωρισμός** (ὁ) νεώτ. χριστιανικὴ αἵρεσις, ἢς ἀρχηγὸς ἦτο Ἀπολλωνάριος ὁ Λαοδικεῖας. **ἀπάλινον** (τὸ) μων. ὁ καρπὸς τῆς θυμειαίας, θαμνώδους φυτοῦ: Διοσκ. 4,172 « θυμειαία » ἐκ ταύτης ὁ κνιδίσιος κόκκος καρπὸς τῶν συλλέγεται, ἐν Σύριαι μὲν ἀπάλινον καλοῦσι, οἱ δὲ λίνον », ἀπάλινῶ-ᾶ μγν. κ. νεώτ. ὁδῶν διὰ λίνω ἡλίματος 2) ἱατρ. περιόδου αἰμοφορῆσιν ἀγγείων πρὸς κατάπαυσιν αἱμορραγίας ἢ πρὸς ἄλλαν θεραπευτικὸν ἢ χειρουργικὸν σκοπὸν: Παύλ. Αἰγ. 6,5 τὰ δὲ τοιαῦτα ἐκτέμνομεν ἢ ἀπολινοῦμεν. **ἀπολινωσις**-εως (ἡ) μων. κ. νεώτ. χειρουργικὴ πράξις, δι' ἧς περιόδεται αἱμοφορὸν ἀγγείων, ὀπο-

λιούται βλλ. : Παύλ. Αλ. 6,5 φθασάντων διασαφή-
 ναι καὶ ἐκπεσεῖν τῶν τῆς ἀπολινώσεως δεσμών.
ἀπόλιον Ἡσ. «θαύμα».

ἀπολιόρητος (-η)-ο(ν) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
 μὴ πολιορκηθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικός πολιορκίας ἢ ὁ
 μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπολιορκηθῆ, ὁ ἀπόρητος ἢ
 Στράβ. 12,3,31 τὸ δ' ὄψος ἐξείσιν τῆς πέτρας
 ἐστὶ τοῦ αὐγάνου, ὡστ' ἀπολιόρητος ἐστὶ, -
 τὸ Μιζῆναι εὐθεωρεῖτο φρούριον ἀπολιόρητον.

ἀπολιορκήτης ἐπίρρ. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἄνευ πολιορκίας ἢ ἀπορθήτως : Ἐκκλ. Μην. 10,2 Θεοτοκ. τὴν ποιήν σου, Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων πολεμίων ἀπολιορκήτως.

ἀπολιπαιῖν μτγ. κ. νεώτ. ἐπαλείφω διὰ λιπαρὰς οὐσίας, ἐπιχρίω δι' ἐλαίου : Ἀντί. Καρ. Θεουμ. 135' 2) νεώτ. ἄφαιρῶ λίπας, καθαρίζω τὴ ἀπό τῶν ἐν αὐτῷ ἢ ἐπ' αὐτοῦ λιπαρῶν οὐσιῶν.

ἀπολιπαιῖς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπολιπαιῖν βλλ., ἡ ἀφαιρέσις τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν.

ἀπολιπαιήτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπολιπαιῶν, ὁ ἐκτελών ἀπολιπαιῖν βλλ.

ἀπολιπαροῦμαι-ομαι νεώτ. ἀποβάλλω, χάνω τὰς ἐν ἐμοὶ λιπαρὰς οὐσίας.

ἀπολις-ι κ. νεώτ., γεν. -ιδος ἢ -εως, ἰων. -ιος, δοτ. ἀπόλι ὁ μὴ ἔχων πόλιν, πατρίδα : Ἡρ. 8,61 ἰδὼν οὐκ ἐὼν ἐπιφρησίζων ἀπόλι ἀνδρῶν ἢ νεώτ. ἐν τῷ διεθν. δικαίῳ, ὁ εἰς οὐδεμίαν πολιτείαν ἀνήκων, ὁ ἐστερομένος πάσης Ἰθαγενείας κοί γεν. ὁ ὑπὸ οὐδεμιᾶς πολιτείας ὡς ἴδιος αὐτῆς ὑπῆκοος θεωρούμενος, οἶον νομάς, ἄγριος κάτοικος ἀποικίας πνός κλπ. ἢ ὁ ἀπόλεσας τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, ἐξόριστος : Σοφ. ΟΚ 1357' 2) ὁ μὴ ἀγαθὸς πολίτης ἀντιθ. ὑπόπολις : Σοφ. Αντ. 370 ἀπολις δὴ τὸ μὴ κακὸν ζῆνεστι' 3) ἐπὶ χώρας, ἢ ἀνευ πολίδων : Πλούτ. Τιμλ. 4) ἐπὶ ἐπίθ. τοῦ πόλις ἐν παραθ. ἢ μὴ οὐσᾶ πλέον τοιαυτῆ, ἢ κατεστραμμένη : Αλογ. Εὐμ. 457 ἀπολιν Ἰλίου πόλιν ἢ ἐν ὁμοίᾳ ἐκφ. κ. ἢ ἀνευ πολιτείας οἰκιστὴς : Πλάτ. Νόμ. 766 D πᾶσα δὲ πᾶσι ἀπολις ἀν γίνονται, ἐν ἣ δικαστήρια μὴ καθυστερῶτα εἶη' ἠρθλ. ὄρων ἀδῶρον, νύμφη ἀνυμφος.

ἀπολισθαίνω κ. νεώτ. ἀπ. -άνω, μέλλ. -ολισθησῶ, ἄορ. ἀπόλισθον, μτγ. κ. νεώτ. ἀπωλισθησα ὀλισθαίνω, ξενηστέρω : Θεουμ. 7,65 ὄπως ἀν ἀπολισθάνω καὶ μὴ ἔχει ἀντιλαθῆν ἡ χεῖρ' ἢ μετὰ γεν. ὀλισθαίνω ἀπὸ πνός, διαφεύγω : Ἀριστοφ. Λυσ. 678 κοῦκ ἀν ἀπολισθαί τρέχοντος ἢ μτφ. : Ἀλκίφρ. 3,1 ἀπ- τῆς μνήμης ἰξεφαιγῶ ἀπὸ τῆς μνήμης, ξεχνοῦμαι ἢ μτφ. παύω βαθμῶδ' ἐν εἰμαι στενὸς φίλος πνός, ἀπομακρύνομαι : Πλούτ. Ἀлк. 6 ἀπωλισθαίνε τοῦ Σωκράτους.

ἀπολισθησις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ πνός ὀλισθησις, ἢ ἀπομακρυνσις ἐξ ὀλισθησῆς, τὸ ἀπολισθαίνειν βλ. λ. : Διον. Ἀρεοπ. Θεῖ. Ὀνομ. 4,24 δι' οἰκίαν ἀσθένειαν ἀτελείας καὶ ἀπολισθησις.

ἀπόλιστος-ον μτγ. ἀπολις βλ. λ. : Μαν. 4,282 πόλιος πᾶσις ἀπόλιστα γένεθλα.

ἀπολιταργίζω ὁρμαλῶς ἀπέρχομαι Ἡσ. «ἀπολιταργίαι» ταχέως ἀποδραμεῖν : Ἀριστοφ. Νεφ. 1253 ἀνάσας τ. . . ἀπολιταργίεις ;

ἀπολιταρξία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐλλείψις πολιτεύματος.

ἀπολιτρευτός (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ πολιτικῶν ὀργανισμῶν ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς πολιτικῆς ὀργανώσεως ἐπὶ ἐθνῶν : Ἀριστοφ. Πολ. 1327 B 26' 2) ὁ μὴ ἀναμνησκόμενος εἰς τὰ πολιτικὰ, ἢ γεν. εἰς δημοσίαις ὑποθέσεις : Πλούτ. Μάρ. 31' 3) ἀκατάλληλος εἰς τὸ πολιτεῦσθαι : αὐτ. Ἡρ. 1098 D ἀπόλ- βιος ἢ αὐτ. Λυκ. 29 ἀπολιτρευτός θνάστος ἢ ὁ ἐπελάθων εἰς μὴ μετέχοντα τῶν κοινῶν, εἰς ἰδιωτεύοντα ἄνδρα ἢ 4) ὁ μὴ πρόσφορος εἰς τὸ πολιτεῦσθαι, ὁ μὴ πολιτικός ἢ ὁ μὴ τοῦς

πολλοὺς ἀρεστός : Διον. Ἀλ. 6,80 ἀπολιτρευτα καὶ ἀκονώνητα πρὸς τοὺς ταπεινότερους φρονεῖν, αὐτ. Ἡρ. 1034 B ἀπολιτρευτοὶ λόγοι' 5) δημ. ὁ μὴ πολιτευόμενος, συμπεριφερόμενος ἐπιτηδείως, ποῦ δὲν ζῆρει νὰ πολιτευταί βλ. λ. τοῦς ἄλλους.

ἀπολιτήεις (ὁ) μτγ. ὁ μὴ πλέον πολίτης, παύσας νὰ ἔχη πολίτου δικαιώματα : Θεόδοιμ. π. Πολυδ. 3,58 ἀπολιταί, ἀφεταιριοὶ καὶ ἀπαθῆναιοι.

ἀπολιτικός ἢ-ὸν μτγ. ὁ μὴ πολιτικός, ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας' κ. ὑπερθ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνεπιτήδειος εἰς τοῦτο : Κικ. Ἀττ. 8,16,1.

ἀπολιτισιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολιτιστοῦ βλ. λ.

ἀπολιτιστός (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πολιτισμένος, ὁ ἀνευ πολιτισμοῦ τῶνος ἢ ὁ ὑστερῶν εἰς πολιτισμόν : ἀπολιτιστοὶ λαοί' ἢ ὁ μὴ ἰδιᾶ- εως εἰς πεπολιτισμένον ἄνθρωπον, ἀέστος : ἀπολιτισία ἤθη, - ἀπολιτιστοὶ τρόποι' ἢ κ. ἐπὶ ἠρσ. ὁ μὴ ἔχων ἥθος ἀρμόζον εἰς πεπολιτισμένον ἄνθρωπον, ἀμόρφωτος, ἄγριος κ.

ἀπολιτρωσις-εως (ἡ) μτγ. ἀπονίτρωσις βλλ. λ. : Ὀρειβ. ἀπ. 74.

ἀπολιχμάζω μτγ. ἀπολείψω ἀπὸ πνός τι, οἶον ρῦπον, αἶμα : Ὀρη. Κύν. 2,175 (ἐν τῆσι. 1.

ἀπολιχμά-ω μέσ. μέλλ. -λιχμήσομαι λείπων ἀφαιρῶ τι : Ἰλ. Φ 123 αἶψ' ἀπολιχμήσομαι ἀκπ- δέας' 2) γεν. λείψω, γλείψω, μέσ. : Λόγγ. 1,5 ἀπολιχμάσθαι τὴ γλώττη τὸ πρὸςωπον, Διον. Ἀλ. 1,79 λύκαινα τῆ γλώττη τὸν πηλῶν . . ἀπελιχμα.

ἀπολιχνίβη (ἡ) δημ. συνηθ. ἐν τῷ πληθ., -δία τὰ κατὰ τὴν λίκμησιν, τὸ λίκνισμα, ὑπολειπόμενα χονδρὰ σκύβαλα.

ἀπολιχνίως βλ. περαινῶ τὴν λίκμησιν, τὸ λίκνισμα.

ἀπολιχνισμα (τὸ) δημ. τὸ πέρας τῆς λίκμῆ- σεις, τὸ τέλος τοῦ λίκνισματος.

ἀπολιθ-ω Ἐπιγρ. ἀπολειῶ βλ. λ.

ἀπολλαπλασιαστός-π-ον νεώτ. ὁ μὴ πολλαπλα- σισθεὶς ἢ μὴ δεκτικὸς πολλαπλασιασμοῦ, ἐπαυ- ζήσεως : ἀπολλαπλασιαστός ἀριθμός, - πλοῦτος, ἀπολλαπλασιαστός ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πολλαπλασιασμοῦ.

ἀπολλαπλασιαστῶν-ον μτγ. ὁ μὴ πολλαπλασίος.

ἀπολλήγω ἐπ. ἀπολήγω βλ. λ.

ἀπολλοθάρσιος-ον μτγ. ὁ εἰς τὸν φιλόσο- φον Ἀπολλόδορον ἀναφερόμενος : Στράβ. 13,4 ἀπολλ- ἀρεσις.

ἀπολλοερυθρόν (τὸ) νεώτ. χημ. τεχνικὸν χρῶ- μα ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀξίνων ἀζωχρῶν κω- κῶν, χρήσιμον εἰς τὴν ἐπιουργίαν.

ἀπόλλυμι κ. -ῶω κ. νεώτ. παρατ. ἀπόλλυ κ. ἀπόλλυον, μέλλ. ἀπόλεσω, ἀπ. ἀπολώ, ἄορ. ἀπό- λεσα, ἐπ. ἀπόλεσσα, παρακ. ἀπολώλεκα, ἐξολο- θρεῦθῶ, φονεύθω, σκοτώνω : Ἰλ. Α 268 καρτίστους ἐμάχοντο, Φηρίων ὄρεσκόμοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν, Σοφ. Ἠλ. 1397 οἱ ἀπολλύντας ἰοί φονεῖς ἢ ἐπὶ πραγμ. καταστρέφω, ἀφανίζω : Ἰλ. Ε 648 ἀπόλεσαν Ἴλιον ἱρῆν ἢ ἐν παντοίαις ἀγέ- σεσιν ὑποκειμένης ἀειποτε τῆς σημασίας τοῦ ἐπι- φέρειν ὄλεθρον : Εὐρ. Ἐκ 946 ἐπέμ με γὰς ἐκ πα- τρώας ἀπόλεσαν ἢ με ἀπειδέεις καταστραμμένον ἐκ . . . Σοφ. ΟΤ 1454 τιν' εἶξέ κείνων, οἱ μ' ἀπωλ- λύτην, θάνα ἴνα κατὰ διαταγὴν ἐκείνων, ὅτινες ἐπέζητουν τὸν ὄλεθρον μου, φονευσθῶ' 2) ἀνώ, ἐνοχλῶ εἰς ἀπελιπτικὸν βαθμόν, οἶον εἰ μὲχρι θανάτου : Σοφ. Ἠλ. 1360 λόγοις ἀπόλλυμι τινα (πει- ράξω θανασιμῶς με τὰ λόγια μου), Ἀντιφ. ἐν Φι- λωτίδῃ 1,8 ἀπολεῖ μ' οὐτασι ἰθὺ με κῆρῶ νὰ τὰ χῶμας με τὰς ἐρωτήσεις του' 3) ἐντελῶς χάνω τι ἢ χάνω τὴ ὄπερ εἶχον : Ὀδ. Α 344 ἀπόλεσε νό- στισμον ἡμαρ, Σοφ. Ἠλ. 26 θυμὸν οὐκ ἀπόλεσεν ἢ περὶ ἴππου, ὅστις δὲν ἔχασε τὴν θυμοειδῆ του φύσιν', Θεουκ. 7,21 Ἴππους τε ἐβδωμήκοντα ἀπολ- λύσαι καὶ τῶν ὀπλιτῶν οὐ πολλοῦς, - ἀπόλεσε

τὴν περιουσίαν παίζων εἰς τὸ χρηματιστήριον ἢ μέσ. ἀπόλλυμαι, μέλλ. -ολοῦμαι, ἀόρ. β' -ωλοῦμαι, παρακ. ἀπόλλωσι, ἄνωγ. ἀπόλλωειν κ. ἀπωλώλειν, ἐξολοθρεύειν, ἀποθνήσκω: Ὁδ.Ι. 303 ἀπωλώθει· αἰπὺν δλεθρον ἢ μὲ σύστημα, αἰ. ι' ἢ ὁπλῶς, καταστρέφονται, χάνονται: Ἀριστοφ. Νεφ. 1077 ἤμαρτος, ἠράσθης, ἐρηλοχυσάς τι, κατ' ἐλήθητος ἀπόλλωλας (εἶσαι κατεστραμμένους) κ. ὡς ὀρά: Ὁδ. Α. 47 ὡς ἀπόλοτο καὶ ἄλλως, ὅτις τοιαυτὰ γε μέζοι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 151 κἀκίσι ἀπολόμην εἰ. . ὄμ. κατὰ μτχ. μέλλ.: Ἀριστοφ. Πλ. 713 ὦ κἀκίσι ἀπολόμυμεν ἢ ποῦ νὰ σου ῥθῃ κακὸς θάνατος), ΚΔ τὸ ἀπολωλὸς πρόδοτος ἕνεκα εἰμι (περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ), - ἢ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο (κατὰ παραδόξοισιν λόγοις Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγιτοῦ ἐπὶ τὰ σεισμὰ καὶ τῆ ἐπισκοπείῃ τοῦ ἡλίου ὅμα τὰ σταυρικῶ θανάτω τοῦ Χριστοῦ): 4) παύομαι ὑπάρχων, ἐκλείπει: Ὁδ. Η. 117 οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται.

ἀπόλλυ μτγν. κ. μον. ἀπόλλυμι βλλ., φονεύω, θανατώ: Εὐστ. Ἰλ. 712, 55 «τὸ ὀιστοῖς θανατοῦν ἀπὸ τῶου ἀπόλλειν φησί».

ἀπολλώνιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὄ. γρ. ἀπολλώνιος βλλ.: Δίων. Κ. 55, 23.

ἀπολλωνιακός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀπόλλωνα: Φιλ. 2, 560.

ἀπολλωνιάς-άδος ἴη νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομείας τῶν διαφνιδῶν, οὐτινος ἐν εἶδος καλλιιεργεῖται ὡς καλλυησιακός.

ἀπολλωνισαί(οι) Ἐπιγρ. ὄνομασία θιάσου ἀνθρώπων ἀφιερωμένων εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀπολλωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν Ἀπόλλωνα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἀπολλώνιος: 2) ἀπολλωνικὸν ὄργανον εἶδος μουσικῶν ὄργάνων παρεμφερὲς πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τὸ ὄργανον.

ἀπολλωνίας-ία-ον κ. -ειος κ. νεώτ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀπόλλωνα: Πινδ. Π. 6, 9 ἀπολλωνία λῦρα ἢ νεώτ. νεανικός, ὠρατός ὡς ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος: ἀπολλώνιον παράστημα.

ἀπολλωνόλητος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τὰν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἦται συνεκὸ. ὑπὸ τοῦ ἡλίου βληθείς: Μακρόβ. 1, 17, 11.

ἀπολλωνοτραφεῖς-οῦς-εις σχόλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τραφεῖς: σχόλ. Ἰλ. Ψ. 291.

ἀπολλῶ-ᾶω δημ. ὀπολλῶ βλλ. (πρβλ. κ. ἀπολλῶ) λῶ ἀπὸ τὰ δεσμά, ἀφήνω αἰχμάλωτον ἢ κρατούμενον ἐλεύθερον ἢ γν. ἀφήνω τὸ ἐλεύθερον: ἀπολλῶσι τὸ παιδία τῆς στὸ δρόμο καὶ φεύγει, - ἀπολλῶ τὸ νερό (ἀφες αὐτὸ νὰ τρέξη): ἢ ἀπολλῶ τὰ πρόβατα, τὰ γίδια κττ., τὸ ἀφήνω ἐλεύθερα πρὸς βοσκὴν ἢ ἀπολλῶ τὸν ἀπτό, ἀναπετάζωμι τὸν χάρτινον ἀπτόν, ἀπολλῶ ἢ ἐκκλησιὰ τελεῖται ἢ λειτουργεῖται: 2) ἀφήνω τὴν χαλαρόν: ἀπολλῶ τὰ γκέμια ἢ ἀφες χαλαροῦν τὸν χαλινόν), φρ. ἀπολλῶσι τὸ ζωνάρι του γιὰ καβὰ ἰζῆπτε ἐπιμῶνας ἀφορμὴν πρὸς φιλονεικίαν: 3) παύω, ἀποπέμνω ἐκ τῆς ἐργασίας: ἀπολλῶνε δλους τοὺς ἀργάτες ποὺ κάνανε ἀπεργία.

ἀπολογαριάζω Σουιδ. ἀπολογίζω: 2) δημ. τελεῖωμι τὸ λογαρίσματα βλλ.

ἀπολογαρισμός ἰδί μον. λογαρισμός.

ἀπολογή ἴη (ἀπολογία) Ἐπιγρ. ἐκλογή, ἢ πιθ ἐνστασις πρὸ δικαστῶν: Ἐπιγρ. ἐξ ἀπολογῆς.

ἀπολόγημα-ματος ἰδί κ. νεώτ. πᾶν ὅ, τι λέγεται πρὸς ἀπολογία: Πλάτ. Κρατ. 436 κ. τοῦτο . . οὐδὲν ἔστιν ἀπολόγημα, Πλουτ. Κίμ. Ἰ. ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀλόγημα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους.

ἀπολογητήριο ἴδι νεώτ. νομ. δικόγραφον περιέχον τὴν τοῦ ἐναγομένου ἀπολογία εἰς ἀγωγήν, ἐφῆσι ἢ ἀναίρεσι.

ἀπολογητής ἰδί νεώτ. κ. δημ. θηλ. -λογητρια ὁ

διὰ τοῦ λόγου ὑπερασπίζων τινά, ὁ συνηγορῶν ὑπὲρ τινος: 2) ἐκκλ. ἀπολογητὴ χριστιανὸν συγγραφεῖς σκοποῦντες νὰ καταδείξωσι διὰ τῶν συγγραφαῶν αὐτῶν τὸ ἀβάσιμον τῶν κατηγοριῶν τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑθνικῶν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐναντι τῶν ἄλλων θρησκείων.

ἀπολογητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς κατὰ λόγον πρὸς ἀπολογία: Ἀριστοφ. Ρητ. Ἀλ. 1421 Β. 10 τὸ κατηγορικὸν καὶ ἀπολογητικὸν εἶδος ἢ πρὸς ἀπολογία χρησιμεῖων: ἀπολογητικός λόγος ἢ εἶδ. ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τῶν ἀπολογία βλλ. 2) γινόμενος πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν: ἀπολογητικὰ ἔργα: 2) τὸ θηλ. ἀπολογητικὴ ὡς οὐσα κλάδος τῆς θεολογίας διδάσκων τὴν ἀμυναν, δικαιοσύνην τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

ἀπολογητικός ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπολογητικόν, ὑπὸ μορφήν ἀπολογίας: Θεόδ. Στ. 223 Β. ἐκλαλήσει ἀπολογητικός.

ἀπολογία ἴη) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. -λογία λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον κατηγορίας, ὑπεράσπισις, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὴν κατηγορίαν ἢ ὄμου. 6, 53 ἀπολεῖν εἰς ἀπολογία ὧν ἡ πόλις ἐνεκέλει, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5, 9 ἀπολογία ἐψησεν αὐτοῖς θίδοναι, Δη. Ἀκρ. 770 φόδος γὰρ ἀπροσδοκίμως ἄλλῃθεν ἐκφαίνει, ἢ ὁ δὲ γε προσδοκίμενος γενεὴ ἀπολογία, Βλαχ. Παυλ. δὲν ἀκούεται καρτερώντας τὴν ἀπολογία τῶν, φρ. τὴ ἀπολογία θά ζωῆσι στὸ Θεῷ ἢ τὴ θά ἀπολογηθῆ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κρίσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων: 2) Ἐπιγρ., Ἦσα. «ἀπολογίαμός ἀπολογία»: 3) δημ. ἀπάντησις, ἀπηλογία.

ἀπολογίαζω δημ. ἀόρ. ἀπολογίαζω ὑπολογίζω, λαμβάνω τὴ ὑπ' ὄψιν μου, λογαριάζω: τίποτα δὲν ἀπολογίαζει: 2) περαινῶ τὸν λογισμὸν, τελειῶνω τὴν σκέψιν, δὲν ἔχω πλεόν τὴ νὰ σκεφθῶ.

ἀπολογίαμίαι δημ. κ. -γιοῦμαι ἀπολογουμαι βλλ. ἢ ἀπαντῶ, ἀπηλογεῖμαι.

ἀπολογίαμός κ. νεώτ. μέλλ. -ιοῦμαι, ἀόρ. ἀπολογίασῆμι, δωρ. -ιζᾶμην, παρακ. ἀπολελογιαμαι, κρατῶ ἢ κίμωμ λογαριασμοῦ, λογαριάζω, δίδω λογαρισμὸν: Αἰσχίν. 57, 23 ἀπελογίζετο γὰς προσδοκίμους τῶν δήμων ἢ παθ.: Ξεν. Ἰκτ. 9, 8 εἰς ἐναυτὸν ἀπολελογισμένω (ἐκείνη τὰ ὅποια ὑπελογισάμεν ὅτι θά διαρκέσωιν ἐν ἔτος): 2) συγκυτάλγω, ἀναφέρω τὴ εἰς τὴ: Πλάτ. Φιλ. 25 Β. ταῦτα ἐξυμνατα εἰς τὸ πέρας ἀπολογίζομαι: 3) ὑπολογίζω ὅτι ἐντός χρονικοῦ πινος διαστήματος θά γίνη τι: Δημ. 347, 15 ἀπολογίζετο . . θυσίαν ἢ τριῶν ἡμερῶν . . ὀλέως μὲν πολιτικῶν μέμας ἢ ἀκούσασθαι: 4) ὑπολογίζω, σταθμίζω, στοχάζομαι: Πλάτ. Σοφ. 261 κ. ἰν ἐναργέστερον ἀπολογισάμεθα πότερον . . 5) διηγοῦμαι λεπτομερῶς: Πολύβ. 8, 26, 4 ἀπελογίζοντο περὶ τῶν καθ' ἑαυτοῦσιν καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν πατρίδα.

ἀπολογίαοῦμαι δημ. ἀπολογεῖμαι βλλ.

ἀπολογισμός ἰδί κ. νεώτ. τὸ ἀπολογίζεσθαι, τὸ δίδειν λόγον, λογοδοσία: Αἰσχίν. 3, 247 εἰς ἀπολογισμὸν τῶς νῦν μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν: 2) λογαρισμός, ἐκθεσις λογαριασμοῦ: Ἀουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 33 οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων, - ἀπολογισμός τῶν ἐξόδων τῆς ἐορτῆς ἢ νεώτ. ἐν τῷ δημοσίῳ λογισηκῶ, ἢ λογοδοσία τῆς διαχειρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ κράτους δι' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτας ὑποβαλλομένη πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα μετὰ τὴν λήξιν τῆς χρήσεως ἢ τὸ σύνολον τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκ τῶν ἐνεργηθειῶν ἐργασιῶν ἐπιχειρησάτων πινος καθ' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα ἢ γεν. συνοπτικὴ ἐκθεσις πεπραγμένων, συγκεφαλαίωσις: ἀπολογισμός συμπλοκής-μέχης.

3) έκθεσις, διήγησις: Πολύβ. 10, 24, 8 ὁ κεφαλαίω-
δης τῶν πρῶτων ἀπολογισμῶν, Σκύμν. Γερ. 12 τὸν
ἀπολογισμὸν τῆς ἄλλης συντάξεως || νεώτ. ρητ.
ἢ περὶ τὸ τέλος ρητορικοῦ λόγου συγκεφαλαίωσις
τῶν διὰ μακρῶν ἀναπτυχθέντων ἐπιχειρημάτων

4) ἀπολογία, ἀπολογία: Ζήν. Στωϊκ. 1, 55, Πλάτ.
'Ηθ. 2, 726 β ἀπ- τοῦ βίου' 3) 'Ἡσ. ἀπόνουςιαν
ἀπολογισμὸν' (τῆς ἀπὸ θηλοῦσις στερήσιον).

ἀπολογιστής (ἴ) Πάπ. ὁ ποιῶν ἀπολογισμὸν,
ἔθεθεν λογαριασμοῦ, δοσοληφίαν.

ἀπολογιστή 'Ἐπιγρ. βιοται. ἀπολογισσασθαι.

ἀπόλογος (ἴ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐκτενής
διήγησις, έκθεσις, ἱστορία: Πλάτ. Πολ. 614 B ἀλλ'
ὁ μέντοι σοὶ Ἄκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ (πα-
ροιμ., ἀπὸ τῆς μακρᾶς διηγήσεως τῶν πλάνων
τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν Ὀδ. 1 - Μ1 Σουίδ. ἀπόλογος
'Ἀκίνου' ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρῶν ἀπο-
τεκνόντων λόγων' 2) κ. δημ. μῦθος, ὡς οἱ Αἰσώ-
πειοι, ἀλληγορία: Κοϊντλ. 5, 11' || δημ. κ. συμπέ-
ρασμα διηγήσεως, ἐπιμύθιον' 3) λογαριασμοῦ
'Ἡσ. ἀπόλογος ἀπολογισμὸς': 'Ἐπιγρ. ἀποδώ-
σαι ὁ γραμματοφύλαξ δι' ἀπόλογου, Τζέτζ. ἐν 'Αν.
ΟΞ. 4, 42, 20 μέλλων ἀπόλογον ποιῆν ὁ Περικλῆς
χρημάτων' 4) μον. κ. δημ. ἀπολογία, δικαιο-
λόγησις, ἐξήγησις: Τζέτζ. ἐν 'Αν. ΟΞ. 4, 106, 8 ἔθεν ὁ
Ἀριστοτέλης... προείπε τὸν ἀπόλογον ἐν προσι-
μίσις τούτων, Πάπ. ἀπόλογον ἔχω δοῦναι τῷ
θεῷ περὶ τούτου' 5) ἐπί προσ. λογιστής ὁ
'Ἐπιγρ. δικάζεσθαι δὲ τοῦ ἀπολόγου ἡ αὐτοῦ
ὀφείλει' 6) ὄμ. ἐπὶ προσ. δημ. ἀπολογιστής βλ. λ.

ἀπολογουμαι-έμαι κ. νεώτ., δημ. -γιέμαι κ.
-γιάμαι, μέλλ. -γίσομαι, ἄορ. -γισάμην, ποθ. μέ
μέσ. σμ. -γίθην δημ. ἀπολογίθηκα, πορακ. -λε-
λόγημαι || κ. με παθ. σμ. Πλάτ. Πολ. 607 B) ἀπο-
κρούω κατηγορίαν ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπερασπιζομαι,
δικαιολογῶ ἐμαυτὸν: 'Ηρ. 6, 136 Μιλτιάδης δὲ αὐ-
τὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογετο, 'Ἐκκλ. Θ. Λειτ.
105 πῶς ἀπολογίσομαι τῷ θανάτῳ Βασιλεῖ', -
δὲν ἀπελογίθησαν εἰσέτι οἱ καταγουόμενοι'
|| ἡ μτχ. ἀπολογούμενος ὁ κατηγορούμενος
'Ἀριστοφ. Σφ. 778 δάνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπο-
λογομένην || μετ' αἰτ. σηματούσης τὸ ἐφ' ὅ-
τις κατηγορεῖται, ὑπερασπιζομαι ἐμαυτὸν ἐναν-
τιὸν τινός: Θουκ. 8, 109 τὰς διαβολὰς... ἀπολο-
γῆσονται, αὐτ. 8, 68 θανάτου διηκὸν ἀπολογησά-
μενος ἴναντιον τῆς εἰς θάνατον καταδικῆς'

2) ποιοῦμαι ὑπὲρ ἄλλου τινός ἀπολογία, δίδω
ἀπάντησιν ὑπὲρ τινός: 'Ηρ. 7, 161 ὑπὲρ ἀμφοτέρων
ἀπολογουόμενος' 3) δίδω ἀπάντησιν εἰς κατηγο-
ρίαν, ἀπαντᾷ: Πλάτ. Ἀπολ. 24 B πρὸς δὲ Μέλιτον
παράσομαι ἀπολογεῖσθαι || ὄθ. κ. δημ. ἀπλῶς
ἀποκρίνομαι: Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ. 107 κείνος ἀπολογή-
θηκα, γυρίζω καὶ μοῦ λέει, δ. τραγ. καμμία δὲν
ἀσπικνέται, καμμία δὲν ἀπλογοῖται.

ἀπολοισθῆναι-έω μτχ. ὑβρίζω: Πολύβ. 16, 33, 4
ἴεσφ. γο. 1.

ἀπολοισμον φανόν 'Ἡσ. ὁ τὸν ἐπὶ δόλῳ'.

ἀπόλοιστος-η-ο δημ. ὁ σωθῆς ἐκ λοιμώδους νόσου.
ἀπόλοιστας (ἴ) μτχ. τὸ ὑπόλοιπον, τὸ ἀπο-
μένον: 'Ηρ. Μηχ. Γεωμ. 12, 32' 2) Πάπ. πῆσιξ καθυ-
στερουμένον, μῆμα ἐξοφληθέντων χρεῶν.

ἀπολοιστογραφία (ἴ) γλωσσ. ὁ ἐν τῷ ἄρμοδιῳ
βιβλῳ καταχωρισμὸς τῆς ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν.

ἀπόλοιστος-(ἴ)-ο(ν) μτχ. κ. δημ. ὑπόλοιπος:
Πλάτ. Ἐκ. 4, 15 τοῦ ἀπολοιστοῦ τῶν κατώπιθεν τοῦ
οἴκου' 2) 'Ἐπιγρ. ἀπόλοιστα (ἴ) τὰ μῆμα ἐξοφλη-
θέντα, καθυστερουμένα χρεῖ.

ἀπολοιστεῖν 'Ἡσ. ἀποτελεῖν Κύπριοι' || χεῖρ.
ἀπολοιστεῖν.

ἀπόλοιστος (ἴ) ὁ στερηθεὶς τῶν πολιτικῶν του
δικαιωμάτων παρὰ Λοκροῖς: 'Ἐπιγρ. δεσις καὶ λι-
ποταλέη... ἀπόλοιστον εἰμεν.

ἀπολούω ἐπέμνω ὀλοοῦναι, κραυγὴν οἶον
χαρὰς: Αἰσχ. Ἐπιτ. 825 πότερον χαίρω κάπολοῦξω
πόλεως ὄσινει σωτήρι, ἢ... κλαύσω;

ἀπολον 'Ἡσ. ἀστραφές, βαρῦ, ἀκίνητον'.

ἀπολοῖξω ἀπολεῖξω βλ. λ.: Φρύν. ἐν AB 25, 26
'ἀπολοῖξεν διὰ τοῦ ὀ τῆν τρίτην, αὐ διὰ τοῦ
ε': Ἀριστοφ. ἄμ. 135 ἰδιόρθ. ἀντὶ ἀπολοῖξαι |.

ἀπολούω δημ. περὰ τῶν λαῶν τινός, τε-
λειῶνω τὸ λούσιμον' 2) εἶδ. λούω τὸ βρέφος
κατὰ τὴν ὀδὸν ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννησεώς
του, πρβλ. ἀπολούσιμα.

ἀπόλουμα-ατος (ἴ) σχόλ. τὸ ἐκ τοῦ λουτροῦ
ρυπαρὸν ὕδωρ, ἀπόλουσμα: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνπ. 1401.

ἀπολουσέμενοι 'Ἡσ. ἐκολοῦσεν, Κύπριοι',
Εὔστ. Ἰλ. Φ. 455 κ. τινὲς ἀπολειψόμεν ἔγραψαν ἄλ-
λοι δὲ ἀπολουσέμεν ἦτοι κολοῦσέμεν λουσον
γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοῦσέναι.

ἀπολούσι (ἴ) ἐκκλ. τελετὴ εὐηχητὴ μετὰ τὸ
βάπτισμα: Εὐχολ. ἐν Βασ. Κωδ. 1027 ὁ εὐχὴ εἰς τὸ
ἀπόλουτρον'.

ἀπολούσιαι (ἴ) δημ. τὸ μετὰ λούσιν ἢ πλύσιν
ἀπομένον ὕδωρ' || εἶδ. τὸ ὕδωρ, τὸ ὑπολειπόμε-
νον μετὰ τὸ τελευτῆσαι πλύσιν ἀσπυροῦσαν
καθαρισθέντων πρότερον δι' ἄλυσαις βλ. λ.,
τὸ νερὸ παῦ ἔχουν ξεβγάλει τὰ μπουγαδισμένα ρού-
χα, ἄ. σκάμια.

ἀπολούσιαι (ἴ) δημ. τὸ μετὰ τὴν λούσιν τινός
ἀπομένον ρυπαρὸν ὕδωρ, ἄ. ἀπόλουσμα.

ἀπόλουσις-εως κ. νεώτ. τὸ ἀπολούειν, ἀπο-
πλύνειν: Πλάτ. Κρατ. 405 B κατὰ... τὰς ἀπολούσεις
τε καὶ ἀπολούσιαι' 2) ἐκκλ. ἡ ἐπακοῦθοῦσα
τὸ βάπτισμα τελετὴ, καθ' ἣν ὁ νεοφώτιστος ραι-
νεταὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως δι' ὕδατος καὶ κατὰπιν ἀ-
ποσογιζέται εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐχρίσθη διὰ τοῦ
ἀγίου μύρου, πρβλ. ἀπολούσια.

ἀπόλουσιμα (ἴ) δημ. τὸ διὰ τὴν λούσιν τινός
χρησιμοποιοῦν ὕδωρ, τὸ μετὰ τὸ λουτρον ὑπο-
λειφθέν ρυπαρὸν ὕδωρ, ἄ. ἀπολουσιδί, δ. τραγ.
νὰ νίψῃ τὴν κυρὰ τῆς | κ. ἐκείνα τ' ἀπολού-
σιματα νὰ λούσῃ τὰ παιδιὰ τῆς.

ἀπολουσιμός (ἴ) μτχ. ἀπόλουσις βλ. λ.

ἀπολουτρον (ἴ) μτχ. τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ ἐλού-
σθη τις, ἀπόλουμα, ἀπόλουσμα βλ. λ.: Αἰλ. Ζ1 17, 11.
ἀπόλουτρον (ἴ) σχόλ. ἀπολουτήριον βλ. λ.:
σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνπ. 1401 'λοῦτρον τὸ ἀπόλουμα καὶ
ρυπαρὸν, ὁ ἐστὶ τὸ ἀπόλουτρον'.

ἀπολουτρώσις-εως (ἴ) μον. ἀπόλουσις βλ. λ.:
Βασιλ. 1, 32, 16 τῷ τῆς ἀπολουτρώσεως ὄγιω βα-
πτισματὶ ἴπθων. γο. ἀπολουτρώσεως 1.

ἀπολουφέξω δημ. ἀμτδ. καταπαράνομοι, ἡ-
συχάζω: || ἐξ ἀνάγκης ἢ φόβου σιωπῶ, ὑπο-
πίτσω, πρβλ. ἀπολωφῶ.

ἀπολούφην 'Ἡσ. ἀποπλῆεν, Κύπριοι'.

ἀπολούω κ. νεώτ., δημ. λούω ἐκπλύνω, ἀπο-
πλύνω η: Ἰλ. 3, 7 λούσῃ ἀπο βρότον αιματόνετα
{ ἐν τῆσι. } || ἐπὶ προσ. λούω, ἀποπλύνω τινά:
'Ἀριστοφ. Σφ. 118 εἴτ' αὐτὸν ἀπέλου κάκαθαρι',
Πλάτ. Κρατ. 405 B ὁ καθαίρων θεός καὶ ὁ ἀπο-
λούων' || λούων καθαρίζω, ἀποκαθαίρω τινά
ἀπὸ τινός: Ἰλ. 345 ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λού-
σειαι ἀπο βρότον { ἐν τῆσι. }, Ἐπιγρ. μτχ. Ἐκκ. 314, 6
καὶ μ' ἀπέλουσις λέθρου' 2) μέσ. -ομαι λούω,
καθαρίζω ἐμαυτὸν, λουόμενος ἀποβάλλω τι ἀπ'
ἐμαυτοῦ: Ἰλ. 5, 41 ἐι παθίθειν Πηλεΐδην λούσα-
σθαι ἀπο βρότον αιματόνετα { τῆσι. }, Ὀδ. 2,
219 ὄφρ'... ἄμην ὄμιον ἀπολούσομαι' || κ.
μτφ. ἐπὶ τοῦ βαπτισματοῦ: ΚΔ Πράξ. 22, 16 ἀνα-
στατὰς βάπτισαι καὶ ἀπόλουσαι τὰς ὀμαρτίας
σου' || κ. με ἐνεργ. σμ. λούω Ἰδγ. 1, 13 τὸ
σῶμα ἀπελούετο' 3) ἐκκλ. τελετὴ ἀπόλουσιν
βλ. λ. 2): Εὐχολογ. πάλιν ἔφερον τὸ βρέφος ἐν
τῇ ἐκκλυσίῃ πρὸς τὸ ἀπολούσαι, Εὐχὴ ἱερ.

ἐδαπισθῆς, ἐφωτισθῆς, ἐμυρώθῃς, ἡγιάσθῃς, ἀπελούσθῃς 4) νεώτ. κ. δημ. παραινῶ τὴν λούσιν, τελείως λούω, βλ. κ. ἀπολούζω 5) βλ. ἀπολουσέμεναι πρβλ. ἀποκολούω.

ἀπολοφύρομαι θρηνώ ἐντόνος, δόξομαι καθ' ὑπερβολήν : Ἀνδοκ.3,16 οὐ δὴ καὶ μοῖραι ἑμαυτὸν ἀπολοφύραμι, Ξεν. Ἑλλ.1,17 ἀπολοφύροτον τὴν ἑαυτὸν συμφόραν || θρηνώ θεούτως, μοιρολογῶ ὅσο πρέπει : Θουκ.2,46 νῦν δὲ ἀπολοφύραμενοι δν προσήκει ἐκάστω δπιπε.

ἀπολοφύροις-ως ἴη) ὁ θρήνος : σχόλ. Σοφ. Αἰ. 596 γέγονε δὲ αὐτοῖς ἀπολοφύροις ἐπὶ τὰ οικεῖα.

ἀπολοχομοῖαι-δομαι εἰς λόχημν, ἴτοι θάινον μεταβάλλομαι, ἐπὶ φυτῶν, γίνομαι θανώνθῃς, καλύπτομαι ὑπὸ θάρμων, ἐπὶ τόπων : Θεόφρ. Φι 6,6,6.

ἀπολοχάνομαι δημ. ἀπολοχομοῖαι βλ. λ. : ἀπολοχώθηκα τὰ δέντρα, -τὰ κλήματα, -τὰ χωράφια, ἀντίθ. Ξελοχῶνα : Σάρρ. Ἀν. Αἰ ἐν λ.

ἀποληίζομαι δημ. κ. ἀπορηίζομαι ἀπεληίζω, ἀπονηύσκω, ἀποβάλλω τὰς ἐληίδας.

ἀποληισαί ἴη) δημ. κ. ἀπορηισαί ἀπεληισα βλ. λ. **ἀπόλυγμα-ατος** « ἀπογύμνωσις » Κύπριοι 2).

ἀπόλυξ μυσ. λύξω, ἐκπνέω μετὰ μοχθισμοῦ : Μιλαν. Ὀιδι. Μει. 5,134 ἀπολύζειν τὴν ψυχὴν.

ἀπόλυμα-ατος ἴα) μτγν, νεώτ. κ. δημ. ἀκαθαρία, καθάρια : Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐξυθύμομαι 2) κατὰ πληθ. ἀπόκριμα, ἐκκρινόμενον ὑγρόν : Γαλ. 14,47,0,6 κατὰ γὰρ ἀπολύματα πολλὰ τοῦ πόντου || εἰδ. σχόλ. Νίκ. Θηρ. 578 « ἀροδεύματα » 3) νεώτ. ἱατρ.

ἀπόλυμα ὁστοῦ τμήμα ὁστοῦ ἔνεκα βλάβῃς πνός ἀποχωρισθῆν καὶ παραμένον ὡς νεκρὸν σῶμα 4) δημ. ἢ ἀπόλυσις, τὸ τέλος τῆς βίας λειτουργίας 5) δημ. ἀγρός εἰς δν ἀφέθησαν ἐλευθερία πρὸς βόσκην τὰ ζῶα 6) ἀπόλυμα τῆς σκεπῆς τὰ ἐξέχοντα ἔξω τοῦ γειοῦ τῆς οἰκίας : Σάρρ. Ἀν. Αἰ ἐν λ.

ἀπολυμνοῖμαι ἴα) καθάρισμα, καθαρίζομαι δι' ἁγιστικῶν λουτρῶν : Ἰλ. Α. 313 λαοὺς δ' Ἄτρεΐδης ἀπολυμνέσθαι ἄνωγεν, Ἄγαθ. 2,7 ἀπολυμνήσασθαι καὶ ἀφανίσαι τὸ μῆσισμα.

ἀπολυμνίω νεώτ. κ. δημ. καθαρίζω, ἐξυμνοῖν τὴν καταστρέφω τὰ νοσογόνα μικροβία : ἀπελυμνήθη τὸ δωματίον τοῦ ἀσθενοῦς || μέσ. ἀπολυμνοῖμαι βλ. λ. || κ. παθ. ἐν τῷ αὐτῷ σημ.

ἀπολύμενος-ως ἴη) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἀπολυμνοῖν βλ. λ. : ἀπολύμνοσι νοσοκομείου.

ἀπολυμαντήρ-ἦρος ἴα) κ. νεώτ. δημ. -ἦρος ὁ λυμνιόμενος, ὁ φθειρῶν, ὁ καταστροφεὺς, ὁ ἐξολοθρευτῆς : Ὀδ. Ρ. 220 πτωχὸν ἀνιρῶν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα 2) νεώτ. κ. δημ. ὄργανον, συσκευὴ, δι' ἣς ἐνεργεῖται ἀπολύμνοσι βλ. λ., ἐπὶ συσκευῶν κττ. : κλιθεῖται ἀπολυμαντήρῃς.

ἀπολυμαντήριος-ία-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀπολύμνοσιν χρησιμεύων, ὀπολυμντικός || τὸ οὐδ. ἀπολυμαντήριον ἴα) αἶθουσα, θάλαμος ἐνθά τελεῖται ἀπολύμνοσι.

ἀπολυμαντής ἴα) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολυμνῶν, ὁ ἐνεργῶν ἀπολύμνοσις ὑπαλλήλος.

ἀπολυμαντικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ κατάλληλος, χρησιμεύων εἰς ἀπολύμνοσιν : ἀπολυμαντικός θάλαμος.

ἀπόλυσσα μτγν. βοταν. τὸ φυτὸν κώνευον βλ. λ. : Ψιδισκ. 4,7Β.

ἀπολυσοῖμαι-ζομαι μτγν. ἐκκλ. ὑπὸ λύπῃς καταναλισκομαι, καταβάλλομαι : Παλλάδ. Λοισα. 1014 C πᾶν ἀπολυπηθέντες.

ἀπολυπραγμόνητος-ον μτγν. ὁ περὶ οὗ δὲν πρέπει τίς να πολυπραγμονῆ, εἶναι οὐπὲρ τὸ δεόν λεπτολόγος : Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἡσ. 45 σ.609 εἰ- κεν ἀναγκαῖον οἷς ἄν λέγη θεός ἀπολυπραγμό- νητα δὲ τὰ παρ' αὐτοῦ τεχνουργομένα.

ἀπολυπραγμονήτης ἐπίρρ. κ. μυσ. ἄνευ πολυπραγμοσύνης : Θεόδ. Μετοχ. Σύμμ. 372.

ἀπολυπραγμότως μτγν. ἄνευ ἀπασχολήσεως εἰς πολλὰ καὶ δὴ ἀλλότρια, ἄνευ περιεργείας : Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 130 1,857,361.

ἀπολυπράγμενος-ονος-ον μτγν. ὁ μὴ πολυπραγμόμενος, ὁ μὴ εἰς πολλὰ κοί δὴ ἀλλότρια ἀσχολούμενος : Μ' Ἀντων. 1,5, Πτολ. Τετραβ. 159.

ἀπολυς-υ μτγν. ὁ μὴ πολὺς, ὀθ. κ. ὁ ἀπολύς : Δαρδ. Ἀρχ. 21,26.

ἀπόλυση ἴη) δημ. ἀπόλυσις βλ. λ. **ἀπολυσις** ἴη) δημ. ἔκλυσις, ἀκολασία, παραλυσία : Σάρρ. Ἀν. Αἰ ἐν λ. 2) ἡ ἐλευθερία νομῶν τῶν ζῶων εἰς θερισμένους ἀγρούς ἢ ἀμπελώνας μετὰ τὸν τρυγητὸν κττ., ἄ. ἀπολυσιῶνα 3) τὸ εἰδικὰς δεξαμενὰς (σὲ στέρνες) συναγόμενον καὶ ἐκείθεν ἀφιέμενον ὕδωρ πρὸς ἀρδουσιν τῶν ἀγρῶν.

ἀπολυσιδίων ἴα) Πλάτ. διαταχὴ πρὸς ἀπόλυσιν, ἀπελευθερώσων || ὄνομα μικροῦ ἀγγείου, πορραλιστικῶ φιάλι, τῶστρο : Ἐπιμ. φά δέ σοι καὶ ἀπολυσιδίων οἴνου εἰς τὴν τρύβην πρὸς σε μόνον.

ἀπολύσιμος ὀνο Πλάτ. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ἢ ἀπολυθῆν, νὰ ἐλευθερωθῆν : ἀπολύσιμος ἀπὸ στρατείας.

ἀπολυσιή ἴη) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὸν φάρμακον κατὰ τῆς νευραλγίας καὶ τοῦ πυρετοῦ.

ἀπόλυσις-ως ἴη) κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἢ ἀπὸ πνός λύσις, λύσιμον, οἶον ἐπιδέξομαι : Ἰνπ. Ἀν. 10 2) ἀφesis, ἀπολύτρωσις : Ἡρ. 6,136 προσηγο- μένου δὲ τοῦ δήμου κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανατοῦ (βοηθησαντος δὲ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἀπό- τῆς θανατικῆς ἐκείνης ἀπαλλαγῆν), Πλούτ. Ἀραι. 54 ὥστε τὸν θάνατον αὐτῷ ἀπόλυσιν κακῶν γενέ- σθαι || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόδοσις τῆς προσωπι- κῆς ἐλευθερίας εἰς κρατούμενον, ἡ ἀπελευθερώσις : ἀπόλυσις αἰχμαλώτων, - κρατούμενων, - ἐπὶ ἐγ- γυήσει 3) ἐπὶ νόσου, ἡ λύσις, ὕφεσις : Ἰνπ. Κωικ. 378, Δίων. Λόγ. 78,2,431 ἐπ' ἦν ἴασιν καὶ ἀπόλυσιν τῆ παρακαλεῖν 4) νεώτ. κ. δημ. λύ- σις ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ἀπολλογὴ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἢ γεν. τῆς εἰς πε- ρίπτωσιν ἀνάγκης ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας : ἀπό- λυσις τῶν κληρωτῶν, - τριῶν ἐφεδρικών κλά- σεων || ἀπόλυσις μαθητῶν ἢ μετὰ τὴν συμπλή- ρωσιν τῶν ἐν τῷ σχολεῖν σπουδῶν ἀφesis ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ φοιτήσεως 5) παύσις, ἀπομάκρυν- σις ἀπὸ ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας πνός : ἀπόλυσις ὑπαλλήλων, - ἀπόλυσις ἐργατῶν || ἐκκλ. ἡ τε- λευταία ἡμέρα συνεχῶς ἐορτῶν πολυήμερῆ ἢ ηη- στειῶν : Βασ. Σελ. Βί. Θέολ. 2,18 « ἡ τελευταία τῆς ἐ- ορτῆς ἡμέρα, ἦν δὴ ἀπόλυσιν καλεῖν ἡμῖν ἔθος » || ἡ λήξις θρησκευτικῆς ἀκολουσίας, ἴδιως τῆς λειτουργίας || ἡ ἐξέοδος τῶν μαθητῶν μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μαθηματοῦ : ὁ κώδικον ἐπιμνησε ἀπόλυ- σιν 6) ἐκ τοῦ παθ. ἀποχωρισμός : Ἀριστ. Ἄναπν. 17,8 ἀναίσθητος ἡ τῆς ψυχῆς ἀπόλυσις γίνεται 7) ἢ ἐκ τοῦ βίου ἀπαλλαγῆ, ὁ θάνατος : Θεόφρ. Φι 9,16,8 εὐρήσκονται τι τοιοῦτον ἐλεγεον ὥστε ποι- εῖν ραδίον καὶ ἀπονουν τὴν ἀπόλυσιν, Πλούτ. 1, Στοιχ. 3,465 « τὴν τελευτὴν ἀπόλυσιν καλοῦσιν » 8) ἀναχώρησις : Παλ. 6, 13,5 κατὰ τὸν ἴσθμῶν ἀποίησαντο τὴν ἀπόλυσιν (ἀπῆλθον).

ἀπολύτεια ἴη) δημ. ἢ ὀπὴ τῆς δεξαμενῆς ἐκ τῆς ὀπείας ρεῖι τὸ πρὸς ἀρδουσιν τῶν ἀγρῶν κρατούμενον ὕδωρ πρβλ. ἀπολυσις.

ἀπολυσιῶνας ἴα) δημ. χώρα ἐνθα ἐλευθέρως βόσκουσι τὰ ποίμνια, πρβλ. ἀπολυσιῶνα 2) μτφ. ἀπόλυσις, ἀπονομή, παύσις ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου : τοῦ δῶσανε τὸν ἀπολυσιῶνα του.

ἀπόλυτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπόλυτον βλ. λ. **ἀπολυτὰ** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ δεσμοῦ, λυτὰ, ἐ- λευθερώς, ἀμολυτὰ.

ἀπολυταριά ἴη) δημ. βολὴ λίθου ἡ ροδόλου ριπτομένη κατ' ἀνθρώπου ἢ ζῶου || ριπίς βρό- χου, συμφορῆς πρὸς ἄγρον θηρώματος.

ἀπολυταριάζω δημ. ρίπτω ἀπολυταριά βλ.λ.

2) λῶα ἀπὸ τῶν δεσμῶν, ἐλευθερώνω τινά.
ἀπολυταρχίω δημ. βλάλλω τὴ μετ' ὀρυθῆς ἢ ἀπορρίπτω τὴ ὡς ἀχρηστον 2) μῦθ. περιφρονῶν ὀπορρίπτω τὴ δὲν τοῦ ἀποδίδω σημασίαν.

ἀπολυταρχία ἰή) νεώτ. τὸ ἀπολύτως ἄρχειν, ἡ ἀπεριόριστος ἐξουσία, ἡ εἰς οὐδένα ὑπογεμένη περιορισμὸν ἐξουσία ἢ δδ. ὁ δεσποτισμὸς ἢ νεώτ. πολιτικῶν καθεστῶς, καθ' ὃ ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος εἶναι ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος ἢ ἀπόλυτος μοναρχία.

ἀπολυταρχικῶς ἐπίρρ. δημ. ἀπολυταρχικῶς βλ.λ.
ἀπολυταρχικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀπολυταρχίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπολυταρχίαν βλ. λ.: ἀπολυταρχικὸν καθεστῶς, - πολιτευσμῶν ἢ ὁ κυβερνῶν αὐταρχικῶς, ἢ ὁ κατὰ τὴν ἀπόλυτον θέλησιν ἐνὸς ἀτόμου γινόμενος, ὁ δεσποτικός, ὁ τυραννικός: ἀπολυταρχικός κυβερνητικός, - πατέρας ἢ ὁ ἔχων χαρακτηρισ, διαθεσεις, ἀντιλήψεις, τάσεις νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὰς ἴδιαις αὐτοῦ θελήσεις ἢ ἀξιώσεις ἢ γνώμας, αὐθαίρετος, δεσποτικός ἢ ὁ πρεσβεύων ὡς πολιτικὸν δῆγμα τὴν ἀπολυταρχίαν, ὁ τὴν ἐγκαταλείβων τῆς ἀτολῆτου μοναρχίας ἐπιδικῶν, ἀντιβ. δημοκρατικός: ἀπολυταρχικαὶ θεωρίαί.

ἀπολυταρχικός νεώτ. κατὰ τρ. ἀπολυταρχικόν, δι' ἀπολυταρχίας βλ.λ.: ἢ δεσποτικός, τυραννικός: **ἀπολυταρχισμός** ἰδί) ἡ ἀπολυταρχία βλ.λ.

ἀπολυτήριος (-ήρια)-οἶν) σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ἀπολύειν [= ἐλευθεροῦν] ἢ ἐκλυτήριος: σχόλ. Εὐρ.Φοίν. 969 2) νεώτ. ὁ πρὸς κανονικὴν ἀπόδασιν τινος γινόμενος κ. εἶδ. ἡ τελικὴ ἐξεταστικὴ δοκιμασία εἰς ἣν υποβάλλεται ὁ συμπληρώσας τὴν φοιτήσιν του ἐν δημ. σχολεῖν ἢ γυμνασίῳ ἢ εἰδικῇ σχολῇ: ἀπολυτήριον ἐξετάσεις τοῦ γυμνασίου, ἀπολυτήριος ἐξετάσις τῆς σχολῆς ἡλεκτροτεχνιῶν 3) νεώτ. κ. δημ. ἀπολυτήριον ἰδί) τὸ εὖς οὐς. τὸ ἐγγραφὸν τὸ νομίμως διαπιστῶν ὅτι ὁ ἐπ' ὄνοματι τοῦ ὀνοῖου ἐξεδόθη τοῦτο εὐδοκίμως ὑπέστη τὴν ὡς ἀνω ὀπολυτήριον δοκιμασίαν καὶ ἀπεφοίτησε: συγγ. διπλωμα, ἐνδεικτικόν ἢ κ. γεν. τὸ ὑπὸ τῆς νομίμου ἀρχῆς ἐκδεδωμένον ἀποδεικτικόν ἐγγραφὸν τὸ βεβαιῶν ὅτι ὁ ἐπ' ὄνοματι τοῦ ὀνοῖου ἐξεδόθη ἔχει ἀπολυθῆ [ἀπαλλαγῆ] ἀπὸ τινος νόμου ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας: ἀπολυτήριον στρατοῦ.

ἀπολυτηριώχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀπολυτήριον βλ. λ

ἀπολυτῶ ἰή) δημ. πληθῶς, ἀφθονίως πληθυνθὶ: ἀπὸ στασίλια φέτος εἶν' ἀπολυτῶ 2) ἀγαλίνωτος ἐλευθερία, ἀσυδοσία: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ.
ἀπολυτῶν ἰον) ἰδί) ἐκίλ. νεώτ. κ. δημ. σύντομον ἐκκλησιαστικὸν τροπάριον περιλαμβανόν διὰ βραχείας τὴν ὑπόθεσιν ἑορτῆς δεσποτικῆς, θεσμοπορικῆς ἢ ἀγίου, ψαλλόμενον πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἔσπερινου, ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρθρου μετὰ τὴν ἄδελφολογίαν καὶ εἰς τὸ τρίτον ἀντίφωνον τὸν ἀναθαβῶν κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν ἢ ἀντι τοῦ εἰδόμενου τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.).

ἀπολυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἀπόλυσιν: ἀπολυτικὸν τροπάριον, ἢ ἀπολυτικὸν βλ.λ. 2) ὁ ἐνεργῶν ἀπόλυσιν, ὁ ἀπαλλάσσων: ἀπόφασις ἀπολυτικῆ ἢ νεώτ. κων. δικ. ἀπολυτικὴ ἐπιτολή ἰή γραφῆ) γράμμα, δι' οὗ ὁ ἐπισκοπὸς ἀπολύει κληρικόν τῆς δικαιοδοσίας του ἐπιτρέπων οὕτως αὐτῷ τὴν εἰς ἔτεραν ἐπισκοπὴν (κλίμα) κατάταξιν αὐτοῦ.

ἀπολυτικός ἰδί) νεώτ. πᾶσα θεωρία βασιζομένη ἐπὶ ἀπόλυτον ἀρχὴν ἢ τοῖ ἐπὶ ἐνὸς γενικοῦ καὶ ὡς ἀναμφισβητήτου λαμβανόμενου ἀξιωματος: ὄντ. σχετικισμός: ἐπὶ ἀντιλήψεων ἀπολυτισμοῦ ἐδράζεται τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα 2) πᾶν ἐν

τῇ πράξει πολιτικῶν σύστημα βασιζόμενον ἐπὶ ἀπόλυτου ἐξουσίας ἐνὸς προσώπου, συνών. ἀπολυταρχισμός, ἀπολυταρχία (absolutismie).

ἀπολυτῶ ἰδί) δημ. τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός, βλ.λ.4) κ.5) λαμβανόμενον ὡς οὐσα.

ἀπολυταρχία ἰή) νεώτ. ἀπολυταρχία βλ. λ.
ἀπόλυτος (-η)-οἶν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολελυμένος, ἀδέσμευτος, ἐλεύθερος, ἀπολυτός: Ἰλλούτ. Ἡθ.426 Β) οὐκ ἀπόλυτος οὐδ' ἐλευθέριος, Ἰζέτζ.2,297 τὸν ὄνπερ ταῦρον Ἐυρωθεύς ἀπόλυτον ἀφήκεν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ὄρων καὶ περιορισμῶν, ὁ ὡς γενικὸς καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεων τίθεμενος ἢ ἀποδέχεται ἢ ἰσχύων, ἀντίθ. σχετικός: Ἄρρ. Ἐπικτ.2,5,24 ἐ μὲν ὡς ἀπόλυτον σκοπεῖς, εἰδ' ὡς μέρους ὄλου τινός, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.8, 273 ταῦτα δὲ οὐ τῶν ἀπόλυτων ἐστὶ, ἀλλὰ τῶν πρὸς τὴν ἀπόλυτος φυσικὸς νόμος, - ἀπόλυτος ἐλευθερία, - ἐξουσία, - μοναρχία (ἀπολυταρχία) ἢ - σιωπηλῶς - ἡσυχία ἰληθής, ἀδιατάρακτος, ἀνάγκη ἢ ἑπιτακτική, ἢ ἡ ἰκανοποίησις εἶναι ὀψωσθήποτε ἐπιβεβαιωμένη ἢ φρ. ἔχει ἀπόλυτον δικαίον ἢ ἐντελὸς ἢ ἢ νεώτ. φιλοσ. τὸ οὐδ. - ὠν ὡς οὐς. τὸ ἄνευ ὄρων, ἀπερίριστον, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑφιστάμενον, τὸ μὴ ἐξαρτώμενον ἀπ' οὐδενός, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ ἔχον τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του ἢ λογ. ἀπόλυτος ἐννοία ἢ θεωρουμένη καθ' ἑαυτήν, ἀνεξαρτήτως καὶ ἀσχετῶς πάσης ἄλλης, οἷον ἐ ἀνθρωπίνως: 3) γραμ. τὸ ἀπόλυτον ὁ θετικὸς βαθμὸς τῆς παραθέσεως: Ἡρωδ.διδαν.Σχημ.85 S ἢ νεώτ. γραμμ. μετοχὴ ἀπόλυτος ἢ παραθετικὴ μετοχὴ ἢ ἔχουσα ὑποκείμενον διάφορον τοῦ ρήματος, ὄπερ προσδιορίζει, τιθεμένη κατὰ γενικὴν [γενικὴ ἀπόλυτος], οἷον ἐδρυός πεσοῦσης, πᾶς ἀνὴρ ζυλεύεται, ἐκτός ἀν ἡ μετοχὴ εἶναι ρήματος τῆς ἀπολυτοῦ, ὅπερ τίθεται κατ' αἰτιατικὴν τοῦ οὐδεντέρου ἢ αιτιατικὴ ἀπόλυτος], οἷον: ἐ δέον βορῆθει, πάντες ἐκθέουον ἢ ἀπόλυτα ἀριθμητικὰ τὰ δηλοῦντα ἀπλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν οὐσιαστικῶν, οἷον εἰς, οὐδῶς, τρεῖς κλπ. 4) ρητ. ἀπόλυτος μερισμός ὁ ἀτελής, ἑλλήπις, οἷον ὄταν ὁ σύνδεσμος μὲν δὲν ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ δὲ: Ἐρμῶν. Ἰδ.2,7 ἢ ἐπὶ ὑφους, τὸ χαλαρόν, τὸ μὴ ἄδρον: Ἀφθον.Προγ.Ἰδ' ἀπόλυτος χαρακτήρ.

ἀπολυτός-ή-όν μτγν. κ. δημ. ὁ μὴ συναφῆς εἰς ἔν ὄλον, ὁ μὴ συνοχὴν ἔχων: Ἐπιφάν.1,875 Β) νόθον καὶ εὐάλωτον καὶ πανταχόθεν ἀπολυτὴν ἔξεντο ἔκθεσιν 2) δημ. ὁ ἀπολελυμένος, ἢ ἀμολητός ἢ δδ.κ. ὁ ἀνεπιτήρητος, ὁ ἀφῆτος ἄνευ ἐνοπτείας: 3) τὸ ἀρσ. ἀπολυτός ἰδί) ἡ ἐξοδος τῶν μελισσῶν ἐκ τῆς κυψέλης: ἢ ἐπὶ δένδρων, ἢ ἀναβλάστησις κλάδου 4) τὸ οὐδ. ἀπολυτῶ ἰδί) εἶδος ὑψάματος ἀραιοῦ, ὑφανομένου εἰς τὸν ἀργαλεῖον 5) ὄμ. τὸ οὐδ. - ὃ εἶδος λαϊκῆς μελωδίας καὶ καὶ συναφῆς λαϊκοῦ χοροῦ.

ἀπολυτοσκόπια ἰδί) δημ. μάλλον λεπτόν ὑφασμα ἰβρλ. ἀπολυτῶ ἐν λ. ἀπολυτός 4).
ἀπολυτῶτης-πτος ἰή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολύτου βλ.λ.

ἀπολυτῶφρων-ονος νεώτ. ὁ φρονῶν ὅτι ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς πολιτείας ἔχει ἀπόλυτον, ἀπερίριστον ἄρχην, ἐξουσίαν, ὁ ἔχων ἀπολυταρχικὰ φρονήματα, πρβλ. ἀπολυταρχικός.
ἀπολυτῶρος-ον μτγν. ὁ μὴ πολῦτροπος, δδ. ὁ εὐκρινής, ὁ ἀπλοῦς: Ἰω.Ψυχρ.σ.8,925 Ε ἀπολυτῶρος εἰς ἀρετὴν.

ἀπολυτῶ-ώω κ. νεώτ. δημ. ἀπολυτῶνω, παθ. ἄδρ. ἀπελυτῶθη κ. δημ. ἀπολυτῶθηκα, μτγ. παθ. παρκ. δημ. ἀπολυτῶμένος ἀπολύω, ἀπαλλάσσω τινά καταβάλλων λύτρω, ἐλευθερώνων ἀντὶ λύτρω: Πλάτ.Νόμ.919 Α ὡς δ' ἐχθροῦς ἀπολυτῶσθαι τῶν μακροτάτων λύτρων, Φιλῆππ.π.Δημ. 159,5 πρεσβευτὴν συλλαβῶν καὶ τὰς ἐσχάτας

ἀνάγκας ἐπιθείς ἀπελύτρωσε ταλάντων ἀνάεα 2) συνεκτ., ἐκκλ. κ. νεώτ. ἀπολλάσσω ἀπό δεινών, ψυχικῶν θλίψεων κττ., σφῶζω τινά : Μηνι.4,19 ὡδή φυχῆν ἀπολυτρώσαι, Σόφρο.μτφ.Εὐρ. Ἀλλ.469 δὲ θέλησαν κί οἱ θυοὶ οἱ καιοὶ τὰ τὸν ἀπολυτρώσουσιν 3) κ. μέσ. -οῦμαι κατ' ἀμφ. τὰς σμυ. : Πλούσιον.5,40 (528) πολλὰν χρημάτων ἀπελυτρώσατο 4) νεώτ. κ. δημ. μέσ. κ. παθ. ἀπαλλάσσω ἐμαυτὸν ἀπὸ δεινῶν κ. ἀπαλλάσσομαι ὑπὸ ἄλλου ἐκ δεινῶν : ἡ Κρήτη ἀπελυτρώθη ἀπὸ τῆς δουλείας, - ἀπελυτρώθησαν ὑπὸ τοῦ προσδραμόντος ἀποσάσματος, - ἀπολυτρώθηκε ἀπὸ τὰ βάρσανα.

ἀπολυτρώω δημ. ἀπολυτρώ βλ.λ.

ἀπολυτρώωσι (ἡ) δημ. ἀπολυτρώσις, ἀπελευθέρωσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ δουλείας κ. γεν. ἀπὸ δεινῶν.

ἀπολυτρώωσις -εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἢ διὰ λύτρων ἀπελευθέρωσις, ἔξαγορα : Πλούτ.Πομπ. 24 πόλεων αἰχμαλωτῶν ἀπολυτρώσεις || κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἀπελευθέρωσις, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς δουλείας, σωτηρία : ἡ ἀπολυτρώσις τῶν ὑποδοῦλων ἀδελφῶν 2) ἐκκλ. ἡ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας : Κἀ Εφ.17 ἐν ψ ἔχομεν τὴν ἀπολυτρώσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, Ἐκκλ.Θλεπ. Ὁρθρ.Ζ' δτι παρὰ σοὶ ἡ ἀπολυτρώσις 3) Ἦσ. « ἀποφυγῆ, ἀπόλυσις ».

ἀπολυτρώωσις ἴδι νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολυτρώων, ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ τῆς δουλείας, δεινῶν κττ.

ἀπολυτρώωτικός -ή-ός(η) Σουιδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ἀπολυτρώωσιν γινόμενος, ὁ φέρων ἀπολυτρώωσιν βλ.λ. : οἱ ἀπολυτρώωτικοὶ ἀνώγει τῶν Ἑλλήνων.

ἀπολυτρώωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπολυτρώσεως βλ.λ.

ἀπολύτως ἐπίρρ. μτγν, μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνεξαρτήτως, ἀνευ ὄρων ἢ περιορισμῶν : Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.β,16 ὅσα κατ' ἰδίαν ὑπόστασιν καὶ ἀπολύτως, Ἰω.Δαμ.1,28 Ε ἀπλῶς καὶ ἀπολύτως, - τὸ ρῆμα κεῖται ἀπολύτως ἄνευ συσχέτισμου πρὸς ἄλλους ὄρους τῆς προτάσεως ! || ἐντελῶς, ὀλωσοδιόλου : εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, - σύμφωνος, - εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον.

ἀπολύω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀπολιῶ κ. ἀπολῶ, μέσ. ἀόρ. ἀπελύμην, ἀόρ. δημ. ἀπόλυσα | πρσστ. κ. ἀπόδα | παθ. ἀπολύθηκα, δημ. μτγ. παθ. παρκα. ἀπολυμένος λῶ ἀπὸ πινος, λῶν τὶ ὄπερ ἦτο ἀπὸ ἄλλου ἢ μετ' ἄλλου δεδεμένον : Ὁδ.Ν7 πείσμαι δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λίθου, Πλούτ. Ποπλ.10 τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων || λῶν τι, τὸ ξεθένω : Ὁδ.Φ46 ἢ γ' ἱμάντα θωῶς ἀπέλυσε κορύνων 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποδίτω τινι τὴν ἐλευθερίαν, ἐλευθερώω | ἐν Ὁμ. Ἰλ. ἐξυπονοεῖται πάντοτε ἐπὶ καταβολῇ λύτρων : Ἰλ.Α95 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, Κἀ Λουκ.23,22 παιδεύσας οὐν αὐτὸν ἀπολύω | δά τὸν ἀφίσσω ἐλεύθερον | Πασχ.Χρον.7,18,5 ἀπέλυσε ὁ Χαγᾶνος Ἀθανάσιον, - ἀπέλυσαν τοὺς αἰχμαλωτοὺς, - τοὺς φυλακισμένους || κ. νεώτ. κ. δημ. ὅμ. ἐπὶ τῶσιν : Θεοκρ.21,56 ἡμέρα δ' αὐτὸν ἄγῶν ἐκ τῶν κλισίων ἀπέλυσα | τὸν ἡβῆν, Ἐρωτοκρ.Γ 1749 καὶ τ' ἀλογὰ τὸν πῶλυκε, καὶ τὰ γενεῖα ἀφῆνε, - λυθῆθηκα τὸ πωλυκί καὶ τ' ἀπόλυσα || μέσ. -οῦμαι ἐν πολλῶν, σμυ. ἀπελευθερῶ δὲ ἔνεργεῖται μου ἄλλον ἢ ἀπελευθερῶ ἐμαυτὸν ἀπὸ λύτρων : Πλάτ.Μενε.245 Α τοὺς Ἑλληνας ἀπελύσαστο δουλείας | ἀπῆλλαξε τῆς δουλείας, ἀπῆλευθερώσων | Ξεν.Ἑλλ.4,8,21 ἀπολύσασθαι πολλῶν χρημάτων || νεώτ. κ. δημ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμυ. : ἀπελύθησαν οἱ αἰχμαλωτοί 3) ἀπαλλάσσω τινά ἀπὸ δεινῶν πινος ἢ δυσσάρεστον ἢ ἐπιπόνη ἢ ὄλητρον, ἀνακουφίζω : Ἦρ.2,30 ἀπέλυσε οὐδεὶς τῆς φρουρῆς, Πλάτ.Φαίδ.64 Ε ἀπολύων . . τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας,

Ἀριστ.Πολιτ.1257 Α 40 ἀπολ- τῆς μετρήσεως κ. παθ. ὅμ. : Ὅουκ.1,70 τὰ δεινῶν μῆδεπο αἰσθε ἀπολυθσεσθαί (δτι θὰ ἀπαλλάγη ἀπὸ τὰ δεινά) 4) ἐν νομ. σμυ. ἀπαλλάσσω ἀπὸ εὐθύνης ἢ ἀπὸ κατηγορίας, θῆρῶ κ. παθ. -ομαι ὅμ. ἀπαλλάσσομαι, ἀθωοῦμαι : Ἦρ.9,88 ἀπολ- τῆς αἰτίας, Ἀριστφ.Σφ.571 ἀπολ- τῆς εὐθύνης, Ὅουκ. 1,95 ἀπολυθεὶ μὴ ὀδῶκειν 5) κ. νεώτ. λῶν ἀπὸ τῆς ἐν στρατεῖα ὑπηρεσίας : Ἦρ.4,84 ἐλπίζων τοὺς υἱὰς στρατῆρα ἀπολεύεσθαι || νεώτ. κ. δημ. γεν. λῶν, ἐλευθερῶ ἀπὸ οἰσθητότε στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἴτοι τῆς τακτικῆς θητείας ἢ τῆς ἐν ὄρω κινδύνου ὑπὸ πάντων τῶν δυναμένων ἐκπληρουμένης : ἀπελύθησαν οἱ ἐφέδροι ὄλων τῶν κλάσεων ὑπογραφεῖσις τῆς ἐρήνης, - ἀπολύονται οἱ κληρωτοί, ὡς συμπληρωσάντες δεκαετηράμιον θητεῖαν 6) ἐπὶ τῶν ἐρχομένων εἰς συμπλοκὴν ἢ σύρραξιν, ἀποχωρίζω, χωρίζω || ὅμ. κ. μέσ. χωρίζομαι ἀπὸ πινος : Ὅουκ.1,49 ἀπειδὴ γὰρ προσδοκῶσιν ἀλλήλοισι οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο || γεν. ἀποσάμωαι ἀπὸ πινος : Ἀριστλ.Ζ1 754 Β 18 ἀν- τὰ ψὰ τῆς ὑστερας 7) ἐγκαταλείπω, ἀφήνω, παριστῶ : Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐέ.47 εἰσαγγέλια ἀπολεμμένη ὑπὸ τοῦ κατήφορου, Ἀντιφ.115,20 ἀπολυομένη ὑποψία, Σολωμ.Ψυχωπαργ.11 τὲς ἐλπίδες μου ἀπολύω | καὶ τὸ χάρο ἀκαρτέρω || ἐπὶ ἀνδρός, ἐγκαταλείπω τὴν σύζυγόν μου, παρατάω τὴν γυναῖκα μου : ΚἀΜατθ. 1,19 Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνήρ αὐτῆς ἐβουλήθη λῆθερα ἀπολύσαι αὐτήν || κ. ἐπὶ γυναικός, διαζεύγω, χωρίζω τὸν ἀνδρα μου : Διδόξ.Σ2,18 νόμος ὁ διδοὺς ἐξουσίαν τῇ γυναικὶ ἀπολύειν τὸν ἀνδρα 8) παραχωρῶ τὴν ἀνὴρ χρημάτων, πωλῶ τὸ, τὸ δῖον : Ἀντιφ.131,39 ἀπολ- ἀνοράσοδα Ὁραξίν 9) ἀπαλλάττω, ἀπολυτρώ ἀπὸ τοῦ βίου : Κἀ Λουκ.2,29 ὄν ἀπολύει τὸν δοῦλον τὸν, δέσποτα | κ. δημ. ὡς φρ. ἐπὶ τῶν συγκρατευσόντων εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ βίου, καθόσον ἐξεληλυθῆσθε ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμός αὐτῶν || κ. μέσ. ἀπαλλάσσομαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ζωῆς, ἀποθνήσκω : Σοφ.Ἀντ.1314 ποιῶ δὲ κάμωσσαι ἐν φοναῖς τρῶψ || κ. παθ. φονεῖσθαι : αὐτ. Ἀντιφ.1268 ἔθανες, ἀπελύθη ἑμοῖς οὐδὲ σάσαι δυσβουλήσας 10) παθ. ἐκλείπω, παύωμαι ὑπόρχω : Ἀριστλ.Ηθικ.1156 Α 22 ἀπολυθέντος οὐν δι' ὁ φίλοι ἦσαν, διαλύεται καὶ ἡ φίλα 11) μέσ. ἐπὶ βρέφους, γεννώμαι : Ἰνν.Ἐπικ.11 ἀπελύθη τὸ παιδίον ἐνάτω μνηί 12) μτγν. ἐν τῇ μτγ. παθ. παρκα. ἀπολεμμένος ὁ ὄνευ περιορισμῶν, ὁ ἀπόλυτος : Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.10,57 ἀπολυμένη ἐξουσία 13) νεώτ. κ. δημ. ἀποπέμνω, παύω ὑφιστάμενον ὑπάλληλον, ὑπηρετήν, ἐργάτην | ἡ ἐταιρεία ἀπέλυσε τοὺς κομμουνιστὰς ὑπάλληλους, - ἀπολύσται τῆς ὑπηρεσίας ὡς ὑπερπριθμοσ, - λόγω ὀριον ἡλικίας 14) δημ. ἀπολύω κ. εὐχρηστώ, τὸ μέσ. ἀπολύωμαι κ. ἀμολύωμαι ἀφῆνω ἐμαυτὸν ἐλεύθερον, ἀκόλυτον νὰ σπεύσῃ που ἢ νὰ πράξῃ τὴ μετὰ σπουδῆς (βλ. ἀμολῶ) : ἀπολύσωσιν λιγὰκι γιὰ νὰ προφτάσῃς τὸ τρῶψ || δημ. φρ. ἀπόλυσα λυτοὺς καὶ δεσμένους | Ἐστειλα τοὺς πάντας νὰ ἀναζητήσασί τινα μετὰ σπουδῆς ἢ νὰ ἐκτελέσασί τὴ ἐπιείνη || δημ. ὅμ. φρ. προελθῶσα ἐκ τῆς 2ας σμυ. τοῦ ἀπολύω : ἀπόλυσε ἡ ἐκκλησία | ἡχθη εἰς πέρας ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία | || δημ. ὅμ. φρ. ἐν μτγ. χρῆσται : τοῦ τὴν ἀπόλυσα | εἶπε τὴ πρὸς τινα φυλαδὲς γενόμενον πιστευτὸν | κ. βωμολογικῶς : ὅπου βρεθῆ τὴν ἀπόδαί (ἀποφοφεῖ, πέρθεται) 1. ἀπολυθ-ῶσα δημ. ἀπολύω βλ.λ.

ἀπολυθῶσασθαι -ον τιμν. ὁ μὴ τιμώμενος πολῶ, ὁ παρημελημένος : Φιλῶδ.Οικ.67 f.

ἀπολυθ-ῶ δημ. κ. ἀπολῶν ἀπολύω βλ.λ.

ἀπολωθεῖς-ᾶσ παθ. ἄορ. ἀπελωθήθην ἐντελῶς ἀφανίζω, ἐν τῷ παθ. : Σοφ. Αἱ.217 *μανία γὰρ ἄλους ἦνιν ὁ κλεινός* . . Αἴας ἀπελωθήθη ἰσχόλ. « ἐνυδρίσθη καὶ λωθιρὸς γέγονε » |

ἀπολωθαίνω δημ. ἄορ. -λῶλανα, παθ ἄορ. -λῶλαθηκα, μτχ. παθ. παρακ. -λῶλαμένος καθιστῶ τινα ἐντελῶς λωλόν, ἀποτρελλαίνω.

ἀπόλωλος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς λωλός, ὁ ἀνισόρροπος, παραφρων, τρελλός.

ἀπολωμένος-υία-ός κ. νεώτ. μτχ. παρακ. τοῦ ἀπόλλυμι βλ.λ.

ἀπολωματίζω νεώτ. ναυτ. ἀφαιρῶ τὸ λῶμο ἴστυο, σκηνήν κττ., δημ. ἔγγρατολογώ.

ἀπολωπιζέω {λῶπιος} ἀποδύω, λαποδύω : Σοφ. ἀν.1021 {Πολυδ.7,44}.

ἀπολωτίζω θρέπω, συλλέγω ὄσθη, ἀπανθίζω κ. μτχ. ὀποκόπτω : Εὐρ. ΐκ.449 *ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἥρηνω στάχυν τόλμας ἀφαιρῆ κάπολυτίζη νέους;* || ἀφαιρῶ, ἀποσιπώ : ΙΑ 792 *τίς ἄρα μὲ εὐλοκάκομα κόμας* . . ἀπολωτίζει |

ἀπολωφθῆσις-εως {ή} ἐλάφρωσις, ἀνακούφισις : Ἀν.Κρ.3,188,6 *ὄγκων ἀπολωφθῆσις*.

ἀπολωφθῆ-ῶ ἰων. -ῶ καταπραῖνα : Ἀπολλ.Ρ 4,148 ἀπ- θίφαν κ. παθ. : Ἰνν. Ἐπιστ.17,1280 *τίνα τρῶπον ἀπολωφθεῖτο* : 2) ἄμτθ. ἡρεμίζω, ἐπὶ ὄδατος : Πρὸκ.Γαθβ.3,29,532 Δ *ἔστι δὲ οὐ καὶ ἀπολωφθῆσαν τὸ ὕδωρ ἐπέκλυσαν αὐθις οὐ πολλῶ ὕστερον* πρβλ. δημ. ἀπολωφθαζέω.

ἀπόλωφθεν ἴσθ. « ἀπόλωτο »

ἀπομαγδαλία {ή} κ. μον. κ. -λιά κ. -άλις κ. -λις τερμαχίον μαλακοῦ μέρους τοῦ ἄρτου, δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέμασαν τὸν ρύπον ἀπὸ τῶν χειρῶν των μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ὄπερ κατόπιν ἔφριπτον εἰς τοὺς κίνας : ΑΒ 431,28 « ἀπομαγδαλιο καὶ ἀπομαγδαλις φωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸν δεῖπνον ἐφρίπτον τοῖς κυσίαν » , Ἀριστοφ. Ἰνν.414 *ἀπομαγδαλίαν σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφέην*, Πλουτ.Αυκ.12 *λαθῶν τὸν συσσίτην ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τὴν χεῖρα*, Ἀθῆν.9,409 Δ *τὰς ἀπομαγδαλίαις* . . ὡς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας || γεν. τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακόν, ἡ φύλα : Πολυδ.6,93 || μτφ. γεν. οὐσιώδης τμήμα θλου : Νικητ.Χων.Χρον.79C ὁ δὲ βῆσθη εἰς καὶ ἐξέστη τῇ ἀπομαγδαλίᾳ τὸν χρηματικόν.

ἀπομαγδαλις-ιδος {ή} μον. ἀπομαγδαλία βλ.λ.

ἀπομαγμά-ατος {τό} κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ἀπομασσαι, σφογγίζεται τις : Ἰνν.π.1ηρ.2 τοῖς δὲ ἀπομαγμάσιν καθαροῖς καὶ μαλθακοῖς χρῆσθαι : 2) ἀποκάθαρμο, ἡ ἀπορριπτομένη ἀκαθαρσία : Σοφ.ἀν.34 *στρατοῦ καθαρθῆς κάπομαγμάτων ἴδρις* : 3, τὸ τῆς σφραγίδος ἀποτύπωμα : Θεόδωρ. Αἱτ.Φ.6,15,5 *ἀπομαγμάτα τῶν δακτυλίων*.

ἀπομαγνητίζω νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὴν μαγνητικὴν ἰδιότητα τὴν ἐκ προηγουμένης μαγνητισεως κτηθεῖσαν || παθ. -ομαι ἀποδύλλω τὴν μαγνητικὴν δύναμιν : 2) πλήρωσ, ὄλωσ μαγνητίζω.

ἀπομαγνητῆσις-εως {ή} νεώτ. ἡ ἐξουδετέρωσις τοῦ μαγνητισμοῦ ἐπὶ τίνος προμαγνητισθέντος ἀντικείμενου : 2) ἡ πλήρης μαγνητισίς.

ἀπομαγνητισμα-ατος {ή} νεώτ. ἀπομαγνητῆσις βλ.λ.

ἀπομαθαρίζω ἕκκλ. μον. ἀπομαθίζω βλ.λ.

ἀπομαθαρῶ-ῶς ἕκκλ. κ. μον. τίλλω ἐντελῶς τὰς τρίχας, ἐπὶ κόμης ἐπὶ γενείων, ξυρίζω : Ἀποστ.Διατ.1,3,206 οὐκ ἀπομαθαροῦσατε, φησὶν ὁ νόμος, τοὺς πώγωνας ὤμων.

ἀπομαθίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄορ. ἀπεμάθισα ν. δημ. ἀπομάθισα, μτχ. παθ. παρακ. δημ. ἀπομαθισμένος ἐντελῶς μαθίζω, ἀφαιρῶ τὰς τρίχας : Κρίτων.π.Γαλ.12,454, σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνν.373 τὸν δερματῶν ἀπομαθίζει τὰς τρίχας || κατ' ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαθίζω, ἀφαιρῶ τὰ πῆλο τὰ φύλλα ἄπομάθισα τὴν ὀρνιθα, -ὸ ἀγέ-

ρας ἀπομάθισα τὰ δέντρα || κ. μτφ. ὡς τὸ ἀπομαθῶ βλ.λ.31 || παθ. -ομαι νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαθίζομαι, μαθίζομαι : πτηνὰ ἀπομαθισμένα.

ἀπομαθῶ-ᾶσ κ. νεώτ. κ. δημ. κ. -ίζω, ἄορ. ἀπεμάθισα κ. δημ. ἀπομάθισα, μτχ. παθ. παρακ. δημ. ἀπομαθισμένος ὄλωσ μαθῶ, ἀποπῆτω, περιτῶν τριχῶν : Ἀριστλ.Θαυμ.836 Α ἰ τὰς τρίχας ἐν τῷ σώματι ἀπομαθῶν, -τὸ κεφάλι τὸ ἀπομάθισα || κατ' ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πτηνῶν ἀποδύλλω τὰ πῆλα, ἐπὶ φυτῶν τὰ φύλλα, ἐπὶ ἀνθρώπων τὰ πέταλα : ἀπομαθῆσασα τὰ λουλοῦδι'α : 2) μτθ. νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαθῶ, τίλλω τὰς τρίχας : ἀπομαθῶ τὸ χεῖρο' || κ. μτφ. ἐπὶ πρὸς., ἀφαιρῶ ἐπιτηδεῖας ἢ διὰ δόλου ὄλην ἢ τὴν ὑπόλοιπον περιουσίαν πνός : οἱ κοκότες ἀπομάθισαν τὸ γέρο' : 3) παθ. -ίεμαι νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαθίζομαι.

ἀπομαζεύω δημ. ἀπομαζύνω βλ.λ.

ἀπομαζεύω μτγν. ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρός ἀπομασθεῖς, ὁ ἀπογακτισθεῖς : Ὀππ.Κυν.4,93.

ἀπομαζύωμα {τό} δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομαζύνω βλ.λ. : 2) συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀπομαζύματα τὰ μετὰ τὴν διαλογὴν συλλεχθέντα ὑπολείμματα, συγγ. ἀπομεινάρια.

ἀπομαζύνω δημ. κ. -ζεύω κ. -ώνω ἐντελῶς περισυλλέγω τι : ἀπομαζύωμαι τὰ γεννήματα : 2) μέσ. -ομαι ἐντελῶς μαζύνομαι, ζαρώνω : ἀπομαζύωθηκε ἀπὸ τὰ γερατῖα, -ἀπὸ τὰ ρεματικά.

ἀπομαθῆσθαι δημ. ἄορ. ἀπόμαθα τελείως μανθῶναι π' : 2) ἄμτθ. περὶ τῶν τα σπουδῶς μου : 3) ἀντίθ. λησμονεῖν τι, ξεμαθῆναι, ξεσυνηθίζω.

ἀπομαθῆμα-ατος {τό} ὁ, τι τις ἀπέμαθεν, ἐλησμώνησεν : Ἰνν. Ἀγμ.25 *ἐπικαίρον τὸ ἀπομαθῆμα*.

ἀπομαθῆσις-εως {ή} μτγν. ἡ λήθη τῶν μεμαθημένων : Βασ.1,783 Α *ἀπομαθῆσις διδαγμάτων*.

ἀπομαίνομαι μτγν. ἄορ. ἀπεμῖνα ἐνδὲς μαίνομαι, ὀργίζομαι μέχρι μανίας : Λουκ.Θε.Δ 12,1 μὴ ἀπομανεῖσθε ποτε ἢ ῥέα κελεύση . . σὲ διασπῆσασθαι : 2) παύομαι μονόμενος Ὁσα.Στεφ. ἐν λ.

ἀπομακαρίζω γλωσσ. μακαρίζω.

ἀπομακρᾶ ἐπίρρ. δημ. μακράν' || μακροθῆν

ἀπομακρᾶνω δημ. ἄορ. ἀπομακρῖνα, παθ. ἀπομακρήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀπομακρημένος κ. ἀπομακρημένος ἀπομακρόνω βλ.λ.' : 2) ἄμτθ. ἀπὶ τοῦ μέσ. ἀπομακρύνομαι, πηγαίνω μακράν ἀπὸ τίνος : μὴν ἀπομακρῖνης ἀπὸ τὰ ρηγά.

ἀπομακρόθεν ἐπίρρ. μτγν. ἀπὸ μακράν.

ἀπομακρὸς-η-ο δημ. ὁ μακρὰν εὐρισκόμενος, μεμακρυσμένος : τόπος ἀπὸμακρός, Δραγ.Ὁσ Ζωντ.169 ἀπὸ τὰ βῆθη τὰ ἀπὸμακρᾶ.

ἀπομακροῦλος-η-ο δημ. ὁ ἐπίμυκτες σχῆμο ἔχων, ὁ κάπυς μακροῦλός.

ἀπομακρύνεις-εως {ή} νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομακρύνειν βλ.λ., ἀποπομπή, ἐκδιώξις : ἀπομακρύνεις τῶν ἐργατῶν ἐκ τοῦ κέντρου των, -τῶν ἀξιωματικῶν ἐκ τοῦ στρατεύματος' || ἡ παῖσις, ἡ ἀπόλυσις, ἀποπομπή : ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν πρωταγίων τῆς ἀπεργίας : 2) ἄμτθ. μετὰ θάσις ἐξ ἀπόστασιν ἀπὸ τίνος ἀπομακρύνεις, ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς παραλίης.

ἀπομακρύνω κ. νεώτ. κ. δημ. -μακρᾶνω, ἄορ. ἀπεμακρῖνω, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. κ. παθ. σμν ἀπεμακρύνθην, μτχ. παθ. παρακ. ἀπεμακρυσμένος φέρω τι μακράν ἀπὸ τίνος, θέτω τι εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τίνος, μετακίνω, μετατοπίζω : Ἰω. Χρυσ.Ψαλμ.118 {1,1004,19} ἀπειθήσαντων καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ ἐαυτοῦς ἀπομακρυνάντων' || μέσ. κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : Ἀριστλ.Φυτ. 2,6,2 *τόποι ἀπεμακρυσμένοι τοῦ ἡλίου οὐκ εἰσι πολλῶν βοτανῶν γεννητικοί*, Θεόδ.Στ.411 Α *μὴ πάνη με Θεοῦ ἀπομακρύνεσθαι*, -ἀπεμακρύνθη τῆς Ἑλλάδος : 2) νεώτ. συνεκδ. ἐκτοπίζω, ἐξορίζω, κ. παθ. ἐν ὄμ. σμν : τὸν ἀπεμά-

κρουναν τῆς πατρίδος ἢ παύω, ἀπολύω τῆς ὑπηρεσίας· κ. παθ. ἐν ὄμ. σμυ.
ἀπομακρυνμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπομάκρυνσις βλ.λ.
ἀπομάκρυντης θηλ. μτν. ὁ ἀπομάσσαν, ὁ ἀποσογγίζων, ὁ διὰ τριθῆς καθαρίζων· Κομ. Ἀδέσπ. 589 ἢ ἐπι μαγικῶν τελετῶν, ὁ τοιαύτην τινὰ ἀπομάξεως ὑπηρεσίαν ἔχων βοηθός· Πολυδ.7,188 καθάρται, τελεσται, ἀπομάκται, ἀπομάκτριαι· 2) μτφ. παραμυθητής ἡ ἐπουλωτής δεινῶν· Σοφ.ἀπ.34 δεινότατος ἀπομάκτης μεγάλων συμφορῶν
ἀπομάκτρας (ἡ) ἡ ἀπόμακτρον (τὸ) κ. νεώτ. κανὼν, ρίγλα, δι' οὗ ἐξωμαλίζετο ἡ ἀνω ἐπιφάνεια τοῦ ἐν μετρητῇ αἴτου, ὥστε νὰ εὐρίσκειται αὐτὴ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μὲ τὰ χεῖλη τοῦ μετρητοῦ, ὁμάλιον· Ἦσ. ὁ ἀπομάκτρας, εὐλά τὰς σκυτάλας, ἐν αἷς ἀποφῶσι τὰ μέτρα· Ἔτα. ὁ ἀπόφηστον τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρομύου αἴτου· Ἀριστφ. ἀπ.712· 2) νεώτ. τὸ δι' οὗ ἀπομάσσομεν, σφογγίζομεν, καθαρίζομεν, τὸ πρὸς ἀπομάξιν χρησιμεῖον, οἶον ἀπόγγος, τερχίον ὑφάσματος κττ., τὸ μάκτρον.
ἀπομάκτρον (τὸ) κ. νεώτ. ἀπομάκτρας βλ.λ.
ἀπομαλάξω δημ. τελειώνω τὸ μάλαγμα βλ.λ.· φύγε σάν ἀπομαλάξεις τὸν ἀσπίτην.
ἀπομαλακίζομαι κ. δημ. ἀόρ. δημ. ἀπομαλακίστηκα, μτχ. πσθ. παρακ. ἀπομαλακισμένος ἐνεκα μαλακότητος παραμελῶ τὶ, δεκνύομαι μαλακῶς πρὸς τι· Ἀριστλ.Ζ1 361 Α | ἀνὰ τὴ ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς νεότητος διὰ τὴν λοχίαν, Πλούτ.Λυκ.10 ἐκάκιζον ἐξ ἀκρατῆ καὶ πρὸς τὴν κοινήν ἀπομαλακίζομενον δίψαν· 2) δημ. ἐκπίπτω εἰς τελείαν θνοιαν, παθαίνω μαλάκα βλ.λ.
ἀπομαλάσσω μτν. μαλάσσω μαλακῶν, καλῶς μαλάσσω· Ἰππιατρ.230.
ἀπομαλακίζομαι μτν. καθίσταμαι ὁλοσδιόλου μαλακῶς· Πλούτ. Ἦθ. 1097 Α.
ἀπομαλακοῦμαι-ομαι μτν. ἀπομαλακίζομαι, γίνομαι ὁλοσδιόλου μαλακῶς· Πλούτ.Περ.21 ἄλλ' ἀπομαλακωθείς κατάλυσε τὴν στρατείαν.
ἀπομάλλω (τὸ) δημ. κ. ἀπομάλλο βλ.λ.
ἀπομαλλῖδι (τὸ) δημ. κ. ἀπομάλλο βλ.λ.
ἀπόμαλλο (τὸ) δημ. κ. -μάλλι κ. -μαλλίδι κνέφονον, ὑπόλειμμα κατεργασθέντος ἐρίου.
ἀπομάμμη (ἡ) μτν. προμάμμη βλ.λ.
ἀπομανθάνω κ. νεώτ., δημ. ἀπομαθαίνω, μέσ. μέλλ. μέ ἐνεργ. σημασ. -μαθῆσομαι, ἀόρ. ἀπέμαθον κ. δημ. ἀπόμαθα, μτχ. παθ. παρακ. ἀπομαθημένος κ. δημ. ἀπομαθημένος λησμονῶ ὅ, τι ἔμαθον ἢ ἐγνώρισον, ἔμαθαίνω· Πλάτ.Πρωτ. 342 D Ἰνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἅ αὐτοὶ διδάσκουσιν, Ξεν.ΚΠ 4,3,14 οὐδὲν γὰρ τῶν περικύων ἀπομαθησόμεθα ἰπνεύειν μανθάνοντες, -ἀπόμαθε τὰ λίγα πού ἔξερε· ἢ ἀποβάλλω συνήθειαν, ἔξιν· Πλούτ.Λυκ.11 τὸ μέντοι φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ὁ Σπαρτιάται μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκέλην ἀπέμαθον· ἢ νεώτ. κ. δημ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμυ.· ἀπόμαθε τὰ ἐξενύχτια, -τὸ ποιοῦ· 2) δημ. παύομαι μανθάνων, συμπληρῶ τὴν μάθειαν, περαινῶ τὴν ἀσκήσιν μου εἰς τι· σάν ἀπόμαθε τὴν τέχνην του.
ἀπομαντεύω (ἡ) μτν. ἀποφατικὴ μαντεία· Ἰουλ. Λοοδ. ἐν Κοταλ. Ἀστρολ.5 (1),190.
ἀπομαντεύω-ατος (τὸ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαντεύεσθαι, ὁ δοθεὶς χρησμός· Ἰπν.Ἐπιστ.27.
ἀπομαντεύομαι ἀποθ. προαγγέλλω ὡς προσφίτης, προλέγω· Πλάτ.Πολ.516 D ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένη τὸ μέλλον ἔξειπν, Δίων Κ 59,5 πᾶσα ἀπομαντευόμενος καὶ θεῖα, **ἀπομαντευτικός**-ή-όν ὁ τῆς ἀπομαντείας, ὁ ἀνάμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποφατικὴν μαντείαν· Πτόμ. τὰ προσηγορευτὰ πως τὸν ἀκροκρίτων καὶ ἀπομαντευτικῶν τοῖς πρακτικοῖς καὶ μαντευτικοῖς σημείοις.

ἀπομάξις-εως (ἡ) μτν., μον., κ. νεώτ. τὸ ἀπομάσσειν, ἡ ἀποσογγίσις· Πλούτ.Ρωμ.21 γελῶν δὲ δεῖ τὰ μερίκια μετὰ τὴν ἀπομάξιν· 2) τὸ λαμβάνειν ἀποτύπωμα, ἡ ἀποτύπωσις· Θεόδ.Στ.132 B καὶ πρὸ τῆς ἀπομάξεως τὸ ἀπομάγειν ἐν τῇ σφραγίδι· 3) μτφ. ἀντιγραφὴ, μίμησις· Ἰαμβλ.Προτρ.21,308 κατὰ μίμησιν καὶ ἀπομάξιν τῶν προλεχθέντων.
ἀπομαραγκιάζω δημ. ἀπομαραῖνομαι, ὁλοσδιόλου μαραγκιάζω βλ.λ.
ἀπομαραῖνω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. παθ. ἀόρ. -ἀθήκα, μτχ. παρακ. -αμένος, ἐντελῶς μαραῖνω, ἀφανίζω, φθεῖρω τι· Σωραν.1,30 αἱ συλλήψεις ἀπομαραῖνους τὰ σώματα, -ὁ βοριάς ἀπομαρανε τὰ σπαστὰ (ἀφῆρασε ὁλως τὴν ἰκμάδα) ἢ κ. μτφ. Τζέτ. Ἰλ.4,6 τὴν ποίησιν, ἢ ὁ παγγήρωε κροφὸς τῆς λήθη οὐκ ἀπεμαρανε· ἢ συνηθ. τὸ παθ. -αίνομαι ὁλως μαραῖνομαι, ἀποξερραίνομαι· Θεόδφ.Απ.Φ 6,113 ὅστ' ἀπομαραῖνομενα μᾶλλον ἀσπρότερα γίνεσθαι, -ἀπομαραθήκαν τὰ λουλοῦδρια ἀπὸ τὸν ἥλιο· ἢ κ. μτφ. ἀφανίζομαι, φθεῖρωμαι, φθίνω· Πλάτ.Πολ.328 D αἱ κατὰ τὸ σώμα ἡδοναὶ ἀπομαραῖνονται, Ξεν. Συμμ.8,14 τὴν ψιλαν ἀπομαραῖνεσθαι, ΔίωνΚ.37,11 τῇ τοῦ σώματος ἀσθενείᾳ ἀπεμαραῖνετο· ἢ φθίνω συνεχῶς καὶ τέλος ἀποθνήσκω· Ξεν. Ἀπολ.7 ὄταν γάρ... ὕγις τὸ σῶμα ἔχων καὶ τὴν ψυχὴν δυναμένην φιλοφρονεῖσθαι ἀπομαραῖνεται.
ἀπομαρανεῖς-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπομαραῖνεσθαι, ἡ βαθμιαία ἐκλειψις, ἐξαφάνισις· Θεόδφ. Ἄν.36 παρηλόων φθισις καὶ ἀπομαρανεσις.
ἀπομαρασμός (ὁ) νεώτ. ἐντελῆ· μαρασμός.
ἀπομαρασμός δημ. περιπίπτω ὁλοει εἰς νάρκην, ἀναίσθησιν ἐξ φύσους, μαργῶν ὀλοτέλα· 2) μτφ. ἴσταμαι ἐνεός, ἀποθνήσκω.
ἀπομαρξάμενος Ἦσ. ὁ ἀπομαρξάμενος ἢ.
ἀπομαρξάρομαι ἀποθ. ὑποστρηγίω ἢ ἐπιθρόνας, μεθ' ὅρκου διατίθενται· Πλάτ.Σοφ.237 διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρξάροτο.
ἀπομαρτυρῶ-έω μτν. καταθέτω μαρτυρίαν, βεβαῶ, πιστοποιῶ· Πλούτ. Ἦθ.860 C ὡς αὐτὸς Ἡρόδοτος ταῦτα γούιν ἀπομαρτυροῦσθαι, Πλάτ. ἀπεμαρτυρήσῃν μοι, κ. παθ.· Ἐπιγρ. περὶ τούτων ἀπομαρτυρήται αὐτῷ ὅτι...
ἀπομάσσω κ. νεώτ., ἀπτ. -πτω, μέλλ. -ξω ἀποσογγίζω, σπογγίζων ἀποστεγνῶ· Πολυδ.15,26,3 ἀπομ- τὰ δάκρυα τῆ χλαμύδι, Λουκ.Νεκρ.7 ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀμάμαξ, -ἀμάμαξε τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τοῦ μετώπου του· ἢ σπογγίζων καθαρίζω τι· Δημ.313,17 ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις· Ἀρετ.80,14 ἀπομάτταν τὸν μελέων τὸ ελαιώδες· ἢ ἀφαιρῶ ἀπὸ τῶν ἀναβαθρῶν διὰ σπογγίματος ἡ τριθῆς· Γεωλ.3,15,2 τὸν περὶ τοῖς τραχήλους τῶν πῖθων ῥύπον καὶ ἀφῶν ἀπομάπτην χροτῶν ἠτέλας· ἢ μεσ. -ομαι σπογγίζομαι, σπογγίζω τὸ σῶμα μου ἢ μέλος τοῦ σώματός μου· Ἀθην.1,2 Β τρις δ' ἀπομαρξάμενοι θεοὶ διδάσκουσιν θύειον, αὐτ.4,149 C οὐκ ἀποφθιμμένοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀπομαρξάμενοι τοῖς φωνοῖς· ἢ κ. μτφ. εὖσ.Προπ.Εὐαγγ. ἡμετέρας ἀμαρτίας ἀπομάραθοναι ἵπери τὸν χριστόν· 2) ἰατρικὸ τὸ ἀπεμαρξάμενος μέτρον χροστικότητος, οἶον τὸν ἀμφορέα, τὴν χονίκα, τὸν μδοῖον, ἐκρίπταν τὸ πλεονέκον διὰ τῆς ἀσμάκτρον βλ.λ., με τὴν ρίγλα, με τὴ σπάτολα· Λουκ.Κατὰπλ.25 Λουκίμω δὲ χονίκα ἀπομαρξάμενην καὶ ταύτην (παρμετρέμει), φρ. παρομιώδης π. Θεοφρ.1,5,75 κεναν ἀπομάξει ἰαφαιρέσει τὸν περιεσσοῖον τοῦ κενοῦ μέτρον, ἦτοι τὸ νὰ ζητῆ τις νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ μὲ ὄντος· 3) ἀπομῶσις τὴ ἐπι μεμολαγμένον κροῦθ ἢ ὀλιγὴ μαλακῆς ὀλης λαθάνων οὕτω τὸν τύπον· Πλάτ. Τίμ.50 Ε ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειροῦσαι· κ. μέσ. Μαν.5,5 ἀντίτυπῳ κροθ' ἀπομαρξάμενος·

|| μεα. κ. μτφ. διὰ τῆς διανοίας ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ μου ποιούμεν οἰονεῖ τοιοῦτῃν ἀπομᾶσιν, λαμβάνω ὡσεὶ ἔκτυπον εἰκόνα, σύνθεσιν, σκέψιν: Ἄσκληπ. ἐν ΑΓΓλ.120, | τὸλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ δῶαν ἀπεμᾶσαν μορφᾶν Λύσιππου, Φιδόστρ.Βι. Ἀπολλων. 6,19 οἱ Φειδίαι καὶ οἱ Πραξιτέλαιοι ἀνελάθοντες εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπομαζόμενοι τὰ τῶν θεῶν εἶδη τέχνην αὐτὰ ἐποιούοντο. || μισοῦμαι τινά, δδ. κ. λωβθάνω, θανεῖζομαι τι παρ' ἄλλου: Ἀριστλ. ΗΝικ.112 Α 12 ἀπομάττονται γὰρ παρ' ἄλλήλων οἱς ἄρεσκονται [οἱ φίλοι, Ἀθῆν.5,186 Ε τοῦτο ὁρθῶς ἀπεμᾶζατο ὁ Ξενοφών.

ἀπομασταύω μιν. κ. νεώτ. θηλᾶζω: Νικητ. Εὔν.1,33 οὐκ ἀπομασταύειν γὰρ εἶχον εὐκόλως. 2) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ ὑδραυλικῶν ἔργων, ἀποστραγγίζω. τὸ ἐξορᾶν. κ. παθ.: διὰ τὸν ἄρτευσαν φρεσῶν τὸν ἀπομαστειθὲν τὸ λεκανοπέδιον τῆς Ἀττικῆς. **ἀπομαστιγῶ**-δα σφοδρῶς μαστιγῶ: Ἡρ.3,29 τοὺς μὲν ἱερεῖας ἀπομαστιγῶσαι.

ἀπομαστιγίδιον (ἰδὲ) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλακτος τῶν μαστῶν τρεφόμενον, τὸ θηλᾶζον: Εὐρ. Ὑφν.ἀν. 64,94 ἀπομαστιγίδιον γ' ἐμὸν στήρῳν.

ἀποματαιῶσαι Ἡσ. «ἐξευτελίσαι».

ἀποματαιῶ ἀποπερόδομαι, δδ. φέρομαι ἀσέμνω, ἀπειρώς: Ἡρ.2,162 ἐπᾶρας ἀπεματάσσε (ὑπανυφώσας τὸ σκέλος ἀπέπαρδεν).

ἀποματῶν δημ. ἀφαίρει, καθαρίζω τὸν ἐξ σιματος ρύπον.

ἀπομαυρίζω δημ. καθιστῶ τὴν τελείαν μέλαν, ἐντελῶς μαυρίζω τι. 2) ἀμτθ. καθίσταμαι τελείως μέλας ἢ περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤμην || ἐπὶ πρσ., γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μελοδρῶς: ὀλημέρα στὸν ἥλιο ἀπομένοντας ἀπομαύρισε.

ἀπομαφρῶσις-εως (ἴ) μτφ. σκατοσιμὸς τοῦ νοῦ, παραζῶλη ἢ ἀπόλεια τῶν φρενῶν: Ἀρχιλ.π. Ἀετ.6, 27 ἀπομαφρῶσις τῆς διανοίας.

ἀπομαχίη (ἴ) νεώτ. ἡ κατάστασις ἀπομάχου βλλ. **ἀπομαχικός**-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀπομαχον βλλ.: **ἀπομαχικὸν** ταμεῖον.

ἀπομαχόμεναι μέλλ. -μαχέσομαι, συνγρ. -μαχοῦμαι, μαχομαι ἀπὸ τῶν τεχνῶν πόλεως ἢ φρουρίου: Ὀουκλ.1,90 2) συνειδ. ἀποκοῦδω, δέν ἐγκρίνω τι: Ξεν. Ἀν.6,2,6 οἱ δὲ ἰσχυρῶς ἀπεμᾶχοντο ἄμφω γὰρ ταῦτα ἐδόκει μὴ ἀναγκαζεῖν || ἀπτεῖνω ἐπιμῶνός καὶ δὲν παραδέχομαι: Ἡρ.7,136 ὡς δὲ ἀπεμαχέσαντο τοῦτο δευτέρᾳ σφι λέγουσι. 3) ἀπομάχουμι τινα ἀπώθωμι τινα ἐν μάχῃ: Ξεν. Ἐλλ. 6,5,34 4) φέρω εἰς πέρας μάχην.

ἀπομαχος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτός τοῦ πολέμου ὢν, μὴ μετέκω τῆς μάχης, ὁ ἀνίκανος πρὸς πόλεμον: Ξεν. Ἀν.3,4,32 πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ ἀπόμαχοι || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀδόστητος || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ ἀνίκανος πλέον πρὸς ἐργασίαν, ὁ ἀποστραφὲς τοῦ ἐπαγγελλομένου τῶν: **ἀπομαχος δημοσιογράφος** 2) ὁ ἄνωγ κατὰ τὴν ὄψαν τῆς μάχης, ἐπὶ τοῦ Ἀχλλέως: ΑΠ9,467.

ἀπομαχθῶ-ῶ μιν. κ. νεώτ. ἀπέχομαι τῶν μαχῶν, παύομαι μαχομένος: Θεοφύλ.2,3,12 φιλοσφᾶν τὸ ἀπομαχεῖν. 2) νεώτ. κ. ἐπέκτ. παύομαι ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά μου.

ἀπομαθίημι μτγν. ἀπόλυω, ἀφήνω: Ἀπολλ.Ρ,1, 280 αὐτίκ' ἀπὸ φυγῆν μεθέμην ἰ ἐν τμῆσ. παραδοῦσαι τὸ πνεῦμα, ἐκνεύσαι.

ἀπομαθίσκομαι ΕΜ παύομαι ὢν ἐν καταστάσει μέθης, ξεμεθῶ.

ἀπομαθῶ-ῶ δημ. μεθίσκομαι διὰ ἐντελῶς: ἦταν μισομεθύσιμος καὶ τὸν ἀπομαθῶσα: ἄμτθ. μεθίσκομαι ἐντελῶς: ἔπειτα ἀπὸ τοῦ γλᾶντι πηγεσθῆν ταθέρνα καὶ ἀπομάθουσα.

ἀπομαλισσομαι μτγν ἄπ. -ττόμαι καταπραῶνω, καθουπόωμαι: Διον. Ἀπ.1,38 ἀπομαλιττόμενος τὴν τοῦ θεοῦ μάχην. || καταπαῶω: Φιλ.2,477 ἀ-

πειναν. 2) ἐξαγγίζω, ἐξίλεω: Πορφ. Ἐγκρ.4,5 ἀπ-τάς τῶν πολλῶν ἄμαρτιας.

ἀπομεινάρης (ἰδὲ) δημ. κ. ἀπομεινάρη βλλ.

ἀπομεινάρης (ἰδὲ) δημ. ὁ ὑπολειφθεὶς, αὐτός ποῦ ἀπόμεινε || ἐπὶ πρσ., ὁ ἐπιζῶν ἢ ὁ ἐπιζήσας.

ἀπομεινάρη(ισ) (ἰδὲ) μιν. κ. δημ. τὸ ὑπόλειμμα, τὸ ἀπομεινον τεμάχιον: Ζερθ. Τραγ.ΚΚ 45 τῆς ζωῆς θάνατι αὐντρίμμι ἰ τῆς χαρᾶς ἀπομεινάρη, Δραγ. Ὀσ.Ζωντ. ἢ λεγομένη καθαρεύουσα. . ἀπομεινάρη τῆς λῳγίας παράδοσις.

ἀπομειουρίζω ἢ -μουρίζω [μειουρος] μτγν. μειῶ, ἀμβλύνω τὸ ἄκρον: Νικόμ. Ἀριθμ.2,125 ὡς ἢ μονὰς ἀπομειουρίση τὴν τελείωσιν τῆς πυραμίδος. δ. ἐρμ. κᾶνω τι νά ἀπολήγη εἰς δεξυ.

ἀπομειουρισμός (ἰδὲ) μτγν. τὸ ἀπομειουρίζεω, ἡ ἀμδύτης: Δαμάσκ. Ἀρχ.164.

ἀπομειρίζω διαμοιρίζω || παθ. ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τίνος: Ἡσιόδ.Θ 801 θεῶν ἀπομείρεται ἰ δ. γρ. ἀπαμείρεται).

ἀπομείρω-ῶ μτγν., μιν. κ. νεώτ. μείρον ποιῶ, σμικρῶνω, ἐλαττῶ: Ἀετ.3,162, Ἐκκλ.Μην.2,11 Ὁρθρ. νύκτα ἀθείας ἀστραπαῖς τοῦ ἰερού κηρύματος ἀπομεικῶσας φωστῆρ.

ἀπομεισις-εως (ἴ) μιν. κ. νεώτ. ἐλάττωσις, σμικρυνσις: Μάζ. Ὀμολ.2,37 || νεώτ. ἢ κατ' ἐπανόληφιν, ἢ λιαν μεγάλη μείωσις, ἰδίως ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἀκτίων οἷον χαρτονομίσματος, μετοχῶν κττ.: ἢ ἀπομεισις τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος.

ἀπομελαινοῦμαι ἀποθ. καθίσταμαι μέλας, μαυρίζω: Θεόφ.Φι.2,7,5 ὅταν ἀπομελαινηθῶ ἢ βέτρως: ἢ κ. ἐπὶ ἐτοιμοθανάτου, μελανιάζει ὀδόντελα: Ἰην. Ἀριθρ.69 ἀπομελανθῆνα ἀποβαίνει.

ἀπόμελι-τος (ἰδὲ) μτγν. τὸ μετὰ τὴν ἐκθλιφῆν τοῦ μέλιτος συλλεγόμενον δι' ἀπολλύσεως τοῦ κηροῦ ὑδρόμελι: Διοσκ.5,9. 2) εἰδος ποτοῦ παρασκευαζόμενον ἐκ μέλιτος καὶ ὄξους, ἄ. ὀξυγλυκυ: Γαλ.5,274.

ἀπομελιζῶ μιν. παραλύω τὸ μέλη, ἐκνευρίζω: Εὐστ. Ἰλ.641,23 ἰδὲ ἐρμ. τοῦ ρ. ἀπογοιῶδ).

ἀπομειφομαι μτγν. ἐπιπλήττω τινά αὐστηρῶς: Εὐρ.Ρῆσ.900, Πλαῦτ. Ηθ.229 Β ἀπομειφομένους θ' ἔτερων αὐτῶν ἐπὶ ταῖς παραδόξαις τῶν δρκων.

ἀπομεινάρης (ἰδὲ) δημ. κ. ἀπομεινάρης βλ. λ.

ἀπομένω κ. μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ενῶ, -ενῶ. μτχ. παθ. παρακ. ἀπομεινέμενος κ. σπαν. ἀπομεινέμενος ὕψισταται μετὰ μείωσιν μου ἢ μετ' ἀφαίρεσιν ἐκλειφῆν ἄλλων προσυνηρημένων μου, μένω ὡς ὑπόλοιπον, δδ. κ. διατηροῦμαι: Γαλ.14,554,3 ἵνα ἀπομεινῆ ἡ δύναμις τῶν βοτᾶν ἰ ἵνα διατηρηθῆ, ἰ.ω.Μαλ.460,11 τῶν ἀπομεινάντων ἐν Ἰσραῦρι, σὸδλ.Αἰσχ. Ἐπτ.902 τοῦτο ἀπομεινέει καὶ ἐπικτηθῆσεται τοῖς ἐπιγόνους, -ἀπέμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης (ἐμεινον ἐν τέλει), Χρον.Μισρ.Προσμ.30 καὶ μοναχῶς ἀπόμεινε στή Μαρτζιλιάνα ἀπάνω, -μετὰ τὸν σεισμόν ὄλιγοι οἰκίαι ἀπέμειναν ὀθλαθεῖς, -τρεῖς μόνο ἀπόμειναν ἀλάθωτοι,-ὅτι τοῦ ἀπόμεινε μετὰ τὴν καταστροφή, - ἀπὸ τὴν περιουσία του, - ἀπὸ τὴν κληρονομία, - δ. τραγ. ἀπὸ τ' ἀντρός μου τὴ γενιά τριχᾶ νὰ μὴ ἀπομεινῆ, παρομι. τὰ δαχτυλίδια ἀν γάθῆκαν τὰ δαχτυλά ἀπομεινῆ || μὲνω ὄλος πρότερον, διατελῶ ἐν καθωστέρησει ἡ στασιμότητι ἐν συγκρίσει πρὸς ἔτερον: Ἀριστλ. Φυτ.1,7,6 ἄλλ' αὐ παλαιόντασι καὶ ἀκροῖ αὐτῶν, ἀπόμεινους δὲ ὡμοί, - ἀπέμειναν ἀπροδιδάστας,

- ἀπέμεινε τελευταῖος (ὑπέλειψεν Γ || ἐπὶ πραγμ.), ἐγκαταλείπομαι, ἀφήνομαι ποῦ ἦθ τινος: Πρό-χαιρον Βασιλ.Αὐτοκρ.π.Ζαχαρ.91,9 χρυσοῖον κατὰ πλάνην ἀπομεινῆν, - ἀπομεινέμενα τὰ σανά στὸν κάμπο ἐσπίσαν, || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσ., μένω ἔρημος, ἐγκαταλειμμένος, ἀπροσπᾶρτικος: ἀπέμειναν ὄφρονά, - ἀπόμεινε ἔρημος κἢ ἀρα-

χλος, φρ. ἀπόμεινε στους πέντε δρόμους [περίεστη εις παντέλη ἀπορίαν, κατήντησε πάντρωχος]· 2) δημ. μένω ενεδός, μέ άνοικτό στόμα, εκπλήσσομαι : σάν έμαθε τό σκάνδαλο, - τή συμφωρά, - τό κακό άπόμεινε· πρβλ. νεωτ. φρ. άπέμεινε άναυδος· 3) μτγν. άμφ. καρτερό, περιμένω : Πολύσαιν,4,6,13 ειδός άπομείνει τήν άποσκευήν (διόρθ. Κοραή έπομένην).

άπόμειρα έπίρρ. δημ. μισκράν του κέντρου, εις μέρος μη συγκατάδεμον, ά. παράμερα : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 27 κοντά στών μυστικών τή βρύση | μία σκήτη άπόμειρα έξω χτίσει.

άπομεριάζω δημ. άπομακρύνομαι του κέντρου, ηηγαίνω σέ μέρος άπόμειρο.

άπομεριζώ μέλλ. άπτ. -ιώ άποχωρίζω, διακρίνω άπό πλήθους, έξαιρώ· || παθ. διακρίνομαι, εκλέγομαι : Πλάτ.Νόμ.855 Ε άπομεριόσθηαι άριστινδήν | εκλέχθησαι καθ' άξίαν· 2) άπομεριζώ πράξ ή έπί τή άποσπώ μέρος έξ έλουο καθί πέμψα που, περι στρατεύματος : Πολύδ.3,101,9· 3) μετὰβδωμι, ίδωμ τιμή μέρος έξ έλουο : Πολύδ. 3,55,5 άπεμείρισε τής δυνάμεως τώ Άνωγιι μιρίους πεζούς.

άπομερινω-άω μτγν. κ. μαν. άπαλλάσσομαι τής μερίσιν, παύομαι φροντίζών περι πινος, δέν έχω πιά γνώραση, έγνοια : Ιουλί.1,142 Ε τελείως άπομερινήσω περι αύτό, Διγ.Άκρ.1867 καθί σύ κάρσισον τερινω άπεμερινήσας με· 2) μαν. άποσθήσκω : Θεοφάν.Χρονογρ.319, Έυστ.ΰ.821,36 « άπομεριμηρίζειν . . έντεθειθεν ίσως λαθούσα λέγει άπομερινήσάν τό θηήσκειν ».

άπομερισιμός (ιδ) Έπιγρ. κ. μαν. διανομή βλλ., περι του ύδατος ύδραγωγείου : Έπιγρ., Ήσ. έν λ. άποδαστάς, άπόδραγμα· 2) μτγν. τό εκ μερισμού έλουο πινός λαμβανόμενον : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ. 27 ού γάρ άπό τό παράγοντος τό παραγόμενον· 3) μτγν. κ. μαν. μερισμός, διαίρεσις : Έρωμιάς Φαίδρ.166 Α άπ- τής ψυχής, Έυστ.Πονημ.9,21 βίου κοινωνίαν καθί περιουσίας άπομερισμόν· 4) μτγν. εκτόπισμα, έξορία : Κατάλ.Κωδ.Άστρολ. Β131,185,25 άπ- έλλογιμών άνδρών· 5) μτγν. άντι έπιμερισμός βλ. λ., ξεχώρισμα : Βέττ.Βάλ.164,19.

άπομερμηρίζω μέλλ. -ίσω, άόρ. -ίξα άποκοιμώμαι ή άναπαυόμενος λησμονώ τής μερίσιν μου, ξεχωί τής έγνοίας μου : Άριστοφ.Σφ.5 οιδ' άλλ' άπιθυμώ σμικρόν άπομερμηρίζσαι.

άπόμειρος-η-ο δημ. ο εις άσύγκριστον μέρος, ο μακράν του κέντρου εύρισκόμενος,άπόκεντρος, ά. παράμερος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72 σ' άπόμειρη σπηλιά ή κουφέλα· || τό ούδ. άπόμειρο (ιδ) ώς οσα. τόπος μη συγκατάδεμον, άπόκεντρος.

άπομέσα έπίρρ. δημ. έσωθεν, εκ τών έσω : δέ φόρεσαι άπομέσα τίποτε, - τόν βγάλανε άπομέσα άπό τό σπιτί του,- σέ εύκαριστώ άπομέσα άπ' τήν καρδιά μου | εκ βάθους ψυχής· 2) έν συναφεία μετά προσωπ. άντων, ένδωμόχως, καθ' έαυτόν, ούχι μεγαλοφώνως : Έρωτόκρ.Γ 1301 ταύτα έλεγε άπομέσα τής- διατάζε άπό μέσα σου νά μήν ένοχλής τούς άλλους.

άπομεσημικρα έπίρρ. δημ. μετά μεσημβρίαν, κατά τό άπόγευμα.

άπομεσημεριάτικος-η-ο δημ. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τό μετά τήν μεσημβρίαν μέρος τής ήμέρας, άπογευματινός.

άπομικρό (ιδ) δημ. τό μετά τήν μεσημβρίαν, τό πρόσ τό άπόγευμα τμήμα τής ήμέρας : νά ιδώθωμε τ' άπομικρό.

άπομικροστόμα (ιδ) νεώτ. ζωολ. ειδος έχίνων.

άπομικροθιμαί-όμοιαι παθ. πληροϋμαι μέχρι στεφάνης, σχαερίλιζω : Πλάτ.Φαίδρ.255 C ή του δέματος εκείνου ηγηή . . ή μόν εις αυτόν έδω, ή δ' άπομικροθιμώ έξω άπόρρητ.

άπομεισά-άω μτγν. πληρώ μέχρι του μέσου, μισογεμίω : σχολ. Άριστοφ. [πν. 814 « τό μη πλήρες άλλ' άπομεισώμενον ».

άπομετάλλωσις-εως (ή) νεωτ. ή διά καμινεύσεως ή άλλης μεθόδου έξαγωγή εκ λιθώματος του έν άλλω μετάλλω.

άπομετωριζώ μαν. μετωρίζω, άυψώ εις τόν άέρα κ. παθ. -ομαι έν τή αύτή σμη : Θεόδ. Στ.510 1) άπομετωρισθείς κατεκρημνίσθης.

άπομετρα (ιδ) Έπιγρ. τά άπομετρούμενα, τό εκ προϊόντων προσδιοριζόμενον μερίδιον, περι τών Ιερέων : άπομετρα δίκρεας λαμβανέτω.

άπομετρήμα-ατος (ιδ) γλωσσ. κ. νεωτ. κ. δημ. τό άπομετρηθέν μερίδιον διό τούς δούλους, τό δι' αυτούς τεταγμένον· 2) νεώτ. κ. δημ. τό πέρας, κοί τό έξαγόμενον τής μετρήσεως.

άπομετρήσις-εως (ή) μτγν. κ. νεωτ. 2) καταμερισμός, ή διανομή : Βέττ.Βάλ.346,13· 2) νεωτ. άπομετρήμα βλλ.21' || κ. ή καταμέτρησις βλ. λ.

άπομετρώ-έω κ. νεωτ. κ. δημ. -άω μετρώ έντελώς, μετρώ άκριβώς, κ. άλλως μετρώ : Λουκ. Νεκρ.Δ1,22 καθί τοσοούτως άπέκτεινε τάς ήμέρας, ώσπε τούς δακτυλίους αυτών μαζί μεδίομνοις άπομετρήσαι· μέσ. -οϋμαι έν όρ. σμη : Ξεν. Έλλ.3,221 μεδίμνω άπομετρήσασθαι τό άργύριον· || παθ. καταμετρούμαι ύπό πινος : Πολύδ.6,27 2) άπομετρείται περί τής σημαίας τετραγώνως τόπος· || νεωτ. κ. δημ. περιανώ τήν μετρίσιν· 2) μετρώ άπό πινος πράγματος καθί διανέμω : Ξεν.Οικ.10,10 έπισκέψασθαι δέ καθί σιτοπινά, παραστήναι καθί άπομετρούση τή τομιά.

άπομηδενίζω νεωτ. μηδενίζω έντελώς.

άπομηδενίσις-εως (ή) νεωτ. έντελής μηδενίσις.

άπομηκής-ους-εως λιθων. έσφ. γρ. άντι έπιμήκης βλ. λ. : Σοφοκ.Ψυχ.75,13.

άπομηκίζω μτγν. άπομηκύνω βλ. λ.

άπομηκιστρια (ή) νεωτ. ή καθί συμπεροσπόν μετρήσις του μήκου μακράν εύρισκόμενου άντικειμένου· || ειδ. στρατ. ή διά τών βημάτων άνδρών ή Ιππων μετρήσις άποστάσεως.

άπομηκιστρον (ιδ) νεωτ. όργανον δι' ου μετρείται ή άπό μεμακρυσμένων σωμάτων άπόστάσις.

άπομηκύνω (ιδ) νεωτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων, ίθαγενές τών Άνατολικών Ίνδιων.

άπομηκύνω μέλλ. -υνώ κ. ήστώ ή μακρόν ή σχοινοτένές, επεκτείνω, έπιμυίνω : Πλάτ.Σοφ. 217 Β εκτεινάνα άπομηκύνειν λόγον συχνών, - Λουκ. Έρωτόκρ.67 άπ- τό πράγμα ές γενεάς άλλας· κ. μέσ. -ομαι έν τή σύτή σμη : Λουκ.Ένάδ.Δ 1,2 καθ' ό μεταζώ του δρουο καθί τής θαλάσσης ό αιγιαλός άπομηκύνεται | εκτεινεται εις μήκος· | άπολ. έπιμυίνων τόν λόγον, όμιλώ διά μακρόν, σχοινοτένους : Πλάτ.Πρωτ. 336D άλλ' άπομηκύνων έως άν επιλάθωνται περι ότου τό έρώτημα ήν, - Φιλ.1,21,10 πολλά δ' άν έχοι τις λέγειν βουλόμενος άπομηκύνειν.

άπομηκύνω μέλλ. -ίσω, μτγ. άόρ. άπομηκίνας έμμένω εις τήν όργήν μου, έντελνω τήν όργήν μου, είμαι λιαν ώργισμένος : ΰ.Β 772 κειτ' άπομηκίνας Άγαμέμνονι ποιμείν λαών Άτρείδην· || καθί άπόλ. έρω. άποσθίθεται τήν μήνην, παύομαι τής όργής : ΑΒ 431,19 « άπομηκίνας, άποχωρήσας δι' όργής, ή παυσάμενος τής όργής »· κ. Σουίθ.

άπομηκυσμαί-όμοιαι μτγν. μηκυσμαί, άναμασώ ή μτφ. άναπλάττω έν τή διανοία, άναπολώ : Πορφ.Χριστ.32.

άπομηρτώσομαι μτγν. σέρω, τραβώ έξω, άνασέρω : Όππ.Κυν.1,50 Ιχθύων άσπαιρανα βυθών άπομηρτώσομαι.

άπόμικρος-η-ο δημ. πολύ μικρός : Έρωτόκρ. Α 506 κ' άπό μία σπίθα άπόμικρη φωτιά μεγάλη έγένη.

ἀπομιλά δημ. δὲν ὀμιλᾷ ἄλλῳ, παύομαι λέγων, ἀνυδιαλεγόμενος μετὰ τινος: Ἐρωτ.γογ.Δ.307 ὡσανεὶ τῷ ἀπομιλήσασιν, ὀμνήρας τοὺς γοταγίται.

ἀπομιλήσας-ατος (ἴδι) κ. νεώτ. τὸ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενον: Βάτ.Σ4 ἀπομιμήσει τὸ τότε γενομένης εορτῆς, Διόδ.Σ.16,26 σχεδὸν δὲ παντὶς τοῦ κατασκευασματος ἀπομιμήματα γίνεσθαι, - ἀπομῆμα πινάκος τοῦ Ἐσσοκαποδόλου.

ἀπομιμήσις-εως κ. νεώτ. δημ. -ῆ μίμησις τινος, τὸ κατὰ μίμησιν πρότυπον ποιεῖν ἢ γίγνεσθαι: Ἰππ. Διαστ.1,10 ἀπομῆμσιν τοῦ ὄλου, Ἀριστλ.Ρητ.Ἰ.Αλ.1420 Β.16,Πλούτ.Νομ.14 ἡ δὲ περιστροφὴ τῶν προσκομιζόμενων λέγεται ἀπομῆμσιν εἶναι τῆς τοῦ κόσμου περιφοράς, - ἡ ἀπομῆμσιν τῶν βιομηχανικῶν σημάτων ἀπομῆμσιν εἶναι: 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς ἐξάπασθιν ἢ κερδοσκοπίαν κατασκευὴ ὀμοιωμάτων τινος, παραποιήσις: ἀπομῆμσιν ὑπογραφῆς: 3) συνεκτ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπομῆμα βλ.λ., τὸ ὀμοίωμα: ἀπομῆμσιν σχεδίων.

ἀπομῆμτῆς (ἴδι) νεώτ. ὁ ἐνεργὼν ἀπομῆμσιν βλ.λ. **ἀπομῆμτικός**-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπομῆμσιν, εἰς τὸ ἐνεργεῖν ἀπομῆμσιν βλ.λ.

ἀπομῆμσκόμοι μέλλ. -ομνήσομαι, ἀόρ. -εμνήσομαι, ἀναμῆμσκόμοι, ἐθυμῆμομαι, ἔχω στὸ μυαλό μου: Ἰλ. Q 428 τίς οἱ ἀεμῆμσάντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση, Ἡαίοδ.Θ.503 ἀεμῆμσάντο χάριν ἐργεσιάντων, Θουκ.1,137 αὐτῶν δὲ.. χάριν ἀπομῆμσέσθαι ἄξιαν.

ἀπομῆμω μτγ. μένω μακρὰν τινος, μετὰ γεν.: Νόνν.Δ.42,439 ἀπομ- παρθενικής.

ἀπομῆμοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. κ. δημ. μιμοῦμαι τὴν ἀκριβῆς, ποιῶ ἢ ἐκπράξω ἢ ἀποδοῖμι τὴν μιμοῦμενος: Ξεν.Ἀπομν.3,10,3 ἀπομ- ἤθος, Πλάτ. Κρατ.427 Α διὰ ταῦτα τὸ λέναι καὶ τὸ ἴεσθαι διὰ τὸ ἴδια ἀπομῆμται | ἀποδοῖμι αἰκίνην τὴν διὰ τοῦ φθόγγου |, ἀπομῆμται τὴν γραφὴν, - τὴν φωνήν, - τὸ φθος, - τὰ φερόματα: || ὁ παρακ. μετ. παθ. σημ. ἔχω ὑποστῆ ἀπομῆμσιν, ἀκριβῆ ἔμοῦ μῆμσιν: Μοσχ.π.Ἀθην.10,452 Β διὰ γραφῆς ἀπομῆμμένους ἡμιός.

ἀπομῆμῶ μῆμῶ, μιμοῦμαι, ἐλαττοῦμαι: Ὀρφ. Λιθ.624 ἀπὸ γὰρ μῆμῶσιν ἀνταί | ἐν τμήσει |.

ἀπομῆμτα (ἴδι) νεώτ. ἡ διὰ παρθενογενεσίας ἢ ἀποσπῆρας βλ.λ. ἀναπαραγωγὴ τῶν διαφόρων γενῶν ἀνευ γονιμοποιήσεως.

ἀπομῆμομαι μτγ. μέσ. ἀναμῆμῶ, ἀνακατῶνω, ἐπὶ οἴνου: Μάξ.Τύρ.1,5.

ἀπομῆμοθός-ον ὁ ἀνεμιοθός, ὁ ἀμιοθός: Δημ. 53,16 ὅταν γὰρ ἡγῆται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθάλιον ἀπομῆμῶν ἔξων.. τί καὶ χρῆ προσδοκῶν; Ἀρποκρ. «ὁ μισθὸς ἔργον τὴν διαπραξάμενος καὶ ἀμιοθός ἀμειμένος»: 2) ὁ ἀπομῆμοθός ἢ ἀπομῆμφθῆς ἐμῆμσθου πινός ὑπηρεσίας: Δημ. 67,1 ἀπομῆμοθός γίγνεται παρὰ Τιμοθέου, Κωμ. Ἀνώμων.301 λευκὴ με θορῆ ἀπομῆμοθον ποιεῖ.

ἀπομῆμθῶ-ὠ κ. νεώτ. διδῶ ἐπὶ μισθῶ, ἐκμῆμθῶ: Θουκ.3,68 τὴν δὲ γῆν ἡμῶσιν ἐσάτεες ἀμῆμθῶσαν ἐπὶ δέκα ἐτη. || μετ' ἀπαφρ.: Δημ.1069, 20 (νομ.) ὁ μὲν ἡμίμαρτος ἀπομῆμθῶσάτος ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι ὡς ἀν δύνωνται ὀλιγίστου: || Ἐπιγρ. ἀπομῆμθῶ τὴν στήλην | διδῶ νὰ κατασκευάσωσιν αὐτὴν ἐργολαβικῶς |.

ἀπομῆμθῶμα-ατος (ἴδι) Ἦσ. «ἀπομῆμθῶματα θυσίας ἡμῶσιν ὁ Ἀττικὸς ἔλεγον ἔργον ἔχον λαβόντες» | ἴδ. γρ. ἀπὸ μισθῶμάτων: | πρόβ. ΑΒ 432 «ἀπὸ μισθῶμάτων θύειν» οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον οὕτω θυσίας θυσίας, ἀς ἐργολαβοῦντες ἐτέλουν: |.

ἀπομῆμθῶσις-εως (ἴδι) νεώτ. ἡ ἐκμῆμθῶσις, ἐνοικίασις, νοίκιασμα.

ἀπομῆμθῶ μτγ. ὑπερβαλλόντως, ὄλωσι μισθῶ: Ἐρωτ.σοθ.Κατ.9 διὰ τὴν παντελεῖα αὐτῶν ὀδικίαν ἀπομῆμθῶσαν εἰς τὸν ὄρανόν ἀνελεθεῖν.

ἀπομῆμθῶ-ὠ μτγ. ἀφαίρω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν ἴπραν: Φιλ.1,562.

ἀπομῆμθῶσις-ον Πάπ. κ. μον. ἀόμματος, τυφλός. **ἀπομῆμθῶ** μον. στερῶ τινα τοῦ φωτός τῶν ὀμμάτων, ἀποτυφλῶ: Κ.Πορφ.Ἐκθ.435.

ἀπομῆμθῶνευμα-ατος (ἴδι) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ πρὸς ἀνάμνησιν τελοῦμενον, τὸ διασφῶζον τὴν ἀνάμνησιν: Διόδ.Σ.14 ἀπομῆμθῶνευμα τῶν ἐξ ἀρχῆς τῶ Θεῶ φιλοτέχνης εὐρέθειώντων: || διήγησις ἀπὸ μνήμης γενόμενῃ, ἢ πράγμα ἄξιον μνήμης, ἀνεκδοτός: Πλούτ.Πομπ.2 τῆς δὲ περὶ τὴν δίσαιαν εὐκολίας ἐν ἀπομῆμθῶνευμα λέγεται τοιοῦτον: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς τὸν πληθ. -ματα ἱστορικὰ διηγήσεις περὶ γεγονότων ἢ προσώπων συνδεομένων πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ γράφοντος ἢ ἀναφερομένων εἰς γεγονότα, ἄτινα πηροκλοῦθησαν οὕτως ἐκ τοῦ συνέγους (τὸ λατ. *coemptarii*): Διογ.Λ.248 ἀπομῆμθῶνευματα ἐπιγραφῆς (περὶ τοῦ Ξενοφάντος), - τὰ ἀπομῆμθῶνευματα τοῦ Καίσαρος, - τὰ ἀπομῆμθῶνευματα τοῦ Φωτάκου, - τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ: 3) εἶδ. ἐν ἐκκλ. φρ. τὰ εὐαγγέλια: Ἰουστ.Μάρτ.1,66.

ἀπομῆμθῶνευσις-εως (ἴδι) κ. νεώτ. τὸ ἀπομῆμθῶνευσις, ἢ ἀπὸ μνήμης διήγησις: Ἀριστλ.Τοπ.164 Α, 3, τὰς ἀπομῆμθῶνευσις τῶν λόγων, - ἀπομῆμθῶνευσις στίχων, - ποιήματος, - λόγου κτ.

ἀπομῆμθῶνευμά κ. νεώτ. διηγούμεθα ἀπὸ μνήμης, ἐπαναλαβόμεθα: Πλάτ.Φαῖδρ.228 Α οἶαι με, ἔ Λυσίας.. συνέθηκε.. ταῦτα.. ἀπομῆμθῶνευσις ἀξίως ἀκείνου: παθ.: Ξεν.Ἀγρ.1,2 ἀπομῆμθῶνευεταί ὀπότος ἐγένετο: || ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐθυμῶμαι: Πλάτ.Πολιτ.268 Ε ἀπομῆμθῶσι γενέσθαι ποτὲ: || διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου: αὐτ.Πολιτ.273 Β: 2) ποιοῦμαι τὴν πρὸς ἀνάμνησιν τινος: Ἦρ.5,65 ἐπὶ ταῦτου δὲ τωῦτὸ ὄνομα ἀπεμῆμθῶνευσε.. τὰ παιδί θέσθαι (ἐξῶθεν εἰς τὸν υἱόν του τὸ ἴδιον ὄνομα πρὸς ἀνάμνησιν): 3) ἀπομῆμθῶνευσις τινὶ τὴν ἔχω τὴ ἐν τῇ μνήμῃ ἐναντίον ἄλλου, δὲν τὸν ζῆχνῶ κατὶ: Ἀριστλ. ΗΗκ.1125 Α οὐ γὰρ μεγαλόφουχου τὸ ἀπομῆμθῶνευσις: 4) νεώτ. ἐπὶ τῆς ἴδς σημ. ἐκμανθῶν ἢ καὶ γωρῆσις ἀπὸ μνήμης: ἀπομῆμθῶνευσις στίχους τοῦ Σολωμοῦ, - εἶχεν ἀπομῆμθῶνευσις ὀλοκλήρους ραφῶνδας τῆς Ἰλιάδος.

ἀπομῆμθῶνευσις-εως ἐξακολουθεῖ μνησικακῶν: Ἦρ.3,49 τοῦτων ὧν εἶνεκεν ἀπεμῆμθῶνευσις κακοῖσι Σαρμῖοισι ὁ Κορνήσιου.

ἀπομῆμθῶ μτγ. ἀπομένω βλ.λ. **ἀπόμνημι** κ. ὠμ, μέλλ. -ομῶμαι ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πράξω, τὴν: Ὀδ.Κ.381 ἀπόμνημι καρτερὸν ὀρκον: 2) ἀρνοῦμαι δι' ὀρκου ὅτι ἐπράξα τὴ ἢ ὅτι οὕτως ἔχει πράγμα τὴ: Ἀριστφ.Νεφ.1232 ταῦτ' ἀπόμνημι μοι ταῦς θεοῦς: || μετὰ τὸ μὴ καὶ ἀπαφρ.: Ξεν.Συμπ.38 ἀπόμνημι μὴδὲ ὀδοῦδὸν | ἐν. ἔχων | || μετ' αἶθ. ἀπαρνοῦμαι ἐνόρκως, ἐπισήμως τινά: Ἀνδοκ.16,41 ἀπόμνημι υἱὸν | ἀποκρῶτῶν τὸν υἱόν μου ἐνόρκως: || παρατιοῦμαι ἐπισήμως ἀπὸ ἀξιώματος: Πλούτ.Κικ.19 ἀπομῶσατο τὴν ἀρχὴν | κατέθηκε τὴν ἀρχὴν ἐπισήμως: 3) ἀπαρνοῦμαι δι' ἐπισήμου ὀρκου ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὴ: Θουκ.5,50 ἀπομῶσαι ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἢ μὴ ἀποδοῦσιν ἄσπερον τὴν καταδίκην

ἀπόμνημι (ἴδι) μτγ. μερῖς, μερῖδιον, μερτικὸν: Ἐπιγρ. τὰς καθηκούσας ἀπομῶρας τοῖς θεοῖς.. μένειν. Ἰώσ.Α1 6,16 ἀπομῶρας τῶν λαφύρων: 2) ἢ εἰς μερῖδας διανομῆς σφαιρίων: Ἐπιγρ.Διόλου.

ἀπομῶρα-ῶς σχόλ. δημ. διαμῶραξ, διαμῶρα εἰς μερῖδια: σχόλ.Αἰσχ.Ἐπ.727: 2) δημ. περιών τὴν διανομὴν, τελειώμα τὸ μῶραμα: ἀπομῶρασανε τὰ βωθήματα στοῦς φτωχοῦς.

ἀπομῶρα μτγ. ἀπομῶραξ: Ἀριστῆ.Ἰστ.106 D. **ἀπομῶριον** (ἴδι) μτγ. μερῖδιον: Ἀλφ. ἐν ΑΠ6,187.

ἀπόμοιρος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ὦν μοῖρα, μέρος ὄλλου· εἶδ. ὁ ἀποτελῶν κλάδον φυλῆς ἢ ἐθνότητος: Ζώσ.3,6 τὰ Σαλίων ἔθνος, Φράγκων ἀπόμοιρον. **ἀπομοιρῶ**-ῶ μτγν. εἶμαι ὁμοιοί τινός, στερεοῦμαι, δὲν ἔχω τι: Γρηγ.Νύσσα.2,619 ὁ ἀπομοιρεῖν τῆς θερμότητος.

ἀπομοιρῶμαι-όμαι μτγν. διδῶ ἐῖς τινα τὴν μερίδα του, τοῦ δίνω τὸ μερτικόν του: Ἰώσ.ΑΙ 19,8,7.

ἀπομολυθῶ-ῶ μτγν. ἀποκολλῶ τι συνηροσμένον ἢ ἐσφραγισμένον διὰ μολυθδου, ξεκολῶ.

ἀπομολυθῶ-ῶ μτγν. εἰς μολυθδον μετατρέπω τι· κ. ἐν τῷ παθ.: Ἰω.Λυδ.Μην.4,107 ὁ τε ἄργυρος κατ' ἐκείνον τὸν τόπον ἀπομολυβοῦται.

ἀπομονάχισμα (τό) δημ. ἀπομόνωσις.

ἀπομονάχος-η-ο δημ. κ. -νάχος κ. -χός ὁ ἐντελῶς μόνος, κατόμοτος, ὁλομόνωχος· ἢ ἐν συναφείᾳ πρὸς προσ. ἀντών., ὁ ἐξ ἰδίᾳς πρωτοθουλίας, αὐτοπραϊρετώως ἐνεργῶν, αὐθόρητος: τὰ ἔκανα ἀπομονάχος μου· ἢ αὐτὸς κί ἀπομονάχος του, φρ. ἐπὶ ὑποστάτους συμφορᾶν τινα ἀπευχομένη νὰ μὴ πάθῃ καὶ ἄλλος παρόμοια.

ἀπομονάχος-έως (τό) μον. ὁ ἀπομεινας, ὁ στεργνός: Κωνσταντ.Καιρη.494.

ἀπομονή (ή) δημ. ὑπομονή: Ἐρωτόκρ.Α 811 κ' ἀπομονή δὲν ἔχει.

ἀπομονητικός-ή-ό δημ. κ. -ετικός ὑπομονητικός.

ἀπομόνος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς ἀπομεμονωμένος· ἢ ὁ κατόμοτος, ὁ ἀπομόνωχος βλ.λ.

ἀπομονῶ-ῶ κ. νεώτ., δημ. -ώνω χωρίζω τινὰ ἀπὸ τινος καὶ τὸν ἀφήνω μόνον· κ. παθ. ὑφίσταμαι χωρισθὸν ἀπὸ τινος καὶ μὲν μόνος: Πλάτ.Τιμ.60 D τῷ ἐκ τῆς συμπίξεως ὕδατος ἀπομονουμένω, -ἀπεμόνωσαν τοὺς ὑποδίκους, -ἀπεμόνωθησαν οἱ βαρυποινίται, -οἱ ἐπιστήμονες ἀπεμόνωσαν τὸ μικρόθιν τοῦ ὑφύου, -ἀπομόνωσαν τοὺς μαϊναϊκοὺς, -θ' ἀπομονοῦθον οἱ φυματικοί· ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ φαινόμενῳ κ. ἐπὶ πράγμ. ὁλον χημικῶν στοιχείων: ἀπεμόνωσαν τὸν ἵχυν, τὸ ὑδρογόνον, -ἀπομονῶνω ἠλεκτρικὸν ἀγωγὸν (τὸν περιβάλλω διὰ μονωτικῆς οὐσίας), -ἀπομονώθηκα τὰ σῦρματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ· 2) παθ. ἀποκλείομαι ἔκ τινος: Θουκ.3,28 ἀπομονοῦθήσονται τῆς συμβάσεως· 3) τὸ παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μέσ. σπμ. ὑπολείπομαι μόνος, καθίσταμαι μόνος: Πλούτ.Φιλ.18 ἔλαθεν ἐν πολλοῖς ἀπομονωθεὶς πολεμίοις, -περιβληθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἀπεμονώθη, -ἀπομονώθηκα στὴ μελέτης του.

ἀπομονῶ-ῶ κ. νεώτ., δημ. ἀπομῶ βλ.λ.

ἀπομόνωσις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομονοῦν βλ.λ., τὸ ἀποχωρίζειν τινὰ τὸν ἄλλον: ἀπομόνωσις τῶν καταδικτῶν, - τῶν πασχόντων ἐκ μεταδοτικῶν νοσημάτων· 2) τὸ ἀπομονοῦσθαι ἐν μέσ. σπμ.· ἢ τὸ μένειν τινὰ μόνον, ἢ ἐκούσια ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἢ ἀκωνυσθία, ἀφυγητὴ ἢς μετ' ἄλλων ἀνθρώπων ἀναστροφῆς: (ζῆ ἐν ἀπομόνωσει, -σέ ἀπομόνωσ'· 3) εἶδ. ἠλεκτρολ. μόνωσις βλ.λ.

ἀπομόνω-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μέσ. σπμ. ἡ ἐνέργεια δι' ἣς ἀπομονοῦται στοιχεῖον τι ἀπὸ ἄλλων μετ' ὧν εὐρίσκειται ἐν ἐνώσει.

ἀπομονωθῆ-ῆσσι (τό) νεώτ. δημ. -ῆσας ὄργανον χρῆσιμῶν πρὸς ἀπομόνωσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

ἀπομονωθῆ (ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τόπος ἀπομονώσεως, θάλαμος, κελλῖον ἐνθα ἀπομονοῦνται ἀσθενεῖς, κατὰδικοι, μαθητὰ πρὸς τιμωρίαν.

ἀπομονωτικός ἐπίρρ. δημ. δι' ἀπομονώσεως βλ.λ.

ἀπομονωτικός-ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, χρησιμῶν εἰς ἀπομόνωσιν ἢ ὁ προκαλῶν ἀπομόνωσιν: ἀπομονωτικός θάλαμος· 2) εἶδ. ἠλεκτρ. ἀπομονωτικὰ οὐσία κ' οὐσία αἰ ἔχουσαν τὴν ἰδιότητα τοῦ κακοῦ ἀγωγοῦ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· 3) εἶδ. σωφρ.δίκ. ἀπομονωτικὸν ἀσθεῖμα τὸ ὅπως ἐκτίσσει ποιεῖς ἐπιβάλλουσαι στήρησιν

τῆς ἐλευθερίας, συνιστάμενος εἰς τὴν τελείαν ἀπαγορεύειν πάσης ἐπαφῆς καταδίκου μετ' ἄλλων προσώπων· 4) εἶδ. σιδηροδρ.: ἀπομονωτικὸν σύστημα σάστημα δι' οὐ ἐπιτυγχάνεται ἢ ἀπὸ τοῦ κινδύνου συγκρούσεως ἀσφάλειας δύο κατὰ τὴν αὐτὴν φορᾶν ὀδεύονταν συρῶν.

ἀπομονωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπομονωτικὸν βλ.λ., δι' ἀπομονώσεως.

ἀπομόρω-ατος (τό) μτγν. κ. μον. ἀπόμαγμα, ἀποτάπμα, ἐκμαγειῶν: Διον. Ἀρεοπ.Θε. Ὀν.2,6.

ἀπομόρῳμι μέλλ.-μόρξω ἀποσπογγίζω, ἀπομάσσω: Ἰλ.Ε 416 ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχθὺ χειρὸς ὁμόρῳμι (τῆσα.), Νίκι, Ἄλεξ.558 πούκης ἀπὸ δάκρυ, ὁμ· ἢ μέσ.: Ἀριστοφ. Ἀχ.696 ἀπομόρῳμιαι ἰδρώτα· ἢ κ. μτφ. παθ.: αὐτ. Ἀχ.560 τὴν ὄργην ἀπομορξέεις (ἀπαλλαγείν ἀπὸ τὸν θυμὸν μου)· ἢ σπογγίω ἐντελῶς: Ἰλ.Σ 414 σπόγγυ δ' ἀμφὶ πρόσωπα ἀπομόρῳμι· ἢ κ. μέσ. σπογγίω ἐντελῶς ἐμυτόν, σπογγίζομαι: Ὀδ.Σ 200 ἀπομόρξετο χερσὶ παρὰσίδι ἀπεσπόγγισεν διὰ τῶν χειρῶν τὰς ἑαυτῆς πορείας· ἢ Ἀριστοφ. Φουσιον.6,6 ἀμωμορῳμένος ἀπεσπογγισμένος.

ἀπομόρξω-εως (ή) μον. ἀπόμαξις, σπόγγισμα, καθαρισμός: Γεώργ. Παχ.7 C.

ἀπομορφῆ (ή) νεώτ. χημ. σῶμα λευκόν, ἀμορφον, μικρὸν, παραγόμενον ἐκ τῆς μορφῆς.

ἀπομορφῶ-ῶ κ. παρὰδξον μορφήν ἔχων: Σοφ.ἀν.1022 ἐν ΑΒ 432 «ἀπόμορφα, ξένα, οὐκ εἰσι κῶτα τοῖς ἥθεσιν οὕτω Σοφοκλῆς».

ἀπομορφῶ-ῶ κ. μον. ἀλλάσσω τὴν μορφήν τινος, τὸν μεταμορφῶνω: Εὐστ.σχόλ. Ὀδ.1598,64 ὁ δ' ἄσταρον εἰς πτηνὸν αὐτὸν ἀπεμόρφωσ'· ἢ παθ. -οῦμαι πάσχω, ὑφίσταμαι μεταμόρφωσιν, ἀλλοίωσιν μορφῆς: Θεόδωρ.ἀν.171 ἔνια ἀπομορφούται καὶ διαμένει (περὶ ἰχθύων), Γρηγ.Νύσσα. 1,163 Α ἐκ τοῦ συγγενούς τῆς γῆς τοῦ ἀποβλήτου οὗ ἀπεμορφώθη.

ἀπομορφῶσις-εως (ή) μον. προσωμοία ἄλλω μορφῇ, κατὰ πρότυπον ἢ μίμησιν ἄλλης.

ἀπομορσία στήλη Ἐπιγρ. στήλη ἐστημένη εἰς μνήμην, ὑπόμνησιν ὄρκου.

ἀπομορσις-εως (ή) ὄγρ. ἀπόμωσις βλ.λ.

ἀπομορτικός-ή-ὸν μτγν. ἀπομορτικός βλ.λ.: Συμ-πλικ.Κατ.405,9 ἀπομορτικὸς λόγος.

ἀπομορξίω-ῶ δημ. ἀποφεύγω τινὰ ἔνεκα δυσ-αρεσκίας, τοῦ κῶνω μούτρα: Βλαστ.Σ Συγρ.88.

ἀπομούσος-ον ὁ μακρῶν τῶν μουσῶν, ὁ εἰς τὰ τῶν μουσῶν ἄλλοτριος: Εὐρ.Μήδ.1083 γένος οὐκ ἀπόμουσον τῶν γυναικῶν.

ἀπομούσος ἐπίρρ. οὐχὶ κατὰ μουσαν, δδ. τραχέως, δυσμορφῶς, ἀπεπθῶς, ἀποκροματικός: Ἀισχ. Ἀγ.801 κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος ἢ ἦσο ἐξῶραφισμένος.

ἀπομούσος-η-ο δημ. ὁ πρὸς τὸ σκότος τείνων, περὶ φωτισμοῦ· ἢ εἶδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὁ περὶ δειλῆν ἐσπέραν (πρὶν νυκτῶσιν) χρόνος.

ἀπομούσλευς διὰ μοχλοῦ ἀποκινῶ τι: Ἰηπ Ἄρδρ.70.

ἀπομύπτω ἐπίρρ. δημ. ἀνευ διαπομπεύσεως, διασυρμού, χωρὶς πόμπημα.

ἀπομύπτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαπομπη-θεὶς, μὴ δι' ὄψεων ἢ χλευσασμῶν δημοσίᾳ ὀνειδισθεὶς διὰ κακῆν τινα κ. ἰδιὰ ἀνθρώκον πράξειν του ἢ γεν. διὰ τὴν τοιαύτην καθόλου διαγωγὴν του.

ἀπομύπτενος-η-ο δημ. ὁ ἐκ περιπλοκῶν ἢ ἀπὸ μπλεξίματα, υπερδέματα ἢ ἀπαλλαγῆς ἢ εὐφρ. ἰδία μτφ. ὁ ἀποδιδώσας: ἐν ὕβρισι, βλασφ. θιάλα τὸ ἀπομύπτεμῶσ σου (τοὺς θεματικούς σου).

ἀπομύρσστις-η-ό δημ. ὁ ἐκ τῶν ξηροσθεν, μπροστινός: ὁ ἀπομύρσστινός ὁ πρὸς τὸν ἀμείβεσθαι.

ἀπόμυγμα-ατος (τό) σχόλ. ὁ μῆκος τοῦ λόγου, ἢ κάφτρα τοῦ φυτλιοῦ: σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ.623.

ἀπομύζεις-εως (ή) νεώτ. ἡ πρόξις τοῦ ἀπομύζαν, ἀπορρόφαις, τὸ βύζαγμα ἥ κ. μτφ. ἡ διὰ δολίων μέσων ἡ τρόπος βωθμιαία παρ' ἄλλου ἀφαιρέσεως τῆς περιουσίας του· αυγ. μτφ. ἀφοίμαξις, ἐκμετάλλευσις.

ἀπομύζητήρ-ηρος (ή) νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ ἀπομύζις υἱράν.

ἀπομύζητήριος-ία-ον νεώτ. ὁ κατάλληλος ἡ χρήσιμος πρὸς ἀπομύζησιν βλλ.

ἀπομύζητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπομύζων ἡ κατάλληλος νά ἐνεργῆ ἀπομύζησιν βλλ.: ἀπομύζητικά ὄργανα τῶν ἐντόμων.

ἀπομύζητικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπομύζησεως βλλ.

ἀπομύζουρις-ιδος (ή) μτγν. ἡ γλωττοδοφεύσσις, ἐπι δασελοῦς γυναικὸς ἀπομύζωσις τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον, ἡ γλῦφρα ἡ γλυφούτ· Καμ. Ἀδέσιον. 1352.

ἀπομύζω-άω μτγν. κ. νεώτ. ἀναρροφῶ, βυζαίνω· Ἀρτεμίδ. 5,49 ἥ νεώτ. μτφ. διὸ δολίων ἰρδάν ἡ μέσων ἐξαντλῶ τινά οικονομικῶς, οἰανεὶ ἀπομύζων τὴν περιουσίαν του· οἱ τοκογλύφοι ἀπομύζωσι τοὺς γεωργικοὺς πληθυσμοὺς αυγ. μτφ. ἀφαιμάσσω, ἐκμεταλλεύομαι.

ἀπομύζωμαι-έομαι ἀποτρέπω, ἐμποδίζω τινά συμδουλεῖν διὰ τῶν λόγων μου· Ἰλ. 109 μάλα γάρ τοι ἐγὼ γέ πόλλ' ἀπεμύθεομην· 2) Ἀβ «ἀπεμύθησθαι, ἀπὶ τοῦ ἀπελογηθῆναι, Στράτις 1 Στράτ. 72).

ἀπόμυσις (ή) μτγν. ὁ τὰς μυίας ἀπελαύνων, ἀποδιώκων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρ' Ἑλλήσιν καὶ τοῦ Ἡρακλείου παρὰ Ρωμαίους· Παισι. 5,14, 1 Κλήμ. Ἀλ. Πρωτ. 33,2 Ἀπομύφι Διὸς οὐσιν Ἥλιτοι, Ρωμαῖοι δὲ Ἀπομύφι Ἡρακλεῖ.

ἀπομυκτίζω κ. νεώτ. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ ἐμπαίζω τινά διὰ μορφασιῶν τῶν μυκτῆρων, φανερώω μυκτῆριζω, δὲ κ. ἀπλῶς σκόπτω κατὰ Πολυδ. 2,78 «ἀπομυκτ. ἀπὸ τοῦ τῶ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν», Ἡσ. ἐν λ. ἀποσκαμυθίζειν.

ἀπομυκτίζω μτγν. μορφαζῶν ἀποστρέφομαι ἀπὸ τίνος, ἀπορρίπτω τὴ μετὰ μυκτῆρισμῶ ἡ ἐμπαίζω· Λουκ. Ἐταίρ. Δ 7,3.

ἀπομυκτισμός (ή) μτγν. τὸ ἀπομυκτίζειν βλλ., ἐμπαιγμός· Κλήμ. Ἀλ. 198.

ἀπομυκῶμαι-όομαι μτγν. ἰσχυρῶς μυκῶμαι, μομυκρίζω δυνατά· Φίλιπ. ἐν. ΑΠ 9,742 ὡς πολλὰκις με κάμωμυκῶσθαι θέλειν.

ἀπομύλι (τό) δημ. ἡ μετὰ τὴν ἄλειαν σιτηρῶν ὑπολειπομένη ἐν τῷ μύλῳ μικρὰ τις ἀσύνακτος ποσότης ἀλεύρου.

ἀπομύλλαινω ἐπὶ τῆς γνάθου, ἐκφρεύγω ἀπὸ τῆς κανονικῆς μου θέσεως προκαλῶ στρέβλωσιν τοῦ στόματος· Ἰνν. Ἀρβρ. 33 μὴ ἀπομύλλαινη ἡ γνάθος· 2) ἐπὶ πρσσ. ἐμπαίζω τινά σκολιῶν σαρκαστικῶς τὸ στόμα μου ἰστροδοστομίζοντα· ΕΜ 1 ἀπεμύλλαινον, διεφαυλίχον, ἐξετέλιζον σαρκάζοντες· 3).

ἀπομύλλω μον. ἀπομύλλω βλλ. 2).

ἀπόμυξα (ή) μτγν. κ. δημ. μύξα· Δράκ. 72 μύξα, ἀπόμυξα ἥ δημ. ἡ ὀπομυξία βλλ.

ἀπομύξια Ἀβ ἡ κατὰ τὴν ἀπόμυξιν τῆς ρινὸς ἐξαγομένη ἀκαθαρσία, μύξα.

ἀπομύξω δημ. ἀπομύξω βλλ.

ἀπομύξω δημ. ὀπομύσσω τινά, καθαρίζω καλῶς τὴν ρίνα τινός, τὸν ἐμμυξιάζω ἥ κ. μέσ. ὀπομυξιάζομαι ἐν τῇ αὐτ. βλλ.

ἀπομύσσει-εως (ή) μτγν. τὸ ἀπομύσσειν, τὸ νά βιάσθαι κανεῖς τὴ μύξα του ἡ τὴ μύξα ἄλλου· Πλουτ. Ἡ8,1084 C πύσιν καὶ ἀπομύσει.

ἀπομυρίξω Σουιδ. κ. δημ. ἀποστομίζω· 2) δημ. κτώσις ὄλων δυσάρεστον, βρωμερῶν ὀσμῶν, μυρίξω, βρωμῶν ὄλωνδιδόλου· ἀπομύρισε τὸ κρέας καὶ εἶναι γιὰ πέταμα.

ἀπομύρισμα-ατος (τό) μον. ἡ δι' ἁγίου μύρου ἐπάλειψις ἥ καταπράυνσις· Θεόδ. Στ. 290.

ἀπομύρωμα-ατος (τό) μον. κ. δημ. ἡ ἐπάλειψις δι' ἁγίου μύρου, τὸ μύρωμα.

ἀπομύσασσεται μον. ὄλων βδελύσσομαι, σιχαίνομαι ὀλότεια· Θεόδ. Στ. 230.

ἀπομύσσω ἄπτ. -πτω ἀφαιρῶ ἐκ τῆς ρινὸς τὸν βλεῖνον, τὴν κόρουζαν, βγάζω τὴ μύξα μου· Ἄνθ. Π 1,268 οὐ δύνεται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ρίνη ἀπομύσσειν, τῆς ρινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην· Πολυδ. 2,78 ἐγὼ τὴν κόρουζαν ἀφαιρεῖν, ἀπομύπτειν· ἥ κ. μέσ. -ομαι· Ξεν. ΚΠ 1,2,16 αἰσχροῦ μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶ Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι, Πλουτ. Ἡ8,631 D τῷ βροχλίῳ ἀπομύττεόμενον· 2) μτφ. καθιστῶ διαυγῆ τὸν νοῦν τίνος, διαφωτίζω· Πλάτ. Πολ. 343 κορυζῶντα [σε] περιορῶ καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον· 3) ἔξαπατῶ, φενακίζω· Ἡσ. «ἀπομύττειν, ἔξαπατῶν, γοητεύειν» ἥ κ. παθ. φενακίζομαι· Μέν. 493 γέρον ἀπεμύττει· ἄθλιος.

ἀπομύσω μτγν. κλειῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἥ μτφ. ὀποθυῶσκα, κλειῶ τὰ μάτια μου· Καλλ. Ἐπιγρ. 41.

ἀπομυρακίζω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν τοῦ ὄξινου γεῦσιν, πεποιῶν, ὠριμάζω· Ἰνπὸλ. Ὀμ. εἰς Θεόδωρ. 161.

ἀπομυράλγατος-ον μτγν. ὁ μὴ σχηματίζων πομφόλυγας· Διοσκ. 5,99.

ἀπομυρῶμαι-όομαι Ἡσ. ε ἀποίξειν ἀπομυκάσθαι· 2).

ἀπομυλύνομαι ὄλων ἀφανίζομαι· Ἰνπ. Ἐπιδ. 7,105 τῷ Ἐρατῆλλου ἀπεμυλύνθη.

ἀπομυλῶ-έω Ἐπιγρ. ἐν δίκη ἀμφισθητῶ· Ἐπιγρ. αὶ δὲ κ' ὀ ἀντιμωλος ἀπομυλῆ ἀμφὶ τὸ χρέος.

ἀπομυραίνω μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ. μέσ. ἄόρ. ἀπομυράθηκα, κ. μτχ. παθ. παρακ. ἀπομυραμένος ἀπομυρῶ, καθιστῶ τινά ἐντελῶς μωρόν· Κυνοσόφ. 264,10 ἥ μέσ. -ομαι καθίσταμαι μωρός, ἀποδρακοῦμαι, ἀποκοιτιαίνομαι· ἀπομυραθήσκει καὶ δὲν ἔξεραι τὴ λέει· 2) ἀποδεικνύω τινά μωρόν, ἀνόητον· Ἐκκλ. Μην. 3,22 τοὺς σοφοὺς τῶν Ἑλλήνων θεαρχικῶς σθένει ἀπεμυράνας· 3) δημ. -ομαι ἀπομυρεύομαι βλλ.

ἀπομυραίνω (ή) δημ. ἀπομυράνας βλλ. λ., ἀπομυράνας-εως (ή) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομυροῦ βλλ. λ. 2) ἡ κατ᾽αστασις τοῦ ἀπομυραίνεσθαι, τοῦ εἶναι τινά ἡλίθιον, ἡ ἀπάθεια τῶν πνευματικῶν ἱκανοτήτων.

ἀπομυρεύομαι δημ. δ. ἀπομυραίνομαι βλλ. λ. εἶδ. ἐπὶ ἀρτηγενῆτων ἀρίνων ἡ ἐριφῶν, μὴ δυναμένων νά θηλάσσωσι, καὶ ἐκ τούτου ἀποθυσιανόντων, οἰανεὶ ἔξ ἀπομυράνας· Σάφρ. Ἄν. ΑΗ ἐν λ.

ἀπομυρία (ή) δημ. κ. -ίλα ἀπομυράνας, διανοητικῆ κατάπτωσις, τὸ ζεκοῦμυρία· 2) ὁ ἐφιάλης, ὁ μωρός· Σάφρ. Ἄν. ΑΗ ἐν λ.

ἀπομυριάζω δημ. ἀπομυρῶ βλλ. λ.

ἀπομυρίλα (ή) δημ. κ. ἀπομυρία βλλ. λ.

ἀπόμυρος-η-ο δημ. ὁ λίαν μωρός, ὁ πνευματικῶς ὑστέρων, ὁ ἡλίθιος, ὁ ἀπομυραμένος.

ἀπομυρῶ-ᾶω μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ῶν καθιστῶ τινά καθ' ὀλοκληρίαν μωρόν, ἀποκοιτιαίνω. Διοσκ. 4,75· 2) μέσ. -οσμαι -ῶνομαι κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶμαι ἐντελῶς μωρός, γίνομαι τελειῶς ἡλίθιος· Ἀσκληπιάδ. Πρ. ἐν Ἀετ. 6,10 ἥ δημ. κ. ἀπλῶς ἐκπλητῶ εἰς μωρίαν, κοιτιαίνω· ἀπὸ τότε ποῦ ἔπαθε τὸ τυφο ἀπομυρῶθηκε.

ἀπομυρῶν δημ. παθ. ἄόρ. -μυρῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. -μυρωμένος ἀπομυρῶ βλλ. λ.

ἀπονα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ πόνου, ἀνωδύνως· ἀπονα μοῦ βγαλεὶ ὁ γαστρός τὸ δόντι· ἥ ἀποβήσας, χωρὶς κόπον· ἀπονα ἔγινε πλουσίος ἀπὸ κληρονομίας· 2) μτφ. ἀνοικτηρμόνας, ἀναληγίτης, ἀσπλαγχνος, χωρὶς πόνεση· ἀπονα πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι του τὸ δύστυχο διακονιστῆρ.

ἀπόνα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν.

ἀπόναζε Ἐπιγρ. ὠρ. ἐπὶνεῖ ἢ ἐπὶόνθε. **ἀποναίω** ἄορ. ἀν. ἀπένασσα, διδώ ἢ πέμπω ὄπισθεν ἰλ.Π186 ὡς ἀν.· περικαλέω κούρην ἄφ ἀπονάσσωσιν, σχόλ. «εἰς τοῦτόπω ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδόσωσιν»· 2) μέσ. πτθ. ἀποναίωμαι, ἐγκαθίσταμαι ὡς ἀποικος· ἰλ.β.629 δε ποτε Δουλιχόνδ' ἀπενάσαστο [εὐδς εἰς τὸ Δουλιχόν ποτε ἀφωκίσθη]· 3) μέσ. πτθ. ἀποπέλλω ἄλλοι· Εὐρ.ΙΤ 1260 ἀπενάσαστο παῖδά· || κ. ἀμτθ.· αὐτ.175 τῆς πατρίδος ἀπονασθῆναι ἰάπεθεσιν· **ἀπονάλη** ἰή] νεώτ. φαρμακ. αἰθεριώδης ὑγρὰ οὐσία, χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμακον ὑπνωτικόν. **ἀποναρκίνη** ἰή] νεώτ. κημ. οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τῆς ναρκείνης δι' ἀποσπάσεως μορίου ὑδατος. **ἀποναρκησις**-εως ἰή] μτγν. ἀπονάρκωσις βλ.λ. **ἀποναρκω**-ᾶω μτγν ὄλων ναρκοῦμαι, περιπίπτω εἰς νόρκην· 2) μτφ. ἀπονῶ· Πλούτ.Ἡ8.8 ἀποναρκῶσι καὶ φρίττουσι πρὸς τοὺς πόνοους· πρθλ. ἀποναρκω-ᾶω. **ἀποναρκω**-ᾶω κ. νεώτ. δημ. ἀποναρκῶν ἐπιφέρω τινὶ τελείαν νόρκην· || κ. παθ. -οῦμαι ναρκοῦμαι τελείως, περιπίπτω εἰς πλήρη νόρκην· Ἰνπ. Κωακ.Προγν.195 ἡ δianoia ἀποναρκούται, Πλάτ. Πολ.δ.303 D ταῦτα τὰ ἤθη πρὸς μαθήσεις οὐ δυσκινήτως ἔχει.·· ὡς ἀποναρκωμένα, ἀποναρκωθὲν μετὰ τὴν ἐνεσίον. **ἀποναρκῶν** δημ. τὸ παθ. κ. ἐν μέσ. σμμ. ἀποναρκῶνομαι, ἄορ. -ώθηκα, βτχ. παρκα. ἀποναρκωμένος ἀποναρκω-ᾶω βλ.λ.· τὸν ἀποναρκωσάν γιὰ τὸν κλέφτουν,-τ' ἀρέσει ν' ἀποναρκῶνεται, -ἔκοιταξ ἠλιθία σὺν ἀποναρκωμένω. **ἀποναρκησις**-εως ἰή] κ. νεώτ. δημ.-η ἢ πλήρως, ἢ μέχρις ἀναίσθησις νόρκωσις· Ἰνπ.π. Ἄρθρ. 4,216,3 οὐρὸν σχεσέων καὶ ἀποναρκωσέων. **ἀποναρκωτικός**-ή-ὄν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων πλήρη νόρκωσιν· ἀποναρκωτικά φάρμακα. **ἀποναρκτης** ἰή] μτγν. ὁ μετανόστης· Εὐμῶθ.7,320. **ἀποναρτω**-ᾶω μτγν. μένω ἐνεός, ἐκπλήττομαι. **ἀποναθῶ** δημ. κ. ὀργανθῶ παύσομαι νῆθων, τελειώσω ἢ συμπληρώσω τὸ γέσμο. **ἀποναί** Ἐπιγρ. ἀπονητὶ βλ. λ. **ἀποναίω** μτγν. [ἀμψ.] ραίνω οἶονεὶ ὡς διὰ νιφάδων χιόνος· Φιλ.2,112 ἀπον- ὄρομον. **ἀποναίρα** ἰή] δημ. ἡ ἀπονεκρωσις. **ἀποναρκω**-ᾶω κ. νεώτ., δημ.-ῶνω καθιστῶ τι νεκρὸν ἢ οἶονεὶ νεκρὸν, νεκρῶν ἐντελέω· εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ φύχους· Διδασκ.Εὐθ. 1,204· || κ. μτφ.· Ρήτ.1,472 ἀπονεκρῶν μου τὰς ἐλπίδας· || παθ. οἶονεὶ νεκροῦμαι ἐντελέω, καθίσταμαι ἀναίσθητος· Διδῶ.Σ.2,12 ἀπον- τοὺς πόδας· || κ. μτφ.· Ἄρρ.Ἐπικτ.4,5,21 τὸ αἰθμον ἀπονεκρῶται· || κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. περιπίπτω εἰς πλήρη μαρασμόν· τὸ μῆλοριον ἀπονεκρῶθῃ, - ἀπονεκρῶσθαι ἢ βιομηχανία. **ἀποναρκωμια** [τῶ] δημ. ἀπονεκρωσις βλ. λ. **ἀποναρκῶν** δημ. ἀπονεκρῶ βλ. λ., καθιστῶ ἀναίσθητον, ὄλων μαραιῶν· || κ. ἀμτθ. λαμβάνω οἶονεὶ νεκροῦ χρομά, νίνομαι κατάχλωμος, περὶ τῆς ὄψεως· Ἐρωτόκρ.Α.291 θαμπύνουνται τὰ μάτια μου κ' ἡ ὄψη ἀπονεκρῶται· 2) παθ. ἀποβάλλω τὴν ζωτικότητα, τὴν ζωὴν, ἐπὶ φυτῶν· Βαλααρ. Ἀθαν.Διάκ.1,66 πῶς δὲν ἀπονεκρῶθηκε καὶ πῶς θ' ἀνθροβόλησθι· 3) μτφ. βλ. ἀπονεκρῶ. **ἀπονεκρῶσις**-εως ἰή] μτγν. κ. νεώτ. δημ.-η τὸ ἀπονεκρῶν, ἢ ἐντελής νεκρωσις· Ἄρρ.Ἐπικτ.1,5,3' 2) νεώτ. κ. δημ. συνεδῶ. ἢ πλήρης νόρκωσις, ἀναίσθησις, ἐπὶ μελόν τοῦ σώματος· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. τὸ εἰς πλήρη μαρασμόν περιπίπτειν· ἀπονεκρωσις τοῦ ἐμπορίου. **ἀποναρκωτικός**-ή-ὄν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀπονεκρῶσιν βλ. λ. **ἀπονάματα** [τῶ] δημ. λόγοι σκληροὶ καὶ προσα-

θητικοί, ἀπειλοὶ· Ἐρωτόκρ.Β 1557 ἀφῆκαν τ' ἀπονάματα κ' εἰς ὄρνιδαν ἐμπήκων· **ἀπονεματικός**-ή-ὄν μτγν. ἀπονεματικός βλ.λ.· Μ'Αυτων.1,16 τὸ ἀπονεματικὸν ἦθος [ἰδ. γρ. ἀπονεματικὸν]. **ἀπονεματικός** ἐπίορ. ἀπονεματικῶς βλ. λ. **ἀπονεμησις**-εως ἰή] μτγν. διακλάδωσις· Γαλ.4, 565 καθ' ὅλον δὲ τὸν πνεύμονα ταύτης [τῆς τραχείας ἀρτηρίας] ἀπονεμησις πολλοί. **ἀπονεμητής** [ὁ] γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀπνεύμων, ὁ ἔχων ἐξουσίαν ἢ ἐντολὴν τοῦ ἀπνεύμεν. **ἀπονεμητικός**-ή-ὄν κ. ἀπονεματικός ὁ ἀπνεύμων, ὁ πρῶτος ἢ ἄρμος ὁδὸς ν' ἀπνεύμῃ, νὰ κατανέμῃ· Φιλ.1,6,11 ἀπονεμητικὴ τῶν κατ' ἄξιαν ἔστω ἡ δικαιοσύνη. **ἀπονεμητικῶς** ἐπίορ. μτγν. κ. ἀπονεματικῶς δι' ἀπονομῆς, ἐν κατανόησ· Διογ.Α.7,126 τὰ μὲν αἰρετικῶς ποιεῖ.·· τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς. **ἀπνεύμ** κ. νεώτ. κ. δημ. διδώ, προσφέρω, χορηγῶ κατ' ἄξιαν ἢ κατὰ τὸ δικαίον· Σμρων.97 ἦμιν.·· ταῦτ' ἀπνεύμῃ τύχη, Λυσ.154,23 ἀπνευμοῖς εὐεργέταις τιμάς, - ἀπνευμήθισαν βραβεῖα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων, - ἀπνεύμω τιμάς, - παρὰσσημα, - τίτλους, - βαθμούς, - προνομίας, - εἰς τὴν δικαιοσύνην ἀπνεύματα ἢ δικαιοσύνη· || ἀνατίθημι, ἀφιερῶ· Ἡρ.2,54 βωμῶς ἀγάγια καὶ καὶ νηὸς θεοῦ ἀπνεύματα· || γεν. παρέχω, προσδίδω· Νικήτ.Χων.ἐν Σάδ.1,110 τὰ δὲ προσσφαλίξω, καὶ ἄλλην σφίον ἀπνεύμας τὴν μέριμναν, Ἐκκλ.Μίνι.2,29 ἴουλιανού.·· παρησίαν εἰδούλοισ ἀπνεύμοντας· || νεώτ. κ. προσδίδω, ἐπιπρίπτω· ἀπνεύμω μορφήν· 2) μέσ. ὅμοια ἀφαιρῶ καὶ διδώ εἰς ἐμαυτὸν ἐκ τινος ὄλου· Πλάτ. Πολιτ.307 Β ἐπὶ τὰναντία ἀπον- τοῖς ὄνομασι. **ἀπνεύμα** ἰή] παθ. ἀποστρέφεται. **ἀπνευνομήνος**-η-ὄν κ. νεώτ. μτχ. παθ. παρκα. τοῦ ρ. ἀπνοῦμαι ὁ τὸν νοῦν ἀπολέσας, ὁ ἐξ ἀπελπίσας εἰς παράλογα παρασυρθεὶς ἢ κατὰ παράλογον ἐνέργειαν γενόμενος· προεῖθε εἰς ἀπνευνομένηον διδῆγμα ριθθεὶς ἀπὸ τοῦ ἀξέστου. **ἀπνευνομήνως** ἐπίορ. ἀπεγνωσμένως, ἐν ἀπελπίσει· Ξεν.Ἐλλ.7,28 ὄμοσε δὴ ἐχθρῶν ἀπνευνομήνως τῶς ἀναθεθεκόσιν· || κ. ἐν περιφρ. ἀπ- διακείμαι ἀπελπίζομαι· Ἰσοκρ.6,75 ἀπνευνομήνως δὲ πρὸς τὸ ζῆν διακείμενον· 2) ἐν περιφρ. ἀπ- ἐχθω ἐπιμόνος, σταθερῶς ἀπποστρέφομαι· Ἰνπ.Ἐπιδ.3,17,2 ἀπ- ἔχειν πρὸς τὰ γεύματα. **ἀπνεύμα** ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, π. Ὀμ. μόνον καθ' ἐνέστ. τὸ μὲν σπμασ. μελλ. ἐνέστ. ἢ καὶ παρσάτ.· ἰλ.Γ313 τὸ μὲν ἄρ' ἀφορροῖ πρὸς ἴλιον ἀπνεύοντο. **ἀπνευστέω** κ. -σεσῶμαι ἐπὶ πτηνῶν, παύσομαι νεοττεύω, παύω καὶ κίνωμα νεοσάω, ξεκλωσοῶ· Ἄριστλ.Ζ1 563 Α 3 ἀπνευστέωσα ἢ περιστέρα τίκτηι πάλιν ἐν τριάντοισ ἡμέραισι. **ἀπνευστέωμαι**-ομαι Ἐπιγρ. ἀνανεύσομαι. **ἀπνεύρα** [τῶ] δημ. τὰ ἐκ πινος χημικῆς βιομηχανίας ἀπορροῦντα ὕδατα, περιέχοντα ἐν διαλύσει ὕλας χρησίμους ἢ ἀπορριπτάς· 2) δημ. ναυτ. τὰ ἴχνη τὰ ὅποια ἀφίησι ἢ αὐτὰς ἢ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ διασχίζοντος τὴν θάλασσαν πλοίου, ἀ. νερῶ βλ. λ. **ἀπνεύρα** [τῶ] δημ. τὸ ὀλίγον ὕδωρ, ὑπόλειμμα ὕδατος· παρομοῖ. ἔκει ποῦ πᾶσι τὸ πολὺ νερὸ, πᾶσι καὶ τ' ἀπενέρι [ἐπὶ τῆς συσσωρευμένης ἀγαθῶν εἰς τοὺς ἀφθόνως ἔχοντας ταῦτα]· || ναυτ. τὸ ἐλάχιστον ὕδωρ τὸ ἐνὸς τοῦ κύτους τῶν πλοίων κττ. εἰσερχόμενον διὰ τῶν ὑφάλων μερῶν αὐτῶν, ὅπερ ἐξάγεται δι' ἀντιλίαν ἢ δοκεῖων ἢ σπόγγων.

ἀπόνετα ἔπιρρ. δημ. χωρίς πόνον, ἀνωδύνας· 2) ἄνευ μόχθου, κόπου· || μτφ. ἄνευ οἴκτου, ἀναλήγτου, ἀσπλάγχχνω.

ἀπόνετος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιφέρων σωματικὴν πόνον, ὄλιγος: ἀπόνετο πρῆξιμ' 2) ὁ ἄνευ οἴκτου, ὁ ἄπονος, ἀνάληγτος, ὁ ἀσπλάγχχνος, σκληρός: ἀπόνετη μητέρα.

ἀπόνευσμα-τος (τό) κλίσις γῆς, καταφέρειαι· Σουῖδ. «ἀπόκλιμα».

ἀπονευρῶ-ώ κ. νεώτ. ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω τὰ νεύρα· Ἦσ. «ἀπονευρούμενος τὰ νεύρα κοπτόμενος»· || παθ. -οῦμαι ὑφίσταμαι ἀφαιρέσειν, ἀποκοπῶν νεύρων· 2) μτγν. γίνομαι νευρώδης: Γαλ.2,252,8· 3) γίνομαι, ἀποθνήσκω, καθίσταμαι ἀνατομικῶς κατὰ τὸ ἄκρον οἰοεὶ νεύρων, τένων: αὐτ.5,191 ὁ μῦς ἀπονευρούμενος εἰς τένοντα.

ἀπονευρώσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ τῶν νεύρων ἀποτομή ἢ τὸ πέρασ τῶν μυῶν, ἔνθα καθίστανται ἀνατομικῶς οἰοεὶ νεύρα: Γαλ.4,368· Ὀρειδ.104 ἔνθα οὗτοι πλατῶν καὶ λεπτῶν τένοντα... εἰς ἀπονευρώσειν ἴσχυουσι· || νεώτ. ἀνατομή, ἡ νευρώδης ἄκρα τῶν μυῶν ἢ ἐκ πλατέων τενόντων καὶ πετάλων ἀποτελούμενη.

ἀπονευσίς-εως (ή) μτγν. τὸ ἀπονεύειν, ἢ κλίσις, ἢ καταφέρειαι: Θεμιστ.Λόγ.20,236 Β εὐρείας ὁδοῦ καὶ μεγάλης σικριαι... καὶ ἀπονευσίς· 2) τὸ μὴ συγκατανεῖν, ἢ ἀποπολιεῖς, ἢ μὴ παραδοχῆ· 3) ἀποφυγή, διαφυγή: Κυρῖλλ.Ἀλ.5, 599 D ἀπ- τοῦ κακοῦ.

ἀπονεύω κ. νεώτ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων κλίνω πρός...: Γλατ.Θεαίτ. 165 Α πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν, Πολύβ. 2,14,4· 2) ἀπολ., κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν κορυφὴν: Θεοφρ.Αἰτ.Φ.3,222 ἢ ἔτεοκρίδος ἀσφαλῆς, ἀπονεύει γὰρ· 3) νεώτ. ἀρνέομαι, δὲν παραδέχομαι, δὲν συγκατανεύω.

ἀπονία ξεφορτώω, ἀποβάλλω φέρτον· || κ. μέσοι. -ομαι ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω τὸ βάρος ἀπ' ἐμαυτοῦ: Εὐρ.Ἴων875 ὡς σπέρναν ἀπονησομένη ῥῶον ἔσομαι (ΑΒ ἀποσφραεύσασα ἢ ἀποθεμένη), Ἀπολλ.Ρ.1,364 ἀπὸ δὲ νημάτα... νηήσατο (ἐν τμήσει)· 2) ἀπονήχομαι βλ.λ.

ἀπονήνισι Ἦσ. «τιμὴν ἀποδοῦναι».

ἀπονήρα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ πονηρίας, ἀπονήρευται, μὴ ἀπονηρεφιά, ἀδόλος ἢ ἀφελῶς.

ἀπονηρευσία (ή) σχόλ. δημ. ἀπονηρεφία ἑλληφίσις πονηρίας, ἀθωότης: σχόλ.Δημ.9,22.

ἀπονήρευται ἔπιρρ. δημ. ἀπονηρεύτως βλ.λ.

ἀπονήρευτος-η-ο(ν) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πονηρίαν, ἢ μὴ γνωρίζων τὰ πονηρὰ, ἐλικρινής, ὁ ἄδολος, ἀθῶος τὴν ψυχὴν, ποῦ δὲν ἔχει ἢ δὲν βῆσαι πονηρία στὸ νοῦ του, ποῦ δὲν ζῆρισε πονηρῆς ἢ τῆς πονηρίας τοῦ κόσμου: Εὐστ.Ἰλ.71,89 ἢ κατὰ τὸ ἀπονήρευτον ἐνεργεῖα, Κ.Κρυστ.Φλογ.34 πατὶς ἀπονήρευται, μαζὶ ἐξούσαμαν στὰ πλάγια, ἀπονήρευτη κόρη.

ἀπονήρευτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ πονηρίας, ἀδόλος, ἐλικρινῶς, ἀφελῶς.

ἀπονηρεφία (ή) δημ. ἡ ἑλληφίσις πονηρίας.

ἀπονήρη μτγν. ἐκκλ. ἑλληφίσις πονηρίας, ἀθωότης, ἐλικρινείας, ἀφελεία.

ἀπονήρης (η-ο(ν)) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πονηρίας, ἀθῶος, ἀπονήρευτος βλ.λ., ἀντίθ. πονηρός, παμπόνηρος: Πτολ.Τετρ.163, Ἐκκλ.Μηνι.27, εἶρω ἀπλοῦστατος καὶ ἀπόνηρος νέος σε κατέβαλε· 2) μετ' ἀπαρφ. ὁ μὴ ἐπιφέρων μόχθον, ὁ μὴ ἐπιμόχθος: Διον.Ἀλ.Λυσ.11 ἀπέτηρος καὶ ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι τὰ εὐρεθάντα· 3) μτγν. εἰδ. ἱστρ. ὁ μὴ κακοήθους μορφῆς: Ἀντυλλ.ν. Ὀρειδ. 5,29,8 ἄν πυρετὸς ἀπονήρης.

ἀπονήρης ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. ἄνευ πονηρίας, ἀπονήρησ(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. μικρὰ βραχῶδης

νῆσας πλησίον ἀκτῆς περιβαλλομένη ὑπὸ ἀβαθοῦς θαλάσσης, ἢ παρ' ἀρχ. ἀπόσπασμα, δ. διακοφτό, διακόφτα βλ.λ.

ἀπονήστεια (ή) δημ. ἡ αὐστηρὰ θρησκευτικὴ νηστεία, ἢ ἐπιβάλλουσα ἀποχρῆν οἴνου, ἐλαίου καὶ μαγειρευμένων ἐδεσμάτων: τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ εἶναι ἀπονήστεια.

ἀπονήστειω μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἀπονήστευσα, δημ. ἀπονήστεψα, πηγ. παθ. παρκαί. ἀπονηστεμένος λῶ τὴν νηστείαν, παύω νηστεύω.

ἀπονήστιζομαι ἀπονηστεύω βλ.λ.: Ἦσ. «ἀπονηστίσασαί τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτων ἑλθεῖν»: Ἐπιγρ.

ἀπονήσιος (τό) μτγν. ἡ κατάλοιπος τῆς νηστείας, ἀπονήσιω-ώ μον. κ. νεώτ. τόπον τῆς στερεῆς καθιστῶ νῆσον, ἴτιο μεταβάλλω εἰς νῆσον: Εὐάργ. Ἰατ.Ἐκκλ.5,9 Εὐφράτης καὶ ὁ Ἀβόρας οἱ ποταμοὶ κυκλοῦντες καὶ ὡσεὶ ἀπονησούντες τὴν πόλιν· || κ. παθ.: διὰ τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ ἀπενοῦσθη ἡ Πελοπόννησος.

ἀπονήσσις-εως (ή) νεώτ. ἡ εἰς νῆσον μεταβολὴ τόπου τινός: ἀπονήσσις τῆς Πελοποννήσου, ἀπονήτι ἔπιρρ. ἄνευ πόνου, ἀκόπως: Ἦρ.3,146 ἐπονητὶ ἐμῆλλε ἀπολάμφεσθαι ἀκέραιον τὴν πόλιν.

ἀπονήτω ἀόρ. τοῦ ρ. ἀπονίναμαι βλ.λ.

ἀπονήτος-ον ὁ ἄνευ κόπου· 2) ὁ μὴ ὑποφέρων δεινὰ: Σοφ.Ἰλ.1065 ἄλλ' οὐ τὴν Διὸς ἄστραπὴν καὶ τὴν οὐρανίαν Θέμιν, θάρσυν ὅσο ἀπόνητον.

ἀπονητότητα ἔπιρρ. ὑπερβ. μετ' ἐλαχίστου πόνου, λίαν ἀκόπως, εὐκόλοτα: Ἦρ.2,14 οὗτοι ἀπονητότητα καρπὸν κομίζονται ἐκ γῆς.

ἀπονήχομαι μέλλ. -ξομαι μτγν. κολυμβῶν ἐκφεύγω, σφάρομαι: Πολύβ.16,3,14 ἀπηνήχθη πρὸς τὴν ἐπιδοθηδῶσαν αὐτῷ τριημιολίαν· || παύομαι κολυμβῶν, κολυμβήσας ἐξέρχομαι ἠδὲ εἰς τὴν ξηρὰν.

ἀπονία (ή) ἀποφυγὴ πόνου, ὀκνηρία· || ἢ καθιστική ζωὴ: Ξεν.ΚΠ 2,2,25 βλακεία καὶ ἀπονία κακοί· 2) μτφ. ἀναληγσία, ἢ ἀσπλαγχνία: Ἀρετ.4,57.

ἀπονία (ή) δημ. ἑλληφίσις πόνου, οἴκτου, ἢ ἀναισθησία, ἀσπλαγχνία: Ἐρωτόκρ.Α 244 καὶ μ' ἀπονία γδικιώνεται, Βαλαωρ.Φωτειν.9 μετ' ὅση ἀπίστευτη ἀπονία οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου, - ἢ ἀπονία τῆς μητέρας γιὰ τὸ παιδί τῆς ἱστορίας· ..

ἀπονίω δημ. ἀπονίζω βλ.λ.

ἀπονίω παρὰ μτγν. καὶ ἀπαξ παρ' Ὀμ. ἀπονίπτω, μέλλ. -νίψω, ἀποπλύνω δι' ὕδατος: Ὀδ.Ω 189 ἀπονίψαντες.. βρότον ἐξ ὕπαιλων· || -ομαι μέσο. ἀποπλύνω ἀπὸ τὸ σῶμά μου: Ἰλ.Κ 572 ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίξοντο θαλάσση· 2) νίπτων καθαρίζω (κυρ. ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν): Ὀδ.Ψ 75 τὴν ἀπονίξουσα φρασάμη (ἐνοιώσα τὴν ὀδὴν καθὼς ἔπλενα τὰ πόδια), Ἀριστ.Σφ.608 ὅταν.. ἀπονίξῃ καὶ τῶ πόδ' ἀλείφῃ· || ἀπολ. νίπτω τὰς χεῖράς μου: Ἀλεξ.250 ἀπονίψασθαι δοτέον· 3) σπαν. κ. ἐπὶ πραγμ. ἀποκοβαίρω δι' ὕδατος, ξεπλύνω: Φερεκρ.41 νυνὶ δ' ἀπονίξων τὴν κλίκα.

ἀπονηκισίς-εως (ή) μτγν. ἢ ἐντελής νίκη.

ἀπονηκίω-ώ κ. δημ. ἐπικρατῶ, ὑπερτερῶ τελικῶς, νικῶ: Ἰάσ.Α1 15,34 τοῦ πάθους ἀπονηκόντος αὐτῶν· || παθ. -ομαι νικώμενος ἔκκομαι, ὑστεροῦμαι παρασύρομαι: Ἀριστλ.ΖΚ 703 Α 27 τὸ μὲν κοῦφρον κάτω ὑπὸ τῷ βαρύτερου ἀπονηκόμενον.

ἀπονημια-τος (τό) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπονημιάδι τὸ ἐξ ἀπονημίας ἀπομένον ἀκόθαρτον ὕδωρ, τὸ ἀπόνητρον, ἀπολοισίδι: Πλούτ.Σύλλ.36 πᾶσαν ἐσθθῆτα καὶ λουτρον καὶ ἀπόνημια· || εἶδ. τὸ μετὰ τὴν πλῆσιν νεκροῦ ἀπόλειμμα ὕδατος ἢ ἄλλω ὕγρῳ: Ἀθῆν.9,409· 2) ἐκκλ. κ. δημ. ἀπονημια (τά) τὸ ἀπὸ ψίφιν τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως μετὰ τὴν τέλειον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας ἀπομένον ὕδωρ.

ἀπονημια ποι. μέσο. μέλλ. ἀπονήσομαι, ἐπικ.

ἀόρ. β' ἀπονήμην, μτγν. ἀόρ. α' ἀπωνόμην, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος, τὸ χαίρασι : ἴλ.Ρ.25 ἡς ἤβης ἀπόνηθ', Ω.556 τῶν δ' ἀπόναιο ἴνα τὰ χαρῆς, Ὀδ.Λ.324 Ἀριάδην.. ἦν ποτε Θεσεύς.. ἤγε μὲν, οὐδ' ἀπόνοτο ἰεμυφαιβή μὲν αὐτῆν, δὲν τὴν ἔχθρη ὄμως, Σοφ.Ἡλ.211 μηδέ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίται.

ἀπονίπτρον (τὸ) τὸ ἐκ τῆς ἀπονήφως ἀκάθαρτον ὕδωρ, ἀπονίμωτα, ἀπονήφιδοι, ἀπολουσιδοί : Ἀριστοφ. Ἀχ.διδό ὡσπερ ἀπονίπτρον ἔχγοντες ἔσπερας. **ἀπονίπτω** μτγν. τ. τοῦ ἀπονίξω ἴσαξί μῆσα. κ. παρ' Ὀμ, κ. νεώτ., δημ. ἀπονίπτω κ. ἀπονίβω, δημ. ἀόρ. ἀπονίφα, μέσα. ἀπονίφθηκα, μτχ. παρακ. ἀπονίμωτος πλύνω δι' ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ πρὸς καθαρισμόν, πλύνω πλήρως ἢ ἐν τέλει πρὸς τὸ καταστῆσαι τινὰ καθαρόν, ἐπὶ προσώπῳ. ἢ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος : Διδό.Σ.4,59 ἀπονίπτειν ἑαυτὸν, Λόγγ.45,17 ἀπονίπτει τὸ πρόσωπον ὡς ὡμαί μέσα. πλύνω δι' ὕδατος ἑμαυτὸν ὅλον, ἢ μέλος τοῦ σώματος μου καλῶς ἢ ἐν τέλει : ἀπαξ ἐν Ὀδ.Σ.179 χαρῶ' ἀπονίπτεσθαι ἴ ἀποπλύνειν τὸ σῶμα ἰ, Πλούτ. Ἡθ.διδό.10,46 τὸν πηλὸν ἀπονίφμενους τῶν ποδῶν, Πολυδ.10,46 τὸ πρόσωπον ἀπονίπτεσθαι δέον, ἀπ.6,92 κ. νίφασθαι μὲν τὸ πρὸ τῆς τροφῆς' ἀπονίφασθαι δὲ τὸ μετὰ τὴν τροφήν.

ἀπονίσσομαι ἀπερχομαι : Θεοφ.528 ὦ μοι εἴνων ἤβης καὶ γήραος οὐλομένοιο, τοῦ μὲν ἀπερχομένου, τῆς δ' ἀποπισσομένης.

ἀπονιτρώω προσράνω ἢ ἐντριβώ διὰ νίτρου : ἴππ.Ἐλκ.18 ἀπονιτρώσαι ὀπτή.

ἀπονιτρώσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ διὰ τῆς ἐπεργείας ἰδιαιτέρων μικροοργανισμῶν ἀναγωγή τῶν μὲν νιτρικῶν ὀξείων εἰς νιτρώδη, τῶν δὲ νιτρώδων εἰς ἀμμωνίαν.

ἀπονιτρώσις-η-ὄν νεώτ. ὁ τῆς ἀπονιτρώσεως, ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν εἰς τὴν ἀπονιτρώσις : ἀπονιτρωτικά βακτηρίδια.

ἀπονίπτω ἀπονίξω, ἀπονίπτω βλ.λ.

ἀπονίψιδοι ἴδοι δημ. τὸ δῶνιμμα βλ. λ., τὸ δι' οὐ ἐνίφθη τις ὕδωρ.

ἀπονίψιμο (τὸ) δημ. ἡ ἀπόνηψις, ἡ πράξις τοῦ ἀπονίπτω βλ. λ. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπονίπτωαι, βλ. ἀπονίπτω, ἢ περὶ τῆς τῆς νίφωσις.

ἀπονίψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀπονίψιμον τὸ ἀπονίπτειν, ἢ συντέλειαι τοῦ δι' ἀποπλῦσεως καθαρισμοῦ τοῦ σώματος καὶ ἴδια τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν : Ὀρειβ.3,104,13 ἀπ-ἄκρων δακτύλων ὡς κ. μτφ. ὁ καθαρισμός : Κύριλλ.Ἀλ.2,713 Ε εἰς ἀπόνηψιν ἁμαρτίας ἢ ἔκκλ. ἡ ὑπὸ τῶν ἱερέων πρὸς τῆς θείας λειτουργίας νίψις τῶν χειρῶν αὐτῶν.

ἀπονογιγνοσεῖς ἴδοι νεώτ. βοταν. ναῖδα βλ.λ.

ἀπονογαίτωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν ναῖδων.

ἀπόνοια (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ἀπόγηγσις, πλήρης ἀπελπίσις : Ἐουκ.1,82 εἰς ἀπόνοια καταστήσαντας αὐτοῦς, - ἐκ τῶν συνεχῶν ἀτυχῶν περιπέτῃ εἰς ἀπόνοιαν ἢ ἢ ἐκ γενναιότητος κ. γεν. ἐξ ἀρετῆς ἀπεγαυαμένη πράξις, ἀελπίσις ἐνέργεια : Πλούτ. Ἡθ.244 τὸ μὲν οὖν φήσισινα Φωκίων ἀπόνοιαν.. ὠνόμασαν ἰ τὸ φήφ. περὶ καύσεως τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν, ἐάν οἱ Θεσσαλοὶ ἐγίνοντο νικητῆ ἢ ἢ ἐξ ἐλαττώματος ἢ πάθους παράφρων ἐνέργεια, ἢ ἀεχορῆσις, ἢ ἀναίδεια : αὐτ. Ἀλκ.13 ἦν ἀναισχυτίαν καὶ ἀπόνοια οὖσαν, εὐτολίμια ἔνοιαι καὶ ἀνδρείαν καλλοῖαι ἢ ἀκρίσις, ἀνοησία : Μηναι.3,9 Ὁδῆ 7 τῶν ἀσεβῶντων ἀνάνοια ἢ ἀνόπτος ἐξέγερσις, ἀνταρσία : Πολυδ.1,70,5 ἀνιήρουν ταῖς τῶν ὄχλων ἀπονοίαις πρὸλ. ἀπονοῶ-οῦμαι, μτχ. παθ. παρακ. ἀπονουημένος.

ἀπονοικοκυρά (ἡ) δημ. κ. -κερά ἢ μὴ καλῶς φροντίζουσα τὰ τοῦ οἴκου αὐτῆς οἰκοδέσποινα,

ἢ ἀδέξις ἢ ἀμελής εἰς τὰ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας **ἀπονομιον** Ἡσ. « ἀπογυμνασιν ».

ἀπονομή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς τινα δόσις πρὸς δικαίαν ἐξ ἠθικοῦ λόγου ἢ ἐκ τοῦ νόμου ὀφειλομένην σύτῳ ἴκανοποίησιν ἢ ἀμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν : Φιλ.2,34,16 τῶν τῶν κατ' ἀξίαν ἐπιβαλλόντων ἐκάσταις ἀπονομήν, ἀπονομή δικαιοσύνης, - παραστήμου, - τίτλου, - βραβεῖου, - συντάξεως ὡς νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ ἐπιρρίπτεν, προστάπτεν : ἀπονομή μομφῆς 2) μέρος, μερίς Ἡσυχ. « ἀπομερισμός ».

ἀπονομιζω μτγν. διὰ νόμου ἐπιβάλλω ἀπογόμενοι, ἀποχῆν : Μνασέας 32 ὡστε καὶ ἀπονομίσει αὐτοῖς ἰχθύν ἢ ἐσθίειν.

ἀπονομέω-ον μων. ὁ ἀποπληνθεῖς τῆς νομῆς, ὁ βόσκων μακρὰν τῆς νομῆς : Νικίτ.Χων.624,6.

ἀπονοοῦμαι-εομαι κ. νεώτ. μέλλ. -ήσομαι, εἶμαι ἐν ἀπονοῦσις ἐκ φόβου, ἐξ ἀπελπίσεως : Ξεν. Ἐλλ. 6,4,23 τὸ ζῆν ἀπονοηθέντα διαμάχεσθαι ἢ ἢ μτχ. παθ. παρὰ. ἀπονοημένος κ. νεώτ. ὁ ἀπενοηκῶς, ὁ ἀπεπισμένος : Ἐουκ.7,81 ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπου ἀπονοημένους (περιελθόντας εἰς ἀπόνοησιν) 2) ἀπονοημένος, ὁ ἀπὸ τοῦ νοῦ, ὁ ἀσύνετος, ὁ ἀναίσχυτος, ἀκόλαστος, ὁ χαμένος, ὁ πρόστιχος : Θεόφρ.Χαρ.6 ὁ δὲ ἀπονοημένος τοιοῦτός τις.. τῆ ἤβη ἀγορεύσεις.. δεινὸς δὲ καὶ πορνοβοσκῆσι κλπ. 3) ἀναήτωνος ἀλοουνοῦμαι.

ἀπονοξ (-η-οἶν) κ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. -ώτερος κ. παρὰ Πινδ. -έστερος ὁ ἀνευ νόμου, ὁ ἀνευ φρονιτιδῶν, ὁθ. ὁ εὐκόλος : Πλάτ.Τιμ.81Ε ἀπονωτάτος τῶν θανάτων, Ἀνδοκ.22,26 ἀπονος χείρις ἢ κτηθείσαι κ. ἢ δοθεῖσαι ἀκόπως, Ἰμνι 10,19Τροπ. Μάρτ.Ουάρου τὴν ἀπονοξ ζώην 2) ὁ μὴ προ-καλῶν ὀδύνην, ἀνώδυνος : Ἀριστλ.ΖΜ 668Β19 3) ὁ μὴ κοπιῶν, ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ ὀκνηρὸς : Ξεν. Ἐλλ.3,4,19 μολακὸς καὶ ἀπονος 4) ὁ μὴ εἰς πόνον, κάματον ὑποκείμενος, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ : Ἀριστ.Οὐρ.2,13 (ὁ οὐρανὸς) ἀπονος διὰ τὸ μηδεμίαν προσδέσθαι θείας ἀνάγκης 5) δημ. ὁ ἀνοικτήρμων, ἀπληγχνος, ποῦ δὲν ἔχει πόνεση.

ἀπονοστήσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποναστεῖν, ἢ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδος : Ἀρρ.Ἀν.7,4,3.

ἀπονοστήθω-έω ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου : ἴλ.Α.60 εἰς ἀπονοστήσας, Εὐρ.Ι.731 ἀπονοστήσας χθονὸς παρ. ἀπ. πεζοῖς σπῆν : Ἐουκ.7,87 ἀπονοστῶ ἐπ' οἴκου.

ἀπονοσθεῖ καὶ ἀπονοσθῆν ἐπ. ἐπίρρ. μακρὸν ἀπὸ .. χωριστά : ἴλ.Β.233 ἦν τ' αὐτὸς ἀπονοσθεῖ κατῆραξ 2) πρὸθ. μὲ γεν. μακρὸν ἀπὸ .. Ὀδ. Ε.113 φίλων ἀπονοσθῆν ὀλέσθαι.

ἀπονοσφιζω μέλλ. ἀπ. -ιῶ ἀποστερῶ, χωρίζω, δὲν δέχομαι, ἀποδιώκω : Ἐπαγρ. μὲ μοίρα φίλων ἀπονοσφικί : 2) ἄρραξί τὴν διὰ τῆς βίαις : Σοφ.Φ.979 ὁδ' ἦν ἔρα ὁ ἐυλλεθῶν μὲ κάπονοσφίσις ἄπλων ἢ ὀφροησίαις ἢ παθ. ἀποστεροῦμαι πινος ἐκφώνω 3) προσπαθῶ ἢ ἀπομακρύνω τὸ ἐπ' ἐμοῦ : Σοφ.Ο.7480 τὰ μεσόμφολα γὰς ἀπονοσφίζων μαντεία.

ἀπονοσθεῖ-έω ναύομαι νουάων, γίνομαι ὕγις :

ἴππ.Ἐπαμ.6 ἀπονοσθῆσαν ἐν τῇ μητρῷ.

ἀπονοστήω δημ. μτθ. κ. ἀμτθ. ἐντέλως νοτιζω βλ.λ., ὑγρῶν κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.

ἀπονοσθεῖθω-έω μτγν. συμβουλευῶ τινὰ νὰ μὴ πράξη τι, ἀποτρέπω κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Πολυδ.15,6.

ἀπονοομαι δημ. ἐχθαίρω τινί, μνησικακῶ, δὲν τοῦ ἔχω πόνεση 2) ἀπειλῶ : Ἐρωτόκρ.Β.915 κ. ἀπὸ μακρὰ τὸ Κρητικῶ φωνάζει κ. ἀπονοῦται.

ἀπονοσσεῖ-ον μτγν. ἀπληγαμένους νόσου, ὕγις : Συνέας. Ὑμν.8,35 ἀπονοσσεον, ἀπῆμονα.

ἀπονίστως μτγν. ἀδυβίστως.

ἀποντρέπομαι δημ. έντελώς έντρέπομαι.
ἀπονυκτερεύω μτγν. κ. νεώτ. διέρχομαι τήν νύκτα μακράν τινος, ξεφυχτιώ : Πλούτ. Φάβ. 20
ἀπονυκτερεύω του στρατοπέδου πολλάκις 2) διέρχομαι τήν νύκτα έξω, ξεφυχτιώ : Πλούτ. Ήθ. 195 B παρά τόν νόμον ἀπονυκτερεύων.

ἀπονύμφης (ό) ἀπονύμφης βλ. λ.
ἀπονύμφος (ό) μτγν. κ. ἀπονύμφης (ό) ό τήν γυναίκα έν όμιλία άποστρεφόμενος, έθ. ό παιδεραστής : Πολυδ. 3,46 «ἀπονύμφην δέ και άπό- νυμφον τόν φίλοπαίδα και γυναίκα έν όμιλί άποσχε- ραίνοντα, έν και μισογύνην έρεΐς».

ἀπονυστάξω μτγν. κ. δημ. άόρ. δημ. άπονύ- σταξά κ. μτγ. παθ. παρκά. άπονυσταιγμένος ύπνώτω, νυστάξω πολύ, άποκοιμάμαι : Πλούτ. Κικ. 24 άπονυστάζειν τόν Δημοσθένην, άπονύ- σταξά τώ παιδί 2) νεώτ. κ. δημ. παύομαι νυσ- στάζων, ξευστάξω.

ἀπονύχι (ή) δημ. ή μη άσφα ήλθεν νεάνιμ- φος, ή άπ' άρκετού χρόνου ύπανόρευθεισα γυνή.
ἀπονύχι (τό) δημ. τώ κατά τήν κοπήν άποβλη- θέν μέρος τού άνυκος.

ἀπονυχιζώ κ. νεώτ. μέλλ. άττ. -ίω άποκόπτω τά άκρα τών άνύκων, ξεφυχιζώ, άβ «ἀπονυχιζώ τώ τάς ύπεραυξηθείς τών άνύκων άφαρπειν σημαι- νει» κ. μέσ. : Ήπ. 618,38 τάς χείρας χρή άπονυχι- σασθαί 2) παθ. -ομαι ύφιστάμαι κοπήν τών ά- νύκων μου, μου κόβουκε τά νύχια 3) μτφ. συντέ- μνω, περικόπτω, έλαττώω : Άριστοφ. Ήπ. 709 ά- πονυχιώ σου τάν Πρυτανειώ τά στία 2) έξε- τάξω όιοιεί διά τού άνυκος, λεπτομερώς, πρβλ. έξουχιζώ.

ἀπονύχιον (τό) ή εύθύς μετά τώ τέλος τής νυκτός άφ' άρα (κατά Κορ.) : Χρον. Παοχ. 338 Α.

ἀπονύχιος-εως (ή) νεώτ. τώ άπονύχιση (βλ. λ.)
ἀπονύχιση-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. τώ έκ τών άνύκων άποκοπόμενον μέρος : Διογ. Α 817 2) νεώτ. ή ένεργεια και τώ άποτέλεσμα τού ά- πονυχιζειν βλ. λ.

ἀπονυχιστήριον (τό) νεώτ. έργαλείον χρησι- μεύον πρός άποκοπήν τών άνύκων τών ύπνων.

ἀπονυχιστικός-ή-όν άβ κ. νεώτ. ό άπονυχιζών, ό εις τώ άπονυχιζειν βλ. λ. άσφακούμενος.
ἀπονύχτερος-η-ο δημ. ό εκτός τής οικίας διερχόμενος τήν νύκτα, ό ξεφυχτής 2) ό έν βα- θέια νυκτι γενόμενος, ά. άπόνυχτος.

ἀπονύχτος-η-ο δημ. άπονύχτερος βλ. λ. 2).

ἀπονύ-έω είμαι άνευ πόνου, ύγαιώω : Ήσ. έν λ. άώδυνειν.

ἀπονυρίς έπίρρ. δημ. άπό ένυρίς, πριν προ- χώρηση ή νύξ : Έρωτόκρ. Α 815 κ. άπονυρίς στήν κλήνην τώ ήθετε και εκοιμάτο 2) πολύ πρωί.

ἀπόνω έπίρρ. κ. νεώτ. άκόπως : Ήρ. 9,2 έξεις άπόνωσ άπαντα τά εκείνων βουλεύματα κ. συγκρ. -ώτερον : Όουκ. 1,11 άπονώτερον τήν Τροίαν είλον κ. ύπερθ. -ώτατα : Ξεν. Άπομν. 2,124 πώς άν άπονώτα τούτων πάντων τυγχάνωσιν 2) νεώτ. άνευ πόνου, άνωδύνας 3) νεώτ. (έκ τού δημ. άπώνα) άνευ οίκτου, άσπλαγχνος.

ἀπονυτιζώ στρέφω τώ νότα : Σοφ. άπ. 713 2) μτβ. εις φυγήν τρέπω τινά : γλωσσ. Ευρ. Βάοχ. 763 έτραυματίζων κάπηνώτιζων φυγή γυναίκα εκάδωρας.

ἀποξαγέρι (τό) δημ. άνοικτός χώρος, εκτεθει- μένος εις τόν άέρα, μη ύπνεμος.

ἀποξαινω μτγν. άποξέω κ. μέσ. -ομαι έν τή αύτή σημ. : Πά Μακκ. 4,6,6 άπεξαινετο ταις μά- στίξι τάς σάρκας ό γέρων 2) δημ. περαινώ τήν ξάννην έρίων, λίνου κττ. : άποξανε τά μαλλιά, για νά γνέση.

ἀποξαινώ Ήσ. «καρθαθειν».

ἀποξαινίδι (τό) δημ. ύπόλειμμα ξεανθέντος έ- ριού, λίνου κττ., ά. άπολαναριδι.

ἀποξεθυμιαίνω δημ. επί ύγρών, έξατμίζωμο ποβάλλω τήν όσμήν ή τήν όριμότητά μου, ξε- μαινω όλότελα 2) μτφ. άποβάλλω τελείως όργήν μου, ξεθυμιάω, πρβλ. ξεθυμιαίνω.

ἀπόξεινος-ον ίων. ό άπόξενος βλ. λ.
ἀποξενώ-όω ίων. άποξενώ βλ. λ.

ἀποξεκάνω δημ. έκποιώ ή έντελώς, ξεκό- πω 3) καταστρέφω ή έντελώς, έσφακιάω, έξέ- νω : πέρασον όι τσέτες κ. άποξεκάνω τώ χωρίο
ἀποξεκινώ-άω δημ. καθυστερήσας άλλων κινώ τελευταίως και έγώ.

ἀπόξενα δημ. κατά τρόπον άπόξενον εί- πέναι.
ἀποξενίζω μτγν. εκκλ. ποιά τινα ξένον, άλλότιο άπόξενω βλ. λ. : Άθανάσι. Σεραπ. 1,182 άποξενί- ζε τώ πνεύμα άπό τού υιού.

ἀποξενιτεύομαι μτγν. κ. δημ. πηγαινώ εις ξένον, στήν ξενιτειά : σχολ. Ευρ. Έκ. 1195 άπό πατρικίης γής άποξενιτευθείσιν 2) δημ. δια- εις τήν ξένην έριστικώς άνευ προθέσεως έπα- ρου εις τήν πατρίδα.

ἀποξενολογώ-έω μτγν. συλλέγω ξένους στο- τιώτας επί μισθώ : Ήσ. Α 13,16,2 εί άποξενολογώ- σαιεν τούσούδε άνδρας.

ἀπόξενα (η)-ο(ν) κ. δημ. ό άδιόφορος ή ά- δυσμενής ή ό έχθρικός πρός τούς ξένους ή τούς άρμους, άφιλόθετος : Σοφ. ΟΤ 195 εις τόν άποξενώ- όρμων Όρθηκιν κλυθώνων 2) μετά γεν. τών ό μακράν τόπου τινός, ό διαχθείς άπό τινός σου, άποδιώκόμενος : Αισχ. Άγ. 1282 τήσδε γής άπόξενος 3) μτγν. κ. μον. μετά γεν. προσ. ή άλλότριος, άνάρμοστος, άσυμφωνός τινι : Σπύρ. π. Μομφ. 89,4 θεού άπόξενα ταυτά 4) δημ. όλοτελώς ξένος : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 199 μά' θβε ξέ- νος κ. άπόξενος, ήρθε και μου τήν ήρθε.

ἀποξενύχτημα δημ. κ. -ξενύχτι κ. -ξενύχτιση τώ καθ' όλην τήν νύκτα μέχρι πρώτας άγρυπνίας
ἀποξενυχίζω δημ. κ. άποξενυχίζω περι- τήν διανυκτιρέουσιν 2) άγρυπνώ μέχρι πρω- τής μέρας ή μέγας πόνου ή άγρυπνίας καθ' όλην νύκτα : άποξενυχτήσαν τόν άρρωστο 3) ενεργ. κάμνω τινά νά μείνη μέχρι πρώτας άγ- ρυπνίας : μάς άποξενυχτήσαν μέ τά τραγούδια τού

ἀποξενώ-όω κ. νεώτ., δημ. άποξενώνω, ίων. άποξενώ άπομακρύνω τινά άπό τού οίκου, τής πατρίδος, εκδιώκω καθιστώ αυτόν έξω : Πλούτ. Φιλοπ. 13 Μεγαλοπολίται έπεχείρησαν άπό- ξενούσιν αυτόν 2) κ. μτφ. καθιστώ τινά έξω, άλλότριον άπό τινος αγαθού, ήθικού ή ύλικού : Λουκ. Οίκ. 2 άπειροκαλί, τών ήδίστων αυτός άσείζουσ και τών καλλίστων άποξενούσιν, - ή φε- δολογία τού τόν άπέξενωσε τής έμπιστοσύνης τών προϊσταμένων του 2) θεωρώ τινά ξένω άλλότριον άπό τινος, ούχι άνήκοντα εις τήν Γαλ. 9,248 έν δέ τώ διαπτικώ τώ ύγιένω τώ Ήπποκράτει μέν επιγυραμμένω και αύτώ, τώ δέ άποξενούσιν αύτό (τοίς θεωρούσιν εκ ούχί έργον τού Ήπποκράτους) τισί μέν εκ Φιλιστίνων.. αναφέρουσι 2) ενεργώ ή έπι- τοιούτος ώστε τώ καταστήσω τινά ξένον, άλλό- τριον, άδιόφορον πρός τήν οίκείν αυτοψ : Πρός 10 άποξενώσας συγγενών, ή φιλολογική έν τή ξένην αναγνώρισί τού τόν άπέξενωσε τής πα- τριδος 2) μετ' αυτοπαθούς αυτών. ώς μέσ. ταις άνωτέρω σημ. : Πλούτ. Αλέξ. 69 διά μικρα λογία άποξενώσαντα τής πατρίδος έαυτών, - μη άποξενόσι σεαυτών τών οικείων 2) -ομά- ώς μέσ. έν ταις άνωτέρω σημ., φυγών και κ. μακράν τής πατρίδος μου : Σοφ. Ήλ. 777 φυγας άπέξενούτο, Πλάτ. Νόμ. 708 B έτέρωσας άποξενώ- σθαι (μεταναστεύειν), Δίων Κ 38,26 τόν Σόλωνος ός εκών έτη δέκα άπέξενώθη (άπέδημσε)

2) κ. μτφ. άλλότριουμά άπό τινος, άπιστε- ρού

έμαυτὸν τι, παραιτοῦμαι ἀπὸ τινος : Μάξ.Τύρ. Διάλ.27,7 ἡ ψυχὴ ἀπεξενωμένη ἐκείνων τὸν θεομάτων, Ἄγασθ. ἐν Ματθ.ιατρ.285,2 μηδὲ τῶν θερμῶν παντάσῃσιν ἀποξενούσθαι λουτρῶν (ἐὰν στεροῦνται θερμῶν λουτρῶν, νὰ ἀπαγορευθῶνται εἰς αὐτὸν τὰ θερμὰ λουτρά· ὁθ. κ. ἡ σημ. μεταπίπτει εἰς παθ.)· ἢ αἰσθάνομαι ἀποστορῆσιν πρὸς τινα ἡ πρὸς τι : Διόδ.Σ 3,47 ἀποξενώσθαι τῶν .. ἐρμιοῖον ἠγουμένους τὸν ἀλλότριον πλοῦτον· 3) ὀμ. μέσ. μτγν. παρουσιάζω ἐμαυτὸν ὡς ξένον, ὀμοιοῦμαι ὅτι εἶμαι ξένος, ἀποκρύπτω τὴν ταυτότητά μου : ΠΔ Βασ.3,14 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσέρχεσθαι αὐτὴν καὶ αὐτὴ ἀπεγενοῦτο· 4) -οῦμαι παθ. κ. νεώτ., ὁδημ. -ώνομαι γίνομαι ἀπόξενος, ἀλλότριος, πάσχω, ὑφίσταμαι ἀποξένωσιν βλ. λ. : Οὐλίαν.εἰς Δημ. περὶ Στεφ.526 I λέξις ἀποξενωμένη, Διογ.Λ1,51 τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, -ἀποξενωθείς τῶν ἐγκοσμίων, - ἀποξενώθηκε ἀπὸ κάθε συμπάθειαι· ἢ εἰδ. διώκομαι ὡς ξένος (ψευδῶς ἐμφανίσας ἐμαυτὸν πολίτην) : Πολυδ.3, 57 « ξενίας ἄλωναί, ξενίας ἀποφυγεῖν· τοῦτο δὲ καὶ ἀποξενωθῆναι Ἰσασίος καλεῖ »· ἢ ῥήματα ἀποξενώμενα οὐχὶ γνήσια· 5) ὁδημ. ἀποκρίσσω, ἀποκλήρῶ : ἀποξένωσεν τὸν πρῶτο του γιό. **ἀποξένωμα** (τὸ) ὁδημ. ἡ ἀποξένωσις βλ. λ. **ἀποξενωμός** (ὁ) ὁδημ. ἡ ἀποξένωσις βλ. λ. **ἀποξενῶν** ὁδημ. ἀποξενῶ βλ. λ. **ἀποξενώσις-εως** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ὁδημ. -η ἀποδημία, διακομὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ : Πλούτ. Ποιμ.80 ὡς μὴ κατὰ πάντα μείψομαι τὴν ἀποξένωσιν· ἢ ἀπομάκρυνσις, ἀποχωρισμός : Μάξ. Ὀμολ.2,σ. 60 A κατὰ τὴν ἐν ἀμφοτέροις ἐνεργείαις τοῦ μονογενοῦς τελείαν .. ἀποξένωσιν· 2) νεώτ. κ. ὁδημ. γεν. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποξενῶ βλ. λ. **ἀποξενουάω**-ᾶω ὁδημ. ἐντελῶς ἐκποῦ, ἔξουλοῦ τι. **ἀποξερῶναι** ὁδημ. ἀποξηραίνω βλ. λ. **ἀπόξερος**-η-ο ὁδημ. καθ' ὀλοκληρίαν ξηρός, κατάξηρος κ. ἐπίτατ. ἐν φρ. ξηρός κ. ἀπόξερος. **ἀπόξερσις-εως** (ἡ) κ. νεώτ., ὁδημ. -η ἡ πράξις τοῦ ἀποξέω βλ. λ., ὁ διὰ ξέσεως ἡ τριβῆς καθορισμός ἡ λείανσις· ἢ νεώτ. γεν. ἡ διὰ ξέσεως ἀφαίρεσις· ἢ εἰδ. ἰατρ. χειρουργικὴ ἐπέμβασις σκοποῦσα τὴν ἀφαίρεσιν νοσοῦντων τμημάτων τῆς ἐπιφανείας διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος : ἀπόξερσις μήτρας, ὄσπου. **ἀπόξερμα**-ατος μτγν. κ. νεώτ. ὁδημ. κ. ἀπόξυμα, πᾶν ὅ,τι ἀποξέεται ἕκ τινος : Ὀρειθ.8,26,] ἀπόξερμα ἐντέρων, - ἀπόξυματα κερῶν. **ἀποξεστομίζω** ὁδημ. κ. ἀποξεστομῶ ἐκστομίζω. **ἀπόξεστρον** (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἀποξέομεν, ζύστρα. **ἀποξεχᾶν** ὁδημ. κ. ἀποξεχνῶ, ἀόρ. -ξέχασσα, παθ. ἀόρ. -ξέχαστκα, μτχ. παθ. παρκα. -ξέχασμένος ἐντελῶς λησμονῶ τι, ξεχᾶν ὀκότελα : Ἰοβ.λίτ. Ἐκλ.Τραγ.127,6 σάν τὴν παινᾶς, ἀφάντη μου, πῶς τὴν ἀποξεχάνεις;· ἢ μέσ. ἀποξεχνίμαι, κ. -ιοῦμαι λησμονῶ ἐμαυτὸν, περιέρχομαι εἰς κατὰστασις ἀφαίρεσως, ἀποληρονομήμαι· ἢ κ. παθ. ὄλως λησμονοῦμαι ὑπὸ τινος. **ἀποξέχασμα** ὁδημ. κ. ἀποξεχᾶσις ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξεχᾶν βλ. λ., ἡ τελεία λήθη· 2) ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξεχνίμαι βλ. ἐν λ. **ἀποξεχᾶνω**, τὸ εἶναι τινὰ ἀφρημένον. **ἀποξεχνῶ** ὁδημ. κ. ἀποξεχᾶν βλ. λ. **ἀποξέω** κ. νεώτ. μέλ. -ξέσω ἀποκρίπτω : Ἰλ.Ε 31 ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα (τῆψ.)· 2) κ. νεώτ. ξέων ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ δι' ἀποξέσεως : Λουκ. Ἐνῦν.2 ἀποξέων ἄν τὸν κηρὸν (ἀπὸ τῶν εἰς γραφῆν χρῆσιμον πινακίδων) ἢ βῶας ἡ ἴππους ἀνέπλαττον, Θεόφρ.Φ1,9,4 ἀποξέω σιδήρους λιβανωτῶν· ἢ μφ. : Ἀλκίφρ.3,2 ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ

προσώπου· ἢ παθ. με ἀιτ. ἐπὶ τῷμυθου : Ἄνθ.Π 8,19] τὸν νέκυν οἰον ἔχων χρυσὸν ἀποξέομαι· 3) διὰ ξέσεως ὁμαλίω τι, λείανω, σιλιθῶ τι. **ἀποξήλωμα** (τὸ) ὁδημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξηλῶν βλ. λ.· 2) τὸ ἀποχωρισθῆν ἀπὸ τινος ὄλου δι' ἀποκοπῆς ἢ ἀφαιρέσεως τῶν ἤλων ἢ τῶν ραφῶν, ἐκείνο ποῦ ἀποξηλῶναι τις. **ἀποξήλωμα** νεώτ. κ. ὁδημ. ἀποχωρίζω τι τελείως ἀφαιρῶν ἢ ἀποκόπτων τοὺς ἤλους ἢ τὰς ραφὰς, ξεκαρφῶν ἢ ἐπὶ ὑφάσματος ξηλώνων τι ὀλότεια· κ. παθ. : ἀποξηλώθηκε ἡ παράκα, - τὸ παπούτσι, τὸ ροῦχο κττ. **ἀποξηραίνω** κ. νεώτ. ὁδημ. -ξεραίνω καθιστῶ τι ἐντελῶς ξηρὸν : Ἦρ 2,99 τὸ μὲν ἀρχαῖον ῥέεθρον ἀποξηρᾶναι· ἐπὶ πλοῦων, διασβρόχων ἤδη ἐκ τῆς μακρᾶς ἐν τῇ θαλάσῃ παραμονῆς, ἀποστεγνῶνα : Θεουκ.7,12 ἀποξηρᾶναι τὰς σφετέρους (ναῦς)· ἢ κ. παθ. : Θεόφρ.Φ18,1,3 κριθὰς μὴ ἀπεξηραμμένας, - ἀπεξηράνθη ἡ λίμνη· ἢ κ. ἐπὶ φυτῶν ἢ καρπῶν : Θεόφρ. Αἴτ.Φ 5,6,4, - καλῶς ἀπεξηραμμένη σταφίς, - ἀποξεράθηκε τὸ δέντρο· 2) μτφ. φθεῖρω, ἀφανίζω τι ἐντελῶς : Καλλ.Δήμ. 114 οἶκον ἀπεξηράνον ὀδόντες. **ἀποξηράνσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξηραίνω βλ. λ., ἡ τελεία ξηράνσις : ἀποξηράνσις τοῦ δένδρου, - ἀποξηράνσις καρπῶν, - ἐλῶδων ἐκτάσεων (ἡ ἀποστράγγισις τῶν ἐν αὐταῖς λιμαζόντων ὑδάτων). **ἀποξηραντήριον** (τὸ) νεώτ. εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς ἀποξηράνσιν καρπῶν· ἢ τὸ μέρος ἐνθα γίνεται ἀποξηράνσις καρπῶν. **ἀποξηραντής** (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποξηραίνων, ὁ ἀσχολούμενος μετὰ τὴν ἀποξηράνσιν καρπῶν, ἢ εἰς ἀποξηραντικὰς ἐργασίας τοῦ ἐδάφους. **ἀποξηραντικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀποξηράνσιν : ἀποξηραντικὰ ἔργα (τὰ πρὸς ἀποστράγγισιν λιμνῶδων ἐκτάσεων καὶ μετατροπῆν τούτων εἰς καλλιεργήσιμος). **ἀποξιδῶ**-ὠω νεώτ. ὁδημ. -ξιδῶν ἀφαιρῶ τὸ ὀξίδιον σώματος τινος. **ἀποξιδῶσις** ὁδημ. ἀποξιδῶ βλ. λ. **ἀποξιδωσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία, δι' ἧς ἀφαιρεῖται τὸ ὀξίδιον σώματος τινος. **ἀποξιδωτικός-ή-όν** νεώτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀποξιδῶσιν βλ. λ., ὁ ἐπιφέρων αὐτήν. **ἀποξίνυνται** Ἦσ. « ἀποσθένεται » [γρ. χειρ., διόρθ. « ἀποξίνυνται βλ. λ. »]. **ἀποξιφίζω** παύομαι ξιφίζω, ἦτοι ὀρχοῦμενος τὸν πολεμικὸν χορὸν ξιφιομῶν : Εὐστ. Ἰλ.1167· 2) ξιφίζω : Ἦσ. « ἀποξιφίζω » ὀρχεῖσθαι ποῖαν ὀρχησιν· ὁ γὰρ ξιφιομὸς σχῆμα τῆς ἐμμελείας τραγικῆς ὀρχήσεως : ΑΒ 423,23. **ἀποξουρίζω** ὁδημ. ἀποξουρίζω βλ. λ. **ἀποξουζῶν-ὠω** νεώτ. ἀφαιρῶ ἕκ τινος οὐσίας τὸ ἐνυπάρχον ἐν αὐτῇ ὀξυγόνον. **ἀποξουζῶσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξουζῶν βλ. λ. **ἀποξουζωντικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ ἐπιφέρων ἀποξουζῶσιν οὐσίας τινος. **ἀποξυλιάζω** ὁδημ. ἀποφύγω τι ἐντελῶς καθιστῶν αὐτὸ σκληρὸν οἶονε ὡς ξύλον, παγᾶνω : ἐβγήκα ἔξω καὶ μοῦ ἀποξυλίασε ὁ βοριάς τὰ χεῖρα· ἢ κ. ἀμτθ. ἀποφύχομαι, παγᾶνω, κοκκαλιάζω : ἀποξυλιάσα ἀπὸ τὸ κρῦο. **ἀποξυλίασμα** (τὸ) ὁδημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξυλιάζω, ἡ ἐντελής ψύξις. **ἀποξυλίω** κ. ὁδημ. ἀφαιρῶ ἕκ τινος φυτοῦ τὰς ξυλῶδεις ἵνας : Ἀριστ. Π.ρ.873B,4 ἀποξυλίζοντες κρᾶμβιν [ὄξω, ἀποχυλίζοντες]· 2) ὁδημ. παύομαι ὄξω· ἢ ὄρω σῆθις, εἰς ἔπακρον. **ἀπόξυλος** (-ῆ) μσν. κ. ὁδημ. ὁ οἶονε τὸ ξύλον σκληρὸς καὶ ξηρὸς, κατάξηρος· Ὁησ.Στεφ.

ἴ προβλ. ἀποξυλῶναι 1' 2) δημ. μτφ. ὁ ἀπεφυγμένος: Σάρρ. Ἀν. ΑΗ ἐν λ., προβλ. κ. ἀποξυλιόζω.

ἀποξυλῶ-ῶ μον. κ. νεώτ., δημ. -ῶνας μετατρέπω τὴν εἰς ξύλον, καθιστῶ τὴν σκληρόν οἶονε ὡς ξύλον κ. παθ.: Γεωπ.17,21' 2) Σουῖο ἐκ ἑλλορδός, ἀπεξυλιωμένος συγκεκαμμένος τὸ σῶμα » 3) δημ. μέσ. -ῶνομα μένω ἐκστατικός ἀπὸ ἀκίνητος οἶονε ὡς ξύλον: δ. τραγ. παπάς τὴν εἶδε κ' ἔκλαινε, διόκοος κ' ἀποξυλῶθη' || ἢ μτφ. ἀποξυλιωμένος ἐν χρ. ἰδίως ἐπὶ καταράς: ξερός κ' ἀποξυλιωμένος ἴνὸ μείνη!

ἀποξυλῶναι δημ. ἀποξυλῶ βλ.λ.

ἀποξυλῶναι κ. νεώτ. κόμην τὴν ἀπολήγη εἰς ὄξυ: Ὁδ.2.269 ἀποξυλῶναι ἐρατῶν ἱστομαζῶν ξύλα διὰ κοινά' κ. παθ.: Γαλ.7,30 ὡτα ἀπωξυμένα, Διδό.Σ13,110 τὸ τοῦ χάρακος ἀπωξυμένον ἴ προβλ. κ. ἀποξυλῶ 1' 2) μτφ. ἐπὶ φωνῆς, καθιστῶ τὴν φωνὴν ὄξειον καὶ διαπεραστικὴν, τὴν ἀναβιθαζῶ εἰς ὄξειος τόνους: Γλιούτ.Τ1ράκχ.2' || νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἐρίδος, μίσους κττ., ἐξάπτω, ἐξεφθερίζω ἐπὶ μῶλλον: ἀ ἐφημερίδες ἀποξυλῶσαι τὰ πολιτικά πάθη' 3) καθιστῶ τὸ ὄξειον, ξινό: Ἰνπ.Διαίτ.3,76, Ἀντυλλ.π.Μαθ.106,21 στομάχῳ πλαδῶνναι καὶ ἀποξυλῶναι καὶ διασφειρόντι τὰς τροφάς.

ἀποξυλιωμένος ἴδι νεώτ. ὀνομασία περιφροῦ ἀρχαίου ἀγάλματος παριστάντος ἐφηβον ὄστις ἀποξέει τὸ σῶμα του διὰ τῆς σπληγγίδος: ὁ ἀποξυλιωμένος του Ἀσπίουου.

ἀποξυρῆσαι-εως ἴη) μτγν. κ. νεώτ. ἢ διὰ ξυρίσεως ἀφαίρεσις, ξυρίσμα: Ὁρειθ.46,8 ἢ ἀποξυρῆσαι τριχῶν' 2) νεώτ. γεωλ. ἢ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν κομῶτων διάθρωσις τῶν ἐξεχόντων τμημάτων τῆς χέρσου γῆς κατὰ τὰς ἀκτάς.

ἀποξυρίζω σολ. νεώτ. κ. δημ. τελείως ξυρίζω: σφάλλ.Εὐρ.Τρω.1026' || νεώτ. κ. δημ. ἀποπερατῶ τὴν ξυρίσιν, τελειώω τὸ ξυρίσμα || δημ. κ. μτφ. ἀφαίρω ἀπὸ τινος ἰδίως διὰ δολίου τρόπου, ἐν παγνίῳ τὰ μετὰ προγενεστέρως ἀπωλείας ἀπομένοντα αὐτῷ χρῆματα.

ἀπόξυρος-ον μτγν. ὄξυς, ἀπότομος, τραχύς: Λοικ.Ἀλ.Ἰστ.2,30 νῆσος .. κρημνώδης καὶ ἀπόξυρος.

ἀπόξυρω μτγν. ἀποξυρῶ βλ.λ.: Πολύαιν.1,24.2) μέσ. ξυρίζω τὴν ἐντελὸς ἐμαυτὸν: Γλιούτ.Ὀθ.2 ἕως ἂν ἀποξυρῆται τὸ νένειον.

ἀποξυρῶ-ῶ ἢ -ῶω ξυρίζω ἐντελὸς: Ἦρ.5,35 τῶν δολῶν τὸν πιστάτονον ἀποξυρῆσαι τὴν κεφαλὴν ὄστις' || ἀφαίρω τὴν διὰ ξυρίσεως: Λοικ.Θυσ.15 τὴν κόμην ἀπεξυρῶσαι κ. παθ.: Πολύαιν.7,35 ἰ τὰς κεφαλὰς ἀπεξυρῆμενοι.

ἀπόξυρ-ο εἰς ὄξυ ἀπολήγων: Ἰνπ.Ἀρθρ.33.

ἀπόξυρῆσαι-εως ἴη) Ἐπιγρ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀποξυρῆν, ἢ ἀπόξυρῆσαι, τὸ ξυρίσιν: Γεωπ.10,75 ἴδι ἐχέτω οὖν τὴν ἀπόξυρῆσαι δακτύλων δού' 2) Ἐπιγρ. ἢ διὰ ζέσεως ἢ τριβῆς λειανσις.

ἀπόξυρῶ-μυρῆσαι μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ τινος ἀποξυρῆσθαι, τὸ ἐξ ἀποξυσεως προελθόν, ἀπόξυρῶσαι, ρίσιμα: Διοσκ.Ἐθροπ.1,175, Ἰππιατρ.149,13 ἀποξυρῶσαι τῶν ἀμυροσθῶν ὄνυχων ἴδι πλάου.

ἀποξυρῶσμός ἴδι μτγν. ἢ μεταβολὴ οὐσίως τινός εἰς ὄξινον, τὸ ξυρίσμα: Ἀέτ.9,10 ἀπο-τῆς τροφῆς.

ἀποξυρῶσθαι-προς ἴδι μτγν. χειρουργικὸν τὸ ἐργαζομένον: Ἐρβέρντην Συμπλ.Λεξ. ἐν λ.

ἀπόξυρῶσθαι-ο δημ. ὁ ἀποξυρῶσθαι, ὁ δι' ἀποξέσεως γενόμενος λείος: Βλ.Συνμ. 60,153.

ἀποξυρῶσθαι-ομαι μτγν. ἀμύλιονομα: Πολύαιν.2,33,3 ἢ μάχαιραι .. ἀποξυρῶσθαι.

ἀποξυρῶσθαι μέλ. -ξύσω ὄφαιρῶ τὸ δι' ἀποξέσεως: Ὁδ.1,326 ἀποξυρῶσαι ἴδι ῥαπαλῶν δ' ἐκέλευσαι ἴ παρηγγεῖλαι νὰ ζῶσαι τὸ ξύλον καὶ νὰ ἀφοισρῶσαι τὸν φλοῖόν', Ἐπιγρ. ἀπ- τὸν καττιτερον || μτφ. ἀφαίρω οἶονε ζέων ἐξωτερικόν περιβλη-

μα: ἴδι.446 εἴ κεν μοι ὑποσταίη θεός αὐτός γῆρας ἀποξέσας θήσειαι νέον' || κ. παθ., ὄμ. μτφ.: Ἀλικύρ.3,40 ἀπέξυται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου.

ἀποξῶω δημ. παύομαι ἀποξέων, περαινῶ τὴν ἀπόξυν, τὴν διὰ ζέσεως λειανσιν.

ἀπόξω ἐπίρρ. δημ. ξέω ἢ ἐξέωθεν: Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.1,224 καὶ τὰλλα δού, τὰπόξω ἢ ξανθότριχα καὶ παρδαλὰ τὰ ποδοστράγαλα εἶχαν, παροῦμ, ἀπόξω μπέλλα μπέλλα κ' ἀπὸ μέσας κασιθέλα, προβλ. κ. ἀπέξω' || μτφ.: ξέρει ἀπόξω τὸ ποίημα ἴδι ἔχει ἀποστρηθῆσαι, τὸ λέγει ἀπὸ μνήμης ἢ, ἐν παραπλ.σμ. κ. ἐμφρ. ἀπόξω κ' ἀνακατωτά.

ἀποξωθιάδωσθαι ἴη) δημ. ἢ ὄμ. ἱερῶς ἀπὸ στήθους ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς Ἰσων ἀσθενούντος καὶ ἰδίως παράφρονος.

ἀπόκοικος ἴδι νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερωτῶν τῆς οικογενείας τῶν βσιποιδῶν.

ἀποκῶ ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνώπα (κατὰ συγκ. τοῦ ἀνωπαῖ) ἐντεύθεν, ἀπ' ἐδῶ.

ἀποκαγγυρα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὴν πανηγυρίν.

ἀποκαπνυομαι-ομαι γλωσσ. ἐν λ. ἀποκαλεῖσθαι εἰς Γαλ.15,129.

ἀποπαγῶναι δημ. ἐντελὸς ἀποφύω, παγῶω: Παλαμ.Γρισεύ.72 ἴδρωτας κρύος με ἀποπαγῶσαι' || κ. ἀμτφ. ἐντελὸς ἀποφύχομαι, παγῶω.

ἀποπαρῶν-ῶ-ῶ μτγν. κακῶς παιδαγωγῶ, καθοδηγῶ, δθ. ἀποπλανῶ: Ἰάμβλ.Προτρ.21.

ἀποπαῖδι (τὸ) δημ. κ. ἀποπαῖδο βλ.λ.

ἀποπαῖδιζω δημ. ἐπὶ γυναικός, παύομαι τίκτουςα.

ἀποπαῖδο (τὸ) δημ. κ. ἀπαπαῖδι τὸ ἀποκλιρῶσθαι, ἀποκλιρῶσθαι ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ τέκνον, τὸ ἀπόβλητον: Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 65 κ' ἀπ' τοῦς γονεῶν του ἀποπαῖδο ἔχει γένει' || συνεκδ. παῖς παρημελημένος ἀπὸ τῶν γονεῶν του ἢ ἀπὸ τῶν κόσμων: τῆς μόρφως ἀποπαῖδι.

ἀποπαῖζω μτγν. κ. δημ. παῖζω, περιπαῖζω: Γρηγ.Νύσσ.1,145 δ ἀποπαῖζει τῶν παρδαλέων' 2) δημ. παύομαι παῖζων, τελειώω τὸ παιγνίδι μόλις ἀποπαῖζων τὰ παιδιὰ νῆρθουν ἐδῶ.

ἀποπαῖρηναι δημ. κ. -πέρνω, ἀόρ. -πῆρα, μτγ. παθ. παρακ.-παρμένος ἐπιπτώω τινὰ αὐστηρῶς, ἐπιπλήττω μετ' ὀργῆς, φέρομαι τροχέως, σκαιῶς πρὸς τινά, ἀ. παίρνω με τὸ ἀγριο: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.3,242 ἀποπαῖρηναι με ὄνειδισμούς τὸν γέροντα, -μην ἀποπαῖρηναι ἔτσι τὸ ποῖδ' || φρ. τὸν ἀποπαῖρῆς ὁ θυμὸς ἰ ὄργισθη παραπῶρως' ἢ μτφ. ἀποπαρμένος ὁ ὑπερβολικῶς ὄργισμένος 2) λαμβάνω ὄλοσχερῶς τὸ ἀναλογοῦν μοι μένος περισούσιος' || λαμβάνω ὄλα τὰ ὄφειλά μου.

ἀπόπαλαι ἐπίρρ. μτγν. παλαιόθεν, ἀρχαίοθεν: Φρύν.32 ἐ ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχεραίνω, ἐκ παλαιῶν γὰρ χρῆ λέγειν'.

ἀποπαλῶσθαι-ῶ ἴδι κ. νεώτ. ἀφῆναι τὴν παλαιωθῆ: Ἦσ. «ἀποπαλῶσθαι, ἀποπαλαιῶσθαι καὶ ἀποκρούσεται» ἴδιμφ.λ.

ἀποπάλησις-εως ἴη) γλωσσ. ἀπασις ἢ ἐξάρθρωσις: γλωσσ. ἐν λ. «ἐκπάλησις» εἰς Ἰνπ.Ἀγμ.42.

ἀποπάλλω πάλιν εἶπω τὴν ἴ: Λοικ.Ἐρωτ.45 βέλη .. ἀποπάλλων' 1) μτφ. ἀκτινοβολῶ, ἐκπέμνω οἶονε τρομῶδῃ ἀκτινὸς βλάναν: Ἰώσ.Π1 5,222 πυρῶδιστάτην ἀπέπαλλεν ἀπῆν' 3) παθ. προσκρούων παυ φέρομαι πρὸς τὰ ὄπισω: Ἀριστλ.Πρ.891,33.

ἀποπαλῶσμός ἴδι τὸ πρὸς τὰ ὄπισω φέρεσθαι, ἢ ἀπασις ἐνεκα συγκρούσεως πρὸς τὴν: Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,8 Ὑ.

ἀποπαλῶσθαι-εως ἴη) ὁ ἀποπαλῶσθαι βλ.λ.: Ἐπίκ. Ἐπιστ.2,50 Ὑ ἴ προβλ. κ. ἀποπάλησις).

ἀποπαλῶσθαι ἐπίρρ. μτγν. δι' ἀποπαλῶσθαι βλ.λ., δι' ἀπωθήσεως πρὸς τὰ ὄπισω: Ζέξ.Ἐμ.Μαθ.10,223 ἀποπαλῶσθαι ποῖται τῆν .. κίνησιν.

ἀποπαλῶσθαι ἴδι κ. ἀποπαλῶσθαι καὶ ἀποκρούσεται'.

ἀποθανάτιο μιν. κ. δημ. ἐν ἔπιρρ. χρ. μετὰ τὴν πανήγυριν, μεθεόρτιον: Δουκιάγκ.

ἀποθαναριά ἡ) δημ. τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἄρτου· ἄ. συνηθέστ. ἀποναριά: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ. **ἀποθανάριος**-ή-ό δημ. ὁ τοῦ ἄνω μέρους, ἄ-πανιῶς βλλ.

ἀποπάνω ἔπιρρ. δημ. κ. -νου ἐπάνω, ὑπεράνω, ἄνωθεν: Ἐρωτόκρ.Ε570 καὶ τὸ κορμὶ λαθωματιῶς δὲ ἀπάνω ὡς κίτω (ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν), Σολωμ.Λόρδ.Μιά.2 ἀποπάνου τὸν ἄς χτυποῦνε | μόνον στήθια ἠρωϊκά, - καθέται, - μένει ἀπὸ πάνω μας (εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς σῆθης οἰκίας): || μτφ. ἰ ήταν ἀποπάνου ἀπὸ τούς ἐργάτες ἴητο ἐπόπτης τῶν ἐργατῶν ἰ.

ἀποπαναθιῶ ἔπιρρ. δημ. ἄνωθεν, ἀποπάνω: Ἐρωτόκρ.Γ1614 σά νά τάνε θωρηῖ νεκρῆ στέκ' ἀποπαναθιῶ τῆς.

ἀπόπαε ἔπιρρ. Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. ἐν συνόλω· Ἡσ. «ξῦμαν ἡ σῦμναν»: Ἐπιγρ. καθ' ἡμέραν μισθοὶ κατὰ τὰ εἰρημμένα ἀπόπαε.

ἀπόπασις ἰδὲ δημ. ὁ ἀποβολὴν τὸ σῆμα τοῦ ἱερώδου εἶπε ἔνεκα καθαίρεσας εἶπε δι' ἄλλην αἰτίαν, ἄ. ξέπασιας.

ἀπόπασις ἰδὲ μιν. πρόπασις.

ἀποπασιπύμαι-όμαι ἐπὶ ἀνθένω, μεταβάλλομαι εἰς πάσιον ἦτοι εἰς χροῦν, σέ χροῦδι: Θεόδωρ. Φ17,11.4.

ἀποπασιπύω ἰων. μέλλ. ἀποπασιπύουσιν: γύρω στρέφω τὸ βλέμμα, κοιτάζω ποῦ νά φύγω: Ἰλ.Ξ10 οὐ γὰρ Ἄχαιοὶ σχήσουσιν πόλεμον., ἄλλ' ἀποπασιπύουσιν | σχόλι. «εἰς τὰς ναῦς ἀποπέλεψον ἢ ἀλλαχόσε, ὁ ἔστι φεύγονται».

ἀποπαρδάσις-ακος ἰδὲ Ἡσ. ὁ ἀποπερδόμενος, πόρδω, κλιανίρης· Ἡσ. «ἀποπαρδάκα, τοῦτο εἰρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν».

ἀποπαρθέμια-ατος ἰδὲ μιν. ἡ πορδί.

ἀποπαρθενεύω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν, διακορεῦω || παθ. παῦν νά εἶμαι παρθένος: Ἰνπ.Ἀέρ.17 οὐκ ἀποπαρθενεύονται μέχρι ἄν τῶν πολέμων ἀποκτείνουσι.

ἀποπαρθενεύω-όω μτγν. κ. νεώτ. ἀποπαρθενεύω βλλ.: Π1Δ Σοφ.Σειρ.20.4.

ἀπόπαρμα ἰδὲ δημ. κ. ἀπόπαρμα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποπαρῆν βλλ., ὄργηλις ἐπιπληξίς, αὐστηρὰ ἐπιτιμῆσις.

ἀπόπαρσι ἡ) δημ. κ. ἀπόπαρμα βλλ.

ἀπόπαρσα ἔπιρρ. δημ. κ. ἀπόπαρσα βλλ.: παροιμ. τὸ Πάσκα νά εἶχα νάτρωγα κι' ἀπόπαρσα φοροῦσα | ἐπὶ τῶν ἀρκομενίων εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πρωτεύουσῶν μόνον ἀναγκάζονται αὐτῶν ἰ.

ἀποπάσις μιν. κ. ἀποπάσις ῥαίνω, σκορπίζω.

ἀποπάσιος-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ἀπάσιος, νήσιος: Ὀππ.Ἀπ.1,299 2) δημ. τὸ οὐδ. ἀπάσιος ὡς οὐσ. ἀπάσιον, ἐπιδοῦριον, τὰ μετὰ τὸ ἔδεσμα παραπιθέμενα γλυκίσματα ἢ ἕψωραι.

ἀπόπασις ἰδὲ ἐκκλ. μιν. ἡ τρίτῃ Κυριακῇ μετὰ τὸ Πάσχα: Λεόντ.Νεαπ.βί.Σιμ., Δουκιάγκ.

ἀπόπασις ἔπιρρ. δημ. κ. -σκα μετὰ τὸ Πάσχα, ἀπόπασις ἑξωλαμπρῆ.

ἀπόπασις μτγν. παρὰ Στωϊκῶς ὡς ἀντίθ. τοῦ πάσχω, πειθῶ ἐμαυτὸν διὰ δὲν ὑπάρχει τι, ὁπερ ὁμῶς ὑπάρχει: Ἀρρ.Επίκτ.1,283 ἀπόπασις ἐστὶ ἡμέρα ἐστί.

ἀποπάτιμα-ματος ἰδὲ κ. νεώτ. περιττώμα, κόπρανον, σκατὸ: Εὐν.284 ἀποπάτιμ' ἀλώπικος.

ἀποπάτισις-εως ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποπατεῖν, ἡ διὰ τοῦ ἀφερῶδους ἀποβολῆ τῶν περιττωμάτων, χέσμο: Γαλ.15,607.

ἀποπάτι ἰδὲ δημ. ἡ ὑποστάθμη ὑγραῖ πινος, κατοπάτι, κωτάκθι.

ἀποπατοκαθαριστής ἰδὲ νεώτ. ὁ καθαριστής ἀποπάτων || ὁ ἐκκενωτής βόθρων.

ἀπόπατος ἰδὲ ἰέν Γρηγ.Κορ.521 S κ. ὡς θηλ. ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. περιττώμα, κόπρανον: Ἰνπ.Γ1ρρορ.2,4,Πλοῦτ.Ἡθ.727 Ε χελιδόνος φεισῆς.. ἀπόπατος | κοιταλιὰς: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφοδευτήριον, ἀσχωρητήριο: Ἀριστοφ.Ἀχ.81 εἰς ἀπόπατον ψίγατε.. κάχχεον ὀκτώ μῆνας: 3) δημ. ἡ ὑποστάθμη, τὸ ἀνοπάτι βλλ.: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀποπατοῦσι ἰδὲ δημ. ἡ ὑποστάθμη, τὸ ἀνοπάτι βλλ. λ., τὸ κατακάθι, ἡ ζούρα, ἡ τρυγιά: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ. τἀποπατοῦσια τοῦ λαδίου.

ἀποπατω-όω κ. νεώτ. -μέλλ. -ἡσμαι καὶ -ἡσω, ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ὀδοῦ, ὅπως ἐκτέλεσω φυσικὴν ἀνάγκην μου, ὅπως ἀφοδεύσω, παραμερίζω διὰ τὰ χέσω || κ. νεώτ. ἀπολ. ἐκτελῶ τὴν φυσικὴν ἀνάγκην μου, ἀποβάλλω διὰ τοῦ ἀφερῶδους τὰ περιττώματα, χέω: ΔίωνΚ78,5 καταβθόντα ἀπὸ τοῦ ἱπποῦ ὅπως ἀποπατήσῃ 2) ἀποβάλλω ἀντὶ κοπράνων ἄλλο τι: Ἀριστοφ.Ἐκκλ.351 ἄλλα σὺ μὲν ἱμονίαν τιν' ἀποπατεῖς.

ἀποπασις-εως ἡ) μτγν. παῦσις, κατάπασις τῆς προσβολῆς νόσου: Ἀρετ.Ὀε.Παθ.1,5.

ἀποπασιπύω-όω ἰδὲ ἀποπαύω: Ὀρφ. Ὑμν.39,3 φόδων ἀποπασιπύω δεινῶν.

ἀποπαύω παῦω ἡ ἐμποδίζω ἀπὸ πινος, κάμνω τινὰ νά παύσῃ ἀπὸ τι: Ἰλ.Α323 τοῦς μὲν.. εἰσασον, ἐπὶ πολέμῳ ἀπέπαυσαν, Εὐρ.ἰκ.639 ἴσθου δὲ σε μακροῦ ποναῦσι || μέσ. καὶ παρ. -ομαι, ἀπῆναι τι, παύομαι ποῖων τι: Ἰλ.Α422 πολέμῳ δ' ἀποπαύει ἄμψαν' || γεν. περῶν, τελειώω: Ὀέογμ.Γνώμ. | ἀρχῇ | οὐποτε σεσὶ λήσμαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος 2) συγκρατῶ, ἀναχωρίζω τι: Ἰλ.Σ267 νύξ ἀπέπαυσεν.. Πηλεῖωνα 3) ἀμῆτ. ἐν τῷ ἔνεργ.: ΑΠ9,217 οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύετε;

ἀπόπαχο ἰδὲ δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. -χνα τὰ ἐν τῇ φάτῃ ὑπολείμματα τῆς παρεχομένης εἰς τὰ ζῶα φορτίης.

ἀποπαδόξω νεώτ. λύω τὰς πέδας δι' ὧν εἶναι δεδεμένα ὑποζύγια ζῶα.

ἀποπαδῖλω-όω νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ πέδιλον, τὸ ὑπέρισμα τοῦ βλήματος πυροβόλου.

ἀποπαδῖλασις-εως ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποπαδῖλω βλλ.

ἀποπαδῖλαίτης ἰδὲ νεώτ. ὁ ἀποπαδῖλω βλλ.

ἀποπειθῶ μιν. πειθῶ τινὰ νά μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω διὰ τῆς πειθοῦς.

ἀποπειν Ἡσ. «ἀπελεῖν».

ἀποπειρα ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. δοκιμῆ· Ἡρ.8,9 ἀποπειραν αὐτῶν πηλίσασθαι βουλομένοι τῆς μάχης ἰνὰ δοκιμάσασιν τίνι τρόπῳ μόνονται: || τεκμήριον: Φιλ.1,650 δοῦναι ἀποπειραν εὐσεβείας | ἀποδείξειν εὐσεβείας: || νεώτ. κ. δημ. προσπάθεια καὶ ὄψελος εἰς ἀσίον πέρος: ἀποπειρα συνδιδασκαλίης τῶν ἀντιμαχομένων || νεώτ. νομ. ἡ ἐπὶ σκοπῇ ἐκτελέσασθαι ἀποπειρῶν πράξεις γινόμεν ἄρχῃ ἐπιχειρήσεως, ἥς ὁ σκοπὸς δὲν ἐπραγματοποιήθῃ: ἀποπειρα φόνου, - ληστείας, - κλοπῆς.

ἀποπειρα μτγν. ποιοῦμαι ἀπέπειραν, δοκιμάζω: Ἀριστοφ.Θαυμ.831 Α, 29 2) ἀποπειρώμαι, ἀποτολμῶ τι ἐναντιὸν τινός: Ἀνπ.Λιβ.117.

ἀποπειρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀπέπειραν βλ. λ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.

ἀποπειρία ἡ) μτγν. ἀπέπειρα βλλ.

ἀποπειρῶ-όω ἀποπειρώμαι βλλ.2).

ἀποπειρώμαι-όμαι κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -όσομαι, ὄρω. ἀπεπειράθην δημ. -ἀθήκα δοκιμάζω, ποιοῦμαι ἀπέπειραν βλλ.: Ἡρ.8,67 ἀποπειρώσομαι ἄκαστου, εἰ ναυμαχίαν ποίησται, Θουκ.4,24 ναυμαχίας ἀποπειράσθαι (ἀποτολμῆν) 2) ἐν τῷ ἔνεργ. ἐν ὄμ. οημ.: αὐτ. 2,93 ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιῶς | ἀποπειραν ποιήσασθαι καταλαβεῖν τὸν Πειραιῶ 3) νεώτ. καὶ δημ. ἔνεργῳ,

ἐπιχειρῶ ἀπόπειραν βλ., προσπαθῶ νὰ ἐκτελέσω | χηρὴ νὰ τὸ ἐπιτυχῶν : ἀπειράθη νὰ συνδιαλλάξῃ τοὺς διστάτας' || νεώτ. νομ. ἐνεργῶ ἀπόπειραν βλ. ἀξιοποιῶν πρόξενος.

ἀποπέκω μτγν. μέλλ. -πέξω ἀποκείρω, κουρεύω' Ἦσ. «ἀποπέκονται ἀποκείονται» μέσ. ἀποκείονται : Καλλ.Λουτρ.Παλλ.32 ἀπὸ χαιτὰν πέχεται (ἐν τμήσ.).

ἀποπέλαγα ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ τοῦ πελάγους, μακρόθεν ἐκ τῆς ἀοικτῆς θαλάσσης : ἔρχεται ὁ ἀγέρας ἀποπέλαγα.

ἀποπελέκημα-ατος (τὸ) Ἦσ. κ. δημ. τεμάχιον ἐκ λίθου ἢ ἄλλου ὕλικου πελεκηθέντος : Ἦσ. ἐν λ. «λατόση» 2) δημ. τὸ περαίνειν τὴν πελέκησιν.

ἀποπελεκίζω AB ἀποπελεκίζω || κ. μτφ. : AB 438,17 «ἀποτυχίασι νεοπέλεκισαί».

ἀποπελεκῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. πελεκῶ : Ἀριστοφ. Ὀρν.1156 οἱ τοῖς ρύχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας || νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς πελεκῶ, τελειῶν τὸ πελέκημα : ἀποπελέκησε τὸ πῦρι νὰ τὸ βάλουμι κατῶφλι.

ἀποπεμπτικός-ήν κ. νεώτ. κ. δημ. προεμπτικός : Ρήτ.9,132,10 ὕμνοι ἀποεμπτικοί (οἱ κατὰ τὴν ἀποδημίαν θεῶν ἄδόμενοι) : 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προβαίνων ἢ ὁ συντελεστικός εἰς ἀπονομήν : Γρηγ. Νύσσοι.1 σ.364 ἀποεμπτικὸς τῆς τοῦ λαοῦ ἀμαρτίας τὸ ζῶον τοῦτο (ὁ ἀποδιοπομάρτιος τράγος), - ἀποεμπτικοὶ τρόποι.

ἀποπέμπτος-ον μτγν. ὁ ἀποεμφθεῖς : Κύριλλ. ἐν ΐω.6,10 ἀποπέμπτοι καὶ ἀπόδηλοι || ὁ δὴ δύναται τίς ν' ἀποπέμψῃ, ν' ἀποσπῆσθαι : Γρηγ. Ναζ.2,53,622 τυκτὸν κακόν, οὐδ' ἀπόπεμπτον.

ἀποπεμπῶ-ῶ μτγν. διδῶ τὸ πέμπτον μέρος τίνος : Φίλων.1,468,31 ἀποπεμπτώσασαν πάντα τὰ γενήματα' πρβλ. ἀποδεκατῶ-ίζω.

ἀποπέμνω κ. νεώτ. μέλλ. ἀποπέμνω ἀποστέλλω, πέμπω μακρὰν : Ἦρ.7,236 ἀποπέμψεις περιηλῶνιν Πελοπόννησον, Ξεν. Ἑλλ.2,1,7 ἀπεπέμψησαν πρέσβεις' 2) ἀποδιώκω, διώχνω : Ὀδ.Ψ 23 τῶ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι' || μέσ. -ομαι στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ : Ἀριστλ. ΗΝικ.2,9,6 ἀποπέμποιμι ἠδονήν | ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὴν ἠδονήν), φρ. ἀποπέμποιμι τὴν γυναῖκα (χωρίζω τὴν σύζυγόν μου, διώχνω τὴν γυναῖκά μου) : 3) ἐπὶ πραγμ., στέλλω ὅπως : Ὀδ. Ρ'76 4) φέρω εἰς φθῶ, δημοσιεύω, κοινολογῶ : Ἀριστοφ. Βάτρ.362 τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει 5) ἀπαλλάττομαι τινος : Ἦρ.2,25 ἀπον- τὸ ὑδρῶ (ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω) : 6) ἀποτρέπω διὰ θυσιῶν, ἀποδιοπομποιῶμαι : Εὐρ. Ἐκ.72 7) νεώτ. κατὰ τὴν 2αν σμμ. παῦα, ἀπολύω ἀπὸ τινος ὑπηρεσίας : ἀπέπεμψε τὸν ὑπάλληλον.

ἀποπέπις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πέμπειν ὅπως : Ἦρ.7,148 μετὰ τὴν ἀποπέπιμν τὸν κατασκόπων' || ἀποπομή, ἀπόλυσις : 2) εἶδ. διάζευξις : Δμν.1365,12 καὶ τὴν ἀποπέπιμν τῆς ἀνθρώπου.

ἀποπενήθω-έω μτγν. πενήθω, θρηνώ τινα : Πλούτ. Κορ.39 2) παύομαι πενήθω : Γρηγ.Ναζ.1,889 B ἀποπενήθει Πάτροκλον καιρὸς ἦν.

ἀπόπερα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀποπέρα πέραν, ἐκ τοῦ ἀπέτανι μέρους, πόρρωθεν : Κρυστ. Ἄγγ. Ἦλ.8 ὄπου προβάλλει ἀπόπερα, λαμνοκοπούει τὰ βράχια : κ. ἐπιθετικῶς, ὁ πέραν, ὁ ἀντικρινός : δ.τραγ. στὸν ἀπόπερα μαχαλά | στὴν ἀπόπερα τὴ μεριά.

ἀποπεραῖω μτγν. κ. νεώτ. ἄγω τὴν εἰς πέρας, ἀπερατῶ, τελειῶν' Ἦσ. «ἀποπεραῖω» ἀποπληρώω, ἀποτελέσω » : Κύριλλ. Ἄλ.2,518 A ἀποπεραῖωσιν εὐχάς.

ἀποπεραῖω-ῶ μτγν., μόν. κ. νεώτ. ἀποπεραῖω : Διον. Ἀρεοπ.122 2) ἐκτελῶ τ : Θεόδ.Στ.227 μὴ ἀποπεραῖωσιν . . τὰ πρῶταττόμενα.

ἀποπεραῖωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀποπεραῖωσις, τὸ τελείωμα : Θεόδ.Στ.482.

ἀποπερατίζω σχόλ. ἀποπερατῶ βλ.λ.

ἀποπερατῶ-ῶ μτγν., μσν., νεώτ. δημ. -ῶν ἄγω τὴν εἰς πέρας, τελειῶν : Πορφ.Κατ.132,33' || συνηθέστ. μέσ. -οῦμαι ἔγω που πέρας, ἀπολήγω : Παῦλ.Αἰγ.312,15 εἰς ἄστοις ἀι σίριγγας ἀποπερατῶνται || νεώτ. ἐντελῶς περατοῦμαι : ἀπεπερατῶθι ὁ οἰκοδομῶ.

ἀποπερατῶμα-ατος μσν. τὸ ἐν ᾧ περατοῦται, ἀπολήγει τὸ πέρας : Θεοφ.Πρωτοσαπθ.857 ξιφοειδῆ χόνδρος ἀποπερατῶμα τοῦ στήθους.

ἀποπερατῶν νεώτ. κ. ἀποπερατῶ βλ.λ.

ἀποπερατῶσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ πέρας : Παῦλ.Αἰγ.6,77 ἀποπερατῶσις τοῦ δόστου' ἢ συμπληρώσις, τὸ τελείωμα : ἀποπερατῶσις οἰκοδομῆς.

ἀποπερῶ κ. νεώτ. ββόλον, φύσαν ἠχηρῶς ἀφίρμι, κλῶν : παρομι. πρὸς κωφοῖς ἀποπερῶσις' || εὐχρηστ. μ. τὸ μέσ. ἀποπερῶμαι, μέλλ. -παρῶσομαι, ἀορ. -ἐπαρῶσο : Ἀριστοφ. Ἰπν.639 ἐκ δεξιῶς ἀπέαρδε καταπίων ἀνήρ' 2) μτφ. πρὸς παραστατικὴν ἔκφρ. : ΑΠΛ.115 ἀνήρ ἀποπερῶται ἴππον | ἀπολήγει ὄπισθεν εἰς ἴππον, περὶ κείνου) :

ἀποπερῶσῶ-ῶ μτγν. ἀποσπῶ ἀπὸ τινος καὶ κατευθύνω ἄλλοχου : Σωφ.1,117 ἀπ- τὴν διάνοιαν, σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.721.

ἀποπερῶμα-τῶμα (πέρκος) μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν : Σοφ.ἀτ.255,6.

ἀποπερῶμη Ἐπιγρ. αἰολ. ἀορ. ὑποτ. ἀποπερῶσ-σιν, ἰον. ἀορ. ἀπεπέρασα πωλῶ : Ἐπιγρ. εἰ μ ἤ-στερον ἀπέπερασαν (γῆν ἢ οἰκίην), πρβλ. κ. ἀποπερῶ **ἀποπερῶ** δημ. κ. ἀποπαίρω βλ.λ.

ἀποπερῶνῶ-ῶ διὰ περῶνης καρφῶν : Ἰπν Μοχλ.5' || κ. παθ. : Φιλ.Βελον.66,43 ἀποπερῶνῶται πρὸς τοὺς παραστάτας περῶνας σιδηραίς.

ἀποπερῶ-ῶ μτγν. περῶν εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὴν ἀπέτανιν, ξηρῶν : Πλούτ. Πομπ.62 : ἀπέπερασεν εἰς τὴν ἀντικρῶ νῆσον.

ἀποπετάζω μτγν. ἀποπετάσσω βλ.λ. : Ἀκύλ. ἘΞ.4,5 **ἀποπετάσσω** μτγν. ἀνοίγω, ἀπλώνω : Διογ.Λ 6,77 ἀποπετάσαντες τὸν τριβῶνα.

ἀποπέτοι μέλλ. -πετίσομαι πετῶν ἄνομα-κρῶνομαι, ἀφίπταμαι : Ἀριστοφ. Ὀρν.1369 εἰς τὰ ἐπὶ Θράκης ἀποπέτου, Δίων Κ 43,152 οἱ δὲ δὴ ἄστοι . . πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπεπέτου' || συνεκδ. ἐν μτφ. γίνομαι ἀφαντος, ἐπὶ τῆς ψυχῆς : Ὀδ.Λ 222 ψυχὴ δ' ἦντ' ὄνειρος ἀποπατήν πεπότηται' 2) μτφ. κυριεύομαι ἀπὸ ἔλασιν, παίρνω τὴν μαιλά μου ἄερα : Πλούτ. Ἠθ.752F ὕφ' ὧν ἐπαίρομαι πολλὰς ἀποπέτονται | ἠὲ γυναῖκες).

ἀποπετρῶ-ῶ μσν. κ. νεώτ. εἰς πέτραν μεταβάλλω, ἀπολύω : Ἀνδρ.Κορθ.166.

ἀποπεφασμένως ἐπίρρ. (ἀποφασίω) φανερώς : Δημ.1367,27 πωλῶνται ἀποπεφασμένως.

ἀποπέφτω δημ. ἀποπίπτω, ἐντελῶς πίπτω : ἀπόπεσε ἡ σκεπή' 2) μτφ. ἐκπίπτω, κακοπέφτω, πέφτω σὲ κακὰ χέρια : ἀπόπεσε τὸ κορίσι σὲ κακὰ ἀφεντικά, - σὲ ἀγαίρευτο ἄντρα.

ἀποπήγγω μέλλ. -πήξω κίμνω τὴν νὰ παγώσῃ : Ἀριστοφ. Βάτρ.126 εὐθύς γὰρ ἀποπήγγωσι τὰν κινήματα' || παθ. μέλλ. -παγήσομαι ἐπὶ ἄνθρ. παγῶν : Ξεν. Ἀπομν.4,3,8 ἀποπαγήσομεθα ὑπὸ τοῦ φύχους' || εἶδ. ἐπὶ σίματος ζῶντος ἀνθρώπου : αὐτ'. Ἀν.5,8,15 τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν εἶχει ἔωρῶν ὑποπρὸν δν . . ἀποπήγγωσθαί τὸ αἶμα

ἀποπήδησις-εως (ἡ) τίναγμα πρὸς τὰ ὅπως ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ὅταν ρίψῃ τινε σφαιραν μὲθ' ὀρμῆς πρὸς τὸ ἔδαφος ἢ ὡς ὅταν δύο σώματα συγκρούομενα πινάσσωνται ἀμφότερα ὅπως : Πλούτ. Ἠθ.921 D πηγάς τινος καὶ ἀποπήδησις, οἷας ἐπλάττει τῶν ἀτόμων Ἐπίκουρος.

ἀνοπηθῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ηθῆσομαι ηθῶσθ' ἀπό τινος : Πλούτ.Φά.16 ἀνεπηθῆσεν τοῦ ἵππου· 2) μετὰ γεν. ἀνοσκιρῶ : Ξεν. Ἀπομν.1,2,16 εὐθύς ἀνοπηθῆσαντε Σωκράτους ἐπικρατῆτην τὰ πολιτικά· || ἐπί ἀρθρώσεως : Ἰνν. Ἀρθρ.δ1 ἀνοπηθῶ τῆς φύσεως ἐξέερχομαι ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς θέσεώς μου· 3) βραῖω ἢ τρέχω ηθῶσθ' : Γεωπ.18, 18, 2 τὰ πρόβατα νέμεται μάλιστα ἀνοσκιρτώντα καὶ ἀνοπηθῶντα· || ἀναπλάσσει, τινύσσομαι ἐπάνω ἢ ὀπίσω· || κ. μτφ. : Ἰάμβλ. Πυθ.176,370 ἀνοπηθῶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων· 4) δημ. παύσαιμι ἀλλόμενος : σάν ἀνοπηθῆσαμε τὸ χαντάκι (διήλθωμεν ὅλοι διὰ ηθῶματος τὸν χαντάκα).

ἀνοπηθῶσαι ἴσθι, « ἀνοπηθῆσαι ».

ἀνοπηθίζομαι ἐκτυλίσσομαι, ξετυλίγομαι : Θεόφρ. Φ18,10,4 τὸν ἀνοπηθίζομενον κάλαμον.

ἀνοπήσσω μτγν. ἀποπήσσω, ὀλοτέλα πῆζω κατ' ἰμτφ. : Ἐρμ. Ἀλφ. Στοβ.1,49,45 ὁ βορέας.. ἀνοπήσσει.. τὸν νοῦν.

ἀνοπιᾶζω μτγν. ἀνοπιᾶζω, συνθλιῶν· EM « ἀπεμὸρξατο τὸ ἀπεπίσεν » : ΠΔ Κριτ.6,38.

ἀνοπιῶν δημ. λαμβάνω τὴν καὶ τὸ κατέχω τελείως, ἀοράνω· 2) λαμβάνω τὴ μετὰ δισταγμὸν : Σάρ. Ἀν. ἈΗ ἐν λ'. 3) μέσ. -πιάνομαι ἀσχολοῦμαι ἐπί τινος, καταπιάνομαι : παρομοι. δέν ἀνοπιῶνται ἀπὸ μισακῶ μελίσι (ἐπί ὀκητῶν ὀτινες οὐδέ τῆ βοηθείᾳ ἄλλαν ἀνασκαθάνουσι ἔρχον τι).

ἀνοπιῶθω ἐκρέω πρὸς τὰ ἐξω, ἀποθλιῶζω : Ἰνν. Φύσ. Παιδ.21.

ἀνοπιῶζω ἐκθλιῶ : Θεόφρ. Αἰτ. Φ 6,7,3 ἀνοπιῶζομενος ὁ χλωδὸς ἐξ ἐνίων ρεῖ· 2) πιῶζω ἰσχυρώς· || παθ. πιέζομαι, πλακώνομαι : Θεόφρ. ἀποσπ.11 διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἡ νάρκη γίνεται ἐν τοῖς ποσίν.. ὅταν ἀνοπιῶσθῶσιν ἀπὸ καθεδρας.

ἀνοπιῶσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐκθλιψίς, στίψιμο.

ἀνοπιῶσμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐκθλιψίς ἐξ ἐπιθέσεως πράγματός τινος : Ἰνν. Ἀγμ.30· 2) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τοῦ ἐκθλιθέντος προελθὼν περὶ τὸν ὑπόλειμμα, τὸ ἐξ οὗ διὰ θλιψέως ἐξήθη ὁ χυμὸς : Μοσχόν. Σχεδ.198 « στέμφυλα τὰ ἀνοπιῶσματα τῶν βοτρυάνων ».

ἀνοπιῶσις(ό) μτγν. ἡ ἀνοπιῶσις βλ. λ. : Μελέτ. ἐν Ἀν. Κρ.3,44.

ἀνόπια (τὸ) μσν. δημ. κ. ἀνόπια κ. -ια τὸ μετὰ πόνον ὑπόλειμμα ποτοῦ ἐν τῷ ποτηρίῳ, ἄ. ἀνοπίτι : Δουκάγκ. ἐν λ., -μᾶς ἔδωσε νὰ πιούμε ἀνόπιατα· πρβλ. βιδιάνο.

ἀνοπιμπλάνω μτγν. ἀνοπιμπλημι βλ. λ. : Ἄγαθ.5,21.

ἀνοπιμπλημι κ. -πιμπλάω, ποι. ἀνοπιίλημι, -άω, μέλλ. -πλήσω, συμπληρῶ, ὀλοκλήρῶ, ἐπί ποσοῦ : Ἡρ.7,29 τὰς τετρακοσίας μυριάδας καὶ τὸν στατήρων ἀποπλήσω· 2) μτφ. πληροῦμαι τελείως, ἐπληθθεῖω : αὐτ.8,96 ὥστε ἀποπλήσαι τὸν χρυσόν· 3) καταπαρῶν, σφόν ἐπί θυμοῦ, θλιψέως κττ. : Πλάτ. Νόμ.4,717 θυμοσύνουσι ὑπέκειναι δεῖ καὶ ἀνοπιμπλάσι τὸν θυμόν· 4) ἱκανοποιῶ τινα ἐρωτῶντα ἢ ἐρευνῶντα.

ἀνοπιμπρημι μτγν. καίω ἐντελῶς : Ἀρχιμ. ἀν.99· 2) ἴσθι. « ἀπέπρησεν » ἀπεδάκρυσε, ἀπεψύσησεν, ἀπέμαρτεν·

ἀνόπιω κ. δημ. μέλλ. -πίαμαι πίνω μέρος τοῦ ποτοῦ : Ἡρ.4,70 κατεχόνται πολλὰ καὶ εἵπειτα ἀνόπιουσιν (μέρος τοῦ οἴνου ἐκ τῆς μεγάλης κύλικος)· || γεν. ἐν συναφείᾳ πρὸς γεν. : Συνέσ. 20 D δριμύς θεῶς ἀπέπιεν· 2) δημ. περαινῶ τὴν πόνον, πίνω τὸ ὀλοτέλω : σάν ὀπίπια, -ἀπόπιε τὸ κρασί σου, νὰ σοῦ βάλω ἄλλο.

ἀνόπιωθῶ καθιστῶ τὴν ρυπαρὸν· ἴσθι. « ἀ(πο)πινούται » ἀπορροποῦται, πίνος γὰρ ὁ ρύπος·

ἀνόπια (τὸ) δημ. κ. -ιαμα ἀνόπια βλ. λ.

ἀνοπιπράσσω Ἐπιγρ. πωλῶ, ἐκποῖσι· ἐν τῷ παθ. : Ἐπιγρ. ξυλῶν τῶν ἀποπρασθέντων.

ἀνοπίπτω κ. νεώτ. μέλλ. -πεσοῦμαι, ἄορ. ἀπέπεσον, πῆτω ἀπό τινος : Ὀδ. Ω 7 ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσειν ὀρμηθεὺ ἐκ πέτρης, Ἡρ.3,64 τοῦ κουλέου τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἀνοπίπτει, Ξεν. Ἑλλ.1,6,33 Καλλικρατῆδος ἐμβαλοῦσης τῆς νεῶς ἀποπεσόν ἐς τὴν θάλατταν ἠφανίσθη, -ἀνοπίπτουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων· || πῆτω ὡς σταλαγμός, σταλάζω : Ἰλ.Ξ στήληναι δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι, Ἀριστ.1,55729· 2) μετὰ γεν. ἀποτυγχάνω εἰς τι· || ἀπολύτως ἀποτυγχάνω.

ἀνόπισθεν ἐπίορ. σχόλ. ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἀπόπισω : σχόλ. Εὐρ. Ἐκ.900.

ἀνοπισσῶ-άω μσν. καθαρίζω τὴν ρυπανθῆν ἐκ πίσεως : Ἰω.Κλίμ.162 ελαίω τὰς ἑαυτῶν ἀνοπισσῶσαι χεῖρας.

ἀνοπιστεύω μτγν. ἐντελῶς ἐμπιστεύομαι, δίδω πιστίν : Φιλ.1,132 ἀνοπιστ- τοῖς ἰδίοις λογισμοῖς.

ἀνοπίσω ἐπίορ. δημ. ἀπὸ ὀπίσω, ὀπισθεν.

ἀνοπιτύρισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ πιτυρον, ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς : Ἀρκάδ.20,21 ἄχωρ τὸ τῆς κεφαλῆς ἀνοπιτύρισμα.

ἀνόπιωμα (τὸ) δημ. κ. -ιομά ἀνόπιομα βλ. λ.

ἀνοπλάξω μέλλ. -πλάξω ἀνοπλάω· παθ. ἄορ. ἀνεπλάγχθη (ὁ μόνος ἐν χρ. παρ. Ὀμ.1 : Ἀοσλ.Ρ 1,1220 ἀλλὰ τὰ μὲν πηλοῦ ἐν ἀνοπλάξειεν ἄοιθις (σχόλ. « ἀνοπλανήσειεν »)· || παθ. -ομαι ἐπί προσ., περιπλανῶμαι μακρῶν τινος : Ὀδ.Ο 382 πολλὸν ἀνεπλάγχθης σῆς πατρίδος· || ἐπί πραγμ. ἐκτροῦνομαι, ἐκτινάσσομαι : Ἰλ.Ν 552 ἀπὸ θύρηκος.. πολλὰν ἀνοπλάχθαι (ἰστῶσι), αὐτ.Ν 578 τρυφάεια ἀνοπλάχθεισα (περικεφαλαία ἀνοπνοχθεῖσα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς).

ἀνοπλάνεμα (τὸ) δημ. ἀνοπλάνημα, ξεπλάνεμα.

ἀνοπλάνεω δημ. ἀποπλάνω, ξεπλάνεω.

ἀνόπληνη (ἡ) δημ. ἡ πλανῶσα γυνή, ξελογιάστρα, πλανῶντρα : Βλ. Συμμ.

ἀνοπλάνησις-ατος (τὸ) ἀπάτη, ἐξαπάτησις, ἀποπλάνησις· ἴσθι. ἐν λ. « ἀπαίολημα ».

ἀνοπλάνης-οὔς-ές μσν. ὁ ἀποπλάνωμενος : Εὐστ.Πονημ.273.

ἀνοπλάνησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀποπλάνῶσθαι, ἡ παρεκβασίς : Πλάτ. Πολιτ.263 C·

2) μτγν. περιπλάνησις, πλάνη : ΠΔΣοφ. Σειρ.31,12 πολλὰ ἐώρακα ἐν τῇ ἀνοπλάνησι μου· 3) νεώτ. κ. δημ. ἢ δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων ἐξαπάτησις, τὸ ξελογιάσμομα γυναικός· || εἰδ. νομ. ἀνοπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν ἢ ἐπὶ ἀνηλίκου μὴ συμπληρωσάντος τὸ ἴσον ἐκτός τῆς ἡλικίας του ἢ πνευματικῶς ἀναήρου ἐκτέλεσις ἀκολάστον πράξεων οὐχὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ δι' ἄλλων μέσων, ὅταν ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων, δῶρων, χρήσεως ναρκωτικῶν κττ.·

4) νεώτ. φασ. ἀνοπλάνησις χρωστικῆ ἢ ἰδιότης τῶν φωκῶν νὰ ἐμφανίζωσι τὰ ὑπ' αὐτῶν σχηματίζομενα εἶδωλα περιβεβλημένα διὰ ἰριδικοῦσης παρυφῆς· 5) ἀστρον. ἀποπλάνησις τοῦ φωτός τὸ φαινόμενον καθ' ὃ βλέπομεν τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρους μετατοπιζομένους περὶ τὴν πραγματικῆν των θέσιν· 6) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκομ. τῶν **λοβοφόρων** ἰθαγενῶς τοῦ Μεξικοῦ.

ἀνοπλανητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. δημ. -ἦτρα κ. -εὔτρα (πρβλ. ἀποπλάνη) ὁ ἀποπλάνω·

ἀνοπλανητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς ἀποπλάνησιν : ἀνοπλανητικαὶ ὑποσχέσεις, -ἀνοπλανητικὸν τρόπον.

ἀνοπλανητικῶς ἐπίορ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποπλάνητικόν, δι' ἀποπλάνησεως βλ. λ.

ἀνοπλάνιας (ὁ) μτγν. ὁ πλάνης, φυγάς : Φίλιππ. ἐν ΑΠ9,240 ἀνοπλάνιν λιπομήτορα παῖδα.

ἀνόπλιανος-ον ὁ μακρῶν πλανώμενος : Παῦλ. Σιλ. Ἀμ8,197 οὐ μὴν ἢ κε τυχήσιν ἀνόπλιανος ἔδραμεν ἑρρηξ· 2) τὸ οὐδ'. -ον ὡς οὐσ. σφίφισμα : Κρατίν.Νεώτ.7 τωράπτειν.. τοῖς ἀντιθέτοις,

τοῖς πάρασι, τοῖς παρισώμασιν, τοῖς ἀποπλανόσις 3) Ἦσ. « ἀπόπλανοι κακοὶ, γόητες |.

ἀποπλανῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποπλανῶ, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀνομακρύνω τοῦ προκειμένου: Ἰνπ. Ἀρθρ.800 ἄλλ' οὐ βούλωμαι ἀποπλανῶν τὸν λόγον' || παθ. -ῶμαι πλανῶμαι μακρῶν ἀπὸ πνοῆς: Ἰσοκρ.155 D θεῶσικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ, Διον. Ἀλ.Συνθ. 31,9 πολλοὶ ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν' || ἀποπ. πλανῶμαι μακρῶν τῆς πατρίδος: Ἀριστοφ.Ζ1.554 B 54' 2) μέσ. θανέμωμαι, κυκλοφορῶ: Ἰνπ.Γροφ.33 ἀποπλανᾶται εἰς πάντα αἶμα καὶ πνεῦμα 3) μτφ. παραπειθῶ, ἐξαπατῶ, ξεγελάω: ΚΑΔΜάρκ.13,22 καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνάτων, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς' || νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἀποπλανᾶσαι βλ.λ. 3) ἀπεπλάνησεν ἀνήλικον ἀργάτριαν | παρέσυρεν αὐτὴν εἰς σαρκίην μίξιν ἢ γεν. εἰς ἀκολασίαν δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων, δώρων κττ. |.

ἀπόπλῃσι ἰή) δημ. μικρὰ ποσότης ἀλεύρου τιθεμένη κατὰ μέρος κατὰ τὴν ζύωσιν τῶν πρὸς ἀρτοποιήσιν ἀλεύρων, ἵνα χρησιμεύσῃ κατὰ τὴν πλάσιν αὐτῶν ἑστίου.

ἀπόπλῃσις-εως ἰή) μτγ. ἀπεικόνισις, μορφή: Ἐπικρ.Διογ.Α10,108.

ἀποπλάσσομαι πλάσσω τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἅλωμα, ἀπομιμούμαι: Πλούτ.Αἰμ.28 ἐν δ' Ὀλυμπία τοῦτο δὴ τὰ πολυθρόλοντα ἀναφθέγγασσάσι φασί ὡς τὸν Ὀμήρου Δία Φειδίαις ἀποπλάσσαιτο | παρέστησεν ἐν ἀγάλματι τὴν μορφήν τοῦ Διός, ὡς αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγράφεται |.

ἀποπλάσσω-ορος μτγ. ὁ ἀποπλάσων: Μον.Α.343 ζωοποιεῖ μασκάρων ἀποπλάσσορας,

ἀποπλάσις ἐπ. ἀποπλέω βλ.λ.: Ἰλ.1418.

ἀποπλέω μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. ἀποχωρίζω ἐν τῷ παθ.: Ζώσ. Ἀλχ.110 β συμπλέκονται πάντα ἀπόπλέκονται' || ἢ μτχ. ἀπεπλεγμένους-ἡ ἐπὶ συζύγων, ὁ διεζευγμένους, χωρισμένους: Πάπ. τοῦ γενόμενου καὶ ἀπεπλεγμένου μου ἀνδρός' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. διαλύω τὸ πεπλεγμένον, ξεπλέω κ.: Παλλὰδ.Λαου.943 Α οὐ καλῶς ἐπέλεξας ἀπόπλεξ' 3) περαιῶν τὴν πλέξιν, τελειῶν τὸ πλέξιμο: δ. τραγ. γαῖτριν πλέξω καὶ δὲν ἀδείξω | ὡς ἴσαν ἀποπλέξω σοῦ κουβεντιάξω.

ἀποπλέω δημ. περαιῶν τὴν πλύσιν, τὸ πλύσιμον, ὀλοτέλα πλέω.

ἀποπληρωμα ἰδὲ) δημ. ἀποπληρωμῆ βλ.λ.

ἀποπληρωμῆς ἰδὲ) δημ. ἀποπληρωμῆ βλ.λ.

ἀποπληρωσῶ δημ. ἀποπληρῶνω βλ.λ.

ἀπόπλευσις-εως ἰή) μον. τὸ ἀποπλέειν, ὁ ἀπόπλεω: Ἰω.Τζέτζ.Προλ.Ἰλ.421.

ἀποπλεύω κ. νεώτ. ἐπ. -πλεύω, ἰων. -πλώω, μέλλ. -πλεύσομαι κ. -πλευσοῦμαι πλέω ἀπερχόμενος ἀπὸ πνοῆς τόπου, ἀναχωρῶ διὰ θαλάσσης, ἐπὶ πλοῦσι, ἵνα μεταβῶ ἄλλωχοῦ: Ὀδ.Θ.501 ἐπὶ νηῶν βάντες ἀπέπλευον. Θουκ.6,61 ἀπέπλευον ἐκ τῆς Σικελίας εἰς τὰς Ἀθῆνας' || νεώτ. κ. ἐπὶ πλοῦσιν: ἀπέπλευσεν ὁ στόλος ἐκ τοῦ Φαλήρου εἰς ἐκτέλεσιν γυμνασίων.

ἀποπληγία ἰή) μτγ. ἀποπληγία βλ.λ.: Γαλ.16,672.

ἀποπληθῶ σπαν. ἀποπληθμῆ βλ.λ.

ἀποπλητεύομαι μτγ. γίνωμαι ἀπόπληκτος βλ.λ.: Φιλῶδ.Ποιημ.240.

ἀποπληκτιάξω μον. προσβάλλομαι ὑπὸ ἀποπληγίας.

ἀποπληκτικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποπληγίαν βλ.λ.: Ἀριστοφ.Πρ.954 B 30 ἀποπληκτικὰ νοσήματα' 2) ὁ ἀπόπληκτος βλ.λ.: αὐτ.Ρητ.141 Α 21.

ἀπόπληκτος-ον κ. νεώτ. ὁ παθὼν ἀποπληγίαν, ἴστω αἰφνιδίως παρῶντις γενικὴν ἢ μερικὴν τῶν ἐγκερφαλικῶν αὐτοῦ λειτουργιῶν, ἐκ παθήσεως

ἢ κ. ἐκ φυκτικῆς συγκινήσεως, ὄθ. ὁ ἀπομείνας ἐμβρόντητος, ποῦ τὰ χεῖρα χαμένα: Ἦρ.2,173 λάθῃ ἄν ἴστωι μανεῖς ἢ ὄγε ἀπόπληκτος γενόμενος, Δημ. 561,10 οὐχ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀπόπληκτος, Πολυδ.5,36 ὡσπερ καὶ ὁ ἀπόπληκτος, ἄ τε μαινόμενος καὶ ὁ ἀνόητος καὶ ὁ νοσῶν' || νεώτ. ὁ παθὼν ἀποπληγίαν βλ.λ. 2) ὁ παθὼν παρῶντις τοῦ σώματος ὀλοκλήρου ἢ μέλους αὐτοῦ: Ἦρ.1,67 πάντα ἐγένετο διάστροφα καὶ ἔμπρηκα καὶ ἀπόπληκτα, ὁμοίως πρόβατα καὶ ὑποζύγια καὶ ἀνθρώποι, Ἀριστοφ.Σφ.948 ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους | παρῶντις, πίστησαν τὰ σαγόνια τοῦ |' || ὡς οὐ.σ.π.Ἰνπ. Ἀφορ.316 ἀπόπληκτοὶ | νοσήματι ἀποπληγίας, ἀποπληγίαι |.

ἀποπληκτικός-ους-εας μτγ. ὁ ἀπόπληκτος βλ.λ.: Γαλ.19,110.

ἀποπληξέ-ητος ἰδὲ) μτγ. ὁ ἐκπληκτος, ἐμβρόντητος: Ἰω.Χρυσ.9,165.

ἀποπληξία ἰή) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ἰη ἐγκεφαλικὸν νόσημα, αἰφνιδία παρῶντις τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν: Ἰνπ.Ἐπιστ.1274,12 ὁ Δημόκριτος κινδυνεύει ἀποπληξίᾳ διανοίας καὶ ἡλιθιότητι κεκακῶσθαι, Ἦσ. «μανία ἢ ἄνοια' 2) αἰφνιδία παρῶντις τοῦ σώματος ὡς ἐπακολούθημα ἐγκεφαλικῆς ἀποπληγίας: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,7 «ἀποπληξίᾳ μὲν ὄλου τοῦ σκήους, καὶ τῆς αἰσθητικῆς καὶ κινήσεως ἐστὶ παρῶντις», Ὀρ.Ἰατρ.397,37 «διαφέρει δὲ ἀποπληξία παρῶντις ὡς μέρος ὄλου. . . ὅτι οὐ μὲν | παθόντες παραπληξίαν | ὑφίσταντες τὴν διάνοιαν, παρῶντις εἰσὶν τοῦ σώματος μέρος ἢ μέρη, οἱ δὲ ἀποπληκτικοί, καὶ ταῦτα καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ὄλου' || νεώτ. κ. δημ. ὄρισμα. πᾶθῃσι ἐπιφέρουσα τὸν θάνατον ἢ μόνον παρῶντις συνών. δημ. ὁ κόρηος, τραμπλός: ἀπέθανεν αἰφνιδίως παθὼν ἀποπληγίαν, Ἀσκαρ.Ραφῶδ.Δεῦτ.215 λίγω ἔλειψε τὰς τοῦ ἔρθῃ ἀποπληξίαν' 3) βροταν. ἀποπληξία τῆς ἀμπέλου πᾶθῃσι τῶν κλημάτων τῆς ἀμπέλου, καθ' ἣν τὰ φύλλα καὶ αἱ κλημάτιδες ἀποπίπτουσιν ἀποτόμως, ἢ πολυσοπρίασις.

ἀποπληκτικός-ον μτγ. ἀποπληκτικός βλ.λ. |: Ἀλέξ.Ἄφορ.Πρ.242 ἀπ. πυρετός.

ἀπόπληξια-εως ἰή) ἀποπληγία βλ.λ.: Ἰνπ. Ἀφ.6,56.

ἀποπληροφορία ἰή) μτγ. πλήρης πληροφορία: Ἀμφιλόχ.49.

ἀποπληρῶ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῶνω πληρῶ, γεμίζω τὸ ὀλοτέλω: Ἰνπ. Ἀρθρ.45, Πλούτ. Ἦθ.702Ε εὐθύς γὰρ ἀποπληρῶν τούς λύνχους ἀποσβεσθέντας' || μτφ. ἱκανοποιῶ, ἐκτελῶ: Πλάτ.Πολ.426 C ὅς ἂν τὰς σφετέρους βουλήσεις δεῖνός ἢ ἀποπληρῶν' || γεν. παρέχω πῶν ἱκανοποιῶν, εὐχαριστῶ: Πλάτ.Χαρμ.169 C κἀμὲ τὰχ' ἂν ἀποπληρῶσαις ὅς ὀρθῶς λέγεις, αὐτ.Πρωτ.324 C ταῦτα μοι ἀποπληρῶσαι ἱκανοποιήσῃ μὲν ἐν τούτῳ | 2) ὀλοκληρῶ, καθιστῶ τὸ ὀλοχερές: Ἀριστοφ.Ρητ.1369 B 14 ἡ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρῶθῃ' 3) μον. κ. δημ. ἐξοφλῶ χρηματικὴν ὀφειλήν, ξεπερῶνω, ἀποπληρῶνω' Ἦσ. «ἐκτετικῶτας, ἀποπληρῶσαντας'»: Ἰω.Μαθῶλ.439,16 ἀποπληρῶθηαι τούς ἐμούς θανειστάς παρὰ τοῦ ἐμοῦ κληρονόμου, - ἀποπληρῶσα τὰ χρεῖα μου καὶ ἡσύχασα.

ἀποπληρωματικός-ῆ-όν μτγ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποπληρῶτ βλ.λ.: Ἰαμβλ.Μυστ.3,10 ἀπ. δύναμις.

ἀποπληρωμῆ ἰή) νεώτ. ἡ ἐντελής πληρωμὴ ὀφειλῆς πνοῆς, ὀλοκληρωτικὴ ἐξῶφλησις.

ἀποπληρῶνω νεώτ., δημ. κ. -πληρῶνω ἀποπληρῶ βλ.λ.31.

ἀποπληρῶσις-εως ἰή) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀποπληρῶν, ἢ τελεία πληρωσίς, τὸ γέμισμα: Πλούτ. Ἦθ.48 C οὐ γὰρ ὁ νοῦς, ὡσπερ ἀγγεῖον, ἀποπληρῶσῶσι δέεται' 2) ἐκπληρῶσις, ὀλοκληρω-

σις : Δαμάσκ. Ἀρχ.64 ἐνέργεια ἡ τοῦ οἰκείου ἔργου ἀποπληρώσις 3) νεώτ. ἀποπληρωμή βλ.λ. **ἀποπληρωτής** (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποπληρωτῶν, ἔκτελών τι : Πλάτ. Πολ.620 Ε ἀποπληρωτῆ τῶν ἀρεθέντων 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀλοσχερῶς ἀπίστην, ἰδίως τὰ ὑπ' ἄλλου ὀφειλόμενα. **ἀποπληρωτικός**-ή-ὄν μτγν. κ. μων. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποπληρῶ βλ.λ. : Γεώργ. Ἀκροπ. Χρ.26 Β' || ὁ ἐκπληρῶν, ἔκτελών : Ἰαμβλ. Μυστ.5,26 ἀπ- τῶν εὐχῶν || ὁ συμπληρῶν : Δαμάσκ. Ἀρχ.70 τὸ νοπ- τῶν ἀποπληρωτικῶν τοῦ νοῦ. **ἀποπληρωτικός** ἐπίρρ. μων. δι' ἀποπληρῶ- σεως βλ.λ. : Θεόδ. Στ.139 D. **ἀποπλήσσω** ἄττ. -πρω πλῆττων καθιστῶ τινα ἀνάπληρον || μέσ. -ομαι πᾶσιχα ἀποπλήξιαν βλ.λ.η, μένω ἐκθαμβος, τὰχῃ χάμενα : Ἰηρ. Ἀρχ. Ἱητρ.18 ἀποπληγέτης ἢ προσθαθέντες ὑπὸ ἀποπλήξιας : Σοφ. Ἀντ.1189 ὑπὶτα δὲ κλῆνομα δεισσοσὰ πρὸς δμῶσιαις κἀποπλήσσομαι 2) μέσ. ἀπῶθ' ἀπ' ἑμαυτοῦ : Ἀριστλ. Πρ.899B 24 ἀδρόνος γὰρ ἰὼν μάλλον ἀποπλήσσομαι τὸν προσπίπτοντα. **ἀποπλήσσομαι** ἀπέρχομαι νῆ ἀνοικτὰ βήματα, φεύγω πηδῶν : Ἀριστφ. Ἀχ.216 οὐδ' ἄν ἐλαφρῶς ἀπεπλήξατο [σχολ. ὁ ἀπεσεισάτο, ἀπέφυγε πλῆξ γὰρ τὸ βῆμα καὶ πλῆγματα τὰ πηδήματα 3). **ἀπόπλοια** (ἡ) μτγν. κ. μων. ὁ ἀπόπλους βλ.λ. : Λιδόν. Ἐβ.4,1, Νικητ. Χων.233. **ἀπόπλοια** (ἡ) μτγν. τὸ ἀποπλέκειν, ὁ χωρισμός, ἀντίθ. συμπλοκή : Ζώα. Ἀλχ.110 B. **ἀπόπλοικαί** Ἡσ. ὁ ἐμπλοκαί, ἁγῶνες 3. **ἀπόπλοος**-ον κ. συνηρ. ἀπόπλους βλ.λ. **ἀπόπλους**-οος (τό) κ. νεώτ. ἡ διὰ πλοίου ἀναχώρησις : Ἡρ.8,79 περι ἀπόπλους τῶν ἀντιῶν || νεώτ. ἡ ἀσπρσις καὶ ἀναχώρησις πλοίων ἀπὸ τινος τόπου : ὁ ἀπόπλους τοῦ σάλου || κ. ὁ πρὸς τινα προορισμὸν πλοῦς, ὁ πηγαμῶς, ἀντίθ. κατάπλους 2) ἡ διὰ θαλάσσης ἐπίσπυδος εἰς τὴν πατρίδα : Ἀριστλ. Ποιητ.1457 B 7 ἴλιου πέρ- σης καὶ ἀπόπλους. **ἀπόπλους**-οον ἰων. ἀπόπλοος-ον ὁ ἐτοιμος ἢ ὁ μέλλων νὰ ἀποπλεύσῃ, νὰ ἀπέλθῃ ἐπὶ πλοίου : ΑΓ5,178,7 εἰ τις ἀπόπλους ἔμπορος ἀνεῖσθαι παῖδα θέλει || τὸ οὐδ. ἀπόπλους ὡς οὐσ. Ἡσ. ὁ τὸ μηκέτι πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειον ὄν πλοῖον 3. **ἀποπλοῦσθ**-ἔω μτγν. ἀποβάλλω τὸν πλοῖτον : Γρηγ. Ναζ. Ἀδελφ.179. **ἀποπλύει** (τό) δημ. ἀπόπλυμα βλ.λ.η. **ἀπόπλυμα**-ατος (τό) μτγν, νεώτ. κ. δημ. τὸ θ- δῶρ οὗ οὐ ἐπλήθη τ, ἀποπλύει, ἀποπλυοῖσι : Διόδ. Σ 5,26,28 τὰ κηρία πλύνοντες τῷ τοῦτων ἀποπλύ- ματι χροῦνται || νεώτ. εἰδ. τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῶν μεταλλοφόρων χαματῶν ὑπολειπόμενον μέταλ- λον 2) δημ. τὸ πέρας τῆς πλύσεως, τὸ ξέπλυμα. **ἀποπλυνεις**-εως (ἡ) μτγν. ἀπόπλυνσις, καθαρ- σμός : Σοφοκ. εἰς Ἀριστλ. Ψυχ.96,2. **ἀποπλύνω** κ. νεώτ. δημ. κ. ἐνω. μέλλ. -υνῶ, ἐκ- πλύνω, ξεπλένω, ἐπὶ θαλάσσης, ἥτις κυμανομένη πλύνει τὰ λιθάρια τῆς παραλίας ἀποβάλλουσα αὐ- τὰ εἰς τὴν θρῆν : Ὀδ. Ζ 95 ἤχι μάλιστα λάτγας ποτὶ χέρας ἀποπλύνεσθε θάλασσα || γεν. πλύ- ω, καθαρῶς τι διὰ πλύσεως : Πλάτ. Τιμ.65 D τὰ... ῥυπτικὰ καὶ πᾶν τὸ περι τὴν γλῶτταν ἀποπλύ- νοντα, Δωρ.π. Ἀθην.7,287 C βεμβράδ' ἀποπλύνει δαί λεπτῶ καὶ ὀδατι || μτφ. κ. νεώτ. ἀποκα- ταίρω, ἀφαίρω ὀλοει πλύνων : Φωτ. Ἐπιστ.5 D τὸν τὸν βίου ῥύπον ἀποπλύνόμενος, - ἀπῆλυνε τὸ αἶσχος τῆς ἐν μάχῃ φυγῆς, πολλὰκις ἀναγοαθῆ- σαι κατόπιν 2) δημ. περαινῶ τὴν πλῆσιν, τε- λειῶν τὸ πλῆσμον : σάν ἀποπλύνε τὰ ροῦχα. **ἀποπλυοῖσι** (τό) δημ. κ. ἀπόπλυνσις βλ.λ.η. **ἀπόπλυνσις**-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποπλύ- νειν βλ.λ. : Ἀλέξ. Ἀφρ. Αἰσθ.94,13.

ἀπόπλωσις-εως Ἐπιρρ. ἀπόπλους βλ.λ. : Ἐπιρρ. ὁ ἀπόπλωσις τῶ Κυδάνορος ἐκ τῆς ὕμης νάσας. **ἀποπλωσις** ἰων. ἐπ. ἀποπλέω βλ.λ. : Ὀδ. Ε 339. **ἀποπνέεται** ἀντὶ ἀποπνίγεται βλ.λ. : Ἐπιρρ. εἰ δέ τι γένοιτο, ἐγὼ Διοκλέας τέκνον ἐν τῷ τῆς παρα- ποῦσας χρόνῳ, εἴ κα μὲν βάλῃ ἀποπνέεται, ἐξου- σίαν ἔχειν. **ἀποπνέω** ἐπ. ἀποπνέω βλ.λ. : ἴλ. Δ 524. **ἀποπνευματίζω** σχόλ. κ. Ἡσ. ἀποπέρδω : σχόλ. Ἀριστφ. Εἰρ.891 || Ἡσ. ὁ ἀποφύχειν ἀπο- πατεῖν, ἀποπνευματίζομαι, ἀφοδεύειν 3. **ἀποπνευματισμός** (τό) Ἡσ. ἀποπνευματῶσις βλ.λ. : Ἡσ. ἐν λ. ὁ πετραδεῖται 3. **ἀποπνεύματος**-ον ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ ἐκτεθειμέ- νος εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ ὑψημένος : Θεοφρ. Ἀν.30. **ἀποπνευμάτωσις**-εως (ἡ) μων. ἐξῆταισι : Εὐστ. Ἰ.866,18 ὁ ἀπόφους ἢ ἀποπνευμάτωσις, ὡς Παν- αλαιῶς ἄλοιοι 3. **ἀποπνεύσει**-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποπνέειν. **ἀποπνευστός**-ή-ὄν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ ὀ- πνευσθῆ || Γρηγ. Ναζ. Ὁδ.2,17. **ἀποπνεύω** κ. νεώτ., ἐπ. -πνεύω, μέλλ. -πνεύσο- μαι κ. μτγν. -πνεύσω ἐκβάλλω, ἐκπέμπω ἐν ε- δεῖ νηοῦς : Ὀδ. Δ 406 [φῶκαι] πικρὸν ἀποπνε- υσομαι δάδες παλυθέντας ὀδμήν || ἴλ. Δ 524 θυ- μὸν ἀποπνεύειν ἱεκνήτων, ξεφυγόντας 3 || γεν. ἐκπνέω, ἀποπνήσκω : Βατρισχομ.99 ὡς εἰπὼν ἀπέ- ννευσεν ἐν ὀδατι || ἀποβάλλω, ἀπαλλάττομαι τινος : Πλούτ. Θεμ.22 δυσμείνιας φθόνος ἀποπνεῖ 2) μτφ. ἀναγκάζω τι νὰ ἐξέλθῃ ἐν εἰδει νηοῦς : Πίνδ. Ν 1,70 ἀγχομένοις βε χρόνος φυχῆς ἀποπνευ- σεν μέλιων ἀφῆτων 3) ἀποπέρδωμαι Σουῖδ. **ἀποπνεῖν** καὶ διαπνεῖν εὐσχημότερον ἀντὶ τοῦ πέρ- δεσθαι καὶ ἀποφθεῖν 3. 4) ἐκπέμπω ὄσμην : Πλούτ. Ἀλέξ.4 λέγεται τὸ χρωτὸς ἥδιστον ἀπο- πνεῖν τὸ Ἀλέξανδρος ἰ, - μέλι ἀττικὸν ἀποπνεῖν τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου 5) πνέω, φυσῶ ἐκ τινος μέρους : Ἡρ.2,24 τῆς αὐρῆς δὲ πέρι . . ἐκω γνώ- μην ὡς κάρτα ἀπὸ θερμῶν χωρῶν οὐκ εἰκόσ ἐστι οὐδὲν ἀποπνεῖν || ὡς ἀπῆρσα : Ἀριστλ. Πρ.933 Α 39 ἀποπνεῖ ἀπὸ τῆς θαλάττης 6) παθ. ἀποπνοῦμαι, ἀσθίνομαι, ἐπὶ φωτός : Πλάוט. Ἠθ. 281 Β φῶς ἀποπνεῖται. **ἀποπνίγεις** (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποπνίγειν, ὀσπᾶγειν : Μοσχίων Γυν. Παθ.57 τῆς μήτρας ἀπο- **ἀποπνίγω** κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ονίξομαι κ. -πνίξω, παθ. -πνιγήσομαι, ὀδρ. -ἐπνίξω, παθ. ὀδρ. -ἐπνίγην, δημ. ἀποπνίγηκα, παθ. παρακ. -πνίγημαι, δημ. μτφ. παθ. παρακ. ἀποπνιγμένος πνίγω, ἐπιφέρω τὸν διὰ στραγαλισμοῦ θάνατον : Ἡρ.2,169 αἰ δέ μιν ἀπένιψεν ἰτὸν Ἀπρίην, Ἄ- ριστφ. Σφ.1039 τοῦς πατέρας τ' ἄγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πλῆσους ἀπένιψεν, Ξεν. Ἐλλ.3,1,14 εἰσελάθων ἀπένιψαι αὐτὴν λέγεται || μέσ. κ. παθ. -ομαι πνίγομαι ἐν τινι ὑγρῷ : Δημ.883,26 βίπτεται αὐτὸν εἰς τὴν θαλάτταν, διαμαρτῶν δὲ τῆς λεβουῖα ἀπένιψεν, Λουκ. Ἡσιοδ.8 ἐν τῷ τὸ μέλιτος πῖθω ἀπο- πνιγμένος || κ. ἐνεργ. ἐν ὄμ. ἀσημ. προκαλῶ τινι τὸν διὰ πνιγμοῦ ἐν ὑγρῷ θάνατον : Τζέτζ. Χλ. 1,420 εἰς φεράρ ἀποπνίγοισιν 2) ἐπιφέρω τινὶ διὰ τῆς δυσσομασις πνιγμοῦ, τὸν κῆνω νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἀποφορᾶ, τὴ βρωμῆ : Ἀριστφ. Ἰηρ.893 τοῦτὸ γ' ἐπιτήδεις ες παρηγήσιαεν, ἴν' ἀπνίγη- ἔρ 3) μτφ. ἐνοχλῶν ἐπιφέρω ὀλοει ἐπίσχεον τῆς ἀναπνοῆς, στενωχωσῶ καθ' ὑπερβολῆν : Ἀν- τιστφ. Ὀδρ.2 ἀποπνίξαι δέ με κινήν πρὸς με λα- λῶν || μέσ. ὀργίζομαι σφοδρῶς, ὥστε νὰ πάθῃ ἐπίσχεαν ἢ ἀναπνοῆ, πνίγομαι ἐξ ὀργῆς : Δημ.403, 17 φῶς οἷς ἄγωγ ἀποπνίγομαι 4) ἐπὶ φωτῶν, σφινθῶς ἀκαθῶν, αἰτνες φυόμεναι πικνὰ περίεθ ἄλλου φωτῶ ἐπιφέρουσιν εἰς αὐτὸ πλῆρη μαρ- σμόν : ΚΔ Λουκ.8,7 συμψέσαι αἰ ἀκαθῶν ἀπᾶ-

νηϊζαν αὐτό (δημ. τὸ ἠνιζαν τ' ἀγκάθια) || κ. μέσ. -ομαι: Γεωπ.4,1,16 τὴν ἀμπελον κύκλω περι- κριμένην τῷ στελέχει τῷ χρόνῳ· ἀπονιγίνεσθαι τῇ πρός τὸ στέλεχος ἐνώσει.

ἀπονικτικός (ή-ήν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀπονιγίνον βλ.λ.: ἀτμόσφαιρα ἀπονικτική.

ἀπόνηξις-εως (ή) μιν. κ. νεωτ. ὁ ἀπονηγμός βλ.λ. **ἀπονηξία** (ή) τὸ ἀνανεῖν βλ.λ., ἡ ἀπόνησις: Ἀριστοτ.Πρ.863 Α 7, Θεοφρ.Φ1 9,7,2 ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τὴν ἀπονηξίαν εἶναι φασὶ τὴν ἀπὸ τῆς χώρας εὐόσμον· 2) ἡ τελευταία τοῦ θνητοῦ κτῆνος ἐκπαροή, τὸ ξεψύχισμα, ὁ θάνατος: Διογ.Λ 4,21.

ἀπόνηοια (ή) κ. νεωτ. ἐκπνοή, ἀναθυμίασις: Ἰηπ.Τέχν.12, σχολ.Πινδ.Π 2,85 τῆς τῶν κρατήρων ἀπονηοίας· ἀπόνηοια τῶν ὑπόνημων· 2) νουή, φύσησις: Θεοφρ.Αἰτ.Φ 5,12,2 ἀφ' ἐκάστου.. τὸ πο- νοῦ αἰ ἀπόνηοια.

ἀπόνηοις-οος-ουν Ἔπιγρ. ἀπνοῦς, θενωδῶς, **ἀπονοδιζῶ** μτγν. ἀποχωρῶ, ἀπερχομαι.

ἀπονοήσις-εως μτγν. κ. νεωτ. ἀποδοκιμασία, ἀπόδορις, ἀρνήσις ἀποδοχῆς: Φοιδάμν.Σχημ.2,3.

ἀπονοήμαι-έομαι μτγν. κ. νεωτ.βλ. ἀπονοῦν 3,4).

ἀπονοῦν-έω μτγν. καταστρέφω τι, τὸ κάμνω τὴν παύσῃ ἢ ὑπάρχει, τὸ ξεκάνω· 2) Ἔπιγρ. ἀφαί- ρω τι· 3) μέσ. -οῦμαι μτγν. κ. νεωτ. ἀπορακρῶναι τὸ ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποβολάω, ἀπορρίπτω: Πλάτ.Ἰωθ.14,15 τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ ἀπονοῦι || κ. νεωτ. ἀπορρίπτω, δὲν ἀποδέχομαι τὴν προσφερό- μενον: Πλάτων.4,3,14 ἀπο- δῶρον· ἀπονοήθη τὴν ὄρωσαν, τὸ προσεγενθὲν ἀξίωμα· || νεωτ. κατ' ἐπέκτ. ἀποκρούω αἰτήνην ἢ πρότασιν, ἀρνοῦμαι νὰ κάμω ἢ νὰ δώσω τὴν αἰτούμενον: ὁ ὑπάλληλος ἀπο- νοίηθαι νὰ παράσχει πληροφορίας, Παπαδ.Χριστ. Διηγ.80 εἶχα ἀπονοίηθαι νὰ πῶ καφέν· 4) ὄμ. μέσ. μτγν. δὲν παραδέχομαι, δὲν ἀναγνωρίζω τὴν: Μάξ.Τύρ.24,4 τὰ μὲν ἄλλα ἀπονοίειται εἰδέναι (ὁ Σακράτης).

ἀποπολεμῶ-έω κ. δημ. πολεμῶ ἀπὸ τινος, ὅταν ἀπὸ ἵππου, ὄνου: Πλάτ.Φαῖδρ. 260 Β· 2) δημ. παύομαι πολεμῶν.

ἀπόπολις-ιδος-ι κ. -εως (ὁ, ἡ) ποι. κ. ἀπόπολις ὁ μακρὰν τῆς πόλεως, τῆς πατρίδος ὦν, ὁ ἐξέρο- στος: Αἰσχ.Αγ. 1410 ἀπόπολις ἔσει, Σοφ.Τραχ.648 ὁ Διὸς Ἀλκμήνης κόρος, ὃν ἀπόπολις εἶχομεν· || Σουῖδ. «ἀπόπολις ἔρημος ἀπολις».

ἀποπολιτεύω διαλύω πολιτικὴν ἔνωσιν, ἀποχω- ρίζομαι ἀπὸ τινος πολιτείας ἰδρύων ἄλλην: Ἐπιγρ.: || κ. μέσ.: Ἐπιγρ. μὴ ἐξέστω δὲ ἀποπολιτεύσα- σθαι τοῦ(ς) Μεδεκνίουσ ἀπὸ τῶν Στιρί(ων).

ἀποπολλῆς ἐπίρρ. δημ. πάλα, πρό πολλοῦ, ἀπὸ πολλῆς ὥρας.

ἀποπομπάος-αον μτγν. κ. νεωτ. ὁ ἀπομακρύν- ων, ὁ ἀποσπῶν τὸ κακόν, ἐπὶ τοῦ ἀποπομπάου τράγου τοῦ μὴ θυομένου, ἀλλ' ἀποπεμπομένου εἰς τὴν ἔρημον: Πλάτ.Λευῖτ.16,8 κληρῶν ἕνα τῶ ἀπο- πομπάου, Θεοδώρητ. εἰς Λευῖτ.130 ὁ τράγου ἀπο- πομπάουs ἐκλήθη, ὡς ἀποπεμπομένος εἰς τὴν ἔρημον· 2) ἀπορρίπτω, βδελυρός: Φίλ.1,238· 3) νεωτ. μτφ. περὶ προσ. ἐν φρ. ἀποπομπάουs τράγου, ὁ ἐφ' οὗ ἐπιρρίπτεται κατὰκρίσις καὶ δι' ἀλλότρια ἀνομήματα.

ἀποπροπή (ή) κ. νεωτ. τὸ ἀποπέμψιν βλ.λ., ἡ ἀποτροπή, ἡ ἀποσόβησις: Λουκ.Φιλοφ.9 ἀποπο- πῆ πυρετῶν· 2) ἡ διὰ θυσιῶν ἀποτροπή κακοῦ τινος, ἐξαγισμός, καθάρσις: Ἰσοκρ.5,117 ἀποπο- πῆs ποιέσθαι: Ἦσα. «ἀποπροπαῖ ἡμέραι τινέσ, ἐν αἷς θυσιαίαι ἐτελοῦντο τοῖς ἀποπροποῖσιs θεοῖς»· 3) ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς, ἀποδιώξις τῆς συζύγου, τὸ διώξω, τὸ ἀποδιωγῆς τῆς: Πολυδ.3,46 «καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα» καὶ τὸ πράγμα, ἀποπροπή καὶ ἀπόπεμψις καὶ ἀποπροπήs δική· 4) νεωτ. ἐπὶ προσ. ἡ ἐκ τινος ὑπερησῖας ἢ ἀξιώματος ἀπο-

μακρυνσις, παύσις, ἀπόλυσις: ἡ ἀποπροπή τῶν ἀνικάνων ἐκ τοῦ στρατεύματος.

ἀποπρομπίσ-ον μτγν. ἀποπρομπίσας βλ.λ.2), ἀνόσιος: Φίλ.1,75 ἀν- πάθος· 2) Ἦσα. «ἀποπρό- μπι» οἱ ἀποφράδες ἡμέραι».

ἀποπρομῶ-έω Ἦσα. κ. μιν. ἀποπέμποιμι βλ.λ.: Ἦσα. «ἀποπρομπεῖν τὸ ἀποπέμψασθαι, καὶ καθήρα- σθαι»· || κ. μτφ. ἀποπρομῶμενος ὁ ἀποστε- ρούμενος: Θεοφρ.Σμ.173.

ἀποπρονη Ἐπιγρ. ἀποφανοῖσι.

ἀποπρονω-ᾶω βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, κατα- προτιζῶ: σχολ.Σοφ.Αἰ.1297.

ἀποπρονω-έω παύομαι τοῦ πονεῖν, τοῦ μόχθου, τελειῶνω ἔργον τι: Ἀριστοφ.Θεσμ.245 τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπρονηκας (Σουῖδ. «τῶν πόνων ἑληξας»).

ἀποπρορῶ (ή) μτγν. πορῶ ἡ ἀπάνοδος: Ἦσα.1,144 (ἔσφ. ἀντὶ ἀποπαρόδουσις).

ἀποπρορῶια (ή) μτγν. ἡ ἐπάνοδος: Ἦσαν Αὐτομ. 255 Β τῆς πορείας καὶ τῆς ἀποπρορείας τοῦ πλιν- θίου (μηχανημάτων τινας ἐν κινήσει)· || ὄμ. κ. ἐπὶ προσ. ἡ ἐπιστροφή, ὁ ξαναγυρισμός: Προκδ. Περσ.212 ὁ δὲ Χωρρός οὐκ' ἐβουλεύετο τὴν ἀποπρορείαν ἤπερ ἐλλυθεῖ ποιήσασθαι.

ἀποπρορούομαι ἀναχωρῶ, ἀπερχομαι: Ξεν.Ἑλλ. 4,15 ἐπὶ Δασκυλείου ἀποπρορούετο· 2) ἐπιστρέ- φω, ἐπανέρχομαι: Πολυδ.25,36 ἀποπρορούομαι ἀπὸ Βαλανίου· || κ. ἐπὶ μηχανημάτων εὐρισκο- μένων ἐν κινήσει: Ἦσαν Αὐτομ.249 Α εἰάν δὲ καὶ πολλαῖς βουλώμεθα πορεύεσθαι τε καὶ ἀποπρο- ρεύεσθαι τὸ πλινθιον.

ἀποπρορῶσις-εως (ή) μτγν. ἀποπρορεία, ἀνα- χωρήσις: Εὐάγγ.Ἰστ.Ἐκκλ.4,27.

ἀποπρορῶ μτγν. ἀποπρορῶ βλ.λ.

ἀποπρορῶ-ᾶω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν πόρην, ξε- θλυκῶνω: Ἰππιατρ.12.

ἀποπρῶ (τὸ) δημ. ἀπόπριμα βλ.λ.

ἀποπουλιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν βαλλωντῆ ἢ κρα- τηροφόρος, ἄ. ἀγκαρδιά, ἀνεμοφυλιά, λυχνια- ράκι, φάσσα.

ἀποπραγματεύομαι μτγν. παύομαι πραγμα- τεύόμενος: Κοσμ.Τοπ.Χριστ.139 Β.

ἀποπρημα-ατος (τὸ) Πάπ. πώλησις κατ' ἐκ- πτωσιν ἀπὸ τῆς προκαθορισθείσης τιμῆς: Πάπ. ἀπολαβόντες τὰς ὠνάς ποιήσονται τὰ ἀποπρη- ματα.. κατὰ τὸν οἰκονόμου.

ἀποπρησσομαι κ. -τομαι, μέλλ. -ξομαι εἰσ- πράττω μέχρις ὀβολοῦ, ὀλοσχερῶς: Θεμιστ.Λόγ. 21,260 Β ἀποπρησσομένους τὸν μισθόν· 2) συμ- πληρῶ, πράττω τὴν ἐξ ὀλοκλήρου, ἐκτελῶ: Παλ- λάδ.Λαουσ.987 Β πολλά θαύματα ἀποπρησσο- μένος ἴσμεν.

ἀποπρητίζομαι μτγν. πωλῶ: Πλάτ.Ἰωθ.1,7.

ἀποπρητῶ μτγν. καταπραῶνω: Πλάτ.Σεπτ.25.

ἀποπρημνος-ον ὁ ἀπὸ πρέμνου, ἀπὸ στελε- χους φυτοῦ: Θεοφρ.Φ1 27 ἀπόπρημα φυτεψή- ρια· || μτφ. ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων, ἀπὸ τῆ ρίζας: Μεθόδ.285 κάτωθεν ἀπό- πρημνος ἡ ἀμαρτία διαφθαρή.

ἀποπρημῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀπηρηγῆς: Ἐπιφάν.1,959.

ἀποπρορθεῖα (ή) μτγν. ἡ ἐκθεσις τῆς πρσθεσίας, τὸ ἀποπρορθεῖν βλ.λ.: Πολυδ.23,9,5.

ἀποπρορθεῖω ἀναγγέλλω τὰ πεπρορθευμένα, κάμω ἐκθεσιν πρσθεσίας, ἀναφέρω, ἐκθέτω ὅσα ἀπεκόμισα ἀπὸ τινος, ὅπου ἐστάλην πρσθεσιτῆς: Πλάτ.Νόμ.941 Α παρὰ τῶν πολεμίων.. μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρορθεύσας, Πολυδ.7,2,5.

ἀποπρορηζῶ μτγν. ἀόρ. -ίζα κρημνίζω: Νόων. Δ 18,27 ἵδων ἀπεπρήμηνεν.

ἀποπρίασθαι ἀπαρφ. ἀόρ. ἔνευ εὐχρ. ἐνε- στῶτος, ἀγοράσσει παρὰ τινος: Ἀριστοφ.Βάτρ.1227 ἀπρηρὶ τὴν λήκυθον (ἀντὶ ἀπρηρῖσσο, ἀνησῖα, ἀγόρασον τὴν λήκυθον τὴν λήκυθον).

ἀποριζω μτγν. ἀποριω βλ.λ.: ΑΠ ΙΙ, 14.

ἀπορισις -εως (ή) μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ πρίωνος ἀποκοπή: Παύλ. Αιγ. 6, 77.

ἀπορισμα-ατος (τό) κ. νεώτ. τὸ ρίνισμα, πριονίδι: Ἀριστλ. Θαιμ. 841 Α 16 τὴν δὲ σμῆν ἔχειν τῆς κέδρου τοῖς ἀπορισμασιν ὁμοίαν (διόρθ. ἀντὶ ἀπόπρισμα).

ἀποριστεός γλωσσ. «παραιτητέος κληρονομίαν» 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀποριστεόν ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀποριζω βλ.λ.: Παύλ. Αιγ. 6, 77.

ἀποριώ κ. νεώτ. ἀποκόπτω, κόπτω τὸ ὄλοσχερῶς διὰ πρίονος: Ἦρ. 4, 65, Ἰνν. Ἀγμ. 33.

ἀπορῖο ἐπίρρ. κ. ἀπό πρό μακράν: Ἰλ. Π 669 και μιν ἔπειτα πολλὸν ἀπορῖο φέρων || ὡς πρῶθ. μέ γην. μακράν ἀπό τιος: αὐτ. Η 334 κατακίχμον αὐτοῦς τυτθὸν ἀπορῖο νεῶν, Εὐρ. Ἦρ. Μ 1081 ἀπειμι πατρίδος ἀπορῖο γαίης ἐν αὐθῆσει ἔπειτειν ἄλλως τὴν ἔννοιαν ἦν ἐκφράζει ἡ ἀπό, οἷον ἀπόρροθι, -προθε, -προσθεν βλ.λ.

ἀπορῖογμ μτγν. ἐν τῷ παθ. τὰ ἀπορῖογμένα ὅρος τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας, δι' οὐ εἰσήμιονον τὰ σχετικὰ κακὰ, τὰ φευκτὰ, ἀντίθ. τὰ προηγμένα: Ζήν. Κ 1, 48 (εἰς ἄλλους στωϊκοὺς κ. τὸ ἀαφρῶ. ἀπορῖογθαι μετὰ τοῦ προηγθαι).

ἀπορῖοραῖ-έω ἀφαιρῶ, λαμβάνω ἀπό τιος, παίρνω: Ὀδ. Ρ 457 σίτου ἀπορῖολιν δόμεναι. **ἀπορῖοραῖν** μακρὰ βραῖναν ἀπέρχομαι: Εὐρ. Ὀρ. 142 κατὰ παλαιότερ. γρ. (διόρθ. ἀπορῖο βᾶτ' ἔκειτ' ἀπορῖο μοι κοίτας).

ἀπορῖοβάλλω μτγν. μακράν ἀποβάλλω, ρίπτω μακράν πρὸς τὰ πρόσω: Ἀπολλ. Ρ 3, 131 εὐρὺ δ' ἀπορῖοβαλὼν χαμάδι σάκος.

ἀπορῖογοῦμαι μτγν. ἐν τῇ μτχ. ἀπορῖογοῦμενα τὰ ἐκ τῶν προηγουμένων παραγόμενα ἢ προερχόμενα: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 4, 26.

ἀπόρροθε ἐπίρρ. κ. ἀπόρροθεν βλ. λ.

ἀπόρροθεν ἐπίρρ. κ. -θε πόρρωθεν ἀπό μακρία: Ἀπολλ. Ρ 1, 39 ἀπόρροθε εἰς ἐν Ἰόντες || μακράν, εἰς ἀπόστασιν: Ἰλ. Κ 209 αὐθὶ μείνει παρὰ νηυσὶν ἀπόρροθεν || μετὰ γην. μακράν ἀπό...: Ἀρχιλ. 25 ἀπόρροθε ὀθαλαμῶν.

ἀπόρροθι ἐπίρρ. μακράν, εἰς ἀπόστασιν: Ὀδ. Ε 80 ἀπόρροθι δῶματα ναίει.

ἀπορροθῶσκω μτγν. μόνον ἐν ὄρρ. ἐκκηθῶ, ἀποκηθῶ: Ἀπολλ. Ρ 3, 1280 νηὸς ἀπορροθῶν.

ἀπορροθῶ μτγν. θέων, τρέχων ἀπέρχομαι, φεύγω δρομαίως: ΑΠ 9, 679.

ἀπορροθίμη μέλλ. -προσθῶ μέμνω ἔμνηρός, στέλλω νὰ πᾶν μπροστὰ: Ὀδ. Ε 26 [κύνα] ἀπορροθίμη πόλινδε || ρίπτω: Ὀδ. Χ 82 Ἴδὸν ἀπορροθίης || ἀφῆνω τὸ νὰ πέση: αὐτ. Χ 327 [ξίφος] ἀπορροθίμη χαμάζε.

ἀπορροθίη (τό) δημ. ὑπόλοιπον προικὸς ἠήκη καταβλήθεν· συμπληρωσικ. προσθήκη εἰς προίκια.

ἀπορροθίζω σχόλ. κ. δημ. δίδω προίκια: σχόλ. Ὀδ. Β 53 «ξεδνώσαιο... ἀπορροθίζεις, χρήματα δώσω» 2) δημ. προικίζω ἐξ ὀλοκλήρου, καταβάλλω ὄλοσχερῶς τὴν προίκια.

ἀπορροθίηνω ἐγκαταλείνω: Ἡσίοδ. ἀπ. 114 Ἄργος ἀπορροθίηνω, Ἐρμησίαν. 7, 21, 44.

ἀπορροθισφίζω ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακράν: Εὐρ. ΙΑ 1286 κατὰ παλαιότερ. γρ. (διόρθ. ματρὰς ἀπορῖο νοσφίτας).

ἀπορροσσιτῶ-έω γλωσσ. ἔπειταιῶ.

ἀπορροσθεν ἐπίρρ. ἀπόρροθε βλ. λ.: Ἰνν. Κερ. Τρωμ. 10 || μετὰ γεν.: Πλάτ. Ἐπινομ. 987 Α νεφῶν και ὕδατων ἀπόρροσθεν αἶθι τοῦ κόσμου κατακλιμένους.

ἀπορροσπαθῶ-έω μσν. ἀποστρέφομαι: Γεώργ. Πλατ. Ἀνδρ. 5, 298 Ε τῷ γρμματιστῆ. ἀπερροσπάθει.

ἀπορροσποήσις-εως (ή) μσν. ἀποποίησης, ἀπόρριψις: Εὐστ. Πονηγ. 306, 96.

ἀπορροσποιοῦμαι-έομαι μτγν. κ. μσν. ἀπορροσποῖσθε, ἀπορρίπτω: Ἰππόλογοι. Α 382 Α 2) προρροσποῖμαι, ὑποκρίνομαι: Μέν. Πρ. 44 Δ ἔκοντι ἀπορροσποῖσάμενος τὰ λεχθέντα... εἰδέναι.

ἀπορροσποῖσθαι καθοίρω τὸ πρόσωπον: Φερεικ. 9 Ἦσ. «ἀπορροσποῖσθαι» ἐκμακάσσεσθαι τὸ πρόσωπον ἢ ἐσοπριζέσθαι.

ἀπορροπτεῖν ἀποκόπτω ἀπ' ἔμνηρός, ἐκ τῶν ὄνω: Ὀδ. Θ 475 νῶτου ἀπορροπτεῖν, Νίκ. Θηρ. 572 τὸ μὲν ἀπορροπτεῖν δραχμῆς βάρους.

ἀπορροπτήκτωρ-ορος (ὶ) Πᾶπ. ὁ πρῶθ. ὁ ἀλλοτε προτήκτωρ βλ.λ., πρβλ. ἀποστράτης.

ἀπορροφύγω μτγν. φεύγω μακράν, ἐκφεύγω: Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12, 133, 2 αἰχμηρᾶν δῖφαν ἀπορροφύγων.

ἀπορροφῶ γλωσσ. κ. δημ. ἀπό πρῶσις, ἐνωρίς, **ἀπορροφνίζω** μτγν. μετὰ τὴν πτέρωαν ἀνωθῶ, ἀποκακίζω: Φιλόδοτ. Ἦρ. 6 τὸ ἀπορροφνίζειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὐρών.

ἀπορροφνίζομαι ἀπλώνω και τινάσσω τὰς πτέρυγας: Θεόφρ. Σημ. 1, 18 κολοιοι καὶ ἀλεκτρούμε ἐάν ἐπὶ Λίμνη ἢ θαλάττῃ ἀπορροφνίζονται, ὡς νηῖτα, ὕδωρ σημαίνει.

ἀπορροφνοῦμαι μτγν. ἐπὶ ηἰθαλίω, ἀποβάλλω τὰς πτέρυγας, θραύομαι: Βέττ. Βάλ. 287, 36 ἀπορροφνίζοντος τοῦ ηἰθαλίω ἐκινδύνευσαν.

ἀπορροφνοῦμαι Ἦσ. κ. μσν. ἀπορροφνίζομαι βλ.λ.: Ἦσ. «ἀπορροφνίζομαι» ἀποτίσσειται τὰ πτερά ἢ πτέρυγαι || ἀπλώνω τὰς πτέρυγας και ἀφίπταμαι, μτφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος: Εὐστ. Ἰλ. 397, 5.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀπορροφῶ μτγν. «θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρος»: Ἰώστ. Α 15, 9, 6 ἀμφιθέατρον ἐπιτηθείως κείμενον ἀπορροφῶσις πρὸς τὴν θάλατταν.

ἀπορροφῶ μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά: Τζέρτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. 180, 18 ἀπορροφῶ τὰ βέλη (ἀφαιρῶν τὰ πτερά τῶν βελῶν) 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.

ἀπορροφῶσις (ή) νεώτ. ἡ ἀποβολή ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πτερῶν.

ἀποποῦ-έω μγν. ποι.-ποιῶ ἐκφοβίζω, σκιαζώ· Καλλ.ἀπ.ἀνών.93· || κ. παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, σκιάζομαι, ἐπὶ ἴππων· Πολύβ.3,53,10.
ἀποπύγμα-ατος (ἴδ) Ἐπιγρ. τὸ ἀποπυσσομένο βλ.λ., ἡ πτυχή.
ἀποπυλέλιγμα-ατος (ἴδ) μγν. τὸ ἀποπυδόμενον σίεalon, τὸ σάλιο ποῦ φτύνεται.
ἀποπύρω γλωσσ. πτωδ., ακιάζω.
ἀποπύσεις-εως (ἴ) νεώτ. τὸ ἀποπύειν βλ.λ.
ἀποπύσμα-ατος (ἴδ) Ἀβ κ. νεώτ. τὸ ἀποπυδόμενον, φτύμα· Ἀβ 223· Ἡσ. ἐν λ. « βρήγμα », **ἀποπύσσω** μγν. κ. νεώτ. ἀναπύσσω, ξεδιπλώω· Αἰν.Τακτ.31,23 ἐπὶ τῷ ὤμφῳ τοῦ χιτῶνος ὑποθέτης καὶ ἀποπύξαντες.
ἀποπύστηρ-ήρος (ἴ) μγν. ὁ ἀποπύτων, ὁ ἐκ στόματος ἐνδόλων· Ὀππ. Ἀλλ.2,11 (ἐπὶ ἴππου ὁ μὴ ἀνεχομένου ἐν τῷ στόματι τὸν χαλινόν).
ἀποπύστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπύς, ὁ ἀποπυσοῦν, ἀπὸ ἐμίσους καὶ ἀποστροφῆς ἄξιος· Αἰσχ.Εὐμ.191 ἀπόπυστος θεός, Ἄριστφ. Ἰππ.1285 ἐν κασαυρίσσι λαίλων τὸν ἀπόπυστον ἴπρον· ἴ τὴν ἐκ τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἴ.
ἀποπύω κ. νεώτ. ἐκπύω, πτύω ἀποβάλλω· Ἰλ.Ψ71 ὄνθον ἀποπύω, Ξεν. Ἄπομν.1,254 ἀποπύσισλον ἐκ τοῦ στόματος· || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκβάλλω· Ἰλ.Δ426 ἀποπύει ἁλὸς ἀχην· 2) μτφ. βδελύτομα, ἐκ βδελυγμῆς ἀποκρούω, καταφρονῶ· Αἰσχ. Ἀγ.192 ἀπέπυστον ἐνὸς ἀδάλλου· || ὄμ. μτφ. δὲ ἀναγνωρίζω· Αἰσχ. Χο.195· 3) ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματος· Φιλόστρ.781 ἀπέπυσσα χαλινόν (ἐπὶ ἴππων), -ἀπέπυσσε πάντα χαλινόν (μτφ. νεώτ. μτφ. ἀπέπυσσε τὸν παιδιὸν ἄνθρωπον (ἀπέβαλε τὰς κακὰς αὐτοῦ ἐξέεις).
ἀποπυῦ-έω μγν. ἀποπύω | βλ. Ἐρβέρντεν Λεξ. Συμπλ. ἐν λ. ἴ.
ἀποπύω-ἄω μγν. ἰκανῶς ὀπῶ, φήνω· Σωρ.1,51· || ἐπὶ μεταλλεύματος, τήκω, χονεύω· Φιλ.Βελ.ον.70,4 χαλκὸ ἀποπυθέντος.
ἀποπύωμα-ατος (ἴδ) μγν. δυστύχημα· Πολύβ.11,26· 2) μτφ. σφάλμα, παραπτώμα· Βέτ.Βάλλ.238,26.
ἀποπύσις-εως κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τινος πτώσις· Ἰππ.Μοχλ.35 ὄστανος ἀποπύσις, Διοσκ.Προσομ.8 ἀπ.-ἀνθέν, - ἡ ἀπόπυσσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· || μτφ. ἐπὶ ἀρχῆς, ἐκπτώσις, καθάρσιος· Ἀθην.12,530 Ἀ ἀπόπυσσις τῆς ἀρχῆς, 2) ἀναίρεσις, ἀφαιρέσις· Δουμάσκ. Ἀρχ.8 τὸ μὴδωμὸς ὄν ἀπόπυσσις ἐστὶ τοῦ ὄντος· || ἐκλειψίς· αὐτ.433 ἀπ.-τοῦ εἰδῶλου· 3) παρέκκλισις· Χρυσ.Στωϊκ. 2,51 ἀπ.-καθῆκοντος.
ἀποπυτικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποπυγῆσαν, ὁ ἀπύων εἰς τι· Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.295.
ἀποπύτος-ον λιποπύτος βλ.λ. Ὀππ.Στεφ.
ἀποπυδαρίζω μῶθνα χρευδὸν τὸν μῶθνα, χρορὸν ἀγροίκον καὶ ἄσμερον π. Λάκωσι· Ἄριστφ. Ἰππ.697 ἀπεπυδαρίζω μῶθνα, περιεκόκκασα.
ἀποπύμα-ατος (ἴδ) ἡ ἐμπύσις, τὸ σχηματίζόμενον που πύον· Ἰππ. Ἐπιδ.4,25.
ἀποπυτικός-ή-όν ὁ συντελὼν εἰς τὴν γένεσιν πύου, ὃ προκαλὼν πυοφόρησιν· Ἰππ.Κωακ.282.
ἀποπυστικός ἀποπύω βλ.λ.· Ἰππ.Νούσ.2,28 ἀποπυσκεται γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ κλειθρῷ.
ἀποπυνοῦμαι μγν. συμπυκνῶμαι, καθίσταμαι στερεός· Διογ.Λ 10,107 πάντοθεν τῶν ἀκρῶν ἀποπυνομένων (ἴδ. γρ. «ἀποτηκομένων»).
ἀποπυθάνομαι μέλλ. -πεύσμαι ἐρωτῶ νὰ μῶθον παρὰ τινος· Ἰπρ.3,154 προσελθὼν Δαρειῷ ἀπεπυθάνετο, Ἰώσ.Α1 12,4,9.
ἀποπυρατῆ νεώτ. ἐντελὼς πυρακτῶ.
ἀποπυρίζω ὀλονεὶ ἀπὸ πύρου κρημνίζω· || μτφ. Σουῖδ. « ἀποπυρίζοντας λόγους, οὐδὲ γράψε Διογόρσος ὁ ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ

καὶ ἐκπυρσιν τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης ἔχοντας »
ἀποπυρί (ἴδ) Δημ. ὑπόλειμμα πυρός.
ἀποπυρίας (ἴ) μγν. εἶδος ἄρτου· Ἀθην.3,111 Ε-« ἄρτου δ' εἶδος ἐστὶ καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος ἐπ' ἀνθρώκων δ' ὀπάται »· Κρατίν.99.
ἀποπυρίζω ὀπῶ τι ἐπὶ ἀνθρώκας καὶ λαμβάνων αὐτὸ ἐκείθεν τρώω θερμὸν ἐπι· Ἐπιχαρμ.124 πρῶτ' ἐν γ' ἀνετὲς ἀπ' ὀπῶ ἀφῆς ἀποπυρίζομαι· Ἡσ. « ἀποπυρίζων ἀπὸ πυρός ἐσθίων ».
ἀποπυρίδης (ἴ) εἶδος μικροῦ ἰχθύος· Ἠγησάνδρ.π. Ἀθην.344 ὁ ἀποπυρίδης ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζον· 2) τὸ ἀποπυρίζειν βλ.λ.· Τέλ.Στοδ. 524,8 τῶν μαινιδῶν ἀποπυριν ἴπιθων ἀποπυριν) ποιήσας· 3) θυσία ἐκ μικρῶν ἰχθύων· Ἐπιγρ. ποιῶν δὲ καὶ τῶν ἀποπυρίδων [κ]ατὰ τὰ πάτρια.
ἀποπυριτωσις-εως (ἴ) νεώτ. ἡ ὑπὸ πυριτικῶ ὀξέος ἀντικατάστασις τῶν ἀρχικῶν συστατικῶν τῶν λειψάνων ζῶων ἡ φυτῶν.
ἀποπυρίω-ἄω μγν. θερμαίνω εἰς τὸ πῦρ· Ἀντιλλ.π. Ὀρειβ.7,22,2 ἀποπυριᾶν αὐτὰ χρῆ καὶ ἀναθερμαίνω.
ἀπόπυρος-ον μγν. ὁ διὰ πυρός τακεῖς.
ἀποπυροσωλήνωσις-εως (ἴ) νεώτ. ἡ ἐργασία τῆς ἀποκοχλίσεως τοῦ πυροσωλήνος πυροβόλων δηλων ἀπὸ τῶν βλημάτων.
ἀποπυρῶ-ῶω καθιστῶ διάπυρον, ἀναφλέγω· κ. παθ. -οῦμαι ἀναφλέγομαι· Ἀριστ.Κόσ.4,18 τὸ δὲ ἀστράφαν, ἀποπυρῶθεν, βιαιὸς ἀχρι γῆς διεκθέον, κεραινὸς καλεῖται (ἴδ. γρ. ἀναπυρῶθεν).
ἀποπυτιζῶ ἀποπύω, πτύω ἐκβάλλω· Ἀριστ. Ζι.527 β22 ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν· || εἰδ. περὶ τοῦ ὄνου ἐν σπονδῇ· Ἀριστφ.Λυσ.205 εὐχρων γε θσίμα κἀποπυτίζει καλῶς, προθλ. πυτιζῶ.
ἀποπυῦ-έω πυοφορῶ, ὀμυμάζω· Ἰππ. Ἐπιδ.2,2,6 οὐκ ἀπεπύσαν· κ. παθ. -οῦμαι· Γαλ.9,129 διὰ τοῦτο οὐκ ἀποπυόμενοι ἴδ. γρ. ἀποπυόμενοι).
ἀποπυῶ-έως (ἴ) νεώτ. ἡ ἐντελής, ἡ μέχρις ἐξαντήσεως τῶν πωλουμένων ἐκποίησης, τὸ ξεπούλημα.
ἀποπυῶ-έω μγν. ἐντελῶς πωλῶ, ξεπουλάω.
ἀποπυμάζω Πάπ. κ. μγν. κ. -ματίζω ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ξεβουλλάω· Ζόσ. Ἀλχ.22,1, Α Κρ. τὸν κάλλιστον πῖθον ἀποπυμάσας.
ἀποπυματίζω κ. νεώτ. ἀποπυμάζω βλ.λ.· Γαλ. 14,268 ἀποπ.-κυτίον, φιλόλην καμπαίνιτου.
ἀποπυμάτισις-εως (ἴ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πῶματος, τὸ ξεβουλλάωμα.
ἀποπυμάτισις-εως νεώτ. ἡ ἀποπυμάτισις βλ.λ.
ἀποπυνίω Ἐπιγρ. κρήτ. τ. ἀπὶ ἀποφῶν βλ.λ.
ἀπορα (ἴδ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερίων κεντροφόρων τῆς οἴκων. τῶν σφηκιδῶν· 2) νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν, Ἰθαγενῶν τῶν Ἰνδιῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν ὄρχοειδῶν
ἀποραῖω ἀπορραῖω βλ.λ.
ἀπορακας Δημ. τὸ φυτὸν δεικανθὸς ἡ ἀκανθῶδης, ἃ ἀποφῶνος ἀπρινιά, μυστρούνα.
ἀπορανήρον (ἴδ) τὸ ἀπορανήριον βλ. λ.· Ἐπιγρ. τὰς δὲ στάλας τὰς οὐσας ἐν τῷ τοίχῳ καὶ τὸ ἀπορανήρον.. αὐτὲ καταστάσαι.
ἀπορανήρον (ἴδ) Ἐπιγρ. ἔσφ. γρ. βλ. ἀπορανήρον.
ἀπόρα Ἡσ. « ἀπόρροια, ἀπόσπασμα, ἀπόπηγμα ».
ἀποραφανίδωσις-εως (ἴ) μγν. ἡ εἰς τὸν πρῶτον εἰσαγωγή ραφανίδος· ἀσχόλ. Ἀριστφ.Πλ. 168 αὐτὴ γὰρ ὠριστο δίκη τοῦ μοιχῆτος πένησιν· ἀποραφανίδωσις καὶ παραπλιός.
ἀποργάζω Ἐπιγρ. κατεργάζομαι, πλάττω, περὶ πηλοῦ.
ἀποργίζω-οὐς-ές ὀργίλος, θυμῶδης· συγκρ. -έστερον· Ἰππ. Ἀγμ.16.
ἀποργίζομαι καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὀργῆς·

Μέν.Σαμ.338,ΠΔ Μακκ.2,5,17 **ἀπόρηται** βραχέως ὁ δεσπότης [για λίγο ἦταν θυμωμένος].

ἀπορήγω ρέγω συνεχώς, ὄλο καί ροχαλιζώ κ. Παριεν. ἐν ΑΠ II,14.

ἀπορέω ἐκτείνω πρὸς τὸ πρόσω, παρέω κ. ἰπν. Αγμ.750 **ἐπιδεδόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέει** 2) ῥῖδος, παρέω μέρος ἀπὸ τιος ὄλου· Ἡσ. « ἀπορέγειν τὸ ἐκ πολλῶν ὀλοῦ διδόναι ».

ἀπορέω μτγν. ἀπέρχομαι, φεύγω κρυφά, τὸ κῶφτε λάσπη : ΑΠ 8,746 **ἀπέφευγε τὸ βοῖδιον**.

ἀπορέριπτε Πάν. ἀντὶ ἀπερρίπτει ἐν ὄριστ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀπορρίπτω βλ. λ.

ἀπορητιή [ἡ] νεώτ. φαρμακ. πικρά οὐσία ἐνυπόχροουσα εἰς τὰς ρίζας τῆς ροιάς.

ἀπορήκτος (-η-οιν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' οὗ δὲν δύναται τις νὰ πορευθῆ : Πλουτ.Καμ.26 τὴν μὲν ὀδὸν .. δεικνύουσιν ὧς οὐτ' ἀπορέτου οὐτε ὄδατος ἀνθρώποις ἐστίν· 2) ὁ μὴ διαπερασθεὶς, μὴ διαπλευσθεὶς : Φιλ.2,112 **ἀπ-πέλαγος** 3) κ. νεώτ. ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος : Ἀγάβαρχ.7 τὴν **Λιθύν ἀπορευτου** ὑπάρχουσαν μόνον διέρχεσθαι· 4) δημ. ὁ μὴ ἔχων πόρους ζῶης, πού δὲν ἔχει πῶς νὰ πορευτῆ, νὰ συντηρηθῆ.

ἀπόρημα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. πραγμ. περὶ οὗ ὑπάρχει ἀπορία βλ. λ. || παρ' Ἀριστ. ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, ἔνστασις ἐναντίον ἐπιχειρήματος : Ἀριστ. Τον.8,11,12 **ἀπόρημα δὲ συλλογισμὸς διαλεκτικὸς ἀντιπράσως** 2) δυσχερῆς : Πολύδ.81,21,8 ἀγωνιάσας μὴ .. ἀπόρημά τι γένεται περὶ τὴν ἐξοδον.

ἀπορημάζω δημ. κατερημάζω, ρημάζω ὀλότεια : Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.1Α καὶ τῆ χῶρα εὐτύς τῆς ἀπορημάζου· || κ. ἀμτθ. : ἀπορημάζε τὸ σπῆτι ἰήφανισθῆ ὀλοσχερῶς ἢ οἰκονομεῖαι.

ἀπορηματικός-ἡ-όν κ. νεώτ. ἀπορητικός, ὁ ἐκφράζων ἀπορίαν βλ. λ., ἀμχονίαν· || γραμμ. ὁ δηλῶν ἀπορίαν τοῦ λέγοντος· ΕΜ εἰ πάντα τὰ ἀπορηματικά ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται, ὡς, τί χρῆσμαι .. πῆ τράσμαι, -νεώτ. ἀπορηματικὴ πρότασις, - ἀπορηματικοὶ σύνδεσμοι, οἱ εἰσάγοντες ἀπορηματικὰς πρότασεις, ὡς οἱ σύνδεσμοι δπως, ἄρα, μὲν, νεώτ. μήπως, δημ. τάχατες.

ἀπορηματικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀπορηματικόν βλ. λ. : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.8,1.

ἀπορησία [ἡ] ἡ ἀπορία βλ. λ. ἈΒ « ἀπορησία ἀντὶ τοῦ ἀπορία οὕτως Εἰδουλος » : Εἰδουλλ.141.

ἀπορησις-εως [ἡ] τὸ ἀπορεῖν, ἡ ἀπορία : Θεόφρ. Ὀσμ.12 **ἔχει δ' ἀπορησιν καὶ τόδε**.

ἀπορητικός-ἡ-όν ὁ πρὸς τὸ ἀπορεῖν, τὸ ἀμφιβάλλειν ρέπων, ὁ ἐφεκτικός : Σέξτ. Ἐμπ.Π1 221 τὸν Πλάτωνα οἱ μὲν δογματικὸν ἔφασαν εἶναι, οἱ δὲ ἀπορητικόν, Διογ.Λ 9,69,70 ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἐστὶ ἐφεκτικοὶ καὶ ζητητικοὶ [οἱ ὁπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Πύρρωνος].

ἀπορητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀπορητικόν βλ. λ. : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,30 ἀπορητικῶς σκεπτόμενος.

ἀπόρθος (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κυριευθεὶς : Ἰλ.Μ II Πριάμοιο ἀπόρθος πόλις ἔπλεν, Ἀντιφων.117 οὐκ ἐφύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθοι τοῦ ποτῆ· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῆ.

ἀπορθῶ-ὄω κάρμν τῆ εὐθύ, φέρω τὴ εἰς τὸ ὀρθῶν, διδοῦ τὴν προσήκουσαν κατευθύνσιν ἈΒ « ἀπορθοῦν πόλιν ἢ οἶκον σημαίνει μὲν τὸ διακείν ὀρθῶς μετενέινεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπορθοῦντων τὰς ναῖς τοῖς ὀστέιν »· || ὀρθῶς ὀδηγῶ, κατευθύνω : Σοφ. Ἀντ.635 πάτερ, σὺς εἰμι, καὶ σὺ μοι γνώμας ἔχων χρῆσθαι ἀπορθῶς.

ἀπορθώμα-ατος [τὸ] Ἐπιγρ. τὸ ἰσασμένον, κατὰ δ. ἐρμ. ἀνθρώωμα, ἀνέγερσις.

ἀπορθωσις-εως [ἡ] μον. τὸ ποιεῖν τὴ πάλιν ὀρθῶν, ἡ συμφώνως τῇ λογικῇ ἀποκατάστασις : Εὐστ. Ὀδ.1531,66 εἰς ἀπορθωσιν γνώσεως.

ἀπορία [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -τη ἢ ἔλλειψις πόρου, διέξοδος· || ἐπὶ τόπου, ἡ δυσχερῆς τῆς διόδου, τὸ δύσβατον : Ξεν. Ἀν.5,6,10· || γεν. ἐπὶ πραγμάτων, ἡ δυσχερῆς, ἡ ὀμηχάνια : Ἡρ.1,79 **ἐς ἀπορίην πολλῶν ἀπιγμένους**, Πίνδ.Ν.7,154 **ταῦτα δὲ τρεῖς τετρακί τ' ἀπολεῖν ἀπορία τελέθει**, Πλάτ. Τιμ.91 **εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλειν**, μον. παροιμ. ἀπορία φάλλου βῆξ [ἐπὶ τῶν χρησιμοποιοῦντων πρόσχημά τι, ὅπως συγκυλίφωσι τὴν εἰς ἴν περιεστῆσαν ἀμχονίαν], -ἐφῶσκομοι εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ πρακτεῖν· || τὸ δι' ὃ τις ἀμφιβάλλει, τὸ ζήτημα οὗ δὲν εὐρίσκει τὴν προσήκουσαν λύσιν : Πλάτ. Ἐπιν.974 **ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζητήσις**, Ἀριστ.Ληκ.7,2,12 **αἱ μὲν οὖν ἀπορία ταυτά τινες συμβαίνουσιν**, Διόδ.Σ 1,37 **ἀπορία ἀπορίαν λύειν**, -σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ λύσης αὐτὴν τὴν ἀπορίαν· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐκκλησίαι, οἰνοεῖ ἐμφανίωσα ἀμφιβολίαν ἐπὶ τινι ἀπροσδοκίῳ γεγονότι : μὲ ἀπορία μὲν ἔμαθα ὅς νὰν παρτέθηκε, - πῶς ἔχει τώρα ἑκατομμύρια· 3) ἐπὶ προσ., ἢ ἔλλειψις, ἢ στέρησις : Ἀριστφ.Βάτρ.806 **ἀπ-σοφῶν ἀνδρῶν**, Θεουκ.2,51 **ἀπώλλυντο** .. ἀπορία τοῦ θεράποντος· || κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν ὄμ. σμμ. : Θεουκ.1,11 **ἀπορία τροφῆς**, οὗτ.2,49 **ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν** [ἔλλειψις ἡσυχίας]· || γεν. κ. νεώτ. ἢ ἔλλειψις πόρων, ἢ ἐνδεία, ἢ ἀνείχεια : Ἀνδοκ.18,42 **ἀπορία καὶ πένια**, - ἐνοσπίθεθ ὄψερέαν προσαγαγῶν πιστοποιητικόν ἀπορίας.

ἀπόρημα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. -ριμμα τὸ ἀπορηθέν, ὡς ὅτι ἀπορρίπεται ὡς περιττὸν, τὸ ὄχηστον ὑπόλειμμα· 2) τὸ προῶρος γεννηθέν, ἐκτρωμα, ἐξέμβλωμα, ἀπορριφιμῶ· 3) κ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου, ἐπὶ ζῶων· 4) μτφ. ἀνθρώπου ἢ ζῶον οἰνοεῖ προῶρος γεννηθέν, ἐλαττωματικῆς διαπλασεως.

ἀπόρημα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. -ριμμα τὸ ἀπορηθέν, ὡς ὅτι ἀπορρίπεται ὡς περιττὸν, τὸ ὄχηστον ὑπόλειμμα· 2) τὸ προῶρος γεννηθέν, ἐκτρωμα, ἐξέμβλωμα, ἀπορριφιμῶ· 3) κ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου, ἐπὶ ζῶων· 4) μτφ. ἀνθρώπου ἢ ζῶον οἰνοεῖ προῶρος γεννηθέν, ἐλαττωματικῆς διαπλασεως.

ἀπορημασις [τὸ] δημ. κ. ἀπόρη- ἀπόρημα βλ. λ.

ἀπορρίπτω ἀντὶ ἀπορρίπτω βλ. λ. : Ἀνασκρ.39.

ἀπορηθῶ-ὄω μτγν. ἀπορηθῶ βλ. λ. : Ἀπολλ.δ.1, 74, σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.25 Α ἦν ἐλεῖσας ὁ Ζεὺς ἀπορηθῶσε· κ. παθ. -οῦμαι : Ἀπολλ.1,8,3.

ἀπορηθωσις-εως [ἡ] μτγν. ἡ ἀπορηθωσις, τὸ μεταμορφῶναι ἢ ἐμφανίζειν τινὸς ὡς πτηνόν : σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.212.

ἀπορηθῶ-ὄω μτγν. μεταμορφῶ, μεταβάλλω εἰς ὄρνι, πτηνόν· || ἐμφανίζω τινὰ ὡς πτηνόν κ. παθ. -οῦμαι : σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.100, Στραβ. 6,435 τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ ἀπορηθῶθηαι.

ἀπορηθωσις-εως [ἡ] μτγν. τὸ μεταμορφῶναι ἢ ἐμφανίζειν τινὰ ὡς πτηνόν : σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.212.

ἀπορῆνος [δ, ἡ] μον. ὁ μὴ πόρων : Ἰζέτζ. Ἰστ. 9,950 2,248 ἀπόρῆνος δὲ καὶ καθαραίς.

ἀπορῆνυμαι ἀπὸ τιος τόπου οἰκησάντων, ἀφουρμῶ, ξεκινῶ : Ἰλ.Ε 105 **ἔπεσον με ὕψων ἀναξ** διδὸς υἱὸς ἀπορῆνυμενον Λυκίηθεν, Ἡσιόδ.Ὀ9 **ἐνθεν ἀπορῆνυμαι**, Ἀπολλ.Ρ 1,800.

ἀπορῆραχία [τὴ] νεώτ. ζωολ. ἰχθύος μὴ ἔχοντες ἀνεπτυγμένὰ τὰ βράχια.

ἀπορῆραξ [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐτόμων τῆς οἰκονομίας τῶν κρατῶνων· 2) βοταν. γένος φυτῶν ἀπαντῶν ἐν Ἰταλίῳ.

ἀπορῆραξ-ατος [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων μὴ ἔχοντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόρον ὡς ἔχουσιν οἱ τοῦ αὐτοῦ ἀθροίσματος σκωλήκες.

ἀπορῆραξ [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκονομίας τῶν καλλωπιστιδῶν.

ἀποροπολήτος-ον μτγν. ὁ ἀνευ πόρων : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.8,309 **διὰ ναστοῦ καὶ ἀποροπολήτου ὕμνονος δύναντο ὄρνιθον ἄγειν**.

ἀπορός (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περῶσθῆ, ὁ ἀβάτος : Πλάτ.Τιμ.25 D **ἀπορον πέλαγος**· || ὁ μὴ παρέχων πόρον, διάθρασις, ἀδιάθρατος : Ξεν. Ἀν.2,4 ἀπορός ποταμὸς, Πλουτ.

Φλακ.3 ἀτραπὸς στενή καὶ ἀπορός· 2) ἐπὶ καταστάσεων, περιστάσεων κτλ., ὁ μὴ παρέχων διέξοδον, ὁ ἀδιέξοδος, ὁ ἀνυπερβλήτως δυσχερής: Σοφ.ΟΚ 513 ἀπορός ἀλγυῶν, Αυσ.108,25 ἀπορός ἄνω, Πλάτ.Νόμ.699 Β σωτηρία λεπτὴ καὶ ἀπορός, Μέν. ἐν Κίθαρ.ἀπ.1,10 ἀπορός βίος· τὸ τοῦ οὐδ. κατ' ἐν. ἢ πληθ.ὡς οὐσ.: Ἦρ 8,53 ἐκ τῶν ἀπόρων (ἐνὼ διετέλουν εἰς ἀδιέξοδον), Ἄλεξ 234,6 εὐπορος ἐν τοῖς ἀπόροις· ὅμ. κ. ἐφοροὶ εἰς παρεμφερεῖς σμ. αἰον.: Εὐρ.Ἐλ.813 εἰς ἀπορον ἤκειν, Ἀριστοφ.Νεφ.703 εἰς ἀπορον πίπτην (εἰς ἀμχανίαν), Θουκ.1,25 ἐν ἀπόρῳ ἔχεσθαι, Ξεν.Ἀν. 7,6,11 ἐν ἀπόροις εἶναι (ἐν ἀνυπερβλήτως δυσχερεῖαις)· || μτφ. ὅμ. ἐπὶ πράξεων, ὁ εἰς ἀπορίαν ἀμχανίαν περιάγων: Πλάτ.Πολιτ.284 Δ ἀπορός ζήτησις, Πλούτ.Ἄλεξ.64 ἀπορος ἐρωτήσεις· || νεώτ. τοῦ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. μόνον εἰς ἀπορα· ἐκφράσεις: εἶναι ἀπορον πῶς ἐξήλθον νικητὰ ἐκ τοῦ πολέμου· 3) ἐνεργ. ὁ ἐν ἀμχανίᾳ ὢν, ὁ μὴ δυνατός νὰ εὐρῆ διέξοδον ἀπὸ δυσχερείων: ΑΒ ε ἀπορός· ὁ μὴ δυνατός μηχανίᾳ τινι εὐρεῖν·: Σοφ.Ἀντ.360 παντοπόρος ἀπορός ἐπ' οὐδὲν ἐρχεται τὸ μέλλον· || ἐπὶ προσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.: Θουκ.2,59 ἀπορος γνώμη, Ξεν.Ἀν.2,5,21 ἀπορος εἶμι τὰ ἐπιτήδεα ἔχειν (δὲν εὐρίσκω τρόπον, δὲν δύναμαι νὰ...·)· || μον. κ. δημ. ὁ ἐν ἀπορίᾳ = ἀμχανία, ἐκπλήξει ἐξ ἀπροδοκῆτου διατελών: Συναξ.Γεωργ. ἀπορός... ἐπηυχαρίζεται τῷ Θεῷ, Ζερβ.Λυρ.Σατ.960 κὶ ἐρωτήσῃ τον ἀπορός· 4) ὅμ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἔχων πόρους, ὁ ἄνευ μέσων, ὁ ἐνδείξ, ἀντιθ. εὐπόρος, δημ. πορευμένος: Θουκ.1,9,2 ἀνθρώπων ἀπόρους, Αυσ.188,1 ἀπορος λειτουργεῖν (ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκεῖς πόρους, ὅπως ἀναλόγη λειτουργίας), ὄργανοῦται συσσίτιον διὰ τοῦ ἀπόρους τῆς πόλεως· || κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν ὄμ. σμ. ὁ πτωχικός: Πλάτ.Νόμ.233 δι-αίτα ταπεινὴ καὶ ἀπορος.

ἀποροφυῶ δημ. ἀποροφυῶ βλ.λ.· || ροφῶ τὶ ὀλοσχερῶς, ροφῶ τὸ ἀπομείνω ποτὸν.
ἀπόροχο [τὸ] δημ. τὸ ἀποβλήθην, τὸ πεπαιδωμένον καὶ μὴ χρησιμοποιοῦμενον πλὴν φόρεμα.
ἀπόρουσ ἄορ. ἀπόρουσε πηδῶ μακρὰν: Ἰλῆ 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπῶν περικαλλέα δίφρον· || πηδῶ πρὸς τὰ ὄπισθ.: Ὀδ.Χ 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε λιπῶν δολιχόσκιον ἔγχος, Ὀρφ.Ἀργ.705 αὶ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν· 2) ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἀπὸ τινος: Πίνδ.ἀν.88 πρέμων ἀπόρουσαν χθονίων.

ἀποροραγεῖς Ἦο. «οἱ καθαροί».
ἀποραγαμῆσός [ὸ] νεώτ. ἡ ἀπόσπασις τῶν ραγῶν τῶν σταφυλῶν ἀπὸ τοῦ στελέχους, τὸ ζερράγισμα, ζερρόγισμα.

ἀποραραγιστικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ διὰ τὸν ἀποραραγισμόν βλ.λ. χρήσιμος: ἀποραρ- μλχάνημα, **ἀποραραθμῆσις**-εως [ἡ] μον. κ. νεώτ. ἡ ραθυμία, κωθρότης.

ἀποραραθμητῶς ἐπίρρ. μτγν. κωθρῶς, ἀμελῶς: Ἰουλ.Λόγ.8,252 Α.

ἀποραραθυμῶ-έω παραμελῶ τὴν ἐνεκα ἀδιαφορίας ἢ ραθυμίας: Ξεν.Ἀπομν.3,7,9 μὴ οὖν ἀποραραθμῆτε τούτου, ἀλλὰ διατείνου μάλλον πρὸς τὸ σεαυτοῦ προσέχειν.

ἀποραραῖθαι [οἶ] νεώτ. ζωολ. ὀμοιογένεια μαλακίων τῆς τάξεως τῶν προσβραχνίων.

ἀποραραῖναι οἰνεῖ ραῖνων ἐκβάλλω, ἐκχέω: Ἄριστοτ.Ζ1 567 Α 31 ἀποραραῖνουσι τὰ ῥά· || μέσ. -ομαι ραντίζω, ἐκχέω πρὸς καθαρισμὸν ἑμαυτοῦ: Ἐπιγρ. φιάλη χρυσῆ ἐξ ἡ ἀποραραῖνεται.

ἀποραραῖδος [ἡ] [1] ὄγ. ἀντὶ ἀπορροῦς βλ.λ.2: Ἄριστοτ.Ζ1 530 Α 19 (γλωσσ. πιρεξ, πορφυρα).

ἀποραραῖς-ιδος [ἡ] [2] νεώτ. ζωολ. γένος σιφω-νοστόμων γαστεροπόδων τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἀποραραῖδων.

ἀποραραῖω ἀρπαζῶ τὴν παρὰ τινος, ἀποστερῶ: Ὀδ.Α 404 μὴ γὰρ ὁ γ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅς τις σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀποραραῖσει, Ἥσιοδ.Θ 393 μὴ τιν' ἀποραραῖσειν γεραῖων.

ἀποραραῖνον [τὸ] Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀπόραραθρον βλ.λ.
ἀποραραῖθριον [τὸ] κ. Ἐπιγρ. ὄχιγενον ἐξ οὐ ἔρασανον ἐν τελεταῖς: Εὐρ.Ἰων 435 χρυσταῖς πρόχρισιν ἐλθῶν. εἰς ἀποραραῖθρα δρόσον καθίσω, Ἐπιγρ. ἀπορ- ἀργυροῦν ὄσταθμον.

ἀποραραῖτιζω μτγν. κ. δημ. ἀντὶ τοῦ ραντιστηρίου ραντίζω: Ἄλεξ.Τρόλλ.1,13 2) δημ. τελευτῶν τὸ ράντισμα: ἀποραραῖντισα τὸ ἀμείλι (ἐπέγρανον τὴν διὰ διαλύματος θεϊκοῦ χολκοῦ ψέκασιν).

ἀποραραῖξις-εως [ἡ] εἶδος παιδείας καθ' ἣν σφαῖρα ἐλαστικὴ [τὸ] κρουσμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀναπηδῶσα ἀποκρούεται. αὐθις, κατ' ἐπιστάληφιν διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὸ ἐδαφος καὶ ἀναπηδᾷ, μετρούμενων τῶν οὕτω ὑφ' ἐκάστου παικτοῦ κατορθοῦμένων ἀναπηδήσεων: Πολύδ.9,103 κ' ἡ δὲ ἀποραραῖξις, εἶδει τὴν σφαῖραν πρὸς τὸ ἐδαφος ἐν-τόνως ῥήξαντα, ὑποδεξάμενον τὸ κλῆμα τῆς σφαίρας τὴν χειρὶ πάλιν ἀντιπέφκασι καὶ τὸ κλῆμας κληδῶντων ἠριθμεῖτο·, Εὐστ.ἸΑ 1601,33.

ἀποραραῖσις κ. μον. πληθῶν ἀπαθῶν, ἀποδιώκω: Διον.Ἀλ.Συνθ.14 τῆς γλωσσῆς ἄραξ ἀποραραῖσις τὸ πνεῦμα [κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ρημ.]· || κ. μτφ. ἀναίρησις, ἀνασκειώσις: Ἐκκλ. Μην.2,22 Ὁδῆ 5 καρτερία μαστίγῳ πάσαν ἀπεραραῖσιαν ἐχθροῦ ἀπόνισαν· || ἀπορρίπτω, ἀποκλείω: Εὐστ.ἸΑ.561,41 ὁ τεχνικός Γεωργίας ἀποραραῖσιζει τὴν ἐτυμολογίαν· || κ. παθ. ἀπαθῶμαι, ἐκδιώκομαι ἢ ἀποκλείομαι: Ἀπολλῶ.Ποικιρ.15,12 συμβήσεται... τὰ βάρη... ἀποραραῖσθεσθαι, Ἀλάτ. Ὀρθῶδ.2,981 Β τὸ τῆς ἀδελφικῆς ὀμοφυίας ἀποραραῖσθεσθαι.

ἀποραραῖσις-εως [ἡ] μον. ἀπόκρουσις, ἀνασκειώ· Γεώργ.Μετοχ.958 Α εἰς αἰρέσεων ἀποραραῖσις.

ἀποραραῖτω κ. νεώτ. κ. δημ. ράπτω τὴν ἐσχιωμένον, ράπτω τὴν ἐντελῶς: Ἦρ.1,123 ἀποραραῖσας δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα [ἢν εἶχεν ἀνασχιεῖ], Πλούτ. Ἦρ.997 Α δρματα... κύνων ἀποραραῖφιντες καὶ ἀποκλείσαντες· || κ. μτφ.: αὐτὴ περὶ φιλοπολυτίας 526 Δ συστέλλειν καὶ ἀποραραῖτεν τὸ βελάντιον [πρβλ. δημ. σπαγοραμμένους]· || μτφ. ἐπὶ τοῦ στόματος, κλείω, τοῦ τὸ βουλῶν· Αἰσχίν 31,5 τοιαῦτα ἐρεῖν, ἔφη, ὥστε ἀποραραῖσαι τὸ Φιλίππου στόμα· ὅμ. κ. παθ: Φιλ.1,476,45 σὺ τὸ στόμα ἀπεραραμμένον ἐξέλευσας· 2) νεώτ. κ. δημ. περὶ αὐτῶ, συμπληρώνω τὴν ραφήν ἀτελῶς ἐρρομμένον: ἀποραραῖτε τὰ παλτά·

ἀποραράσσω μτγν. τινάσσω τινὰ μακρὰν, ἐκδιώκω βίαιως, μεθ' ὀρμης: Διον.Ἀλ.6,5 ἀποραράσσει τοὺς Ῥωμαίους ἐγνῶσαν ἀπὸ τοῦ λαφύου.

ἀποραραραῖδωσις-εως [ἡ] ἀποραραῖνιδωσις βλ.λ.
ἀποραραφῶ δημ. ἀποραράτω βλ.λ.2)
ἀποραραχί [τὸ] δημ. κ. ἀποραραχ βλ.λ.
ἀποραραχί [τὸ] δημ. κρᾶσπεδον βράχου, λόφου κ. γεν. ὑφώματος: χωρῖο σ ἀποραραχ κτισμένο.

ἀποραραφιδῶ-έω ἀπαγγέλλω, δηγοῦμαι ἐκτενῶς, ζωηρῶς, οἰνεῖ κατὰ ραφιδοῦ τρόπον: Ξεν.ΚΠ 3,3,54 ἐν τούτῳ δυνήσεται τις ἀποραραφιδῶσας... ἀνδραξ πολεμικῶς ποιήσαι.

ἀποραρέζω μέλλ -ρέζω προσφέρω θυσίαν ἐξ ὧν ἔχω: Θεόδωρ.Ἐπιγρ.4,15 κεύθης ἀποραρέζω χίμαρον καλόν.

ἀπορρέβομαι μτγν. ἐν ῥέμβῃ ἀπασκαλῶ ἑμαυτὸν, ἑμαυτὸν παρακλῶν, ἐν ῥέμβῃ τολαντεύομαι: Μ.Ἀντων.3,4· || γεν. ἀμφιβάλλω, διατάζω: αὐτ.4,22.

ἀπορρηξή-ους-ές μων. ὁ ἀπερρηξή: Ίωδ.Δαυ. 1.293 C τὸ πρὸς τὴν ὕλην ὄλων ἀπορρηξέος τὸ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

ἀπόρρευμα-ατος(τῶ) μων. τὸ ἀπορρέον, ἀποστράζον ἕκ τινος: Θεόγγυστ.Καν.79 ἄσχυ, ἀπόρρευμα δένδρου.

ἀπορρευματίζω μτγν. ὀσπλύνω, καθαρίζω: Παῦλ.Αιγ.28,28 ἀναγαργαρίζων ἀπορρευματίζε.

ἀπόρρευσις-εως(τῆ) κ. νεώτ. ἀπορροή, ἀπόρροια, ἀπόρροια βλλ.: Πλούτ.Ήθ.933 C ἀέρος οὐ δεχομένου τὰς ἀπορρεύσεις: 2) ἀσπασσῆσι: Στοβ.587,15 ἀπὸ λύπης καὶ μανίας ἀπόρρευσις.

ἀπορρευματοποίησης-εως(τῆ) νεώτ. ἡ ἀπορρευματοποίησης βλ.λ.: || κ. μτφ. ἐπὶ περιουσίας ἐκινδεδυμένης εἰς ἀκίνητα, χρεώγραφα ἢ ἄλλας ἀξίας, ἢ εἰς χρῆμα (εἰς ρευστὸν) ὁλοσχερῆς μετατροπῆ αὐτῆς ἐκ ἐκκοπήσεως.

ἀπορρευστοῦμαι ὄσμαι νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς ρευστὸν.

ἀπορρευστοφωσις-εως(τῆ) νεώτ. κ. ἀπορρευματοποίησης ἡ μεταβολὴ οὐσίας τινὸς εἰς ρευστὸν.

ἀπορρέω κ. νεώτ. (δημ. μ. κατ' ἐνεστ.) ἐπ. -ρέϊω, μέλλ. -ρεύσω κ. -ρευῶμαι, ὄρρ ὑπερρῶν, μτγν κ. νεώτ. ἀπέρρευσα ρέω, χύνομαι ἕκ τινος πρὸς τὰ ἐξω: Ήρ.4,23 κρήνη, ἀπ ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον, Πολυδ.7,151 τὸ ἐκ τῶν στεφυθλῶν πιεσθέντων ἀπορρέουν τρυγητῶν, - ἄφθονον ἕκ τῶν μαστῶν ἀπέρρευσε τὸ γάλα || ἐπὶ τοῦ πυρός, ἔξορρω: Πλάτ.Τιμ.67 C φλόγα τῶν σωμάτων ἐκάστην ἀπορρέουσιν || ἐπὶ ἀερίων, αναδιδομαι, βγαίνω ἀπὸ κάπου: Ἀριστλ.Κοσ.4,2 ἀναθυμίασις ἀπὸ τῆς γῆς ἀπορρέουσα: 2) ἐπὶ καρπῶν, φύλλων, πτερῶν, τριχῶν κττ., ἀποπίπτει. Πλάτ. Φαίδρ.246 D δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρεῖ τὰ περὰ, μτγν ||, Ἀριστφ.Πρ.20,31 τὰ μὲν ὅλα ἀπορρεῖ, τὰ δὲ μύρτα οὐκ ἀπορρεῖ, ΠΔ Ψωμ.1,3 τὸ φύλλον οὐκ ἀπορρησεται || ἐπὶ σαρκός, ἐκφρέγω ἀποσπυτιθέμενος, τὸ δημ. ρεύω: Εὐρ.Μῆδ. 1201 σάρκες δ' ἀπ' ὄστων, . νυαθμοῖς ἀδήλοισι φαρμάκων ἀπέρρευον κ. γενικῶτ.: Δίων.Κ 46,4 ἀπορρεῖ καὶ φθίνει: 3) μτφ. ἐπὶ πρῶτ., ἀπομακρυνομαι βαθμῆδὸν ἀπὸ τινος, οἰσὶν διαρρέειν ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ, ζεκόφτω: Πολύβ.5,26 ||

πᾶντες ἀπέρρευον ἀπ' αὐτοῦ προφανῶς, Πλούτ. Ήθ.49 D οἱ κόλακες ἐν ταῖς μεταβολαῖς ἀπορρέουσιν: 4) μτφ. ἐκλείπω, ὀπλόλλομαι: Λογγίν. 33,3 τῶν καλῶν ἡ μνήμη ταχέως ἀπορρεῖ: 5) ἐπὶ προσ., πίπτω χαμαί, γκρεμίζομαι: Πλούτ. Εὐμ.7 ἀπερρῶν τοῦ ἵππου: 6) ἀπολ. ἐν εἰδ. χρ. διαλύω τὸ στρατόεδρον καὶ ἀναχωρῶ: Πολύβ. 5,15,7: 7) συνεκτ. νεώτ. κ. δημ. ἀπορρέω (ἀσυναίρ.) κ. προέρχομαι, προκύπτω ἕκ τινος: ἡ πλάνη ἀπορρεῖ ἐκ παλαιᾶς προλήψεως, - καὶ ἡ τρωπὴ δυστυχία ἀπορρεῖ ἀπὸ τὸν πόλεμο.

ἀπόρρημα-ατος(τῶ) μτγν. νεώτ. τὸ ἀπὸ τινος ἀπορρηγνυμένον, ἀποσπῶμενον: Πλούτ.Δίων.46 κ. καταφερόμενος ἀπορρηγνῆσι μεγάλοισι ὑποτρέχοντες.

ἀπορρηγνυμι ἡ -ύω, μέλλ. -ρήξω ἀποκόπτω, διαρρηγνύω, σπᾶω: Ίλ.Ζ 507 δεσμὸν ἀπορρηξας, Ήρ.3,32 || ρηγνύων ἀποσπῶ τι, ἀποσχίζω: Ὁδ.1481 ἡκε δ' ἀπορρηξας κορυφῆν δρεξ μεγάλοιο, Ήρ.8,19 εἰ ἀπορραγεῖν ἀπὸ τοῦ βαρβάρου τὸ Ἰωνικὸν φύλον: 2) μτφ. ἀποσπῆσθαι: Εὐρ.Ορ.864 ἀπορρηγνυμι πνεῦμα: 3) παθ. μτφ. ἐκπίπτω ἐξ ἐνεργείας ἢ ἀφέσεως ἄλλου: Ἀνν.Συρ.15 πόλεμος ἀπερρηγνυτο' ὁ ἀόρ. ἀ' ἀμτβ. ἀπορρηξας ἀπὸ δεσμῶν: ΑΠ 9,240: 4) παθ. κυρ. κατ' ἀόρ. ἀπερρᾶν ἀποχωρίζομαι, διασπῶμαι || ὁ ἐνεργ. πορρακ. ἀπέρρωγα με παθ. σημ.: Ίππ.398,3 φωνὴ ἀπερρωγία (διασκευομένη): 5) ἡ μτφ. ἀπερρωγίος ὄσματος ἢ ἀλλόκοτης.

ἀπορρηθῆναι ἀπαρφ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. ἀπερρᾶ βλ. λ.

ἀπόρρηκτος-ον μων. ὁ ἀπορραγεῖς, ἀποσπασθείς ἀπὸ τινος.

ἀπόρρημα-ατος(τῶ) ἡ ἀπαγόρευσις: Πλάτ. Πολιτ.296 Α τοῦτο τὸ ἀπόρρημα οὐδὲν ἦπτον ἂν γελοῖον φανόιτο.

ἀπορρηματικός-ή-όν μτγν. ἀπαγορευτικός: ἐν Ἀπολλων.Λεξ' Ὀμ.

ἀπορρηγνύω-εις(τῆ) μτγν. τὸ ἀπορρηγνυσθαι, ἡ διὰ ρήξεως ἀπόσπασσις: Ίώσ.Αι19,3) ἀπορρηξωσις . - ὄδων γενομένη: 2) διαφύρηξις, τὸ ἀσπασμο, σπῶν ἀποσπῆματός τινος: Ἄρετ' Ὀξ.Παθ 2,1.

ἀπορρησις-εως(τῆ) τὸ ἀπειπεῖν, ἡ ἀπαγορεύσις: Δημ.902,25 παρὰ τὴν ἀπόρρησιν φῆ δεδητηκέναι: 2) ἡ ἀποσπίσις, ἡ ἀρνησις: Πλάτ. Πολιτ.357 Α, Πλούτ.Μάρβ.5 ἀπόρρησις μαρτυρίας (ἀρνησις παροχής μαρτυρίας): 3) ἐπὶ τοῦ υἱοῦ, ἡ ἀποκήρυξις, ἡ ἀποκλήρυξις: Ίσαί.Μενεκλ.36 ἀπορρησέως δικην λαγγάνειν || ἐπὶ συζύγων, ἡ διαζεύξις, διαζύγιον: Διόδ.Σ 2,626,89 τὴν . ἀπόρρησιν τοῦ γάμου: 4) ἡ ἀπονήρυξις, ἡ ἀσπασσις συνθήκης εἰρήνης: Πολύβ 14,2,14 γενομένης τῆς ἀπορρησέως ταῦτης (τῶν σπονδῶν).

ἀπορρησσω μτγν σπαν. Γ. τοῦ ἀπορρηγνυμι βλ. λ. Παισ.10,15,5

ἀπορρητῆ(τῆ) νεώτ. μελανόχρους καὶ σπληνῆ ρητὴν ἐξαγομένην ἕκ τῆς ρίζης ῥήου τοῦ φαρμακευτικοῦ

ἀπόρρητος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ κ. δημ. ἀπηγορευμένος: Ἀριστφ.ἀπ.520 τὰπόρρητα δρᾶν, αὐτ. Βάτρ.362 τὰ ἀπόρρητα [ἐμφορεύματα ὧν ἡ ἐξαγωγή ἦτο ἀπηγορευμένη]: || οἰοεῖ ἐν φρ.

ἀπόρρητα ἢ ἐν ἀπόρρητῶ ποιούμαι λέγειν ἀπαγορεύω νά: Ήρ.9,94 ἀπόρρητα ποιούμενος πρὸς μηδένα λέγειν [ἀπαγορεύω ὧν γίνεται λόγος πρὸς οὐδένα], Ξεν.Αν.4,6,43 ἐν ἀπόρρητῶ ποιουσάμενος λέγειν: 2) ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων περὶ ὧν δὲν εἶναι ὄσιον νά γίνῃ λόγος: Εὐρ.Π1 1331 ἀφλόξ: 3) ὄν δὲν πρέπει τις νά προσφῆρῃ, βδελυρός, ἀποτρόπαιος: Πλάτ.Νόμ.854 ἀπόρρητο καὶ μεγάλα ἀδικία, Πλούτ.Δι.2) ἀρρητα καὶ ἀπόρρητα λέγειν τινί (βδελυκτὰ τινι ἀνεπίδειξιν): ὁ περὶ οὐ δὲν γίνεται λόγος ἐξ αἰδούς: Λογγίν.Υφ 43,5 τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα [τὰ αἰδοῖα]: 4) ὁ μυστικός, ὁ κρύφιος: Πλάτ.Πολ.460 ἐν ἀπόρρητῶ τε καὶ ἀδήλω κατακρύψουσι, - ἀπόρρητος συνθήκη συμμάχιας [μυστικῆ]: || ἡ ὄστ. τοῦ οὐδ. μετὰ τὴν ἐν προθ. ἐν ἐπιρρ. σημ., ἐν ἀπόρρητῶ ἢ ἐν ἀπόρρητῶ, ἀπορρητῶς, μυστικῶς: Πλάτ.Θεαίτ.152, Ἄνδοκ.7,5 ἐν ἀπόρρητῶ ξυλλαμβάνειν (συλλαμβάνειν ἀνευ θορύβου): || τὸ οὐδ κ' ὡς οὐστ. τὰ ἀπόρρητα (τὰ μυστικὰ δόγματα τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων), - τὸ ἀπόρρητα τοῦ κράτους [μυστικὰ τῶν ὀσίων δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη ἡ ἀποκάλυψις], - ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον, - τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν ἀσφαλίζεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος: || ὡς ἐπίθ. ὁ ἐξ ἀπορρητων τίτλος ὑπουργοῦ ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου Ἐλληνος παρὰ τῶ Σουλτάνῳ ἢ τῶ Μ. Βεζίρη] μυστικῶν ἀμφολοῦς, ἔχων ὄλων ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν, ὄσον διερρηγνέως, συντόκτου ἢ μεταφραστοῦ μυστικῶν τοῦ κράτους ἐγγράφων κττ.

ἀπορρηγνύω παρρακ β' ἀπέρρωγα ἐνεκα φόβου ἐγκαταλείπω τι' || γεν. δειλιά, φοβοῦμαι, τὸ δημ. με πᾶντι τρεμοῦσα: Ὁδ.Β 52 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερρῆγαί νεόσται.

ἀπορρηγνύω-ὠω ἔχω ρίγος, τρέμω ἕκ τοῦ φόβου, κρῶνω πολῶ: Ἀριστλ.Πρ.862Β 37 οἱ ψυχρῶ λουόμενοι ἀπορρηγνύσαντες ὀλίγων χρόνων . . τὴν λοιπὴν ἡμέραν οὐδὲν πάσχουν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

ἀπόρριξο(τῶ) δημ. ὑπόλειμμα ρίζης.

ἀπορρίξω-όω μτγν. ἐκρίζω, ξεριζώνω: Ἄλκιφρ.3,66. **ἀπορρίμμα**-ατος (ἴδ) νεώτ. κ. δημ. ὅτι ἀπορρίπεται, τὸ ἀπορρίμμα βλ. λ. **ἀπορρίνα** (ἴδ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτεράων τῆς αἰκαγενείας τῶν **καυθριδιών**.

ἀπορρίνημα-ατος (ἴδ) μόν. ἐν πληθ. τὸ ριμίμα: Δασφίας π.Στράβ.14,1,39.

ἀπορρίνσις-εως (ἴδ) νεώτ. βλ. ἀποκόμισις. **ἀπορρίνω**-όω μτγν. ριμίζω ὀποκόπτω: Στράβ.7,3,18 τῶν δ' ἀπορρίνωσι τὰ κέρατα.

ἀπορρίνμι (ἴδ) δημ. συνήθ ἐπὶ ζῳών, τὸ δι' ἀποβολῆς γεννηθέν, ἐξάμβλωμα, ἐκτρωμασ.

ἀπορρίνμις-ε-ὸ δημ. ἀπορρίνμιος βλ. λ. **ἀπορρίνιζω** κ. δημ. διὰ τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος, ἀποακρίνω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: Ἀριστλ.Πρ.947Α.20 ὅταν μὲν οὐν ἡ ἀνεμος, ἀπορρίνιζέ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμίασιν' 2) δημ. συντελῶ τὴν ἔκφυση τοῦ πρότερον ἐξ ἀβεβητότητος ἐν μέρει χυθέντος: ἀπορρίπισε τὴ σούλα.

ἀπορρίνσις-ον μτγν. κ. μιν. ὁ ἀπερριμμένος, ὁ κατὰ μέρος θεθείς, ὁ παρηγκωτισμένος: Πρωκ.Γαζ.Ἐπιστ.116, Τζέτζ.Ἰλ.20,14.

ἀπορρίπτω κ. νεώτ. κ. δημ. ποι. ἀπορρίπτω (Πινδ.Π.6,37), Ἔεν. κ. μτγν. ἀπορρίπτω -έω (Ἔεν.Ἐλλ.5,4,42) ρίπτω μακρῶν, ἀφήνω: Ἰλ.1517 μῆνιν ἀπορρίφοντα, Πινδ.Π.4,232 ἀπὸ κρόκεον ρίφαις.. εἶμα (ἴμψ.), Ἡσιόδ.Α.215 ἀπορρίφοντι ἐοικώς (ὄραια) ἠνὰ πρὸς μέλλαντα νὰ ρίψῃ (ἴδικτυον)' 2) ἀποβάλλω, πετῶ: Ἔεν.Ἐλλ.5,4,42 οἱ ὄρεσκόμοι δὲ ἀπορρίπτουντες ἐν εἰλληφσαν καρπῶν ἀπλήσαν οἰκάδε, -οὶ στρατιώται φεγύοντες ἀπέρριπον τὰ ὄπλα' || κ. μτφ.: Μηνσι.1,2,92,9 τῆς ἀμαρτίας τὸν βαρῶν ῥῶπον ἀπορρίφοντες' 3) ἀποβάλλω, ἐκβάλλω τινὰ ἔξω τῶν ὄριων τῆς πατρίδος του: Σοφ.Αἴ.1019 ἀπωστέε γῆς ἀπορρίφισομαι' 4) δὲν ἀναγκριζῶ, ἀποκηρύττω: Πίνδ.Ο.9,54' || ρίπτω κατὰ μέρος, ὀδ. περιφρονῶ, ὀνειδίζω: Ἦρ.1,32 ἡ ἡμέτερη εὐδαιμονίη οὕτως τὸ ἀπέρριπται ἐς τὸ μηδέν, Δημ.792,25 ὅταν .. τὰ χρυστὰ ἀπορρίπτηται' 5) νεώτ. ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ τι, ὀποποιεῖμαι: ἀπέρριψε τὴν προσφορὰν' 6) δὲν ἐγκρίνω τι, δὲν ἀποδέχομαι: ἡ Βουλὴ ἀπέρριψε τὸ νομοσχέδιον' || κ. παθ. δὲν γίνωμαι δεκτὸς: ἀπερρίφθη ἡ αἰτήσις του' 7) νεώτ. δὲν προδῶ μαθητὴν εἰς ἀνατεράων τάξιν ἡ δὲν τὸν κρίνω εἰσακτέον εἰς σχολὴν τινά: ἀπέρριψαν πολλοὺς μαθητὰς' κ. παθ.: ἔδωσαν ἐξετάσεις εἰς τὸ Γυμνάσιον καὶ ἀπερρίφθη' 8) ἐπὶ λέξεων, ἐκτοξεύω κατὰ τινος πικρούς, ὕβριστικούς λόγους: Ἦρ.1,153 ταῦτα εἰς πάντα τοὺς Ἕλληνας ἀπέρριψε ὁ Κύριος τὸ ἔπος' || γεν. ἀφήνω νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα μου λόγος τις, ἔξατομίζω κατὰ: αὐτ.6,69 ὀϊθραίη τῶν τοιοῦτων ἐκείνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος.

ἀπορρίπτός-έω ἀπορρίπτω βλ. λ.: Ἔεν.Ἐλλ.5,4,42, Πλούτ.Κατα.39.

ἀπορρίψω (ἴδ) μτγν. κ. μιν. ἡ ἀπορρίψις βλ. λ.: Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.675, Θεοδ.Στ.177 Α.

ἀπορρίχνω δημ. κ. -ρίχνω κ. -ρίχτω ὄδρ. ἀπόρριξις, μέσ. κ. παθ. ὄδρ. ἀπορρίχτικα, μτχ. παθ. παρακ. ἀπορριγμένος ἀπορρίχτω βλ. λ.: Κρυστ.Ἄγροτ.Ἔεν.33 ποῦ νὰ τὸν πῶ τὸν νόμο μου, ποῦ νὰ τὸν ἀπορρίξω' 2) πετῶ κάτω' 3) εἶδ. μτβ. κ. ἀμτβ, ἐπιφέρω ἢ πάσχω ἀποβολὴν, γεννῶ πρόφωρος δι' ἀποβολῆς ἢ ἐκτρωσέως, ἀποβάλλω, περὶ ἐγκύων γυναικῶν ἡ ζῳών: ἀπόρριζε ἡ γυναίκα, -ὸ ἡ γίδα' κ. παθ. -ομαι ἢ ἀπορριγμένη καταστῆ' 4) μτφ. -ομαι μέσ. ἐκδηλοῦμαι, καθίσταμαι εἰς τοὺς ἄλλους ὄλους παρὰ τὸ πρόπον, δὲν συγκρατοῦμαι, δὲν βαστάεμαι, ἐπὶ τῶν ἀνυπομονούντων καὶ μὴ δυναμένων νὰ κρατήσουν τὰς σφραδῆς τῶν ἐπιθυμίας' 5) ὀποποιεῖμαι, δὲν δέχρασι, περιφρονῶ τι προσφερόμενον: μὴν ἀ-

πορρίχνης τέτοιο καλὸ γάμο' 6) μέσ. -ομαι παραμελῶ, δὲν φροντίζω ἑμαυτὸν: Ἐρωτόκρ.Δ.688 κὶ ἀπορρίχτω τὰ βόσσανα.

ἀπορρίχτω δημ. ἀπορρίχνω βλ. λ. |1| 2| 3|.

ἀπορρίψιμός-ιᾶ-ιὸ δημ. κ. ἀπορριζιμός ὁ ὡς ἀχρηστος ἀπορριζόμενος' || κ. μτφ. ὁ μὴ υπολογιζόμενος, ὁ περιφρονημένος: παροιμ. τ' ἀπορριψιμὸν καρῶσι πάντα πρώτα στὸ λιμάνι' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀπορριψιμὸς (ἴδ) τὸ προώρως τεχθέν ἐμβρομον ἢ τὸ ἐκτρωθέν.

ἀπορρίψω (ἠ)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιος ν' ἀπορριφθῇ ἢ δεκτικὸς ἀπορρίψεως' || μτφ. ὁ οὐδενὸς ἀξιος: Ἄρτεμιδ.5,85.

ἀπορρίψις-εως (ἴδ) κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀπορρίπτεν βλ. λ.: Ἰηπ Διοαί.42 ἀπ-ιματίων, Λουκ.Συμφ.15.

ἀπορροή (ἴδ) κ. νεώτ. κ. ἀπόρροια ἡ ἀπὸ τινος ροή, ἡ ἔκχυσις' ΑΒ «ἀπορροια σεμνότερον τοῦ ἀπόρροια», Εὐρ.Ἐλλ.1587 αἵματος ἀπορροαί' 2) μτφ. ἀπόχυσις, ἐκπομπή: Πλάτ.Φαῖδρ.25f Β δεξιάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροὴν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐθερμάνθη' || π. Ἐμπεδ.89 πάντων ἀπορροαί δσο' ἀγέοντο (ἐκπηγάσεις, ἐκπομπαί, δι' ὧν χρώματα καὶ ἄλλαι ὄραται) ἰδιότητες τῶν πραγμάτων γίνονται ἀσθηταί, Πλάτ.Μένων 76 D ἐστὶ .. ἀπορροή σχήματος δδοί ἐγυμμετρος' 3) ἀπόπτωσις: Ἀριστλ.π.Φυτ.1,1,2 ἀπ- τῶν φύλλων' 4) νεώτ. φυσ. ἀκτινεργὸν σῶμα προελθὼν ἐκ διασπασέως ἄλλου ὁμοίως ἀκτινεργοῦ σώματος' 5) νεώτ. φιλοσ. μὲς ὄρος κοσμοθεωρίας τινός, δεχομένης ὅτι ἐκ μιάς ἀρχικῆς ἀμεταβλήτου οὐσίας ἀπορρέει, ἴησι προέρχεται ὁ κόσμος' || νεώτ. γεν. ἀπόρροια τὸ ἐπακολουθημα, τὸ ἀποτέλεσμα: ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ὑπέρξεν ἀπόρροια τῆς κακῆς ἐσδοείας.

ἀπόρροια κ. νεώτ. ἀπόρροη βλ. λ.

ἀπορροῖδός-έω ποι. ἐκπέμνω: Σοφ.Ἀντ.102f οὐδ' ὄρνις εὐσημόνος ἀπορροῖδός βόας.

ἀπορροῶν Ἡσ. «πάλιν» |πθων. ἀφάρρον|.

ἀπόρρους-ουν ἀσυναίρ. -οος-οον ὁ ἀπορρέων ἀπὸ τινος: Ἀντιφ.Ἰν Ἀφροδισίῳ 1,8 μῆκαδῶν αἰγῶν ἀπόρρουον θρόβου' 2) ὡς οὐσιαστ., διακλύδωσις ἢ βραχίον ποταμοῦ ἡ θαλάσσης.

ἀπορροφήσιμος-(ἠ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυναμένος νὰ ἀπορροφηθῇ, ὁ δεκτικὸς ἀπορροφήσεως βλ. λ.' || κ. μτφ.: ἀπορροφήσιμα κεφάλαια.

ἀπορροφήσις-εως (ἴδ) νεώτ. δημ. -ῆ τὸ ἀπορροφᾶν, ἡ ῥόφισις, ἡ ἀπομύζισις: ἀπορ- ὕγραυ κ. μτφ. ἀπορ- κεφαλοῖων' 2) ἡ ἐντελής ἀφοσίωσις εἰς τινά σεκίφιν ἢ ἀσχολίαν: ἡ ἀπορροφήσις τοῦ εἰς φιλοσοφικὰς μελέτας.

ἀπορροφητή-ῆρος (ἴδ) νεώτ. τὸ διὰ τὴν ἀπορροφήσιν τοῦ κοινωτοῦ τῶν σίθουσῶν χρησιμεῖον μηχανικὸν ὄργανον.

ἀπορροφητικὸς (ἴδ) νεώτ. ὁ ἀπορροφῶν βλ. λ.

ἀπορροφητικὸς-ῆ-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπορροφῶν, ὁ πρὸς ἀπορροφήσιν ἱκανός, ὁ ἀπομυζητικὸς: ἀπορροφητικὸς χάρτις |στουπόχαρτο|.

ἀπορροφητικότης-πτος (ἴδ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπορροφητικοῦ.

ἀπορροφητικῶς ἐπίρρ. δι' ἀπορροφήσεως ἀπορροφῶ-έω κ. -όω κ. νεώτ. δημ. ἀπορροφῶ, μτχ. παθ. παρακ. ἀπερροφημένος, ἀπορροφημένος κ. ἀπορροφημένους ροφῶ τὶ ἀπὸ τινος: Ἔεν.ΚΠ.1,3,10 καὶ τί δὴ... οὐκ ἀπερροφῆσις τοῦ σίνου' 2) νεώτ. δημ. ροφῶ ἐντέλως, εἰσάγω ἐντέλως μου δι' ἀπορροφήσεως ρευστήν ὕσαν ἢ ἀέριον: ἀπορροφῶ ὕγρασιν, -θερμότητα, -ἀπορροφῆξε τὸν καφέ σου' 3) μτφ. ἀπασχολῶ ὀλοτελῶς: ἡ χαρτοπαιξία τὸν ἀπερροφῆσεν' || μέσ. -οῦμαι κ. -όωμαι ἐντέλως ἀφοσιούμαι εἰς τι: εἶναι ἀπερροφημένος εἰς τὴν μέσην.

ἀπορροῦσκα μιν. ἀπορρέω βλ. λ., περί τού ούρου του ἐκρέοντος ἐκ του μεταβληθέντος εἰς τὸν γάλακτος: Εὐστ. Ὁδ. 1625, 65.

ἀπορρομα-ατος ἰδὲ ἰμην. τὸ ἀπορρέειν, ἡ ἐκροή: Ἐπιφών. 1, 269 Α'. 2) εἶδος τῆς μέτρου τῶν ὑγρῶν παρ' Αἴγυπτίους: αὐτ. 2, 182 D.

ἀπορρομαίνω καθιστῶ τὴν ὁδὸν ρυπαρὴν, ἀκάθαρτον, δθ. κ. μιάσιν: Σοφ. Ἰχν. 133 π. θ. 1.

ἀπορροῦπτω ἀποπλύνω τὸν ρύπον: Λοκ. Ἀλεκτρ. 9' μῆσ. -ομαι καθαρῶς ἑμαυτὸν: Φιλ. 2, 467 ἀπορ- τὰς ἐκ παθῶν καὶ νοσημάτων κηλίδας 2) πλύνω ἀφαιρῶ, ἐκθάλλω: ΑΠ 9, 815 τὸ λοστρὸν ἀπορροῦπει μελεδῶνας.

ἀπορροῦπῶ-ὦω ἀπορροῦπτω βλ. λ. Ἦσ. ἐν λ. ἀπνοῦται.

ἀπορροῦσις-εως (ἡ) ἰμην. ἐκκλ. ὁ ἀπὸ τῶν ρύπων καθαρισμός: Ἄποστ. Διατ. 7, 22.

ἀπορροσις-εως (ἡ) ἰμην. κ. νεώτ. ἡ ἀπορροή βλ. λ.

ἀπορροταλιξίαι Ἦσ. «ἀποσπᾶσαι».

ἀπορροῦσις-ον ὁ ἀπόρρος, ὁ ἀπορρέων: Ἰηπ. Ἀέρ. 7 ἀπόρροτον ὕδωρ, ἀντιθ. στάσιμος 2) ὑποκείμενος εἰς ἐκροήν: Ἀριστ. Μετ. 353 Β 32 οὐκ ἀπόρροτος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης 3) προσηφής εἰς ἀπορροήν, κατάλληλος εἰς τὸ νὰ γίνεται δι' αὐτῶν ροή: Ξεν. Ἰηπ. 4, 3 ἀπόρροτα σταθμὰ ἰταυλοῖ με κεκλιμένον ἔδαφος ἵνα καταρρέωσι οἱ ἀκαθαρσίαι.

ἀπορροφίς-εως (ἡ) ἰμην. ἡ κάθαρσις, ὁ καθαρισμός: Ἀθην. 9, 409' ἰταρ. ἐξυγίανσι: Φιλάρχ. π. Ὀρειδ. 5, 21, 4 2) μτφ. ἀγνισμός: Ἰάμβλ. Πυθ. 17, 74 ἀπορροφίς τῆς ψυχῆς.

ἀπορρωγίς-άδος (ἡ) ἰμην. θηλ. τοῦ ἀπορρωγῆ βλ. λ.: ΠΑΜακκ. 2, 14, 45.

ἀπορρωγίς-ώγας (ἡ) κ. νεώτ. ἀποκεκομμένος, ἀποτομος, κρημνώδης: Ὁδ. Ν 98' ὕσω δὲ προβλήτες .. ἀκταί .. ἀπορρωγίς, Ξεν. Ἀν. 4, 2 ἀπορρωγίς πέτρας ἢ κ. ἀπολ. ἄνευ οὐσ. ὁ κρημνός: Πολύβ. 7, 6, 3 2) ὡς θηλ. οὐσα, μέρος ἀποσπασθέν: Ὁδ. 1, 359 ἀλλὰ τόδ' ἀμβρόσιος καὶ νεκτάρος ἔστιν ἀπορρωγίς εἶναι ἀπόσταγμα τῆς .. 1. Ἀριστ. Λυσ. 813 ἀπορρωγίς Ἐρινύων (μέλος τῶν Ἐρινύων), ΑΠ 7, 571 μελέων ὀλίγη τῆς ἀπορρωγίς (μέρος μελωδίας).

ἀπορυγή (ἡ) ἀπόρυξ βλ. λ. κατὰ Κύριλλ. ὑδρηγία καὶ ὑδραγωγός Ἦσ. Στρεφ.

ἀπόρυξ Ἦσ. «σχίσμα» ἰ ἀντὶ ἀπόρυξ 1.

ἀπορύθωμι ἰ ῥομαι ἰ μην. ἐκκλ. ἀντὶ τοῦ, ἀρύθωμι: Ἐκκλ. Μηναι. 2, 61, Στγην. ἀπορύθωμι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ρεῖθρα.

ἀπορύθωσσω-ττω γλῶσσο κ. νεώτ. ἀνορύθωσσω, ἀνασκάπτω 2) νεώτ. ἐντελὸς σκάπτω, κατασκάπτω.

ἀπορφανκίζομαι ἰμην. ἐκκλ. κ. δημ. βλ. ἀπορφανίζομαι, γίνωμαι ὀλωσθῆλου ὄρφανός.

ἀπορφανέω δημ. ἀμτθ. γίνωμαι ἐντελὸς ὄρφανός: ἀπορφανέφθ ἀπὸ μικρῶ παιδί.

ἀπορφανίζομαι κ. νεώτ. γίνωμαι ὄρφανός ἢ εἶμαι ἐνδοξής, ἔστερηνμένος τινός: Αἰοχ. Χα. 249 τοὺς ἀπορφανισμένους νηοτὶς πῖζει μίθω: ἢ νεώτ. μόνον ἀπομένω ὄρφανός: τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα τῶν παλαιῶν πολυμίσθων 2) ἀποσπῶμαι ἀπὸ τινος: ΚΔΘεσσαλ. 1, 2, 27.

ἀπορφανίζω νεώτ. καθιστῶ τινὰ ὄρφανόν βλ. λ.

ἀπορφανισίς-εως (ἡ) νεώτ. κ. -ισμός κ. -ισμα τὸ ἀπορφανίζειν 2) τὸ ἀπορφανίζεσθαι, ἡ ὄρφανισις 3) εἶδ. ἐπὶ μελισσῶν, τὸ ἀπομένειν ἄνευ βασιλίσσης.

ἀπορφανισμα-ατος ἰδὲ ἰμην. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπορφανίζεσθαι 2) νεώτ. κ. τὸ ἀπορφανίζειν.

ἀπορφανισμός (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπορφανισίς βλ. λ.

ἀπορφωρος-ον Πάν. κ. ἰμην. ὁ ἄνευ πορφύρας ἐνδυμασίας: Πλούτ. Ἠθ. 528 Β 2) εἶδ. ὁ ἄνευ πορφύρων ἄκρων, περὶ ἱματίου: Πλούτ. Ἀντ. 71.

ἀπορροῦμαι-έομαι ὁ ὀλωεῖ εἰς ὄρρητον διατρίβων, εἰς οὐχὶ δεόντα ἀσχολούμενος, ἀποδάλλω,

χᾶνω τὶ: Ἦρ. 6, 129 ἀπορρήσασθε μὲν τὸν γάμον ἢ συνεκτῶ. σπαστῶν ματαίως τὸν καιρὸν μου.

ἀπορῶ-ὦω ἰμην. ἀπορῶ βλ. λ., θεῶμαι ἀπὸ τινος: Ἦρ. 8, 37 ἀπόρων τὸ ἰδόν.

ἀπορῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι εἰς ἀπορία βλ. λ., εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ: Θουκ. 3, 109 ἀπορῶ τρώην διασωθήσεται, Σοφ. ὈΤ 486 δὲ λέξω δ' ἀπορῶ ἢ ἀπορῶ μή .. φοβούμαι μήπως ἢ μετ' αὐτ. ἀπλήρ ἢ ἐν συναφείᾳ πρὸς ἐξηρητημένην πρὸτ.: Ἦρ. Μ3, 4 ἀπορῶντι τὴν ἕασιν, ὡκως τὴν ἀνυδρον διεκπερῆ (εὐρισκομένω εἰς ὀποριαν πῶς νὰ διέλθῃ τὴν ἀνυδρον ἔρημον) ἢ μετ' ἀρθ. τὸ ἀπορῶ. ἢ ἀμηχανία: Εὐρ. Ἦρ. Μ 106 τὸ δ' ἀπορῶν ἀνδρὸς κακοῦ ἢ κ. μέσ.: Λυσ. 97, 17 ἀπορῶντιν θτι χρησαίμην 2) ἐν τῇ δικαστικῇ κ. νεώτ. κ. δημ. προβάλλω ἀπορία, ἀμφοβολίαν, διαταγῶν: Πλάτ. Πρωτ. 324 D ἀπορία ἦν ἀπορείς, Ἀριστ. ΜΦ 12 ὁ ἀπορῶν καὶ θαυμαστὸν σφεται ἀγνοεῖν ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐκπλήσσομαι ἐπ' τινι ἀπροσδοκῆτῳ: ἀπορῶ πῶς τόσον ἀκατάρτιστοι λαμβάνουν διπλωμα, - πῶς πλούτῃσε, - πῶς ἔχασε τὴ δικήν ἢ ἡ μτχ. ἐν τῷ παθ. τὸ ἀπορῶμενον, τὸ ἀπορῶθέν, ἡ ἐγερωθέντα ἀπορία: Πλάτ. Σοφ. 243 D κ. ἄλ. 3) παθ. ἐπὶ πράγμ. δὲν τυχεῖαν προνοίας, περαιομένου: Ξεν. Λακκ. 13, 7 ἄνευ δεομένων γίνεσθαι οὐδὲν ἀπορεῖται 4) εὐρίσκομαι ἐν ὀπορίᾳ, στερούμαι: Θουκ. 8, 81 ἀπορῶ τροφῆς, Ξεν. ΚΠ 4, 2, 39 ἀπορ- ζυμμάχων ἢ μετὰ ὄστ' ἀπ- τιν, εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ ἐνεκα τινος: Ξεν. Ἀν. 1, 38' 5) εἶδ. εἶμαι ἀπορος, ἐνδοξής, δὲν ἔχω πόρους, ἀντιθ. εὐπόρος: Ἀντιφ. 123 ὅταν ἀπορῆται τις μέσθ. ἀμτθ 1' κ. ἐν τῷ παθ.: Κωμ. Ἀνώμυμ. 353 ἀνθρώπος ἡπορημένος (ὁ ἐνδοξής).

ἀπορῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπορον βλ. λ., ἐν ἀμηχανίᾳ: Σιμων. 46' ἢ ἐν φθ. ἀπόρος ἔγω εὐρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, δὲν ἔχω διέξοδον: Εὐρ. ΙΑ 55 τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρος εἶχε Τυνδαρεω πατρί, ἢ ὄμ. φρ ἀπόρος διατίθειμαι εἰς ἀμηχανίαν, λίαν στενοχρόνον θέσιν περιγύομαι: Λυσ. 18, 23 μὴ περιδείξῃς ἡμᾶς ἀπόρος διατεθέντας ἢ κ. συγκρ. -ώτερον: Θουκ. 1, 82 ὄπως μὴ ἀσχίον καὶ ἀπορώτερον .. πράξιμεν ἢ ὄμ. κ. -ωτέρως: Ἀντιφ. 3, 2, ἀπορωτέρως διακείσθαι, Πολύβ. 4, 18 ἀπορωτέρως καὶ δυσχρηστῶς ἔχειν ἢ ὑπερθ. -ώτατα: Πλάτ. Τιμ. 51 Β.

ἀπορῶς-εως (ἡ) δηρ. ἀντὶ αἴφως βλ. λ.

ἀποσάζομαι δημ. ἀόρ. (ἀ)ποσάσσει(κα), μτχ. παθ. παρσκ. ἀποσασμένως περιποῖμαι ἑμυστόν, καλλωπίζομαι, στολιζομαι: Ἐρωτόκρ. Ε 440 νὰ στολισθῆ, ν' ἀποσασθῆ καὶ νὰ πλυθῆ μνηστῆ τῆς

ἀποσαθρῶ νεώτ. κ. θρωῶνω καθιστῶ τὴν ἐντελὸς σαθρόν ἢ καθιστῶ τὴν ἐτοιμόρροπον, ξεχρηδαῶν: αἱ βροχαὶ ἀποσαθρῶσαν τὴν καλύβην ἢ κ. παθ. εἶμαι ἐντελὸς σαθρός: οἰκία ἀποσαθρωμένη, - ἔπιπλα ἀποσαθρωμένα.

ἀποσαθρῶμαι ἀποσαθρῶ βλ. λ.

ἀποσαθρῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελής σαθρότης 2) ἡ χημικὴ ἡ μηχανικὴ ἐν τῇ φύσει καὶ διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τελουμένη ἐνέργεια δι' ἣς ἀλλοιοῦνται καὶ καταστρέφονται τὰ ὀρυκτὰ καὶ τὰ πετρώματα.

ἀποσαθρῶθῶ ἑμφανίζω μετ' ἀκριβείας: Πάν τὶ ἀπεσακρίθωσιν Παύλος μετὰ Μαρτυρίου.

ἀποσαλεύω κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποσαλεύειν βλ. λ., ἡ μετατόπισις, ἡ ἀπομάκρυνσις, δθ. κ. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος: Πρόκλ. Πολ. 10 ὁ θάνατος ἦν ἀποσαλεύσις τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος.

ἀποσαλεύω κ. νεώτ. κ. δημ. ὁρ. ἀποσαλεύω, δημ. ἀποσαλέφα ἐπὶ ναυπηλαμένων, μένω ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ: Θουκ. 1, 137 ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τὸν στρατοπέδου, ὑπερῶν ἀφικνεῖται εἰς Ἐφεσον ἰσχόλ. ε ἀποφυγῶν

ἐκ τοῦ λιμένος καὶ σάλω ὀμίλησας > | ἢ ἐν φρ. ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύω | εἶμαι ἡγυρορθολιμένος ἐν ἀνοικτῷ πελάγει | Δημ.1213,20 ἢ μτφ. ἀφίσταμαι πινος· Πλούτ.'Ηθ.493 D ὄρεξιν τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύουσιν 2) μτφ. σαλεύω τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ, μετατοπιζῶ· Γαλ.6,85 3) μτφ. ἀλλάσσω γνώμην, μεταπέλω· Ἄρρ.'Ἐπικτ.3,26,16 μελετᾷς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων ἀπὸ τίνων· 4) νεώτ. ἐπὶ τῆς 2ας σην. ἐπὶ πλοίων, εὐρίσκομαι ἐν σάλω, ταλαντεύομαι 5) δημ. ἐπὶ προσ. ἐν ἐνεργ. κ. παθ. τ. μετακινῶ πῶς ἑμαυτὸν, κινουίμαι ἀπὸ τῆν θέσιν μου· μὴν ἀποσαλέψης ὡς πού νά ῥθω, - ὠρες δὲν ἀποσάλεφε ἡ δὲν ἀποσαλεύθηκε.

ἀποσαλιζω μον. σημαίνω διὰ σάλπιγγος, διασαλιζῶ, διασαλῶ.

ἀποσανδαλῶ-ώ νεώτ. κ. -ώνω μτφ. παθ. παρακ. ἀποσανδαλιώμενος ἀσπιρῶ τὸ σανδάλια, τὰ ὑπόδηματ' 2) ἀσπιρῶ ἢ χάνω τὸ σανδάλιον, τὸν ὄνυχον, περὶ μανυγῶν ζώων κ. παθ. ἢ ἀποσανδαλιώμενος Ἰηπος (οὐ ἀφηρέθη ἡ ὀνήλι).

ἀποσανδαλῶν νεώτ. ἀποσανδαλῶ βλ. λ.

ἀποσανδαλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ἀφαιρέσις τῶν σανδαλῶν 2) ἢ ἀπώλεια, ἡ ἀπόπτωσις τοῦ σανδαλίου, τοῦ ὄνυχου τῶν μανυγῶν ζώων.

ἀποσάειξ-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ἀφαιρέσις τοῦ σάγματος ἢ τῆς σαγῆς ζώων.

ἀποσαπίζω δημ. ἀμτφ. ἀποσάπιομαι σαπίζω ἐντελής ἢ κ. μτφ. τὸν ἀποσάπισε ἡ ἀρρώστια.

ἀποσάπινω (τὸ) δημ. τὸ ὑπόλειμμα τοῦ χρησιμοποιηθέντος σάπινου, ἀπολείψαδι ἢ ἐν τῷ πληθ. τὸ ἐκ πλάσεως διὰ σάπινου ἀπομεινόν ὕδωρ, σαπινόνερο· παρομ. μὲ καλύπτερό σου στὸ λαυτρὸ | καὶ λαούσου τ' ἀποσάπινονα.

ἀποσαράντι δημ. ἀποσαράντο βλ. λ.

ἀποσαραντίζω δημ. μτφ. κ. ἀμτφ. παθ. παρακ. ἀποσαραντισμένος συμπληρῶ τεσσαρακονήθημον ἀπὸ πινος σπουδαίου δι' ἐμὲ γεγονότος, ὅσον γεννησεως, κηδείας κττ. ἢ ἐν τῷ τεκούσης γυναικός, συμπληρῶ τὸ σαράντισμα βλ. λ.

ἀποσαράντισμα (τὸ) δημ. τελειώνω τὸ σαράντισμα βλ. λ.

ἀποσαράντιον (τὸ) δημ. κ. ἀποσαράντι τὸ τεσσαρακονήθημον μνημόσυνον πινος 2) ὁ μετὰ τεσσαρακονήθημον ἀπὸ γεννήσεως, κηδείας κττ., χρόνος συνῆθ. εἰς πληθ. τ' ἀποσαράντια.

ἀποσαριδί (τὸ) δημ. κ. -σαριδο κ. -αράρωμα πόν ὃ τι ἀποσαίρεται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ πατώματος, ἀκουπιδί, φρόκαλο.

ἀποσαριδο (τὸ) δημ. τὸ ἀποσαριδί βλ. λ.

ἀποσαρκεύμαι-όμαι κ. νεώτ., καθίσταμαι πυκνότερος, ἦταν πλαδαρός, ἐπὶ σαρκῶν· Ἀριστλ. Πρ.865 B 30 συνίσταται γὰρ ἡ σάρξ καὶ κομιδῆ ἀποσαρκεύεται ἢ ἐκκλ. γίνομαι σαρξ, ἐνσαρκοῦμαι 2) ἀποτιθεμαι τὴν σάρκα.

ἀποσαρκῶ-ώ νεώτ. ἀφαιρῶ τὰς σάρκας.

ἀποσαρκῶν δημ. ἀποσαρκῶ βλ. λ.

ἀποσαρκεύσις-εως (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἀποσάρις, ἀφαιρέσις τῆς σαρκός· Γρηγ.Νύσσ.1,835 C.

ἀποσαρῶ-ώ μον. κ. νεώτ., δημ. -ρῶνω ἐντελής σαρκῶν, σκουπιζῶ κ. μτφ.· Νικητ.Χων.Χρον.31 D ὄργολογίαν καὶ σαπρολογίαν . . ἀπεσάρω.

ἀποσάρωμα-ατος (τὸ) μον. νεώτ. κ. δημ. σκουπιδί, ἀποσαριδί βλ. λ.· Νικητ.Χων.Χρον.195 D.

2) δημ. κ. ἡ πράξις τοῦ ἀποσαρῶν βλ. λ.

ἀποσάρωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποσαρῶν βλ. λ.

ἀποσάτω κ. νεώτ. μέλλ. -ξω ἀφαιρῶ τὸ σάγμα, ξεσάπωρῶν ἀντίθ. ἐπισάτω· ΠΔ ἐν.24,32 ἀπέσαξε τὰς καμήλους· 2) φράτω, αἰουπῶν· Δειν.ἀ.89,10 ἢ περὶ τῆς γαστρός, ὑπερπληρῶ τρωφῆς, τὴν παραγριζῶ κ. μέσ.· Διφιλ.43,41 σαυτὸν ἀποσάειξαι ἰδιόρθ. ἀντὶ -τάειξαι, Φιλῆμ.68.

ἀποσαφηνίζω μτφ. κ. νεώτ. μέλλ. -ίσω κ. -ιώ ἀποσαφῶ, διευκρινίζω τὸ βλ. λ.· Λουκ.ΖΤραγ.27.

ἀποσαφηνισίς-εως (ἡ) νεώτ. κ. -φησις τὸ ποιεῖν τι σαφές, ἡ διευκρίνησις.

ἀποσαφηνισίς-εως (ἡ) νεώτ. ἀποσαφηνισίς βλ. λ.

ἀποσαφηνίζω (ἡ) νεώτ. χημ. ὁργανικὴ ἐνωσις σχηματίζουσα σειρὰς ἀλάτων.

ἀποσαφρανίζω (ἡ) νεώτ. χημ. ὁργανικὴ ἐνωσις κρυσταλλομένη εἰς ἐρυθροῦς κρυστάλλους.

ἀποσαφῶ-έω μτφ. κ. -φηνίζω καθιστῶ τὴ σαφές, ἐξηγῶ, διευκρινῶ· Πλάτ.Πρωτ.348 B οὐδὲν ἀπεσάφη . . ὁπότερα ποιήσῃ, Λουκ.1στ.Συγγρ.62.

ἀποσθαίω Ἦσ. «νεκρῶ».

ἀποσθέννυμι ἢ -νύω κ. νεώτ., δημ. -σθῆνω κ. -σθῆνω, μέλλ. -σθέσω, μέσ. -σθῆσομαι, ἐνεργ. ἀθρ. α' -έσθεσα, ἀθρ. β' ἀπέσθη, παθ. -έσθαθην, ἐνεργ. παρακ. μὲ μέσ. σην. ἀπέσθηκα σθέννυμι, σθῆνω τελείως· Ἀριστλ.Σφ.255 ἀποσθέναντες τοὺς λύχνους, Πλάτ. Ἰνν.Μ 290 Ε οὐκ ἂν τὸ πῦρ ἀποσθέσειε, -οὶ προσδραμόντες γείτονας ἀπέσθησαν τὴν πυρκαϊάν, -ἔρριξες νερό στή φωτιὰ καὶ τὴν ἀπόσθησας· κ. παθ. ἢ Πλάτ.Τιμ.58 φλογὰς ἀποσθεθείσης ἢ μτφ. ἀφανίζω· αὐτ.Πολ.556 Α τὸ κακόν . . ἀποσθέννυμι, Πλούτ.'Ηθ.681 Ε ἀπτάς ὀράσεις 2) δημ. κ. ἀμτφ. σθέννυμι, σθῆνω ἐντελής· ἀφησας τὰ κέρβουνα καὶ ἀποσθέσανε· ἢ μτφ. ἐξαλείφομαι, ἐξαφανίζομαι· ἀπόσθησε ἡ ἐπιγραφή τοῦ καταστήματος 3) γραμμ. ἐπὶ ἐγκλιτικῶν, χάνω, ἀποβάλλω τὸν τόνον· Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄνωτ.36,4 4) κ. μέσ. σθέννυμαι τελείως ἢ Πλάτ. Συμπ.218 ὁ λύχνος ἀπεσθῆκει ἢ ὄμ. μτφ. κ. δημ. ἀφανίζομαι, χάνομαι, σθῆνω· Πλάτ.Κριτ.112 C κρήνη ἦν ἡς ἀποσθεθείσης ὑπὸ τῶν σεισμῶν, Ξεν. Οἰκ.5,17 ὄπου ἐν ἀναγκασθῆ ἡ γῆ χερσαύει, ἀποσθέννυται καὶ αὐτὰ ἄλλα τέχνηα, αὐτ.ΚΠ 5,4,30 πᾶν ἀποσθῆναι τὸ . . γίνωαι καὶ ὄνομα ἢ φθίνω, ἐξανηλοῦμαι, γίνομαι τελείως ἀσθενής· Πλούτ.'Ηθ. 794 F καὶ τὰ ἀπέσθηκότας κομιδῆ γέροντας . . ἐξάντες ἢ καταργουίμαι· Θεόφιλ.Ειστ.1,26,370 ἀποσθέννυται τὸ τοιοῦτον δικαστήριον ἢ ὄθ. ἀποβλήσκω· Θεόδωρ.4,39 ἀπέσθη, Πλούτ.Δημ.23 ἀπεσθῆκει Δημοσθένης 5) αὐτοίμαι· Ξεν.ΚΠ 8,8,13 τὸ τὸ Ἰππικὰ μανθάνει καὶ μελετᾷ ἀπέσθησε . . ὄ) ἐπὶ τοῦ γάλακτος, ἐκλείπω, στερεῖται· Ἰνν.Ἄερ.4, Ἀριστλ.Ζ1 ὄ18 Β 7 φασὶ δὲ . . τὸν μαστὸν ἀποσθέννυσθαι τε καὶ τὴν αἶγα ἀποτυφολοῦσθαι 7) νεώτ. ἐπὶ χρέους, ἐνεργῶ ἀπόσθειν βλ. λ.2, ἐξοφλῶ.

ἀποσθένω δημ. μτφ. ἀποσθέννυμι βλ. λ.

ἀποσθελίτρον (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ ραδιοτηλεγραφίᾳ ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς μέτρησιν τῆς ἀποσθέσεως ταλαντευομένων κυκλωμάτων.

ἀπόσθεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -σθησις ἡ ἐντελής σθῆσις, τὸ σθῆσιμον· Ἀριστλ.Α'Ψστ.93 Β 10 ἀπ-πυρός 2) νεώτ. ἐπὶ ὀφειλῆς, ἐξέσθαισις ἐπὶ ὑπολογισμοῦ φθορῶς κτηρίων, μηχανῶν κ. γεν. ἐγκραταστάσεις, ἡ καθ' ὑπολογισμὸν μείωσις τῆς ἀρχικῆς ἀξίας αὐτῶν, λαμβανόμενου τοῦ μειωθέντος ποσοῦ ἐκ τῶν κερδῶν ἢ τοῦ ἀποθεματικῶς· ἀπόσθεσις μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων· ἐπὶ ἀναξιοκρῶν ὀφειλετῶν, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ διαγραφῆ τῶν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτῶν· ἀπ-χρέουσι 3) νεώτ. μτφ. ἐν τῷ ἀσυρμάτῳ τηλεγράφῳ, ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐνεργείας ἐν κυκλωματὶ τολαντώμενων, ὀφειλομένη εἰς ἀπωλείας ἐνεργείας.

ἀπόσθεστα δημ. κ. -σθηστα τὰ λείψανα τῆς πυρκαϊῆς, τ' ἀποκαΐδια· Σάρρ.'Ἄν.ΛΗ.

ἀποσθεστήρ-ηρος (ἡ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς ἀπόσθεσιν τοῦ πυρός.

ἀποσθέσις (ἡ) νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόσθειν χρησιμεῖον 2) ὁ ἀποσθεστήρ βλ. λ.

ἀποσθεστικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόσθειν βλ. λ.1)2) χρησιμεῖον ἢ συντελῶν.

ἀποσβεστώνων δημ. ἀφαιρῶ τὸ ἀσβέστωμα, τὸ ἐξ ἀσβέστου ἢ ἄμμου ἢ χῶματος ἐπίστρωμα τοῦχου· 2) ἢ μτχ. παθ. παρακ. ἀποσβεστώμενος ἐν μτφ. σμ. ὁ καταχνός, πού ἔχει τὴ νεκρικὴ ἀσπρίλα· ὁ τραγ.· θωρεῖ ἐκεῖνο τὸ νεκρὸ τὸν ἀποσβεστώμενο.

ἀποσβήνω δημ. ἀόρ. ἀπόσβησα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποσβημένος κ. -ημένος ἐντελώς σβήνω· 2) παύομαι σβήνων, τελειώω τὸ σβήσιμο· 3) ἀμτβ. χάνομαι, ἀφανίζομαι, πρβλ. κ. ἀποσβέννυμι.

ἀπόσβηση (ἡ) δημ. ἀπόσβησις βλ. λ.

ἀπόσβησμα (τὸ) δημ. ἀπόσβησις βλ. λ.

ἀπόσβητος-η-ο δημ. ὁ ὅλως ἐσβεσμένος.

ἀποσβήω δημ. μτβ. ἀποσβένω, ἀποσβέννυμι βλ. λ.

ἀποσβόλωμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσβολῶνος βλ. λ.

ἀποσβόλωμένος-η-ο δημ. ἐν εἰδ. σμ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποσβολῶνος βλ. λ.

ἀποσβολῶνω δημ. ἀόρ. ἀποσβόλωσα, παθ. ἀόρ. ἀποσβολώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποσβολώμενος ἀποσβολῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ἀσβόλην, σπῆχτη ἢ ἐπιχρίω τινὰ μετ' ἀσβόλην, μετ' σπῆχτη ἢ μετ' κἀνια, μουτζουρώνω· ἐββαίε τά κάστανα σὰ πολὺ πυρωμένω φαθίρῳ καὶ τ' ὀποσβόλωσε, -τά χλωρὰ κλαριά κἀπνίζαν διη μέρα στὸ παραγώνι κι ἀποσβόλωσαν τοὺς τοῖχους· 2) μτφ. καταισχνώνω τινὰ ὡσεὶ εἶχον ἀκαίφει αὐτὸν μετ' ἀσβόλην· 3) φέρω τινὰ εἰς ἀμηχανίαν, καθιστῶ τινος ὄφρων, ἐνεός, ἀποστομῶν τινὰ ἢ πτωθὸν τινὰ· κ. παθ. -ομαι περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν, καθίγεται εἰς ἐνεός, καταισχνόμαι· ἀποσβολώθηκα μετ' ὅσα τοῦ εἴπα· ἢ ἄλλοιωμα τὴν ὄψιν, ὠχρίω ἐκ ψυχικῆς ταροχῆς ἐπὶ ἀλφιδίω ἀκούσμαι ἢ ὀράσμαι· 4) ἀποσβολώμενος ὁ σχεδὸν ἀποτεφρωθεὶς, ὁ καρθουσιασμένος ἢ μτφ. κ. ὁ ὡς μετ' ἀσβόλης ἀνάμεικτος, ὁ τεβολώμενος, ὁβ. συνεκθ., ὁ ἐν συγχύσει καὶ ταράχῳ πνευματικῶ ἢ ψυχικῶ· ὀπρά τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀποσβολώμενο.

ἀποσβειγμένω Ἐπιγρ. ἀποσβειγμένω βλ. λ.

ἀποσσειρῶ-ᾶω μτγν. σικκαίνομαι, ἀηδιάζω· Ἀμφιλόχ.53 ὀποπύσαντες καὶ ἀποσειριόσαντες,

ἀποσσειρῶ-ᾶω μτγν. σειρῶ, διυλλίζω· Ἀετ.1,113,Γάδ.

ἀπόσεισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποσεισις, εἶδος τῆς ἀσέμου χοροῦ· Πολυδ.4,101· 2) νεώτ. μτφ. ἡ ἀποπίναιξις· ἢ ἀπ-τὸ τουρκικὸ ζυγοῦ.

ἀπόσεισμα-ατος (τὸ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὑπόσεισμα βλ. λ.· Γαλ.13,784.

ἀποσειῶ κ. νεώτ. νάσσω, ρίπτω τι μακρὸν· Μέν.ὀφί φανός ἐστι μετὰς ὕδατος οὐτοσί, δεῖ δ' οὐχὶ σσειν, ἀλλ' ἀποσειῶν αὐτόθεν, Θεόφρ. Φ Αἰτ.1,20,3· παθ.· Ἡρωδιαν.5,2) ἔφισος ἀποσεισθεῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαυρωμένον ἢ κ. νεώτ. μτφ. ἀποπινάσσω, ὀποβόλλω ἀπ' ἔμαυτοῦ· Ἀριστοφ.Βάτρ.346 ἀποσεισονται ἄλυσας, -ἀπέσεισε τὰ δεσμά, -τόν ζυγόν τῆς δουλείας, -ἀπέσεισε τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἢ μέσ. νάσσω τι μακρὸν ἐμού· Θεόγνωστ.348 πάντ' ἀποσεισόμενος· 2) καταρρίπτω· Σοφ.ἀν.48) τεχνώνων.. θριγγῶν ἀποσεισμένην· 3) μέσ. ἐπὶ τοῦ Ἰππου, τινάσσω ρίπτω τὸ ἀναδότην μου· Ἡρ.7,88 ὁ Ἰππος ὄπσεισαστο τὸν Φαρσούχεα, Ξεν.ΚΠ7,1,37 σφαδάζων ἀποσεισεται τὸν Κύρον· ἢ ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τινος φορτικῶς, ξεφορτίζομαι· Ἡρωδιαν.6,3 ἀπ-τόνος ἐνοχλοῦντας, Λουκ.Ἐταίρ.Δ13,2 ἀπ-ἐταίρους· κ. παθ.· Ἐμεριστ.Λόγ.24,302 C ἀπ-ὄπὸ τῶν ἐρωμένων· 4) μέσ. -ομαι ἐπὶ πτηνῶν, σείω, τινάσσω τὰ περὰ· Ἀριστολ.Ζ1 560 Β ὄχειυθεῖσαι δὲ... οἱ ὄρνιθες φρίττουσι τε καὶ ἀποσεισονται, ἀποσεισῶ ὀλοτελῶς σείω· Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ. **ἀποσέλλωμα** (τὸ) δημ. ἀφαιρέσις τῆς σέλλας, ἄ. ξεσελλώμα.

ἀποσελλῶνω δημ. ἀφαιρῶ τὴν σέλλαν, ἄ. ξεσελλῶνω.

ἀποσεμνύνω ἐπαίνω, ἐξυμῶ· Πλάτ.Θεαιτ.168 D 2) παθ. -ομαι κομπάζω, ἐσοδρόνομαι· Ἀριστοφ.Βάτρ.703 εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκασόμεθα κάποσεμνύνόμεθα ἢ παθ.· Ἀριστολ.Ποιητ.1449 Α 20 ὄψε ἀποσεμνύθη (καθὸ ἀποσεμνύθη, περὶ τῆς τραγῳδίας, ἔλαθε σοβαρὸν μορφῆν).

ἀποσεμνῶ-ᾶω καθιστῶ σεμνόν, σοβαρὸν· Ἀριστολ.Ποιητ.1449 Α 20 ὄψε ἀποσεμνύθη (διόρθ. ἀποσεμνύθη βλ. λ.)

ἀποσεριῖσαι (οἱ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κικωριοειδῶν.

ἀποσερῶνω δημ. ἀποσέρω· 2) ἀμτβ. σύρομαι, κοιτάκεμαι· 3) ἀμτβ ἀποσέρωμαι, ἀποκαρμύνομαι· Σάρρ Ἀν.ΛΗ ἐν λ.· 4) παύομαι σύρον.

ἀποσσεύω ὀποπύσκω· Νικ.Θηρ.77 ἢ μέσ. ἀποπύσκω ἀπ' ἔμαυτοῦ· Ἀπολλ.Ρ.1,805 ἀποσεισόντο γυναῖκας· 2) μέσ. -ομαι ὀρωμ ἔξω, ἀπέρχομαι τρέχων· ἡλ.Ζ 390 ὁ δ' ἀπέσαστο δώματος Ἐκτωρ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς.

ἀποσσηθῶ κοσκινίζω, χωρίζω διὰ κοσκινίσματος· Κλήμ.Ἀλ.164 ἀποσσηθόντες τοῦ πυροῦ τὸ τρωφίμον ἢ μτφ. μειῶ ἐπιτηδεύεις πρὸς ἴδιον ἐμού ὁ φελοὺς τὴν περιουσίαν τινός, ἐν ἢ μτφ. σμ. τὸ νεώτ. ἀπομυζῶ, δημ. μαδῶ κ. ἐν εἰδ. παροιμ. φρ. τοῦ ξεκοσκινίζω τὴν περιουσία· Ἀθην.591 C τὴν Φρύνην παρὰ τοῖς ῥήτορι· Ἰσοκρίτης καλεῖσθαι διὰ τὸ ἀποσσηθῆναι καὶ ἀποσθεῖν τοὺς συνόνας.

ἀποσηκάζω μὲν ἀποβάλλω ἀπακλώω τοῦ σηκαῦ βλ. λ., ἀπείρω κ. παθ.· Νικήτ.Χων.Χρον.137 D τὸν θεσίων.. περιβόλων ἀποσηκαθέντες.

ἀποσηκῶ-ᾶω Ἡσ «ἀποσηκῶσα, ὡς ἐν σηκῶ κατακλείσας».

ἀποσηκῶνω δημ. αἶρω τι, σηκῶνω τελείως· 2) μέσ. -ομαι ἀναχωρῶ συναποκομίζων τὰς ἀποσκευὰς μου· 3) ἐν φρ. τοῦ ἀποσηκῶσε ὑπέστη διανοητικὴν διατόραξιν, τοῦ σάλεψε τὸ μυαλό.

ἀποσημαθῶς-η-ο δημ. ἐπίσημος, ἐξαιρετικὸς· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ζῴων, ὁ ἔχων σημαντικὸν ἐλάττωμα, ἄ. σημαδιακός, σημαδεμένος, σημειωμένος.

ἀποσημαῖναι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ διὰ συνθημάτων· Ἡρ.5,20 τούτου μὲν περὶ οὗτοἰ ἀποσημανέετε ἢ ὀληθ' διὰ σημείων, διὰ συμπληρωμάτων, φανερώσασθε ἡν.Επιθ.1,9 ἢ μέσ. -ομαι ἐκ τινος σημείου ἐξάγω, εἰκόζω· Ἡρ.9,71· 2) αἰνίττομαι, ὑποσημαῖνω εἰς τινα, ὀποδηλό· Θουκ.4,27 ἐξ Νικίαν τὸν Νικηράτου.. ἀποσημαῖναν· 3) προημῶν κακὰ, εἰμαι δυσαιώνος· Φιλόδοτ.86· 4) σφραγίζω τι ὡς δεδημιωμένον, δημειῶ· Ξεν.Ἑλλ.2,3,21 ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημῆσθαι· 5) ἐπὶ προσ., προγράφω, ἐπικηρύσσω τινὰ ἐναντι γραμματικῆς ἀμοιβῆς· Ξεν.Ἑλλ.2,4,13 καὶ τοὺς φιλότουσ τῶν ἡμετέρων ἀποσημαῖνοντο· 6) δημ. παύομαι σημαίνων, δὲν σημαῖνω πλέον· ἀποσημῆνε ἡ καμνήνα ἔβουσε ἡχούσα ἰ.

ἀποσημάντω-ρος (ἰ) μὲν. ὁ σημάτων, σφραγιστής, γραμματεὺς· Εὐστ.αχόλ.Ὀδ.1590,6 «μνήμων δὲ φόρτος ὁ γραμματεὺς ἦτοι ἀποσημάντωρ διὰ γραμμάτων».

ἀποσημασία (ἡ) ἡ διὰ σημείων δῆλωσις, γνωστοποίησις· Φιλόδ.Ποιημ.2,16.

ἀποσημειῶμαι-ῶμαι (οἱ) μτγν. κάμνω, κρατῶ σημειώσεις, σημειῶνω ἢ ἔμαυτοῦ· Φιλόπ.Κατ.3,29 «ἐπομνήματα δὲ καθύψιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειῶνται ὑπόμνησιν».

ἀποσημειῶμα-ατος (τὸ) μὲν. κ. νεώτ. βραχὺ σημειῶμα, περιλήψις.

ἀποσημειῶσις-εως (ἡ) κ. μὲν. κ. νεώτ. ὑπόμνησις, σημειῶσις· Στέφ. εἰς Ἰνν.1,54 D (ὁ ἕτερος πῖ-τλος τοῦ συγγραμματος τοῦ Ἰνν. Προγνωστικόν)

|| ἢ ἐν καταλόγῳ ἀμφεισῖς: Πλάτ.Νόμ.454 «ἀπογραφῆ ἔστιν ἡ ἀπαριθμησις ἢ ἀποσμφεισῖς τῶν σφεικόμενων ἐκάστῳ τῶν πολιτῶν».

ἀποσθήματα κ. νεώτ. δημ. ἀποστέπειμαι, ἀπεσάπην, μέλλ. -οσθήσομαι, ἔνεργ. παρκα. ἀποσέσπα, δημ. ἀόρ. ἀποσάθησα, μτχ. παρκα. ἀποσαπήμενος ὁλως σήψομαι: || εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀπονεκρώσεως τῶν σακτύλων τοῦ ποδός ἐκ παγετοῦ: Ξεν.Ἀν.4,5,12 ὑπὸ τοῦ ψύχους τοῦς σακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσσεπθότες: || γεν. ὑφίσταμαι πλήρη σήψιν, ἐπὶ σαρκῶν, καρπῶν, ζυλῶν κττ.: Ὀρεῖθ. 3,348,2 ἔντερον ἀποσαπέν, - ἀποσέπονται τὰ σαπίδια, - ἀποσαπηνέμενα μῆλα: 2) μτχ. κατ' ἔνεργ. ἀόρ. ἔξ ἔνεστ. ἀποσθήσω, κάμνω τὴ νά σαπῆ: Ἰνπ.Αἰμ.2, Γαλλ.11,820 ἀποσθήσαι τινα ἐκ τοῦ σώματος.

ἀποσθητικός-ή-όν νεώτ. ἐπιφέρων ἀπόσψην, **ἀποσθητικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. δ' ἀποσθήφεις.

ἀποσθήμα ἀποσθήματα βλλ.2,1.

ἀποσθήχειν Ἦσ. «ἀποδιώκειν».

ἀπόσθηξις-εως ἴη| κ. νεώτ. ἡ ἐντελής σήψις: Πλούτ.Μθ.1087 Γ: || νεώτ. ἡ ταχεῖα καὶ τελεῖα ὀξείδωσις τῶν προϊόντων τῆς στήφεις.

ἀποσθηφύγονος μύκης ἰδί νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, παράγων ἀπόσψην βλλ.

ἀποσθιάζω δημ. ἀόρ. ἀπόσασα, παθ. ἀόρ. ἀποσάσθηκα, μτχ. παθ. παρκα. ἀποσασήμενος ὁλως ἀποσάσθηκα ἐν τῇ προσηκούσῃ τᾶξει διευθετῶ, σιάζω ὁλότελα: ἀποσασεῖα τὰ βιδίλια: || μτχ. ἐν φρ. ἀπόσασαν τὰ πράγματα [ἠ]βηθηθησαν ὡς τὸ τοῦ βίου ἢ αἱ οἰκογενειακαὶ διχόνοια ἢ αἱ πολιτικαὶ ἢ οἰκονομικαὶ ἀνωμαλῖαι κττ.).

ἀπόσθησις ἐπίρρ. δημ. σιγὰ σιγὰ, χαμηλοφώνως.

ἀποσθηγέζω δημ. ἀποσπῶ βλλ.

ἀποσθηγαθῶ AB ἀποσθηγάλων ἀπεσκήνωσεν».

ἀποσθηγῶ ἰδί δημ. κ. ἀποσθηγῶ τοῦ ὑπόλειμμα τοῦ καπνισθέντος σιγάρου, ἡ γόπα.

ἀποσθηροσυλλέκτης ἰδί νεώτ. ὁ συλλέγων ἀποσθηρα, γόπες.

ἀποσθησις-εως ἴη| κ. νεώτ. ἡ ἀποσιώπησις: Ἰνπ.Εὐχ.3 πρὸς τὰς ἀποσθησίας ἐνθυμηματικοί.

ἀπόσθηος ἰδί δημ. ὁ σιγαλός, σιγανός: βλ.Συνμ.

ἀποσθηγῶ-ᾶ μτχ. κ. νεώτ., δημ. ἀποσθηγέζω ἀποσιώπω: Ψ[Πλούτ. Ὀμ.213.

ἀποσθητιάρσιος ἰδί μσν. ὁ διατελέσας σιληντιάρσιος βλλ.: ΨΚωδιν.235,23.

ἀποσθηλά-ᾶ μτχ. ἀποσθηλά, καθιστῶ τινα φαλακρόν.

ἀποσθημῶ-ᾶ κάμνω τὴ λίαν σιμὸν βλλ., ἐπὶ τῆς ρινός: Λουκ.Νεκρ.Δ 24,2 ἀποσσημῶμεθα τὴν ῥίνα: 2) ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων ἐν ναυμαγίᾳ, καθιστῶ οἰσίνε σιμὸν, ἀνυψῶ τὸ πρόσθιον μέρος μακρόθεν, ἵνα μετὰ μεϊζονος ὀρυγῆ φέρῃται τὸ πλοῖον κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ: Θεουκ.4,25 Ἀθηναῖοι, ἀποσσημῶσαντων ἐκείνων καὶ προσβαλόντων ἔτερον ναῦν ἀποπλόουσαι ἰσχυλ. «μετεωρισθέντων τὸς ναῦς»: Γαλλ.18[2],347 ὅταν ἀποσσημῶσιντες τὴν πρῶρον ἐπιτηδείαν ἀργάζονται πρὸς τὸ .. καταδύσαι ἀρχ.λεξ. «ἀποσσημῶσαι μετεωρίσαι, ὑψώσαι, πρὸς μετέωρον ἀναγοαίνε»: 3) ἐν αἰσχροῖ σμ. ἐπὶ ἀσέμνῳ κινήσεως τοῦ σώματος Φιλίππιδ.1 «ἀποσσημῶσαι τὸ ἐπικυφαί καὶ τὴν μυγὴν προτείνει γυμνῆν».

ἀποσσημῶ δημ. κάμνω τὴ νά πλησιάζω, τὸ φέρνω σιμᾶ: 2) ἀμτθ.πλησιάζω, προσεγγίζω.

ἀποσσημῶσις-εως ἴη| μτχ. τὸ ἀποσσημῶν βλλ.:

Ἰνπ.Ἐμφ.Γιδ.4,71 αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσσημῶσις.

ἀποσσημῶμαι-ῶμαι ἰων. ἀντὶ ἀφοσσημῶμαι βλ. λ.:

Ἰπρ.1,199 ἀποσσημῶμένη τῆ βεψ.

ἀποσθη ἴη| κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὴν τροφὴν ἀποστροφῆ, ἔλλειψις ὀρέξεως, ἀνορεξία: Ἰνπ.Ἀφωρ. 6,3: 2) μτχ. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τῆς τροφῆς ἀποχῆ.

ἢ παντελῆς νηστεία: Πορφ.Ἀποχ.1,27 λεπτόν τὸ σιτίον καὶ ἐγγύς τεῖνον ἀποσπίτας.

ἀποσπίτίζομαι μτχ. ἀπὸ τῆς σπιτίζομαι, πορίζομαι τὰ σπία: Ἀριστ.Αἰν.1,3 ἀποσπίτισταθαί τι ἐκείθεν (διόρθ. ἐπισπίασθαί).

ἀποσπιτικός-ή-όν ὁ προκολῶν ἀποστροφῆν πρὸς τὴν τροφὴν: Ἰνπ.Προορ.1,100 γλωσσ.Γαλλ.440 «ἀποσπιτικά, ἀποσπίτας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά».

ἀπόσπιτος-ον ὁσπίτος, ὁ μὴδὲν φαγὼν, ὁ νηστικός: Ἡλιόδ.8,7 ἡμερῶν τοσούτων ἀπόσπιτος: || ὁ ἀνεχόμενος τροφῆς: 2) ὁ πεινῶν: Φιλωνίδ.π.Ἀθην. 6,247 Γ ἐγὼ δ' ἀπόσπιτος ὢν τοιαῦτα οὐκ ἀνεχομαι: 3) ὁ ἀνευ ὀρέξεως: Ἰνπ.Ἐπιδ.1,265.

ἀποσπιτῶ μτχ. κ. νεώτ. ἀπέχομαι ἀπὸ τῆς τροφῆς, ὑποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς ἀσπίαν: Λουκ.Ὀν. 33: || μτχ. ἀποσπίζω, χάνω τὴν ὄρεξιν μου: Ὀρεῖθ.Ἀμφ.6,25 καρδίαισιν καὶ ἀποσπιτεῖν.

ἀποσπιωπτικός-εως ἴη| κ.νεώτ.δημ -η τὸ ἀποσιωπῶν, τὸ ἀπομένειν τινα ἀναυδῶν: Πλούτ.Ἀλέξ.52 δεισάντες οἱ φίλοι τὴν ἀποσιωπησιν: || ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ὁ λέγων παραλείπει λέξεις ἢ καὶ φράσεις ἐυκόλως νοητὴν ἐξ αἰδοῦς, ἀγανακτικῶς κττ.: Ἀλέξ.Σχμν.579 «λόγος ἐπιτεῖναι τὸ παρασιωπῶμενον ἢ παραλείπειν τὸ γνωσκόμενον ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχροῦν»: 2) νεώτ. κ. δημ. ἔνεργ. τὸ νὸ σιωπᾶ τις περὶ τινος, ἡ ἀπόκριψις τινος: ἢ ἀποσιώπησις τοῦ ἐγκληματος: || ὁμ. νεώτ. δημ. κ. τὸ μὴ μνημονεῖν, μὴ ἀναφέρειν τι.

ἀποσιωπητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποσιωπῶν, ὁ πρὸς ἀποσιώπησιν χρησιμεύων: || ἀποσιωπητικόν ἰδί δημ. ἐν πληθ. δὲ σημαῖα (... ἰδί) ἀν δηλοῦται ἢ ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ ἀποσιώπησις, παραλείψει λέξεων ἢ φράσεων ἐυκόλως νοσημῶν.

ἀποσιωπητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποσιωπήσεως βλλ.

ἀποσιωπητῶ-ᾶ κ. νεώτ. κ. δημ. τῆρῶ σιγῆν, παύομαι ὁμιλῶν: Πλούτ.Ἀκτιβ.10 μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διελέειν: 2) μτχ. φυλάττω τὴ μυστικὴν ἀποκρύπτω: Λουκ.Ἄλ.29 ὡστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὕτως ἀποσιώπησε: || νεώτ. δημ. κ. γεν. παραλείπω νὰ κάμω περὶ τινος λόγον, δέν ἀναφέρω τι: ἀπ- τὴν εὐεργεσίαν, - τὸ σκάνδαλον.

ἀποσκάβω δημ. κ. ἀποσκάπτω: παθ. ἀποσκάβομαι καὶ -άβομαι, μτχ. παρκα. ἀποσκαρμῆνος ἀποσκάπτω βλλ.2,1.

ἀποσκάλλω AB ἀπόκκιζε, ἀπόσκαλλε, ἀπόπυλλε.

ἀποσκαλῶν δημ. ἀποσκαρβελλῶν βλλ.2,1.

ἀποσκαρμυθίζω Ἦσ. «ἀπομυθιρρίζω».

ἀποσκάπτω κ. νεώτ., δημ.-σκάπτω, μέλλ.-σκάψω σκάπτω τὰ φρον, ἀφορράσσω, ἀποκλείω τὴ διὰ τῆσφ: Ξεν.Ἀν.2,44 ἴσως δὲ που ἢ ἀποσκάπτει τὴ ἄποτειχίζει ὡς ἀπορος ἢ ἡ ὁδός: 2) δημ. παύομαι σκάπτων, τελειῶν τὸ σκάψιμο: ἀποσκάψαμε τ' ἀμπελία.

ἀποσκαρβελλ(α)ῖον δημ. προσάπτω τὴ εἰς τὰς ἀρήσας [σκαρβελλ(α)ῖα] τοῦ σάματος: 2) προσαρτῶ τὴ ἑμαυτὸν εἰς ἐπικίνδυνον, κρημνώδες μέρος: || μέσ. ἀποσκαρβελλ(α)ῖομαι ἀντὶ ἀποσκαρφαλῶνομαι βλλ., ἀποσκαλοῖμαι.

ἀποσκαριάζω δημ. κ.-ῶνως ἀφαιρῶ τὰ κατὰ τὴν ββαῖν μεγάλῳ τινος κινήτῳ πράγματι θετειμένα πλάγιως ὑποστηρίγματα, ὑπερείσματα, σκαρία: ἀποσκαριάζω τὸ βαρελί καὶ κύλις, - μὴ ἀποσκαριάζω τὸ ντουλάκι: 2) εἰδ. ἐπὶ πλοῖου ἀπρὶ ναυπηγθέντος, ἀφαιρῶ τὸ ἐσχαθρον, τὰ σκαρία, τὰ ζύλα τὰ συγκρατοῦντα τὸν σκαλεθρὸν μέχρις ἀνοναυπηγῆσεως: ἀπὸ βδομηδὰ ἀποσκαριάζομε τὸ κακί: περατοῦμεν τὴν ναυπηγσιν, τὸ σῶρομεν εἰς τὴν θάλασσαν: 3) σπηρίζω τὴ ἐπὶ ἀποτόμου μέρους: || κ. ἀμτθ. προσαρτῶμαι, ἐφειδομαι ἐπὶ τινος ἀποκρήνου, σκαρφαλλῶν: Σάρρ.Ἀν.ΑΗ ἐν λ.

ἀποσκαρίασμα (τὸ) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκαριάζω βλ.λ. 2), τὸ ἔρσιμα, τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τις.

ἀποσκαρίζω μτγν. κ. δημ. ἀποσκαρίζω βλ.λ.: Νίκαρχ.ἐνΑΠΙΙΙ,114 ἄλλαν ἀπελιπίζων αὐτὸς ἀπεσκάριζεν ἴθροβότ. ἀησκάριζεν· 2) δημ. ἐπὶ ζώων κ. τῆ ποιμνίαν, ἔρησχαζώ τὴν μεσημβρίαν ὑπὸ σκιάν κατὰ τὸ θέρος, ἀντὶ τοῦ ἀποσταλίζω: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἀποσκαρίζουν τὰ πρόβατα.

ἀποσκαρφαλόνομαι δημ. παύω μὲ εἶμαι σκαρβελωμένος, σκαρφαλωμένος, σκαλωμένος, ἀναρριχημένος: ἀπὸ τὸν ἀνεμο ἀποσκαρφαλώθηκε ἡ κληματαριά.

ἀποσκαρῶμα δημ. κ. ἀποσκάρισμα βλ.λ.

ἀποσκαριάζω δημ. κ. ἀποσκαριάζω βλ.λ.

ἀποσκαφιά (ἡ) δημ. τὸ ἔσχατον ὄριον σκαφέντος τμήματος γῆς, τὸ μέρος ποῦ σταμάτησε τὸ σκάψιμο.

ἀποσκαθρώνω δημ. ἐπὶ ξύλων, ὅπως ρικνοῦμαι, ὀλόετα σκεθρώνω βλ.λ.

ἀποσκαθώννυμι ἢ -ύω, μέλλ. -σκεδάσω, συνηρ. -σκεδῶ διασκορπίζω: Ὁδ.Α 385 φυγὰς μὲν ἀπεσκάδασα· ἀλλυθὶς ἄλλη, Ἐπιγρ.π.Δημ.322,9 ἀντιγάλων ὕδριν ἀποσκαδάσας· || παθ. διασκορπίζομαι: || Ἡρ.7,91 τῶν ἐκ Τροίης ἀποσκαδασθέντων· || διασκορπίζομαι καὶ ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τινος ὅλου: Ξεν.Ελλ.5,4,42 ἀπ. τῆς φάλαγγος· || μέσ. ἀπαθῶ, ἀποθιῶκα: Πλάτ. Αζ.365Ε τὸν τοιόνδω φλύαρον ἀποσκ.

ἀποσκαλετώ-ώ νεώτ. δημ. -τώνω, μτχ. παθ. παρακ. δημ. ἀποσκαλετωμένος ἀφαιρῶ τὰς σάρκας, ὥστε νὰ ἀπομείνῃ ὁ σκελετός, καθιστῶ τινα σκαλετώδη κ. παθ. -οῦμαι· || συνεδρ. ὑπερβαλόντως Ἰσχυαίων τινά, ἀπορρικνῶ: εἶναι ἀποσκαλετωμένος ἀπὸ τὴν πείνα.

ἀποσκαλετώνω δημ. ἀποσκαλετῶ βλ.λ.

ἀποσκαλισαί Ἥσα. «εἰ παιδικὴν ὄρχησιν ὄρχησασθαι» (χειρόγρ. -ἦσαι).

ἀποσκαλλῶ βλ. ἀποσκληναί.

ἀπόσκηπα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπικαλύψεως, χωρὶς σκέπασμα, ἔξεσκεπα· || κ. μτφ. φανερώς: 2) κατὰ τρόπον σκεπαστόν, σκεπαστά, μυστικῶς, συγκαλυμμένως: φρ. κρυφά κ. ἀπόσκηπα.

ἀποσκηπάω μτγν. κ. μον. κ. δημ. ὄρρ. δημ. ἀποσκηπάω, μτχ. παθ. παρακ. ἀποσκαπασμένος ἀποκαλύπτω, ἔξεσκεπάζω: σχόλ.Αισχ.Πρ.83· 2) δημ. ὅπως σκεπάζω, καλύπτω πλήρως· || μτφ. συγκαλύπτω, ἀποσιπῶ: ἀποσκηπασ τις πομπές του, - τις βρωμιδοουλίας.

ἀποσκηπασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ διὰ τοῦ σκεπάρνου ἀποκόπτειν τι ἀπὸ τινος ὅλου· || Ἰστρ. τραῦμα λοξὸν τοῦ κρανίου ὡσεὶ ἐπενεχθὲν διὰ σκεπάρνου, Σωραν.44 «ὀλοτελής ὄστου κοπή παραλόξος, καθὼς περ ἐπὶ τῶν σκεπάρνοις ἀποπελεκημένων ξύλων».

ἀποσκηπασμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκηπάζω βλ.λ., ἡ ὄλοσχηρὴ ἐπικάλυψις· || εἰδ. ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἡ ὀλοκληρώσις τῆς κατασκευῆς στέγης, τὸ τέλειμα τῆς σκεπῆς: τὸ ἀποσκηπασμα τοῦ σπιτιοῦ· 2) μτφ. ἢ μὴ κοινολόγησις, ἡ συγκάλυψις, ἡ ἀπόκρυψις, ἐπὶ κακοῦ ἢ ἐπιφύγου.

ἀποσκηπαστά ἐπίρρ. δημ. κρυφίως, συγκαλυμμένως.

ἀποσκηπαστος-ον μον. ἐκείνος, οὗ τὸ σῶμα εἶναι κεκαλυμμένον, ὁ ἐνδεδυμένος: ΚΠορφ. Ἐκθ.16,15 μετὰ τῶν χλαμύδων ἀποσκηπαστοι.

ἀποσκηπαστός-ἡ-ὸ δημ. ὁ συγκαλυμμένος, κρυφίως ἐπιτελούμενος, περὶ ἀνηθίαν πράξων.

ἀποσκηπής-οὺς-ές μτγν. ὁ ἀνεμο καλύμματος περὶ τὸ σῶμα, ὁ γυμνός: Χρῆσμ.Σιβ.1,37.

ἀπόσκηπος-π-ο δημ. ὁ ἔχων σκεπὴν, σκεπα-

στός: 2) μτφ. ὁ συγκαλυμμένος, ὁ μυστικῶς, κρυφίως ὑφίσταμενος ἢ γενόμενος, ἐπὶ πράξεως ἢ καταστάσεως.

ἀποσκέπτῃ Ἐπιγρ. ἀποσκοπεῖν βλ.λ.

ἀποσκέπτομαι ἄφρ. ἐν ἐνεστ. ἐξ οὗ ὁ μέλλ. -σκέψομαι κ. ὁ ὄρρ. -σκαφάμην τοῦ ρ. ἀποσκαπῶ ἐξετάζω: Ἰππ.Γυν.1,Π, Πλουτ. Ἡθ.582 D.

ἀποσκήπω μτγν. παρεχῶ σκέπην, σκεπάζω, ὄρρ. κ. προφυλάττω: Ἀρρ. Ἐπικτ.3,22,65 ἀπ. τὴν βάραν (διαφ. ἀντιθ. ἐρμ. ἀποκαλύπτω, ἔξεσκαπάζω, ἐκθέτω εἰς. .)· 2) ἀφαιρῶ τὸ σκέπος, ἀπογυμνῶ· Ἥσα. ἐν λ. ἀπεσκόλυπτεν.

ἀποσκευάζω κ. νεώτ. μέλλ. -άσω ἀφαιρῶ τὴν σκευὴν, ὅσον ἐξαρτυσμόν, ἐπιπλασιν, φόδον κττ., διαλῶν ἔμαυτομένην σκευὴν: Λυκοῦργ.166,9 τὴν ὄροφην ἀποσκαυάσαντες, ἀποσκαυάω κληνῆν, - τράπεζαν (ἔστρωσιν), - πλοῖον (ἔαρμωτῶν)· || συνεδρ. καθαρῶζω· Σουῖδ ἔ ἀποσκαυάζειν τὴν τράπεζαν τὸ καθάρων ποιεῖν· || μτφ. γεν. ἀφαιρῶ τι, ὄθ. κ. ἀπολλότω, ἐλαφρύνω: Βοσσιλ. Ὀμιλ.10 ἀποσκαυάσαν τῆς καρδίας φαντάσματο ἀρεπῆ· κ. μετὰ γεν.: σχόλ.Αισχ.Εὐμ.164 ἀποσκαυάζειν δοκοῦσι τῆς ἐπικουρίας Ὀρέστου τὸν θεόν· 2) μέσ. ἀποσκαυάζομαι ἀπὸ σκευῆς ἀπαλλάττω ἔμαυτον, τὴν σκευὴν ἀποτιθῆμι, ἐλαφρύνωμαι ἀπὸ τὰ μετ' ἐμοῦ ἢ ἀπ' ἐμοῦ ἐξηρηγμένα ἢ ὑπ' ἐμοῦ φερόμενα σχόλ. «ἀποσκαυάσμενοι, ἀποτιθέμενοι βάρας καὶ ἀποβάλλοντες»· || καθιστῶ ἑμαυτὸν ἐλαφρῶν, ἔτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, ἐτοιμάζω τὸς ἀποσκαυάσμου: Πολύδ. 2,26,6 ταῦτα ἀποσκαυάσμενος καὶ γενόμενος εὐζώνου, ΚΔ Πρ.Ε.21,15 ἀποσκαυάσμενοι ἀνεβαίνουσι εἰς Ἱερουσαλήμ (δ. ὀνόην. ἐπισκαυάσμενοι)· || ὄθ. γεν. ἐτοιμάζω, διευθεῖω, τοκτοποιῶ: Διοδ.Σ 13,91 τοὺς δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν τέκνα καὶ γυναικῆς καὶ τὴν ἄλλην κτήσιν ἀποσκαυάζεσθαι· 3) μτφ. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ ἥθικοῦ φόρου, ὅσον πάθους, ὀχλήσεως, κατηγορίας: Ἰώσ.ΠΙ 1,13,5 ὄρκοις ἀποσκαυάσμενος τὴν ὑποψίαν, αὐτ. Π,73 ἀποσκαυάζεσθαι τὰς αἰτίας ἀπολύεσθαι κατηγορίας· || ἀπαλλάττομαι ἀπὸ προσ. ὀληθροῦ ἢ μισοῦ, ἐκποδῶν ποίω, τὸν ἔξοφρόνισμο: Λοικ.ΖΤρογ.25 ἀναγκάτιεν ἐπὶ τὸ πράγματι καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκαυάζεσθαι τὸν ἄνδρα, αὐτ.Τυρανν.1 μὴ πληγὴ δῖο νονηροῦς ἀποσκαυάσμενος καὶ φονεύσας· Ἥσα. «ἀπεσκαυσάμην, ἀπέρριφα, ἀπεδοκίμασα· ἀπεσκαυάξτε, ἀκύρωσι ἐποίει»· 4) ἀπαλλάττομαι, ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ γαστρὶ φόρου: Πολυδ.5,91 «ἀπαταῆσαι, ἀποσκαυάσασθαι, χέσαι»· Ἡρωδιαν.4,13,9 κατὰ δὲ τὴν μέσιν ὄδον ὑπαχθεῖς ὑπὸ τῆς γαστροῦ, ἀπεχώρι ἀποσκαυάσμενος τὰ ἐνοχλοῦντα· 5) παθ. -ομαι ὑφίσταμαι ἀποχώρησιν, ἀποβολὴν, ὀπόρριψιν, ἐπὶ πράγμ.

ἀποσκαυάω-εις (ἡ) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἀποσκαυάζω βλ.λ.

ἀποσκηλή (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀποσκηλαί, -ές ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταῦ ἀποσκηπάζω βλ.λ., μετατόπισις, μεταφορά, μετακίνησις· Σουῖδ. «ἢ τῶν ἐπιτηδείων κομιδῆ»· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ σκευὴ ἢν μεθ' ἐστυ-τῶ φέρει τὴν ἐν ταξιδίῳ, Σουῖδ. «τὰ πρόξυθ δὸν χρησιμεύοντα σκευῆ»· ἔχασε τὰς ἀποσκαυάς του· || γεν. κ. ἡ σκευὴ οἰκίης ἢ πλοῖον ἢ στρατὸς ἢ κ. πόλις: Πολυδ.6,27,5 πῶλις παντοδαπῆς ἀποσκαυῆς γέμουσα, Διοδ.Σ 14,117 τῆς ἀποσκαυῆς πᾶσης ἐκυρίευσαν· 3) ἀνοστήματα, περιττώματα: Στρωβ.4,646, ἀποσκαυοφύλαξ-εκος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ ἀποσκαυῆς, ἀποσκαυῶν βλ.λ.

ἀπόσκημμα-ατος (τὸ) ἀπέρισμα, ὑποστήριγμα, στήριγμα: Αἰσχ.ἀν.18· 2) ἀπόσκηψις βλ.λ.: Ρουφίν.π. Ὀρειβ.45,30, Γαλ.18(2),133.

ἀποσκήπτω ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀποσκήπτω βλ.λ. **ἀπόσκηπος-ον** ὁ κατ' ἰδίαν σκηπῶν, κατοικῶν χωριστῶ, ἀντὶθ. αὐτοσῆτος: Ξεν.ΚΠ 8,7,14.

ἀποσκηπῶ-ῶ κατασκηπῶ εἰς ὀδόσσην ἀπὸ ἄλλου, στρατοπεδεύω χωριστῶ: Ξεν. Ἀν.3,4,35 πόρρω ἀπεσκήνουν τῶν Ἑλλήνων.

ἀποσκηπῶ-ῶ ἔχω ἢ τηρῶ ἢ μακρὰν πινος: Πλούτ. Πρ.334 Β ἀποσκηπῶμαι μακρὰν τὰ ὅλα τὰ μουσῶν: || ἔν ἀμτθ. σμη. ἀποσκηπῶ βλ.λ. κατωσκηπῶ χωριστῶ ἀπὸ ἄλλου || ἀλλὰ σσω κατοικίαν.

ἀποσκήπτω μέλλ. -φω ἔξακοντίζω ὄνθωθεν: Ἡρ.7,10,5 ἔς οἰκήματα τὰ μέγιστα. ἀποσκήπεται τὰ βέλεα ἰδὲ θεός Γ: || μτθ. ἀποσκήπτω τὴν ὄργην εἰς τινα ἐπιφέρω τὴν ὄργην μου ἐναντίον τινός: Διον. Ἀλλ.5,55: 2) ἀμτθ. ἐνσκήπτω, πίπτω αἰφνιδίως, οἶον ὁ κεραυνός: Εὐρ. Ἰπν.438 ὄργαι δ' εἰσ' ἀπέσκηφον θεῶς ἰέπεσον ἐπάνω σου Γ: 3) ἀποβαίνω, ἀπολύω, καταπνῶ: Ἡρ.1,120 ἀποσκήφαντος τοῦ ἐνυπνίου εἰς φλαυρῶν ἰδοῦληφαντος τοῦ ὄνειρου εἰς μηδέν Γ: 4) ἐπὶ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, ἀποσκήπτω εἰς τὴν καταλήγω εἰς τὸ μέρος: || ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἐντοπίζομαι εἰς ἐν μέρος τοῦ σώματος.

ἀπόσκηψις-εως ἡ) ἀποστάλαξις τῶν ὑγρῶν εἰς ἐν τὸ μέρος τοῦ σώματος: || ἢ ἐντόπισις ἢ ἄ. ἢ ἐπιποικὴ νόστος: Ἀρετ.37,50 ὄρεϊας νοσήσου εἰς ἐν τὸ τούτων ἀπόσκηψις.

ἀποσκήψις ἡ) δῆμ. μέρος σκιερόν, ἀπόσκιον, ἀπόσκιον (τὸ) δῆμ. τὸ φόδιπρον.

ἀποσκιανθερός-ῆ-ό δῆμ. σκιερός.

ἀποσκιάζω κ. νεώτ. κ. δῆμ. μέλλ. -άσω, ἐπιρρίπτω ακιάν: Πλάτ. Πολιτ.532 C σκιὰ δ' ἑτέρου .. φωτὸς ἀποσκιάζομενοι 2) κ. νεώτ. ἐπισκιάζω 3) δῆμ. λιαν ἐκφοβίζω, σκιάζω ὀλίγελα.

ἀποσκιᾶσις-εως ἡ) μτθ. τὸ ἀποσκιᾶσμα βλ.λ.: Γρηγ. Νύσο.2,313 Α.

ἀποσκιᾶσμα-ατος (τὸ) σκιὰ σώματός τινος: 2) σκιαγραφία, σκιαγράφημα: Γρηγ. Ναζ. ἀληθείας ἰνδαλμα καὶ ἀποσκιᾶσμα.

ἀποσκιᾶσμός-ου ἰβ) κ. δῆμ. τὸ ἀποσκιάζειν, ἢ ἀποσκιᾶσις βλ.λ.: Πλούτ. Περ.6 ἀποσκιᾶσμός γνημόνων, καταμετρήσις τοῦ χρόνου διὰ τῆς ακιᾶς τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου 2) δῆμ. κ. ἀποσκιᾶσμός ἐκφόβησις, τρώμαγμα ἄλλου.

ἀποσκιδίνωμαι κ. ἀποκιδίνομαι διασκορπίζομαι: Ἰλ.Ψ 4 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶτα ἀποσκιδίνασθαι: || π. Ἡρ.4,113 ἀποσκιδίνωμαι εἰς τὴν διασκορπίζομαι πρὸς τινα σκοπῶν.

ἀποσκιερός-ῆ-ό δῆμ. ὁ ὑπὸ σκιᾶν εὐρισκόμενος, ἀπόσκιος βλ.λ.

ἀποσκιζῶ δῆμ. ἀποσκιζῶ, σκίζων ἀποχωρίζω.

ἀποσκήπτω μέλλ. -φω, ἀποσκήπτω βλ.λ.: || κ. παθ.: Πίνδ. Ο 6,101 ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίῳ νυκτὶ θεῶς ἐκ ναός δὺ ἄγκυρα ἀπεσκήψομαι.

ἀπόσκιος-ια-ίο δῆμ. ὁ ὑπὸ σκιᾶν εὐρισκόμενος, σκιάζόμενος: || τὸ οὐδ. ἀπόσκιον (τὸ) ὡς οὐα. τόπος σκιερός, οὐσκιος: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 66 ἀπόσκιον ναῦρα κάπου γιά νά γείρη.

ἀποσκιόω ἡ) δῆμ. χαράδρα ἢ πλαγιά βουνοῦ σκιάζομένη, ἀπόσκιον.

ἀποσκιρῶ-ῶ μτθ. μεταβάλλω εἰς σκίρρον, ἐντέλως ἀποσκηπρῶν: || παθ. -οῦμαι μτθ.: Κράμ. Ἀν. ὈΞ3,47,8 εἶσι δὲ φυγῆς μὲν ἡβος ποιότης τοιάδε ἀποσκιρρῶμένη καὶ δυσπρόδοτος.

ἀποσκιρρῶμα-ατος ἰτὸ) μτθ. τὸ τῶλωμα, σκηπρῶν ἐξόγκωμα: σκῶλ. Ἀριστφ. Αχ.553.

ἀποσκιρρῶσις-εως νεώτ. ὁ ἀποσκιρρῶν, ἢ διὰ πηδημάτων ἀπομάκρυνσις, ἐκφυγῆ, περιτ. ζῶων ἰδίας: 2) μτθ. ἢ αἰφνιδία, ἢ ἀπότομος ἐγκατάλειψις πολιτικοῦ κόμματος ἢ ἰδεῶν.

ἀποσκιρρῶ-ῶ κ. νεώτ. διὰ σκιρρῶσιν ἀπομακρύνω, φεύγω: Διον. Ἀλλ. Α 35 ἀποσκιρρῶσας

τῆς ἀγέλης: || ἐπὶ βοός, πηδῶ τῆδε κάκεισε: 2) νεώτ. μτθ. ἐγκαταλείπω τὴν πολιτικὴν μερίδα, εἰς ἣν ἄνηκον, ἀποτόμως μεθίσταμαι ἀπὸ ἐνός κόμματος εἰς ἄλλο.

ἀποσκήλαι ἀπαρφ. ἄδρ. β' ὡς εἰ ἐκ ρῆμ. ἀποσκέλλω εἶμαι ἀπεξηραμμένος, ξηραίνωμαι, γίνωμαι ξεραγκιανός: Ἀριστφ. Σφ.160 || μτθ.: Λουκ. Νεκρ. Δ 27,7 λιμῶ ἀποσκήλκεται.

ἀπόσκηλκον μτθ. ὁ πολὺ σκληρός, κατάσκληρος: Σιμηλικ. Φυσ.304,27.

ἀποσκληρύνσις-εως ἡ) νεώτ. κ. δῆμ. -π ἢ πρῶξις ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ἀποσκληρύνω βλ.λ.

ἀποσκληρύνω κ. νεώτ. κ. δῆμ. ποιῶ, καθιστῶ τὴν σκληρότητα: Ἰπν.Κρωκ.515: 2) κ. παθ. -ομαι γίνωμαι ὄλως σκληρός: Ἀριστφ. Θαιμ.836 Β 5, Θεόδωρ. Αἰτ.Φ 3,16,2 ἀποσκληρῦμμοι 3) κ. νεώτ. κ. δῆμ. τὸ τε ἐνεργ. κ. τὸ παθ. κ. ἐν μτθ. σμη. κάμνω τινὰ σκληροκάρδιον, γίνωμαι σκληροκάρδιος.

ἀποσκληρῶ-ῶ μτθ. κ. νεώτ. ἀποσκληρῶ βλ.λ. **ἀποσκληρῶσις-εως** ἡ) μτθ. ἢ ἀποσκληρύνσις: Θεόδ. Στ.897.

ἀπόσκληρος-εως μτθ. ἢ ἀποσκληρύνσις, ἀποξηρανσις: Κουρνούτ. Θε.Φύσ.33.

ἀποσκήνιτω Ἡσ. «ἀποσκήνιψης» σκεδάσης, κρῦσις» καὶ ἄλλαχθ «ἀποσκορακίσης, ἀπορρίψης, ἀποδοκιμάσης».

ἀποσκηπῶ-ῶ ἐπισκοτιζῶ: Ἐμπεδ.42,2.

ἀποσκόλλω α) τὸ) δῆμ. τὸ μετὰ περάτωσιν ἔργου σχολάζειν || ἢ μετὰ τὴν περάτωσιν ἔργου παύσις, ἀπόλυσις τῶν ἐργατῶν.

ἀποσκολιθῶ-ῶ μτθ. κ. νεώτ. ποιῶ τὴν σκολιότητα, λοξότητα, στραβότητα: Γεώργ. Παχυμ.Μιχ.5,9 ἰ παθ. |.

ἀποσκόλλω-ῶ δῆμ. ἀποπερῶν τὴν ἐντέλειαν: Σάρρ. Ἀν.Ηλ. ἐν λ. 2) αὐτθ. ἐπὶ ἐργατῶν, ὀριστικῶς διακόπτω, παύω τὴν εἰς ἐργασίαν τινὰ ἀπασχολήσιν μου || ἐπὶ μαθητῶν, παύω ὀριστικῶς τὴν εἰς τὸ σχολεῖον φωτῆσιν μου.

ἀποσκολοπιζῶ μτθ. ἀφαιρῶ τοὺς σκόλοπας: Ἀκύλ. Ψολμ.118,18.

ἀπόσκολος (ὁ) δῆμ. ὁ περατώσας τὰς σπουδὰς του κ. συνεκτ. πολυμαθῆς, ἔξακολισμένος 2) ὁ περατώσας τὸ ἔργον του, ἔξεκωπος.

ἀποσκολύπτω μέλλ. -φω ἀφαιρῶ δέρμα, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου: Ἀρχιλ. ἰ) πάντ' ἄνδρα ἀποσκολύπτει 2) περιτέμνω Ἡσ. «φανοὶ καὶ τὸν περιτετρημένον τὸ αἰδοῖον ἀποσκολυμμένον».

ἀποσκολοπιεῖσις-εως ἡ) μτθ. τὸ ἀποσκολοπιεῖν: Εὐστ. Πονημ.120,30.

ἀποσκοπεῖω μτθ. ἀποσκοπέω βλ.λ. **ἀποσκοπήσις-εως** ἡ) μτθ. ἀπόβλεψις: Μάξ. Ὀμολ.2,107 Α.

ἀποσκοπιάζω μτθ. ἀποσκοπέω βλ.λ.: Κόνιντ. δ.114. **ἀποσκοπίσις-ον** μτθ. ὁ μακρὰν τοῦ σκοποῦ: Πτολ. ἐν ΑΠ Πιράρτ.70.

ἀπόσκοπος (πρὶ-οἶν) κ. μσν. κ. δῆμ. ὁ τοῦ σκοποῦ ἀμαρτῶν, ὁ μὴ στοχαζόμενος, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ: Ἐμπεδ.62,3 οὐκ ἀπόσκοπος οὐδ' ἀδάμην 2) δῆμ. ὁ μακρὰν σκοποῦ, ἦτοι ρυθμῶ, ὁ ἰδιορρυθμῶς: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 76 κὶ ἀπόσκοπα τραγοῦδινα νά φάλη 3) ὁ ἀθεῶτατος, ἀφανής: Νικήτ. Χων. ἐν Σάβ.1,115 τοῦ στρατοῦ ἀπόσκοπον θίοδον 4) Ἡσ. ἐὸ ἄνωθεν σκοπῶν».

ἀποσκοπεῖω κ. νεώτ. μέλλ. -σκέψομαι ἀποστρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τινος καὶ προσάλλω αὐτὰ εἰς ἐν μόνον, προσβλέπω τὴν σταθερώς: Σοφ. ΟΤ 746: || με αἰτ. βλέπω, παρατηρῶ: || κ. νεώτ. -οῦμαι μτθ.: Πλούτ. Παρμ.79 ἀποσκοπεῖσθαι τὸ μέλλον 2) παρατηρῶ καλῶς, προσέχω. Εὐρ. ἴκ. 226 ἀποσκοπεῖν εἰ. 3) νεώτ. ἀποβλέπω, ἔχω κατὰ νοῦν: ἀποσκοπεῖ νά μεταναστεύσῃ, νά νυμφευθῇ || ἐπὶ πραγμ., τείνω πρὸς τὴν: αἰ λόγοι του ἀποσκοποῦν εἰς δημαγωγίαν.

ἀποσκοράζω Ἦσ. «ἀποσκοράζεν ἀπεύρετο». **ἀποσκορακίζω** μτν. κ. νεώτ. πέμνω εἰς τοὺς κόρακας, στένω στὸν διὰ διάβολο· 2) νεώτ. ἀπορρίπτω, ἀποκλείω, ἐπι γραπτοῦ, ἐπι κειμένου. **ἀποσκορακισις**-εως ἰή| νεώτ. ὁ ἀποσκορακισμός βλ.λ.

ἀποσκορακισμός ἰδ| μτν. κ. νεώτ. τὸ ἀποσκορακίζειν, τὸ μακρὸν ἀπορρίπτειν, ἀποβάλλειν, ἀποδιώκειν Ἦσ. «ἐξουθενώσις»: ΠΔ Ἦσ.66,15. **ἀποσκορῆ** ἰδ| δῆμ. τὸ ἀποσκορπισθέν ἢ τὸ μετὰ διασκορπισμὸν ἀνομείναι.

ἀποσκορρίζω μτν. κ. μον. κ. νεώτ. διασκορρίζω, ὄλως σκορρίζω: ΠΔ Μακκ.1,11,55, Γεωμ.20,12,1. **ἀποσκορπίσμαι** ἰδ| δῆμ. ὁ ὀλοκληρωτικὸς σκορπισμός· 2) τὸ ἀποσκορπισθέν, τὸ διασπασθῆν, τὸ ἀποσκορῆ.

ἀποσκοτεινάω ἐπίρρ. δῆμ. οὐχί ἐντελῶς σκοτεινῶ, εἰς τὸ ἠμίφως, τὰ σουρουπάματα.

ἀποσκοτιζώ μέλ. ἄττ. -ιῶ σκοτιζώ, ἀμαυρῶ· 2) μετακτινῶμαι, ἵνα μὴ ἐπισκοτιζῆ τινα ἢ σκιά μου: Πλούτ. Ἦθ.605 D σμικρὸν ἀποσκοτίσαι κελεύοντος, πρβλ. ἀποσκοτέω.

ἀποσκοτίσμαι ἰδ| δῆμ. ὁ τέλειος σκοτισμός. **ἀπόσκοτο** ἰδ| δῆμ. τόπος οὐχί ὄλως σκοτεινός.

ἀποσκοτοῦμαι-όμεαι παθ. γίνομαι σκοτεινός, ἐπισκοτιζομαι: Εὐστ.1769,19 σαλήνη ἀποσκοτοῦται· ἢ ἐπι προσ., σκότος τῆς ὀράσεως πάσχω, τυφλοῦμαι· 2) σκιάζομαι, γίνομαι σκιερὸς, ἐπι σκιαγραφίᾳ ἐν τῇ ζωγραφικῇ: Ἀριστφ.ἀπ.712.

ἀποσκοτῶ-άω μτν. κάμνω σκότος, σκοτιζώ: Διογ.Λ.638 μὴ ἀποσκοτῆσον μου ἰμὴ μου κάμνω σκιάν|.

ἀποσκοτώμα ἰδ| δῆμ. κ. ἀποσκοτωμός ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκοτιῶν βλ.λ.

ἀποσκοτώνω δῆμ. διδῶ τὸ τελεωτικόν, τὸ καίριον, θανάσιμον πλῆγμα: Σάρρ.μτφ.Εὐρ. ἴππ.1241 μέσ' τὰ παχνιά μου, μὴ με ἀποσκοτώνετε· 2) μτφ. τὸ μέσ. -ώνομαι οἰνεῖ ἀπομένω νεκρὸς μετὰ μόθον, καταπονοῦμαι ὑπερβαλλόντως, ξεθεώνομαι: ἀποσκοτωθῆκα μ' αὐτῆ τῆ δουλιᾶ. **ἀποσκοτώσις**-εως ἰή| μτν. σκοτισμός, ἀπάθεια τοῦ φωτός: Βέττ.Βάλλ.279,33.

ἀποσκουτάω-ώω Ἐπιρρ. ἀφαιρῶ τὴν σκοῦτλην, τὴν σκυτάλην, εἰδὼς κοσμητικὸν ἀρχιτεκτονικὸν τοῦ διαπέδου: Ἐπιρρ. εἰ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἥρώιον ἢ ἀποσκουτάωσι.

ἀποσκυβαλίζω μτν. ἀπορρίπτω τὰ σκυβάλα, κ. γεν. ἀπορρίπτω τι ὡς· ἀχρηστον: σχόλ.Πινδ.Π 3,22, Εὐσ. ἴστ.Ἐκκλ.7,22.

ἀποσκυβάλλισις-εως ἰή| ἢ ἀπόρριψις, τὸ ξεκαθάρισμα: σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.1184.

ἀποσκυβάλο ἰδ| δῆμ. ὑπόλειμμα σκυβάλων, τὸ ὡς ἀχρηστον ἀπορριφθέν σκυβάλων.

ἀποσκυδύμαι σφοδρῶς ὀργίζομαι: ἴλ.Ω 65 μὴ ἀποσκυδύμαινε... θεοῖσι Ἦσ. «ἀποσκυδύμαινε» ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου·.

ἀποσκυζώ μτν. σφοδρῶς ὀργίζομαι: Πρωκ. Μυστ.10 Ἦσ. (πρβλ. κ. δῆμ. σκούζω).

ἀποσκυθίζω μέλλ. -ισω ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τριχῶν ὡς ἔπραττον οἱ Σύνθοι· ἢ παθ.: Εὐρ. Τριφ.1026 κράτ' ἀπεσκυθισμένη.

ἀποσκυλεύω μτν. λυθδῶναι ἢ ὡς οὐκλόν, λάφρον παρὰ τινοσ, ἀποσκυλῶ: Θεόδκρ.24,5 καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.

ἀποσκύλλω μτν. ἀποσπῶ: Νηκ.Θηρ.690 ἀποσκύλλαιο δὲ Λάχνην ἰσχόλ. «ἐκδειρεῖαι» |.

ἀπόσκωμμα-ατος ἰδ| Ἦσ. κ. νεώτ. σκῶμμα Ἦσ. «μυκτήρισμα»·.

ἀποσκοπέω μτν. χορεύω τὸν χορὸν σκῶνυμα βλ.λ. ἢ ὁ ἀποσκοπέων (ζωγραφικὸν ἔργον τοῦ Ἀντιφίλου: Πλιν.Φ) 35,138· 2) ὄγρ. ἀντὶ ἀποσκοπέω βλ.λ.: ΑΠ 14,629 F.

ἀποσκοπτικῶς ἐπίρρ. σχόλ. ἐμπαικτικῶς, με σκῶμματα: σχόλ.Λουκ.Λεξ.15.

ἀποσκοπτικῶς μέλλ. -φομαι ἐμπαίζω, χλευάζω: Πλάτ.Θεαίτ.174 Α Θαλήν ἀστρονομοῦντα.. θεραπανίεις ἀποσκοπῆι λέγεται.

ἀπόσμηγμα-ατος ἰδ| γλῶσσα, τὸ ἐξ ἀποσμήξεως βλ.λ., ἀπόρριμμα, ακουπίδα.

ἀποσμηκτικός-ή-όν ὁ κατάλληλος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἀπόσμηξιν βλ.λ., ἐπι φαριμάκων.

ἀπόσμηξις-εως ἰή| μτν. κ. νεώτ. Ἦσ. «ἐκνιφίς, κάθαρσις»: Ἀρχιπ.π. Ἀστ.9,35· 2) νεώτ. ἱατρ. πλῆσις, καθαρισμὸς πηγῶν ἢ ἐσωτερικῶν ὀργάνων διὰ φηκτριδὸς ἢ ἄλλου μέσου: ἀποσμηξις μήτρας.

ἀποσμήχω κ. μον. κ. νεώτ. ἀποσπογγίζω, σπογγίζω ἀφαιρῶ: Φερεκ.33 J, Σωρ.1,81, Νικήτ.Χων. ἐν Σάβ.1,108 τοὺς ἰδρώτας ἀπόσμηξον· ἢ κ. μτφ.: Ἐκκλ.Μηνι.2,11 Θεοτοκί. ἀνομιᾶς τῶν βροτῶν οἰκτιρῶσις ἀποσμήχουσα.

ἀποσμηκρῶσις-εως ἰή| νεώτ. ἢ μετ' ἄλλην γενομένην ἢ ἐντελής ἀμικρύνσις.

ἀποσμηκρύνω μτν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ὄλως σμικρὸν: Λουκ.Μισθ.Συν.21.

ἀποσμηκρῶ-ώω μτν. ἀποσμηκρύνω βλ.λ.: Τίμ. Λεξ. ἐν λ. ὑποκορίζεσθαι.

ἀποσμηλαίνω μτν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀπομυλλαίνω βλ.λ.

ἀποσμηλευμα ἰδ| Σουῖδ. «τὸ τῆ σμίλη ἐκβολόμενον ἀπόσπασμα»·.

ἀποσμηλευθῶ ἰδ| μτν. ὁ ἀποσμηλεύων βλ.λ.

ἀποσμηλεύω μτν. διὰ τῆς σμίλης ἀποτρονεύω, ἐπιμελῶς καὶ λεπτῶς ἔξεργάζομαι· ἢ μτφ. ἐπι τοῦ λόγου: Ἰουλ.Λόγ.2,77 Α· ἢ Σουῖδ. «ἀποσμηλεύειν, τῆ σμίλη ἔξειν, ἐκκαθαίρειν»·.

ἀποσμηχόμα παθ. μτν. τήκομαι διὰ βροδέος πυρός· 2) κατατήκομαι, φθείρομαι: Λουκ.Νεκρ. Δ6,3 ὑποπάραι τοὺς ὀδόντας ἀποσμηχόντες.

ἀποσμηθῶ-άω μτν. ἀποσπογγίζω: Διοσκ.5,91 ἀποσμηθῶς (σπογγίζων καθαρῶν)· ἢ σπογγίζω καλῶς, καθορίζω: Λουκ. Ἀλλ.14 ἰ παθ. |.

ἀποσσοδερῶμαι μσν. φέρομαι ὄλως σοβαρῶς: Θεοφύλ.Σμ. ἴστ.36.

ἀποσσοδήμα-ατος ἰδ| σχόλ. ἀποσσοδήσις βλ.λ.: σχόλ.Αἰσχ.Ἐπτ.69· 2) τὸ ἀποτρέπον τὸ κακόν: σχόλ. Ὀππ. Ἀλλ.146.

ἀποσσοδήσις-εως ἰή| σχόλ. κ. νεώτ. ἀποδιώξις, ἀπομάκρυνσις, ἀποτροπή: σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.215, - ἢ ἀποσσοδήσις τοῦ κακοῦ.

ἀποσσοδήτης-ήρος ἰδ| σχόλ. ὁ ἀποσσοδήτης βλ.λ.: σχόλ. Ὀδ.Ξ 531 ἰ ὡς ἐρμηνεύματα τοῦ ἀλήτηρ |.

ἀποσσοδήτηριος-α-ον Ἦσ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ἀποσοθεῖν, ὁ ἀποτρέπων, ἀποδιώκων Ἦσ. ἐν λ. ἀλεξίτηριος.

ἀποσσοδήτης ἰδ| σχόλ. ὁ ἀπελαύνων, ὁ ἀποδιώκων, ὁ ἀποτρέπων: σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.359 ἰ ὡς ἐρμηνεύματα τοῦ ἀποτροπίσαι |.

ἀποσσοδητικός-ή-όν μτν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀποσοθεῖν βλ.λ.: Ἰάμβλ.Προτρ.21,16 μαμαῖων ἀποσσοδητικός.

ἀποσσοθῶ-έω κ. νεώτ. ἐκφοβίζω ἀπελαύνω, ἀποδιώκω: Ἀριστφ.ἀπ.60 ἀποσσοθῶ τοὺς ῥήτορας· ἢ κ. νεώτ. ἀπομακρύνω, ἀποκλιῶ: Ξεν. ἴππ. 5,6 αἱ τρίχες ἀποσσοθῶσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα· ἢ κ. μέσ. ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ· 2) παθ. καταπονοῦμαι, τρομάζω: Πολύβ. 30,5,16 ἀποσσοθήθησαν ταῖς διανοίαις· 3) ἀμτβ. ἀπέρχομαι, φεύγω ταχέως: Ἀριστφ. Ὀρν.1258 οὐκ ἀποσσοθῶσις; ἰ δὲ θά ξεκομψισθῆς; |.

ἀποσσοθῶ μτν. ὁ ἀνευ ποσότητος Ἦσ. «ἀποσσοθῶν τὸ ποσότητι ἢ μέτρον οὐχ ὑποπίπτου»: Πτολ.4,7,5, Κύριλλ.κ. Ἰουλιαν.10,334 τὸ θεῖον ἀσώματον ἀνειδῶν τε καὶ ἀπῶσον.

ἀπόσσυρα ἰδ| νεώτ. ζῶολ. γένος λεπίδοπτερόων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν νυκτελιδῶν.

ἀποσούρνω δημ. παρατείνω, ἐπισώρω, σέρνω, συνήθ. ἐπὶ φωνῆς: ἀποσούρκει τὴ φωνή του, ἄμα μιλᾷ παρακαλεσά. **ἀποσσοφύμαι-δομαι** μγν. καθίσταμαι: λίσιν σοφός· Ἄρρ. Ἐπικτ.1,18,10. **ἀποσπάδεις-ια-ον** ὁ ἀπεσπασμένος ἀπὸ τινος: Ὀρφ. Ὑμν.18,13, Φιλ.Ἰν.ἐνΑΓ 6,102 ἀποσπάδιον σταφυλῆς | ἀπόσπασμα, τασιμ1. **ἀποσπάδων-οντας** (ὁ) Σουῖδ. «σπάδων» βλλ. **ἀποσπάξω** δημ. θραύω π ἐντέλωσ· 2) ἀμῖθ. θραύομαι καθ' ὀλοκλήριον: ἀπόσπασε ἡ στάμνα. **ἀποσπαίρω** μγν. ἀσπαίρω, σπαρταρῶ: Βασ.2,31 D. **ἀποσπαλακθῶμαι-δομαι** ἀποτυφλοῦμαι: Κερκιδ.4,17 ὁ τὸς Δίκας ὀφθαλμός ἀπεσπαλάκωται. **ἀποσπαργαμ-ατος** (τὸ) μγν. τὸ βισαίως, οἰοεὶ διὰ σπαργαμῶ ἀπόσπασμα: Θεοδώρ. ἐνΑΠ 13,21. **ἀποσπαράσσω** διὰ σπαργαμῶ ἀποσιώ: Εὐρ. Βάκχ.1127 τὸ δυσδιάξιμος ἀπεσπαράξεν ὤμων. **ἀποσπαργανῶ-ῶ** μγν., νεώτ. κ. -ῶνω ἀσπαρῶ, βγῶνα τὰ σπάργωνα: Σωρ.1,100' κ. καθ.: Ἰω. Λυδ.Μην.4,26 ἀποσπαργανούσθαι τὸ βρέφος. **ἀποσπαργάνωμα-ατος** (τὸ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσπαργανῶ βλ. λ. **ἀποσπαργανῶ** νεώτ. κ. ἀποσπαργανῶ βλ. λ. **ἀποσπαργάνωσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν σπαργάνων. **ἀποσπαρθάξω** ἡ ἀποσπαρτάξω ἀσπαίρω, σπαρταρῶ: σφύζω· Ἰνπ.Νούσ.2,10. **ἀποσπάς-ἄδος** (ἡ) ἡ ἀποσπασθεῖσα, ἀσπαχισθεῖσα ἀπὸ τινος μερίς, τὸ ἐξ ἀποσπάσεως, ἀποκόφειας προκύψαν ἀπότμημα ὄλου τινός: Νόνν.Δ. 1,347 ἄστεος ἐντός ἱκανον ἀποσπάδες ἠθάδος ὕλης· ἢ ἐπὶ ἀμύλου, ὁ ἀποκοπιεὶς βότρυς, τὸ τασιμ1: Λεωνίδ.Ταρ.ἐνΑΠ 6,300,5 εὐοίνοιον σταφυλῆς ἐχ' ἀποσπάδα πεντάρργων· ἢ εἰδ. ὡς οὐσα. νησίς, χοιρὰς ἀπὸ τῆς στερεᾶς ἀποσπασθεῖσα: Θεοδ.Μετοχ. Ἀνάλ.724,19 ὡσατε ἐνίστε καὶ ἀποσπάδες ἴδια συστήναι τῆς συνεχείας ἀποτεμαχισθεῖσαι· 2) ὄμ. ὡς οὐσα. ὁ ὡς φύτευσιν χρησιμοποιούμενος κλάδος, ὅσον κλήμιστος, συκκῆ, ροιάς κττ. ἢ βέργα γιῶ φύτεμα, ἡ καταβολάδα: Ἰων.11,9 ἤξος φυτέυεται ἐκ τε ἀποσπάδων καὶ κορυφῶν | ἀπὸ καταβολάδα ἢ παραβολάδατορ· 3) μτφ κλάδος ποταμοῦ, παραπόταμος: Εὐστ.1λ. 1712,6 διὰ τινος ἀποσπάδος τοῦ μεγάλου Ἰστροῦ. **ἀποσπασίς-εως** (ἡ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποσπῆν, ἡ ἀποκοπή, ἡ ἀπότμησις: Ἄρετ.Χρον.Νούσ.1,4 αὐτόματος ἀπόσπασσις· ἢ νεώτ. κ. μτφ ἡ προσωρινῆ μετόδεια· στρατιωτικῶς ἡ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ὀνήκει ὀργανικῶς, εἰς ἄλλην. **ἀποσπασμα-τος** (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τμήμα ἀποκεχωρισμένον ὄλου τινός: Πλοῦτ. Ἡ8,905 A Ἐπικουρος 1 (ἀν.329), φυχῆς καὶ σώματος ἀπόσπασμα τὸ σπέρμα, Φιλ.1,119,4 ἡ φυχῆ ἀβέβαιος ἐστὶν ἀπόσπασμα· ἢ μόριον ἄλλης τινός: Πλάτ.Φαιδ.113 B Πυριφλεγέοντα, οὐ καὶ οὐράκις ἀποσπασματα ἀναψωδῶσιν· ἢ κλάδος ἐθνότητος: Στράβ. 9,434 Μολοιτικῶν φύλων τῶν περὶ τὸν Τόμαρον ἀπόσπασμα· 2) κἀταγμα εἰς τὸ ἄκρον ὄστροῦ τοῦ σώματος: Ἰνπ.Ἰητρ.π.γαλ.748· 3) μγν. ἀφαίρεσις ἀπὸ τινος: Ἰερ.μ.46,20 ἀπόσπασμα ἀπὸ θορῶ ἦλθεν ἐπ' αὐτήν· 4) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τμήμα, τεμάχιον ἐκ συγγρμματος ἀποσπόμενον καὶ παρατιθέμενον εἰς ἄλλο ἢ κ. μικρόν τι τμήμα ἐξ ἀρχαίου ἀπολεσθέντος συγγρμματος περισώθεν: τὸ Εὐαγγέλιον ἔχει πολλὰ ἀποσπασματα ἐκ τῶν προφητῶν, -τὰ ἀποσπασματα (fragmenta) τοῦ Εὐριπίδου, -τοῦ Δημοκρίτου μόνον ἀποσπασματα διεκώθησαν· ἢ νεώτ. κ. δημ. γεν. τμήμα δημοσιεύματος, ἐπιστολῆς, ἀγορεύσεως κττ.: 5) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν τμήμα στρατοῦ ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ὄλης δυνάμεως

πρὸς εἰδικὴν ὄρασιν· ἢ εἰδ. ὡς οὐσα. ὀλιγόριθμον τμήμα χωροφυλακῆς ἀπεσπασμένων σου, ἴδια ἀνά τὴν ὑπαίθριον, πρὸς διώξιν ἐγκλημσίων· **πέρσασ ἀπὸ** τὸ χωρὶο μόσ τὸ ἀπόσπασμα. **ἀποσπασματάρχη** (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπασματος βλλ.41 στρατιωτῶν ἡ χωροφυλάκων. **ἀποσπασματίον** (τὸ) μγν ὕποκορ τῆς λ. ἀπόσπασμα μικρὸν ἀπόσπασμα βλλ.41. Κικ. Ἄτ.2,1,3 **ἀποσπασμός** (ὁ) μγν ἀποχωρισμός ἐνὸς μέρους ἀπὸ τινος ὄλου Πλοῦτ. Ἡ9,77 C Ἰακ.1811736 νεύρου ἀπ· 2) ἀπόσπασσις ἐνὸς ἀπὸ ἄλλου, χωρισμός, διαχωρισμός Στράβ.8,3,17 ὁ τῆς συνοδίας ἀποσπασμός, Φιλ.δ.Θανάτ.9 ἀποσπασμοὶ τῆς φυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. **ἀποσπαστος-ον** ὁ ἀπεσπασμένος, χωρισμένος. Θεογ.π. Στὸβ.3,1,117 ἀπ' ἀλλήλων ἀπόσπαστα (ἀμφ.1. **ἀποσπείρω** μγν. κ. νεώτ. μέλλ. ἀποσπερῶ τὸ σπέρμα καταβάλλω εἰς τὴν γῆν: Λουκ. Ἐνδίν.15' 2) νεώτ. τελειῶνω τὴν σποράν, ἀποσπερῶ βλλ. **ἀποσπένδω** μέλλ. -σπεῖσω ἐκχέω, χύνω. οἶνον ὡς σπονδῶν βλλ. Ὀδ.Ε 331 πολλά δ' Ἀθήνη εὐχετ' ἀποσπένδων, Πλάτ.Φαιδ.117 B πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαι τινα, Πλοῦτ. Ἡ8 655 B τοῦ οἴνου πρὶν ἢ πιεῖν ἀποσπένδοντες. **ἀπόσπερα** ἐπίρω δημ. κ. ἀπόσπερα κατὰ τὴν ἐσπέραν, πρὸς τὸ βράδου· 2) μετὰ τὴν ἐσπέραν κατὰ τὸν χρόν. τοῦ μεσονυκτίου χρόνον **ἀποσπερμάτιος-η-ο** δημ. κ. ἀπόσπερος κ. ἀποσπερῶ βλλ. **ἀποσπερίδα** (ἡ) δημ. κ. ἀποσπερίσμα ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινομένη συγκέντρωσις γυναικῶν διὰ σχετικὴν πρὸς τὰ οἰκιακὰ ἐργασίαν, συγγ. νυχτέρι. **ἀποσπερίξω** δημ. διανυκτερεύω ἐργαζόμενος, κῶνω νυχτέρι· **ἀποσπερίξω** ἐπίρω δημ. κατὰ τὴν ἐσπέραν, πρὸς τὸ βράδου. Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63 στή στάνη ἀποσπερίξω σά γύριζαν· 2) ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἐσπέρας, ἀφ' ἐσπέρας **ἀποσπερίσμα** (τὸ) δημ. κ. ἀποσπερίδα βλ. λ. **ἀποσπερίτης** (ὁ) δημ. ὁ Ἑσπερος, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη καὶ ἄστρον τῆς ἐσπέρας βλ. κ. σύγγερον: Κρυστ. Ἡλιοθιασ.4 κ' ἀνάμεσα τοὺς σκάει λαμπρὸς-λαμπρὸς ὁ ἀποσπερίτης. **ἀποσπερμαίνω** μγν. ἀποσπερματίζω βλ. λ., ρίπτω που σπέρμα: Ἀπολλ.3,14,6 ἀπεσπερμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς. **ἀποσπερματίζω** κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνδρός, ἐκχέω, χύνω σπέρμα, κῶνω ρεύση: Ἀριστ.ΖΓ 728 A,11 ἀποσπερματίζουσιν οἱ ὄνειρώττοντες. **ἀποσπερμάτιος-εως** (ἡ) οἶολ κ. νεώτ. τὸ ἀποσπερματίζειν βλλ., ἡ ἐκχυσίς σπέρματος: οἶολ. Ἀριστεῖδ.327 F. **ἀποσπερματισμός** (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀποσπερματίζω βλ. λ.: Τζέτζ.Λυκόφρ.598. **ἀποσπερματοῦμαι** μγν. γίνομαι σπέρμα: Νεμέσ.Φύσ. Ἀνθρ.25. **ἀποσπερνω** (τὸ) δημ. κ. ἀπόδρασο βλ. λ. **ἀποσπερνώ-ἡ-ῶ** δημ. κ. ἀπόσπερος, κ. -ῖα-τικός ὁ τῆς ἐσπέρας, βραδυνός, ἐσπερινός: Μαλακ. Δδσ. καὶ θὰ τὰ βρῆς στή χώρα | διαβάτη ἀποσπερνέ· 2) τὸ θηλ. ἀποσπερνῆ (ἡ) ὡς οὐσα. ἡ ἀποσπερίδα βλ. λ. **ἀποσπερνώ** δημ. ἄρω. ἀποσπερα περατῶ, τελειῶνω τὴν σποράν: ἀπόσπερα τὸ χωράφι. **ἀπόσπερος-η-ο** δημ. κ. ἀποσπερνώ βλ. λ. **ἀποσπερῶ** ἐπίρω, δημ. κ. ἀποσπερίξω βλ. λ. κατὰ τὴν ἐσπέραν, πρὸς τὴν ἐσπέραν. **ἀποσπεύδω** μέλλ. -εῶσω μετὰ σπουδῆς, ἐπιμόνως ἀποτρέπω: Ἡρ.6,109 ἦν τὸ ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλήν ἔλα· 2) ἀποκ., ἐπιβραδύνω, βραδέως ἐνεργῶ π, καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπισπεύδω: αὐτ.7,18 καὶ Ἀρτάβανος ὡς πρότερον

ἀποσπεύδων μούνας φαίνεται, τότε ἐπισπεύδων φανερός ἦν.

ἀποσπινθηρίζω ἀναδιῶν, ἐκπέμνω σπινθήρας : Ἀριστ. Μετ. 341 Β 30 ὅταν οἶον ἀποσπινθηρίζῃ ἄμα καίμενον.

ἀποσπινθήριος [ὁ] μιν, ὁ ἐκ σπινθήρος γεννηθείς, προελθών : Εὐθύμ. Ζυγοβ. 46.

ἀποσπινθήρισις-εως [ἡ] μιν, τὸ ἀποσπινθηρίζειν βλ. λ.

ἀποσπινθήρισια-ατος μιν, τὸ ἀποσπινθηρίζειν βλ. λ. : Ἀν. Κρ.

ἀποσπινθηρισμός [ὁ] ἡ ἐκπομῆ, ἐξακόντισις σπινθήρων : Σουῖδ. ἐν λ. περίπτερα.

ἀπόσπληθος [ἡ] μιν, τὸ φυτὸν δευδρολίβανον [rosmarinus] : Ἀνουλ. 79.

ἀποσπογγίζω κ. νεώτ. διὰ σπόγγου καθαρίζω ἢ ἀφαιρῶ τὴν σφουγγίω : Ἀντιφ. 5, 45' 2) κ. νεώτ. σπογγίω ἐντελῶς, τελειῶν τὸ σφουγγισμα.

ἀποσπογγισίς [ἡ] νεώτ. ὁ ἀποσπογγισμός βλ. λ.

ἀποσπογγισια-ατος [τὸ] μιν, ὁ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρεθεὶς ρύπος : Ρήτ. 3, 530 W.

ἀποσπογγισιάς [τὸ] μιν, τὸ ἀποσπογγίζειν, σφουγγισία : Ἀντιλλ. η. Ορειβ. 9, 23, 2.

ἀποσποθεῖω κατατρίβω διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως : Ἀριστ. Ὀρν. 8 ἀποσποθεῖσαι τοὺς ὄνυχας' 2) Ἦσ. «ἀποσποθεῖσαι ἀπερριφῆναι, ἀποθαναίνειν' 3) Ἦσ. «ἀποσποθηκῶν φλεγόμενων ἐν τῇ πέτρῃ» [χειρῶν. ἀπεσποθηκῶτων].

ἀπόσποθος-ον μιν, ὁ τῶν ἀποσπῶν ἀποκλειθεὶς, ὁ μὴ εἰς συνθήκην ἐρήνης συμμετασχών : Πολυδ. 6, 30, Σουῖδ. ἐν λ.

ἀπόσποντα ἐπίρρ. δημ. [ταί] κ. ἀποσπόντα ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τοῦ σφαιριστηρίου, ὅταν σφαιρὰ κρούσῃ ἄλλην, μετὰ προσηγηθεῖσαν πρόσκρουσιν ἐπὶ τῆς σπόντας [πλευρῆς τοῦ σφαιριστηρίου] : 2) μτφ. πλαιγίω, ἐμμέσως : μοῦ τὸ [ἡ τῆν] ἔφερε ἀποσπόντα [μοῦ ἀνεκοίωσε τὸ πρᾶγμα δι' ὑπαινωγῶν, διὰ περιφράσεων, πλαιγίως ἢ με ἐξηπάτησε πλαιγίως, ὑπόλοιπος ἐνεργῶν].

ἀπόσπορι [τὸ] δημ. κ. ἀπόσπορον τὸ ὑπόλειμμα σπόρου' 2) συνῆθ. ἐπὶ τέκνων, τὸ τελευταῖον γεννηθέν, ἄ. ἀπογόνι, στερνοπαῖδι.

ἀποσπορία [ἡ] νεώτ. ἡ ἄδυναμια παραγωγῆς σπορίων ὑπὸ τινος φυτοῦ.

ἀπόσπορος-ο(ν) μιν, κ. δημ. ὁ σπαρεὶς ὑπὸ τινος, γεννηθεὶς ἐκ τινος, ὁ ἀπόγονός τινος : Νόνν. Δ [1, 145' 2] δημ. τὸ οὐδ'. -ο ὡς οὐσ. ἀποσπόρι βλ. λ.

ἀποσπουδάξω ἀποφεύγω διὰ παντός τρόπου : Φιλῶστρ. 141 ἀλλά τῶν μὲν ἄλλων ἀπάγων καὶ ἀποσπουδάξων' 2) περιφρονῶ, ὅθεν καταδέχομαι νὰ λάθω τὴν προσφερόμενον : Φιλῶστρ. 9' ἢ ἀδιαφοροῦ πλέον περὶ τινος, παύω νὰ ἔχω ἐνδιόφερον : Φιλῶστρ. 505.

ἀποσπῶ-ᾶω κ. νεώτ. ἀποχωρίζω τινὰ ἢ τὸ ἀπό τινος : Σοφ. Ατ. 1024 πῶς ε' ἀποσπᾶσω . . κινῶδοντες, αὐτ. ΟΤ 1268 ἀποσπᾶσας περόνας ἀπ' αὐτῆς' ἢ ἰδία ἐπὶ προσώπων προσφιλῶν ἢ συγγενῶν :

Ἦρ. 3] ἀποσπᾶσας ἀπὸ γυναικῶς τῆς καὶ τέκνων ἐκδοτον ἐποίησε ἐς Πέρας, Εὐρ. Ἔκ. 277 μὴ μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπᾶσης, - τὸν ἀπέσπασαν βίαιως ἀπὸ τῆν ἀγκάλην τῆς συζύγου του' κ. κ. μτφ. ἀποσπερῶ : Σοφ. ΟΤ 1432 ἐλαπίδος μ' ἀπέσπασας' ἢ μέσ. ἀποχωρίζω τὴν δι' ἐμαυτὸν :

Πλούτ. Πομπ. 76 τῆν μάχην, ἀποσπᾶσασθαί μακρῶν τῆς ναυτικῆς βοηθείας' ἢ παθ. βίαιως ἀποχωρίζουσι, ἀπομακρύνουσι : Ἦρ. 1, 160 ἔξ ἱροῦ . . ἀποσπᾶσθεὶς ὑπὸ Χίλων ἐξεδόθη' ἢ ἐπὶ ὁσούτῳ, βίαιως ἀφαιρούμαι : Ἰνπ. Μοχλ. 6 ἀκρώμιον ἀποσπᾶσθῶν' 2) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. γεν. ἀποχωρίζουμαι ἀπὸ ἄλλων, μεθ' ὧν ἀποτελῶ ἐν δλον : Θουκ. 7, 80 τὸ ἥμισυ . . ἀποσπᾶσθη τε καὶ ἀτακτότερον ἐχώρει, Πολυδ. 1, 27, 9' 3) νεώτ. εἶδ. μεταβέτω προ-

σπρινῶς ὑπάλληλον ἢ στρατιωτικὸν εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀπὸ ἐκείνης, εἰς ἡν ὀργανικῶς ἀνήκει : ὑπάλληλοι ἀποσπασμένοι' 4) οὖρον τινὰ ὄσον ἀπὸ τῆς κόρης, τραβῶ : Αλοχ. Ἰκ. 909 ἔλξεν ἐσχ' ὑμᾶς ἀποσπᾶσας κόμη' 5) ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω τὴν ἐκ τῆς θέσεώς του : Ἦρ. 1, 17 οὔτε θύρας ἀπέσπα ἔα δὲ κατὰ χῶρον ἐσθάναι' ἢ κ. μτφ. : Ἀριστ. Βάτρ. 824 ῥήματα γομποσάφ, πινακίδων ἀποσπῶν, - ἔβην ἠδὲν ἵθισαν νὰ τοῦ ἀποσπῶν οὔτε λέξην' 6) ἐπὶ στρατοῦ, ἀποσπῶ : Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 3, 17 ἀραπαῖσσαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ θυζανθίου' ἢ κ. ἀμτφ. ἀπομακρύνουσι : Αἰλ. Ζ 10, 48 τῶν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολλῶ' 7) ἀποσπᾶσμένος [ὁ] ὁ εὐνούχος : ΠΙΔΛεῦτ. 22, 24 ἔκτορμαι καὶ ἀποσπᾶσμένον οὐ προτάξεις.

ἀποσσεύω ποι. ἀποσεύω βλ. λ.

ἀπόσσυτος-ον μιν, ὁ προχωρῶν καὶ ἀποσπόμενος ἀπὸ ἄλλων, προπορευόμενος : Ὀππ Ἀλ. 2, 560' ἢ ὁ ἀπερχόμενος ἀπὸ τινος : Τροφίδ. 668

ἀπόστα [1] προστ. ἀορ. β' τὸ ἀφιστημι ἀπόστηθι. **ἀπόστα** [2] ἐπίρρ. δημ. [ἰταλ.] ἐπιτήδες, ἄ. ξηλοῖστα

ἀποσταγή [ἡ] μιν, ἀπόσταγμα.

ἀπόσταγμα-ατος [τὸ] μιν, νεώτ. κ. δημ. ὑγρὸν στάζον ἀπὸ τινος, ἀποστάγμα : Τζέττ. Λυκοφρ. 607 ἀπόσταγμα κυκεῶνος, ΕΜ538, 16 ἢ νεώτ. τὸ ἔξ ἀποσταξέως διαφόρων ὁλῶν προερχόμενον οἰονευματώδες ὑγρὸν ἢ αἰθερίον ἔλαιον : ἀπόσταγμα οἶνου [τὸ κοινάκι], - ρόδων, - πετρελαίου.

ἀπόσταγος-η-ο δημ. ὁ ἀποσταγμένος, ἀποσταλαγμένος, ἀποστάλαχος

ἀποσταδᾶ ἐπίρρ. ἔξ ἀποσταξέως Ὀδ. Ζ 143

ἀποσταδῶν ἐπίρρ. κ. ἀποσταδᾶ βλ. λ. : Ἰλ. Ο556

ἀποστάξω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ-ξω κίμων τι νὸ στάξῃ, προκαλῶ, ἐπιφέρῶ στολαγμὸν : Αλοχ. Ἰκ. 579 δακρύων δ' ἀποστόξει πένητον αἶδω' 2) ἔχω διύλιστικὴν ἰδιότητα, εἶμαι κατ' ὅληλον εἰς τὸ νὰ γίνεται δι' ἐμοῦ ἀπόσταξις : Στρώβ. 13, 610 λίθος κρινευθεὶς ἀποστάξει φευσάργυρον

3) ἀμτφ. κ. νεώτ. πηπτα κατὰ σταγόνας, ἐκρέω στάζον : Λοκ. ἸΗεκτρ. 1 ἀποστάξαιν αὐτῶν δάκρυον, Γεωπ. 6, 16, 1 τὸ ἔξ αὐτῶν ἀποστάξων γλυκόκος, - ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπέσταζον τὰ δάκρυα' ἢ κ. μτφ. ἠδέως, μαλακῶς, ὡσεὶ στάζων, ὀμιλῶ, ἐκφράζομαι : ΑΠ 15, 97 Πυλῶς δὲ γέροντες ἴσαν ἀποστάξαις μελιπέδα φωνῆν' 4) ἀμτφ. κ. δημ. στάζων ἐκχύνουμαι, διαρρέω στάζονη : Ἦρῶνδ. 6, 6 ἀποστάξαιν [= ἀπορρεῖν, ἐλλείπειν], - ἡ στάμνα ἀποστάξει σὸ ράσιμα' ἢ ὄληον, ὁλήεις στάξω, ἔχω στάλαγμα ἢ ἡ σκεπὴ σὲ μὴ γινῆαι ἀποστάξει' 5) ἀμτφ. δημ. ὀποσταλάξω βλ. λ., παύουμαι, στάζω : θὰ παρῶσουνε μέρες ὡσποῦ ν' ἀποστάξουν οἱ χιονισμένες σκεπές.

ἀποστάθμησις [ἡ] νεώτ. κ. ἀποστάθμισις ἡ ἐκ τοῦ ὀλικοῦ δάρουτος ἐμπορευμάτος ἀφαιρέσις τοῦ ὀποδάρου [τοῦ δάρουτος τῆς συσκευασίας] πρὸς εἶδρον τὸν πραγματικὸν δάρουτος αὐτοῦ.

ἀποστάθμισις [ἡ] νεώτ. κ. ἀποστάθμισις βλ. λ.

ἀποσταθμῶ-ᾶω μιν, κ. νεώτ. ζυγίζω' Εὐστ. «σταθμῶ ἀποδιδῶμι».

ἀποσταθμῶ δημ. ἀόρ. ἀπόστασα, μτφ. παθ. παρ. ἀποστασμένος ἀποκίμων, ὀφιστάμα κίμων, κουράζομαι, ἀπαυδῶ : Βολαρωδ. 7, 2 καὶ τῶρα ἀποστασμένος | θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 10 μεσοστρατὶς ἀπόστασα κ' ἐχει συχτώσει' 2) μτφ. καταπνῶν τὰ δ. τραγ. κ' ἄν μ' ἀποστάσης σὸ χερὸ γυναικα νὰ μὴ πάρος' 3) ἐπὶ γήρατος, ἀπόστασα ἐγήρσα : Σάρρ. Ἀν. Αἴ.

ἀποστακτήρ-ηρος [ὁ] νεώτ. συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἀπόσταξιν βλ. λ.

ἀποστακτῆριος-ιον νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόσταξιν χρησιμεύων' 2) τὸ οὐδ'. ἀποστακτῆριον [τὸ] τόπος ἐνθα γίνεται ἀπόσταξις.

ἀποστάτης (ὁ) νεώτ. κ. ἀποστατήρ βλ.λ. πᾶν ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς ἀπόστασιν ὑγροῦ.
ἀποστακτικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετικός πρὸς τὴν ἀπόστασιν.

ἀποστακτός-ον(ν) νεώτ. κ. δημ. (ἀπόσταξις) ὁ ἐξ ἀποστάξεως προερχόμενος, ἀπεσταγμένος, ἀπόστακος, ἀποσταλάχτος· 2) τὸ αὐτὸ. ἀποστακτο- κ. -ιχτο τὸ ὑγρὸν ὑπόλειμμα τέφρας γαιουθράκων, στάχτης χρησιμοποιοῦμαι, οἷον πρὸς καθαρισμόν πικρῶν, πρὸς παρασκευὴν ὕδατος διὰ πλύσιν ἀσπρηροῦχων κ.τ.τ.· || κ. τὸ γεωδὸν ὕψοςματος τὸ διὰ τὸν τοιοῦτον διὰ στάκτης καθαρισμόν.

ἀποσταλάγμα-ατος (τὸ) μτγ. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀποσταλάρα ἀπόσταγμα· Σκύμν.397 αἰγείρων ἀπ· || δημ. κ. κατασταλάγμα, κατακάθι· 2) ἐπι προγμ. νεώτ. μτγ. τὸ εἰς ὃ ἀποσταλάει τι, ἀποπλῆγει μετὰ πλήρη βόστανον, ἀποπέλεσμα, τελικὸν συμπέρασμα· **ἀποσταλάγμα** ἐρεύνης, - τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν.

ἀποσταλάζει μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -άζω ἀφηνά τι νὰ στάζει· ΠΔ Ἀμώς 9,12 ἀποσταλάζει τὰ ὄρη γλυκασιμῶν || καθαρίζω τι δι' ἀποστάξεως· Ζερβ.Τρ.ΚΚ μετέχες του νιοβγάλτες ἀποσταλάζει· 2) μτγ. ἐξαγγίλω· Συνέσ.55 Β τὴν φυχὴν ἀποστ· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. ἀποπίντω κατὰ σταγόνας, ἀποστάζω βλ. λ. 2,4 κ. 51· Λουκ. Ἐρωτ. 45 ἀποσταλάζοντες ἰδρώτες, - ἡ σκεπὴ ἀποσταλάζει.

ἀποσταλακτήρ-ήρος (ὁ)νεώτ.κ. ἀποστακτήρ βλ.λ. **ἀποσταλακτήριο**-ος-ον νεώτ. κ. ἀποστακτήριο βλ.λ. ὁ πρὸς ἀπόστασιν χρησιμεῖον.

ἀποσταλακτικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀποστακτικός βλ.λ. **ἀποσταλαμην** Ἐπιγρ. ἀποσταλῆναι.

ἀποσταλαξιά (ἡ) δημ. ἀποσταλάγμα βλ.λ., ἄ. ἀποσταλιά· 2) κ. τὸ ἀποσταλάζειν βλ.λ.

ἀποσταλαξίς-εως (ἡ) νεώτ. ἀπόσταξις βλ.λ. **ἀποσταλαχτός**-η-ο δημ. ὁ ἀποσταλαχθεὶς, ἀπεσταγμένος, ἀπόστακος, ἀπόσταγος.

ἀποσταλαξιά (ἡ) δημ. ἀπόσταγμα βλ.λ., ἄ. ἀποσταλαξιά.

ἀπόσταμα-ατος (τὸ) EM 176,4 «ἐφεμα τὸ ἀπόσταμα βλ.λ.

ἀπόστασις-εως (ἡ) τὸ ἀποπέλλειν τι, τὸ στάλιμο· δ. γρ. ἐν Ἀριστλ.Ζ15,14,8.

ἀποσταλέω-άω μτγ. ἀποσταλάζω, ἀποσταζέω βλ.λ.· Ὀμπ.Κυν.3,370.

ἀπόσταμα (τὸ) δημ. κ. -μός τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστασίου βλ.λ. κόπωση, κόματος, κούραση Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.Β' 195 μισοπεθαμένοι καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ ἀπὸ τὸ ἀπόσταμα· 2) τὸ ἀποσταλάζον ὑγρὸν ἀπὸ τῶν ἐν ληψῇ πρὸς ἐκθλιφίν ὀποκειμένων σταφυλῶν.

ἀποσταμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποσταμῶν βλ.λ.

ἀποσταμός (τὸ) δημ. κ. ἀπόσταμα βλ.λ.Ι].

ἀπόσταον δημ. ἀπ' ὄτου, ἀφόταν, ἀφάταν· Ἐρωτόκρ.Α 1249 ἀπόσταν τὴν παρηγήκα.

ἀποστανομαί Πάπ. ἀφίσταμαι.

ἀποστάντι Ἐπιγρ. ἀποστῶναι.

ἀποσταθμός-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποσταθῆ, ὁ κατάλληλος δι' ἀπόστασιν βλ.λ.

ἀπόσταξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποστάζειν, ἡ κατὰ σταγόνας ἐκροή, τὸ στάξιμο· Ἰνπ.Διαίτ. [Ν68.1]29 αἵματος ἀπόσταξις· 2) νεώτ. κημ. ἡ διὰ θερμάνσεως ἐξαέρωσις πηκτικῆς οὐσίας καὶ ἡ διὰ φύξεως συμπύκνωσις τῶν ἀναδυομένων ἀτμῶν εἰς ὑγρὸν οὐσίαν, δημ. λαμπικάρημα.

ἀποστασία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ τῶν ὑψηλῶν ἀπὸ τοῦ θεοπτότου ἀπόστασις, ἡ κατὰ τῆς ἐξουσίας πνὸς ἐξέγερσις· Πλουτ.Γάλλ.Ι, Μηνι. 1,21 Συναξάρ. τοῦς ἄλλουσις ἐπὶ ἀποστασίαν κινεῖ || νεώτ. κ. ὁ ἀπὸ πολιτικῆς τινος ὀμάδας, κόμματος

κττ. ἀποχωρισμός, ἀποοκρίτησις· || ἐκκλ. ἡ ἀπαρνησις τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς χριστιανικῆς πίστεως· ΠΔ Ἰησ.22,22 ἐν ἀποστασίᾳ ἐλημμελήσαμεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου, ΚΔ Θεσσ.2,2,3 ἂν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία· || ἡ ὑπὸ ἱερουμένου ἐκουσία ἀποβολὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σπλήματος· 2) ἀνοχώρησις, ἐξαφάνισις· Ὀλυμπ.Μετ.320,2· 3) ἀπόστασις, διαστήμα· Ἀρχμ.Ψαμμ.1,5· 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχεοειδῶν.

ἀποστασία (ἡ) δημ. κάματος, κόπος, ἀπόσταμα, ἀποσταμός.

ἀποστασιάζω μον. ἀποσταίω βλ.λ.· Τζέτζ. Ἰστ.5,950.

ἀποστασίαστος-ον μτγ. ὁ εἰς ἀποστασίαν προελθών, ὁ ἐπαναστατικός· Φιλ.1,238.

ἀποστασία (ἡ) δημ. κόπωση, κούρασις, ἀποσταμός || διάθεσις ἀναπαύσεως.

ἀποστασίη (τὸ) δημ. τὸ καταπεποιημένον, συνήθ. ἐπὶ γεγρακτός Ἰησοῦ· Σδάρρ Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀποστασιομέτρης (ὁ) νεώτ. κ. ἀποστασιομέτρων (τὸ) ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς μέτρησιν ἀποστάσεων.

ἀποστάσιον (τὸ) μτγ. ἡ διδομένη τῇ γυναικὶ πιστοποιήσις διαζεύξεως, τὸ ἐγγραφὸν διαζυγίου, τὸ διαζευκτήριον, ἄ. ἀπόστασιον βλ.λ. βιβλίον Ι ΚΔΜατθ.5,31 ὅς ἂν ἀποστάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ὁτὼ αὐτὴ ἀποστάσιον· Ἦσ. «γράφαι ἀποστάσιον, ἀπολύσαι τὴν γυναῖκα».

ἀποστασίον δίκη, -συγγραφὴ, βιβλίον Ἦσ. «ἀποστ- δίκη ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθερωτῶν, ὅτε ἀποστῶσιν τῶν ἀπελευθερωσάντων» ἴτοι ἐκ καταγγελίας δίκη ἐναντίον ἀπελευθεροῦ, καταλιπόντας τὸν προστάτην τοῦ ἡ ἀνομασταντος ὡς τοιοῦτον ἄλλον ἢ τὸν ἀπελευθερωσάντα Ἀρποκρ. ἐν λ. «δίκη τίς ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερωσασιν, ἐὰν ἀφίστῶνται ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην καὶ ἄ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιάσαι· καὶ τοὺς μὲν ἄλλοιτας δεῖ δοῦλους εἶναι, ταὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους»· Ἀριστλ. Ἀθ.58,3 ὁ δὲ πολέμαρχος··· εἰσάγει δίκας τὰς τῆς τῶν ἀποστασίου καὶ ἀποστασίου· καὶ παραλείπομενον τοῦ δίκης· Δημ. 790,2 τὴν μητέρα αὐτοῦ ὄφλοισαν ἀποστασίον ἀπέδοσθε· 2) Πάπ. ἀπ·-συγγραφὴ πρακτικὸν ἐκχωρήσεως, ἐκχωρητήριον ἐγγραφὸν· 3) μτγ. ἀπ· βιβλίον τὸ παρεχόμενον γυναικὶ ἐγγραφὸν, τὸ πιστοποιεῖν τὸ δοθέν αὐτῇ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διαζυγίου, ἀποστάσιον βλ. λ.· ΠΔ Δευτ.24,1 ἐάν·· γράφῃ αὐτὴ βιβλίον ἀποστασίου, καὶ δώσῃ εἰς τὰς χεῖρας οὗτης.

ἀπόστασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀφίστασθαι, ἡ πρᾶξις ἢ ἡ κατάστασις κ. καθόλου ἢ ἀφορημένη ἔννοια τοῦ ἀφίσταμαι βλ.λ., ὅθ. ἐν ἐνεργ. σημ. ἀποστασία, ἀπόσχισις ἀπὸ ἐξαρτήσεως ἢ συμπράξεως ἢ συμμαχίας, ἐπανάστασις· Ἦρ.5,35 ἐθουλεύοντο ἀπόστασιον, Θεουκ.1,75 ἂν αὐ ἀποστασίος πρὸς ἡμᾶς ἐγγίνοντο, Πλουτ.Φάβ. 13 συμμαχίος ἐπιδοθόντες καὶ τὰς ἀποστάσεις κωλύοντες· || στάσις, ἐξέγερσις κατὰ καθοριστικὴ ἀρχῆς· Ἦρωζιαν.7,4) εἰς μίσησ καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρωξύνον, αὐτ.4,3 ἀποστάσις στρατιωτῶν· 2) ἀποστέρησις, ὀπάλεια, ἀφαίρεσις πνός, οἷον κτήματος, ἀρχῆς, ἐξουσίας· Δημ.386,12 τῶν δὲ κτημάτων ἀπόστασιν· 3) τὸ ἀφίστασθαι, ἀπέχειν ἀπὸ τινος, ἀποβολή, ἐγκατάλειψις· Εὐρ. Ἰνπ.277 σῖται δὲ εἰς ἀπόστασιν βίου· 4) ἱατρ. οἰδήμα ἐμψυον, ἄ. ἀπόσταμα βλ.λ., ξεθύμασις· Ἰνπ. Ἀφορ.4,4,31 περὶ τὰς γνάθους αὐ ἀποστάσεις γίνονται, Πολουδ.4,199 οὐλῶν ἀπόστασις· || συνεκδ. κ. ἡ ἐξ ἀποστήματος πυθρόρασι· Γαλ. ἐν Ἐπιδήμ.1176 Δ πολυάκις ἀποστάσεις εὐρωμεν αὐτὸν οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν κατ'

ἀπόθεσιν, ἀλλὰ καί τῶν ἐκκρίσεων ὀνομάζοντα· 5) ἰατρ. ἐπὶ παθήσεων, μετάστασις βλ. λ., μετάρθρωσις ἀπὸ μιᾶς εἰς ἕτεραν νόσον, ἔθ. κ. ἀπολ. ἐπίδειξις : Ἰνν. Νούσ. 256, 32 ὡστε καὶ ἀπόστασις ἐποίησεν ἡ νόσος, αὐτ. 959 Β ἀποστάσεις ἐπὶ τὸ ἄλθριον καὶ κρίσιμον· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν παθ. σημ. τὸ ἀπὸ τινος μέχρις ἄλλου τίνος τοπικὸν ἢ χρονικὸν διάστημα, συνεκτ. τὸ ποιητικὸν τοιοῦτον ἴτι ἢ μεταξύ δύο ἢ πλείονων διαφορᾶ : Πλάτ. Φαίδ. II Β εἴπει καὶ ἀκοή ἡμῶν ἀφίσταται τῆ αὐτῆ ἀποστάσει, ἥπερ ἄλλε τὸ ἕδατος ἀφέστηκεν, Ἀριστ. Κόσ. δ, 5 τὰ ἐπὶ γῆς εἴκειν ἐν ἀποστάσει πλείστη τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφέλειαν, ἀσθενῆ εἶναι, Θεόφρ. Πυρ. 43 τρίτη τις ἀποστάσις ἀπὸ τοῦ πρώτου, Πολυδ. 4, 155 ἀπόστασις ἀστρων, - ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερολίον, - ἀπόστασις δύο σημείων [γεωμετρ. τὸ μήκος τῆς μεταξύ αὐτῶν ἀγομένης εὐθείας], - ἀπόστασις σημείου ἀπὸ ἐπιπέδου [γεωμετρ. τὸ μήκος τῆς ἀπὸ τοῦ σημείου ἐπὶ τὸ ἐπιπέδον καθέτου], - ἀπὸ τοῦ ἀσιατικοῦ μέχρι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ ὠφίσταται μεγάλη ἀπόστασις, - μετὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τρεῖς ὥρες κάναμε τὴν ἀπόστασιν Ἀθήνας, Κόρινθον, - ἀπὸ τότε ὡς τώρα δὲν εἶναι μεγάλη ἀπόστασις· || κ. μῦθ. ἀπόστασις ἰδεῶν, - κοινωνικῆς θέσεως, - ἀνατροπῆς, - ἠθικῶν ἀντιλήψεων, - ἀπὸ τὰ λόγια ὡς τὰ ἔργα εἶναι μεγάλη ἀπόστασις· || κ. νεώτ. φρ. εἰς ἀποστάσεως μακρότερον, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύμνευσις : Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 6, 17 | ἐνια τῶν φυτῶν εἰς ἀποστάσεως ἢ πλησίον ἐλθεῖσιν εὐσμενότερα, - τὸν ἐπυροδόλησεν εἰς ἀποστάσεως, δημ. ἀπὸ ἀπόστασις : ὁ κρᾶτος ἐρχόταν ἀπὸ ἀπόστασις· κ. μῦθ. παρηκολοθεῖ τὰς πολιτικὰς ζυμώσεις εἰς ἀποστάσεως· || φρ. ἐν ἀποστάσει κ. νεώτ. εἰς ἀπόστασιν ἢ κατ' ἀπόστασιν ἢ κατ' ἀποστάσεις ἀνωτέρω, κάπως μακρὰν, κατὰ διάστασιν τι, δδ. κ. ἀραιῶς : Πολυδ. 3, 113, 4 πάσης δὲ τῆς δυνάμεως προύστησε τοὺς εὐζῶνους ἐν ἀποστάσει, - ἐτοποθέτησε φρουροὺς εἰς ἀπόστασιν, - ἔστησε φυλακία κατ' ἀποστάσεις· || μῦθ. φρ. νεώτ. κ. δημ. τὸν κρατῶ εἰς ἀπόστασιν | ἢ σὲ ἀπόστασιν | ἐν φερόμαι εἰς αὐτὸν ὡς εἰς ἴσον, δὲν τοῦ ἐπιπράξω οικειότητα· 7) τόπος, παράπηγμα, ὑπόστεγον, κτίριον πρὸς ἀποθήκευσιν, ἰδίως προσωρινῆν : σχολ. Ἀριστ. Ἰνν. 997 « λέγονται δὲ ζυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ οἰκίαι καὶ ἀποστάσεις » : Στράβ. 17, 794 εἶται τὸ Καισάριον καὶ τὸ Ἐμπορίον καὶ ἀποστάσεις· 8) ἐν τῇ ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ αἱ παραστατικαὶ περιγραφαὶ ἢ οἱ ἰσχυρισμοὶ εἶναι διακεκριμένοι καὶ μεμονωμένοι ἀπ' ἀλλήλων : Φιλόστον. εἰς Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 12 αἱ δὲ ἀποστάσεις εἶτε προβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἀπεχωρίζον πολλοχού· 9) δημ. ἀπόστασις [ἀποσταίνω] κ. ἀποστασία, συνηθέστ. ἀπόσταμα ἢ εἰς ἐργασίας ἢ παρείας κόποις· πρβλ. ἀντίθ. ἑξαπόστασις, ἑξαπόσταμα.

ἀποστατήρ-ἦρος | δὲ ἀπὸ τίνος ἀφίσταμενος : Νόμ. Λυκούργου π. Πλούτ. Λικ. 6 ἀποστατήρας ἦμεν [ἐρμηνευόμενον « τοῦτ' ἐστὶ μη κυροῦν, ἀλλ' ὄλων ἀφίστασθαι καὶ διαλεῖν τὸν δῆμον »]

ἀποστάτης (δ) κ. νεώτ. κ. δημ., μτγν. κ. νεώτ. θηλ. -ίς, μον. νεώτ. κ. δημ. θηλ. -ἄτρια, δημ. θηλ. κ. -ἄτισσα, ὁ ἀποστάς τοῦ κυρίου του, ὁ δραπέτης δούλος : Πλούτ. Ρωμ. 9 οἰκῶν καὶ ἀποστατῶν πολλῶν ἠθροισμένων πρὸς αὐτοῦ· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ ἀποστάς, ἀποστατήρας ἀπὸ τίνος, οἷον ἠγεμόνας, ἑξουσίας, ἀρχῆς ὁ εἰς ἀνυποταξίαν καταστάς : Πολυδ. 5, 57, 4 τὰς ἀποστάταις γενανόσιν τοῦ βασιλέως, Διον. Ἀλ. Ρωμ. ὁ τοῦ πατρὸς ἀποστάτης, Πλούτ. Ηθ. 82 Β κύναις ἀποστατάς κλοαίσις ἄγουσιν, Πλάτ. Ἐσοδ. 3, 2, 18 ἀποστατίδα πόλιν· 3) μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρ-

νηθεὶς ὁ ἀποκηρύξας τὴν προτέραν θρησκευτικὴν αὐτοῦ πίστιν : Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης· || ὁ τὴν ἱερατεῖαν αὐθαγέτης, ἀνόμιμος ἀρροβιῶν κληρικὸς, **ἀποστατηρεῖν** μον. εἶμαι διατεθειμένος, ρέπω εἰς ἀποστασίαν βλ. λ. : Γεώργ. Παχ. Ἀνδρ. 3, 9, **ἀποστατηρεῖς**-εως | ἡ] μον. ἀποστασία βλ. λ. : Γεώργ. Παχ. Ἀνδρ. 3, 25.

ἀποστατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κλίνων, ὁ ρέπων εἰς ἀποστασίαν : Πλούτ. Ρωμ. 7 ἀπ-θράσος· 2) ἀνῆκων εἰς ἀποστάτας, ἀνταρτικός· 2) ἰατρ. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς σχηματισμὸν ἀποστήματος : Ἰνν. Ἀγμ. 25· 3) γραμμ. ἀσύνδετος, πρβλ. ἀπόστασις.

ἀποστατικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι' ἀποστασίας, ἐπαναστατικῶς : Πλούτ. Πελ. 15 τοὺς ἀποστατικῶς... ἔχοντας [τοὺς ἔχοντας διάθεσιν, ροπήν πρὸς ἐπαναστάσιν]· 2) γραμμ. ἀσύνδετως : Εὐστ. Ἰλ. 635, 58.

ἀποστατικός-ιδος | ἡ] μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἀποστατίου βλ. λ. : Πλάτ. Ἐσοδ. 1, 2, 18 τὴν πόλιν τὴν ἀποστατίαν, Ἰώσ. Αἰ 11, 2, 1.

ἀποστατός-η-ο δημ. ὁ μὴ καταπεποιημένος, ὁ ξεκούρατος, ἑξαπόστατος : Σάφρ. Ἀν. Αἰέν. λ.

ἀποστατήρια (ἡ) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ἀποστατή, ἡ ἀποστατίς : Θεόδ. Στ. 250 D.

ἀποστατός-εω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ῶσα ἵσταμαι εἰς ἀπόστασιν, μακρὰν ἀπὸ τίνος : Αἰσχ. Χο. 826 ἄτα δ' ἀποσταταί φίλων, Σοφ. Οἴ 743 μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεσάται | δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου μορφῆν, δὲν ἴσο πολὺ ἀνόμοιος πρὸς σέ· 2) ἀποχωρίζομαι, ἀποσπῶμαι ἀπὸ τίνος, οἶον εἰ ἀπαρνούμαι : Ἀριστ. Π. Ὀρν. 314 κοῦκ ἀποστατῶ φίλων· 3) νεώτ. κ. δημ. γίνομαι ἀποστατής, κἀμῶ ἀποστασίαν, στάσις : ἀποστατήσαν οἱ ναῦτας τοῦ καραβιοῦ [ἐστασίασαν]· 4) ἀπολ. εἶμαι ἀπὸν, λείπω, ἀπομακρύνομαι : Πλάτ. Κρατ. 428 D σμικρὸν ἀποστατῶ.

ἀποσταυρώω-όω κ. νεώτ. διὰ σταυρῶν, πασάλων ἀποφράττω, ἀποκλείω πρὸς ὄχρῳσιν : Θεουκ. 4, 69, Πολυδ. 4, 56, 8.

ἀποσταυρώνω δημ. ἀλέφω σταυροειδῶς δι' ἡγιασμένου ἐλαίου ἢ μύρου : Βλ. Συμμ. 273, 489.

ἀποσταυρώση (ἡ) δημ. ἡ ἀποκαθάρσις τοῦ Χριστοῦ : Βλ. Συμμ. 272.

ἀποσταφιδιάζω δημ. ἀποσταφιδῶ βλ. λ.· || τὸ μέγ. -διάζομαι κ. ἐπὶ σταφυλῶν, σῖπνες ὑπερωριμάσασσι ἀπορρινοῦνται εἰς σταφίδας.

ἀποσταφιδῶ-όω κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς σταφίδας· ἐν τῷ παθ. : Θεόφρ. Φ Αἴτ. 28, 3.

ἀποσταφιδῶν δημ. ἀποσταφιδῶ, ἀποστοφιδιάζω βλ. λ.

ἀποσταφυλό (τὸ) δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. -α τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομεινόντα ἐπὶ κλημάτων σταφυλῶν, ἀποτρύγια, τασάμυρα, κοβδοῦνια.

ἀπόσταχο τὸ | δημ. ὑπόλειμμα βουδρασμένης τέφρας εἰς ἣς παρήχη ἡ ἀλκισίθα· βλ. λ. κατὰ τὴν πλῆσιν τὸν ἐνδομύδατον.

ἀποσταχτόνομα δημ. ἀποσπεφροῦμαι, γίνομαι ὀλωδοῖδλου στάχτη.

ἀποσταχῶν μον. παράγω στάχως : Γεωπ. 2, 24, 3 **ἀποσταγᾶξω** ἀποκαλύπτω, ἀφαιρῶ τὸ ἐπικάλυμμα, ἑσκαπάζω : Ἐμπεδ. 356 εἰσοῦκ' ἀποσταγᾶξεν πυκνὸν βόον· || ἀφαιρῶ τὴν στέγην, ἐπὶ οἰκοδομῆς : Στράβ. 198 ἔθος δ' εἶναι... τὸ ἱερόν, ἀποσταγᾶξω, ΚΔΜαρκ. 2, 4, -ἀπεσταγᾶσαν τὴν στέγην· 2) στεγάζω καλῶς, σκεπάζω.

ἀποσταγᾶν-όω μτγν. ποῖθ τι στεγανόν ἐν τῷ παθ. : Μοσχ. ἰ. Αἰθν. 5, 207 Β μολυβδίναις δὲ κεραμίσι ἀπεσταγανόντο [ἐπὶ πλοίων, ἐσπουπῶνοντο ἵνα μὴ διέρηται τὸ ὕδωρ, δ. ἰρ. ἀπεσταγνόντο, πρβλ. κ. ἀποσταγᾶν]. **ἀποσταγᾶσις**-εως | ἡ] Ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἡ μέρι

τῆς στέγης ἐπίκρισις 2) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τῆς στέγης ἢ ἄλλου ἐπικαλύμματος.

ἀποστάγμα-στος (τό) κ. νεώτ. σκέπη πρὸς φύλαξιν ἀπὸ πινος : Θεόδωρ. Αἰτ. Φ5,13,3 ἀποστάγμα φύλου 2) νεώτ. ἀποστάγμα βλ. λ.

ἀποστάσεις-ιας ἴσηρ. ὄψωρ. ἀποστάσεις : ἀποστάσιος τῶν τοίχων τῶν λιθίνων.

ἀποσταγῶ-ῶ κ. νεώτ. στεγνὸν καλῶς : παθ. -οῦμαι περιχρῶμαι, φράσσομαι στεγανῶς : Ἦρ. Πνευμ.1,23 || ἐπὶ τῆς γαστροῦ, πάσχω ἐμφραξίν Ἰππ. ΟΞ (Νόθ. 1) 51.

ἀποσταγῶμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποστεγνῶν βλ. λ.

ἀποσταγῶν δημ. ἀποστεγνῶ, ἐντελῶς στεγνῶν μτθ. κ. ἀμθ. : ἀφῆσε τὰ ροῦχα νὰ ἀποσταγῶσιν στὸν ἥλιο.

ἀποστάγω μέλλ. -ῶ δια στεγάσματος προφυλάττω ἀπὸ πινος : Ἀριστλ. π.2Μορ.2,15,1 ὅπως αἱ ὄφρες ἀποστάγωσι . . τῶν ὑγρῶν || μετ' αἰτ. προστατεύω, ὑπερασπίζω : Θεόδωρ. Αἰτ. Φ1,4,5 2) ἀποκλέω τι, ὀδ. κ. εἶδ. ἐμποδίζω τὴν ἐκροήν ἢ ἐξορῆσιν τοῦ ὕδατος || μτθ. κρατῶ εἰς ἀπόστασιν : Αἰσχ. Θηβ.234 ὄχλον πύργος ἀποστάγει.

ἀποσταγῶμαι σχόλ. στεγνῶζω : σχόλ. Ἰλ. Ψ 30 (ὡς ἐρμ. τοῦ « ὀρέχθεον »).

ἀποσταγῶ-ῶ μτθ. ποιητ. ἀποσταγεῖ βλ. λ. : Θεόδωρ. 22,101 ὄμματα ἀπεσταγέματα.

ἀποστειρῶ (τό) δημ. ἐπὶ ζῴου, τὸ ἀπομείναν στειρόν.

ἀποστειρῶ-ῶ μτθ. μον. κ. νεώτ. κάμνω τινὰ ἢ τι στειρόν, ἀγονόν : Μεθόδ. 378, Εὐστ. Πονημ. 66, 16 2) νεώτ. μτθ. καταστρέφω ἐντελῶς δι' ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἢ ἄλλων μέσων τοῦ εἶς τινα οὐσίαν ἢ ἀντικείμενον ὑπάρχοντα μικροβιογονιμοῦς : ἀποστειρωμένον γάλα, -ὄψωρ.

ἀποστειρῶν δημ. ἀποστειρῶ βλ. λ.

ἀποστειρώσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. στειρώσις, ἔλλειψις γονιμότητος : Θεόδ. Στ. ἐν Μά. Πατρ. 5,38 || νεώτ. κ. μτθ. ἔλλειψις δημιουργικότητος, παραγωγικότητος : ἀποστειρώσις πνευματικῆ 2) νεώτ. ἡ πλήρης καταστροφή τῶν εἰς τινα οὐσίαν ἢ ἀντικείμενον ὑπάρχοντων μικροβιοσυσμῶν, ἀπαστερισμός : ἀποστειρώσις καρπῶν, -γάλακτος, -ἐργαλείων.

ἀποστειρωτῆρ-ῆρος (ὶ) νεώτ. κ. -τῆς συσκευῆ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποστειρώσεως βλ. λ.

ἀποστειρωτῆς (ὶ) νεώτ. ἀποστειρωτῆρ βλ. λ.

ἀποστειρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ συντελὼν εἰς τὴν ἀποστειρωσιν βλ. λ.

ἀποστειρωτικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποστειρώσεως βλ. λ.

ἀποσταίγω ἄορ. ἀπέστιχον ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι : Ἰλ. Α522 αὐτὶς ἀπόστιχε, Αἰσχ. Ἰκ. 769 ἐς νύκτ' ἀποσταίχοντας ἡλίου.

ἀποστάκω δημ. κ. ἀποστάκωμαι στέκω πρὸς σπυγῆν 2) παραμένω μέχρι τέλους : Σάρρ. Ἀν. ΑΗ ἐν λ. δὲν ἀποστάθηκε ὡ ἀκοῦσα.

ἀποστάλλω κ. νεώτ. δημ. ἀποστέλλω κ. -ρνω, μέλλ. -στελλῶ, στέλλω μακρῶν, ἀποδιώκω : Σοφ. Ηλ. 71 μὴ μ . . τῆσ' ἀποστείλητε γῆς, Εὐρ. Φοιν. 485 ἀποστ- εἶω χθονός || παθ. -ομαι ἀπέρχομαι, φεύγω μακρῶν : Εὐρ. Ἐλ. 670 ὄμνων . . τῶν ἐμῶν ἀποστάλης, αὐτ. Φοιν. 319 φνάγας ἀποσταλεῖς 2) πέμπω εἰς ὑψηρῆσιν τινὰ : Ἦρ. 5,32 Ἀρταφέρνης ἀπέστειλε τὸν στρατὸν παρὰ τὸν Ἀρισταγόρην, Θουκ. 145 ναῦς αὐτοῖς ἀποστ- βεηθοῦς || κ. παθ. πέμπομαι εἰς ὑψηρῆσιν : Ἦρ. 3,26 3) ἀποβάλλω : Ἀριστφ. Λυσ. 1084 ἀποστ- θαίμα- ται (ἀπεκδέσσομαι) 4) ἀμθ. ἀποσπύρομαι, ἀποχωρῶ, ἐπι βαλῶσις : Θουκ. 3,89.

ἀποστῆνω δημ. κ. -στῆρνω, παθ. ἀποστέλλωμαι κ. -στῆρνομαι, ἄορ. ἀποστάθηκα κ. -ἀρθη-κα, μτθ. παρακ. ἀποσταλμένος, -αρμένος κ. -ελα-

μένος ἀποστέλλω βλ. λ. : δ. τραγ. ἐμένα μὲ προστάζουσε μ' ἔχουν ἀποσταμένο.

ἀποστενωχρῶ-ῶ μτθ. τελείως στενωχρῶ **ἀποστένω** μτθ. στενάζω : Ἀριστφ. Ἐπιστ. 2,18 ἀποστένωσι τὸν πόδον.

ἀποστενῶ-ῶ κ. νεώτ. ποιητ. -στεινῶ κάμνω τι στενόν, περιορίζω : Ἐκκλ. Μην. 4,14 Ὅρθρ. πορείας ἀτάκτους ἀπεστένωσας κ. παθ. : Θεόδωρ. Πυρ. 54 τὸ πῦρ ἀποστενωθεῖαι μέλλον || κ. μτθ. : Συμπλίκ. Φυσ. 18,4 γνώσις ἀπεστενωμένη.

ἀποστενῶν δημ. κάμνω τι στενώτερον ἢ ὅσον ἦτο.

ἀποστενωσις-εως μτθ. κ. νεώτ. στενώσις : σχόλ. Ἰλ. Ψ 330 || αὐτολή : Δαμῆσκ. Ἀρχ. 59.

ἀποστενωτικός-ή-όν μον. ὁ ἀποστενῶν, συντεμνῶν, ἀντίθ. πλατωνικός : Εὐστ. Ἰλ. 315,11.

ἀποστεοῦμαι νεώτ. γίνομαι σκληρὸς ὡς ὀστοῦν || μτθ. γίνομαι ὀστεώδης, ἀδυνατίζω : ἀπεστεώθη ἀπὸ τὰς στεροῦσις.

ἀποσταπτικόν (τό) ΕΜ 331,38 « ἄσμα οὕτω καλούμενον » ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ἤδετο ».

ἀποστέρω κ. νεώτ. μέλλ. -ῶ δὲν ἀγαπῶ πλέον, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην : Φιλόστρ. 610 μητέρα ἀπέστειρον ἐπὶ δούλου ἐρωτῆ || ὀθ. κ. ἀηδία-ζω, ἀποστρέφομαι, ἀποριπτῶ ἐξ ἀπεχθείας : Αἰσχ. Ἀγ. 499 τὸν ἄντιον δὲ τοῖσδ' ἀποστέρω λόγον 2) καρτερικῶς ἀρνοῦμαι : π. Σουῖδ. ἐν λ.

ὁ δὲ τροφὸν ὡς προσπιμπόμενος, ἀλλ' ἀποστέρωσας 3) νεώτ. δὲν δέχομαι, δὲν παραδέχομαι τὸ : ἀποστέρω τὴν φιλίαν του, - τὸ δῶρον.

ἀποστέρωμαι (τό) δημ. κ. ἀποστέρωμαι τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποστειρῶν, ἡ ἐντελής στειρώσις.

ἀποστέρωσις-εως (ἡ) Πάπ. ἀποστέρωσις βλ. λ.

ἀποστέρωσιν δημ. παῦω τελείως νὰ ἐκρέω, ἐντελῶς στερεῶ, ἐπὶ πηγαίων ὕδατων.

ἀποστέρω-ῶ κ. νεώτ., δημ. -ῶν ποιδὶ τι δλωσ στερεόν : Φιλ. Βελον. 79,4 παθ. : Ἀριστφ. Θουμ. 837 Β 13 2) μτθ. ἐμμένω σταθερῶς : Φιλ. ὀδ. Ρητ. 2,31 S τὸ γ' ἀποστέρωσθαι πρὸς τὸ τοῖς κατὰ γεωμετρίαν . . εἶπαιν 3) νεώτ. ναυτ. λύω τοὺς δεσμούς δι' ὧν ἐκρατεῖτο τὸ στερεωμένον καὶ ἀκίνητον, ὀλον πυροβόλον πλοῖου, λέμβου κττ.

ἀποστέρωσιν δημ. ἀποστειρῶ βλ. λ.

ἀποστέρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποστειρῶ βλ. λ. || κ. εἶδ. τὸ σύνολον τῶν ἐργασιῶν δι' ὧν πυροβόλα πλοῖου φέρονται ἐκ τῆς θέσεως στερεώσεως εἰς θέσιν ἐπιτρεπῶσιν ἀνὰ περιστρέφονται ἐλευθερώως.

ἀποστέρωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ὀποστερεῖν, ἡ στέρησις, ἀφαίρεσις : Θουκ. 7,70 ἀποστέρησιν ἀκοῆς, Πλάτ. Νόμ. 396 D ἐπ' ἀποστέρησιν τοῦ δούλου ἢ μὲ τὸν σκοπόν ἢ ἀστερήσει αὐτὸν τοῦ δούλου, ἡ ἀποστέρησις προνομῶν.

ἀποστέρητής (ὶ) ἀποστέρων, ἀρπαξ : Πλάτ. Πολιτ. 344 Β ἀποστέρηται καὶ κλέπται.

ἀποστέρητικός-ή-όν κατάλληλος εἰς ἀποστέρησιν, ἀρπαξίτης, ἐξοσταπτικός : Ἀριστφ. Νεφ. 747 ἔχω τόκου γνῶμην ἀποστέρητικὴν (ἐπινοήσιν ἵνα μή τις καταβάλλῃ ὀφειλόμενον τόκου).

ἀποστέρητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποστέρησεως βλ. λ.

ἀποστέρησις-ἰδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀποστέρητός βλ. λ. : Ἀριστφ. Νεφ. 750 γνῶμην ἀποστέρητρίδα (πρόσφορον εἰς δι' ἀπάτης ἀφαίρεσιν).

ἀποστέρησις ἀποστέρω βλ. λ. : Ἰππ. Ἀδέν. 17.

ἀποστέρησις (ἡ) λατ. a posteriori ἐκ τῶν ὀστέρων διεθνῆς φιλοσοφικός ὁρος πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι γνώσις τῆς προέκυψε ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἢ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτάται.

ἀποστέρησις (ἡ) λατ. a posteriori ἐκ τῶν ὀστέρων διεθνῆς φιλοσοφικός ὁρος πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι γνώσις τῆς προέκυψε ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἢ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτάται.

ἀποστέρησις (ἡ) λατ. a posteriori ἐκ τῶν ὀστέρων διεθνῆς φιλοσοφικός ὁρος πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι γνώσις τῆς προέκυψε ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἢ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτάται.

ἀποστέρησις (ἡ) λατ. a posteriori ἐκ τῶν ὀστέρων διεθνῆς φιλοσοφικός ὁρος πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι γνώσις τῆς προέκυψε ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἢ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτάται.

ἀποστέριος (ὶ) δημ. ἐπὶ ἀνέμου, ἀπόγειος, στεριανός, ἀπὸ τῆς στεριάς.

ἀποστερίσκω ἀποστερώ βλ. λ.: Σοφ. ΟΚ376.
ἀποστερίωμα (τό) δημ. ἡ ἐντελής στερεώσις.
ἀποστερνίζω γλωσσ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ σπέρνου βλ. λ.
ἀποστερνός-ἡ-ὄ δημ. ὁ τελευτήσας πάντων.
ἀποστερώ-έω κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ήσω, μέσ. -στερήσομαι, κ. -στερούμαι, παρακ. ἀπεστερήμαι ἀφαιρῶ διὰ τῆς βίας ἢ ἀπάτης, ἀρπάζω: Ἦρ. 7, 155 ἤρχε αὐτὸς ἀποστερήσας τοὺς παῖδας, Σοφ. Ἠλ. 1276 μὴ μ' ἀποστερήσας.. ἠδονήν || κ. παθ. -οῦμαι ἐν ὄμ. σμυ.: Ἦρ. 3, 130 Ἑλλάδος ἀπεστερήμενος, Δημ. 549, 12 πάντων ἄν ἀπεστερήμην, -ἀπεστερήθην τῆς ἐλευθερίας, - τῶν προνομίων 2) μετ' αὐτοῦ. ἄντων. ἀποσούω, ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος, προσώπων ἢ πράγματων, ἀποτραπιδίωμαι: Ἀντιφ. 128, 28 οὐκ ἀποστερῶν γε τῶν ἐς τὴν πόλιν ἐμαυτὸν οὐδενός· 3) δὲν παρέχω τὴν ὑπερχημένον, κατακρατῶ: Αἰσχ. Πρ. 777 μὴ μοι προτεινὼν κέρδος, εἴτ' ἀποστερεῖ, Δημ. 528, 16 || νεώτ. δὲν ἀποδίδω τοῖς εἰς χεῖρας μου ἐμπιστευθέν, ἀλλὰ μὴ εἰς ἐμὲ ἀνήκον: ἀπεστερήσει τὸν ἀνεφίην τῆς πατρικῆς περιουσίας· 4) ἐν τῷ λογ. ἐξάγω ἀρνητικὸν συμπέρασμα: Ἀριστ. Α Πρ. 44 Β 23· 5) νεώτ. κ. δημ. -οῦμαι μέσ. ἀποβάλλω τὴ, χάνω: Διγ. Ἀκρ. 2641 διότι ἀποστερήθηκα ἐκ πάντων τῶν πραγμάτων, - ἀπεστερήθη τῆς ἀκοῆς, - ἀποστερήθηκα τὸ φῶς μου, - τὸ φῶμί μου.
ἀποστεφανῶ-όω κ. νεώτ. δημ. -ώνω ἀποστερῶ τὸν στέφανον, ἀφαιρῶ αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἢ ἀπάτης: Χαρίτ. 1, 5 Λοικ. ΖΤραγ. 10 ὄψεαι.. ἰτόν Ἀπόλλωνα | ἀποστεφανωμένον ὑπὸ τῶν ἠρώτων || μέσ. -οῦμαι ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω τὸν στέφανον: Διογ. Λ 2, 54· 2) νεώτ. γεν. ἀφαιρῶ τὸν στέφανον || ἐκβάλλω ἐντελῶς τὴν στεφάνην ἢ πᾶσας τὰς στεφάνους τὰς συγκρατούσας ἐν συνοχῇ πράγμα τὴν οἶον βυτίον, κιθάρην κττ.
ἀποστεφανώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποστεφανῶ βλ. λ.
ἀποστεφανώσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀποθέσις, ἡ ἀφαιρέσις τοῦ στεφάνου: Εὐμῶθ. 425.
ἀποστεφῶ μον. κ. νεώτ. ἀποστεφανῶ, ἀφαιρῶ: Κων. Καιρ. 9 Β.
ἀποστεφίσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀποστεφανώσις.
ἀποστεφισίς-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ κατὰστασις τοῦ ἀποστεροῦμαι βλ. λ.
ἀποστηθίζω μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ἀπὸ στήθους, ἀπὸ μνήμης λέγω· Εὐστ. «ὅ δ' ἡ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φαμέν, πρὸς διαστολήν τοῦ ἀπὸ μεμβράνας ἢ βιβλίου»: Δαμάσιος, ἐν Σουῖθ. ἐν λ. «Σαλούστιος» οὐ γὰρ ἐστὶ ταῦτ' ἄν ἐς πλῆθος ἀποστηθίζειν καὶ γράφειν ἐς κάλλος ἢ ἐκ τοῦ προχείρου λέγειν· 2) νεώτ. κ. δημ. μαυθάνω τὴ ἀπὸ στήθους δι' ἐπανεπιλημμένης ἀναγνώσεως, τὸ ἀπονημονεύω ἰδίως ἠχητικῶς (μηχανικῶς) ἐπὶ λέξει: ἀποστηθίζω ποιήμα ἰτό ἀπονημονεύω ἐπὶ λέξει· - μὴν ἀποστηθίζετε τὸ μάθημα.
ἀποστηθισίς-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. -ῆ τὸ ἀποστηθίζειν βλ. λ. 2), ἢ ἐπὶ λέξει ἀπονημονεύσις κειμένου τινός καὶ ἢ οὕτω ἀπὸ στήθους ἀπαγγελία.
ἀποστηθισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποστηθισίς βλ. λ. 1 κ. 2 | Ἐπιφάν. 1, 1106.
ἀπόστημα-τος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διάστημα, ἢ ἀπάστασις βλ. λ.: Ἀριστ. Οὐρ. 294 Α 4 ἀπόστημα τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν γῆν, Πολυβ. 3, 95, 6 καθοριστικῆς τῶν πολεμίων ἐν ἀποστήματι περὶ τοὺς ὁδοῦχοῦντας σταδίων· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πυθῶδες οἶδμα, σπιρὶ με ἔμπυον: Ἰνν. 133 Ε μὴ γινομένης πυθῶδους ἀποστήματος || ἐν χρ. κ. μτφ.: Πλούτ. Ἠθ. 809 Ε ἄν μῆτις οἶος.. Κατίνιας νόσασμα καὶ ἀπόστημα πόλεως ἐγγυλήνται.
ἀποστηματίας (ὁ) μτγν. ὁ πάσχων ἀπόστημα· || ἐπὶ οἰδημάτος, τὸ ἦδη ἐκρέον πύον βλ. λ. 2): Ἀρετ. Ἄρον. Παθ. 1, 9 ἐν δὲ τὸ πύον διεξίει κάτω ἀποστηματίας κικλάσκονταί.

ἀποστηματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων φύσιν ἀποστηματος βλ. λ. 2) ἢ εἰς ἀπόστημα ὀφειλόμενος: Ἠλιδ. π. Ὀρειβ. 44, 33, 74 || νεώτ. κ. ὁ πάσχων ἀπόστημα· 2) ὁ εἰς ἀπόστασιν θέτων, ὁ ἀποχωριστικός: Χρυσ. Στωϊκ. 2, 245 οὐδὲν ἀποστηματικὸν παρεμφανίονσα.
ἀποστηματικός ἐπίρρ. μτγν. γραμμ. ἀποχωριστικός, κατ' ἀπόκλεισιν ἄλλων, ἀπολλύτως: Φιλῆμ. Λεξ. 26 καὶ χωρὶς δὲ ἀναφορικῶ λαμβάνεται τὰ ἀναποδοτικὰ ἀπολύτως, ἴτοι ἀποστηματικός καὶ θαυμαστικός.
ἀποστημέτιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. μικρὸν ἀπόστημα: Γαλ. 17, 11, 326.
ἀποστηματοῦθις-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων φύσιν ἀποστήματος, ὁμοίος μετ' ἀπόστημα: Ἰνν. Κρωκ. 141.
ἀποστηρίγμα-τος (τό) ὄπερμα, ἀποστήριγμα: Ἰνν. Ἰντρ. 25, ΕΜ 125, 17· 2) τὸ ἀποστηρίζεσθαι βλ. λ. 2 | Ἰνν. Φυσ. 9.
ἀποστηρίζω κ. αυηθῶστ. μέσ. -ομαι στήριζομαι ἐντελῶς, ἐρείδομαι σταθερῶς, ἀκουμπῶ κάπου καλῶ: Ἀριστ. Πρ. 5, 19 ἐν δὲ τοῖς κατάντασι, διὰ τὸ ὑποφέρεσθαι, τοῖς σκέλαισι τοὺς μικρούς ἀποστηρίζομενοι, ποιοῦμεν αὐτούς, Α Πλ. 265, 9 ἢ δὲ σασηρῶς βάκτρον ἀποστηρίζεται ἐς γὰν· 2) ἐπὶ νόσου, ἐντοπιζομαι, ἐκδηλοῦμαι εἰς ὄρισμενον σημεῖον ἢ ὑπὸ ὄρισμένην μορφήν: Ἰνν. 83 Ρ ἠδὴ ἀποστηρίζομενο τοῦ νοσήματος· || συγκεντροῦμαι, καταλήγω εἰς ἐν μέρος: Ἀριστ. Ζ 17, 9 ὅταν δ' ὠδίνωμαι αἰ γυναικες.. ἀποστηρίζονται αὐταῖς οἱ πόνοι.. εἰς ὀπότερον ἂν τύχη τῶν μηρῶν· 3) μτγν· ἐνεργ. οἰσεῖν διὰ θεμελίων καθιστῶ τὴν στερεόν, δμετάθετον, τὸ στεριῶν κάπου: Ἀπολλινάρι. Ψολμ. 101, 49 ἀρχόμενος τὸ πρῶτον ἀπεστηρίχας γαίαν.
ἀποστήριξις-εως (ἡ) ὑπομόχλιον, ὑποστήριγμα μοχλοῦ: Ἰνν. Μοχλ. 42· 2) ἡ ἐντόπισις νόσου εἰς ἐν μόνον μέρος, ἀπόσπρις: Ἰνν. σ. 51 (πρβλ. κ. ἀποστήριγμα).
ἀποστηρίξις-ους-ές ὁ μακρὸν τῆς ὁδοῦ: Σοφ. ἀν. 558 π. Ἦα. «ἀποστηρίξις» ἀπεφοιτηκός, οὐ τὴν αὐτὴν τριῶν στεβίων, τοῦτέστι φοιτῶν, Σοφοκλῆς Σκυρίας·.
ἀποστήσω δημ. ἐκθλίβω, στίβω ἐντελῶς.
ἀποστηγγρῶ-όω Εὐστ. Ἰλ. 879, 35 ἐν δὲ Ἠλιδὶ διὰ κοινοφωσίαν μὲν ἔχει κατὰ τοὺς ῥήτορας τὴν προφορὰν, καθὰ καὶ τὸ Ἴριδι διγ, διὰ τὸ ποιεῖν οσοπρῆναι ἀπεστηγγρωκότα τὰ χεῖλη·.
ἀποστηγγρωσίς-εως (ἡ) Εὐστ. Ὀδ. 1416 «ἔχεται λόγος ἡ τοιαυτὴ ἀποστηγγρωσίς», βλ. ἀποστηγγρῶ.
ἀποστήζω μτγν. σημειῶ διὰ γραμμῶν ἢ στιγμῶν: Γαλ. 17, 11, 560· 2) μέσ. -ομαι χωρίζω διὰ στιγμῆς: Ἰάμβλ. ἐν Ἀνεκδ. 2, 188.
ἀποστήλω κ. νεώτ. εἰσιμι σπληνός, λάμπω, γυαλίζω: Ὀδ. 408 Ἰθισὶ ἀποστήλωτες ἀλέφατος λάμποντες ἀπὸ τοῦ ἀλείψωμι || ἀπολ. ἐν ὄμ. σμυ.: Ἀριστ. Μετ. 370 Α 14 φαίνεται τὸ ὕδωρ ἀποστήλων τῆς νυκτός, Ἐκκλ. Μήνοι. 1, 30 συναξάρ. συνδέσιναι τὰς ὄψεις χαριεστερον ἀποστήλινει· 2) ἐνεργ. καθιστῶ τὴν σπληνόν, τὸ κῶμα νὰ λάμπη, νὰ γυαλίξῃ: Κλήμ. Ἀλ. 89, Νόνν. Δ 5, 16 Μῆνη σέλας ἀποστήλωσα κεραίης.
ἀποστήλωθῶ-όω δημ. -ώνω μτγν. κ. νεώτ. κάμνω τὴν ὄλας σπληνόν: Α Γ 7, 339 τὸ κύπελλον ἀποστήλωσων, - ἀποστήλωθαι τὰ μέταλλα.
ἀποστήλωθῶν νεώτ. κ. δημ. ἀποστήλω βλ. λ.
ἀποστήλωφις-εως (ἡ) σχολ. τὸ ἀποστήλιναι, ἢ λάμπειν: σχολ. Ἀπολλ. Ρ 3, 1377, Ἦα. ἐν λ. αἰγις.
ἀποστήλιξις-ίδος μτγν. ἔκκλ. κ. ἀπόστιχος ἡ -ον βλ. λ.: Ἰριδῶ. «τῆ τρίτῃ τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ Κυριε ἐκέκρωσε τὸ στιχηρὸν τοῦ Μηναίου, ὡς συνήθως ἀπόστιχος».
ἀπόστιχος (ὁ) ἢ ἀπόστοιχοῦν(τό) μτγν. ἔκκλ.

νεώτ. κ. δημ. ἄ. ἀποστιχίς ἐκκλησιαστική ᾠδή, τροπῶν πρὸ τοῦ ὁποῖου φάλλεται ἐπιτροχάδων στίχος τῶν φαλῶν· Παροιμ.22 τῆ παρασκευῇ πρῶτῃ ἀποστιχίος τῶν στίχων.

ἀποστολεγγίζω ἀπομάσσω, ἀποκαθαίρω τὸ σῶμα μετὰ τὸ ἄλλεμμο ἐν τῷ λουτρῷ διὰ τῆς σπλεγνίδος· Φιλῶστρ.Ευμν.18,51' συνήθ. μέσ. -ομαι· Ἀριστοφ. Πην.580 μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μὴδ' ἀπεσπλεγνισμένοι· [καθορῶσι μετὰ τὸ λούσασθαι], Ξεν. Οἰκ.11,18' ἥ Ἡρώδιαν.Φιλ.468 «ἀποστολεγγισσάσθαι τὸ ἄνευ ἄλλεμματος λούσασθαι».

ἀποστολεγγισμα-ατος [τό] μτγν. τὸ διὰ τῆς σπλεγνίδος ἀποευσθῆν, ἀπομαχθῆν, ἀποκάθαρμα· Στραβ.5,5,6.

ἀποστοιδαῖζω νεώτ. κ. δημ. δισλύω σωρῶν ἐστοιθαγμένων πραγμάτων, χωρίζω κατὰ μέρη· τὰ ἐστοιθαγμένα, χαλάω τῆ στοιθαῖ· 2) συμπιέζω πλειότερον ἢ διευθετῶ καλότερον τὰ ἴδια ἐστοιθογμένα, κάνω πιὸ σφιχτῆ ἢ πιὸ κανονικῆ τῆ στοιθαῖ· 3) εἶδ. ἐξάγω εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς ἀποθήκευσιν τὴν στοιθαῖ, τὸ φορτίον τοῦ πλοίου.

ἀποστοιθασις-αως [ή] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποστοιθαῖ [βλ. λ.]

ἀποστοιχειώνομαι δημ. μεταβάλλομαι εἰς στοιχειῶ, ἴσθαι ὑπερφυσικὸν ὄν, φάντασμα, διαμῶν· λαϊκῆ παραδ. ἐν Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ. ἕνας πιστικὸς ἐγλύψε μὲ τὸ δάχτυλὸ του τῆ Λίγδα τοῦ στοιχειοῦ ποῦ σφάζενα, ἀποστοιχειώθη κι αὐτὸς και δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος.

ἀποστοιγῶ-ἔω μον. θέτω κατὰ σειρὰν, εἰς τάξιν, διευθετῶ· Κων.Καίριμ.182.

ἀποστολάτορας [ό] μον. κ. δημ. ὁ ἀπεσταλμένος, ἀγγελιαφόρος, μαντατοφόρος· Ἀραβ.Μυθ. Χαλ.2,235 ἦλθεν ἕνας ἀποστολάτορας ἀπὸ τὸν Βασιλέα, Ἐρωτόκρ.Δ 209 κι αὐτοὶ οἱ ἀποστολάτοροι κι αὐτοὶ οἱ μαντατοφόροι.

ἀποστολαῖον [τό] μτγν. κ. μον. ἐκκλ. κ. -στόλιον ναὸς καθιερωμένος εἰς τισιν τῶν ὀπισθῶν· Θεοδωρ.τ.4,1327.

ἀποστολαῖος-εως [ό] κ. νεώτ. κ. δημ. -εας ἐν Ἀθήναις ὁ ἄρχων, ὅστις ἐφρόντιζε διὰ τὸν ταγῶν ἐξοπλισμὸν καὶ ἀπόπλουν τοῦ στόλου· Πολυδ.8,99 «ἀποστολαῖος οἱ προνοοῦμενοι τὸν ἀποστολῶν και τοῦ ἐκκλου τῶν τριήρων»· Δημ.1146 [τέλ.] ὕστερον αὐτῷ περιτυχὸν προσκεκαλεσάμην πρὸς τὸς ἀποστολαῖος και πρὸς τοὺς τῶν νεωρίων ἐπιμηλάτας· 2) νεώτ. δημ. -εας ὁ ἀποστellaν π, οἰον ἐμπόρευμα, ἐπιστολήν, τηλεγράφημα· ἐπὶ τοῦ φακέλλου δέον νὰ τίθεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολαῖου.

ἀποστολή [ή] κ. νεώτ. τὸ ἀποστέλλειν βλ.λ., τὸ πέμνειν μακρὰν ἢ πρὸς τὰ ἔξω· Εὐρ.Φοῖν.1043 Πυθιαῖς ἀποστολαῖσιν, - ἡ ἀποστολὴ ἐγγράφων, - χρημάτων, - ἐμπροσθέντων· ἥ νεώτ. συνεκτ., και τὸ ἀποστελλόμενον πράγμα· 2) ἐπὶ πρὸς τὸ προσπέμνειν· Ἀριστ.ΛΗΝικ.123 Α 3 ξένων ἀποδοχὰς και ἀποστολάς· 3) ἡ μακρὰν ρίψις, ἡ ἐκτόξευσις· Φιλ.Βελον.69 ἀποστ- βελών· 4) [ἐκ τοῦ παθ.] ἡ ἀναχώρησις· Θουκυ.8,8· 5) ἐκκλ. τὸ εἰ- νοῖται ἀπόστολον βλ.λ.2, τὸ ἀσκεῖν τὸ ἔργον τοῦ ἀποστόλου· ΚΔΚορινθ.1,9,2 ἡ γὰρ σφραγίς τῆς ἀμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἔστε ἐν Κυρίῳ· 6) νεώτ. κ. δημ. μτφ. σπουδαῖον ἔργον, ὄπερ ἀναλαμβάνει τις νῆ ἐπιτέλῃσῃ ἢ κειται εἰς σκεπὴς τοῦ βίου αὐτοῦ. ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴ τοῦ ἀνθρώπου, - ἀπεχώρησις τῆς πολιτικῆς πρὶν ἐκκληρώσῃ τὴν ἀποστολήν αὐτοῦ· 7) νεώτ. κ. δημ. συνεκτ. ὁμὰς εἰδικῶν προσώπων ἀποστελλομένων ἢ οἰκεία βουλήσῃ μεταβαδινόντων πρὸς ἐπιτέλῃσιν ὠρισμένου τινὸς ἔργου· ἡ ἑλληνικὴ ἀποστολὴ εἰς τὸ συνέδριον τῆς εἰρήνης [συνήθεστ. ἀντιπροσωπεῖσι], - τὰ μέλη τῆς διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ β. Πόλου ἀποστολῆς.

ἀποστολιάτικο [τό] δημ. ποικιλία τῆς οἰοφύρου ἀμπέλου με σταφυλὰς χρώματος λευκοῦ ἑκαφρῶν ροδιζόντος· 2) συνήθ. ἐκ πληθ. ποικιλία ἀπλων· 3) ποικιλία σῦκων.

ἀποστολιζομαι μον. ἐκκλ. ἀναγινώσκω ἐν ἐκκλησίᾳ τὸν ἀπόστολον, ἴσθαι περικλοπῆν ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων· Θεόδ. Στ.1581 «περὶ τοῦ ἀναγνώστων, ὅτι ἐπέστρεφεν ἐπιτησασθεῖς, δικαιοῦν ἔστιν ἐκείνους συνοδῶν μὴ ἀποστολιζέσθαι»· 2) ἐνεργ. ἀποστολιζῶ βλ.λ.

ἀποστολιζῶ δημ. συμπληρῶ τὸν στολισμὸν, τελείωσις στολιζῶν· ἥ μέσ. -ομαι ὁλων στολιζομαι, βάνω ὅλα μου τὰ στολιδια, ἐπὶ προσ· 2) μον. ἀποστολιζομαι βλ. λ.

ἀποστολικὰ ἐπίρρ. δημ. κ. ἀποστολικάτα ἀποστολικῶς βλ.λ.· 2) εἶδ. ὅπως ἐπορευόντο οἱ ἀπόστολοι, ἴσθαι πεζῆ· ἤρθαμε εὖς ἄδω ἀποστολικὰ.

ἀποστολικῶν [τό] μτγν. ἐκκλ. ἔνδυμα ἀποστολικῶν ἢ ἀρχιερατικῶν· Ἀγμ. Ὀνειρ.158 εἰ δὲ τῶν τις εἰ ἐφόρει ἀποστολικῶν.

ἀποστολικῶς-ἡ-δ(ν) μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ἀποστολήν βλ.λ., ἀνήκων· Πρόκλ.π.Φωτ.Βιβλ.322 β ἀποστολικῶς μέλη δεσά διαπεμπόμενα πρὸς τισιν ἐποῖον [ἄσματα]· 2) ἐκκλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἀποστόλους· Ἀγμ. Ὀνειρ. 249 ἀποστολικῶν χόσθιον, - ἀποστολικῶν διατάξεις [αἱ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων θεθεῖσαι], - ἀποστολικὰ στιχηρὰ ἢ τροπάρια [τὰ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀποστόλων φαλλόμενα εἰς τὴν ἐκκλησίαν]· ἥ ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν διδασκαλίαν ἢ τὸν τρόπον τῶν Ἀποστόλων· Σύμβ.Πιστ. εἰς μίαν ἀγίαν, καθολικὴν και ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν, - ἀποστολικὸς βίος, - ἀποστολικὰ ἡθῆ· ἥ ἀποστολικοὶ [οἱ] αἰρετικῶι διασφῶν ἐποχῶν· ἥ ἀποστολικὴ μεγαλειότης τῆς πίστεως τῶν ἄλλοτε βασιλέων τῆς Οὐγγαρίας.

ἀποστολικῶς ἐπίρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐκκλ., δημ. -ῶ συμφώνως πρὸς τὰς διδασκὰς ἢ τὸν τρόπον τῶν ἀγίων Ἀποστόλων· Ἐκκλ.Μην.37 Συναξαρ. ἀποστολικῶς τὸν λόγον κηρύττειν· 2) δημ. ἀποστολικὰ βλ.λ.

ἀποστολαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἀποσταλαῖς· Ἀγμ.Τὰτ.2,9.

ἀποστολῶν [τό] μτγν. ἀποστολῶν τελεον βλ.λ.· Εὐμ.μάθ.9,410· 2) Πάν. ἐν Αἰγύπτῳ τέλος πληρωθῆναι ὑπὸ τῶν καρδοβαίων διὰ τὴν χρῆσιν τῶν δημωρίων ὀδῶν και τὴν παρεχομένην ὑπὸ τοῦ κράτους ἀσφάλειαν.

ἀποστολοευαγγελῶν [τό] ἐκκλ. κ. -ευάγγελον τὸ ἀνάγνωσμα περικοπῆ ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων και τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· Εὐχολόγ.163 «λέγονται τὰ εἰρηνικά και τὸ ἀποστολοευαγγέλιον».

ἀπόστολος [ό] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὡς ἀγγελος ἀποστελλόμενος, ὁ ἀπεσταλμένος· Ἡρ.1,21 ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς Μίλητον ἦν, αὐτ.5,38 οὗτος ἐς Λακεδαιμόνα τριηρεῖ ἀπόστολος ἐγίνετο· ἥ Ἡσ «στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος»· ἥ εἶδ. ὁ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένος εἰς τοὺς Ἰουδαίους· ΠΔΒασ.2,14,6' 2) ἐκκλ. ἀπόστολοιο[ο] οἱ ὡς κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀποσταλθέντες εἰς τὰ ἔθνη μαθηταὶ αὐτοῦ· ΚΔΜατθ.10,2 τῶν δὲ δωδεκά ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα, Μηναι.8,15 Ἐξάποστ. Ἀπόστολοι ἐκ παράτων συναδραστήσθεις ἐνδεδῶ. κηδευσάτε μου τὸ αἶμα· ἥ ὀβ. νεώτ. κ. δημ. ἡ φρ. ἀπόστολοι ἐκ παράτων λεγομένη ἐπὶ σπουροφῆ πολλοῦ πλῆθους ἐλθόντος ἐκ πανταίων τόπων· 3) εἶδ. ὡς οὐσ. ἀπόστολος [ὁ] ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων περιέχων περικοπὰς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν και τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἀναγινωσκόμενα εἰς τὰς ἐκκλησίας· Νικηφ.Κων. Ἀντιρρ.3,60 ἡ ἱερά τοῦ ἀποστόλου βίβλος· ἥ δημ. κ. ἐκάστη

τῶν ἀναγινωσκομένων τούτων περικοπῶν : εἶπε ὤ-
ρατα τὸν ἀπόστολο· 4) νεώτ. μτφ. ἐνδερομο κήρυξ
[θεολογίας τινός : ἀπόστολος τῆς εἰρήνης, - τῆς
ισότητος, - τῆς ἀγάπης· 3] ὄμ. μτφ. δημ. ὁ ὤ-
ρατος τὴν ὄψιν ἀνὴρ - δημ. διὰτ. φιλῶς ἄντρας
ἀπόστολος, κοντός πομπή και γάνα· 4) νεώτ.
κ. δημ. ὡς κύριον ὄνομα· 7) ἐπιθ. ἀπόστολον
πλοῖον ἢ ἀπλῶς ἀπόστολον πλοῖον φορηγόν
ἢ ὡς ἀγγελιοφόρον ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ
νευριόμενον : Πλάτ. Ἐπιστ. 364 Α ἐν τοῖς ἀποστό-
λοις πλοῖοις ἐμβάς, βίος Ὀμ. 19· 8) ἀπόστολος [ὁ]
ὄμας πολεμικῶν πλοῖων ἐτοιμῆ πρὸς ἀπόπλουν,
στόλος : Αυσ. 19, 21 ἀργυρίου ὃ εἰς τὸν ἀπόστο-
λον ἤρσαν, Δημ. 30 ἤφιετε τὸν ἀπόστολον,
ΑΒ 2, 17, 26 «ἀπόστολος ὁ ἐκπεριόμενος μετὰ στρα-
τίας και παρασκευῆς ἐπὶ πόλεμον»· 9) ἀπο-
στολή ἀποίκια· Διον. Ἀλ. 9, 54· ἢ ἀποστολή, ἐπὶ
πρεσβείας : Ἰώσ. ΑΙ 17, 11, ἢ ἀπίστα.. πρεσβεία
Ἰουδαίων, Οὐδάρου τὸν ἀπόστολον αὐτῶν τῷ
ἔθνει ἐπικεχωρηκότος.

ἀποστοματίζω κ. μτγν. κ. ἐκκλ. κ. δημ. διδάσκει
ὄπὸ στόματος, ἤτοι ἀπὸ μνήμης και ἄνευ βοηθητι-
κῶν σημειώσεων : Πλάτ. Εὐθύδ. 277 Α ἄρα ὄμ μαν-
θάνεις ἄπ' ἄν ἀποστοματίζῃ τις ; || γαθ. -ορισ
ἐν ὄμ. σπ. : Ἀριστλ. Σοφ. Ἐλ. 65 Β 32 τὸ ἀποστομα-
τίζόμενον [τὸ ἀπὸ μνήμης διδασκόμενον] ; || δημ.
γεν. λέγω, ἀπαγγέλλω τι ἀπὸ μνήμης· 2) ἐρωτώ
καὶ λαμβάνω ἀπαντήσεις, ἐπερωτῶ : ΚΔλουκ. ΙΙ, 53
ἤρξαντο.. ὁ Φαρισαῖος.. ἀποστοματίζειν αὐτὸν
περὶ πλειόνων· 3) δημ. εἰδ. διαβιβάζω ἀπὸ στό-
ματος [προφορικῶς] εἰς τινα παραγγελίαν ἄλλου.
ἀποστομάτισμα -ατος [τό] μον. ἀποστόμισμα
βλ. λ. : Θεοφύλ. Βουλυ. 3, 665 C.

ἀποστοματισμός [τό] νεώτ. τὸ ἀπὸ ατόματος
ἤτοι ἀπὸ μνήμης λέγειν, ἀπαγγέλλειν, κατ' ἀντίθ.
πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν.

ἀποστομάτου ἐπίρρ δημ. κ. ἀποστοματικοῦ
ὄπὸ στόματος, προφορικῶς, ἔξατομάτου.

ἀποστομαχίζω μον. ἔχω βῆρας ἢ ἐνοχλήσεις
εἰς τὸν στόμαχον, στομαχιάω.

ἀποστομίζω μτγν. κ. δημ. ἀμβλύνω τὴν κόφιν,
στομῶν, ἐπὶ τέμνοντος ὄργανου· ἐν τῷ παθ. :
Φλόστρ. Νεώτ. Εἰκ. 2, 17 πέλειος ἀπεστομισμένος
ὕπὸ τῶν πληγῶν· 2) Ἦσ. κ. δημ. ἀποστομῶ,
ἀνογκάζω εἰς σιγήν· Ἦσ. « ἀποστομίζω φ. μῶν »·
3) Ἦσ. « ἀποστομίζω » ἀπὸ μνήμης ἀεῖσιον λέ-
γειν· 4) δημ. ἐκατομίζω, ἔξατομίζω.

ἀποστομράζω μον. κομπορρημονῶ.

ἀποστομῶ -ὄω κ. νεώτ. δημ. -ώνω, ὄορ. παθ.
δημ. -ώθηκα, κ. μτγ. παραι. ἀποστομώμενος
κλείω, φράσσω τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον τινός :
Πολύδ. ὄπ. 117 προέθετο τὰς διωρυχας ἀποστο-
μοῦν· κ. μέσ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σσημ. : Ἰππ. 238, 19
τὰ νεῦρα ἐλίσσεται ἀμφὶ τὰς ἀποφύσας τῶν
ἀφθῶν και ἀποστομοῦται ἡ ρίς, - ἀπεστομώθη
τὸ πυροδόλον· 2) κ. νεώτ. ἀμβλύνω τὴν ἀκμὴν,
τὸν αἰθέρα αἰχμηροῦ και ἴδως κοπετροῦ ὄργανου,
τὸ δημ. στομῶνω : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 14 ἄπλα ἀρη-
στα.. ἀποστομώμενα τὰς ἀμάξας, Λοικ. Τίμ.
18 ἀπεστομώμενα δύο ἀκτίνες [τοῦ κεραυνοῦ
τοῦ Διός], - τὸν ἐπληξῆς δι' ἀποστομώμενης μα-
χαίρας· 3) νεώτ. δημ. -ώνω μτφ. διὰ τοῦ λό-
γου μου ἢ ἄλλως πως περιδάω τινά· εἰς ἄδυναμιαν
ἢ ἀπαντήσῃ ἢ ἐπιβεῖν εἰς ἀξέλωσιν τινα αὐτοῦ ἢ
γνώμην ἢ δικαιολογίαν κττ. : τοῦ ὑπέμνησε τὰς
πρόταρας εὐεργεσίας και τὸν ἀπεστόμωσα, -
τὸ ἔδειξα τὸ γράμμα του και τὸν ἀπεστόμω-
σα· κ. παθ. : ὅτε τῷ ἀνεγνώσθη ἢ ἀντίθετος
πρῶτῃ κατάθεσις τοῦ ὁ μάρτυς ἀπεστομώθη.

ἀποστομώμα [τό] δημ. κ. -ωμός ἢ πράξις και
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστομῶν βλ. λ.

ἀποστομῶν -δημ. ἀποστομῶ, ὄλως ἀμβλύνω

τὸ στόμα, τὴν ἀκμὴν τέμνοντος ὄργανου κ. ἀμτθ. :
Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 89, 13 και σύ σπαθὶ μου θαμασσί
νὰ μὴν ἀποστομώσῃ· 2) παραδόλλω φραγιμέν,
ἀποκωλύω, ἐμποδίζω : Βαλαωρ. Θαν. Διάκ. ΑΙ, 91 ἢ
ἀποστομώσουν τὸ θαλό, τάγριωμένο κῆρα·
3) μτφ τὸν φέρω εἰς ἄδυναμιαν ἢ ἀπαντήσῃ,
ἀποστομῶ βλ. λ. 31 : Σόφρ. μτφρ. Εὐρ. Ἰππ. 1267 νὰ
τὸν ἀποστομώσω μετὰ τὰ λόγια μου.

ἀποστομώσας -εως [ή] κ. νεώτ. δημ. «η· ἀνο-
εἰς, ὄνομα : Ἀριστλ. Πρ. 888 Α 28 τῶν πόρων
ἀποστόμισιν· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐπιφέρειν
ἐπίσχεσιν τοῦ λόγου, ἄδυναμιαν πρὸς ἀπάντησιν
τὸ ἀποστομῶσω βλ. λ. 31

ἀποστοματικῶς ἐπίρρ δημ. κατὰ τρόπον ἀπο-
στοματικόν, δι' ἀποστομώσεως βλ. λ. 21.

ἀποστοματικός -ή-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποστο-
μῶν ὁ εἰς σιγήν ἐξαναγκάζων. ἀποστοματικὴ
ἀπάντησις.

ἀποστοματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπο-
στοματικόν, δι' ἀποστομώσεως βλ. λ. 21.

ἀποστομαργός -η-ὄν μτγν. ὁ στοργὴν ἀφούσων
μὴ ἔχων ἢ ὁ τὴν στοργὴν ἀποβάλλων : Πλάυτ. Ἰθθ.
491 και Ἰππος.. και κῶων.. μὴ τυγχάνοντα θαρα-
πειας ἀπόστορα γίγνεται· 1) παθ. Ἦσ. « ἀπο-
στοργον ἀνεχθῆς και μὴ στερηθόμενον ».

ἀποστόργως ἐπίρρ. μτγν. ἀστόργως, ἄνευ στορ-
γῆς : Λίδαν. Πρωγ. 51, 13.

ἀποστοχάζομαι μτγν. δὲν ἐπιτυχάνω τὸ σκο-
πὸν, ἀτυχῶ εἰς τι : Ἀθαν. ΑΙ, 50.

ἀποστραβός -η-ὄ δημ. ὁ ἐντελῶς στραβός,
ὄλως τυφλός : στραβός κ. ἀπόστραβός.

ἀποστραδοῦμαι -ομαι μτγν. ἐκτυφλοῦμαι :
Σωρ. Ι, 106 ὑπὸ τοῦ πλείονος φωτὸς.. ἀποστρα-
δοῦσαι,

ἀποστραβῶν δημ. στραβῶ, διαστρέφω π
ἐντελῶς ἢ πλείοτερον παρ' ὅσον ἴπτο· κ. ἀμτθ. ἢ
ἀποστράβως ἢ κολώνω· 2) καθίστασθαι τινα ἐντε-
λῶς τυφλόν· παθ. -ώνομαι τελείως τυφλοῦμαι : ἀ-
ποστραδῶθηκα και δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ.

ἀποστραγγίζω μτγν. φουεῖω διὰ στραγγι-
λισμοῦ, πνήγω : Διόδ. ΣΙ 14, 12 περιθεῖς κέλων ἀ-
πεστραγγάλιασ.

ἀποστραγγίγμα [τό] δημ. ἡ ἐνέργεια και τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστραγγίζω βλ. λ.

ἀποστραγγιστός [τό] δημ. κ. -στραγγίς τὸ μετὰ τὸ
στράγγισμα ὕγρου τινος ἀπομένον ὑπόλειμμα : τ'
ἀποστραγγίδια τοῦ λαδοῦ.

ἀποστραγγίζω μτγν. νεώτ. κ. δημ. τελείως
στραγγίζω || παθ. -ομαι μτφ. ομοειδὲ ἀποστραγ-
γιστέως ἐξαναλωμαι, ἀφανίζομαι : Θεολ. Αριθμ. 49
ἢ κατ' ἰσχὴν πᾶσο ἐπίδοσις ἀποστραγγίζεται·
2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἀφαιρῶ δι' ἀποχετεύσεως τὸ
ὑδωρ ἐκώδους ἢ ὕγρου ἐδάφους πρὸς ἀποξήραν-
σιν αὐτοῦ, ὀφειζομαι.

ἀποστραγγιστός -εως [ή] νεώτ., δημ. -η ἡ τελεία
στραγγιστός· 2) εἰδ. ἢ δι' ἀποχετεύσεως τῶν ὑδά-
των ἐκώδους ἢ ὕγρου ἐδάφους ἀποξήρανσις
αὐτοῦ, ὀφειζομαι.

ἀποστραγγισμά -ατος [τό] μτγν. νεώτ. δημ. κ.
-γμα τὸ ἐντελεῖς, τὸ ἐξ ὀλοκλήρου στράγγισμα :
Συνέσ. 302· 2) τὸ ἀποστραγγίδι βλ. λ.

ἀποστραγγιστός -η-ὄν νεώτ. ὀχετός ἢ χάν-
δαξ, δι' οὗ ἐπιτυχάνεται ἀποχετεύσις τῶν ὑδάτων
ἐκώδους ἢ γεν. ὕγρου ἐδάφους.

ἀποστραγγιστήριος -ὄν νεώτ. ὁ κατάλληλος
ἢ ὁ χρήσιμος πρὸς ἀποστράγγισιν ἐδάφους : ἀπο-
στραγγιστήριος αὐλαξ.

ἀποστραγγιστικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-
νος ἢ συντελεστικὸς ἀποστράγγισιν βλ. λ. 2) ἐδάφους :

ἀποστραγγιστικά ἔργα [ἀποξήρανατικά].

ἀποστρακίζω μτγν. ὄπωτὶ ἐντελεῖς, ἔως ὅτου
γίγη ἐξώθεν οκληρόν ομοειδὲ ὡς δαστρακόν : Γαλ. 6

484 2) ἔξωρίζω δι' ὄστρακισμοῦ, ἐξοστρακίζω: «Ἦσ. Σουίδ' ἀποστρακισθῆναι ἐξορισθῆναι».
ἀποστρατεύομαι-όομαι κ. μον. γίνομαι σκληρός ὡς ὄστρακον: Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.16,Μιχ.Ψελλ.Ἐπιστ.22 ἀποστρακωθῆ καὶ ἀπελιθώθη || συνεκδ. ὄστεο-ποιῶμαι: Ἰω.Φιλόπ.ΖΓ 113,1.

ἀποστράττω μτγν. ποι. ἐντόνωξ ἀστράπτω, ἀντινοδόλω: Ἀπολλ.Ρ.3,1018 [ἐν τῆλ.σ.].

ἀπόστρατα ἐπίρρ. δημ. μακρὰν ἢ ἐξω τῆς ὁδοῦ, παρῶμερα ἀπὸ τῆ στρατά.

ἀποστρατεία [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀποστρατευθέντος ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπομάκρυνσις λόγῳ ὀρίου ἡλικίας, σωματικῆς ἀνικανότητος κτ.: εἶναι ἐν ἀποστρατεία, - τὸν ἐθα-
ναν σὲ ἀποστρατεία || κατ' ἐπέκτ. ἢ ἀπομά-
 κρυνσις, ἢ ἀποχή τινοσ ἀπὸ τοῦ ἐπισημειωμένου του: ἡθοποιοὶ ἐν ἀποστρατεία ἰμὴ λαμβάνων πλέον μέρον εἰς θεστρικὰς παραστάσεις].

ἀποστρατεύομαι μτγν. κ. νεώτ. ἀπολύομαι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας: Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,60 || νεώτ. ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἢ ὑπαξιωματικῶν, ἀπο-
 χωρῶν τὴν ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, τίθε-
 μαι ἐν ἀποστρατεία βλλ. || κατ' ἐπέκτ. παύο-
 μαι ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα μου.

ἀποστρατεύσεις [ἡ] νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ἀ-
 ποστρατεύω βλλ., ἢ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἀπομά-
 κρυνσις 2) εἶδ. ἢ λύσις, διάταξις ἐπιστρα-
 τεύσεως βλλ.

ἀποστράτευτος [ὁ] μὴ ἐν ἑν ἀποστρατεία ὄν, ὁ ἀπόστρατος: Ἀνν.Κομν.484.

ἀποστρατεύω νεώτ. παθ. ἀόρ. ἀποστρατεύθην κ. δημ. -εῦθηκα, μτχ. παρακ. ἀποστρατευμένος κ. δημ. ἀποστρατευμένος θέτω ἀξιωματικὸν ἢ ὑπα-
 ξιωματικὸν ἐν ἀποστρατεία βλλ., ἀπομακρύνω τῆς
 στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας || ἀποστρατεύομαι τί-
 θεμαι εἰς ἀποστρατείον: ἀποστρατεύθη τὸ αἰτή-
 σον του, - ἀποστρατεύθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια.
ἀποστράτηγος [ὁ] ὁ μὴ ὄν πλέον στρατηγός, ὁ
 παυθεὶς τῆς στρατηγίας: Δημ.669.

ἀποστρατοπεδῶομαι ἀποθ. μεταστρατοπε-
 δεῖω, ἐγκαθιστῶ ἀλλαχοῦ τὸ στρατοπέδον μου: Ἔνν.Ἀω.7,7.] Σεῦθις μὲν ἀποστρατοπεδεύετο προ-
 σπώτέρω (εἰς ἀπόστασιν τινα, παραπέρα].

ἀπόστρατος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν καταστάσει ἀποστρατείας βλλ., εὐρισκόμενος, ὁ ἰδιωτεύων ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς || κατ' ἐπέκτ. ὁ μὴ ἐξασκῶν πλέον τὸ ἐπάγγελμα του.

ἀπιστράφει Ἐπιγρ. δωρ. ἀποστρέφει.

ἀποστρέβλω-όω μτγν. κ. νεώτ. βασιανίζω διὰ στρεβλώσεως, ὀλιω στρεβλώνω || παθ. -οῦμαι κ. ἐν μέσ. σμῆ. ὑφίσταμαι, ἐπάγω εἰς ἐμαυτὸν ἀποστρέβλωσιν: ΠλάΜοικκ.2,9,7 τὰ μέλη τοῦ σώ-
 ματος ἀποστρέβλοῦσθα.

ἀποστρέβλωνω -νεώτ. ἀποστρέβλω βλ. λ.

ἀποστρέβλωσις [ἡ] νεώτ. ἡ τελεία στρεβλώσις.

ἀποστραπτικός-ή-όν μτγν. ἀποκρουστικός.

ἀπόστραπτος-ον μτγν. ὁ ὄπισω ἐστομαχόμενος: ΑΒ 10,22 «ἀπόστραπτος ἐπιθὶ ἀπὶ τοῦ ἀποστρα-
 φεις ἐπιθὶ»: Φρόν.Σοφ.Παρ.15Β' 2) μτφ. ἀπο-
 κρουστικός, ἀπρόσδεκτος: Διογενιαν.Ἐπικ.4,62.

ἀποστρέφω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -φω, παθ. κ. μέσ. -στρέφομαι, μτγν. -στραφίσσομαι, ἰων. ἐνεργ. ἀόρ. ἀποστρέφασκα, μέσ. κ. παθ. -στρέφην, απαν. μέσ. -στρέφάμην, δημ ὄρ. ἐνεργ. ἀπό-
 στρέφα, παθ. κ. μέσ. ἀποστράφηκα, ἐνεργ. παρακ.
ἀπείστροφα, παθ. ἀπείστραμμαι στρέφω πρὸς τὰ ὄπισω κ. εἶδ. ἐξαναγκάζω εἰς ὑποχώρησιν, εἰς φυ-
 γήν: Ἰλ.Ο.62 αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὐτίς ἀποστρέφθη-
 σιν || ὁ μ. ἐπὶ πρὸσ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ λάβῃ κα-
 τεύθυνσιν πρὸς τὰ ὄπισω, τὸν γυρίζω ὄπισω: Θουκ.
 4,97 ἀπαντὰ κήρυκ' Βοιωτῶ, ὃς αὐτὸν ἀπο-

στρέφας || κ. ἐπὶ ὀχημάτων κατὰ τὴν αὐτὴν
 σμῆ.: Ξεν.ΚΠ 4,31 ἀμάξας, καταλαβόντες καὶ
 ἀποστρέφαντες προάλλων || γεν. ἐπὶ πρᾶ-
 γμάτων, στρέφω πρὸς τὰ ὄπισω: Ὀδ.Χ 173 ἀπα-
 στρέφαντε πόδας καὶ χεῖρας || ὁ μ. κ. νεώτ.
 ἐπὶ πρᾶγμ. στρέφω πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, πρὸς
 ἄλλο μέρος: Εὐρ.Μήδ.1148 ἀπέστρεφ' ἔμπαλιν
 παρηγίδα, - ἀπέστρεφα ἐξ ἠθείας τὸ πρόσωπον,
 - τὸ βλέμμα || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ πρὸσ.: Πλά
 Ψωμῆ.101 μὴ ἀποστρέφης τὸ πρόσωπόν σου ἀπ'
 ἐμοῦ || μτφ. ἐπὶ πολέμοι, μεταφέρω αὐτὸν εἰς
 ἄλλο μέρος δι' ἀντιπερισπασμοῦ: Θουκ.4,8, Ἀρρ.
 Ἀν.21,1 ἀπ- τὸν πόλεμον εἰς Μακεδονίαν 2) ὡς
 ἀμτθ. στρέφομαι πρὸς τὰ ὄπισω, ἐπιστρέφω,
 γυρίζω: Σοφ.ΟΚ 1403 οὐδ' ἀποστρέφαι ἄλλιν·
 3) παθ. -ομαι λυγίζομαι πρὸς τὰ ὄπισω, κάμπτο-
 μαι: Ἦρ.1,166 [αἱ νῆες] ἦσαν ἄχρηστοί τ' ἀπε-
 στρέφατο γὰρ τὰς ἐμβόλους ἔλχον καμψθῆ τὰ
 ἐμβόλα αὐτῶν 4) κ. νεώτ. κ. δημ. μέσ. -ομαι
 ατρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τινοσ κ. μτφ. ἀπε-
 χθάνομαι, βδελύττομαι, σχαίνομαι: Σοφ.ΟΚ 1272 μὴ
 μ' ἀποστραφῆς, Εὐρ.Ἰκ.159 τὸ θεῖον βράδιω ἀπε-
 στράφης, - τὸν ἀποστράφην ἔνεκα τῆς αὐθαδεῖας
 του, - ἀποστρέφομαι τοὺς κόλακας, - τοὺς φευ-
 τες, - τὸν ἀποστράφηκα γιὰ τὴν φευτιά του.

ἀποστρέψη [ἡ] δημ. ἀποστρόφη.

ἀποστρέψιμο [τὸ] δημ. ἐπιστροφή || ὑπεφυγή.

ἀποστρίγγω-όω δ.γρ. ἀποστρίγγω βλλ.

ἀποστρίγγωσις-εως [ἡ] δ.γρ. ἀποστρίγγωσις βλλ.

ἀποστρογγυλῶ-όω νεώτ. δημ. -στοργγυλώνω
 καθιστῶ τὴ ὀλιω στοργγύλον.

ἀποστρογγύλωσις-εως [ἡ] δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ
 τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστρογγυλῶ βλλ.

ἀποστροφάσι [τὸ] δημ. παραφάσι δένδρου
 φουμένη ἀπὸ τῆς ρίζης πρὸς τὰ ἔξω ἢ τὰ κάτω
 καὶ οὐχὶ πωσ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κορμοῦ.

ἀποστροφάρι [τὸ] δημ. τὸ μὴ ἀποδεκτὸν γε-
 νόμενον, τὸ ἐπιστρεφόμενον.

ἀποστρόφη [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ στρόφη πρὸς
 τὰ ὄπισω, τὸ ξαναγύρισμα: Ξεν.Ἰπν.9,6' || ἢ πρὸς
 ἄλλην διεύθυνσιν στρόφη: τῆς ροῆς ὕδατων, τὸ
 ῥεῖν πρὸς ἄλλο μέρος: Πλούτ.Λοικῶ.27 τοῦ δε
 ῥεύματος ἀποστρόφη λαμβάνοντες ἐπὶ τὰς δύ-
 σεις 2) τὸ στρέφασθαι μακρὰν τινοσ, ὄθ. τὸ
 ἐκφεύγειν, ἢ διαφυγῆ ἀπὸ τινοσ: Αἰσχ.Πρ.769 ἀ-
 ποστρόφη τύχη || συνεκδ. μέρος ἔνθα δια-
 φεύγει τίς ἀπὸ τινοσ, καταφεύγον: Σοφ.ΟΚ 1473
 ἦκει βίον τελευτὴ κοῦκέτ' ἔστ' ἀποστρόφη, Δημ.
 42,2 οὐκ ἔχων ἀποστρόφη || μτφ.: Θουκ.8,72
 ἀποστρόφη σωτηρία [ἐλπίς σωτ.]. 3) κ. νεώτ.
 ρητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ ὁ ἀγορευτὴν στρέφει τὸν
 λόγον πρὸς τὴ ὀριζόμενον συνηθέως πρόσωπον, καὶ
 μὴ εἰς ἀμεσον συνάφειαν πρὸς τὸ περι ὄν ἢ ἀγό-
 ρευσίς: ἀπείρανε τὴν ἀγόρευσιν τοῦ δι' ὤρειας
 ἀποστρόφης πρὸς τοὺς δικαστάς || νεώτ. κ. ἀ-
 πολ.: ποικίλλαι πάντοτε τοὺς λόγους του με
 στομωδῶδες ἀποστρόφας 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ.
 τὸ ἀποστρέφασθαι, ἢ ἀπέχθαι, ἢ σχαίμαρα:
 αἰσθάνομαι ἀποστρόφη(ν) πρὸς τοὺς κόλακας,
 - τὰ φάρμακα, - τὰς ἐριδας, - τὰς πολιτικὰς συζη-
 τήσεις, - γιὰ τὴν φευτιά.

ἀποστρόφια [ἡ] δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. -φια ἢ
 συνήθως μετὰ μίαν ἀπὸ τοῦ γάμοι ἐθδομάδα με-
 τῶσθαις ἐεύνομος νεονύμφων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμ-
 φης πρὸς ἐπίσκεψιν ἄ. συνηθέστ. ἐπιστρόφια βλλ.

ἀποστρόφια [ἡ] μτγν. ἢ ἀποστρέφουσα, ὡς
 ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης Εὐστ. «παρὰ τὸ ἐπιθυμίας
 ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
 πων ἀποστρέφειν»: Πουσ.9,16,3.

ἀποστρέφω-όομαι δημ. ἀποστρέφω τὸ πρό-
 σωπόν μου μετ' ἐκπλήξεωσ ἀπὸ ἀποτροπαιοῦ θεά-
 ματος, ἀποτροπιάζομαι: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ

ἀπόστραφος-ον ἀπεστραμμένος από τινος, γυρισμένος : Μον.Ι,57 ὄππλῃ· ἐκείνου ἀπόστραφοί ωσι Σελήνης· 2) ὁ ἀφ' οὗ τις ἀποστρέφεται, ὁ ἀποτρόποιος, ἐπιθ. τῶν Ἑρινύων· 3) γραμμ. ἀπόστραφος (ἠ) ὡς οὐα· τὸ σημεῖον ἐκόλληεως φωνήεντος· 4) ἐν τῷ ἀρχ. θεάτρῳ, ἡ πρὸς τὸν δῆμον, πρὸς τοὺς ἀκροάτας ἀπειθυνομένη ἀπαγγελία ταῦ χοροῦ, ἡ παρόδσσις· 5) σημεῖον τῆς βυζαντ. ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

ἀποστρωθῆ-έω μσν. ἀποστρέφω : Τζέτζ. Όμ. 283 ἀποστρωφῆουσι δ' ἀπάπας.

ἀποστρώννυμι Ἐπιγρ. κ. Ἦσ. ὄλων ἐπιστρώων, συμπληρῶ τὴν στρώσιν : Ἐπιγρ. τὸ καταπεσόν ἀνοικοδομήσαντι καὶ ἀποστρώσαντι· 2) Ἦσ. «ἀπέσαζεν ἀπέστρωσε».

ἀποστρώων δημ. ἐπιστρώων τι τελείως, περαινῶ τὴν στρώσιν, τελειώω τὸ στρώσιμο.

ἀποστυγῆσις-εως (ἠ) ἀπέχθεια, μῖσος : σχόλ. Αἰσχ.Χο.79 τὴν κατ' αὐτῶν ἀποστυγήσιν.

ἀποστυγῆ-έω μέλλ. ἀ-στυῖω, ἀόρ. ἀ' -εστυγήσα κ. -εστυγῆσ, ἀόρ. β' ἀπεστυγον, παρακ. μέ σημ. ἐνεστ. -εστυγήκα ὄλων μισῶ, ἀπεχθάνομαι, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι : Εὐρ. Ἰων.488 τὸν ἀπαίδε δ' ἀποστυγῶ βίον, Μελανιππῖδ.ἀπ.4 πάντες δ' ἀπεστυγέον ὄδωρ, Ἦρ.6,129 ἀπεστυγέων γαμβρόν οἱ ἐτι γενέσθαι Ἰηοκλείεα.

ἀποστυλῶν δημ. κ. -ώνω ἐπιστυλῶ τι, στηρίζω ἀκονήτως : γνωμ.Σόφρ. Ἄν.ΑΗ ἐν λ. ὄλα ναι φάδια τῆς κοιλιάς καὶ τὸ φώμι στημόνι | καὶ τὸ καυμένο τὸ κρασί ὄλα τῶστυλῶναι· 2) περαινῶ διὰ στυλῶν τὴν στῆθριν δοῦσι τιος, τελειώω τὸ στυλῶμα.

ἀποστυμφέλιζω διὰ τῆς βίας ἀπωθῶ, ἀποδιώκω : Ἰλ.Σ 158 νεκροῦ ἀπεστυμφέλιζαν (σχόλ. «ἀπεκίνησαν, διέσεισαν»), Ἰουλ.Αἰγυπ.ἐν ΑΠ7,603.

ἀποστυπάζω μέ τὸ στυπῶσ ἀποδιώκω, διώγων μέ τὸ ξύλο : Ἀρχιλ.127 θυρέων ἀποστυπάζον Ἦσ. «ἀπεστυπάζον» θύλοισ ἀπεδιώκων·.

ἀποστυφῶ κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω τὸ στυφόν, βλλ., ὄθ. συσπῶ, ἰδίως ξηραίνων συστέλλω : Ἄλ.καί.ΑΠ7,536,3 ἀποστυφῶσαν ὀδῶν χειλεα, Θεόφρ.Απ.Φτ.2,8] ἀποξηραίνει καὶ ἀποστυφῶν τὰ ὄγαν, Διοσκ.2,81 δύνανται ἔχει εἰς τὰ ὄφθαλμικά ξηραίνειν καὶ ἀποστυφῶν || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Νίκ.Θηρ.433 οὐρα δ' ἀπέστυπται |σχόλ. ἦγουν ἀποστυπεται ἢ ἀποστυφεται | 2) δημ. τὸ ἐνεργ. ἀμψ. ξηραίνομαι : ἀποστυφε ἢ βρῦση, -ἀπόστυφαν τὰ νερά.

ἀπόστυφισ-εως (ἠ) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἀποστυφῶ βλλ.

ἀποσυγκεντρώ-όω νεώτ. κ. -ώνω διαλύω πρόσωπα ἢ ἀντικείμενα συγκεντρωμένα || ἀποκεντρώ, ἀποχωρίζω ἀπὸ τοῦ κέντρου, ἐπὶ διοικητικῶν ἢ ἄλλων ὑπηρεσιῶν, εἰς ὅς παρέχεται αὐτοτέλεια τις ἀπὸ τῶν κεντρικῶν ἐξουσιῶν.

ἀποσυγκέντρωσις-εως (ἠ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσυγκεντρώ βλλ.

ἀποσυχωρῶ-έω ἀποχωρῶ : σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ.107

ἀπόσυκα (τῶ) δημ. τὰ τελευταῖα ἀπομείναντα ἐπὶ τῆς συκῆς ἀσύλεκτα σῦκα· 2) τὰ βελταμμένα σῦκα, τὰ χρησιμοποιούμενα μετὰ στεμφύλων πρὸς παραγωγήν οἰνοπνεύματος.

ἀποσυσκάζω συλλέγω, μαζεύω σῦκα : Ἀμφιφ.33 (ἐν ΑΠ 435)· 2) ΕΜ24 «ἀποσυσκάσασαι τὰ σῦκα ἀποβέβηκε βρωθέντα»· 3) δοκιμάζω ἄν τὸ σῦκον εἶναι ὄριμον συνθλίβων αὐτὸ διὰ τῶν θακτύλων· || μτφ. ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν : Ἀριστφ. Ἰηπ. 259 κάποσυσκάσεις πιεζῶν τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν ὄσας αὐτῶν ὄμας ἐστιν ἠ πέπυν ἢ μὴ πέπυν.

ἀποσυσκίζω σχόλ. κ. δημ. ἀποσυσκάζω, συλλέγω τὰ σῦκα : σχόλ. Νικ. Ἄλ.319 ὡς ἐρη. τοῦ ἐ ἀποκρα-

δίζωι· 2) δημ. ἀμψ. ἐπὶ τῆς συκῆς παύομαι πλέον φέρουσα σῦκα· πρβλ. ἀποσυσκάω | κ. 2].

ἀποσυλῆσιμα (τῶ) δημ. ἡ τελευταία συλλογὴ τῶν οὐκῶν, τὸ τελειωτικὸ μάζεμα· πρβλ. ἀποτρυγίσμα, ἀποβέρισμα.

ἀποσυλῆσις-εως (ἠ) μων. τὸ ἀποσυλῆν, ἢ λαφυραγωγίσις : Εὐστ. Ἰαμ.286.

ἀποσυλῆ-όω κ. μων. κ. νεώτ. λαμβάνω λάφυρον ἀπὸ τιος, σκυλεύω· || ὄθ. ἀφαιρῶ, ἀρπάζω· 2) ἀποστερῶ : Σοφ.ΟΚ 1330 ὄς μ' ἐξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας : Ξεν. Ἄν.1,4,8 καὶ αὐτοὺς κακῶς ποῖα καὶ τὰ χρῆματα ἀποσυλῆω· || κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.171 δεῖξαι τὸ νεὸν βούλευμ' ὄφ' ὄτου σκῆπτον τιμάς ἀποσυλῆται· 3] νεώτ. συμπληρῶ, ἀποτελειώω τὴν σύλησιν βλλ.

ἀποσυμβάινω μτγ. δὲν συμβαίνει πλέον : Σέξτ. Ἐμη.Μαθ.7,282 || Γαλ.18|286 ἀποσυμβηθῆκα (ἀρνητικὰ ἐνδείξεις, ὡς ἐλλειψίς ὄλων).

ἀποσυμβιδάζω Πάπ. κολῶς φέρο, ὑπομένω ἔλλειψιν τινα, κακῶν τι· πρβλ. ἀποσυμβιβῶναι.

ἀποσυμβιδασμός (ὁ) Πάπ.τὸ ἀποσυμβιδάζειν βλλ.

ἀποσυμβολ(ᾶν) Ἦσ. «συναντᾶν».

ἀποσυμβουλεύω κ. δημ. διὰ τὴν συμβουλῶν μου ὀποτρέπω : Ἀρρ.Ἐπίκτ.1,23,3-διὰ τί ἀποσυμβουλεύεις τῷ σοφῷ τεκνοτρόφειν ; 2] μτφ. ἀποστρέφω, ἀποκοῦω, ἐπὶ ρεύματος τοῦ αἵματος ἀντιθετὸ πρὸς ἕτερον ρεῖμα : Ἰηπ.Τόν. Ἀνθρ.3 ἀπ-τῷ ἐπιτρέποντι· 3] δημ. περὰ τῶν πρὸς τινα συμβουλῶν μου : σοῦ τὰ εἶπα ὄλα καὶ σ' ἀποσυμβουλέφα καὶ κἀνε καλῶ.

ἀποσυμνίγγυμι μτγ. ἐντελῶς συμνίγγυμι βλλ. : ΠΔΔαν.11,6 καὶ μετὰ τὰ ἐτη αὐτοῦ ἀποσυμνιγήσονται (δ.γρ. συμνιγήσονται).

ἀποσυνάγω μτγ. κάμνω τινὰ νὰ συνέλθῃ, νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ νόσου τινός : ΠΔ Βασ.4,5,3 τότε ἀποσυνάγει αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας αὐτοῦ· 2] συλλέγω τὸ ὑπολειπόμενον, ἀπομολεῶ : γλωσσ. «ἀπόσπεσμα» τὸ ἀραιζόμενον τοῦ ὕγρου, τοῦτέστιν ἀποσυναγόμενον·.

ἀποσυνάγωγος-ον μτγ. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ τῆς συναγωγῆς ἀποκλεισμένος : ΚΔ Ἰω.9,22· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ., ὁ ἀπὸ ὀμίλου τινός ἀποκλεισθεῖς, ἀποδωθεῖς, ἀποβλήτος, ἀποκεκρυμμένος.

ἀποσυνάζω δημ. ἐπὶ καρπῶν, συμ. δημητριακῶν, συλλέγω τι ἐξ ὀλοκλήρου, ἀποσπ.· ὡ : ἀποσυναζεὶ τὰ γεννήματα.

ἀποσυνάκτος-ον μτγ. ὁ ἀποσυναγωγος βλλ. : Ἐπιφῶν.αἰρ.806.

ἀποσυνάπτω μων. κ. νεώτ. ὄορ. ἀπεσυναψά λῶ, ἀποχωρίζω τὰ συνδεδεμένα, ἀποσυνδέω : Θεόδ.Στ.375.

ἀποσύνθεσις-εως (ἠ) νεώτ. ἢ διόλυσις τῶν συνδεδεμένων, ὁ χωρισμὸς τοῦ ὄλου εἰς τὰ ἐξ ὧν συνάπτεται μέρος.

ἀποσυνθετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὀδηγῶν, ὁ χρησιμεύων εἰς ἀποσύνθεσιν βλ. λ.

ἀποσυνθέω νεώτ. διαλύω τὰ συνδεδεμένα, χωρίζω τὸ ὄλον εἰς τὰ ἐξ ὧν συνάπτεται μέρος.

ἀποσυνθεθίζω μτγ. ἀποσυνθηθίζω, ἐξασυνθεθίζω : Σωρ.1,116 ἀποσυνθεθίζει τὸ βρέφος τοῦ μαστοῦ.

ἀποσυνθέρησις-εως (ἠ) μτγ. τὸ ἀποσυνεργεῖν, ἢ ἀντενεργεῖν, ἢ ἀντίδροσις : Πτολ.Φόσ.8.

ἀποσυνθέρῶ-έω μτγ. δὲν συνεργῶ, ἀντενεργῶ, ἀντιγράφω : Σέξτ. Ἐμη.Πυρρ.1,212 ὄ μόνον οὐ συνεργεῖ . . ἀλλὰ καὶ ἀποσυνεργεῖ.

ἀποσυνθηθίζω δημ. ἀποβόλλω συνθηθειάν τινα, ξεραθαίνω, ἐξασυνθηθίζω· 2] κ. μτθ. ἐπιφέρει ἀποβόλην συνθηθείας, ἄ. δημ. ἐξασυνθηθίζω, μτθ. κ. ἀμψ.

ἀποσυνθέσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀποσυνθέσεως, ὁ δυνάμενος νὰ ὑποστή ἀποσύνθεσιν βλλ.

ἀποσύνθεσις-εως (ἠ) νεώτ. κ. δημ. -ἠ ἢ διόλυσις συνθετιμένου τινός εἰς τὰ ἐξ ὧν ε

ρη : ἀποσύνθεσις μηχανῆς ἢ ἡ ἀπαρχὴ τῆς σήφειας τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν : ἰχθύες ἐν ἀποσυνθέσει, - ἀποσύνθεσις πτώματος ἢ εἶδ. χημ. ἡ χημικὴ δράσις δι' ἧς σώμα σύνθετον διαχωρίζεται εἰς τὰ ἀποτελούντα αὐτὸ ὅπλα συστατικὰ : ἀπ- ὕδατος (ὁ δὲ τῆς ἠλεκτρολύσεως) 2) μτφ. ἔλλειψις συνοχής καὶ πειθαρχίας ὀργανομένου τινὸς συνόλου προσώπων, διὰ ποικίλων δεσμῶν πρὸς ἀλλήλους συνδεομένων ἢ γεν. διαφθορά, παραλυσίαι : ἀποσύνθεσις τῆς διοικήσεως, - τοῦ στρατοῦ, - τοῦ κόμματος, - τοῦ σώματός, - τῆς οἰκογενείας, ἀποσυνθετικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ κατ'ἀλλήλους ἢ συντελών εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τινος βλλ.

ἀποσυνθετικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀποσυνθετικῶν, δι' ἀποσυνθέσεως βλλ.

ἀποσυνδέω νεώτ. ἀποσυντίθημι, διαλύω τι σύνθετον εἰς τὰ ἐξ ὧν ἀνέκειται μέρος, κάμνω ἢ ἐπιφέρω ἀποσύνθεσιν τινος βλλ. 2) μτφ. παραλύω, διαφθερίζω ὀργανωμένον τι σύνολον, ἐπιφέρω ἀποσύνθεσιν βλλ. 2) : τὰ κομματικὰ πάθη ἀποσυνδέσαν τὸ στρατόν, - οἰκογένεια ἀποσυντεθειμένη 3) μέσ. -συντίθεμαι ἐπὶ ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἰδίᾳ τροφίμων, πάσχω ἀποσύνθεσιν, ἐναρξίν σήφειας : ἰχθύες ἀποσυνθετιμένοι.

ἀποσυνίστημι κ. -στώ-άω μτγν. συσταῖν, συστήνω πρόσωπόν τι πρὸς ἕτερον ἘΒ 436 ὁ ἀποσυστήσαι οὐδὲν πλέον τοῦ συστήσαι : Πάπ. ἔγραψάς μου διὰ ἐμοὶ αὐτὸν ἀποσυστήσαις 2) ἀποπέμποι τινὰ : Δοσιθ. 435 Κ' 3) παθ. κ. μέσ. -ίσταμαι ἀποσυνάπτοιμαι, παύομαι συνειρμὸν μετ' ἄλλου ἔχων : Βόλφ. Ἀν. 3, III, 6 ἐνδυμῆσις λογιμῶν . . λέγονται καὶ ἀνατρέπονται, συνίστανται καὶ ἀποσυνίστανται.

ἀποσυννεφιάζω δημ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, καθίσταμαι ὄλως συννεφώδης, ὀμιχλώδης, θαμπός : ἀποσυννεφίασε ἡ μέρα 2) μτφ. ὑφίσταμαι θλιθῆν ψυχικῆν, θλιθόσθαι, κακοκαρδίῳ : Ἐρωτόκρ. I 1018 βαρκαροδός καὶ μοναχός κ' ἀποσυννεφιασμένος, ἀποσυννεφίζω μον. κ. νεώτ. εἰς ἄβη τινὸς φέρω, ποιοῦμαι τινὶ τι ἐμφανές : Λέων Γραμμ. ἐνδύσασ. 473 2) κ. νεώτ. ὄλως συννεφίζω τι, κάμνω συνοφιν. **ἀποσυνντάσσω** Πάπ. διαλύω, ἀποσυντίθημι, ἀποσυντριβῶ νεώτ. τελείως συντριβῶ, ἀποσυνκεφαλῶ-ὄω ἢ -ὄω μτγν. μεταβάλλω τὴν κεφαλὴν εἰς αὐδὸς κεφαλὴν : Ὠρύι. 628.

ἀποσυριγγῶ-έω Ιατρ. κάμνω σύριγγα : Ἰνπ. Ὀστ. 18 κ. παθ. : αὐτ. Τόπ. Ἀνθρ. 12 ἢ Ἐρωτ. ὁ ἀπεσυριγγώθη ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες.

ἀποσυρίζω συρίζω ἀδιαφορῶν διὰ τι : Ὑμν. Ὀμ. Ἐρμ. 280 μάκρ' ἀποσυρίζω ἢ παθ. ἐπὶ δένδρον, οἰοῦμαι φθιριζῶν, ἡχῶ : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 2, 5 ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων . . μέλη ἀπεσυρίζετο.

ἀποσυρίττω μον. μελλ. -έω διὰ συριγγὸν ἐκδικῶ, ἀποδοκιμάζω κ. παθ. -ίττωμαι : Εὐστ. Πονημ. 81, 90 εἰς ἔσχατον κακίως διεκρίπτοντες ἀποσυριχθῆσόμεθα.

ἀπόσυρμα-ατος κ. νεώτ. πᾶν ὅ, τι ἀπεσύρθη, γύρωθεν ἀπεσπασθῆ, ἐκλείψισμα, ξεφλοῦδισμα, ἐκδορα : Ἰνπ. Ὑρ. 2, Πολυθ. 5, 34 τὰ ἀποσύρματα τοῦ ξύλου, Γαλ. 13, 399 I κνήσασαι καὶ ἀποσύρμασι 2) σφαιρίαι καταλειμμέναι μετὰ τὴν ἐξεργασίαν τοῦ μετάλλου : Ἀριστ. Θεαυμ. 833 Α 29 3) Πάπ. σημεῖα, ἴχνη ἀφινόμενα ὑπὸ συρρῶν οὐχιοῦν 4) δημ. ὅ, τι ἀποσύρει, ἐξάγει τις, ἰδίᾳ ὕδρον, ἀποτράβηγμα ἢ εἶδ. οἶνος εὐτέλης παραγωγῆς ἐκ τῶν στεμφύλων μεμιγμένων με ὕδωρ μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ γλεύκους (ἀφοῦ σύρουν τὸν μοῖστο), ἄ. ταυρικός : Σάρρ. Ἀν. Ἀν. ἐν λ. **ἀποσυρμός** (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀπόσυρσις βλλ., τὸ ἀποτράβηγμα 2) δημ. μτθ. τὸ ἀποσύρειν ἐαυτὸν, ἢ ἀποχωρῆσαι.

ἀπόσυρσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποσύρειν βλλ. : ἀπόσυρσις ἐνστάσεως, ἀπόσυρσις νομίσματος ἢ ἄρισος τῆς νομίμου κυκλοφορίας νομισματός τινος ἀντικαθισταμένου συνήθως δι' ἔτερου.

ἀποσυρτός-ή-ὄ δημ. ὁ ἐκ τινος ἀποσυρρόμενος, ἀποσπώμενος ἢ εἶδ. ἀποσυρτῆ (ἡ) ὁ κατὰ μήκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης σφραγέντος χοίρου ἀποσπώμενος λώρος.

ἀποσύρω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ρῶ, ἄρρ. ἀπέσυρα, δημ. ἀπόσυρα, παθ. ἄρρ. ἀποσύρθηκα, μτγ. παθ. παρακ. ἀποσυρμένος σύρω πρὸς τὰ ὅπισθεν, σύρων ὀποκομίζω : Θεουκ. 7, 43 ἀποσ- τὰς ἐπάλλεις, - οἱ ἐργάται ἀπέσυρον τὰ χῶματα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ 2) ἀποσπᾶ : Θεόκρ. 22, 105 ἀπ- μέτωνος ἐς ὀστέον (ἐκδέρον ἀποσπᾶ τὸ) ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ἀναλαμβάνω τὸ κατεσθεινένον : ἀπέσυρε χρήματα ἀπὸ τοῦ ταμιευτήριον, - ἀπέσυρε τὴν μήνυσιν (τὴν ἀποτράβηξε) ἢ ἡ Κυβερνήσις ἀπέσυρε τὸ νομοσχέδιον ἢ ἐπὶ προα. ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀποκαρνηθῆ τίς ἀπὸ τινος, νὰ ἀποτράβηχῃ : Πολυθ. 10, 15, 1 ἀπ- τοῦς πολεμίους (ἐνν. ἀπὸ τοῦ τείχους), - ἀπέσυρε τὰ παιδιὰ του ἀπὸ τοῦ σχολείου μετὰ τὸ σκάνδαλον, - τὸν ἀπόσυρε ἀπὸ τῆς κακῆς συναστροφῆς ἢ ὄμ. μέσ. κ. παθ. κατὰ ποικίλας ἐκφορὰς : ὁ στρατὸς ἀπεσύρθη εἰς τοὺς στρατώνας του, - θὰ ἀποσυρθῆ ἐκ τῆς πολιτικῆς (ἢ δὲ ἀποχωρήσῃ), - ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἕνεκα διαφωνίας, - ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του (μετέβη διὰ νὰ ἀναπαυθῆ ἢ νὰ κοιμηθῆ εἰς τὸ δωμ.), ἀπεσύρθη εἰς μοναστήριον (ἐγένετο μοναχός).

ἀποσυσπῶ-έω ἀποσπᾶ ἢ ἀποσπᾶ ἔκ τοῦ συσπῆσις : Πλάτ. Νόμ. 762 C ὁ δὲ ἀποσυσπῆσις κἂν ἡμέραν.

ἀποσυστασις-εως (ἡ) μτγν. ἀποσύνθεσις, ἡ παραλυσίς, ἡ ἐξουδέτωςις : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2, 458 ἀποσυστασις . . τῆς πίστεως.

ἀποσυστατικός-ή-άν Πάπ. συστατικός : Πάπ. ἀποσυστατικὰ γράμματα (ἐπιστολὴ συστατικῆ) **ἀποσφαγῆ** (ἡ) μον. σφαγῆ : Ἰω. Μαλ. 4, 12, 374.

ἀπόσφαγμα-ατος (τὸ) μτγν. τρυγῶδες παρήθημα, ὁ. ὑπόσφαγμα : Αἰλ. Ζ1, 134 ἀπόσφαγμα σπῆσις (ὁ ἐκ τῆς σφαζομένης σφαζίας χυμός).

ἀποσφάζω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀπτ. -σφάττω, μέλλ. -σφάξω, παθ. -σφαγῆσμαι, ἄρρ. -έσφαξα, δημ. ἀπόσφαξω, μτγν. ὑπερσυντ. -εσφάκειν I Διών. 78, 7, μτγ. παθ. παρακ. ἀπεσφαγμένος, δημ. ἀποσφα(γ)μένος ἀποκόπτω τὸν λαίμον, σφάζω, ἐπὶ προσώπου : Ἦρ. 4, 62 ἀποσφ- ἐς ἄγγοος (σφάζω ὥστε τὸ αἷμα νὰ ρεῦσῃ εἰς ὄχουσιον) ἢ κ. μέσ. κ. παθ. ἐν ὄμ. σμ. : Μέν. Ἐπιτρ. 184 ἀποσφαγείην πρότερον ἂν ἢ καθυφαίρη, Σάρρ. μτφρ. Εὐρ. Ἰνπ. 1376 ὕλης δικονο μαχαίρη νάποσφαγῶ ἢ γεν. ἀποκτείνω, φονεύω, σκοτώνω : Ἀριστφ. Ἀχ. 327 2) νεώτ. κ. δημ. περαινῶ τὴν σφαγὴν, τελειώνω τὸ σφάξιμον, ἐπὶ ἀνθρώπων : σάν ἀπόσφαζαν εἰς ληστές τοὺς αἰχμαλώτους ὄμ. κ. ἐπὶ ζῶων : ἀπόσφαζαν τὰ ἀρνία (τὰ σφαζαν ὄλα).

ἀποσφαιρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογενείας τῶν πυρρνομυκῆτων.

ἀποσφαιρίζω κ. μον. ριπτῶ τι μακρὰν οἶνον ὡς σφαιραν : Τζέτζ. Λυκοφρ. 17 ἢ μέσ. -ίζομαι ἀναπηδῶ ὡς σφαιρα : Ἀριστ. Πρ. 936 Β 36.

ἀποσφαιρίσις-εως (ἡ) μον. τὸ ἀποσφαιρίζειν : Τζέτζ. Λυκοφρ. 17.

ἀποσφαιρῶ-ὄω (ἡ) μτγν. κάμνω τι σφαιρικόν, δίδω στήμα σφαιρας : Αἰθν. 2, 42 F.

ἀποσφακάλις λαμβάνω σφάκελον βλλ. καὶ ὀποθύσκω ἔξ αὐτοῦ : Ἦρ. 4, 28 ἴπποι ἐν κρυμῶ ἔστατες ἀποσφακάλιζουσι 2) καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφάδασμοδ : Πλούτ. Λυκ. 16.

ἀποσφακάλις-εως (ἡ) σφίσις, γάγγραινα : Ἰνπ. Ἀρθρ. 69 ἀπ- σαρκῶν.

ἀποσφακελισμός (ὁ) μτν. ἀποσφακέλιος βλ.λ.
ἀποσφαλλίζω κ. δημ. ἀποσφραγίζω: σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 1108· 2) ὄλων τι κλειώ, σφραγίζω ὀλότεια.
ἀποσφάλλισμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσφαλλῆς βλ.λ.
ἀποσφάλλω μελλ. -λῶ, ἀόρ. ἀπέσφηλα, πσθ. -εσφάλην ἀπαληνῶ ἀπὸ τῆς ὀδοῦ, ὀδοιπληνῶ, παραστρατιζῶ: Ὀδ. Γ. 320 ὄντινα πρῶτον ἀποσφάλλων ἄελλα ἐς πέλαγος· 2) μέσ. -ομαι μτφ. ἀποτυγχάνω: Ἦρ. 6,5 ἀποσφ- τῆς ἐλπίδος ἰ διαφεύδομαι ὡς πρὸς τὴν ἐλπίδα |, Αισχ. Πέρσ. 392 ἀπ- γνώμης· || κ. παρὰ πεζ. κατὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν: Πλάτ. Νόμ. 950 Β οὐσίας ἀρατῆς ἀποσφαλλμένοι ἰ ἠπατημένοι ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀρετῆς |· 3) ὀμ. μέσ. ὀλισθαίνω, γλιστρῶ: Πλούτ. Περ. 13 ἀποσφάλλεις ἐξέφους ἐπισσε.
ἀποσφάλλω-ἄω ἡ -ἔω μτν. ὀλισθαίνω, ἀποπηδῶ, ἀποσκιρτῶ, παραπατῶ: Πολυβ. ἀπ. 18 (ἰ. Σουίτ.) ὁ δὲ Ἰππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφάλλησας.
ἀποσφάξω-ἄγος (ὁ, ἡ) μτν. ἀπόκριναι, ἀπότομος: Ἦσ. « ἀποσφάξω τὸ ὑψηλόν »: Νίκ. Θνο. 521 ἀποσφάγι βήσση.
ἀποσφάττω ἀπτ. ἀποσφάζω βλ.λ.: Πλάτ. Εὐθύδ. 4.
ἀποσφενδόνητος-ον μτν. ὁ ἀποσφενδονηθείς: Πλούτ. Ἠθ. 263 Β.
ἀποσφενδονίζω μτν. ἀποσφενδονῶ βλ.λ.: Ἰώσ. Μακκ. 16 εἰς κἀμιν πυρὸς ἀπεσφενδονίσθησαν.
ἀποσφενδονῶ-ᾶω ἡ -ᾶω μτν. ρήτω καὶ μεβ' ὀρμῆς μακρὰν ὀνολεῖ δια σφενδόνης: Διόδ. Σ. 2,50 τοῖς ποσὶ τοῦς ὀνοπητόντων λίθους ἀποσφενδονῶ· κ. παθ. | Πλούτ. Ἠθ. 2,1062 Α.
ἀποσφηνῶ-ᾶω μτν. λῶω, ξεσφίγω: Νόνν. Δ 21,152.
ἀποσφηνώσις-εως (ἡ) Σουίτ. ἀποτυχία, ἐκπτώσις.
ἀποσφηνῶ-ᾶω μτν. ἐντελέως σφηνῶ, σφίγω, μαγκώνω: Φιλ. Βελον. 76 ἀποσφηνῶν τὴν ἀντηρίδα· κ. παθ. | Ἀέτ. Πέρσ. εἰς φυτὸν ἀποσφηνώθει, Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 369 ἀποσφηνωθείς δένδρω τὰς χεῖρας· κ. μτφ. ἰ Πάπ. ὁ πρωκτός μου ἀποσφηνώται· 2) κάρνω τὴ σφηνοειδῆς: Παύλ. Αἰγ. 6,28.
ἀποσφηνώμα-ατος (τὸ) Πάπ. σφηνοειδῆς τεράχιον ἔυλου.
ἀποσφηνώσις-εως (ἡ) μν. κ. νεώτ. ἡ κατὰ τὸν τακετὸν συμπίεσις τοῦ νεογοῦ: Παύλ. Αἰγ. 3,76· 2) νεώτ. ἡ ἐξαγωγή σφηνῶς ἐνασφηνωθείσις· 3) γαιολ. ἡ βαθμίαις ἐλάττωσις τοῦ πάχους πετρῶματός τινος μέχρι μεγάλης ἀπολεπτύσεως ὥστε τὰ ἐμφανίζη ἀσφηνοειδῆ μορφήν.
ἀποσφίγγω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -γῶ ὄλων σφίγω, συσφίγγω: Ἰπν. Ἄρθρ. 69 ἀπ- τραύμα, Λουκ. Πενθ. 19 διεκώλυσε δὲ ἡ ὀδὸν καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀποσφίγγεσθε· || μτφ.: Λουκ. Ρητ. Διδ. 9 λόγας ἀποσφίγγμένους (ὑφως πυκνόν, οὐχ) πλάσθαρὸν· 2) νεώτ. κ. δημ. περαιῶν τὴν σύσφιγγιν, δέν σφίγγω πλέων, ξεσφίγω.
ἀπόσφινγίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ σύσφιγγις: Ἰπν. Αἰγμ. 11· 2) νεώτ. ἡ χαλάρωσις τῆς σφίγγεως, ἔξοφιγμα.
ἀπόσφινγις-εως (ἡ) μτν. ἀπόσφινγίς, βλ.λ. ἐπὶ δηλητηριώδους δηγηματος: Φιλομ. Κυν. 22,4.
ἀποσφουγίζω κ. νεώτ. δημ. κ. -σφουγίζω ἀποσφουγίζω, σφουγίζω τὴ καλῶς, καθαρίζω διὰ σπάγγου ἡ τετραγίου ὑφάσματος: Ἄν. Κρ. 3,386 τὸ ἀποσφουγίζων καὶ ἐκμάσσω.
ἀποσφουγγισίς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποσφουγίζω, ἀποσφουγγισμός βλ.λ.
ἀποσφουγγί (τὸ) δημ. κ. -σφουγγίδι κ. -σφουγγίωμα ὁ ἐκ τοῦ ἀποσφουγγισμοῦ ῥύπος.
ἀποσφουγγίζω δημ. ἀποσφουγίζω βλ.λ.
ἀποσφραγίζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἰαν. ἀποσφραγίζω, μέλλ. ἀπτ. -ῶ φράσσω, κλειώ ὄλων διὰ σφραγίδος: Πλούτ. Αλέξ. 2 οὐδὲν ἀποσφραγίσσθαι τῶν κενῶν· || μέσ. -ομαι κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.: Εὐρ. Ὀρ. 1108· 2) ἀνοίγω τὴ ἀφαιρῶν τὴν

ἐπιπεθειμένην σφραγίδα: Διογ. Λ 4,59 ἀποσφράγιζε καὶ ὄσα ἐβούλετο ἀδόσταζε· || νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἀνοίγω ἔγγραφοι ἀφαιρῶν ἢ ἀχιζῶν τὴν ἐπ' οὐτῶ σφραγίδα: ἀποσφραγίζω διαθήκην, -τας ἐν δημοπρασίᾳ (ἐγγράφοις μουσικῶν) προσηοράς· || νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτασιν, ἀνοίγω ἔγγραφοι ἢ ἐπιστολὴν κλειδομένην ἐντὸς φακέλλου.
ἀποσφράγιος-εως (ἡ) νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς σφραγίδος ἀνοίγμα τοῦ ἔσφραγισμένου ἢ ἀπλῶς τοῦ ἐντὸς φακέλλου κλειδομένου: ἀποσφράγιος ἐπιστολή, - διαθήκη.
ἀποσφράγισμα-ατος (τὸ) μτν. κ. νεώτ. ἀποτύπωμα φραγίδος, σφραγίσμα: Πλν. Ἐπιστ. 10,16, ΠΔ Ἐρ. 22,24 ἀποσφράγισμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς· 2) Ἐπιγρ. ἐσφραγισμένον ἀπόγραφοι: Ἐπιγρ. ἠποσφραγίσματα ποιτῶνων τῆς ἀποδοσεως ἐπὶ τοῦς ἔξεταστάς· 3) Πάπ. ἀποδοεῖς ἐσφραγισμένη, ἔγγραφοι ἀποδοεικτικόν, ἐφ' οὐ ἔχει τεθὴ σφραγίς· 4) νεώτ. ἀποσφράγιος, ἡ ἀφαιρέσις τῆς σφραγίδος, ξεσφραγίσμα βλ.λ.
ἀποσφραγιστός (ὁ) γλωσσα. κ. νεώτ. ὁ ἀποσφραγιστὴν βλ.λ.
ἀποσφραῖνω διδω εἰς τινα νὰ ἀσφρανηθῆ π: Λούκιλλ. ἐν ΑΠ 11,165 οὐ γλήχωνι. ἀλλὰ διχάλλω αὐτὸν ἀποσφραῖνει· || παθ. ἀσφραῖνομαι, μισρίζομαι: Διοσκ. 1,54 ἤρμωρον ἀποσφραῖνονεν, αὐτ. 1,64 ἐπὶ φρονιτικῶν ἀρμόζει ἀποσφραῖνόμενον.
ἀποσφρόδου ΑΒ 436 «καρτερεῖν», Σουίτ.
ἀποσφρόδω γλωσσα. πηρῶ τινα τὴν ὀσφύν.
ἀποσφρηλατῶ-ᾶω μτν. κ. νεώτ. σφρηλατῶ πλήρως, καλῶς· κ. μτφ.: Αἰθῶν. Ἰουν. 51,16 οὐτα μιν σιδήρου τὴν ψυχὴν ἀπεσφρηλατῶμαι.
ἀποσσχάζω κ. νεώτ. χαράσσω, σχίζω π, ὀσον φλέβα, φλεβοτομῶ· Ἦσ. « ἀποσχάσσω » διαρρήξαι, διαλύσαι, φλεβοτομήσαι·: Ἀριστ. Ζ1 515 Β, 2 ἀποσχάζονται τῶν Ιατρῶν φλέβαι· || παθ. σχίζομαι, ἐπὶ γαργαρέων: Ἰπν. Προν. 23· 2) μν. σκιριφῶ, χαράσσω: Ἄντυλλ. π. Ὀρειδ. 7,18· 2· 3) χαλαρῶ: Ἦρων. Βελον. 130 ἀποσχάζουσι τὴν σχιστήριον.
ἀποσσχάλισμα-ατος (τὸ) στήριζω τὰ δίκτυα διὰ σχαλίδων: Θησ. Στεφ. ἐν λ.
ἀποσσχάλισμα-τος (τὸ) κλάδος δένδρου ἡ ἔυλον δίκτυοειδῆς δι' οὐ ἀποσσχάλισται βλ.λ., στήριζεται τὸ δίκτυον: Ξεν. Κυν. 10,7 ἐπιβάλλουτα τοῦς βρόχους ἐπὶ ἀποσσχάλισματα τῆς ὄλης.
ἀπόσχασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. διάνοιξις τῆς φλεβός, φλεβοτομία: Ἰπν. Ἐπιδ. 7,66· 2) ἀποχάρισμα, ἀφρασις, περὶ μηχανῆς: Φιλ. Βελον. 74,51.
ἀποσχεδιάζω κ. μν. κ. νεώτ. αὐτοσχεδιάζω, κάρνω τὴ ὄνειρ τῆς προσηκούσης παρασκευῆς ἐκ τοῦ προχείρου· ἐν τῷ παθ.: Ἀριστ. Ἠθ. Ν 1129 Β, 25 νόμος ἀποσχεδιασμένος (ἐκ τοῦ προχείρου γενόμενος)· || εἶδ. λέγω τὴ αὐτοσχεδιάς, ὀμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου: Ἀθῆν. 3,125 C· || γράφω ἐκ τοῦ προχείρου: Πολυβ. 12,3,7 καθάπερ περὶ τῶν κατὰ Αἰθῶν ἀποσχεδιακῶν· κ. παθ.: Φιλόδ. Σμ. 38 τὰ μυθικῶς ἀποσχεδιασμένω· 2) ἐν σπουδῇ, ὀπερ σελήπας ἀποσφασίω: Θεοφύλ. Σ 1,13 ὠμωτάτην κατὰ τὸν αἰχμάλωτων ἀποσχεδιάζουσι φήρον.
ἀποσχεσις-εως (ἡ) μτν. ἀποχῆ: Πλούτ. Ἠθ. 123 C· 2) διαίρεσις, μερισμός: Ἀρτεμίδ. 4,2 ἀπ- χρόνου.
ἀποσχετέων τοῦ ρ. ἀπέχουσι βλ.λ., ἀποφευκτέον: Ἰπν. Ὀξ. 63 οἶνου ἀποσχετέον.
ἀποσχετική γλωσσα. ἡ περὶ ἐφέσεως ἐπιστολή.
ἀποσχηματίζω μτν. λαν ἡ συνήεως σχετιάζω: Φρόν. Σοφ. Παρ. 63 Β.
ἀποσχηματίζω-ατος (τὸ) σχόλ. ὁμοίωμα, εἰκόνα: σχόλ. Στὸδ. 2,463 ἀποσχημάτι εἰσι τῶν ἡμερῶν πρᾶξων (ἐσφ. γρ. ἀντὶ « ἀλληγήματα »).
ἀποσχηματίζω μτν. κ. μν. πλήρως σχηματίζω, μορφώνω, πλάσσω: Σωκρ. Ἐπιστ. 28 ἐργασίας εἰς τὰ ἄλλα ζῶσα ἀποσχηματίζοντας τέχνη τὸ

παλαίῳ· 2) ἐκκλ. ἀφαιρῶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα· Θεόδ.Στ.516 ἀποσχηματίζει τὸν μοναχόν.

ἀποσχίζω κ. νεώτ. κ. δημ. σχίζω ἀποκόπτω ἀπὸ τινος, κατὰ διάφ. ἐρμ. σχίζω τι· Ὀδ.Δ 507 ἀπὸ δ' ἔσχιον αὐτὴν [τὴν πέτρην] ἰὲν τμήσ· ἴ' || σχίζων ἀποχωρίζω μέρος ἐνὸς ὄλου, ἀποσπῶ· Ἡρ.6,9 ἀπ- ἀπὸ τοῦ συμμαχικοῦ, Πλάτ.Πολιτ.262 Ε ἀπ- Λυδοῦς (ἀποχωρίζω) || κ. μέσ. κ. παθ. -ομαι ἐν ὄμ. σμμ· Ἡρ.8,35 ἀποσχίζαντες τῆς ἄλλης στρατιῆς· 2) ἐπὶ πραγμ. συνήθως μέσ. κ. παθ. ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, παύω νὰ εἶμαι ἐν ἐνιαίῳ ὄλον μετ' αὐτοῦ· Ἡρ.2,17 ἔπερα διψῶσα στόματα ἀπὸ τοῦ Σεβεννυτικοῦ ἀποσχιθέντα [ἐπὶ βραχίονον ποταμοῦ], Ἀριστ.ΛΙ 514 Β 10 ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβῆδος ἀποσχίζεται· 3) νεώτ. μτφ.· ἀποσχιτῶ, ἀφίσταμαι ἀπὸ τινος διαλύων τὸν μετ' αὐτοῦ δεσμούς μου· πολλοὶ βουλευταὶ ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τοῦ κόμματος· 4) μτφ.· Ἀριστφ. Νεφ.1408 ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου [μὲ διεκόμφες ὁμιλοῦντα]· 5) νεώτ. κ. δημ. σχίζω τι ὀλοσχερῶς· τράβηξε - τράβηξε μ' ἀπέσχισε τὸ μαντήλι.

ἀποσχίζω-ίδος (ή) συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀποσχί-δες κλάδοι, μέρη ἀπεσχισμένα, ἦτοι ἀπὸ τινος ὄλου ἀπεσπασμένα σίον φλεβῶν· Ἰνπ.Ὀστ.6, Γαλ.18[2,78] ἀποσχ- δαστάν' || κ. ἐπὶ ὄρεων· Στράβ 11,12,4· 2) εἰς τὸν ἐν κλάδος τοῦ ἀγω-υῖο τῆς κολλῆς· Γαλ.2,578.

ἀποσχίζεις-εως ἰήλ κ. νεώτ. τὸ ἀποσχίζειν, ἡ δια-κλάδωσις· Ἀριστ.ΛΙ 514 Α, 13 τῆ πρότερον ἀπο-σχίσει τῆς φλεβῆδος, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,2 δισαί [φλε-βες] ἐξ ἀποσχίσιος γίνονται.

ἀπόσχιμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποσχί-σθην, ἀποχωρισθῆν ἀπὸ τινος ὄλου μέρος· Μ Ἀντιων.4,29 ἀπόσχιμα πόλεως.

ἀποσχιμῶς (ὸ) νεώτ. ἀπόσχιμα βλ.λ.
ἀποσχιστής (ὸ) κ. -σχίστης μων. ἐκκλ. νεώτ. ὁ ἀποσχίζων τῆς ἐκκλησίας, σχισματικὸς βλ. λ. ἢ αἰρετικὸς· Φώτ.Βιβλ.94.

ἀπόσχιτος (ὸ) νεώτ. ἀποσχιστής βλ.λ.

ἀποσχοινίζω ἀποχωρίζω σίονε διὰ σχοινίου συ-ρομένου περὶ αὐτοῦ, ἀποκλείω· ἐν γὰρ παθ.· Δημ. 778 ἀπεσχοινισμένος πάσι τοῖς ἐν τῆ πόλει δι-καίοις, Φιλ.1,205 ἀρετῆς ἀπεσχοινισμένος· κ. γεν. ἀποχωρίζω· Πλούτ. Ἡθ.443 C οὐκ ἀποικούν οὐδὲ ἀπεσχοινισμένον· || Ἡσ. «ἀποσχοινί·σαστες, ἀπο-στερησάτες»· πρβλ. τὰ «μεριμνημένα σχοινία» τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου.

ἀποσχοινισμός (ὸ) μων. τὸ ἀποσχοινίζειν βλ.λ., ἀποχωρισμός· Θεόδ.Στ.228 C.

ἀπόσχολα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπόσκολα μετὰ τὰς διακοπὰς, καὶ ἰδίως τῶν Χριστουγεννίων ἢ τοῦ Πά-σχα, ὑστερα ἀπὸ τῆς σχολῆς.

ἀποσχολάζω κ. νεώτ. ἄγω σχολήν, ἡσχίαν, ἀναπνοομαι· Ἀριστ.ΛΙ 514 Β, 17 ἐν ταῖς δύνα-σταισις .. ἀποσχολάζεις· 2) ἔγω σχολῶν διὰ τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι· Αἰλ.Γη 121 τῷ τῶ σὶν καὶ ταῖς προπόσειν .. ἀποσχολάζουσι· 3) μαθητεύω παρὰ τινι· Ψ Ἡρ.Βι.Ὀμ.5,34 ἀποσχολάζον παρὰ τῷ Μελλιογενεῖ.

ἀπόσχολος-ον ὁ μακρὰν τῆς σχολῆς, ὁ εἰδ. ἀποφειγὼν τὰς σχολὰς τῶν σοφιστῶν· Τίμ.Φλιάς. 50 [π.Διογ.Λ9,69] τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ἀπόσχο-λον αὐτολαλήτων ἰδιόρθ. εἰς «αὐτόσχολον» = ἐ-αυτοῦ σχολάζοντα).

ἀποσφίζω σφίζω, κατὰ δ. ἐρμ. φυλάττω ἀπὸ τινος· Σοφ.Φιλ. 1379 ἀποσφίζοντας νόδου· παθ.· Λοκ. Ἐρμ. ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσφισθέντες· ἴ' ἐπαγόγω νινὰ ἢ τι σφῶν· Ξεν.Ἑλλ7,2,19 οἰκα-δε καὶ ἐαυτοῖς καὶ ἄ ἦγον ἀπόσφωζον, αὐτ. Ἄν. 2,3,18 ἀποσφῶσι ὕμας εἰς τὴν Ἑλλάδα· || μέσ. φθάνω ἡ καταφείγω σφῶς· Ἡρ.7,229 ἀποσφισθῆ-ναι ἰμοῦ ἐς Σπάρτην, Ξεν.Ἑλλ.1,3,22 ἀποσφῶθι εἰς

Δεκέλειαν· 2) φυλάττω, διατηρῶ· Εὐρ.ἀπ.364,2 ἀποσφῶσι· ἄν πατρός γνώμας φράσαντος, Πλάτ. Φιλ.26 C· 3) ἀμτθ. διατηροῦμαι· Πλάτ. Ἐπιστ.336 Β ἀπέσφωα γονομένην.

ἀπόσφωμα (τὸ) δημ. κ. ἀπόσφωμα βλ.λ.
ἀπόσφωμάτωσις-εως ἰήλ μτγν. ἡ ἐξάερωσις, ἡ ἐξαλώσις· Ζώσ. Ἀλχ. 107 Β ὀδάτων ἀπ-.

ἀπόσφων μων. κ. δημ. ἀόρ. ἀπόσφωσα, δημ. παθ. -ώνομαι, ἀόρ. ἀποσφίσθηκα, μτχ. παρακ. ἀποσω-σμένος ἀφικνούμαι, φθάνω· || φρ. νὰ μὴν ἀπο-σώσῃ ὡς ἀπὸ [νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ ζήσῃ ὅσον συνήθως οἱ ἄνθρωποι]· 2) συμπληρῶ τι, περατῶ τι χρῆζον συμπληρώσεως· Κρυστ.Κατάρτα 20 τὸ λόγο-δὲν ἀπόσιπε δὲν ἀπόσφωσα, - δὲν ἀπόσφωσα τὸ δρόμο [δὲν ἐπεράτωσα τὴν πορείαν], δὲν ἀπό-σφωσα τὴ δουλεία, - τὸ σπῆτι [δὲν ἐπέρασα τὴν οἰ-κοδομὴν ἢ τὴν ἐπισκευὴν τῆς οἰκίας]· 3) κατανα-λίσκω, σπαταλῶ ἐξ ὀλοκήρου· ἀπόσφωσα τὰ λα-φτά· 4) καταμνηνῶ, προβίδω· Σοφρ. Ἄν.ΛΗ ἐν λ. **ἀποσφωρεῖω** ΑΒ ἐπισφωρεῖω, συσφωρεῖω, συ-ναφροῖω· ΑΒ 432, Ἡσ. ἐν λ. «ἀποθαμαμένη β.

ἀπόσφωσμα (τὸ) δημ. τὸ τέλος πορείας τινός, ἢ πρὸς τὸ τέρμα προσέγγισις· 2) περᾶτωσις, ἀποτελεῖωμα πράξεώς τινος· 3) ἐπὶ πατῶν κ. δὴ οἴνου, τὸ ἐν τῷ πυθνίῳ τοῦ περιέχοντος δοχείου, βατίου ἀπορραμένη, ἀ. σῶμα· 4) μτφ. τὸ τελευ-ταῖον τέκνον, ατερονοιαῖδι, ἀποσφῶρι.

ἀποταγή (ή) μτγν., μων., ἐκκλ. νεώτ. κ. δημ. ἀ-πόταξις, ἀπάντησις· Ἰσιδ.Πηλ.Ἐπιστ.1,11 ἀποτα-γὴν τῆς ὕλης· || ἀποκλήρωσις· Πάπ. ἀποταγή καὶ ἀποκήρυξις· 2) ἐκκλ. ἡ ὑπὸ τοῦ κειρομέ-νου μοναχοῦ διδομένη ἐπίσημος ὑπόσχεσις περὶ τελείας ἀπαρνθήσεως τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς κανόνας τοῦ μοναχικοῦ βίου· || εἰσφορὰ διδομένη ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ κατὰ τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς μοναστήριον· Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,29 «ἀποκείρεσθαι τούτους ἀνευ ἀποταγῆς ὄψεσιν, εἰ μὴ εἰς ἔργον διδοταί τι οἰ-κοδομῆς, ἢ ἀνοικοδομῆς ἢ ἀγορᾶν ἀκινήτου»· 3) δημ. ὀντὶ ὑποταγῆ βλ.λ.

ἀποταγηνίζω ἀποτηγανίζω βλ.λ.· Σωτ.Κωμ.1,1. **ἀπόταγμα-ατος** (τὸ) μτγν. ἀπαγόρευμα, ἡ ἀπα-γόρευσις· Ἰάμβλ.Πυθ.28,138.

ἀποτάδην ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἕκτασι, ἐκτετα-μένος, κατὰ μήκος· Λοκ. Ζευξ.4, Πολυδ.6,175 ἀπο-τάδην τρέχων· 2) ὀραϊνός, σχοινοτέρας· Φιλό-στρ.Βι.Ἀπολλ.6,11 ξυνεστειλε τοὺς χορούς ἀπο-τάδην ὄντας· || μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, διὰ μα-κρῶν, διεξοδικῶς· Πολυδ.4,94 ἀποτάδην φθγγό-μενον, Ἐρμῆ. εἰς Φαῖδρ.184 Α τῶν κατὰ ἀποτά-δην λόγων ἀκήκοας.

ἀποτάδων Ἡσ. «ἐκτεταμένων».

ἀποτάξις δημ. κ. ποτάξις, ἀόρ. ἀπόταξα ἀπο-τάσσω, ἀπαρνοῦμαι· 1) κτώμαι, γίνομαι κάτοχος τινος, ἀποκτῶ, ἀποκτῶ· νὰ ἀποτάξης τοῦ Ἄβρου τὰ ἀγαθὰ [ὡς εὐχή], νὰ μὴν ἀποτάξης ποτέ σου [ἐνν. ἀγαθόν τι, ὡς ὄρα κατὰ τοῦ προσποιουμέ-νου ὅτι δὲν ἔχει νὰ δώσῃ τι].

ἀποτακταί (οἱ) μτγν. ἐκκλ. αἰρετικοὶ τινες ἀπρο-υθῆντες τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ, καθόσον ἔξωθεν βίον ἐρημικὸν καὶ πλήρην στερησέων· Ἐπιφάν.2,18· ἀ. ἀποτακτικοί, ἀποτακτικαί κ. ἀποτακταί· πρβλ. κ. ἀποστολικοί.

ἀποτακτῆρ-ῆρος (ὸ) Πάπ. ὁ ἀποτάσων, ἀπαρ-νοούμενος τὰ ἐγκόσμια, ἐρημίτης, πρβλ. κ. ἀποτακταί.

ἀποτακτικός (ὸ) μτγν. ἀποτακτῆρ βλ.λ.· Πάπ.

|| ἀποτακτικοί (οἱ) ἀποτακταί βλ.λ.· Ἐπιφάν.1,269.

ἀποτακτικαί (οἱ) μτγν. οἱ συμμεριζόμενοι τὰς δοξασίας τῶν ἀποτακτῶν βλ.λ.· Ἰουλ.Λόγ.7,224 Β.

ἀποτακτῆται (οἱ) μτγν. ἀποτακταί βλ.λ.· Βασ. Ἐπιστ.1, Ἐπιφάν.2,129.

ἀποτακτέον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποταγμαμέ-

νος, κχωρισμένος, πρὸς ὄρισμένην χρῆσιν φυλα-
γμένος : Ἦρ.2,69 σίτια ἀπότακτα διδόντες ἰδ.γρ.
ἀποτακτά, Ἠλιόδ.λ. Ὀρειβ.49,47 ἀπότακτος χροία·
2) ὄρισμένος, τεταγμένος : Κριπ.6,27 D ἰπ. Ἀθην.
10,433) ἀπότακτος ἡμέρα, Πάπ. ἀπότακτον ἐκφο-
ριον· 3) μτν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ μέρος τεθείς πρὸς
τιμωρίαν : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,24,105 ἦδει εἰς φυλακὴν
ἀπότακτος ὦν. Ἠρώδ.3,69· ἢ νεώτ. εἰδ. ἀπότα-
κτος ἀξιωματικός ὁ ἀπομακρυνθείς τοῦ στρατεύ-
ματος, ὁ εἰς ἀπόταξιν βλ.λ. τεθείς ἀξιωματικός.
ἀποτάκτως ἐπίρρ. μτν. κχωρισμένως, μεμο-
ρμένως : Φιλόδ.Θε.γ ἀπ.1.
ἀποταλαντικός μτν. ζυγίζω : Νικηφ. ἐν Ρητ.1,497.
ἀποταλαρώνω δημ. ἐξάγω τὸν τυρὸν ἀπὸ
τὸν τάλαρον, βγάζω τὸ τυρὶ ἀπὸ τοῦ τυροδόλι.
ἀποταμιεύ-όω μτν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀποταμι-
εύω βλλ. : Αἰλ.Π.1,12.
ἀποταμία (ἡ) μτν. ταμειον, ἀποθήκη τροφι-
μων : Καίλ. Ἀούρ.Ταχ.Πάθ.3,21.
ἀποταμιεῖα ἡ-όν μτν. ὁ πρὸς ἀποταμίευσιν,
ἀποθήκευσιν πρόσφορος : Κώδ. Ἀστρολ.β(4),338.
ἀποταμιεύμα-ατος ἰδοί νεώτ. τὸ εἰς τὸ τα-
μειον τιθέμενον μέρος εἰσοδημάτων ἢ κερδῶν
φυλασσόμενον πρὸς μελλοντικὴν χρῆσιν ἢ πρὸς
δημιουργίαν βαθμηδὸν κεφαλαίου.
ἀποταμιεύσις-ως ἡ νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀπο-
ταμιεύω βλλ., ἡ διαφύλαξις ἐν τῷ ταμείῳ ἢ τῇ ἀπο-
θήκῃ· ἢ εἰδ. ἡ μὴ κατανάλαξις μέρους τῶν εἰσο-
δημάτων καὶ ἡ διατήρησις αὐτῶν πρὸς μελλοντικὴν
χρῆσιν ἢ σχηματισμὸν σὺν τῷ χρόνῳ κεφαλαίου·
ἢ ἀποθήκη ἀποταμιεύσεως διαμετακομιστικῆ
ἀποθήκη τοῦ τελωνείου πρὸς προσωρινὴν ἀποθή-
κευσιν ἐμπορευμάτων ἄνευ προκαταβολῆς ὄσμου.
ἀποταμιευτικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς ἀποταμίευσιν βλλ. ἢ κατ'ἀλλήλους πρὸς ταύτην·
ἢ ἀποταμιευτικά δικαιώματα τὸ εἰς τὸ τελω-
νεῖον καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν
προσωρινὴν φυλάξιν ἐμπορευμάτων ὑπὸ διαμετα-
κόμισιν ὑπὲρ τὰς ὀκτὰ ἡμέρας· ἢ ἀποταμιευτικὰ
οὐσίαι εἰδ. βοταν. αἱ διάφοροι θρεπτικαὶ οὐσίαι
αἰτίνες κατανέμονται εἰς διάφορα ὄργανα τοῦ φυ-
τοῦ πρὸς μελλοντικὴν ἀνάλωσιν.
ἀποταμιευτικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποτα-
μιεύσεως βλλ.
ἀποταμιευτικός-ον μτν. ὁ ἐν ἀποταμιεύσει πρὸς
φύλαξιν, ὁ ἀποταμιευμένος : Ρήτ.1,599.
ἀποταμιεύω μτν. κ. νεώτ. καταβέτω, φυλάτ-
τω ἐν τῷ ταμείῳ : Νικηφ.ἐνΡητ.1,488· ἢ μέσ.
-ομαι ἀποταμιεύω· δι' ἔμαυτον : Αἰλ.Π.1,12 ἰσφ γρ.
ε ἀποταμιεύσασθαι·, ἀγδλ.Πινδ.11 ἀπ- ἄδοξον
πλοῦτον· ἢ νεώτ. ἐξοικονομῶ πασὸν τι ἐκ τῶν
εἰσοδημάτων μου καὶ διαφυλάττω αὐτὸ πρὸς με-
λλοντικὴν ἀνάγκην ἢ πρὸς σχηματισμὸν βαθμηδὸν
κεφαλαίου· ἢ μτφ. -ουσαφωρῶ ὄλιγον κατ' ὀλί-
γον, οἷον γνώσεις κττ.
ἀποτέμνω ἀπέτεμνω, ἀποκόπτω : Ἰλ.Θ 87 Ἰπ-
ποιο παρρηρίας ἀπέταμν· κ. παθ. : αὐτ. Χ.347 ὦμ
ἀποταμνόμενον.
ἀποτανύω ὀλωσ ταυῶν, ἐκτείνω : Ἰπν. Ἄγμ.8 ἦν
μέν τις ἀποτανύσας τὴν χεῖρα.
ἀποταξία ἡ μτν. ἀπόταξις βλλ. : Ἐπιφάν.1,292.
ἀποτάξιον Ἦσ. ἀπόποιον·.
ἀπόταξις-ως ἡ μτν. ἀπόταξία κ. νεώτ. κ. δημ.
ὁ διαχωρισμὸς τῶν μέχρι τοῦδε ὁμοῦ κατελεγμέ-
νων ὑποχρέων εἰς ἀπόταξιν ὀρισμένου φόρου·
Ἀρπακρ. ἀπόταξις, τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς προ-
τερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν
τὸν ὄρισμένον φόρον· 2) ἐκκλ. ἡ ἀποταξί βλλ.·
3) νεώτ. κ. δημ. στρατ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀξιο-
ματικοῦ, ὅστις διὰ βαρέα παραπτώματα ἀπεμα-
ρνήθη τοῦ στρατεύματος καὶ δὲν δύναται ν' ἀνα-
κληθῆ ἐφεξῆς εἰς αὐτό.
κ

ἀποταρταροῦμαι-όμαι μτν. ρίπταμαι εἰς
τὸν τάρταρον, καταθρασθροῦμαι μτφ. : Φιλόδ.
Ἠρακλ.125,20 κἀν ταῖς ἀποβολαῖς τῶν χρημά-
των ἀποταρταροῦνται.
ἀπότασις-ως ἡ μτν. ὁ ἀποτεινέω, ἡ ἔκτασις, τὸ
τέντωμα : Πλούτ.670 C ἀπ- τῶν ποδῶν. Ἀρετ. Ὀξ.
Παθ.1,6 τετάνω ἴδιον ἢ εἰς εὐθὺ ἀπότασις·
2) ἐπὶ ἤχου, ἡ παράτασις : Ἀριστλ.Ζ1 545 Α 17 ὁ-
σων ἀποτεινεται ἡ φωνή· 3) τὸ ἀποτεινεῖσθαι
πρὸς τινα ἐπὶ τινὶ σκοπῷ. ἀγδλ.Σοφ.Ἠλ.1070 ἡ ἀ-
πότασις πρὸς Κλυταιμῆστραν.
ἀποτάσσω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπ. -πτω, μέλλ. -ξω,
ἀόρ. ἀπέτασα, μέσ -εταξάμην, παθ -εταξήθην
ἀποχωρίζω τι ἀπὸ τινος ὅλου ὀρίζω τινί. ἀποτέμνω·
Πλάτ.Θεαίτ 153 B μῆδ' ἐν τῷ αὐτῷ χῶρον ἀποτά-
ξῃ· ἢ παθ -ομαι ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἀπὸ
τοῦ ὅλου στρατοῦ ἀποχωριζόμενοι τάσσονται
πρὸς : Ξεν.Ἑλλ.5,240 ἀπετάτακτο πρὸς τὸ δεξιὸν
2) ὦμ μέσ. -ομαι ἐγκαταλείπω, παραγῶ, ἀφῆνω·
αὐτ.Λουκ.14,33, Ἰω.Μολ.ἀλ.312 ἀποτάξασθαι τῆς
βασίλειας - ἀπετάξω τῷ Σατανᾷ : ἰγκατελείφεις,
ἀπεκλήρωξες τὸν Σατανᾶν· ἢ ὦμ μέσ εἰδ ἀπο-
χαιρετῶ : ΚΔ Λουκ.9,61 ἀπολουθήσῃ σοι. ἐπίτρε-
φόν μοι ἀποτάξασθαι τοὺς εἰς τὸν οἶκόν μου·
3) νεώτ. κ. δημ. στρατ. θέτω εἰς ἀπόταξιν βλλ.3).
ἀποτάτωρα ἐπίρρ. θημ. ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τοῦ
νῦν, ἀπὸ τῶρα ἐφεξῆς : ἀποτατῶρα θά σέ θεω-
ρῶ φίλο μου· 2) τὸσον ἐνωρίς : ἀποτατῶρα νυ
στάσεις·
ἀποταυρίζομαι δημ. σκορδιζάμαι, τεντῶν
μαι χασιμάζομαι, ταυίζομαι.
ἀπόταυρος ἡ μτν. ἡ μακρὰν τοῦ ταύρου, ἡ μὴ
ὄχειομένη βοῦς : Ἀριστλ.Ζ1 595 Β 19 τὰς καλοῦμε-
νας πυρρικός βοῦς. . . διατηροῦσιν ἀνοχεύτους
καὶ καλοῦσιν καὶ ἀποταύρους.
ἀποταυροῦμαι-όμαι παθ. ἐξ ὄρηξ οἶονεἰ
γίνομαι ὁμοιος μὲ ταῦρον, βλέπω ἀγρόως ὡς ταῦ-
ρος : Εὐρ.Μήδ. 188 καίτοι τοκάδες ἔδεργμα λεαι-
νίς ἀποταυροῦται θωσίν· 2) μεταβάλλομαι
εἰς ταῦρον : Ἐρωπαν. ἐν λ. κερνήωδεα.
ἀπύταφος-ον ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονι-
κῶν τάφων, ὁ εἰς δὲ ἀπαγορεύεται, ὁ ἐν προγο-
νικῷ τάφῳ ἐνταφιασμένος : Δειν.ἀπ.16,5· 2) ὁ τα-
φελίς ἰδιαίτερος, χωριστῶ : ΕΜ 131,43 « ἀπόταφον
τὸν χωρὶς ταφέντα »· ἢ Ἦσ. « ἀπόταφον ὁ συ-
νηριστευκότος τοῖς ἐλευθέροις (χειρ τῶν ἐλευθέρ-
ων) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς ».
ἀπόταφρασις-ως ἡ μτν. ἡ διὰ τάφρου ὁ-
χύρωσις : Διον. Ἀλ.9,9.
ἀποταφρέω ὀχυρῶνω διὰ τάφρου : Ξεν. Ἀν.
6,5,1 Διον. Ἀλ.9,8.
ἀποταχέ ἐπίρρ. δημ. κ ἀποταχῶ κατὰ τὴν
αὐγὴν, πρωί-πρωί : Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 12 καὶ στίς
θαμνάδες ἰτ' ἀποταχί ἄδουνοι οἱ νεράιδες (καὶ
τὰ στοιχεῖα.
ἀπότε μον. κ ἀπότε βλλ.
ἀποτέγω ἐμβόπτω : Ἰπν.Νοῦα.2,56.
ἀποτέγωμα-ατος ἰδοί μτν. τὸ ἐκ τινος γενώμε-
νον, προκύπτον, γέννημα, προϊόν : Σοφον.Ψυχ.52,30
νοῦ καὶ λόγου ἀπ-
ἀποτεινέω Ἐπιγρ.Θεσσα. ἀποτινέω.
ἀποτεινών κ. νεώτ. μέλλ -τενώ, παρκα -τέτακα,
γ' πληθ. παθ. παρκα. ἀποτέτανται (Λουκ.Ζεῦξ.4)
ἐκτείνω, τείνω πρὸς τι μέρος : Ἀριστλ.Ζ1 723 Β 22
ἀπ- μέρος τι αὐτοῦ· ἢ παθ. -ομαι καθ' ὦμ. σμν. :
Ξεν.Ἀν.1,18,10 δρέπανα. . . εἰς πλάνωιν ἀποτεμόνα
ἰδρέπανα ὧν ἡ κόφισ εἶχε στραφῆ πρὸς τὰ πλά-
για· ἢ μτφ. : Ἀριστλ.Μνήμ.452 Β 10 ἀπ- ἐκεῖ τὴν
διδάσκων ἰστέφω πρὸς τὰ ἐκεῖ· 2) ἐπιμηκύνω,
ἐπέκτενω : Ξεν Ἑλλ.5,240 (περὶ τῆς γραμμῆς πα-
ρατάξεως στρατοῦ) ἢ μτφ. : Πλάτ.Πολ.363 D μα-
κροτέρως ἀπ- μισθοῦς ἰεπουξίσσω κ'ι οὕτω ποιῶ

μεγαλύτερους τούς μισθούς), αὐτ. Γοργ.466A ἀπὸν λόγον ἢ ἐπὶ ἤχου, παρατείνω: Πλάτ. Πρωτ. 329A τὰ γαλκεία πληγέντα μακρὸν ἤχει καὶ ἀποτείνει' 3) ἀμτθ. κατὰ τὴν ἰην σημ. ἐκτείνωμοι: Ἀριστ.215 B1 ὅσα ἀπὸ τούτων φλέβια ἀποτείναι ἢ κ. μφ. : Πλάτ. Γοργ.458 κ πάρω ἀποτεινόμεν, ἦν διαλεγόμεθα (τὰ μακρολόγησασμεν)' 4) μέσ. ὡς ἀπρόσ. ἀποτεινεται ἐπὶ ἀναφέρεται εἰς τι: σχόλ. ἴλ. (ἐκ Παπ. I' 5) μφ. νεώτ. ἐπὶ λόγου, ἀπευθύνω: ἀποτεινῶ ἐρωτήσεις, ἱκεσίας ἢ ὄμ. μέσ. -ομαι ἀπευθύνομαι πρὸς τινο, τὸν ἐρωτῶ: ἀποτεινόμενος πρὸς ὑμᾶς (μῖλθ δὲ σὰς I, -διὰ πληροφροῖα ἀποταθῆτε εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας ἢ ὄμ. μέσ. ζητῶ τι, παρακαλῶ διὰ τι: ἀπετάθην εἰς πολλοὺς, ἀλλ' οὐδένα μοῦ παρέσχε βοήθειαν. ἀπότεισις-εως μτγν. ἀπότεισις βλλ.

ἀπότεισιμα-ατος (τὸ) Ἐπίγρ. ἡ ὀλοσχερῆς πληρωμῆ, ἡ ἐξόφλησις τοῦ ὀφειλομένου.

ἀποτειχίσις κ. νεώτ. μέλλ. ἄπτ. -ιδ. διὰ τείχους ἀποκλείω τὴν πρὸς ὀχύρωσιν: Ἡρ.6,36 ἀπ- τὸν Ἰσθμὸν ἢ διὰ τείχους ἀποκλείω: Ἀριστφ. Ὀρν. 157δ ἢ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας, Θουκ.4,130 ἀπ- τοὺς ἄν τῆ ἀκραποδαι' ἢ μφ. κλείω, ἀποκωλύω: Ἡμιόδ.δ,20 ἔλαθεν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας' 2) μέσ. -ομαι ἀνεγέρω μεσότοιχον πρὸς διαχωρισμὸν: Λούκ. Ἐρωτ.28' 3) οἰοῦμαι διὰ τείχους χωρίζω: Ἰουλ. Λόγ.2,72 B ὄρη ἀποτειχίζονται τὴν ἴταλιαν ἀπὸ τε Ἰαλλυρίων καὶ Γαλατῶν.

ἀποτειχίσαις-εως κ. νεώτ. τὸ ἀποτειχίζω βλλ., ἀποκλείω πρὸς διὰ τείχους: Θουκ.1,65' 2) ἀνεγέρωσις ὀχυρωμάτων, ὀχύρωσις: Πολύαιν.1,3,5' 3) σουλδ. ἢ τὸν τείχων ἀφαίρεσις.

ἀποτειχίσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τείχος γινόμενον πρὸς ἀποκλεισμὸν προσβολῆς, δ' ὀχύρωσις: Ξεν. Ἑλλ.1,37 τῶν ἀποτειχισμάτων ἐγγὺς ὄντων.

ἀποτειχισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποτειχίσις βλλ. ἢ: Πλάστ. Νικ.κθ.

ἀποτεκνίωμαι μτγν. ἐκ τεκμηρίων, σημεῖων συμπεριαιῶν, συναγῶ τι: Ἀπολλ. P.4,153B.

ἀπότακνος-ον μτγν. ὁ ἄνευ τέκνων, ποῦ δὲν κάνει παιδιὰ, στειρὸς: Βέττ. Βόλλ.119,30.

ἀποτεκνω-ῶ μτγν. κ. μον. γεννῶ τέκνον ἐν τῷ πατ: Ἰζέτ. ἘΕ. ἴλ.9 ἐξ ἀνθρώπων ἀποτεκνοσθεσὶ ποτε ποταμούς' 2) μέσ. -οῦμαι ἀποστεροῦμαι τὸν τέκνον μου: ΠΔφέν.27,55 μὴ ποτε ἀποτεκνωθῶ ἀπὸ τῶν δύο ὄμων.

ἀποτέλεισις (ὁ) μτγν. τίτλος τῶν ἀρχόντων, τῶν προσετώπων ἐν τῇ Ἀχαϊκῇ Συμπολιτείᾳ: Πολύβ. 16,36,4 κ. εἰς τὸν πληθ.: αὐτ. 10,23,9' ἢ εἰδ. ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν ἢ τῶν ἰππέων: Ἐπίγρ. ἐπὶ στρατηγῶ τῶν Ἀχαιοῦν Φιλοπόλεμος. ἀποτελείου δὲ τῶν πεζῶν Δαμῖα, τῶν δὲ ἰππέων.

ἀποτελειῶ-ῶ ἢ -τελεῶ κ. νεώτ. φέρω τι εἰς εἰς ὠριμότητα: Ἀριστ. Δ. Λόγ. 43, (1) 13' ἢ μέσ. -οῦμαι γίνομαι τέλειος, καθίσταμαι ὠριμος σωματικῶς καὶ πνευματικῶς: Ἀριστ. Ζ1 576 B,7 ἀποτελειοῦται τὰ θήλαα τῶν ἀρρένων ἔμπροσθεν' 2) μτγν. μυσταγωγῶ: Διον. Ἀρεοπ. 121' 3) νεώτ. ἀνοπεράτω, συμπληρῶ, φέρω εἰς τέλος, ξετελειῶν, πρβλ. ἀποτελειῶν.

ἀποτελειώμα (τὸ) νεώτ. δημ. ἀποτελειώμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτελειῶν βλλ.

ἀποτελειώσις (ὁ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτελειῶν βλλ., ξετελειώσις.

ἀποτελειῶν νεώτ. κ. δημ. φέρω τὴν εἰς πέρας, ἀνοπεράτω τὴν, τελειῶν τι καθ' ὅλοκληρίαν: δὲν ἔγω χρήματα νὰ ἀποτελειώσω τὸ σπῆτι μου, -περιμένε νὰ ἀποτελειώσω τὸ γράμμα μου' 2) συνεκδ. ἀφανίσω τινὰ ὀλοσχερῶς: μὲ ἀποτελειώσω μ' αὐτὸ πού ἔκανες ἢ θανατῶ: τὴν ἀποτελειώσω μὲ μαχαίρις' ἀμτθ. τελευτῶ τὸν βίον, θνήσκω: ἀποτελειώσα χετὲς τὰ μεσάνητα.

ἀποτελειῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν τὴν τέλειον, τελειῶσις: Πλούτ. Εὐγεν.7' 2) νεώτ. ἀνοπεράτως, συμπληρώσις.

ἀποτελειωτικά ἔπιγρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποτελειωτικὸν βλλ.

ἀποτελειωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων τὸ πέρας τινός, ἐκείνος ποῦ ἀποτελειῶν βλλ.: ἢ ἴδια ὁ ἐπιφέρων τὸ τελειωτικὸν πλῆγμα, τὸν ἄμεσον θάνατον: ἀποτελειωτικὴ βολή.

ἀποτελειωτικὸς ἔπιγρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτελειωτικὸν βλλ.

ἀποτελειῶσις-ον ὁ δυνάμενος νὰ τελεσθῆ, νὰ πραγματοποιηθῆ ἢ Ἡσ. Ὀμιμνήσασα: πρακτικῆ, ὄνυσιν, ἀποτελειῶσις.

ἀποτέλεισις-εως μτγν. κ. νεώτ. τελειῶσις, ἐντέλεια: Ἐπίκτ.2,50 U (π. Διογ. Λ. 10,108) λαθόντων ἀποτέλεισιν ὑβρίας' 2) ἀστρολογικὴ ἐπιρροή, ἐπιδρασις: Παῦλ. Ἀλ. F' I' πρβλ. κ. ἀποτελεσματογραφία, ἀποτελεσματικός' 3) νεώτ. τὸ ἀποτελεῖν καὶ ἀποτελεῖσθαι βλλ.

ἀποτέλεσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτελεῖν ἢ συμπληρῶσις, τὸ ἀποτέλεσμα: Ἀριστ. Κόσ.397 A 14 ἀπ- μνήσις' 2) τὸ εἰς ὁ ἀπολήγει τὴν, τὸ ἐξαγόμενον, ἡ ἔκβασις: Πολύβ.2,39,11. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, - τῶν ἀκλόγων, - τοῦ διαγωγισμοῦ κττ.' ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ ἐκ τινος προκυπτον, τὸ ἐπακολούθημα: οἱ κακὲς παρέες, - τὰ ξενύχτια δὲν φέρουν κατὰ ἀποτέλεσματα' 2) συμπερασμα, πόρισμα, ἐρμηνεία: Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ.1,9 τὸν ονειροκριτὴν ἀκριβῶς ἐξετάστον. ὅτι μικρὰ προσθέσει ἢ ἀφαιρέσει ἀλλοιοῦται τὸ ἀποτέλεσμα' 3) ἀστρολ. ἡ ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστρῶν ἐπιδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων: Φιλδθ. Θε.1,25 τὰ ἀπὸ ἀποτελεσμάτων προρρηθέντα.

ἀποτελεσματικός ἔπιγρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικὸν βλλ.

ἀποτελεσματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, παράγων ἀποτέλεσμα βλλ., ὁ τελεσφόρος: Σωρ.1,4B, Γαλ.19,475, - ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια, - ἐπέμβασις, - ἀποτελεσματικὸν φάρμακον ἢ τέχνη ἀποτελεσματικὴ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν θεωρητικὴν: Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ. II, 197' 2) ὁ ἀστρολογικὸς ἐπιδρῶν: Πλάτ. Τετρ.90' ἢ ὁ ἀστρολογικός: Βέττ. Βάλλ.332,1 ἀπ- λόγος ἢ ἡ ἀποτελεσματικὴ [ἐν. τέχνη ἡ ἐπιστήμη] ἢ ἀστρολογία: Εὐστ.900,34 Σιμηλ. Φυσ.293,11' ἢ ἀποτελεσματικός (τὰ) πραγματεία περὶ ἀστρολογίας Παύλου τοῦ Ἀλεξ': ἢ ἀποτελεσματικός [οἱ] οἱ ἀστρολόγοι, οἱ εἰς τῆς θέσεως τῶν ἀστρῶν κατὰ τὴν γέννησιν προφητεύοντες τὴν τύχην τοῦ τεχθέντος: Εὐστ. ἴλ. 193,7.

ἀποτελεσματικός-η-ος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποτελεσματικοῦ βλλ., τὸ τελεσφορεῖν τὸ φάρμακο αὐτὸ ἔχει μεγάλην ἀποτελεσματικότητα.

ἀποτελεσματικός ἔπιγρ. μον. κ. νεώτ. δημ. -ὰ ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους: Εὐστ. Πονημ.64,3' 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικὸν βλλ., τελεσφόρος.

ἀποτελεσματογραφία (ἡ) μτγν. ἀστρολ. ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ ἀποτελεματος βλλ.31 γῆς ἐπιδρασεως τῶν ἀστρῶν: Βέττ. Βάλλ.29, Παῦλ. Ἀλ. I 1

ἀποτελεσματολόγος (ὁ) μτγν. ἀστρολ. ἀστρολόγος ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστρῶν προφητεύων τὴν τύχην τοῦ γεννηθέντος: Θεολ. Ἀριθμ.53.

ἀποτελειῶσις (ὁ) ἔπιγρ. κ. γλωσσ. ἀποτέλεσμα βλλ.

ἀποτελειῶσις (ὁ) μτγν. ὁ ἀποτελεῖν, ὁ ἀνοπεράτων, τελειῶσις: Κύριλλ. Ἀλ.2,575.

ἀποτελειῶσις-ή-όν ὁ ἀποτελεῖν, ἐκτελεῖν: Πλάτ. Ὀρισμ. 412 κ. Πλούτ. Ἡθ.652 A' 2) Πᾶν τελικὸς, τελειωτικός: Πᾶν ἀποχὴν ἀποτελειῶσιν' 3) ὁ ἀστρολογικὸς ἐπιδρῶν πρβλ. ἀποτελεσματικός: Πορφύρ. Πλάτ. 15 [πθ.β]. 4) γραμμ. τελικός: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.265,27 ἀπ- σὺνδρασμος.

ἀποτελεσματικῶς ἐπίρρ. γραμμ. τελικῶς : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.268,28.

ἀποτελεσματος-ον μτγν. ὁ ἀποτελεσθεὶς : Εἰρην.203.

ἀποτελεσματῆ ἡ μτγν. ἀποτελεύτησις βλ.λ. : Ἄντυλλ.π. Ὀρειβ.44,22,1

ἀποτελεσματῆ μον. ἀποτελεύτησις βλ.λ. : Θεοφύλ.Σ Ἰστ.299,16.

ἀποτελεσματῆ ἡ τελειώσις, λήξις : Ἰνπ.Τόπ. Ἄνθρ.3, Θεόφρ.Πυρ.54 2) ἀποιέλμα, συμπέρασμα : Πλάτ.Σοφ.264 Α δόξα διανοίας ἀποτελεύτησις : 3) τελειοποίησις : Δαμάσκ. Ἀρχ.67,113.

ἀποτελεσματῶ-άω ἀπολήγω, καταπῶ : Πλάτ. Πρωτ.354 Β εἰς ἡδονὰς ἀποτελευτῶ, Ἀριστλ.Πολιτ.103 Β1) ἡ ὀλιγαρχία εἰς δὴμον ἀποτελεύτησεν (ἔγινεν ἐν τέλει δημοκρατία) : 2) μτβ. ἄγω τὴν εἰς πέρας, ἀποτελείω : Ἀλέξ. Ἄφρ.Πρ.2,57.

ἀποτελεσματῶ-άω νεώτ, δημ.-ώνω μεταβάλλω τὴν εἰς τέμα : Γεώργ.Κεθρὸν.2,559,23 τὴν παιδιάδα ἐπιλοῦσας καὶ ἀποτελεσματῶσις | βλ. Κομμαν. Ἀθ. ἐν λ. | νεώτ. μτφ. ἀφῆνω στάσιμον, περιπλέκω καὶ οὕτω διαίωμιζω, μεταῶ τὴν κατ' εὐχὴν λύσιον : ὁ δικηγόρος ἐξ ἀδεξιότητος ἀποτελεσματῶσε τὴν ὑπόθεσιν : 3) μέσ. -οῦμαι κ. -ώνομαι μεταβάλλομαι οἰονεὶ εἰς τέμα, σήμιοι ἐξ ἀκνηρίας καὶ ἀδραναίς πνευματικῆς, καθίσταμαι τελειῶς νοθρός : ἀποτελεσματῶθη εἰς τὴν μονοτονίαν τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς

ἀποτελεσματῶν νεώτ. κ. δημ. ἀποτεσματῶ βλ.λ. **ἀποτελεσματῶσις**-εως ἡ νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτεσματῶ βλ.λ.

ἀποτελω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -άω, ἀπτ. -τελώ, δημ. ἀόρ. παθ. ἀποτελεσθηκα, μτχ. παρακ. ἀποτελεσμένως φέρω τὴν εἰς πέρας, ἀποτελείω : Πλάτ.Πολιτ.308 Β ἀπ-εργαί 2) ἀποτίω, ἐκτελώ τὴν ὀφειλόμενον : Ἦρ.2,65 τὰς εὐχὰς σφί ἀπ- || ἀπονεύω, προσφέρω τὴν κατ' ἄξιον ἢ κατ' ὑποχρέωσιν : Ξεν.ΚΠ1,2,5 ὄπως καὶ οὗτοι τὰ καθήκοντα ἀποτελώσιν, Πλάτ.Νόρμ.806 Β ἀπ-ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς | προσφέρω ὡς θυσίαν τοὺς πρώτους τῶν καρπῶν : 3) ποιῶ, καθιστῶ, κάμνω : Πλάτ.Πολιτ.297 Β ἀπ-ἀμείνουσι ἐκ χειρῶν κ. μέσ. -οῦμαι : Ξεν.Λακ.2,13 ἀμειπτον φίλον ἀποτελεσσομαι 4) ἐκπληρῶ, ἱκανοποιῶ : Πλάτ.Ἐργρ.503 D ἀπ-τὰς ἀπιθυμίας : 5) νεώτ. κ. δημ. εἰμαι μέρος ὅλου τινός, μετ' ἄλλων ἀπαρτίζω τὴν ἐνείσιν : τὴν κοινοδουλευτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσι βουλευταὶ ὄλων τῶν κομμάτων : || κ. μέσ. -οῦμαι συνίσταμαι, ἀπαρτίζομαι, σύγκειμαι : ἡ οἰκία ἀποτελεῖται ἐκ δύο δωματίων καὶ μαγειρείου, - ἡ περιουσία του ἀποτελεῖται ἀπὸ οἰκόπεδα, - ὅλη ἡ πρόσφθη τοῦ σπιτιοῦ ἀποτελεσμένη ἀπὸ πέτρα μωσαϊκό :

6) νεώτ. γεν. εἰμαι : ἡ ἐνέργεια τοῦ νομάρχου ἀποτελεῖ καθαρὰν παρανομίαν. **ἀποτελοματῶν** ἐφορι μτγν. ἐκτελεσιζῶ.

ἀποτεμαχιζῶ μτγν., μον. κ. νεώτ. ἀποκόπτω τεμάχιον, χωρίζω : Ἐπιφ.Φαίδρ.92,Α,Θεόδ.Μετοχ.92,19 κ. παθ. : Ἐπιφ.Φαίδρ.166 Α τῆς ἀποτεμαχισμένης φυχῆς || νεώτ. τελικῶς τεμαχιζῶ, τὴν κόπῃ τὴν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς μικρὰ τεμάχια, κομματιάζω.

ἀποτεμαχισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀποτεμαχίζειν βλ.λ. **ἀποτέμνω** κ. μον. κ. νεώτ. ἰων. ἀποτέμνω, μέλλ. -τεμῶ, ἀόρ. β' ἰων. κ. δωρ. -έταμον, ἀπτ. -έτεμον, μέλλ. παθ. -τημθίσσομαι κόπῃ ἀποχωρίζω τὴν ἀπὸ τινος, ἀποκόπτω : Ἰλ.Θ.87 παρηγορίας ἀπέταμνα, αὐτ.Γ 292 ἀπὸ στομάχου ἀρνών τάμε | τμῆσι : Ἦρ.2,39 ἀποτέμνοισι τὴν κεφαλὴν, Σοφ. Φιλ.1207 χρωτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄθρα τῶμα χρωτ' | τμῆσι : || παθ.1 ἀποκόπεται, Λυσ.6,26 τὰ ἀκρωτήρια ἀποτηρηθῆσιν, Αλογ.1,168 τὴν γλώτταν ἀποτηρηθεὶς, Ξεν.Ἀν.2,61 ἀποτηρηθέντες τὰς κεφαλὰς (ἀποκεφαλισθέντες), Ἄρρ.Ἐπικτ.1,2,27 κατὰ τὸν τράχηλον, Μην.1,8 Συναστέρ. τὰς κεφα-

λὰς ἀποτηρήθησαν, Νικήτ.Χαν. ἐν Σάθ.131 τὴν κεφαλὴν ἀποτέμῃτο || εἰδ. ἱατρ. ἀποκόπτω διὰ χειρουργικῆς ἐμβέδωσις : Ἰνπ. Ἀρθρ.69, Ξεν. Ἀνομ.1,254 τοῖς ἱατροῖς παρεῖωσι . . καὶ ἀπατέμναι καὶ ἀσκαίνει 2) μτφ. ἀποχωρίζω, ἐν γεωγρ. ἐννοία : Ἦρ.1,72 ὁ Ἄλκις . . ἀποτέμνει σγεδὸν πάντα τῆς Ἀσίης, αὐτ. 425 οὖρεα ὑψηλὰ ἀποτέμνει (τὴν χώραν) || γεν. χωρίζω, τέμνω : Πλάτ.Μέν.85Α ἤμισυ . . ἡ γραμμὴ ἀπ- κ. μέσ. : αὐτ.Φιλ.42 Β 3) μέσ. ἐπὶ στρατοῦ, ἀποχωρίζομαι τοῦ ὅλου σώματος : Ξεν.Ἀν.3,4,29 δεδοικότες μὴ ἀποτηρῆθησαν, Πολυβ.1,84,7 4) στοματῶ, ἀναχαπτίζω : Κρατίν.289 ἀπ-τὰς μηχανὰς 5) ὁ ἀποτέμνω τὰ βλαύματα ὁ ἀφαιρῶ, κλέπτον, κλέπτον τὰ βλαύματα, ὁ βλαταντιστόμος : Πλάτ.Πολ.348 D 6) μέσ. ἀποκόπτω τὴν δι' ἑμαυτὸν, ἀποχωρίζω πρὸς χρῆσιν μου, ὄθ. κ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ : Ἰλ.Χ 347 ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, ὕμν. Ὀμ.Ἐργμ.74 πενήτην ἀγέλης ἀπέταμνετο . . βοῦς ἰέκοφε γὰρ λογαρισμὸν του, γὰρ δικὰ του πενήτην βόδιαι, Ἦρ.1,82 τὰς Θυράς . . ἀποταμνόμενοι ἔσχον 7) ἀφαιρῶν τὴν : Λοκ.Θυσ.10 ἀπ- ὄλας.

ἀπότεις-εως ἡ μτγν. ὁ τοκετός, ἡ γέννησις : Φιλ.2,466, Σέξτ. Ἐπιμ.Μοθ.5,53.

ἀποτερρατεύομαι μτγν. μένω ἐκπληκτός ἐκ τέρατος, ἐκ θαύματος : Ψ Καλλιστ.3,17.

ἀποτερρατεύομαι μτγν. ἀποτερρατεύομαι βλ.λ. **ἀποτερρατίζω** περιορίζω, ὀραθεῖω : Ἀγοσθῆμ. Γεωγρ.2,4,38 2) ἄγω, φέρω εἰς πέρας : Φιλόθ. Ὀε.γ 14 ἀπ-λόγον 3) μέσ. ἀποσκαπῶ, ἀποβλέπω εἰς τὴν : Ἰνπ.Εὐσχ.3 εἰς ἄλλησαν πρὸς τὸ ὑποδειχθέν ἀποτερρατίζόμενος | Κοραῖς ἡ ὄπρη ἐστὶν ἀποβλέπωντες, ἀποσκαποῖντες ἡ καὶ ὀμρικῶς φῶναι τέμν' ὀρόντες κ.

ἀποτερρατισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. περιορισμός : Ἐπιμ.16,5 ἀπ-τῆς ὀράσεως 2) νεώτ. ἀποτελείωσις βλ.λ.2).

ἀποτερρατῶσις ΕΜ τέμα, τέλος. **ἀποτέρρομαι** μτγν. ἐπιτέρομαι : Ἰω.Γεωμ.4,25.

ἀποταγμαμένως ἐπίρρ. μτγν. ὠρισμένως, διωρισμένως : Ὀριγ.Κέλα.4,221.

ἀποταγμαμένως ἐπίρρ. μτγν. διόρθ. εἰς ἀποταγμαμένως βλ.λ. : Ρήτ.7,363.

ἀποτετρατομαμένως ἐπίρρ. Ἦσ. περιωρισμένως : Ἦσ.ἐν λ. «ἀμφοτέρως».

ἀποταγμαμένως ἐπίρρ. μτγν. ἀτυχῶς, ὄνευ ἐπιτυχίας : Ὀριγ.Κέλα.4,198.

ἀποτέτιος-α-ο δημ. ἀπαυτός βλ.λ. **ἀποτετημένως** ἐπίρρ. μον. κατ' ἀποκοπήν, κεραιωμένως, χωριστῶ : Ἰω.Βεκκ.2,174 D).

ἀποτετολημένως ἐπίρρ. μτγν. παρατόλμως, ἀλογιστῶς : Ὀριγ.Κέλα.6,306.

ἀποτετραγωνίζω μτγν. καθιστῶ τὴν ὄλων τετραγωνικόν, τετραγωνίζω πλήρωσ : Ἦρων.Στερ.2,60,3.

ἀποτερραίνω μτχ. ἀορ. -τρησας διατροπῶ, ἀνοίγω τρόπα : Ἰνπ.Ἀφ.222.

ἀποτεταγμα-ατος ἰσότ' ὀποτυχία, σφάλμα, πταῖσμα, ἀμάρτημα : Ἀριστλ.Ἀρετ.κ.Κακ.1251 Ρ 20, Διδόδ.Σ 1 | ἀποτεγματῶν τε καὶ καρτωματῶν.

ἀποτεμαχικός-ή-όν ὁ εἰς ἀπὸτευτὴν βλ.λ. συντελών, μὴ κατορθωτικός, ἀντιθ. ἐπιτευκτικός : Ἰπιδόδ. π.Στοβ. 103,26, Ἄρρ.Ἐπικτ.3,6,6.

ἀποτευκτικός ἐπίρρ. μτγν. ἀνεπιτυχῶς, μάτην : Ἄρρ.Ἐπικτ.4,10,6.

ἀποτευκτῶ-έω μον. ἀποτυχεῖν, ἀτευκτῶ : Φώτ.π.Θσα.Στεφ.ἐν λ.

ἀπότευεις-εως ἡ μτγν. ὁ ἀποτυχεῖν, ἡ ἀποτυχία : Πλάτ.Ἀε.368 D, Φιλ.6δ.Μουα.14 Κ' || πολιτικὴ ἀποτυχία : Πλούτ.Μίδρ.5.

ἀπότευτος-ον Ἐπιγρ. ἄθροχος, ἀπότατος : Ἐπιγρ. ὀπότεμα Ἰωνθὶ ἡ ἄθροχα ὡσιν, βλ. Ἐρθέρ. Λεξ.Συμλ.ἐν λ.

ἀποτεφρώ-άω μτγν. νεώτ. κ. -ώνω μεταβάλλω εἰς τέφραν: Διοσκ.5,81, Πολυδ.1,167 κ. παθ.: Ίω.Λυδ. 'Αρχ.3,70 τῶν ἀποτεφρομένων ὠδῶν' || νεώτ. συνεκτ. ὀλοχερώς καίω τι, κατοικία, πυρπολῶ: τὸ πῦρ ἀπετέφρωσε ὀλόκληρον τὸ δάσος, **ἀποτεφρώνω** νεώτ. κ. ἀποτεφρώ βλ. λ. **ἀποτεφρώσις**-εως (ἡ) μων. κ. νεώτ. ἡ μεταβολὴ εἰς τέφραν, ἡ ὀλοχερώς καύσις, πυρπολῆσις, **ἀποτεφρωτή**-ήρος (ἡ) νεώτ. σασκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποτεφρώσις βλ. λ. **ἀποτεφρωτικός**-ή-ών νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποτεφρώσει βλ. λ.

ἀποτιγάτωρα (ἡ) νεώτ. [Ιταλ.] μυσία. ἐπέρεισις ἢται μελῶδικός καλλιπισμός συνιστάμενος ἐκ διαβατικῶ φθόγγων ὅστις προηγείται ὅλην κυρίου, τοῦ ὁποῖου λαμβάνει τὸ ἤμισυ τῆς ἀξίας. **ἀποτιγανίθι** (τὸ) δημ. συνηθ. πληθ. -ίθια τὸ μετὰ τὸ τηγάνισμα ὑπολείπόμενον.

ἀποτιγανίζω κ. δημ. τρώγω ἀπὸ τοῦ τηγάνου: Φερεκρ.123, Φρύν.Κωμ.57 σχολ. «ἀποτιγανίζειν» ἀπὸ τοῦ τηγάνου ἐσθίειν > 2) φήνω εἰς τὸν τηγάνου: Μαχ.π. Ἀθην.13,582 εἰ μέλλει γὰρ ὡσπερ μαινιδᾶς ἀποτιγανίζει φησὶ μου τὸ λῆθιον» προβλ. κ. ἀποτιγανίζω > 3) δημ. ἐντελής τηγανίζω τι: ἀποτιγανίδες τὰ φάρια γιὰ εἶναι ὠμάτ' || ἀμτθ. περὶ τὰ τηγάνισμα: θά ἀποτιγανίσω καὶ θάρθω, **ἀποτιγανίσματος**-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐν τηγάνῳ ἐφήθεν: Ἀνώμυμ. ἐν χειρογρ. Παρισινῶν > 2) δημ. τὸ πέρας τοῦ τηγανίσματος > 3) ἀποτιγανίδι βλ. λ.

ἀποτήκω κ. νεώτ. καταναλισκῶ δι' ἀποτήξεως, χωνεύω, λυτῶν ὀλότατα: Πλάτ.Τιμ.65 D ὡστε ἀποτήκειν αὐτῆς τῆς ψύσεως' || παθ. μτφ. καταναλισκομαι, ὀλοπαύωμαι ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπὶ χρημάτων: Ἡρ.1,50 ἀπετάκη αὐτοῦ τρία τάλαντα, **ἀποτήλα** ἐπίρρ. μτγν. πόρρω, μακρὸν: Ἀντίπ. Σιδ.ἐνΑΓ7,637 ἠόνων ἀποτήλα, ΑΓΛ4,86.

ἀποτηλόθεν Ἡσ. «μακρόθεν». **ἀποτηλόθι** ἐπίρρ. μτγν. μακρὸν: Ἀπολλ.Ρ 4,728. **ἀποτηλοῦ** ἐπίρρ. μακρὸν: Ὁδ.117 γαίης Κυκλάδων οὕτε σχεδὸν οὐτ' ἀποτηλοῦ, Ἀπολλ.Ρ 4,1092. **ἀποτήξις**-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτήκεν, ἡ ἀνάλυσις: Ἰππ.Ἱερ.Νούσ.5 κ. ἐπὶ χιόνος: Στράβ.4,1,12' || νεώτ. ἡ ἐντελής τῆξις.

ἀποτηρῶ-έω μτγν. περιμένω: Διόδ.Σ 14,21 (δι-όρθ. «ἐπιτηρούντες»).

ἀποτίδατος-ον ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος: Σοφ.Τρ.1030 ἀποτίδατος ἀγρία νόσος.

ἀπότιγος-η-ο δημ. ἀπότιγος βλ. λ.

ἀποτίθημι νεώτ. συνηθ. ἀποθέτω βλ. λ., μέλλ. ἀποθέω ἀποβάλλω τι φερόμενον ὑπ' ἐμοῦ καὶ θέτω πού, ἀποθέτω: Ἰλ.Π254 δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῶ, -ἀπέθηκα τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ γραφείου' || κ. μέσ. -μαι ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ θέτω κατά γῆς, καταθέτω: Ἡρ.4,189 τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί, Ἡρ.4,78 τὴν στολήν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικὴν, Θλειτ.57 Τροάρα, τὸ ἀφαντὸν σου ὡμα > ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο > 2) συνεκτ. ἀπροσρίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ κ. μτφ. παραλείπω, παύω: Ἰλ.Ε 492 κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνὶπῆν (μὴ ἐπιπλήττειν πλέον), Δημ.42,32 ἀπ-ραθυμία [μὴ εἶναι πλέον ράθυμον]' || ὄμ. μτφ. γεν. θέτω τι κατὰ μέρος, τὸ παραμερίζω, δὲν τὸ λογαριάζω: Θουκ.1,77 ἀπ-τὸν νόμον ἰάμελῶ τὴν τήρησιν αὐτοῦ' || εἰδ. μτφ.: Εὐρ.ΙΑ 558 ἀπ-τὸν Ἀφροδίταν [καταπνίγειν τὸν ἔρωτα]' > 3) κ. νεώτ. θέτω τι κατὰ μέρος δι' ἀνωτέραν χρῆσιν, ταμεύω, ἀποθεκεύω, βάζω στὴ μύνητα: Ἀριστοφ.Ἰππ.1219, Ἀριστοφ.Ζι 619Α20 ἀπ-τροφήν τοῖς νεοταῖς' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ χημάτων, ἀποταμεύω, κάμνω ἀποθέματα > 4) ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἀποτίθεσθαι εἰς αὐθις ἀναβάλλειν δι' ἄλλοτε: Εὐρ.ΙΤ 376, Πλάτ. Γοργ.449β > 5) ὄμ. εἰδ. ἐπὶ γυναικός: Καλλ. Ἄρτ.25

ἀπεθήκατο κόλπων | ἀπέθηκεν ἐκ τῆς γαστροῦ τὸ φορτίον, ἔτεκεν' > ὅ) ἐπὶ βρέφους, τὸ ἐκθέτω: Πλάτ.Θεαίτ.161Α, Ἀριστοφ.Πολ.1335 β 22 μὴ δὲν ἀποτίθεσθαι τὸν γινουμένον (νὰ μὴ κἀν ἐκθετο κανένα ἀπ' τὰ παιδιὰ του).

ἀποτίθησιν Ἡσ. «ἀποθήσκει».

ἀποτίτω οἰνεὶ τίκτω, παράγω: Πλάτ.Θεαίτ.150C εἰδῶλον καὶ φεῦδος ἀποτίτεται τοῦ νέου ἡ διάνοια, Ἀριστοφ.Ζι 544 Α 3' || κ. παθ. γεννώμαι: Ἐπιγρ. χθονός ἧς ἀπέτῆθη, Ἐκκλ.Μην.5,1 Θεστοκί. ἐκ σου Ἀγνή ἐν χρόνῳ σαρκικός ἀποτίτεται.

ἀποτίλλω κ. νεώτ. μέλ. -τιλλῶ, ἄορ. ἀπέτιλα μαδῶ, ἀποσώτ τὰς τρίχας: Ἡρ.3,16 μαγειοῦν ἐκέλευε καὶ τὰς τρίχας ἀποτίλλειν' || μαδῶ ὀ-λας τὰς τρίχας, κάμνω τινὰ φαλακρόν, ξεμαλλιάζω: Ἀριστοφ.Λυσ.578 καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλα, Κρατίν.123 ἀποτίλλω σε τήμερον' || παθ. ἀποκείρομαι: Ἀριστοφ. Ὀρν.806 ἀποτετιλμένος σκάριον [εἶδος κουράς, καθ' ὃ μόνον ἐν τῇ κορυφῇ ἀφίεντο ὀ-λίγα τρίχες].

ἀποτίλας-ατος μτγν. τὸ ἀποτιλθὲν, μάδημα: Θεόκρ.15,19 γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν.

ἀποτίλλω (ἰ) μτγν. τὸ ἀποτίλλειν, ἡ ἀπόσπαισις τριγῶν, γεν. τὸ μάδημα: Σωφ.1,71.

ἀποτίλλῶ-άω καταχέζω τινά' Σουίδ. ἐν λ. «ἐπικε-χούδω»

ἀποτίμαστος Ἡσ. «ἀνύβριστος».

ἀποτίμμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτιμηθὲν ὑπὸ τῶν ἀποσταλέτων ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος ἐκτιμηθὲν διὰ τὰ ληφθῆ ὡς ἐνεχύρον ἢ ὑποθήκη: Ἰσαί. 6,36 τὰ ἀποτίμματα κατασταθῆθαι, Δημ.866 τὰ τῶν ἐπιτροπευόντων χρήματ' ἀποτίμματα τοῖς ἐπιτροπευομένοις καθεστάναι νομίζω' || Ἡσ. «ἀποτίμματα» αἱ πρὸς τὰς φερνάς ὑποθήκαι > 2) νεώτ. τὸ καθορισθὲν ἀντίτιμον, ἡ ὑπολοισθεῖ-σα τιμὴ, ἀξία.

ἀποτίμησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὑποθήκειςσι, ἐνε-χυρασμός: Δημ.878 ἐν λαθῶν χωρίων .. εἰς ἀπο-τίμησιν' || καταγραφή τοῦ πληθυσμοῦ, ἀπογρα-φή, τὸ λατ. censas: Πλούτ.Κρσασ.13 ἀπ. πολιτῶν ἐποίησάτο > 2) μων. κ. νεώτ. ὁ ὑπολογισμός τῆς τι-μῆς, ὁ καθορισμός τῆς ἀξίας τιφός: Θεόδ.Στ.250' > 3) ΑΒ 437 «ἀποτίμησιν, τέλος ἢ θῶρος».

ἀποτιμητής (ἰ) ὁ ἐκτιμητής, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος πεμπομένος ὡς ἐκτιμητὴς τὰ ἐνέχυρα τῶν μι-σθουμένων τοῖς οἴκους τῶν ὄρφανῶν' ΑΒ 437' || τιμητής, ἀπογραφεὺς τῶν πολιτῶν: Λυσ.ἀπ.84 S.

ἀπότιμος-ον ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ μακρὸν πάσης τιμῆς: Σοφ.ΟΤ 215 τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεῶν κ. συγκρ.: Ἡρ.2,167 ἀποτιμότερος τῶν ἄλλων ἡγουμένους > 2) ἀπότιμα χρήματα τὰ ὑπέγγνα, τὰ πρὸς ἐνέχυρον ἀποτιμημένα πράγμα: Δημ.866.

ἀποτιμῶ-άω κ. νεώτ. δὲν τιμῶ, ἀποστερῶ τῆς τιμῆς, περιφρονῶ: Ὑγν. Ὀμ. Ἐρμ.35, Καλλ.ἀπ.103' > 2) ἐκτιμῶ: Ἰώσ.ΑΙ 18,1 ἰ απ-τὰ χρήματα' || μέσ. διαμτῶ, ὀρίζω τὴν τιμὴν τίνος δι' ἐκτιμῆσεως: Ἡρ. 5,77 δῖμυες ἀποτιμησόμενος' || παθ. ἐκτιμῶμαι: Κατόλ.π.Δημ.262 ἐάν πλειόνων ἡ οὐσία ἀποτιμη-μένη ὅ χρημάτων > 3) μετῶ: Ἰώσ.ΑΙ 5,1,21 ἀπ-μέ-τρον γῆς > 4) ὡς δικον. ὄρ. ἐνεργ. θέτω τι εἰς ἐνέ-χυρον, ἀφου τὸ ἐκτιμῶσ' Ἀρποκρ. «οἱ μισθοῦμε-νοὶ τὰς τῶν ὄρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἀρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παραίχοντο» ἔδει δὲ τὸν ἀρχοντα ἐπιπέμειν τινὰς ἀποτιμησόμενους τὰ ἐνέ-χυρα τὰ μὲν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμώμενα, ἐλέγαντο ἀποτιμῆματα' οἱ δὲ πεμπομένοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμησά-σθαι ἀποτιμητὰ' τὸ δὲ πρᾶγμα ἀποτιμᾶν: Δημ. 871' || μέσ. λωμβῶναι τι ὡς ἐνέχυρον, ὡς ὑποθή-κην: αὐτ.1029 τὴν οἰκίαν ταύτην ἀποτιμώμαι πρὸς τὰς δέκα μνάς [λαμβῶναι τὴν οἰκίαν ὡς ὑποθήκην διὰ δέκα μνάς].

ἀποτίναγμα-ατος μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπο-

τινασσόμενον, τὸ δ' ἀποτινάξω ἀπορριπτόμενον: Σύμμ. Ἡσ.1,31' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτινάσσω βλ.λ.

ἀποτινάξω δημ. ἀποτινάσσω βλ.λ.: 2) τελείως τὸ τίναγμα: ἀποτινάξε τις ἐλίξ (ράβδιον λέγων οὐ πέση ὅλος ὁ καρπός), ἀποτινάξε τὸ χαλὶ νὰ τὸ στρώσωμε.

ἀποτινακτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀποτινάσσω, ὁ συντελών εἰς ἀποτίναξιν βλ.λ.: Ρήτ.3,542.

ἀποτιναξίς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτινάσσω, ἡ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπόρριψις διὰ σφοδρῶς καὶ ἀποτόμου ὄμβρῆσεως: 2) μτφ. ἡ ἀποβολὴ τῶν πραγμάτων ἐπαχθοῦς: ἡ ἀποτιναξίς τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας.

ἀποτινάσσω κ. νεώτ. τινάσσω μακρὰν, τινάσσω ἀπόρριπτοῦ τι: Εὐρ.Βάκχ.253 οὐκ ἀποτινάσσεις κισσόν; ,σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.346 ἀποτινάσσουσι τοὺς χιτώνας: 2) μτφ. ἀποβάλλω τὸ ἄπερ με πιέζει, τὸ πετῶ ἀπ' ἐπάνω μου: ἀπετινάξαν τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας' κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμῆ: Ἐκκλ.Θ.Λειτ.Προηγισμ.Εὐχ. τὸν τῆς ἀμαρτίας μαλυσμὸν ἀποτινάξασθαι, Ἰω.Μακάλλ.182,20 ἀποτιναξόμενοι τὴν τῆς σῆς δουλείας τύχην.

ἀποτινύμι μτγν. ἀποτίνω βλ.λ.: Θεμιστ.Λόγ. 23,289, ἰώσ.Α1 4,8,36.

ἀποτινύω μτγν. ἀποτίνω βλ.λ.: ΠΔ Γέν.31,39. **ἀποτινύμαι** ἐπιβάλλω τιμωρίαν, ποιῆν, τιμωρῶ: Ἰλ.Π 398 πολέων δ' ἀπέτινυτο ποιήν ἰδίᾳ πολλοὺς δὲ πεσόντας Ἀχαιοὺς ἐπέβαλλε ποιήν, ἐλάμβανεν ἐκδίκησιν1, Ὀδ.Β 73 τῶν μ' ἀποτινύμενοι (ἰδ' αὐτὰ ἐπιβάλλοντες εἰς ἐμὲ τιμωρίαν, ἐκδικουμένοι με) || γεν. ἀποτίνω βλ.λ.: Ἦρ.6,65.

ἀποτίνω κ. νεώτ. μέλλ. -τίσω, δ.γρ. -τείσω, ἀόρ. -έτισα, δ. γρ. -έτισαι πληρώων τι ὡς πρόσημιον ἢ ὡς ἀντιπρόσημιον, ἀναποδοῖδω: Ἰλ.Γ 286 τιμῆν δ' Ἀργεῖοις ἀποτινύμεν, Ὀδ.Χ 235 εὐεργεσίας ἀποτίνει: 2) ἀποληρώων, ξηληρώων: Ἦρ.2,65 ἀποτίνει ζῆμῆν, Ἀριστφ. Πλ. 1059 ἀπότιον, αὐτ.Σφ.1255 ἀπότινειν ἀργύριον: 3) ὑφίσταται ἀντίποινα: Ἰλ.Σ93 Πατρόκλειο δ' ἔλωρα.. ἀπότιον, Ὀδ.Ν 193 πρὶν πάσαν μνηστήρας ὑπερβάσιον ἀπότιαι: 4) μέσ. -τινομαι, ἰων. κ. ποι. -τινύμαι κ. -τινύμαι, μέλλ. -τίσομαι πληρώωμαι, εἰσπράττωμαι τιμωρίαν, Ἰλ.Π 398 πολέων δ' ἀπέτινυτο ποιήν, Εὐν.317 δεκα τάλαντ' ἀπ.- 5) ἰορ. μέσ. λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τι, ἐκδικουμαι, τιμωρῶ: Ὀδ.Α 118 κείνων γε βίας ἀποτίσται ἐλθῶν, Ἀριστφ.Θεσμ.684 τὰ παρόνομα.. θεός ἀπ.- || μετ' αἱτ. προσ. ὄμ. ἐκδικουμαι τινά: Ὀδ.Ε 24' || μετ' αἱτ. κ. γεν. πράμν. λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τι: Ὀδ.Γ 216 βίας ἀποτίσται, Ἦρ.6,101, ἀποτινόμενοι τῶν.. κατακαυθέντων ἱρῶν || κ. ἀπολ. ὄμ. λαμβάνω ἐκδίκησιν: Σόλ.4,16.

ἀποτίλαστρον Ἡσ. «ἀπροσπέλαστον» ἰδωρ. ἢ **ἀποτίς-ιδος** (ἡ) ἡ μὴ πίνουσα ἢ μὴ πιούσα, ἡ ἀποτι, π. Σουίδ. ἀνερμηνεύτως.

ἀπότις ἐπίρρ. δημ. καὶ ἀφοτίς ἀφ' ὅτου.

ἀπότις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πληρωμὴ, ἀπόδοσις ὀφειλομένου ἢ ἀποιουμένου: σχόλ. Ἦρ.5,77 ἀπότιον τῶν λύτρων, -ἀπότισις ὀφειλῆς' || ἔκτισις βλ.λ. ποιήσις: γλωσσ.Νικολ. ἐν Μι 10,27,19 τὰς ὑπὲρ ὧν ἔπαισαν εἰς ἐσθ'. ἀπότισις, **ἀπότιστα** ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ποτισματος.

ἀπότιστας (-ῆ) (-οῦ) Πάπ. μτγν. νεώτ. δημ. κ. -ιγος ὁ μὴ ποτιοβείς: Πάπ., Ὀργ.12162Α1 δένδρον ἀκλάδευτον καὶ ἀπότιστον, -ἀγρῶς ἀπότιστος, -λουλαῖδι ἀπότιστα: 2) ἐπὶ τῶ ζῶων, ὁ εἰς δὴν δὲν ἐδόθη ὕδωρ νὰ πῖν, ὁ μὴ πῖων ὕδωρ, ὁ διφῶν: ἀφῆσας τὰ βόδια ἀπότιστα, -χλιμιντράει τ' ἄλλοιο γιὰτ' εἶναι ἀπότιστον' εἰδ. περὶ ἀνθρ. ὁ μὴ λαθὼν ἐκχόλιμα ἢ βότανον ὑποτιθέμενον σωστικὸν ἀπὸ θλητηγρίδσεως ἐκ δῆγματος ὄψεως.

ἀποτίστας ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ποτισματος, **ἀποτιτανόμαι-ομαι** νεώτ. μτφ. μεταβάλλομαι εἰς τιτάν, γίνομαι τιτάν.

ἀποτιτάνωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτιτανώμαι βλ.λ.

ἀπότιτῶν-ον μτγν. ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς τροφῆς ἀπομακρυνθείς, ὁ ἀπογοστικισθείς: Φιλ.2,83

ἀποτιτρημι κ. ἀποτιτρω-άω διατριπῶ: Ἰηρ.680, 34 σικυωνῆς ξηρῆς.. τὸν πυθμένα ἀποτριπῶς.

ἀποτίω ἐνεστ. γ. ἐξ οὐ σχηματίζονται οἱ τοῦ ἀποτίνω βλ.λ. χρόνοι πλὴν τῶν παρῶν.

ἀποτιμῶ ἐπ. μέλλ. -ξω ἀποτιένω, ἀποκόπτω: Ἰλ.Α 146 γείρας ἀπὸ ξίφετ' τμήξας (ἐν τῆσι: ἰ) ἀποχωρίζω: Ἰλ.Χ 456 μόνον ἀποτιμῆξας πλοῖος || κ. παθ.: Ἀπολλ.Ρ Δ 1052 μόνον ἀποτιμῆντες.

ἀπότιμα-ατος (τῶ) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ ἀπὸ τίνος τμηθὲν, ὀσικοπέν, τεμαχίον: Ἰηρ. Ἀρθρ 38. Γεωπ.1,14 πνεύμονος προδότου ἀπότιμα ἐνέθηκα, Γεωπ.1,14,12 τῆς θορᾶς ἀπότιμηστα.

ἀποτιμηματις μαν χωρίζω εἰς τμήματα, διαιρῶ: Νικ.Χων.125Δ εἰς δύο ἀποτιμηματιὰς τὴν στρατιάν. **ἀποτιμῆξ-ηγος** (ἰ) ἡ μτγν. ὁ ἀποτετυμένος, ὁ ἀποτιμῶς ἀπεοχισμένος, ὁ δόποτομος: Ἀπολλ.Ρ 2, 581 ἀποτιμῆι σκοπιῆ τσων.

ἀπότιμηξ-εως (ἡ) ἡ ἀπότιμησις: Ἀνών.ἐν ἐκδ. Κωδ.Λονδ.32,51.

ἀπότιμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀποκοπή, ἡ διὰ τομῆς ἀφαίρεσις τμήματός τίνος: Φιλ.Βελοπ. 100,33 τὰς ἀποτιμῆσις τῶν ἀγκυρίων. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.168 ἀπότιμησις κεφαλῆς (ἀποκεφάλαισις).

ἀποτιμητικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀπότιμῆσιν βλ.λ. χρῆσιμῶν.

ἀποτιμός-ος ὁ ἀτυχῆς, ὁ δυστυχῆς, ὁ κακότυχος: Ἰλ.Ω 388 ὧς μοι καλὰ τὸν οἴλον ἀπότιμο παιδὸς ἐνίσπεες: || περὶ καταστάσεων Αἰσχ.Πέρσ.280 τυτ' ἀποτιμον.. βόαν' || κ. συγκρ. ἐπὶ προσ.: Μόσχ. 4,11 τοῦ δ' οὐτίς γενέτ' ἄλλος ἀποτιμότερος κ. ὑπερθ.: Ἐρωτισμ.Α 219 ἀποτιμότερος.. θηπῶν.

ἀποτινώξ ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ ὀδουρου.

ἀπότοκος (-οῦ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἰ.μ. τὸ οὐδ. ἰ ὁ ἀπὸ τίνος τεχθεῖς, ὁ ἀπὸ τίνος γεννηθείς ἢ προσελθὼν ὧς ἀποτέλεσμα προηγουμένου γεγονότος ἢ αἰτίας: Ἀρετ. Ὀξ.Ποθ.1,16 ἔπασι γὰρ αἰ νοῦσαι τῆσδε ἀπότοκοι, - ἡ οικονομικὴ κρίσις εἶναι ἀπότοκος τοῦ πολέμου: 2) δημ. ἀπότοκο ἰσὶ οὐδ' ὡς οὐα. τὸ φῶν τὸ τιθέμενον εἰς τὴν φωλεάν τῶν ὀρνίθων, ὁ. παρασφωλο, φῶλος, φωλίτης, φῶλι.

ἀπότολμα ἐπίρρ. δημ. ἀποτόλωμα βλ.λ.

ἀποτόλμημα (τῶ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτολμῶν βλ.λ.

ἀποτόλμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποτολμῶν βλ. λ.

ἀπότολμος (-ῆ) (-οῦ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λαντολημρῶς, ὁ οἰνεὶ θρασέως τολμηρῶς, παρότολμος Ἠφαίστ. Ἀστρολ.3,34, Νῆρδ.Πλάλ.52 αὐτὰ κάποτε ζήληφα τ' ἀπότολμο φερά σου: 2) μτγν. ὁ ἀτολμος: Λουκ.ΖΤραγ.27 ἐν πλήθει δ' εἰπεῖν ἀποτολμοτάτος ἐστί καὶ.. βαπταριστῶν.

ἀποτολμῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. τολμῶ μετὰ θάρρους, ἐπιχειρῶ τὴν παροτόλμω: Θουκ.7,67 ὡπερ καὶ ἀνεπιστήμονες ἐπὶ δυντες ἀποτολμῶσμεν, Λυσ. 7,28 τίς ἂν ἀπετόλμησε.. ἐπιχειρήσει τοιοῦτου πράγματι; ἰώσ.Α1 7,8,3 ἀπ.- ἀναίρεσιν, Ἀραβ.Μυθ. 1,193 νὰ μὴν ἀποτολμησῆτε νὰ βλάφετε κανένα' κ. παθ.: Πλάτ. Πολ.503 β εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτολμημένα' παθ. μτφ. με ἐνεργ. σμῆ.: αὐτ.Νόμ. 701 β δι' ἐλευθερίας λῆαν ἀποτολμημένης ἰλιαν τολμηρᾶς, αὐθάδους! || γεν. ἐχω τόλμην, θάρρος: Κδ Ρωμ.10,20 Ἠσαίας δὲ ἀποτολμῆ καὶ λέγει: || νεώτ. τολμῶ πέραν τοῦ δεινότες, ἐπιδεικνύω ἀσέβειαν, αὐθαδιάζω: Κρυστ.Κόλ.152 ποῖός ἄλλος ἀπετόλμησε νὰ βρῖσι τὸ Θεὸ τοῦ;

ἀποτόλμως ἐπίρρ. νεώτ. λίαν τολμηράς.
ἀπότομας ἐπίρρ. ἀποτόμας βλ.λ.112141.

ἀποτομάς-άδος (ή) ήθλ. του ἀπότομος βλ.λ.: Διόδ. Σ 2,13 ἀπ- πέτρα 2) μιν. π.Ευστ. Οδ.Σ 1600,64 « γη ἀποτομάς, ἀποτετμημένη τῶν πέριξ » 3) μτγν. ὡς οὐσα, ἀποτετμημένον, ἀποκεκομμένον τεμάχιον ξύλου, ἢ σχίζα: Ἰώα.Α1 3,1,2 λαβὼν ἀποτομάδας τὸ ἄκρον 4) ὄμ. ὡς οὐσα, ροήλαιον ἢ κοντάρι χρησιμοποιούμενος κατὰ τὸν δάηλικόν τῶν ἀγῶνων: Πολυδ.10,64, Ἦσ, « ἀκόντιον πεντάθλου ».

ἀποτομεύομαι νεώτ. λέγω ἢ πράττω τι κατὰ τρόπον ἀπότομον βλ.λ.

ἀποτομαῖς-έως (ό) μτγν. ὁ ἀποτέμνω 2) ἢ ἀποτομαῖς βλ.λ., ὁ κατὰ τοὺς ἀθλητικούς ἀγῶνας χρησιμοποιούμενος κοντάρι: Πολυδ.3,151.

ἀποτομή (ή) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέμνω, ἢ ἀποκοπή: Ξεν.Ελλ.2,32 τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν φησισατος 2) τὸ ἀποτετμημένον, τὸ τρίμαχον, τὸ τεμάχιον: Τίμ.Λοκρ. ἀπ- τὰς γὰς, Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2,37 ὁ ἀπ- ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, Ἀριστλ.Οὐρ. 297 Β,25 τοιαύτας ἔχειν τὰς ἀποτομάς (ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει) 3) ἐν τῇ μουσ. τὸ μείζον τρίμαχον ἢ διάστημα τοῦ τόνου κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ λείμμα: Γουδέντ. Ἀρμον.14,αὐτ.16 « τοῖς ἡμιτόνοις τῶ τε ἐλάσσονι καὶ τῶ μείζονι, τοὔτῃσι τῶ τε λείμματι καὶ τῇ ἀποτομῇ » 4) διακλάδωσις: Ἀριστλ.Ζ1 497 Α,17 ἀπ- τῶν φλεβίων || διασταύρωσις ὁδῶν: Πολυδ.6,29 γὰς ῥύμας καί.. τὰς ἀποτομάς Ἰσαΐαν αὐτῶν 5) γραμμ. διακοπή ἐν περιόδῳ ἢ κώλῃ: Διον. Ἀλ. Ἰσαΐ.15 τὴν διήγησιν.. μακροτέραν οὖσαν ἀποτομαῖς πῆσι διαλαμβάνει 6) γεν. χωρισμός κατὰ ἀποτομήν διὰ χωρισμοῦ, δι' ἐπιμερισμοῦ, χωριστά: Σέξτ. Ἐπλ.Μαθ.7,446 πειρασθῆμεθα.. κατὰ ἀποτομήν τοῦ ἀληθοῦς διαπορεῖν.

ἀποτομία (ή) Πάπ. κ. μτγν. τὸ ἀπότομος: Πάπ. ἀπ- ἀναβάσεις || μτφ. ἢ αὐστηρότης: Διόδ. Σ12,16 ἀπ- νόμων, Πλούτ. Ἠθ.13 Δ ἀπ- ἐπιτιμημάτων 2) ἢ ἀπότμησις: Δημ. Ὀρθολ.μ.π. Ἀετ.7,81.

ἀποτομόδερα (τά) νεώτ. ζῶολ. γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν κανθαριδῶν.

ἀποτομπήρα (τά) νεώτ. ζῶολ. γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν καρδιθῶν.

ἀπότομος (-η)-οἶν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτετμημένος: Ἐπιγρ. στορφεῶν ἀπ- μῆκος πῆχων πέντε || ἐπὶ βράχων, ὄρεων κτλ., ὁ οἰονεὶ κατακορύφως ἀποτετμημένους, προσάντης: Ἠρ.1,84 ἀπότομος ἐστί ταῦτη ἡ ἀκρόπολις, Πλάτ. Κριτί.118 Α ὁ τόπος ἄπας.. ὑψηλός καὶ ἀπότομος ἐκ θαλάττης, Ξεν. Ἀν.4,1,2 ὄρη ἀπότομα, Φίλοστρ.Βί. Ἀπολλ.3,4 τὰ ἀπότομα (οἱ κρηνοὶ), - ἀπότομος βράχος, - ἀπότομον ρεματαριά 2) μτφ. αὐστηρός, ὠμός, βίαιος, οκταίος, ἀδυσώρητος: Σοφ.ΟΤ 877 ἀπότομον ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν, ΠΔΣοφ.Σαλ.6,6 κρίσις ἀπότομος, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,83 τὰς ἀπότομους τῶν δαεινῶν ἀναπράξεις, Διόδ.Σ 5, 62 φουβηθεὶς τὸ ἀπότομον τοῦ πατρός, Φώτ. 181 τρόπον ἀπότομοι, - ἀπότομον ὕψος, - ἀπότομη γυναικῶν 3) σύντομος, ἐπίτομος: Πολυδ. 9,32 ἀπότομον τινα συγκεκριαλίωσιν ἐποίησας 4) Ἦσ. « ἀπότομοι οὐ ἐνεργοί » « ἀπότομος τὸν μὴ ἔξιον προσόψεως » 5) νεώτ. αἰφνιδίος: ἔκαμε ἀπότομον ἀτάσιν τὸ αὐτοκίνητον, - ἀπότομος στορφή, - ἀπότομος μεταβολὴ τοῦ καιροῦ.

ἀποτομότης-ητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπότομου βλ.λ.112151.

ἀποτόμως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀπότομον βλ.λ.11: Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,5 2) μτφ. ὠμός, τραχέως, σύσφιγρος: Πολυδ.8,11,2 - φέρεται ἀπότόμως εἰς τοὺς υἱούς του (οὐχὶ μελιχῶς) 3) κ. χωρισμένως ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἀνευ πρὸς ἄλλα συνηφάτως, ἀπολύτως: Ἰσοκρ.6,50 οὐδὲν τῶν

τοιούτων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὐτ' ἀγαθόν, Φιλῶδ.Μουσα.98 ἀπ- ἀληθής 4) νεώτ. κ. αἰφνιδίως: ἀπότομως ἐνεσκήφην ἢ θύαλλα.

ἀποτον (τοῖ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κομμοκορπινοφοριδῶν, Ἰθαγενές τῆς Ἰθάκης.

ἀποτονομή (ό) νεώτ. εἶδ. ἠλεκτρ. ὄρος καθορίζων τὴν διαφορὰν μῆκους κύματος δύο ταλαντευομένων κυκλωμάτων.

ἀποτονωσις-έως (ή) νεώτ. φυσ. ἢ ἀπότομος ἐλάττωσις, μείωσις τῆς πιέσεως ἰσχυρῶς πεπιεσμένου ἀέριου.

ἀποτοξάω μτγν. κ. μιν. ρίπτω βέλη ἀπὸ πινος: ΔίωνΚ 37,2 ἀποτ- ἀπὸ δένδρων || ρίπτω βέλος κατὰ πινος: Λοκκ. Ἀλεξ.36 Φοῖβον ἀποτοξέουσα τὸν λοιμὸν (διὰ τῶν ριπτομένων ὑπ' αὐτοῦ βελῶν ἐπιφέροντα τὸν λοιμὸν) || κ. μτφ.: Πλάτ. Θεαίτ. 180 Α ῥηματολογία ἀποτοξέουσι (ἐκτομίζουσιν) || ἐμβάλλω εἰς ἀπορίαν: Λοκκ.Β1Ρρ.24 ὄρα μὴ σε ἀπ- τῶ ἀναποδείκται συλλογισμῶ || -ομαι κ. ἐν μέσ. σμν.: αὐτ.Προμ.2 Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται.

ἀποτορεύω μτγν. κ. μιν. ἀμφ. γρ. ἀντὶ ἀποτορεύω βλ.λ.: κ. παθ. -ομαι ἢ Φιλ.1,505, Ἰουλ.Λόγ.3, 112 Α || μιν. καθιστὰ τὶ γλαφυρόν, κομψόν ὡς διὰ τόνου: Εὐστ.Πονημ.106,28 οὐκ ἀποτορεύοντες οὐδὲ σμιλεύοντες ἔνομοις.

ἀποτορνευσις-έως (ή) μτγν. ἡ ἀποτρογγύλωσις διὰ τόνου 2) μτφ. ἐπὶ λόγου, ἀπότομος, ἢ ἐντεχνος, ἢ πλήρης ἐπεξεργασίας: Τζέτζ. Ἰλ.20 τῆς τῶν λόγων ἀποτορνεύσεως.

ἀποτορνεύω καθιστῶ τι στοργγύλον διὰ τόνου: Φιλ.1,505 εἰς σαφίραν ἀποτορνευμένους 2) παθ. -ομαι τφ. ἐπὶ λόγου, ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς ἐπεξεργάζομαι τι: Πλάτ.Φαῖδρ.234 Ε σαφῆ καὶ στοργγύλα.. τὰ ὀνόματα ἀποτετόρνευνται, Ἰουλ. Λόγ.2,77 Α ἀποτ- περιόδους.

ἀποτορνω-ὄω μιν. ἀποτορνεύω βλ.λ.: Γρηγ. Κύπρ.ἐν Βοῖσς Ἀνεκδ.1,352.

ἀποτόρνωσις-έως (ή) μτγν. ἢ ἀποτόρνευσις βλ.λ.: Ἠλιδ.π. Ὀρειβ.49,7,4.

ἀποτος-ον ἀκατάλληλος πρὸς πόσιν, μὴ πόσιμος, μὴ πινόμενος: Ἠρ.4,81 κρήνην ὕδατος πικροῦ.. ἀπ' ἧς τὸ ὕδωρ ὀπορέον τὸν ὕπανιν ἀποτον ποιεῖ 2) ἐνεργ. ὁ μηδέποτε πίνων: αὐτ.4,192 ὄνοι.. ἀποτοί (οὐ γὰρ δὴ πίνουσι) 3) ὁ μὴ πίνων, ὁ ἀπίωτος: Σοφ.Αί.324 ἀσιτος ἀνήρ, ἀποτος.

ἀποτραβήγμα (τοῖ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτραβῆ βλ.λ.

ἀποτραβηγμένος δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποτραβῶ κ. τοῦ μέσ. ἀποτραβείμαι βλ.λ.

ἀποτραβηγμοῖς (οἱ) τὸ ἀποτραβήγμα βλ.λ.

ἀποτραβείμαι δημ. κ. -θιοῦμαι, μέσ. ὄορ. ἀποτραβήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποτραβηγμένως ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ προσ. ἢ ἀπὸ καταστάσεως ἢ ἀπὸ ἐνεργείας: ἀποτραβείμαι ἀγάλλο ἀπὸ τῆ συντροφιά τους, - ἀποτραβήθηκα ἀπὸ τὸ χρηματιστήριον - ἀπὸ τῆς δουλιῆς, - ν' ἀποτραβηχθῆς ἀπὸ τὰ γένετια, - ἀπ' αὐτῆ τῆς γυναικῆ, - ἔχει ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο (διὰ γει μονάζων ἢ ἀποφεύγει τὰς ἐσθραστιακὰς συγκεντρώσεις, τὰς συναστροφὰς κττ.). 2) ἢ μτχ. παρακ. ἀποτραβηγιμένος ὁ ἀποσυρθεὶς ἀπὸ ἐργασίας, ἐπιχειρήσεως, ἐπαγγέλματος: ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, - ἀπὸ τὴν πολιτικῆ || κ. ἐν εἶδ. σμν. ὡς οὐσα, ὁ ἐν μονάζει βίῳν, ὁ ἀποφεύγων τὰς συναστροφὰς: ζῆ ἀποτραβηγμένος 3) κ. ἄ. ἐν παθ. σμν. τοῦ ἀποτραβῶ βλ.λ.2), ὁ ἐντελὸς ἐλευσθεὶς, ἀποσυρθεὶς ἢ ἀντληθεὶς: ἢ βάρκα ἦταν ἀποτραβηγμένη στὴν ἀμμουδιά, - ἀποτραβηγμένο τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ || εἶδ. σμν.: κρασί ἀποτραβηγμένο ὁ οἶ-

νος οὐ ἢ ἐν βυτίῳ ζύμωσις συνετελέσθη, ὁ εἰς πόσιν ὄλων πρόσφορος, ἄθλος καὶ ἐγένεστος. **ἀποτραβῶ-ᾶω** δημ. ἄορ. ἀποτραβήξα, τὸ παθ. ἀποτραβίεμαι ἐν μέσ. σημ. βλ.λ., ἐντελὼς τραβῶ, σύμφωνα ἀπὸ πινος θέσεως, ἀποσῶρω τι: ἀποτράβηξε τὸ τραπέζι· 2) μτφ. περίφρ. ἀποτραβῶ τὴν οὐρά μου ἀπὸ τῆ ἀποφεύγειν ν ἀναμνησθῆναι εἰς τὴν ἰδίῳ ἐπικλήμιον ἢ ἐπικινδύνον ἢ ἐπιφθογόν· 3) ἀντικτὸ τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον, περὶ τῶν ὑγρῶν: ἀποτραβήξα τὸ νερὸ ἀπὸ τῆ δεξαμενῆ· κ. παθ. -ιοῦμαι ἐντελὼς ἐλκομαι ἢ ἐξ ὀλοκλήρου ἀντλοῦμαι· 3) εἶδ. κρᾶσι ἀποτραβηγμένο βλ. ἀποτραβίεμαι 3).

ἀποτραγχνί βλ. ἀποτρώγω.
ἀποτραγχνια-ατος (τὸ) τὸ ὑπόλειμμα τῶν τραυμάτων καὶ τραχιῶν: Εἰπ.284.

ἀποτραγχνόω μτγν. λάθων βλ.λ.: Γαλ.12,423.

ἀποτραγχοῦδο [τὸ] δημ. ἢ ἐπωδός· 3) τὸ τελευταῖον ἄσμα, τραγοῦδι ἐν κῶμῳ. : ἄς ποῦμε καὶ τ' ἀποτραγοῦδο.

ἀποτραγχοῦ-ᾶω μτγν., ἐκκλ. κ. μον. ὑποβάλλω ἀπαγγέλλων: Ἰσιδ.Πηλ.2,140' ἀποτραγχοῦσιν τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, Μ'Ακουμ.1,66,23 ἀποτραγχοῦσιν καὶ προσκλαίεσθαι.

ἀποτραγματῶ-ᾶω γλωσσ. τραυματίζω.

ἀποτραχηλιζέω μτγν. ἀπάγχω: Εὐνάπ. Ἰστ.272 D διέφθειραν, σχοινοῖσι ἀποτραχειλιζόντες.

ἀποτραχηλῶ-ᾶω νεώτ. ναυτ. ἐξάγω ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς στήλης τοῦ Ἰστροῦ ἢ ἐπιστηλίου πᾶν εἶδος ἐξαρτίας, οἷον ἐπίπνον, παρόντων, πρότονον κττ., κοιν. ζεκαπελάρω, βγάζω τὸ καπελάγιο.

ἀποτραχηλωσις-εως [ἡ] νεώτ. ναυτ. ἢ πράξις τοῦ ἀποτραχηλῶ βλ.λ., τὸ ζεκαπελάρωμα.

ἀποτραχυνσις-εως [ἡ] νεώτ. τὸ ἀποτραχύνειν βλ.λ.

ἀποτραχύνω κ. νεώτ. παρακ. ἀποτραχυνκα καθιστῶ τὴ ἐντελὼς τραχῆ, ἀποσκληρύνω· κ. μτφ.: Διον. Ἀλ.Συνθ.22, αὐτ.Θουκ.155,11 τὸ δὲ προσηγορικόν... ἀποτραχυνκεν ἀξιολόγως τὴν ἀρμυγήν· ἢ παθ. -ομαι εἶμαι ἢ γίνομαι ὄλων τραχῆ, σκληρός: Θεοφρ.Φι 6,4,2 ὁ καυλὸς ἀποτραχύνεται καὶ ἐξεκανθοῦται· ἢ κ. μτφ.: αἱ σχέσεις Ρωσίας καὶ Ἰαπωνίας ἀποτραχύνθησαν.

ἀποτρέκω βαρβαρισμός ἀπὶ ἀποτρέφω βλ.λ.: Ἀριστοφ.Θεσμ.1214 ἀπότερεκε ὡς γάκιστα σῦ.

ἀποτρελ(λ)αίνω δημ. ἄορ. ἀποτρέλλα, παθ. ἄορ. ἀποτρέλλαθηκα, μτφ. παθ. παρακ. ἀποτρελλάμενος καθιστῶ τινά ἐντελὼς παράφρων, τὸν τρελλαῖνα ὀλέταε: τὴν ἀποτρέλλα, ὁ καημός· κ. παθ. ἀποτρέλλαθηκα ἀπὸ τὸ χαμῶ τὸ μονάκριθου παιδιοῦ του· 2) μτφ. ὑπερβαλλόντως ἐνοχλῶ, ἐρεβίζω, πειράζω τινά καθιστῶ αὐτὸν ἄλλοφρονα: τὸν ἀποτρέλλα με τὰ παίσματα τῆς· κ. παθ. ἀπογίνομαι παράφρων: ἀποτρέλλαθηκα ἀπὸ τὰ παίσματα τῶν παιδιῶν.

ἀποτραπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἀποτρέπειν ἐπιτήδειος ἢ ἀρομῆδιος: Ἀριστοφ.Ρητ. Ἀλεξ. 1421 B 9 ἀπ-εἶδος λόγων, ΨΛουκ.Φιλόπ.8· 2) μτγν. ὁ προφυλακτικός: Διοσκ.1,70 τῶν νομῶν ἀποτραπτικὸν καὶ οὐρητικὸν ἔστιν.

ἀποτραπτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτραπτικόν βλ.λ.).

ἀποτράπτος-ον μτγν. ὁ ἀποτράπσιος, βδελυκτός, ὁ ἀξίος ἀποστροφῆς: Θεμιστ.Αδγ.13,170 C.

ἀποτρέπω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -φω πείθω ἢ πρᾶσθαι νὰ πείσω τινά νὰ μὴ κάμῃ τι, ἀποκωλύω, τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ πινος: Ἰλ.Μ 249 ἢε τιν' ἄλλων παρὰφρων ἐπέεσιν ἀποτρέφεις πολέμοιο, αὐτ. Α 758 αὐτὶς ἀπέτραπε λαόν Ἀθήνη, Ἡρ.1,105 ἀποτρέπει τὸ πρᾶστέω μὴ πορεύεσθαι, Αἰσχ. Ἰκ.880 ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέφειν, Θουκ.6,38 ἀποτρέπειν τῆς κακουργίας, - τὸν ἀπέτρεφε ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπέμβῃ, - τὸν ἀπότερεψα ὅσο μπόρουσα·

ἢ νεώτ. δημ. κ. ἐπιτυχῶν, κατορθῶ, καταφέρνω νὰ πείσω τινά νὰ μὴ κάμῃ τι, τὸν κῶμῶν νὰ ἀπόσχῃ ἀπὸ ἐνεργείας πινός: ἤθελε νὰ ἐνευτευθῆ, ἀλλὲ ἢ γυναῖκα του τὸν ἀπότερεψ· 2) στρέφω ὀπίσω Πινδ.Ν4,113 ἀπότεραπε αὐτὶς Εὐρώπην ποτὶ χερσὸν ἐντεα ἀσός· 3) ἀποσοβῶ, ἀποκορύβω, τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος: Ἡρ.1,207 τὸ σφάλμα... ἀποτρέφειν, αὐτ. 3,65 τὸ μέλλον γινέσθαι ἀποτρέπειν, Ἡσίοδ. Ἀοπ.456 ἀπὸ δέ... ἄγκυρος ὀρμῆν ἔτραπ' (ἐν γῆσι·) 4) μετ' αἰτ. πραγμ. ἐμποῖω φόδον, τρέπω εἰς φυγήν, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω: Ἰλ.Ο 276 πᾶντας ἀπέτραπε καὶ μεμνώτας, Πλάτ.Χαρμ.173 C τὸς ἀλαζόντας ἀποτρέπειν· 5) μέσ. κ. παθ. στρέφομαι ἀπὸ πινος, ἀφίστομαι, ἀποσῶρομαι: Θουκ.2,40 ἀποτρέπομενοι ἐκ κινδύνων, Ξεν.Οικ.15,13 ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος· 6) ὄμ. μέσ. γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω: Ἰλ.Κ 200 ἀπέτραπ' ὄβριμος ἔκτωρ, Ξεν.Ἐλλ.7,13 ἀποτρέπομενοι ἵεντο· 7) ὄμ. μέσ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν μου, ἀδιαφορῶ: Ἰλ.Μ 329 οὐκ ἀπέτραπεν οὐδ' ἀπίθησεν· ἢ μετ' αἰτ. πραγμ. ἀποστρέφομαι: Αἰσχ.Ἐπ.106δ ἀλλὰ φοβοῦμαι κάποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν.

ἀποτρέφω κ. μον. κ. νεώτ. τρέφω ἀπὸ πινος: τρέφω πλήρως, παρέχω τὸ πρὸς διατροφήν· Στράβ. 16,2,10 τὴν στρατιῶν ἢ χώρα ἀπ- ἢ συντηρῶν· Ἰουστ. Νεαρ.43,1,2 ἀπ-γυμνάσιος· κ. μέσ. κ. παθ. -ομαι: Πολυδ. 6,32 Εὐστ. Ἰλ.1,14 τῶν αὐτοῦ συσσιτίων ἀποτρέπεσθαι, - ἀποτρέφεται μόνον ἐκ τῶν προΐοντων τοῦ κτήματός του.

ἀποτρέχω κ. νεώτ. κ. δημ. μέσ. -θρέξομαι καὶ -θρέξω καὶ ἀποδραμοῦμαι, ἀορ. β' ἀπέδραμον φεύγω τρέχων ἐκ πινος μέρους: Ἡρ.4,203 ἀποδραμόντες τε ὅσον ἐξήκοντα στάδια ἴζοντο· ἢ ἐπὶ ἀσκουμένον ἀθλητῶν, τρέχω δρομοσίως· 2) νεώτ. κ. δημ. παύσομαι τρέχων, τελειῶν τὸ τρέξιμο.

ἀπότερεψις-εως [ἡ] τὸ ἀποτρέπεσθαι ἀπὸ πινος, ἢ ἀποστροφή: Ἰππ.Υγρ.2 ἀπὸ θερμοῦ ἠθοναί· ἀπὸ δὲ θυγροῦ ἀλγηδόνες καὶ ἀποτρέπειν.

ἀποτριάξω μτγν. ἀναδεικνύομαι νικητῆς ἐν πεντάθλῳ, θριαμβεύω: Πολυδ.3,151 «ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάξει λέγουσιν», ΑΒ «ἀποτριάσει οἱ δὲ ἀποτριάσει διὰ τοῦ ε, τρεῖς πληγὰς δοῦναι» ἢ παθ. -ομαι ἀναδεικνύομαι νικητῆς ἐν πᾶσι: Σχολ.Αἰσχ.Ο 339 «οὐκ ἀτριάτος, οὐκ ἀνίκτος ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζοντες ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων».

ἀποτριάσω ἔσφ. γρ. τοῦ ἀποτριάξω βλ.λ.: ΑΒ. **ἀποτριάξω-εως** [ὁ] νεώτ. ξύλινον ἢ σιδηροῦν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἀποτριβόμενο καθαρίζονται διάφορα ὄργανα.

ἀποτριβῆ [ἡ] κ. νεώτ. τὸ ἀποτριβεῖν, ἢ διὰ πολλῆς χρήσεως ἢ ἐκ συνεχῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργείας τριβῆ προγματικός πινος: Δημ.1215,22 περὶ δ' ἀποτριβῆς τῶν σκευῶν, - ἀποτριβῆ βράχων ὑπὸ τοῦ κύματος, - ἀποτριβῆ ἐσωροχῶν ἢ μτγν. ἢ βλάθῃ, ζημία: Δίων Κ 37,31 ὡστε μηδεμίαν ἀποτριβὴν τῷ δημοσίῳ συμβῆναι.

ἀποτριβῶ κ. νεώτ. κ. δημ. διὰ τῆς χρήσεως τριβῶ, κατατριβῶ: Ὀδ.Ρ 232 πολλὰ οἱ... σφέλα... πλευραὶ ἀποτριβουσι· 2) καθαρίζω διὰ τῆς τριβῆς, ἐπὶ Ἰππου, ξυστριζῶ: Ξεν.Ἰππ.6,2 ὅταν καθαίρει, κατὰ τὴν ὡπολάσπην [τοῦ Ἰππου] καθίζων ἀποτριβῆ· ἢ μέσ. τριβῶν ἀφαιρῶ: Γαλ.7,517 ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα πρᾶσσιπόμενος τῆ χειρὶ τοῦ αἰδοῦσ· 3) μτφ. οἰσεῖ φθειρῶ, ἀφανίζω τριβῶν: Θεόκρ.24,131 πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα· 4) νεώτ. κ.δημ. τριβῶ τι ἐντελὼς, παύσομαι τριβῶν τι: ἀπότεριψα τὸ πιπέρν· ἢ μτφ. φθειρῶ τι ἐντελὼς· παθ: ἀποτρίφτηκε πιά τὸ σακκάκι του καὶ δὲ φορέισται ὄμ. ἢ μτφ. ἀποτριμμένο ὁ λινῶ, ὁ ἐντελὼς ἐφαρμμένο: εἶναι πολὺ ἀποτριμμένα τὰ ρούχα του· 5) μέσ. ρίπτω ἀπὸ ἐσῶν μου, ἀποδοῦλα,

Πλούτ.Θησ.26 τὴν μὲν πείρων . . ἀποτρίφασθαι ὃ) ὄμ. μέσ. ἀπακρούω: Διοδ.Σιδ.157 ἀποτετριμμένοι τοὺς πολεμίους, Πολύβ.4,7 ἀποτρίφασθαι τὰς τῶν βαρβάρων ἐφόδους ἢ μτφ. ἀποδιώκω, ξεφορτάνομαι: Πολύβ.3,102 τοὺς πελάτας ἀποτρίφόμενος ἢ ὄμ. μτφ. ἀποβάλλω ὄμ' ἐμυτοῦ, ἐξάλειψαι: Αἰσχ.ῶλ.120 τὸ πρᾶγμα ἀπ' ἀποτρίφασθαι ἐπεχειρεῖ, Δημ.12 ἴνα . . τὴν ἄπ' τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτρίφωμεθα, Ἀριστ.ἠθ.Ν.1105Α, 2 χαλεπὸν ἀποτρίφασθαι τοῦτο τὸ πάθος, Διοδ.Σιδ.17,5 ἐπειράτω τὰς καθ' αὐτὸν διαβολὰς ἀποτρίφασθαι 7) ἀπορρίπτω, ἀποποιούμαι, δὲν ἀποδέχομαι: Πλούτ.Βροῦτ.17 ἀποτρίφόμενος τὰς δεξιέας, Πολύβ.5,42 τὸν ὑπὸ τῆς τύχης δειδόμενον ἀποτρίφασθαι στέφανον 8) παθ.: Δίων.Κ.40,49 ὥστε μηδὲν ἀπ' αὐτῆς ἀποτρίβηται (μτφ. τοῦ λατ. pe quid detrimenti respublicae careret ὥστε νὰ μὴ ὑποστῇ καμμίαν βλάβην ἢ πολιτείαν).

ἀπότριμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ τινος ἀποτρίβειν, τὸ διὰ τριβίης ἀφαιρεθῆναι: Διοσκ.5,149 ἀκόνης Ναξίας τὸ ἀπότριμμα. . σιδήρου ἢ δημ. ἀποτρίμμαται (τὸ) τὰ ἐκ τριφῶν κ. γεν. ἐκ χρήσεως εὐτρίπτου πράγματος ὑπολείμματα: ρίψε σὺς κότας τ' ἀποτρίμματα τοῦ φωμιού.

ἀπότριμμα-ον μτγν. ὁ τερμιμένος, μετοχευρισμένος: Ἰω.Χρυσ.7,521 (ἐξ ἀποτρίβης προερχόμενος ἢ ὁ λίαν τερμιμένος: ἀπότριπτον ἔνδυμα.

ἀπότριπος-ον Πάπ. ὁ ἐξ ἀποτρίβης προερχόμενος ἢ ὁ λίαν τερμιμένος: ἀπότριπτον ἔνδυμα.

ἀποτρίψω ἐπίρρ. μτγν. κ. δημ. τριφῶς φοράς: Ἀπολλ. Δυσκ.Συντ.339,14. - ἀποτρίψω δὲν πέτυχε τὸ σημάδι.

ἀπότριψος (ἰ) δημ. κ. ἀπότριτο (τὸ) τὸ τρίτον τῶν εισοδημάτων τῆς καλλιέργειας ἀγροῦ τινος, τὸ ὡς συμφωνηθῆναι μίσθωμα καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην

ἀποτρίψω-ῶ μτγν. κ. μον. βρομέων ἐλαττω γόρον τὴ μέρους οὐ μείνη τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ: Γεωπ. 7,13,5 κ. παθ. -οῦμαι: Διοσκ.4,340 ἕως ἀποτριψῶθι τὸ ἀδόξημα.

ἀποτριψίσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ βρασμοῦ ἐλάττωσις ἴγρου τινος μέχρις οὐ μείνη τὸ τρίτον αὐτοῦ: Ὀρεθ.ἀπ.51 εἰς ἀποτριψίσις ἐλάσας.

ἀπότριψος πληθ. τοῦ ἀπότρίψω βλ.λ.

ἀπότριχος-ον μον. ὁ ἀπομεινὸς ἀτριχος, ἀμαλός, φολακρός: Εὐστ.ἠλ.531,13.

ἀποτριχά-ῶ μον. κ. νεώτ., δημ. -τριχῶν ἀφαιρῶ τὰς τοίχας τινός, ἀποστερῶ τινὰ τῶν τριχῶν. **ἀποτριχῶν** δημ. ἀποτριχῶ βλ.λ.

ἀποτριψίσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἀφαιρέσις ἢ ἡ ἀποβολὴ τῶν τριχῶν.

ἀποτρίψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτρίψω βλ.λ.: Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.292,16 εἰκότως οὖν τοῖς περιττεύουσι κατὰ τὰς ἀποτρίψεις ἰτὰς ἐν τοῖς πεπτικῶσι ὀργάνοις τὰ οὖρα καὶ τὰ σκύβαλα πλεονάζει, ἀποτρίψεις μαρμάρου. **ἀποτριψίσις**-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀποτριψίσις βλ.λ.: Ὀρεθ.4,556.

ἀποτρίψω ἐπίρρ. κατ' ἀποτρίψω, δι' ἀποτρίψω βλ.λ.: Ὀππ.Αλ.3,612.

ἀποτρίψω (τ)-ῆ(σ)ν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, ἴδια ἐπὶ τῶν ἀποσοβούντων τὰς συμφορὰς θεῶν: Ἀριστφ. Ὀρν.61 Ἀπολλων ἀποτρίψωσι, Ξεν.Ἐλλ.3,34 θύοντες τοῖς ἀποτρίψωσι καὶ τοῖς οὐτήρσι ἰθεοῖς Ι, Πλούτ.ἠθ.290Ι ἀπ' οὐσίας, Ἐκκλ.Θ.Λειτ.Αγ.Θεοφ.Εἰρ. ἀποτρίψωσι (τὸ ὑδωρ ἰθασῆς ἐπιβουλής ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν) 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀφ' οὗ τις ἀποτρέπει ἑαυτὸν, ὄξιος ἀποστροφῆς, ἀπεχθής, βδελυκτός, ἀπαισίος: Λουκ.Τίμ.5 ἀποτρίψωσι θέσμαι, Πλούτ.ἠθ.587 Ε ἀπ' οὐσιαστικῶν, ἀποτρίψωσι ἐγκλημα, ἀποτρίψωσι κακοῦργοι ἢ γεν. πρόξενος συμφορὰς, ἀπαισίος: Ἥσ. « φευκτέος, φοβερός τὴν ὄψιν, κακός »: ἀποτρίψω μοῦτρο.

ἀποτροπαιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποτροπαιου βλ.λ.

ἀποτροπαιῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτρόπαιον.

ἀποτροπή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀποσοβήσις, ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις: Εὐρ.Ἐλ.360 ἄλλωσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένιοιτο, Πλάτ.Πρωτ.354 Β λιπαὶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς, Πλούτ.Φάβ.18 τεράτων ἀπ', Ἐκκλ.Θ.Λειτ.Χρυσ.Εὐχ. εἰς ἀποτροπὴν παντός ἀναντίου 2) ἀλλαγὴ τῆς ροῆς ὕδατος: Πλάτ.Νόμ.845 D 3) παρεμποδισίς διὰ νοουθεσιῶν, μετὰπεισις: Πλάτ.Θεάγ.128 D, Ἀριστ.Ρητ.158 Β 9 ἀντίθ. προτροπή 4) ἐκπρόησις, ἡ δι' ἐκφορισμοῦ πρόληψις: Πλάτ.Πρωτ.324 Β ἀποτροπή ἐνεκα κολάζειν 5) ἀποστροφή, ἀποδοκιμασία: Θουκ.3,82 ἀσφάλεια δὲ τοῦ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις ἐξαλογος.

ἀποτροπιά (ἡ) μτγν. ποι. ἐπ. -ῆν ἀπὶ ἀποτροπῆς βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ.4,1504 οὐ γὰρ τις ἀπ' θανάτου.

ἀποτροπιάζω μτγν. κ. νεώτ. ἀπὶ ἀποτρέπω: Ἀριστ.αἰν.1,1 Λαῖδα προσβλέποντες ἀποτροπιάζουσι ὠδὲ 2) συνήθ. μέσ. ἀποτρέπω, ἀποδιώκω κακὸν δις θυσίας, ἀπασοθῶ: Πλάτ.Ἐξ.16,21 ἐσφαξας τὰ τέκνα σου καὶ ἐδωκας αὐτὰ ἐν τῷ ἀποτροπιάζεσθαι σε αὐτὰ αὐτοῖς, Πάπ. ἀπ' σημείων 3) κ. νεώτ. μέσ. -ομαι ἀπομακρύνομαι τινος ἐκ βδελυγμίας, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι: Συνέσ.162 D ἀπειρεῖατο τῆς Σκύλλης ἦν . . ἀποτροπιάζομεθα Σουῖδ. « ἀποτροπιάζομενοι ἀποτρέπομενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισούντες » - ἀποτροπιάζομαι τὸν χαιροπαίκτης - τοὺς βδολοφόνους - τὸ ἐγκλημα.

ἀποτροπιάσις-εως (ἡ) ὁ ἀποτροπιασμός βλ.λ.2).

ἀποτροπιάσις-ατος (τὸ) Ἥσ. « ἐξίλεωμαι ἀποτρέπον τὸ κακόν », ΑΒ « ἀποτροπιάσιμα τὸ ἀποτρέπον τὸ μὴ προσήκοντα, τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον ὡς ἀποτροπιάσιον ».

ἀποτροπιασμός (ὁ) Πάπ., μτγν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐξίλαστικῆς θυσίας ἀποτροπῆ τοῦ κακοῦ: Πάπ., Βαρωσάσ. π.Ἰωσ.Α1.1,3 ὁ, Διογ.Λ.8,32 2) νεώτ. ἡ ἐντονος ἀποστροφή, ἡ βδελυγμία: ὄλοι ἐξεδήλωσαν τὸν ἀποτροπιασμὸν τῶν διὰ τὸ ἐγκλημα.

ἀποτροπιαστής (ὁ) ὁ ἀποτρέπων, ἀπασοθῶν, ἀπομακρύνων: σχόλ.Αἰσχ.Περσ.201 « ἀπ' τῶν οὐνείρων ὁ ἥλιος ».

ἀποτροπιαστικός-ῆ-ὸν ἰσν κ. νεώτ. ὁ ὀνύμενος ν' ἀποτρέπει, ὁ πρὸς ἀποτροπὴν κατάλληλος: Εὐστ.Διον.Περ.723 ἀπ' φασμάτων 2) νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀποτροπιασμόν, βδελυγμίαν, ἀηδίαν. ζῶηραν ἀποστροφῆν.

ἀποτροπιαστικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτροπιαστικόν βλ.λ.

ἀποτρόπιμος-ον ὁ ἀποτροπιαστικός βλ.λ.: Ἥσ. ἐν λ. ὄξυθυμία.

ἀποτρόπιος-ον ὁ ἀποτρόπαιος βλ.λ.11: Ὀρφ. Ἀργ.481 ἀποτρόπιος ἐνοαῖς.

ἀπότροπος-ὸν ὁ ἀποκεχωρισμένος, ὁ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀποτραβηγμένος: Ὀδ.Ξ.372 ἐγὼ παρ' οὐσιαν ἀπότροπος ἢ ὁ εἰς φυγὴν τρεπόμενος: Ὀππ.Αλ.4,254 2) ἀποτρόπαιος, ἀπαισίος, βδελυκτός: Αἰσχ.Χο.155 ἀπότροπον ἄγος, Σοφ.Α1.608 τὸν ἀπότροπον Αἰδῶν, ΨΦωκ.182 κασιγνήτης ἀπότροπον . . εὐνήν 3) ἐνεργ. ὁ ἀποσοβητικός, ὁ ἀποτρέπων, ἴδια κακόν τι: Αἰσχ.Χο.42 ἀπότροπον κακῶν, αὐτ.Περσ.203 ἀποτρόπιος δαίμοσι βλάτωσα θύναί ἢ γεν. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων Πλάτ.Νόμ.877 Α ἀπ' οὐτοῖς ἐγένετο μὴ.

ἀποτροπῶμαι-όμαι ποι. ἀποτρέπομαι βλ.λ.: ΨΦωκ.113 χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπῶσθαι.

ἀπότροφος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μακρὰν τῶν γονέων τοῦ ἀνατραφεῖς: Ἥσ. « ὁ μακρὰν τετραμμένος »: Ἦρ.2,64 τὸν Ἄρεα ἀπότροφον ἐλθεῖν

ἐξηνδρωμένον κ. ἐπὶ πτηνῶν: Ἀριστ. ΖΙ 536 Β 16 ἴ γεν. ὁ μακρὸν τινοσ ἀνατραφεῖς: Πλούτ. Ἡθ. 917 C ἀπ- ἀλλήλων 2) ὁ σπονὴ μὴ τρεφόμενος πλεόν παρὰ τινι, ὁ ἀποξενωθεὶς τίνος: Συνέσ. 217 Α ἀπ- τῆς ἐκκλησίας: Μιχ. Ψελλ. Πονημ. 1517 ἀποτρόφους. κοινῶν ἐθνῶν, τροφίμους δὲ ταῖς ἐπισημίαις, Θεόδ. Μετ. ἐν Σάβ. 1, 155 τῆς ἐντεῦθεν συμμαχίας καὶ ἀρδέας ἱερμιασ καὶ ἀπότροφος.
ἀποτροφῶ μον. ἀμτβ. δὲν ἔχω πλεόν ἐπαρκῆ θρέφιν, ἰσχυρεῖ, ἐπὶ τοῦ σώματος: Ἰω. Ἀκτ. Φυσ. 1, 323 ἀποτροφεῖ καὶ ἀπορρεῖ τὸ σῶμα.
ἀποτροφῆ (ἡ) μγν. ἡ διατροφή: Διον. Ἀλ. 7, 28 (διορθ. ἀντὶ ἀποτροφῆ).
ἀποτρόφιος-ον Πάπ. ὁ εἰς ἀποτροφήν βλλ. ἱκανός: Πάπ. ἐπιτήδευμα τοῦ ζῆν ἀποτρόφιον ἱσχυρίζον τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς ἀναρτῆται.
ἀποτροχίζω γλωσσ. ἀποκομιζῶ.
ἀπότροχος (-ον) τὸ δρομιαῖος βραίνειν, ἡ τρεχάλα: Ἀριστ. ἀπ. 637 ἐδόδοξέ μοι τὸ μετρίκιον ἐξ ἀποτρόχου [ἐν ἐπιρρ. σημ. πλῆγαινε τρεχάλα].
ἀπότρογα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὸν τρυγητόν.
ἀποτρογήμα [τὸ] δημ. ὁ χρόνος καθ' ὃν περατοῦται ὁ τρυγητός: 2) κατὰ πλῆθ. αἰ μετὰ τὸν τρυγητόν ἀπομέουσαι ἐπὶ τῶν κλημάτων σταφυλαί, ἄ. τσάμπουρα, κουδουσία βλ. λ.
ἀποτρογῆ δημ. κ. ἀποτρογίδι συνήθ. ἐν πλῆθ. ἡ μετὰ τὸν τρυγητόν ἀπομέουσα σταφυλὴ ἐπὶ τῶν κλημάτων 2) τὸ πέρασ τοῦ τρυγητοῦ, τὸ ἀποτρογήμα 3) τὸ θολόν ἐκ τῆς τρυγῆς [τρυγῆς] ὑπόλειμμα οἴνου.
ἀποτρογίσις-εως νεώτ. ἡ ἀποτριγίσις βλλ. **ἀποτρογίσις** [τὸ] δημ. τὸ ἀποτρογῆ βλλ. λ.
ἀποτρογίσις καθαρίζω τὸν οἶνον ἐκ τῆς τρυγῆς: Γεωπ. 8, 232 ἀποτρογίζομεν εἰς ἀγγεῖα.
ἀποτρογῶ-ᾶ μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀδρ. ἀπετρογῆσα, δημ. ἀποτρογῆσα, κ. παθ. ἀποτρογιέμαι, ἀδρ. ἀποτρογιήθηκα [ἐν χρ. ἀμφ. εἰς γ' πρὸς.], μγν. παθ. παρακ. ἀποτριγημένος τρυγῶ, δρέπω ἐκ τῆς ἀμπελοῦ τὰς σταφυλάς || ὄμ. κ. ἄλλους βοτρυήδων ἐκφυόμενος καρποῦς: Φιλόστρ. Ἀπολλ. 3, 5, αὐτ. 34 τὸ πέπειρη ἀποτρογῶσιν || μγν. κ. μφ. : ΠΔ Ἀμ. 6, 1 ἀπετρογῆσαν ἀρχὰς ἐθνῶν 2) δημ. συμπληρωτῶν, περατῶ τὸν τρυγητόν, τρυγῶ ὅλοσχερῶς || κ. κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ κυψελῶν, περαίνω τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπόληψιν μέλιτος: ἀποτρογῆσα τὸ μέλισις.
ἀποτρογῶ-ᾶ ἀποτρογῶ-ᾶ βλλ. : Ἀπολλινάρ. Ψαλμ. 79, 25 καὶ μιν ἀποτρογῶσι παραστελόντες ὀδίται.
ἀποτρογῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. -τρυγίσις ἡ ἐκ τῶν ὀδόντων ἀφαίρεσις τῆς τρυγῆς.
ἀποτρογῶτήρ-ῆρος [ὁ] νεώτ. ὀδοντιατρικὸν ἔργαλείον, χρησιμεῖον πρὸς ἀποτρογῶσιν, ἀφαίρεσιν τῆς τρυγῆς τῶν ὀδόντων.
ἀποτρογῶ μγν. φωνῶ, ᾄδω τρύζων βλλ. : Νῶν. Δ 25, 47 ἀπ-σύρημα.
ἀποτρογήμα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀποτρογησις βλλ.
ἀποτρογήσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ συντέλεισις τρήσεως, διατροπήσις: || ἀποτροπήσις ρήγματος ἐν τῇ μηχαν. ἡ ὀπὴ ἦν ἀνολήγομεν κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ρήγματος καὶ εἰς τὸ μὴ βλαβέν ὑλικόν ἵνα ἀποτρέψωμεν τὴν ἐπιμήκυσιν τυγῆν ἐπελθόντος ρήγματος εἰς τευχάχιον τι μηχανῆς.
ἀποτροπήν Ἡσ. « λάθρα ἐξιών ».
ἀποτροπῶ μγν. ἀποτροπῶ βλλ. 2) : Φιλ. 2, 231 ἀπ-τὰ νόνοις, Πλούτ. Καμ. 3) κάρμην καὶ ἀποτροπῆν ἑαυτοῦς κ. παθ. : Πλούτ. Ἀντ. 24 Καίσαρος στάσεις καὶ πολέμοις ἀποτροχόμενου.
ἀποτροπῶ-ᾶ μγν. ἀποτροπῶ βλλ. 2) Πλούτ. Ἀντ. 38 στρατὸς ἀπετροχόμενος πορείᾳ.
ἀποτροπῶ μέλλ. -ύω ἀποτριβῶ, ἀποβάλλω :

Σοφ. Τρ. 124 οὐκ ἀποτροπῶν ἐλεπίδα.. χρῆναι σε 2) καταπόν, καταβάλλω, κουράζω: Πλούτ. Αι-μῆ. 13 χρόνος καὶ θαλάνη ἀποτροπῶν || μέσ. -ομαι διὰ συνεχῶς χρήσεως ἐξανάτω: Σοφ. Ἀντ. 339 γῆν ἀποτροπῶσαι || Ἡσ. « ἀπετρυβῶ καταδραπάνω ».
ἀποτροπῶ κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -τροπῶμαι, ἀδρ. β' ἀπέτραγον, δημ. ἀπόφρα, κ. μγν. παθ. παρακ. ἀποφραγμένους [ἐν μέσ. κ. παθ. ἱερμ.] ἀποκόπτεω τὴν δάκνην καὶ ροκανίζω: Εἰθ. 14 κομάρου τε πτόρσθου ἀπάλου ἀποτροπῶσαι [ἐπὶ ζῶων] 2) μφ. ἀφαιρῶ: Ἀριστ. Βάτρ. 367 τοὺς μισθοῦς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ἄν εἴτ' ἀποτρώγει 3) τρώγω μέρος τίνος: Βάτρ. 46, 6 τῆς πᾶσ ἀποτρώγων 4) μφ. διανοίγω ἐκκαθαίρω ἢ ὀρυγῶ τὴν περαιτέρω: Θεόδ. 10, 6 δε ὑν ἀρχόμενος τὰς αὐλακὸς οὐκ ἀποτρώγεις 5) νεώτ. κ. δημ. τρώγω τὴν ἐντελῶς κ. μφ. καταναλίσκω τὴν ἐξ ὀλοκλήρου: ἀπέφαγε τὴν κληρονομίαν, -τὴν περιουσίαν του' || πούμοι τρώγων, ἀποτελείω τὸ φανητόν μου: περιέμεν με νὰ ἀποφάγω, - δὲν εἶχαμε ἀποφάγει ἄκομα καὶ ἀκούσαμε ἐξω φωνές, Σάρρ. μφρ. Εὐρ. ἱππ. 112 νὰ τὰ ζέφω ὀφθα ἀποφάγω || ἀποφραγμένους μέσ. ὁ περατῶσας τὴν ἐπίστασιν αὐτοῦ, πού ἔχει ἀποφάγει: ἡ-μουσιν ἀποφραγμένους σάν ἦρθε κ. παθ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ὑπ' ἄλλου ἐντελῶς βρωθεῖς, καταναλωθεῖς, τριβείς: ἦταν τὸ τυρὶ ἀποφραγμένο ἀπὸ τὰ ποντικά.
ἀποτροπῶ-ον φραγμένους || μφ. περὶ συγκομιμμένων λέξων: Σουίδ. « ἄφρι, ἄφριτον τῆτο δὲ καλεῖται ἀπώτροπικον ».
ἀποτροπῶ Ἡσ. « ἀποφράζει ».
ἀποτροπῶ-εως (ἡ) μγν. τὸ ἀποδόκειν: Φιλόδ. Ὀργ 34 ὀθαφαλὸν ἐκκοπῆς ἡ μυκτῆρων ἀποτροπῶσας **ἀποτροπῶ**-ᾶ μφ. θαμιστ. τοῦ ἀποτρέπω, τρέπω τινὰ ἢ τι ὀπίσω, ἀπαθῶ: Ἰλ. Υ 119 ἀλλ' ἀγεθ' ἡμέεις πᾶρ μιν ἀποτροπῶμεν ὀπίσω 2) γεν. ἀποκωλιδῶ, ἐμποδίζω: Ὀδ. Π 405 εἰ δὲ κ' ἀποτροπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα 3) -ῶμοι μέσ. μετὰ γεν. ἀποτρέπω ἐμωτόν ἀπὸ τίνος, ἀποσύρομαι ἀπὸ τίνος, ὀθ. κ. ἀποφεύγω τιν, φυλάγομαι ἀπὸ κάτι: Ἰλ. Σ 585 δακείην μὲν ἀπετροπῶντο λέωντων αἱ κύνας Ἰσταντο εἰς ἀπόστασιν, ἀπέφουον τοὺς λέοντας μὴ οὔτοι τοὺς δαγκάσωσιν, Ἀπολλ Ρ 3, 16 ἔμηνς δ' οὔτινα πείραν ἀποτροπῶσθαι δοικεν, σχλδ. « οὐδέμιν πείραν παριέναι δεῖ ».
ἀποστα(κ)ίξω δημ. ἀδρ. παθ. ἀποστακίστηκα, μγν. παθ. παρακ. ἀποστακισμένος θραύω ἐντελῶς, συντριβῶ τὴ ῥῆν ἐν μέρει θεβρωσμένον ἢ διερωγῶς, ἀποσπάζω: ὁ ἀνεμος ἀποστάκισε τ' ἀστάχια, ὁ ἀποστάκισες τὸ λαμπρογαλί, - τὸ χαρτόν 2) συνεκδ. ἐπὶ πραγμ. ἐκτρέπω τῆς ἀρχικῆς φορᾶς, κάρμπτω πολὺ [ἴδιως πρὸς τὰ κάτω] πράγμα τὴν τεταμένον: τὸ χιόνι ἀποστάκισε τὰ κλαριά, - ἀποστακίσια τὸ σύρμα νὰ ἐφαρμόση στὴ γωνιά 3) ἐπὶ ζῶων ἢ οχημάτων, ἐκτρέπω ὄλιγον τῆς εὐθείας πορείας, τὸ παραμερίζω: ἀποστάκισα τὸ κοπάδι κατὰ τὴν ράχη, - ἀποστάκισες τὸ κάρρο σου νὰ περάση τ' αὐτοκίνητο 4) ἀμτβ. θρῶσθαι, συντριβῶμαι: ἀποστάκισα τὸ κλαρί, - πάει ν' ἀποστακίσῃ ἡ τέντα 5) ἀμτβ. ἐπὶ πρῶσ. πολὺ ἢ ὄλος παρακμάζω, καταπίπτω σωματικῶς: ἀποστάκισες ἀπὸ τὴν ἀρρώστια || ἀποβάλλω τὰ χαρακτηριστικά τῆς νεότητος, τῆς δροσερότητος τοῦ προσώπου, τῆς εὐκινῆσις κτ.: ἀποστάκισες ἡ γειτόνισσά μας 6) ἀποστακίζομαι μέσ. κ. παθ. ἐν ταῖς ἀνωτ. σημ. 1) 2) κ. 5) πρβλ. τσακίζω, παρατσακίζω, κατατσακίζω.
ἀποστάμην [τὸ] δημ. ἀποτρογῆ βλλ., ἀποτρογίδι, ἀποστάμην, καμπαδῶς, κουδουσί.
ἀποστάμνους [τὸ] δημ. συνήθ. χρ. εἰς πλῆθ. -α τὰ μετὰ τὸν τρυγητόν ἀπομένοντα ἐπὶ κλημάτων ρικνὰ βοτρυῖδια, πρβλ. ἀποστάμην.

ἀποταφιλίζω δημ. ἀποβάλλω τὰ τσέφλια, ξεφλουδίζω, ἀπολεπίζω.

ἀποταφίρα (τό) δημ. τὸ ὑπόλειμμα τοῦ καθιπσθέντος ταγάρου, ἄ γόβα.

ἀπότασσο (τό) δημ. κ. ἀπότασσο ὁ ἀνθρώπος τοῦ γάλακτος, τὸ ἀνθόγαλα, β. κορφή : δ. τραγ. πιάσα τσιπί κί ἀπότασσο καὶ πᾶνε στὴν κοπέλλα.

ἀποτασι(μ)νωμένο (τό) δημ. τὸ φυτὸν νικωτικῆ-ῖ ἢ γλαυκῆ βλ.λ.

ἀποτασινωμένος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποτασι-
νώομαι ὁ ὄλωσ ἀναίσχυντος, ἐντελὸς ζετισπωμέ-
νος, παῦ ἔχασε ὄλουσιδίου τῆ ντροπῆ, τὴν ταίπα.

ἀποτασινώομαι δημ. ὄδρ. ἀποτασιώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποτασινωμένος ἀποβάλλω τὴν αἰδῶ, τὴν ἐντροπήν, τὴν ταίπα τὸν προσώπου μου, ἢ γίνομαι, εἶμαι ὄλωσιδίου ζετισπώτος.

ἀποτασιπωσιὰ (ή) δημ. κ. ἀποτασιπωσὴν ἡ ὄλο-
σχερῆ ἀποβολή τῆς αἰδοῦς, τῆς ἐντροπῆς, τῆς
ταίπας βλ.λ., ἢ ἀναισχυντία.

ἀποτασιπώσῃ (ή) δημ. ἡ ἀποτασιπωσιὰ βλ.λ.
ἀποτιρῶν(α) (ο) (τό) δημ. συνηθ. ἐν πληθ. -α τὰ
τελευταῖα τεσροθίλια, ἴτοι γεμόγια, τὰ ἀπομεινά-
δια τῆς τροπέζης, τὰ ψιχία.

ἀποταφιλίζω δημ. ἐλέγχω ὀριμῶς, κατακρί-
νω φανερά, κατὰ πρόσωπον κατηγορῶ τίνα· συγγ.
ξεμροσιζῶ, κατασιδιάζω, ξεπομπέω : τὸν ἀπο-
ταίφισσε μῆροσά στὸν κόσμον ὄλο.

ἀποταίφνω δημ. ἀποταφιλίζω βλ.λ.

ἀποταφιλώνω ἀποταφιλίζω βλ.λ.

ἀποστουρῶν δημ. ἐλέγχων, ἀποστομώνω τι-
νά, τὸν κῶν ἀναπολόγητο.

ἀποτυγχάνω κ. νεώτ., δημ. ἀποτυχαίνω, μέλλ.
-τεύξομαι δὲν ἐπιτυγχάνω, ἀστοχῶ : Πλάτ. Νόμ.
744 ἀπ. τοῦ σκοποῦ, σὺτ.Θεαίτ. 179 Α τοῦ ὤφελι-
μωτάτου ἀποτυγχάνειν Ξεν. Ἀπομν. 4,27 τὸν ἀγα-
θὸν ἀποτυγχάνουσι, Πολύβ. 1,37,8· ἢ παθ. δὲν ἀγα-
μαί εἰς αἰσὶν πέρας : Ἀριστλ. Φυσ. 199 Β 3, Διαν. Χρ.
2,205 τοῦ πράγματος ἀποτυχεθέντος, Λουκ. Ἀλέξ.
28 τὸ προτεθεσπισμένα καὶ ἀποτετυμμένα,

Διον. Ἐπιστ. Πομπ. 2,767 ἐν δὲ τῇ κατασκευῇ τὸ μὴ
ἐπιτεχθῆν ἀποτυγχάνεται· 2) ἀποβῆλλω, χάνω :
Ξεν. Κτ 1,6,45 ὧν εἶχον ἀπέτυχον· 3) διαφεύγω
ὅπ τιος : Φιλιμ. 93,9 κακοῦ ἀποτυχεῖν· 4) ἀπολ.
εἶμαι ὄτυχη, δὲν εὐδοκίμω, δὲν εὐτύχω εἰς τι, πέ-
φω ἔξω : Δημ. 155 τοῖς ἄξιον ἐπαίνου τι πρόξα-
σιν ἢ τοῖς ὄλωσ ἀποτυχοῦσι, Διδόξ. Σ 15,12 τοῦς
ἀποτυχόνοντας τῷ γάμῳ, Πολύβ. 5,98,6 ἀπ. ἐν
ταῖς ἐπιβολαῖς - ἀποτυχοῦσα προσπάθεια, - ἀ-
πέτυχεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, - ἀπέτυχεν εἰς
τὴν ἐκλογὴν τῶν συνεργατῶν του, - θ' ἀποτύχη
τὸ σχέδιό του· ἢ κ. μέσ. ἐν ὄμ. σημ. : Ἀντωνίν.
Λιβερ. 39,3 ἀπατυχῶνομενὸν πρὸς τὸν γάμον·
ἢ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ἐξεταζομένων ἡ διαγωνι-
ζομένων, δὲν ἐπιτυχῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις μου,
δὲν κρίνομαι προστείτος ἢ εἰσοκτεῖς εἰς σχολήν,
ὑπηρεσίαν κττ. : ἀπέτυχεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του,
-οἱ ἀποτυχόντες κατὰ τῶν διαγωνισμῶν· ἢ ὄμ.
εἰδ. ἐπὶ ὑποψηφίων εἰς ἐκλογὰς, ἀρχαιρεσίας κττ.,
χῶν τὴν ἐκλογὴν· δὲν ἐκλέγομαι : ἀπέτυχεν ὁ συν-
δασμὸς του· ἢ κ. ἐν ἐκφορᾷ ἀποκ. : εἶχε βῆ-
λεῖ κάλη κί ἀπότυχη· ἢ ὄμ. μτχ. ἀποτυχη-
μένος ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. βλ.λ.

ἀποτυχιζῶ ἀπὶ ἀποτύχου βλ. λ.

ἀποτυλιζῶ μσν. κ. δημ. ἀποτυλῶ βλ.λ. : Κωδιν. 16'

2) δημ. συμπληρῶ τὸ τυλίγμα βλ.λ., τυλιζῶ ἢ -γω
ἐντελῶς, ἀντιθ. ξετυλιζῶ, ξετυλιγῶ.

ἀποτυλιῶ κ. μσν. ἀνασύρω διὰ τῆς χειρὸς
τὸ δέρμα τῆς πόσθης, ἀπογυμνῶ τὸ πέος : Πολυδ.
2,176 ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τῶλος τὸ αἰδοῖον· ὀθεν
καὶ Φερεκράτης τῷ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀπο-
τυλοῦν, εἶπε : Φερεκρ. 204· 2) προκαλῶ στίσιμ
τοῦ πέους, ὄναφῶ βλ.λ.· Ἦσα. « ἀποτυλιῶσαι ἐπα-

ραι τὸ αἰδοῖον· 3) μσν. ἀποτυλοῦμαι, πάσχω
τύλωσιν τοῦ δέρματος, κῶνω ρόβους, κῶλους, ρο-
ζιῶζει τὸ πέσῳ μου : Εὔστ. Πονημ. 356,41 ἀποτυ-
λοῦν τὸ γόνυ.

ἀποτύμβιος-ον ἐπιγρ. ὁ μακρὰν τοῦ τύμβου
τοῦ μνήματος : Ἐπιγρ. ῶθεν ῥέθων ἀπ. Ἰσχειν.

ἀποτυμνανίζω κ. νεώτ. δεινὸς εὐλοκοπῶ, τὸν
κῶνω τούμπανο στὸ ζῦλο : Δημ. 104,25 καὶ τοῦς
πεπρακτότας αὐτοῦς ἔκεινῳ μισεῖν καὶ ἀποτυμ-
νανίσαι· 2) παθ. -ομαι φονεύομαι, θανατοῦμαι
δι' ἀποτυμνανισμοῦ βλ.λ. : Λυσ. 13,57 τῷ θεμῶ
παρέδοτε καὶ ἀπετυμνανίσθη· ἢ μτγν. συνεκδ
ἀποκεφαλιζῶ : Εὐφ. π. Ἀθην. 4,154 C.

ἀποτυμνανισμός (δ) κ. νεώτ. ἡ διὰ τυμπάνου
ἴτοι εἰδικὸ ἐργαλεῖο (ροπαλό) θανάτωσης γε-
νομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν τῶν ἔνδεκα·
ἢ μτγν. γεν. ὁ ἀποκεφαλισμός : Ἰω. Χρυσ. 4,567,29
ἀποτυμνανισμὸς γὰρ λέγεται ὁ ἀποκεφαλισμός.

ἀποτυμναυίζω Πάπ. ἀποτυμνανίζω βλ.λ.

ἀπότυπος-ον Ἐπιγρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτε-
τυπωμένος, ὁ κατασκευασθεὶς κατ' ἀκριθεὶ μίμησιν
προτύπου, ὁ ὄλωσ ὄμοιος : Ἰώσ. ΑΙ 20,94 ἀπότυ-
ποις εἰκόσιν ἐκάσμε· 2) ἀπότυπος (ὁ) ὡς οὐσ.
ἀπομίμησιν ἀναγλύφου ἢ ἀγάλματος, ἀγαγεῖσιν :
Ἐπιγρ. Ἀπόλλωνος ἀπότυπος ἀργυροῦς, Ἰώσ. ΑΙ
20,220 ταῖς ἀπότυποις εἰκόσιν.

ἀποτύπη τέμνω : Ἰηπ. Νουσ. 2,55 τὰς φλέδας·
ἀπότυφα· 2) μέσ. -ομαι παύομαι τύπτων ἐμαυ-
τῶν ἐπὶ θρήνων, παύομαι θρηνῶν : Ἦρ. 2,40 ἐπεὰν
δὲ ἀποτύφωται.

ἀποτυπῶ-ὄω κ. νεώτ., δημ. -ώνω λαμβάνω διὰ
πίεσεως τὸν τύπον, τὸ ἀποτύπωμά τιος, πλάττω
καθ' ὑπόδειγμα : Λουκ. Ἀλέξ. 21 ἐπιθεῖς τὸν κηρὸν
ἀπετύπου ὡσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα·
κ. παθ. : Διδόξ. Σ 4,24 τοῖς ἀποτυπωθεῖσιν ἴχνησιν,
- εὐρέθησαν ἴχνη βημάτων ἀποτετυπωμένα ἐπὶ
τῆς ἄμμου, - ἐπὶ τῆς χλόνης· ἢ μέσ. ἀπομιμούμαι
τινά : Διον. Ἀλ. Δεῖν 8 Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκρά-
τους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες· 2) συνεκδ. πα-
ριστῶ ἀκριθῶς, ἀπεικονίζω : Λιβάν. ΑΙ 6,11,3 ἀπ. τὴν
ὄσάματον θεόν· ἢ ἰδία τὸ μέσ. ἐν ὄμ. σημ. : Πλάτ.
Τίμ. 39 πρὸς τὴν τοῦ παραδειγματός ἀποτυπού-
μενος φύσιν, αὐτ. Θεαίτ. 191 D ἀποτυπούσθαι ὡσ-
περ δακτυλῶν σημεῖα ἐνοσημιονόμων· 3) ὄμ.
μτφ. συγκρατῶ τὴν εἰκόνα τιος εἰς τὴν μνήμη μου,
εἰς τὸν νοῦν : ἀπετύπωσε ζῶηράν τὴν ἀνάμνησιν
τοῦ γεγονότος· ἢ καὶ παθ. ἔγχαράττομαι, διατη-
ροῦμαι εἰς τὴν μνήμην, γεν. εἰς τὸν νοῦν : ἡ διδα-
σκαλία τὸν ἀπετυπούτο ζωηρῶς εἰς τὰς ψυχὰς
τῶν ἀκρωμένων, -μοῦ ἀπετυπώθη ζωηρῶς εἰς
τὴν μνήμην ἡ φυσιογνωμία αὐτή.

ἀποτυπώμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀποτυποῦν, τὸ ἀπεικονίσμα : Πλάτ.
Θεαίτ. 194 Β τὰ οικεῖα ἐνύαγουσα ἀποτυπώματα,
Ἰδμθ. Μυστ. 2,10, - τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα·
2) νεώτ. δημ. κ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτυποῦν, ἡ ἀ-
ποτύπωσις· 3) δημ. ἡ περὶ τῶς ἐκτύπωσης, ἡ ὄλοσχερῆς
ἐκτύπωσις βιβλίου, περιοδικοῦ κττ.

ἀποτυπώνω δημ. ἀποτύπω βλ.λ.

ἀποτύπωσις-εως (ή) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀποτυ-
ποῦν βλ.λ., ἀπομιμεῖσθαι : Θεοφρ. ΑΙ σθ. 51 ὄλωσ δὲ
ἀπορροὴν ποιεῖντα τῆς μορφῆς τῆ δεῖ τὴν ἀπο-
τύπωσιν ποιεῖν, Λογγίν. 13,4 - δημιουργημάτων ἀ-
ποτύπωσις· 2) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ τοπογρ. ἡ ἐρ-
γασία δι' ἣς παρίσταται τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ χάρ-
του μεθ' ὄλων τῶν φυσικῶν αὐτοῦ μορφῶν καὶ
τεχνικῶν ἔργων ὑπὸ διαφόρους κλίμακας ἀναλό-
γως τοῦ σκοποῦ τῆς ἐργασίας.

ἀποτυπώτης (ή) νεώτ. ὁ ἀποτυπών, ὁ λαμβά-
νων ἀποτυπώματα βλ.λ.

ἀποτυρῶ-ὄω μτγν. κ. μσν. κατασκευάζω τυ-
ρὸν εἰς τὸ παθ. -οῦμαι γίνομαι τυρὸς, ἐπὶ γάλα-

κτος: Ἐρωτιαν. ἐν λ. ὄρρνν 2] μιν. παύομαι τῆς τυροφαγίας, κάνω νηστεία καί ἀπό τὰ γαλατερά: Ἄναστ. ἐν Ἐκκλ. Μνημ. 3,437 ἀποτυροῦσάσσαν καί τοῦ λοιποῦ νηστείαν κρατεῖσασσαν.

ἀποτύρμεις-εως (ἡ) μιν. ἐκκλ. ἡ παύσις τῆς τυροφαγίας, κ. συνεκδ. ἡ τελευταία Κυριακή τῆς Τυροφάγου: Δουκάγγ. ἐν λ.

ἀποτυφλῶ-ὄω κ. νεώτ. δημ. -ὄων κἀμων τινά ἐντελής τυφλόν: Ἀριστλ. Θαιμ. 845Α 23, Διδόδ. Σ 3,37 ἀποτυφλοῦν τὴν ὄρασιν || παθ. καθίσταμαι ὁλως τυφλός: Ἀριστλ. Ζι602Α 2 ὑπὸ τῶν ἄμβριων ὕδατων ἀποτυφλοῦνται (οἱ ἰχθυοί, Πορφ. Αποχ. 1,17 ἀπ- τῶν ὄψεων, - ἀπετυφλώθη (-ώθηκε) ἀπὸ τὴν ἔνασιν (-σπ) || μτφ. οἰοεὶ στερωθῆναι τινὰ τῆς ὄρασεως προκαλῶν θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποθαμ- βλός: μάς ἀπετύφλωσαν οἱ προβόλοις || παθ. ἀποθαμβοῦμαι: Ἰώσ. Α120,61 ἀπ- κρήμασι πολ- λοῖς κτ. ὅτι τινων 2] μτφ. ἐπὶ πάθος, ὄργης, μίσους κτ., κἀμων τινά ὁλοῦντά να μὴ δύναται νὰ ἴδῃ, ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος τὴν ἰκανότητα πρὸς εὐ- ρεσιν τοῦ πρακτεῦ, τὸν ἀπομωραίνω: Φιλῶδ. Ὀργ. 88W, - τὸν ἔχει ἀποτυφλώσει τὸ πάθος καὶ δὲν ἔξει τί κάνει! || ἀπαμθλῶν, ἐξσοθενῶ: Γλοῦτ. Η8.1107 τοῦ πρακτικῆ τοῦ φιλοτίμου ἀπο- τυφλώσας 3] ἀφαιρῶ, κόπῃ τὸς ὀφθαλμούς βλαστήματός τινος: αὐτ. 529B 4] ἐμποδίζω τὸ ὕδωρ πηγῆς νὰ ἐκρέθῃ, ἀποφράττω: αὐτ. 703B νά- ματος ἔμφρορθέντος πηγῆν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀ- κοκρῆπτειν || παθ. γεν. κλειομαι, ἀποφράττο- μαι, ἔμφρορτομαι: Ἀριστλ. Πρ. 879Α 7 ἀποτυφλω- θῆναι τὸς πόρους, Στράβ. 13,16 τὰς πηγὰς ἀπο- τυφλωθῆναι, Ἀντίγ. Θαιμ. 45 ἀπ- τὸν μαστόν, Ἀετ. 16,26 ἀπ- τὰ ἀγγεῖα κ. παθ.: Παθλ. Αλγ. 113,34 ἐπὶ τῶν ἀποτυφλωθειῶν αἰμορροῖδων.

ἀποτυφλώων δημ. ἀποτυφλῶ βλ. λ.
ἀποτυφλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐντε- λῆς τύφλωσις: ΠΔ Ζαχ. 12,4 πάντας τοὺς Ἰηπουσ τῶν λαῶν πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει 2] μτγν. ἰατρ. μτφ. ἔμφραξις, στόμῃμα, περὶ τῶν φλεβῶν.

ἀποτυφλωτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἢ ἐπιφερῶν ἀποτύφλωσιν βλ. λ. 2] συνεκδ. ὁ λίαν ἐντιπὸς, ἐκθαμβωτικός, περὶ τῶν φωτῶν.

ἀποτυφλώττω μτγν. κ. νεώτ. ἀποτυφλῶ βλ. λ.: Ἄλεξ. Ἀφ. Πρ. 1,151 ἡ οὐλὴ τοῦ δέρματος πυκνο- τέρια πεφυκυῖα τῶς πόρους ἀποτυφλώττω 2] νεώτ. μτφ. εἶμαι οἰοεὶ τυφλός, βλ. τυφλώττω.

ἀποτυφω μέλλ. -θύφω, μτχ. παθ. παρκα. ἀποτε- θυμμένος καίω: Ἦσ. ε ἀποτεθυμμένοι: κεκαυμένοι ».

ἀποτυχαίνω δημ. ἀποτυγχάνω βλ. λ. μτχ. παθ. ἀποτυχημένος κ. ἀποτυχημένος βλ. λ.

ἀποτύχημα-ατος (ἡ) μτγν. ἡ ἀποτυχία βλ. λ.

ἀποτυχημένα ἐπίρρ. δημ. με ἀποτυχίαν βλ. λ.

ἀποτυχημένος-η-ο κ. ἀποτυχημένος βλ. λ.

ἀποτυχημένος-η-ο δημ. κ. ἀποτυχημένος ὁ ἀ- τυχήσας περὶ τι, ὁ μὴ ἐπιτυχῆς: ἀποτυχημένα σχέ- δια, - ἀποτυχημένως προσπάθειαι: || εἰδ. ἐπὶ προ- σῶπου, ὁ ἀτυχῆσας εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του, ὁ μὴ ἐπιτυχῶν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του: ἀποτυχημέ- νως λογοτέχνης, - μουσικός, - πολιτικός.

ἀποτυχῆς-οῦς-ές ὁ σφαλόμενος, ὁ σφαλερός, ὁ ἀποτυχῶν συγκρ. -έστερος: Πλάτ. Σίωφ. 391C ἀποτυχίστερος τοῦ μὴ ὄντος.

ἀποτυχία (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ἡ τὸ ἀποτυχεῖν, ἡ μὴ αἰετα ἐκδοσις τινος, ἡ ἀτυχία: Δημοκρ. 243, Δείναρχ. 94, ὁ εἰς τοῦτους τοὺς ἡγε- μόνας τὰς ἀποτυχίας τρέφαντες, Διη. Ἀκρ. 617 ἄσαν γὰρ φλέγεται ὁ ποθῶν ἐπὶ ἀποτυχίᾳ, - ἡ ἀποτυχία τοῦ κυβερνητικοῦ προγράμματος 2] τὸ μὴ στοχάζεσθαι, ἡ ἀστοχία: Διδόδ. Σ 4,45 φι- λοκύνθων δ' οὐσαν ἐν ταῖς ὀπθυχίαις ἀνθρώ- πους ἀπὶ θηρίων καταπορεύειν 3] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιτυχεῖς σκοποῦ τινος, τὸ μὴ πραγματοποιεῖν

ὄτι ἐπιδιώκει τις: ἡ ἀποτυχία ἐν διαγωνισμῷ | ἀπορρηφίς | - ἀποτυχία ὑποφθίου βουλευτοῦ || κ. ἡ μὴ προσαφής, ἡ προσήκουσα διὰ τὸ κοινὸν ἐνέργεια εἰς τὴν ὄραν θέματος δημοσίας ὀ- μιλίας, ἐκλογῆς ἢ ἐκτελέσεως θεατρικοῦ ἔργου, ὀργανώσεως ἐορτῆς κττ. ἢ παραστάσεως, - ἡ ἐκλο- γὴ τοῦ ἔργου, - ἡ ἐκδοσις ἴτο ἀποτυχία.

ἀποτυχίζω ἀποπελεκῶ βλ. λ. Παυσ. Γραμμ. Καλ. ἀπ. 61 κ. παθ. ἡ ε ἀποτυχιθεῖς ἡ ἀποτιλίθει, καὶ τὸ ἀποτυχιθεὶς ἐπὶ τῷ ἀποπελεκῆσθαι τὸν Ἴθιον, ἀπὸ τῶν τοίχων, ἔστι δὲ λιθορροικῶν σιδηρίων ».

ἀποτυχόντως ἐπίρρ. μτγν. ἀνεπιτυχῶς, ἀτυχῶς.

ἀποτυχῶ-έω ἀποτυγχάνω: σχόλ. Σοφ. Α1, 941.

ἀποτυχεῖω μτγν. χλευάω.

ἀποτώρα ἐπίρρ. δημ. κ. τ' ἀποτώρα μόλις πρὸ ὀλίγου: τ' ἀποτώρα ἦταν ἔδωδ 2] τοσοῦτον ἐνώρις: ἀπὸ τῶρα θά πῆς στῆ δουλιὰ; || πρωτ- μως: ἀποτώρα κοκκορῶνεται ἡ μικρῆ.

ἀποτώριος ἐπίρρ. δημ. μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου, ὁλως τελευτάως.

ἀποτωρινός-ή-ὄδ δημ. ὁ μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου, ὁ προσφάτως γενόμενος: ἡ ἀποτωρινὴ δυστυχία τῆς προσφυγίας || ὁ πρὸ ὀλίγου ὄρ- ξάμενος καὶ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ ὢν: ἀποτωρι- νές συνήθειαι, - ἀποτωρινὴ κατάσταση.

ἀπότῃ δημ. ἀντὶ τῆς ἀπὸ εἰς δὴλῶσιν τῆς κα- τὰγωγῆς ἀπὸ τινος: δ. τραγ. ἀπού τὸ σὸτ σας κρατῶ κι' ἀπὸ τὸ γενεός σας.

ἀποδύλητος-η-ο δημ. ὁ ἀπόκλητος βλ. λ.

ἀπουλά-ὄω μτγν. ἐπὶ ἔλακος, ἀφῶν νὰ ἐπου- λῶθῃ, ἐπουλῶ: Διοσκ. 5,79 ἀπ- τὰ ἔλικη κ. παθ.: Γαλ. 13,719 ἀπουλωθήσεται || μτφ.: Γλοῦτ. Η8.46 Ἔ ἀπ- τὴν ἀελατήριον.

ἀποδύλησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐπούλωσις, περὶ ἔλακων: Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 23.

ἀπουλωτικός-ή-ὄν μτγν. ὁ συντελών εἰς ἐπού- λωσιν βλ. λ.: Διοσκ. 2,4.

ἀπουλώων μτγν. ὁ ὄνειυ οὐλῆς ἢ μώλω- πος: Γλοῦτ. Η8.1091 Ἐ | κατὰ διόρθ τὸ ἀπου- λώτιστος |.

ἀπι(η)θῶν ἐπίρρ. (ἰταλ). κ. ἰ(η)θῶντο ἀκριβῶς εἰς τὴν ὄρασθεῖσαν ὄραν: ἡρθε ἀπὸντῃ || ἀκρι- βῶς, γεν. ἐπὶ χρόνου: εἶναι ἀποῦντο μεσημέρι || ἐπὶ ποσότητος ἢ βάρους ἐν ὄμ, σημ.: εἶναι ἀποῦντο ἔξη ὀκάδες.

ἀπουραγῶ-έω μτγν. στρατ. ὄγων τὴν ὀπισθο- φυλακίαν, οὐραγῶν καλύπτω τὰ νῶτα: Πολύβ. 3,49,13 ἀπουραγῆσας μετὰ τῆς σφετέρας δυνάμεως.

ἀπούρα ἰων. ὄφορισις βλ. λ.: π. Εὐστ. 1774,36 ε ἡ δ' αὐτῆ διαλέκτικος καὶ τὸ ἀφορίασι ἀπούρα εἶπε ».

ἀπουραμένος μτχ. μεσ. ὄδρ. τοῦ ἀπαυρῶ βλ. λ.

ἀπουρανευσίς-εως (ἡ) νεώτ. ἀπουρανώσας βλ. λ.

ἀπουρανῖος-ον μτγν. ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὢν: Κρησπ. Στδ. 2,285 ὄρητ ἀπουρανῖοιο καὶ ἀ- φθάρτοιο θεοῖν.

ἀπουραντός (ἰδ) δημ. τὸ φυτὸν ἀκανθος ἢ ἀκανθῶδης ὁ. μουντρίνα, μουτσούνα, ἀπόρακος, ἀπερουινιά, ἀπούρανος.

ἀπουραντικός-εως (ἡ) νεώτ. γλωσσολ. τὸ φαινόμε- νον νησιωτικῶν τινων διαλεκτῶν καθ' ὃ τὸ παχὺ σ | γαλλ. ε | καθίσταται ὀληρὸν σ ὡς ἄηλουσά | ἀντὶ ἀπὸ ἐπιπλάσι, νησά | ἀντὶ νησιά |, ὁ. ὀπώλεια οὐρανῶσεως, ἀπουρανίκευσις.

ἀπούρας μτχ. ὄδρ. τὸν ἀπαυρῶ βλ. λ.

ἀπουραγὴ γωνία AB 434 ε εὐτελεῖς εἰς ὅς τὸ σαρμάματα αὐνήγον » (δ. γρ. ὄπουραγὴ γωνία |).

ἀπουραγῆ (ἰδ) κ. δημ. κ. -πουραγῆ: AB 434 ἀ- πουραγὴ γωνία (δ. γρ. ἀντὶ ἀπουραγὴ γ. βλ. λ.)

2] δημ. ὁ προῆδς τῶν κτιστῶν, ὁ κομίζων εἰς σπύδας τὰ βράς οἰκοδομῆν ὑλικὰ, οἷον ἄσβεστον, λίθους κττ., συνῶν, λαγορρέντες.

ἀπούρημα-ατος (ἰδ) τὸ ἐκβλήθῆν ἐν οὐρῇ οὐρος

ἀπουρησις-εις(τό) μγν. τὸ οὐρεῖν, τὸ κα-
τούρημα : Σωρον.1,66, Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,3.

ἀπουρησις (ή) Σουίδ. εἰς ἔξ ἄνωγον γάμων σπο-
ρα, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γενομένην·

ἀπουρίζω θέτω ὄρασημα, βάζω σάνορα, δι-
οροφίω καθορίζω : ἰλ.Χ.489 ἄλλοι γὰρ οἱ ἀ-
ποφύσσουσιν ἀρούρας ἰξένοι θὰ θέσωσιν ὄρα-
σημα εἰς τὰ κήματα τοῦ ἴησι θὰ σφετερισθώ-
σιν τὰ κτ.· δ, γρ. ἀποφύσσουσιν θὰ τὰ ἀφαιρέ-
σωσιν ἀπ' αὐτοῦ.

ἀπουρικτιῶς ἴσθ. «ἀφελομένως».

ἀπούρις (ὸ) γλωσσ. ὁ ἀσφαλτῆτης, εἶδος τρι-
φύλλου βλ.λ.

ἀπούρισσοι μέλλ. τοῦ ρ. ἀπουρίζω βλ.λ.

ἀπούροσ-ον ὁ μακρῶν τῶν ὀρίων τῆς πατρι-
δος, ὁ μακρῶν τῆς πατριδος : Σοφ.ΟΤ.194 παλιό-
σπιον δράμημα νωτίσιον πατράς ἀπούρον.

ἀπούρῶ-έω μγν. ἔξουρῶ, ἐκβάλλω μετὰ τῶν
οὐρῶν : Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.1,2 πηλῶν ἀπούρειν ποιεῖ·
|| παθ. -οῦμαι κ. μέσ. : Ἄλεξ.Ἀφρ.Προβλ.1,101

εὐχερῶς ἀπούρεισθαι τοὺς μικροὺς λίθους μετὰ
τῶν φαρμίων (ἀποβάλλειν διὰ τῶν οὐρῶν).

ἀπούρῶ-ώω μγν. δένεχ οὐρίον ἀνεμον :
Πολύβ.16,15,4 εἰς τὴν Μυνάειαν ἀπούρυσαντας
καθορμισθῆναι ἰ Σουίδ. «μὴ χρωμένους οὐρίῳ
ἀνέμῳ».

ἀπούροσ-οσ-ουν κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ποδός ἢ πο-
δῶν, ὁ οὐδένα πόδα ἔχων : Πλάτ.Φαιδρ.264 C,
Ἀριστλ.Ζ1 487 A 23· 2) ὁ μὴ δυνάμενος πλεῶν

νὰ κόμα κρῆσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὁ χῶλος : Σοφ.
Φιλ.632 ἐχθιδνης ἢ μ' ἔθικεν ὡδ' ἀπουν || ὁ μὴ
ἔχων τοὺς πόδας ἐπαρκῶς διαπεπλοσμένους : Ξεν.
Κυν.33 αἱ ἀποδες κύνες, Ἀριστλ.Ζ1 487 A 24 κα-
κόποδες ὀ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἀποδες, Λουκ.

Ἄλλ.7 ἀπουν ζῶον (ἢ μέλισσα)· 3) ὡς οὐσ.
τὸ πηγνὸν κύφελος ὁ ἀπος, τὸ πετροκελίδονο :
Ἀριστλ.Ζ1 618 A 31 οἱ ἀποδες, οὐς καλοῦσι κυ-
φέλους, ὁμοιοι τοῖς χελιδῶσιν εἰσ'· 4) νεώτ.

ζωολ. ἀποδα(τό) βλ.λ.

ἀπουσιὰ (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ παρῆναι, τὸ
νὰ εἶναι τις ἀπών, ἢ μὴ παρουσία : Αἰσχ.Ἀγ.1259
λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσιὰ, Σουκ.1,70, ΚΑΦιλ.

2,12 ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, ἐνεποίησεν αἰσθήνην ἢ
ἀπουσία τοῦ δημηγόρου ἐκ τῆς τελετῆς, φρ. εἰρων.

ἐλαφῆν διὰ τῆς ἀπουσίας του ἰδῆν παρευρέθη·
|| αὐνεκὸ. ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀπουσιάζει τις :

κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας συνέβησαν πολλὰ ἔκτρο-
πα· || εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν, ὑποκλήλων, ἐργατῶν κτ.,
μὴ προσέτισις εἰς τὸ μάθημα, τὴν ὑπηρεσί-
αν κτ. : φρ. κάνει πολλὰς ἀπουσίας ἀπου-
σιάζει συχνὰ ἐκ τοῦ σχολείου ἢ τῆς ἐργασίας του·
|| ὁμ. ἐπὶ μαθητῶν, ἢ ἐν καταλόγῳ σημειώσις

τῆς μὴ παρουσίας εἰς τὸ μάθημα : ἐπήρησ ἀπου-
σιὰ· || νεώτ. ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ἐλλείψις, ἢ μὴ
ὑπαρξίς : ἀπουσία μέσων παραγωγῆς, - χρημά-
των· 2) ἐπὶ χωνευομένων μεταλλευμάτων, τὸ ἐν

τῇ κατεργασίᾳ ἀποβαλλόμενον, ἡ ἀπόλειμα, ἡ ὑ-
ρα· ἴσθ. «ἀπόλειψις» : Ἀριστλ.Μετ.383 Β 3, Διδό.
Σ3,14 τῶν δὲ χρυσῶν καθαρῶν λαμβάνουσιν,
ἀλίγη ἀπουσίας γεγεννημένη, Πάπ. τριφίς καὶ
ἀπουσία· 3) ἀποσπερματισμός : Πλούτ. Ἡθ.364 D

«οἱ Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πράξιον ἀπα-
σιαν κολοῦσι καὶ σπουσιαν τὴν μῆϊν»·

ἀπουσιάζω μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. παρσιχωρῶ μέ-
ρος τῆς περιουσίας : Ἀρτεμίδ.1,78 ὁ δὲ εἰς τὴν θυ-
γατέρα αὐτοῦ ἀπουσιάζει ἰ Σουίδ. «μέρος τῆς οὐ-
σίας δώσει»· 2) παθ. -ομαι ἀναλόκομαι, θαπα-
νώμαι : Σωρον.1,87 ἀπ- εἰς τροφῆν· 3) νεώτ. κ.

δημ. δέν εἶμαι παρῶν : ἀπουσιάζοντες μαθηταί·
|| ἐπὶ πραγμ., ἔλλειπω : ἀπουσιάζουσι τὰ χρήματα.

ἀπουσιασμός (ὸ) νεώτ. ἡ διαρκὴς ἀπουσία τοῦ
ἰδιοκτῆτου ἐκ τῶν κτημάτων.

ἀπουσιθῖσθαι (οἰ) νεώτ. ζωολ. γένος υαλακο-
στράκων τῆς οἰκογενείας τῶν βραγχιποδῶν.

ἀποφαῖνι (τό) δημ. κ. ἀποφαινέει τὸ ὑπόλειμμα
φαγητοῦ : ζητιάνος ποῦ μαζεύει τ' ἀποφάγια.

ἀπόφαγον Πάπ. ἀφρ. β' τοῦ ρ. ἀπεσθῖω βλ. λ.
νεώτ. κ. δημ. ἀποτροφῶν.

ἀποφαινούσι (τό) δημ. τὸ ἀποφάγι βλ. λ. : δ. τραγ.
γιαστ' ἀποφαινοῦσιν ἡμῶν νὰ τὰ βραθὰ τὰ φάσι.

ἀποφαινώσασθαι (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ περαινέει τὸ
γεῦσι, ἢ ὀλοσχερῆς βρωδῆσι πράγματός τινος·
|| μπθ. ἢ ὀλοσχερῆς καὶ ἴδια ἢ ἀθέμιτος ἀνάλω-
σις χρημάτων, κτηματικῆς περιουσίας κττ.

ἀποφαινωμένους-η-ο δημ. κ. ἀποφαινωμένος,
μγθ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποτροφῶν βλ.λ.

ἀποφαιδύρῶν μγν. ἀποκαθαίρω : Κόιντ.5,616
ἀπ- αἶμα· || μέσ. -ομαι καθαίρω ἐμαυτοῦ : Υοι-
ναγόρας ἐν ΑΠ.9,419 θρυπτοῖν ἀπεφαιδύρνοντο.

ἀποφαινώ κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -φαινώ ἀγα
εἰς τὸ φῶς, καθιστῶ φανερόν, ἀποκαλύπτω : Σδλ.
15,33 εὐνομία δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀπο-
φαινεῖ, ἴσθ.4,81 τοσόνδε μέντοι ἀπέφαινον μοι ἐς
ὄφιν, Ἀριστφ.Νεφ.352 ἀποφαινέουσι τὴν φύσιν
αὐτοῦ· 2) εἰδ. ἐπὶ ἀνδρός, φέρω εἰς τὸν κόσμον
τέκνα, κῶνα παῖδα : Ἰσαί.6,22 ὡς ἐκ ταύτης
παῖδας ἀποφαινώ· κ. ἐπὶ γυναικός : ἴσθ.5,41 αὐτὴ
δ' ἐφεδρον βασιλέα.. ἀπέφαινε· 3) δηλοποιῶ,
γωστοποιῶ : ἴσθ.1,40 γυνῶν ἀποφαινωμιν περὶ
τοῦ ἐνυπνίου, Βατραχομ.144 ὡς εἰπόν ἀπέφαι-
νε· || ἴδια διὰ λόγων καθιστῶ ἐμφανές, κατα-
δεικνύω : ἴσθ.1,129 ἀπέφαινε τῶ λόγῳ μιν σκαι-
ότατον εόντα, Ἀριστφ.Ἀχ.314 πόλλ' ἂν ἀποφῆ-
ναμ' ἐκείνουσ.. ἀδικουμένους, Πλάτ.Θεαίτ.168 Α
ἀντὶ φιλοσοφῶν μισοῦντας τοῦτο τὸ πράγμα ἀ-
ποφαινεῖ, αὐτ'. Ἀπολ.25 C ἀποφαινεῖ τὴν σαυτοῦ
ἀμέλειαν, Δημ.160 ἀποφαινότων αὐτῶν.. ἐχθρόν

4) ὅθ. παριστῶ, παρουσιάζω ὡς τι : Πλάτ.Γίρωτ.

349 Α σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδείσεως καὶ ἀρετῆς
διδάσκαλον, Ἀριστλ.ἩἩνικ.1172 Α 30 τὴν ἡδονὴν
ἀποφαινεῖ τῶν φαύλων ἰσυναριθμεῖν εἰς τὰ
φάυλα· || ἀποδεικνύω, καταμηνύω : Ἀριστφ.

Βάτρ.845 πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφῆνω.. οἷος ὢν
θρασύνεται, Δειν.1,15 ἂν ἢ εἴς Ἀρείου Πάγου
βουλή ἀποπέφαινε κρήματ' ἔχειν· κ. παθ. : αὐτ.

ἀποπέφαινα μισοπαρῶν· 5) παρουσιάζω λο-
γαριασμοὺν περὶ τινος : Δημ.828 τὴν πρῶσδον
οὐκ ἀποφαινοῦντα· || εἰδ. παραδίδω εἰς τὸ τα-
μεῖον τοῦ Κράτους : Δημ.480 δέκα καὶ ἑκατόν

τάλαντ' ἀπέφην' ἀπὸ τῶν πολεμίων· 6) καθι-
στῶ, ποιῶ νικά τι : Ἀριστφ.Ἰνπ.817 Ἄθηναίους
ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι, Λουκ.Ἐνὶνδ.8
ἀπ- περιβλεπτον τὴν πατριδα· 7) ἀναδεικνύω
εἰς τινα ἀρχὴν, ἐκλέγω, διορίζω : Πλάτ.Νόμ.753 D
ἀπ- ἀρχοντας, Σουκ.8,93 τοὺς πεντακισχίλους
ἀποφαινεῖ· 8) μέσ. ἀποφαινομαι ἐκφράζω,
ἐκδηλῶ, διακήρτιζω : ἴσθ.2,121 ὡς μὲν ἐγὼ γνῶ-
μην ἀποφαινομαι, Πλάτ.Πολ.576 Ε ἰδόντας οὕτω
δόξαν ἀποφαινωμέθα· || κ. ἀπολ. ἐκφέρω, ἐκ-
φράζω γῶμων : ἴσθ.7,143 ταῦτη Θεμιστοκλέος
ἀποφαινομένου, Ξεν.Ἀπομν.2,1,21 περὶ τῆς ἀρε-
τῆς ἀποφαινεταί, Πλάτ.Θεαίτ.168 Β κινεῖσθαι τε
ἀποφαινομένα τὰ πάντα, Πολύβ.8,1, - δὲν ἀπε-
φάνθη ἀκόμη ὁ ἱατρός ἰδῆν ἐγῶματῆσαι· 9) εἰδ.
ἐν δικαν. ἐννοίω, ἐκφέρω τὴν κρίσιν, τὴν δικαστι-
κὴν ἀπόφασιν : Δημ.899 εἰρήμων κατ' αὐτοῦ ἀπε-
φάντο, Πλάτ.Πολ.580 Β ὁ κριτῆς ἀποφαινεταί, -
τὸ -δικαστήριον δὲν ἀπεφάνθη ἀκόμη· κ. παθ.
Δημ.1265 ἦδη τῆς διαίτης ἀποφαινομένης· 10) ὁμ.
μέσ. ἐπίδεικνύω, παρουσιάζω τι ἴδιον : Αἰσχ.Εὐμ.
309 μοῦσαν στυγαρῶν ἀποφαινεσθαι δεδούκηνεν,
Πλάτ.Συμπ.209 Ε ἀπ- καλὰ ἔργα· 11) κ. ἀπολ.
ἐπίδεικνύομαι, κἀμῶν ἐπίδειξις : Ξεν.ΚΠ 8,13 διὰ τὸ
-μὴ εἶναι ὄπου ἂν ἀποφαινομένοι εὐδοκμοῖτεν,-

ἔχει τόσα λεφτά και δὲν ἀποφαινεται' 1) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. γίνομαι ἀισθητός, καταφανής: μὴ πάρος πολλά γιατί θά ἀποφανθῶ, - δὲν τῆς ἀποφαινεται πῶς εἶναι ἔγκυος' 2) ὄμ. τὸ μέσ. ἐν χρ. ὡς τὸ ἔνεργ. ἐν τῇ 4η σμ.: Πινδ.Ν.6,25 ἔτερον οἶκον πλεόνων στεφανῶν ταμίαν ἀπεφήναντο, Ξεν. Ἀπομν.4,221 λογιζόμεν ἀποφαινόμενος (κατὰ τὴν 3ην σμ. διδῶν λογορισμὸν): 13) καθορίζω: Ἀριστλ.ΜΗΝικ.1094 Α 2 καλῶς ἀπεφήναντο τόγαθόν οὐ πάντες ἐφίενται' 14) παύομαι φαινόμενος, ἐξαφανίζομαι: Περιπλ. Ἐρμῆρ.Θαλ.26 θάλασσα κατὰ μικρὸν εἰς πέλαγος ἀποφαινόμενη. **ἀποφαλακρῶ**-ὄω μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ὄων ἐπὶ προσ., καθιστῶ τινα ὄλων φαλακρῶν || παθ. -οῦμαι γίνομαι φαλακρός: Φρόν.Σοφ.Παρ.26' || νεώτ. κ. ἐπὶ δάσους ἢ περιουσίας ἐκούσης πρότερον βλάστησιν, ἀποφιλῶ.

ἀποφαλακρῶν δημ. ἀποφαλακρῶ βλ.λ. **ἀποφαλακρμωσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ἀποφαλακρῶ βλ.λ.

ἀπόφαλα ἐπίρρ. δημ. ἀμυρῶδες, οὐχὶ ἐμφανῶς, οὐχὶ εὐδιάκριτως: ἀπόφανα ξεκρίνονταν τὰ βου- νὰ τῆς Κρήτης.

ἀποφανής-ους-ές μτγν. ὁ μὴ ἐμφανής, ὁ ἀφανής, ὁ μὴ εὐδιάκριτος, ὁ σκοτεινός: Ἰάμβλ.Μυστ. 54,14 ἀποφανές πνεῦμα.

ἀπόφανος-η-ο δημ. ἀποφανής βλ.λ.: 2) χρονικῶς, ὁ μόλις ἐμφανισθείς.

ἀπόφανσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποφαινεσθαι, ἢ ἐκδῶλσις τῆς γνώμης: Ἀριστλ.Ρητ.1395B ὁ 1δ. γρ. ἀπόφανσις' || ἐν δικ. ἔνοια, ἢ ἐκδόσις ἀποφάσεως: Δημ.903,15 συνάβη πρὶν τὴν ἀπόφασιν γενέσθαι τῆς διαίτης' || ἐν τῇ λογικῇ: Ἀριστλ.Ἐρμ. 17 Α 25 κατὰφασιν δὲ ἐστὶν ἀπόφανσις τινος ἢ ἡ βεβαίωσις, ἀπόφασιν δὲ ἐστὶν ἀπόφανσις τινος ἂν ὁ τινος ἢ ἄρνησις τινος.

ἀποφαντικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποφανόμενος, ἐκφέρων γνώμην, κρίσιν, βεβαίωσιν: Ἀριστλ.Ἐρμ. 17 Α 8 ἐστὶ δὲ εἰς πρῶτος λόγος ἀποφαντικός κατὰφασιν, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.Β.71 ἀποφαντικός, ἀπερ ἀποφανόμενοι φαιεν, οἷον ὁ Δίων περιπατεῖ' || μτγν. κ. ὁ δισσαφῶν, ὁ ἐρμηνεύων: Στωϊκ.ἀν.2,42 ἐπίστημὴ πάντων ἀληθῶν ἀποφαντική' 2) γραμμ. ἀποφαντική (ἡ) ὡς ὄσα. μτγν. ἢ ὀριστική ἐγκλισίος: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.244,26' || ὄμ. κ. ἀποφαντικόν(τὸ) ὡς ὄσα. ἢ ὀριστικὴ ἐγκλισίος: ἀγῶλ. Ἀπολλ.Ρ.1,1332' || ἀποφαντικὸν σχῆμα ἢ σχῆμα κατ' ἀπόφασιν ρητορ. σχῆμα τοῦ λόγου, δι' οὗ ἀποφαινέται τις κατηγορηματικῶς, ἀξιωματικῶς.

ἀποφαντικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποφαντικόν, δι' ἀποφάνσεως βλ.λ.: Ὀργ.3,546 Α' || ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἀποφαντικῶς λέγειν μετ' ἐμφράσεως λέγειν: Ἐρμῶν.1δ.2,11.

ἀπόφαντος-ον μτγν. ὀρθότ. ἀντὶ ἀποφαντός βλ.λ.

ἀπόφαντός-ή-όν μτγν. κ. ὀρθότ. ἀπόφαντος-ον ὁ ἀποφανόμενος ἢ ὁ ἀποφανεθείς βλ.λ.: Χρύσ. Στωϊκ.2,62 λεκτὸν αὐτοτελές ἀποφαντόν, Ἐρμῶν. Προμν.2 ἀπ- σχῆμα διαημάτους' || ὁ περὶ οὗ βεβαίωται ἢ βεβαίωθι τῆς αὐτῆς. Προμν.3 ἀπ- χρεταί, **ἀποφανῶν-ὄω** καθιστῶ τι φανερόν, φανερώων' ΑΒ ε ἀποφανῶσαι' εἰς τὸ φανερόν καταστήσαι, οὕτω Σοφοκλῆς.

ἀποφανγγυμῖ βλ. ἀποφάργγυμῖ.

ἀπόφασις Ἡσ. ε ἢ ἔταίρα ὡς Ἥγησανδρος.

ἀπόφαση (ἡ) δημ. κ. -σι ἢ ἀπόφασις βλ.λ.: Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.124,17 ἔδωκ ἔναι τὰ σημάδια μου, ἔδωκ κ' ἢ ἀπόφασί μου, Κρυστ.Παρόδ.34 ἐκάμανε ἀπόφαση νὰ ρίξουν τὸν ζυγὸ τους' || φρ. τὸ παίρνω ἀπόφαση (ὀριστικῶς ἀποφασίζω νὰ πράξω τι ἢ νὰ στέρξω ἢ ν' ἀποδεχθῶ κττ., πείθω ἐν- τελῶς ἑμαυτὸν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ αὐμῶθῃ τι κατ' ἄλλον τρόπον), - ἔχω ἀπόφαση ἢ τὴν ἀπό-

φαση νὰ [εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ], - βγήκε ἢ ἀπόφασις ἢ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἢ διαπαικτικού συμβουλίου κττ.1.

ἀποφασίζω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἀπεφάσισα, δημ. ἀπόφασισα, παθ. ἀόρ. ἀπεφασίσθην, δημ. ἀποφασίστηκα, μτθ. παρ.κ. ἀποφασισμένους λαμβάνω ἀπόφασιν βλ.λ., μορφῶς τελειωτικῆν γνώμην ἢ κρίσιν περὶ τοῦ πρακτέου: Βολαμπ. Ἀθ.Διακ.2,52 ἄδέρφια τ' ἀποφάσισα και μοναχὸς ἂν μείνω, ἢ θ' ἀπλώσω ὄργυια τὰ χέρια μου, - ἀποφάσισα νὰ κάμω τὸ τοξίδι' || κ. παθ. ἐν ὄμ. σμ.: ἀπεφασίσθη ἢ ἐνέργεια ἐκλογῶν, Σάφρ μτφρ. Εὐρ. Ἰππ 1090 ἀποφασίσθη, ὡς βλεπῶ ἰή φυγὴ μου' || φρ. τὸν ἀποφασισάν ὁ γίαιτροί ἐπὶ ἀσθενούς, {ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν ὑπόρχει ἐλπίς διασώσεως αὐτοῦ} || ἐν δικαν. ἔνοια ἢται ἐπὶ δικαστηρίου, διαπαικτικῶ συμβουλίου κττ., ἐκφέρω τὴν κρίσιν, ἐκδίδω ὄφρασιν: τὸ δικαστήριον ἀπεφάλαχθη νὰ ἀποφασίσ' 2) κ. δημ. ἐν συναφείᾳ πρὸς ἐπομ. ὑποστκ. πρότσισιν, κῶμω ἄλλον νὰ λάβῃ ἀπόφασιν: Ἐρωτόκρ.Ε 1445 μὲ λίγα λόγια φῶνιμα τὸν κύριον ἀποφασίζω | νὰ κάμῃ κείνου πού γρικῶ' 3) εἰδ. ἀποφασισμένος (ὁ) ὁ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ πρόττων ἢ προτιθέμενος νὰ πράξῃ τι' || εἰδ. ἐπὶ νοσοῦντος, ὁ δι' ἂν ὁ Ιατροὺ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐπὶκατε ὁ θάνατος αὐτοῦ: ἦταν ἀποφασισμένος ἀπ' ὄλους τοὺς γίαιτροὺς κ' ὄμως ἔζησε.

ἀπόφασισ-εως (ἡ) || ἀπόφασις ἄρνησις ἀντιθ. κατὰφασιν: Πλάτ.Σοφ.263 Β ἢ ἀπόφασιν λόγος ἀποφατικός, Ἀριστλ.Ἐρμ.17 Α 25 ἀπόφασιν δὲ ἐστὶ ἀπόφανσις τινος ἂν ὁ τινος, Λοικ. Ἀλε- κτρ.11 Δὸ ἀποφάσεις μιαν κατὰφασιν ἀποτε- λουσαι' 2) γραμμ. τὸ ἀρνητικὸν μῦριον οὐ: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.124,8' 3) γεν. τὸ σημεῖον τῆς ἀρνήσεως: Στωϊκ.2,52.

ἀπόφασισ-εως (ἡ) || ἀποφάνω | κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἀπόφασις δὴλωσις, ἰδία ἢ ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου καταμηνύσις ἐπικινδύνων πολλῶν: Δειν.1,1' 2) πίνασξ: Δημ.1039 ὄμοσε τὴν ἀπόφασιν δοῦναι μοι τῆς οὐσίας {περιουσιακὴν δὴλωσιν}' 3) ἐν δικαν. ἔνοια ἐπὶ δικαστῶν, δικατηγῶν κττ., ἐκ τοῦ μέσ. ἀπόφασιν, ἢ κατόπις ἀκφέως κρίσις: Δημ.1153 ἢ ἀπόφασιν τῆς διαί- της, - ἔξεδῶθη ἢ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου' || γεν. ἢ τελικὴ γνώμη ἢ κρίσις περὶ τοῦ πρακτέου: Διδῶ.Σ 16,24, Πολύδ.6,9 ἀπόφασιν ποιέ- σθαι, Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,123 καταληπτικὴ ἀπόφασιν, Ἐπιγρ. ἔγγραφος ἀπόφασιν, Χρον.Μορ.51,120 κ' ἔκαμε τὴν ἀπόφαση γιά νὰ μὲ παλουκώ- σουν, - τὸ Ὑπουργικὸν συμβούλιον ἔλαβε σα- θαρὰς ἀποφάσεις' || νεώτ. κ. δημ. ὄμ. τελικὴ κρίσις περὶ τοῦ πρακτέου, ἐνέχουσα τὴν ἔνοιαν τῆς τὸλμης ἢ θυσίας: ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ αὐτοκτονήσῃ, - ἐπήρξε ἀπόφαση νὰ μὴ ξαναπάρῃ σὲ ταβέρναν' 4) ἀπάντησις, ἀπόκρισις: Πολύδ. 22,137, αὐτ.24,2 ἀπ- πρὸς τὰ καταγγυρόμενα' 5) χρησμός: Ἰουλ.Ἐπιστ.89' 6) φάσμα: Διογ. Οἰν. 8 ἀπόφ- τοῦ ἡλίου.

ἀποφασισμένος δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποφασίζω βλ.λ.3).

ἀποφασιστικά ἐπίρρ. δημ. ἀποφασιστικῶς βλ.λ.

ἀποφασιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ὁ ταχῶς λαμβάνων ἀπόφασιν, ὁ μὴ ἀποκλῶν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ, ὁ μὴ ἐφεκτικός, τολμη- ρός, ριψοκίνδυνος' 2) ὁ κατόπις ἀποφάσεως γενόμενος, ὁ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὄριστο ἔξαρ- τῆται τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα' || ὁ κρίσιμος, ἐπὶ πράξεων ἢ ἐνεργειῶν: ἀποφασιστικός ἀγῶν. **ἀποφασιστικότης-πτος** (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἀποφασιστικοῦ βλ.λ. **ἀποφασιστικός** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν βλ.λ.

ἀποφασιστός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων ἀποφασίσει
νά πράξῃ τι, ἴδιως παράτολμον, ἐπικυδύανον, ὀλέ-
θριον, ποῦ τὸ πῆρε ἀπόφαση νά... : ἀποφασιστοὶ
τραβήξανε μᾶς στὰ χιόνια, - ἀποφασιστός ξε-
κίνησε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

ἀποφάσκω κ. νεώτ. ἀπόφημι, ἀρνούμαι : Σοφ.
ΟΤ 485 οὐτε δοκοῦντ' οὐτ' ἀποφάσκουσι | αχόλ.
« οὐθε πιστὰ οὐθε ἀπιστὰ », Ἀριστ.Φυτ.1,111 ἀπ-
τά φυτὰ τοῦ ζῆν (ἀρνούμαι ὅτι ζῶσιν, ὅτι ἔχουσι
ζῶην), Πλούτ. Ἡθ.393 Ε' || ὁ ἀποφάσκων | λό-
γος | ὄνομασία σοφίσματος : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,9' || ὄμ.
τίλος ἔργου τοῦ Χρυσίππου : Στωϊκ.2,8.

ἀποφασιστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποφάσκων, ἀρ-
νούμενος, ἀρνητικός· ἀντίθ. καταφατικός : Ἀρι-
στ.Κατ.12 Β8 ἀπ-λόγος, 2) γραμμ. ἀποφατικὰ
μέγρια τὰ δηλοῦντα ἀπόφασιν, ἀρνησιν, ἄ. ἀρ-
νητικά' || ἀποφατικὴ πρότασις ἢ δι' ἀποφατι-
κὸν μορίον ἐκφερομένη.

ἀποφατικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀρνητικῶς ἀν-
τιθ. καταφατικῶς : Ἀριστ.Αἴτρ.64 Α 14 ἀποφατι-
κῶς λέγεται, - ἐρωτηθεὶς ἄν εἶχεν συνενοχούς
ἀπήνηταν ἀποφατικῶς.

ἀποφλαυρίζω μυν. ἀποφλαυρίζω βλλ.
ἀποφωγγί (ή) δημ. κ. ἀπόφωγγο τὸ ὀμυδρὸν,
τὸ ὑποφῶσκον φῶς, ἢ ἀπολαμητὴ, ἀπολαμηλιδα.

ἀπόφωγγο (πὸ) δημ. ἢ ἀποφωγγί βλλ.

ἀποφειν Ἡσ. « ἀπατήσαι » (πιθάν, ἀπαφειν,
πρβλ. ἀποφώλιος).

ἀποφανακίζω μυν. ὄλωσ φενακίζω, ἐμπαίζω :
Μέν.Πρ.90.

ἀποφανακίσις-εως νεώτ.μφ. ἢ ἀφαίρεσις τῆς
φενάκισ, τῆς προσποιητῆς ἄβισας ἢ ἀρετῆς.

ἀποφεντεύω δημ. ἀποφεντεύω βλλ.

ἀποφεντεύω δημ. κ. ἀποφεντεύω γίνομαι κύ-
ριος πράγματός τινας, ἐξουσιάζω : Ἐρωτ.τοκρ.Β590
ᾠριξε κι ἀποφέντευεσ αὐτὸς τὴν ὥρα κείνη.

ἀποφένω Σουίδ. « φρονεῖω ».

ἀποφερβόμαι ἀπό τινας τρέφωμαι, πορίζομαι
π : Εὐρ.Μηδ.826 χάρις ἀποφίτηυ τ' ἀποφερβό-
μενοι [κλεινοτάταν σοφίαν] | ἀμφ. γρ. |.

ἀποφέρω κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀποίσω,
ἄωρ. -οισάω, μέσ. -οίσομαι, ἄωρ. ἰων. -ένεικα, ἀπτ.
-ήνεκα, ἄωρ. β' -ήνεκον, παρικ. -ενήνεκα με-
ταφέρω ἕκ τινας μέρους εἰς ἄλλο, ἀποκομίζω :
Ὁδ.Π 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ἀνθρώπων θε-
ράπωντες, Εὐρ.Ἴων 16 ἀπήνεγκεν βρέφος εἰς ταῦ-
τὸν ἄντρον, ΚΔΜάρκ.15,1 δῆσαντες τὸν Ἰησοῦν
ἀπήνεγκαν' || κ. παθ. : Λυσ.12,18 ἀπεφέρετο ἕκ
τοῦ δεσμητηρίου' || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φέρω
μακρὸν ἀπὸ τινας, ἀπελάσων, ἀπωθᾶ : Ἡρ.4,179
ὑπολαβεὶν ἀνεμον βροσπὴν καὶ ἀποφέρειν πρὸς
τὴν Λιβύην' || κ. παθ. : αὐτ.2,114 ὑπ' ἀνέμου εἰς
τὴν ἀνενεχθεὶς' || ὄμ. παθ. ὄψισται ἀπόκλιση
γῆς πορείας, φέρομαι πρὸς ἄλλο μέρος : Ἔουκ.7,50
ἀνενεχθέντες εἰς Λιβύην' 2) μφ. ἐπὶ νόσου, ἀφ-
ερπάζω : Ἡρ.3,66 ὤς... ὁ μῆρος τάχιστα ἐσάπη,
ἀπήνεικε Καμβόσα, αὐτ.6,27 τοὺς δὲ λοιμᾶς..
ἀπήνεικε, Δίων.76,15 ἢ νόσος αὐτὸν ἀπήνεγκε' 3)
φέρω ὄπισθ, ἐπαναφέρω : Ἰλ.Ε 257 τοὺς δ' οὐ
πᾶνιν αὐτῆ ἀποίστην ὠκέας Ἴηποι, Ἀριστ.Ἀχ.
779 πάλιν τυ ἀποίωσ... οἰκαδισ' || παθ. ἐπὶ προσ.
ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι : Ἡρ.4,164 τοῦτους'.. ἀνε-
νεχθέντας πρὸς τὴν θετήρην' 4) εἶδω τὴ καθ'
ὑποχρέωσιν, πληρώω δὲ, τὴ ὑποχρέωσιν νὰ πλη-
ρώσω, σίον φέρω, ὀφείλω κτ. : Ἡρ.4,35 ἀποφε-
ρούσας... τὸν ἐτάξαντο φέρων, Ἰσο' 4,31 ἀπο-
φέρειν τὰ μέρη τῶν καρπῶν, Ξεν.ΚΠ4,69 θα-
σινόν... σοι ἀποίσω, Πλούτ. Ἀντ.58 τὰς ὀγδὸδας
τῶν κτημάτων ἀπέφερον' 5) γεν. φέρω, κομίζω,
παράδωδ που τὸ αἰτηθῆν παρ' ἐμοῦ : Ἡρ.4,64
τοῦτων τὰ κεφαλὰς ἀποφέρειν τῷ βασιλεῖ, Ξεν.
ΚΠ7,534 κηρύττειν ἐκέλευσαν ἀποφέρειν πάντας

τὰ ὄπλα' || μεταδίδω, διαθιβάζω τὸ παρηγγελ-
μένον σίον λόγους, ἐπιστολὴν κτ. : Ἰλ.Κ 337 ἄφ'
Ἐκτορι μῦθον ἀποίσει, Δημ.909 ἔχων ἐπιστολὰς
παρ' ἐμοῦ, ἄς ἔδωκ' αὐτῷ ἀνεπακεῖν τῷ παιδί'
|| κ. παθ. ἐν ὄμ. σμν. : Ἡρ.1,66 τὰ ἀνεπαχθέντα
ἤκουσαν | τὰ ἀγγελθέντα | 6) φέρω τὸ γινόμενον
ἐκ τῆς ἐργασίας μου, ἐπὶ οἰκταν' : Ἀλοχ.1,4, εἶχε
δὲ οἰκτὰς δημογυροῦς... ὦν ἕκαστος τοῦτω
ἀπέφερε δύο ὀδολοῦς, Φιλόστρ. Ἡρ.2 ἐπὶ δούλοις
γάρ ἦν τὰ γεωργόμμενα οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῖν
οὐδέν' || γεν. φέρω ὡς κέρδος, εἰσόδημα : Θε-
όδ.Μετοχ.Σ 281,242 ἀποφέρειν καὶ ἀποκερδαι-
νεῖν πᾶσαν καὶ παντοίαν τὴν ἐξ αὐτῆς πρόσ-
θον, - ἢ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἀποφέρει μεγάλα κέρ-
δη, - τὸ κτήμα του ἀποφέρει πολλοὺς καρποῦς,
- τοῦ ἀποφέρου μεγάλους τόκους τὰ κεφαλαιὰ
του' 7) ὡς ὄρος δικανικός, ὑποβάλλω καταγε-
λίαν, εἰσόδημα κατηγορίας : Δημ.243 ἀπήνεγκε πρὸς
τὸν ἀρχοντα παρανόμων (γραφὴν)' 8) παρου-
σιάζω λογαριασμόν, λογοδοσίαν, κόμην ἀπολογί-
σμων κτ. : Δημ.819 λόγον ἀπενήνοχεν ἀναλωμά-
των, Ἀλοχ.3,22 ἀποφέρειν κελαιεὶ λόγον πρὸς
τοὺς λογιτάς, Λύσι.16,6 ἀνεπακεῖν τοὺς ἰηπύ-
σαντας | νὰ παρουσιάσωμαι κατάλογον τῶν... νὰ
δηλώσωμαι ὄνομασίτ' | 9) παθ. ὑποκρούομαι, κατα-
δικάζομαι : Δημ.542,12 ἀπνήνεχθ' ἀνώματος | μὴ
δοῦς τὸν ὄρκον... || ἐκ τοῦ νόμου τάσσομαι, ὑπο-
χρεοῦμαι, ὀφείλω : αὐτ.1244,13 διατηρητῆς ἀπενη-
νεγμένος' 10) μέσ. ἀποφέρωμαι ἀποφέρει δι' ἐμαυ-
τόν, ἀπολαβάνω : Εὐρ.1Α298 νόστοι οὐκ ἀποί-
σεται, αὐτ.Φοῖν.595 οὐκ ἀποίσεται μόνον' || μετ'
ἐμαυτοῦ λαμβάνω, Ἡρ.7,152 ἀποφροίσαιο ὄπισθ
τὰ ἐσενεῖκοντο, Ἔουκ.4,97 ἀπὸντας ἀποφέρουσι
τὰ σφέτερα αὐτῶν' || πορίζομαι ἀπὸ τινας,
κερδίζω, σίον βροθεῖον, δόξαν κτ. : Θεόδ.1,3
μετὰ Πάνα τὸ δεύτερον ὄθλον ἀποισθ, ὄμ. μέσ.
Αἴτλ.4,166 κάλλεος πρῶτ' ἀνεπαχεῖν, Ἡρω-
διαν.1,524 δόξαν ἀποίσεσθαι, Πλούτ.Τιτ.20 ἀπό-
ισται ἀξιοζήλωντιν κτην' 11) παθ. ἔξαμψίζομαι,
ἀναδίδω ἀποφώραν : Πλούτ. Ἡθ.681, Πολυδ.5,12
ἀποφύεται ἀπ' αὐτῶν τὸ πνεῦμα' 12) κατὰ πα-
ράλειψιν τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, φέρω ἐμαυ-
τόν μακρὰν, φεύγω μακριά : Ἀριστ.Ἐπ.1221 ἀπό-
φερ' ἕς κόρακας (ὡς τὸ ἀπαγ' ἕς κόρακας, ὑβρι-
στικῶς ὡς τὸ δημ. ἀτ' στὸ δῖαλο).
ἀποφεύγω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -φεύξομαι, κ.
-φευξοῦμαι, ἄωρ. -έφυγον, δημ. ἀπόφυγα, πα-
ρακ. -πέφυγα ἐκφεύγω, διαφεύγω, γλυτώνω
ἀπὸ τινας : Ἡρ.1,91,Σοφ.Φιλ.1166 κῆρα τάνδ' ἀπο-
φεύγειν, Δημ.840,8 ὤς θηστο τὴν νόσον οὐκ
ἀποφευξόμενος, - ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον, Σολωμ.
Ἐθν. Ὀμν.106 ἀπὸ τὴν καταδρομῆ | νὰ ἀποφύγετε'
|| ὄμ. μετὰ γεν. : ΚΔ Πέτρ.2,1,4 ἀποφυγόντες
τῆς... φθορᾶς' || ἀπολ. σφύρομαι, ξεφεύγω : Ἡρ.
1,1 τὰς μέν δὲ πλεῖστα τῶν γυναικῶν ἀποφυγεῖν'
2) ὡς δεικν. ὄρος, ἀπαλλάσσομαι κατηγορίας,
ἀθροῦμαι : Ἡρ.6,82 ἀπέφυγε πολλὸν τοὺς διώ-
κοντας, Ἀριστ.Νεφ.167 βράδιωσ φεύγων ἄν
ἀπαφύγιε δίκην, Πλάτ.Νομ.946 Δ' || ὄμ. μετὰ
διπλῆς αἰτ. προσομ. κ. πράμν. : Δημ.1014,9 ἀπέ-
φυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἄς μοι ἐνεκάλουν'
|| ὑπὸ δικαστ. ἀρχῆς μετὰ δίκην ἀπαλλάσσομαι
κατ' ἀντιδιστολήν πρὸς τὸ ἀλιόκοτον : Ἡρ.
2,174 πολλὰ μέν δὲ καὶ ἤλασκετο ὑπὸ τῶν μαν-
τηίων, πολλὰ δὲ καὶ ἀπέφυγε, Δημ.103,2
3) ἐπὶ τικτοσύων γυναικῶν, ἀπαλλάσσομαι τοῦ
ἐμβρύου : Ἰπν.Γυν.1,25 ἀπ- τὸ παιδίον ἐν τῷ τόκῳ,
αὐτ.1,33 ἀπ- τοῦ παιδίου' || κ. ἀμτθ. ἐπὶ τοῦ
χοριου τικτοσύης γυναικός : αὐτ.Γυν.Φυσ.56 ἦν τὰ
ὑσταρα μὴ δύνηται ἀποφυγεῖν' 4) κ. νεώτ. κ.
δημ. φεύγω μακρὰν τίνος, δὲν ἐπιδώσκω τὴν μετ'
αὐτοῦ ἀναστροφῆν : Θεόν.11,59 σοφίην ὁ σοφώ-

τατος οὐκ ἀποφεύγει, -τόν ἀποφεύγω ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιθάνι· 5) νεώτ. κ. δημ. ἀναβάλλω ἢ ἀρνοῦμαι νὰ ἐκτελέσω τι : ἀποφεύγει ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ διατυπωθεῖσαν κατηγορίαν· 6) δημ. ἀπέχω ἢ προσπαθῶ νὰ ἀπέχω συναναστροφῆς, ἐπικοινωνίας, συναντήσεως μετ' ἄλλου : συστηματικῶς μὲ ἀποφεύγει.

ἀποφεικτικός-ή-όν ὁ πρὸς ἀποφυγὴν ἦτοι ὀθώσων πρόσφορος : Ξεν. Ἀπολ. 8 τὰ ἀποφεικτικά μέρσα ἀποφυγῆς, ὀθώσεως.

ἀποφεύξιμος-ον νεώτ. ὃν δύναται νὰ ἀποφύγῃ, νὰ διαφύγῃ.

ἀποφύξις-εως ἡ) κ. ἀποφύξις τὸ ἀποφεύγειν, ἢ ἐν δικαστηρίῳ ἀθώωσις, ἢ ἀπὸ κατηγορίας ἀπαλλαγὴ : Ἀριστοφ. Νεφ. 874 πῶς ἂν μῦθοι ποθ' οὗτος ἀπόφειξιν δίκες, Δίων. Χρ. 1, 41.

ἀποφηλικίζω ἈΒ « ἀποφηλικίσαι » ἀποπληνῆσαι ».

ἀπόφημι μέλλ. -φήσω, ἄορ. α' -φήσω ἐκφράζομαι παρηρησία, ὀμιλῶ ἀπροκαλύπτως, διοικηρῦττω : Ἰλ. Η 362 ἀντικρὸ δ' ἀπόφημι γυναικὰ μὲν οὐκ ἀπόδῶσω· ὁ μ. μέσ. : Ἰλ. 422 ἀγγελίην ἀπόφασθε· 2) λέγω ὀχι, ἀρνοῦμαι, ἀντιλέγω εἰς τι : Πλάτ. Πρωτ. 360 D οὔτε σὺ φῆς ἃ ἐρωτῶ οὔτε ἀποφῆς· ἢ ἐν ὄμ. σημ. οἰσέει κατὰ πλεονασμὸν ἀρήσεως : Πλάουτ. Ἀлк. 23 ἀν-μὴ « γονεῖαι ἰ ἀρνοῦμαι ὅτι ἔχωσι γίνεαι ».

ἀποφημία ἡ) μον. κάμφησις, ὀσφρήμις.

ἀποφημίζω μον. δυσφήμω· ὁ ὑβριστικῶς ἀποδοκιμάζω : Γεώργ. Παχ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 2, 22 κατηγοροῦν καὶ ἀπεφήμιζον.

ἀπόφημος-ον μτγν. ὁ δύσφημος, ὁ κακὰ προνομιζόμενος, ὁ ἀπαίσιος : Αἰλ. Ζ 19, 50 ἀπόφημον τινα κωκυτὸν μεθίσαιον.

ἀπόφησις-εως ἡ) ἡ γνώσις ἢ ἡ γνώμη : Πολυδ. 2, 129.

ἀποφθαλιμώ-ω Πλάτ. κ. μόν. φθονερῶς προσθλέπω· κ. μέσ. -οῦμαι : Πάπ. παρὰ τῶν ἀποφθαλιμωμένων.

ἀποφθαλιμώμαι-όμαι Πάπ. ἐκ νόθου βλέπω τὸ λοθῶς, τὸ κοιτάζω μὲ λοθὸ μάτι, ὅθεν ποθὸ τι **ἀποφθαίνειν** Ἦσ. « ἀποθνήσκοντα ».

ἀποφθαράξασθαι Ἦσ. « ἐτὸ τοῖς μυκτῆραιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον προέσθαι, ἀποφλάσαι, ροχαῖσαι » Κρήτες καὶ Σάμιοι ».

ἀπόφθασμα-ατος ἰτό) τὸ φάρμακον δι' οὗ ἀποφθίρεται τὸ ἔμβριον· ὁ γεν. πᾶσι μὲν ἐξαμβλώσεως· ἢ συνεκδ. κ. αὐτὸ τὸ ἐκρωθέν, τὸ ἐξάμβλωμα : Ἰνν. Ἐπιδ. 2, 13 τὸ ἐξηκονθήμερον ἀπόφθασμα ἄρσεν.

ἀποφθέγγομαι μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -ζομαι ἐκφέρω λιτῶς καὶ συντόμως τὴν γνώμην μου, « συνεσταλλμένα καὶ βραχέα λέγω » : Λουκ. Ξεῶξ. 1 μάλλον δὲ αὐτὰ κλειπὴν ἄμεινον δπερ εἰκείνοι ἀπεφθέγγοντο· ἢ γνωματεῖω δι' ἀποφθεγμάτων οἷον μέτρον ἄριστον, -γνωθὶ σαυτὸν, συνήθ. ἐν χρ. περὶ φιλοσόφων : Διογ. Λ. 1, 173 ἀπεφθέγγετο δὲ μηδὲν ἄγαν· ἢ κ. νεώτ. ἰσχυρίζομαι μετὰ στόμῳ μου, οἰσέει ἀξιῶν ὀσθεντίαν : Πτολεμ. Τετραβ. 11, 182, 1 μάγους ἀστρολόγους ἀποφθεγγόμενους προηρότητος περὶ κοινωνικῆς ἀναδιοργανώσεως· 2) ἐπὶ σκευῶν, ἡχῶ, καμπανίζω : Λουκ. Παράσ. 4 μὴ καθάπερ αἱ πονηρὰ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαπρὸν ἀποφθέγγηται.

ἀποφθεγκτήριον ἰτό) μτγν. τὸ ἀποφθεγματικόν, ἀξιοματικῶς ἐκφραζόμενον : Μαν. 5, 550.

ἀποφθεγκτος-ον ἀφθεγκτός, ἀφωσός : Εὐρ. IT 951 σιγὴ δ' ἐπεκτῆσαντ' ἀπόφθεγκτὸν μ'.

ἀπόφθεγμα-ατος ἰτό) κ. νεώτ. ἢ ἀξιοματικῶς καὶ διὰ βραχυλογίας ἐκφερομένη γνώμη, ἢ προδήλως ὀρθή, σάντομον λόγιον ἐκφράζον συμβουλήν, κρίσιν ἀναμφισβητήτου κύρους, ἡνωμένον, ρητόν·

Διογ. Λ « ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα » : Ἀριστοφ. Μεταφ. 1009 Β, 26 Ἀναξαγόρου δὲ καὶ ἀπόφθεγμα μνημονεύεται πρὸς τῶν ἑταίρων τίνος, αὐτ. 1394 Β, 34· ἢ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα τίτλος συγγραφῆς τοῦ Πλουτάρχου· ἢ ἄλλως γνῶμη ἀποφθεγματικῶς διατετυπωμένη, ἐκπεφρασμένη : Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 56 οὐκ ἄγνωθ' ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξίολογα.

ἀποφθεγματίας ἰτό) μτγν. ἄρεσκοίμενος ἢ συνηθίζων νὰ ἐκφράζεται δι' ἀποφθεγμάτων βλ. ἢ βραχέων μύθων.

ἀποφθεγματικά ἐπίρρ. δημ. ἀποφθεγματικῶς βλ. **ἀποφθεγματικός** (-ή)-όν) μτ . κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀμιλῶν δι' ἀποφθεγμάτων, ὁ προσφωδῶς καὶ διὰ βραχέων ἀφωαιόμενος, ὁ ἐν βραχυλογίᾳ ὀρθῶς κρίσεις ἢ γνώμας ἐκφέρειων : Πλουτ. Λυκ. 19 αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγως τις εἶκοι γενεοῖσι καὶ ἀποφθεγματικός· ἢ κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν, τύπον ἀποφθέγματος βλ. : Δημήτρ. π. Εὐγλωττ. 9 βραχυλογία ἀποφθεγματική.

ἀποφθεγματικός μον. κ. νεώτ, δημ. -ά κατὰ τρόπον ἀποφθεγματικόν βλ. : Εὐστ. Ὀδ. 1870, 46.

ἀποφθεγμάτων ἰτό) μον. τὸ μικρὸν ἀπόφθεγμα βλ. : Πρόδρομ. Σοφ. 14.

ἀποφθειρασίς-εως ἡ) νεώτ. ἢ ἀφαίρεσις τῶν φθειρῶν, τὸ ξεφείρισμα.

ἀποφθειρῶ κ. νεώτ. μέλλ. ἀποφθερῶ ὄλιως φθειρῶ, ἀφανίζω : Αἰσχ. Λο. 256 πατρὸς νεοσσῆς τοῦσδ' ἀποφθειρας, Εὐρ. Ἰκ. 1106 ἄσπιταις ἐμὸν δέμας γεραιὸν συντακαίεις ἀποφθερῶ· 2) ἐπὶ τῶν κουσῶν, ἐξαμβλώω : Ἰνν. Ἐπιδ. 1, 16· 3) παθ. ἀπόλλυμαι, χάνομαι, ἀφανίζομαι : Εὐρ. Τρω. 508 ὡς πεσοῦτ' ἀποφθαρέω· ἢ μέσ. πρὸς δυστυχίαν μου ἀπέρχομαι, ἔξουμνίζομαι : αὐτ. Ἦρ. 1290 οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται : ὁ μ. : Ἀριστοφ. Νεφ. 787 οὐκ ἐς κόρακος ἀποφθεραῖ μοι ; ἢ δὲν πᾶς σπὸς διάβολο ὅπ' ἐδῶ· ἢ, Μέν. Σαμ. ἀποφθειροῦ ταχῶ, Λιθάν. 4, 630 ἀποφθάρηθι ἱ Ξεκουμπίου, χάσου ὅπ' ἐδῶ· ἢ ἢ γεν. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ : Διον. Ἀλ. 5, 68.

ἀποφθινύθω ποι. ἀφανίζομαι, χάνομαι, ἐξολοθρεύομαι : Ἰλ. Ε 643 ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί· 2) μτθ. ἀφανίζω, καταστρέφω, χάνω : Ἰλ. Π 540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· 2) ἐλαττώω : Εὐρ. ἀπ. 908, 3 τὰ μὲν αὐξέεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις.

ἀποφθίνω μέλλ. -φθίσω, ἄορ. ἀπέφθισα, παρκα. ἀπέφθικα, μέσ. ἄορ. ἀπέφθιτο, εὐκτ. -φθίμην, μτγν. ἀποφθίμενος, γ' πληθ. παθ. ἄορ. ἀπέφθιδεν ἀπόλλυμι, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, φονεύω : Ἠσίοδ. Ἐργ. 664 οὗτ' ἀνδρῶς ἀποφθισσε θάλασσα, Αἰσχ. Ἄγ. 1454 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον, Σοφ. Τρ. 709 τὸν βαλόντ' ἀποφθισε χριζών ἢ φονεύσῃ· ἢ ἐπὶ νόσων, ἐπιφέρω θάνατον : Ἰνν. Ἀξρ. 11· 2) ἀμθ. ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω : Ὀδ. Κ 51 πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐπὶ πόντῳ· ἢ ἐπὶ καταστάσεων, βαρμηρδὸν ἐλαττώωμαι, τίθειν εἰς τὸ νὰ ἐκλείψω : Αἰσχ. Ἄγ. 857 ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνο τὰ τέρβος ἀνθρώποισι, Σοφ. Φιλ. 457 ἀποφθίνει τὰ χρυστά, Ἰνν. Ἀξρ. 289, 29 καὶ τὰ μὲν ἰνοσώματα ἀποφθίνει· ἢ μτγν. ἀποφθίμενος ὁ τελευτῶς, ὁ ἀποθανών : Ἰλ. T 322, Ἰδουκ. 27.

ἀποφθισίς-εως ἡ) ἐπὶ τῆς σελήνης, τὸ φθίνειν, ἢ ἐλάττωσις : οὐδλ. Ἀρατ. 799.

ἀποφθίω βλ. ἀποφθίνω.

ἀποφθορά ἡ) κ. νεώτ. ἢ πλήρης φθορά : Αἰσχ. Εὐμ. 167 σπέρματα τ' ἀποφθορά· 2) εἶδ. ἢ ἐξάμβλωσις : Ἰνν. Ἐπιδ. 3, 1, 1 μσ·

ἀποφιλολήμια-ατος ἰτό) τὸ περιφῆμα βλ. τὸ ἀπὸ τῆς πρὸς φιλοκαλίαν ἀποβαλλόμενον, κατάρρονον.

ἀποφιλότητις ἡ) ἢ ἑλλειψίς φιλοτιμίας, ἢ ἀφιλότητις : Θεόφρ. Χαρ. 22, 1 ἀποφιλαιτίας θανάτην ἔχουσι ἰδ. γρ. ἀπὸ φιλοτιμίας.

ἀποφιλότητις ἡ) ἢ ἑλλειψίς φιλοτιμίας, ἢ ἀφιλότητις : Θεόφρ. Χαρ. 22, 1 ἀποφιλαιτίας θανάτην ἔχουσι ἰδ. γρ. ἀπὸ φιλοτιμίας.

ἀποφωμῶ-ῶ μτγ. κ. νεώτ. ὄλωσ κλειώ διὰ φω-
μῶ (φωμάτρου) | τὸ στόμα, βουλλάνων ὀλότασ
|| μτφ. ἀποστομῶ : Ἐπιφραν.1,628.

ἀποφωμωσις-εως (ή) νεώτ. τὸ ἐντελὲς κλεισμον
τῶν στόματος διὰ φωμῶ (φωμάτρου), ἢ πλήρης
φώμωσις || μτφ. ἢ ἀποστόμωσις.

ἀποφωλάσαι Ἦσα. «βοηγήσασαι».

ἀποφλευρίζω καθιστῶ ὄλωσ φωλῶν, ἐξευτελί-
ζω, ὄθ. κ. περιφρονῶ : Πινδ.Π.3,12 ἄ ὄφφλου-
ρίζασά νιν, Ἦρ.1,86 ὄλωθ ἀποφλουρίζω.

ἀποφλεγμαίνω παύομαι φλεγμαίνων : Ἰππ. Ἀφορ.
6,49 || μτγ. μτφ. ἐπι ὄργης : Πλούτ. Ἠθ.13 D.

ἀποφλεγματίζω μτγ. κ. νεώτ. καθαρίζω ἀπὸ
τῶν φλεγμάτων : Διοσκ.2,159 ἀποφλεγματίζω δὲ
σὺν σταφίδι διαμασθῆν (τὸ πέπερι) || γεν.
συντελῶ πρὸς ἐξαγωγήν φλεγμάτων, εἰς ἀπόχρεμ-
ψιν : Γαλ.11,76? 2) νεώτ. ἀποπτώω φλέγματα.

ἀποφλεγματικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέ-
ρων καθαρισμὸν ἀπὸ φλεγμάτων ἢ γεν. ὁ συν-
τελῶν πρὸς ἐξαγωγήν φλεγμάτων, ἀποχρεμπτικός.

ἀποφλεγματισε-εως (ή) νεώτ. τρόπος ἀπο-
στάξεως, καθ' ὃν ἐπιπυκνάνεται ὁ χωρισμὸς δύο
ὑγρῶν διαφόρου πητικότητας.

ἀποφλεγματισμός (ὶ) κ. νεώτ. ἢ καθαρσις
ἀπὸ τῶν φλεγμάτων, φάρμακον πρὸς ἀπόχρεμψιν :
Ἄρχη.π.Γαλ.12,582, Διοσκ.5,3.

ἀποφλεγματιστή-ῆρος (ὶ) νεώτ. κ. ἀποφλε-
γματιστής ἢ συσκευὴ δι' ἣς ἐπιπυκνάνεται ἢ ἀ-
ποφλεγμάσις βλλ.

ἀποφλεγματιστής (ὶ) νεώτ. ὁ ἀποφλεγματι-
στήρ βλλ.

ἀποφλοισε-εως (ή) ἢ ἀπὸ τινος ὀφειλομένου
ἀπαλλαγῆ : Ἀνών.εἰς Ρητ.206,3.

ἀποφλοιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν βαλλωτῆ ἢ μέλαινα,
ἄ, βρωμύχορτο, πιπερίτσα, σιδερολάπατο, ἀγριο-
μεισοσόχορτο, ἀγριοφλουσκοῦν.

ἀποφλογίζω ὄλωσ καίω : Ἦσα. ἐν λ. «εὐστρα»
ὁ στάχυς, ὅταν μήλα πέπεριζῶν ἀποφλοισθῆ.

ἀποφλογισματίζω μτγ. οἰανὲ ἐκπέμπω
φλόγας, σπινθηροβολῶ, ἐπι τῶν ὀφθαλμῶν : Μάξ.
Τύρ.24,8 τὰ ὄμματα ἀποφλογίζονται.

ἀποφλοισα (τῶ) νεώτ. βσταν. γένος φυτῶν τῆς
οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν.

ἀποφλοισῶ-ῶ μτγ. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον,
βιάζω τὸ φλοῖδι : Ἄετ.1,129 ἀπ- κῆπερον.

ἀποφλοισῶ-ῶ μτγ. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον,
ξεφλοιδίζω || ἀποσιπῶ τὸ δῆρμα, ἐκδέρνω : Νόνν.Δ
ταυρεῖν ἀτόρητον ἀποφλοισσε καλύπτρην ||
ὄμ. κ. μέσ. -οῦμαι : ΑΠ.6,263 ἀποφλοισσοτο
δῆρμα | λείοντες).

ἀποφλοισσε-εως (ή) νεώτ. τὸ ἀποφλοισθῆν βλλ.,
ἢ ἀφαιρέσεις ἢ ἀποβολὴ τοῦ φλοιοῦ.

ἀποφλοιστήρ-ῆρος (ὶ) νεώτ. ἐργαλεῖον χρησι-
μεῖον πρὸς ἀποφλοισθῆν βλλ., ἰδίως τῶν κλημά-
των ἀμπέλου.

ἀποφλοιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀποφλοισ-
σεως, ὁ πρὸς ἀποφλοισθῆν ἱκανὸς ἢ πρόσφορος.

ἀποφλοισθῆ (τῶ) δημ. ὑπόλειμμα φλοιοῦ? 2) μτφ.
ὑπόλειμμα πράγματός τινος ἀνευ ἀξίας.

ἀποφλουραῶ-ῶ μσν. φλουρῶ πολύ, φλουράωσ
ἀνόητος λέγω : ΚΜανασσ.Χρον.3587.

ἀποφλούαν Ἦσα. «ἀπορεγέσθαι».

ἀποφλούζω μέλλ. -σω κ. -ῶ ἀπερεύγομαι, ἐξε-
μῶ : Ἀρχη.35 ἀπέφλουσαν | κῶδ. Φωτ. -φλο-
σαν || κ. μτφ. : Ἀπολλ.Ρ.3,583 ὄφρ' ἀλεγινήνην
ὑβριν ἀποφλούζωσιν.

ἀποφλωδ-ῶ μσν. ἀπασίω ὀφειλήν : Τζέτς.Ἰστ.
13,614 τὸ χρέος ἀπασιν ἀπὸ φλωθῆν τελέωσ.

ἀποφωστρίζω δημ. ἄκφερω τελειωτικῶν ἀπει-
λήν 2) προκαλῶ εἰς τινα φόδον δι' ἀπειλήν.

ἀποφωστρίω ἄω γλωσσ. κ. μτγ. λῶν ἐκφοβίζω
2) παθ. -οῦμαι μτγ. ἀποδιώκομαι, ἀπελαύνομαι

μακρὰν ἀπὸ τινος : σχόλ. Ὀππ. ἈΑ.3,510 (δ.φρ. ἀπο-
σοδοῦμαι = ἀποδιώκομαι).

ἀποφορεῖζω Σουῖδ. «ἀποκαθαίρω» 2) μτγ.
χρησιμῶδ, μαντεύομαι : Πολύδ.29,21,7 περὶ τοῦ
μῆλλοντος ἀποφορεῖσθαι || ἀναγγέλλω ὄσει
κατὰ θεῖαν ἐμπνευσίν : Στράβ.14,5,15 ποιήματα
ὡσπερ ἀποφορεῖσθαι.

ἀποφορεῖσμα-ατος (τῶ) μσν. ὁ χρησιμὸς, τὸ
μάντευμα : Μ' Ἀκομ.2,200,2.

ἀποφορεῖσμαι-όμεαι Πάπ. ἀποφορεῖζω βλλ.2).

ἀποφοιτήριον (τῶ) νεώτ. κ. ἀποφοιτητήριον
πιστοποιητικὸν ἐμφανῶν τὴν ἡμέραν τῆς ἀποφοι-
τήσεως μαθητοῦ ἀπὸ τινος σχολῆς καὶ τὴν μέτρην
αὐτῆς βαθμολογίας αὐτοῦ.

ἀποφοιτήσις-εως (ή) κ. νεώτ. Ἦσα. «χωρισμὸς,
ἀναχώρησις» 2) νεώτ. ἢ συμπλήρωσις καὶ παύ-
σις τῆς φοιτήσεως 3) ἢ διακοπὴ φοιτήσεως βλλ.

ἀποφοιτήσιον (τῶ) νεώτ. τὸ ἀποφοιτήριον βλλ.

ἀπόφοιτος ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποχωρισθεὶς :
Θεοφύλ. Σ' Ἰστ.84? 2) νεώτ. ὁ ἀποπερατωσας τὴν
φοιτήσιν του, ὁ συμπληρώσας τὰς ἐν τινι σχο-
λεῖω σπουδὰς : ἀπόφοιτος γυμνασίου - δημ. σχο-
λεῖου || ὁ διακόπων τὰς σπουδὰς του χωρὶς νὰ
λάβῃ δίπλωμα || συνεκδ. ἐν ὕβριστ. σμν. : φρ. ἀ-
πόφοιτος τῶν φυλακῶν-τῶν χασοποσιῶν κττ.

ἀποφοιτῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ήσομαι
παύομαι ἀκροαόμενος τῶν μαθημάτων του διδα-
σεῶλου, ἀποχωρῶ ἀπ' αὐτοῦ : Πλάτ.Γοργ.489 D
πρῶτερόν με προδίδασκα ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω
παρὰ σοῦ || κ. νεώτ. κ. δημ. παύομαι φοιτῶν
εἰς σχολεῖον, διακόπων τὴν ἐν αὐτῷ φοιτήσιν μου :
Λυσ.ἀπ.116' || γεν. δὲν συγχάζω πλέον σου :
Φιλῶστρ.Β.Σοφ.1,17,2 ἀπ- τῶν ἐκκλησιῶν 2) νεώτ.
κ. δημ. περαίνω τὰς ἐν τινι σχολῇ σπουδὰς :

ἀποφοιτῶσας ἀπὸ τῆς σχολῆν Καλῶν Τεχνῶν.

ἀποφοιτῶσις-εως (ή) νεώτ. ἢ ἀποβολὴ τῶν
φοιτῶν, τῶν ληψῶν || ἢ ἐκδορὰ ζῶου ἐφο-
τος φοιτῶντος δῆρμα || συνεκδ. κ. ἢ ἀφαιρέ-
σις, ἀπόσπασις τοῦ λεπτοῦ ἐκ μετάλλου ἢ πολυ-
τίμου ζύλου περικαλύμματος πράγματός τινος,
οἶον κυτίου, ἐπίπλου κττ., τὸ ξεφλοῦδισμα.

ἀποφοιτῶστικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετικὸς μὲ
ἀποφοιτῶσιν βλλ. ἢ ὁ εἰς τιοαύτην συντελεστικός.

ἀπόφωνα (τῶ) δημ. αἱ ἐπὶ ἀναγγελία φόνου
οἰμωγαὶ τῶν οἰκειῶν ἄ, πῖθαν. ἀπόφωνα βλλ.2) :

κατόρ. ν' ἀκούσωσ τὰ ἀπόφωνα του.

ἀποφονεύω δημ. ἀποσκοτώνω : Σάρρ.μτφρ.
Ἰππ.1374 σκοτώστε με κἢ ἀποφονεφέτε με.

ἀπόφονος-ον ἐπι φόνου, ὁ ἀποκός, ὁ ἄδικος :
Εὐρ. Ὀρ.163 ἀπόφονος δτ'... ἄδικας φόνον ὁ
Λοξίας ἐμάς ματέρος κ. συνεκδ. ἐπι τὸ ἐκ φό-
νου αἵματος : αὐτ. Ὀρ.192 μέλεον ἀπόφονον αἶμα
δοῦς πατροφῶνον ματρέσ | ἄδικος θυβέν |.

ἀποφορεῖ (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀπόσις ὀφει-
λομένου, ἢ καταβολὴ φόρων : Ἦρ.2,109 ἐπιτάξεν-
τα ἀποφορηθῆν ἐπιτέλειον κατ' ἐνιαυτῶν 2) εἰδ.
τὸ κέρδος, ὅπερ οἱ μισθοῦταινοι εἰς ἄλλους δοῦ-
λοι ἀπέφερον εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ : Αἰσχίν.14,1
ἀπ- φέρειν. Μέν. Ἐπιτ.163 ἀποφορᾶν ἀποδόντες

|| γεν. εἰσδῆγμα : Ἀριστ. Πολιτ.1,264 α 33 ἀποφο-
ρᾶν φέρειν. Πάπ. ἀπ- βαλανεῖον | κέρδος, ὅπερ
ἀφῆναι ἢ ἐκμετάλλευσις τοῦ λουτροῦ || 3) κ. νε-
ώτ. κ. δημ. ἢ ἐξάτισις, ἢ ἀναθυμίασις, ἢ ἀπό-
πνοια καὶ ἢ ἐνεκα τούτων δυσσομία : Πλούτ. Ἠθ.
647 F, σχόλ. Ἰλ. ἢ ἐν Παν. ἢ ἢ ἀπ- τὸ πυρὸς, Πολυδ.
3,94 ἢ ἀποφορὰ οὐχ ἀποκομιδὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢ
τῶν φάρων καταβολὴ, καὶ πνευμάτων ἀποβολὴ καὶ
ὄδμοις πνευματικῶν προσβολῆς, - ὁ ἀπόπνοια ἔχει
ἀποφορὰ 4) ἐν τῷ λογ. ἢ στέρσις, ἢ ἀφαιρέ-
σις, ὁ ἀποκλεισμός τοῦ ἑτέρου : Ἀριστ. Μεταφ.
1046 B 15 ἢ ἢ ἀποφορὰ ἢ στέρσις βιτέρου 2).

ἀποφορεσίθια (τῶ) δημ. τὰ ἀποφορία βλλ.

ἀποφῶρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀποφῶρα βλλ.3) : Σέξτ.Εμπ.Πυρρ.1,126 2) ἡ ἀφαίρεσις, ἡ ἀποφῶρα βλλ.4) : αὐτ. Πυρρ.1,217 προσθέσεις ἀντί τῶν ἀποφῶρησεων γίνεσθαι.

ἀποφῶρητος-ον μτγν. ὁ ἀποφῶρόμενος, ὁ ἀποκομιζόμενος : Ἀθην.6,229 C τὰ ἀποφῶρητα | δῶρα τοῦ οἰκοδεσπότη πρὸς τοὺς ἐν ἐορτῇ κεκλημένους του, ὅτινα ἀπέφερον οὐτὸν μεθ' ἐαυτῶν.

ἀποφῶρι(τὸ) δημ., συνήθ. εἰς πληθ., ἰμάτιον, φόρεμα, ὅπερ ἀπεκδύεται τὴ πρὸς πλῆσιν, ροῦχο ἀπλυτο, λερόδ : Ἐρωτόκρ.Δ578 ροῦχ' ἀποφῶρια καὶ παλιὰ || ἰμάτιον, ὅπερ ἀποφῶριπτε τις ὡς πεπαλαιωμένον ἢ μὴ πρόσφορον πλῆον εἰς τὰ σώμα : φορέαι τὰ ἀποφῶρια τοῦ ἀδερφοῦ του.

ἀπόφωρο(τὸ) δημ. κ. ἀποφῶρι βλλ.

ἀπόφωρος-ον μτγν. ὁ ἀφ' οὗ φέρεται τις υακρῶν, ἀπατρόποιος, βδελυκτικός : Φάλ.Ἐπιστ.14 | ὡσπερ τὸ ἄγος ἡ μάσιμα ἰδῶν ἀπόφωρον | διόρθ. ἀπότρωπον : 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἀποφῶρων καρπούς, ἄφορος, ἄκαρος.

ἀποφῶρτίζομαι ἀποδῶλλω τὸ φορτίον, ξεφορτώνω : ΚΔΠράξ.2,3 ἐκάεσ γὰρ ἦν τὰ πλοῖον ἀποφῶρτίζομενον τὸν γόνυον, Ἀθην.2,37 C τὴν ναῦν διὰ τὸν χειμῶνα ἀποφῶρτίζουσαι || εἰδ. ἐπὶ κενώσεως τῆς κοιλίας : Ἀρτεμίδ.2,26' || μτφ. ἀποδῶλλω, ἀποφῶριπτε τὴ ὄχληρόν : Φιλ.2,273,6 τὴν ἡμίσιασιν τῶν κακῶν ἀποφῶρτίσασθαι : 2) νεώτ. ἐνεργ. ἀποφῶρτίξω ἐπὶ κινήσει μηχανῶν καὶ εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν παραγωγικῶν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀφαιρῶ φορτίον.

ἀποφῶρτίσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀποφῶρτίσμός βλλ.2).

ἀποφῶρτίσιμός(τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποφῶρτίζεσθαι βλλ., ἡ ἀποβολὴ τοῦ φόρτου : Ἀρχηγ.παρ' Ὀρειδ.8,23 | ἐπὶ τοῦ ἐμέτου : 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν κινήσειων καὶ εἰδ. παραγωγικῶν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἡ ἀφαίρεσις φόρτου.

ἀποφῶρτίω-ὠ γλωσσ. ἀποδῶλλω τὸ φορτίον, ξεφορτώνω.

ἀποφῶρτώνω νεώτ. κ. δημ. ἄορ. ἀποφῶρτώσα ἀφαιρῶ φορτίον, κῶμην ὄλην τὴν ἐκφῶρτωσιν, τὸ συμπῆρκο : τὸ πλοῖον δὲν ἀποφῶρτίω : 2) δημ. ὀλοτελῶς φορτίω, συμπληρῶ τὴν φόρτωσιν, οἶον πλοῖου, ἀμᾶξης, αὐτοκινήτου, ὑποκινήτου κτ. : μόλις σήμερα τὸ πρῶτ ἀποφῶρτίσαμε τὸ κοράθι || κ. ἀμτθ. : τὸ βασιρεῖ ἀποφῶρτίσαμε ἢ ἐφυγε τὴν ἰδία ὥρα : 3) δημ. περατῶ τὴν φόρτωσιν φορτίου τινός : ἀποφῶρτίσαμε τὰ στάρια : 4) δημ. μέσ. -ομαι φορτίζομαι βαρῶ τὴ φορτίον || μτφ. καθίσταμαι φορτικὸς τινι, τὸν φορτώνομαι βλλ.

ἀποφῶρτώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποφῶρτώνω βλλ.1) | 2) κ. 3).

ἀποφῶρνω(τὸ) δημ. ἀπόφωρον βλλ.

ἀποφῶρνω-ίζω δημ. ὀλοτελῶς ἐμβῶλλω εἰς τὸν ἰνὸν [φουρνον], περατῶ τὴν εἰς ἰνὸν ἐμβολὴν τῶν εἰς διηπτιαν προωρισμένων, τελειώνω τὸ φουρνωσιμα : 2) ἐκδῶλλω τὸ τοῦ ἰννοῦ, ξεφουρνώζω.

ἀποφῶρνωσιμα(τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποφῶρνωίζω βλλ.1) | 2).

ἀπόφωρητο(τὸ) δημ. ἡ ὑπόθεσις κάτω ἐπιφάνεια τοῦ ἰννοῦ [φουρνον] εὐθέως μετὰ τὴν ὀλοσχηρῆ ἀφαίρεσιν τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ὀηπτιαν ἀποκειμένων : βάλε στ' ἀπόφωρου τὰ ξύλα νὰ ξεραθοῦν, - τὰ βρεμένα σκουτὰ νὰ στεγνώσουσιν.

ἀποφῶρτωσῶν δημ. ὄλων ἀμνευματῶ, περατῶ τὸ φοσκάκιω, ὀλοσχηρῶς πληρῶ τὴ δι' ἄερος : ἀποφῶσκάκιω τὸ ἀσκι, - τὴ μπάλα, - τὴ ρόδα [αὐτοκινήτου] : 2) ἀμτθ. ἀποκῶμομαι, πρῆσκαμο εἰς ἑπακρον : 3) ἀντιθ. ξεφῶρτωσῶν βλλ.

ἀπόφωρημα-ατος (τὸ) μτγν. ἄτ. ἀποφῶράσεται βλλ. : Κύριλλ.Ἀλ.2,347 D.

ἀποφῶρῶννημι κ. -ὠω ἀποφῶράτω, διὸ φραγμοῦ ἀποκλείω : Θουκ.7,74 τὰς ὁδοὺς.. ἀποφῶρῶνυσαν

[ὄρθ. ἀποφῶρῶνυσαν] || μτφ. : Σοφ.Ἀντ.241 εἰ γε στοχάζει κάποφῶρῶνυσαν κέκλιψ τὸ πρέγμα [κατὰ ἐρω. σχολ., ὄλων ἀσφαλίξις σεαυτοῦ].

ἀποφῶρῶζω μτγν. κ. δημ. πλήρως τι ὀρίζω, καθορίζω : Δαρμάκ. Ἀρχ.345,1 τὰς φιλοσόφους ταῦτα ἐνοίσις ἀποφῶρῶσμένω : 2) δημ. ἄορ. ἀπόφῶραξ, μτφ. παθ. παρὰκ. ἀποφῶρῶμενος περατῶ τὴν περιφῶρησιν, παύομαι φράσαι : ἀπόφῶραξ τ' ἀμυλίη.

ἀποφῶρακτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδεος, ὁ γνόμενος, ὁ πρόσφορος δι' ἀπόφῶραξ βλλ. : νεώτ. ἀποφῶρακτικὴ βαλβίς.

ἀπόφῶραξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποφῶρῶσαι βλλ., ἡ διὰ φραγμοῦ ἀποκλείσις, τὸ τέλος κλείσιμο, τὸ φράξιμο : Ξεν. Ἀν.4,225 ἔλαυε τὴν ἀπόφῶραξιν τῆς παροδοῦ, - ἀπόφῶραξιν τοῦ σωλῆνος, - τῶν ἐπῆρων.

ἀποφῶραξις-ἄδος (ἡ) σπαν. κ. ἀποφῶραξ κ. νεώτ. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ μαρὰ, ἡ ἀνάσις, δυσοσίνομος, καθ' ἣν ἐσχόλαζον αἱ κρατικά καὶ θρησκευτικά λειτουργία Λουκ.Ψευδοβ.12 ε ἀποφῶραξ ἡμέρον.. ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσῶγγιμοι αἱ δίκαι ὡσι, μῆτε τὰ λερὰ ἱερουργῆται, μῆθ' ὄλων τὴ τῶν αἰσίων τελῆται : Πλάτ.Νόμ.800 D ἀποφῶραξ ἡμέραι, ἀντιθ. καθαρά, - ἀποφῶραξ διὰ τὸν ἄλληνηρόν εἰσις ἡ τῆς Ἀλώσεως ἡμέρα | ἐπάρατος, ὀλεθρία || κατ' ἐπέκτ. : Γλαυτ.Ἥθ. 518 B ἀποφῶραξ πύλαι εἰς Ρῶμη, αἱ δι' ὧν ἀνήγοντο οἱ κατάδικοι : 2) σπαν. ὡς ἐπιθ. ὁ ἀποφῶραξ ὁ ἀσεβῆς, ὁ ἀνόσιος : Εὐποκ.ἐν Αδῆλ.22 ἀνθρωπος ἀποφῶραξ [AB ε σημαίνει τὸν ὀλον ἀνάσιον καὶ ἔξεδον καὶ ἐπάρατον ἄνθρωπον].

ἀποφῶραξίτη(ἡ) κρητ. ἀπὶ ὄσολι : Ἀθην.6,267 C | παρ. Εὐστ.1090,57 ἀποφῶραξίτη.

ἀποφῶραξις-εως (ἡ) μον. τὸ ἀποφῶρῶζειν βλλ., ὁ καθορισμός : Θεοδ.Στουδ.453 | ἐκδ.Μι.1.

ἀποφῶραξίτω ἀπτ. -ττω κ. νεώτ. διὰ φραγμοῦ ἀποκλείω : Δημ.1276,10 ἀποφῶρῶται ἐπάντες καὶ παροικοδομῶν εἰδῶσμεν || μέσ. -ομαι μετ' ἐνεργ. σμ. : Θουκ.8,104 ἀποφῶραξάσθαι αὐτοὺς ἰρόδοτ', ἀποφῶραξάσθαι ἀποκλείσαι τὴν διόδον αὐτῶν || ὄλων φῶραξ τὸ στόμιον, βουλλῶμα, στυπῶνα : Λουκ.Φιλοφ.1 ἀπ' τὰς ἀκόας, Θεοδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,154 τὴν εἰς κοινὸν ἀποφῶραξις, - ἀποφῶραξίτω σωλῆνα, - λιμῆνα || μτφ. μτγν. ἀποφῶραξίτω τὸ στόμα ἀποστομῶνα : Εὐσ.Εὐαγγ.Πρ.1,3 σ.8 Α' : 2) νεώτ. κ. ἀντιθ. ἐκφῶραξω, ἀνοίγω τι φραγμένον.

ἀποφῶραξίτη(ἡ) βλ. ἀποφῶραξ.

ἀποφῶρακτικός-ον μτγν. ὁ ἀισθανόμενος φρίκην, τρεμοῦλιασμα : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,12 κατὰ καὶ γέροντες|ἀλῶναι ῥηθῆσαι καὶ ἀποφῶρακτικοί.

ἀποφῶραξίτω γλωσσ. ἐκ φρίκης στρέβω ἀλλοῦ τὸ πρόσωπον, ὄλων ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι.

ἀποφῶρακλίω(τὸ) δημ. συνηθέσ. κατὰ πληθ. -ἰδια τὸ σῶμα τὰ σαρδίδια, ἀποσῶρῶματα.

ἀποφῶρῶνίζω μον. κ. δημ. παύομαι φροντίζων : Νικήτ.Κων.Χρον.9,12,164 C ὁ δ' ἔφησαν ἀποφῶρῶνιται πάλαι τὸν βασιλέα : 2) δημ. λαμβάνω πᾶσαν φροντίδα, ἀδιαιεπταῶ φροντίζω.

ἀποφῶρῶρησαν AB (ἀπέθηκαν) (ἀμφ.).

ἀποφῶρῶω μτγν. ὀλοσχηρῶς φρῶω βλλ. : Εὐνόη.π.Σουτ.δ. ὕφ ἡδονῆς ἀποφῶρῶντο.

ἀποφῶρῶω δημ. κ. ἀποφῶρῶσω κ. ἀποφῶρῶ ἀποξηραίνωμαι, στερεῶμαι, ἐπὶ θακρῶν : Ερωτόκρ. Ε96 τὰ θάρρα τῆς ἰοφῶρῶσις κὶ ἡ πικρα τῆς τὰ χῶνα, - ἀπόφῶρησαν τὰ χαλῆα : 2) ἐπὶ πηγῆς ἡ φρέατος, ἀποξηραίνωμαι, στερεῶμαι.

ἀποφῶρῶσω δημ. ἀποφῶρῶω βλλ.

ἀποφῶρῶ-ὠω μτγν. κ. δημ. ἀποσῶδ, ἀφαιρῶ τὴν ὄφρυν : Γρηγ.Ναζ.Ποιήμ.74 Κωνσταντῖνου βαλόντας ἄκτος ἀποφῶρῶσαν : 2) δημ. ἀποφῶρῶω βλλ.

ἀποφρᾶ-έω ἀφῆνω· Ἦσ. « ἀπέφρῃσαν ἀφῆ-
καν. Κροτίνας [ἀπ.87] Ὁράφσσις ».

ἀποφθάνω δημ. καταφθάνω τι, προφθάνω.

2) ἀφθῆ. ἀφικνούμαι που μετά κοπιώδη πορείαν.
ἀποφθάνω δημ. κ. -φθεινάω περατῶ τὴν κα-
τασκευὴν, οἰκοδομήσῃν κτ.: ἀποφθαίε το ἔπιπλο-
τῆ σκάλα, - τὸ σπῆτ'. 2) μέσ. -ομαι ἀποφθίζομαι,
καλλωπιζομαι πλήρωσ· Ἐρωτόκρ.Α 1839 στολιζέτ'
ἀποφθείσεται κι εἰς τοῦ κυροῦ τῆ πῆλαινε.

ἀποφθίσσασαι (τό) δημ. κ. -φθίσσασαι ἡ περά-
τῳσις ἔργου, οἷον κατασκευῆς, οἰκοδομήσεως κττ.
2) συνθῆστ. κατὸ πληθ. -αται πλήρης καλλωπι-
σμός, τέλειο στόλισμα : Ἐρωτόκρ.Α 19 και τὰ συ-
νάδα ἀποφθίσσασαται τῆς Ἀρετῆς, Ἀρτέμῃ.

ἀποφτυῖθι δημ. ὀλοτελάς πτύω τι.

ἀποφυέει-ἄδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπὸ τινος φυό-
μενον, ἡ ἀπόφυσις βλλ.: Ἀριστλ.Ζ1 507 Β 33 ἡ
ἀποφύσις τῶν ἐντέρων· 2) διακλάδωσις φλεβῶς
ἡ ἀρτηρίας : Ἀριστλ.ΖΜ 667 Β 17 « αἱ λοιποὶ φλέ-
βες τῆς μεγάλης φλεβῶς και τῆς ἀρτηρίας ἀπο-
φύσσει εἰσίν » || νεώτ. βραχὺς κλάδος φλε-
βῶς πετρώματος ἡ μεταλλεύματος ἐν τῇ γῆ.

ἀποφυγγάνω ὡς θικαν. ὄρος κηρύσσασαι
ἀθῶρος, ἀθροῦμαι ἐν δικαστηρίῳ, ὄ. ἀποφεύγω·
Δημ.644,25 θεῶν δικαστῶν τυχῶν ἀποφυγγάνει.

ἀποφυγῆ (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποφεύγειν, ἡ διαφυ-
γῆ, τὸ γλύτωμα : Πλάτ.Φαῖδ.107 C ἀποφυγῆ κακῶν,
νεώτ. φρ. παρὲς ἀποφυγῆν παραδόντων, - παρε-
ξηγήσασιν, - προστριβῶν κττ. 2) συνεκδ. μέρος
ἐνδῶ καταφεύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν, καταφυγῶν :
Θουκ. 8,106 στενὸς γὰρ ὢν ὁ Ἑλλησποντος βρα-
χεῖσι τὰς ἀποφυγὰς τοῖς ἐναντίοις παρεῖχε·

3) ἀρχιτεκτ. ἡ καμῆ περί τὸ κατώτατον μέρος
κίονος ἀκρίδιος ὅπου προσαρμύζεται αὐτός εἰς
τὸν στυλοβάτην, ὄ. ἀποφυγῆ.

ἀποφυλακίζω νεώτ. κ. δημ. ἀφίημι τοῦ δε-
σμητηρίου, ἐνεργῶ ἀποφυλακίζω βλλ., βγάζω ἀπὸ
τῆ φυλακῆ· || κ. παθ. ἀποφυλακίζομαι, μτχ. παθ.
παρ. ἀποφυλακισμένος ἐλευθεροῦμαι ἀπὸ τῆς
φυλακῆς : ἀποφυλακισθήσαν οἱ συλληφθέντες.

ἀποφυλακίσω-εως (ἡ) νεώτ. κ. δημ. -ῆ νομ. ἡ
ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξόδος τοῦ κρατουμένου και ἡ
ἀπόδοσις αὐτῷ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας :
ἡ ἀποφυλακίσις τῶν κρατουμένων διὰ χρεῖα.

ἀποφουλάκωνω δημ. κ. παθ. -ώνωμαι ἀποφυ-
λακίζω βλλ.

ἀποφουλάκωσις-εως (ἡ) μον. κ. δημ. ἡ ἀπὸ
τοῦ δεσμητηρίου ἀφῆσις, ἀπελευθέρωσις, ἀποφυ-
λάκισις βλλ.

ἀποφουλάξαι (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐλάττωσις τῆς
ἀμυντικῆς δυνάμεως τοῦ ὄργανισμοῦ.

ἀποφουλάττω κἀμνω ἀποτομῆσαι· Ἦσ. « ἀπο-
φυλάττει » ἐν λ. ἀποταμῆσαι· || μέσ. -ομαι
ἀποκροῦω ἀπὸ τινος, ὑπεραποφύομαι τῇ αὐτ. ἀπο-
φουλάττει ἐν λ. ἀπαλέξσασθαι.

ἀποφουλή (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κο-
λεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν χρυσομεριδῶν
ἀπαντῶν εἰς τὴν Ἀφρικήν και τὴν Βραζιλίαν.

ἀποφύλιος-ον ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φυλὴν, ὁ ξέ-
νος, ὁ ἄλλοσεθῆς· Ἦσ. « ἀποφύλιοι ξένοι, οἱ μὴ
ἔχοντες φυλὴν Αἰσχόλας » [ἀπ.287] : Πολυδ.3,56.

ἀποφυλλίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ
τὸ φύλλον φυτοῦ τινος, ξεφυλλιάζω : Θεόφρ.Φ1
7,12,2 - ἀποφυλλίζω κλήμα ἀμπελώ· || νεώτ. κ.
δημ. κ. ἀποπῶθ τὰ πέταλα ἄνθος, ξεφυλλιάζω :
ἀποφυλλίζω ῥόδον - μαργαρίτα· 2) νεώτ. κ.
δημ. ἐπὶ βιβλίου ἐπιπροχάδων τῆςδε κἀκεῖσε ἀνα-
νύσσω στρέφω τὰς. τελεῖδας (φύλλα) τοῦ βι-
βλίου, ἵνα ἔχω ἀντίληψίν τινα τοῦ περιεχομένου του,
δημ. συνθῆστ. ξεφυλλίζω.

ἀποφυλλίσω-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀφαίρε-
σις τῶν φύλλων, τὸ ἀποφυλλίζειν βλλ.

ἀποφυλλισμός (τό) νεώτ. κ. ἀποφύλλισμα βλλ.
ἀποφυλλίσαι (τό) νεώτ. κρυσταλλόμορφον πυ-
ριτικὸν ὄρυκτον τῆς τάξεως τῶν ζεολιθῶν.

ἀπόφυλλον τραχύ (τό) μτγν. τὸ φυτὸν ἄλυσ-
σον βλλ. : ΨΔιοσκ.3,91.

ἀποφυλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις ἡ ἡ
ἀποδόλη, πτώσις τῶν φύλλων, ἴδια τῆς ἀμπελώου.

ἀπόφουμα-ατος (τό) νεώτ. ὄτι ἀποφύεται· ὄ.
συνθῆστ. ἀπόφουσις βλλ.

ἀπόφουξις-εως (ἡ) ἀντὶ ἀπόφουξις βλλ. : Ἀριστοφ.
Σφ.558 ὅς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἦδειν, εἰ μὴ διὰ
τὴν προτέραν ἀπόφουξιν [κωδ. Ραθ. ἀπόφουξιν].

ἀποφούομαι νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, βλαστάνω ἀπὸ
τινος, ὡς ἀποφύω βλλ.

ἀποφούσησις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποφουῶν
βλλ. : σχόλ.Πινδ.Γ1 4,412 ἡ ἀποφούσησις τῆς φλογός.

ἀπόφουσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. -ῆ τὸ ἀπὸ
τινος φουόμενον, ἡ ἀποφύσις βλλ., τὸ παραβλά-
στημα ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.Φ1 6,4,4 πολυκάλαμον
εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν· 2) ἀνατομ. ἐξόγκω-
μο, προεξοχῆ ὀστού ἐφ' ἧς προσφύεται τένων :
Ἰηπ.Ἀρθρ.45· 3) κλάδος ἀρτηρίας : Γαλ.6,291
αὐτὴ δὲ ἡ μεγίστη τῶν ἀρτηριῶν ἀποφύσει ἐκα-
τέρωσε πέμπει· κ. γεν. ἀποφύας μαλακοῦ ὄργα-
νου τοῦ σώματος κοίλου ἡ συμπαγούς, οἷον νεύ-
ρου : αὐτ.Χρστ. Μορ.9,9, αὐτ.8,14 σκωληκοειδῆς
ἀπόφυσις [ἔσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἑλπίσεως]· 4) ἀρ-
χιτεκτ. μέλος τοῦ κίονος συνέχον τὸν κορμὸν
πρὸς τὴν βάσιν : Βιτροῦ8,4,7,3.

ἀποφυσίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πάθησις προ-
εξεχόντων μερῶν τοῦ σκελετοῦ συμβαλλουσα κατὰ
τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

ἀποφυσισθῶ-ᾶ κ. δημ. φουσῶν ἀπομακρύνω,
ἀποδιώκω τι : Ἀριστοφ.Σφ.330 κάπειτ' ἀνε-
λών μ' ἀποφυσισθῶσι εἰς ἐξάμην ἐμβαλε
θερμῶν, Ἀριστλ.Μετ.364 β3 ἀποφυσίζωντας . . οἱ
ἀνεμοὶ τὰ . . νέφρη, ποιοῖσιν ἀθρίαν· || διὰ τῆς
πνοῆς ἐκβάλλω, ὄθ. ἐκπνέω : Λουκ.Κατὰπλ.26 ἀπο-
φυσισθῶ τὸ φυγῆζιον· 2) Ἦσ. « ἀποφυσισθῶσα
ἐγκρύφασσα »· 3) δημ. ἀσθμαίνω : τῆ ἔχεις πάλι
κι ἀποφυσισθῶ· 4) δημ. ἐπὶ σίτου, ἔχω δηλητη-
ριώδη ἡ ἀπλῶς ἀνθυγιεινὴν ἀπόφυσιν· 5) δημ.
φύσαν ἀφίημι, ἀποφουφέω, πέδρομαι.

ἀποφουτεία (ἡ) τὸ ἀποφουτεῖν βλλ. : Ἀριστλ.
Μακροβ.467 Α 28 ἐν μὲν αὐτῇ ἀποφουτεῖα χω-
ρίζομενων συμβαίνει τοῦτο.

ἀποφουτεύω κ. δημ. φυτεύω παραφουάδα ἀπο-
σπασθεῖσαν ἐκ τινος φυτοῦ [κορορίζι] ἡ γεν.
ἀποφουάδα, κλάδον δένδρου ἡ τεμάχιον κλήματος
(βέργα) : Ἀριστλ.ΖΓ 761 Β 28 τὰ ἀποφουτεύμενα
ἀπ' αὐτοῦ φέρει σπέρμα· 2) δημ. ἄερ. ἀπο-
φύτεια περαινῶ τὴν φύτευση, ἐπὶ φυτῶν και
ἐπὶ καλλιεργούμενου ἐδάφους : ἀποφύτεια τις
ντομάτες, - τὸ χωράφι, - τὸν κήπον.

ἀποφύω κ. νεώτ. ἐκρύφω, κἀμνω τὸ βλαστήσῃ
τι ὡς ἀποφύω βλλ. : Θεόφρ.Φ11,6,4 πᾶσαι ται-
αῖται ἀποφύουσι [ρίζας]· 2) τὸ μέσ. -ομαι
ὄρο. β' ἀπέφω, παρσκ. ἀποπέφωκα φύσωμαι ἀπὸ
τινος, βλαστάνω ὡς παραφύω : αὐτ.Αἰτ.Φ 4,8,5
μόνα δ' ἀπὸ τῶν ριζῶν ἀποφύεται τὸ ὑπερνον
ἔπει πυρὸς και κριθῆ· 3) ἀνατομ. ἐπὶ φλεβῶν,
εἶμαι ἀπόφυσις βλλ.2 : Γαλ.6,290 ἀπὸ τῆς κοί-
λης φλεβῶς αἰ καθ' ἑλὸν τὸ ζῶον ἀποπεφυκασί
φλεβῶς· 4) εἶμαι ἑλλοτρίσις φύσεως, φύσει ἀπο-
στρέφωμαι τι : Ρήτ.1,564 πρὸς τὸ κακὸν ἀποπέ-
φωκεν· 5) Ἦσ. « ἀποφύοντα διαστήγη ».

ἀποφωδίζω φρύγω, ξεραίνω : Ἰηπ.Γυν.1,63 λίνου
σπέρμα ἀποφωδισμένον.

ἀποφῶλι (τό) δημ. τὸ ἐν ὠριμένη φωλεῶ ἀπο-
τιθέμενον φῶν, γῆσιον ἡ λίθινον ὄμοιον αὐτοῦ,
πρὸς ἔκτασιν τῆς θρυβῶσις εἰς τακτικὴν ἐν τῇ φῶ-
λεῶ ταύτῃ φωτοκίαν συνθῆστ. φῶλι, φῶλωσ.

ἀποφώλιος-ον κ. νεώτ. {σκοτεινός ἀτυμολογίας, πῖθας. ἐκ τῆς ἀπό κ. τοῦ φώλιος κατά τὸ προσομ. σημ. ἀνεμώλιος | ὁ ἀνωφελής, ὁ ἀνευ ἀξίας, ὁ μάταιος, ὁ εὐτέλης, ὁ τιποτένιος· κατά διὰφ. ἐκδ. συναπτέον πρὸς τὸ ἀποφῶν ἐν τῇ ἐνωσίᾳ τοῦ ἀπατηλός: Ὁδ.Θ.177 νόστος ἀποφώλιος ἐσσι, αὐτ.Λ.249 ἀπὸ οὐκ ἀποφώλιοι ἐναίει ἄθανάτων | σγδλ. Εὐστ. «ἀγανος, ἀκαρνος» ἐκ μεταφορὰς δὲ ὧν καὶ τοῦτο ἀπερ ἀπορριπτοῦνται τῶν φωλεῶν (ὡς οὐρία), Μαν.δ.565 ἀποφώλια μητιῶν· 2) περὶ τοῦ Μινωαταύρου: Εὐρ.ἀπ.383 ζῦμμικτον εἶδος κάποφώλιον τρέφος [τρατώδες γέννημα], φρ. κ. νεώτ. τρέφας ἀποφώλιον ἀνθρώπους ἀπαίσιας, κακοῦργος.

ἀποφώλιος-ον μτγν. ἀποφώλιος βλλ.: Μαν.4.316 **ἀποφώνημα**-ατος (τὸ) μτγν. ἢ εἰς ἀπόκρισιν ἐκπερομένη γνώμη: Ρουφιν.19.

ἀπόφωνο (τὸ) δημ. ὁ μακρότερον ἐρχόμενος, ὄθ. μὴ εὐκρινής, ἥχος φωνῆς, [ἴδιος τὴν γύκτα· 2] κατὰ πληθ. -α οἰμωγία, ὀλοθυμιοί, δι' ὧν ἀγγέλλεται τραγικὸν τι συμβῆναι, οἶον θάνατος· 3) μτφ. προαίσθημα δυσάρεστον, οἰστέ ἐκ τῆς φυγῆς ἐκπεμφθεῖσα ἀσαφής πρόβρρησις: δ. μοιρ. ἀπόφωνον ἕα ἢ ἀραχλῆ, γιόκα, πῶς θά σὲ χάσας.

ἀποφωνώ-έω μτγν. ἀναφανῶ: Μάξιμ. Ὀμ.2.93 C Λέοντα τὸν θεῖον ἀποφωνοῦντα συνετέως.

ἀποφώρας ἴσ. «κλέπτρας».

ἀποφωσφορήσις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ ἀποχωρισμός τῶν φωσφορῶν ἀπὸ ἄλλων σωμάτων, οἶον τοῦ χυτοσιδήρου.

ἀπόφωτα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὰ Φῶτα, μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων.

ἀπόφωτο (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀπομένον φῶς, τὸ λυκόφωσ: Κρυστάλλ.Ποιήμ. [ἐκδ.Φέξ.]169 τὸ ἐσπερινὸ τ' ἀπόφωτο στὰ βῆθια ἀσπρελογοῦσε.

ἀπόφα (ἡ) δημ. κ. ἀπόχη βλλ.: παροιμ. μετὰ τὴν ἀπόφα μόνον οἱ φαραῶδες πιάνουν φάρια | δυσσερῆ ἔργα μόνον οἱ ἱκανοὶ κατορθοῦσι |.

ἀποφάττωμαι ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι: Ὁδ.Λ.95 ἀλλ' ἀποφάττω βόθρου, ΑΓιλ.181 ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀποφάττω.

ἀποφάττω ὡς τὸ ἀποφάττωμαι βλλ.: ἴσ. «ἀπόχασαν ἀποχώρησον».

ἀποχαιρέτημα-ατος (τὸ) δημ. κ. ἀποχαιρέτημα βλλ.

ἀποχαιρέτιζω κ. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. παθ. ἀόρ. ἀποχαιρέτισθην, δημ. ἀποχαιρέτισθικα ἀποχαιρέτω, ἀφήνω γειά: σγολ.Σοφ.Τρ.532· || μέσ. -ομαι ὡς ἀλλ.λοποαθές: Ἐρωτόκρ.Β.2057 μετέταια λόγια σπλαχνικὰ ἀποχαιρετιστήκαν· || μτφ. ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τινος, ἐγκαταλείπω ἢ χάνω τὴν διὰ παντός: ἀποχαιρέτισα τὰ ἐγκόσμια, -μ' ἀποχαιρέτισαν οἱ χαρές | ἀπόλλεσσα διὰ παντός τὴν χαρὰν), νεώτ. φρ. ἀποχαιρέτισε τὴν νεότητα (ἐγήρασε) |.

ἀποχαιρέτισμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. συνήθετ. κατὰ πληθ. -ατα τὸ ἀποχαιρέτιζειν, τὸ ἔχε γειά |.

ἀποχαιρετισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ἀποχαιρέτιζειν βλλ., τὸ ἀφήνω γειά: Ἐρωτόκρ.Β.2271 δίχως ἀποχαιρετισμὸ καὶ δίχως νὰ πεζέφη | χωρίς νὰ ἀφήσῃ γειά |.

ἀποχαιρετιστήριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν γινόμενος: ἀποχαιρετιστήριον τηλεγράφημα, - γέσιμα, - ἀποχαιρετιστήριος τελετή, - ἔσπερις, - θεατρικὴ παράστασις.

ἀποχαιρετιστικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι' οὗ τις ἀποχαιρέτιζι, ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν.

ἀποχαιρετῶ-έω νεώτ. κ. δημ. χαιρέτιζω πινὰ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀποχωρίζομαι: Σολωμ. Ἄπαντ.12 μόνον σ' ἀποχαιρετῶ | γιατί πλιὰ δὲ θὰ σὲ ἴδω, - ἀποχαιρέτησε δι' ὀλίγων λέξεων τὸν νεκρὸν, - πρὶν φύγω θάρρω νὰ σ' ἀποχαιρετήσω.

ἀποχαιρομαι δημ. ὀλεσθῆναι, μέχρι τέλους χαιρῶ ἐπὶ τιμ. μετὰ χαρὰς ἀπολαύω: δὲν ἀποχάρηκα τὰ νιάτα του, γιατί σκοτώθηκα στὸν πόλεμο· 2) παῦω χαιρῶν, δὲν χαιρῶ πλέον ἐπὶ τιμ: ἀποχάρηκα τὰ καλά του.

ἀποχαιρομαίνομαι (ὁ) δημ. ἢ παντελῆς καταστροφή, ὁ πλήρης ὀλεθρος.

ἀποχαλινώ-έω κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν: Ἐν.ἱππ.11,7· || μτφ. ἀφήνω πινὰ ἀπερίοριστον, ἐλευθέρου, ἀσύδοτον: Πλούτ. Ἡθ.794 C τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποχαλινοῦνται· || μέσ. -ομαι ἐκτραχηλίζομαι, ἀκόλασταίνω.

ἀποχαλίνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ χαλκοῦ· || μτφ. ὁ ἐκτραχηλισμός, ἡ ἀκόλασις: ἡ ἀποχαλίνωσις τῶν παιδῶν, -τῶν ἡθῶν κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν ἐποχὴν.

ἀποχαλκῶ κατασκευάζω τὴν ἀπὸ καθαροῦ χαλκόν: Ἐν.Κυν.10,3 κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κινώδοντας ἐχέτω ἀποκαλκωμένους.

ἀποχαλκίζω ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν, ἴστω συνεκδ. τὸ χρῆμα | ὡς τὸ δημ. τῆς μπαίρας: ΑΓ11,282 Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν | λογοπαίικτως πρὸς τὸ Χαλκίς |.

ἀποχαλκῶ-έω νεώτ., δημ. -ώνω ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν, ξεμακρύνω· || νουτ. ἀφαιρῶ τὰ ἐκ χαλκοῦ ἐλάσματα ὅτινα ἐπικολοῦνται τὴν γάστραν ἐκλύου πλοῦν· || εἰδ. ἐπὶ πυροβόλων ὀπλῶν, ποιοῦμαι ἀποχάλκωσιν βλλ.

ἀποχαλκῶ δημ. ἀποχάλκω βλλ.

ἀποχάλκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὑπάρχοντος ἐν τιμ μεταλλίνῳ ἀντικείμενῳ χαλκοῦ, ἢ ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἐπικαλύπτοντος ἀντικείμενου τὴν χαλκοῦ· || εἰδ. ἐν τῇ πυροβολικῇ ἢ ἐργασίᾳ δι' ἧς ἀφαιρεῖται ὁ ἐντὸς τοῦ κολλοῦ ταχυβόλων πυροβόλων χαλκός, ὁ ἐκεῖ ἀποτιθέμενος ἐκ τῶν πλημάτων ἐνεκα τῶν τριβῶν αὐτῶν ἐν τῇ ζώνῃ σφηνώσεως.

ἀποχαλῶ-έω δημ. κ. ἀποχάλω-έω, ἀόρ. ἀποχάλασα, παθ. ἀποχαλάσθηκα, μτχ. παθ. παροικ. ἀποχαλασμένος καταστρέφω τὸ ὀλοτελῶδες, ὄθ. κ. φονεύω: Σάφρ.μτφ.Εὐρ.ἱππ.δ13 γέ μου, τὶ κάνεις; τοὺς δικούς σου ἀποχαλῶς· || διαφθερῶν οὐκὴρπρωτικῶς: Δραγ. Ὀσ.Ζωντ.152,13 τὶ γραμματεῖα αὐτὰ τοὺς ἀποχάλασαν· 2) ἀμτφ. ὅπως φθειρομαι, χαλάω ὀλοτέλα: ἀποχάλασε τὸ ρημαδικῶ· || κ. μτφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς ἐξαχρεῖομαι, διαστρέφωμαι: ἀποχάλασε αὐτὸ τὸ παιδί |.

ἀποχαλυθῶ-έω νεώτ. μτφ. καθιστῶ τὴν ἐξ ὀλοκλήρου οἶοντι χαλύθδων, σπιδαρόν: Ὁ Ἄφειτ.87 ἀποχαλυθῶθέντες βραχιόνες.

ἀποχαλῶ-έω κ. δημ., μέλλ. ἀποχαλάσω, δημ. παθ. κ. μέσ. ἀποχολιέμαι κ. ἀποχολιόμαι, ἀόρ. ἀποχαλάσθηκα, μτχ. παροικ. ἀποχολασμένος χαλαρὰ καὶ ἀπολύω, παραιτῶ, ἀφήνω: Ἄριστφ. Νεφ.762 ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀερα λυπόδατον, Πλούτ. Ἀθ.655 Β ἑαυτὸν δὲ πῶς ἀποχάλασε· 2) δημ. κ. ἀποχάλω βλλ.

ἀποχάμα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπόχμα βλλ.

ἀποχάμα ἐπίρρ. δημ. ἐντελῶς χαμαί, ὀλωσθίωλον χάμου, κατάχαμα.

ἀποχάμενος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς καταστραμμένος· || ὁ ὀριστικῶς ἐξαφανισθεὶς· 2) ἐν ἡθ. σημ. ὁ εἰς πλήρη ἐκτραχηλισμὸν, ἀκόλασιαν ἐκπεσών.

ἀποχαντακῶ δημ. εἰς μεγίστην ἀθλιότητα περιῶν, ὀλωσθίωλον χαντακῶν βλλ.: Ἐντελῶς παραμορφῶν, ὀλωσ ἀσημιζῶ: πῆγαν νὰ διορθώσῃ τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀποχαντάκωσι, - ἢ βλογιὰ τῶν ἀποχαντάκωσιν.

ἀποχάνω δημ. χάνω ἐξ ὀλοκλήρου, χάνω τὰ ἀπομένοντα: ἀπόχασε τὰ λεφτά του στὸ παιδικί, ἀποχάρῶζω δημ. λέγω τι μόλις ἀκούομαι, μόλις φθιβρίζω τι.

ἀποχαράη (ή) δημ. ἡ περάτωσις τοῦ χαράγματος μυλολίθου ὑπὸ τοῦ μυλωθροῦ.

ἀποχαράη (τὸ) δημ. τὸ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποχαράη βλλ. πίπτον ἐκ τοῦ μύλου ἀνάμικτον μετρίμματα λίθου ἄλευρον· ὁ μύλος εἶναι ἀποχαράη καὶ θὰ πάρησ ἀποχαράηδια.

ἀποχαρακῶ-ώμ. μτγ. κ. νεώτ., δημ. -ώνω ἀποφράττω, ὄχυράνω διὰ χαράκιματος· Διον. Ἀλ. 5, 58 ἀφαράκω τὰ πέριξ καὶ ἀπετάφρευεν· 2) νεώτ. κ. δημ. περαινῶ τὸ χαράκιμα, ἴσθι τὴν χάραξιν εὐθεῖαν διὰ τοῦ κανόνος· ἀποχαράκωσα τὸ τετραδίο· 3) δημ. περαινῶ τὴν διὰ μαχαριδίου ἀφαιρέσιν δακτυλίου φλοιοῦ ἐκ τοῦ κορυμῶ ἢ τῶν κληροσπίδων σταφιδομύλου· ἀποχαράκωσα τὴ σταφίδα· κ. παθ. -ώνωμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμμ.· || εἰδ. ἐπὶ πεῖκων τὸ οὐδ. τῆς μτγ. ἀποχαράκιμω, τὸ ἐκ τῶν ἐπιναυημένων πρὸς ρηθυσυλλογὴν ἐντομῶν μετὰ τὸ πολὺ χαράκιμα βλλ. καγεκτικόν, φθίνον δένδρον.

ἀποχαρακῶ δημ. ἀποχαρακῶ βλ. λ.
ἀποχαράξις-ως (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐντομή, ἡ χαράματα· Πλουτ. Ηθ. 1079 Ε πολλὰς ἀποχαράξις λαμβάνοντα (τὸν κλών)· 2) νεώτ. ἡ περότωσις τῆς χαράξεως βλλ.

ἀποχαράσσω μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποξέω ἐπίπινος χαράγματα· Δίων. Χρ. Λόγ. 31, 612 ὁ τὴν ἐπιγυροφὴν ἀναίρων εἰκόνας τινὸς ἵπτον τὴν ποιεῖ τοῦ τὴν στήλην ἀποχαράσσοντες· 2) θεραπεύω δι' ἐγχοράξεως· 3) νεώτ. περαινῶ τὴν χάραξιν· 4) δημ. νεύων φιδυρίζω ἢ χειρονομῶν ὑποδηλῶ τι.

ἀποχαρδαλωμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀποχαρδαλώω βλλ.

ἀποχαρδαλῶ δημ. μέσ. κ. παθ. -ομαι, ἀδρ. ἀποχαρδαλώθηκα, μτγ. παρσκ. ἀποχαρδαλωμένως ἐπιφέρω πλήρη ἐξάρθρωσιν· || συνηθέστ. ἐπὶ πραγμ. προκαλῶ ἀποσυνθῆσιν τῶν μερῶν ἐξ ὧν τὸ συγκροτεῖται, κἄνω χάρβαλο, ζεχαρβαλῶνα· ἰκόνησε - κούνησε ἀποχαρδαλώσας τὴν καρέκλα· || μτφ. τὸ μέσ. καταρρέω, καταστρέφωμαι τελείως· μέ τὴν οικονομικὴν κρίσιν ἀποχαρδαλώθησαν οἱ μικρὲς τράπεζες· || ἠθικῶς ἐκπίπτω, ὄλω ἐξαιρουμένοι· ἀποχαρδαλωμένο σπῆτι (ἢ ἐν ἠθικῇ ἀποσυνθῆσει οἰκογένεια).

ἀποχαρίζομαι κ. μον. χαρίζω, δωρῶ· Ἐπιγρ., Εὐστ. Πονημ. 72, 30 ἀποχαρίζομενος τὰ δῆθεν ὑμέτερα φίλους ἢ ἄλλοις οἰκειοίς· || παθ. κατὰ τὴν αὐτ. σμμ.· Πάπ. τάλαντον ἀποχαρισθῆναι σοι.

ἀποχάρισμα-ατος (τὸ) Πάπ. ἡ πράξις τοῦ ἀποχαρίζεσθαι βλλ., ἡ ἔωρα, τὸ χάρισμα.

ἀποχαρισθῆ-έω δημ. ἀνταποδίδω χάριν, δίδω ὀφειλομένην εὐχαριστίαν.

ἀποχασκισμένος-π-οδημ. ὁ ἐν ἀποχαινώσει ὢν.
ἀποχάσσω δημ. κεχνηδὸς εἶμι, ἐν ἀποχαινώσει διατελῶ· 2) παρουσιάζω, ἔχω μέγα χάσμα, ζεχειλῶνος πολὺ, ἐπὶ ἐνδυμάτων· || ἔχω σχισμὴν, χάσκιμα, σκισματὰ, δίδωμεσον ὄνοισμα, ἐπὶ δομῆς, οἶον τοίχου, θύρας κττ.

ἀποχαινώ κ. νεώτ., δημ. -ώνω, μτγ. παθ. παρσκ. ἀποχαινώμενος καθιστῶ τὴν τελείως χαιδόν, ἄθονον· Πλαν. μτφρ. Ὀβιδ. 15, 228 τὴν τῆς ηλικίας ρῶμιν ἀπ· || νεώτ. ἐπὶ προσ. ἐπιφέρω πλήρη χαιδόν, ἀμβλυσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν, τὴν βουλήν κ. γεν. τὴν ζωικότητά τινος· ἔχει ἀποχαινώθη ἀπὸ τὴν χρῆσιν ναρκωτικῶν.

ἀποχαινώσις-ως (ή) νεώτ. ἡ κατάσταση τοῦ ἀποχαινούσθαι βλλ.· διατελῶ εἰς ἀποχαινώσιν.
ἀποχαινωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποχαινώσιν βλλ.

ἀποχέζω δημ. περαινῶ τὸ ζέξεν, παύομαι γέζων.
ἀποχέλωμα (τὸ) δημ. τὸ πολὺ ζεχειλῶμα βλ. λ.
ἀποχειλῶ δημ. ἀδρ. ἀποχειλώσασ, μτγ. παθ. παρσκ. ἀποχειλωμένος ἔχω χεῖλη, ἴσθι προερχόμας

ἐν σχήματι χειλῶν, ζεχειλῶνω· τὸ καλορραμένο ροῦχο δὲν ἀποχειλῶναι· || μτφ. φρ. ἔφασε τὴν ἀποχειλωμένην του ὑπέστη τὸν προσήκοντα ἐπὶ πταίσματι κολασμόν, ὄνειδισμόν κττ. ἢ ἄ. τὴν ἀπερίφραστον ἀρνησιν εἰς αἰτήσιν του, τὴν ἀποκρούσιν προτάσεώς του ἢ ἐπιδιώξεως, ἰδίως γάμου, ὄρθ. δ. γρ. ἀποκυλωμένη βλ. ἀποχυλῶνω.

ἀποχειμάζω ἐν χρῆσ. ὡς ἀπρόσ. -ει παθεῖ ὁ χεῖμων, παρέρχεται ἡ καταγιγίς· Ἀριστ. Πρ. 943 Β 31 ὅταν ἀποχειμάζῃ, εὐδία εἴθεθε γίνεσθαι.

ἀποχειμῶνα (τὸ) δημ. αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ χειμῶνος· || ὡς ἐπίρρ. περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος· 2) ὄμ. ὡς ἐπίρρ. μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χειμῶνος, μετὰ τὸν χειμῶνα.

ἀποχειμῶνα (τὸ) δημ. συνηθέστ. κατὰ πληθ. ἀποχειμῶνα βλλ.· παροιμ. ὁ χειμῶνας γιὰ τοὺς γέροντας, τ' ἀποχειμῶνα καὶ γιὰ τοὺς νεοῦς (ἐξυπνοσεῖται τὸ· ἐνέχει κίνδυνον ὕψους)·

ἀποχειρίζω κ. δημ. ἀποτέμνω τὴν χεῖρα· Ἀνών. π. 2, οὐδὲ ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν· 2) δημ. κ. ἀποχειρίζω περαινῶ ἐργασίαν τινά, δίδω τὸ τελευταῖο χεῖρι· || εἰδ. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀρτοποιήσιν ἄλευρών· ἀποχειρίζω τὸ φωμί (παρατῶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν ζύμωσιν)· 3) ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ἀποσπῶ διὰ τῶν χειρῶν μέρος τῆς ὄλης ζύμης καὶ δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα ἄρτου, κἄνω πλαστάκια, πλάθω τὸ φωμί.

ἀποχειροθίω-ον μτγ. ὁ ἀποχειροθίωτος, ὁ χειρῶναξ, ὁ ἐργατικὸς· Ἦσα. ὁ ἀποχειροθίω· οἱ ἀλιεῖς καὶ χειρῶνακτες καὶ ἐγχειρογάστορες, οἱ τεχνῖται· || Πολυδ. 1, 50.

ἀποχειροθιτικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀποχειροθίωτος βλλ., ὁ χειρῶναξ· Θεοδώρ. 1, 760 βασιλικὸ καὶ ἀποχειροθιτικόν.

ἀποχειροθίωτος-ος ὄ. γρ. -ωτος κ. νεώτ. ὁ διὰ χειρῶνακτικῆς ἐργασίας πορίζομενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὁ χειρῶναξ· Ἦρ. 3, 42 ἀγῶ τόνδε ἔλων οὐκ ἐδικαίωσα φέρων ἐν ἀγορῆν, κάππερ γε ἔλων ἀποχειροθίωτος, Ξεν. ΚΠ 8, 337.

ἀποχειροσ-ον μτγ. ὁ ἀπαράσκευος, ἀπροετοίμαστος, ἀκατάριθτος· Πολυδ. 23, 14, 8 πρὸς ἔνια δὲ τῶν ἐπινοουμένων ἀποχειροσ ὢν.

ἀποχειροτόνησις-ως (ή) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποχειροτονεῖν βλλ.

ἀποχειροτονεῖν (ή) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν βλλ. 2), ἡ ἐκ τινος ἀξιώματος ἀδόλυσιν· Δημ. 1330, 28 ὄμ. πολλῶν.. ὕστερον τῆς ἀποχειροτονίας· 2) ἐκκλ. ἡ ἐξ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καθάρσις.

ἀποχειροτονῶ-έω κ. νεώτ. ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω διὰ χειροτονίας, ἴσθι δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός· Ἀριστ. Εἰρ. 668 ἀποχειροτονήθησαν τρις ἐν τῆ κλησίᾳ (τὴν εἰρήνην)· || ἐπὶ νόμων, καταργῶ, καθιστῶ ἄκυρον διὰ χειροτονίας· Δημ. 706, 17 ἐάν δὲ τινες τῶν νόμων τῶν κεῖμένων ἀποχειροτονήθωσι· || ἐν οἰκονομ. κατὰ πλεονασμόν ἐκφορᾷ ἀποχειροτονῶ μῆ.. διὰ χειροτονίας ἀποφαίνομαι ὅτι δὲν..· κ. παθ.· αὐτ. 703, 24 ὡς ἀποχειροτονήσαθ' ὕμεις μὲ φίλι· εἶναι· 2) ἐπὶ προσ. παῦθ τῆς ἀρχῆς, ἀπολύω ἐκ τοῦ ὑποურγῆματος διὰ χειροτονίας· ἀντίθ. ἐπιχειροτονῶ· αὐτ. 676, 10 ἀποχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγόν, Δειν. 110, 12 ὁ δῆμος.. ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφέθων ἐπιμελείας· || ἐκκλ. καθαιρῶ τινά ἀπὸ ἱερατικοῦ ἀξιώματος· 3) ὄμ. ἐπὶ προσ. διὰ χειροτονίας ἀπαλλάσσω τῆς κατηγορίας, ἀθῶν· Δημ. 583, 7 ὁ δῆμος ἀκούσας ἀπεχειροτόνησε Μειδίον.

ἀποχειροθῆμαι-όμεαι δημ. κυριεῦω, ὑποτάσσω· Εὐστ. Πονημ. 283, 23 τὸ Δυρράχιον ἀπονητὶ ἀποχειροθύνται.

ἀποχειριάζω δημ. περικεῖται τὸ ὀλοτελῶς ἐν

τῆ δρακί' || μέσ. -ομαι παθ. ἄορ. ἀποχεριά-
στικα ἀπλώς ἔχω ἐν ταῖς χερσίν, πιάνω στὰ χέ-
ρια: ἀποχεριάστικα τὸ φῶμι καὶ δὲν μπορῶ νὰ
κάνω ἄλλη δουλειά' 2) καταβάλλω πινά, τὸν
κάνω τοῦ χερσίου μου, ἐπὶ πάλης κ. γεν. ἐπὶ συμ-
πολικῆς διὰ τῶν χερῶν.

ἀποχερίζω δημ. ζυμώνω ἀδεξίως τὰ πρὸς
ἀρτοποίησιν ἀλευρα: 2) ἐν ἀπουδίᾳ, βιαστικῶς,
χέρι-χέρι ἀποτελεῖ οἰκιακὴν τινα ἐργασίαν' 3) κ.
ἀποχειρίζω βλ.λ.2) κ.3).

ἀποχεριεῖο ἐπίρρ. δημ. προχείρως, ἐξ ὑπο-
γείου' 2) φρ. ἀποχεριεῖο μου εἰς τὴν ἐξουσίαν
μου, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου, τὸ ἐπ' ἐμοί, στὸ
χέρι μου: δὲν εἶναι ἀποχεριεῖο μου νὰ κάνω αὐ-
τὴ τὴ χάρη (δὲν ἔχω ἐξουσίαν ἢ εὐχέρειαν νά...).

ἀποχερίσμαι (τὸ) δημ. ἢ πράξις τοῦ ἀποχε-
ρίζω βλ.λ.

ἀποχερῶ-ῶ μτγν. κ. μων. κ. νεώτ. μετατρέ-
πω τὴ εἰς ξηρᾶν, εἰς γῆν χέρσον: Γρη.Ναζ.3,925 D'
2) νεώτ. τὸ μέσ. ἀποχερῶσθαι ἐπὶ ἀγρῶν, καθι-
σταμα ὅλων χέρσος, συνών. Ξαγριεῖω.

ἀποχερῶνομαι νεώτ. κ. δημ. μέσ. ἄορ. ἀπο-
χερῶθηκα, μτχ. παθ. παρκακ. ἀποχερῶμένος
ἐπὶ ἀγρῶν, ἀπομένω ἀκαλλιέργητος, γίνομαι ὅλων
χέρσος, Ξαγριεῖω.

ἀποχερῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπὶ ἀγρῶν, τὸ ἀ-
ποτελεσμα τοῦ ἀποχερῶνομαι βλ.λ., τὸ γενέσθαι
χέρσον: ἢ ἀποχερῶσις τῶν γαιῶν.

ἀπόχεσμα (τὸ) δημ. ἢ περάτωσις τοῦ χέζειν.

ἀποχέτευμα-ατος μων. ἢ ἐξ ἀποχέτευσως,
ἀπογωγῆς ὑδάτων δια πορθοῦ προερχομένη πε-
ρικλειστος ἰγρὰ ἐκτασις, οἶον κλειστὴ θάλασσα,
λίγνη ἢ λιμνοθάλασσα: Εὔστ. εἰς Διον.Π.92,|| τοῦ
Ἀραβίου κόλπου, ὅς τῆς νοτίας θαλάττης ἐστὶν
ἀποχέτευμα.

ἀποχέτευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποχε-
τεῦν, ἢ δι' ὀχετοῦ ἀπογαγῆ ὑδάτος ἢ ἐν ὑδαρεῖ
διαλύσει οὐσιῶν, συνήθως ἐπιβλαβῶν: Φιλ.1,29 ἀπο-
χέτευσις περιπτωμάτων.

ἀποχεταιήριος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀποχέτευσιν
βλ.λ.: ἀποχεταιήριος σωλήν.

ἀποχεταιικός-ή-όν νεώτ. ἀποχεταιήριος βλ.λ.,
ὁ πρὸς ἀποχέτευσιν, ὁ δι' οὗ ἢ ἀποχέτευσις, ὁ
ἀποχέτευσις συναφής: ἀποχεταιικοί ἀθλακας,-
ἀποχεταιικά ἐργα,- ἀποχεταιικὰ προσάθειαι.

ἀποχεταιικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποχέτευσ-
εως βλ.λ.

ἀποχεταιῶ κ. νεώτ. δι' ὀχετοῦ ἀπάγω, ἐνεργῶ
ἀποχέτευσιν βλ.λ.: Πλάτ.Πολ.485 D ὡσαυτὸ ρεῖμα
ἐκάσπε ἀποχεταιυμένον || μτφ. μέσ.: Λογγίν.13,3
Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ νάματος εἰς αὐτὸν
μυρίας παρατροπὰς ἀποχεταιυμένον: 2) με-
ταθέτω ἀπὸ τινος εἰς ἕτερον: Πλούτ.Ἡ8.485 F
πρὸς ἑτέρους ἀποχεταιῶν τὸ βασκανον.

ἀποχορδοῖμαι ἀποχῶ βλ.λ.

ἀποχῶ ποι. ἀποχῶμαι (ἐν τῆσ. ἢ), ἀποχεύομαι,
ἄορ. ἀπέχεα, ἐπ. ἀπέχεμα ἐκέχω: Ὀδ.Χ.85 ἀπὸ
δ' εἶδατα χεῖαν ἐραξ, Εὐρ. Ἰων.148 παγάν, θν
ἀποχῶνται Κασταλίας δῖναν' 2) χυνομαι ἔξω:
Διοσκ.2,90 τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ
δὲ ἀπηχομένου' 3) ἐπὶ φύλλων φυτῶν, ἀπονή-
πω, πέρτω χῶμα: Πλούτ.Ἡ8.332 B ἀποχῶθέντα
φύλλα' 4) ἐπὶ γεννημάτων, βλαστάνω: Θεόφρ.
Φ1.4,4,10 ἀποχεται δὲ (τὸ ὄρυζον) οὐκ εἰς
στάχυν (δὲν βράζει στάχυα) || μέσ. -ομαι ἐκ-
θλαστάνω, ἐκφῶμα: Νικ.Ἐπρ.658 νέον δ' ἀπε-
χεῦατο ποίην' || ἐπὶ τοῦ στάχυος, ὅστις ἀναφαί-
νεται, ὅταν ἀνοίγῃ ὁ κάλυξ, ἐκφαίνομαι, ξεπρο-
βάλλω, βγαίνω ἔξω, ξεπετιέμαι: Θεόφρ.Φ1.8,2,5
ἀποχθεῖς δ' εὐθύς (ὁ στάχυς) ἀνθεῖ.

ἀπόχη (ἡ) δημ. κ. -α κ. ἀπόχη (τὸ) ἢ ὀποχή, ἀ-
λειπτική ἐν εἶδει δικτύου βύλακος, ἔχων στε-

φάνην συνήθως Ξυλῆην, εἰς ἣν εἶναι προσηρ-
μομένη ἐμήμηξι λαβή' ἀγῶλ. Ὀππ.Ἀλ.1,3 «ὀ-
ποχαί τὰ κακῶς λεγόμενα ἀπόχεια»: Ζερβ.Τραγ.
ΚΚ.39,13 νύχτιος φάρας ὁ νοῦς μου ρίχνει ἀπό-
χη | στοῦ ἰθύνου σου τὸ πέλαγον' || μτφ. φρ. τὸν
ἔπισσα στήν ἀπόχη (κατέλαβον πρᾶττοντα κα-
κὸν τὴ ἢ εἰς ἀμηχανίαν περιήγαγον).

ἀπόχη (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόστασις,
διάστημα: Πτολ.Γεωγρ.1,1,4 ἐξ ἀπόχης αὐτάρκουσ'
2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπέχεσθαι, ἀποφεύγειν
τὴν χρῆσιν πινός, ἢ ἐγκράτεια: Πλούτ.Δημήτρ.28
ἀπόχη τροφῆς, Μην.1,24 Συναξάρ. Ξία π' ἴσος καρ-
τερίας καὶ ἀποχῆς τῶν κατ' αἰθεθσιν ἡδονῶν'
|| νεώτ., δημ. κ. τὸ μὴ μετέχειν πινός, τὸ μὴ προσ-
εργεσθαι πρὸς συνεργασίαν: ἀπόχη ἀπὸ τῶν
ἐκλογῶν, - ἀπὸ τῶν κοινοβουλίων' 3) ἀπόδει-
ξις δι' ἡς ὁ θανειατῆς βεθοιοῖ ὅτι ἔλαβε τὰ
ὀφειλόμενα, ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως χρέους: ΑΠ
11,233 Φαίδρος ἔγραψε λαθῶν εἰκονικὴν ἀπαγήν'
4) νεώτ. ἄστρον. ἐν τῇ 1ῃ σμ. ἀπόχη πλανήτου
ἢ γωνιώδης ἀπόστασις αὐτοῦ ὀπὸ τοῦ ἡλίου.

ἀπόχηρος (ὁ) δημ., θηλ. -α ὁ χήρος, ὁ ἐν χη-
ρείᾳ ζῶν, ὁ χηρεύων: Παπαδ.Χρ.Δ. Γεκδ.
Φεβ.17,36 εἶχα ὀπανδρευθῆ πρὸ δέκα χρόνων..
ἀλλὰ τώρα εἶμαι ἀπόχηρος.

ἀποχορδοῖμαι-δομαι ἀποσπεροῦμαι: Ἄριστφ.
Εἰρ.1013 ὀλόμων, ἀποχορδίζεις τὰς ἐν τεύτλοισι
λοχαυομένας.

ἀπόχη (τὸ) κ. δημ. κ. ἀπόχη βλ.λ.

ἀπόχημος-ον μτγν. ὁ δι' ἀπόχην βλ.λ.3), ὁ ἐπὶ
ἐξοφλήσει χρέους: Πάπ. ἀπόχημα γράμματα.

ἀποχινόπαρος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν περίοδον
τοῦ φθινόπωρου' 2) μετὰ τὸ φθινόπωρον.

ἀποχονιά (ἡ) δημ. ἢ μετὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος
χρονικὴ περίοδος: ἄσπισα στήν ἀποχονιά παιδες.

ἀποχλιζώ μτγν. κινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ (ἀμφ. ἢ)
ἀποχλωμαίνω δημ. ἄγρ.-χλωμαίνω καθίστα-
μαι ὀλοτελῶς χλωμός, γίνομαι κάτωχρος: Ἐρω-
τόκρ.Δ.300 τὸ πρῶσι ἀποχλωμαίνε, κὶ ἤτρεμε
σάν καλάμη, - ἀποχλωμάσασ ἀπὸ τῆς θερμῆς

|| κ. μτβ. καθίστω τινα ὅλων χλωμόν: τὸν ἀπο-
χλωμάσας ὁ φόβος - τὸ παραύξ. ἢ ἀναγαύλα.

ἀποχλωρίας Ἡσ. «οὐ ἀπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας
ἢ χροῦ τῆς ὀφειως ὀλλάσσειται».

ἀποχλώρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ὀλοτελής χλω-
ρωσις βλ.λ.

ἀποχορδίζω Ἡσ. «ἀποσβεῖν, ὡς χοῖρον
ἐλαύνειν», αὐτ. «ἀπεχοίριασεν' ἀπεσπῆρθησεν'
οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων ἀπέληξεν».

ἀποχοίρωσις-εως (ἡ) μων. κ. νεώτ. ἢ εἰς χοῖ-
ρον μεταμόρφωσις: Εὔστ.1.656,32' || νεώτ. μτφ.
ἢ μεγάλῃ ἠθικῇ κ. γεν. φυγικῇ κατάπτωσι, τὸ
ἀποπροστύχημα' συγγ. ἀποκλήνωσις,
ἀποχον (τὸ) Πάπ. κ. ἀποχος|οἶ ἀπόδειξις ἐξο-
φλήσεως.

ἀποχοντρίων δημ. ἄορ. ἀποχόντρησα γίνομαι
καθ' ὑπερβολὴν χοιρῶδης παχύς: 2) μτφ. γίνομαι
ὀλότελα χοιρῶδης, ἴσται οὐχὶ λεπτός τούς τρόπους,
καταντῶ χυδαῖος, βάνασσος' || ὁ τὴν εὐστοφίαν
τοῦ πνεύματος παντελῶς ἀπολέσας' 3) κ. μτβ. ἐν
ἀμφ. ταῖς σμ.: ἢ πολυφαγία τὸν ἀποχόντρησα, -
τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀποχόντρησε τὸ μυαλό.

ἀποχόντρι (τὸ) δημ. περὶληπτ. τὰ ἐκ τοῦ κο-
σκινίσματος ἀλεύρων σκύβαλα.

ἀποχόντρια (τὰ) δημ.κ. ἀποκόντρια ἢ ὑποχονδρία
ἀποχόντριος-ια-ο δημ. κ. ὑποχ.-κ. ὑποχόντ-
ῶ ἀπὸ χαρακτῆρος σκυθρωπῶς καὶ ὑστροπῶς'
|| ὁ ἀποφεύγων τὴν μετ' ἄλλων ἀναστροφὴν
συγγ. μισάνθρωπος.

ἀποχον (τὸ) Πάπ. πιθαν. τὸ ἀπόχημα βλ.λ.
ἀποχορδίζομαι νεώτ. γίνομαι παράχορδος:
ἀποχορδισμένον μουσικὸν ὄργανον.

ἀπόχορδος-ον μτν. παράχορδος, παράφω-
νος : Κλημ. Αλ. Στρωμ. 2,493,33 ἵνα μή τινας ἔκτο-
νον καὶ ἀπόχορδον ἴσῳσιν.

ἀποχορτάζω μτν. τρέφω, παχύνω καθ' ὑπερ-
βολήν, τελεῖως χορτάζω βλ. λ. : Σωσιβ. 2,13.

ἀποχος-ον κ. ὁ ἀπόχιμος βλ. λ. : Πλάτ. ἀποχα
γράμματις || τὸ οὐδ'. -ον κ. ὡς οὐσα, κατά τὴν
αὐτὴν σημ. : Πλάτ. πέμφαι τὸ ἀποχον (τῆς ἀπό-
δοξιν ἐξοφλήσεως χρέους) : 2) Ἡσ. «ἀποχον»
ἀπότηγον, ὁ δὲ ἀπορκοικον, οἱ δὲ μάταιον α.

ἀποχραίνω ἐπιχρωματίζω, ἐκχρωματίζω τοὺς
ζωηρούς τόνους χρώματος εἰκόνας, βαθμιαίως με-
ταβάλλω χρώμα τὸ ἀπὸ ἀνοικτοῦ εἰς σκοτεινόν, τὸ
ἀμαυρῶ, τὸ σκοτεινιάζω ἢ τὸ ἀδυνατίζω : Πλάτ.
Νόμ. 769 Α' : 2) παθ. -ομαι σκιάζομαι, ὁρθῶτ. ὑφί-
σταμαι ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματος : αὐτ. Πολ. 586 Β
ἐσικρασημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως
ἀποχρανομέναις : 2) μέσ. ἐπὶ καρπῶν, ἀλλάσσω
τὸ χρώμα : Ἀριστ. Κόσ. 796 Α 24 ἀποχραίνεται
καὶ μεταβάλλει εἰς τὸ τοῦ αὐλοῦργου χρῶμα

ἀπόχραντος Ἡσ. «ἀκάλυπτος, ἀπροφάσιτος».
ἀπόχρα ἐκκλ. μον. τὰ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν
ἐπιπλά, τὰ χρειαζόμενα τοῦ σπιτοῦ : Σινοδ. Κωδ.
Λατερανοῦ 4,19 τινας κληρικῆς τὰς ἐκκλησίας οὗ-
τους ἐπιθέσασιν ἀποχραῖς ἴδιους τε καὶ ἄλλοι-
στρίους καὶ μάλλον οἰκίας λαϊκῶν ἢ θεοῦ βα-
σιλικῆς φαίνεσθαι.

ἀποχρεμια-ατος (τό) κ. νεώτ. τὸ ἀποχρεμπτώ-
μενον, τὸ ἀποπτύμενον φλέγμα : Ἡσ. «ἀποχρεμ-
ματος ἀποπτώματος» : Ἰνπ. Τόπ. Ἀνθρ. 16 ἀπο-
χρεμῆσας ἐπὶ ἐν τῷ πλεῖστον ἔδοντος.

ἀποχρεμπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς ἀποχρεμ-
ψιν συντελής : φάρμακα ἀποχρεμπτικά ἰπρκα-
λοῖντα ἢ εὐχραίνοντα τὴν ἀποχρεμψιν.

ἀποχρεμπτομαι κ. νεώτ. κάμνω ἀποχρεμψιν,
βῆλυν ἀποπτύω φλέγμα : Ἰνπ. Διαστ. 58 ἀποχρεμ-
πτεσθαι τὰ ἐνεχόμενα.

ἀποχρεμψις-εως ἰή) κ. νεώτ. τὸ κάμνειν ἀπό-
χρεμμα βλ. λ. : Ἰνπ. Ἀφ. 4,47 αὶ ἀποχρεμψις αὶ ἐν
τοῖσι περυσίοις μὴ διαλείπουσι : 2) κ. νεώτ. τὸ
ἀποχρεμπεσθαι βλ. λ. ἦτοι ἢ ἀλόπτισι τὴν ἐκκρί-
σιν, ἀπινες παράγονται εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄρ-
γανα ἐνεκα ὀργανικῆς παθίσεως ἢ λειτουργικῆς
διαταραχῆς αὐτῶν : Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. 3,104,24
«ἀποχρεμψις δὲ ἐπὶ τῷ καθάρσει τοῦ λάρυγγος
καὶ τραχεῖας ἀρτηρίας».

ἀποχρεμῶται ἐπίρρ. ὄμρ. ἀντὶ ἀποχρώντως βλ. λ.

ἀποχρεσθῆαι δημ. ἀποτῶ χρέος, ξεχρωδῶνμαι.

ἀποχρέωμα (τό) δημ. ἐκδούλευσις ἢ εὐεργεσία
ἐπογομένη εὐγνωμοσύνην.

ἀποχρεωμένος (ὁ) δημ. κ. ὑποχρεωμένος ἢ ὑπο-
χρέωσις, ἢ δι' ἐκδούλευσιν ἢ εὐεργεσίαν ὀφειλο-
μένη εὐγνωμοσύνη, τὸ νὰ χρωσταιὴ κανεὶς χάρη.

ἀποχρέωνω δημ. ὑποχρέωνω, προσφέρω εἰς τινα
ἐκδούλευσιν, εὐεργεσίαν ἐπογομένην εὐγνωμοσύνην.

ἀποχρέωσις ἰή) δημ. ἢ ὑποχρέωσις, ἢ ἀπο-
χρεωσὶς βλ. λ.

ἀποχρηματίζω μτν. κ. Ἐπιγρ. περὶ αὐτῶν, τερμα-
τίζω συζητήσιν ἐπὶ τινος θέματος : Φιλῶδ. Θε. 3,14
ἀποχρημ. λόγον ἰάμφ. 1) 2) Ἐπιγρ. -ομαι ἐπὶ
ἐγγράφου, καταπίθεμαι, καταγράφομαι ἐν ἐπισημῶ
ἀντιγράφω : ἀποχρ- ἐν τοῖς ἀρχαίοις.

ἀποχρημάτος ὁ χρημάτων (περιουσίας) ἀπο-
στερητικός, ὁ δι' ἀρπαγῆς χηρῆστος : Αἰσχ. Χο. 275
ἀποχρημάτοις ζημίαις ταυρούμενον ἢ ὀργιζόμε-
νον διὰ τὴν ἐξ ἀποστερητικῶς τῆς περιουσίας ζή-
μιαν δ'. ἔρμ. ἀποχρημάτοις ζημίαις = οὐκ χρηματι-
κὰ πημάρια, δὲ αἰματηραί.

ἀποχρησις-εως ἰή) μτν. ἢ καθ' ὑπερβολὴν
χρησις, ἢ κατάχρησις : Πλούτ. Ἠθ. 267 F ἀποχρη-
σις καὶ συστολαὶ τῶν περιπτῶν ἰάμφ. κατὰ
διάφ. ἔρμ. ἢ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ. .), ΚΔΚολ. 2,22 μὴ

ἀφ' ἡμῶν γέσθη μὴδὲ θίγγη - ἅ ἐστι πάντα εἰς
φθορὰν ἀποχρησίαι.

ἀποχρηστικός ἐπίρρ. μτν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀπο-
χρώντως βλ. λ. : Διογ. Α 7,160.

ἀποχρηστὰ ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὰ Χριστοῦ γεννα.

ἀποχρεῖω μτν. μέλλ. -ίσω ἀπολείφω.

ἀποχρεῖσθ-ῶ μτν. μετατρέπω εἰς χρυσόν
ἢ εἰς χρυσὰ νομίσματα : 2) κάμνω ἐπιχρυσῶσιν :
Ἀρτεμίδ. 1,9,73 ἵνα ἀπαχυρωθῆ ἢ ἀποχρυσωθῆ.
ἀποχρῶσάνω δημ. καθιστῶ τὸ ἐξ ὀλοκλήρου
χρυσόν, τὸ κάμνω ὀλόχρυσον : 2) κ. ἀντιθ. ἀφαιρῶ
τὸ ἐκ χρυσοῦ λεπτὸν ἐπικάλυμμα, τοῦ ξεφλουδιάζω
τὸ χρυσάφι.

ἀποχρῶ-ῶ ἰων. -χρῶ, ἀπαρ. -χρῆν, ἰων. -χρῶν,
μτκ. -χρῶν, -χρῶσα, ποι. -έχρη, ἰων. -έχρα, μέλλ.
-χρήσω, ἄορ. -έχρησα ἄρκω, ἐπαρκῶ, φθάνω :
Δημ. 46,10 τῆλικούτην ἀποχρῶν οἶμαι τὴν δόξαν
Ἀριστ. ἀπ. 4,7 ἠλικούτῃ ἀποχρῶσα, Ἡρόδ. 5,31 ἀπο-
χρῆσαι. . . ἔκατον νέας χερσίδασθαι : συνήθ. τὸ γ'
ἐνικ. μετὰ δοτ. : αὐτ. 7,43,196 ποταμὸς οὐκ ἀπέ-
χρησε τῆ στρατιῇ πινόμενος, Ἰσοκρ. 88 Α ἀπόχρη
μοι τοσοῦτον ἀπρῶσα. : Ἡρόδ. 1,66 ἀποχρῶ μοι
ἀγειν, αὐτ. 7,148 ἀπέχρησθαι ἠγεμόνοισι ὄμοις
ἀπρῶσα. : Ἰνπ. 597,7 ἀπόχρη τινὸς ἵπάρχει ἀρκε-
τὸν ἐκ τινος ! : 2) παθ. ἰκανοποιῶμαι, εἶμαι εὐχα-
ριστημένος : Ἡρ. 1,37 ἀποχρεόμενον τούτοις τῶν
Μυσῶν' || ὄμ. ἀπροσώπ. : αὐτ. 8,14 ἀπεχρέτῳ σφί
ἡσυχίην ἀγειν : 3) μέσ. -χρῶμαι, ἰων. -χρῶμαι
μεταχειρίζομαι τι πρὸς ὠφέλειάν μου : Θουκ. 1,68
ἐπικαιρότατον χωρίον. . . ἀποχρῆσθαι : 4) κάμνω
κατόχρησιν : Δημ. 555,22 εἰς ταῦτα ἀποχρῆσθαι τῷ
πλουτεῖ : 5) μετ' αἰτιατ. φθείρω, δὲ. κ. ἀποκτεῖ-
νω : Θουκ. 3,81 ἐκ τῶν νεῶν ἄσους ἐπέισαν ἐσθῆ-
ναι ἐκδιβάζοντες ἀπεχρώντο.

ἀποχρῶξ ἀποχρώννυμι βλ. λ.

ἀποχρωματίζω νεώτ. κ. δημ., ἄορ. δημ. ἀ-
ποχρωματίζω, μτκ. παθ. παρακ. ἀποχρωματι-
σμένος ἀφαιρῶ τὸ χρώμα τινός || παθ. -ομαι
ὑφίσταμαι ἀπόλειπιν, ἀλλοίωσιν, ἐξασθένησιν τοῦ
χρώματος, ξεθωριάζω, ξεθάβω : 2) δημ. περῶν
τὴν διὰ χρωμάτων ἐπίχρησιν, τελειώσιν, τὸ χρω-
ματίζω : ἀποχρωματίζω τὰ παράβουρα.

ἀποχρωματίζεις-εως ἰή) νεώτ. τὸ ἀποχρωμα-
τίζειν βλ. λ., ἢ ἀφαίρεσις τοῦ χρώματος || ἢ
ἐξασθένησις, ἢ ἐλάττωσις τῶν ζωηρῶν τόνων χρώ-
ματος, τὸ ξεθωρίασμα.

ἀποχρωματίζω ἰή) δημ. ἢ συντέλεσι. τοῦ
χρωματισματος : γινὸ τὸ ἀποχρωματίζω τῶν πα-
ραβυριῶν πληρώσαμε τρία μεροκάματα.

ἀποχρωματισμός (ὁ) νεώτ. ἢ ἀποχρωματίζω βλ. λ.

ἀποχρωμένως ἐπίρρ. μτν. ἀποχρώντως βλ. λ. :
Φιλῶδ. Ρητ. 2,878 ἰάμφ. 1.

ἀποχρῶν-ντος ἰή) λόγος μτκ. ἐνεστ. τοῦ ἀπο-
χρῶ βλ. λ. ἐν τῇ λογικῇ, ὁ ἐπαρκής || γεν. ὁ δι-
καιολόγος : ἀναυ ἀποχρώντος λόγος.

ἀποχρώννυμι μτν. νεώτ. -ῶ ἀποχραίνω
βλ. λ. : Πολυδ. 7,129 χρῶσαι, ἐπιχρῶσαι, ἀποχρῶ-
σαι : 2) νεώτ. -ῶ ἀποχρωματίζω βλ. λ.

ἀποχρώντως ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐπαρκῶς,
ἀρκούντως, μετ' εὐλόγου δικαιολογίας : Πλάτ. Πολ.
429 Α ἀποχρώντως εἰρησθῶ, Θεοδ. Μετ. ἐν Σάθ.
1,150 ἀποχρώντως ἔχειν τῆ τε πόλει τῆς περὶ
ταῦτα φιλοτιμίας τῶν ἔργων, - ἐδικαιολόγησεν
ἀποχρώντως τὴν ὄπουσιν του.

ἀποχρωσήμετρον ἰή) νεώτ. ὄργανον πρὸς
καταμέτρησιν τῆς ἀποχρώσεως βλ. λ. 2), τοῦ ἀ-
ποχρωματισμοῦ.

ἀποχρωσις-εως ἰή) κ. νεώτ., δημ. -η ἢ βαθμι-
αία μετάθεσις ἀπὸ βασικοῦ χρώματος εἰς ἄλλα
ἢ ἀπὸ σκοτεινοῦ χρώματος εἰς ἀνοικτὸν καὶ λά-
νθαλον : Πλούτ. Ἠθ. 346 Α Ἀπολλόδωρος ὁ ζω-
γράφος ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρών φθορὰν καὶ

ἀποχρωσιν σκιάς || νεώτ. κ. δημ. ἡ παραλλαγή βασικοῦ τίνος χρώματος: ὑφάσματα εἰς ὄλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου· || κατ' ἐπέκτ. ἀπόχρωσις ἤχου (ἤχος ἐλαφρῶς διαφέρων ἀπὸ τοῦ βασικοῦ), ἀπόχρωσις φωνῆς (παραλλαγή)· || νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ.: ἀπόχρωσις ἐννοίας (ἐννοία ἐλαφρῶς διάφορος τῆς κυρίας), ἀποχρώσεις πολιτικοῦ κόμματος· 2) νεώτ. ἡ ἀπόλεια ἢ ἀλλοίωσις τοῦ χρώματος, ὁ ἀποχρωτισμός βλ.λ., τὸ ξεχρωμάτισμα, τὸ ξεθώρισμα.

ἀποχρωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἀποχρωτισμόν, ξεχρωμάτισμα, ὁ ἀποχρωματίζων βλ.λ.: ἀποχρωστικὴ οὐσία.

ἀποχταίνω δημ. κ. ἀποχτάω κ. ἀποχτώ βλ. λ. ἀποκτώ, κτώμαι.

ἀποχτώω δημ. κ. -αίνω κ. ἀποχτώ βλ.λ. ἀποκτώ βλ.λ.

ἀποχτενίδι [τό] δημ. κ. ἀποκτενίδι βλ.λ.: δ.τραγ. τῶν καταρῶ σου τῷ μαλλίῳ νέχ'α τ' ἀποχτενίδια.

ἀποχτενίζω δημ. περαίνω τὸ κτένισμα, ἀποχτενίζω βλ.λ.

ἀποχτήμα [τό] δημ. ἀπόκτημα βλ.λ.

ἀποχτήνω δημ. ἀποκτώ βλ.λ.

ἀποχτιζώ δημ. περαίνω τὴν κτίσιν, τὴν οικοδομίαν, κτιζώ ὁλότεια: ἀπόχτισα τὸ σπίτι.

ἀπόχτυπος [ό] δημ. ὁ ἥρως εὐδικαίριος ἤχος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ38,21 κί ὁ ἀπόχτυπός του σά βαρια μιλά [ἐπὶ ἤχου ὀρολογίου]· 2) συνεκδ. ἐπὶ τῶν παλῶν τῆς καρδίας, ὁ ταχύς καὶ ἔντονος κτύπος: ἀπὸ τὸ θυμῷ, - ἀπὸ τὸ φόβῳ, - ἀπὸ τὴν τρεχάλα ἔχει ἀπόχτυπο· 3) συνεκδ. μτφ. ἡ φυσικὴ ἀνησυχία: εἶδα κακὸ ὄνειρο γιὰ τὸν πατέρα τῆς κί εἶχε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπόχτυπο.

ἀποχτυπῶ-άω δημ. περαίνω τὴν τύψιν, τελειῶνω τὸ κτύπημα βλ.λ.: ἀποχτύπησα τὸ γάλα [ἐπέβρανα τὴν διὰ διαρροῦ ἀποβουτύρωσιν τοῦ γ-]· 2) μτφ. κάμνω ὑπανεικτόν, πλαγίως, ἐντέχνως, ἐπιτηδεύεις ὑπεθυμίζω: ὄλο μάς τὴν ἀποχτυπᾶ τὴν χάρη ποῦ μάς ἔκαμα.

ἀποχτώ-άω δημ. παθ. ἀποχτέμαι, ὄδρ. ἀποχτήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποχτημένος κτώμαι, τὸ νεώτ. ἀποκτώ βλ.λ.: δ.τραγ. μαρξάσε ἡ καρδούλα μου κὶ ἀπόχτισα μαρξά, Δραγ. Ὁσ.Ζωντ.19 γιατί δέν είναι τίποτε ποῦ ν' ἀξίει ἄρκετα γιά νά τὸ ἀποχτίσω· || παθ. γίνομαι κτήμα τίνος, περιέρχομαι εἰς τὴν κυριότητά τίνος, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ νομήν: ὄδεξα, - ὀδόληψη, - πλοῦτος ποῦ ἀποχτήθηκε μὲ κόπους· || κ. ἐν εἰδ. σμ. ἐπὶ γυναικός: ἀποχτήθηκε ἀπὸ πολλούς· παροιμ. κὶ ἀπὸ τὰ βιός τὸ τίμια ἀποχτημένο παίρνει ὁ διάβολος τὸ μιοδ.

ἀποχτυδαίζω νεώτ. καθιστῶ τὴ ἐντελῶς χυδαίον, ἐκχυδαίζω: ἀποχτυδαίζω λείεις.

ἀποχτυδαίουμαι-ομαι νεώτ. καθισταμαι ἐντελῶς χυδαίος.

ἀποχτυδαίσιμος [ό] νεώτ. τὸ καθιστάναι τι ἐντελῶς χυδαίον, ὁ ἐκχυδαίσιμος.

ἀποχυλίζω μτγν. μέλλ. -ίω κ. -ιῶ ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὸν χυλὸν ἢ χυμόν διὰ μασήσεως ἐξάγων τὸν χυμόν τὸν ἀπομυζῶ: Διοσκ.κ.115 διαμυζώμενοι τὴν ρίζαν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀποχυλίζουσι ἐκπύοντες τὸ διαμύζημα· || κ. παθ. ἀπομυζῶμαι: Διοσκ.κ.117 ὑποτιθέμενη τῇ γλώττῃ καὶ ἀποχυλίζομενη.

ἀποχυλισμα-ατος [τό] μσν. ὁ ἀφαιρθεὶς, ἐξάχθεῖς χυλός ἢ χυμός, τὸ ἐκχυλισμα: Γεωπ.15,61 μαλάκης ἀγρίας ἀποχυλισμα.

ἀποχυλώ-όω δημ. -ώνω, παθ. ἀποχυλώνομαι, ὄδρ. ἀποχυλώθηκα, μτχ. παρακ. ἀποχυλωμένος ἀποχυλιζώ βλ.λ.: Ἰπν. Γυ.1,93· 2) δημ. ἐπὶ ἐδέσματος, ἴδια ὄσπριον καθ' ὑπερβολὴν ἐφθέντων, ἐντελῶς πολτοποιοῦμαι, ὀλότεια χυλώνα, διαζωμεύομαι: παρόδρασαν τὰ ροθίθια κὶ ἀποχυλώ-

σανα· || παθ. κ. ἐν μέσ. σμ. ὑφίσταμαι ἀποχυλώσιν, ὄλωσ διαζωμεύομαι ἐξ ἐνεργείας ὄλλου ἢ ἀπ' ἑαυτοῦ· || ἢ μτχ. παθ. παρακ. ἐν τῷ θηλ. μτφ. ἐν φρ. ἐπραγε τὴν ἀποχυλωμένη του [ὑπέστη δευτὴν ἐπίπληξιν ἢ ἀ. ἄρνησιν εἰς πρότασιν ἢ αἰτησίαν του]· πρβλ. χυλόπιττα κ. ἀποχυλωῶν.

ἀποχυλώω [τό] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχυλώ βλ.λ.21.

ἀποχυλώω δημ. ἀποχυλώ βλ.λ.

ἀποχυλώσις-εως [ή] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχυλώ βλ.λ.21.

ἀπόχυμα-ατος [τό] μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπὸ τίνος χεόμενον: Τίμ.Λοκρ.100 Α. οἶον ἀπόχυμα βεῖν· 2) ἡ ζώπισσα, ἡτοί τὸ ἀποξευθιμένον παλαιὸν ἐκ ρητίνης καὶ κηροῦ ἐπίχρισμα τῶν πλοίων: Διοσκ. 1,98 εζώπισσαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ τῶν πλοίων ζυομένην ρητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλούμενη ἰσὺ ἐνὶν ἀπόχυμα· 3) εἶδος ἐμπλάστρου: 'Αέρ.15,24 'Ορειβάσιον ἀπόχυμα ἐμπλάστρον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ 'Ορειβάσιου· 4) δημ. ὁ πρῶτος μετὰ τὴν πρώτην κόχλασιν [τὸ πρῶτο βράσιμο] ζυμός ἐξ ὄσπριον, ἴδιως ἐρεθισθὴν ἢ φασήλον, ὁ χυνόμενος ἐντοτε διὰ νά γίνῃ ἡ ἐφησις ἐν ὄλλω ἰδαπ· 5) εἶδ. τὸ ἀπόχυμα τῶν φαρμάκων [ἡ ἐκχυσις τῶν φῶν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς]· 6) ἀπόχυμα τῆς σελήνης [ἡ νεὰ σελήνη]· 7) τὸ ἐκχυθὲν σπέρμα ἀνδρός, ἀ. φωλόχυμα.

ἀποχυμένος-η-ο δημ.: ὁ πλήρως κεχυμένος, ὁ ὀλότεια χυμένος.

ἀποχύνω μτγν. κ. δημ. ἀντὶ ἀποχέω βλ.λ.: ΠΔ Βασ.3,22,35 ἀπέχυνε τὰ αἶμα ἀπὸ τῆς πληγῆς εἰς τὸν κόλον τοῦ ἄρματος· 2) δημ. ὀλατελῶς χύνω, τελειῶνω τὸ χύσιμον: ἀκόμη δὲν ἀπόχυσες τὰ μπουαδονέρια· 3) δημ. ἀμτβ. ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐκχύνω τὰ φά μου εἰς τὸν αἰγιαλόν.

ἀποχυρῶ-όω μτγν. οἰσέει δι' οχυρώσεως ἀσφαλίζω: Πλαῦτ.Δημ.14 οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάσῃσι ἀποχυρωμένους [χρήμασιν ἀδιόρθορος, ἀδέκαστος].

ἀπόχυσις-εως [ή] κ. νεώτ, δημ. -η [ἀποχέω] ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποχέειν βλ.λ.: Σέρτ.Ἐμν.Πυρρ.3,51 ἀκτινών... ἀποχυσίς [ἀκτινοβολία]· 2) ἐπὶ φιομένου αἵτου ἡ κριθῆς, ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀτάχυου, οἰσέει ἐκχυομένου ἐκ τοῦ ἀνοιγμένου κόλλικος: Θεοφρ.Φί.δ,10,4 ἐάν δὲ ἐπὶ θατέρου τοῦ κλάδου καὶ ἐκβιάσθῃται τὴν ἀπάχυσιν· 3) νεώτ. μεταλλουργ. ἡ χύσις τετηκτός μετάλλου εἰς τῆσις πρὸς στερεοποίησιν ἢ εἰς συσκευὰς πρὸς περαιτέρω ἐπεξεργασίαν· 4) μσν. κ. δημ. εἶδ. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις, τὸ νέο φεγγάρι, ἀ. ἀπόχυμα τῆς σ.: Ἰατροσοφ. ἐν Δουκαγῆ. Ἰαγας καὶ ἔπαρον ἄλαλον εἰς μαστράπην εἰς ὑπόχυσιν φεγγαρίου.

ἀποχυστήριο [τό] μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ὀποχτείνονται ἀκαθαρσίαι.

ἀπόχυτος-ος ὁ ἀποχεόμενος· Ἦσ. ἐν λ. ἀράμενοι ἀποχυτός-ή-ό δημ. ἐπὶ ὕρῳ, ὁ κεχυμένος || ἐπὶ πραγμάτων εἰς πληθὸς ἀπηρησμένων, ὁλον ἄμμου, δημητριακῶν κττ., ὁ ἐσκορησμένος· || ἐπὶ ἐπιφανείας, ὁ ὀμαλὸς πρᾶνης, ἐπικληθῆς: βροκουριδᾶ, -ρεματιδᾶ, -αφροινιλιδᾶ ἀποχυτῆ· || περὶ τῆς κόμης: ἀποχυτὰ μαλλιά [οἰσέει κεχυμένα, τὰ ἀπλωτὰ μ.].

ἀποχτώ-όω κ. ἀποχύνωμι τὸ δημ. ἀποχώνω βλ.λ.

ἀποχλωεύω καθιστῶ τινα ἐντελῶς χυλόν, τὸν κουτσάσω ὀλότεια: Ξεν.Ἐλλ.7,2,9.

ἀποχλωεύομαι καθισταμαι ἐντελῶς χυλός, γίνομαι ὀλότεια κουτσός, ἀποκουτσάομαι: Θουκ. 7,27 οἱ μὲν ἀπεχλωθύντο ἐν γῆ ἀποκρόται.

ἀποχλωματίζω δημ. ἀποχλωματώ βλ.λ.

ἀποχλωμάτω-όω νεώτ. δημ. -ίζω ἀφαιρῶ ἐντελῶς τὰ ἐπισωρευθέντα ἐπὶ τῆν ἐκτόσεως χρώματ,

καθαρίζω ὑπὸ τὰ ἐπικαλύπτοντα χρώματα : ἀπεχωμάτωσις τὰ ρείθρα τῶν πεζοδρομίων.

ἀποχωμάτωσις-εως (ή) νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀποχωματῶν βλ.λ.

ἀποχωάνω νεώτ. κ. δημ. ἀποχάω, μέλλ. ἀποχάωσις δι' ἐπιχωματώσεως ἀποφράττω, ἀποκλείω :

-ευν. Ἐλλ.52,4 ἀπέχωσε τὸν βέντοτα ποταμόν, Πλούτ. Φωκ.11 λιμένας ἀπεχώνυσαν· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀποχάω, περαινῶ τὴν ἐπιχώσιν τινος : ἀπέχωσο τὸν λόκον· || χῶμα τὴ ἐντέλλω.

ἀποχάω νεώτ. κ. δημ. ἀποχώνυμι βλ.λ.2).

ἀποχώρημα-ατος (τό) κ. νεώτ. τὸ διὰ τοῦ ἀπειδυμένου ἀπόκριμα, περιττώμα, ἀνοπάτημα.

ἀποχώρησις-εως (ή) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀποχωρεῖν, ἀπέρχεσθαι, ἀποσύρεσθαι, ὑποχωρεῖν : Ἦρ. 8,21 οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἵσποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν, Θουκ.5,73 ἡ μέντοι φυγὴ καὶ ἀποχώρησις οὐ βίαιος οὐδὲ μακρὰ ἦν· 2) ἡ κένωσις, τὸ ἀδειασμα· ἀντίθ. πλήρωσις : Πλάτ. Τιμ.65 A ὁ τρόπος τῆς πληρωσῆος ἀποχωρήσεώς τε· || ἡ ἀπόκρισις, ἔκκρισις, γεν. ἐπὶ τὸν ἐκ τοῦ σώματος ἀποβάλλομένων οὐσιῶν : Ἀριστλ. Ζἴ 726 A 2)· 3) ὅθ. μτγν. κ. ὁ ἀπόσιτος : Πλούτ. Λυκοῦργ. 20 ἴδων ἐν ἀποχωρήσει θακεσθόντας ἐπὶ δίφρου ἀνθρώπων· || νεώτ. σινεκδ. ἡ ἀφώδευσις, ἡ ἀνοπάτησις· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῆς ἴης σημ. ἡ ἐκούσις ἐκ τόπου ἀπομόκρυνσις, ἡ ἀναχώρησις : ἀποχώρησις τῶν συμμαχιῶν στρατευμάτων ἐκ τοῦ γεγραμένου ἀδάφους· || ἡ ἀποκοπὴ τῆς συμμετοχῆς εἰς τι : ἡ ἀποχώρησις τῶν ἀντιπολιτευομένων ἀπὸ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν· || κ. ἡ ἀπὸ τινος παραίτησις : ἡ ἀποχώρησις ὑπαλλήλου ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας· 5) νεώτ. κ. δημ. ἡ περὶ τὴν ἐσπέρην ἐπὶ ἀνοδὸς τῶν στρατιωτῶν εἰς τοὺς στρατιώτας ἢ τοὺς κατσιλισμοὺς αὐτῶν : τὴν δεκάτην μ.μ. γίνεται ἡ ἀποχώρησις· || σινεκδ. ὡς οὐσα, τὸ ἀποχωρήσων ἐπιτόσιον ἀσπίσμου : βάρεσε ἡ ἀποχώρησιν ἀποχωρητήριον (τό) νεώτ. κ. δημ. βλ. ἀποχωρητήριος 2), ἄ. ἀνόπιστος, ἀνοχαίτον, κ. τὸ μέρος.

ἀποχωρητήριος-οῦ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ ἀποχωρήσει βλ.λ.3) γινόμενος : ἀποχωρητήριος λόγος· 2) τὸ οὐδ. ἀποχωρητήριον ὡς οὐσα. μέρος ἐνθα ἀποπατεῖ τις, τὸ ἀφοδευτήριον, ὁ ἀνόπιστος· 3) δημ. μτφ. φρ. : τὸ στόμα του εἶναι ἀποχωρητήριο ἐπὶ τοῦ χυδαῖα ἢ ἀισχρά συνήθως λέγοντος).

ἀποχωρίζω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἄπτ. -ιῶ, ἄορ. ἀπεχωρίζω, παθ. ἀπεχωρίσθην, δημ. ἀποχωρίστικα χωρίζω τὸ ἀπὸ τινος : Πλάτ. Σοφ. 226 D ἀπὸ τοῦ χείρον ἀπὸ τοῦ βελτίονος· || παθ. -ομαι ἐν ὄμ. σπμ. αὐτ. Τιμ. 84 A αἶμα ἐξ ἰνῶν ἀποχωρίζομενον· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τιθῆναι τὴ χωρὶς, χωρίζω καὶ ἀπομακρύνω τὴ ἀπ' ἄλλου, τὸ βιάω χωριστά, τὸ ξεκόβω : Λυσ. 147,7 φημισαμένους τὸν ἀρχόντων ἀποχωρίσαι τάξεις, αἰτίνας βοηθήσουσι, - ἀποχωρίζω τὰ σκύβαλα ἀπὸ τὸ ἀλεύρι, δ. διατ. Χριστῆ μεγαλοθύναμα, πού τις καρδίης γνωρίζεις | τ' ἀγαπημένα ἀντρέγνα γιατί τ' ἀποχωρίζεις γ'· || μέσ. -ομαι ἐν ὄμ. σημ. φεύγω μακρὸν τινος, ἐγκαταλείπω ἀπερχόμενος : δακρύων ἀπεχωρίσθη τὸν τέκνον του, - τῶν φίλων του, - τῶν συναγινωστών του, Πολιτ. Ἐκλ. 14,13 εἶπαι ν' ἀποχωρίζονται τὴ δόλια τὴν πατρίδα· || μέσ. κ. ὡς ἀλληλοπαθῆς κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : ἀποχωριστήκαμε ἀνὰ ἀδέφαιρα | ἐχωρίσθημεν ἀλλήλων· 3) δημ. περαινῶ τὸν χωρισμόν, ὀλοτελεῖ τὴ χωρίζω : ν' ἀποχωρίσθω τὸ στεφάνο ἀπὸ τὰ γαλιάρια.

ἀποχωρισιά (ή) δημ. ὁ ἀποχωρισμός· || εἰδ. ὁ χωρισμός ἀνδρογίνου, ἡ διάζευξις : δ. διατ. στρέφω ἐν πᾶ' στήν ἐκκλησιά | νᾶ μὴ γενῆ ποχωρισιά, ἀποχώρησις-εως (ή) κ. νεώτ. τὸ ἀποχωρίζω, ὁ χωρισμός : Ἀντιλλ. παρ' Ὀρειβ. 45,17,3.

ἀποχωρισμός (τό) γλῶσσα. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ

ἐκλογή· 2) τὸ ἀποχωρίζω, ὁ πλήρης χωρισμός· || γημ. ὁ διαχωρισμός μετ' ἄλλων, ὑγρῶν κττ.· 3) τὸ ἀποχωρίζεσθαι ἀπὸ τινος, τὸ φεύγειν μακρὰν τινος : δ. διατ. πούλακι μου, πού μ' ἔβραφες μὲ τὸν κελαιθισμό σου | καὶ τώρα πῶς τὸν νταγιαντῶ τὸν ἀποχωρισμό σου, ὄμ. πάιναι, δῖμουρο πούλι, πάιναι τῶν ποδιῶ σου | κι ἐγὼ μπορῶ καὶ δύνομαι τὸν ἀποχωρισμό σου.

ἀποχωριστής (τό) γλῶσσα. κ. νεώτ. θηλ. -ιστρια, δημ. -ίστρια ὁ ἀποχωρίζων, ὁ ἐπιφέρων ἀποχωρισμόν βλ.λ.· || μηχανολ. σασκευὴ πρὸς μηχανικὸν ἀποχωρισμόν τῶν ἐν ἀτμοῖς ἢ ἀερίοις περιεχομένων σταγονιδίων ὑγρῶν.

ἀποχωριστικός-ή-όν ὁ δυνάμενος ν' ἀποχωρίζω, ὁ προκαλῶν ἀποχωρισμόν βλ.λ.· || κ. ὁ πρόσφορος δι' ἀποχωρισμόν.

ἀποχωρῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ήσω κ. -ήσομαι φεύγω, ἀπέρχομαι ἀπὸ τοῦ τόπου ἢ ἀπὸ τοῦ ἐργου ἐν ᾧ ἤμην : Ἀριστφ. Ἀκ. 456 ἀποχωρήσον δόμων, Πλάτ. Πολ. 392 A ἀποχωρῶν ἐκ τόπου· || ἀποσύρομαι, κυρίως ἔνεκα ἠτις, ὑποχωρῶ : Θουκ. 2,94 ἀφικόμενοι δὲ ἐς Μέγαρα πάλιν ἐπὶ τῆς Κορίνθου ἀπεχώρησαν· 2) νεώτ. παύομαι μετέχων τινός, παραιτοῦμαι, ἀποτραθεῖμαι ἀπὸ κάτι : οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βουλεύεσθαι ἀπεχώρησαν τῆς συνεδριάσεως, - ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, - τῆς ἑταιρείας· 3) ἀπεκρίνομαι, ἀποβάλλομαι ὡς ἔκκρισις : Ἰηπ. 53,1 τὰ οὖρα τὰ ἀποχωρέοντα· || εἰδ. : -ευν. Ἀπομν. 1,46 τὰ ἀποχωρόντα | τὰ περιπτώματα· 4) ἐπὶ πραγμ., κείμαι μακρῶν, εὐρίσκομαι εἰς ἀπόστασιν, ἀπέχω : Πολυβ. 15,27,8 ξύλα κατὰ τὰ ἄκρα ἀποχωρόντα ὡς πῶδα.

ἀποχωράω δημ. ἔξωγα τὸ τοῦ κρυφῶνος, τὸ βγάω ἀφ' ὅπου ἦταν χωμένον.

ἀπόχωσις-εως (ή) κ. νεώτ. δημ. -η ἡ διὰ χωμάτων ἀποφραξίς : Πλούτ. Ἀντ. 41 ἀποποταμοῦ· ἡ διὰ χωμάτων, ἰλύος ἢ ἄλλης γαιώδους ὕλης ἐπικόλυψις· 2) δημ. ἀποχωμάτωσις, ἔξωγμα.

ἀπόχωστος-η-ο δημ. ὁ σινεὶ κευμαμένος που, κεκαλυμμένος, ὅθ. ὁ ἀφανής, ὁ μυστικός, ὁ κρυφός : Ἐρωτόκρ. Α 1458 μίαν πορτοπούλ' ἀπάχωστη ἐξάνοτον ἡ κόρη.

ἀποφάλακτος-ον μσν. ὁ μὴ ἀποδίδων τὸν προσήκοιτα ὀφειδὸν ἤχον, ὁ πλημμελής φάλλων.

ἀποφάλλω μτγν. ἀποκόπτω διὰ φάλλιδος, φάλιδος τὰ περιόντα : Διοσκ. 1,130.

ἀποφάλλω κ. δημ. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ ἐπὶ τριχῶν, τίλλω, μαδῶ : Ἦσα. « ἀποφάλλειν τὰς τρίχας » τίλλειν ἀπὸ μεταφορῶν τῶν χορδῶν· 2) ἐπὶ παγίδος, φαῦδὸ το ἐκατήριον καὶ ἀφῆνω αὐτὴν νὰ κλείσῃ ἢ νὰ μετακινήθῃ : Λυκόφρ. 407 ἀποφάλλω πάγη· 3) μτφ. ἀπὸ τῆς λύρας : Φιλόστρ. 8 Σοφ. 2,17 ἡ γλῶττα ἀποφάλλει τὴν ἄκραν Ἀττίδια | λαλεῖ τὴν καθαρῶτάτην ἀττικὴν διόλεκτον· 4) δημ. παύομαι φάλλων, περαινῶ τὴν φάλμωδιαν ἐν ἐκκλησίᾳ : Κρυσταλλ. Καλύβ. Β. 20 σταυροκοπιεταί' ἀποφάλε καὶ βγαῖναι στήν αὐλή· || κ. ἐπὶ νεκρωσίου ἀκολουθίας : δ. τραγ. κι ὄντας θά μ' ἀποφάλλουνα καὶ σβήσουν τὰ κερία.

ἀποφάλαμα-ατος (τό) κ. δημ. ἐπὶ μουσικῶ ὄργανου : Πορφ. εἰς Πτολ. Ἀρμ. 295 ε καθ' ὃ τοὺς ἠχοῦσι αἱ χορδαὶ ἀποδίδουσιν, ὅπου εἰσὶ θελοντικῶς δεδωμένα· 2) δημ. ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ἡ περᾶτως τῆς φάλμωδιος.

ἀποφάλισμο (τό) δημ. κ. ἀπόφασμα βλ.λ. 2).

ἀποφάλατος-η-ο δημ. ὁ εἰς τὴν φάλμωδιαν ἐτελεῖται, πού τὸν ἔχουσι ἀποφάλλει, ἐπὶ νεκροῦ· || ὅθ. ἐν τῇ φρ. πῆρα τὸν ἀποφάλατό του ἀπέθαλε καὶ τὴν ὄψατην ἐπέπαι, ἄ. λεγ. πῆρα τὸν ἀπόθωρό του.

ἀποφάω ἔγγιζω : Σουτδ. ἐν λ. μουσομανία | μιθαν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐπιφάω].

ἀπόφε ἐπίρρ. μον. δημ. κ. -ι τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπερχομένης νυκτός, σήμερα, τὸ βράδυ: ΨΚωδιν. 147,|| παροιμ. **ἀπόφε σκοτάδι** αἰθριο ἥλιος (τῆς τύχης ἡ δυσμενεία καὶ ἡ εὐνοία ἐναλλάσσονται), Ἐρωτῆκρ.Α570 **ἀπόφε** κάνει χρῆσι | νὰ δείξωμε τὴ δύναμη κι ὅλη μας τὴν ἀντρέια || ταῦτη τὴ παρελθούση νυκτὶ, τὴ νύκτα τοῦ πέρατος: δ. διατ. **ἀπόφε** ποῦ κοιμώμενοι γλιούκ ὄνειρευόμαστε, Σολωμ.δὲ Ρώσσ7 γιὰτὶ ἀπόφε ἀποκοιμήθη | εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.

ἀπόφέ ἐπίρρ. | ἀπό - ὀφέ | μγν. κ. δημ. συνηθέστ. ἀπόφες ὀφέ, ἀργά: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.336 ἀπο-φες, **ἀποφέ** 2) δημ. ἀπό χθές τὸ βράδυ.

ἀποφέλιω δημ. κ. ἀποφάλλω βλλ.41.

ἀποφές ἐπίρρ. δημ. ἀπό χθές τὸ βράδυ.

ἀποφικινός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν ἢ νύκτα, ὁ φεσινός: ἀποφικινὴ βροχὴ (ἢ πεσούσα χθές τὴν νύκτα), φρ. εἶναι ἀποφικινός (εἶναι μεθυσμένος ἀπό χθές τὸ βράδυ) 2) ἀπαν. ἀντὶ τοῦ ἀποφικινός, ὁ ταῦτης ἢ ἀ τῆς ἐπερχομένης ἐσπέρας.

ἀποφεύδομαι μγν. καταφεύδομαι, ἐπινοῶ καὶ λέγω τι καθ' ὀλοκληρίαν φευδές: Ἰώσ.Π14,3,5 παρνομήματι δ' ἐπὶ τηλικούτω μεγάλῳ ἀποφεύδοντο πρόφασιν' 2) παθ. διαφεύδομαι εἰς τι: Πλούτ.Μάρκελλ 29 οὐδὲν ἀποφεύσθη τῆς ἐλπίδος.

ἀποφηνμα-ατος (τό) μγν. ὅτι διὰ τοῦ φήχειν, τοῦ ἔχειν ἐξάγεται, τὸ ἀπόφῆσμα: Διοσκ.5,85.

ἀποφηκτρον (τό) μγν. φάρμακον χρήσιμον εἰς ὑπάσιον, ἦτοι διὰ πληγὰς τοῦ προσώπου: Γαλ.12,818.

ἀποφήλος-πο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑψηλός.

ἀποφήμα-ατος (τό) μγν. κ. νεώτ. τὸ διὰ τοῦ ἀποφήχειν ἀποβαλλόμενον, ἀπομασσομένο, τὸ ἀποκάθαρμα βλλ.: Διοσκ.5,75 Ἡσ.ἐν λ. παρλοκαυτῶν ἀποφήμα τῶν ἀνθρώπων' || νεώτ. στρώμα ὀξείδιων ὄπερ ἀπλοῦται ἐπὶ εὐοξειδῶτων μετάλλων τετηκότων καὶ ὄπερ διαρκούσης τῆς τήξεως ἀφαίρεται | ξαφρίζεται | πρὸς κάθαρσιν αὐτῶν.

ἀποφήεις-εως (ἡ) μον. ὁ κινησὺς: Παῦλ.Αλυ.137 πρὸς τὰς ἀποφήεις ὁμοίον ἀίσθησιν ἐμποιεῖ δῆγματι μυρμικῶν.

ἀποφηστος-ον (ἀπόφω) Ἡσ. ὁ ἀποπονηθεὶς

ἀποφήκτρον (τό) Ἡσ. « τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρούμενου σίτου ».

ἀποφήφίζομαι μέλλ. ἄττ. -ιοῦμαι ἐπὶ προσ. φηφίζω ὑπὲρ τῆς ἀθώπως ὄντος: Πλάτ. Ἀπολ.34 D, Δημ.310,16 ὅτ' ἀποφήφισσά μου καὶ τὸ μέτρος τῶν φήφω τοῖς δίκαιοσιν οὐ μεταδίδοτε 2) ὅμ. ἐπὶ προσ. διὰ τῆς φήφω ἀποστερῶν τινα τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων: Ἀλκιν.16,14' κ. παθ.: Δημ.271,6 τὸν ἀποφήφισθέντα Ἀντιφῶντα, Πλούτ.Φωκ.26 ἀποφήφίζεται τοῦ πολιτεύματος || διὰ τῆς φήφω ἐκβάλλω ἐκ τῆς πόλεως: Ἀριστοτ.ορν.π. Ἀθην.13,563 ἔστ' ἀποφήφισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν. Ἐρωσ' 3) ἐπὶ πραγμ. ἀποφαίνομαι διὰ τῆς φήφω μου ἐναντίον τῆς παραδοχῆς πινος, διὰ φηφορίας ἀπορρίπτω: Πλάτ. Νόμ.800 D ἀποφήφίζομαι τὸν νόμον. Ἀριστ.Πολιτ. 1298 B 38 ἀποφήφίζομενον μὲν κύριον δεῖ ποιεῖν τὸ πλῆθος | πρέπει νὰ δώσῃ τις εἰς τὸ πλῆθος ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀπορρίφειωσι' || ἐν συναφείᾳ πρὸς ἀπαρφ. μετὰ τοῦ μη, οἶνετι κατὰ πλεονασμὸν ἀνήρθεως, φηφίζω νὰ μὴ γίνῃ τι: Ξεν. Ἀν.1,4,15 ἦν δ' ἀποφήφισσωνται (μὴ ἀπεσθαι).

ἀποφήφεις-εως (ἡ) ἡ ἀθώωσις: Ἀντιφ. 130,20 2) ἡ διὰ φηφορίας ἀστερείαις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων: Δημ.1299,18 συμβαίνει μοι. . . τὸ παρῆξυθῆναι τὴν πόλιν πρὸς τὰς ἀποφήφεις φοβείσθαι 3) γεν. ἢ ἐν φηφορίας ἀπόρριφεις.

ἀποφήφισσιῶ-εω μγν. ὀλοτελῶς τι θραύω εἰς φήφους βλλ., τὸ κῶμα κομμάτια: Δασίθ.432 K.

ἀπόφηφος-ον ὁ μὴ φηφισσας' AB « ἀπόφηφοι

ἐγένοντο τοῦ ἀποκτεῖναι σημαίνει τὸ οἶον οὐκ ἤνεγκαν φήφον ».

ἀποφήλω ἀπομάσσω, ἀποπονηρίζω ὁ ἀπόφω: Εὐνάπ.ΒΣοφ.481 B ἀποφήλω δάκρυα' || ἀποξέω ἢ ἐκτριβῶ: Δασίθ.5,89 πλατείε τε τὴ χειρὶ τρίβε ἐντόνωσ ἐν τῇ βυσσῇ οἶνετι ἀποφήλων' || παθ. -ομαι δι' ἐκτριβῆς ἀποπίπτω: Ἀριστ.ΛΖ 630 B || ἀποφήσεται τὰς τρίχας τῶν κυνῶν.

ἀπόφῃ ἐπίρρ. δημ. ὀδόφε, κατὰ τὴν ἐρχομένην νύκτα: Κρυστάλλ.Κολόγ.Π'17 ἀπόφῃ ἀγρῦννια ὀλουνηγίτι, λείει στὸ σύμβουλό του.

ἀποφία (ἡ) δημ. ἡ ὑπόφια, ἡ ὑπόνοια.

ἀποφιάζω δημ. ὑποπτεύω, ὑφορώμαι κακῶν τι.

ἀποφιλῶ-ὠω κ. νεώτ. κλισιῶτὸ τὸ ἀτριχον | φι-λόν|, τίλλω, μαδῶ τὰς τρίχας: Ἀριστ.Θεσμ.338 ταυτῆς ἀποφιλῶσμεν τῶν χροῖον (σκωπτικῶς περὶ τοῦ γυν. αἰδοῦ) || παθ. -οῦμαι ὑφίσταμαι ἀφαίρεσιν τῶν τριχῶν τῆς κόμης, καθίσταμαι φαλοκρός: Ἀριστ.Λυσ.827 ἀποφιλῶμενον τῶ λύχνω' 2) κατ' ἐπέκτ. ἀπογυμνῶν, ἀφαίρει τὸ ἐπὶ πνοσ προσαφύμενον: Ἰππ.Εγκατ.1 ἀποφ- τὸ ὄστειον 3) νεώτ. κόπτω, ἐκρίζω ἢ καίω τὰ δένδρα ἢ γεν. τὴν θαυμάδι βλάστησιν: ἢ Ἀττικῇ ἀποφιλῶδι ἐκ τῶν συνηθῶν πυρκαϊῶν τῶν δασῶν τῆς 4) μγν. ἀποστερῶ: Ἀισχ.Χο.695 φίλων ἀποφίλοις με τὴν πανοπλίαν, Νικίτ.Λων.ἐν Σάθ. 1,110,6 ἀποφιλῶμενος πάντων πλὴν τῆς ἀρετῆς.

ἀποφιλῶν νεώτ. ἀποφιλῶ βλλ.

ἀποφιλωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀμπελῶν, ἡ ὀλοχερῆς ἀπότρυφίς τῶν βλαστῶν ἢ καὶ τῶν φύλλων τοῦ κλήματος: Θεόφρ.Αιτ.Φ 5,9,|| αἱ ἀποφιλωσις τῶν ἀμπελῶν 2) νεώτ. ἡ ὀλοχερῆς ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν, τὸ μάδημα: ἢ ἀποφιλωσις τῶν δερμάτων 3) νεώτ. τὸ ἀποφίλου βλλ.3,|| ἡ καταστρόφῃ, ἡ ἀφάνισις τῆς βλαστήσεως ἢ ἀποφιλωσις τῶν δασῶν.

ἀποφιλωτικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποφίλωσιν βλλ.2) τοῦ δερμάτος, ὁ ἀποτριχωτικός: ἀποφιλωτικαὶ σκευασαί | φαρμακευτικὰ παρασκευάσματα χρήσιμα εἰς ἀπόπτωσιν τῶν τριχῶν |.

ἀποφίμυθιωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φίμυθου, οὐ ἐγένετο χρήσις πρὸς καλλωπισμὸν ἢ πρὸς ἄλλους σκοποὺς.

ἀποφινός-ἡ-ὸ δημ. ὁ τῆς ἐπερχομένης ἐσπέρας, ὁ ἀπόφε γνόμενος ἢ φαπόμενος: ὁ ἀποφινός χορδός - ἡ ἀποφ- γιορτῆ, - τὸ ἀποφινὸ φεγγάρι.

ἀποφίτος-ον ὁ μακρόδεν ὄνατος: Δικαιοσρ.1,1.

ἀποφίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἢ θέα: Ἡρ.1, 204 πεδίον ἀπειρον ἐφείσῃ ἀποφιν' || κ. ἡ ἔξ ἀποστάσεως κ. δὴ ἀφ' ὑψηλοῦ πρὸς τὰ πέριξ θέα: ||,318 ἐκ τῆς ἀπόφειως ὄραον, - ἡ ἀποφίς ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως 2) ὄψωμα ἢ ὑψηλὸν οἰκοδόμημα ἐκτισμένον εἰς ἐπαύλεις παρὰ τὴν θάλασσαν, ἔξ οὐ ἐπισκοπεῖ τις εἰς μεγάλην ἀπόστασιν: Πλούτ. Κικ.Λυκ.Σύγκρ.1' 3) τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὁ στρέφει τις τὸ βλέμμα 4) νεώτ. κ. δημ. μγφ. ὁ τρόπος, καθ' ὃν θεωρεῖ τις τὰ πράγματα, ἡ ἐκδοχὴ ἢ ἀντιληψίς: ἡ ἀποφίς τῆς ὑπερασπίσεως ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, - ἡ νομικὴ ἀποφίς τοῦ ζητήματος | ἡ ὡς πρὸς τὸ νομικὸ μέρος ἐπισκόπησις, ἐξέτασις, ἐκτίμησις τοῦ ζητήματος |.

ἀποφίω παθ. παρκα ἀπέφισται ἀπογυμνῶ: ΕὐΜ 818,36 « φίλος, οὐ πᾶν ἀπέφισται καὶ ἀφῆρηται ».

ἀποφισμένος-π-ον γλωσσ. ὁ πεπρωμένος τῶν ὀσφῶν.

ἀποφίσησις-εως (ἡ) μγν. τὸ ποιεῖν φάφον, ὑπόκωπον κρότον, ὅθ. τὸ ἀποπαρθεῖν, ἡ πορδῆ: Πλούτ. Ἡρ.866 τὴν Ἀμισιάδα ἀποφίσησιν.

ἀποφωφά-ἄω δημ. ἐπὶ ἀγέλης ζῶων, ἐξ ὀλοκλήρου θνήσκω: ἀποφωφίσαντα τὰ πρόβατα (ὀλοφῆσανε ὅλα) || ὀθρηστικῶς ἢ σκωπτικῶς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων: ποῦ ν' ἀποφωφίσῃ τὸ σῶί του.

ἀποφορέω-έω εὐσχ. ἀντί τοῦ ἀποπέδουμαι βλ.λ.: Σουῖδ. «ἀποφορεῖν τὸ πέδουθεσθαι, εὐαχίμως λέγειν, εὐαχηνόμεστορον δὲ διανεῖν καὶ ἀποινεῖν: Ἰνπ. Ἐπιδ.3,14 ἐν τῇσι προσόδοισι ἔστιν ἡ ἀποφορέουσι: 2) ἐντόνος ἤκω: Θεοφρ.Σημ.40 φωνὴ ἐν λιμένι ἀποφορέουσα.

ἀπόφυγμα ἦσα. «ἀφάρδευμα, κόπρος». **ἀποφυκτῆριος**-ον νεώτ. ὁ δι' ἀπόφυξιν βλ.λ., χρήσιμος: ἀποφυκτῆριος θάλαμος || τὸ οὐδ. ἀποφυκτῆριον ὡς οὐσα. συσκευή ἢ καὶ τμήμα τοιαύτης συνήθως ἑλικιοειδῆς σωλῆν, ἐν ᾧ ἀποφύχονται ἀέρια ἢ ἄτμοι.

ἀποφυκτικός-ή-όν νεωτ. ὁ πρόσοφορος ἢ ὁ ἱκανὸς δι' ἀπόφυξιν βλ.λ.

ἀπόφυκτος-ον μτγν. ὁ ἀπεφυγμένος: Γαλ.13, 35 F ἀποφύκτους τηρεῖν.

ἀπόφυξις-εως (ἡ) κ. νεωτ. τὸ δι' ἐξατμίσεως δρασμία: Θεοφρ.ἀπ.12,10 ἢ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόφυξις || τὸ ριγός: Συμπ.ἐπιτ.50 D 2) νεωτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ τελεία φύξις, τὸ πάγωμα.

ἀπόφυκος-ον μτγν. ἐν μτφ. χρ. περὶ τοῦ ὕφους, ὁ ἄτακος, ὁ παγερός, ὁ κρύος: Λογγίν.42.

ἀποφυκταῖνος νεωτ. κ. δημ. ἐν μτφ. χρ. ὀλοτελῶς ψυχραῖνος, φέρω τινὰ εἰς πλήρη ἀδιαφορίαν, δυσμενείαν ἢ ἐχθρότητα πρὸς με' || -ομαι ἐν μέσ. σπμ. αἰσθάνομαι πλήρη ἀδιαφορίαν, δυσμενείαν πρὸς τινά.

ἀποφύχω κ. νεωτ. μέλλ. -έξω, παθ. ἄορ. ἀπεφύχθη κ. ἀπεφύχην, μτγν. ἀπεφύχην παθόμενος ὀναπνέων, λιποθύνη: Ὁδ.Ω 348 τὸν δὲ ποτὶ οἱ εἶλεν ἀποφύχοντα πολυτάλας διος Ὀδυσσεύς 2) ἐν συναφείᾳ πρὸς οὐσα. κατ' ἀπ. δηλοῦν τὴν ζῶην, ἐκπνέω, ξεφυχά: Σοφ.Α1,1031 ἀπέφυξεν βίον || κ. ἄνευ οὐσα. ὁμ. σπμ. ἀποθνήσκω: Βλινι,9 καὶ Κύπριον ὀνιχ (ὁ Ἄδωνις) λεπτόν ἀποφύχων [ἡρέμα ἐκπνέων]: 3) μέσ. στεγνώνω: Ἰλ.Λ 621 τοὶ δ' Ἰδρῶ ἀπεφύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοῖν παρὰ θῖν ἄλῃς (σγολ. ἢ πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες τὸν Ἰδρῶτα ἐξηραίνοντο: 4) καθιστῶ τὴν ψυχρὸν, τὸ κῶμα κρύου: Σωσιπ.54 ὄψων.. τὰ δ' ἄλωα ἀποφύξαντα || νεωτ. τελείως φύχω τι || ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἀπρός. ἀποφύχει ἀρχίζει φύχος: Πλάτ.Φαῖδρ.242 A ἐπειδὴ δὴν ἀποφύχει ἄπινεν (διόρθ. ἀποφύχει) 5) μέσ. λαμβάνω ἀναφύχην, ἀναπαύομαι, πέρνω τὸν ἀέρα μου AB «ἀποφύχεσθαι: ἀναπαύεσθαι ψυχάζοντας, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὀδοῦ καὶ καύματος ἀναψυχόμενοι»: 6) ἦσα. «ἀποφύχειν ἀποπατεῖν, ἀπονευματίζεσθαι, ἀφοδεύειν».

ἀποφύξω μέλλ. ἀποφήσω, παρ.τ. γ' ἐν. ἀπέφη, ἄορ. μτγν. ἀπέφεσα ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω: Εὐρ.ΙΤ311 ἀφρον τ' ἀπέφη || μέσ. -ώμαι ἐν ὁμ. σπμ.: Ἀριστφ.Ἰνπ.572 τοῦτ' ἀπέφησαν ἂν |σχολ. «ἀπεμάζαντο ὡς οἱ παλαιότες ἦσαν μὴδὲν ἔχοντι πτώματός τ'» || γεν. σπογγίζω ἀποκαθαίρω, καθορίζω: Ἀριστφ.Ἰνπ.909 ἀπομύζεσθω, ὡ Δῆμῆ μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποφῶ |ἀφοῦ βγάλης τῆ μύθεα σου, ακοίπισε τῆ μύθη σου στὸ κεφάλι μου|, αὐτ.Πλ.817 ἀποφώμεσθα δ' οὐ λθῖος ἐτι, ἀλλὰ σκροδῖοις ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστατε |σχολ. «ἀποσπογγίζομεν τὸν πρῶκτόν» |.

ἀποφύξω-έω (φωλόξ) ἐν αἰσφρ. σπμ. γυνὴ τὴν βόλαντον τοῦ αἰδοῦσι: Ἀριστφ.Ἀχ.592 || μτφ. ἐν τῇ μτχ. παθ. παρακ. ἀποφώλημένος ὁ ἀσελῆξ, ὁ ἀκόλαστος: αὐτ.Ἀχ.161 τοιαῖδι δὴο βραχμάς τοῖς ὀσφώλημένους.

ἀππα προσαγόρευσις πρὸς πατέρα, παππάκη, πατεροπόη: ἄ. ἄππα, πάπα: Καλλ.Ἀρτ.6, Πάπ. ἀππαῖται ἡμάς ἀππα Σπαρονείλας.

ἀππαλλάζειν ἦσα. «ἐκκλιπαρίζειν».

ἀππαπῆ ἐπιφών. χαρδῆς: Ἀριστφ.Σφ.236 πάρεσθ' .. ἀππαπῆ παπαιάξ, ἤθης κείνηνδ.

ἀππᾶρι(ο)ν (τὸ) μον. κ. δημ. ὁ ἵππος: τελειωμένα ἀππᾶρια [ἵππος τέλειος, πλήρως ὤριμος]. **ἀππᾶρος** (ὁ) μον. κ. δημ. μεγαλόσωμος ἵππος ἢ ἄπλος ἵππος: ὁ ἀππᾶρός μου δὲν εἶναι γρήγορος: 2) εἶδος παιδιᾶς: ἔλα νά παίξουμε τοὺς ἀππᾶρους.

ἀπ(η)αρτάρεντο (τὸ) δημ. [ἱταλ.] δροφος οἰκίας || κατ' ἐπέκτ. διαμέρισμα οἰκίας.

ἀππαρτεμένο (τὸ) δημ. [γαλλ.] κ. ἀππαρταμένο βλ.λ.

ἀππας Ἐπιφρ. ἱερατικός τις ἀξίωματοῦχος: ἀππας Διονύσου 2) ἦσα. «τροφεύς».

ἀππασάμενος μτχ. ἄορ. ἄορ. ῥήμ. ἐν ἡ σπμ. ἢ μτχ. ἀνακτησάμενος τοῦ ἀνακτώμαι βλ.λ.: Κόρινθ.1κ.278 γῆλον Φάν ἀππασάμενος.

ἀπ(η)ασινάτο (τὸ) δημ. [ἱταλ.] μουσ. δρος δηλῶν τὴν μετὰ πάθους μουσικὴν ἔκφρασην.

ἀππῆλαια Θεσσα. Ἐπιφρ. ἀντὶ ἀποτεῖσαι.

ἀππαιλοτυπία (ἡ) νεωτ. [γαλλ.] ἐν ταῖς γραφ. τέχναις, ἀναστατικὴ τις μέθοδος, πρὸς μεταφορὰν εἰς λιθογραφικὴν ἢ μεταλλοῦν πλάκα παλαιῶν γραμμικῶν ἐντύπων, πρὸς ἀνατύπωσιν αὐτῶν.

ἀππῆμφει σπαν. ποι. συγκεκομμένος τ. ἀντὶ ἀποπέμφει: Ὁδ.Ο 83.

ἀππᾶρ ἦσα. εὐσπληξ. Λάκωνες. κατὰ δ. ἐκδ. ἀππῆρ. **ἀππῆλος** ἦσα. «ἀσπᾶργαντος».

ἀπ(η)οτῆζιατόρα (ἡ) δημ. [ἱταλ.] ἀντέρεισις, ἦτοι μουσικὸς τις καλλιωπιστός, καθ' ἂν πρὸ ἐνὸς κυρίου φθογγοσμίμου τίθεται ἴς τόνος ἢ ἐν ἡμιτόνιον οὐζύτερον ἢ βαρύτερον αὐτοῦ.

ἀπ(η)οῦντο ἐπίφρ. δημ. [ἱταλ.] κ. ἰπ(η)οῦντο ἀκριβώς: εἶναι ἀπῆοῦντο μεσημέρι || κ. ἐπὶ ἰοσότητος, ἐν ὁμ. σπμ.: ἀπῆοῦντο μισὴ ὄκα.

ἀπραγῆς-οὐς-έτις μτγν. ὁ οὐδὲν πράττων.

ἀπραγία (ἡ) κ. νεωτ., δημ. ἀπραγία τὸ μὴ πράττειν τι, ἢ ἔλλειψις ἐργασίας ἢ ἀσχολίας, ἢ σχολῆ, ἢ ἀπραξία: Πολύβ.3,103,2 τὴν ἀπραγίαν.. στρατοπέδων || ἢ ἔλλειψις ἐνεργητικότητος, ἢ ἀδράνεια: Πλουτ.Φάβ.1 τὴν δοκῶσαν ἀπραγίαν, - ἀπὸ τὴν ἀπραγία του θα πάη χαμένος || ἢ ἔλλειψις πείρας, ὀδαρημοσύνη: Λασκαρ.Πνιχ. 207 ἔτσι, σ' ἀπῆοῦν τὴν ἔχει, ἢ ὑπερφάνεια |ἀμόθεια σημαδεῖται καὶ ἀπραγία.

ἀπραγματεύεσθαι-ον ὁ καθ' αὐτὸ οὐδὲν δύναται τις νὰ κατορθώσῃ: Διόδ.Σ 17,40 τὴν πόλιν κατὰ γῆν.. ἀπραγματεύοντο οὐσαν (ἀπόρθητον) 2) ἄνευ ἐμπορικῆς κινήσεως, ἄνευ ἐμπορίου: Ἀνών.κ.Σουῖδ. ἐν λ. διακλεισθέντες 3) τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσα. τὸ ἄνευ πραγμάτων ἦτοι ἄνευ κόπου καὶ ὀχλήσεως ἐπιτεκτόν: Μουσών.ἀπ.18 Β σ.105 Ἰ τὸ ἀπραγματεύοντο τοῦ μετὰ πραγμάτων.. πρὸς τροφήν πεπωδέστερον 4) ὁ ἀνεπιτήδευτος, ὁ λιτός, ὁ ἀπλοῦς: Εὐστ.Πονημ.62,59 ἀγάπης, λέγω, τῆς ἀπραγματεύτου, τῆς ἀνυποκριτοῦ.

ἀπραγματεύτης ἐπίφρ. δημ. ἀνεπιτηδεύτως, λιτός, ἀπλῶς: Διόν.Ἀλ.Ἰσ.16 2) ἄνευ ὀχλήσεως, ἀμερίμνος: Ἰουλ.Λογ.6,191 C ἀπραγματεύτως ἐσθῆειν τῶν κρεῶν.

ἀπραγματοποίητα ἐπίφρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπραγματοποίητον βλ.λ.

ἀπραγματοποίητος (-η)-α(ν) νεωτ. ὁ μὴ λαθῶν ὄλικὴν ὑπόστασιν, ὁ ἀπομεινὸς ἀνεκπληρωτός: ὑποσχέσις ἀπραγματοποίητος 2) ὁ μὴ πραγματοποιήσιμος, ὁ μὴ δυνατόνως νὰ ἐκκληρωθῆ: σκοπός, - ἐπιδοξ, - σχέδια ἀπραγματοποίητος.

ἀπραγματοποίητης ἐπίφρ. νεωτ. κατὰ τρόπον ἀπραγματοποίητον βλ.λ., ἄνευ πραγματοποιήσεως.

ἀπραγματώτης-ον νεωτ. ὁ μὴ τυχὸν ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς πραγματώσεως, ἀπραγματοποίητος βλ.λ. **ἀπραγμονῶ**-έω νεωτ. ἄορ. ἠπραγμόνησα εὐφρίσκομαι ἐν ἀπραγμοσύνῃ βλ.λ., διδάω ἄνευ εὐφρίσεως, χωρὶς ἀσκοῦσθαι, ἀντίθ. πολυπραγμονῶ.

ἀπραγμόνως ἔπιρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. ἄνευ κόπου ἢ φροντίδος : Εὐρ.ἀν.785, Ἀπολλ.Κωμ. 1, ἀπραγμόνως ζῆν ἠδύ· 2) ἄνευ ἐχθρικών προστριβῶν ἢ ἐνοχλήσεων : Ξεν.Ἑλλ.6,4,27 τὴν δ' ἄλλην Φωκίδα διήλθεν ἀπραγμόνως, Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ. 1,78 διεκχυθῆναι μὲν ἀπραγμόνως τῶν τοῦ Αἰμου τεμνῶν· 3) οὐχὶ ἐπισταμένως, ἀμελῶς : Ἀριστλ.Μετ.369 Β 27 ὁ λόγος ἀπραγμόνως ἐπιρται.

ἀπραγμοσύνη (ἡ) κ. νεώτ. ἀπραξία : Ξουκ.1,32 τῆ πρότερον ἀπραγμοσύνη ἐναντία τολμῶμεν || Ἰδία ἡ ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἀποχή : Ἀριστφ.Νεφ.1007, Λουκ.Νηρ.14· || τὸ φοβεῖσθαι, φεύγειν τὰς δίκας : Δημ.560 ἀσχολία καὶ ἀπραγμοσύνη καὶ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν· || νωβρότης, ἐκνηρία : Ξεν.Απομν.3,11,16 ἐπισκοπήτων τὴν αὐτοῦ ἀπραγμοσύνην· 2) γεν. ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἡσυχίαν : Ξουκ.2,63 ἀπραγμοσύνη ἀνδραγαθίζεσθαι· 3) Πάπ. ἀπειρία 4) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ λειτουργιῶν βλλ. : Ἐπιγρ., Πολυδ.8,156 « ἀτέλεια, ἀπραγμοσύνη, ἀνεσις »· 5) Σχολ. Ἀριστφ.Νεφ.1007 « ἀπρ. φυτῶν, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, ἐν Ἀκαδημία φούμενον ».

ἀπράγμων-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πράγματα, ὁ ἄνευ πολλῶν ἀσχολιῶν ἢ ἐνοχλήσεων, ὁ ἐν ἡσυχίᾳ διάγων, ἀντιθ. πολυπράγμων : Εὐρ.ἀν.193 ὅστις δὲ πράσσει πολλά... μωρός, παρὸν ζῆν ἠδὲως ἀπράγμονα· || εἶδ. ἐπὶ προσ. ὁ ἀπεχόμενος τῶν δημοσίων, ὁ μὴ ἀναμνησόμενος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα : Ἀριστφ.Ἰνν.261 ἄν τιν' αὐτῶν γνῶς ἀπράγμων ὄντα καὶ κεχρηγότα, Πλάτ.Πολ.565 Α αὐτοῦργε τε καὶ ἀπράγμονες, Δημ.1018,1 ἀπράγμων καὶ οὐ φιλόδικος· || κατ' ἐπέκτ. κ. κατ' ἄλλας χρήσεις, ὅσον : Ἀριστφ. Ὀρν.44 τόπος ἀπράγμων (ἀπηλλαγμένος ἐρίδων δικαστικῶν), Ξουκ.6,18 πόλις ἀπράγμων (ἀπρακτοῖσα, ὄδρανοῖσα)· 2) γεν. ἐπὶ πραγμάτων, ἀδιατάκτος, ἀμέτρητος, ἀφροντις : Ξεν. Ἀπομν.2,1,33 ἀπράγμων καὶ ἠδεια σίτων ἀπόλαυσις· 3) μῦθ. ὁμ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ φέρων πράγματα, ὁ μὴ ἀλλήλοδός : Ξεν. Ἀπομ.7 ἔξεσται μοι τῆ τελευταίῃ χρῆσθαι, ἢ... κέκρηται ἀπραγμοεστάτη... τοῖς φίλοις (ἐνθ. διάφ. ἐρμ. ὁ ἄνευ μόχθου)·

ἀπράγμων (-η)-οἶν μτγν. κ. δημ. ἀπράγμων : Σύμμ.Κριτ.9,4· 2) μιν. κ. δημ. ὁ μὴ πεῖραν τοῦ βίου κτησόμενος, ποῦ δὲ γνώρισε τὴ ζῶη : Ἐρωτόκρ.Α' 313 τὸ ἴδιο γίνη κ' εἰς ἐμὲ τὴν ἀπραγμῶν μοι νόστη· || γεν. ὁ στερούμενος ἐμπειρίας εἰς τὴν ἀδαξίαν, ἀρχάριος : παροιμ. ὁ ἀπραγμὸς στὸ ζῶμα κακὰ κουλοῦρια πλάθει.

ἀπραγμῶ-έω κ. νεώτ. ἀπρακτῶ, σχολάζω, μένω ἀργός : Καλλ.Ἰαμ.δ.1,198 θεοὺς ἀπρηπείντας, Πολύδ.3,70,4 ἀπραγμῶντων καὶ ἡσυχίαν ἀναγκαζόμενον ἄγειν· 2) οὐδὲν κατορθῶ, οὐδὲν ἐπιτυχῶναι : αὐτ.4,64,7· || μάτην κοπιᾶζω, μοχθῶ ἄνευ ἀποτελέσματος : Ἰω.Αυδ.Ρωμ.1,22 περὶ ταύτην ἀπραγμῶσιν τὴν ζήτησιν· 3) κακῶς ἔχω, δυσπραγῶ : Πητακ.κ.Στοθ.3,1,172.

ἀπράπθετος Φάτ. ἀδῆματος, ἀπόρητος· || Σουδ. ἀζήμιος (ἐκ τοῦ λατ. praedae).

ἀπρακτεῖ ἔπιρρ. νεώτ. ἀπράκτως βλλ.

ἀπρακτός (-η)-οἶν κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀπρηπτός ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀγθῆ εἰς πέρας, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, ὁ ἀτελεῦττος : Ἰλ.Β 121 ἀπρηκτον πόλεμον | κατὰ διάφ. ἐρμ. ἀνωφελεῖ, μάταιον |, αὐτ.Β 376 ἀπρηκτοὺς ἐρίδας (ἀτελείωτους)· || ὁ ἀνεκλήρωτος : Σμυων.12,14 ἀπρ-ἐλήτις· 2) ἐπὶ προσ. ὁ οὐδὲν πράξας, οὐδὲν ἀγαθῶν εἰς πέρας, ποῦ δὲν κατὰφερε τίποτε : Ἰλ.Ξ 221 ἀπρηκτον νέσομαι, Ξουκ.4,61 ἀπρηκτον ἀπέναι, Ξεν. Ἑλλ.2,2,21 μὴ ὁ πρέσβεις ἦκοιεν ἀπρηκτοί, -ἐπαληθῆεν μετὰ τὰς τῶσας προσηπαθείας, -ἀπὸ τὰς διαπραγματεύσεις ἀπρηκτοί· || ἐπὶ πραγμ.

ὁ καθ' ὃν οὐδὲν πράττεται : Πλούτ.Ἠθ.270 Α ἀπρηκτοὶ ἡμέραι (ἡμέραι ἀργίας)· 3) εἶδ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, ὁ μὴ συμμετέχων εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δράσιν : Ἀριστλ.Πρ.922 Β 26 ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτῆς ἀπρηκτός· εὐνοῖαν γὰρ μόνον παρέχεται οἷς πάραστιν· 4) ἐπὶ πραγματίων, ὁ καθ' οὐ οὐδὲν δύναται τις νὰ πράξῃ : Ὀδ.Β 79 ἀπρηκτοὺς ὀδῶσας ἐμβόλατε θυμῷ (ἀγίαστρευτοὺς πόνους)· || ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποτρέφῃ, ὁ ἀναπόφευκτος : Ὀδ.Μ 223 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεύθην, ἀπρηκτον ἀνίην· 5) ὁ μὴ πραχθεῖς, ὁ ἀνεκτέλεστος : Ξεν. Ἀπομν.2,1,2 ὅπως μὴ τὰ τῆς πώλεως ἀπρηκτα γένηται· || νεώτ. νομ. ἀπρηκτον ἀδίκημα τὸ ἐπανορθούμενον πρὸ τῆς ἐνεργείας τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς καὶ οὕτω καθορούμενον ὡς μὴ γένιονον.

ἀπρακτῶ-έω κ. μιν. κ. νεώτ. δὲν πρῶτω τίποτε, μένω ἀργός : Ἀριστλ.ἨΝικ.1095 Β,33 ἀπρηκτεῖν διὰ βίου, αὐτ. Πολτ.1325 Α, 35 ἐπαίνειν τὸ ἀπρηκτεῖν τοῦ πράττειν· 2) δὲν κατορθῶναι τίποτε : Ξεν ΚΠΙ,6,6 παρὰ ἀνθρώπων ἀπρηκτεῖν τοὺς παρώνομα δεομένους, Ἐκκλ.Μην.10,2 Συναξ. ὡς γούν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρηκτοῖσαν ἐδατήσθη· 3) ΑΒ 9 «ἀπρηκτεῖν καλῆ καὶ σύντομος ἡ φωνὴ, σημαίνουσα τὸ μὴ κατὰ νοῦν πράττειν».

ἀπρακτικός ἔπιρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. -α χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίς τίποτε, ἄνευ ἀποτελέσματος : Ξουκ.6,48 ἀπράκτως ἀπελθεῖν· || ἀνεπιτηδῆως, ἀνεπιτυχῶς : Ὀρειθ.ἀν.129 β ἰβελ οὐκ ἀπράκτως· **ἀπραξία** (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ πράττειν ἢ Εὐρ. Ὀρ.426 παρὰ μέλλωντων ἀπραξία λέγει, Πλάτ. Σοφ.262 Ε οὐδεμίαν... πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν· 2) τὸ μὴ κατορθῶν, συντελεῖν τι : Αἰσχίν.1,188 εἰα τι θαυμάζομεν τὴν κωνὴν ἀπραξίαν· 3) σχολή, ἀνάπαυσις : Μέν.633· || διακοπὴ τῶν δικαστηρίων : Πλούτ.Σύλ.8· || νεώτ. κ. δημ. στασιμότης εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, ἡ ἔλλειψις συναλλαγῶν κτ. : Παπαδ.Χρ.Δ θλον δὲ τὸν ἄλλον καιρὸν ἦτον ἀπραξία με ὀλίγες κουστοδουλιὰς καὶ μερμερία· 4) νεώτ. ἱστρ. φυχοπάθεια καθ' ἣν ὁ πάσχων ὀδύναται νὰ συναρμόσῃ τὰς ἐκούσας κινήσεις πρὸς τὸν ἐπιδικωκόμενον σκοπόν.

ἀπραξία (ἡ) τὸ μὴ πωλεῖν, ἔλλειψις ἀγοραστῶν, τὸ δημ. (τοῦρκ.) κεαπῶ : Εὐν.62, Δημ.709,22 τῶν φορτίων... ἀπραξίαν.

ἀπρατῆ ἄνευ πωλήσεων : σχολ.Ἰλ.Α 99. **ἀπρατος**-ον ὁ μὴ πωληθεῖς : Λυσ.7,6· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πωλήθῃ : Δημ.709,28· 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἐξγοραζόμενος : Πολυδ.7,10 «ἀπρατος ἀνήρ, ὁ μὴ πιπράσκων ἐαυτὸν, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος».

ἀπράπθοντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπ. ἀπρηπθόντος ὁ μὴ καταπραίνόμενος ἢ μὴ καταπραίνων εἰς ὃν ἐκ παραχρῆς ἡ σάλου ἢ θλίψεως ἢ ὀργῆς : Ἀντιπατρ.Θεασ.ΑΠ7,287,1 νέκυν ἀπρηπθόντος ἀνήσει με θάλασμον· || ὁ ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταπραῖνῃ : ἀπράπθοντος πόνος.

ἀπρακτός-η-ο δημ. κ. ἀπρηκτός βλλ.

ἀπρηπιά (ἡ) δημ. ἀπρηπία βλλ.

ἀπρηπία ἔπιρρ. δημ. ἀπρηπῆς βλλ.

ἀπρηπῆσι (ἡ) κ. νεώτ. ἐπ. ἀπρηπῆθι, δημ. κ. ἀπρηπεία ἀπρηπῆς διαγωγή, ἔλλειψις σεμνότητος, ὀκνησία, ἀντιθ. ἐπρηπεία : Πλάτ.Πολ.465 C δι' ἀπρηπείαν ὀκνῶ λέγειν, -ἐφερόθι μετὰ μεγάλην ἀπρηπείαν· || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. κ. ἡ ἀπρηπῆς, ἀκοσμος πρόξεις : ἔκαμος πολλὰς ἀπρηπῆσι· 2) ὀκνησία : ΑΠ14,319 εἰδῶς ἀπρηπῆθι.

ἀπρηπῆς-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ πρέπων, ἀσεμνος, ἀκοσμος, ἀντιθ. ἐπρηπῆς : Πλάτ.Νόμ.788 ἀπρηπῆς καὶ ἀσηχμον, αὐτ.Πολ.398 Β μέθη γε φελάειν ἀπρηπῆστατον, Ἐπικ.11,33 τὸ τοιαυτὸ ποιεῖν ἀπρηπῆς, -ἀπρηπῆς συμπεριφορᾶ, -διαγωγή, -εἰ-

να ἀπρεπῆς νά μιλιξ ἔτσι στό θεο σου ἥ ἀκατάλληλος, μή προσέχω : Θουκ.2,36 νομιζων ἔπει τῷ πῶ παρόντι οὐκ ἔν ἀπρεπῆ λεχθῆναι αὐτά : ἥ τὸ ἀπρεπῆς, ἡ ἀπρέπεια : Θουκ.5,46 2) ἐπὶ προσ. ὁ αἰσχροῦ, μαρδῶν : Θεοδρ.5,40 ὡ φθοσῶρον καὶ ἀπρεπῆς ἀνδρίον 3) γεν. ἀσχημῶν, ἀσχημος : Λογγίν.43,3 ἀπρεπῆς ἀν ὁ τῆ προσόφει το ἔργον.

ἀπρεπλιή (ἡ) ἐπ. ἀπρέπεια βλλ. : Α.Πλ.4,319.
ἀπρεπος-η-ο δημ. ὁ εἰς τὸ πρέπον ἀντιβαίνων, ἀπρεπής, ἀκοσμος : Σάρρ. μτφρ.Εὐρ. ἴην. 474 κὶ ἀπρεπο εἶναι αὐτὸ ἴπ τοὺς θεοὺς νά θέλω νά εἶσαι ἀνώτερον 2) ὁ μὴ τὴν προσήκουσαν ἔχων ἐμφάνειον ἀντίθ. πρέπιος ἢ εὐπρεπής : Σάρρ. Αὐ.ΑΗ ἐν λ.

ἀπρεπῶ-ῶ γλωσσ. εἶμαι ἀπρεπής, φέρομαι ἀπρεπῶς.

ἀπρεπῶθης-ους-ες μτγν. ὁ εἰς τὴν ἀπρέπεια βλλ. ἰδιῶτων, ὁ ἀπρέπεια ἐνέχων : Ἐπιφάν.1,937 D.

ἀπρεπῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. ποι. -πῆς δημ. ἀπρεπια μετ ἀπρεπείας, ἀκόσμος, ἀσεμνός, οὐχὶ προσήκωντος ἀντίθ. εὐπρεπῶς : Ὑμν. Ὀμ. Ἐρμ. 272. Πλάτ. Φαῖδρ. 274 B πῆ γινόμενον καλῶς ἀν ἔγω καὶ δηρ ἀπρεπῶς, -ὠμίλησον ἀπρεπῶς ἐν τὸν εὐεργήτην του κ. συκερ. : Ἡρωδίων.3,13 ἀπρεπῆτερον ἡ βασιλεῖσιν ἤρμοζεν κ. ὑπερθ. : Τζέτζ. ἴστ.8,812 ἡρεῖς ἀπρεπῆσεστάτος.

ἀπρεπῶς-ον ἰων. ἀπρεπῶτος βλλ.

ἀπρηνιά δημ. ἀπρηνία βλλ.

ἀπρηξ ἡ ἀπρηξ ἰδ, ἡ) μσν. ἀπρεπῶτος βλλ : Τζέτζ. Πρῶ. Ὀμ.138 πολλά δ' ἀπρηξ μογέεσκε.

ἀπρητον ἴσα. « ἀφλογιστον ».

ἀπρητύτος-ον ἐπ. μτγν., τὸ ἀπρ. ἀπρητύτος ὁ μὴ καταπραῖνθεῖς ἀγαλῆνευτος : Ἀντίφ. Θεσσ. ἐν ΑΠ7,287 ἀπ-θάλασσα, Νόνν.Δ28,1.

ἀπρητύτην ἔπιρρ. τοὺς πρίσασθαι, ἄνευ πληρωμῆς χρημάτων, χωρίς λύτρα, δωρεάν : Ὀδ.Ξ317 ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἔκομισαστο Φεῖδων ἤρωξ ἀπρητύτην, Ἀγαθ.4,22 ἦθετο ἀπρητύτην εὐωχομένους, πρδλ. ἀπρητύτας.

ἀπρητύτης (ὁ) θηλ. ἀπρητύτη ὁ μὴ ἀγορασθεῖς : ἴλ.Α.99 δόμενα.. κοῦρην ἀπρητύτην ἀνδρῶνιον ἱπρδλ. κ. ἀπρητύτην ἔπιρρ.), Ὑμν. Ὀμ.Δημ.132 μὴ με ἀπρητύτην περᾶσαντας.

ἀπρητύτης ἔπιρρ. σχόλ. ἄνευ πληρωμῆς χρημάτων, δωρεάν : σχόλ. ἐν λ. ἀπρητύτην « ἀντί τοῦ ἀπρητύτας, ὁ ἔστι πρῶτα ».

ἀπρηύθα ἔπιρρ. ἀπρηξ βλ. λ. : Αἰσχ. Πέρσ.1057 ἀπρηγδ' ἀπρηγίδα μάλα γοσδῆν ἰσχόλ. « ἐπίφθεγμα ἐπὶ τὸν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τρίχας » ἢ.

ἀπρηγδὸπληκτος-ον ὁ συνεχῶς τυπτόμενος : Αἰσχ.λο.425 ἀπρηγδὸπληκτα πολυπλάνητη' ἀδην ἰδεῖν.. τὰ χερσὸς ὄφραγματα (ἰδιόρθ. ἀντί τοῦ « ἀπρηκτὸν πληκτὰ », ἄ. διορθ. « ἀπρηκτὸπληκτὰ », « ἀπρηγδὸπληκτὰ », « ἀπρηγδὸπληκτὰ »).

ἀπρηκάρθια παλαιός, γένος ἐλασματοβραγχίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν χαμιθῶν.

ἀπρηλιτικός-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μήνα Ἀπρίλιον, ὁ κατ' Ἀπρίλιον γινόμενος : ἀπρηλιτικός καιρός, -ἀπρηλιτικός λουλούδια (τὰ κατ' Ἀπρίλιον ἀνοθοῦνται) ἥ εἰδ. ἀπρηλιτικὴν τριανταφυλλίαν τὸ καλλισανθές φυτὸν ποδῆ ἢ ἐκατόφυλλος ἢ ποδῆ ἢ δαρμασκηνή, καλλιεργημένη καὶ πρὸς παραγωγήν ὀρελλοῦσι, ροδοστάγματος, καθαρτικῶ γλυκοῦ ἱεροδοξ(ἀκαρῆς), χρήσιμος καὶ πρὸς ἀρωματισμὸν τοῦ δέους.

ἀπρηλιτικός-η-ο δημ. ἀπρηλιτικός βλλ. : Κασσιώτ. Ἀσμ. 148 ἀπρηλινα λουλούδια καὶ ῥόδα τοῦ Μαγιοῦ.

ἀπρηλομῆς (ὁ) δημ. ἀντί τοῦ συνηθεατ. μαγίπρλο βλλ.

ἀπρημα βίστα νεώτ. (ἴταλ.) μουσ. ἡ ἐκ πρώτης ἀναγωγῆς καὶ ἄνευ προηγούμενης μελέτης ἐκτέλεσις μουσικῶ τινος τεμαχίου.

ἀπρηνιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀκανθὸς ἢ ἀκανθώδης βλλ., ἄ. ἀπυράνος, ἀπυρανοῖα, μουτροῦνα, τσοουακιάθα 2) τὸ δένδρον ὄρου ἢ πρῖνος βλλ., ἄ. πουρνάρι, περνάρι.

ἀπρηξ ΕΜ132,53 «.. Κύπριοι δὲ γένος τὶ ἀκάνθης » (κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ « ἀρηξ » βλλ. ἢ).

ἀπρηξ ἔπιρρ. προσεφευκτικός, ἰαχυμῶς, σφοδρῶς, σφιχτά : ἴσα. « ὁ οὐχ οἶόν τε πρῖσαι διὰ τὴν σύμφυσην » : Σοφ.Αἰ.310 κόμην ἀπρηξ ὄνυξι συλλαθῶν χερσὶ, Πλάτ. Θεαίτ.155 Ε ἀπρηξ τοῖν χερσὶν λαβεῖσθαι, Θεοδρ.15,68 ἀπρηξ ἔχει.. ἄμῶν, Πολύθ.10,11, Παολ.Σ.ἐν ΑΠ5,248 παλάμη ἀπρηξ δραξαμένη ἥ ἄμ. μτφ. : Σοφ.ἀπ.328 τοῦ κερδαίνειν ἀπρηξ ἔχονται, Αἰλ.Ζ1 ἰδ ἀπρηξ ἐμφύνητες 2) ὡς οἶα. εἶδος ἀκάνθης : ΕΜ132,53.

ἀπρηιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτεῶν ἐντόμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν λοκουσιτιδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἴδθα 2) γένος ἰχθύων συγγενῶν πρὸς τοὺς καρχαρίας.

ἀπρηιονίτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πρηιονσθεῖς, ὁ μὴ διὰ πρῖνος κοπεῖς, ἐπὶ ζῶλων, ὄστων, λίθων κττ.

ἀπρηιονόδωτος-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιός, γένος ἰχθύων τῆς ὁμοιογεν. τῶν καρχαριδῶν ἐμφανισθῆν ἦδη κατὰ τὴν τριτογενῆ περιόδον.

ἀπρηιον νεώτ. (ἴταλ. a priozio) φιλοσ. ἐπὶ γνωσιολογικῶν ἢ ἠθικῶν ἀξιών, τὸ ἐκ τῶν προτέρων καὶ ὄλως ἀσχετῶς τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν ἢ ἰσχυῖν τὸ ἐκ τῶν προτέρων δεχεσθαι, θῆναι τὶ ὡς ἀξίωμα, ὡς βάσειν, ὡς ἀρχὴν ἀντίθ. « ἀπρηιονόρθι » ἥ συνεκτ. χωρὶς νά λαμβῶνη τις ὑπ' ὄφιν τὰ πραγματικά δεδομένα : ὀμλιετ, -σκέπτεται ἀπρηιον.

ἀπρηιονισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. τρόπος τοῦ φιλοσοφεῖν καθ' ὄν ἀθεμελιώδεις γνωσιολογικά ἀρχαὶ καὶ ἠθικά ἀξία πάσαι ἢ τινες ἐξ αὐτῶν τίθενται ἐκ τῶν προτέρων ὡς ἀξιώματα καὶ ὄλως ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐμπειρίαν.

ἀπρηιονος (ἡ) μτγν. ὁ μὴ διὰ πρῖνος κοπεῖς ἢ μὴ κοπιτόμενος : Κόιντ.12,137 ἀπρηιονος ἀπὸ φηρωῶν.

ἀπρηιονος (ὁ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν καρσιθῶν.

ἀπρηιονονος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν πλεκτογνῶδων, τῶν θερμῶν θαλασσῶν 2) γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκριθιδῶν ἰθαγενῆς τῆς Ἰδθα.

ἀπρηιονος ἐν τῇ χειρουργ. ὁ μὴ διὰ τερέτρου κοπεῖς ὁ μὴ ὑποβλήθεις εἰς ἀνάτρησιν διὰ τρυπάνου : ἴην.Κεφ.Τρωμ.14 ἀπρηιονος ὄστων.

ἀπροαιρέσεια (ἡ) κ. νεώτ. ἑλλειψὶς προαιρέσεως, προθέσεως, προνοήσεως : ἴην. Ἐπιστ.17.

ἀπροαιρέτης ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προαιρέσεως, χωρίς πρόθεσιν.

ἀπροαιρέτος (-η-ο)ν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προαιρέσεως, ὀδουλήτης, ἀκούσιως : ἴην. Πρωγ.2 Ἀριστλ. ΗΝικ.1135 Β10 ἀπροαιρέτα θεῶ ἀπροβουλήετα, Ἀρρ. Ἐπικτ.2,16 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ οὐχὶ κείμενος ἐν τῇ βουλήσει, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀνθρώπου : Φιλῶδ.Θε.γ ἀπ.75.

ἀπροαιρέτως ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προαιρέσεως, ὀδουλήτως, ἀκούσιως : ἴην. Πρωγ.2 Ἀριστλ. ΗΝικ.1106 Α3 προδοῦμεθα ἀπροαιρέτως.

ἀπροαισθήτως ἔπιρρ. ἄνευ προαισθήσεως, ἀπροαδοκῆτως : Εὐρύσσοσ π.Στοβ.1,6,19.

ἀπρόβαστος-ον μτγν. ὁ μὴ προβαίνων, ὁ μὴ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶν, μὴ ποιούμενος πρόδον : Φιλῶδ. Ὀργ.43 W 2) μτφ. ὁ ἄνευ συμπεράσματος : αὐτ. Σημ.ὁ. κ. 35 ἀπρόβαστος λόγος.

ἀπροβίβαστος (-η-ο)ν μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προβίβασθεῖς, μὴ προσεχθεῖς : Γεώργ.Παχ. Ἀνδρ.7,33 ἥ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν μὴ προσχθέντων εἰς τὴν ὀνώτερον τάξιν, κ. ἐπὶ στρατιωτικῶν ἢ πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ὅτινες δὲν ἔλαβον τὸν ἀμέσως ἀνώτερον ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ βαθμῶν.

ἀπρόβλεπτα ἔπιρρ. δημ. κατά τρόπον ἀπρόβλεπτον βλ.λ.
ἀπρόβλεπτος (-η-οῦ) νεώτ. δημ. κ. ἀπρόβλεπτος ὁ μὴ προβλεφθεὶς, ὃν δὲν προεῖδε τις, ἀπρόοπτος: ἀπρόβλεπτος ἐπιτυχία, - ἀπρόβλεπτος ἐπιπολιχὴ νόσος' || ὁ μὴ προϋπολογισθείς: ἀπρόβλεπτοι θάνατοι' || κ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ προῖδη: ἀπρόβλεπτος ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης.
ἀπρόβλεπτος ἔπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀπρόβλεπτον βλ.λ., ἀπροσδοκῆτως, ἀπροόπτως.
ἀπρόβλεπτος (-η) νεώτ. ἑλλειψίς προβλεπτικότητος, ἀπρονοησία.
ἀπρόβλητος-ον μτν. ὁ μὴ καταστάς ἀπρόβλητος: Κύριλλ. Ἀλ.1,2,6 C.
ἀπροβόδιστα ἔπιρρ. δημ. ὄνευ προπομπῆς, χωρὶς προβόδισμα.
ἀπροβόδιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τυχὼν προπομπῆς, ὁ μὴ κατευδωθεὶς κατά τὴν ἀναχώρησίν του, ὃν δὲν τοῦ ἔγνε προβόδισμα.
ἀπροβουλεύσια (-η) μτν. ἑλλειψίς ἡ ἄδυναμία προβουλεύσεως, ἀπροβουλεύσια: Φιλῶδ. Ἡρακλ.1251,7.
ἀπροβούλευτα ἔπιρρ. δημ. ἀπροβουλεύτως βλ.λ.
ἀπροβουλεύτως-ον κ. νεώτ. μὴ προμελετηθεὶς, ἀπρομελέτητος, ἀπροσχεδιαστος: Ἀριστλ. ΘΝικ.1135 B || ἀπροαίρτα δσα ἀπροβούλευτα, Θεόφρ.Χαρ.3,1 ἄδολεσχία ἐστὶ δόλησις λόγων μακρὰ καὶ ἀπροβουλεύτων, Φιλ.Π13,5,6 οὐδὲν ἀπροβούλευτον ἐν ταῖς μάχαις' 2) μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν βουλήν, ὁ μὴ ὑπὸ ταύτης ἐπιδοκιμασθεὶς διὰ προβουλεύματος: Δημ.594 λόγος περὶ τοῦ ἀπροβουλεύτου, Πλούτ.Σόλ.19' 3) ἐνεργ. ὁ ἄνευ προμελέτης, ἀπροσεκτος, ἀπερισκέπτος: Ἀριστλ. Η Νικ.1151 A 3, Νικηφόρ. ἐν Ρήτ.1,427,2 τυφλὸς γὰρ ἄσας ἐρών καὶ ἀπροβούλευτος.
ἀπροβουλεύτως ἔπιρρ. κ. νεώτ. ὄνευ προμελέτης, ἀπρομελετήτως: Πλάτ.Νόμ.9,867 φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος' || ἀπρονοητός, ἀπερισκέπτος: ἀπροβουλεύτως ἀγένητος τὸ κίνημα' 2) ἀβελήτης, ἄνευ προβέσεως: Πλάτ.Νόμ.866 E ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτείναι (χωρὶς νὰ ἔχη πρόθεσιν φόνου).
ἀπροβούλητος-ον σχόλ. ἀπροβούλευτος, ἀπροσχεδιαστος: σχόλ. Ἀριστφ.Θεασ.588.
ἀπροβουλήσι (-η) ἑλλειψίς προβουλεύσεως, προβέσεως ἀντιθ. ἐπιβουλή: Πλάτ.Νόμ.9,867 B.
ἀπροβούλητος ἔπιρρ. ἀπροβουλεύτως, ἀπερισκέπτος: Αἰσχ.Χο.620 νοσφίσις' ἀπροβούλητος, ΔίωνΧρ.2,293 ἀπροβούλητος εἰσέφερον τὰ φηφίσματα (διόρθ. ἀπροβούλευτα).
ἀπροβουλεύτος-η-ο δημ.κ.-φτος ὁ μὴ προγευματίας.
ἀπροβύναστος-ον μτν. ὁ μὴ προγινώσκων τὰ μέλλοντα ἀντιθ. προγνωστικός: Κλημεντίν.3,38.
ἀπρόγραφοι-ον μὴ δημοσία ἀναγεγραμμένοι, μὴ πρὸς κοινὴν γνῶσιν ἐγγράφως καταθεθεὶς: Ὑπερίδ.ἀπ.231, Πολυδ.6,144 ἀπρόβουλευτα. Τάχα δὲ καὶ τὸ ἀπρόγραφο.
ἀπρογυμναστος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ἀπροπόνητος, ἐπὶ ἀθλητικῶς ἀκακομένω κ. ἐπὶ στρατιωτῶν: ἀπρογυμναστος ἀθλητής' || γεν. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν ἰδιαίτερω καὶ ἐπιμελῶς ἀσκηθείς: προσήλθεν εἰς τὰς ἀξέτασεις ἀπρογυμναστος.
ἀπροδιαθεσία (-η) νεώτ. ἑλλειψίς προδιαθεσῶς.
ἀπροδιαθέτα ἔπιρρ. δημ. ἀπροδιαθέτως βλ.λ.
ἀπροδιαθέτος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ "προδιαθεθεὶς, ὁ μὴ ψυχικῶς προπαρασκευασμένος πρὸς τι: ἦταν ὁλοῦς διάλοιο ἀπροδιαθέτος ν' ἀκούσῃ τὸ χαρὸ τοῦ γιού του.
ἀπροδιαθέτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προδιαθέσεως, χωρὶς ψυχικὴν προπαρασκευασίαν.
ἀπροδιηγῆτως ἔπιρρ. μον. ἄνευ προδιηγῆσεως, χωρὶς προόμιον: Τζέτζ. Ἠισοδ.10 ἀπροδιηγῆτως καὶ ἀκαφάλως.

ἀπρόδικος-ον Ἐπιγρ. ἐπὶ δίκης, ὁ οὐχὶ προκριματικῶς ἐξετασθεὶς, ὁ ἄνευ προανακρίσεως.
ἀπρόδοκιμάσιος ἔπιρρ. μον. ἄνευ προηγουμένης δοκιμασίας: Ἀλ. Ἀριστ. ἐν Σύντ.Καν.2,267.
ἀπρόδοτος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προδοθεὶς: ἀπρόδοτος ἐπὶ τοῦ στυφράφου του, - ἀπρόδοτο μυστικόν' || ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος ἐκδουλομένος, φανερούμενος εἰς τοὺς ἄλλους, ἰδίως ἐπὶ συναισθημάτων' ἀπρόδοτος ἔρως, - ἀπρόδοτη θλίψη' 2) εἰδ., ὁ μὴ καταδοθεὶς εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν: οἱ λησταὶ κατὰ κανόνα εἶναι ἀπρόδοτοι ὑπὸ τῶν συγχωρῶν, αὐτῶν.
ἀπρόδοτος-ον μτν. ὁ ἄνευ προέδρου, προϊσταμένου: Εὐνάπ. Ἰστ.209 D ἀπρόδοτον ἐκκλησίαν.
ἀπροειδοποίητα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προειδοποιήσεως βλ.λ.
ἀπροειδοποίητος (-η-οῦ) ὁ μὴ προειδοποιηθεὶς, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων γενομένος ἐνήμερος τινος' 2) ὁ ἄνευ προειδοποιήσεως γενομένος.
ἀπροειδοποίητως ἔπιρρ. νεώτ. ὄνευ προειδοποιήσεως βλ.λ.
ἀπροεξοφλητος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μισθῶν, δανείων, γραμματίων, συντάξεων, ὁ μὴ προεξοφληθεὶς, ὁ μὴ διὰ χρημάτων μετ' ἀφαιρέσεως ποσαστοῦ τινος ὡς τόκου ἐξοφληθεὶς πρὸ τοῦ ὀρισμένου χρόνου' 2) ὁ μὴ δευκτικός, τοιαύτης ἐπιτόκω προηληρωμένος: αἱ συντάξεις ὀφειανῶν ἀνυλίκων εἶναι κατὰ νόμον ἀπροεξοφλητοι.
ἀπροετοιμασία (-η) νεώτ. ἑλλειψίς προετοιμασίας.
ἀπροετοιμαστα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προετοιμασίας.
ἀπροετοιμαστος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προητοιμασμένος, ἀπροαράσκευτος, ἀνέτοιμος: βρέθηκα ἐντελής ἀπροετοιμαστος γιὰ νὰ δεχθῶ τὸσον κόσμον, κάναμι τὸ γάμο βασιφικά καὶ ἀπροετοιμαστοί' 2) ἀπροδιάθετος, ἀπαρασκευος ψυχικῶς: ἦταν ἀπροετοιμαστος γιὰ τέτοια τῆξη-λύθη.
ἀπροετοιμαστος ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προετοιμασίας, ἀπαρασκευάστως, ἀπροδιαθέτως.
ἀπροθεσμία ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προθεσμίας, χωρὶς χρονικὸν ὄριον.
ἀπρόθεσμος (-η-οῦ) μτν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὀρισμένον πρὸς τι χρόνον, ὁ μὴ ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ γινόμενος ἀντιθ. ἐμπρόθεσμος: Σωφρ.1,33 διὸ καὶ τῶν πλείστων ἰζών(η) ἐμπρόθεσμος ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ τὴν μίξιν ὀρυμῆ, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπρόθεσμος πολλαχοῦ' || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προθεσμίας, ὁ εἰς ὃν δὲν ἐτέθη χρονικὸν ὄριον.
ἀπρόθεσμος ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. οὐχὶ ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ: Μιχ' Ἀκομ.1,207 ἀπρόθεσμος ὁ θάνατος ἐπιών' || νεώτ. ἄνευ προθεσμίας.
ἀπρόθετος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ὁ μὴ λαμβάνων προθεσιν ἡ πρόθεμα' ἀπρόθετα ρήματα τὰ μὴ μετὰ προθέσεως σύνθετα οἷον λέγω, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ προλέγω, ἀντιλέγω κλπ. ἡ τρέπω κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ προτρέπω, ἀναιτρέπω κλπ.' ἀπρόθετος σύνταξις ἡ καθ' ἣν ἠοραλείπειτο ἡ πρόθεσις εἰς δὴλωσιν προσδιορισμῶν κατὰ μίαν τῶν πλάγιων πτάσεων, οἷον μικρὸς τὸ δέμας ἀντὶ κοτὰ τὸ δέμας' ἀπρόθετα οὐσιαστικά τὰ ἄνευ προθέματος οἷον φ' βδέλλα ἀντὶ «ἀδδέλλα».
ἀπροθῆτως ἔπιρρ. μτν. κ. νεώτ. ἄνευ προθέσεως, χωρὶς γνῶμην: Πολυδ.9,12,6 τὰ... ἀπροθῆτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα' 2) νεώτ. ἄνευ προθέσεως ἡ προθέματος(πρλ) κ. ἀπρόθετος.
ἀπρόθυμα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προθυμίας, μετ' ἀκονου: ἔδωκε ἀπρόθυμα τὴν ὑπόσχεσιν.
ἀπρόθυμος (-η) Σουῖδ. νεώτ. δημ. κ. -μιά ἑλλειψίς προθυμίας, ζήλου, ὅκνου: Σουῖδ. ἐν λ. «ἀρωρωτία», Πισοδ.Πισα. Δ45 αἰσθανόμενος μεγάλην ἀπρόθυμίαν πρὸς τοῦτο.
ἀπροθυμοποίητα ἔπιρρ. δημ. ἀπροθυμοποίητως βλ.λ.

ἀπροθυμοποίητος-ον νεώτ. —δ μη προθυμοποιούμενος, ὁ μη δεκνύων προθυμίαν εἰς τιν.

ἀπροθυμοποίητως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιδειξέως προθυμίας, (ζήλου, χωρίς προθυμοποίησιν βλ.λ.

ἀπρόθυμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη πρόθυμος, ὁ ἀνευ ζήλου, ὁ μετ' ἄδικου καὶ διαταγμοῦ ἀναλαβάνων νὰ πράξῃ τὴ ἡ συνομολογῶν τὴ ἡ συμπετέγων εἰς τιν : 'Ηρ.7,220 **ἐόντας ἀπρόθυμους καὶ οὐκ ἐθέλοντας**, Πλούτ.'Ηθ.438 **ἀπρόθυμος καὶ ἄκουσα**, - **ἀπρόθυμοι πρὸς στρατεύειν** || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποφεύγων, διαστρωπῶν νὰ πράξῃ ἢ νὰ συνομολογήσῃ τιν : φαίνεται ἀπρόθυμους νὰ τὸν βοηθήσῃ, -εἶναι ἀπρόθυμοι γιὰ γάμο.

ἀπρόθυμως ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προθυμίας, χωρίς ζήλου : Πλάτ.Νόρμ.665 Ε παρτέσχεν ἀπρόθυμους τὴν συγκατάθεσιν τῷ.

ἀπροϊδής-οῦς-ές |προϊδής| μτγ. ποι. ὁ δὲν προεἶδε τις, ἀπρόοπτος, ἀπρόβλεπτος : 'Ἡσ. « ἀφανής » : 'Αρχι.ἐνΑΠ9,111,4 **ἄσους ἀπροϊδής** .. ἐμαρφε μόρος, ΑΠ παράρτ.260 **ἀπροϊδής νεύσους**, Νικ.Θηρ.2,18 : 2) ἐνεργ. ὁ μη προϊδῶν : Νόων.Δ9, 102 (πιθ.), αὐτ. Εὐαγγ.'Ιω.7,168 **ἀπροϊδείς ἄνδρες**, **ἀπροϊδής** ἔπιρρ. μτγ. ἀπρόοπτως, ἀπροβλεπτως : 'Αρχι.π.Ὀρειθ.8,2,19.

ἀπροικα ἔπιρρ. δημ. χωρίς προίκα.

ἀπροικινγος-η-ο δημ. κ. ἀπροϊκιστος βλ.λ.

ἀπροικιστα ἔπιρρ. δημ. χωρίς νὰ δοθῇ προίξ.

ἀπροικιστος-η-ο δημ. ὁ μη λαθῶν προίκα, μη προικισθεὶς, ἀπροικος.

ἀπροικος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικὸς ἐρχομένης εἰς γάμον, ἄνευ προίκης : Λυσ.19,15 τὰς .. ἐμὰς ἀδελφὰς .. λαθεῖν ἀπροίκους, Διδ.δ.Κωμ. 3,4 |π.Στοδ.72,1| **κραιπτον γὰρ ἐστιν εὖ τετραμμένην λαθεῖν γυναικί** ἀπροικον ἢ κακῶς μεταχρημάτων, -ἀπροικη καλοπαρνευτήτικε.

ἀπροικως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προίκης.

ἀπρόϊτος-ον μτγ. κ. μον. Κύριλλ. « ἀνεξέστος », ὁ μη προϊδῶν, ἐξερχόμενος ἀπὸ τινος : Δαμάσκ. 'Αρχ.34,Γαλ.14,729 **ἀπ- βερμῆ, Νικητ.Χων.52,24 τῶν χιλιῶν τοῦ βασιλέως ἀπρόϊτα** || εἰδ. ὁ μη ἐξερχόμενος τοῦ τόπου διαμονῆς του' Σουῖδ. ὁ τῆς οἰκίας μη ἐξερχόμενος : 'Εκκλ.Μην.3,103 **ὑναξάρ. ἐκείσε |ἐκ τοῦ σπηλαίου| ἢ ἀδαμάντινος αὐτῆ** .. φυγῆ ἀπρόϊτος .. ἐφυλάττε τὸν κανόνα.

ἀπρόϊτως ἔπιρρ. 'Ἡσ. « ἀνεξέστως ».

ἀπροκάλυπτα ἔπιρρ. δημ. ἀπροκαλύπτως βλ.λ.

ἀπροκάλυπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μη κεκαλυμμένος, ἢ ἐχων πρὸ αὐτοῦ κάλυμμα τι, ἀκάλυπτος, φανερός || μτφ. ὁ ἀνευ προσχημάτων, εἰλικρινής, εὐθύς, ντόμπος : ἀπροκάλυπτος ὑπόσχεςις, -ὀμολογία, - ἀλήθεια.

ἀπροκαλύπτως ἔπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ προκαλύμματος, φανερά, μετὸ παρησίας Χίων'Επιστ 7,3 **ἀπροκαλύπτως ἐδήλωσα**.

ἀπροκατάληπτα ἔπιρρ. δημ. ἀπροκαταλήπτως βλ.λ.

ἀπροκατάληπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μη προκαταλημμένος, ὁ μη ἐκ τῶν προτέρων ἐπηρεασμένος, ὁ μη ἐκ προκαταλήψεως βλ.λ. μορφώσας γνώμην.

ἀπροκαταλήπτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προκαταλήψεως βλ.λ.

ἀπροκαταλήψια (ἡ) νεώτ. Ἐλλειψίς προκαταλήψεως βλ.λ.

ἀπροκαρτίστως-ον νεώτ. ὁ μη ἐκ τῶν προτέρων καταρτίσθεὶς, ἐπαρκῶς μορφωθείς εἰς τιν.

ἀπροκαρτεσκέαστος-ον μτγ. ἀπροσπαρεσκέαστος, ὁ προχερῶς γνώμενος : Διον.'Αλ.'Ισαί. 14 **ἀπ- διγνήσεις**.

ἀπρόκλητος-ον νεώτ. ὁ μη προκαλούμενος ἢ ὁ μη προκλήθεις.

ἀπροκλήτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προκλήσεως.

ἀπροκοπία (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. δημ. -πιά κ. -φιά

τὸ μη προκόπτειν, ἢ ἔλλειψις προκοπῆς, προόδου, ἢ μη εὐδοκίμησης : σχόλ.Λοικ.Διδ.Κατ.21.

ἀπρόκοπος (-η)-ο(ν) μτγ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη προκόπων, ὁ μη εὐδοκίμων, ὁ μη ποιούμενος πρόδου : Μαν.3,375,Πτολ.Τετράθ.156 **ἀτελεῖωτα καὶ ἀπρόκοπα καθίστασι** 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν κ. ὁ μη ἐπιμελής ἢ ἀνεπίδεκτος μαθήσεως : 3) ἐκκλ. ὁ μη προαγμένος εἰς ἀνώτερον ἐκκλησιαστικὸν βαθμὸν : Βασ.4,800 C **μὲνων ἀπρόκοπος**.

ἀπρόκοπτα ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προκοπῆς, χωρίς εὐδοκίμησην.

ἀπρόκοπτος-η-ο δημ. ἀπρόκοπος βλ.λ., ὁ μη προκόπων : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ76 **ἀπρόκοπτος κί' ἐρημοσίτης**.

ἀπροκοπία (ἡ) δημ. ἀπροκοπία βλ.λ.

ἀπρακριμάτιστος-ον μον. ὁ μη προκριθεὶς, διακριθεὶς : Θεόδ.Βαλα. ἐν Συντ.Καν.2,525.

ἀπρακριματίστος ἔπιρρ. μον. ἄνευ διακρίσεως, ἀδιακρίτως : Θεόδ.Βαλα. ἐν Κοτελ.3,490 C.

ἀπρόκριτος-ον μτγ. κ. μον. ὁ ἀνευ προκρίσεως, ἄνευ προκριματικῆς διαδικασίας : 'Ιουστ. Κώδ.7,62,36 **ἀπρόκριτος δικαιολογία**.

ἀπροκρίτως ἔπιρρ. μτγ. κ. μον. ἄνευ προδικασίας : 'Ιουστ.Νεαρ.17,8.

ἀπρόληπτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ μη προλαμβανόμενος κ. ὁ δὲν δύναται τις ἐκ τῶν προτέρων ν' ἀποτρέφῃ || τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐα. ἢ ἀδυναμία τοῦ προλαμβάνειν, ἐκ τῶν προτέρων ἀποτρέπειν τιν : 'Ιεροκλ.Γιλ.150 **ὁ γὰρ τῆς εὐθουρίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρόληπτῳ τῶν πράξεων παραγίνεται** 2) ὁ ἀπροσδόκητος : Στωϊκ.3,149, 'Ονήσανδρ.δ,1.

ἀπρόληπτα ἔπιρρ. δημ. κ. ἀπρόληπτος ἀπροληπτικῶς, χωρίς προοίμιον, χωρίς πρόλογον.

ἀπρόληπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ἐπισημώσεως, ὁ στερούμενος προλόγου, προοιμίου γενομένου ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἢ τοῦ ὁμιλητοῦ, ἐπὶ συγγραφῶν, ἐπιστολῶν, διαλέξεων κττ.

ἀπρόληπτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προοιμίου, χωρίς πρόλογον.

ἀπρόλογιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν ἐπρόλογισέ τις, ἐπὶ βιβλίων, ἐπιστολῶν, διαλέξεων κττ.

ἀπρόλογος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ προλόγου : Σχόλ.'Αριστφ.'Εκκλ.126.

ἀπρομανέντως (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μη προεικασθεὶς, πού δὲν προμαντεύθηκε 2) ὁ μη δυνάμενος νὰ προεικασθῆ, νὰ μαντεύθῃ.

ἀπρομελετήσια (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἀπρομελετήτου βλ.λ., Ἐλλειψίς προμελέτης.

ἀπρομελέτης ἔπιρρ. δημ. ἀπρομελετήτως βλ.λ.

ἀπρομελέτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μη προμελετήθεις, ὁ μη ἐκ προμελέτης βλ.λ., ὁ ἐξ ἀμέσου ὀρμῆς γενόμενος : ἀπρομελετήτων ἐγκλημα || ὁ ἀνευ προπαρασκευῆς, ὁ ἐκ τοῦ προχείρου : ἀπρομελέτητος ἀγόρευσις 2) ἐνεργ. ὁ μη προμελήσας, ὁ μη ἐκ τῶν προτέρων παρασκευάσας τιν.

ἀπρομελετήτως ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ σκέψεως, ἀσφάσεως ἐκ τῶν προτέρων, ἄνευ προμελέτης βλ.λ. : **διέπραξε τὸ ἐγκλημα ἀπρομελετήτως** 2) γεν. ἄνευ προπαρασκευῆς, ἄνευ προηγουμένης μελέτης, ἐκ τοῦ προχείρου.

ἀπρομηθεῖα (ἡ) ἢ ἔλλειψις προνοίας, ἀπρονοησία : Πλάτ.Λαχ.197, 'Ιώα.Γλι.3,5,6 τοῦ μὲν αὐτομάτου καλοῦ **δολεαζόντος εἰς ἀπρομηθεῖαν**.

ἀπρομηθευτα ἔπιρρ. δημ. ἀπρομηθεύτως βλ.λ. 2) κ. 3).

ἀπρομηθευτος (-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὃν δὲν λαμβάνεται πρόνοια, ἀπερίσκεπτος : Γεώργ.Παχ.Μιχ.5,3 **βρον ἀπρομηθευτον** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μη προμηθευθεὶς τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἀνεφοδίαστος.

ἀπρομηθεύτως Σουίδ. κ. νεώτ. ἀπρονοήτως : Σουίδ. ἐν λ. «ἀφειδήσας» 2) νεώτ. ἄνευ προμηθειῶν, ἀνεφοδίστατα 3) χωρὶς τῆς δοθῆς ἢ τῆς ληφθῆς προμήθεως, ἥτοι ποσσόντων τῶν ἀμοιβῆς ὑπὸ τῶν συμβληθέντων εἰς ἀγοραπωλησίαν ἢ εἰς δάμνησον πρὸς τρίτον τινὰ μεσάζοντα.

ἀπρομηθῆς-οὐς ἔστι μτγν. κ. μον. ὁ μὴ προνοῶν : Τζέτζ. Ἐπιστ. 6,9,4 ἀπρομηθεύτεροι τε καὶ ἀσκεπτότεροι || τὸ οὐδ. -ές ὡς οὐσα. ἡ ἑλλειψὶς προνοίας : Ἰωσ. Αἰ 19,3) τὸ ἀπρομηθῆς τῶν γεγονότων.

ἀπρομηθῆτος-ον ἀπρόβλεπτος : Αἰσχ. ἱκ. 357 ἔξ ἀέλιπτων κἀπρομηθῆτων.

ἀπρομηθῆς ἔστι μτγν. κ. μον. ἄνευ προνοίας, ἀπρονοήτως, ἀπεριοκλήτως κ. ἐν τῷ συγκρ. : Τζέτζ. ἱστ. 10,898 ἀπρομηθευτέρως.

ἀπρομηθῆτος-ον νεώτ. ὁ μὴ προμηθειῶν.

ἀπρομηθῆτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων μμηθείς εἰς τι, ὁ εἰς δὲν δὲν προανακηρώθη τῷ μυστικῷ μελετώμενον ἢ ἐνεργουμένον ἔργον.

ἀπρονοήσια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπροβλεψία, ἑλλειψὶς προνοίας, ἀπεριοκλήφια : Ἐπικ. ἀπ. 368, Ἰω. Χρυσ. 3,858.

ἀπρονοήτα ἔστι μτγν. κ. δημ. ἄνευ προνοίας, ἀπεριοκλήφως.

ἀπρονοητικός-ή-όν δημ. ὁ μὴ προνοητικός.

ἀπρονοητικότης-ης (ἡ) νεώτ. ἡ ἑλλειψὶς προνοητικότητος βλ. λ.

ἀπρονοήτως (-η-ο(ν)) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προβλεφθεὶς, ὁ ἀπροόπτος γινόμενος ἢ συμβαίνων : Ἀριστ. ΗΜ 1203 Α 30 ἀπρονόπτος ἀκράστος 2) ἐπὶ τόπων, οἱ μὴ πρότερον ἐρευνηθέντες : Πολύδ. 3,48,4 ἀπρ-τόποι 3) ὁ μὴ ὑπὸ προνοίας κυβερνώμενος : Φιλ. 2,41) ἀπρ-κόσμος, Πλούτ. Νικ. 23 || εἶδ. ἐπὶ χώρας, ἡ περὶ ἧς δὲν ἐλήφθη πρόνοια, ἀφύλακτος : Πολύδ. 4,5,5 ἀπρ-χώρα 4) ἔνεργ. ὁ μὴ προνοῶν, ὁ ἀπεριοκλήφως : Ξεν. Ἑλλ. 5,3,7 ἢ μὲν γὰρ ὄρη ἀπρονόπτον, Λοκ. Δις Κατ. 2 ἀπρ-τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, Πολύδ. 5,7,2 ἀπρόνοητοι καὶ ἀπαράσκευοι, Ὀρφ. ἀπ. 233 ἀπρ-τῶν ἐσομένων κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ σμμ. ταύτῃ 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσ. κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο ἡ δέουσα πρόνοια, δὲν κατεβλήθη ἡ προσήκουσα μέριμνα, ὁ ἀπαρασκευῶς καὶ ἀπεριοκλήφως γενόμενος ἢ ὁ παραμληθεὶς : ἀπρόνοητος ἀκοιρατεία, -ἀπρόνοητή ἐπιχείρησις, -ἀπρόνοητος ἀνθρώπος, -ἀδικα πέθανε γιὰ τὸν ἀφροντα ἀπρόνοητο

ἀπρονοητῶ-ῶ σχόλ. εἶμαι ἀπρόνοητος, ἀπεριοκλήφως : σχόλ. ἱλ. Δ 2.

ἀπρονοήτως ἔστι μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προνοίας, ἀπεριοκλήφως : Ξεν. ΚΠ 1,4,21 κύνων.. ἀπρονοήτως φέρεται πρὸς κἀπρον, Σέξτ. Ἑμμ. Πυρ. 1,15) τοὺς μὲν ἀποφαίνεσθαι προνοεῖν θιῶν διοικεῖσθαι τὰ καθ' ἡμᾶς τοὺς δὲ ἀπρόνοήτως 2) ἀπρόόπτως, ἀπρόσοκλήτως : Πολύδ. 5,7,2 3) ἄνευ προνοουμένης γνωριμίας : αὐτ. 10,14,8 τοῖς ἀπρόνοήτως θεωμένοις.

ἀπρόνοητος-ον Ἡσ. κ. μον. ὁ μὴ δι' ἔχθρικῶν ἐπιδουρῶν διαρπαθεὶς : Εὐστ. Πονημ. 283,72 Ἡσ. «ἀπρόνοητος» οὐ πρωτανευθεὶς ἀπρόνομη γὰρ ἢ ἐπὶ τῆς χώρας ἀρπαγή. **ἀπρόξενητα** ἔστι μτγν. κ. δημ. ἄνευ μεσολαβήσεως πρὸς ξενίτην, χωρὶς πρξενιάς, ἐπὶ συνοικεσίῃ : παντρεύεσθαι ἀπρόξενητα || γεν. ἄνευ μεσολαβήσεως μεσίου τῆ ἀλλοῦ τινός : ἀπρόξενητα ἀνδράσασα τὸ σπῆτι.

ἀπρόξενητος-η-ο δημ. κ. -φως. ἐπὶ συνοικεσίῃ ἢ ἐπὶ τῶν διαπραγματευόμενων συνοικεσίῃσιν προσώπων, ὁ γινόμενος ἢ ὁ ἐνεργῶν ἄνευ μεσολαβήσεως τρίτου προσώπου, πρὸς ξενίτην, χωρὶς πρξενιάς : γάμος ἀπρόξενητος.

ἀπρόξενος-ον ὁ μὴ ἔχων πρόξενον βλλ. : Αἰσχ. ἱκ. 239 ἀπρόξενοι τε.. μολεῖν ἔπλητ' ἀπρόξενος, ἀπρόξενος (ἡ) τὸ φρυγανώδες φυτὸν δίκτη μνος ἢ λευκῆ : Πυθ. η. Πλιν. Φι 24,158.

ἀπρόξενος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀπὸ τινος προερχόμενος, ἀπρόξενος, ὁ μὴ ἔχων πρὸ αὐτοῦ αἰτίαν ἢ ἀρχήν : Δομοστ. Ἄρχ. 34 ἀπρόξενος ἢ τοῦ ἑνός φύσις, ἀπρόμοιμτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προμοιμίου : Λοκ. ἱστ. 2,299,23.

ἀπρόμοιμτος ἔστι μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προμοιμίου : Διον. Ἀλ. Λυσ. 17 Εὐστ. ἱλ. 798,29.

ἀπρόπτος (-η-ο(ν)) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προβλεφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ προβλεφθῆ : Αἰσχ. Πρ. 1074 Ζεὺς ἤσας εἰς ἀπρόπτον πῆμ' εἰσέεσθαι. Μιχ. Ἀπ. ἐν Σάβ. 1,40 ἢ ἄλλο τι ἐπισυμβῆ ἀπρόπτον, -ἀπρόπτος ἐξέλιξις τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, -ἀπρόπτον δυστόχημα || ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἐξ ἀπρόπτου ὡς ἔπιρρ. ἀπρόπτως ἀπρόσοκλήτως, ἀπεριμύνητα : Αἰσων. 330 κατέλαθεν ἐξ ἀπρόπτου 2) ἔνεργ. ὁ μὴ προβλεπόμενος, ὁ μὴ προορατικός : Πολύδ. 1,179 ἀπρόπτος στρατηγός, αὐτ. 3,117 ἀπρόπτος τοῦ μέλλοντος.

ἀπρόπτως ἔστι μτγν. κ. νεώτ. ἀπρόβλεπτως, ἀπρόσοκλήτως, ἀπεριμύνητα, ἀναπάντεχα : Ἡσ. «ἀπροοράτως, ἀπρόσοκλήτως, ἀπρόπτως» : Σωφ. 1,71, Ἡρωδιαν. 6,5,5 || νεώτ. κ. ἀφινδῶς, ἔσφινκῶ. **ἀπρόορατος-ον** μτγν. ἀπρόορατος βλλ. 1) : Διόδ. Σ 20,96, Ἰσμβλ. Πρωτ. 2) ὁ μὴ προηγουμένως ὁρατός : Γαλ. 14,279 3) ἔνεργ. ἀπρόορατος βλλ. 2), ὁ μὴ προορατικός : Πολύδ. 1,179, Φιλ. 2,268.

ἀπρόοράτως ἔστι μτγν. ἀπρόόπτως βλλ. : Ὀνήσανδρ. 22,1, Διογ. Λ 9,62.

ἀπρόορατος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων προορισμὸν τινὰ, οὐδ' ἀσκοπὸς ἢ ἡ θέσις δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένα.

ἀπρόοριστως ἔστι μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προορισμοῦ, **ἀπρόοραγάνδιτος-ον** νεώτ. δι' ὃν δὲν ἐγένετο προαγάνδις, προοράθεια πρὸς εὐρύτεραν διόδοσιν : αἱ ἰδέαι των ἔμειναν ἀπρόοραγάνδιτοι 2) ὁ μὴ θεκτικός προαγάνδις.

ἀπρόορατεύτως-ον νεώτ. ὁ μὴ προοριθευθεὶς, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἀσκηθεὶς εἰς τι. **ἀπρόορασκευάστας** ἔστι μτγν. κ. δημ. ἀπρόορασκευάστας βλλ.

ἀπρόορασκευάστος (-η-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων παρεσκευασμένος πρὸς τι, ἀπρόοραμιαστος 2) ὁ μὴ τυχὼν προορασκευῆς, προεργασίας, ἀμελέτητος : ἡ ὁμίλια του ἦταν ἐντελῶς ἀπρόορασκευάστας.

ἀπρόορασκευάστας ἔστι μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προορασκευῆς, ἀπρόοραμιαστας.

ἀπρόορασκευάστος (-η-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ἀπρόορασκευάστος βλλ.

ἀπρόορασκευῶς ἔστι μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προορασκευῆς, ἄνευ προτέρως μελέτης ἢ προετοιμίας. **ἀπρόορατεία** ἢ -ια (ἡ) μτγν. ἑλλειψὶς προπετείας, ὑπερβολοῦσης σπουδῆς : Πιμ. Λοκρ. 102 B ἀνορεξία καὶ ἀπρόορατεία.

ἀπρόορῶντα ἔστι μτγν. κ. δημ. ἄνευ προνοησέως.

ἀπρόορῶντος (-η-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προνοηθεὶς, ὁ μὴ ἐπὶ τῇ πρόδοι ἀγῶνος προγυμνασθεὶς, ἐπὶ ἀθλητῶν : μετέσχε τῶν ἀγῶνων ἐντελῶς ἀπρόορῶντος || γεν. ὁ μὴ προορασκευασμένος πρὸς τι, ἀπρόοραμιαστος.

ἀπρόορατεία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπρόορῶντος, ἀπρόορατεία βλλ. : Ζήν. Στωϊκ. κ. Διογ. Λ 7,46 «ἀπρόορατεία» ἐπιστήμη του πότε δεῖ συγκρατιθεῖσθαι καὶ μὴ.

ἀπρόορατος-ον μτγν. ὁ μὴ ταχέως εἰς τι κατανεῶν, προνοητικός, προφυλακτικός ἐν τῷ συγκρατιθεῖσθαι : Ἀρα. Ἐπικτ. 2,8,29 ἀπρόορατος συγκρατιθεῖσθαι (δυσχερῶς παρεχομένη).

ἀπροπτώτως ἐπίρρ. μτγ. οὐχ ἀπερισκέπτως, προνοητικῶς· Χρυσ. Στωϊκ. 3, 50.

ἀπρορρητός -ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προρρηθῆ: Πλάτ. Νόμ. 968 E ἰδ. ἐπιρ. ἀπρορρητός.

ἀπροσάργουτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων προσηγορίαν, ὀνομασίαν· Ἐρμούχ. ἐν Ρήτ. 4, 21 W' 2) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν προσαγορευέμενος βλ. λ., προσφωνήσεως, ὁ πρὸς ὃν δὲν ἀνηθύνει τις λόγους ἐνδεικνύοντας τὸ ἀξίωμα ἢ τὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν, συμπάθειον, φιλίαν, ὁμοφροσύνην κττ.

ἀπροσάρμοστος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσηρμοσμένος, ὀνάρμοστος, ἀταίριστος· Εὐστ. Πονημ. 209, 34 λιμὼν ἐργατικῶ ἀνθρώπων ἀπροσάρμοστον || νεώτ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσαρμωθῆ πρὸς τι, ὁ μὴ δεκτικὸς προσαρμογῆς: ξένα ἦθη ἀπροσάρμοστα εἰς τὸν τόπον μας.

ἀπροσαρμότως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσαρμογῆς, ἀναρμόδιως, ἀταίριστα.

ἀπροσάρτητος-ον μτγ. ὁ μὴ προσηρημένος, ἀνεξάρτητος· Θεολ. Ἀριθμ. 46 ζῶων ἡδῃ ἀπροσάρτητον 2) νεώτ. ἐπὶ χώρας, ὁ μὴ προσαρτηθεὶς, μὴ ὑπαχθεὶς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τινός· ἀπροσάρτητος νῆσοι.

ἀπροσαυθής-ον μτγ. ὁ μὴ προσαγορευθεὶς, μὴ χαιρετισθεὶς· Πλούτ. Ἠθ. 29 B ἀπροσαυθῆ παρήλαθε ἰτὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ 2) συνεκδ. ἀπροσάρτητος· αὐτ. 921 E τὴν στωϊκὴν δόξαν ἀπροσαυθῆτον ὑπερβαίνοντες 3) ἀπρόστος, ἀφθαστος, ἀπροσέλαστος· Ἀριστοκλ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 11, 3.

ἀπρόσβατος-ον κ. μ. μον. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβῆ, ὁ ἀπρόσιτος· Ἀριστ. Ζη 563 A, 5 ἀπρόσβατοι πέτραι, Λουκ. Προμ. 1, Μικ. Ἀττ. ἐν Σάθ. 1, 58 ἀπρόσβατοι εἶναι πᾶσι.

ἀπρόσβλητος-ον EM κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐμφανής ἢ ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβῆ: EM 433, 49 ὁ ἀπρόβλητος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν θέλων.

ἀπροσβλήτως ἐπίρρ. μτγ. ἄνευ προσβλήσεως, ἀπαρτηρήτως ἢ χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ προσβῆ: Ἀμφιλόχ. 47.

ἀπροσβλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσβολῆς βλ. λ. **ἀπροσβλήτης** (-η-ος) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβῆ, ἀκαταμάχητος· Σουίθ. «γεωαῖος, ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν» οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν· Κύριλλ. Ἰουλι. 4, 10 φάσκοντες ἀπρόσβλητον ἔχειν αὐτὰς ἰτάς συγκρατίας τὴν δεινύσαν, -ἀπρόσβλητον φροῦριον 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσβληθεὶς· οἱ ἔγχροιοι δὲν ἔφησαν πόλιν ἀπρόσβλητον 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἠθικῶς θινεὶς, μὴ προσηλακισθεὶς, ποὺ δὲν ἔπαθε προσβολὴν βλ. λ.

ἀπροσβλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσβολῆς βλ. λ. **ἀπροσβλήτως**-ον νεώτ. ὁ μὴ προσορμισθεὶς ἢ μὴ προσγειωθεὶς, ἐπὶ πλοῖου ἢ ἀεροπλάνου 2) μτφ. μὴ προσαρμοζόμενος πρὸς τὴν πραγματικότητα, ὁ ὄνειροπλόος.

ἀπροσγευτός ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσγειώσεως βλ. λ.

ἀπροσδεής-ους-ές μτγ. κ. μον. ὁ μηδενὸς περαιτέρω χρήζων, ὁ μὴ ἔχων ἐπὶ πλεόν χρεῖαν τινός· ΠΔ Μσκ. 1, 12, 9 ἀπροσδεὶς τοῦτων ὄντες, Πλούτ. Ἠθ. 122 F ἀπ- φιλοσοφίας || ὁ κατ' οὐδὲν ἐλλήνης, αὐτάρκης· Πλάτ. 5, 9, 4, Μικ. Ἀττ. ἐν Σάθ. 1, 8 ἀπροσδεὴς καὶ αὐτάρκεις φύσις.

ἀπροσδέτης-ον μτγ. κ. νεώτ. ἀπροσδεής βλ. λ.: Φιλὸς Ρητ. 1, 194 S ἀπ- διδασκαλίας.

ἀπρόσδεικτος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ δεῖξῃ: Αἰσχ. Ἰκ. 794 ἢ λισσὰς αἰγιλίῳ ἀπρόσδεικτος οἰδῶρων κρεμὰς γυνιάς πέτρα ἰδιόρθ. «ἀπρόσδεριστος» κ. «ἀπρόσιμεικος» 1.

ἀπρόσδεκτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ μὴ γεγόμενος δεκτὸς· Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 2, 229 || ὁ μὴ

παραδεκτὸς, μὴ εὐπρόσδεκτος, μὴ ἀρεστός· Ἐπιγρ. ἀπ- θυσία, Πορφύρ. Μάρκ. 24 εὐχὴ ἀπρόσδεκτος ὑπὸ θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 70, 95 ἀπρόσδεκτος τῷ θεῷ, -ἀπρόσδεκτος πρότασις.

ἀπρόσδεκτος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβῆ: ἰδιόρθ. ἐν Αἰσχ. Πέρασ. 794 τοῦ ἀπρόσδεκτος βλ. λ.

ἀπροσδέεις ἐπίρρ. μτγ. ἀχρεΐαστως, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη· Διδ. Ἀλ. 452.

ἀπροσδιόνυστος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ οὐχ ἀρμόζων ἢ ἀσυνάφης τῷ Διονύσῳ ἢ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Διονύσου, ἐπιθ. προκύβαν ἐκ τοῦ παροιμιώδους λόγου Κίμ. Ἀττ. 16, 13 «οὐδὲν πρὸς Διόνυσον», ὅθ. κατὰ μτφ. ὁ ἀλλότριος, ὁ ἀσχετος πρὸς τι, ὁ ἀνάρμοςτος, ὁ μὴ προσήθεος, ὁ παραλόγιος γινόμενος ἢ λεγόμενος· Ἀθην. 15, 672 A καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγητὰ ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκκασι περὶ τῶν προκαιμένων, -ἀπροσδιόνυσοι ἐν τῇ προπόσει ὑπαινιγμοί.

ἀπροσδιόριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσδιορισμοῦ, ἀκαθορίστως, ἀσπίστως.

ἀπροσδιόριστία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσδιορίστου βλ. λ., ἡ ἀοριστία.

ἀπροσδιόριστος (-η-ος) μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσδιορισθεὶς, μὴ ἀκριβῶς καθορισθεὶς· Οὐλν. εἰς Δημ. 24, 68, Ἰω. Φιλόπ. εἰς Ἀριστ. 181, 2 ἀπροσδιόριστος χρόνολογία || Ἡσ. «ἀόριστος, μὴ πρὸς τι διωρισμένος» 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς προσδιορισμοῦ, καθορισμοῦ κατὰ χρόνον, πᾶσόν, ποῖόν, μέγεθος κττ.: ὁ χρόνος τῆς ἐνεργείας νέων ἄκλωνδον εἶναι ἀπροσδιόριστος, -χημικὴ οὐσία ἀπροσδιορίστου γεύσεως 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲ ὃν δὲν ἐτάχθησαν ὠρισμένα χρονικὰ ὅρια, προθεσμιαί· ἡ θίκαι εἶναι ἀκόμη ἀπροσδιόριστος.

ἀπροσδιόριστως μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ προσδιορισμοῦ βλ. λ., ἀκαθορίστως· Ἡσ. «ἀορίστως, μὴ πρὸς τι διωρισμένως» Γαλλ. 16, 558.

ἀπροσδοκία (ἡ) μον. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσδοκίτου, ἔλλειψις προσδοκίας· Πρόδρ. Ἀνεκδ. 385.

ἀπροσδοκία ἐπίρρ. δημ. ἀπροσδοκίως βλ. λ. **ἀπροσδοκίτης** (-η-ος) κ. μ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν τις δὲν προσδοκᾷ, ἀειφιόσης, ἀνέλπιστος, ἀναπέντεχος· Αἰσχ. Πρ. 680 ἀπροσδοκίτητος δ' αὐτὸν ἐξαιφνης μόρος· τοῦ ζῆν ἀπεσπέρησεν, Θουκ. 2, 5 ἀπροσδοκίοντα κακοῦ, Διγ. Ἀκρ. 549 ἡ ἀπροσδοκίτης χαρὰ ἐλθούσα παρ' ἐλλίπια, Καίσι. Δαπόντι ἐν Σάθ. 1, 13 ἀπροσδοκίτην συκοφαντίαν, -ἀπροσδοκίτης ὁ θάνατος του, -ἀπροσδοκίτη συνάντησι 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προσδοκῶν· Θουκ. 6, 69 ἀπροσδοκίτη ἴσαν ὡς ἦδη μαχοῦμενοι.

ἀπροσδοκίτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. παρὰ ἠροσδοκίαν, ἀποδοκίτως, ἀπεριμενέτως, ἀναπάντεχα· Λυσ. 1, 1 ἦκον μὲν ἀπροσδοκίτως ἐξ ἄγρου.

ἀπροσδοκία (ἡ) τὸ μὴ προσδοκᾶν· Πλάτ. Ὀρισμ. 412 C.

ἀπροσάγγιστος-ον Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσεγγίσῃ, ἀπρόσιτος· Ἡσ. ἐν λ. «ἀπροσέλαστος».

ἀπρόσειλος-ον Ἡσ. «ᾧ οὐδεὶς προσελλεῖται, ἀλλ' εὐθέως πίπτη, ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἰλης»· Εὐρ. ἀπ. 842.

ἀπρόσεκτα ἐπίρρ. δημ. κ. -χτα ἄνευ προσοχῆς. **ἀπρόσεκτος** (-η-ος) μ. μον. κ. νεώτ. κ. -χτος ὁ μὴ προσέχων· Τζέτς. Λυκόφωρ. 314, -ἀπρόσεκτος μωβητής || ἀπερίσκεπτος, ἀσύστημα.

ἀπροσεκτώ-ἔω μ. μον. κ. νεώτ. δὲν προσέχω, εἶμαι ἀπρόσεκτος· Εὐστρ. εἰς Ἀγ. Ἰστ. 258, 6.

ἀπροσεκτως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ προσοχῆς· Πορφύρ. Γνωμ. 32 π. Στοβ. 24, 33, Εὐστ. Πονημ. 324, 37 ἀπροσεκτῶς ἔσχον ἐπὶ τῷ πράγματι, -ὤμιλησεν, -ἐνήργησεν ἀπροσεκτῶς.

ἀπροσέλευτος-ον μτγν. κ. μων. ἀπροσέλευτος : Ίουατ.Νεαρ.Ι,Ι,3, Σουίδ. « ἀπροσέλευτον ἢν διὰ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν ».

ἀπροσεξία (ἡ) μτγν. μων. νεώτ. δημ. κ. -ξιά τὸ μὴ προσέχειν, ἡ ἔλλειψις προσοχῆς: Ἡσ. ε ὀλιγορία, ραθυμία, παρὰ τῷ μὴ προσέχειν εαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις : Ἀρρ. Ἐπίκτ.4,12,5, Ἀρσθ.Μυθ. Καθ.3,51 **ἑσυνέθη ἐξ ἀπροσεξίας** || συνεκδ. τὰ ἀπὸ ἔλλειψιν προσοχῆς προσκλήτιστα φάσματα.

ἀπροσεχής-οὺς-ές μτγν. ὁ μὴ προσέχων, ὁ ἀπροσεκτικός : Ἐφρ.Συρ.3,360 B.

ἀπροσεχτα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπροσεχτα βλλ.

ἀπροσεχτός-η-ο δημ. κ. ἀπροσεκτός βλλ.

ἀπροσηγόρητος-ον μτγν. ἀπροσφώνητος, ἀχαιρέτητος : Κικ. Ἀττ.8,8.

ἀπροσηγορία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ μὴ προσγορευεῖν, μὴ χαιρετῶν 2) ἔλλειψις συναναστροφῆς, συνομιλίας : Ἀριστλ. ἩἨκ. 115 B 113.

ἀπροσηγορος-ον κ. νεώτ. Σουίδ. « ὃν σὺχ οἶόν τε προσγορευεῖσαι διὰ τρόπου τραχύτητά », ἀδυσώπητος, ὡμός : Σοφ.ΟΚ 1277 πατρὸς τὸ διαπρόδοιστον κἀπροσηγορον στόμα, αὐτ.Τρ. 1093 λέοντι, ἄπλητον θέρμα κἀπροσηγορον (περὶ τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας) : 2) ὁ μὴ προσγορευόμενος, μὴ χαιρετῶν : Πλουτ. Ἡθ.679 A.

ἀπροσηκεός-ον μτγν. ὁ μὴ προσήκων : Διδ. Ἀλ.545.

ἀπροσηλύτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ προσηλυτισθείς, ὁ μὴ ἀποδεχθεὶς ἀναπτυχθείσας εἰς αὐτὸν ἀλλοτριὰς τὸν ὧν ἔχει πίστεις, δοξασίας, ἰδέας ἢ ὁ μὴ δεκτικός προσηλυτισέας βλλ., ἴδια ἐπὶ θρησκευτῶν : α) ἀπροσηλύτιστοι εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἄσιατικά φυλαί : κ. ἐπὶ πολιτειακῶν δοξασίων : ἀπροσηλύτιστοι εἰς τὸν κομμουνισμὸν, -εἰς τὸν φασισμὸν.

ἀπροσηλυτιστός ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσηλυτισέας βλλ.

ἀπροσηνής-οὺς-ές σχόλ. ὁ μὴ προσηνής : σχόλ. Πινδ. Π 2,10 **ἀπροσ-** καὶ ἰταμωτάτη ὄργη.

ἀπροσθετός (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ προσθέσεως αὐξάνων : Θεολ. Ἀριθμ.30 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσθεθείς εἰς ἄλλον : ἔμεινε κατὰ ἀπρόσθετο στὸν λογαριασμό.

ἀπροσθετῶ-ῶ μτγν. δὲν συνανῶ, δὲν συγκατατίθεμαι : Τίμ. Φιλίσσ.80.

ἀπροσθῆλιαστα (τὸ) δημ. κ. -αθῆλιαγο τὸ μὴ προσθηλιασὸν ἀρτίστοκο ζῶον : Σάρρ. Ἀν.Λιτ ἐν λ. **ἀπρόσθηκτος**-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσσῃ, ἀψαυστός : Ἡσ. ἐν λ. « ἀπρόθυμαστος ».

ἀπρόσθηκος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ, ἀνέφικτος : Πινδ. Ν 11,48 ἀπρόσθηκτον ἄρτων.

ἀπρόσθητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναμεθα νὰ προσέλθωμεν, ὃν δὲν δύναμεθα νὰ πλησιάσωμεν, ἀπροσπέλαστος, ἀνηκίσιστος : ἐπὶ τόπων : Πιολύθ.3,497 ἀπρόσθητα ὄρη, -ἀπρόσθητος ἄκτῆ, -ἀπρόσθητι Βουνοκορφή ἐπὶ προσώπων : Μηναι.12,25 Ὑμν.Ρώμων.Μελ. ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον τῷ ἀπρόσθητι προσάγει (περὶ τοῦ Χριστοῦ) : ἀπρόσθητος εἰς τοὺς ὑπὸ κήτους του 2) μτφ. ὁ δὲν διὰ τοῦ νοῦ ἡμῶν δὲν δύναμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν : ΚΔ Τιμ.1,6,16 φῶς οἰκῶν ἀπρόσθητον, -μουσική ἀπρόσθητος εἰς τοὺς ἀμύητους | ἀκατανόητος | ἀπρόσθητον σύγγραμμα | δυσνόητον || συνεκδ. ἀνεπίτευκτος, ἀκατόρθωτος : Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ.32 ἡμῖν ἀπρόσθητος ἡ δύναμις . . . τοῦ λόγου 3) μτφ. νεώτ. φρ. τιμὴ ἀπρόσθητος κ. ἐν πληθ. ἐπὶ διατιμησεως πραγματιῶν, ἡ λίαν ὑψηλῆ, ἡ πολὺ ἀκριβῆ.

ἀπρόσθητος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπλησίασάτως, ἀπροσπελάστος : μτφ. : Πλουτ. Ἡθ.45 Γ οἱ τὰς ξένων φωνὰς . . . εἰσαγγόντες . . . « θείως » καὶ « θεοφορίτως » καὶ « ἀπρόσθητος » ἐπιλέγοντες.

ἀπρόσκαίρωτος ἐπίρρ. οὐχὶ ἐπικαίρωτος, ἀκαίρωτος ἢ παρακαίρωτος : Σχόλ. Πτολ. Τετραβ.157.

ἀπροσκάλεστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσκλητῶς, χωρὶς πρόσκλησιν, δίχως κάλεσμα.

ἀπροσκάλεστος-η-ο δημ. ἀπρόσκλητος, ὁ μὴ τυχὼν προσκλήσεως : Παλσμ. Τρισευδ.25 συμπάθρησέ με πού μιλῆκα ἀνάμεσός σας ἀπροσκάλεστος.

ἀπροσκατασκεύαστος-ον μων. ἀπρασκαεύσαστος : Ἰω.Κλίμακος 304.

ἀπρόσκλητος-ον ὁ μὴ προσηγορευθείς, ὁ πρόβλεπτος : Ξεν.Λακ.13,7 οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκλητόν ἐστι 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προνοητικός, ἀπέρσισκεπος : Δημ. 1232,18 τοὺς μετὰ τὸ παθεῖν μανθάνοντας ἀπρόσκέπτους ὀνομάζομεν.

ἀπρόσκλητως ἐπίρρ. ἀπέρσισκεπῶς : Ἀντιφῶν.195.

ἀπρόσκλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσκλήσεως, ἀπροσκάλεστα, ἀκόλεστα.

ἀπρόσκλητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσκληθείς που εἰδικῶς ἐπὶ τιμὴ τέλει || ἐν δικανικῇ συμμ., ὁ μὴ κατὰ νόμον κληθείς νὰ παροσπῆ, ὁ ἀκλήτητος : Ὑπερέδ.ἀπ.2,Δημ.544,3 κατὰ τοῦ διαιτητοῦ γνώσιν, ἢν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν | κατοχηρίον πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὁποίας δὲν εἶναι παρῶν ἢ δὲν ἐκλήθη μάρτυς | αὐτ.1251,12 ἀπρόσκλητόν μου . . . δίκην καταδικασόμενος 2) ὁ ἄνευ προσκλήσεως, χωρὶς εἰδοποιήσιν : Ἡλιόδ.6,8 ἀπρόύμεναιος || νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐ δὲν ἐγένετο πρόσκλησις, ἀκόλεστος, ἀπροσκάλεστος : ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης, -δὲν πηγαίνω στὸ γάμο ἀπρόσκλητος.

ἀπρόσκλητός ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσκλήσεως, ἀπροσκάλεστα, ἀκόλεστα.

ἀπρόσκληνής-οὺς-ές μτγν. ὁ μὴ ἐξ ἄλλοτριᾶς ἐπιδράσεως προσκλήων, ἴτοι ἐπιρρηπῆς πρὸς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, ὁθ. ὁ δίκαιος || ὁ οὕτω δίκαιως, ἀνεπιρρητάτως ἐκπεφραμένος : Κύριλλ. Ἀλ.ἐν Ἐπ.Καν.209 φῆψον ἀπρόσκληνῆ.

ἀπρόσκληνῶς ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ κεκλιμένως πρὸς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος : Κλήμ. Ἀλ. Παιδ.2,169.

ἀπρόσκλητος-ον μων. ἀκαμπτος, ἀσάλευτος : Θεόδ.Στ.24 D ὁ ἐν πάσι μείνας ἀπρόσκλητος.

ἀπρόσκλητως ἐπίρρ. μτγν. κ. μων. ἀνεπιρρητάτως, ἀμερολήπτως : Βασίλει.2,381 A τῶν δυναμένων ἀπρόσκλητως καὶ σοφῶς οἰκονομεῖν τὰ πάντα.

ἀπρόσκόλλητος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσκολλητόστος που : Εὐστ. Ὁδ.1940,20 ἀπρόσκόλλητος ὧν κείνων 2) νεώτ. ἐπὶ ὑπολλήλων ἢ στρατιωτικῶν, ὁ μὴ ἀπεσπασμένος εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν.

ἀπρόσκολλητός ἐπίρρ. μων. ἄνευ προσκολλησεως : Γερμ.Κωνστ.692.

ἀπρόσκομιστός-ον νεώτ. ὁ μὴ προσκομιθεὶς.

ἀπρόσκοπιον Ἡσ. « μὴ προσορῶν ».

ἀπρόσκοπος-ον (1) [προσκοπιῶν] μτγν. κ. μων. ὁ μὴ προσκόπων, ὁ ἀφαλῆς : Εἰδῶτ. Ὁδ.1395,18 τὸ τῆς φρονήσεως εὐθεὸν καὶ ἀπρόσκοπον 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ βεμπτος, ὁ ἀθῶος : ΚΔ Φιλ.Ι,10 ἴνα ἴητε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι, αὐτ. Πράξ.24,16 ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεόν [καθαρόν] 3) ὁ μὴ παθὼν βλάβην τινά, ἀκέραιος : Ἐπιγρ. ἄντροτος καὶ ἀπρόσκοπος, Πάπ. βιοι σὲ διαφυλάσσομεν ἀπρόσκοπον 4) ὁ μὴ παρέχων πρόσκομμα : Σέξτ. Ἐμπ. Μισθ.1,195 ἀπρόσκοπον τοῖς πολλοῖς εἶναι φαίνεται || ὁ μὴ προκαλὼν διενεξείς, ἐριδίας ἢ σκάνδαλα : ΚΔ Κορ.Ι,10,32 ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι.

ἀπρόσκοπος-ον (2) μτγν. ὁ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, ἀπρονοήτος, ἀατόχαστος : Ἀλοχ.Εὐμ. 105 μοῖρ ἀπρόσκοπος φρενῶν 2) ἀνεξερευνητός : ΠΔ Σοφ. Συρ.35132121 μὴ πιστεύσης ἐν ὀδῷ ἀπρόσκοπῳ 3) ἀπρόσδόκητος : αὐτ.Μακκ.3,3,8 συνδρομὸς ἀπρόσκόπου γινόμενας.

ἀπρόσκοπητα ἐπίρρ. δημ. κ. -φτα ἄνευ προσκόμματος, ἀκαλύτως, ἀνεμυδίστα.

ἀπρόσκοπητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. δημ. κ. -φτος

ὁ μὴ προσκόπων, μὴ συναντῶν ἐμπόδια, ποῦ δὲ σκοπιώταται: ἀπροσκοπτος πορεία, - ἀνάσασσι, - συναργασία' 2) μῦθ. ἐπὶ προα. ὁ ἄμεπτος: Ἐπιρ. Ἀνδρόβιος. - ναύκληρος ἔζησε ἀπροσκοπτος ἔτη 15'. 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ προκαλῶν εἰς ἄλλους προσκόματα.

ἀπροσκόπως ἐπίρρ. μῦθ. κ. νεώτ. ἄνευ προσκόματων, ἀκαλύτως: Ἰω.Χρυσ.6,993. Ἐκκλ. Μην.Ωδ.3 ἀπροσκοπῶς τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν ἀνάσας, - ἢ δικη ἐξηκολούθησεν ἀπροσκοπῶς.

ἀπροσκοπίως ἐπίρρ. μῦθ. κ. μὲν. ἀπροσκοπίως, ἀσφαλῶς: Βασ.Ἐπιστ.267. Θεόδ.Στ.784 β.

ἀπροσκοπίως-οὐς-ές μῦθ. ὁ μὴ προξενῶν κόρον ἢ ἀπίθη: Μέν.Ρήτ.340 Σ ὁ ἀπροσκοπέει γένοιτ' ἂν ἂν ποιήσει ἐκ συμμετρίας τῶν περιφράσεων, Ἡλιόδ.Αἰθ.6,1' 2) ἀκόρευτος: Κατ. Ἀστρον.Κοδ.841178,19 ἀπροσκ- πρὸς τὰς ἡδονάς.

ἀπρόσκοποςτος-ον μῦθ. ὁ μὴ προσκρούων: Πρῶλ.Ἡσιόδ.151' 2) ὁ ἄνευ προσκρούσεως, χωρὶς κτύπημα: Ἰεροκλ.28 Α ἔλλην φυλάττειν ἀπρόσκοπστα.

ἀπροσκύνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσκυνήματος, ἄνευ ἐκδηλώσεως σεβασμοῦ ἢ ἄνευ δηλώσεως ὑποταγῆς, κατὰ τρόπον ἀπροσκύνητον βλ.λ.1,31κ.41.

ἀπροσκύνητος (-η)-ο(ν) μῦθ., νεώτ. δημ. κ. ἀπροσκύνητος ὁ μὴ προσκυνούμενος: Ἀθαν.1,512 παροιμ. ἀπροσκύνητος ἄγιος θαυματουργός δὲν εἶναι' || ὁ μὴ προσκυνήσας: δὲν ἀρίστη εἰκόνα ἀπροσκύνητον στὴν ἐκκλησίαν: 2) ὁ μὴ προσκυνῶν τὰς ἄγιαι εἰκόνας, ἀσεβής: 3) συνεκδ. ὁ μὴ προσκυνῶν πρόσωπόν τι, μὴ ταπεινούμενος πρὸ αὐτοῦ: 4) εἰδ. δημ. ὁ μὴ στέρεζας εἰς ὑποταγήν, εἰς ἀναγνώριση τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας, ἐπαναστάτης ραγιάς βλ.λ., ἰδιῶς περὶ κλεφτῶν βλ.λ.

ἀπροσλήπτικῶς ἐπίρρ. μῦθ. ἄνευ προσλήψεως: Ἐπιφάν.1,955 D.

ἀπροσλήπτος-ον μῦθ., μὲν. ὁ μὴ προσλαμβάνων τι: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.14,15, Σουῖδ. 2) ὁ μὴ προσλήφθεις: Ἰω.Δαμασκ.Πιστ.3,6.

ἀπροσλήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσλήψεως.

ἀπροσλόγιστος-ον μὲν. ὁ μὴ προσλόγιζόμενος, συναριθμούμενος: Εὐστάθ.Ποιημ.65,43.

ἀπροσλόγος-ον μῦθ. ἀκίρως, ἀτοπος: Ὄριγ. Κέλσ.6,310, Σχόλ. Ἀριστ.Σφ.131.

ἀπροσλόγως ἐπίρρ. μῦθ. ἀκίρως: Πολυβ.9,36,6.

ἀπρόσματοςτος-ον Ἡσ. «ἀπρόσθηκτος, ἀψύστος».

ἀπροσμάχητος-ον μῦθ., μὲν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ μάχηται, ἀκαταμάχητος, ἀπρόσμαχος: Ἀνδρ.Κρήτ.154, Ἐκκλ.Μην.1,24 Θεοτοκί. τεῖχος ἀπροσμάχτου, ὅμ. ἐν Οἰκ.Θεοτ. ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχτητον.

ἀπροσμάχητος ἐπίρρ. νεώτ. ἀκαταμάχτης.

ἀπρόσμαχος-ον κ. μὲν. κ. νεώτ. ἀκαταμάχητος, ἀκατανίκητος: Σοφ.Τρ.1098 ἀπρόσμαχον τέρας, Λουκ.Τόξ.48 ἀπ- τοίς ἐχθροῖς, Νικήτ.Λών. ἐν Σάβ.1,78 μόνη πρὸς μόνους.. ἀπρόσμαχος.

ἀπρόσμενα ἐπίρρ. δημ. ἀπρόσπτως, ξαφνικά, ἀναπάντεχα.

ἀπρόσμενος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀναμενόμενος, ὁ ἀπροσδοκῶντες ἔλθων, ἀναπάντεχος.

ἀπροσμήχαντος-ον σχόλ. ἀπροσμήχανος βλ.λ.

ἀπροσμήχανος-ον σχόλ. ὁ καθ' οὐ οὐδεμία μηχανὴ ἰσχύει: σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,1053.

ἀπροσμηγῆς-ους-ές μῦθ. κ. μὲν. ἀπρόσμηγος: Στεφ.Βυζ.ἐν λ. «Σῆρες», Εὐστ.εἰς Διον.Περ.752.

ἀπρόσμηκτος-ον ἡ-μεικτος ὁ μὴ ἔχων ἐπιμείξαν ἢ ἐπικοινωνίαν μὲ ἄλλους, ὁ ἀκοινωνήτος: Ἡρ.1,65 ἔξοισι ἀπρόσμηκτοι' κ. γεν.: Πολυδ.3,64 ἐ φίλιος, ἄμικτος, ἀπρόσμηκτος», Ἀων.η.Σουῖδ. ἐν λ. κρατερός: τῷ ἀπρόσμηκτῷ καὶ ἀνημέρῳ εἰς τοὺς ὑπήκοους.

ἀπροσμηκτῶς ἐπίρρ. μῦθ. ἄνευ ἐπιμείξαν, ἀκοινωνήτως: Πολυδ.5,139.

ἀπροσόδοτος-ον Ἐπιρρ. κ. μὲν. ὁ ἄνευ προσόδων, ἀπρόσοδος: Ἐπιρρ. (ἀμφ.) 2) ὁ μὴ προσ- αγορευθεὶς, μὴ χαιρετιασθεὶς: Εὐστ.Ποιημ.360,91.

ἀπρόσοδος-ον μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προσόδοιο, ἀπρόσοπος: ΑΒ 25,10 «ἀπρόσοδος Κίωμ, ὃν ὀδοῖς πρόσσειν, ἀλλ' ἔρημος», Φρύν.Βίωμ.18 βίον.. ἀπρόσοδον, Προκ.Γοτθ.4,16 ὄρη ἀπρόσο- δα' 2) κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προσόδων, χωρὶς εισόδου, χωρὶς κέρδη, ἀγονος, ἀνωφελής: Φιλῶδ.Οἰκ. 35 J, - ἀπρόσοδον κτήμα, - ἀπρόσοδος ἐπιχειρή- σις, - ἀπρόσοδος οἰκία.

ἀπρόσοδος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσόδων, χωρὶς εισόδου, χωρὶς τακτικῶν ἔσοδων.

ἀπρόσοιστος-ον ἀνυπομνήστος, ἀφόρητος | δ. ἐμ. ἀκοινώνητος | Αἰσχ.Πέρσ.91 ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατός | σχόλ. «ἀκαταμάχητος».

ἀπρόσοιστως ἐπίρρ. ἀφορήτως, καταπιστι- κῶς ἢ ἀκοινώνητως: Ἰσοκρ.9,49 ἀπρόσοιστως καὶ χαλεπῶς εἶχον.

ἀπρόσομιλος (-η)-ο(ν) μὲν. ἀπρόσομιλος βλ.λ.: Μάξ.Πλαν.Μετφρ. Ὀθιδ.9,253' 2) δημ. ὁ εἰς ἂν δὲν δύνασθε νὰ ὁμιλήσωμεν, ὁ μὴ προσήνης εἰς συστάσεις, παρακλήσεις κττ., παῦ δὲν μιλιέται.

ἀπρόσομιλος-ον ὁ πρὸς οὐδένα προσομιλῶν, ἀκοινώνητος, ἀμιλητος: Σοφ.ΟΚ 1236 ἀπρόσομι- λον γῆρας ἄφιλον.

ἀπρόσοποςτος-ον μῦθ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀνεύσῃ, ἀπρόσοφρατος βλ.λ.: Πολυδ.1,117 ἀπρό- σοποςτος ἀστραπή.

ἀπρόσοφρατος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ προ- σίῃ, φοβερός, τρομερός: Πίνδ.Ο 2,67 ἀπ- πό- νος' κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Κύρβαντος: Ὀρφ.Υγμν.39,2.

ἀπρόσοφμιστος-ον μῦθ. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἂν δὲν δύναται τις νὰ προσορμισθῇ: Διόδ.Σ 20,74, Σχόλ.Σοφ.Φιλ.214' 2) νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μὴ προσορμισθεὶς πού.

ἀπροσπᾶθεια (ἡ) μὲν. ἡ ἑλληνικὴ προσπα- θείας, ἀταραξία ψυχῆς: Ἰω.Κλίμ.392.

ἀπροσπαθῆς-ους-ές μῦθ. ὁ μὴ προσπαθῆς, μὴ ἔχων προσπάθειαν, κλισίη ἢ πάθος πρὸς τι: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.7,869, Ἰεροκλ.Πλατ.11,438 M.

ἀπροσπαθῆ-ἔω μὲν. δὲν παθίσκομαι: Θεόδ. Στ.465 ἀπροσπαθεῖν, ἀλλὰ μὴ φιλοιδιάζειν.

ἀπροσπαθῆς ἐπίρρ. μῦθ. ἄνευ προσπαθείας, ἥτοι ἄνευ πάθους: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.187.

ἀπροσπελάστος-ον μῦθ. κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσπελάσῃ, νὰ προσεγγίξῃ, ἀπρόσπτος: Στράβ.1,29, Πλούτ. Ἀντ.70 ἀπροσπέ- λαστον ἀνθρώπῳ πεποιθικε τὸν τάφον.

ἀπροσπελάστος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσπε- λάσεως, ἀηλιασάστως.

ἀπροσπέρατος ἐπίρρ. δημ. ἀνυπερβλήτως.

ἀπροσπέρατος-η-ο δημ. ἀνυπέρβλητος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβάλλῃ, νὰ προσπεράσῃ, νὰ ξεπεράσῃ, ἄξεπεράστος.

ἀπρόσπελατος-ον Ἡσ. ἀπροσπελάστος βλ.λ.: Ἡσ. «ἀπροσπλήστω, ὃ οὐκ ἔνι τις προσπελάσειεν».

ἀπρόσπλοκος-ον σχόλ. ὁ μὴ αὐμνεπλεγμέ- νος, μὴ πλοκῆν ἔχων: Σχόλ. Ἀριστ.Βάτρ.1340 «ἀ- πρόσπλοκα καὶ ἀσυνάρτητα».

ἀπροσποίητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσποίη- σεως, ἀνυποκρίτως, φυσικῶς.

ἀπροσποίητος (-η)-ο(ν) μὲν, νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσποιοῦμενος, ἀνυπόκριτος: Τζέτζ.Εἰστ.7,10 φίλιαν ὄντως ἀκραιφνεστάτην καὶ ἀπροσποίη- τον, -ἀπροσποίητοι τρόποι.

ἀπροσποίητως ἐπίρρ. μῦθ. κ. νεώτ. ἄνευ προσποίσεως, ἀνυποκρίτως: Διόδ.Σ 32,24.

ἀπροσπόριστος-ον μῦθ. μὲν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσποριαθεὶς, ὁ μὴ ἐκ τεταγμένου πόρου: Ἀρ-

μενόν.52,12 τὰ ἀπροσπόριστα | τὰ ἐκτός τῆς κληρονομίας πράγματα | || νεώτ. νομ. ἀπροσπόριστον χρημάτων τὸ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου κτώμενον χρημάτων βλλ. καὶ μὴ προερχόμενον ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας.

ἀπρόσπαιστος-ον ὁ μὴ προσπαίων, μὴ προσκόπιον, ἀπρόσκοπος Ἦσ. « ὀσκανδάλιος » : Ἰππ.Ἐπιστ.17.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. μον. ἄνευ πταισματος, καλωμάτος, ἀπροσκόπιος : Ἄν.Κομν.1,156.

ἀπρόσπαισις (ἡ) μτγν. ἡ ἔλληφις σφάλματος : Ἄλεξ. Ἀφρ.Ψυχ.150,35 2) ὁ γρ. ἀντὶ « ἀπρόπαισις » βλλ. : Διογ.Λ7,46.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀπρόσπαισις ἢ { κ. διόρθ. κειμ. } ἀπρόπαισις : ΠΔ Μακκ.3,3,14.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀπρόσπαιστος ἢ δυσπροσπαιστος Πολυδ.5,31 « ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ἣ γίνεται ἀσπασμός, προορητὴ καὶ προσρητέα, ἐν ἣ δὲ μὴ γένοιτο, ἀπρόσπαιστος » : Ἰουλ.Ἐπιστ.182 ἀπρόσπαιστος.. καταλίπειν.

ἀπρόσπαιστα ἔπιρρ. δημ. κ. ἀπρόσπαιστα ἄνευ προσαγῆς, χωρὶς διαταγῆν ἢ πρόσταγμα.

ἀπρόσπαιστος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. ἀπρόσπαιστος ὁ μὴ προσαγῆς, μὴ διαταγῆς 2) ὁ ἄνευ προσαγῆς γενόμενος.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προσαγῆς, χωρὶς διαταγῆν ἢ πρόσταγμα.

ἀπρόσπαισις (ἡ) μτγν. ἔλληφις, στέρησις προστασίας : Βασίλ.3,197.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. ὁ ἄνευ προστάτου : Φιλ.1,170 ἀπρόσπαιστος καὶ ἀνεπιτρέπεται ὄφρα νίαν.

ἀπρόσπαισις δικη(ἡ) καταγγελία ἐναντίον μετοίκων Πολυδ.8,35 « τῶν οὐ τελούτων τὸ μετοίκιον, ἢ προατήνη μὴ μερόντων », Ἦσ. « κατὰ τῶν προστάτην μὴ ὑπογραφαιμένων μετοίκων » : Δημ.940,14 ἀπρόσπαισις γρ καὶ ἀπρόσπαισιου.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. δημ. ἄνευ προστασίας, χωρὶς προστάτη.

ἀπρόσπαιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων προστάτην, Ἦσ. « ὁ μὴ ἔχων προστασίαν πινός » : Ἰώσ.Α1 20,8,8; Αἰλ.Ζ 15,8 ἀγέλη ἐρήμη καὶ ἀπρόσπαιστος, ἀπρόσπαιστος γυναίκες, - ἀπρόσπαιστος σπῆτι | | κατ' ἐπέκτ. ἀφύλακτος, ἀπαρἀφύλακτος, ἀνοχύρωτος : ἀπρόσπαιστος χώρα, - λιμὴν.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προστάτου, χωρὶς προστασίαν.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. ἀπρόσπαιστος βλλ. : Μ' Ἀντ.12,14, Ἰεροκλ.54 Α ἀπρόσπαιστος οἶκος.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. ἀπρόσπαιστος βλλ. (ἄμφω) : Δίων.Κ72,20.

ἀπρόσπαιστος (τὸ) νεώτ. ζφολ. γένος κολεοπτερόν ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν καθυαριδῶν, ἀπαντῶν ἐν Κίνα.

ἀπρόσπαιστος Ἦσ. « ἀπροσδοκῆτον, ἀπρόσδοκτον ».

ἀπρόσπαιστος-ον Ἐπιγρ. κ. μον. περὶ οὐ δὲν ὀρίζεται πρόσπιμον ἢ γεν. παινή, ἀπιώρητος : Ἀρχ.Δελτ.2,269, Ψελλ. Ὀνομ.Δικ.101,6.

ἀπρόσπαιστος (ὁ) νεώτ. ζφολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόν τῆς οἰκογενείας τῶν χαλκιδιδῶν ἰσογενεῖς τῆς Κίνας.

ἀπρόσπαιστος-ον ὁ μὴ ἔχων στόμα, ἀκήλην ἢ ἀκίλην : Μάγνης7 π.Πολυδ.2,101 ἀπρόσπαιστος ἔπος.

ἀπρόσπαιστος-ον ὁ μὴ ὄν δὲν δύναται τις νὰ προσέβητ' Ἦσ. « ἀσιμος ἀπιρος ἢ ἀληθῆς ἢ ἀπρόσπαιστος ».

ἀπρόσπαιστος-ος-ές βλλ. ὁ ἄνευ σφάλματος, ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ δὲν ἀσφαλῆς : Νικήτ.Χων.Χρον.136 θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀπρόσπαιστος γνώμονες.

ἀπρόσπαιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀπροσπαιστος **ἀπρόσπαιστος-ον** μτγν. ὁ μὴ φίλος, μὴ συμπαθῆς, ὁ ἐχθρικός : Ἠλιόδ.Δ18,5,7 καὶ ἀπρόσπαιστος ὀφθαλμὸς ἡμεροῦται.

ἀπρόσπαιστος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἀπροσπαιστος : Εὐρ.ΙΑ287 νήσους ναυδοῦται ἀπρόσπαιστος : || μτφ. ἀνάμνησις : Τζέτζ.Ἰστοδ.735 2) νεώτ. ἀκατάλληλος, ἀκαίριος, ἀσύμφορος.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. οὐχὶ προσφόρος, ἀναμνηστικός, ἀκαίριος : Τζέτζ.Ἰστοδ.735.

ἀπρόσπαιστος-ος-ές μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσπαιστος, ἀκατάλληλος, ἀνόητος, ἀποσις : Εὐστ.178,37 || ἀσχετος, ἀσύνδετος : Τζέτζ.Ἰστοδ.158.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. ὁ μὴ ὄνηκων εἰς τὴν φυλήν, μὴ συγγενῆς Κορ. « τοῦτον τῷ ἐκφυλός » : Ἠλιόδ.Α18,4,8 ἀπρόσπαιστος.. χροῖαν (ἀμφ.).

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. οὐχὶ προσφωδός, ἀναμνηστικός : Εὐστ.Ἰστοδ.529,31.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. ἄνευ προσφωδῆσεως.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσφωνούμενος, μὴ χαιρετίζόμενος : Κικ.Ἀττ.8,8,1 2) ἀπρόσπαιστος : Πλούτ.Ἠθ.575 Β οὐδὲν ἀθέατον οὐδ' ἀπρόσπαιστων ἀμφερίει τὸν καλῶς ἢ τοῦναντίον γενομένων [δ.ἔρμ. ἀσχολίαςτος] ἢ ἄλλ κ. ἀπρόσπαιστος, ἀκίριος.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προσφωδῆσεως, ἀπρόσπαιστος.

ἀπρόσπαιστος-ον μον. ἐκκλ. ὁ μὴ δὲν πρὸς χάριν ποιῶν : Ἀποστ.Διατ.8,11.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. δημ. ἀπροσχεδιάστος βλλ.

ἀπρόσπαιστος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἀσχεδιασμένος, ἀπρομελέτητος, πρόχειρος.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ἐξ ὑπογίου, προχείρους.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. δημ. ἀπροσχηματίστος βλλ.

ἀπρόσπαιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προσχημάτων, εἰλικρινῆς, εὐθύς.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. νεώτ. ἄνευ προσχημάτων, χωρὶς προφάσεις, εὐθέως, εἰλικρινῶς.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. ὁμοίσημος, ὁμοίμορφος : Διογ.Ἰστοδ.Γραμμ.498 Κ.

ἀπρόσπαιστος-ον γλωσσ. ἀλαζονικός.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ φαισθῆς : Ἠρωδ.Ἰστοδ.Ἐπιμ.57 || ἂν δὲν δύναται τις νὰ φαισθῆ, νὰ πείσῃ, ὁ ἀπίστος βλλ. : Εὐστ.Πονημ.310,64 τὸ ὀλισθηρόν καὶ ἀπρόσπαιστος.

ἀπρόσπαιστος (τὸ) νεώτ. ζφολ. ὡς οὐα. γένος ἐντόμων κολεοπτερόν τῆς οἰκογενείας τῶν λαμυδῶν Ἰθαγενεῖς τῆς Βραζιλίας 2) ὡς ἐπίθ. βλ. ἀπρόσπαιστος 6).

ἀπρόσπαιστος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπρωσώπου, τὸ νὰ εἶναι τις ἀπρόσπαιστος 2) εἶδ. ἱατρ. ἀνωμαλία ψυχικῆ, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀσπάλσει τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ αἰσθάνεται δὲ ἐκλιπὸν τὸ ἴδιον ἐγὼ καὶ νομίζει τὰ ἴδια αὐτοῦ διανοήματα καὶ συνισθῆματα ὡς ἕξαστα καὶ ἀνωμαλῶς ἐκδηλώσεις, ἀ διπλῆ προσωπικότης ἢ διπλῆ συνειδήσις 3) ζφολ. τερατογένεια χαρακτηριστικῆ διὰ τῆς παντελῶς ἔλλειψῆς τοῦ πλείστα μέρους τοῦ προσώπου τοῦ ἐμβρυοῦ ἢ διὰ τῆς ὑποτυπώδους διαμορφώσεως αὐτοῦ.

ἀπρόσπαιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποβλέπων εἰς τὸ πρόσωπον, ἀμερόληπτος : Ἠρωδ.Ἰστοδ.Ἐπιμ.188, Σουιδ.ἔνλ. « ἀδυσωλήπτος », Ἦσ.ἔνλ. « ἀνυπόκριτος » || τὸ ἀπροσωπολήπτος ὡς οὐα. ἢ ἀπροσωπολήπτης βλλ. : Ἰω.Χρυσ.1,65.

ἀπρόσπαιστος ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προσωποληπτίας βλλ., ἀκριβοδικαίως, ἀμερολήπτως : ΚΑΠέτρ.1,1,17 τὸν ἀπροσωπολήπτης κρινόντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον.

ἀπροσωποληψία {η} μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἀποθλῆπειν εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸς μὲρῶσιν κίρσεως, γλώμης, ἀποφάσεως περὶ αὐτῶν, τὸ μὴ χαριστικῶς ὑπὲρ προσώπων κρίνειν, ἡ ἀμεροληψία: Νικήτ. Δασ.π.Γρη.Ναζ.ΙΙ,6,29.

ἀπρόσωπος (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πρόσωπον ἢ τὴν εὐπρόσωπος: Σχόλ.Πινδ.Ι,4,14 «ἀπρόσωπον τὸν κακοπρόσωπον»: Πλάτ.Χαρμ.Ι,54 Δ οὗτος εἰ ἐθέλοι ἀποδοῦναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι, Αἰλ.ΖΙ,14,18,Λιδών.4,784 χῶρον ἀπρόσωπον ποίησαι {ἐρημώσαι, ὥστε σὺδερίαν ἔχειν ὄφιν} 2) ὁ ἄνευ προσώπειος: Ἦσα. «καὶ ὁ προσώπειος μὴ χρώμενος»: Ἀριστείδ.Ι,409 τὴν ἀγνωμοσύνην ἀπρόσωπον ἔχουσιν 3) νεώτ. ὁ μὴ ἀναφερόμενος εἰς ὄρισμένον πρόσωπον 4) νομ. ἐπὶ τῶν δοσθῶν, ὁ μὴ ἔχων ἴδιαν αὐτοῦ προσωπικὴν ὑπόστασιν, λοιπόμενος κτήμα τοῦ κυρίου του: Θεοφ.Εισ.3,17,276 οἱ οἰκέται ἀπρόσωποι δυντες ἐκ τῶν πρῶτων τῶν οἰκείων δεσποτῶν χαρακτηρίζονται 5) νεώτ. ἱατρ. ὁ πάσχων ἀπροσωπίαν βλ.λ., ὁ αισθανόμενος ἐκλιπούσαν τὴν ἴδιαν αὐτοῦ προσωπικότητα: || κ. ὁ πάθων παντελῆ λημοσύνη αὐτῆς, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τίς εἶναι 6) γραμμ. ἀπρόσωπα ρήματα τὰ ρήματα ἄτιμο εἶναι ἐν χρῆσει μόνον κατὰ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ἢ τὰ χρησιμοποιούμενα εἰς τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ἄνευ ρητοῦ ὑποκειμένου οἷον τὰ δεῖ, χρῆ, πρέπει, προσήκει, ἄρμολογί, χρειάζεται, φαίνεται κτ., ὅμ. αἱ περιφράσεις ἀνάγκη ἐστί, δίκαιόν ἐστι, δέξιόν ἐστι, εἶναι -καίρος κτ.: Φιλῶδ. Λιδ.290,ΑΒ420 || ὅμ. ἀπρόσωπα δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ τὰ σημαίνοντα καιρικός μεταβολὰς οἷον τὰ θεῖ, βρέχει, νῆφει κ. τὰ νεώτ. κ. δημ. κολοσιράζει, βραδυάζει, μεσημεριάζει, κάνει κρούο, ζεσταί κτ. καθὼς καὶ τὰ βρέχει, χιονίζει, βροντᾷ, ἄλλα ὅμοια δύνανται νὰ λογιθῶσιν ἔχοντα υπονοούμενα ὑποκείμενα τὰ θεός, ἡμέρα, καίρος.

ἀπρόσωπος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπρόσωπον βλ.λ. 2) μτγν. ἄνευ καλλογῆς τοῦ προσώπου: Ἀφθόν.Προγμν.4.

ἀπρότιελπτος-ον δωρ. ἀντὶ ἀπρόσπελτος ἀνέλπιτος: Ὀπν.Κυν.3,422 (ἴδ. γρ. ἀπρότισπτον).

ἀπρότιμastos-ον δωρ. ἐπικ. κ. μτγν. ἀντὶ ἀπρόσματος ἀφαιστος, ἀθικτος, ἀγκητος: Ἰλ.Τ 263 ἀλλ' ἔμην ἀπρότιμastos ἐνὶ κλισίῳν ἔμῳσιν | περὶ τῆς Βρισηίδος: 2) μτγν. ὄν δὲν δύναται τις νὰ πλησασθῆ, περὶ τοῦ Ὀμήρου: Εὐφ.ΙΙ,8 Εὐστ. «ἀπρότιμastos Ὀμηρος οὐ δυοχερές ἐσφάσθαι τῆς δυνάμεως».

ἀπρότιμητα ἐπίρρ. δημ. ἀπρότιμητῶς βλ.λ.

ἀπρότιμητος (-η-οιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προτιμώμενος ἢ μὴ προτιμηθεὶς, ὁ κατὰ προτιμῆσιν ληφθεὶς, ἔξετασθεὶς, ἐκλεγείς: ἀπρότιμητος δικη.

ἀπρότιμητῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προτιμησεως.

ἀπρότιμωτος Ἦσα. «ἀπρονόητος».

ἀπρότιμωτος-ον δωρ. κ. ποι. ἀντὶ ἀπρόσποτος ἀράτος: Μαν.2,19, Ὀπν. Ἀλ.3,1,59 ἀχάλας ὕγρης φάρμακον ἀπρότιμωτον.

ἀπρότον Ἦσα. «ἀπρεπές».

ἀπρόυπολόγιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ προῦπολογισθεὶς: ἀπρ-δανώνη || ὁ μὴ δεκτικός προῦπολογισμοῦ, ἀπορισμοῦ ἐκ τῶν προτέρων: ἀπρ-ῶφελήματα, -κέρδη, -συνέπειαι.

ἀπρόυπονόπορα (τὰ) νεώτ. παλαισθ. γένος ὑδροζῶων ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὑδροκοραλλινῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν κρητιδικὴν περίοδον εἰς τὰ Ἀπένινα.

ἀπρόφανής-οὐς ἐς ἀπρόφαντος, ἀπροσδόκητος: Ὀρφ. Ἀργ.757 ἴεσσ. γρ. ἀντὶ ἀπρόφατος Ι.

ἀπροφασία {η} ΕΜ «ἀμφρασίαν, οἷον ἀπροφασίαν, ἀπορίαν».

ἀπροφασίαι ἐπίρρ. δημ. ἀπροφασίστως βλ.λ.

ἀπροφασίστος (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ

δεμίαν πρόφασιν προβάλλων, ὁ ἄνευ προφάσεως βλ.λ., ἄνευ διαταγῶν, ἄνευ ἰδίου: Ἰσοκ.6,83 προθυμίαν ἀπροφασίσταν, Λυσ.ἀπ.ΙΙ4 ἀπ-εὐνοία, Ξεν.ΚΠ 2,4,10 ἀπ-σύμμαχοι, Τιμακλ.8 2) ὁ μὴ ἐπιδεικτικός προφάσεων, ἀδιάλλακτος: Εὐρ.Βο.1002 ἀπροφασίστος θάνατος: 3) ἀσυγκρίτως, ἀσάγγητος: Πλουτ.Κάτ.Νεώτ.44 ἀπροφασίστος καίρη: 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προφάσεων, φευδῶν αἰτιολογῶν: ἀπροφασίστος ἀρησις.

ἀπροφασίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προφάσεως βλ.λ., ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἄνευ ἰδίου: Ἰσοκ.1,49 μάλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκρούρου {σχολ. ἀνευνοιάστως, ἀνεγκλιτῶς}, Ξεν.ΚΠ 4,3,8 καὶ ὅς ἂν φανῆ τοῦτο ἀπροφασίστως ποιῶν || φανερός, ἄνευ προσαθείας πρὸς συγκάμφιν, ἄνευ προσχημάτων: αὐτ. Ἐλλ.7,3,8 πῶς οὐκ ἀπροφασίστως τύραννος ἦν: 2) ἄνευ διαταγῶν, ἄνευ ἀμφιβολίας, μετὰ πεποιθῆσθαι: Δίων.Χρ. Λόγ.7,2,431 ἐφ' ἣν ἴσασιν.. χρῆ παρακαλεῖν ἀπροφασίστως καὶ πατέρα καὶ υἱόν 3) ἐλικρινῶς, ἐντίμως: Ἰσοκ.6,72 καὶ ἄλλα κατὰ κόσμον καὶ ἀπροφασίστως παρασκευασθῆναι: 4) νεώτ. ἄνευ προφάσεων, ἄνευ προβολῆς φευδῶν αἰτιολογῶν, ἄνευ προσχημάτων.: ἀπροφασίστως ἠρηγῆθαι τὴν ὀποστήριξίν του, -τὴν σύμπραξιν, -αἰ διαταγαί τῶν ἀρχηγῶν πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶνται ἀπροφασίστως.

ἀπρόφατος-ον ὁ μὴ προρηθεὶς, ἀπροφήτετος, ἀμάντετος, ἀπρόφατος, ὁδ. κ. ὁ ἀνέλπιτος, ἀπροσδόκητος, ὁ ἀναπάντεχος: Ἀρατ.768 ἀπρόφατον κακόν κτερο, Ἀπολλ.Ρ 2,268 θελλαια.. ἀπρόφατοι νεφῶν ἐξάλλεται 2) ἀνέφορατος, ἀροπτος, τρομερός: αὐτ.Ι,645 Ἀχέροντος δίνας ἀπρόφατους.

ἀπρόφατος μτγν. ἀπροσδοκῆτος 2) ἀπροφασίστως: Ἀπολλ.Ρ Ἀργ.2,62 τοὺς ἔλεον ἀπρόφωτος.

ἀπρόφωτος (-η-οιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προφερόμενος ἢ μὴ προφερθεὶς 2) ὁ ὄν δὲν δύναται τις νὰ προφέρῃ: ἀπρόφερτη λέξη.

ἀπρόφητετος (-η-οιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προφητευθεὶς, ὁ μὴ προρηθεὶς, ὁ ἀπρόφρατος.

ἀπρόφραστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπρόφραστα κατὰ τρόπον ἀπρόφραστον βλ.λ.

ἀπρόφραστῶς-η-ο δημ. κ. ἀπρόφρατος ὁ ὄν δὲν δύναται τις νὰ προφθάσῃ, νὰ προλάβῃ: εἶναι ἀπρόφρατος ἐπὶ δουλείας, -ἐπὶ φροῦ 2) ὁ ὄν δὲν προφθάνει, δὲν προλαμβάνει τις νὰ βοηθήσῃ, νὰ σῶσῃ: κολυμβώντας μούδιασε καὶ πνίγηκε ἀπρόφρατος: 3) ὁ οὐ δὲν προφθάνει τις νὰ ἐκπληροῖ τὰς ἀπαιτήσεις, τὰς ἀξιώσεις, τὰς δαπάνας, ὁ ἀπαιτητικός ἢ ὁ συνεχῶς ἀπρόδότητος: ἀπρόφραστη ἡ γυναῖκα του ἐπὶ λούισα || ὁ εἰς τὰς ἀξιώσεις του ἀνυπόμονος, ὁ ἀξίῶν τὴν ἄμεσον ἐκτέλεσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ αἰτουμένων 4) ὁ πρὸ καιροῦ ἀποθανὼν ὄν δὲν ἀπρόφρασε τις νὰ γνωρίσῃ: κατὰρα ἀπρόφρατος νὰ vai.

ἀπροφιδητος-ον μτγν. ὁ μὴ φειδόμενος: Μαν.5,267 (ἴδ. γρ.Ι).

ἀπροφραμῶς {ὶ} δημ. ὁ αἰφνιδίως θάνατος, μ. ἐν τῇ κατάρα: ἀπροφραμῶς νὰ σὲ {ἢ τὸν} εὐρῆ.

ἀπροφρασιά {η} δημ. τὸ ναυαχῶς, ὀκνῶς ἐργάζεσθαι, ἢ περὶ τὴν καθ' ἡμέραν ἐργασίαν ἐξ ὀκνηρίας ἢ ἀδεξιότητος καθυστερησὶς τίνος: ἀπρ-φρασιά τὶς εἶναι πάντ' ἀσυγγύριστο τὸ σπῆτι της.

ἀπρόφραστῶς-η-ο δημ. ὁ ἀπρόφρατος βλ.λ.

ἀπροφύλακτα ἐπίρρ. δημ. κ.-χτα κατὰ τρόπον ἀπροφύλακτον βλ.λ.

ἀπροφύλακτος (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ.-χτος ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἠδυνήθη τις νὰ προφυλαχθῆ, ὁδ. κ. ὁ μὴ προβλεπτός ἢ προβλεφθεὶς, ὁ ἀπρόφρατος: Ἰσοκ.4,55 περισσῶτως πολέμου ταχέως καὶ ἀπροφύλακτος 2) ὁ μὴ προφυλασσομένος ἢ προφυλαχθεὶς, ἀφύλακτος, ἀφρορητος: Ὀπν. Ἀλ.5,106, -ἀπροφύλακτος πόλις, -λιμὴν ἀπρο-

φύλακτος ἀπό τοῦ νότου, - ἀπροφύλαχτο σπίτι, - περιβόλι· 3) ἐνεργ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαμβάνων προφυλάξεις: Ἠλιόδ.6.13, - ἀπροφύλακτος ὠρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν, - ἀπροφύλακτος τριγυρνάει τὴ νύχτα στὰ βουανά.

ἀπροφυλάκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπροφύλακτον βλλ. : Διω.κ.38.41.

ἀπροφυλάξια (ἡ) νεώτ. Ἑλληφης προφυλάξεως.

ἀπροφύλαχτα ἐπίρρ. δημ. ἀπροφύλακτως βλλ.

ἀπροφύλαχτος -η-ο δημ. ἀπροφύλακτος βλλ.

ἀπροφώνητος-ον μτγν. ὁ μὴ προφωνηθείς, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἀναγγελθείς: Σχολ. Ὀδ.Δ.727.

ἀπρόχανος ἴσρ. « ἀκύλιτος, ἀπροφάσιτος ».

ἀπρόχυτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀρτίως ἐν τῇ μήτρᾳ χυτρίσι σχηματοποιημένος, μὴ πλήρῃ λαμβάνων τὴν τοῦ τύπου μορφήν, περὶ ἀναλυομένου μεταάλλ. : Γρηγ.Νύσσ.23 τὸν μόλυβδον ἐγγυθεντα παγγίαν καὶ μένει ἀπρόχυτον.

ἀπροχώρητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ παραχώρησεως δοθείς ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς παραχώρησεως, ὁ ἀπαρχώρητος: Μεσοφιλ. Εἰσηγ.2.20,489 εἰκότως οὖν ἀπροχώρητον μενεῖ τὸ ληγάτον· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ πέραν τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ἢ δὲν πρέπει νὰ προχωρήσῃ τις, συνηθέος. ἐν μτρ. σημ. : ἐφθάσαμεν εἰς ἀπροχώρητον δυσπραγίαν· φρ. εἰς τὸ ἀπροχώρητον εἰς τὸ ἐπακρον, εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, οἷον ἐκατρωμάτων, δεινῶν, ἐχθρότητος, δυσσερότου πλοκῆς, δυστυχίας, φιλαργυρίας, αὐθουσίας, ταλαιπωρίας κττ. : ἡ διάστασις, - ἡ διαφωνία ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, - ἡ φτώχεια του ἐφθασε στὸ ἀπροχώρητο.

ἀπρόχωστος-ον μτγν. ὁ μὴ διὰ προχώματος ὠρχωμένος, ὁ ἀνευ τεχνικῆς ἐπιχωματώσεως: Μέλαγχρ.ὁ Ρήτ.351 Σ ἀπρόχωστοι διὰ τὸ αὐτοφθεῖς εἶναι ἰλιμένες.

ἀπρυτάνευτος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ δίκης, ἢ ἀνευ πληρωμῆς τῶν πρυτανείων ἦτοι τοῦ δεκάτου τοῦ τιμῆματος τῆς δίκης: 2) νεώτ. ὁ μὴ πεπρυτανευμένος, περὶ οὗ δὲν ἐγένετο ἡ ἐμπρέπουσα μέρημα πρὸς διευθέτησιν, προστασίαν, διατήρησιν: ἀπρυτάνευτα ἐθνικά συμφέροντα.

ἀπρωκτία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἐπὶ παιδίου, διαμαρτία περὶ τὴν διάπλασιν καθ' ἣν ἐλλείπει ὁ πρωκτός, ἄ. ἀπρωκία δακτυλίου.

ἀπρω-ωνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ὑδροστατος τῶν ἀκανθοπεργυλίων τῆς οἰκογενείας τῶν περικιδῶν.

ἀπρωτοκόλλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐγγράφων, ὁ μὴ ἡ μήνῳ πρωτοκολληθείς, ἦτοι μὴ καταγραφεῖς εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον [τὸ πρωτοκόλλον βλλ.] κατ' αὐξήοντα ἀριθμὸν μετὰ προσδιορισμοῦ τῆς χρονολογίας του, τῆς προελεύσεώς του καὶ περιληπτικῆς μνείας τοῦ περιεχομένου του: αἰτήσεις, - διαταγαί, - ἐγκύκλιοι, ἀναφοραὶ ἀπρωτοκόλλητοι.

ἀπρωτραξιονομία (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἡ κατ' ἀρχὴν προσάθεια ἢ ἀπλῆς ἢ τῆσι τοῦ νὰ θεωροῦμεν μεμονωμένως, ἀφηρημένως τὰς συγκεκριμένους ἐν τῇ πραγματικότητι συναφεῖς πρὸς ἀλλήλας πραγματικότητας [abstractioinismos].

ἀπταισία (ἡ) ἐπὶ ψαίματος κ. γεν. μουσικῆς ἐκφράσεως, τὸ μὴ ψαίματος ἢ ὀλιθαίνοντα καθίσταναι τὸν ἄξον, ἢ μὴ δολοφότης τοῦ μουσικοῦ ρυθμοῦ: Πλάτ.Νόμ.669 B τὰς ὁμοίας τε καὶ ἀπταισίας καὶ φωνῆς θηριώδους μεστών.

ἀπταισία ἐπίρρ. δημ. ἀπταιστος βλλ.

ἀπταισιῖ ἐπίρρ. μτγν. ἀπταισιώς : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.256.

ἀπταιστος-ον κ. νεώτ. δημ. ἀπταισιος ὁ μὴ πταίων, μὴ προσκόπτων, ποῦ δὲ σκοντάφτει : Ξεν.Ἰων.δ' ἀπταιστώτερον παρέχειν τὸν ἴππον νὰ τὸν συνειβῆσι τις ὥστε νὰ σκοντόπητι ὀλιγώτερον· 2) μτρ. ὁ ἀνευ πταισίματος ἢ σφάλματος, ὁ ἀσφαλής, ἀλάνθαστος : Ἐπικτ.Γνωμολ.52 ἀπταιστος ἐν τῷ βίῳ, Ἄουκ.Ἐρωτ.46 ἀπταισιος βίος, Ἰδμθλ.Μυστ.3.31 Δοκτ. ἀλήθεια, Μάξ.Τύρ.38.1, θεοὶ διδασκάλων ἀπταισίστατοι· 3) νεώτ. εἰδ. κ. ὁ ἀνευ γλωσσικῶν σφαλμάτων : τὰ γραπτά σου εἶναι ἀπταισια, - ὀμιλεῖ εἰς ἀπταισιον καθαρῶδουσάν· 3) ὁ μὴ ἡ μήνῳ ὑποστὸς μεταβολῆς, δθ. ἀνεπαφως, ἀναλλοιώτως, ἐπὶ τῆς χιόνος: Πλούτ.Ἡθ.691 Π ἐπὶ πολλῶν χρόνων ἀπταισιον διατηραῖσι (τὴν χιόνα)· 4) ἐπὶ ὄδοι, ἢ μὴ προενοῦσα πταισίμα, ὀλιθαίμα : Μάξ.Τύρ.52 λεῖα καὶ ἀπταισιος ὁδός.

ἀπταισιώς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ προσκομμάτων, ἀπροσκοπτός : Πλάτ.Θεαιτ.144 B λεῖώς τε καὶ ἀπταισιώς. ἔρχεται ἐπὶ τῆς μαθήσεως ἢ ὁ ἀνευ γλωσσικῶν σφαλμάτων : ἐγγραφῆς ἀπταισιώς, - ὀμιλεῖ ἀπταισιώς τὴν Ἑλληνικὴν· 2) ἀφεικτός : Γολ.14.230 ἴ σιγῆρ. - ἄτερον μὲ μεγαλιότερον ἀκριθείαν : Πτολ.Τετραβ.177.

ἀπτελής (ὁ) δημ. (ἀρσβ.) κ. ἀπντήλης ὁ ὑπερβαλλόντως βλάξ, ὁ βλακίπτατος, ἡλίθιος.

ἀπτεάν ἴσρ. « ἀναχώρησιον »· 2) αὐτ. πένης.

ἀπτεαντίας ἴσρ. « τοῦτο ἐν συνηθείᾳ λέγεται, σημαίνει δὲ ἀπτεάν πένητα, πτεάν δὲ παιδεραστήν ».

ἀπτερεύεται ἴσρ. « πέτεται ».

ἀπτερόν ρημ. ἐπιθ. τοῦ ἀπτεμοῦ βλλ. ἐν λ. ἀπτω [ἢ πρέπει τις νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τι, νὰ καταπιστῆ μετὰ κῆπ. : Πλάτ.Πολ.377 Α μουσικῆς πρότερον ἀπτερόν ἢ γυμναστικῆς· 2) πρέπει τις νὰ ἐπιληθῆ πράγματος, νὰ βάλῃ χεῖρι σὲ κάτι, ἰδίως ἐπὶ ἐδωδίων : Αλεξ.250 ἀπτερόν πλακοπόντος.

ἀπτεράνεθος (ὁ) νεώτ. βοταν. κ. ἀπτερανθήης γένος φυτῶν θαμνωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσκληπιαδῶν.

ἀπτεράως ἐπίρρ. τάχιστα ἢ κατὰ δ.ἐρμ. ἐτόιμως, ἐλαφρώς, ἡδέως : Ἠσοδ.ἀπ.96.46, Παμμ.1,17, Ἄπολλ.Ρ.4.1765 ἢ Ἡρωδιαν.Γραμμ.2.230 « αἰφνιδίως »· πρβλ. κ. ἀπτερος, ἀπτερός.

ἀπτεριδόκερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κ. ἀπτεριδόκερας (ὁ) τῆξιν ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀπτερῶν ἀξιαπιδῶν, φερόντων δύο κεραίας καὶ οὐδεμίαν μεταμόρφωσιν ὀριστομένην.

ἀπτεριδόφωρος-ωτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὡς περιληπτ. ὄν. τῆξιν ἐντόμων, ἄ. ἀπτεριδόκερα βλλ.

ἀπτερινή (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυιδῶν.

ἀπτερόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιολ. γένος ζωολογοδόντων ἐντομοφάγων θηλαστικῶν ἐκ τῆς ὁμοιογεν. τῶν κεντετιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν ὀλιγοκισιον περιόδον τῆς τριτογενοῦς διαπλάσεως.

ἀπτερόγυνον (τὸ) νεώτ. ζωολ. κ. ἀπτερόγυνον (τὸ) γένος ἐντόμων ὑμενοπτερῶν κεντροφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν μωπιλιδῶν.

ἀπτερόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιολ. γένος σαρκοφάγων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν θηανοδουτιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν ὀλιγόκισιον περιόδον.

ἀπτερόσση (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σιλιφιδῶν.

ἀπτερόνυτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων μαλακοπεργυλίων τῆς οἰκογενείας τῶν γυμνοτιδῶν.

ἀπτεροπήθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτερῶν φυτοφάγων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλσιτιδῶν.

ἀπτεροπόδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτερῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν χρυσομελιδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλσιτιδῶν.

ἀπτεροβίην-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὑδροβίων μακροτάρων τῆς οἰκογεν. τῶν ραλλιδῶν.

ἀπτερος-ον κ. νεώτ. δημ. ἀπτερος ὁ μὴ πτετών, ὁ παραμένων ἀκίνητος· μτρ. : Ὀδ.Ρ.57 τῆ δ' ἀπτερος ἐπέλετο μύθος (δὲν πετούσε, δὲν ἐφρευγε

ἀπό το μολό της | Εύστ. «ἀπτερος δὲ ὁ παρά-
 μονος.. ὁ μὴ ἀνοπτάς, ὅλλ' ἐπιμενάς τῇ γυναικί»
 πρβλ. κ. ἔπεα πτερόεντα || ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς Νί-
 κης εἰκονίζομένης ἐν Ἀθῆναις ἀνευ πτερῶν πρὸς
 συμβολισμὸν τῆς ἔσσει παραμονῆς ταύτης ἐν τῇ
 πόλει : Πλουτ.1,22,4, ὁ ναὸς τῆς ἀπέρουρας νίκης»
 2) ὁ ἀνευ πτερῶν : Αἰσχ.Εὐμ.51 ἀπτεροί γε μὴν
 ἰδεῖν αὐταὶ | οἱ Ἀρνούαι |, Εὐρ.ΙΤ 1095 ἀπτερος ὄρ-
 νις, Πλάτ. Ὀρῆσμ.415 Α ἀνθρώπος ζῶν ἀπτερον
 | ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά : Εὐρ. Ἡρ.
 1039 δ' ὄδ' ὡς τῆς ὄρνις ἀπτερον καταστένων ὄδινα
 || κ. ἐπὶ βελῶν, τὸ μὴ ἔχον πτερόν : Ἡρ.7,92 ὀτ-
 στούς ἀπτερούς· 3) ἀπτερα (τὰ) τὰ ἀνευ πτε-
 ρῶν ἔντομα, ἀντιθ. πτερωτά : Ἀριστλ.Ζ1 523 Β 17-
 || εἶδ. νεώτ. ζῶολ. ἀπτερα παλαιὰ διαίρεσις ἐν-
 τῶμων, εἰς ἢν ὄχιθον ἔντομα ἔχοντα πτεράσις | δι'
 ἀνεπτυγμένας, ὅλον οἱ φθερίδες, οἱ φύλλοι κττ.
 || γλωσσ. ἀπτερον (τὸ) ἢ ὑπεκρίβω· 4) μύθω. ἀπτε-
 ρος φάσις φήμη ἀβάσιμος, ἢ κατὰ δέριμ. ἢ τοχύ-
 περος : Αἰσχ. Ἀγ.276 ἄλλ' ἢ σ' ἐπίανεν τῆς ἀπτε-
 ρος φάσις· 5) ὁ ταχύς, τοχύπτερος Ἡσ. «ἀπτε-
 ρα» ἰσάπτερα, ταχέα, ἠδέα», αὐτ. «ἀπτερος» αἰ-
 φνίδιος, παρὰ Ὀμήρῳ ὁ προσηγῆς ἢ ταχύς : Αἰσχ.
 Εὐμ.250 ἀπτερός ποτήμασιν ἤλθον διώκουσ' | δι'
 ἀλματικῆς πτήσεως, τάχιστα |, Τραγ. Ἀδέσπ.429 ἀ-
 πτερον τάχος πρβλ.κ.τὰ ἐπιρρ. ἀπτερώς, ἀπτερώς.
ἀπέρουρα (τὰ) νεώτ. ζῶολ. γένος μαλακιστρά-
 κων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀνομοουριδῶν.
ἀπτεροφάσματα (τὰ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐν-
 τῶμων τῆς οἰκογενείας τῶν φασμιδῶν.
ἀπτερυγίζαι (οἱ) νεώτ. ζῶολ. πτηνὰ τοῦ ἀθροί-
 σματος τῶν μικροστράων.
ἀπτερυγογενῆ (τὰ) νεώτ. ζῶολ. ἔντομα χαρα-
 κτηρίζομενα ἐκ τῆς πλήρους ἔλλειψεως πτερυγίων.
ἀπτερυγος-ον ὁ μὴ ἔχων πτερυγίαι : Ἡδύλλη π.
 Ἀθην.7,297 Β παῖδας ἐπ' ἀπτερυγούς.
ἀπτερύγωτος-ον νεώτ. ὁ στερούμενος πτερύ-
 γων, ὁ ἀπτερος βλλ.· 2) εἶδ. ζῶολ. ἀπτερύγωτα
 (τὰ) ὡς οὐσ. τάξις ἐντόμων στερούμενων ἐντελῶς
 πτερύγων, ἄ. ἀπτερυγογενῆ.
ἀπτερυγ-υγος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν τῆς
 οἰκογενείας τῶν ἀπτερυγιδῶν.
ἀπτερύωμαι μτγν. πτερούσσομαι, ἀνοίγω τὰ πτερά
 διὰ τὰ πετάξω : Ἀρατ.1009 πολλά δέ δυνδρεῖοιο
 περὶ φλόων.. ὑπότροποι ἀπτερύονται | σχόλ. ἐν
 τῷ ἀπτερούσσει προσέθηκε τὸ α διὰ τὸ μέτρον
 πτερούσσει γάρ ἔστι καὶ πτερεύει·
ἀπτερύωσσομαι ἀνοίγω τὰ πτερά διὰ τὰ πετάξω,
 ἀπτερούμαι βλλ. : Ἀρχιλ.49 | π.σχολ. Ἀρατ.1009 |,
 πρβλ. Ἡσ. «ἀπτερούσσειται» πέπειτα·
ἀπτερώτος-ον Ἐπιρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀπτερώτος
 ὁ ἀνευ πτερῶν, ὁ ἀπτερος βλλ.· 2) Ἡσ. «ἀπτε-
 ρωτα» ταχέα, αἰφνίδια·
ἀπτεροί (τὰ) δημ. | τουρκ. | ἢ πρό τῆς προσευ-
 χῆς τῶν Μουσουλμάνων πλύσις τοῦ προσώπου,
 τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.
ἀπτην-ήνος (ὁ) ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ μὴ δυνάμενος
 ἀκόμη τὰ πετάξω : Ἠλ1323 ἀπτησι νεοσσοῖσι,
 Διον. Ἀλ.Ρωμ.463 ἀατῶν ἀπτηνάς ἐτι τοῖς νεοτ-
 τοῦς || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Κωμ. Ἀδέσπ.1291
 ἀπτηνα τυτθόν· 2) ὁ μὴ ἔχων πτερά, ὁ ἀπτερος :
 Πλάτ. Πολιτ.276 Α πεζοῖς τε καὶ ἀπτησί (ζῴοις),
 Πλουτ.Φασμ.2) ὡπερ ὄρνιν ἀπὸ γήρως ἀπτηνά
 καὶ κόλυρον· || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ἀριστφ.
 Ὀρν.687 ἀπτηνές ἐφημέριοι, ταλαῖ βροτοί.
ἀπτηνίδαι (οἱ) νεώτ. ζῶολ. πτηνὰ τοῦ ἀθροί-
 σμ. τῶν στεγανοπόδων, νηχητικὰ χάρις εἰς ἰδιορρη-
 θμον διαμορφῶσιν τῶν πτερῶν αὐτῶν.
ἀπτηνοπόττης (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν τῆς
 οἰκογενείας τῶν πυγοποδιδῶν.
ἀπτηνοί (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος κολεοπτερῶν
 τῆς οἰκογενείας τῶν καραθιδῶν.

ἀπτης Ἐπιρρ. δωρ. ὁ μὴ πίπτων, ὁ ἀπτός βλλ. :
 Ἐπιρρ. Εὐθύφρονος υἱός | ἀπτης μνηστοπαλὰ τέσ-
 σαρα σῶμαθ' ἑλών.
ἀπτησίμος μσν. ὁ μὴ ἱκανὸς πρὸς πτήσιν : Θε-
 ὄδ.βαλα.37,6.
ἀπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδεος
 εἰς τὸ ἀπτεροσθῆναι τινός : Ἀριστλ.ἐν.Φοσρ.322 Β 27
 ταυτ' ἀλλήλων ἀπτικά· 2) εἶδ. ὁ εἰς τὴν ἀφῆν
 ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : αὐτ.Ψυχ.413 Β 9 τῆν ἀπτι-
 κὴν αἴσθησιν ἰτὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς |, Ἀλέξ.
 Ἀφρ.Πρ.1,1' ὄμ. τὸ ἀπτικὸν ἢ αἰσθησις τῆς ἀφῆς :
 Ἀριστλ.Ψυχ.415 Α 3' || ὁ ἔχων ἀπτικὴν δύναμιν, ὁ
 πρὸς τὸ ἀπτεροσθῆναι ἱκανός : αὐτ.ΖΜ 660 Α 21 γλῶττα
 ἀπτικωτάτη· 3) νεώτ. ἀπτικὰ σωματῖα αἰ ἀπολή-
 ξεις τῶν νευρικών αἰσθητικῶν ἰνῶν ἐντός τῶν θη-
 λῶν τοῦ δέρματος, ἄ. σωματῖα τοῦ Μάστρου.
ἀπτικῶς ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. διὰ τῆς ἀφῆς :
 Ὀλυμπ. Ἀλλ.40 C ἀπτικῶς ἐνεργεῖν.
ἀπτιλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πτεῖλα, ἀπτε-
 ρωτος Ἡσ. «λεῖος» : Ἰουλ. Ἐπιστ.191.
ἀπτιος (ἡ) νεώτ. γεωλ. μία τῶν πέντε βαθμιδῶν
 εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ παλαιοκρητικὴ ὑποπερίο-
 δος τοῦ μεσοζῳικοῦ αἰῶνος τῆς γῆς.
ἀπτισις-ιδος (ἡ) μσν. ἢ μὴ ἔχουσα ἀνάγκη
 πτίσεως, λιμνησισεως : Ψελλ. Ἀνεκδ.1,238 «κριθαὶ
 ἀπτισιδες, αἱ μὴ δεόμεναι πτίσεως·»
ἀπτιστος-ον ὁ μὴ κοπανισθεὶς ἢ μὴ λιμνηθεὶς :
 Ἰηπ. Ἀρχ. Ἰητρ.14 ἀπτίστων πυρῶν ἰ Ἐρωτ. «ἀλε-
 πίστων» || Ἡσ. «ἀπίστων» ἀκόπως·
ἀπτόπτερον (τὸ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κο-
 λεοπτερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν καραθιδῶν.
ἀπτοεπής-οὐς-ές ὁ μὴ πτοοῦμενος ἐν τῷ λέγειν,
 ὁ εὐθέλωτος ὀμιλῶν, παρηρησιαστικός· κατὰ ὁ. ἐρμ.
 ὁ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀπρόσθεκτος, ποῦ πεταεὶ τὰ
 λόγια τοῦ ἀλογάριαστα : Ἠλ.Θ209 Ἥρη ἀπτοεπές,
 ποῖον τὸν μύθον ἔλειπας ἰσχόλ. «ἐν τῷ ἴνῳ θρα-
 σεία» ἔνοιος δὲ δασείως ἀναγινώσκουσι ἴν ἢ, κα-
 θαποτημὴν λόγιος·|
ἀπτοπημί (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ποιῆσθαι, ἢ
 ἀφοβία : Νεῖλ. Ἐπιστ.192.
ἀπτόπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ποι. κ. ἀπτοίητος ὁ
 μὴ πτοοῦμενος, ἀπρόμητος, ἀφοβός : Πλ' Ἰερμ.26
 (46),28 ἢ ἀπτόπτος καὶ τρυφερά παρεδόθη, Νόνν.
 Δ22,355 Ἰησοῦς εἰς μόρον ἀπτόπτος, Βασιλ.2,
 124 θρασεῖς καὶ ἀπτόπτοι, - ἔμειναν ἀπτόπτος
 εἰς τὴν θέσιν του.
ἀπτοπότης ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἀπτοπότης, ἀφόβος :
 Φάλ. Ἐπιστ.103,2 ἀπτ- βνήσκων, Ἐκκλ.Μηνι.10,92
 Συναεθρ. τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀπτοπότης ἐλέγχει.
ἀπτολεμιστος-ον ὁ ἀπόλεμος βλλ. : Χρησμ.π.
 Ἀθην.12,524 Β Γεργίτων φόνος ἀπτολεμιστῶν.
ἀπτόλεμος-ον ποι. ἀπόλεμος, μὴ πολεμικός :
 Ἠλ.Β 201 οἱ σέα φέρτεροι εἰσι, οὐ δ' ἀπτόλεμος
 καὶ ἀναλκις |δεῖλος), Εὐρ.Μήδ.640 ἀπτολέμους
 δ' εὐνάς σεβίζουσ·
ἀπτολεθρός-ον μτγν. ἀπολις βλλ. : Γρηγ.Ναζ.
 Ὀδ.8,11 ἀθρόνος, ἀπτολεθρός ἀπαις.
ἀπτομια κ. νεώτ. μέσ. τ. τοῦ ἀπτω βλλ.
ἀπτόποδα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. ἄθροισμα ἀρο-
 χνοειδῶν ἀρθροζῶων ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἄκαρινῶν,
 ζῆσαν εἰς τὸ ἀνώτερον ἀνθρωπικὸν σύστημα τοῦ
 πλαισιολογικοῦ αἰῶνος.
ἀπτόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων
 κολεοπτερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν στερονοειδῶν.
ἀπτόρνης-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολε-
 λωμένων πτηνῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.
ἀπτόρος Ἡσ. «ἰσώτερος» | ἀναγν. ἀπτερος |.
ἀπτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀ-
 φῆς ὑποπίπτων, ὁ φλακωπότης, χειροπιαστός : Πλάτ.
 Πολ.525 D ὁρατὰ ἢ ἀπτὰ σῶματα ἔχοντας ἀρι-
 θμούς, Ἀριστλ.Ψυχ.424 Α 12, Θεόφρ. Ὀσμ.64' || κ.
 μτφ. : ἀπτή ἀπόδειξις, - ἀπτόν παράδειγμα.

ἀπόσιμον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκροφωλαριδῶν.

ἀποτομωτήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. πιστήριον γραμμῶν ἀπτόν, ἦτοι ἐκτύπων εἰς χρῆσιν τυφλῶν.

ἀπτρα (ἡ) μγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀπτρα** ΑΒ « ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς », τὸ φῆπλι : σχολ. Διον. Θρ. 195 ἢ νεώτ. εἰδ. πυροδοτικῆ θρυαλλίς τῶν παλαιῶν ἐμπροσθογεμῶν ὀπλων.

ἀπτριον (τό) ἢ ἀπτρίον μγν. κ. νεώτ. ὑποκρ. τῆς λ. ἀπτρα βλ. λ.

ἀπταλισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐντελής σχεδὸν ἔκλειψις τῆς ἐκκρίσεως τοῦ αἵλου, ἄ. ξηροστομία.

ἀπτόλεος-ον μον. ὁ ἀνευ πτυέλων : Θεοφύλ. Βουλή. 3.566 D.

ἀπτύξιέλλα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος κτενοβραχίων ἀναστροπιδῶν μαλακοζῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν νερτειδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν Ἰουρᾶσιον περὶοδον.

ἀπτυξίς-εως (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. ἀπτύξιέλλα βλ. λ.

ἀπτυστος-(η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπτ- ὁ ἀνευ ἀποκρέμφως φλεγμάτων : Ἰνπ. Κωσκι. 375 αἰ ξηρατῶν πλευριτιδῶν καὶ ἀπτυστοὶ χαλεπώταται ἠθλ. Γαλ. 17(1), 491 2) νεώτ. κ. δημ. ὄν δὲν ἐπτύσε τις : δὲν θ' ἀφήσομε ἀπτυστο τὸν καταδότη (χωρὶς νὰ πτύσωμεν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ) ἢ κ. ὁ εἰς δὲν δὲν ἐπτύσε τις : ἀπτυστος τοίχος, ἄ. ἀπτυστο πᾶτωμα (χωρὶς φτυσίματα).

ἀπτυχος-ον νεώτ. ὁ ἀνευ πτυχῶν ἢ πτυχῶσεων, ὀμαλός, λείος 2) νεώτ. παλαιοζ. ἀπτυχοί (οἱ) ὡς οὐα. ἀσθεστολιθικά ἢ κερατο-ασθεστολιθικά κελύφη λεία ἢ πεποικιλμένα εὐρικοκίμα ἐντός τῶν κατοικιδίων θαλάμων τῶν ἀπολελιθωμένων ἀρμυνητῶν.

ἀπτύχοφίς-εως (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος καρμινοειδῶν ἀρθροζῶων ἐκ τῆς τάξεως τῶν φυλλοκαριδῶν ζῆσαν κατὰ τὸν παλαιοζωϊκὸν σίωνα.

ἀπτύχως ἐπὶ ἄρ. νεώτ. ἀνευ πτυχῶν ἢ πτυχῶσεων, χωρὶς δίπλες.

ἀπτω (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἀφω, μέσ. -ομαι, παθ. ἀφθῆσομαι, ἀόρ. ἦφα, μέσ. ἠφάμην, παθ. παρκα. ἦμαι, ἰων. ἄμμαί δένω, προσδένω : Ὁδ. Φ 408 ἀφας ἀμφοτέρωθεν ἐύστρονον ἔντερον ἔντερον, Εὐρ. Ἐλ. 136 βρόχῳ ἢ ἀφασαν . . δέρην ὄμ. μέσ. : Ὁδ. Α 278 ἀφάμην βρόχον . . ἀφ ὑψηλοῦ μελάθρου, Ἀπολλ. Ρ 106 ἀφάμην βρόχον αὐχένῃ. 2) συνάπτω : Αἰσχ. Εὐρ. 307 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἀφάμην ἵασι πιστότουμε στὸ χορὸ ἢ, αὐτ. Χο. 868 ταῖανδε πάλιν μόνος . . δισσοῖς μέλλει . . ἀφειν ἢ παθ. συνδέομαι : Ἀριστ. Πολιτ. 1280 B 14 ἀπτεσθαί τὴν Μεγαροῦν ὄπλιον καὶ Κορινθίων τοῖς τεύχεσσι. 3) μέσ. ἀπτομαι κ. νεώτ. θιγγάνω, ἐγγίζω, φάσω, ἀλαφροπόσιμα : Ἰλ. Α 512 ἦφα τὸ γούναν, Εὐρ. Βάκχ. 617 οὐτ' ἔθιγον οὐθ' ἦφασ' ἦμαν, ΚΔΜατθ. 9, 21 ἐάν μόνον ἀφάμην τοῦ Ἰματίου αὐτοῦ, Καισάρ. Δαπόντι ἐν Σάδ. 3, 113 ἀπτομαι τῶν ποδῶν τῆς ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ φρ. μὴ μοῦ ἀπτο, ἠφθείσα ἐκ τῆς ἐν ΚΑ ἴω. 20, 17 ὁρῶσας τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἐπιθ. φρ. ἐπὶ τῶν λίαν λεπτῶν ἢ λίαν εὐθιτικῶν ἢ λίαν ἀφάγων, οὐς δὲν ἐπιπρέπειται οὕτε νὰ ἐγγίσῃ τις ἢ κέρη τις εἶναι μὴ μοῦ ἀπτο : ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμάτων : ἡ φορεσιὰ τῶν εἶναι μὴ μοῦ ἀπτο : ἢ ὄμ. ὁ ἐξ εὐαισιθίας ἢ ἐξ εὐθιτικῆ ἢ ὀργίλου χαρακτῆρος λίαν εὐκόλως θλιβόμενος ἢ χολούμενος ἢ ὄμ. μὴ μοῦ ἀπτο (τοῖ) ὡς οὐα. τὸ φυτὸν μιμῶσα ἢ ἀλοχνητλή. 4) κρατῶ, πιάσω, βάζω χερί : Ἰλ. Β 152 ἐκέλευον ἀπτεσθαί νηῶν ἢδ' ἑλκόμεν ἢ μέσ. -ομαι πιάσωμαι, κρατῆμαι ἀπὸ κάτω : Ἰλ. Γ 9 εἰσανοῦ ἀπτομένη ἢ θετῶ χεῖρα, συλλαμβάνω : Ἦρ. 3, 137 εὐρόντες δὲ μιν ἀγοράζοντα ἀπτονα αὐτοῦ ἢ τὸν ἐπίασαν ἢ ἢ ἔθετῶ χεῖρα, ἀπλάνω χερί, γίνομαι κύριος : Πλάτ. Νόμ. 913 ἀπτεσθαί χρημάτων ἄλλοτριῶν, αὐτ. Παλ. 360 B

ἀπέχεσθαι τῶν ἄλλοτριῶν καὶ μὴ ἀπτεσθαί 5) ἀπτομαι γῆς ἀποθιβάσομαι εἰς τὴν ξηρὰν, πιάνω στεριά : Διάδ. Σ 4, 48 6) ἐγγίζω τροφήν, ἀπλάνω τὸ χερί μου νὰ φάγω, γεύσομαι : Ὁδ. Κ 379 βρώμης οὐχ ἀπταί οὐδὲ ποτήσης, Θουκ. 2, 50 δρνεα καὶ τετραπόδα ὄσα ἀνθρώπων ἀπταί . . ἀτάσων, Πλούτ. Ἀν. 17 καὶ ζῶων ἀνεύστων πρότερον ἦσαντο. 7) μφ. ἐπιχειρῶ τὴν ἐπιδοῦμαι εἰς τὴν ἐπιλαμβάνομαι ἵνος, καισιπᾶνομαι μὴ κῆτι : Σοφ. Ἀντ. 179 τῶν ἀρίστων ἀπταί βουλευμάτων, Θουκ. 5, 61 ἀπτεσθαί γρῆναι τοῦ πολέμου, Δημ. 564 ἦπται τοῦ πράγματος, Πλάτ. Πολ. 411 C μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἀπταί, Πολύδ. 7, 13 β ἦρετο ἀπτεσθαί τῶν ἀσεβημάτων ἢ ἀπολ. τίθμιν εἰς ἐνέργειαν : Ἀριστ. Ἐκκλ. 582 ἄλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἀπτεσθαί καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοιαῖς 8) λαμβάνω ἀίσθησιν πνος : Σοφ. ΟΚ 1550 ὡ φῶς ἀφενγῆς ἴων ἔχατόν σου τῶν ἄπταί δέμας, Πλάτ. Φαιδ. 99 B ἐκάστη τῶν αἰσθησῶν ἐπιχειρᾶν ἀπτεσθαί αὐτῶν ἢ καταλαμβάνω τὴν ἐνωϊάν πνος, ἐνωῶ : Πλάτ. Πολιτ. 273 B ἀπτόμενος τῶν λόγων. 9) ἐπενεργῶ, ἐπιδρῶ : Αἰσχ. ἄν. 244 ἄλγος οὐδὲν ἀπταί νεκρῶν, Εὐρ. Ρῆσ. 916 τῆς ἐμῆς ἦφα φρενός (μὲ ἐτάραξες), Ἀριστ. Ἰππ. ὡς μφ. χρῆσθαι ἀπταί φρενῶν, Πλούτ. Θερ. 3 νεανικῶς εἰσικεν ἀφασθαί τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικά 10) ἐπιπῆμαι, προσβάλλω : Αἰσχ. Ἀγ. 1608 τοῦδε τάνδρου ἠθάμην θυραῖος ὦν, Ξεν. Ἑλλ. 5, 443 ἀπτεσθαί τῶν ἀνδρῶν παρεκλείετο, Πολύδ. 8, 23, 12 τῆς οὐραγίας ἀφάμενοι ἢ ὄμ. μφ. ἐπὶ ἀσθενείῳ : Σοφ. Τρ. 1010 ἦπται μὴ ἰ ἠσάσας, Θουκ. 2, 48 ἦφατο τῶν ἀνθρώπων (ὁ λοιμός), Ξεν. ΚΠ 1, 6, 25 ἦσαντο ἀπτοῦ τοῦ σώματος ἢ ὄμ. ἐπὶ ὀργῆς : ἰ λδβ. 31, 7 τὴν ὑπέταρον ὀργῆν ἠφθῆσι τῶν κυριῶν τῶν τῆς πόλεως ἢ διὰ λόγων προσβάλλω, ὀνειδίζω : Ἦρ. 5, 92, 3 ἀλλήλων ἀπτονα καταπιάσωμεν 12) συγγίνομαι πιν, ἐρχομαι εἰς ἐρωτικὴν μίξιν πρὸς τὴν πιατῶν : Πλάτ. Νόμ. 840 A οὔτε πινὸς πώποτε γυναικὸς ἦφατο, Ξεν. Ἀπομν. 1, 38 ἀπτόμενον τῶν καλῶν, ΚΔ Κορινθ. 1, 7, 1 ἀλλὸν ἀνθρώπου γυναικὸς μὴ ἀπτεσθαί κ. περιφρ. : Εὐρ. Φοῖν. 946 εὐνής ἦφατ' ἢ ὄθ γεν. ἀπολάω : Πλάτ. Νόμ. 913 A, 13) φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου : Ἰλ. Θ 67 ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο 14) μέτα γεν. ἢ δοτ. φθάνω μέχρι πινός : Πινδ. Ο 3, 44 ἀπτ' Ἡρακλέος σταλᾶν, αὐτ. 1(4) 12 στάλασιον ἀπτονη' Ἡρακλείας ἢ μφ. ἀφικνοῦμαι, ἐπιπυγᾶνω : Πλάτ. Φαιδ. 65 B ἡ φυχὴ τῆς ἀληθείας ἀπταί, αὐτ. Συμν. 211 B ἀπτ- τοῦ τέλους 15) ἐναποφειλοῦμαι : Εὐρ. ἸΑ 56 τῆς τύχης δπως ἀφαί' ἀρίστα ἰ διδρθ. ἀθραυστα ἢ ἰδὲ μαθμ. ἐφάπτομαι : Ἀριστ. Φυσ. 231 A 22, Εὐκλείδ. π. Πάμπ. 656, 6 ἀπταί τὸ σημειῶν θέσει δεδομένης εὐθείας, ἀπτῶ 12) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀφτω, ἀνάπτω, βάζω φωπᾶ : Αἰσχ. Ἀγ. 295 ἐρείκεις θωμόν ἀφαντες πῆρ, Εὐρ. Ὀρ. 1543 ἀπτοισι πεύκας, Ἀριστ. Νεφρ. 18 ἀπτε, παῖ, λυχνῶν, Ἐκκλ. Μην. 2, 20 Ὁδ. 6 ἀπτονας ἀνθρακος ἢ ὄμ. μφ. : Πινδ. 1(4) 343 ἀπτ- πυρῶν ὄμων ἢ παθ. ἀνάπτωμαι, παίρνω φωπᾶ : Ὁδ. 1379 μολχὸς ἐλάτος ἐν πυρὶ μέλλειν ἀφασθαί, Ἦρ. 1, 19 ἀφθῆς ὁ πλὸς κατακάθη, Ἀριστ. Νεφρ. 1490 δδδ' ἀνεγκάτω τῆς ἠμμένην (ἀναμμένην), Θουκ. 4, 100 ἀνθρακας ἠμμένους 2) νεώτ. κ. δημ. φρ. ὄψε-σθῶσε ἐν ἀκαρεῖ, τόχιστα : ἐπῆγε κ' ἦρθε ὄψε σθῶσε 3) μαγειρεύω : Ἀλεξ. 124 ἡ ἦφέ μοι δοκεῖ νικητὸν ἢ ὄφον δελεάζειν.

ἀπτόσιμον (τό) Πάπ. κόσμημα.

ἀπτόσιμος (ὁ) ἰδὲ κ. ἀπτόσιμ μγν. κ. μον. ὁ μὴ πτοούμενος 2) ὁ ἀνευ πτωκῶν, λαχῶν : Ἦρωδ. ἰων. 1, 46 Ὁσείρωτος, Κου. 41, 42 « ἀπτόσις πολυπόδις », ἀπτόσιμος-ώτος (ὁ) ἡ) πῆπται ὁ μὴ πῆπται ἢ μὴ εἰς πῆπται ὑποκείμενος, ὁ στερεῶς ἰατόμενος, ὄθ. ὁ

μὴ σφαλλόμενος : Πίνδ. Ο 9,92 φώτας δ' ὄξυρεπαί δόλω ἀπώτι δαμάσασσι ἐπί παλαιστικοῦ τεχνό-σματος), Πλάτ. Πολ. 534 C ἀπώτι τῷ λόγῳ, Πλούτ. Ἄριστ. Κατ. Σωκρ. 2 ἀπώτια ἐαυτὸν διατηρεῖν, Ἰεροκλ. Πλ. 1739 κύβους ἐοικέναι τοὺς Σωκράτους λόγους, ἀπώτιας γὰρ εἶναι πανταχοῦ, ὅπου ἀν πένωσι.

ἀπώσια (ή) μων. τὸ μὴ εἰς πτώσιν ὑπόκεισθαι, ἢ σταθερότης : Μάξ. Ὀρολ. 1, 157 E' 2) μτφ. ἐκκλ. τὸ μὴ σφάλλειν, τὸ ἀναμάρτητον : Ἄλλ. 47.

ἀπώστων -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πλίπων, ὁ στερεῶς ἰστάμενος, ἐπὶ παλαιστοῦ : Ἐπιγρ. 2) μτφ. ὁ μὴ σφάλλων, μὴ πλανώμενος : Λογίγν. 33, 4-3) γραμμ. ὁ ἀνευ πτώσεως, ὁ ἀκλιτος, ὁ μὴ πρόθεσις, τὸ ἐπὶ ῥημα, ὁ οὐδέσμεος καὶ τὸ ἐπιφώνημα ὄμ. κ. τὸ ῥημα, ὅπερ δὲν εἶναι μὲν πτώσεις, ἀλλ' εἶναι κλίτην : Ἀπολλδ. Στωϊκ. 3, 213 ῥημα στοιχείων λόγου ἀπώτων. 4) ἐπὶ γεωμετρικοῦ προβλήματος, τὸ μὴ περιλαμβάνον πολλὰς περιπτώσεις : Πρόκλ. Εὐκλ. 222 F.

ἀπώτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ πτώσεως, χωρὶς νὰ πλίπη τις, σταθερῶς : Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 9' 2) σφαλῶς, μετὰ βεβαιότητος : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 8, 187.

ἀπώχευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. ὁ μὴ πτωχεύων ὁ ἀγνώστων τὴν πτωχεῖαν : Μεθόδ. 438 2) νεώτ. ὁ μὴ πτωχεύσας, μὴ εἰς πτώχευσιν βλλ. ἐκπέσων ἔμπορος, τραπεζίτης, βιομηχανος κττ. 3) νεώτ. ὁ μὴ ἀπώχευτος ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ πτωχεῦσαι, πού-δὲν ἔχει φέρο νὰ φτωχύνῃ, ὅσον ἔνεκα ὑπερ-σφονίος ἢ ἀσφαλοῦς τοποθετήσεως κεφαλαίων.

ἀπώχευτος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ πτωχεύσεως : Ἰω. Χρυσ. 5, 885 2) νεώτ. ἀνευ πτωχεύσεως βλλ. ἀπὸ αἰολ. ἀπὸ βλλ.

ἀπύγια (τά) νεώτ. παλαιῶς. τάξις βραχυιοπόδων μαλακιδιοζώων, ἄ. ἄρτικουλάτα.

ἀπύγος-ον ὁ οὐδόλας ἢ ἰσχνὴν ἔχων πυγὴν, ἥτοι ὀπίσθια μέρη, κωλομέρια : Σιμων. 7, 76, Πλάτ. Κωμ. 184, 3 Κινησιῶς ἀπύγος, Ἄντ. Θεοσ. ἐν ΑΠ Π, 327 ἐλάφου ἀπύγοι, Ἡσ. « ἀπύγοι οἱ λείπει τὰς πυγὰς ἐσκώπωντο δ' ἐπεικώς Ἀθηναῖοι εἰς ἀισχροτήτητα »

ἀπύδοξας Ἐπιγρ. (-δόξας), ἀπόδοξος, ὁ δούσι τ' ὀφειλόμενον.

ἀπύδωθ Ἐπιγρ. καλεῖσθαι.

ἀπύθωνος αἰολ. Ἡσ. « ἀπύθων ».

ἀπύθμενος-ον ὁ μὴ ἔχων πυθμένα.

ἀπύθμενιος-ος μων. ὁ μὴ μέχρι πυθμένους μετρηθείς, ἀβολοῖστος : Εὐστ. Ἰλ. 870, 28.

ἀπύθμενος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πυθμένα, ἀπατος : Θεοφρ. ἀη. 94 ἀπ-κύλιε, Παρθ. π. Ἀθην. 11, 501 Α ἀπύθμενον φέκουσι τὴν ἀπύθμενον φιάλην, -ἀπύθμενον ἀγγεῖον 2) ὁ εἰς βάθος ὁμέτρητος : ἀπύθμενος ὡκεανός (ἐκείνος οὐ δὲν εὐρίσκειται ὁ πυθμὴν ἔνεκα τοῦ βάθους, ὁ ὁμέτρῆτως βαθύς), ἀπύθμην-ενος (ὁ, ή) μων. ὁ ἀπύθμενος βλλ. Ἡρ. ὁδισαν. ἐλ. εἰρήν « βαρυτόνως δὲ τὸ μελλεῖρον, ὡσπερ πυθμὴν ἀπύθμην ».

ἀπύθσομεν αἰολ. Ἡσ. « ἐξίλασκόμεθα (ἀναγν. ἐξίλασόμεθα) ἢ ἀποπνεύσομεν (ἀναγν. ἀποθύσομεν) ».

ἀπύκαστος-ος Φώτ. « ἀπύκαστον ἀσκέπαστον ».

ἀπύκνος(-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. ὁ μὴ πυκνός, ὁ ἀραιός : Πτολ. Γεωγρ. 8, 1, 4. - ἀπύκνον διάλυμα (αἰκάρως) 2) ἐπὶ μουσικῶν τόνων, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὸ πυκνὸν ἥτοι τὸ ἔλασσον τοῦ ἡμιτονίου διαστήματος.

ἀπύκνωτος(-η)-ο(ν) μων. νεώτ. κ. ὁ μὴ πυκνός τὴν αὐτάσειν, ἀπύκνος : Εὐστ. Ἰλ. 972, 39 « οὐ μτφ. τούτιστα ἀραιὰ κοῖ ἀπύκνωτα » 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ πυκνωθείς.

ἀπαλιμπάνω αἰολ. ὁπαλιμπάνω βλλ.

ἀπαλας-ον μτγν. ἀπύλωτος βλλ. κ. ἀκλειστος κ. μτφ. ὁ ἀπεριόριστος : Βέττ. Βάλλ. 334, 13.

ἀπύλωτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὁ μὴ διὰ πυλῶν κεκλεισμένος, ἀκλειστος : Ξεν. Ἐλλ. 5, 4, 20 τὸν Πειραιὰ καταλήψεσθαι, ὅτι δὴ ὀπύλωτος ἦν 2) κ. νεώτ. κ. ὁ μὴ μτφ. ἐν φρ. ἀπύλωτος(ν) στόμα : Ἄριστ. Βάτρ. 838 ἔχον' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀπύλωτον στόμα (ἄ φρ. ὀθύρωτων).

ἀπυυδάκωτος-ον ἀπύθμενος, ἀνευ βάσεως, χωρὶς ἴσται πάτο : Σοφ. ἀπ. 611 ἀπυυδάκωτος οὐ τραπέζοι τὴν κύλιε.

ἀπυος-ον ὁ ἀνευ ἐμπύου : Σουῖδ. « ἀπυος » διὰ τοῦ υ φιλοῦ ὁ δίχα ἔλικους ».

ἀπυράκωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ πυρακτώθεις : χαλκός ἀπυράκωτος 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος πυρακτώσιν.

ἀπυργος-ον ὁ μὴ ἔχων πύργους, Ἡσ. « ἀτείχιστος » : Εὐρ. ἀπ. 749.

ἀπύργωτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὁ μὴ πύργωτος, μὴ προφυλασσόμενος διὰ πύργων : Ὀδ. Α 264 πύργωσάν τ', ἐπει ὅ μὲν ἀπύργωτων γε δύνατον ναίμεν' ἢ ὁ μὴ ἔχων πύργους, ἐπὶ τεχνῶν ἢ ἄλλης ὀχυρώσεως : κάστρο ἀπύργωτο.

ἀπύρετος-ον μτγν. ὁ ἀπύρετος βλλ. Ἄφρ. Ἐπίκτ. 4, 6, 21 (ἐκ διαρθ.), Γαλ. 10, 378, Γεωπ. 13, 8, 9

ἀπυρεξία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἔλλειψις ἢ ἐνδιήμε-σος διακοπὴ πυρετοῦ : Γαλ. 17(11), 69.

ἀπύρητα ἐπίρρ. ὁ μὴ ἔχων πυρεταῦ.

ἀπυρητία (ή) γλωσσ. ἢ ἔλλειψις πυρετοῦ.

ἀπύρητος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιφέρων πυρετόν : Ἰππ. Ἄφρορ. 4, 20 ὅς ἀπύρη-τος ἔη ἢ ἡ δαίτα Ι, Λουκ. Φιλοφ. 6, 25, Ἀθην. 2, 60 D τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρητος, φλέγμ' οὐκ ἔχων, - ἦταν ἀπύρητος χθές.

ἀπύρητως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ πυρετοῦ.

ἀπύρηνη (τά) ὁ μὴ τὸ πυρὸν ἄκαν-θώδης, ἄ. ἀπύρηνος, ἀπυρηνία.

ἀπύρηνη-ος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα, κωκούται, ἐπὶ καρπῶν : Ἀριστ. ἀπ. 267 ἀπύρηνοι φοινίκες, οἱ καὶ ἐνόουχοι καλούμενοι, Θεοφρ. Φι 2, 6 φέρει δὲ.. ἀπύρηνον τὸν καρπὸν 2) μτφ. περὶ τῆς ψυχῆς ὡς μὴ πυρῆνα, κέντρον ἐχοῦσης : Ἀριστ. Ψυχ. 2, 2 Α 29 τὸ ἀπύρον καὶ τὸ ἀπύρηνον 3) νεώτ. βλλ. ἀπύρηνη, ἀπύρηνη κύτταρα κατώτατα ὀργανικὰ κύτταρα τῶν θηλαστικῶν ζώων, στερω-μένα πυρῆνος, ὅσον τὸ ἐυθρὰ αἰμοσφαίρια 4) ἐκ φρ. κωδ. (ἀμφ.) ἐπὶ ἰχθύων, ὁ μὴ ἔχων ἀκάν-θας : Ἀθην. 7, 299 Α ἔχελυς ἢ φύσει ἐστὶν ἀπύ-ρηνος (διάρθ. Κοραῆ ἀπύρηνος βλλ. Ι.)

ἀπύρη (τά) ὁ μὴ τὸ ὄρυκτὸν θεῖον ὡς φυσικῶς ἔχει, τὸ σπέρκο θειάφι, τὸ μὴ διὰ πυρακτώσεως ἀναλυθὲν καὶ καθαρθὲν, τὸ ἀπύρον θεῖον : δ. τραγ. φωτὰ νὰ πῆση σπῆτι σου κὶ ἀπύρη στά καλά σου.

ἀπυρηγέννητος-ον νεώτ. ὄρυκτολ. συνώνυμ. τοῦ ὄρυκτοῦ αἰγύτου ἢ πυροξένου.

ἀπυρητίς (ή) μτγν. εἶδος ἄρτου : Πολυδ. 6, 33-πρβλ. διπυρητίς, αὐτοπυρητίς, αὐτόπυρος.

ἀπυρητίς (ή) μτγν. νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγὴ ἐρυ-θρὰ τοῦ ὄρυκτοῦ τουρμαλίνου.

ἀπυροῦθλιτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ τῶν πυρῶν, ἥτοι τῶν βλημάτων τῶν ἐχθρικών πυροβολῶν βλα-λόμενος : ἀπυροῦθλιτος περιεχθ.

ἀπυροθλιτικός(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. ὁ μὴ πυροδοληθείς.

ἀπυρόνη (ή) νεώτ. φαρμακ. τὸ διὰ μαγνησίου ἄλας τῆς ἀσπυρίνης διδόμενον ὡς φάρμακον κατὰ τὰς αὐτὰς ἐνδείξεις καὶ δόσεις ὡς αὐτή.

ἀπυρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ τεθείς ἐπὶ πυρὸς, περὶ λέθης, τρίποδος ἢ ἀγγείου ἥτοι ὁ ἀμεταγίρι-στος, ὁ καινογνής : Ἰλ. 122 ἐπ' ἀπύρους τρίπο-δας, αὐτ. Ψ 267 ἀπυρον κατέθηκε λέθητα καλόν' Ἡσ. « ἀπύρους τρίποδας τοὺς ἀναθηματικούς, καινοῦς, καὶ οὐδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἔνεκα

κόσμου ἀνακειμένους ἔξ ἐναντίου δὲ ἐμπυρρίθτος, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ» 2) ἐπὶ ἀκευῶν, ὁ οὐδέποτε ἐπὶ πυρὸς τῖθεμενος, ὁ μὴ κατάλληλος δῶς τεθῆ ἐπὶ πυρὸς· Πολυδ.10,14 «ἀπυρρα σκευή, τὸ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρὶ»: Πλάτ.Νόμ.679Α σκευὴν ἐμπύρων καὶ ἀπύρων» || ὁ μὴ οὐ τοῦ πυρὸς φθορεῖς: Μάξ.Τύρ.4,4 3) γεν. ὁ μὴ θερμανόμενος, ὁ μὴ θερμὸς: «Ἡσίοδ. Ἐργ.525 ἀπυρρος οἶκος, Πολυδ.4,159 τὴν δὲ κατεφύρηνον ζῶντην ἀνεπιποις ἀπυρρον, ἀνάλιον» 4) κ. μτφ. ὁ μὴ ἐμπυρρον, θερμὴν ἐκφορῶσιν ἔχων, ποῦ δὲν ἔχει πυράδα: αὐτ.1,192 φέρεται δ' ἀν βλέμμα ἴππου νωθῆς, ἀρβύλ, ἀπυρρον» 5) ὁ μὴ ἐφήμενος, ἀφῆτος, ἀμαγειρευτος, ἀβραστος, ὅθ. κ. ὁ ἄμωρος ἐπὶ ἐδωθίμου: Πλούτ. Ἡθ.349 Α ἀπυρρα σίτια κορίζων, Ἄρετ. 9,15 ὦν ἀπύρων ἀπύρων, Διογ.Λ7,26 ἀπύρω τροφῆ ἐκέρχεται» || ὁ μὴ ἐν πυρὶ τακεῖς, ἀναλυθεῖς, καθάρσεις: Λουκ.Κατάφλ.23 ἀπυρρον μέλι [εἰ τοῦ μὴ ἐφθόν], Διοσκ.1 σὺν βελῶ ἀπύρω (μὲ ἀσφόρο θειάφι), πρβλ. Δημ. ἀπύρι» || ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ὁ μὴ τακεῖς, ὁ ἀγώνευτος, ὁ ἀκοτόργηστος, πρβλ. ἀπεφθός: Ἡρ.3,97 δῶο γοῖνικας ἀπύρω χρυσαῖου' ὁ) ἐπὶ προσφορῶν τοῖς θεοῖς, αἱ καθ' ἅς δὲν γίνεταί πυρὸς χρῆσις, δὲν τελεῖται καθύστε θύματος: Πινδ.0,7,88 ἀπύροις ἱεροῖς ἄλλος, Σοφ.ἀπ.417 θυσίαν ἀπύρων παγκαρτίας, Πλούτ. Ἡθ.578 Β ἀπυρρῶ ἱερουργία» || ἐπὶ ἱερείου, τὸ μὴ προσηκόντως προσενηχθέν τοῖς θεοῖς κ. δ. ἐρμ. τὸ μὴ ὄν τοῖς θεοῖς θυσία εὐπροσδεκτος: Αἰσχ. Ἄγ.70 ἀπύρων ἱερῶν ἄργας» 7) ἐπὶ μετὰλλου, τὸ μὴ ἐν πυρὶ σφυρηλατηθέν: Αἰσχ.Πρ.880 ἀρδῖς ἀπυρρος | αἰχμηρὸς οὐχὶ ἐν πυρὶ ὄξυνθεισα ἢ κατὰ δ. ἐρμ. ἢ ὡς τὸ πῦρ κούρασα, οἶον τὸ κέντρον τοῦ οἰστρου» 8) ἱατρ. ὁ ἀνευ πυρετοῦ, ἀπύρετος: ἴππ.Ἐπιδ.1,1 μετὰ καταφυξίαν οὐκ ἀπύρων» 9) σκευδ. «Ἡσ. «νεκρός». **ἀπυρρόλητος**-ον μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ πυρροληθεῖς, **ἀπυρρολήτως** ἐπίρρ. μων. ἀνευ πυρρολήσεως: Γρηγ.Θεσσαλ.83,5. **ἀπύρρευτος**-ον μτγν. ὁ μὴ πυρρευθεῖς, μὴ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναφθεῖς: Παῦλ.Σιλ. Ἐκφρ.750 ἀπυρρευτῶ ἀμαρυγῆ. **ἀπύρρω**ς ἐπίρρ. ἀνευ πυρετοῦ: ἴππ.Προρρ.1,119. **ἀπύρρωτος** (-η)-ο(-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σκευῶν, ὁ μὴ τεθεῖς ἐπὶ τῆς πυράς, ὅθ. ὁ καινουργητος: Ἰλ. 9,220 πᾶμπτω δ' ἀμφίβητον φιάλην ἀπύρρωτον ἐθνηκεν» 2) ὁ μὴ ἐφθεβῆ, ὁ ἀμαγειρευτος: Ἐσέφρ. Ὀσμ.10 3) ὁ μὴ λαμπρὸς, ἐπὶ τῆς αἰθῆρας ἐν ἐκλειψῆ: Πλάκπ.2,29,2 4) ὁ ἀφλεκτος: Ἐσέφρ.Αἰθ. 19,22 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ θερμότητα λαθῶν διὰ προσεγγίσεως οὐτοῦ πρὸς πυρᾶν, ποῦ δὲν ἔχει πυρῶθη: ἀφρα ἀπύρρωτα τὸ πόδι μου καὶ ξεπᾶνισαν» || εἰδ. ἐπὶ ἄρτου, τὸ μὴ διὰ πυρῶσεως ἐπ' ἀνθρωπίνης ἐλαφρῶς ζήσανθῆν. **ἀπυστος**-ον μὴ ἀκουσθεῖς, περὶ οὐ οὐδὲν ἐγνώθη, ἀνήκουστος: Ὀδ.Α 242 ὄχητ' ἄπιστος, ἀπυστος, Σοφ.ΟΚ 480 ἀπυστα φωνῶν | ὁμιλῶν χαμηλῆ φωνῆ, ὄστε οὐδεὶς ν' ἀκούη» 2) ὁ μὴ δὲν ἀκούσας ἢ μαθῶν, ὁ μὴ ἐν γνώσει, ὁ ὀληροφόρητος: Ὀδ.Δ 675 οὐδ' ἀρα... πολὺν χρόνον ἦεν ἀπυστος μύθων, Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.176 ἀπυστος ἦν ὁ Δαβὶδ τοῦ Πλάτωνος. **ἀπυστρέφονται** αἰολ. ἀντὶ ἀποστρέφονται βλλ.: Σαφρ.78,4 ἀποστραφῶντοισι δ' ἀπυστρέφονται (ἰπίαν, ἀστροφῶντοισι δ' ἐ' ἀπυστρέφονται). **ἀπυσταῖς** Ἐπιγρ. αἰολ. ἀντὶ ἀπυσταῖς βλλ. **ἀπυστήεις** ἰδί δωρ. ὁ ἠπότις, κήρυξ, πρβλ. Αθῆν.3,98 Δ. **ἀπυσ(σ)τρέφειν** αἰολ. Ἡσ. «ἀπέστρεφον». **ἀπύω** κ. ἰων. ἠπύω πρβλ. ἠπότις κ. κήρυξ | φωνῶ, φθέγγομαι, ἐκφωνῶ, λέγω ἢ καλῶ ἢ εὐχόμαι μεγαλοφώνως, ἦχον ζῶντων ἀνασθίζω, ἐκπέμπομαι: Πινδ.Π τὸν ἐν ἀοιδῆ νέων πρῆπει χρυσόσφρα Φοῖβον κηπύειν, αὐτ.Ο 5,19 ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις

ἀπύων ἐν αὐλοῖς, Αἰσχ.Περσ. 125 τοῦτ' ἔπος γυναικοκλήθης ὄμιλος ἀπύων» || κραυγὴν ἐκπέπω, ἐφωκῶ καὶ ἐπὶ κύνων ὕλακτῶ: Ἀριστοτ. ἴππ. 1023 ὡς μὲν εἰμ' ὁ κύων πρὸ τοῦ γάρ ἀπύω» 2) ἐγκαλῶ: Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. ἀπυέσθω δὲ ὁ ἀδικημένοι τὸν ὀδικέντα. **ἀπύα** κ. ἀπφα Σουῖδ. «ἀπφα ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα», θαλαπυτικὴ προσαγορεύσει τὸν ἀδελφὸν πρὸς ἀλλήλους: Εὐστ. Ἰλ.565,23 ἀπφᾶν τὴν ἀδελφὴν ἀπτικῶς μόνη ἀδελφῆ εἰποι ἄν. **ἀπφάριον** (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀπφά βλλ. προσαγορεύσει θαλαπυτικῆ ἐρωμένου: Ξεναρχ.4,15 «τοὺς μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλοῦμενα πατριδία, τοὺς δὲ ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους». **ἀπφάριον** ἰδί σγδλ. ὑποκορ. τοῦ ἀπφά βλλ.: Σχολ. Ἀσκ.Κατάφλ.12. **ἀπφρία** ἰδί ἀπφα βλλ.: Πολυδ.3,74. **ἀπφρίων** (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀπφύ βλλ.: Πολυδ. 3,74, Εὐστ. Ἰλ.886,36. **ἀπφύς**-ύος (ὁ) ἡ ἀπφύς μτγν. μων. λέξις ἀγάτης καὶ τρυφερότητας λεγομένη ἐκ μέρους τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα: Θεοκρ.15,14 καλὸς ἀπφύς, Εὐστ. Ἰλ.563,23 «ὁ φφ' οὐ φφω». **ἀπω** ἐπίρρ. νεώτ. μακρῶν: Ἄπω Ἀνατολὴ αἰ μακρινὴ χώρα τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας ἦτοι ἡ Ἰνδοκίνα, Κίνο, Ἰαπωνία κ. Α. Σειθρία, ἀντιδίσσ. πρὸς τὸ Ἐγγύς Ἀνατολῆ, ἐπιθ. ἰδίως τῆς Μικρασίας» || κ. χρόν. ἀπω Μεσοπεία ἡ περισσότερο ἀπέχουσα περίοδος τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας. **ἀπώγων**-ωνος (ὁ) ἢ κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πάγωνα, ἦτοι γένειον, ὁ ὀγνέριος Σουῖδ. ἐν λ. ἀπόνιον: νεανίας ἀπώγων» 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων ἐχόντων σώμα βραχὺ καὶ στόμα λοθόν» 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθῆτων, περιλαμβῶντων τρία εἶδη ποῦ Ἰθαγένων τῆς Β. Ἀμερικής. **ἀπωγωνοῖσαι** (αἱ) νεώτ. ζωολ. ὑπομοιογένεια ἀκανθοπερυγίων ἰχθύων ἐκ τῆς ὁμοιογεν. τῶν σερρανιδῶν, ἠτις ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ἠώκαινον περίοδον καὶ ἔξακολουθεῖ νὰ ζῆ παρὰ τοὺς καραλιόγενεις ὑφάλους τῶν τροπικῶν θαλάσσιων. **ἀπώθα** ἐπίρρ. δημ. ἀπ' ἐδῶ, ἐντεθεῖν. **ἀπώθω**-θων ὁ ἀπώθων, κακὸς ἄδων ἢ ἠχῶν, παρρανιδῶν: Εὐρ.Κύκλ.490 ἄχαριν κελῶσιν μοιαιζόμενος σκαῖος ἀπώθω» 2) μτφ. ἀπειροκαλὸς, ἄλλοκοτος: Λουκ. Ἰλ.34 ἀπώθω φίλοσσειν. **ἀπώθω**-έω μτγν. ἀπώθω βλλ.: Πλούτ. Ἡθ.1043 Β' || μτφ. πλημμελὸς ἔχω, πλημμελὸς λέγω ἢ πράττω, σφάλω: Φίλοδ.Ποιημ.994,4 τσοοῦτον μόνον... ἀπώθωσεν ὁ ἀνθρώπος (πθ.1. **ἀπώθω**εν ἐπίρρ. (μτγν. ποιητ. κ. ὄπωθε) μακρόθεν: Σοφ. Ἀντ.1206 φωνῆς δ' ἀπώθωεν ὄρωθων κωκυμάτων, Ἀριστοτ. Ὀρν.1184 οὐ μακρὰν ἀπώθωεν, Κόλντ.6,647' || οἱ ἀπώθωεν οἱ μακρὸν ὄντες, οἱ ἔξωσι, οἱ μὴ μεμνημένοι: Ἀριστοτ. Πρτ.137 Α | 2 2) μετὰ γεν. μακρὸν ἀπώθινος: Εὐρ.1Γ 108 νεῶς ἀπώθωεν, πρβλ. κ. ἀποθεν. **ἀπώθησις**-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπώθειν, ἡ ἀπωσίσις βλλ.: Στέφ.εἰς ἴππ.1,72. **ἀπώθητης** (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀπώθων βλλ. **ἀπώθητικός**-ή-όν νεώτ. κ. ἀπωστικός ὁ πρὸς ἀπώθησιν ἱκανὸς ἢ κατάλληλος. **ἀπώθητικός** ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπώθησεως. **ἀπώθητος**-ον ὁ ἀπώθησις Σουῖδ. «ἀπώθητον τὸ ἐξώθωσθαι» 2) **ἀπώθω**(αἰ) Πάπ. ἡ ἀπόκρουσις, ἡ ἀποποίησης. **ἀπώθω**-έω κ. μων. κ. νεώτ. μέλλ. ἀπώσω, μέσ. ἀπεώσωμαι, ἀρ. ἐπ. ἀπέσωσα, ἀπ. ἀπώσω, μων. κ. νεώτ. ἀπώθησα, μέσ. ἀπώσωμαι κ. ἀπεωσάμην, πορακ. ἀπώσωμαι, μτγ. ἀπώσωμαι ὡδῶ πρὸς τὰ ὅπως μακρὸν ἀπὸ τίνος, ἀπώσωμαι: Ἰλ.Ω 446 ὄψεα πύλας καὶ ἀπώσωεν ὄχλας, Θουκ.2,23 τῆς

ἐπόλεις ἀπώσαντες, - τὸν ἀπώθησε βιαίως ἢ ὄμ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμ.: 'Ὁδ. 305 χερσὶν ἀπώσαντα λίθων, 'Ἰλ.Ω 508 ἀπώσαντο ἦκα γέροντα, Πλάτ. Πολ. 439 Β αὐτὸ ἅμα αἱ χεῖρες τοῦ τόφου ἀπώθουνται τε κοί προσέλκονται 2) ἀποδιώκω, ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω: 'Ἰλ. Ρ 649 ἤρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπώσεν ὀρχίην ἢ ἐπὶ ἀνεμῶν, ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς εὐθείας πορείας, παρασύρω: 'Ὁδ. 181 ἀλλά με κύμα . . καὶ Βορέης ἀπώσας ἢ ὄμ. κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμ.: 'Ὁδ. Ν 276 σφάλας κείθεν ἀπώσαστο ἔς ἀνέμοιοι 3) μετὰ γεν. ἐκδιώκω, ἐκβάλλω ἀπὸ τιος: 'Ὁδ. 376 εἰ κέ μιν οὐδὸς ἀπώσομεν, Σοφ. ΟΤ 641 γῆς ἀπώσσει με πατρίδος (νὰ με ἐξορίσθης) ἢ ὄμ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμ.: 'Ὁδ. Α 270 μνηστήρας ἀπώσσει αἱ μέγαροις κ. μετὰ γεν. ἐμπροθέτω: Παισα. 8,52,2 Λεωνίδας καὶ Θερμοστοκίης ἀπώσαντο ἐκ τῆς Ἐλλάδος Ἐρέην ἢ κ. παθ. ἐκβάλλομαι, ἐκδιώκομαι: 'Ἡρ. 1,173 οἱ δὲ ἀπώσθησαν ἀπικοντο . . ἐς γῆν τὴν Μιλιάδα (οἱ δὲ ἐξορίσθητες), Ἄριστοφ. Ἀχ. 450 ἀπώθουσι δόμων 4) μέσ. ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμουτοῦ, ἀποκοίω: 'Ἰλ. Θ 206 Τρώας ἀπώσασθαι, αὐτ. Μ 276 νεῖκος ἀπώσασμένους ἰ ἀποσθῆσαντες, 'Ἡρ. 4,113 ἡ ἀμαζών οὐκ ἀπώσθετο, ἀλλὰ περιεῖθε χρήσασθαι, Ἀρχιλ. 9,10 ἀπ-πένης, ΑΠ 6,190 ἀπ-νοῦσον κ. μετὰ διπλῆς αἰρ.: 'Θουκ. 1,32 τὴν ναυμαχίαν ἀπεσάσθηβα Κορινθίους 5) παραμερίζω, περιφρονῶ: Σοφ. 446 τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη κ. παθ.: 'Ἡρ. 5,69 τὸν δῆμον πρότερον ἀπώσμενον, Ἐκκλ. Μνησι. 6,3 Θεοτοκί. ἄμ. . . τὸν ἀπώσμενον καὶ ὄθλιον, ἀγνή, ἀλέησον 6) μέσ. ἐκ περιφρονήσεως ἀποκοίω, ἀπορρίπτω, δὲν καταδέχομαι: Σοφ. Φιλ. 1122 μὴ φιλότιμ' ἀπώση, Πλάτ. Πολ. 366 Α τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρθη ἀπώσμεθα, ΠΔ Βασ. 4,21,14 ἀπώσομαι τὸ ὑπόλειμμα τῆς κληρονομίας μου 7) ὄμ. μέσ. ἀποσείω, ἀποτάσσω ἀπ' ἑαυτοῦ: 'Ἡρ. 1,95 ἀπώσμενοι τὴν δουλοσύνην ἔλευθερώθησαν, Πλάτ. Πολ. 571 C ἀπώσμενον τὸν ὄνον 8) ἀπολ. ἀρνούμαι νὰ πράξω τι: Σοφ. Τρ. 1249 ποιήσω κοῦκ ἀπώσομαι 9) νεώτ. νουτ. ἀπώσον ναυτικὸν πρόσταγμα τοῦ πηδαιουχοῦντος ὅπως ἀπαθήσῃ ὁ πρόκιμος τὴν πρῶταν τοῦ ἐφορκίου καὶ ἀπομακρυνθῇ τοῦτο τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου ἢ τῆς ἑρᾶς, δημ. ἀθάρα. ἀπώλεια ἰήλ κ. νεώτ. τὸ ἀπόλυθαι, ὁ δλεθρος, ἡ καταστροφή: Ἄριστοφ. Η Νικ. 1120 Α 2 ἀσάτος γὰρ ὁ δι' αὐτὸν ἀπολλύμενος, Δοκεῖ δὲ ἀπώλεια τις αὐτοῦ καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορά 2) τὸ ἀπολλύναι τι, τὸ χάσιμο, ἀντίθ. τήρησις αὐτ.: Πρ. 952 Β 26, Πολυβ. 6,59,5, Διομ. Οιν. 1 τὸν χρόνον ἀπώλεια, - ἀπώλεια χροιάτων, - ἀπώλεια μάχης (ἡ ἥττα), ἀπώλεια δίκης, - τοῦ ἠθικοῦ (ἐπὶ στρατηματός), - τῆς ὑγείας, - ὁ θάνατος τοῦ ὑπῆρξεν ἐθνικῆ ἀπώλεια 3) συνεκδ. ὁ θάνατος ἡ ἀπώλεια τοῦ προσφιλοῦς του τέκνου ἢ εἰς πληθ. ἀπώλεια τὸ σύνολον τῶν ἐν πολέμῳ ἢ μάχῃ νεκρῶν, τραυματιῶν ἢ αἰχμολογῶν, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ αἱ ὄλικαι ζῆματ' ἢ γεν. τὸ ἐκ τιος ἀπολλύμενον, χαμένονον (διαφυγῆ) 4) ἀπώλεια ἀτιμοῦ, - ἀερίου 3) συνεκδ. τὸ ἀπολεσθῆν: ΠΔ Λευ. 6,3 εὖρεν ἀπώλειαν 4) μφ. ἡ ἥθικη καταστροφή, διαφθορά: ΚΔ Ματθ. 7,13 ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, αὐτ. Θεσα. 2,23 ὁ υἱὸς τῆς ἀπώλειας, ὄμ. γυναικὸς τῆς ἀπώλειας οἱ πόρνοι, νεώτ. οἰκας ἀπώλειας τὸ πορνεῖον. ἀπώλεσα ἀόρ. τοῦ ρ. ἀπόλυμι βλλ. ἀπώλεσις κ. ἀπώλεσις ὁ τὸν οἶκον ἀπολλύν ἢ ἀπολέσας, ὁ ἀπιτοχαλαστής: Κωμ. Ἀδελφ. 848, ΑΒ c ὀπαλοειοικον μερικάτων, τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλῶν δι' ὄσων τῶν ἴσων οἶκον 5. ἀπώλεστος-ον ἀδάμαστος, ἀνάσκητος, δυσπειθής, ἐπὶ Ἰηκων: Ἄνών. η. Σουῖδ.

ἀπωλησία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις πωλήσεως, ἀπρασίς ἀπώλητος-ον νεώτ., δημ. ἀποῦλητος-η-ο ὁ μὴ πωληθείς: ἐμπόρευμα ἀπώλητον ἢ ὄν δὲν δύναται τις νὰ πώλησῃ, ὁ μὴ δεκτικὸς πωλήσεως. ἀπώλεια ἰήλ ἡ ἀπώλεια βλλ., ὁ δλεθρος, ὁ ἀφανισμός, ὁ χαμός: Πλάτ. Κωμ. 199 ἑμαυτὸν εἰς ἀπώλιν οἰχόμενοι. ἀπώματος-ον μγν. ὁ μὴ ἔχων πῶμα βλλ.: Βάδρ. 60,1 χύτρα μὲς ἔμπροσθεν ἀπώμαστω. ἀπωμάτιστος-ον νεώτ. ἐπὶ φιαλῶν ἢ γεν. δοχείων, ὁ μὴ πωματισθεὶς: ἀπωμάτιτος φιάλη. ἀπώματος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οικογενείας τῶν πολυχαιτιδῶν. ἀπωματοστόμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν γαστεροπόδων. ἀπωμάζομαι βλλ. ἀπὸ τῶν ὄμων μαν ρίτω, ἀποβάλλω, ἐξελκίζω κ. ἀπώματος: Ἄνν. Κομν. 163 Β ἄχθος τοιοῦτον ἀπωμάζομενος. ἀπώμας-ον κ. μιν. ὁ ἀπώματος βλλ.: Ζώσ. Ἀχ. 113, Γεωπ. 6,1,4. ἀπωμοσία (ἡ) ὡς ἀπτ. δίκαν. ὄρος, ἡ δόσις δροκου ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀντιδίκων μετ' ἀρνησιν ἢ ὑπεκφυγὴν δόσεως τοῦ δροκου ὑπὸ τοῦ ἐτέρου εἰς δὲ ἀρχικῶς ἐπεβλήθη ἢ ἐλήχθη: Πολυδ. 8,54: Ἦσ. « ἀπώμοσις θταν τις κρινόμενος ἀκήπηται μὴ εὐσχολεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς, ἀνθυπομνηγ δὲ ὁ ἀντιδικός κ. περὶ αὐτοῦ τοῦτο προδικάζονται ». ἀπώμοσις-εως ἰήλ ἡ ἀπωμοσία βλλ. ἀπωμοσίαις ἡ-ὄν μιν. ὁ δι' οὐ γίνεται ἀπωμοσία βλλ. ἡτοῖ ἐκφέρεται ὄρος: Εὐτ. Ἰλ. 54,23 τὸ δὲ μὰ ἐπῆρρημ' ἐστιν ἀπωμοτικόν. ἀπωμοτικῶς κ. μιν. κατὰ τρόπον ἀπωμοτικῶν ἡτοῖ κατ' ἔνορκον ἐκφρασιν: σχόλ. Ἰλ. Α 85, Εὐστ. Ἰλ. 54,22 ἀπωμοτικῶς δὲ διὰ τοῦ μὰ. ἀπώματος-ον ὁ μεθ' ὄροκου ἀποφαινόμενος ὅτι δὲν ἔγινεν ἢ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τι: Ἀρχιλ. 74 χρημάτων ἔελπον οὐδὲν ἔστιν οὐδ' ἀπώματος, Σοφ. Ἄντ. 388 ἀναξ, βροτοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπώματος, Δίων. Χρ. 4,102: 2) ὁ δι' ὄροκου δεσμευθεὶς νὰ μὴ πράξῃ τι, ἐπὶ προσώπ.: Σοφ. Ἄντ. 394 ἦκω, δι' ὄρκων καίπερ ὢν ἀπώματος, Τραγ. Ἀδελφ. 566 κὰν ἀπόρτους τις ἡ. ἀπών-οῖσα-ὄν νεώτ. μγν. ἔνεσθ. τοῦ ρ. ἔπειμι ὁ μὴ παρών, ὁ ἀπουσιάζων: εἶναι ἀπών-, ἀπόντες μαθηταί-, ὑπάλληλοι-, ἀπόντος τοῦ συζύγου. ἀπώνομαι-έομαι ἀγοράζω ἀπὸ τιος: Πολυδ. 3,124 ἀπώνηθησται δὲ καὶ πεπορσεται Θεόπορος εἰρηκὸς ὁ κωμικὸς (Θεόπομ. Κωμ. 84). ἀπώρωξ-εως ἰδ. ἡ μγν. ἀπώρωξ βλλ.: Πρ. Κοκ. Βανδ. 2,19 (ἐκ διορθ. ἀπὶ ἀπώρωγος). ἀπώρωγιζω Πάπ. ἀνορούσσω. ἀπώρωγισμός (ὁ) Πάπ. τὸ ποιεῖν ἀπώρωγος βλλ. 2). ἀπώρωξις-υγος μγν. διώρωξ ἡ ὑπόδογος ὀχετὸς πρὸς ἀποχέτευσιν ὕδατος: Ἦσ. « ἀπώρωγος ὀδρογούς »: Πρ. Κοκ. Βανδ. 2,19 ἐν τῷδε τῷ πεδίῳ ἀπώρωγος συχναί (διορθ. ἀπορρώγος) 2) κληματὶς ἀμπελοῦ ἢ τῆς ἐμψυτευομένης εἰς τὴν γῆν χωρὶς νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ κλήματος γίνεταί αὐτοτελεῖς κλήμα, ἡ καταβλάδα: ΠΔ Ἰεζ. 17,6 ἀγένετο εἰς ἀμπελον καὶ ἐποίησεν ἀπώρωγος, Γεωπ. 5,18,1 ἀπώρωγα κληματῖδα. ἀπώρωσις (ἡ) μιν. ἔλλειψις πωρώσεως ἡτοῖ συγκολληθεὶς δι' ὄσων τοῦ πώρου καὶ ἰάσεως κατεργάτος τινὸς ὄστω: Παῦλ. Αἰγ. 6,110 περὶ τῶν ἐν ἀπώρωγος διαμενόντων καταγγέλτων. ἀπώρωτος-ον ἐπὶ ὄστων, ὁ μὴ συμπνετός, ὁ ἔχων ἀπώρωσιν βλλ.: Διοσκ. 1,70 ἀπώρωτα ὄστέα. ἀπώρωτικος-ον Ἐπιγρ. ὁ τὰ κῶκον ἀπώθων, ἀποτρέπων, ὁ ἀλεξίκακος: ἀπώρωτικοὶ θεοί. ἀπώρωτικατος-ον ὁ τὰ κῶματα ἀπώθων: ΑΠ 6,90 ἀπώρωτικατος κῶματι. ἀπώρωξις-εως ἰήλ κ. νεώτ. τὸ ἀπώθειν, ἡ ἀποδιώ-

ξίς, ἡ ἀπέλασις : Οουκ.7,34 διὰ τε τὴν τοῦ ἀνέμου ἀνωσιαν αὐτῶν ἕως τὸ πέλαγος' || εἰδ. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὄθησις, ἐπὶ σωμάτων ἀπώθουμένων ἄλλαλα, ἀντιβ. ἔλξις : Ἀριστλ.Φυσ.243 Α 19' || νεώτ. ἠλεκτρικὴ ἀνωσις ἡ ἀπόθλισις δύο ὁμωνύμων ἠλεκτρισμένων σωμάτων, ὅταν ἐπὶσκόπωνται πλησίον ἀλλήλων' || νεώτ. μαγνητικὴ ἀνωσις ἡ ἀπόθλισις δύο ὁμωνύμων μαγνητισμένων σωμάτων, ὅταν εὐρίσκωνται πλησίον ἀλλήλων ἢ δύο ὁμώνυμοι πόλοι.

ἀνωσις (ἡ) μγν. ἡ ἀνωσις βλ.κ. : ΠΑΟρην.1,7. **ἀνώστης** [δ] μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνωθῶν, ἀποδιώκων, ἀπελαύνων : Εὐστ.Οδ.1741,22 ἀπ- ἀνεμος

2) νεώτ. ὄργανον ἢ ἐξάρτημα χορησιμεῖον πρὸς ἀπώθησιν πράγματος πινος ἀπ' ἄλλου. 3) νεώτ. ναυτ. στῆλος ἀντερείδων τὴν στήσαν πλοίου νοσηγομένου ἢ ἀνεκκοσθέντος πρὸς ἐπισκευήν' || δοροτίον ἐν εἰδει μικροῦ λευθοῦ βλ. ἀρθροῦμενον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον πλοίου.

ἀνωσιτικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἀπώθησιν ἱκανὸς ἢ κατάλληλος.

ἀνωστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀπεωσμένος, ὁ ἀποδεδιωμένος : Ἦρ.6,5 ἀνωστός τῆς ἐκωυτο [γ]χὶ γίνεται, Σοφ.Α1,1019 ἀνωστός γῆς ἀπορριπθῆσαι' 2) ὁ θυνάμενος τ' ἀνωσθῆ, ὁ ἀποδιωχθῆ : Ἦρ.1,71 οὐδὲ ἀνωστοὶ ἕσανται.

ἀνωτάτος-η-ον ὑπερβ. τοῦ ἀνώτερος βλ. **ἀνωτάτως** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπερβ. τοῦ ἀνωθῶν εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ἀπὸ πινος : Δημ.675,26 ἀνωτάτω τῆς Θράκης.

ἀνωτέρος-α-ον κ. νεώτ. (ἀνω) συγκρ. ἄνευ θετ. ὑπερβ. ἀνώτατος ὁ μᾶλλον ἀπομικροκρυσμένος, ὁ εἰς μεζιόνα ἀπὸ πινος ἀπόστασιν εὐρισκόμενος, ὁ πῖθ μακρινός : Σουῖδ. « μακρότερος »' || κ. νεώτ. ἐπὶ συγγενούς, ὁ μὴ στενός, ὁ μακρήμενος' || τὸ οὐδ. ἀνώτερον ὡς ἐπίρρ. εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν ἀπὸ πινος, μακρότερον : Εὐκλ.3,15 ἡ ἀνώτερον [ἐνν. γραμμῆ] ἀντιβ. ἔγγιον : αὐτ. Φαιν.4Μ' 2) νεώτ. ἐν χρονικῇ σμ. ὁ μᾶλλον μεμικροκρυσμένος : ἐρευνᾷ τὸ ἀνώτερον παρελθόν, - θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εἰς ἀνώτερον χρόνον [βραδυτέρον]' || ἀνώτερος σκοπέος ἢ πρὸς τὸ μέλλον ἢ ὁ πρὸς μέλλοντα ἀποβλέπων ἢ ὁ οὐχ ἐλασος.

ἀνωτέρω ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. ἀνωτέρως συγκρ. τοῦ ἀνωθεν' εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν ἀπὸ πινος, πορρωτέρω, πῖθ μακριά : Σοφ.Ο1 137 ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀνωτέρω φίλων, Ἀριστφ.Νεφ.771,Δημ.1066,26 γένει ἀνωτέρω θύτες' || παροιμ.π.Θεοκρ.16,18 ἀνωτέρω ἢ γόνυ κνῆμα [σχόλ. « παροιμία ἐστὶ το πορρωτέρω ἢ κνήμη τοῦ γόνάτος » τίθεται δὲ αὐτῇ ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἑαυτοῦς καὶ λεγόντων τιμητέρος εἶναι αὐτοῦς τῶν ξένων' οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν »] || ὁμ. κ. μετὰ γεν. : Κρατιν.229 ὄνοι δ' ἀνωτέρω κᾶθηνται τῆς λύρας 2) νεώτ. εἰς μακρότερον χρόνον.

ἀνωτέρως ἐπίρρ. γλωσσ. ἀνωτέρω βλ. **ἀνωτός-ον** κ. Ἐπίρρ. ὁ οἰνεὶ μὴ ποιοῦμενος χρῆσιν τῶν ὕτων, εἰδ. ὁ μὴ ἀκούων ἢ κ. γεν. ὁ κωφός : Μοσχλῶν1τραν.2 λταῖς ἀνωτες [ἀμφ.].

ἀνωχραῖν καθιστᾷ τὴν ὄλιαν ὡχρόν : Ἀριστλ.Χρωμ.796 Α 24 [δ. γρ. ἀνοχραῖν βλ.].

ἄρ [τό] νεώτ. [λατ. area] μονὰς μετρήσεως ἐπιφανείας ἀρῶν ἐν χρ. ἐν Γαλλίᾳ, λαχισμένη ὡς τετραγώνου μὲ πλευρᾶς μήκους 10 μ., ἦτοι μὲ ἐμβαδὸν 100 τ. μ., πολλαπλάσιον αὐτοῦ τὸ ἑκτάριον, ἦτοι ἑκατὸν ἄρ.

ἄρα κ. νεώτ. κ. ὄσμ., ἐπ. πρὸ συμφῶνου ἄρ, κ. ἐγκλ. ῥα κ. ῥ' πρὸ φωνήεντος' ἀναγεται εἰς θέμα συγγενέου πρὸς τὸ θέμα τοῦ ἀρραρισκω κ. ἀρέσκω καὶ ἔχον τὴν ἔνωσιν τοῦ συνδέειν. σνᾶπτειν, τίθεται δὲ παρ' ἀρχαίας οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου, γενικῶς εἰς δὴλῶσιν ἀκολουθίας γεγονότων, ἦτοι ἀμέσου μεταβάσεως ἀπὸ

ἐνδὸς εἰς ἑτέρον νέον γεγονός, καὶ ἐκφέρεται ἐν τῇ σμ. ταύτῃ συνήθως μετ' ἄλλων μορίων : Ἰλ.Β 16 ὡς φάτο, βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, Ὀδ.Ε77 ὡς αὐτὰρ ἐπειθ' ἔθετ' ἄρα, .. αὐτίκ' ἄρ' ἤλυθε, Ξεν.ΚΠ1,4,10 ὁ δὲ Ἀουτύφης ἄρα εἶπεν' || παρ' Ὀμ. συνήθως πρὸς ἐμφασιν τῆς σημασίας ἀκολουθίας, οἷον ὡς ἄρα φωνήσεως, - ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰπαύσας, - καὶ ῥα, - οὐδ' ἄρα' || ὁμ. μετὰ χρονικῶν μορίων, οἷον : ἐπεὶ ῥα, ὅτε ῥα, ὅτε δὴ ῥα κ. ἄ. : Ἰλ.Β 35 ὡς ἄρα φωνήσεως ἀπεθίσθη, Ὀδ.Ζ 41 ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσθ' ἀπέθῃ γλαυκῶπις Ἀθήνη' || ἐν ἀπαρβήσει εἰς ἔκφρ. σμ. προσομοίας πρῶτέρᾳ καὶ οἰνεαί βεβαιωτικῶς : Ἰλ.Β 546 οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον [ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν εἰς Τροίαν πλεasantῶν]' || ὁμ. ἐπὶ γενεαλογικῆς σειρᾶς : Ἰλ.Σ 154 Σίσυφος, .. ὁ δ' ἄρα Γλασκὸν τέμισθ' ἰδόν' 2) ὡς ἴσο ἑόμενος, τὸ δημ. φυσικῶς, εἰς δὴλῶσιν ἐσωτερικῆς μεταξὺ δύο πραγμάτων ἢ γεγονότων συναφείας κ. εἰδ. σχέσεως προηγουμένου πρὸς ἐπόμενον, οἷε τὸ διὰ τοῦ μορίου παριστάμενον εἶναι σύμφωνον μὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν παραδοκίαν, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε καὶ ἐν αὐστηρᾷ συλλογιστικῇ ἐπακολουθία : Ἰλ.Α 599 οἰνοχόει ἰὸ χολός Ἰφιοίτας'. 3) ἀδοκίμος δ' ἄρ' ἐνώστου γέλωτος μακράσει θεοῖσιν, Ὀδ.Λ 139 τὰ μὲν ἄρ' που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοὶ [τὰ ἄλλα μὲν ὤρισαν αὐτοὶ οἱ θεοὶ δ' ἄρ=] ὄπως εἶναι ἐπόμενοι, Ἦρ.3,64 τὸ δὲ χρηστῆριον [ἐν] τοῖσι ἐν Συρίᾳ Ἀγδατάνοισι ἔλεγε ἄρα [ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων καταφαίνεται], Πλάτ.Απολ.34 ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρ' οὐτῶν ποιήσω' || ἐν ὁμοίᾳ σμ. κείται καὶ ἐν ἐρωτήσῃ, εἰς ἣν ἢ ἀπάντησις προκίμει : οἰνεαί ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως : Ἰλ.Β 761 τίς τ' ἄρ' τῶν δὲ ἀριστος ἔστιν; [ποῖος λοιπὸν τ'], Σοφ. Ἀντ.1296 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἐπὶ παρήμειν' || κ. ἐν ἐπιφωνήσῃ καθ' ὅμ. σμ. : Αἰσχ.Πέρσ.472 ὡς ἄρ' ἐφεσσεύσε φρενὸν Πέρσας' || εἰς δὴλῶσιν ἐλασίας, συμπεράσματος συμφῶνου μὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν κρίσιν, οὐχὶ ὁμοῦ πλήρως ἀσφαλούς. Σοφ.Ἦλ.772 μάτην ἄρ, ὡς εἰκοιεν, ἦκομεν [ὡστε ὡς φαίνεται ἤλθομεν ἐπὶ ματαίᾳ], Ξεν. Ἐλλ.7,1,32 οὐτῶν κοινῶν τὸ ἄρα χαρὰ καὶ λύπη δακρυῖά ἐστιν' 3) εἰς δισσώφησιν, ἐπεξήγησιν τοῦ προηγουμένου πράγματος ἢ γεγονότος, ὅθεν ἐν σμ. παρεμφερεὶ πρὸς τὴν τοῦ δηλαδῆ, δηλονότι : Ὀδ.Δ 504 εἰ μὴ ὑπερφύλον ἄπος ἐκβαλε .. φῆ ῥ' ἀέκτι θεῶν φυγέειν ἰδὲ δὲν ἐξεστῆσι λόγον καυχρηματῶν .. εἶπε δηλαδῆ [=μ' ἄλλα λόγισ] ὅτι; 4) εἰς δὴλῶσιν βεθοῖου ἐπακολουθίματος, ἀποτελέσματος προσηγνείσης πράξεως : Ἰλ.Α 236 περὶ γὰρ ῥά εἰ χαλκός ἔλαφεν' || παρὰ τοῖς πεζίσιν ἐν προσομοίᾳ σμ. κείται ὡς καθορὰ ἐπεξήγησις : Πλάτ.Θεοπ.152 D ἐρῶ, ὡς ἄρα .. 5) εἰς δὴλῶσιν ἐκλήξεως, ἀπορίας, καθόσων ἀμφιβολίας καὶ παρὰ παραδοκίαν συνάπτεται πρὸς τὰ προηγουμένα : Ὀδ.Κ 214 οὐδ' οἱ γ' ὤρμηθησαν [οἱ λύκοι καὶ οἱ λέοντες] ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοῖ γε .. περισσαινόντες ἀνάστα, Σοφ.Τρ.61 καὶ ἀγεννήτων ἄρα μύθοι καλῶς πίπτουσιν' 6) εἰς ἔκφρασιν ἐκλήξεως ἐπὶ τῇ ἀναγνωρίσει πινός ὡς ἐσφαγμένου ὅπερ τῶς ἐπιστευέτο ὡς ὄρθον, ἀληθές : Ὀδ.Π 420 σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖσας ἔσθασα [ὡστε λοιπὸν ἐσθ' δὲν ἦσαν τέλειος, ὅπως σὲ νόμιζα], Ἀριστφ. Ὀρν.280 οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἐποφ [ὡστε λοιπὸν μόνωχα ἐσθ' ..], Πλάτ.Φαιδ.68 οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσόφωτος [δὲν ἦτο, ὡς ἐνομίζομεν, φιλόσοφος]' 7) ἐν τῇ σμ. τοῦ λοιπὸν ἐν ἐρωτήσῃ πρὸς ἔκφρασιν ἀνησυχίας, ἀγωνίας : Αἰσχ. Ἐπτ.92 τίς ἄρα βύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκίσει θεῶν ἢ θεῶν; 8) ἐν ὑποθετικῇ προτάσει πὸς ἔκφρασιν τοῦ ἀπιθάνου τῶν λεγομένων : Οουκ.1,93 ἦν

ἄρα ποτέ κατὰ γῆν βιασθῶσιν· 9) ἐν τῇ ἐκφορᾷ εἰ ἢ ἄν) μὴ ἄρα πρὸς ἐκφρασιν τοῦ ἐνδεχομένου, τοῦ πιθανοῦ ἐν τῇ σῆμ. τοῦ ἄν μὴ τυχόν, ἀνάσας· Ξεν. Ἀν. 2,46 εἰ μὲν τις καὶ ἄλλος ἄρα ὕμιν ἐστί διαβατέος, οὐκ οἶδα· ἡ πολλὰ κ. ε. εἰρωνικῶς ἐν τῇ σῆμ. ταύτῃ· Ξεν. Ἀνομν. 1,28 εἰ μὴ ἄρα ἢ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διασφορὰ ἐστίν· 10) ἐν χρ. πρὸς εἰσαγωγήν τῆς ἀποδοτικῆς ὑποθετικῶν λόγων, ὡς ἀφετηρία ἐμφανίους αἰτιολογίας τοῦ οὕτω ἐκφερομένου συμπεράσματος = ἐπομένως, ὅθεν· ΚΔΜαθ. 12,28 εἰ δὲ ἐγὼ . . ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια . . ἄρα ἐφθασεν . . ἡ βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ· 11) γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. εἰσάγει πράσιον ἐκφράζουσαν βέβαιον συμπέρασμα, ὅπερ προκύπτει ἐκ τῶν προηγούμενων· ΚΔ Ρωμ. 10,17 ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, - ἄρα καλῶς ἔπραξαν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐπανάσταταισιντες κατὰ τῶν Τούρκων· κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς ἡλικίαν τοῦ προκύπτοντος ἐξ αὐστηρᾶς συλλογιστικῆς ἀκολουθίας, ἥτοι εἰσάγει συμπέρασμα καθαροῦ συλλογισμοῦ· πάντες οἱ ἀνθρώποι θνητοί, ἄρα καὶ ὁ Σωκράτης θνητός· κ. ἐπιφειδοσυλλογισμῶν· ράβδος ἐν γνώσῃ, ἄρα βρέχει· 12) δημ. κατὰ πρότασιν, εἰς ἐκφρασιν ἀδιαφορίας περὶ χρησιμοποιεμένων· φρ. ἡ πεπερὰ μου εἶν' ἄρρωστη, ἄρα ζῆση ἄρα μὴ ζῆση.

ἄρα (ἡ) δημ. κ. ἀραεῖ (ἡ). πλεγμάτων, μικρὸν τεταμένον δίκτυον ἐν ᾧ προσπίπτουσα ἐμπλέκονται καὶ συλλαμβάνονται τὰ καταπεποιημένα ἐκ μακρᾶς πελογίας πτήσεως ἀποδημητικά πτηνά.

ἄρα κ. νεώτ. ἐπ. κ. λυρ. ἡ ῥα μῦθον ἐρωτηματικὸν πῦερον πρὸς δηλωσιν ἐρωτήσεως εἰς ἣν προσδοκᾷται μᾶλλον ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ἀρά γε, τάχα· Δημ. 939,4 ἄρ' ἄν οἶσθε· κ. ἐν συνεκφορᾷ τοῦ μὴ ἢ αἰτούμενη ἀπάντησις ἐμφανεστερον προεκάθεται ἢ προσδοκᾷται ἀρνητικῆ· Αἰσχ. Ἐπ. 208 ὁ νεώτερος ἄρα μὴ ῥα πρόφαρ φυγῶν πρῦμνηθεν ἠῆρε μηχανῶν σωτηρίας· 2) κ. ἀνθ. πρὸς ἔμμεσον δηλωσιν καταφατικῆς ἀπαντήσεως· Ξεν. ΚΠ 4,6,4 ἄρα βέβληκα δις ἐπέεξ· κ. ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ οὐ (ἢ οὐχί) προσδοκᾷται ἀπάντησις σαφῶς καταφατικῆ· Σοφ. ΟΥ 540 ἄρ' οὐχί μῶρον ἐστίν· κ. ὅμ. ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ οὐν προσδοκᾷται καταφατικὴ ἀπάντησις· Πλάτ. Γοργ. 477 Α' 3) σπαν. συναπτόμενον πρὸς τὸ τίς δηλοῖ σχεδὸν ὅτι καὶ τὸ ἄρα· Σοφ. Αἰ. 905 τίνας ποτ' ἄρ' ἔπραξε, Ἀριστοφ. Σφ. 893 τίς ἄρ' ὁ φεύγων; κ. ὅμ. πρὸς τὸ ἄρα σημαίνει παρὰ ποιηταῖς αὐτοτελῶς ἐκφερομένων· Αἰσχ. Χο. 297 τοιοῦτα χρησιμοῖς ἄρα χρῆ πεποιθέναι· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἄρα γε, δημ. κ. ἀραγες εἰς δηλωσιν ἀπλήρης ἐρωτήσεως ἐνεχούσης ἀόριστον εἰκασίαν, χωρὶς δηλ. τὰ ὑποδηλοῦται τὸ εἶδος τῆς ἀπαντήσεως· Ἀριστοφ. Πλ. 546 ἄρα γε πολλῶν ἀγαθῶν . . ἀποφασίαν σ' αἴτιον ὄσαν; - ἀραγες ζῆ ἢ πέθανε στὰ ζῆνα; **ἄρα** (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀρᾷ εὐχῆ, προσευχῆ, παρακλήσεως· Ἰλ. Ο 598 Θέτιδος ἐξέτισον ἀρήν, Ἡρ. δ. 63 ἀρήν ἐπεισήσαντο παῖδα γενεῖσθαι Ἀριστωνι· 2) κ. νεώτ. δημ. μ. ἐν φρ., ἡ κἀτάρ, τὸ ἀνάθεμα· Ἰλ. 566 ἐξ ἀρέων ἠπτόρος κεφαλῶν μένων, Αἰσχ. Πρ. 910 πατρός δ' ἀρὰ . . κρανθήσεια, Πλάτ. Νόμ. 742 β ἀρὰ . . ἐνοχος ἐστω, Μήνησι, Φεβρ. 4 Θεοτοκ. τῆς πάλαι παρακλήσεως διέλευσας τὴν ἀρᾶν - τοῦ φωνάζε ἀρεῖς καὶ ἀπαργίης κἀτάρσας καὶ ὄβρεις), φρ. ἀπόμεινε τῆς ἀρᾶς καὶ τῆς ἀπαργίης (ἐπὶ τῶν ἐν ἀνομίαις ὄντων); - ἀφασια ἀρὰ καὶ κἀτάρ στὰ παιδιὰ μου νά . . 3) βλάβη, κακόν, ὀλεθρὸς· Ἰλ. Ω 489 ἀρήν καὶ λογόν ἀμύν, Αἰσχ. Ἰκ. 83 βωμός ἀρῆς γυγασίον βῆμα (αρχο. κ. βλάβης); κ. κατὰ προσωποποίησην ἡ Ἀρὰ ὡς θεὸς τοῦ ὀλεθροῦ καὶ τῆς ἐκδικήσεως· Ἡρ. Ἰλ. III ὦ πότνι Ἀρὰ, σημαί τὰ θεῶν παῖδες Ἐρινύες.

ἀρά (ἡ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀραβιδῶν βλλ. μέγα τὸ σῶμα, ἔχον λαμπρὸν χρωματισμὸν πτερῶν, μακρὸν οὐρῶν, διαπυκνωμένον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τρεφόμενον ἐκ κόκκων καὶ καρπῶν, ζῶν καθ' ὁμάδας εἰς τὴν Ν. Ἀμερικὴν καὶ δεκτικὸν ἐξημερώσεως διακρίνονται ἐπὶ εἶδη αὐτοῦ.

ἀραβικία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος εὐχεινοειδῶν ἐχίνοζῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀραβικιδῶν.

ἀραβικίζαι (ἡ) νεώτ. παλαιοῖς. ὁμοιογένεια τῆς ὑποδόξεως τῶν ἐκτοδραγχιτῶν ἐχίνοζῶν οὐ γένη τινὰ ζῶσιν εἰσεῖται ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ἀραβάνη (ἡ) νεώτ. πεντοζῶνη βλλ. ἀπαντῶσα εἰς κόμην αὐνηθῶς μετ' ἄλλων οὐσίων.

ἀραβάρχη (ἡ) κ. ἀλαβάρχη βλλ. 2) κ. 3).

ἀραβάρχη (ἡ) μτγ. κ. μον. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀραβάρχου ἢ ἀλαβάρχου βλλ. 2) κ. 3).

ἀραβίδος (ἡ) μν. κ. ἀραβίδος ὁ ἀνευ ράβδου, βακτηρίας (ἰδίως ὀδοποιητικῆς), χωρὶς πραστούνη· Νικήτ. Χων. Χρον. 21,4 ἀραβίδος καὶ ἀσάνδαλος.

ἀραβίδωτος κ. ἀραβίδωτος βλλ.

ἀραβέλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζῴων σκωληκῶν τοῦ ἀβροισμάτος τῶν πολυγαπιδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν εὐνικιδῶν στερούμενον ὀφθαλμῶν.

ἀραβελίτης (ἡ) νεώτ. παλαιοῖς. γένος ἀνελειδῶν σκωληκῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἑυρώπῃ.

ἀραβέττη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν μυιῶν.

ἀραβή (ἡ) βλάθη· Ἐρωτιον. ἐν' ἡπν.

ἀραβήσσω ἰων. ἀραβήσσω βλλ.

ἀραβισαρχία (ἡ) μτγ. μον. ἡ ἰδιότης, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀραβίρχου, ἀλαβάρχου βλλ. 2) κ. 3).

ἀραβισοφόρος νεώτ. στρατιωτικὸν φέρων ἀραβίδα, ἄ. καραβινοφόρος.

ἀραβίζω νεώτ. ὁμιλῶ ἀραβιστί· 2) ἀκολουθεῖ τὰ ἦθη τῶν Ἀραβῶν· κ. μιμοῦμαι ἐν πσι τὸν ἀραβικὸν ἐν τῇ τέχνῃ-ρυθμῶν· ἀρχιτεκτονικῆ τῶν παραθύρων τοῦ κτηρίου ἀραβίζουσα.

ἀραβικῶς-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀραβία ἢ τὴν Ἀραβίαν ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν ἔχων τὴν προέλευσιν, ἄ. ἀράβιος, δημ. ἀράβικος· Πάν. ἀραβικὰ χαράγματα, - ἀραβικὸν κόμην (οὐσία ἐκκρινομένη ἐκ τῶν κλάδων εἰδους ἀκκίας, ἥτις εἶναι ἰθαγενῆς τοῦ Σουδῶν), - ἀραβικὸ ἀριθμολ. (τὰ νῦν ἐν χρήσει πρὸς παραστάσιν τῶν ἀριθμῶν σύμβολα, τὰ ἀριθμητικὰ ψηφία 1,2,3 κτλ.), - ἀραβικ- ἀφάβητον, - τέχνη, - ποίησις· κ. τὸ θηλ. ἀραβικὴ ὡς οὐσ. ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα· ὁμιλεῖ τὴν ἀραβικὴν, - τὸ Κοράνιον εἶναι εἰς παλαιὰν ἀραβικὴν κ. τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. -ικὰ ὡς οὐσ. ἐν τῇ αὐτῇ σῆμ.· στήν Αἴγυπτον οἱ Ἑυρωπαῖοι μαθαίνουσι εὐκόλα τὰ Ἀραβικά.

ἀραβικογενήματα (τὰ) νεώτ. σπαν. ἀντὶ ἀραβουγενήματα βλλ.

ἀραβικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόφωτος ἀραβικῆς, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἀραβας.

ἀραβινόδη (ἡ) νεώτ. σάχηρον συχνοτάτον ἐν τῇ φύσει ὑπὸ μορφῇ γλυκοσιτῶν ἀπομονωθὲν ἐν πρῶτον ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ κόμμοτος.

ἀραβινοχλωράλη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊόν συμπεκνωσέως ἀραβινόζης καὶ χλωράλης.

ἀραβίσιος-ἄ-ον κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, ὁ Ἀραφ· Ἡρ. 1,198 ταῦτὰ δὲ ταῦτα καὶ Ἀραβίοι ποιεῖσι· κ. γεν. ὁ τῆς Ἀραβίας, ὁ ἀραβικός βλλ.· ἀράβιος κόλλος.

ἀραβίς-ἴδος (ἡ) Ἡσ. « ἀραβίδες αἱ μετὰ κωνιορτοῦ ννοαί » 2) μτγ. φυτὸν τι· ἄ. δρᾶθη· 3) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σταυρανθῶν· πολλὰ τῶν φυτῶν τούτων καλλιεργοῦνται διὰ τὰ ἄνηθη τῶν· 4) νεώτ. βραχυκωνον πυροδόλον δηλον τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἡπικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ, ἡμ. καραμπινα· 5) νεώτ. θηλ. τοῦ ἀραφ· ἀραβίς γλῶσσα, - γυνή.

ἀραβισμός (ἰ) νεώτ. τὸ μιμεῖσθαι τὸν πολιτισμὸν, τὴν τέχνην, τὰ ἥθη τῶν Ἀράβων· 2) τὸ σύμολον τῶν ἀραβικῶν φυλῶν· 3) ἡ τάσις, ἡ προσπάθεια πρὸς συνένωσιν τῶν ἀραβικῶν φυλῶν εἰς ἀνεξάρτητον κράτος || συνεκδ. κ. ἡ τοιαύτη ἐθνικὴ τῆσις τῶν Αἰγυπτίων.

ἀραβιστής (ἰ) νεώτ. ὁ μελετῶν τὰ τῶν Ἀράβων, ἥτοι τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, τὴν τέχνην, τὸν πολιτισμὸν κττ. || ὁ μιμούμενος τὰ τῶν Ἀράβων, ὁ ἀραβίζων βλ.λ.

ἀραβιστί ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν τῇ ἀραβικῇ γλώσσῃ· ὠμίλησεν ἀραβιστί· || κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀράβων· φέρεται, -χαίρετ' ἀραβιστί.

ἀραβιστικός-ή-όν ὁ κατὰ μίμησιν τῶν ἀραβίων γινόμενος· ἀραβιστικός ρυθμός.

ἀραβίτης (ἰ) μαν. κ. δημ. ὁ ἀραβ, ὁ ἐξ Ἀραβίας καταγόμενος· || χημ. ἡ πεντασθενῆς ἀλκοόλη.

ἀραβτικός-η-ον μαν. κ. δημ. ὁ ἀραβικός, ὁ ἀράβικος· Διγ. Ἀκρ. 3743 κοντάρι ἀραβίτικον.

ἀραβόγλωσσο-ον νεώτ. κ. ἀραβόγλωσσο βλ.λ.

ἀραβουργαίαι (ἰ) νεώτ. ὁ. σφαιρῆστος ἀραβουργήματα βλ.λ.

ἀραβόκομος (ἰ) νεώτ. ναυτ. σφαιροειδῆς κόμδος εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου, δημ. ἀραπόκομος.

ἀραβοκρατία (ἰ) νεώτ. ἡ ἐπί τινας χώρας κυριαρχία τῶν Ἀράβων· || ἡ περιόδος, καθ' ἣν ἐκυριόρχησαν ἐν τινι χώρῳ οἱ Ἀραβες· ἡ ἀραβοκρατία ἐν Κρήτῃ, - ἐν Ἰσπανίᾳ· 2) ἡ ἐπικράτησις ἀραβικοῦ πολιτισμοῦ, ἤθων κττ.

ἀραβοκρατοῦμαι-έομαι νεώτ. ἐπὶ χώρας ἢ λαοῦ, τελεῶ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀράβων· ἡ ἀραβοκρατομένη Ἰσπανία.

ἀραβοκράτωρ-ορος (ἰ) μαν. ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων.

ἀραβολία (ἰ) δημ. ἡ ἀποφυγὴ τῆς πρὸς ἀλλοθι ἀναστροφῆς, ἡ ἀκοινωνησία, τὸ δυσκολοσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος· ἀπὸ ἀραβολία τὸ δὲν παντρευτική.

ἀραβόλογος (ἰ) νεώτ. ὁ ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς γλώσσης κττ. τῶν Ἀράβων.

ἀραβόλος-η-ο δημ. κ. ἀράβσολος ὁ ἀποφεύγων νὰ διατριβῆ ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλων, ὁ ἀποφεύγων τὴν πρὸς ἄλλους ἀναστροφήν καὶ στενὴν ἀσχίαν, ὁ ἀκωνίωτος· συγγ. μονόχωτος· || ὁ δύστηνος, δυσκολοσυμβίβαστος· || κ. ἐπὶ κτηνῶν, δυσήσιος, ἀνυπότακτος, ἀπίεμος· ἀράβολη γίδα ἢ μὴ συνυπαγελαζομένη μετὰ τῶν ἄλλων αἰγῶν).

ἀραβομάθη-οὐς-ές νεώτ. ὁ γνώστης τῆς ἀραβικῆς γλώσσης.

ἀραβονίκη (ἰ) νεώτ. χημ. δεξτριοειδῆς ὑδατάνθραξ.

ἀραβονικός-ή-όν νεώτ. χημ. ἀραβονικά ὀξέα, ἐνώσεις ἀνήκουσαι εἰς τὴν σειρὰ τῶν πολυξυμνοκαρβονικῶν ὀξέων.

ἀραβοπρεστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ προσιδιάζων εἰς τοὺς ἀραβας ὄμοῦ καὶ τοὺς πέρας· ἀραβοπρεστικὰ ἐπιδόρασις.

ἀραβοποικιλίματα (ἰ) νεώτ. ποικιλίματα, διακοσμητικὰ σχέδια κατὰ τὴν τεχνικὴν τῶν Ἀράβων· ἄλλως ἀραβουργήματα βλ.λ.

ἀραβοποικιλιακή (ἰ) νεώτ. ἡ τέχνη τῶν ἀραβοποικιλιάτων βλ.λ.

ἀραβος (ἰ) ὁ τριγυρός, τὸ τριζήμο, ἐπὶ ὀδόντων· Ἰλ.Κ.375 ἀραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων· || γυν. κρότος ἐκ κρούσεως· Ἦσ. ε. φάφος, θορύβος· Εὐστ. ε. δοῦπος· Κολλ. εἰς Δἠλ.147 ἀραβος ἀσέκος τάσος, Δίον.Χρ.Λόγ.12,1.540 καναχὰς τε καὶ βόμβους καὶ κύπρινος καὶ δοθλον καὶ ἀραβον πρώτος ἐξεῦρε ἰδ' Ὀμηρος· 2) ὁ στόνος, στεναγμός, βογγητὴ· Πλούτ. Ἦθ.654 Β τὸν ἄκ τῆς σνουσίτας ἀραβον καὶ παλμάν· 3) περί ἄκου φράσεως ἢ λέξεως, ἡχίαις, ἡχητικός, βοερός· Ἀρκάδ.46,6 κ. 198,27.

ἀραβοσιτάλευρον (ἰ) νεώτ. τὸ ἐξ ἀραβοσίτου ἄλευρον, κολλασμολόγος, ἐξ οὗ κατοσκευάζεται ζῆμιος ἄρτος (μπομπότα).

ἀραβοσιπένιος-α-ο δημ. ὁ ἐξ ἀραβοσίτου, ὁ καλαμοσίπιος ἢ κολλασμολόγος· ἀραβοσιπένιο φῶμι, - ἀραβοσιπένια πίττα (ἡ μπομπότα).

ἀραβοσίπι (ἰ) δημ. κ. ἀραποσίπι ὁ ἀραβοσίπιος, τὸ κολλασμολόγος· || εἰδ. ἐν κληθ. οἱ κλωροὶ στάχτες τοῦ ἀραβοσίτου, ὁ ἀραπόσταρα, κοκκίαι, ρόκες, βότσα (τὰ ἄν ἐδωδόμειοι οἱ κόκκοι ὄπτοι ἢ ἐφθοί).

ἀραβοσιπιά (ἰ) δημ. κ. ἀραποσιπιά ὁ κλάμος τοῦ ἀραβοσίτου· || γυν. τὸ φυτὸν τοῦ ἀραβοσίτου. (Zeal plays L. I.)

ἀραβοσιπικός-η-ο δημ. κ. -σιπένιος βλ.λ.

ἀραβοσίπινος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἀραβοσίτου· ἀραβοσίπινος ἄρτος.

ἀραβοσιποκαλλιέργεια (ἰ) νεώτ. ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀραβοσιπόπιττα (ἰ) δημ. πέμμα ἢ πλακοῦς (πίττα) ἐξ ἀραβοσιταλεύρου ἐξυμωμένου μετὰ βουτύρου, τυροῦ, φῶν κττ.

ἀραβοσιπιά (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος τῶν ἀγρωστωδῶν, ἴσθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς, ἐπίσταν αὐτῶν, εὐρύτατα νῦν καλλιεργούμενον καὶ ἐν Εὐρώπῃ (Zeal plays L. I.)· 2) ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου καρπός, αὐτὸς κόκκος ἐδωδόμειο, ὄπτοι ἢ ἐφθοί ἢ ἀλευροποιούμενοι πρὸς παρασκευὴν ἀζύμου ἄρτου (μπομπότα) καὶ ἐξ ἄλλου διδόμενον ὡστὸς ὡς ἐλεκτή τροφή κτηνῶν καὶ κατοικιδίων πτηνῶν.

ἀραβοσιποσκεπής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐσπαρμένος δι' ἀραβοσίτου (ἀγρός).

ἀραβοσιποφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ παρῶν ἀραβόσιπον, ἐπὶ ἀγρῶν ἢ χωρῶν.

ἀραβοσιτόφυλλον (ἰ) νεώτ. φύλλον ἀραβοσίτου.

ἀραβοσιτόχρους-ουν νεώτ. ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀραβοσιτόφωμο (ἰ) δημ. ἄρτος κατεσκευασμένος ἐξ ἄλευρου ἀραβοσίτου, ἄ. μπομπότα.

ἀραβοσιτών (ἰ) νεώτ. χῶρος ἐν ᾧ εἶναι ἐσπαρμένος ἀραβόσιπος.

ἀραβοσυριακός-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἀραβας ὄμοῦ καὶ τοὺς Σύρους· ἀραβοσυριακὸς πολιτισμός.

ἀραβοτοβότης (ἰ) Πάπ. Ἀραφ τοξότης ὑπηρετῶν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς πτολεμαϊκῆς Αἰγύπτου.

ἀραβοτουρκικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἀραβας ὄμοῦ καὶ τοὺς Τούρκους· ἀραβοτουρκικὰ λέξεις.

ἀραβοουργημα-ατος (ἰ) νεώτ. ἔργον διακοσμητικῆς τέχνης, γλυπτικῆς, γραφικῆς, ποικιλτικῆς, κατὰ ρυθμὸν ἀραβικόν, ἥτοι διακόσμησις ἐκ γεωμετρικῶν (κυκλοειδῶν ἢ εὐθυγράμμων) σχημάτων ἄπλην ἢ ἀναμικτων μετ' ἄλλα διακοσμητικὰ στοιχεία (γράμματα ἢ σχεδιάσματα φύλλων, καρπῶν καὶ σπανιότερον ὤρων), διεθν. λ. arabesque.

ἀραβοουργής-οὐς-ές νεώτ. ὁ δι' ἀραβουργημάτων βλ.λ. πεποικιλμένος.

ἀραβόφωνος-ον νεώτ. ὁ λαλῶν τῆν ἀραβικὴν ὡς μητρικὴν γλῶσσαν, ἄλλ' οὐχὶ ἀραφ τὴν ἐθνικότητα· ἀραβόφωνοι Σύροι.

ἀραβόυλη (ἰ) ἡ ἀρβύλη· Ἦσ. ε. ἀραβύλας· ὑποδήματα διάφορα καὶ βορβακικά·.

ἀραβό-έω ποι. μέλλ. -ήσω, παρ. Ἦσ. ε. πύσω ἡχῶ, κόμω κρότον ἐκ κρούσεως μου ἢ συγκρούσεως· Ἰλ.Ε.42 θαυπέων δὲ πύσω, ἀραβήσε δὲ τὰς ἐπ' αὐτῶν· || ἐπὶ ὀδόντων, τρίξω· Ὁσσοκ. 22,126 πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντας, Ἀθην.10,41 Β βῆμε μετ' ὁ φάρυγγ ἐπὸς ἀραβὲ δ' ε. γνάθος· || κ. μὲν αἰγ. ὄμ. ἐπὶ ὀδόντων, κόμω να τριζόν· Ἀπολλ.Ρ Β 281 ἄρκρος ἐν γενέσεισι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας.

ἀραβῶν (ἰ) ἀντὶ ἀραβῶν βλ.λ.

ἀράγγη ἴη μγν. σπονδύλιον βλλ. : Διοσκ. 495,3,80 κ. η. Δουκαγγ.

ἀράγθην ἐπίρρ. μγν. μετ' ἀραγμού βλλ., ταρχαυδός, βιαίως : Λουκ.Λεβφ.5 μολυβδοβαίνας χερμαδίου ἀράγθην ἐχών χειροδόλαι.

ἀράγην ἴα. «σποράσσειν».

ἀραγς δημ. ἀντὶ ἀρά γε βλλ.

ἀράγιστος η-ο δημ. κ. ἀράγιστος βλλ.

ἀραγμα-ατος (τόι κ. μον. κ. δημ.) ὁ ἐκ συγκρούσεως κρότος, πάταγος : Εὐρ.Κύκλ.205 αὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα 2) μον. κ. δημ. ἡ ἀγκυροβολία, προσδύρισις, ἐγκαθάρυρισις : ἀραγμα βασιριοῦ, -βάρκας || συνεκδ. τόπος δι' ἀραγμα, ὄρμος, ἀραξοδόλι : ὁ Κορινθιακὸς ἔχει πολλὰ ἀράγματα.

ἀραγμαδία (ἴ) δημ. ρωγμή, σχισμὴ, σχισμάδα.

ἀραγμαδία (ὶ) κρότος ἐκ συγκρούσεως ἢ κρούσεως, πάταγος κ. αὐτὴ ἡ σύγκρουσις : Αλσχ.Επτ. 249 ἀραγμός δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται, Σοφ.ΟΚ 1609 οὐδ' ἀνέσσαν στέρνων ἀραγμοῦς | σιηθοκοπήματα ὄδουροῦ, Πλουτ.Ἡθ.594 Ε πολὺς ἦν τῆς θύρας ἀραγμός | τράνταγμα |.

ἀραγνίτιος-ον παπ. λεπτός ὡς ἱστός ἀράγνης : στικάριον ἀραγνίτιον.

ἀραγνιτής (ὶ) νεώτ. ὄρυκτον, κρύσταλλος σπληροειδής, μάλλον σπάνιος, ὠν ἄλλη μορφή τοῦ ἀσβεστίτου.

ἀραγός (ὶ) δημ. ποιμνική πῆρα ἐκ δέρματος ουνήθως ἐρίφου, ταγάρι : Κρυστάλλ.Ποιήμ.ἰεκδ. Φέξ.140 ἀπαράτῶ τὸ ραδί, κρεμῶ τὸν ἀραγὸ μου, παρομι. παλιῦ ἀραγοῦ βαστάρια (ἐπὶ πσλαίων πραγμάτων) 2) ἀσκός γάλακτος ἢ τυροῦ, τουλούμι 3) ἐν πλ. ἀραγοὶ τὰ ἐκ σεισμοῦ ρήγματα τῆς γῆς, χαράδρα.

ἀραγοῦλι (τόι) δημ. ὁ μικρὸς ἀραγός βλλ., τὸ ταγασοῦκι ἢ τὸ τουλουμάκι.

ἀράδα (ἴ) μον. κ. δημ. ὁ στοίχος, τὸ κατὰ πορτάζιον, τὸ εἶναι κατὰ σειράν, ἡ γραμμὴ : Πολ. Ἐκλ.Τραγ.46 τις πέντε ἀράδες τὰ κομπία, -μπήκαμε στὴν ἀράδα, - μὴν ἀρακίωνετε τις ἀράδες σας || ἡ σειρά τῆς ἀκοιουθίας, ἢ προσήκουσα τάξις : δὲν ἦρθε ἡ ἀράδα σας | ἡ σειρά σας |, ὁ καθένας μὲ τὴν ἀράδα του, παρομι. ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς φρ. τῆς ἀράδας ὁ οὐχὶ ἐκκεκτός, οὐχὶ ἐξ ἐπιλογῆς, ὁ ὄλωσ κοινῆς ἀξίας ἢ ἱκανότητος ἢ ποιότητος κττ., στὴν ἀράδα στοιχῶν 2) ἡ γραμμή, ὁ στίχος γραπτοῦ ἢ ἐντύπου : μάς ἐθαλε νὰ γράφουμε ἐκατὸ ἀράδες, - πληρώνεται δυὸ ὄραχμὲς τὴν ἀράδα | ἀμείβεται... κατὰ τυπογραφικὸν στίχον 3) εἶδ. ἀράδα τοῦ νεροῦ τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν ἀρδεύειν ἐπὶ πηγῶσι ρεόντος ὕδατος κατὰ τακτὴν ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἐβδομάδος 4) ἡ κοινωνικὴ θέσις ἐν ἡ καταλέγετο τις : κάνε παρέα μὲ ἀνθρώπους τῆς ἀράδας του | τῆς τάξεώς του 5) κανονικὴ σειρά ἐπιστροφῆς, στρώμα ἐπ'ἀλλήλων : νὰ νὰ κάμης τὴν πλιττα, βάζεις μιά ἀράδα γέμισμα μιά ἀράδα φύλλο.

ἀράδα ἐπίρρ. δημ. στοιχῶν, εἰς σειράν : σταθήκαμε ἀράδα || ἐν ἐπαναλήθει ἀράδα - ἀράδα πρὸς ἐπίτασιν τῆς σμ. στοιχῶν, κατὰ τάξιν : ὁ τραγ. τοὺς πῆραν καὶ τοὺς ἐθαψαν τοὺς δυὸ ἀράδα - ἀράδα : Κρυστάλλ.Ποιήμ. (ἐκδ.Φέξ.)93 ἀράδ' ἀράδα ἐκάθε μιά ρίχνει τὸ μάτι ὁ Λάμπης 2) ὁμ. διπλοῦν, ὄνευ χρονοτριβῆς, ταχέως : φάε ἀράδα - ἀράδα 3) ὄνευ ἐπιλογῆς, ἀνεξαρτήτως : ὄλο ἀράδα στό χωριὸ ἀρρωσθήσαν ἀπὸ γρίπη, - τοὺς κέρθησε ἀράδα 4) συνεχῶς, ἐξακολουθητικῶς, ἐπιμόνως : τοῦ ἔλεγα νὰ σταματήσῃ καὶ αὐτὸς ἔγραψε ἀράδα.

ἀραδαρεῖο (τόι) δημ. κ. ἀραδαρεῖο βλλ.

ἀραδαρής (ὶ) δημ. ὁ ὑδρονομέυς, ὁ κοτὰ τὴν

κεκανονισμένην σειράν, στὴν ἀράδα, παρέχων τὸ πρὸς ἀρδεύειν ὕδωρ εἰς τὰ κτήματα, διαδοχικῶς ὄνολον ἢ φράσσων τοὺς πρὸς τοῦτο ἀλλοκας, ὁ νεροκράτης.

ἀραδαριο (ἴ) δημ. ἀραδαριο βλλ. 2) κ. ἐν ἐπίρρ. χρ. κατὰ σειράν : ὁ τραγ. ἀραδαριαὶ θὰ βρῆς ἐκεῖ τὸν κάμπο νὰ γιομίζουν | χιλιάδες βασιλόπουλα, χιλιάδες παλληκάρια | ἐν συνεχείῃ |, ἀραδαρια τὸὺς ἔθανε καὶ ξαναμῆτρησέ τοὺς | στοιχῶδόν |.

ἀραδαριός ἐπίρρ. δημ. στοιχῶδόν, κατὰ σειράν, ἀλληπαλλῆλως, ἀράδα βλλ.

ἀραδαριό (τόι) δημ. ὁ γρ. -ρεῖο ἢ κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν τοποθετησις ἀντικειμένων, προϊόντων | ἴδια φυτικῶν κττ. 2) κ. ὡς ἐπίρρ. ἀλληπαλλῆλως, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὁ ἀραδαριός κ. ἀραδαριός.

ἀραδαῖο (ἴ) ἀμφ. | ἴα. «θουρυδῆσαι, ταράξει».

ἀράδαῖοι ἴα. «κεκόνθηται, συγκέχεται» | ἴβαν. κεκόνιται |.

ἀράδι (τόι) δημ. ἡ σειρά, ἡ ἀράδα βλλ. 2) ὡς ἐπίρρ. ἀραδίας, ἀράδα βλλ.

ἀραδιά (ἴ) δημ. ἡ ἀράδα βλλ., ἡ κατ' εὐθείαν γραμμὴν τάξις, ἴδως ἐπὶ φυτείων : στὴν ἄκρη τῆς κάθε βραγῆς φυτέψε ἀπὸ μιὰν ἀραδιά κομμύδια 2) ὡς ἐπίρρ. ἀραδαριός, στοιχῶδόν, κατὰ τάξιν ἐπίρρ. : ἀραδιά παιδιὰ καὶ κόρες ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἐπιτάφιο.

ἀραδιάζω μον. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. ἀραδιασμένος διατίθημι, διευθετῶ ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει : Δουκαγγ. «ἀραδιάζω ἀραδιάζω, κατατάττειν» || ἐπὶ στρατοῦ ἢ στόλου, παρατάσσω : Καισάρ.Δαπόντ. ἐν Σάθ.3,66 ἐκεῖ ὄπου ἦτον ἀραδιασμένα εἰς πόλεμον, ἐγύρισαν ὄλα τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως, Σάρρ.ἴφ.Α.292 με δώδεκα γοργότατα καράβια ἀραδιασμένω || γεν. βάζω στὴν ἀράδα, τοποθετῶ κατὰ σειράν, εἰς εὐθείαν γραμμὴν : ἀράδιασε τις καρέκλες στὸν τοίχο, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.250 τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα στὴ σέλλα ἀραδιασμένα 2) μτφ. ἀπαριθμῶ, ἀψηφίζωμαι ἐν ἐκτάσει καὶ ἄνευ διοικήσεως, κατὰ συνεχίαν : ἐθέλω ἔνα μῆνα νὰ σ' ἀραδιάσω τὰ βράσανά μου, Κρυστάλλ.Ποιήμ. (ἐκδ.Φέξ.) 172 τῶ δειχνε ἡ μάνα του συχνὰ - συχνὰ τὸ κοφοβοῦναι | καὶ τὸν κλεψῶν τ' ἀράδιασε τὰ ἔργα κατὰ τὴν αὐτὴν χρ. : ἀραδιάζει φέμματα, - ἀραδιάζω τραγούδια | ἴδω πολλὰ ἄσματα ἐν συνεχείῃ |, - ἀράδιασε κοπέλες αὐτὴ ἡ γυναῖκα | ἐγέννησε πολλὰ θήλακα κατὰ συνεχίαν 3) ἐπὶ πηγῶσι ὕδατος, χρησιμοποιοῦμένω πρὸς ἀρδεύειν, κατανέμω σὲ ἀράδες ἢ παρέχω κατὰ ἀράδες βλλ.3) : ἀράδιασαν τὸ νερὸ τῆς βρύσης 4) κ. μέσ. εἶρων. τοποθετοῦμαι κατὰ σειράν, κάθημαι : ἦρθαν καὶ ἀραδιάστηκαν στό τραπέζι, σάν μουσαφιραῖοι.

ἀραδιακός-ἡ-ὸ δημ. κοινός, συνήθης, ὁ μὴ ἐπιλεκτός, ποῦ εἶναι τῆς ἀράδας, ἐπὶ πραγμ. : χρυσαιφικά, - φορέματα ἀραδιακά.

ἀραδαριός-η-ο δημ. κ. ἀραδαριός ὁ κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ἀράδα βλλ.

ἀραδιάστω (τόι) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀραδιάζω βλλ.

ἀράδιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διευθετήσεως ἐν τῇ προσηκούσῃ σειρά 2) χωρὶς κατανομήν καθ' ὠριμένην διάταξιν.

ἀραδιαστό ἐπίρρ. δημ. κατὰ τάξιν 2) κατ' ἀπαριθμῆσιν 3) κατὰ σειράν, κατὰ τὴν προσηκούσαν τάξιν 4) ὁθ. ἐξ ὀλοκλήρου, καταλεπτός καὶ ασαφής.

ἀράδιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀραδιασμένος, ὁ μὴ δόντως εὐθετηθείς 2) ὁ μὴ καθ' ὠριμένον σύστημα κατανεμηθείς : ἀράδιαστο νερὸ, ἐπὶ πηγῶσι ἢ ποταμῶσι ὕδατος, χρησιμοῦμαι εἰς ἀρδεύειν μὴ κατανεμηθέντος εἰς ἀράδες βλλ.4) μεταξὺ τῶν δικαιοῦχων.

ἀραξιαστός-ή-ό δημ. ὁ ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει ὢν ἡ τεταγμένος, ὁ κατά σειράν, ὁ βαλμένος ἀράδα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59 κὶ ὁ Χάροντας, ὁ μάστορας, | μ' ἀραξιαστά τὰ σὺνεργά του.

ἀραξιδιάσι |οι| νεώτ. ζωολ. ἔντομα ἀποτελούοντα ὁμοιογενεῖαν τῆς τάξεως τῶν ἡμιπτέρων διαδεδομένα πανταχοῦ.

ἀραξίζω μον. κ. δημ. ἀδιαλείπτως, σιχνά, τακτικά παρά τινι φοιτῶ : Γεωπ.κεφ.171 π.Δουκαγγ. ὄπου ἀραξίζουσι τὰ πετούμενα· 2) εἶδ. δημ. κ. μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σση. ἔχω ἀράδιση βλ.λ. : γιὰ νά πάω στό σπῆτι μου ἀραξίζω ἀπό τῆ αὐλή του.

ἀραξικῶ ἐπίρρ. δημ. ἀραδικός βλ.λ.

ἀραξικός-ή-ό δημ. ὁ κατά τάξιν, κατά σειράν, μέ τὴν ἀράδα· 2) ἀραδικός κ. ἀραδικάριος βλ.λ. κοινός, τῆς ἀράδας : σπῆτι ἀραδικό, -ντυμασιὰ ἀραδική (ἀπλή, ἀπείριτος).

ἀραξικῶ ἐπίρρ. μον.δημ. κ. -ά μέ τὴν ἀράδα, κατά σειράν· 2) ἀδιαλείπτως, συνεχῶς : Θεοφύλακτ.Ἱεροδ.Ὁμοιλ2 ἐπτά γούν χρόνους ἀραδικῶς οὕτως ἐπολεμοῦσαν.

ἀραξιοῦργητος ἀντὶ ἀραδιοῦργητος βλ.λ.

ἀράδιση |ή| δημ. τὸ δικαίωμα, ὄπερ κέκτηται τις εἰς τὸ διηγεκές, ἵνα διέρχεται ἐλευθέρως ἐκ τινος χώρου (κῆματος, οἰκοπέδου κττ.) προκειμένου νά μεταβῇ εἰς ἴδιον χώρον συνεχόμενον μετὰ τοῦ πρώτου, συγγ. διάδα, μασασιὰ : ἔχει ἀράδιση ἀπὸ τὴν αὐλή τοῦ γειτόνου του, -στη Θύρα, πού νά ἀπανωτᾶ σέ πλαγιὰ τὰ σπῆτια, τὸ ἕνα ἔχει ἀράδιση ἀπὸ τὴν αὐλή τοῦ ἄλλου.

ἀράδιση |τὸ| δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀραξίζω βλ.λ. | τὸ σύχνασμα.

ἀραξός |ὸ| κ. νεώτ. παραγῆ, θόρυβος ἐν τῷ στομάχῳ κατά τὴν πέψιν ὠρισμένων τροφῶν, τὸ γουργουρητό : Ἰνπ.Διαίτ.10 οὔτε στύψιν ἔχον οὔτε ἀραδον κακόν |σχόλ Γαλ. ὁ ταροχῆν τινα καὶ οἶον μάχην ἐν τῇ γαστρῇ γινομένην ἐκ τῶν διαφορῶν ταῖς δυναμέσι τροφῶν· 1) || ἐνν. ταραχώδης κίνησις, προκαλουμένη ἰδίως εἰς ἐσωτερικὰ μέλη τοῦ σώματος : αὐτ.Διαίτ.47 φλογμὸν καὶ ἀραδον ἔμποιεῖ |σχόλ.Ἐρωτ. ὁ ἀραδον ταραχώδη κίνησιν καὶ ἀσθόν· 2) εἶδ. ταχυπαλμία τῆς καρδίας μετὰ τρομώδους κινήσεως ὁλοκλήρου τοῦ σώματος : Νικ.Θηρ.775 ἀραδον κακόν ὠπασε,τύφας |ἐπι τοῦ σικορπιού· σχόλ. ὁ ἀραδον κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀληγδόνας· 1) 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀραξιδίων, ζῶν ὑπὸ τῶν φλοιώδων δένδρων.

ἀράδους Ἥσ. ὁ βλαβερός, λεπτός.

ἀράδων δημ. σύρω εὐθείας γραμμῆς, ἀράδες, ἄ. ριγῶνα : ἀράδωσέ μου τὸ τετράδιο.

ἀράδωντα ἐπίρρ. δημ. ὄνευ εὐθειῶν γραμμῶν, χωρὶς ἀράδες.

ἀράδωντᾶ ἐπίρρ. μετὰ γραμμῶν εὐθειῶν, μέ ἀράδες.

ἀράδωντος-η-ο ὁ μὴ ἔχων ἀράδες, ὁ μὴ ἔχων εὐθείας γραμμῆς, ἄ. ἀριγώτος : τετράδιο, -χαρτί, -κατάστιχον ἀράδωτο.

ἀραξωτός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων εὐθείας γραμμῆς, ἀράδες, ὁ γραμμωτός : τσιπὶ ἀραξωτό, ἄ. ριγώτος.

ἀράξω |1| μτγ. κ. ἀρράξω, ἄδρ. ἀράξα ἐπι κωνῶν, κυλιζόμεναι, γρυλιζῶ : Πολυδ.5.86.

ἀράξω |2| δημ., μτγ. παθ. πρκ. ἀραξιγμένος ἀγκυροβολῶ, ὀρμιζῶ πλοῖον : 2) καπετάνιος ἀράξα τὸ καὶ στὰ ρηχὰ νερά· 2) δημ. ἀμτθ. ὀρμιζόμεναι : ἀράξαμε στὸ ἐσωτερικὸ λιμῶν, φρ. σία καὶ ἀράξαμε |ἐμφθάσαμεν εἰς τὸ τέριμα ἔργου, προσπαθείας, συνθβ. εἰρωνικῶς|, παροιμ. τὸ ποριζιμιὸ καρράβι σὲ βαθύ λιμῶνα ἀράξαι |ἡ ἀράσαι· 3) μτγ. μονίμως παυ ἐγκαθίσταται καὶ ἄθ' μετὰ προσηγηθείσαν περιπλάνησιν καταλήγα που ἡ καταντῶ : δ.τραγ. μὴ μάε ξετάξας, τοῦπανε, γιὰτ' εἰ-

μαστε ἀραμένοι |καὶ 'στοῦτα τ' ἀγρια βουνα μουχασερά, κλεισμένοι, Ἐρωτόκρ.Ε 1530 καὶ σέ λιμῶν ἀνάπαφης ἤραξέ τὸ τιμόνι, - ἀραξα στοῦς πέντε δρόμους· 4) ἐξίσταμαι, εὐρίσκωμαι ἐν ὄνορι, ἀρханов : ἀραξον τὰ μάτια μου κοσάδ' ὄνατ' || ἴσταμαι ἐνεός, μένω μέ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

ἀράη Ἥσ. ὁ φάλην καὶ ἀράκτην.

ἀράθα δημ. μόνον ἐν. φρ. ἀραθα μάρθα |ἀσυνάρτητος, μωρὰ πολυλογία|.

ἀράθυμα ἐπίρρ. δημ. ὀργίλος, εὐεξάπτος.

ἀραθυμία |ή| δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀράθυμου βλ.λ., τὸ εὐερέθιστον· 2) εἶδ. ἡ ἐξ ἀνομιήσεως ζῶραθ' ἐπιθυμία πράγματος ἡ πράξεως : ἔχω ἀραθυμία γιὰ γλέντι· || εἶδ. ἡ ἔμμονος ἐπιθυμία ἐδέσματος ὑπὸ ἐγκύου γυναικός.

ἀραθυμιά-η-ο δημ. εὐεξάπτος, εὐεπίφορος, ὀργίλος, ἀξύγολος : δ.τραγ. γέρον ἄντρα μου δινουν κὶ εἶναι κὶ ἀράθυμος, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ35 τ'εἶν' ἀφῆλὰ τὰ σῆνορα κὶ ἀράθυμος δραγάτης· || ὁ ἐξηγμένος, ὁ ἀνυπόμονος : Σολωμ. Ἀπαντ.84 τὴν ἀράθυμ φυχὴ του· || εἶδ. ἐπι γυν. ἀράθυμη κ. ράθυμη ἡ ἐξησθενημένος τὰς δυνάμεις ἔχουσα : ἀράθυμη σὲ νιόπαντρη γυναικί βαρσινίμ κ.

ἀραθυμιά-άω δημ. γίνωμαι ἀράθυμος βλ.λ., ἐξοργίζομαι, ἐξάπτομαι, θυμοῦμαι, χολοῦμαι : δ. τραγ. κάπου μιά λιγερή, κάπου μιά μαυρομέτα |τὴν ἐμάλωσεν ἡ μητροπαιθερά τῆς| κὶ ἀράθυμησε καὶ στὸ γιὰλὸ παγαίνω· 2) σαφοδός, ἐμμόνωως τὴ ἐπιθυμῶ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ4 σήμερα πῶχω τὴ γιορτῆ μου |κὶ ἀραθυμῶ χαρὲς στῆ γῆ.

ἀραθυμῶνα δημ. ἀραθυμῶ βλ.λ.

ἀραία ἐπίρρ. δημ. βλ. ἀραία.

ἀραϊά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀραϊά : ἀραϊῶς βλ.λ. : φρ. ἀραϊά, ἀραϊά καὶ πλατιά, νά φαινόμεστε καμιά πανηγοριά.

ἀραϊά-ῶς ὡς οὖσ. βλ. ἀραϊός 617.

ἀραϊαίος ἐπίρρ. Ἥσ. ὀλιγάκις.

ἀραιανθής-οὖς-ές νεώτ. ὁ κατ' ἀραιῶν χρόνον ὄνθων, ἐκεῖνος οὗ τὰ ἄνθη εἶναι ὀροϊά πρὸς ἄλληλα : ἀραιανθής βότρυς.

ἀραϊαί |οι| νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀναρριχητικῶν εἰς ἣν ὑπάγεται τὸ γένος ἀρά βλ.λ.

ἀραιογυμῶνιον |τὸ| ἀραιόμετρον βλ.λ.

ἀραιογυμῶν |ὸ| ἀραιόμετρον βλ.λ.

ἀραιογραφία |ή| νεώτ. τὸ γράφειν ἀραιῶς.

ἀραιογραφῶ-έω νεώτ. γράφω ἀραιῶς.

ἀραιόδους-οντος |ὸ, ἡ| ὁ ἔχων ἀραιούς ὀδόντας : Ἀριστλ.Ζ1 501 Β 23.

ἀραιόθριξ-τριχος |ὸ, ἡ| κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀραιὰς οὐχὶ πυκνὰς τρίχας Ἥσ. ἐν λ. φεδνή.

ἀραιόθροικα |ή| Ἀρχ.Λεξ. ὁ θύρετρα.

ἀραιοκατοικοῦμαι-έομαι κατοικοῦμαι ἀραιῶς : ἀραιοκατικημένη χώρα.

ἀραιοκλή |ή| νεώτ. ἱατρ. ὄγκος οὐχὶ κακοήθης ἐπι τοῦ τραχήλου σχηματιζόμενος.

ἀραιομετρία |ή| νεώτ. φυσ. ὁ πρσοδιορισμός δι' ἀραιόμετρον τῆς πυκνότητος τῶν ὑγρῶν καὶ τῆς περιεκτικότητος τῶν διαλυμάτων.

ἀραιομετρός-ή-ῶν νεώτ. ὁ τοῦ ἀραιόμετρον ἡ ὁ τῆς ἀραιομετρίας, ἦτοι ὁ ἀνήκων ἡ ὁ ἀναγόμενος εἰς αὐτὰ : ἀραιομετρικὴ συσκευή.

ἀραιόμετρον |ὸ| νεώτ. φυσ. ὄργανον χρησιμῶν εἰς ἀραιομετρίαν βλ.λ.

ἀραιόκενος |ὸ| νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλογὴ τοῦ ὄρυκτοῦ δεκλοαζίτου.

ἀραιόκενος-ον μτγ. ὁ ἔχων ἀραιούς πόρους : Ἄλεξ. Ἀφρ.Πρδλ.1,2.

ἀραιοπυκνόμετρον |τὸ| νεώτ. ἄλλως συνθέσθ. ἀραιόμετρον βλ.λ.

ἀραϊός-α-ον θηλ. κ. -ος |ἐν Σοφ. Ἀντ.867| |ὀρά| ὁ καθ' οὗ ἀνημυθῆσαν ἀραϊά, ὁ κατηραμένος :

Αἰσχ. Ἐπι. 898 πάμπως ἀραίος ἐκ πατρὸς· || η. Σοφ. ΟΥ 276 ὡσπερ μ ἀραῖον ἔλαβες (Εὐστ. ε ὡσπερ με ἐλας διὰ τῆς ἀράς), ὅπως με ἐδέεσθευσας διὰ τῆς κατάρας! 2) ὁ πρὸς τὸν ἀνευθενησέναι ἀραί, ἰκεταί· συνών. ἰκεταίος· Σοφ. Φιλ. 1181 μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθης ἰκετεύω· 3) ἔνεργ. ὁ φέρων κατάρων, ὀλέθριος, βλαβερός· Αἰσχ. Ἀγ. 236 φθόγγον ἀραῖον οἴκος, Πλάτ. Νούρ. 931 C ἀραίος γονεὺς ἐκγόνοις ὡς οὐδαίς ἕτερος ἄλλος.

ἀραϊός-ά-ό(η) κ. νεώτ., δημ. θηλ. κ. -ή ὁ λεπτός, ὁ ἀδύνατος· ἤλ.Ε. 425 καταμύετο χεῖρα ἀραῖην [τὴν λεπτήν, ἀδρόν χεῖρα τῆς Ἀφροδίτης], αὐτ. Π 161 λάφοντες γλώσσησιν ἀραῖσιν μέλαν ὕδωρ [περὶ λύκων], αὐτ. Σ 411 ὑπὸ δὲ κνήμαι ρῶοντο ἀραῖαι [ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ποδῶν τοῦ Ἡραίουτου! 2) ὁ οὐχὶ πλατύς, ὁ στενός, ἐπὶ στομίου λιμένος· Ὁδ.Κ. 90 ἀραῖ δ' εἰσόδος ἔστιν 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πυκνός, ὁ μὴ εἰς συνεχεῖ τὴ καὶ συναφές ὄλον συγκεκροτημένος, ὁ ἐμφανίζων κενὰ κατὰ τόπους διαστήματα, συνών. δημ. ἀραίος, ἀρύς, ἀνάριος· Ξεν. Λακ. 116 φάλαγγες ἀραῖαι τε καὶ βαθυτέρας [αὐ] μὴ ἐν συνεχεῖ ἀλλήλων τεταγμέναι, ἀλλ' ἔγουσαι μεγαλύτερον βόθος, Ἀριστλ. Χρωμ. 797 B 27 ἀραῖαι τρίχες, Πολυδ. 2,94 ἀραῖοι ὀδόντες, -στρατ. ἀραίος σχηματισμός, -νοῦτ. ἀραῖα τάξις πλοίων, -ἀραῖα οἰκοδομαί, -ἀραῖά δικτυα, -ἀραῖο γτένι, -ἀραῖά ἡ ὀρία κλωνάριος, παροιμ. ὄσο ἀραῖά φυτεμένα τὰ σκόρδα τόσο χοντροῖναι ἴσων ὀλιγώτεροι οἱ ἐπαγγελῶμένοι ἔργον τὴ τῶσον πλείονα ἐξ αὐτοῦ καρποῦνται! 4) εἰδ. ἐν ἀσφορῶ πρὸς τὸ σώμα, ὁ μὴ σύστασιν ἐν πυκνῇ συνεχεῖα ἔχων, ὁ ἐμφανίζων ἐν τῇ συστάσει τοῦ διαήμας κενὰ, ὁ πορώδης· Ἰνν. Ἀφ. 5,71 ἀραῖον δέρμα, αὐτ. Ἀρθρ. 33 ἀραῖον ὄσταν· || κ. περὶ συστάσεως ἄλλων σωμάτων· Διόδ. Σ 3,14 σπῆγος ἀραῖος; || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὕγρων, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ὑδαρῆς κ. ἐπὶ ἀερίων, ἀντιθ. πυκνός, πηκτικός· ἀραῖον γάλα, -ἀραῖα ἀτμόσφαιρα 5) κ. νεώτ. κ. δημ. χρον. ἐν ποικιλίαις χρ., ὁ κατὰ διαλείμματα, ὁ κατὰ χρονικά διαστήματα γενόμενος ἢ συμβαίνων, ὁ διαλείπων· Ἰνν. Ἐπιδ. 1,26 ἄ ἀραῖον πνεῦμα | βροδεία ἀναπνοή, | Ἀρετ. 47,7 ἀσθμα ἀραῖον, -ἀραῖος βῆξ, -ἀραῖα ἐπισκέψεις -προσπάθειαι! || θθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀλίγος, ὁ ἀσθενής, ὁ ἀνικτός· Θεόφρ. Χρωμ. 3 διὰ τὸ παντελῶς ἀραῖος ἀνακλάσθαι τὰς ἀκτῖνας | ἀσθενεῖς, | Θεόφρ. 1,24 ἀραῖο δ' ἴκετο φωνὰ ἐξ ὕδατος, -ἀραῖα χειροκροτήματα [ὀλίγα ἢ ἄνοια], -ἀραῖοι ἐπισκέπται [πολύ ὀλιγοί] 6) τὸ θηλ. ἀραῖα ὡς οὐα. κατὰ παράλειψιν τοῦ γαστήρ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς κοιλίας, τὰ λαγάρ· Ροῦφ. Ὀνομ. 171! 7) δημ. ὡς οὐα. ἀραῖα ἴη τὸ ἀραῖον κόσκιον, κρισάρα.

ἀραιόσκαρος-ον ὁ ἔχων ἀραῖαν, ἦτοι πηλαδαρῶν σάρκα· ἀντιθ. πυκνόσκαρος· Ἰνν. Γυν. 1,1 ἀραιόσκαρότερος τε καὶ ἀτροφώτερος.

ἀραιόσκιος-ον νεώτ. ὁ παρέχων ἀραῖαν σκιάν, ὁ μὴ δασύσκιος· 2) ὁ ὀλίγος ἔχων σίσια μέρη, ἐπὶ τόπων, οἶον ὀρέων, κοιλῶδων, ποταμῶν ὄχθων.

ἀραιόστημος-ον σχολ. ἀραιόστημος βλλ. ἀραιόστημος-ον κ. ἀραιόστημος ὁ ἔχων ἀραῖοῦς στήμονας, ὁ μὴ ἔχων πυκνὴν ὕφανσιν, ὁ ἀγανός· σχολ. Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2,235,22 λεπτός τε καὶ ἀραιόστημον ὕφασμα· || Ἡσ. ἐν λ. μανόστημος ε ἀραιόστημος.

ἀραιόστυλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. ὁ ἔχων ἀραῖοις τοὺς στυλοῦς, ἐπὶ ναῶν, εἰς οὓς τὸ μετακίονον ἦτο μεγαλύτερον τῶν τριῶν κάτω διαμέτρων τοῦ κίονος· Βιτρ. 3,2.

ἀραιόσπικριτος ἰδ. ἢ μτγν. εὐδιάνευστος βλλ., ὁ ἀραῖον τὴν σύστασιν, ὁ ἐλευθερῶν τὴν ἐκπονήν, τὴν διαπνοὴν ἔχων· Γαλ. 6,17.

ἀραιότης-ης νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀραίου βλλ. **ἀραιότητης-ης** -ον μτγν. ὁ ἀραῖος τετραπυρμένος, ὁ κατ' ἀραῖα διαστήματα ἔχων ὀδός. **ἀραιούτης-ους-ές** ὁ ἀραῖον ὑφὴν ἔχων, ὁ ἀραῖος ὑφασμένος· ὕφασμα ἀραιούτης.

ἀραιόφθαλμος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀραῖοῦς ὀφθαλμοῦς ἔχων, ποῦ ἔχει λίγα μάτια, μσυμποικία, ἰδίως περὶ κλήματος ὀμπέλου· Γεωπ. 5,8,2 ἀραιόφθαλλον κλήμα.

ἀραιόφυλλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀραῖα, ὀλίγα φύλλα· Ζωναρ. ἐν λ. **μανόφυλλον** ε ἀραιόφυλλον· μανόν γὰρ τὸ ἀραῖον· οὕτως Ὁρος ὁ Θηβαῖος· ἀραιόφυλλον δένδρον.

ἀραιήρκα ἰων. ἀντὶ ἥρκα, ἐνεργ. παρακ. τοῦ αἰρώ βλλ. **ἀραιήρτο** ἰων. ἀντὶ ἥρητο γ' ἐν. πρὸς. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ αἰρώ βλλ.

ἀραιόστος-η-ο δημ. κ. ἀράνιδος ἀρράϊστος βλλ. **ἀραιτζής** (ἰδ.) δημ. (τουρκ.) ὁ κατ' ἐπάγγελμα συλλέγων ἐκ τῶν ἐκτριφθέντων ἢ τῶν ὑπολειμμάτων πυρκαϊῶς τὰ ἐν αὐτοῖς κοσμήματα, νομίματα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα! 2) μτφ. ὁ ἐπιτηδείως εἰς ἄλλα συναλλαγὰς παρεμβαίνων καὶ εἰς μικρὰ ἀπὸ τοῦ ἀσφαλούς ἀρκοῦμενος κέρδη, συγγ. φιλικατζής.

ἀραιώ-ω κ. νεώτ., δημ. ἀραιῶνω, παθ. ἀρό, ἡ-ραιώθη, δημ. ἀραιώθηκα, παθ. παρακ. ἡραιώμαι, δημ. μτγ. παθ. παρακ. ἀραιώμενος κ. ὀριεμένος καθιστῶ τὴ ἀραῖον τὴν σύστασιν· Ἰνν. Φυσ. Παιδ. 20 οὐκ ἀραῖοι τὴν ἐπιθερμίδα, Ἀριστλ. Πρ. 884 Α 27· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐχέων ὕδωρ ἢ ἄλλα λεπτόρρευστον ὑγρὸν εἰς ἕτερον πυκνότερον ὑγρὸν ἢ διόλυμα καθιστῶ τοῦτο ἀραῖον· Ἀριστλ. Κόο. 394 Α 36 ὑγροῦ ὀδῃα ἡραιώμενου, -ἀραιῶσα τὸ σιρῶν μὴ νερό! || εἰδ. ἐπὶ οἰονοπνευματωδῶν ποτῶν, ἐχέων ὕδωρ ἐλαττώ τούς βαθμούς τοῦ ἐν τῷ ποτῷ ἄλκοῦλ· πῖνω τὸ οὐζο, τὸ οὐσκία ἀραιώμενο· || ἐπὶ παχυρρέυστων ὑγρῶν, διὰ θερμάνσεως καθιστῶ ἀραιότεραν τὴν πυκνότητα συγγ. ἀνωλύδ· **ζεσταίνοντάς** τὸ νά ἀραιώσῃ τὸ μέλι· || κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ἀερίων, καθιστῶ τὴ ἀραῖον, οὐχὶ πυκνόν· Ἡρωμ. Αὐτομ. 208 Β ἔχειν ἡ-ραιώμενον τὸν ἀέρα, -ἀραιῶ τὸν ἐντός σφαιρας περιεχόμενον ἀέρα διὰ τῆς ἀεραπνοῆς! 3) νεώτ. κ. δημ. αὐξάνων τὴν μεταξὺ ὀμοειδῶν πραγμάτων ἀπόστασιν ἢ τὸν μεταξὺ αὐτῶν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα· ἀραιῶσα τὰ καθίσταμα, -τὰ λουλοῦδια τοῦ κήπου, -ἀραιῶσα τῆς πατάτες νὰ μὴ σοῦ σαπίσῃ· || κ. ἐπὶ προσώπων ἐν ὄμ. σμ.· ὁ λοχαγὸς ἡραιῶσα τοὺς ἐν παρατάξει στρατιώτας· || κ. ἀμτθ.· στρατ. παράγγελμα ἀραιώσατε! τεθῆτε εἰς μέλιζον ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν! 4) μτφ. χαλαρῶ ἰμάντα, ζώνην, σχοινίον· ἀραιῶσα τὸ σκαινί, -ἀραιῶσα τὸν κορσέ μου! 5) νεώτ. κ. δημ. χροικιώδ., καθιστῶ τὴ ὀλιγότερον σκύνον, οἶον πρᾶξιν, ἔξιν κττ.· ἀραιῶ τὰς ἐπισκέψεις, -τοὺς περιπάτους, -ἀραιῶνω τὰ παιγνίδια· ὁ ἀμτθ. καθίσταμαι σπάνιος, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω· ἀραιῶσαν τὰ χειροκροτήματα, -οἱ αὐτοκτονεῖς, -ἀραιῶσαν οἱ πελάτες τοῦ γιαιρού.

ἀραιόθης-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀραῖος τὴν σύστασιν, ὁ πορώδης· Γαλ. 14,680.

ἀραιῶμα-ατος ἰδ. ἢ μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετοξὺ σωμάτων κενός, εὐκαρίας χάρος, τὸ ἀνοίγμα, τὸ χάσμα μεταξὺ πραγμάτων ἢ μεταξὺ τῶν μερῶν ἐνός πράγματος ἢ συνόλου πραγμάτων· Λουκ. Ἰστ. 1,30 διὰ τῶν ἀραιώματων ἡ ναῦς εἰς τὰ ἔσω διεξέπεσεν, Διόδ. Σ 1,39 διὰ τῶν κατὰ τὴν γῆν ἀραιώματων, Στρόβ. 4,195 διόπερ οὐ συνάγουσι τὰς ἀρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι, -εἰς τὰ πυκνὰ δόση ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται δι' ἀποφιλοῦσεως ἐνδιάμεσα ἀραιώματα· || νεώτ. κ. δημ. νοῦτ. διόστημα, δι'

ού χωρίζονται απ' άλληλων τὰ ἐγκοιλία (στραβό-
ξυλα) καὶ οἱ νομεῖς (πράσες) || νεώτ. κ. δημ.
ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, τὸ διάστιχον βλ.λ. ἡ διάστημα
βλ.λ., δι' ὧν ρυθμίζονται τὰ μεταξύ τῶν στίχων καὶ
τῶν λέξεων κενά κ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς οὕτω γι-
νομένης ἀραιώσεως : οἱ σελιδες - οἱ ἀράδες ἔ-
χουν πολλὰ ἀραιώματα 2) ἡ χαλρὰ αὐτάσα-
σις, τὸ πλαδαρόν, τὸ οἰοεῖ πορωδες : Ἡρώδ.
Αὐτορ. 208 διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῆς σαρκόε, ἃ
δὴ ἀθεωρήτους τόπους καλοῦμεν 3) νεώτ. κ.
δημ. ἡ προξίς τοῦ ἀραιῶ βλ.λ., ἡ ἀραιώσις, τὸ
ἀραιῶμα τῶν δένδρων, - τῶν ἀνθέων, - τοῦ αι-
ριοῦ, - τῶν σελιδῶν κ. ἐν χρόν. σημ. : τὸ ἀ-
ραιῶμα τῶν ἐπισκέψεων, - τῶν μαθημάτων, - τῶν
συναντήσεων, βλ. κ. ἀραιῶ.

ἀραιῶνω δημ. ἀραιῶ βλ.λ.
ἀραιῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀραιά, ἀριά, ἀνά-
ραια κ. ἀνάρια βλ.λ. ἐν χρόν. σημ. κατὰ λίαν χα-
λαρὰν συνεχίαν, με̄ διαλείψεις, κατὰ διαλείμματα,
οὐχὶ κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα, σπανίως
ἀντίθ. πυκνῶς, ἐπαλλήλως, συνεχῶς : Ἰνπ.Φυσ.Παῖδ.
24 ἦν δὲ ξηρὰ ἔη καὶ ἀραιῶς | περὶ τῶν σφυ-
γῶν |, Ἰνπαιρ.71,16 ὅταν βῆσση ἀραιῶς, - προσ-
δολαί ἐπιληψίας ἀραιῶς συμβαίνουσαι, ἐν ἡ σημ.
τὸ δημ. ἀριά βλ.λ., ἰδίως ἐν τῇ φρ. ἀριά καὶ ποῦ 2)
ἐν τοπ. σημ. κατὰ παρεμβολὴν κενοῦ διαστή-
ματος, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς σώματος ἀπὸ ἄλλου ἡ
τῶν μερῶν ἐνὸς σώματος πρὸς ἄλληλα : Σουῖθ.
ε̄ εὐρον δὲ τῆν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικει-
μένην > [εἰρή ἠρμωσμένως οὐχὶ ἐρμητικῶς] 3) νεώτ.
κ. δημ. ἐν τοπ. κ. τροπ. σημ. κατὰ διαστήματα δι-
πυκνά : ἀραιῶς διασταγμένως ἔπλεεν ὁ στόλος,
- ἀραιῶ φύτεφες τίς συκίας 4) ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἀε-
ρίων, οὐχὶ πυκνῶς, ἐν ἀραιῶ διαλύσει, ἐν μικρᾷ πο-
σότητι : ἄλλας ἀραιῶς διαλελυμένον ἐν ὕδατι.

ἀραιῶσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέργεια
τοῦ ἀραιῶ βλ.λ., τὸ νὰ καταστή τὸ ἀραιῶν, χαλα-
ρόν ἢ διαλείπον τὴν σύστασιν, οἰοεῖ πορωδες
ἀντίθ. ἢ πυκνώσις : Ἐπίκ.Φασ.14 ἀπ.11, Ἀριστ.Κόσ.4,4
γίνεται δὲ ἡ ὀμίχλη | ἦτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς
νέφους ἡ ἐξ ὑπολείμματος, Ἡρόδ. π. Ὀρειδ.2,
372 ἀραιῶσις τε καὶ χάλασσις || νεώτ. κ. δημ.
ἐλάττωσις τῆς πυκνότητος ὑγροῦ τῆ ἐχύσει ἐτέ-
ρου || νεώτ. κ. δημ. κ. ἡ ἐλάττωσις τῆς πυκνῶ-
τητος ἀερίου εἴτε δι' αὐξήσεως τοῦ ὅγκου ὄνευ
μεταβολῆς τοῦ βάρους εἴτε δι' ἀπορροφήσεως : ἡ
ἀραιῶσις τοῦ ἐν σφίρα ἀέρος δι' ἀεραντλίας 2)
ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἡ αὐξήσις τῆς μεταξύ προ-
σῶπων ἀποστάσεως : ἡ ἀραιῶσις τῶν παρατετα-
γμένων ἀνδρῶν τῆς φουράε || ἐπὶ πληθυσμοῦ
χώρας, ἡ ἐλάττωσις τῆς πυκνότητος αὐτοῦ : ἡ ἀ-
ραιῶσις τῶν πληθυσμοῦ τῆς χώρας ἐνεκα τῆς ἐξ
αὐτῆς μεταναστεύσεως || ἐπὶ ὁμοειδῶν πραγμά-
των κατὰ τὴν αὐτ. σημ. : ἡ ἀραιῶσις τῶν ἐν τῷ
ἀργῷ δένδρων || ἐν τῇ ὁμονομίᾳ ἀραιῶσις
δασους (ἡ δι' ὑλοτομίας ἀφαίρεσις τῶν συστάδην
ἡ τῶν κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀποξηρανομένων ἢ μὴ
ἐπαρκῶς ἀναπτυσσομένων κορμῶν) 3) ἀμθ. γό
εἶναι τὸ ἀραιῶν, χαλαρὸν τὴν σύστασιν, τὸ πορω-
δες : Ἰνπ.Οστ.13 ἐν εὐρυχωρίῃ καὶ ἀραιῶσει
σπλάγγχου | περὶ τῶν πνευμόνων | 4) νεώτ. κ.
δημ. χρονικῶς, τὸ νὰ εἶναι τὸ ὀλιγώτερον συχνὸν ἢ
πρότερον, ὅλον προξίς, ἐξίς κτ. : ἡ ἀραιῶσις τῶν
ἐπισκέψεων, - τῶν ὁσοληψίων, - τῶν μαθημά-
των, - τῶν ἐπιδημικῶν νόσων.

ἀραιωτικός-ή-όν ὁ δυνάμενος ἄραισι, ὁ
ἀραιῶσιν βλ.λ. ἐπιφέρων, ὁ εἰς ἀραιῶσιν ἀναφε-
ρόμενος : Διοσκ.1,75 ἀραιωτικὴ ὑγρῶν.

ἀραιωτικῶς νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐπιφέ-
ροντα ἀραιῶσιν : τὸ ὄδωρ ἐνεργεῖ ἀραιωτικῶς.

ἀρακάν(ἡ) νεώτ. βορβορική τις γλώσσα λα-
λομένη ἐν Βιρμανίᾳ νοτιοδυτικῶς τῆς Βεγγάλης.

ἀρακάρι(τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τοῦ
ὄθροισματος τῶν ἀναρρηχτικῶν τῆς οἰκογενείας
τῶν ρομφιαστίων Ἰθαγενῆς τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς.
ἀρακάς(ὁ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν πίστον τὸ
ἡμερον καὶ ὁ τοῦτο καρπὸς ἄλλως δημ. μι-
ζέλι, μπιζι, ἀράκι 2) τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἡμε-
ροκί ὁ τοῦτο καρπὸς, ἐξ οὗ παρασκευάζε-
ται ἡ φάβα, ἃ. λαθούρι.

ἀρα-κατάρ δημ. φρ. κ. ἀρα καὶ κατάρ τὸ
ἀρα ἀντὶ ἀρά βλ.λ. κατὰ παρῆχσιν καὶ πρὸς
ἐπίτασιν τοῦ κατάρ, τῆς φρ. πάντοτε συναπτο-
μένης μετὰ προτάσεως ἀπαγορευτικῆς, ἀρητ, ἡ
ὑποθετ. ἡ θετ. ἐκφερομένης : ἄρα κατάρ θ'
ἀφῆσω στὰ παιδιὰ μου νὰ μὴ φιλιώσουνε μ'
αὐτόν, - ἀρα καὶ κατάρ νὰ ᾄχης ἀν τὸ κῆνος αὐτό.
ἀράκη(ἡ) μγν. ἡ φιάλη, ἡ μοικυκλά : Ἡσ.ἐν λ.
ἀράπ ἐ φιάλη, καὶ ἀράκτην > : Ἀθῆν.11,502 Β Αι-
ολεῖς τὴν φιάλην ἀράκην καλοῦσιν (κῶδ. ἀρακί).
ἀράκι(τὸ) δημ. βοταν. ὁ ἀρακάς βλ.λ. | :

ἔσπειρα πρῶμα ἀράκια καὶ πιάρες.

ἀρακιεῶς-ή-όν ὁ ἐπὶ τοῦ ἀράκου βλ.λ. ἡ ὁ ἐξ
αὐτοῦ προερχόμενος : Πόθ. ἀρακιεῶς φόρος.

ἀράκιον(τὸ) μγν. ἃ. ἀρακίσιος ὑπόκορ. τοῦ
ἀράκου βλ.λ. : Γαλ.13,68.

ἀρακίς-ιδος(ἡ) μγν. ὑπόκορ. τοῦ ἀράκου βλ.λ.,
ἄλλως ἀρακίσιος : Γαλ.19,85.

ἀρακίσιος(ὁ) κ. ἀρακίσιος ὑπόκορ. τοῦ ἀρα-
κού βλ.λ. : Γαλ.(λεξ. Ἰνπ.)9,85.

ἀρακίωδῆ(τὸ) δημ.βοταν. ποικιλία κεφαλληνί-
κῆς μαύρης σταφυλῆς ἐκ τῆς περιοχῆς τῶ Ἡρα-
κλείου | Ἀρακίου | χρησίμου εἰς οἰνοποίησιν.

ἀρακόδη(ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκιω-
κων τοῦ ὄθροισματος τῶν πολυκαπιθῶν τῆς οἰκο-
γενείας τῶν ἐθνικιδῶν βιοῦν εἰς διαφόρους θα-
λάσσας.

ἀρακοειδῆ(τὸ) νεώτ. παλαιοφ. κατηγορία
σπαθικανθῶν μονοστυλιδῶνων φυτῶν ἀναφανο-
μένων κατὰ τὴν τριτογενῆ περίσθον ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀρακος(ὁ) κ. νεώτ. εἶδος λαθούρου κ. ὁ τοῦ-
το καρπὸς | ἀραριον | ἐκ τοῦ ὀνοῦ παρα-
σκευάζεται ἡ λείκιος (εἶδος φάβας), δημ. ἀρα-
κάς, λαθούρι : Ἀριστ.ἀπ.364,Γαλ.6,524 2) φυ-
τὸν ἑλλοθοκαρπον, ἦτοι ὁ βίκος ὁ χισώδης, κατὰ
διόφ. δὲ ἐκόδοχην τὸ πίστον τὸ ἀρουραῖον : Θεοφρ.
Φ18,83 3) Ἡσ. ἐ ἀρακος ἴραξ, Τυρρηνοί 2).

ἀρακόσπερμον(τὸ) Πάπ. σπέρμα ἀράκου βλ.λ.

ἀρακόσπορος-ον Πάπ. ὁ ἔσπαρμένος δι'
ἀράκου βλ.λ.

ἀρακόχερσος-ον Πάπ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ χέρσος
καὶ πρόσφορος εἰς σπορὰν ἀράκου βλ.λ.

ἀρακτῆρα Ἡσ. ἐ ἀμελκτῆρα 2).

ἀρακτῆς Ἡσ. ἐν λ. ἀρά βλ.λ.

ἀρακίον(τὸ) μγν. π.Διοσκ.5,114 ἐ τὸ κατὰ στα-
λαγῶν διηθουμένων ὑγρῶν εἰς πινὰς ὑπόνομους
συναστάμενον χάλκανθον 2).

ἀρακώδης-ους-ες μγν. ὁ ὁμοιος ἀράκῳ βλ.λ. :
|| τὸ οὐδ. -ὠδες ὡς οὐστ. τὸ φυτὸν βίκος ὁ
ἀμφικρόπος.

άραλία(ἡ) νεώτ. δημ. ἀράλια βοταν. γένος φυ-
τῶν οἰκίον. τῶν ἀραλιιδῶν ὁ φλοιὸς τῆς
ρίζης ἐνὸς εἶδους εἶναι θεραπευτικῶς χρήσιμος.

ἀραλίνη(ἡ) νεώτ. φαρμακ. γλυκοζίτης ἐν τῷ
φλοιῷ τοῦ φυτοῦ ἀραλία ἡ ἀκανθώδης.

ἀραλίκι(τὸ) δημ. | τουρκ. | ρωμική, χάσμα ἐπὶ
τοίχου, θύρας κτ. ἡ γεν. μετὰ πρῶτον στενῶς
πρὸς ἄλληλα συνηρμοσμένων, χαρμάδα : πα-
ρακαλοῦθησα τὸν κλέφτη ἀπὸ τὸ ἀραλίκι ἐνὸς
παλιότοιχου 2) μφ. πρόσφορος περιστασις,
εὐκαιρία : μόλις βρῶ ἀραλίκι θὰ τὸ κάμω κου-
βέντα 3) κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ ἀραιῶς,
ἡ ἐκ τῆς ἀραιώσεως εὐρυχωρία : ἄμα φύγουν με-
ρικοί θὰ γένη ἀραλίκι γιὰ νὰ μῆπτε καὶ σεῖς.

ἀραλίγη (ή) νεώτ. φαρμακ. γλυκοζίτης εξαγόμενος ἐκ τῶν φύλλων εἰδούς ἀραλίας βλ.λ.
ἀραλιοειδῆ (τὸ) νεώτ. βοταν. οικογένεια δικτυληθῶδων θομωδῶν δένδρων ρηητοχῶν τῆς τάξεως τῶν σκιαδιανθῶν, τῶν τροπικῶν κυρίως χωρῶν.
ἀραλιόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοφ. γένος χωριοτοπετάλων δικτυληθῶδων φυτῶν, ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀραλιωδῶν.
ἀραλιόφις (ή) νεώτ. παλαιοφ. γένος χωριοτοπετάλων δικτυληθῶδων φυτῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμπελωδῶν.
ἀραλιώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. ἀραλιοειδῆ βλ.λ.
ἀραμα 'Ha. «βόρβορος».
ἀραμαδῶς (ή) δημ. ἡ χαρμαῖδα, τὸ ἀραλίκι βλ.λ. | 'Ερωτόκρ. 1608 το' ἀγάπης ὡς κί ἄ χώνεται, πὸ τ' ἀραμάδες μπάινει.
ἀραμαίζω νεώτ. φέρομαι ὡς οἱ Ἀραμαῖοι ἢ διάκειμαι συμπηδῶς πρὸς αὐτούς. 2) λαλῶ τὴν ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν ἢ καταγίνομαι εἰς μελέτην αὐτῆς.
ἀραμαϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν Ἀραμαίων, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναγόμενος· εἰς τοὺς Ἀραμαίους· ἀραμαϊκὴ θρησκεία, - γλῶσσα.
ἀραμαϊσμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀραμαίζειν.
ἀραμαϊστί ἐπίρρ. νεώτ. ἐν τῇ ἀραμαϊκῇ γλῶσσῃ.
ἀρα-μάρα δημ. συνθ. ἀρες-μάρες βλ.λ.
ἀραμευ 'Ha. «μένειν».
ἀραμέναι 'Ha. «ἀσχηματίζω».
ἀράμενοι 'Ha. «τὰ ἀπόχυτα ὕδατα».
ἀραμένος-η-ο κ. ἀραγγένος δημ. μτχ. παθ. παροικ. τοῦ ἀράζω βλ.λ.
ἀραμιά-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οικογενείας τῶν ραλλιδῶν ἐν Ν. Ἀμερικῇ.
ἀραμνια (ή) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν λίκιον τὸ εὐρωπαϊκόν, ἄ. ἀραμνιά, ράμνος, ἀραμνος, ρεμνός, ἀσπάλαθος, ἀντρακίλας.
ἀραμνία (ή) δημ. βοταν. κ. ἀράμνια βλ.λ.
ἀραμνος (ὁ) δημ. βοταν. κ. ἀράμνια βλ.λ.
ἀραμόν ἀκλ. νεώτ. (γαλλ.) ποικιλία τῆς οἰνοφόρου ἀμπέλου λίαν διαδεδομένη εἰς τὴν Ἰαλλίαν.
ἀραμος 'Ha. «ἐρωδιός».
ἀραμασιὰ (ή) δημ. πληθρες φορτίον ἑνὸς ἀραμνιά βλ.λ.· συνών. ἀμαζιά· μιὰ ἀραμασιὰ σανά, - ξύλα.
ἀραμαδοξυλο (τὸ) κ. ραμαδοξυλο δημ. ξύλινος στελεχὸς δι' οὗ συγκρατεῖται τὸ κύριον μέρος διτρώχου φορτηγοῦ ἀμάξης | ἀραμνιά | και οὗ ἀποσυρμένου κλίνει τοῦτο πρὸς τὸ ὀπίσω και οὕτως αὐτομάτως ἀπορρίπτεται τὸ φορτίον αὐτοῦ | ἴδιος τὸ ἐκ λίθων, ἄμμου, ξύλων κτλ.· || συνεκδ. ρόπαλον· θά σὰς πάω με τὸ ἀραμαδοξυλο.
ἀραμπάς (ὁ) μαν. κ. δημ. | τουρκ. | φορτηγὸν τετρατῆροχον ἢ διτῆροχον ὄχημα συρρόμενον ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων· Χρον. Μωρ 3,10 ὡς εἰς τὴν Βλαχία ἐστιαίει νὰ ἴρθουν ἀραμπάδες νὰ κουβαλήσουν εἰς τὸν Μωριά κανόνια και μπάλας· || γεν. φορτηγὸς ἀμαξία, κάρρο· ὁ τραγ. ἀραμπάς περνεὶ τὸ χῶμα τρίβεται, παροικ. κυνηγὰι τὸ λαγὸ με τὸν ἀραμπά, - με τὸν ἀραμπά ὁ λαγὸς δὲν πιάνεται | ἐπὶ τῶν ζητούντων νὰ ἐπιτύχασί τι ἐν ρατῶνῃ, ὄθ. ματαίως |.
ἀραμπιτζής (ὁ) δημ. | τουρκ. | ὁ ὀδηγὸς ἢ ἰδιοκτῆτης φορτηγοῦ ἀμάξης, ἀραμνιά βλ.λ.· || κ. γεν. ὁ καρραγωγεύς· || εἰρ. ἐπὶ ἀδεξιῶν σωφέρ.
ἀράνη 'Ha. «μεσάνκυλος».
ἄρανης 'Ha. «ἐλαφος».
ἀράνκα δημ. ναυτ. ἐπὶ ἐνετοκρατίας παράγγελμα διὰ τὴν ἐρρύθμωσιν και ἐντὸς δεδομένου χρόνου ἐπέτεσον ὑπὸ τῆς ἐρέτου τοῦ μεγίστου δυνατοῦ ἀριθμοῦ ἐρετμῶν, κωπηλασιῶν.
ἀραντιεῖος-ον νεώτ. ὄνομα. ὁ ἐκ τοῦ ἄνωστομου Ἀραπίας λαθῶν τὸ ἄνομα· ἀραντιεῖος κοιλία βόθριον κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ γραφικοῦ καλὰ-

μου ἐν τῷ ἐγκαφάλῳ· || ἀραντιεῖον οὖμα μικρὰ ἐσοχὴ τοῦ ἐλευθέρου χελοῦσ τῶν μηχανοδῶν βαλβιδῶν τοῦ ὀρστικοῦ στομίου· || ἀραντιεῖος πόρος φλέβη τις τοῦ σώματος τοῦ ἐμβρύου.
ἀραντιζω δημ. ραντιζῶ βλ.λ.· ἀραντιζέ ὁ παπὰς τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγιασμοῦ· || φεκάζω, καταδρέω διὰ καταθρεκτῆρος· ἀραντιζῶ γιὰ νὰ κατακάσῃ ἡ σκόνη.
ἀράντισσι 'Ha. «Ἐρινύσι, Μακεδόνες».
ἀράντισσι (τὸ) δημ. τὸ ράντισσι βλ.λ.
ἀραντιστήρι (τὸ) δημ. τὸ ραντιστήρι βλ.λ.
ἀραντός-ή-ο δημ. ὁ ὕδαρής, ὁ νερούλης.
ἀραξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ ἀρακος βλ.λ.· Πάπ. Κλήμ. 'Αλεξ. 338 πῖσον και ἀρακα.
ἀραξα (ή) μτγν. βοτάνη τῆς φυομένη ἐν τῷ Ἀράξῃ ποταμῷ· ΨΠλούτ. Ποτ. 23,2 βοτάνη ἀραξα καλουμένη τῇ διαλεκτῶ τῶν ἄγχρωτων, ἣτις μεθερμηνευομένη λέγεται μισοἀραβενος.
ἀραξιά (ή) δημ. ἡ ἀγκυροβολία, τὸ ἀραγμα.
ἀραξίε-εως (ή) μτγν. ἡ σύγκρουσις· Κάσσ. Γρ 25· 2) εἶδος ἄρτου παρ' Ἀθαμάσι· Ἀθῆν. 3,114 β.
ἀραξιχειρός-ον ὁ διὰ τῶν χειρῶν κρούμενος· ΑΠ 6,94 ἀραξιχειρα τύμνανα.
ἀραξοβόλι (τὸ) δημ. μέρος ὑπὴνεμον παρὰ τὴν ἀκτὴν, ὅπου δύνανται νὰ ἀγκυροβολήσωσι πλοῖα, ὄρμος, ἀγκυροβόλιον· ὁ διστ. σ' ἀραξοβόλι βήγκασι | και στὸ χορδὸν ἐμπήκασι, Σάρρ. Εὐρ. IT 8 γιὰ τὴν αἰτία τῆς 'ἐλένης μ' ἐσφαξε | στ' ἀραξοβόλια τῆς Αὐλίδας τ' ἀκουστά· || μτφ. καταψύγιον· νὰ βρῶ κοντὰ σου ἀραξοβόλι.
ἀραραῖσι ποι. βλ. ἀράμια-ἀραμια.
ἀραραυκαρία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων, ἀειθαλῆς ὕψικομων δένδρον ἰθαγενὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς και τῶν νήσων τοῦ Εἰρηρικοῦ Ὀκεανοῦ· ἄ. ἀραραυκαρία ἢ ἀρακαρία.
ἀραραυκαϊκὴ γλῶσσα (ή) νεώτ. γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Μαραχὸ ἦδη μὴ ὀμιλουμένη πλέον.
ἀράρα (ή) δημ. τὸ θηλ. τοῦ ἀράρης βλ.λ. ἄ. ἀράρα· 2) συνεκδ. ζῶον ἔχον χρῶμα μέλαν και δὲ ἡμίονος, πρβλ. ἀράρα· || ἐπίρρ. εἰς τὴν φρ. ἀλ' ἀράρα ἀράρακα βλ.λ. | κ. 3 |.
ἀραραπία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἄθροίσματος τῶν τελοστέων τῆς οικογενείας τῶν ὄστεογλωσσίδων σὺνήθεσ εἰς τὰ γλυκεῖα ὕδατα τῆς Γουϊνάνας και τῆς Βραζιλίας.
ἀραράκης αὐδ. -ἀκι δημ. ὁ μικρὸς ἀράρης βλ.λ.· || τὸ οὐδ. μικρὸς παῖς ἀράρη· || συνεκδ. ὁ φύσει μελαφὸς ἢ ὁ προσωπιδῶς, ὅσον ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου, μελαφὸς παῖς· τὰ παιδιὰ ὅλη μέρα παίζοντας στὴν ἀμμουδιά γίνυνκαν ἀραράκια.
ἀράρης-σ-άκι πληθ. -ἠδες κ. -ἄδες δημ. θηλ. κ. ἀραρίνα κ. εἰδ. ἀράρινα βλ.λ. ὁ εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φυλὴν ἀνήκων, μαῦρος ἢ μελαφός· οἱ Σουδανέζοι, - οἱ Σενεγαλέζοι εἶναι ἀραράδες· ἦρθε ἕνας Σουδανέζος ἀράρης, φρ. εἶναι μαῦρος σὰν ἀράρης, παροικ. τὸν ἀράρη κι ἂν λευκάνης ἀδικὰ τὸν κόπο χάνεις | ἐπὶ τῶν ματαίως προσπαθοῦντων νὰ διορθώσωσιν ἀνθρώπους ἀδιορθώτους |· || συνεκδ. ὁ λίαν μελαφός, ὁ πολὺ μελαχρινός· ὄλεσ ὁ κόρες του εἶναι ἀραρίνες· || μτφ. ὄλεσ φόβητρον τῶν μικρῶν παιδιῶν, μαμπούλας· μὴν κλαῖς γιατί θὰ σὲ φάῃ ὁ ἀράρης· || μτφ. ὁ ἀποτυχὸν κατὰ τὰς ἐκδόλας, ὁ λσθῶν πολλὰς μαύρας φήσους· τόνας βγάλαμε ἀράρη·
ἀραπιά (ή) δημ. ἡ χώρα ἦν οἰκοῦσιν οἱ ἀραπάδες, ὁ τῆς αἰθιοπικῆς φυλῆς μαῦροί ἢ μελαφοί, ἦτοι ἡ Ἀφρικὴ ἐν συνόλῳ· ὁ τραγ. βέλων νὰ πάω στὴν Ἀραπιά νὰ πιάσω ἕνα πουλάκι· || εἰδ. ἡ Ἀλγυπτος, πρβλ. Μπαρμπερία· ὁ τραγ. στὴν Μπαρμπερία τὸν πήρανε, στὴν Ἀραπιά

τόν πάσι' || ειδ. σπαν. κ. η 'Αραβία' 2) συνεκδ. ως όνομα περιληπτικόν τών αιθιοπικών φυλών: **έξισα με την άραπιά** || ειδ. κ. στρατός η συμφετός όηλιτών αιγυπτίων: **δ.τραγ. φέτος μάς ηρβ' η άραπία και κόδεαι και σκλαδώνει**' 3) μφ. έν ποικιλίας έκφοραίς, ότων: παροιμ. η **άραπία θρέφει τό γούτο** | περι τού έξ δασόλης μελαφού γινόμενου σιδηρούργου, ύποδηλουμένου ούτως διι μόνον διά τής έργασίας έστω και βαρείας η όχληράς προκίπει τις | φρ. γύρισε άπό τήν άραπιά | ένι άποτυχόντων εις έκλογάς ύποψηφίων, προβλ. κ. **μουριζώ**), - μόνο μ' **άραπία** μπορεί νά ζήση | ένι χυδαίων η βαναύσων | **άράπικα** έπίρρ. δημ. κατά τόν τρόπον, κατά τό ήθη, κατά τόν χαρακτήρα κτ. τού άράπη βλ.λ. η τήν άράπηδων 2) εις γλώσσων άραβικήν, άραβιστί: **μίλα μου άράπικα να μη καταλάβουν οι άλλοι**: 3) κατά τρόπον έπιμόνον, σκληρόν, άργίλον: **θύμωσε άράπικα**. **άράπικος-η-ο** δημ. ό άνήκων η προσιδιάζων εις άράπην βλ.λ.: **άράπικοι χοροί**, - **άράπικα τραγούδια** || μφ. έπιμόνος, σκληρός, άγριος: **άράπικο μπουφί** (άγριον πείσμα), - **άράπικο γινάτι** | μανιβάδης άργή), τόν έπισσε τ' **άράπικο** | σφόδρα έθιμώθη' 2) ό προερχόμενος άπό τήν 'Αραβίαν, τήν Αιγυπτον η γεν. τήν 'Αφρικήν: **άράπικα φυστικία** (ό κερπός τής άραχίδης), **άράπικα καρύδια** | τά Ινδικά κάρυα | 3) συνεκδ. ό μελαδός, ό μελάγχρους: **άράπικα μούτρα** 4) τό ούδ. έν τφ πληθ. **άράπικα** ως ουσ. η γλώσσα τών άραπιδών, ειδ. τών άράβων ήτοι η άραβική: **έξ-ρσει καλά τ' άράπικα** 5) τό άρσ. **άράπικος** ως ουσ. ποικιλία κηπουτ' τού 'Αργους. **άραπινά** | η) δημ. θηλ. τού άράπης βλ.λ. **άράπινσα** | η) δημ. ως θηλ. τού άράπης βλ.λ. έπί θηλ. ζώων Ιδιως κυνών έχουσών μέλαν τρίχωμα. **άραπινσα** | η) νεώτ. ύποκορ. τού άράπισσα μικρά τήν ηλικίαν η τό σώμα άράπισσα: 2) συνεκδ. και όνομασία μικράς κυνός, έχούσης χρώμα μέλαν: **μόλις μπηκε στό σπύτι ό ζωνος άρχισε η άραπινσα τά γαυγίσματα** || έθνωπεικός, έπί μελαγχροίης γυναικός. **άραπαθλογι** | η) δημ. βαρεία μορφή τής νόσου εύλογίας έκδηλουμένη και χαρακτηριζόμενη έκ τών μελανών αυτής σημάτων. **άραπομάλλι** | τό) δημ. κ. άραπομάλλο βλ.λ. **άραπομάλλο** | τό) δημ. είδος βοτάνης τής λιμνης 'Ιωαννίνων. **άραπόπουλο** | τό) δημ. μικρός άράπης, άραφ' || συνεκδ. παίς μελαφού χρώματος. **άραποσίταρο** | τό) δημ. κ. άραποσίφι βλ.λ. **άραποσίφι** | τό) δημ. ό άραβόσιτος συνών. δημ. άραποσίταρο, άραπόσταρο, καλαμποκά, καλαμοσίταρο, **έξικοσίταρο**' || ό κοκκοφόρος κώνος τού άραβόσιτου: **φάσμα άραποσίφια**. **άραποσίτινος-η-ο** δημ. ό έξ άραβόσιτου βλ.λ.: **άραποσίτινο ψωμί**, **ά. καλαμποκήσιο**. **άραπόσταρο** | τό) δημ. κ. άραποσίταρο, άραποσίφι βλ.λ. **άραποσουκιά** | η) δημ. τό φυτόν όποντία η Ινδική συκη, συνών. δημ. φραγκόσουκιά, φαρασοσουκιά, μπαρμπαρασοουκιά. **άραπόσυκο** | τό) δημ. ό καρπός τής άραποσουκιάς βλ.λ., συνών. δημ. φραγκόσυκο, μπαρμπαραπόσυκο. **άραπόσυκα** | η) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών τού άθροίσματος τών κερακτών τής οικογενείας τών μυοθηριδών ίθαγενές τής Μέσ. κ. Ν. 'Αμερικής. **άραπο(μ)ηλιακο** | τό) δημ. κ. **άραπο(μ)ηλιακο** | |ταλ. republica | όχλοφόβ, θρούπος, παραχή τού πλήθους, όχλαγωγία: συνών, άναμυομυοίλα. **άράπη** | η) δημ. έπιθτ. άν. θηλ. ζώων, Ιδιως κυνών η αιγών η φαρδάρων έχουσών τρίχωμα μέλαν.

άράρα | η) νεώτ. ζωολ. κ. δημ. όμας φιττακών έν θερμαίς χώραίς τής 'Αμερικής, Ιδιως έν Βραζιλία και Μεξικό: 2) δημ. άνευ έννοιας, έκφρ. θωπευτική βρεφών πρός νυιρισμόν, βαυκάλισιν: **τ' άχτα του κί άράρα του**. **άραριά** | η) δημ. τό δέντρον δρύς η άρία βλ.λ. **ά. άργιά**. **άραρίκι** ύλακτώ, γαυγίζω ύποκώφως: 'Αμμών. έν λ. **φωφειν** = **άραρίκιον**, **ένι κυνών άπά τής αρ φωνής, παρ' ήμιν δ' ύλακτείν λέγεται** ». **άράριν** 'Ησ. « **άράρχην** ». **άραρινοι** 'Ησ. « **είσα παρασφηνούται λιθάρια εις τας βαγδάδας** ». **άραρισ** 'Ησ. « **ένορκος** ». **άραρισκω** | έχ θέμ. αρ κατ' αναδιπλασιασμόν, έν χρ. μόνον έν παρατ. **άράρισκε** | έν 'Οδ. **Ξ 23**, **Θεόκρ. 25.105'**: **οί λοιποί έν χρ. χρόνοι, κατά τό πλείστον έπικού, μεταβατικοί η άμετάβατοι, σχη- ματίζοντες έξ ύποθετικώ τπος άρα, ήτοι άδρ. α' άρα. άπαρφ. άρα σα μη. άρασα. άδρ. β' ήραρον, ίων. άραρον, δι. αρφ. άραρείν, μη. άραρών, μέσ. άδρ. σ' ήρασάμην, έν τή μη. άραρμένωσ | η. 'Ησιόδ. Α 320', μη. μέσ. άδρ. β' άραρμένοσ, παθ. άδρ. σ' ήρην | ού παρ' 'Ομ. μόνον γ' πληθ. άρρην | παρκα. άραρα, ίων. κ. έπ. άρρα, υπ. άρρητός έπ. θηλ. άρραυτα | 'Ησιόδ. **Θ 608** |, παρ' 'Ομ. άρα ρυτα, ούδ. άραρός | 'Ομη. **Αλ. 3.367'**, παθ. άραρ άρρηται | έν συνθ.η. 'Ησιόδ. 'Εργ. 431 |, μη. άραρ- μένωσ η άραρμένωσ | 'Απολλ. Ρ. 1789 |, ένεργ. ύπερ- συντ. άρρηειν κ. ήρρηειν | πάντες ό τύποι τού ένεργ. πληθ τού παρκα. και τού ύπερσυντ. είναι μεταβατικοί, ό δέ ένεργ. άδρ. β' είναι άμετάβατος, μόνον εις δύο ποραδείγμασ. 'Ομ. 'Ιλ. Π 262 **ώς άραρον κόρυμβας τε και άσιπίδες**, κ. 'Οδ. **Δ 777** **ό δη και πᾶσιν ένι φρεσιν ήραρειν ήμιν συναρμολόζομαι, προσαρμολόζομαι, όρέσκει, έπιδομιόμοζομαι** || **δυ. ως ένεργ. ό μέσ. άδρ. σ', συνόπτω, συνδέω**: 'Ιλ. Μ 205 **οί δ' έπει άλλήλους άραρον βόεσαι** | συνήρθησαν, συνεδέθησαν πρός άλλήλους ό μαχηταί, ώστε αι άσιπίδες ήγγιζον η μία τήν άλλην' || **η μη. άδρ. β' άρμενος** ως έπιθ. **ό εύ ήρσομένος, άρμόδιος, κατάλληλος** κ. μφ. **έτοιμος, εύχάρστος**: 'Ησιόδ. 'Εργ. 405 **κρήματα** **έν οίκω πάντ' άρμενα ποιήσασθαι**, Πίνδ. **Ο 896** **άρμενα πράξις**, Πλάτ. 'Επιγράμ. **β** **έξίνους άρμενον**, 'Απολλ. Ρ. 4.146' **άρμενος εις τόδε έργον** || γεν. συνδέω, πορασκευάω, συναρμολογώ: 'Ησιόδ. Α 320 **'Ηφιστος ποιήσε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε άραρμένους παλάμησιν**: 2) εξαρτύω, έφοδιάζω: 'Ιλ. Α 280 **νᾶ' άρασαι άρέτησιν**, αὐτ. **Β 353** **σώμασιν άρασαν άπαντας** | τούς άμφορείς' || **κ. μφ.**: 'Ιλ. **Ε 95** **ήραρε θυμόν έδω- δῆ** | | ικανοποίησεν η έτόνωσε με τροφήν εαυτόν' 3) παρασκευάζω, έτοιμάζω: 'Οδ. Π 169 **μπατήρησιν θάνατον και κήρ' άραρόντε** | **Εύστ.** « **τεχνησά- μενοι, τεκνήνατες** » | 4) προσαρμολώω, ποιώ τό συμφώνως πρός τι: 'Ιλ. Α 136 **ει μέν δώσοσι γέρας μεγάθυμοι** | **Άχαιοι, άρασαντες κατά θυμόν | σγ.όλ.** « **άρμόσαντες κατά τήν φυχήν τούτέστιν, άρε- στόν και θυμής ποιήσαντες** » | || **μφ. όλονει ποιή τι κατ' άρέσκεια, εύχαριστώ πιν**: Σοφ. 'Ηλ. 147 **έμέ γ' α' στονόσα** **άραρον φάνας**.. **δρνης άτυζόμενα** 5) ως άμπθ. κείται τό ρημ. καθ' άπά- σας τά έπομένως σημ. έν τφ ένεργ. άδρ. β' | κατά τό προηγουθέντα παραδείγματα, και κατά τούς χρόνους και τύπους, όπινες δέν έσημειώθησαν άνωτέρω ως μεταβατικοί, ήτοι κατά τόν μέσ. άδρ. β', τόν παθ. άδρ. α', τόν ένεργ. πορκα. κ. ύπερ- συντ., συναρμολογούμαι, συνδέομαι: 'Ιλ. Μ 56 **σκο- λόπεσιν**.. **όέξιν ήρήρει** | **είχε συναρμολογηθῆ** **μέ όέξιν πασάόλους'** || **ένι προσ. συναρμολό- ζομαι, συνάπτομαι, συμπικνοῦμαι**: 'Ιλ. Ν 800 **τρώες**.. **άραρότε** | **τεταγμένοι κατά συνεχομένασ σειράς,****

ἐν πυκνῇ παρατάξει! || κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν ὄμ. σμ.: αὐτ. Π.214 ἀραρον κόρυμβές τε καὶ ἀπίδες | συνηρόαθησαν, συνηροκνώθησαν, | Ὁδ.Β.342 **πίθοι ποτὶ τοίχων ἀραρότες** | τεθειμένοι κατὰ συν-εξῆ σειρὰν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀραδίασμένοι στὸν τοίχῳ | 4) μῦθ. ὁ συνηροκνωμένος ἐπαρκῶς, στερεῶς : Ἰλ.Κ.553 οὔτε φρεσὶν ἴσιν ἀρηρῶς | μὲ νόον ὄχι στερεῶς συνηροκνωμένον, ὄχι συνειτός, | Εὐρ.Μήδ.414 θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε | ἡ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς πίστις δὲν συνηρήθη εἰσέτι στερεῶς, εἶναι ἀκόμη χαλαρὰ |, Θεόδρ.25,113 θυμὸς ἀρηρῶς | 7) εἶμαι ἐφωδιισμένος : Ὁδ.Ζ.267 | ἀγορή | ρυττοὶσι λάεσισι καταρωχέεσσ' ἀραρούασι (τόπος συνηροκνώσεων ἔχων ἐπίστρωσιν ἐκ λίθων, ἐκ πλακῶν, λιθόστρωτος | 8) εἶμαι κεκοσμημέ-νος, στολισμένος : Ἰλ.Ε.744 κύνειν .. ἑκατόν πο-λίων προλέεσσ' ἀραρούασι | ἔχουσαν ὡς κοσμη-ματα παραστάσεις μαχητῶν ἑκατόν πόλεων | Πίνδ.1.229 χαρίτεσσιν ἀραρώς, Διον.Π.28 πολλῆ-σιν ἐπαυμύμῃσιν ἀρηρῶς | τεπιμηρῶς διὰ πολλῶν ἐπαυμύμῃσιν | 9) προσομοιῶσαι τι, τοῦ ταιριάζω, τοῦ ηἰγαίνω : Ἰλ.Ν.188 κνυμίδες ἐπισφυρίοις ἀρα-ρούασι, Ὁδ.Ζ.378, Ὁδ.Ε.361 ὄφρ' ἂν δούρατ' ἐν ἀρ-μωσίῃσιν ἀρήρη | ἐφ' ἔσον τὸ δόρατα στέκουν, μένουσιν στερεὰ εἰς τοὺς ἀρμούς, ὄμ. κ. π. | Ησιόδ.Α.137 κύνειν ἐπὶ κροτάφοις ἀραρούατ' | ἄπολ. ἐν τῇ μῦθ. μέσ. ἀορ. β' ἀρμενος ὁ καλῶς ἡρμοσμένος, ὁ ἔχων τὴν δέουσαν προσαρμογὴν : Ἰλ.Σ.600 τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἐξόμμενος κεραμεύς πειρή-σεται | ὄμ. ἀρμενος ἐν μῦθ. χρῆσ. ὁ εὐθετος, ὁ πρόσφορος : Ησιόδ.Ἐργ.784 ἡμέρα καύρησι γε-νέσθαι ἀρμενος | ἡμέρα πρόσφορος νὰ γεννηθῶσι κόραι, | αὐτ.Α.116 μάλα γὰρ νῶ οἱ ἀρμενα εἶπε | λίαν κατάλληλα εἰς τὴν περὶστασιν | 10) ὄμ. μῦθ. προσομοιῶσαι εἰς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τινος, ὄμ. κ. εἶμαι ἀρεστικός, μόνον ἀπαξ π. Ὀμ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Ὁδ.Δ.777 δ' ἡ καὶ πᾶσιν ἐπὶ φρεσὶν ἥρα-ρον ἦμιν | ὑπὸ πάντων ἡμῶν ἐπεδοκίμασθη |, Ησιόδ.Θ.608 ἄκοτιν, ἀραρούατ' προπίδουσι | ὑβό-υον ἀρεστίην, γυνούκα τῆς ἀρεσκίαι του, | Πλάτ. Ἐπιγραμμ.δ' ἔξνοισιν ἀρμενον | εὐχάριστον |

ἀραρόθα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κόνις ἀνθεμικινθική, χρησίμος καὶ εἰς θεραπεῖαν δερματικῶν νοσημά-των, παρασκευαζομένη ἐκ τοῦ ξυλίου καὶ τῶν σπερ-μάτων τοῦ φυτοῦ ἀνδύρα ἢ ἀραρόθα | 2) δημ. συνεκδ. τὸ φυτὸν ἀνδύρα ἢ ἀραρόθα ἢ ἀνάκαθος, **ἀραρόν** Ἦσ. «ἀγίον, βέβησον».

ἀραρότης ἐπίρρ. ἐκ τῆς μῦθ. ἀραρώς τοῦ ἀρα-ρίων βλ.λ. ἐν τῇ προσομοίῃσιν συναφεία, ἐν στε-ρεῇ συναρμογῇ | Ἦσ. «ἀρμωδίας, προσηρμοσμέ-νας, ἀρμωδόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ ἀρρεν, παγίως δέδοκται » : Εὐρ.Μήδ.1192 ἄλλ' ἀραρό-τως σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε | 2) μῦθ. προσοκόν-τως, κατὰ τὸ πρέπον : Πλάτ.Φαίδρ.240 Δ' ἀραρό-τως ὑπηρετεῖν | ὄμ. μῦθ. τὸ συγκρ. -ότερον ἢ -ώτερον : Θεμιστ.Λογ.22,270 C ἀραρότερον λέ-γειν | μετὰ μειζονος συναφείας |.

ἀραροῦτι (τὸ) δημ. τὸ παραντάμιον, ὀμυλωδῆς βροπικὴ οὐσία λαμβανομένη ἐκ τῶν κορυδωλῶδων ριζῶν τοῦ φυτοῦ μορανθία ἢ κλαμοειδῆς.
ἀραρός-ντι-ός μῦθ. παρακ. τοῦ ἀραρίσκω βλ.λ.
ἀράρισος-ον ἄξιος ὄραδς, Σουίθ. «καταράσιμος ».
ἀραρῖα (τὸ) δημ. κ. ἀραγμα βλ.λ. ὄρμος ἀπὸ πηγῆνον μέρος παρὰ τὴν ἀκτὴν κατάλληλον δι' ἀγκυροβο-λίαν, ὄρμισμα, ὄρμισκος, ἀραξοδόλι, καίκοστάσι, κεραιδοστάσι | 2) κ. ἡ πράξις τοῦ ἀράζω, ἢ προσορμίσαι | 3) ἡ προσάραξις : κατὰ τ' ἀρα-σιν αὐτ' ἴσως τὸ καίσι. στίς ἔραρες δὲ θά γλυτωσῃ. **ἀράσιος** ἄπτ. -τιω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀράζω βλ.λ. ἰων. κ. ποιητ. παρακ. ἀράσασσαν, π. Ὀμ. ἀρασεν, μέλλ. ἀράξω, ὄωρ. ἀραξῶ | Θεόδρ.2,160 | ἀρό, ἡρέα | κ.καρ. Ἐρωτοκρ.1, ἐπ. ἀραξῶ, παθ' ἀρό.

ἀράχθην, ἐπ. ἀράχθην τὸ ρ. ἐν χρήσει ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾶς κρούσεως σώματος τινος ἐπὶ ἑτέρου, διὰ τῆς ὁποίας παράγεται κρότος, κτυπὸ ἰσχυρῶς : Πίνδ.Π.4.401 ἀράσασσαν ὀπλαῖς χθόνα | ἐπὶ πο-δοβολητοῦ ἀλόγων |, Εὐρ.Εκ.1044 θύρασ ἀρά-σσειν | κρούειν | || συνεκδ. ἐπὶ κοιπετῶν ἐν ὄμ. σμ. : Αἰσχ.Προκ.1054 ὄρασσειν στέρα, - κράτα | 2) πλήττω : Ἰλ.Μ.384 ἀράσσει δὲ τετράφαλον κυ-νέην, σὺν δ' ὀσάτ' ἀραξε, Σοφ. Ἀντ.52 ὄφαις ἀρά-ξας | διὰ πληγμάτων τυφλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς |, Εὐρ.1Τ.327 ἥρασσον πέτρος | ἐλιθοδόλου | || παθ. -ομαι εἰδ. ἐπὶ τραύματος, ποιοῦμαι, προξενουμαι ὑπὸ τινος : Σοφ. Ἀντ.972 εἶδεν ἀρατόν ἑλκος ἀρα-χθέν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος | κῶδ. τυφλωθέν | 3) κτυπῶν αὐνδῆ, συναρμολογῶ : Ὁδ.Ε.248 γόμ-φοισιν δ' ἀρα τὴν γε καὶ ἀρμωσίῃσιν ἀρασεν | δι' ἥλων καὶ ἀρμῶν συνεκρότε, συνηρήνουν τὴν σχεδίαν δ' Ὀδυσσεύς | 4) ἐπὶ ἐγχόρδου μουσι-κοῦ ὄργάνου, κρούω, παίζω : Ὀρφ. Ἀργ. 384 ἀ-ράσσω κιθάραν | || συνεκδ. κ. ἐπὶ μέλους ὄπερ παίζειται δι' ἐγχόρδου μουσικοῦ ὄργάνου : Νόων.Δ.1,15 ἀρ - ὀμνον | 5) μῦθ. ἐνοχλῶ, περιόζω : Σοφ. Αἰ.725 ὀνειδίσειν ἥρασσον | ὠνειδίζων |, αὐτ.Φιλ.374 ἥρασσον κακοῖς τοῖς πάσιν | 6) δημ. ἐπὶ προ-σώπου ἡ ζῶου, ἐφορμῶ, ἀρπάξω βίαιως : Ἐρω-τοκρ.Δ.572 καὶ μετὰ χερία τῶς ἥρασσε, κί' ἄθελε νὰ τὴν πνίξῃ, αὐτ. Δ.1051 ἄσιν κἂν δ' ἄλκος εἰς τ' ἀρνία ὄντε πεινᾷ κί' ἀράσσει | 7) νεώτ. δημ. συνηθεσ. ἀράξω βλ.λ.

ἀραροσύνη (ἡ) Ἦσ. « πύλος » | παθ. ἀραροσύνη |.
ἀραροθάδες (οἱ) Ἦσ. « τὰ περὶσινὰ κλήματα ».
ἀρατ' ἀθέματα δημ. δ.γρ. ἀρατ' ἀθέματα, κ. ἀρατ' ἀθέμιτα βλ.λ. ἀσυνάρτητος περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων φλυαρίᾳ | || κατ' ἐπέκτ. ἐν σπαν. χρ. ἀνόητα ἔργα : μ' ἀρατ' ἀθέματα ὠμόρρωνε τάχα ὁ γέιτονας τῆ φάσσα τοῦ σπιτιοῦ του' πρβλ. ἀθέ-μιτος κ. ἀρητος.

ἀρατα-πέρατα δημ. κ. ἀρε- κ. ἀρρ-πέρατα φρ. ἐν ἐπαθῶ ἐξορκιστικῇ τοῦ διαβόλου κ. γεν. ἀπο-σοθητικῇ καιοῦ τινος, ὅσον νόσου, ἐχθρικής ἐνερ-γείας, βασκανίας | || φρ. πῆρε τ' ἀρατα πέρατα, ἐπὶ προσ., ἐκπατρισθεῖς, ἀνομακρυθεῖς τοῦ ἰδίου οἴκου ὀπώλετο, χάθηκε, πρβλ. ἀρατος.
ἀράτεις (οἱ) μῦθ. εἶδος συκῆς : Θεόδφρ. π. Ἄθην. 3,77 Α.

ἀρατειχεύειν Ἦσ. « καταχρᾶσθαι, οἱ δὲ στρα-τευσέσθαι ».

ἀρατιζῶ δημ. (ἀρά) παθ. ἀρό. ἀρατίσθηκα δι' ἀρῶν ἀποδώκω, καταρῶμαι τινα καὶ ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ φύγῃ μακρῶν : δ. τραγ. ἀράτιςες τοὺς ἄντρος μας φοβερέ μ' Ἀλήπασα | καὶ τὰ παι-διά μας | || παθ. -ομαι (ἀρατος) διωκόμενος ἐξαναγκάζομαι ὑ' ἀφανισθῶ, περιπίπτω εἰς ἀφα-νισμόν, εἰς ὄλεθρον | || ὄμ. μέσ. γεν. γίνομαι ἀρα-τος βλ.λ., ἀφαντος.

ἀρατικός-ἡ-όν μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἰδιάζων, ὁ πρόσ-φορος εἰς ἀράν, ἦτοι εὐχὴν ἢ κατάραν | || τὸ οὐδ. ὡς οἶσα, ὅτι ἀράται τῆς βλ.λ. : Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ. « ἀρατικά ἀπερ λέγοντες ἀρῶμεθα » | || νεώτ. ὁ δηλών, ὁ σημαίνων ἀράν, κατάραν.

ἀρατος-ον | | κ. δημ. ἰων. ἀρητος κατὰ δ. γρ. ἀρατός βλ.λ., δ. ἔρμ. ἀρητος, ἀνέκφρατος : δημ. φρ. ἀρατ' ἀθέματα βλ.λ.

ἀρατος-η-ο (2) δημ. ὁ ἐξαφανισθεῖς, ὁ γενόμε-νος ἀφαντος - ἔγινε ἀρατος.

ἀρατός-ἡ-όν (ἀράμαι) ὁ καθ' οὐ ἀπηθύθευέ τις ἀράν, ὁ καταράτος, ὁ ἐπάρατος : σχόλ. « κατα-ράσιμος » : Ἰλ.Ρ.37 ἀρατόν δὲ τοκεῖσι γόον καὶ πένθος ἄθηκας | δ.γρ. ἀρητῶν | || ὁ φοβερός : Σοφ. Ἀντ.927 ἀρατόν ἑλκος | δ. ἔρμ. ἔξ. εἰκασ. ἀρο-κτός, ἀθεραπέρατος | 2) ὁ ὄπερ οὐ πῆξάτο τις. ἐπι-θυμητός : Ἐπιγρ. ἀρατὴ καὶ σωτήριος γνώμη.

ἀρατρών (τό) Ἑπιγρ. τὸ δροτρον.
ἀραυκαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. θρωκαρία βλλ.
ἀράφαξις γλωσσ. τὸ χρυσαλάχανον βλλ.
ἀράφι (τό) δημ. (τουρκ.) τὸ ράφι βλλ.
ἀράφυλλος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν φιλλυρέα ἢ με-
 σαία (phillyrea media).
ἀράχαλος-η-ο δημ. κ. ἀραχλος βλλ. || ἐν εἰδ.
 σημ. ὁ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἀφροσύνης τολαιωρούμε-
 νος, δυστυχῶν· **ἀφσε** τὸν **ἀράχαλον** στὴν **τύχη** του.
ἀραχέλαιον (τό) ἀραχιδέλαιον βλλ.
ἀραχιδέλαιον (τό) νεώτ. τὸ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς
 ἀραχίδος ἐξαγόμενον ἔλαιον.
ἀραχιδικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀραχίδος βλλ.
 ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς· || **ἀραχιδικὸν** δέξυ
 λιπαρὸν δέξυ ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ ἔλαιου ἀραχίδος
 τῆς ὑπολείου.
ἀραχίθνα (ἡ) μγν. κ. νεώτ. βοταν. φυτὸν ὀσπριώ-
 δεσ, πιθαν. λάθρως ὁ ἀμφικαρπος· Θεόδωρ.Φ1,17.
ἀραχίτη (ἡ) νεώτ. ὀλλολοιδὲς τὸν σπερμῶτων
 ἀραχίδος βλλ. τῆς ὑπολείου.
ἀραχίς-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀραχίς κ. ἀ-
 ραχίς γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἔλλοβοκαρ-
 πων, οὗ ἐν εἶδος **ἀρ- ἡ ὑπόγειος** (atacaitis hypog-
 gea) κολλιεργεῖται ἐν θερμαῖς χώροις διὰ τὰ
 ἐδῶδима σπέρματα αὐτῆς, τὰ δημ. λεγ. σουθάνια
 ἢ ἀράπικα φιστίκια, συν. ἀραχίδα ἢ φωτοφιστικιά.
ἀραχλα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀραχνα (ἐκ παρετυμολ.)
 ἐν δυστυχίᾳ, ἐν συμφορᾷ, ἐν θλίψει καὶ καταφει-
 σίον ἐκ πένθους, εὐχρ. ἰδίως ἐν τῇ φρ. μαῦρα κ.
 ἀραχλα: τὴν πρώτη χρονιά τῆς προσφυγίας τους
 οἱ φτωχοὶ πέρασαν μαῦρα κ' ἀραχλα, - τὰ βλέπω
 δια μαῦρα κ' ἀραχλα.
ἀραχλιάζω δημ. μγν. παθ. παρακ. ἀραχλιασμέ-
 νος οἰνεῖ ἐξ ἀράς δυστυχῶς, ἐξαθλιόμενος, εἶμι
 δῖσμορος· || ἀραχλιασμένος (ὁ) ὁ λίαν τολσι-
 πωρος, κακόμοιρος, ὁ συφορασμένος· προβλ.
 ἀραχιάζω 2), ἀραχλος, ἀραχλαος.
ἀραχλος-η-ο δημ. κ. ἀράχαλος κ. ἀραχνος (ἐκ
 παρετυμολ.) ὁ δῦσμορος, οἰνεῖ ἐξ ἀράς χαλα-
 οδεῖς, ὁ ἐν συμφορᾷ καὶ πένθει ὢν, ὁ πολὺ κακο-
 τυχησμένος· ἀπόμεινε ὁ ἀραχλος χωρὶς κανένα
 στὸν κόσμον, δ.μοιρ. μάννα π' ἀφικε ἀραχλη
 καὶ διπλορφανέμηνη, Παλαιμ.Γαφ. καὶ σὸτ' σπῆτι
 τ' ἀραχλο γυρνώντας, ἀκριβὲς μασ· || συνήθ. ἐν
 φρ. μαῦρος κὶ ἀραχλος ἢ ἔρμος κὶ ἀραχλος·
 || κ. ἐν εἰδ. σημ. ἀράχαλος βλλ.
ἀράχνα (ἡ) δημ. ἡ ἀράχνη βλλ.
ἀραχναίος-α-ον κ. ἀράχνειος ὁ τῆς ἀράχνης,
 ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην ἢ προερχόμενος ἐξ αὐ-
 τῆς: ΑΠ 6,39 **ἀραχναίος** μίτος, - **ἀραχναίος** ἰστός·
 2) τὸ θηλ. ἀραχναίη ὡς οὐσα ἡ ἀράχνη: ΑΠ 9,233.
ἀράχνειος-αν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀραχναίος βλλ.:
 Βασίλ.1,55 Ε· || μγφ. ἀράχνειος πέπλος ὁ διὰ τὴν
 ἄκρην λεπτότητα προσόμοιος τῷ ἰστῷ ἀράχνης.
ἀραχνέιος-α-ο δημ. ὁ τῆς ἀράχνης, ὁ λίαν
 λεπτός, ὁ ἀράχνειος βλλ.
ἀραχνερός-ῆ-ά δημ. ἐπὶ ὑφαντῶν, ὁ προσό-
 μοιος ἰστῷ ἀράχνης.
ἀράχνη (ἡ) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀράχνα ἐντομον
 ἀπτερον, ὑπαγόμενον εἰς τὰ ἀρθροπόδα καὶ τὴν
 ὀμοταξίαν τῶν ἀραχνοειδῶν, κατασκευάζον λεπ-
 τὸν ἰστὸν ἐν ᾧ συλλασμῶναι μύσας καὶ ἄλλα ἐν-
 τομα ὡς τροφήν· δημ. δ. εἶδη ἀνυφαντῆς, ρωγα-
 λίδα, σφαλάγγι: Αλοχ. Ἀγ.1492 κείσαι δ' ἀράχνης
 ἐν ὑφάσματι, Ἀριστλ.Ζ1 555 Β 7 αὶ λεμωῖνας ἀρά-
 χνας· 2) συνεκδ. ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης, τὸ ἀρά-
 χνιον, ἀραχιά: Ἰνν.Καρδ.Ἰ, Σοφ.ἀν.286, Μηνι.3,19
 στήχη. ἐθέρθω δελεάσματα καὶ ἄθονας ὑπεκ-
 κάματα, ὡς ἀράχνην λελόγισαι, Ἐρωτόκρ. Α.1238
 ἀράχνην ἥπτεσε φίλη ἢ ἐπίσπτικα οἶα κείνη ἰδ
 ἐρωτας ἀνυφαντῆς ἢ.
ἀραχνήεις-εσσα-εν μγν. ἐπ. ὁ ἀράχνειος βλλ.:

Νίκ.Θηρ.733· || μγφ. ἐπὶ ὑφαντῶν, ἀραχνοειδής:
 αὐτ.: Αλεξ.492 **ἀραχνηεσσα** καλύπτρη (οἰνεῖ ὑπὸ
 ἀράχνης ὑφανθείσα, λίαν λεπτὴ).
ἀράχνης Ἡσ. «ἀράχνας».
ἀράχνης (ὁ) ἀντὶ ἀράχνης βλλ., τὸ σφαλαγγού-
 μι: Ἡσίοδ.Ἐργ.777 **νεῖ νήματα** ἀεροποιότητος
 ἀράχνης, Ἀριστλ.Ζ1 949,3.
ἀραχνιά (ἡ) δημ. ὁ ὑπὸ ἀράχνης κοίτεσκευ-
 ασμένος, ἠλεκτρονός που ἰστός, τὸ ἀράχνην· || κ.
 φωλεὰ ἀράχνης· συγγ. σφαλαγγουσία.
ἀραχνιάζω δημ. ἀδρ. ἀράχνασσα, μγν. παθ.
 παρακ. **ἀραχνιασμένος** βλλ. καλύπτομαι ὑπὸ
 ἰστῶν ἀράχνης, γεμίζω ἀραχνίεσ βλλ.: **ἀραχνιασαν**
οἱ γωνίεσ τοῦ κατωγιοῦ· || συνεκδ. εἶμαι ἀκά-
 θαρτος, παρημελημένος: **ἀραχνιασε** τὸ σπῆτι
 τῆς ἀπὸ τῆς τεμνελιά τῆς· 2) μγφ. (πθ ἐκ
 παρετυμολ. ἐν συμφυρῶσ σημ. μετὰ τὸ ἀραχιά-
 ζω βλλ.) ἔρειπιτομαι, ἐξβαλιόμαι, οἰνεῖ ὑπὸ ἰστῶν
 ἀράχνης καλύπτομαι: μοιρολ. **ἀραχνιασαν** τὰ
 νιάτα του τὰ κοντυλογραμμένα.
ἀράχνιασμα (τό) δημ. ἢ ἐν τιμὶ κτήρῳ ἀνέκτα-
 σις πολλῶν ἰστῶν ἀράχνης: **καθάρισε** τὸ **κατώγι**
 ἀπὸ τ' **ἀραχνιασμάτα** γεν. τὸ ἀπέτελεσμαι τοῦ
 ἀραχνιαζέω βλλ.· 2) εἰδ. ὀσθενεῖα τῆς τῶν φω-
 τῶν προερχομένη ἐξ εἶδους πινός ἀράχνης.
ἀραχνιασμένος-η-ο δημ. κ. ραχνιασμένος
 μγν. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀραχνιάζω βλλ. ὁ ὑπὸ
 ἀραχνῶν κεκαλυμμένος, ὁ γεμάτος ἀραχνίεσ·
 2) ὁ παρημελημένος, ἐγκαταλειμμένος: μοιρολ.
 τ' ἀραχνιασμένο μνήματα του, Ἐρωτόκρ.Ε 848 ὁ
 γάμος ἔχει νὰ γενῆ σὲ σπῆλια **ἀραχνιασμένα**·
 3) ἀντὶ ἀραχλιασμένος βλλ.: αὐτ.Δ 1842 ἀρα-
 χνιασμένον πόρτες (οἱ πύλαι τοῦ Ἄδου), Σολωμ.
 Φαρμοκ. Ἄδ.5 **τὸ νέο χῶμα ἀραχνιασμένο** | πέ-
 φτω χάμου καὶ φιλῶ.
ἀραχνιαστός-ῆ-ὸ δημ. ἐπὶ ὑφαντῶν ἢ πλε-
 κτῶν, ὁ διὰ τὴν λεπτήν ὑφαντὴν ἢ πλοκήν οἰνεῖ
 ὁμοίος ἰστῷ ἀράχνης: **ἀραχνιαστό** πέπλος, - **ἀ-**
ραχνιαστή θανέλλα.
ἀραχνιδαι (οἱ) νεώτ. ἄ. ἀραχνοειδῆ βλλ.
ἀραχνιδιον (τό) μγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀρά-
 χνη ἡ μικρὰ ἀράχνη: Ἰω.Χρυσα.3,514· 2) νεώτ.
 ζωολ. γένος βρουζέων τῆς οἰκογενείας τῶν κτε-
 νοστομῶν.
ἀραχνιδισμός (ὁ) νεώτ. κ. ἀραχνιδωσις βλλ.
ἀραχνιδωσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἀραχνιδισμός ἢ
 φαρμάκωσις ἢ δηλητηρίασις ἐκ δῆγματός ἀράχνης.
ἀραχνιδῆς-ῆ-ὸν Ἡσ. «ἀραχναίος» | ἀμφ. ἢ.
ἀράχνην (τὴ) κ. νεώτ. ὁ ἰστός ἀράχνης, ἡ
 ἀραχνιά· Ὄδ.Θ 280 **ἦντ' ἀράχνια** λεπτὰ, Ἀριστλ.
 Ζ1 623 Α 30· 2) νόσημα τὸ τοῦ ἐλαιοκάρπου
 Θεόδωρ.Φ1 4,14,10 «γίνεται δὲ καὶ νόσημα περὶ
 τὰς ἐλαίας **ἀράχνην** καλούμενον· φέεται γάρ
 τοῦτο καὶ διασφθέρει τὸν καρπὸν»· 3) ὑποκορ.
 τοῦ ἀράχνη, μικρὰ ἀράχνη: Ἀριστλ.Ζ1 555 Α 27·
 || νεώτ. ζῶον τῆς συνήμοραξις τῶν ἀρθροπόδων
 ἀπαντῶν εἰς πολλὰ εἶδη· τοῦτου τὸ ὄχημα εἶναι
 λίαν ἐπιπνύονον, δημ. σφαλάγγι, μαμουῖν, μπόλι,
 ἐφταλουτρού, σφαλαγγού κ. ἄ.· 4) νεώτ. ζωολ.
 γένος γαστρομυκητῶν, οἴπινες ὀμοιάζουσι πρὸς τὸν
 μικρὸν σάκκον, ἐντὸς τοῦ ὀμοίου αἰ ἀράχνηαι ἐγ-
 κλειοῦσι τὰ φά των.
ἀράχνης-ον νεώτ. ἀντὶ ἀράχνης βλλ.
ἀραχνίς-ιδος (ἡ) ἡ ἀράχνη: Ἡσ. ἐν λ. κλήρος.
ἀραχνίς-ὤω μέλλ. -ὤωσ ὑφαντῶ ἰστῶν ἀράχνης
 πέριε πινός, περιβάλλω μετ' ἀράχνια βλλ. ἢ Ἀριστλ.
 Ζ1 605 Β 10· || μέσ. -οῦμαι πληρούμαι ἀραχνίω,
 γεμίζω ἀπὸ ἀραχνίεσ, ἀραχνιάζω: αὐτ.Ζ1 625 Α Β·
 2) μγφ. πλέκω ὡς ἡ ἀράχνη, σχηματίζω τὰ ὡς
 ἰστός ἀράχνης: Ἰνν.Ὀστ.Ἰδ **ἀραχνηκὸς** τὸ ἐπιλη-
 νός φλεβίσις | «Γαλ. λεπτοῖς ἄμα καὶ πολλοῖς
 φλεβίσις ὡσπερ ἀράχνης ὑφάσματος| διαπέπλοχε » ἢ.

ἀραχνιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἀράχνην, ἰσὺν ἀράχνης: 'Ἰνπ. Ὀδοντ. 24, Ἀριστλ. Ζ1622 Β 12' 2) μτφ. ἐπὶ ὑγρῶν, τὸ σχηματίζον καθίσημα ἢ ἐπιστρώμα λεπτὸν οἰοῦναι ὡς ἰσὺν ἀράχνης: 'Ἰνπ. Κωσκ. 571 ἀραχνιώδες οὐρόν, Ἀριστλ. Ζ1583 Α 34 ἀραχνιώδες τὸ γάλα.

ἀραχνιοβριθής-ους-ές νεώτ. ὁ βριθὸν ἀραχνῶν ἢ ἀραχνῶν βλλ. || μτφ. ὁ πλῆθυνσι πεπλαυμένον ἀντιλήθειαν: ἀραχνιοβριθὴς ἐγκέφαλος. **ἀραχνιοδακτυλία** ἰή) νεώτ. ἀνατομ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιμήκυνσι τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν μετὰ λεπτοφυοῦς διαπλάσεως τῶν ὀστέων αὐτῶν.

ἀραχνόδερμα (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα ὧν τὸ δέρμα εἶναι λεπτὸν ὡς ὁ ἀράχνης ἰσός: 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκαλιφῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μεδουσοῦν.

ἀραχνόδικος ἰό) νεώτ. ζωολ. γένος διατόμων τῆς οἰκογενείας τῶν κασκινοῶν, παράσιτον ἐπὶ φυκῶν ἐν ταῖς Ἰσπανικαῖς θαλάσσαις: 2) παλαιογ. γένος τῆς ὁμοιογενείας τῶν μελοσειρῶν.

ἀραχνιοειδή ἰτὸ) νεώτ. ζωολ. βλ. ἀραχνιοειδής 3).

ἀραχνιοειδής-ές-οὐς κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος ἰσὺ ἀράχνης, ὁ δίκην ἀραχνίου βλλ., ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν οὐρῶν: 'Ἰνπ. Προγν. 12 ἀραχν. λιπαρότητα' || ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων: Γαλ. 2, 808' || ἰατρ.

ἀραχνιοειδής χιτῶν ὁ ἀμφιθλαπτοειδής χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ: 'Ἰερὸφ. π. Κελα. 7, 713' || νεώτ. ἀνατομ. **ἀραχνιοειδής μνήγις** τὸ μέσον καὶ λεπτότατον ἐκ τῶν τριῶν περιθλαπμάτων τοῦ κωτιαιοῦ μμελοῦ καὶ τοῦ ἐγκεφάλου: 2) νεώτ. κ. ὁμοιος πρὸς ἰσὺν ἀράχνης, ὅθεν ὁ λίαν λεπτός: ἀραχνιοειδὲς ὕψωμα: 3) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσα, ἐν τῇ πληθ. ἀραχνιοειδή ἰτὸ) ὁμοιοειδία τῶν ἀρθροπόδων, ζωα ἄπτερα, ἔχοντα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν θώρακα συμπεφυκτοῦς καὶ διακριθόμενα εἰς τρεῖς τύπους, τὰς ἀράχνας, τοὺς σκορπιούς καὶ τὰ ἀκάρεα.

ἀραχνιοειδής ἰό) νεώτ. ζωολ. πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ξηροδακτικῶν, τρεφόμενον ἀποκλειστικῶς δι' ἀραχνιοειδῶν βλλ. 3).

ἀραχνιοκέντητος-η-ο δημ. ὁ λεπτός καὶ διὰ λεπτότατον κεντήματος πεποικιλμένος: ἀραχνιοκέντητο μαντῆλι.

ἀραχνόκορυς ἰή) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς τάξεως τῶν ἀκτινοζῶων ζῶον ἐν τῇ Μεσογείῳ.

ἀραχνόκρινος ἰό) νεώτ. παλαιογ. γένος πελματοζῶων κρινοειδῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν γαστεροκομίδων.

ἀραχνοκουστήτης ἰό) νεώτ. παλαιογ. γένος κυστοειδῶν πελματοζῶων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐξιοσφαιριτιδῶν.

ἀραχνολογία ἰή) νεώτ. ζωολ. κλάδος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενος περὶ τῶν ἀραχνιοειδῶν βλλ.

ἀραχνολυσίη ἰή) νεώτ. χημ. τοξίνη λαμβανόμενη διὰ συνανατριβῆς τῆς ἀράχνης ερεῖτα διάδεγμα ἰδημ. ρωγαλίδης: 1) μετὰ διαλύματος χλωρίουχοῦ νατρίου ἐνέχοντας τολονόλην.

ἀραχνομαχία ἰή) μάχη ἀραχνῶν Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρ.

ἀραχνομορφία ἰτὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν κανοβριδῶν.

ἀραχνομορφίζω νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τοῦ ἀβροσίου τῶν ἀσκομυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν δισκομυκήτων φέρον νηματοειδεῖς ἀποφύσεις.

ἀραχνόπλακτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ ἀράχνης ὑφανθείς: 2) μτφ. ἐπὶ ὕφαντῶν ἢ πλεκτῶν, ὁ λίαν λεπτὴν ὑφανσιν ἢ πλοκὴν ἔχων, ὁ προσόμοιος ἰσὺ ἀράχνης, ἄ. ἀραχνόφρατος.

ἀραχνόποιος-οδος ἰό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν βροούων ἰθαγενῆς τῆς Νέας Γουινέας.

ἀραχνος ἰό) ἡ ἀράχνης βλλ., ἢ ἀράχνη: Αἰσχ. Ἰκ. 887 μάλα δ' ἀγει, ἀραχνος ὡς βάδην, θναρ ἄνω μέλαν.

ἀραχνος-η-ο ἰτὸ) δημ. ἀντὶ ἀραχλοσ βλλ.

ἀραχνός-ἡ-ό δημ. ὁ ἀραχνασμένος βλλ.: μοιρολ. ἐτένα τρῶει ἡ μαύρη γῆς καὶ τ' ἀραχνὸ τὸ χῶμα: 2) τὸ οὐδ'. ἀραχνὸ ὡς οὐσα, τὸ σκαλοκῆθραῖον πῶμα.

ἀραχνόσκαλον ἰτὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων.

ἀραχνοσκεπής-ους-ές νεώτ. δημ. ἀραχνόσκαπος ὁ κεκαλυμμένος δι' ἰσῶν ἀράχνης, ποῦ εἶναι σκεπασμένος μετὰ ἀραχνίως βλλ.

ἀραχνόσκεπος-η-ο δημ. ἀραχνοσκεπής βλλ.

ἀραχνόσκουπα ἰή) δημ. σάρωθρον προσηπτημένον εἰς ἐπιμήκη κοντὸν διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἰσῶν ἀράχνης.

ἀραχνοστήμων ὕψωμα ἰτὸ) νεώτ. ὕψωμα οὐ οἱ στήμονες ἔχουσι συνυφανθῆ ὡς ἰσὸς ἀράχνης.

ἀραχνοτροφεῖον ἰτὸ) νεώτ. μέρος ἐπιστημονικοῦ εργαστηρίου ἐν ᾧ τρέφονται ἀράχνηαι: 2) μτφ. μέρος ἢ διαμέρισμα οἰκοδομῆς, οὐ ἀμελείται ὁ καθαρισμός καὶ ἐν ᾧ ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχουσι πολλὰ ἀράχνηαι: τὰ δημόσια γραφεῖα κατήνησαν ἀραχνοτροφεῖα.

ἀραχνόφρατος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὑφανσιν λεπτὴν ὡς ἰσὸς ἀράχνης: ἀραχνόφρατος πέπλος δημ. ἀραχνόφρατος βλλ.

ἀραχνόφτης-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λεπτός ὡς ἰσὸς ἀράχνης, ὁ ἀραχνόφρατος: Φιλ. 1, 666, 5 ἀραχνόφτης ἀμπελόχων, Εὐσ. Εὐάγγ. Πρ. 8, 389 Α ἀραχνόφτης στρωμαῖ.

ἀραχνόφρατος-η-ο δημ. ὁ ἀραχνόφρατος, ὁ λεπτός ὡς ἰσὸς ἀράχνης: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 21 ταχυνίτρα τ' ἀραχνόφρατος μαγνάδι ἡ χύτρα γοργοπλέκει στῆ σιγῇ.

ἀραχνόφρατος-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἀραχνιοειδής βλλ.: Ἀριστλ. Ζ15, 23, 2' || νεώτ. κ. μτφ. ὁ οἰοῦναι τὴν ἀνοχὴν ἰσού ἀράχνης ἔχων, ὅπως ἀσθενής: ἀραχνόφτης ὕψωμα, - ἀραχνόφτης ἐπιχέρισμα.

ἀραχνόφται-όμαι μσν. ὑφαίνω ἰσὺν ἀράχνης: Εὐστ. σχόλ. Ἰλ. 285, 41 ζῶφται ὑπὸ ὀρόφου ἀραχνόφται.

ἀραχνός ἰό) ἡ μτγν. ἀντὶ ἀρακος βλλ.

ἀραχος-η-ο ἰτὸ) δημ. ὁ ἀβαθής, ὁ ἀνάρηος, ὁ ρηχός: σὲ τόσο ἀραχα νερά δὲν μπορεῖ ν' ἀράξῃ τὸ καίκι.

ἀραφ-αδος ἰό) ἐν ἐπιθ. χρ. ἀντὶ ἀράδιος ἢ ἀραδικός: Παι. Δελεφ. 11, Νόν. Δ 36, 326.

ἀράω ἔπιγρ. ἀντὶ ἀρόω-ω βλλ. ὀργῶν, ἀναστρέφω τὸ χῶματα: Πίνιακ. Ἡρακλεωτ. 1, 133 οὐδὲ τὰς ὀδῶς τὰς ἀποδεδειγμένας ἀρασάντι οὐδὲ συνέρχονται, οὐδὲ κωλύσονται πορεύεσθαι.

ἀράωρα δημ. ἐπιτακτικὸς ἔκφερ. λ. ἐν τῇ φρ. ἀράωρα - παράωρα παρακαίρω.

ἀρβακία ἰή) νεώτ. ζωολ. γένος ἔκινων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρβακιδῶν: 2) παλαιογ. γένος θαλασσοειδῶν ζῶων τῆς τριτογενεῖας περιόδου.

ἀρβακιδεῖαι ἰο) νεώτ. ζωολ. ἔκινωδερμα τῆς τάξεως τῶν ἔκινων.

ἀρβάκις Ἡσ. « ὀλιγάκις ».

ἀρβάλη Ἡσ. « τῆγων ὀστράκινον. Ταρντίνοι ».

ἀρβάλημα ἰτὸ) δημ. κ. ἀρβαλιτὸ κ. ἀρβαλιτὸ ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως ἢ τῆς πλήξεως ἀρβαλιῶν ἢτοι μεταλλίων λαθῶν λεβήτων παραγόμενος κρότος: 2) συνεκδ. ὁ πολλὸς κρότος, ὁ ἐκκωφαντικὸς θρόδους ὄσον ἐκ βιαίας μετακινήσεως πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ: μετὰ τὸ ἀρβάλημα ποῦ 'καναν οἱ διπλανοὶ δὲν μπόρεσα πιά νὰ κοιμηθῶ.

ἀρβαλιτὸ ἰτὸ) τὸ ἀρβαλιτὸ βλλ.

ἀρβαλί ἰτὸ) ἡ κινήτῃ, ἰδίως μεταλλίην λαθὴ λέβητος, συγγ. πιαστήρ.

ἀρβαλιζω δημ. ἀρβαλῶ βλλ.

ἀρβανιθῶ-ῶα δημ. κ. ἀρβανιζῶ κάμνω κρότον με ἀρβανιθῶ βλ. 2) συνεκδ. μετακινῶν θορυβώδεις πράγματα, προκάλω ζωνηρὸν κρότον, ὀχληρώς διὰ τοῦς ἄλλους θορυβῶ.

ἀρβανιτάκι [τό] δημ. ὁ μικρὸς ἀρβανίτης (ἀλβανός) τὸ ἀρβανιτόπουλο. || θαυπητικός κ. ἐν ἀγάθῃ σημ. ὁ χριστιανὸς ἀρβανίτης πολεμιστῆς : δ. τραγ. ἐμεῖς τ' ἀρβανιτάκια δὲν μπεγαίνζουμε | **φοδάρεις πασαλίδικες καὶ ταξίματα**.

ἀρβανιτήης [ό] δημ. θηλ. -ισσα ὁ ἄλβανὸς τὴν ἐθνότητα ἢ τὴν καταγωγήν θθ. κυρίως ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ κατὰ παρέκτ. ὁ παλαιὸθεν Ἰλλυρικὴς καταγωγῆς ἢ κ. ὁ παρεμφαρμένον τι ἀλβανικὸν ἴδιωμα συνήθως λαλῶν Ἑλλήν κ. ἐν Ἑλλάδι βιών : οἱ ἀρβανίτες ἔκαναν βασιλεία, - στὰ χωριά τῆς Ἀττικῆς εἶναι πολλοὶ ἀρβανίτες. 2) ἐν ἐπιθετ. χρ. ὁ σκαϊὸς καὶ σκληρὸς, ὁ ἀρπακτικός, ὁ βίβη ἀδικῶν (ἢ μετὰπτωσις ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κατ' ἀκολουθίαν τῶν παλαιῶθεν ληστρικῶν ἐπιδρομῶν τῶν τουρκαλλῶν εἰς ἑλληνικὰς χώρας) : στὴ μοιρασιά μας πᾶνω ἀποδείχτηκε ἀρβανιτής, - μοῦ τὸ πήρε σάν ἀρβανιτής, παροϊμ. φρ. οἱ ἀρβανίτες τὸ χυγνε, τούτο νὰ μοῦ τὸ δίνης κ' ἐκεῖνο νὰ σοῦ τὸ παίρνω' || ὄμ. ὁ ὄγαν μνηστικός, ὁ ἐν τῇ ἔχθρα πείσμων, ὁ ἐκδιηκτικὸς, ὁ ἀδυσώπητος : μὴ γιναστάζετε σάν ἀρβανίτες, παροϊμ. ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀρβανιτής. || ὄμ. ὁ ρυπαρὸς, ὁ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος ἀμελῶν : παροϊμ. ἀρβανιτής νίβεται, ἢ ποδιά του χυραίται. 3) συνεκδ. μτφ. ἐν ἐπιθετ. χρ. ἐπὶ σιδηρῶν σκευῶν κ. ἐπὶ κλιβάνων, ὁ ἐκ πυρᾶς ὑπέρθερμος : λησιμῶντες στὴ φωτιά τὸ σιδερό κ' ἔγινε ἀρβανιτής, - ἔκαψε τὸ φούρνο καὶ τὸν ἔκανε ἀρβανιτή. 4) ἐν Ἠπειρῷ, ὁ βόρειος ἄνεμος : ὁ ἀρβανίτης ὀλοθδομάδος ριμαξε τὰ βλάστα.

ἀρβανιτιά [ή] δημ. παλαιστ. κ. ἀρβανι[ε]ία περιληπτ. ἢ ἀλβανικὴ ἐθνότης : σηκώθηκε ἀλάκερη ἢ ἀρβανιτιά | ἐπανεστάτησε, ἔξηγέρθη | || ἢ ἡ χώρα τῶν ἄλβανῶν, ἢ Ἰλλυρία' || εἶδ. τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀλβανόφωνοι Ἕλληνες' ἢ λ. κ. ὡς τοπωνυμικῶν. 2) στίφος ἐπιδρομῶν ἄλβανῶν : ἔπεσε τότες ἀρβανιτιά στὴ Ρούμελη καὶ ρήμαξε πολλὰ χωριά, - παροϊμ. ἀρβανιτιά πέρασε, χορτάρι δὲν ἐφύτρωσε. 3) μτφ. ἢ ἀγροικία, ἢ σκαϊότης, πρθλ. ἀρβανιτής, ἀρβανιτικός, ἀρβανιτουριά.

ἀρβανιτικός-η-ο ὁ ἄλβανικός, ὁ εἰς ἄλβανὸν (ἀρβανίτην) ἀνήκων ἢ παρ' ἄλβανοῖς ἐν χρήσει ὢν : ἀρβανιτικά χτήματα, - ἀρβανιτικές πιστόλες, - ἀρβανιτικά συνήθεια' || παλλάκι ἐν ἐπικριτικῇ χρ. : ἀρβανιτικό γινάτι | πεισμονὴ συναφῆς βιαϊότητι, ἐκδιηκτικότης |, - ἀρβανιτικό μπουφίνι | ὀργῇ παρὰφθορος, μανιώδης, θηριώδης | κ. ἀπλώς τ' ἀρβανιτικό | ἐν ὄμ. σημ. |, φρ. τὸν ἔπιασε τ' ἀρβανιτικό, - ἀρβανιτικό κεφάλι (ὁ ἰσχυροσύνων, ὁ ἐμμένον εἰς τὰς γνώμας ἢ ἀντιλήψεις τοῦ ἔστω καὶ προδῆλος παραλόγος, ἄ. ἐν ἠπιωτέρω χαρακτηρισμῷ κεφάλι ἀγύριστο |, - ἀρβανιτικὸ μοιράσι, ἢ ἀδικός, ἄνισος, μετὰ πλεονεξίας γενομένη διανομὴ κερδῶν' || μτφ. ἀρβανιτικὴ φωτιά, ἢ μεγάλη, ἢ ὑπερβολικῶς θερμαινόμενα πυρὰ. 2) ὡς οὐσα. εἶδος χοροῦ παρεμφεροῦς τῇ ἀρχαίᾳ κυρρίχῃ πρθλ. χασάπικος.

ἀρβανιτοπαῖδι [τό] δημ. ὁ ἀλβανόπαῖς.

ἀρβανιτόπουλο [τό] δημ. ὁ ἀλβανόπουλος.

ἀρβανιτουριά [ή] δημ. περιληπτ. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀλβανικὴν ἐθνότητα, τὸ σύνολον τῶν Ἑλλανδῶν, ἄ. συνήθεστ. ἢ ἀρβανιτιά βλ. 2) πολλοὶ ἀλβανοί, ἴδιως τουρκαλλοί, συμδιούνητες ἐν τῷ τόπῳ, ἢ στίφη Ἑλλανδῶν ἐπιδρομῶν : ἀπὸ τὰ παλιά τὰ χρόνια ἢ ἀρβανιτουριά ἦρε καὶ κόνεψε δίπλα στὸ χωριὸ μας, - πλάκωσε ἢ ἀρβανιτουριά | ἐπέδραμε στίφος τουρκαλλανδῶν' | 3) ἡ ὀλιγωρία

καθαριότητος ἐν τῇ βίωσει, ἢ ρυπαρότης : ἢ ἀρβανιτουριά σου θὰ σέ φερίασθ, κακομοῖρα.

ἀρβανιτσοῦρι [τό] χωρίον κατοικοῦμενον ὑπὸ Ἑλλανδῶν ἢ ἀλβανοφώνων Ἑλλήνων : τ' ἀρβανιτσοῦρια τῆς Ἀττικῆς.

ἀρβανιζῶ δημ. κ. ἀρβελιάζω κόπτω, ὀμολώνω, ἰσομετρῶ χωρίζω, τεμαχίζω' εὐχρηστον ἐπὶ κρέατος ἢ ἄ. πράγμ. ἀνήθως τεμνομένου' πρθλ. παρατασιάζω, κομματιάζω.

ἀρβελιστήρι [τό] δημ. βορεία πλατυμάχαιρα, δι' ἧς τεμαχίζεται ἢ κατατέμνεται (λιανίζεται) τὸ κρέας, ἄ. κρεατοκόπι, σατήρι, σατήρα, τσατίγρο, τσατίρο κ. τσατάλα, πρθλ. ἀρβηλος |.

ἀρβελιστός-ή-ό δημ. ὁ καταταμῆς ἢ κατατεμνόμενος, τεμαχίζόμενος' πρθλ. ἀρβελιστήρι.

ἀρβηλας [ό] τὸ φωτὸν ἀσφρόδελος ὁ μικροκαρπὸς ἢ κλασώδης, ἄ. ἀσφρόδελος, ἀσφρόδουκλας, σπερδοῦκλι, σφεντύλι, σπουρτούλα, ἀσκέλλα, ἄκαρόνι.

ἀρβηλι [τό] δημ. μικρὸς ἀρβηλος βλ. μικρὰ μάχαιρα ἐν χρήσει τῆς κοπῆν σπαφυλῶν ἀπὸ τοῦ κλημάτος.

ἀρβηλος [ό] κυκλωτέρης σκυτοτομικῶν μαχαίριον' σχόλ. Νικ. Οἰκ. 423 « τὸ κυκλωτέρη σιδήριον, οἷς οἱ σκυτοτομῶν τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα » || EM « ἀρβηλον σμίλον σκυτικῶν περιφερῆς, ἐστὶ δὲ καὶ ὄπλον. » 2) ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, σχῆμα ἀποτελούμενον ἐξ ἡμικυκλίου ἔχοντος ἐγγεγραμμένα δύο ἕτερα ἡμικυκλῖα ἐφαπτόμενα κατὰ τὸ ἐν μὲν ἄκρον αὐτῶν πρὸς τὰ ἐκπότερωθεν ἄκρα τῆς καμπύλης τοῦ ἡμικυκλίου, κατὰ τὸ ἔτερον δὲ ἄκρον αὐτῶν συμπιπτόντα ἐν ἐπαφῇ εἰς τὸ κέντρον τῆς γεγραμμένης διαμέτρου τοῦ περιγεγραμμένου (ἴτοι περιβάλλοντος αὐτὰ ἡμικυκλίου) : Πάπυ. 208, 12.

ἀρβηλοε [ή] νεώτ. παλαιός, γένος τρωακτικῶν θηλαστικῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν μουσειῶν.

ἀρβηλοκίτη [α] νεώτ. ζῴον. ὑποομοιογενεῖα τρωακτικῶν θηλαστικῶν τῆς ὀμοιογεν. τῶν μουσειῶν ἀπαντώσα καὶ ἐν ἀπολιθώσει τῆς τετρατογενοῦς περιόδου.

ἀρβιλιά [τό] δημ. κ. ἀρβιλιάτ' τὸ χονδρὸν καὶ ἀνωμόλας κυρτὸν κουσὸξυλον, τὸ στραβοκούτσουρο, στραβοξυλο : ἔχωρίσε ἀρβιλία γιὰ τὸ φούρνο, φρ. στέκεται σάν ἀρβίλι ἢ ἀρβιλιάτ' | κερνήτων καὶ ἀκινήτων, σάν κούτσουρο |.

ἀρβιλινῆ Ἡσα. « διεσπός, ἀραιόν, ἐλαφρόν ».

ἀρβῶν Ἡσα. « διεσπός, ἀραιόν, ἐλαφρόν ».

ἀρβουτίνη [ή] νεώτ. φάρμακ. οὐσία ἐκ τοῦ ἀφειφήματος τῶν φύλλων τῶ φυτόυ ἀρβουτός βλ. χρησιμείουσα ὡς φάρμακον διουρητικόν.

ἀρβουτός [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν δικτυληδόνων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρικοειδῶν.

ἀρβύκη Ἡσα. « ἀρβύκη τοῦ ὑποδήματος ».

ἀρβύλα [τό] δημ. τὰ ὑποδήματα τῶν στρασιωτῶν, αἱ ἀρβύλαι βλ.

ἀρβύλα [ή] δημ. ἢ ἀρβύλη βλ.

ἀρβυλάκιον [τό] κατάσταμα ἐνθα κατασκευάζονται ἢ πλωθύνται ἀρβύλαι βλ. : ἔκλεισεν ὄλα τ' ἀρβυλάκια.

ἀρβυλάς [ό] δημ. ὁ ἀρβυλοπίος βλ.

ἀρβύλα [ή] κ. νεώτ. κ. ἀρβυλίς, νεώτ. δημ. ἀρβυλ(ν), κ. ἀρβύλα [ή] ὀδόμημα ἐξικνούμενον μέχρι τῶν σφυρῶν, ὄπερ ἐφόρουσι οἱ χωρικοί, οἱ κηνητοὶ καὶ οἱ ὀδοποροί : Αἰσχ. Ἀγ. 944 ὑπαί τις ἀρβύλας λύει τάχος, Εὐρ. Ὀρ. 1470, Ἰνπ. Ἀρθ. 62 πηλοπῆτιδες ἀρβύλαι' || νεώτ. εἶδος ὑποδημάτων ἐν χρήσει παρὰ τὸν στρατόν, ἐχόντων ἐκατέρωθεν περυγία ἐνούμενα δι' ἱμάντων. 2) ἢ θέσις ἐν ἴστατο ὁ ἠνιοκῶν ἄρμα : Εὐρ. Ἰνπ. 1189 αὐταῖσιν ἀρβύλασιν ἀρμόσας πόδα' Εὐστ. « ἐτὸ περὶ τῆς ἄνταγ μέρους, ἐνθα ἢ τοῦ ἠνιοκῶ, σπῆσις ἐστίν ». **ἀρβυλικός-ή-όν** Ἐπιρ. ὁ τῆς ἀρβύλης.

ἀρβυλίς-ιδος (ἡ) μτν. ἡ ὀρβύλη βλ.λ.: Θεόδωρ. 7,26 λίθος.. ἀρβυλίδουσι αἰεῖδι.

ἀρβυλα (ἡ) δημ. ὀρβύλη βλ. λ.

ἀρβυλοποιεῖον (ἡ) νεώτ. ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἀρβύλαι βλ. λ., ἀρβυλάδικο.

ἀρβυλοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστής ἀρβυλῶν βλ.λ., ὁ ἀρβυλῶς.

ἀρβυλοπτερός-ον μτν. ὁ ἔχων ὑποπτερούς ἀρβύλας, ἐπιθ. τοῦ Περασεῶς: Λυκόφωρ 839.

ἀρβυλοφόρος (ὁ) νεώτ. ὁ φορῶν ἀρβύλας.

ἀρβύλα ἴδιον ἴδιον (ἡ) δημ. ἀρβυλλίδα).

ἀργά ἐπίρρ. μον., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. ἀργότερον-α ἀνευ σπουδῆς, βραδέως, σιγά: τρώγει, -περπατᾷ **ἀργά**, ἀνιθ. βιαστικά, γρήγορα

2) κατ' ἀραιά διαστήματα χρόνου, σπανίως: φρ. **ἀργά** καί ποῦ

3) μετὰ τὴν παρελθούσης κα- νονικῆς ἀφάρ, ταῦ προσήκοντος χρόνου, οὐχὶ ἐπι- κείρου, παράκαιρα, πρόωρα, ἐξῆρας: παροίμ. **κάλλιο ἀργά** παρά ποτὲ, -πρόσεξε γιατί κατόπιν θά εἶναι ἀργά (ὅταν παρέλθῃ ὁ καιρός, πάσα μετάνοια θά ἀποθῆ εἰς μάτην), - πῆγε στή δου- λειῶ τοῦ ἀργά, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 145,2 πῶρχειται **ἀργά** τ' ἀποταχῶ, καί πρόωρα τὸ γίωμα

4) κα- τὰ τὴν ἐσπερῶν, τὸ βραδινό, ὀδοποδίδις: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 3,2 κλαίγοντο ἀργά, κλαίγοντο ταχιά, κλαίγοντο τὸ μεσημέρι, Σολωμ. Ξανθ. 2 τὴν εἶδα τὴν Ξανθούλα | τὴν εἶδα φές ἀργά, πρβλ. κ. τ' ἀργό, τ' ἀγαθῶν || μουσ. ἀργά βραδεία ρυθμικῆ ἀγωγή, ἀργάτα ἡ βραδυτότη ρυθμικῆ ἀγωγῆ.

ἀργάδες ἴδιον ἴδιον (ἡ) δημ. εἶδος φυτοῦ, καὶ ἀργαὶ γυναίκες.

ἀργάεις ὄρω. ὁ ἀργήεις βλ. λ.

ἀργάζω δημ. ἀόρ. ἀργάσα, παθ. ἀργάστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀργασμένος κατεργάζομαι δέρ- ματα, βυρσοδεφῶ: παροίμ. ἂν δὲν τ' ἀργάσης τὸ πετό, παπούτσι δὲν τὸ κᾶνεῖς | ἂν δὲν πάθῃ τις πολλά, δὲν συνετίζεται |

2) μτφ. ἀμφ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου δερματός, σκληρύνομαι, ροζιά- ζω: ἀργασαντά χέρια μου ἀπὸ τὸ τσαπί, - ἀπὸ τὸ σκάφε σκάφε, - ἀπὸ τὸ πριόνι κττ.: 3) μτφ. δέρω πολύ: τὸν ἀργασαν σὸ ἐξόλο, - τοῦ ἀρ- γασσαν τὸ τομέρι |

4) ἀμφ. ἐργάζομαι ἢ ἐν νῶ ἔχω τι, σχεδιάζω τι, ἴδιως κακόν: παροίμ. ἄλλ' ἀργάξει ὁ βούβαλος κι' ἄλλα ὁ βουθαλάρος, - ἄλλα ἀργάξει ὁ νοῦς κι' ἄλλα φέρνει ἡ πράξη |

5) μέσ. κ. παθ. -ομαι βυρσοδεφόμεθα, ὑφίσταμαι ἐπέεργασίαν βυρσοδεφικὴν | τὸ πεταὶ αὐτὸ δὲν ἀρ- γάζεται καλά, - τὰ γάντια γίνονται ἀπὸ πεταὶ καλά ἀργασμένο |

6) (ἀργῶ) ξηραίνομαι ὀλοσχερῶς, ἐπὶ ἀγρῶν: στειρέφω ὀλοτελα τὰ νερά κι' ἀρ- γασάν ὄλα τὰ χωράφια ἕνα γύρω |

7) ἀργα- σμένος ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ ἀροτριωθείς |

8) εἶδ. μτφ. ἀρ- γασμένος ὁ ἐντριβής, ὁ πολύπειρος, ὁ πολυπαθής.

ἀργαθο (ἡ) δημ. σχολῆνον ἀραιὸν πλέγμα, χρη- σιμοποιούμενον πρὸς περιτύλιξιν καὶ συγκράτησιν (δεματάσιμα) ἀχύρων κατὰ τὴν μεταφορὸν τούτων.

ἀργαῖνω λευκαίνω, ἀσπρίζω: Εὐρ. ἀν. 74, Ὀππ. Κυν. 3,299 γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολὶ ραθάμνη | | κ. παθ. λευκαίνομαι, γίνομαι ἀσπρος: Νῶν. Δ. 34,145 οὐδὲ μέτωπα πεφυρμένα λευκάδι γόφω, ὡς πάρος, ἀργαίνοντα.

ἀργαίος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τὸν αστυριδῶν ἀπαντῶν εἰς ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν Εὐρώπην.

ἀργάλας (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐμμεγέ- θων τῆς οἰκογεν. τῶν πελαργῶν ἀπαντῶν εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν.

ἀργαλίην (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ὀργανικὴ σκευα- σία ἀργύρου, χρησιμοποιομένη εἰς τὴν θεραπείαν τῶν παθήσεων τῶν οὖρουγεννητικῶν ὀργάνων, τῶν δερματικῶν παθήσεων κτλ.

ἀργαλείο (ἡ) δημ. ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ ραδιοῦρο- γος, ὁ πρὸς σκάνδαλον τὸ τῶν ἄλλων ἐπιφύογα

διερευνῶν, ὁ πειρακτικός, ὁ σκανταλιάρης, ὁ πει- ρασμός, τὸ πειραχτήρι.

ἀργαλείο (ἡ) δημ. ἀργαλείος βλ. λ.

ἀργαλεῖον (ἡ) μτν. κ. μον. τὸ ἐργαλεῖον βλ. λ., ἢ λ. ἴδιως ἐν χρ. προκειμένου περὶ εἰδικῶν πινῶν ἐργαστηριακῶν σκευῶν, ἀγγείων, λεβήτων, δια- κλυστῶν κττ.: Μυρεφόρ π. Αντιδ. ἐν Κωδ. 194 πάν- τα ταῦτα θές σὺν τῶ σὺν ἂν τῶ ἀργαλείω καὶ βράσας ταῦτα., αὐτ. 505 ἐμβαλε ἔσωθεν εἰς τὸ λεγόμενον ἀργαλεῖον.

ἀργαλεῖος (ὁ) δημ. δ. γρ. ἀργαλῖος κ. ἀργα- λειός (ἡ) ὄφρατικός ἴστος, ὁ ἐργαλεῖος, ἴστος τὸ κατ' ἔξοχον ἐργαλεῖον, τὸ γῆς τακαιοουργίας, τὸ δὲ οὐ γίνεται ἡ ὕφανσις, ἀ. ἀργαστήρι, κρε- βατιῆ, κρεβατιῶν | | ἀργαλῖος πανήσιος ὁ ἐπι- κρατέστερος ἐν Ἑλλάδι ὕφαντικός ἴστος, τοῦ ὁποῖου δύο εἶδη, ὁ ἀργαλεῖος τοῦ λάκκου καὶ ὁ ριχτός ἔχων τὸν στήμονα (στημόν) ἀριζοντίας ἀργαλῖος ἀντρομιθήσιος ἔχων τὸν στήμονα κα- θέτως ὡς ὁ τῶν ἀρχαίων ἴστος, ὁ λεγ. π. μτν. κ. ὀρθιος ἴστος, ἐν χρ. κυρίως διὰ χονδρὰ ὕφαντά (ἀντρομιθῆς, ταγάρια | κ. ἀργαλῖος χαρσρήσιος ἀπλούστερος τῶν δύο ἄλλων ἐν τῇ συνθεσῇ τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ καὶ ἐν χρῆσιν κυρίως πρὸς ὕ- φανσιν ἀραιῶν ἐξ εὐτελεστέρου νήματος ὕφαντων, ἴδιως λινάσιος βλ. λ.: παροίμ. τὸ κἀνθημα ξε- φάντωμα κι' ἡ ρόκα γιά σεργιάνι | μὰ ὁ ἀργα- λῖος εἶναι σκαλιστῆ, σκαλιστῆ πολὺ μεγάλη, δ. τραγ. μαλαματένιο τ' ἀργαλείο καὶ φιλάντιο τὸ χτένι, Κρυστ. Ἀγροστ. τρ. | μὰ λυγερῆ στὸν ἀργα- λειὸ ὕφαινε τὰ προκία τῆς.

ἀργαλεῖος-α-ον κ. μον. χαλεπός, ἐπίπονος, βαρῦς, ἀφόρητος, ἀδυνάτος: Ἰλ. Α. 3 Ζεὺς δ' Ἐ- ριδα προΐαλλε.. ἀργαλεῖον, Ὀδ. Ν. 795 οἱ δ' ἴσαν ἀργαλεῶν ὄνευμα ἀτάλαντοι ἀέλλη, Ἀριστοφ. Πλ. 1 ὡς ἀργαλεῶν πρᾶγμ' ἔστιν, δοῦλον γενέ- σθαι, Ξεν. Ἰερ. 6,4 πῶς οὐκ ἀργαλεῖον ἔστι πρᾶγμα; || συγκρ. -ώτερος: Ἰλ. Ο. 121 μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος.. χόλος || ἄπερ. -ώτατος: Φιλ. 2,300

2) χαλεπός, ἀνιστός, ὄκληρος, ἐνο- χλητικός, ἐπὶ προσώπ.: Θεογ. 1208, Ἐμπ. 115,8, Ἀ- ριστοφ. Νεφ. 450 μισρός, στρόφις, ἀργαλέος || ἐν ἀπροσ. ἔκορ. ἀργαλεῶν ἔστι μετὰ ὄστ. κ. ἀ- παρω. εἶναι χαλεπὸν, δύσκολον, ὄκληρον: Ἰλ. Ρ. 252 ἀργαλεῶν δὲ μοι ἔστι διασκοπιῖσθαι ἔκα- στον ἡγεμόνων.

ἀργαλέτης-πος (ἡ) μτν. κ. μον. ἡ χαλεπό- της, ἡ δυσκολία | 2) ἡ ὑπό τιος ἐνόχλησις: Φιλ. 1,346, Εὐστ. Ἰλ. 892,23.

ἀργαλεῖω δημ. κινῶ ἄνω κάτω τοὺς πόδας, ὡς ἐν τῶ ἀρσάλει βλ. λ.: ὄλο κι' ἀργαλεῖεις τὰ ποδάρια σου | 2) ἀντὶ χαρκαλεῶν βλ. λ., ἀνα- διφῶ πρόγραμμα, σκευή, ἐπιπλα κττ. ἀσκόπως ἢ ἴνα εὐρῶ τὸ ζητούμενον: τί ἀργαλεῖεις καθέ- ρε τὰ μασοῦλα; | 3) μτφ. ραδιοῦργιᾶ, ἐξιχνι- αζῶ, ἀνακινῶ σκάνδαλα: δουλεῖται τὸ χεῖ ν' ἀρ- γαλεῖον τὸν ἔνα καὶ τὸν ἄλλο.

ἀργαλέως ἐπίρρ. δυσκῆλως: ΑΠ 9,499.

ἀργαλί (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μυρμηκασκίων ἀρτιποδακτύλων τῆς ὀμοιογεν. τῶν κοιλοκέρων, ἀπαντῶν εἰς τὰ ὄρη τῆς Β. Ρωσσίας.

ἀργαλίσιος μτν. ἀργολῖος βλ. λ.

ἀργαλικόν (ἡ) μον. ὕσκαμας βλ. λ.: Ἰερα- κισσόφ. 2,3 ἀργαλικὸ βίζαν ἦγον ὕσκαμάου.. δῶσιεις τοῦτ' ἠγαίν.

ἀργαλίον (ἡ) Πάπ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐργαλεῖον, ἀργαλεῖον βλ. λ.

ἀργαλίος αἰολ. ἀργαλέος βλ. λ.: Ἰλ. ἀ. ἀν. 86 Β καὶ κ. Φίωας τὰν κεφάλαν ἀργαλίαν ἔχοις | ἴδιον. ἀντὶ ἀργαλεῶν |

ἀργανέλαιον (ἡ) δημ. ἐλαιον ἐξαγοόμενον ἐκ τῶν πυρήνων τοῦ καρποῦ τῆς ἀργανίας βλ. λ.

ἀργανάλλο (τό) δημ. ναυτ. μικρόν βαρούλκον χραισμαῖον πρὸς ὀνέλικμον τῆς ἀγκύρας, ὄνισκος, **ἀργανία** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος συμπετάλων δικτυληθόνων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σαπιτωδῶν περιλαμβανόν ἐν μόνον εἶδος **ἀργανία** τὸ σιδηρόξυλον.

ἀργανιά (ἡ) δημ. ἄ. ριγανιά τὸ φυτὸν ὀρίγανου ἢ ὀνήτις, ἄ. ὀρίγανη κ. ριγανη.

ἀργανιάζω δημ. ἀργάζω βλ. λ., ἀποτυμπαίνω τινά, καθιστῶ τινα ἀναισθητὸν διὰ τῶν αἰκισμῶν, δέρω ἀνηλεῶς: τὸν ἀργάνισσε στὸ ξύλο.

ἀργανίζω δημ. ἀργανιάζω βλ. λ.

ἀργανίω (τό) δημ. μουσικὸν ὄργανον, ἴδιως τὸ τύμπανον· || ἐν πληθ. **ἀργανα** (τὰ) πάντα τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἀλλ' ἴδιως τὰ τύμπανα: βαρῶν τ' ἄργανα, παροιμ. φρ. ἂν δὲ λαλήσου τ' ἄργανα κί' ἂν δὲ σφαῆ κί' ὁ τράγος | ἀπιστετο μοῦ φαίνεται νά [εἰ]ναι δικός μου ὁ γάμος | ἐπὶ δυσπίστου· 2) συκεδ. ἐπὶ αἰκισμῶν καὶ μαστιγώσεως: τὸν ἔκανε ἄργανο ἰτὸν δέριρε ἀνηλεῶς.

ἀργαπότης (ὁ) Ἐπίγρ. (λ. περσική) διοικητῆς φρουρίου.

ἀργάξ-ἄ (ὁ) κ. νεώτ. (λ. «ὄρις καὶ ποιητῆς Πιοχθρῶς» Δωριεῖς καὶ μόλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἄργαν ἐκάλουον, καὶ Δημοσθένεισ ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὀνομάζεται· ὁ δὲ ἔθνος τυράννου· || ΑΒ «ἀργᾶν, τὸν δεινότατον παρ' ἠλικίαν, ἢ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρῶνον· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκάρεων ἀραχνοειδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἰξωδιδῶν, διακρινόμενον ἐκ τῶν κυλινδρικών σιαγονικῶν του προσοκτριδῶν.

ἀργάξ δῶρ. συνηρ. ἀντὶ ἀργάξις, ἀργήξις· βλ. λ.

ἀργασίη (ἡ) δημ. ἡ κατεργασία ἰδίας τῶν δερμάτων· || κατ' ἐπέκτ. τὸ διὰ κατεργασίαν μιάς ἡμέρας ὕψ' ἐνδὸς βυρσοδέφου ἐπαρκῆς ποσὸν ἀκατεργάστου ὕλης· πρὸλ. ἀλεσιά, ψησιά, ἀκαφιά.

ἀκατεργάστω (τό) δημ. ἀργασίη ἡ κατεργασία τῶν δερμάτων· 2) μτφ. ὁ ἀνηλεῆς ἄστυς.

ἀργασμένος (ὁ) μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀργάζω βλ. λ., ἐπὶ δερμάτων, ὁ κατεργασμένος· 2) ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ ἀροτριωθείς, ὁ διὰ σποράν κ. γεν. καλλιέργειαν ἐκκαφεῖς καὶ ἀπὸ τῶν χαλικῶν καθαρισθείς· 3) μτφ. ὁ ἄραξις, ὁ ὑποστάς σωμάτιον ποιῆν ἢ κακῶσει: οἱ χωροφύλακες τὸν ἔχουνε καλὰ ἀργασμένο· 4) μτφ. ὁ ἐκ πολλῆς πείρας ἐντριβής· πρὸλ. ἀργάζω.

ἀργαστή (ἡ) δημ. τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν κινόδους ὁ δάκτυλος, ἄ. ἀγριάδα, ἀγλωσσά, ἀούστας.

ἀργαστήριον (τό) δημ. ἄργαστήριον, τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐργάζεται τις: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 59 νυχτέρια κάνει στ' ἀργαστήριον του· || κατ' ἐπέκτ. μικρὸν κατάστημα, μαγαζί· 2) ὁ ὑφαντικὸς ἰστός, ἀργαλειό.

ἀργαστηρία (ἡ) δημ. ὁ ἔχων ἄργαστήριον ἢ ἀργαστήρι, μικρὸν κατάστημα, συγγ. μαγαζάτορας.

ἀργαστής δημ. ἐργάτης· || εἶδ. ὁ κατεργαζόμενος τὰ δέρματα, θυρσοδέφης, ταρπηκάς.

ἀργαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κατεργασμένος, ἀδοκλευτός· || εἶδ. ἐπὶ δερμάτων, ὁ μὴ δεδεδυμένος, ἀνάργαστος.

ἀργατεία δημ. κ. ἀργατιά βλ. λ.

ἀργατεῖα δημ. ἐπαγγέλλομαι τὸν ἐργάτην, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν γεωργικαῖς ἐργασίαις ἐπὶ ἡμερομισθίῳ· || προσλαμβάνομαι ὡς ἐργάτης: ἀργατεῖα κέμε εἰκοσι ἀπὸ τὸ χωρία μὴ γιά τὸ ἀργοτάσιο· 2) ἔχω ἄπονοιας κατὰ τινος ὡς κακὰ ἐργαζομένου κατ' ἐμοῦ ἢ καὶ ἄλλου: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀργατεῖω δημ. συνάπτω συμφωνίαν μετ' ἐργατῶν ὅπως προσλάβω αὐτοὺς εἰς ἐργασίαν ἴδιαν ἐμοῦ ἢ ἄλλου, τὸ νεώτ. στρατολογῶ ἐργάτας.

ἀργάτης (ὁ) δημ. θηλ. -ισσα ὁ ἐργάτης, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἐν γεωργικαῖς ἐργασίαις ἐργαζομένων, ἄδουλεύταρος, δουλευτής, ξωμάχος, ἀσφαχτής, συγγ. τσαπιτζής· 2) ναυτ. βαρούλκον, βλ. μοισαργάτης, ἄ. ἐργάτης·: εἶδος μοχλοῦ, τὸ μάγκονον: ἀργάτης τὸ λιοτριβίου, - ἀργάτης τοῦ πηγαδιοῦ.

ἀργατεία (ἡ) δημ. κ. ἀργατεῖα τὸ ἐργάζεσθαι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ: παροιμ. ἡ ἀλεπού εἶχεν ἀργατεῖα κὶ αὐτὴ ἀργατολόγια | ἐπὶ τῶν ὀμεινόμενων τῆς ἴδιας ἐργασίας καὶ περὶ τὸ ἀλλότρια ἀσχολουμένων· 2) ὁμῶς ἐργατῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον ἐργαζομένων, ἴδιως ἐν γεωργικαῖς ἐργασίαις: Κροστ. Τραγ.Θερ.3 νά ξανασάνη ἡ ἀργατεία, κὶ οἱ ὁμορφες θερίστρες· 3) τὸ σύνολον τῶν ἐργατῶν, ἡ ἐργατικὴ τάξις, ὁ ἐργατικὸς κόσμος, πληθυσμός: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 45 κὶ ἀγγάρεφε τὴν ἀργατεία καὶ δούλεφον στ' ἄμονι, ὄτραφι. Μιέ μου, τί πολυἀργησας, δὲν πάς νά βασυλέφης | σὲ καταρίεται ἡ ἀργατεία κὶ οἱ ξενοδουλεύταδες.

ἀργατικό (τό) δημ. τὸ ἡμερομισθιον τοῦ ἐργάτου· 2) ἡ ἡμερομίσθα ἐργασία αὐτοῦ: ἔκμαρα, -δούλεφα τρία ἀργατικά· 3) ὁ τόπος, ὅπου ἐργάζονται οἱ ἐργάται βιομηχανικῆς ἢ βιοτεχνικῆς τινος ἐπιχειρήσεως, οἶον ραφεῖον, ὑποδηματοποιεῖον κττ.: κατέδα στὸ ἀργατικό νά μοῦ φέρης ἕνα χνάρι.

ἀργατινὴ (ἡ) δημ. κ. ἀργατινὸν (τό) ἢ μετὰ τῆς δύσει τὸν ἡλίον ὄρα κ. μέχρι τῆς νυκτός, δελι, ἐσπέρα, κνιτόδροδο.

ἀργατοδούλης (ὁ) δημ. ὁ ὑπηρετῶν παρὰ τινι καὶ ἀσχολούμενος εἰς γεωργικῆς ἢ ποιμενικῆς ἐργασίας, οὐχὶ εἰδηρομισθιον ὄναιτοῦσαν, συγγ. κοπέλλ(η), παραγιός, δούλος.

ἀργατολόγι (τό) δημ. κ. ἀργατολόγῃ ἡ συλλογὴ τῶν ἐργατῶν, τὸ νά συναθροίξη, νά μαζεῦη τις ἐργάτας· 2) τὸ σύνολον τῶν ἐργατῶν, ἐργατικὴ τάξις, ἡ ἀργατία βλ. λ.

ἀργατολόγος (ὁ) δημ. ὁ συλλέγων, ὁ εὐρίσκων ἢ μισθὸν ἐργάτας· 2) εἶδ. ὁ χειρῶναξ, ἀποχειροβιότατος.

ἀργατολογῶ δημ. φροντίζω πρὸς συλλογὴν, εὐρεσιον ἐργατῶν, μαζεύω, μισθὸν ἐργάτας· 2) ἐργάζομαι ὡς ἐργάτης ἡμερομισθιος, ζῶ ἐκ τῆς ἐργασίας μου, ἴδια χειρωνακτικῶς· 3) ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν μου οὐχὶ μετὰ προθυμίας, ἐργάζομαι ἀργά, μετ' ὀκνηρίας: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀργαίη (ἡ) νεώτ. ἐν τῶν σημαδιῶν τῆς παλαιότερας παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς | βυζαντινῆς | μουσικῆς: Κομμ.ΝΑ 143.

ἀργαίη Σουλδ. «ὁ λευκός».

ἀργαίλωφος -ον ὁ λευκὴν ἔχων κορυφήν: Πινδ. ἄπ.24 οἱ τ' ἀργαίλωφον παρ Ζεφυρίου κολώναν.

ἀργαίως-α-ον κ. νεώτ. αἰολ. ἀργαίως ὁ τοῦ Ἀργίου, ὁ τῶν Ἀργείων: ἀργαία διάλεκτος, - ἀργαία οχολὴ γλυπτικῆς· || παροιμ. π. Ἦσα «ἀργαίως φορά» ὡς φιλοδοκίους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κωμωδοῦσαν· || φρ. παροιμ. ἀργαίως φῶρες, περὶ φανερῶν κακοῦργων: Εὐρ. Φοῖν.1137 ἀργεῖον αὐχμηρὸν (ἢ φρ. κ. παροιμ.1).

ἀργαίτε ἀντὶ ἀργεῖτε βλ. ἀργέω: Ἀντίμ. 82.

ἀργαίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀργος· 2) ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ Ἀργίου: ἀργαίτικα πενήνια· 2) εἶδος χοροῦ σιροῦ.

ἀργαίφοντης (ὁ) ὁ φωνεῖ τὸν Ἀργου, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ· 3) ὁ ἔρμ. ὁ διὰ τῆς λάμφεως του φωνεῖται· 4) ὁ ἔρμ. ὁ ταχέως καὶ σαφῶς ἀποφαινόμενος, ἀναγγέλλων | ἐπιθ. τὸ ἀγγέλου τῶν θεῶν |: Ἰλ.103, Ὀδ.Α 38 Ἑρμῆαν πέμφαντες ἔσκακονον ἀργαίφοντες· 4) κατὰ Παυσ. Ἐλλ.ἀπ.65 | ἐκ τοῦ ἀργή | ὁ τοῦ ὄψεως φωνεῖς τ.ἔ. ὁ Ἀπόλλων.

ἀργαίω δημ. ἀργά βλ. λ.

ἀργελάδας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν, ἄ. ταιτοιμόπολα, μαντιλῖδα, καρῶνα.

ἄργαλλα Σουῖδ. «οἶκημα Μακεδονικόν, ὅπερ θερμιονοῦντες λαοῦνται».

ἀργέλοφοι |οι| **AB** «ἀργέλοφοι Ἀτικῶς» σημαίνει δὲ τοὺς ποδωδῶνας τῶν κωδίων καὶ τῶν ὀσκῶν ποδῶν δὲ Ἰωνικῶς»: Ἀριστ. Σφ. 672 οὐ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαθῆς τῆς σῆς τοὺς ἀργελοφούς περιτρώων |Σχολ., τὰ περιττὰ καὶ ἀχρηστα| ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδωδῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἀχρηστοί».

ἀργεμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀφθαλμική νόσος, τὸ ἀργεμον βλλ.: Θεόδωρ. Φι 7,62 τὸ ἀργεμα ἀφαιρεῖν 2) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. (ἀργεῦμα) ἡ καθαίρεσις κληρικῶν ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ λειτουργήματος: ἀργεμα ἱερέως, - μοναχοῦ, - δικάου 3) νεώτ. (ἀργῶ=βραδύω) ἡ περί τι βραδύτης, ἡ καθυστέρησις, ἄ. συνηθεῖσθ. ἀργητα: τὸ ἀργεμῶ σου μάς ἔκανε νὰ χάσομε τὸ τραῖνο.

ἀργεμον (τό) κ. νεώτ. κ. ἄργεμα βλλ. |κ. ἀργεμος ἡ νόσος τῶν ὀφθαλμῶν λεύκωμα ἢ λευκώματα: Εὐστ. Ὁδ. 1430,60 «ἀργεμος νόσος ὀμμάτων, ἀφ' οὗ ἀργεμα κατὰ Διδυμον τὰ ἐπι τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα», Ἐρωτιαν. 66 «πάθος τι περί τούτους ὀφθαλμοῦς λευκωματοῦδες, ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ἀνομάσθη»: Ἰνν. Τόπ. Ἀνδρ. 13 ὅταν δ' ἀργεμον ἢ δακρύων τῶ ὀφθαλμῶ ἀργε 2) εἶδος ἀνεμώνης |λαρρα canaria| ἢ τις ἐβερρεῖτο βοτάνη θεραπευούσα τὴν νόσον ἀργεμον 3) εἶδ. τῶν ὄνυχων ὁ ἀργεμος βλλ. 2).

ἀργεμος |ὁ| κ. μον. ἡ ὀφθαλμική νόσος τὸ λεύκωμα, τὸ ἀργεμον βλλ.: Πολύδ. 2,65 2) ὁ λευκῶν τῶν πόδων τοῦ κάτω μέρους τῶν ὄνυχων: Πολύδ. 2,146 «ἀργεμοῖ ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νεῦρα παύεσθαι λέγουσιν, ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῶ ὄνυχι κρυπτὰ, τὰ δὲ ἀνωθεν».

ἀργεμός |ὁ| δημ. ἡ βραδύτης, ἢ ἀργητα βλλ. **ἀργεμῶνι** |ἡ| κ. νεώτ. παρ' ἀρχ. κ. ἀργεμον |τό| εἶδος βοτάνης ἢ τις ἐλογίζετο θεραπευούσα τὸ ἀργεμον: Κρατεῦσας ἀν. 9, Διοσκ. 2,177, Ὀρειδ. 14,60, 2, Γαλ. 11,835 2) νεώτ. βροταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μηκωνωδῶν εἶναι φυτὰ ποδῶδη ἐτίσια καὶ πολυετή, ἀκωνυθῶδη, τινὰ κοσμητικά, Ἰθαγενῆ τῆς Ἀμερικής.

ἀργεμῶνιν |τό| μγν. τὸ φυτὸν ἀστῆρ ὁ Ἀπτικῶς: Πλιν. Φι 26,92 2) ἡ ἀνεμώνη βλλ.: Διοσκ. 2,176.

ἀργένης |ὁ| δημ. ἐργένης βλλ.

ἀργένναος-ον μγν. ἀργέννος βλλ.: ΑΠ 15,35.

ἀργέννος |ὁ| πιδ. φαινός, λαμπερός, ὃς ἐπώμυον τοῦ Πανός: Νων. Διον. 14,75.

ἀργεννός-ἡ-όν αἰολ. ἀντὶ ἀργός ὁ λαμπερός, ὁ λαμπῶν: Ὁδ. Ρ 472, ἀργεννῆς ὄψειςιν, Εὐρ. ΙΑ 574 ἀργενναῖς ἐτράφης Ἰδαίαις παρὰ μύσους, Ὀπν. Ἀλ. 1,795 2) κ. ὁ λευκός: Ἰλ. Γ 141 ἀργεννησί καλυφάμεν ὀδόνθησι |με καταλευκούς ἢ κ. δ. ἐρμ. με λαμπερὸς δδ. 1, Νόν. Δ 20,14 ἀργεννῶ χιτῶνι.

ἀργενταμῖνη |ἡ| νεώτ. ἢ ἀργουραμῖνη βλλ.

ἀργενταρία |ἡ| μγν. μον. κ. δημ. |λατ. 1| τὸ σύμολον ἀργυρῶν σκευῶν: Παλλ. δδ. Λαυσ. 912 C ὅτι προσήνεγκα αὐτῶ ἀργενταρίαν διακοσίων λίτρων ἀργύρου, Δουκῆγ. ἐν λ., πρβλ. ἀρ. Χαντερῆ.

ἀργενταρίος Πάπ. κ. μον. ὁ ἀργυροχόος, ὁ τὸν ἀργυρον κατεργαζόμενος ἢ πωλῶν.

ἀργεντινα |ἡ| νεώτ. κ. δημ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν σαλμονιδῶν 2) δημ. τὸ φαρμακευτ. φυτὸν πεντάφυλλον τὸ ἔρπον, ἄ. πεντάφυλλον ἢ πενταδάκτυλον 3) δημ. χαλκοῦν δεκάλεπτον ἢ πεντάλεπτον νόμισμα τῆς Ἀργεντινῆς, ἐλλήεις εἰς μεταλλικὴν ἀξίαν, τεδέν εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ κερδοσκοπίαν ἄλλοτε καὶ ἐν Ἑλλάδι: ἡ λέξις περιέπεσον εἶτα εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κιβδηλοῦ νομισματος.

ἀργεντινή |ἡ| νεώτ. δημ. ἄ. ἀργεντινα βλλ. |1: ἀργεντινῆς πεντάρας: 2) ἀργεντινὴ δεκάρα μγφ. ἐν χρ. ὡς ἐπιθ. προσώπ. εὐτελῶν καὶ κιβδηλῶν.

ἀργεντινικός-ἡ-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ὀπωσθήποτε ἔχων σχέσηιν πρὸς τὴν Ἀργεντινὴν ἢ τοὺς Ἀργεντινοῦς: ἀργεντινικά φαθιά.

ἀργεντινοσ-ον Πάπ. |λατ. 1| ὁ λευκόχρους, δδ. ὁ ἀργυρός: ἀργεντινον κάρσιον.

ἀργεντινός-ἡ νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς Ἀργεντινῆς, ὁ ἐκ τῆς Ἀργεντινῆς: ἢ θηλ. ἀργεντινὴ βλλ.

ἀργεντιος-ον Πάπ. ἀργεντιος βλλ.

ἀργεντόλη |ἡ| νεώτ. χημ. ἔνωσις ἀργύρου, χρησιμοποιομένη ὡς ἀντισηπτικόν.

ἀργερία |ἡ| νεώτ. παλαιζ. γένος πτηνῶν τῶν κρηπιδικῶν στρωμάτων τῆς Β. Ἀμερικής.

ἀργεστιά |ὁ| κ. -έστης ὁ αἰθρίων ποιῶν: ἢ εἶδ. ἐπιθ. τοῦ Νότου |δ. ἐρμ. λευκός: Ἰλ. Φ 334 αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύριον καὶ ἀργεστιά Νότιοι 2) ὄυ. κ. ἐπιθ. τοῦ Ζεφύρου: Ἡσίοδ. Θεογ. 379 ἀργεστην Ζεφύρον 3) μγν. ὄρηγ, λευκός: Νίκ. Ἐπιρ. 392 ἀργεστιάο λίπευς ἰσόμερον ἐλαίου.

ἀργεστοζέφυρος |ὁ| νεώτ. εἰς τῶν μέσων ἀνεμών, δημ. πονέντε-μαίστρος.

ἀργέτα |ἡ| μγν. ἡ λευκὴ, βλ. κ. ἀργής: Μαξιμ. Ἀστρολ. 587 ἀργέτα Μῆνη.

ἀργετίς-ιδος |ἡ| μγν. ἡ λευκὴ: ἢ ἡ ἀκτινοβολούσα: Νόν. Δ 16,124 ἀργετίς ἠώς, ΑΠ 5,253 ἀργετί.

ἀργετος |ὁ| Ἡσ. «ἀρκευθος Κρήτες».

ἀργεῶω μγν. κ. δημ. παθ. κ. μέσ. ἀργεῶομαι ἀργῶ, μένω ἐν ἀργίᾳ: ἢ μγφ. ἐπὶ γυναικός, παύομαι τεκνογονοῦσα ἢ εἰμαι στείρα: Γαλ. 17 |11498 2) δημ. καθιστῶ ἱερωμένον τινὰ ἀργόν, ἀποβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τῶν τάξεων τῆς ἱερωσύνης, περὶ τῶν ἐν ἐκκλησιαστικῷ λειτουργήματι καὶ περὶ μοναχῶν: τὸν ἀργεῶο ὁ δεσπότης κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ. κ. σημ.: ἀργεῶιτῆκε ἀπὸ τῆ Σύνδοξο 3) γεν. παῦν τινὰ ἀπὸ τῆν ἐργασίαν, δίδων ἀπὸ τῆν θέσιν του, τὸν καθιστῶ ἀργόν: ἀργεῶο δλους τοὺς μεροκαματιάρηδες τὸ ἀφεντικῶ.

ἀργεφάντης |ὁ| μγν. λέξις συσφῆς τῶ ἀργεφόντη βλλ.: Κορνοῦτας π. Θεῶν Φύσ. 16.

ἀργεφάσις |ὁ| μγν. ἵπλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Μεσσηνίᾳ: Παιου. 4,34,7.

ἀργή |ἡ| νεώτ. ζωολ. γένος φυχῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν παπλιονιδῶν.

ἀργήεις-εσσα-εν λευκός, φαινός, λαμπερός δωρ. ἀργάεις συνηρ. ἀργέας, γεν. -άντος ὁ λευκός, λαμπερός: Πλιν. Ὁ 13,69 ταῦρον ἀργάντα, αὐτ. Π 4,8 ἐν ἀργάντι μαστῶ (δ. χρ. ἀργινουεντῆ), Αλσχ. Ἀγ. 115 |πιβαν. 1| πρβλ. ἀργής 2) ἀργεστής βλλ.: Ὀρφ. Ἀργ. 128.

ἀργημα δημ. κ. ἀργεμα ἢ ἀργητα βλλ.

ἀργής-ἠτος |ὁ| δοτ. κ. ἀργῆτι, αἰτ. κ. ἀργέτα, γεν. μγν. ἀργέος |Νίκ. Ἀλεξ. 305| ὁ λαμπερός, ὁ ἀπαστράπτων: Ἰλ. Θ 133 βροντήσας θ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνόν, Ὁδ. Ε 128, Ἀριστ. Ὀρν. 1747, Ἀριστ. Μετ. 371 Α 20 ἢ φρ. Ζεὺς ἀργής τὸ πῦρ, Ἐμψ. 6,2 2) ὁ λευκός, σπληνός: Ἰλ. Φ 127 ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν, Γ 419, Ἀγ. Εὐμ. 45, Σοφ. Τρ. 675 ἢ ὁ λευκός γεως: Σοφ. ΟΚ 670 τὸν ἀργῆτα Καλωνόν 3) μγν. δι. αὐγῆς, ἐπὶ ὄνυχων: Νίκ. Ἐπιρ. 105 ἀργήτος ἐλαίου.

ἀργής |ὁ| δωρ. ἀργάς |ΑΒ ἀργας| εἶδος δ. φεως: Τραγ. Ἀδελφ. 199, Ἰνπ. Ἐπιρ. 5,86 ἢ εἶδ. ὁ ἰσθόλος ὀρις ἐχθῶνα, ὀχιά, ἐν χρ. κ. μγφ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Δημοσθένους: Αλσχ. Τρ. 2,99 ἀργάς ἐκλήθη.

ἀργηστής |ὁ| ὁ ἀπαστράπτων: ἢ ὁ παλλόμενος: Αλσχ. Εὐμ. 181 πτηνὸν ἀργηστήν ὄνιν 2) λευκός: αὐτ. Ἐπιρ. 60 ἀργηστής ἀφρός, Θεοκρ. 25,131 ἤτε κυκλῶ ἀργησταί.

ἀργητα |ἡ| μον. κ. δημ. βραδύτης, καθυστέρησις, χρονοτρίψις, ἀργοπορία, ἀργεμα βλλ. 3): Χρον. Μορ. 2,3 καὶ θίχως καμῖα ἀργητα τοῖμασε τ' ἀρματῶσιν, Σάρρ. μγφ. Ὀρ. ΙΑ 818 μὴν καρτερῆς τις ἀργητες τῶν Ἀτρειδῶν.

ἀργήτης (ὁ) μυν. ἀργήτης βλλ.) : ἴζέτζ. Ἰλ.Θ 62 κεραυνός ἀργήτης.

ἀργητός-ῆ-ό δημ. κ. ἀρητος ὁ βρεζώνων, ὁ βραδύς· μάς ἤρθες ἀρητός, πορομ. φρ. τὸ κακὸ δὲν ἐν ἀρητό | δὲν ἀργεῖ νά ῥθῃ |.

ἀργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, τὸ μὴ ἔχειν ἐργασίαν, τὸ ἀπέχειν τῆς ἐργασίας, ἡ ἀργία : Σοφ.ἀπ.479.4 πεισούς κούδης τε ρηνόν ἀργίας ἄκος, ἀρχ. γνωμ. ἀργία μήτηρ πάσης κακίας· 2) ὀκνηρία, φυγοπονία : Εὐρ. Ἦρ.592 τὰ δ' ἐν δόμοις θαπανάσι φροῦδα διοφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας· 3) τὸ μὴ σκέπτεσθαι ἢ τὸ κωθρόν, ὀκνοῦσαν ἔχειν τὴν σκέψιν : Πλάτ.Φαιδρ.269 Α δι' ἀρίαν τῆς διανοίας· 4) τὸ μὴ ἐπαρκῶς ἐργάζεσθαι ἢ τὸ μὴ ἐν χρήσει εἶναι : Ἰννα27,43 στήθεα καὶ τὸ ἄλλο σώμα τῆσι γυναιξί μαλοκά εἶναι διὰ τὴν ἀρίαν· 5) ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ μὴ κολληγεῖσθαι : Ἰνπ.290.50 ἐρημοῦσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆς ἀρίας· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. παύσις, διακοπὴ ἀπὸ τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας : Πλάτ. Νόμ.761 Α ἀργία τῶν ἔργων, Ἰώα.Α118,92 ἦν δὲ Σάββατον ἀργίας παντός χρήματος Ἰουδαίσις ἡμέρα, Ἐκκλ. ἀργία καὶ καταλύσις οἴνου καὶ ἐλαίου, νεώτ. Κυριακὴ ἀργία || ἡμέρα εορτάσιμος, χρόνος διακοπῶν : Ἄρρ. Ἐπικτ.4,8,33 ὡς τὰ παῖδια τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀρίας, ὁ σήμερον εἶναι ἀργία· 7) ἀπ. δίκ. ἀργίας νόμος : Σχόλ. ἐφ' ἔνοχον οἱ μὴ ἐργαζόμενοι, Πολυδ.8,42 ἐ τῆς δὲ ἀρίας ἐπὶ μὲν Δράκοντος ἀτιμία ἦν τὸ τιμωμα, ἐπὶ δὲ Σόλωνος, εἰ τρίς τις ἄλληρ (ἀλοῖη) ἠτιμαῖτο : Δημ. 1308,19· || ἀργίας γραφή ἢ ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ νόμου ἀργίας μῆνυσις : ΑΒ 310· 8) ἐκκλ. κ. νεώτ. ἐπὶ κληρικῶν, ἡ προσωρινὴ παύσις ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων, ποιητ. ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου εἰς τοὺς κληρικούς· δημ. ἀργεμα βλ. λ'· 9) νεώτ. εἰδ. στρατ. ποιητ. δι' ἣς ἀπομακρύνονται προσωρινῶς ἀπὸ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀξιωματικοὶ περιπεσόντες εἰς παράπτωμά τι : ἀργία διὰ προσκαίρου παύσεως, ἀργία δι' ἀπολύσεως.

ἀργιάκι (τὸ) δημ. τὸ ρεόν ὑδάτιον, ὁ ὄλιγον ὑδωρ ἔχων ρυαξί, τὸ λειψόφονο ρυακί, ἀ. ἀρυακί κ. ἀριάκι.

ἀργιάσι (ὁ) ὁ λευκός : Αἰσχ. Ἀγ.115 ὁ δ' ἔξοδον ἀργιάσι (διόρθ. ἀργῆσι).

ἀργιόκοις-ον μτν. ποιητ. ὁ λευκοὺς ἔχων βοῦς, ἐπιθ. τῆς Εὐθείας : Αἰλ.Ζ112,36 (διόρθ. ἀργίβοις |.

ἀργιθρόντας (ὁ) ποιητ. ἀργικέραυτος βλλ.

ἀργίβα (ἡ) δημ. εἶδος ἰχθύος τῆς οἴκου τῶν σκομβριδῶν, ἡ ἐχενίδα, ἀ. δημ. ἐχενίδα, κολλησάφωρο : Βλ.Συνμ.429.

ἀργίξω δημ. βραδύνα, ἀργοπορῶ, καθυστερῶ, ἀργῶ βλλ.

ἀργικέραυτος-ον ὁ ἔχων λάμποντα κεραυνόν, ὁ κύριος τοῦ λάμποντος κεραυνοῦ ἢ ἀ. ὁ ρίπτον ἀπαστραπτόντας κεραυνούς, ἐπιθ. τοῦ Διός : Ἰλ.Τ121 Ζεὺ πάτερ ἀργικέραυτε, Ὀρφ.ἀπ.21α,168,Πίνδ.Ο 8,3.

ἀργικέρως-ωτος (ὁ,ἡ) μτν. ὁ ἔχων λευκά κέρατα : Κρησπ.π.Διοδ.Σ7ἀπ.16 ἀργ-ωτες.

ἀργιός-ῆ-όν ὁ ἀργός, ὀκνηρός, κωθρός : Εὐρ. ἀπ.793 τι δῆτα θάκοις ἀργιούσις καθήμενοι | διόρθ. μαντικῶς ἀνήμνοι |.

ἀργίλα (ἡ) κ. ἀργίλλα βλλ.

ἀργιλασθεστίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγή τοῦ ὀπάλου μεμυμένου με ἀσθεσον καὶ ἀργίλου.

ἀργιλές (ὁ) Ἰτουρκ.) κ. ἀργιλές ὁ ναργιλές βλλ.

ἀργιλικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ περιέχων ἀργίλον ἢ ἀργίλιον : ἀργιλικά ὄρυκτά, -πετρώματα.

ἀργιλιομιγής-ές ὁ μετ' ἀργίλου ἀναμειγμένος.

ἀργίλιον (τὸ) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. ἀργίλιον μετὰλλον ἀργυρόλευκον, ἑλαφροῦ βάρους, εὐήλατον καὶ ἕκτατον, λαμβανόμενον εἰς λεπιτότητα φύλλα

καὶ σύρματα, εὐθερμαγωγῶν καὶ εὐηλεκτραγωγῶν ἀπρόσβλητον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος χρησιμιοποιούμενον εὐρέως, ἰδίᾳ εἰς τὴν κατασκευὴν μαγερικῶν σκευῶν κ. ἐργαλείων, ἀ. ἀλουμίον.

ἀργιλοβίσιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἔνωσις ἀργιλίου καὶ ὀξυγόνου, συναντιωμένη ὑπὸ διαφόρου ποσοφῆς.

ἀργιλοροῖγαλκος (ὁ) νεώτ. χημ. κράμα ἀργιλίου, ψευδαργύρου καὶ χαλκοῦ.

ἀργιλιός-ους-ές κ. ἀργιλίφ ὁ λευκός, ἐπὶ ὄψεων : Ἀρχ.Ἰλ.160.

ἀργιλιτής (ὁ) νεώτ. συνώνυμ. τοῦ ὀλουμινίτης βλλ.

ἀργιλιφ-ιπος (ὁ,ἡ) μτν. ὁ ἀργιλιτής βλλ. : Νίκ. Θπρ.213.

ἀργιλιωμα (τὸ) ὄρυκτ. ἔνωσις ἀργιλίου.

ἀργίλλα (ἡ) κ. μυν. κ. ἀργίλα ὑπόγειον οἶκημα, οὕτω καλούμενον Ἰθίως ἐν Μεγολῇ Ἑλλάδι : Ἐφορ. 45,Εὐστ.Διον.Περ.1166· 2) ἡ ἀργίλος βλλ. : σχολ. Γαλ.12,438 γῆ κεραμίτιδι, τῆ ἀργίλα.

ἀργιλλήνη Ἦσ. ἔγνη μὴ φλαστονοῦσάν τι·.

ἀργιλλοπλαστική (ἡ) νεώτ. κ. ἀργιλοπλαστική βλλ.

ἀργιλλοπλαστος-ον νεώτ. κ. ἀργιλλοπλαστος βλλ.

ἀργιλλόρνης-ιθος (ἡ) νεώτ. κ. ἀργιλλόρνης βλλ.

ἀργιλίας (ἡ) κ. ἀργίλος βλλ.

ἀργιλλοφόρητος γῆ Πάπ. ἡ ἀργιλόδης.

ἀργιλλοσχέλις-υος (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος χελωνοειδῶν ἑρπετῶν ἐκ τῆς ὀμοιογεν. τῶν χελωνιδῶν ζῆσαν κατά τὴν ἠώκαινον περίοδον ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Βελγίῳ.

ἀργιλλόχωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. ἀργιλόχωμα βλλ.

ἀργιλλόδης-ους-ές νεώτ. κ. ἀργιλόδης βλλ.

ἀργιλλωρυχείον (τὸ) νεώτ. κ. ἀργιλωρυχείον βλλ.

ἀργιλοαμμώδης-ους-ές νεώτ. ὁ ἐξ ἀργίλου καὶ ἄμμου συγκείμενος.

ἀργιλοῖσις μυν. ἀργινοῖσις βλλ. : Εὐστ.Διον. Περ.1166.

ἀργιλοθερμαντικὴ μέθοδος (ἡ) νεώτ. ἡ ἀργιλοθερμια βλλ.

ἀργιλοθερμία (ἡ) νεώτ. κ. ἀργιλοθερμαντικὴ μέθοδος παραγωγῆς ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν καὶ ἀναγωγῆς μεταλλοειδῶν διὰ καύσεως τοῦ ἀργιλίου.

ἀργιλοκάλιον (τὸ) ὄρυκτ. ἔνωσις ἀργιλίου κ. καλίου· θεϊκὸν ἀργιλοκάλιον ἡ συτητηρία.

ἀργιλοκαρμῆς-ιδος (ἡ) ἡ ἐξ ἀργίλου κεραμίς.

ἀργιλοκωμῆλια (ἡ) ἡ ἄργη ἡ -α βλλ.

ἀργιλόκολλα (ἡ) νεώτ. ἀράδιό διάλυσις ἀργίλου εἰς ἡν ἔχει προστεθῆ καὶ μικρὰ ποσότης ἐλαστικοῦ κόμματος χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν ἀργιλοπλαστικὴν διὰ τὴν συγκόλλησιν ἐξαρτημάτων πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀγγείου.

ἀργιλοκονία (ἡ) ἡ ἐξ ἀργίλου κόνις.

ἀργιλόβιθος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. σποδοῦχοι τόφφοι ἠφαιστειογενεῖς ὀπσοσεσθρωμένοι, χρωματιοῦ λευκοῦ, ἐρυθροῦ ἢ καστονοφασίου, παρουσιάζονται ἐντός στρωμάτων τῆς ἐπιπέχης τοῦ ἐρυθροῦ κειμένου τῆς περιῶου ἢ δυαδικῆς περιόδου τοῦ παλαιozoϊκού οἴωνος.

ἀργιλοπλαστική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς διαφόρων ἀντικειμένων, οἶον ἀγγείων κττ., ἐξ ἀργίλου, ἀ. κεραμεικτικῆ.

ἀργιλοπλαστος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἀργίλου πεπλασμένος.

ἀργιλόρνης-ιθος (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος ὀριβοῦρων πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν πομφηστῶν σταυροπόδων ζῆσαν κατὰ τὴν περίοδον τῆς κτ-τω ἠώκαινον.

ἀργίλος (ἡ) ὀργός | κ. νεώτ. κ. -λλος, δημ. ὁ ἀργίλος ἀσπρόχλωμα, ἀγγειοπλαστικὴ γῆ Ἦσ. ἔ ἡ σμικτῆς γῆ ἡ λευκόςγειος : Ἀριστλ.Πρ.890 Α 26, Ἐσοφρ.Φαῖτ.3,20,3, Ὀπίων.Αλ.4,658 καὶ ποτ' ἀνήρ ἀργίλον ὀμοῦ πεισαν ἀίρας || νεώτ. ὄρυκτολ

γεν. πέτριωμα ἐκ μάζης ἀλαμπούς καὶ εὐθρύπτου ἐν ξηρᾷ καταστάσει, ἄχρουν ἐν καθαρᾷ καταστάσει, ἀπαντῶμενον ὁμῶς καὶ εἰς γῶμα ἐρυθρὸν, φαῖόν ἢ κινεῖται ἢ πράσινον ἢ μέλαν ὁμοιομορφῶς ἢ στικτῶς καὶ ὄν ἀπομυζητικὸν τῶν ὕδατος ὑγραινόμενον καὶ ἔχον κολλοειδεῖς ἰδιότητες.

ἀργιλοῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ πετρωμάτων, ὁ περιεχὼν μετὰ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ καὶ ἀργίλον.

ἀργιλοφῶρος-ον νεώτ. ἀργιλοῦχος βλ.λ.

ἀργιλοφῶρος-ον ἄ. ἀργιλοφῶρος βλ.λ.

ἀργιλῶμα (τό) δημ. ἀργιλοῦχος γῆ, ἀργίλος. **ἀργιλῶδης-ους-ες** ἢ -ἀλλῶδης κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ἀργίλον ἢ συνιστάμενος ἐξ ἀργίλου, ἢ περιέχων πολὺν ἀργίλον βλ.λ.: 'Ηρ.2,12 ἀργιλῶδεστέρην γῆν, Θεοφ.Φ13,18,5, -ἀργιλῶδη ἐδάφη.

ἀργιλωρυχτεῖον (τό) νεώτ. ὄρυχτεῖον ἀργίλου βλ.λ.

ἀργιμίτης ταυρός (ὁ) νεώτ. 'Ησ. «ταχυμίτης, ἢ λευκὸς παραγῶγας, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην».

ἀργιμίτη (ἡ) νεώτ. παλαιός. ὑπόγετος τῶν ἀνισομεταρίων ἐλασματοβραχιλίων τῶν ὄμοιοιων. τῶν ἄρκιδων ζῶν ἐκτός τῶν θαλασσῶν ἀπὸ τῆς τριτογενεῖς περιόδου.

ἀργιμόση (ἡ) χημ. φύσρα μὴ ἀπαντῶν εἰς τὸ ἥπαρ, τὸν βλενογόνον τῶν ἐντέρων, τοὺς νεφροὺς, τοὺς ὄρχεις τοῦ ταύρου καὶ εἰς τὴν ζύμην, ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ διασπᾷ τὴν ἀργιμίνη βλ.λ.

ἀργιμῶδης-ους-ές ὁ πρὸς ὁμοίους πρὸς νεφῶς λευκόν: Σοφ.ἀπ.534,2 ἀρ- ὀδός.

ἀργιμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐν τῶν σπουδαιότερων φυσιολογικῶν παραγῶγας τῆς γουανιδίνης, ἀπαντῶν ἀφθῶνως ἐν τῇ φύσει ὡς εἰς τὰ φύτρα τῶν φυτῶν, εἰς πολλὰ σπέρματα καθὼς καὶ ὡς σπουδαιότατον συστατικὸν τοῦ μορίου τῶν διαφόρων πρωτεϊνῶν.

ἀργινοῖς-εσσα-εν λευκός, λαμπρός: 'Ἰλ.Β 647, 656 ὡς ἐπιθ. τῶν πόλεων Λυκάστου καὶ Καμειροῦ κειμένον ἐπὶ λευκῆς γῆς: 'Ορφ. Ὑμν. ἀργινοέντα οὐρα, 'Αντίφ.Σιδ.ἐν ΑΠ7,23 ἀργινοὺν γάλα, πρβλ. 'Αργινοῦσαι νῆσοι.

ἀργινοῦς-ῆ-ὸ δημ. βραδύς, ἄργος, σιγανός. 2) ὁ πέραν τῆς προσκολλησῆς ἄργος γινόμενος.

ἀργινοῦσας-οντος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας: 'Ἰλ.Κ 264 λευκοὶ ὀδόντες ἀργινοῦσας ὕας, αὐτ.Λ 292 κύνας ἀργινοῦσας.

ἀργινοῦσαν-οντος (ὁ,ἡ) μτγν. ἀργινοῦσας βλ.λ.: 'Απολλ.Ρ 2820.

ἀργιον (τό) μτγν. τὸ φυτὸν ἄδιαντον βλ. λ. ΨΔισκ.4,134.

ἀργιόνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σανταλοειδῶν, ἀπαντῶν ἐν Ν. Ἀμερικῇ.

ἀργιόνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνῶν τοῦ ἀβροσίματος τῶν ἀραχνοειδῶν. 2) γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν βραχιοπόδων.

ἀργιόπους (ὁ) 'Ησ. «ἀέτης, Μακεδόνες» | Διόδροβ. «ἀργίπους» βλ.λ. |.

ἀργίος 'Ησ. «Λευκός, ταχύς».

ἀργιόδης (ὁ) ζωρ. -δης μτγν. ἀργίπους βλ.λ.: ΑΠ6,299 ἀργιόδαν χίμαρον.

ἀργιόσας-οδος-ου ὁ ἔχων ταχείς ἢ λευκοὺς πόδας, ταχύπους, ταχύς: 'Ἰλ.Ω 211 ἀργιόσας κύνας, Σοφ.Α1.237 ἀργιόσας κριούς (σχόλ. «λευκόποδας») | 2) 'Ησ. «ἀργιόπους» ἀέτης, Μακεδόνες».

ἀργιῶδης (ἡ) ἢ νύξ: 'Ορφ. Ὑμν.ἀπ.33 κ.Κλήμ.'Αλ. Στραμ.5,67,7 «ἀργιῶδη τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν Ὀρφέα) διὰ τὴν ὀνόμασιν».

ἀργιστά 'Ησ. «ἐκ τῶν στεμμάτων μέρη ὡς διαπεπλεγμένον δίκτυον».

ἀργιπτεῖδος μτγν. [ἐξυπον. ἄμπελος] εἶδος ἄμπελος μετὰ λευκῶν σταφυλῶν: Πλιν.Φ1 14,35, 'Ισιδ.'Ισπ. Ἐτυμ.17,5,23.

ἀργιτρόφημα-ατος (τό) μτγν. δ.γρ. ἀντὶ ἀργυροτρόφημα βλ.λ.

ἀργκό (τό) νεώτ. (γαλλ. argot) εἶδ. συνθηματικῆ καὶ συμβολικῆ γλώσσα τῶν γάλλων φαυλοδίων συνισταμένη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν λέξεων καὶ φράσεων τῆς κοινῆς ὁμιλοῦσας γλώσσης ὑπὸ διάφορον ἔννοιαν καὶ ἰσχυρίσασιν ἢ παρεφθαρμένων ὡς κ. ἄλλων ἐκαστοτε αὐτοσχεδῶς κατασκευαζομένων. 2) συνεκδ. ἢ ὑπὸ ὥρισμένου κύκλου ἀνθρώπων διατελούντων εἰς εἰδικὴν μεταξὺ τῶν σχέσιν χρησιμοποιοῦμένη συμβολικὴ γλώσσα, ὡς ναυτικῶν, μηχανικῶν, ἀνθρώπων τοῦ θεάτρου κττ.: τὸ ἀργκό τῶν παρασκηνίων, - τῶν ἰπποδρομιῶν, - τοῦ χρηματιστηρίου.

ἀργμα-ατος (τό) μ. ἐν πληθ. ἄργματα τὰ κατὰ τὴν θυσίαν ἀποκοπτόμενα ὡς ἀπαρχὴ αὐτῆς μέρη τοῦ σφαγίου, ἀτνα ἐκαίοντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς: 'Οδ.Ξ 446' πρβλ. ἀπαρχαὶ κ. ὀλοκαύτωμα.

ἀργο- κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν ὄνομα, ἐπιθ. ρημ. κ. ἐπίρρ. εἰς δὴλων τὸ ἐν ἀργία, ἐν ἀπραξίᾳ ἢ τοῦ ἀνωφελοῦς καὶ ἐπὶ μοταίῳ εἶναι ἢ τελείσθαι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶν σημαίνοντων, ὡς ἀργασχολία, ἀργολογία, ἀργόσχολος, ἀργόμισθος, ἀργολογία, ἀργαμισθῶς, ἀργολογικός. 2) μον. νεώτ. κ. δημ. εἰς δὴλων τὸ ἄργα=βραδέως τελεῖν ἢ τελείσθαι, γίνεσθαι ἢ ἐνεργεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶν σημαίνοντων, ὡς ἀργόθανατος (γλωσσ. εἰς 'Οππ.'Αλ.1,143 ὡς ἐρμ. τοῦ ἀθύρματος |, ἀργόκλινης (παρωνυμία π. Σκυλιτζῆ 753), ἀργόμηλημα, ἀργοπερπατικός, ἀργοκίνητος, ἀργοδοῦλης, ἀργοφόλλω, ἀργοτραγουδῶ, ἀργομηλητᾶ ἢ τοιαῦτα σύνθεσις πρὸς ἐκφρ. τῆς σμ. ταύτης συνθ. κ. εἶχερ. ἐν τῇ δημ.' 3) δημ. κ. εἰς δὴλων τὸ ἄργα=ὀφέε, πάρωρα εἶναι ἢ γίνεσθαι ἢ ἐνεργεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶν σημαίνοντων, ὡς ἀργοζύπνημα, ἀργοφτασμα, ἀργοζύπνητος, ἀργοποθῶν, ἀργοζομολογέμαι.

ἀργό (τό) νεώτ. κ. ἀργκό βλ.λ.

ἀργοβαδίζω νεώτ. καὶ δημ. βαδίζω βραδέως, περπατῶ ἀργά, συν. ἀργοπερπατῶ.

ἀργοβάδιστος-η-ο δημ. κ. ἀργοβάδως ὁ ἀργά βαδίζων, ἄ. ἀργοπερπατήτος, συγγ. ἀργοκίνητος.

ἀργοβατία (ἡ) δημ. ἢ ἀργά βαδίζουσα.

ἀργοβατῶ-έω νεώτ. κ. δημ. βαδίζω, πορεύομαι ἀργά, ἀργοπερπατῶ.

ἀργόθειος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐδραῖος, μόνιμος, εὐσταθής: 'Αρχηγένης π. Αετ.13,120' 2) νεώτ. ὁ ἐν ἀργία βιών' πρβλ. καφενοβίος.

ἀργογκνήθης-ους-ές ὁ ἐν 'Αργεῖ γεννηθείς: ΑΠ πορ.160.

ἀργογράφος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ γράφων ἀργά. **ἀργογυιγιάζομαι** δημ. με βραδείας κινήσεις λαμβάνων θέσιν ἰσορροπίας, κινεῖται βραδέως ἐν τῷ αἰθέρι πρὸς ἰσορροπῆσιν καὶ ἐξόρμησιν, ἐπὶ πτηνῶν ἢ ἀεροπλάνων: ὁ ἀέτας ἀργογυιγιάζεται πρὶν νὰ ὀρμησῃ.

ἀργοθάνατος (-η-ο)(ν) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὄν βραδέως, ἦτοι ἐν λιαν προβεβηκυῖα ηλικία ἐπέληθεν ὁ θάνατος: Σχόλ.'Οππ.'Αλ.1,142 ἐξόμφορος ἀργοθάνατος. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ ἢ ἐπιθανάτιος νόσος ἢ ἀγωνία εἴτι μακρόν διαρκεῖ ἢ διήρκεσε' || δημ. κ. ἐπὶ νόσου, ἢ ἀργά, ἢ μετὰ μακρὰν ταλαιπωρίαν ἐπάγουσα τὸν θάνατον: ἀργοθάνατη ἀρρώστια τὸ χτικιό. 3) δημ. ἀργοθάνατος (ὁ) κ. ὡς οὐα. ὁ ἀργά ἐπερχόμενος θάνατος.

ἀργόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων λευκοὺς τρίχας: 'Αρχμ.Πρόδλ.Β 9.

ἀργοκέρηθρα (ἡ) δημ. κ. ἀργοκέρη βλ.λ.

ἀργοκέρη (τό) δημ. κ. ἀργοκέρηθρα κηρήθρα περιέχουσα κελία κηφῶν.

ἀργοκινήσια (ἡ) νεώτ. δημ. ἀργοκινήσια ἢ περιτὰς κινήσας βραδύτης.

ἀργοκίνητα ἐπίρρ. δημ. μετά βραδύτητος εἰς τὰς κινήσεις· συγγ. ὀκνά, ἀράθιμα.

ἀργοκίνητος (-η-ο-ν) δημ. κ. ἀργοκύνητος ὁ βραδέως, οὐχὶ μετά σπουδῆς κινούμενος, βραδυκίνητος, ἀργασάλειτος· 2) μῦθ. ὁ μετά νωθρότητος ἐνεργῶν διὰ τὴν ἐπίτευξιν ὠρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ μετά σπουδῆς φροντίζων διὰ τι· φρ. ἀργοκίνητο καράβι | ἐπὶ δυσχερῶς ἢ νωθρῶς κινουμένων εἰς ἐνεργείαν).

ἀργοκινῶ-ᾶω-ᾶω νεώτ. δημ. κ. ἀργοκυνῶ κινῶ τι ἀργά, βραδέως, σιγανά· 2) ἐκκινῶ βραδέως, ἀργά ἢ πάρῳρα, ἦτοι παρελθούσης τῆς καταλλήλου ἢ συμπεφωνημένης ὥρας.

ἀργοκλίνης (ὁ) μισθ. ὁ ἀργά ἐκ τῆς κλίνης ἐγειρόμενος· Σκυλιτζῆς 753.

ἀργοκύνητος-η-ο δημ. ἀργοκύνητος βλ.λ.· 2) ἐπὶ προσ. ὁ ἐν δυσκόλῳσι δύναται τις νὰ κινήσῃ πρὸς δρασίν· ἐπὶ πραγμ. ὁ δυσχερῶς μετακινούμενος, ὁ δὲ ἐν ἀπαιτεῖται χρονοτριβῇ πρὸς μετακίνησιν, μετατόπισιν αὐτοῦ.

ἀργοκυνῶ-ᾶω δημ. ἀργοκινῶ βλ. λ.

ἀργόλας (ὁ) Σουῖδ. «εἶδος ὄψεως ἐξ Ἄργους» πρὸς κ. ἀργῆς.

ἀργολεσχία (ἡ) νεώτ. ἀργολογία βλ. λ.

ἀργολίξ εἶμαι μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀργείων· Ἔν. Ἐλ. 4, 8, 34, Εὐφορ. 137.

ἀργολικός-ἡ-ὄν μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀργολίδα· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 16 ἀσπίδες ἀργολικαί, - ἀργολικὴ διάλεκτος.

ἀργολικός ἐπίρρ. μισθ. ἀργολιστί, εἰς ἀργολικὴν διάλεκτον, κατὰ τὸν ἀργολ. τρόπον· Εὐστ. Ἰλ. 722, 63.

ἀργολίξ-ίδος (ἡ) ἡ ἐκ τοῦ Ἄργους, ἀργίτικη· Ἀισχ. Ἰκ. 263 ἀργολίξ ἐσθῆς γυναικῶν.

ἀργολιστί ἐπίρρ. κατὰ τὴν διάλεκτον ἢ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων· Πινδ. Ἰ. 5, 86, Σοφ. ἀν. 462.

ἀργολιστικός-ἡ-ὄν ἀργολικός βλ. λ.

ἀργολόγημα (τὸ) δημ. κ. ἀργολόγημα ἀργολογία βλ.λ.· 2) κ. ἀργολόγημα ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἀργῶν ἦτοι τῶν ἀκάριων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν παραφυᾶδων αὐτῆς.

ἀργολογία (ἡ) μῦθ. μισθ. κ. νεώτ. ἀργοί, ἀχρηστοὶ λόγοι, ἀσκοπος φλυαρία, ἀργολεσχία, γασσομερόλογα· Θεόδ. Στ. 465· || ἐκκλ. κ. ἡ κακόβουλος ἐπικριτικὴ ἄλλαν ἀδολεσχία.

ἀργολογικός-ἡ-ὄν μισθ. κ. νεώτ. ὁ ἀργολογῶν, φλύαρος· Εὐστ. Πονημ. 252, 14· || νεώτ. κ. κατ' ἀργολογίαν βλ.λ. ἢ ἐξ ἀργολογίας· ἀργολογικαὶ συναστροφαί, - συνεντεύξεις, - διαδόσεις.

ἀργολογικός ἐπίρρ. μισθ. νεώτ. μετ' ἀργυρολογίας βλ.λ.· Εὐστ. Πονημ. 260, 86.

ἀργολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ λέγων ἀργούς, μεταίτιος λόγους, φλύαρος.

ἀργολογῶ-ᾶω δημ. ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ καὶ συλλέγω τοὺς ἀργούς, ἦτοι ἀκάριους· βλαστοῦς τῆς ἀμπέλου καὶ τὰς παραφυᾶσας αὐτῆς, συγγ. κορφολογῶ-ᾶω, βλαστολογῶ-ᾶω.

ἀργολογῶ-ᾶω μῦθ. μισθ. νεώτ. λέγω λόγους ἀργούς, περιπτώς, φλυαρῶ· Ἐφρ. Σὺρ. 1, 72.

ἀργομέπητος-ον μῦθ. ἐπὶ λίθων, ὁ μὴ κατὰ μέτωπον | στῶ πρόσωπο | ὀμαλυνθεὶς, ὁ ἀκατέργαστος ἐχων τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐπιφάνειαν αὐτοῦ· Φιλ. Μηχ. Βελον. 82.

ἀργομιλῶ δημ. ὀμιλῶ ἀργά, βραδέως.

ἀργομισθία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. εἶναι τινα ἀργόμισθον, ἢ παροχὴ καὶ ἢ λήψις μισθοῦ παρὰ τῆ ἀργασμένου, ἴδιως περὶ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους ἢ τῶν δῆμων ἢ συνεταιρικῶν ὀργανισμῶν· 2) ὁ μισθὸς τοῦ μὴ ἐργαζομένου.

ἀργομισθός (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μισθοδοτούμενος χωρὶς νὰ ἐργάζηται, ὁ ἐν ἀργομισθίᾳ βλ.λ.· ἡ κυβερνήσις ἀπέλευσις τοῦ ἀργομισθοῦ.

ἀργομοῖρα (ἡ) δημ. ἐπὶ γυναικίος, ἡ ἀργά εὐ-

ροῦσα τὴν μοῖραν αὐτῆς, ἦτοι ὑπανδρευθεῖσα οὐχὶ κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ἀντίθ. γοργομοῖρα.

Ἄργον (τὸ) ἔργον· Ἐπιγρ. αἰτε φέρος αἰτε Ἄργον.

ἀργόν (τὸ) νεώτ. χημ. ἀέριον εὐρισκόμενον εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα εἰς ἐλάχιστα ποσά, στοιχεῖον ἀδρανῆς μὴ ἐνούμενον μετ' οὐδενὸς ἑτέρου στοιχείου.

ἀργοναυτής (ὁ) κ. νεώτ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. -ναυταὶ οἱ μυθολογούμενοι ναυτικοὶ τῆς Ἀργούς, οἱ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος πλεύσαντες εἰς Κολχίδα πρὸς ἀρηγήν τοῦ χρυσοῦ δέρατος· Ἀριστ. Πόλ. 1284 Α 23, Στράβ. 14, 2, 13 Ἀπολλωνίως ὁ τοῦ Ἀργοναυτᾶς ποιήσας ἰ τὰ Ἀργοναυτικά, ποίημα ἐξιστοροῦν τὸν πλοῦν τῶν ἀργοναυτῶν· 2) νεώτ. ζωολ. ἀργοναυτῆς γένος μαλακίων κεφαλοπόδων τῆς οικογενείας τῶν ὀκταπυδιδῶν.

ἀργοναυτικός-ἡ-ὄν μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀργοναυτᾶς βλ.λ.· ἢ ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία· || Ἀργοναυτικά (τὰ) ἐπικὸν ποίημα Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου ἐξιστοροῦν τὰ κατὰ τοὺς ἀργοναυτᾶς βλ.λ.· Λογγίν. 33, 4.

ἀργοναυτὴ (ἡ) νεώτ. χημ. λεπτὴ κόκκις συνθεθεμένη ἐξ ἀργύρου καὶ τυρίνης, χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμακον.

ἀργονόητος-η-ο δημ. ὁ ἀργά, δυσκόλῳς ἐνούων, ὁ κατωτέρως νοημοσύνης, βραδύνους· 2) ὁ δυσκόλῳς ἐνούομισθος, δυσνόητος.

ἀργονταρίς ἐπίρρ. δημ. σκοπιμὰς μετ' ὄκνου ἢ βραδύτητος, ἐπιτήδεος ἀργά· καμώνεσταν πᾶς δὲν ἦθελε καὶ ἀργονταρίς εἶπε τὸ ναί.

ἀργόντολα (ἡ) δημ. τὸ ἐν τῷ ὄνω μέρει τοῦ ηἰδάλου ἐμβολον, εἰς ὃ προσκαρμύζεται ὁ αὐχὴν τοῦ ηἰδάλου (τὸ δοιᾶκι).

ἀργοξύνητος-η-ο δημ. ὁ ἀργοκλίνης, ὁ βραδύτερον τῆς συνήθους ὥρας ἐργηφόρος ἐαφυνηζόμενος, ποσ εἶχε συνήθεια νὰ ξυπνᾷ ἀργά· οἱ ἀκαμάτες εἶνα· ἀργοξύνητοι· 2) μῦθ. ὁ ἐχων βραδείαν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν ἰκανότητων· τὸ παιδί ἦτανε πολὺ ἀργοξύνητο.

ἀργοξυνητῶν δημ. ἀφυνηζομαι παρελθούσης ἤδη τῆς συνήθους ὥρας ἐγέρσεως, ξυπνᾷ ἀργά· Ζερβ. Τρογ. ΚΚ ὁ ἀγάτης λῶγια θενά ποῦμε | στὴν κόρη ποῦ θ' ἀργοξυνητῶ.

ἀργοπάθημα (τὸ) δημ. βράδιμα βραδύ, ἀργόν, ἐλαφρόν· Σολωμ. Ἐθν. γυν. 115, 3 μ' ἀργοπάθημα ἄς πηγαίνῃ | μεταξὺ τῶν, κ' ἄς μετρά.

ἀργοπάτητα ἐπίρρ. δημ. διὰ βραδέων βημάτων, μετ' ἀργά πατήματα.

ἀργοπατῶ κ. -ᾶω δημ. βαίνω βραδέως, ἀργά, βραδυπορῶ· Βηλαρ. Μισθ. 54 γιά νὰ μὴν ἀργοπατᾶ μετ' ἔξυλο τὸν χτυπάει· 2) βαδίζω κοῦφως, ἐλαφρῶς, ἀνάλαφρα· Σάρρ. Ἀν. ΛΗ ἐν λ.

ἀργοπερᾶτῆμα (τὸ) δημ. τὸ ἀργὸν περᾶτῆμα, ὁ βραδέως, νωθρῶς γινόμενος βηματισμός.

ἀργοπερᾶτῆτα ἐπίρρ. δημ. ἀργοπάτητα βλ. λ.

ἀργοπερᾶτῆτος-η-ο δημ. ὁ βραδέως βαδίζων, περιπατῶν, ἀργοβαδίστας, ἀργοδαδός.

ἀργοπερᾶτῶ δημ. περιπατῶ βραδέως, βαδίζω ἀργά.

ἀργοπέλας δημ. πλέκω βραδέως, ἀργά· Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 55 καὶ τριγύρω πλοτὸ σᾶβανο | ἀκαθέτιο τοῦ ἀργοπέλακι | ἢ γριά ἀνευφάντρα γῆ.

ἀργοπληρωτής (ὁ) δημ. κ. -πλερωτής θηλ. -ῶτρα ὁ βραδύνων εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὑφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ, ποῦ ὄργει νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖα του συνῶν, κακοπληρωτής.

ἀργοπόδης (ὁ) δημ. ὁ βραδυπόδος, ὁ βαδίζων ἀργά.

ἀργοποιός-ὄν μῦθ. ὁ καθιστῶν τινα ἀργόν, ὀκνηρῶν, ὁ αἴτιος ὀκνηρίας· Πλούτ. Νουμ. 22 τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν καθυβρίζουσας ἀργοποιῶν καὶ γυναικίωδον.

ἀργοπορητικός-ή-ό δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀργοπορίαν, ἐπιβραδύνων.

ἀργοπορία (ή) μsn, νεώτ. δημ. κ. ἀργοπόρια ἢ βραδεία, ἀργή πορεία, βραδυπορία: ΚΜανασσά.4501. 2) δημ. κ. ἡ χρονική καθυστέρηση, ἢ βραδύτης, ἢ ἐπιβραδύνσις: φθάσαι με ἀργοπορία μίαν ὥραν.

ἀργοπορῆσθαι δημ. κάμνω τινά νά ἀργοπορήσῃ, νά καθυστερήσῃ.

ἀργοπορινά ἐπίρρ. δημ. με ἀργοπορίαν βλ.λ.2).

ἀργοπορινός-ή-ό δημ. κ. ἀργοπόρος βλ. λ.

ἀργοπόρος-α-ο δημ. ὁ βραδέως, ἀργά πορευόμενος, βραδυπόρος 2) συνεκδ. ὁ βραδέως ἐκτελῶν τήν ἐργασίαν αὐτοῦ ॥ ὁ ὀκνῶν περὶ τήν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός.

ἀργοπορῶ-ᾶω κ. -ῶ δημ. πορευομαι βραδέως, ἀργά, βραδυπορῶ: ποροίμ. **ποῦ ἀργοπορᾷ σπὴν πηγῆς τσακίζεται στὸ γυρισμό** ॥ ὄθ. χρον. βραδύνω, ἀναλίσκω πλείονα τοῦ δέοντος ἢ τοῦ συνήθους ἀπαιτούμενου χρόνου: Σολωμ. Αλφρ. Μπάρ.1153 **ποῦ πολλῶρα ἀργοπορῶναι** | εἰς τοῦ Μάρκου τήν ταφή 2) βραδύνω, δὲν καταφθάνω ἐγκαίρως, κ. γεν. καθυστερῶ: **ἀργοπόρησε νά ῥθῃ τὸ γράμμα** ॥ δὲν ἐπειγομαι νά πράξω τί, εἶμαι βραδύς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐπιβραδύνω, χασομερῶ: **ἀργοπόρησε νά χτίσω ὤσιπου νά ἔρω χρήματα** 3) μτθ. κάμνω τινά ἢ τι νά ἀργοπορῆ, ἀργοπορῶ: Σολωμ. Σχεδ.5 Ἐλευθ. Πολιχρον. (παρ. λαχρή) | τ' ἀράθυμο πάτμ' ἀργοπορῶντας, - τὸ χιρὶν ποῦ ἔπασε στὸ δρόμο μὰς ἀργοπόρησε | μὰς ἔκαμε νά καθυστερήσομεν |, - δὲ φταίει ποῦ ἀργησε, γιατί ἐγὼ τὸν ἀργοπόρησα λιγάκι.

ἀργόπους-οδος-οιν ΕΜ μsn. κ. νεώτ. ὁ βραδέως, ἀργά βαδίζων, βραδυπόρος: ΚΜανασσά. 3559 2) ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας: Ἰών εν λ. κ ἀρῶς 3) νεώτ. ζωολ. ἀργόπους(ι)οί γένος ἐνόμων κολοσιτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν χρυσομελιδῶν.

ἀργόπρακτος-ον μτγ. ὁ εἰς τὸ πρᾶττειν βραδύς, ἀργός, ὁ καθυστερῶ: Παῦλ. Αλ. Ν 4 2) νεώτ. ζωολ. πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀλιγοκροειδῶν 3) γένος ἐνόμων λεπιδοδέρμων τῆς οἰκογενείας τῶν λυκαίνιδων.

ἀργός (ὀ) ὁ ταχύποδος (ὄνομα κινός) ॥ νεώτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου μυθικοῦ ἥρωος Ἄργου, ὁ ἀγρυνος φρουρός, ὁ παντεπώπτης φύλαξ: ὁ ἀργος τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ॥ βλ. κέρβερος.

ἀργός-ή-ἄν (ι) ταχύς: Ὀδ. Β 11 κύνες πόδας ἀργοί (ἀργίποδες, ταχύποδες), Διόδ. Σ 44 εὖς ὁ ἄνθρωπος λέγουσιν, ἀπὸ τῆς περὶ τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἄν τῶν ἀρχαίων ἀργῶν τὸ ταχύ προσαγορευόντων 2) κατὰ δ. ἐρμ. κ. ὁ ἐργηγορῶς, ὁ ἀγρυνος, ὄμ. περὶ κινῶν: Ἰλ. Α 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπύχετο καὶ κύνες ἀργούς (ἀγρύνους φύλακας) 2) στυλιανός, λαμπρός, γυαλιστερός, λευκός (ἐκ τοῦ ταχέως κινεῖσθαι, βλ. κ. αἰδόλος) 1: Ὀδ. Ο 161 ἀργῆν χῆνα, Ἰλ. Ψ 30 βόες ἀργοί (στυλιανὸν τριχῶμα ἔχοντες), Ἀριστλ. Τον. 149 Α 7 ἀπὶ ἀνθρώπου λευκοῦ βροτῶν ἀργῶν ॥ βλ. κ. ἀργίλος, ἀργυρος, ἀργής, ἀργήεις, ἀργινοῖς, ἀργινός, ἀργυρεὸς κτ.

ἀργός-όν(ι) 2) θηλ. (ἀραξ π. Ἀριστλ. Ι μτγν, νεώτ. κ. δημ. ἀρῆ ὁ ζῶν ἄνευ ἐργασίας, ἀργος, κυρίως ὁ μὴ ἐργῶν τὴν γῆν: Ἦρ. Σ 6 ἀργὸν εἶναι κάλλιστον, γῆς δὲ ἐργάτιν, ἀργάσσαν μτγν, Πλάτ. Νόμ. 855 κείρων ἀργός ॥ γεν. ἀδρανής, μὴ ἐργαζόμενος: Σοφ. Φιλ. 97 γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν, Ξεν. ΚΠ 1, 617 στρατιῶν ἀργὸν τρέπειν κ. μετὰ γεν.: Πλάτ. Νόμ. 806 γυναικας ἀργούς ταλασίας κ. ἐν παροιμ. φρ.: **γατέρες ἀργαί** (ἀναφερόμενες τὴν ἐργασίαν τεμαλλήδης) 2) συνεκδ. καθυστερῶς, βραδυκινήτος: Πλάτ. Πολ. 458 ἀργός τὴν διάνοιαν, αὐτ. 572 Ε τῶν ἀργῶν ἐπι-

θυμιῶν, Μέν. Μονόστ. 242 θεῶς δὲ τοῖς ἀργαῖσιν οὐ παρίσταται κ. παροβ.: Ἔσοκ. 7, 67 νῆες ἀργότεραι εἰς τὸ δρᾶν τι, Ξεν. Ἀπομν. 3, 13, 4 κὶ φιλαργυρώτατος ἀν ἀργότατος 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ βραδέως ἐργαζόμενος ἢ κινούμενος, βραδυκινήτος, βραδύς, ἀντίθ. γρήγορος, γοργός: Ἐρωτόκρ. Δ 1731 **πλὶ ἀργός φαίνεται** ὁ Ρωτόκριτος εἰς τὰ καμώματα του., - ἀργός τεχνίτης, - ἀργά καράβι, - ἀργὸ τραῖνο, βλ. ἀργοκινήτος 4) εἰδ. ἐπὶ ἱερῶς, ὁ καταδικασθεὶς εἰς ἀργίαν ἢ τοι σπέρσην τοῦ δικαίωματος νά ἱερουργῆ: τὸν ἔκανε ἀργὸ ὁ δεσπότης ॥ στρατ. ὁ ἐν ἀργίᾳ δι' ἀπολύσεως ἢ προσκαίρου παύσεως διατελῶν ἀξιωματικός 5) ὁ μὴ πραγμαθεις, ἀσυντέλεστος, ἀκμάτωτος: Θεογν. 584 τὰ μὲν προδέθηκεν ἀμύχανον ἐστὶ γενέσθαι ἀργά, Σοφ. ΟΚ 1605 κοῦκ ἦν ἐτ' οὐδὲν ἀργὸν ἐν ἐπίστα, Εὐρ. Φοῖν. 766 ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν ἰδοῦσθαι ὄνομα νά γῆν 7) ὁ ἀκατεργαστος, ἀδούλευτος: Ἀριστλ. ἄπ. 2 ἀργή οὔσα (ἢ σμάρραδος) οὐ λαμπρά, αὐτ. Φ 19, 4, 10 ἀργός κομίζεται πὰς ὁ λιθωνωτός (ἀνεπεξεργαστος), Παισ. 3, 12, 3 ἀργαί βόρσοι, - ἀργός ἀγυρος (ὁ ἀνεργαστος), Ἰδιόθ. ἀργαί ॥ εἰδ. ἐπὶ γῆς, ἢ ἀγεώγητος, ἀκαλλιέργητος, ἀντίθ. ἐνεργός: Ξεν. ΚΠ 3, 2, 19 τὴν νῦν ἀργὸν αἴσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι, - ἐφέτος ἀφισα τὸ μεγάλο χωράφι μου ἀργὸ ॥ ὄμ. εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, ἀργά τὰ μὴ εἶς χρεῖσιν διατιθέμενα ἢ διατεθέντα, τὸ νεκρὸν κεφάλαιον, ἀντίθ. ἐνεργά: Δημ. 815, 15 τὰ τ' ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ δσ' ἦν ἀργά, Ξεοφιλ. Εισ. 3, 26, 418 εἰ ἀργά ἔχοντά σε χρήματα προτρέφω ἵνα τι πράγμα αγοράσῃς 7) ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν ἀργίᾳ, ἀπραξίᾳ παρερχόμενος, ὁ ματαίως, ἀσκόπως διασπρῶν: Ἀριστλ. Βάτρ. 1498 διατριβὴν ἀργὸν ποιέσθαι, Πλούτ. Κορ. 31 χρόνον ἀργὸν διδέναι 8) ἐπὶ ἀγῶνος, ὁ μὴ δοκιμασθεὶς, ὅς τις δὲν ἀπεπειράθη 1) μτφ. κ. ἐπὶ συζητήσεως: Πλάτ. Εὐθύδ. 272 ἢ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη ἀργός, ταύτην νῦν ἐξεργασθον 9) εἰδ. ἐπὶ στρατοπέδου, ὁ ἡμελημένος, ὁ οὐχὶ φυλακῆς ἐπαρκείας ἔχων: Πολύβ. 2, 66, 3 οὐ δυνάμενος λαθεῖν οὐδὲν ἀργὸν οὐδ' ἐξοπλον ॥ ὁ μὴ ἐπιμελῶς ἐπισκοπήσει, ἔξετασθαι: αὐτ. 4, 40, 1 οὐδὲν ἀπτερόν ἀργὸν (ἀνεξέταστον) 10) εἰδ. ἀργός λόγος εἶδος σοφίσματος: Χρύσιππ. Στωϊκ. 2, 277, Πλούτ. Ἠθ. 574 Ε 1) μτγν. ὁ ἄνευ κόπου, ὁ εὐκόλος, ὁ ταχέως γινόμενος 12) κ. συγκρ. - ἀτερως κ. ὑπερβ. - ὄτατος ἐν ταῖς ἀνωτ. 2) 3) 6) 8) 9) 10) 11) 12)

ἀργοσάλευμα (τό) δημ. βραδεία, ἀργή, ἐλαφρὰ κίνηση ἢ μετακίνηση ἐξ ἴδιας ἢ ἀλλοτριάς ἐνεργείας: μ' ἐν ἀργοσάλευμα τοῦ χειροῦ τοῦ ὀτιμοῦ θάνατος ἔδειξε πῶς κάτι ἤθελε νά ἦ, - τῶν κλαριῶν τ' ἀργοσάλευμα ἀπ' τοῦ ἀγέρα τῆς ριπῆς.

ἀργοσάλευτα ἐπίρρ. δημ. με βραδείαν ἢ ἐλαφρὰν κίνησην, ἀργοκίνητα ἢ ἀλαφροκίνητα.

ἀργοσάλευτος-η-ο δημ. ὁ βραδέως κινούμενος, ἀργά σσελεύων, βραδυκινήτος: ἀργοσάλευτο καράβι.

ἀργοσαλεύω .δημ. ἀμτθ. ἀργά, βραδέως σαλεύω, ἢ τοὶ ὀλιγον κινῶ ἢ μετακινῶ ἐμαυτόν.

ἀργοσθῆναι δημ. ἀμτθ. σθῆνομαι βραδέως: ἀργοσθῆνουνε τ' ἀστερία τὴν αὐγὴ 2) μτφ. φθίνω βραδέως, βαθμυδῶν, σιγά σιγά: ἀργοσθῆναι ἀπὸ τὸ χτικιό.

ἀργοσικωνίως-ια-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸς τεχνίτας τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Σικωνίως: ἀργοσικωνίον ἐργαστήριον πλαστικῆς, - ἀργοσικωνιῶνα σχολή.

ἀργόστκιμα-ατος (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βρυθοβανοειδῶν τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἀργοστόλιτος-η-α δημ. ὁ βραδέως στολιζόμενος, κολλωπιζόμενος: οἱ γυναικας εἶναι ἀργοστόλιτες.

ἀργαστολή -έω νεώτ. ἐπιβραδύνω, ἀργοπορώ : Κορ. Ἐπιστ.18 πολλά αἴτια ἠργοστόλῃσαν τὴν ἀπόκρισίν μου.

ἀργάσχολος -ον νεώτ. ὁ ἀργός και σχολάζων, ὁ οὐδὲν πράττων και εἰς οὐδὲν ἀσχολούμενος.

ἀργασχάλως ἐπίρρ. νεώτ. ἀργώς, ἀνευ ἀσχολίας πινός.

ἀργότερα ἐπίρρ. δημ. συγκορ. τοῦ ἀργά βλ.λ. βραδύτερον, ὑπερῶτερα, μετὰ τινα ὥρον ἢ ἀορίστως ἐν μέλλοντι χρόνῳ, οὐχὶ τώρα : ἀργότερα νά ῥθῃς, - ἀργότερα θά τὰ ξαναποῦμε, - σκέφτομαι ἀργότερα νά μεγαλώσω τό σπίτι, - νά ταξιδέψω, - νά πολιτευθῶ. 2) οὐχὶ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ, οὐχὶ ἐγκαίρως, μέ καθυστέρησιν : ἐξ αἰτίας σου ξεκίνησαμε ἀργότερα, παρομι. ἢ βοήθεια ἀργότερα, βοήθεια δὲν εἶναι, - μέ τ' ἀργότερα μοιδέ χωράφια σπένδνεται μοιδέ χρέγια πλερώνονται. 3) ναυτ. κέλευσμα πρὸς κωπηλάτας ἵνα ἐπιβραδύνωσι τὴν κωπηλασίαν : ἢ κ. ὑπερβ. ἀργότατα ἢ βραδυτάτη μουσική ἀνωχὴ (lentissimo).

ἀργότης -πτος (ἡ) μτγν. νωθρότης, ὀκνηρία, νωχέλεια : Ἐπιφαν.1,837.

ἀργοτροφῶ -έω μτγν. τρέφομαι χωρὶς νά ἐργάζωμαι, διαγῶ ἀργός : Κύριλλ.εἰς ΚΔ Κολ.366.

ἀργοζίνως (ὁ) μαν. κ. νεώτ. ἴσπαν. ἢ ὑπαξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἐπὶ γαλέρονι (κατέρωνι), ἔχων ἀστυνομικά καθήκοντα ἐπιτηρήσεως τῶν καταδικῶν ἐρετών (κατεργαριών) και ἐποπτείας τῶν κατὰ τὴν νύκτα φυλακῶν (βαρδίες) τοῦ πλοίου.

ἀργούλι (ἡ) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. παλαιὸν πνευστὸν ὄργανον τῶν νεωτέρων Αἰγυπτίων ἐν χρήσει καὶ νῦν.

ἀργουλά ἐπίρρ. δημ. ὄλιγον ἀργά, ἀργούτσικα.

ἀργουλιθεῖν (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν βραχυούρων ζώσων παρασιτικῶς ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων και ἀλλων ὕδροβιων.

ἀργουλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακον τῆς οἰκογενείας τῶν ἀργουλιδῶν, πρβλ. ἀργουλιδαί.

ἀργουλόδης -ῆ-ὸ δημ. ὁ ὄλιγον βραδύς, ἀργός : καλὸς στῆ δουλεία του μά ἀργουλόδης.

ἀργουρίον (τὸ) βοιωτ. ἀντὶ ἀργυρίου βλ.λ.

ἀργουτήρη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν κερατιδῶν.

ἀργουτσικα ἐπίρρ. δημ. βραδέως πως, ὄλιγον ἀργά, ἐν χρόν. κ. τροπ. σημ. : ἡρθες ἀργουτσικα, - δουλεύει ἀργουτσικα.

ἀργουτσικός -η-ο δημ. ὁ ὄλιγον βραδύς, ἀργός : εἶνε ἀργουτσικός στό χτίσιμο.

ἀργοφάγος (ὁ) μτγν. ὁ τρώγων χωρὶς νά ἐργάζεται, πρβλ. ἀργόμισθος, χαραμοφάης : Ἄποστ. Διατ.249, Παλλιδ. Λαουσι.26,65.

ἀργοφλαθίνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔνωσης ἀργύρου καὶ τρυποφλαθίνης, ἐν χρ. ὡς φάρμακον ἀντισηπτικὸν και ἀτυπτικόν.

ἀργοφλογιστία (ἡ) νεώτ. ἐπιβραδύνουσι περὶ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς γομώσεως τῆς πυριτίδος μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ἐκκαύματος.

ἀργοφτάνω δημ. φθάνω ἀργά, πάρωρα.

ἀργόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν θερμῶν χωρῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σαξιφραγιδῶν.

ἀργοφυσῶ -έω δημ. ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ ἀργά, ἡρέμας, ἀπαλά : Σολωμ. Λαμύρον 21,5 καὶ ὀπο κατὶ κινημένο ἀργοφυσῶσι τόσο γλυκὸ στό πρόσωπο τ' ἀέρι.

ἀργοφονία (ἡ) μαν. ἀργολογία : Εὐστ. Πονημ.252,7.

ἀργόχειρο (τὸ) δημ. ἐργόχειρον βλ.λ. : Κρυστ. Πενταμ.108 παίρνει στό χέρι ἀργόχειρο και γλυκοτραγουδαί.

ἀργοχέρης -α δημ. κ. ἀργόχερος ὁ βραδύς τὰς χεῖρας, ὁ βραδέως ἐργαζόμενος.

ἀργόχρως -ωτος (ὁ, ἡ) μαν. ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα : Θ' Πρόδρ. Τετρατάτ.204,7.

ἀργοχώνευτος -η-ο δημ. ὁ βραδέως χωνεούμενος, δύσπεπτος.

ἀργοφῆνω δημ. κ. φένω ὀπῶ, φῆνω βραδέως, ὀργά, σιγοφῆνω.

ἀργυάκι (τὸ) δημ. ρυάκιον βλ.λ.

ἀργύη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν θυμελιδῶν.

ἀργυλία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βιγονιωδῶν.

ἀργυννιθεῖν (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων λεπιδοπτερίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἡμεροβίων φυγῶν.

ἀργυννις -ιδος (ἡ) (ἡ) ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης παρὰ βοιωτοῖς : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. ε' Ἀργυννία.

ἀργυννις -ιδος (ἡ) (2) κ. ἀργυννίος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερίων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀργυννιδῶν περιλαμβάνον πολλὰ εἶδη ὠραιοτάτων φυγῶν.

ἀργυννίς (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. ἀργυννίς βλ. λ.

ἀργυννία (ἡ) Ἐπιρρ. ἀργυννία.

ἀργυράγη (ἡ) σκωπτικῶς κατὰ τὸ κυνάγη, οἰσνεὶ κυνάγη ἐξ ἀργυρίου, ὅπερ καθὼν τις ἀποφύγει, ὡς δὴδεν ἐκ κυνάγης ἀσθενῶν, νά ἐκφέρῃ τὴν προσκόουσαν γωμῆν, ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Δημάδου κατὰ τοῦ Δημοσθένους : Δημ.ἀδ.ἀπ.5,5, Πολυδ.7,104 ἀργυράγη, ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη, συνάγη λέγοντα εἰληφθαί.

ἀργύρειος -α-ον Ἐπιρρ. ἀργύρειος βλ. λ.

ἀργυράκτινος -ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρὰς ἀκτίνας, κυρίως ἐπὶ τῆς σεληνῆς.

ἀργυράσκα (τὸ) δημ. ἀμαξα ἀργυρῶ ἢ δι' ἀργύρου πεποικιλμένη : ὁ τραγ. ἀμαξί(ν) ἀργυράμαξο λογάρι φορτωμένο.

ἀργυραμίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ὑδαρὲς διάλυμα νιτρικοῦ ἀργύρου καὶ αιθυλενοδιαμίνης, χρησιμὸν ὡς ἀντισηπτικὸν και ἀτυπτικόν.

ἀργυραμοιβεῖον (τὸ) νεώτ. κατάσταση ἐνθα ἀντολλάσσονται νομίσματα, σαράφιο.

ἀργυραμοιβή (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνταλλαγὴ νομισμάτων παρὰ τὸ ἀργυραμοιβῶ.

ἀργυραμοιβικός -ῆ-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀργυραμοιβῶν βλ. λ. : Πολυδ.7,170 ἢ ἀργυραμοιβική ἡ τέχνη τοῦ ἀργυραμοιβῶν, Λουκ.Δις Κατ.13 ἀργυραμοιβική δρασημοῦ Διογενεῖ.

ἀργυραμοιβικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀργυραμοιβῶ βλ.λ. ἢ μτγν. μετὰ προσοχῆς, μέ καλὴν στάθμισιν : Λουκ. Ἰστ. Συγγρ.10 ἀργυραμοιβικός τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζειν.

ἀργυραμοιβός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀνταλλάσων νομίσματα : Σουῖδ. «ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλασιόσμενος, ὁ τραπέζης, ὁ ἀργυροπορτής, καλλεκτῆριος», Ἡσ. «κολλυθιστής», δημ. σαράφης : Πλάτ. Πολιτ.289 Ε', Θεοδρ.12,37, Ζώσ. Ἰστ.331,9.

ἀργυρανόθρωπος (ὁ) μτγν. ἀργυρούς ἀνθρωπος, συμβολικῶς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ : Ζώσ. Ἀλχ.112 Β γίνεται ἀργυρανόθρωπος.

ἀργυρανοδόκτης (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀργυρίου ἀποδεχόμενος.

ἀργυράσιος -ιδος (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων ἀργυρὰν ἀσπίδα : Ἀργυράσιδες Ἡσ. «τάγμα πειρατικῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου» : Διόδ.Σ 17,57, Ἀρρ. Ἄνθ.7,11,3.

ἀργυράσιον (τὸ) μτγν. κ. μαν. ὑποκορ. τοῦ ἀργυρούς : Θεόδωρ.Καν.126,34, ΑΒ 1339.

ἀργυρεῖον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν περιαλλοκαυλῶδων ἴθαγ. τῆς Ἀσίας.

ἀργυρεῖον (τὸ) κ. νεώτ. μεταλλεῖον ἀργύρου, ἀργυρορυχεῖον : εἰς τὸν πλθ. : Ξεν. Ἄπομν.2,5,2 (ὁ χρ. «ἀργυρεῖα») πρβλ. ἀργύρειος 2) τὸ

ἐργαστήριον τοῦ ἐργαζομένου τὸν ἀργυρον, ἀργυροχοσίον, πρβλ. χρυσεῖα.

ἀργύρειος-ον κ. νεώτ. ἀργυροῦς ἴδια εἰς τὰς φρ. ἀργύρεα μέταλλα ἢ ἀργύρεα ἔργα τὰ μέταλλεῖα τοῦ ἀργύρου: Θουκ.2,55 μέτρι Λαυρεῖον, οὗ τὰ ἀργύρεα μέταλλα ἐστὶν Ἀθηναίσις, Πλάτ. Νόμ.5,742 D πόλιν κεκτημένην χρυσεῖα καὶ ἀργύρεα 2) ἀντὶ ἀργυροῦς: Ἡρωδίων.Ἐπιμ.172 ἀργύρειος σταυρός, Σουῖδ. «ἀργύρειος στατήρ» ἐν. λ.: 3) νεώτ. ζφολ. ἀργύρειος ἰδί γένος ἐντόμων λεπιδωπέτρων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιδῶν 4) βοταν. ἀργύρειος ἴλη, ὁ ἀργυρεῖα βλ.λ.

ἀργυρέμπλαστος-ον μιν. ὁ δι' ἀργύρου ἐπέπνευμένον: ΨΚωδιν.205,15 ἀργυρέμπλαστος σταυρός, πρβλ. ρυσέμπλαστος.

ἀργυρένδετος-ον μιν. κ. μιν. ὁ δεμένος, πεποικιλμένος με ἀργυρον: Ἰω.Χρυσ.2,404 ὄχημάτων ἀργυρένδετον καὶ χρυσαεπαστών, Ἐφρ.Σ.Ἰρ.3,117 Α ἀργυρένδετοις κλίνας.

ἀργυρένδυτος-ον μιν. ὁ ἐνδεδυμένος ἢ ἐπικαλυμμένος δι' ἀργύρου: Κύριλλ.Ἱερ.147.

ἀργυρένος-α-ο δημ. ἀργυροῦς, ἀβημένιος.

ἀργύρεος-η-ον κ. συνηρ. ἀργυροῦς βλ.λ.: Ἰλ.Ε 729 ἀργύρεος ῥυμός, Ἡρ.9,82 κλίνας ἀργυρέας καὶ τραπέζας || κ. μτφ. ὁ ὄψιν ἀργύρου ἔχων: Νόμν.Διον.1,39 ἀργυρέοις ῥεέθροις.

ἀργυροπείστρωτος (-η)-αὐν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν ἐπίστρωσιν, ὁ δι' ἀργύρου ἐπικαλυμμένος.

ἀργυροσθία ἴλη) νεώτ. ζφολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ταινιιδῶν ἰθαγενῆς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀργυροστικὴ ἴλη) μιν. ἡ τέχνη τῆς καταργασίας τοῦ ἀργύρου: Εὐστρ.Ἱ Νικ.296,10.

ἀργυροῦς μιν. ἐξορύττω ἀργυρον: Διδόξ.Σ 5,36, Στραβ.3,29.

ἀργυροηλάτης ἰδί) Ἦσ. ὁ σφυρηλατῶν τὸν ἀργυρον, Ἦσ. «ἀργυροκόπος».

ἀργυροηλάτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀργύρου σφυρηλάτου κατασκευασμένος: Αἰσχ.ἀπ.185 ἀργυροηλάτοις κέρασι, Εὐρ.Ἰων 1181 ἀργυροηλάτους χρυσεῖας τε φιάλας.

ἀργυροῦς-ά-ον ὁ ἀργυρικός, ὁ εἰς ἀργύριον ἀποτιμώμενος, ὁ καταβαλλόμενος εἰς χρήμα: Ἐπιγρ. ἀργυροῦς ἔρανος.

ἀργυρία ἴλη) νεώτ. κ. ἀργυρίασις βλ.λ.

ἀργυρίασις-εως ἴλη) νεώτ. ἱατρ. κ. ἀργυρία κ. ἀργύρωσις ἀσθένεια τοῦ δέρματος συνισταμένη εἰς χροῖαν ἀνώμαλον τοῦ καλυπτηρίου συστήματος, προσκαμβιάνοντος ὄψιν σχιστολίμου καὶ χροῖαν ὑπόφαιον μετὰ μεταλλικῶν ἀνταντακίσεων, προερχομένη ἐκ μακρᾶς χρήσεως ἀργυροῦχων φαρμάκων.

ἀργυρίθιον ἰτό) ὑπόκορ. τοῦ ἀργύριον ἐν μειωτικῇ, περιφρονητικῇ σημασίᾳ: Ἀριστοφ.Πλ.137, Ἐπιμ.113, Ἰσοκρ.13,4 «ἀργυρίθιον καὶ χρυσεῖθιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες».

ἀργυρίξω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἔχω χρώμα ἀργύρου, λάμπω ὡς ὁ ἀργυρος: Εὐστρ.Ποινμ.309 θείε ἀργυρίξουσα, -τὸ φεγγάρι ἀργυρίξω, πρβλ. χρυσεῖω 2) μέσ. -ἴξωμαι ἀργυρολόγω, ἐκβάλλω λαμβάνω ἀργύριον, χρηματίζωμαι οὐχ ἐντίμωσ: Δειν.1,40 πάντοτε ἀργυρίξομαι, Ἰώσ.Αι 14,14,6.

ἀργυρικός-ή-ον μιν. ὁ εἰς χρήμα, εἰς μετρητὰ: Διδόξ.Σ 12,2 ἀργυρική ζήμια (χρηματικὴ ποινὴ), Πλούτ.23, Ἐπιγρ. ἀργυρικός τε καὶ οπτικός προσόδοις.

ἀργυρίνη ἴλη) νεώτ. ὁ φειδῆς ἀργυρος.

ἀργυροθήκη ἴλη) κ. νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν ἀργυρίου, χρηματοφυλάκιον, ἀργυροθήκη βλ.λ.2).

ἀργυροκόπος ἰτό) μιν. ἀργυροκόπος βλ.λ.

ἀργύριον ἰτό) κ. νεώτ. βοιωτ. ἀργούριον μικρὸν ἀργυροῦν νόμισμα: Ἀριστοφ.ἀπ.262, Ξεν.Οἰκ.19,16

πρὶ ἀργυρίου ἐρωτῶν κ. ἐν πληθ.: Ἀριστοφ. Ὀρν.600 τοῦς θησαυροῦς... οὗς οἱ πρότερον κατέθεντο τῶν ἀργυρίων, Πλάτ.Νόμ.742 D 2) κ. νεώτ. περιληπτικῶς τὰ χρήματα, οἱ παράδες: Ἀριστοφ.Πλ.156 ἐπεὶ αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρῆσται, Θουκ.2,70 ἀργύριον τι ῥητόν ἔχοντας ἐφάδιον (ἄριστον μόνον), Ξεν.ΚΠ 3,33 χρῆματις ἐξ ἀργύριον λογιζέσθαι, τάλαντα τρισχίλια, αὐτ.Ἀπορν.2,52 (ἰδ.γρ. τὰργύρια) || ἐκκλ. φρ. τῶν ἀργύρια ἀργύρια τὸ τίμημα τῆς προσοφίας τοῦ ἰουδα 3) ὁ σεσημασμένος ἀργυρος, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν ἀκατέργαστον: Ἡρ.3,13 ἐπεμφάν γὰρ δὴ πεντακοσίας μνῆας ἀργυρίου, Θουκ.2,13, Πλάτ.Ἄλκ.1,122 E 4) ἀπτ. δικ. ἀργυρίου δίκαι ἀγωγή ἐπιδιδόμενῃ εἰς τοὺς θεσμοθέτας ὑπὸ τοῦ διατεινομένου ὅτι ὀφείλονται εἰς αὐτὸν μετρητὰ ὑπὸ τινοσ καὶ δὲν ἀποδίδονται, ἢ οἱ κατακαρτώνται χρήματα ἀνηκαντα νομίμως εἰς αὐτὸν ἐκ κληρονομίας || ἀργυρίου τίμησις καταγγελία γινομένη ὑπὸ οἰουδῆποτε ἔχοντος τὰ προσόντα πολίτου ἐναντίον τῶν παραδάντων τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὡς δικαστῶν 5) χημ. ἀργυρίου ἄνθος ὀξειδίου τοῦ μολύβδου || Ἰλωσσ. ἀργύριον νῆμα αἰθάλη θεοῦ καὶ ἀργύρου.

ἀργύριος Ἦσ. «εἰδος βοτάνης» 2) αἰολ. ὁ ἀργυροῦς: Ἄλκμ. 23, 55.

ἀργυροταμίαις ἰτό) Ἐπιγρ. ὁ ἀργυροταμίαις βλ. λ.

ἀργυροταμίω Πάπ. ἀργυροταμίω βλ. λ.

ἀργυρίε-ιδος ἴλη) ἴλη) ἀργυροῦν σκεῖος, ἰδίως ποτήριον ἢ φιάλη AB 443,5 «χρυσίε δὲ καὶ ἀργυρίε, φιάλαι μὲν ἄμφω, τὸνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσαι», Ἀθην.11,502 Α «ἀργυρίε, εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου»: Πίνδ.Ο 9,90 ἄνων ἄμφ' ἀργυρίεσσιν, Φερεκρ.129 2) γεν. ποτήριον ἢ φιάλη: Ἀναξίλαος 40 πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσαῶν 3) συνεκδ. ἢ δραχμῇ: Ἡρακλείδης Λέμβος 5.

ἀργυρίε-ιδος ἴλη) ἴλη) νεώτ. ζφολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς ὀμοιογενείας τῶν βραχυστώμων.

ἀργυρισμός ἰτό) Ἐπιγρ. μιν. κ. νεώτ. χρηματολογία, κερδοσκοπία: Στραβ.7,37 τοὺς ἕκιστα ἐν τοῖς συμβουλοῖσι καὶ τῷ ἀργυρισμῷ ζῶντας, Βίων Κ 59,15 ἀφορμὴν ἀργυρισμῷ ἐπένεθσε, Ἐπιγρ. ἀργυρισμῷ πρόφασιν 2) εἰσπραξίς χρημάτων ἐκ πώλησεως τοῦ μετρητοῦ ἢ ἐν πλειστηριασμῷ, ξεποούλημα: Πάπ. λόγος χρυσίου εἰσπραχθέντος ἀπὸ ἀργυρισμοῦ τῶν κτημάτων τοῦ κόμμοτος 3) πλουστιοσ, χρηματισμοσ: ἀφορα ἐν φορμῶσι ἀναγραφάμενος ἐπ' ἀργυρισμῷ 4) νεώτ. ἱατρ. ἢ ἀργυρίασις βλ.λ.

ἀργυρίτις ἰτό) μιν. κ. νεώτ. θηλ. ἀργυρίτις βλ. λ. ὁ εἰς ἀργύριον ἢ εἰς ἀργυρον ἀνήκων 2) χρηματικῶς ἀργυρίτις ἀγῶν ἀγῶν οὗ τὸ βραβεῖον ἴτο ἀργύριον, ἴτοι χρήματα: Πλούτ.Ἡ8,820 D ὡσπερ οὐκ ἀργυρίτιν οὐδὲ δωρίτιν ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνίζομενοι, Λυγκεύς π. Ἀθ. 13,584 C 3) ὁ πλούσιος ἢ ὁ ἔχων χρηματικὴν περιουσίαν Ἦσ. «ἀργυρίτις» ὁ ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων, AB ἐ ἀργυρίται' οἱ ἀργύριον εὐποροῦντες», πρβλ. τὸ δημ. τακαράδες 4) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν κρυσταλλοῦμενον εἰς κρυστάλλους τοῦ κυβικοῦ συστήματος, εὐκαμτον, εὐπλαστον, χρώματος σκοτεινοῦ κωαντόφρου, εὐτηκτον, μεταλλεῦμα περιέχον ἐν σημαντικῇ ποσοστῷ ἀργυρον.

ἀργυρίτις-ιδος ἴλη) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἀργυρίτις βλ. λ. 2) ἡ περιέχουσα ἀργυρον: Ποσειδῶν. 48 ἀργ- γῆ, Διοσκ.5,94 ἀργ- φάμμος || ὡς οὐσ. ἢ ἀργυροῦχος φάμμος ἢ γῆ: Ξεν. Πρσο. 1,5 οὐδὲ μικρὰ φλέξ ἀργυρίτιδος θήκε, Δημ. 974,26 καταργασάμενος τὴν ἀργυρίτιν 3) ἄρρην λιπιδωστασις βλ. λ.: ΨΔιοσκ.4,189 4) νεώτ. ζφολ. ἔγνος ἐντόμων διπτέρων, διακρινομένων ἐκ τοῦ λεπτοῦ μεταξοειδοῦς ἀργυρολεύκου τοιχώματος.

ἀργυριτοπυρίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτλ. συνώνυμ. ὁ ἀργυροπυρίτης βλ. λ.

ἀργυριώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. τὸ σύνολον τῶν τοξικῶν φαινομένων τῶν προκαλούμενων ἐκ τῆς παρατεταμένης χρήσεως τῶν ἀλάτων τοῦ ἀργύρου, ἰδίως τοῦ νιτρικοῦ, καθ' ἣν παρατηροῦνται δάσυναια, παλμοὶ τῆς καρδίας, ὑδρωψ, ἀσκήτης καὶ ἰδίως ἀργυρία βλ. λ.

ἀργυρόβιος-ον μιν. ὁ ἀργυροῦν, ἦτοι λαμπρὸν ἔχων τόξον: Εὐστ. Ἰλ.41,11 «ὁ ἀργυρόβιος, ἦτοι λαμπρότοξος», πρβλ. ἀργυρότοξος.

ἀργυροβισμούθιτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ὄρυκτὸν πλεναργυρίτης βλ. λ.

ἀργυροβουλῶ-έω νεώτ. κ. δημ. -άω ἐκπέμψω λάμψιν ὡς ἐστίλθωμενος ἀργυρος, λαμποκοπῶ σάν ἀσήμε: **κατακάθαρα τὰ νερά τ' αὐλακιοῦ ἀργυροβουλοῦσαν.**

ἀργυροβουλλον (τὸ) μιν. κ. νεώτ. ἡ ἀργυρὰ βούλλα, ἦτοι σφραγίς ἥ κατ' ἐπέκτ. ἐπίσημον ἔγγραφο, ἀπὸ τοῦ ὀνόλου ὠλερεται ἀργυρὰ σφραγίς, ἐν χρ. παρὰ βυζαντινοῖς δεσπότησι, ἰδίᾳ ἐπὶ Παλαιολογῶν πρβλ. χρυσοβούλλον κ. μολυβοβούλλον.

ἀργυρογράφος-η-ο δημ. ἐπὶ ρέντονος ὕδατος, λαμπρὸς καὶ διαφανής: ἀργυρογράφη βρωσούλα ἡ ἔχουσα καθαρῶτατον λάμπον ὑδωρ.

ἀργυρογέλος-η-ο δημ. ὁ εὐήχως γελῶν, οὗ ὁ γέλως εἶναι ἀργυροήχος βλ. λ.: **ἀργυρογέλι κοπέλλα.**

ἀργυρογέλι δημ. γελῶ εὐήχως, εἶμαι ἀργυρογέλος βλ. λ.

ἀργυρογλυπτική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν ἢ χαράσσειν τὸν ἀργυρον.

ἀργυρογνωμονικός-η-όν μτγν. ἔμπειρος εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸν ἀργυρον: Ἀρρ. Ἐπικτ.2,3,2.

ἀργυρογνωμονῶ-έω μτγν. κ. μιν. δοκιμάζω τὸν ἀργυρον, ἐξακριβῶν τὴν εἶς ἀργυρον περιεκτικότητα τοῦ μετάλλου: Εὐστ. Ἰου.11,434 2) μτφ. ἐπιμελῶς ἐξετάζω, ἐξακριβῶν, μετὰ προσοχῆς σταθιζῶ: Ρήτ.1,433,16.

ἀργυρογνώμωνος (ἰ) ἡ) ὁ δοκιμάζων, ἐξακριβῶν τὸν ἀργυρον ἢ τὸ βάρος τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων ἢ τὴν εἰς καθαρὸν ἀργυρον περιεκτικότητά αὐτῶν οὐδλ. «τραπεζίτης, δοκιμαστής»: Ἀριστλ. Ρητ.1,375 β 5 ὡσπερ ἀργυρογνώμων ὁ κριτής ἐστιν, Πλούτ. Κράσ.2, Λουκ. Ερμότημ.68 κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας, διαγιγνώσκεις ἃ τε δοκίμα καὶ ἀκίβηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα.

ἀργυρογραφία (ἡ) Πάπ. κ. νεώτ. ἡ ἀργυροῖς γραμμασίην γραφή: 2) νεώτ. μέθοδος ἐν τῇ φωτογραφικῇ τέχνῃ δι' ἣς σχεδιάζεται ἢ ἀρνητικὴ εἰκών.

ἀργυροδέμας-αντός (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. πολυτιμὸς τις λίθος: Πλιν.Φ1 37,144 ἥ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν κατὰ τὴν χημικὴν σύνθεσιν φθοριοῦχον ἀσβεστίον κρυσταλλοῦμενον εἰς τελειῶς κρυστάλλους, λάμψεις ὑαλοῦδους, διαφανές, ἄχρουν ἢ ὑποπράσινον ἢ κίτρινον ἢ ἐρυθρὸν ἢ μέλαν ἢ ἰώδες, ἀπαντῶν εἰς τὰ πλοῦσι εἰς ἀργυρον μεταλλεύματα μολυβδου, χρυσαίμενον δὲ διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ὑδροφθορίου, ἄ. φθορίτης.

ἀργυροδέκτης (ἰ) μτγν. ὁ δεχόμενος ἀργυρον: Γρηγ. Ναζ.2,256 β.

ἀργυροδίνης (ἰ) κ. νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτ. ὁ ἀργυροχρῶς δίνας, ἦτοι ρεῦματα ἔχων, ἐκαίνοσ τοῦ ὀποῖου τὰ ὕδατα περιδιωκόμενα ἐμφανίζουσι ἀργυροχρῶρον ἐπιφάνειαν, περὶ ποταμῶν: Ἰλ.β 753 αὐδ' ὃ γε Πανειὼ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ | οὐδλ. Εὐστ. «λαμπρὰ καὶ καλά ρεῦματα ἔχοντι» δίναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαι |, Ἠσιόδ.Θεογ.340, Καλλ.Δημ.13, Φιλῶστρ.Σοφ.2,1,4.

ἀργυροδίνης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. σύνθετον ὄρυκτὸν συγκείμενον ἐκ θειοῦχου ἀργύρου καὶ γερμάνιου, κυβητικῶς κρυσταλλοῦμενον, ἔχον μολυβο-

φαιον μεταλλικὴν λάμψιν ἀποκλίνουσαν πρὸς τὸ ἐρυθρῶν, ἐφ' ὅσον πρόσφατος ἐπὶ εἶναι ἡ ἐξόρυξις ἢ ἡ τιμῆσι αὐτοῦ.

ἀργυροδέκτος (ἰ) μιν.δημ. ὁ ἔχων ἀργυροτόξον **ἀργυροδότης**-ον μιν. ὁ ἔχων ὄδρου ἀργυροποικίλτων: Θεοφ.6,25 ἐκδ.Βον.σ.403,13.

ἀργυροδουλος-ον μτγν. ὁ δουλεύων τῷ ἀργύρῳ, ἐν μτφ. σημ. ἦτοι ὁ οἰοῦντ δοῦλος τοῦ χρηματός: Κύριλλ.π.Σουῖθ.ἐν λ. σπάδων, πρβλ. δημ. παραδόξιστος.

ἀργυροδέουσις-οντος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνοειδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν θηριδιονιδῶν, χαρακτηρισζόμενον ἐκ τῆς ἀκνησίας τοῦ χελικικοῦ τμήματος, ὅπερ εἶναι βαθεῖς κωχόμενον ἐπὶ τοῦ στέριου

ἀργυροδέης-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μορφῆν ἀργύρου ἔχων, ὁ πρὸς ἀργυρον ὄμιος: Εὐρ.1Α 752 δίνας ἀργυροειδέις, Διόδ.Σ 3,47 ἀργυροειδέις ἐπὶ τῶν κινουομένων τύποις ἔχοντα, Λουκ.Ἐυαλ. Δ 3,2 ὕδωρ .. ἀργυροειδές 2) ἐπὶ εἰδικῆς νόσου τῶν ὄφθαλμῶν: Ἰπν.Προρρ.2,20 αἱ κόραι ἀργυροειδέες γενόμεναι.

ἀργυροειδής ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀργυροειδῆ βλ. λ.

ἀργυροῖσις-εσσα-εν μτγν. ὁ ἀργυροῦς, ὁ ἀργύρω παρεμφερής: Ἐπιγρ.π.Ζῶναρ.1,3,13 Κῦδων ἐπὶ ἀργυροῦντι, Νικ.Ἀλέξ.54 ἡ καὶ ἀργυρῶν **δολερῶ ἐπὶ σώματι βάπτει** | πειθιορθ. ἀργύρεσι **ἀργυρολάτας** μιν. ἀργυρολάτος βλ. λ.: Ψ Κωδιν.204,2.

ἀργυρολήχος-ον ὁ ἀργυροῦς ἡλιος, ἦτοι κορφία ἔχων: Ἰλ.β 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ἔμφος ἀργυρολήχο | Σχόλ. ἀργυροῖς ἡλιος διαπεπασμένος |, Ὀδ.Η 162 ἐπὶ θρόνου ἀργυρολήχο εἰσον **ἀργυρολήχος**-ον νεώτ. ὁ ἀποδιδῶν ἦχον ὁμοιοῦντα πρὸς τὸν ὑπὸ κρουομένου ἀργύρου ἀποδιδόμενον, εὐήχως, ἰδίως περὶ φωνῆς ἢ γέλωτος.

ἀργυροθάμιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβειδῶν, ἀπαντῶν ἐν ταῖς νήσοις Ἀντιλλαῖς.

ἀργυροθήκη (ἡ) θῆκη πρὸς ἐναποθέσειν ἀργύρου: Διοκλ.Κωμ.1 D ἥ) θῆκη, τόπος πρὸς φυλάξιν ἀργυρίου, ἀργυροθήκη, χρηματοφυλάκιον: Θεόφρ.Χαρ.10,14 καὶ τὰς ἀργυροθήκας ἐστιν ἰδεῖν.

ἀργυροθρίξ-τριχος (ἰ) ἡ) νεώτ. ὁ ἀργυρῶς ἢ ἀργυροειδέις, λευκὰς τρίχας ἔχων.

ἀργυροθρονος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀργυρῷ θρόνῳ καθήμενος: Ἰμερ.Λόγ.1,20, πρβλ. χρυσοθρόνος.

ἀργυροθώραξ-ακος ὁ ἔχων ἀργυροῦν πολεμικὸν θώρακα: Ρήτ.1,531,18.

ἀργυροπίπτος (ἰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος τοξοδόντων θηλαστικῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν μειόκαινον περίοδο.

ἀργυροκάκελλο (τὸ) δημ. ἀργυρὰ κικκίλις, ἀσημένιο κάκελλο: ὄτραγ. πέρα στ' ἀργυροκάκελλα καὶ στ' ἀργυροκαγκέλλι.

ἀργυροκαμμένιος-η-ο δημ. κ. ἀργυροκάμματος ὁ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένος ἥ δὲ ὠρστος τὴν θέαν, ὁμορφοκαμμένιος: ὄτραγ. παρθυράκια μου χρυσὰ κ' ἀργυροκαμμένα.

ἀργυροκάνατο (τὸ) δημ. ἀργυροῦν δοχεῖον ὕδατος ἢ οἴνου, ἀργυροῦς κρατήρ (κρατήρη), ἀσημένια κανάτα.

ἀργυροκάνθηλο (τὸ) δημ. κ. -άνθηλο ἡ ἐξ ἀργύρου κάνθηλο, ἄ. ἀσημοκάνθηλο: ὄτραγ. κὶ ἀργυροκάνθηλο ἔταξε τῆς Παναγίας νά κἀνη. **ἀργυροκάνθηλος** (ἰ) μτγν. ὁ πρὸς ἀργυρολογία, πρὸς χρηματισμὸν κατηλέων, ἀπατών: Κύριλλ.Ἀλ. ἐν Ὁμ.Πασχ.14,195 φιλοφουδῆ καὶ ἀργυροκάνθηλον ἀστρογοῦντιαν.

ἀργυροκαρβίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. σῶμα ἐκρηκτικόν. παράγωγον τῆς ἀστυλινης.

ἀργυροκαρφωμένος-η-ο δημ. ὁ μὲ ἀργυροῦς ἴλαος προσκλιμένος, ποῦ εἶναι ἀρμυσημένος μὲ ἀσημένια καρφιά: δ. τραγ. τρία παναθύρια στέκονται ἀργυροκαρφωμένα.

ἀργυροκατέκλειστος-ον μον. ὁ ἐν περικάλυμποι ἀργυρῶ κατὰκλειστος, ὁ περικάλυμμα ἐξ ἀργύρου ἔχων: ΚΠροφ. Έκθ.468.

ἀργυροκατασκευάστος-ον μον. ὁ ἐξ ἀργύρου κατασκευασθείς, ἀργυροκάμωτος, ἀσημοκαμωμένος: Διγ. Ἀκρ.102 ἀργυροκατασκευάστα παγώνια καὶ περδίκια.

ἀργυροκέντητος (-η-ο-ν) μον., νεώτ. κ. δημ. κ. -ημένος ὁ ἐνυφασμένος ἢ πεποικιλμένος δι' ἀργυροῦ νήματος, ὁ ἀσημοκέντητος, ἀσημοπλούμιστος: Κωνστ.Καιρίμ.370 Β χλανίδια ἀργυροκέντητα καὶ κοιτομανίκια ἀργυροκέντητα.

ἀργυροκεντῶ-ῶ δημ. κεντῶ μὲ ἀργυροῦν νήμα ἢ ποικίλω τὸ ὑφανόμενον μὲ ἀργυρᾶ ποικιλματα, μὲ ἀσημένια πλουμιά, ἀσημοκεντῶ: δ. τραγ. ὄπου τ' ἀργυροκένταγε ἢ ἀγαπητικιά μου.

ἀργυροκέφαλος [ὁ, ἡ] νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν κεφαλὴν: **ράβδος ἀργυροκέφαλος**, **ἀργυροκηροπήγιον** [τὸ] νεώτ. κηροπήγιον ἐξ ἀργύρου, ἀσημένιο καντηλιέρι.

ἀργυροκηφίται [οἱ] νεώτ. παλαιοζ. κητοειδῆ θηλαστικά τῆς ὀμοιογενείας τῶν φουστεριδῶν, ζῆσαντα κατὰ τὴν πλειόκαινον καὶ τὴν μειόκαινον περιόδον.

ἀργυροκῆτος [τὸ] νεώτ. παλαιοζ. κητοειδὲς θηλαστικὸν τοῦ γένους τῶν ἀργυροκηφιδῶν.

ἀργυροκίτρινος-η-ο νεώτ. ὁ ἔχων ἀποχρώσεις ἐναλλὰξ ἀργυροχρόους καὶ κίτρινας.

ἀργυροκλωστή [ἡ] νεώτ. ἡ ἀργυρᾶ ἢ ἀργυροχρῶς, ἀσημένια ἢ ἀσημόχρωμη κλωστή.

ἀργυροκόλλητος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφ' οὗ εἶναι μεκολλημένα ἀργυρᾶ κοσμήματα: **ἀργυροκόλλητος εἰκῶν** || ὁ δι' ἀργύρου κατὰ τὰς προσαρμογὰς αὐτοῦ συναπτόμενος: **ἀργυροκόλλητο κοῦτί**.

ἀργυροκόμος-ον νεώτ. ὁ λευκὴν ὡς ὁ ἀργυρος, ἀργυρολευκὸν ἔχων τὴν κόμην 2) βotan. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν ἐλιπτεριδῶν.

ἀργυροκόνη [ἡ] **κόνη ἀργύρου ἢ ἀργυροχρῶς** || ἀσημοκόνη βλλ.

ἀργυροκοπεῖον [τὸ] τὸ τοῦ ἐργαζομένου τὸν ἀργυρον ἐργαστήριον: Ἀντιφ.ἀπ.36, Ἀριστλ. Πρ. 396 Β 26, Πολύβ.26,12 μάλιτα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκειτο καὶ χρυσοκοπέοις 2) εἶδ. τὸ νομισματοκοπεῖον σχολ. « ἐν ᾧ κόπεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινὲς σημαντήριον καλοῦσι ».

ἀργυροκόπια [ἡ] Ἐπιγρ. τὸ ἀργυροκοπεῖν, κατεργάζεσθαι ἢ κόπτειν εἰς νόμισμα τὸν ἀργυρον.

ἀργυροκόπιον [τὸ] Ἐπιγρ. τὸ ἀργυροκοπεῖν βλλ. **ἀργυροκόπιη-ἡρος** [ὁ] Ἦσα. « τραπεζίτης, καὶ ὁ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενος » || κ. ἐν μτφ. χρ.: Κρατίν. 226 ἀργ- λόγων.

ἀργυροκόπος [ὁ] ὁ τὸν ἀργυρον εἰς νόμισμα κόπτων, γεν. ὁ νομισματοκόπος: Φρύν.Κωμ.ἐν « Εὐριπίτη » 5 2) ὁ τὸν ἀργυρον κατεργαζόμενος: Πλούτ. Ἠθ.830 Ε, Ἱεροκλ.Φιλογ.263,1 ἀργυροκόφω ἐπέταξε λύχων ποιήσαι, ΠΔΚριτ.17,4 ἐδῶκεν αὐτὸ ἀργυροκόφω, καὶ ἰσοῖσεν αὐτὸ γλυπτῶν καὶ χανευτῶν.

ἀργυροκοπέ-ῶ μτγν. κατεργάζομαι τὸν ἀργυρον, κόπτω νομίσματα ἀργυρᾶ, εἰμιο ἀργυροκόπος βλλ.: ΠΔ Ἱερ.6,29 εἰς κανὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ.

ἀργυροκαρίνθιος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐκ χαλκοῦ κορινθίου ὁμοίου τῇν λάμφιν ἀργύρω, περὶ κρατήρος.

ἀργυροκόσμητος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀργυρῶν κοσμημάτων ἢ ποικιλμάτων κεκοσμημένος, ὁ δια-

κόσμησιν ἐξ ἀργύρου ἢ δι' ἀργυρῶν ἀντικειμένων ἔχων, ἀσημοστόλιστος: **αικόνησιμα ἀργυροκόσμητον**.

ἀργυροκασμῶ κ. νεώτ. Ἐπιγρ. κοσμῶ, στολιζῶ δι' ἀργύρου ἢ ἀργυρῶν ἐξαρτημάτων.

ἀργυροκουδουνάτος-η-ο δημ. ὁ φέρων ἀργυροῦν κώδωνα: **τράγος ἀργυροκουδουνάτος**, δ.τραγ. ἡ μόδα ἢ χρυσοσάλλατη κὶ ἀργυροκουδουνάτη, πρθλ. ἀσημοκουδουνάτος.

ἀργυροκούδουνο [τὸ] δημ. ὁ ἀργυροῦς κώδων, τὸ ἀσημένιο κουδούνι: Κρυστ.Στάν.Κουρ.46 μὲ μύρια ἀργυροκούδουνα, νά τὰ λαλοῦν νά ηρέπουν.

ἀργυροκράμα-ατος [τὸ] νεώτ. κράμα ἐξ ἀργύρου καὶ ἄλλου μετάλλου.

ἀργυροκράνος-ον μτγν. ὁ ἀργυροχρῶν ἔχων τὸ κρανίον ἢ τὸ κράνος: Χρησιμ.Σιβ.5,47 **μετὰ δ' αὐτὸν ἄλλος ἀνάξει ἀργυροκράνος ἀνήρ** [περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ].

ἀργυροκράτος-ον μτγν. ὁ κεκραμένος, μεμυγμένος μετ' ἀργύρου.

ἀργυροκρῶσος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυροῦς κρῶσους: ἀργυροκρῶσις ἐπωμιδῆς.

ἀργυροκρυστάλλινος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κρυσταλλίνων ἀκειῶν, δοχείων, κατόπτρων κττ., ὁ ἐκ κρυστάλλου καὶ ἀργύρου συνθεθειμένος ἢ ὁ κρυστάλλινος ὁ διακόσμησιν ἐξ ἀργύρου ἔχων: **ἀργυροκρυστάλινα ποτήρια**, - **ἀργυροκρυστάλλινος ἐνετικὸς καθρέπται**, - φρουτιέρα **ἀργυροκρυστάλλινη**.

ἀργυροκρυσταλλίζω [τὸ] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἐνωσις, ἀδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὰ αἰραία ὀξέα.

ἀργυροκύκλος-ον μτγν. ὁ ἀργυροῦς κύκλος, τροχάς ἔχων: ΝάννΔ 7,247 **ἀργυροκύκλος ἀπὴν**.

ἀργυροκούδωνάτος-η-ο μον. κ. δημ. ἀργυροκουδουνάτος βλλ. λ.

ἀργυρολέμβιας [ὁ] νεώτ.παλαιοζ. γένος ὀληφόρων θηλαστικῶν τῆς ἠσκαίνου περιόδου.

ἀργυρολαμπής-ους ἔγ μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ λάμψιν ἀργυρᾶν ἐκπέμπων ἢ ὁ λάμπων ὡς ἀργυρος: Γρηγ.Νύσα.1,225 Α.

ἀργυρολαμπῆ-ῶ μον. ἐκπέμνω λάμψιν ἀργύρου, λάμπω ὡς ἀργυρος: Ψελλ. Ἀσια. Ἀσιμ.1,11.

ἀργυρολάτρης [ὁ] νεώτ. μτφ. ὁ λατρεύων τὸν ἀργυρον, ὁ παραδόπιτος.

ἀργυρολέπιον [τὸ] νεώτ. ζωολ. βλ. **ἀργυρολεπίς**.

ἀργυρολεπίς-ιδος [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερῶν ἐντόμων τῆς οικογενείας τῶν πυραλιδῶν ἀπαντῶν τὸ πλείστον ἐν Εὐρώπῃ 2) βotan. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν πιστιδῶν.

ἀργυρολευκάτζω νεώτ. λαμβάνω λευκὸν χρῶμα ὡς τοῦ ἀργύρου: **ἀργυρολευκάτζουσα κόμη**.

ἀργυρολευκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων λευκὸν ὡς τὸ τοῦ ἀργύρου χρῶμα.

ἀργυρόλη [ἡ] νεώτ. φαρμακ. σύνθεσις ὀξειδίου ἀργύρου καὶ ὀρλοσηκώματος ἥς τὸ διάλυμα χρησιμοποιεῖται ὡς ἀντισηπτικὸν κατὰ διαφόρων πυωδῶν παθήσεων.

ἀργυρολίθινος [ὁ] μτγν. ὁ λευκολίθινος, τὸ μσοχολιβανον.

ἀργυρολίθος [ὁ] Γλωσσ. τὸ ἀφροσέλινον, ποώδες φυτὸν τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν, οὗ ἡ ρίζα θρώσιμος πρθλ. σελινίτης.

ἀργυρολόθειον [τὸ] νεώτ. βotan. γένος φυτῶν, ὠν πλείστα Ἐθιοπία, τῆς οικογεν. τῶν χεδροπιδῶν.

ἀργυρολόθος [ὁ] νεώτ. βotan. γένος φυτῶν τῆς οικογεν. τῶν ἀρωστωδῶν, ἰθαγ. τῆς Ἀφρικῆς.

ἀργυρολόγητος-ον μτγν. ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν, ὁ πρὸς ἐπιστραφῆν χρημάτων γιγνώσκων: ΠΔ Μακκ.2,11,3 τὸ δὲ ἱερὸν ἀργυρολόγητον .. ποιήσαιν [λογιζόμενος].

ἀργυρολογία [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ συλλογὴ

ἢ εἰσπραεῖς χρημάτων, ἰδίως ἡ ἀναγκαστικῶς ἐπιβαλλομένη ἢ διὰ καπηλείας ἐπιτυχανομένη : Ξεν. Ἑλλ.1,1,5 ἄνευθεν πλὴν τετταράκοντα νεῶν ἄλλα ἄλλη ὄχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.

ἀργυρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀργυρολογίαν ἐπιτήδειος.

ἀργυρολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀργύριον, ἦτοι χρήματα, φόρους ἢ χρηματικὰ εἰσφορὰς εἰσπράττω. Ἀριστφ. Ἰνπ.1071 ναεῖς ἀκάστοτε εἰσπράττει ταχεῖας ἀργυρολόγους οὐτοσί, Θουκ.3,19· 2] νεώτ. ὁ δι' ἀπάτης ἢ δόλου ἀργυρολόγος, ὁ πρὸς ἴδιον ὄφελος συλλέγων χρηματικὰς εἰσφορὰς διὰ δῆθεν ἐυγενῆ σκοπόν· || ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ δι' εὐτελῶν μέσων αἰτούμενος χρηματικὰ βοθηήματα.

ἀργυρολόγῳ-ῶ κ. νεώτ. συλλέγω, εἰσπράττω ἀργύριον ἦτοι χρήματα, ἐπιβάλλω χρηματικὰς εἰσφορὰς, εἰσπράττω χρήματα διὰ τῆς βίας : Θουκ. 2,66 ὅπως ταῦτα τα ἀργυρολογῶσι, Ξεν. Ἑλλ.1,1,12, αὐτ. 4,8,30 ἐξ ἄλλων τα ἠργυρολόγη· 2] νεώτ. συλλέγω χρηματικὰς εἰσφορὰς πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐξεπατών τοὺς ἄλλους, ὅτι δῆθεν τὰ συλλεγόμενα προσρίζονται δι' ἔργον τι κοινῆς ὠφελείας· || γεν. ἐνεργῶ δι' εὐτελοῦς τρόπου ἐράνουσ ὑπὲρ ἐμοῦ : ἀξέδωκεν ἐν φυλλάδιον καὶ περιερχόμενος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀργυρολογεῖ.

ἀργυρολόφος-ον μτγ. ὁ ἔχων ἀργυροῦν λόφον, λοφίον : Στέφ. Ἀλεξ. ἐν Ἰδελερ Φυσ.2,200,9 ἄ ἀργυρολόφον ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον πνεύμα | πηθ. κῆμα |.

ἀργυρομάχαιρο (τό) δημ. ἀργυρὰ μάχαιρα, μαχαίρα ἀσημένιο : δ. τραγ. τράβα τ' ἀργυρομάχαιρο ἠὸ τ' ἀργυρὸ φηκάρι.

ἀργυρομηνίης-οῦς-εἰς μτγ. κ. νεώτ. ὁ μεμιγμένος μετ' ἀργύρου : Στράβ.3,2,9 χρυσίω λευκῶ ἀργυρομηνίης γάρ ἐστιν.

ἀργυρομόλυβδος (τό) νεώτ. μετάλλευμα συγκείμενον ἐξ ἀργύρου καὶ μολύβδου.

ἀργυρομολυβδόχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀργυρον καὶ μολύβδον.

ἀργυρόν (τό) μον. ἀργυροῦν νόμισμα ἐν χρήσει π. βυζαντινοῖς, ἄ. μιλιαρίσιον.

ἀργυρονήτης (τό) νεώτ. ζῶολ. εἶδος ἀράχνης τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀργυρονητιδῶν.

ἀργυρονητιδαί (οἱ) νεώτ. ζῶολ. ὁμοιογένεια ἀραχῶν ὑδροβίων, φερουσῶν ὀκτώ ὀφθαλμοὺς εἰς δύο ἔγκαρσις σειράς.

ἀργυρονόμος (τό) μτγ. ὁ τὴν ἐπικαταλλαγὴν νομισμάτων, τὸν δανεισμὸν χρημάτων καὶ καθόλου τὴν χρηματικὴν ὁσοσολήφειαν ὡς ἐπάγγελμα ἔχων, ὁ τραπεζίτης : Ἀποστ. Διατ.2,37 γίνεσθε οὖν ὡς ἀργυρονόμοι ἐπιστήμονες.

ἀργυροπάγας (τό) μετεωρ. τὸ ἐκ τῆς πῆξεως τῆς ὑγρασίας ἐπὶ ψυχρῶν ἀντικειμένων σχηματιζόμενον λεπτὸν στρώμα πάγου.

ἀργυροπάμφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρὰς παρυφὰς βλλ.

ἀργυροπάστος-ον μτγ. ὁ πεπασμένος, πεποικιλμένος ἢ διακεκοσμημένος δι' ἀργύρου : Πλούταιν.4,16 ἀργ-ὀπλα.

ἀργυροπέλας (ἡ) ἡ ἔχουσα λευκοὺς, οἰονεῖ ὡς ὁ ἀργυρος πῶδας, ἰθία ἐπὶ θειανῶν : Ἰλ.Α 538 ὅτι οἱ συμφοράσαστο βουλάς ἀργυροπέλας ὀθίτις : Πίνδ. Π9,9 ὑπέδεκτο δὲ ἀργυροπέλας Ἄφροδιτα.

ἀργυροπέζος-ον μτγ. ὁ ἔχων λευκοὺς ὡς ἀργυρος πῶδας : ΑΠ5,59 παρθένος ἀργυροπέζας ἐλάουτο χρῆσασα μαζῶν μλ.α.

ἀργυροπέλακος-εως (τό) νεώτ. ζῶολ. γένος ἰχθύων φυσαστόμων, ζῶντων ἐν Μεσογείῳ καὶ Ἀτλαντικῶ τῆς ὁμοιογενείας τῶν σταρνοπτηχιδῶν.

ἀργυροπέταλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀργυρὰ πέταλα· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀργυροῦν πέταλον : δ. τραγ. τ' ἀργυροπέταλά σου.

ἀργυροπήχης-εως-υ μτγ. ὁ ἔχων λευκοὺς ὡς ἀργυρος βραχίονας : Νόνν.Δ 42,419 ἀργυρον ἀργυροπήχης ἀναίνεται.

ἀργυροπέλας (τό) μτγ. ὁ πλάσμων ἦτοι καταπραζόμενος τὸν ἀργυρον.

ἀργυροπέλακος-η-ο (ἡ) δημ. κ. ἀργυροπέλαχος ὁ δι' ἀργυρῶν νημάτων πεπλεγμένος.

ἀργυροποίητος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀργύρου πεποικιλμένος : Ἰουστ. Ἰστ.153 C.

ἀργυροποιία (ἡ) μτγ. ἡ τέχνη τοῦ καταπραζόμενου τὸν ἀργυρον : Ψ Δημόκρ. Ἀλλ.4,9.

ἀργυροποιικίλος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀργύρου πεποικιλμένος, κεκοσμημένος.

ἀργυροποιός (τό) μτγ. ὁ καταπραζόμενος τὸν ἀργυρον : ΑΠ 14,50.

ἀργυροπόρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρὰν πόρην.

ἀργυροποτασσικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐξ ἄλατος ἀργύρου καὶ ποτάσσης.

ἀργυροπόου-οδος-αυ κ. νεώτ. ἐπὶ σκευῶν καὶ ἐπιπέλων, ὁ ἔχων ἀργυροῦς πῶδας : Ξεν. Ἀν. 4,4,21 φορεῖοις. . ἀργυροπόου, Δημ.741,6 τὸν τα διφρον τὸν ἀργυροπόου, - κλίβαι ἀργυροπόου.

ἀργυροπράκτης (τό) μτγ. κ. μον. ὁ εἰσπράττων ἀργύριον, ἦτοι χρήματα.

ἀργυροπρακτικός-ή-όν μτγ. κ. μον. ὁ διὰ τὴν καταπρασίαν τοῦ ἀργύρου προσρίζόμενος ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια | τὰ ἐν οἷς καταπραζονται τὸν ἀργυρον· 2] ἀντὶ ἀργυροπρακτικὸς βλλ.

ἀργυροπρατεῖον (τό) μον. ὁ τόπος ἐνθα πιπράσκειται ἀργυρος, τραπεζικὸν γραφεῖον, ἀργυροματεῖον.

ἀργυροπράτης (τό) μτγ. ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροποιός, ὁ ἀργυρονόμος βλλ. : Κύριλλ. Ἀλ.9, 12 B σχολ.Βασιλικ.23,334 « τραπεζίτην, ὅς ἐστιν ἀργυροπράτης ».

ἀργυροπρατικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχετικὸς πρὸς τὸν ἀργυροπράτην βλλ. : Θεοδ. Ἐρμου.Σύνοφ.13,33 ἐν Ζαχαρίᾳ ὑπεξηρημένων τῶν ἀργυροπρατικῶν ἀντιφωνήσασα.

ἀργυροπρῆμον (τό) Πλάτ. ἐπὶ πλοῖου, τὸ ἔχον ἀργυροποιικίλον ἢ ἀργυροπρίστρωτον πρῶμην.

ἀργυροπτερος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρὰς ἢ ἀργυροχρῶσας πτέρυγας.

ἀργυροπυγός (τό) νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυροχρῶρον οὐρᾶν, ἐπὶ ἰχθύων.

ἀργυροπυρίτης νεώτ. ὄρυκτ. σύνθετον ὄρυκτὸν ἐκ θειοῦ καὶ ἀργύρου μετὰ θειοῦ καὶ σιδήρου, κρυσταλλούμενον εἰς ρόμβους, ἔχον λάμψιν μεταλλικὴν, καστανοφαιον, κατ' ἐπιπόλην δὲ πρασινοῦ ἢ κυανίου.

ἀργυροπωλεῖον (τό) μτγ. τὸ μέρος ἐν ᾧ πωλεῖται ἀργυρος : Σωζόμ. Ἰστ. Ἐκκλ.8,4.

ἀργυροπώλης (τό) μτγ. ὁ πωλὼν ἀργυρον ἢ ἀργυρὰ ἀντικείμενα : Σωζόμ. Ἰστ. Ἐκκλ.8,4.

ἀργυροπωλῶ-ῶ μτγ. πωλῶ σπασμασμένον ἀργυρον· 2] ἐξ ἐσφαλμ. γρ. ὄντι τοῦ ἀργυρολογῶ : Πολύδ.3,137 ἀργυροπωλήσας | ἀργυρολογήσας | δὲ τὰς πόλεις καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων.

ἀργυρορβίξιος-ον ποι. ὁ ἔχων ἀργυρὰς ρίξας : Στπαιχ.5 Τερτησὸ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπέρονας ἀργυρορβίξιος | ἐξ ἐδάφους ἀργυροῦχοι·.

ἀργυρορρύδας (τό) ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἐν τῷ ρεῦματι αὐτοῦ φέρων ἀργυρον· πρβλ. χρυσορρύδας· 2] μτφ. ὁ διὰ τῆς ροῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκ ταῦτης ἀρδευούσας πλοῦτον ἐξ εὐφορίας φέρων : Ἀρσέν π. Weiz 517,24.

ἀργυρορρύος-οιν μτγ. κ. μον. ἄσυν. -οος -οον ὁ ἀργυρορρύας βλλ.

ἀργυρορρύτας (τό) κ. -ης ὁ ἐν τῷ ρεῦματι αὐτοῦ φέρων ἀργύρου φήγματα : Εὐρ. Ἦρ.386 περῶν δ' ἀργυρορρύταν Ἐβρον ἐξέπραξε μόχθον | δ. γρ. ἀργυρορρυτον·.

λάθῃ), Θουκ.6,32 ἐκπώμασι χρυσαῖς τε καὶ ἀργυροῖς, - ἀργυροὺν νόμισμα, - εἰκόνημα, - ἀργυρὰ σκεῆθ' (τὰ ἀσημικά) ἢ κ. μτφ. κρησμός· παροιμ. π. Σουῖδ. ἀργυρεῖς λόγχησι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις (ἰδὲ χρημάτων διάφθειρε τοὺς πολεμίους ἢ κατ' ἀνάλογον δημ. φρ. μὲ βόλια ἀσημένια πολέμου τους) ἢ συνεκδ. ἢ χρηματικὴ περιουσία: Πλάτ.Νουμ.801D ἀργυροῦς πλοῦτος· 2) κ. νεώτ. ὁ ἐπηργυρωμένος, ὁ ἐπάργυρος, ὁ δι' ἀργύρου κεκοσμημένος, ἡ πεποικιλμένος, ὁ ἀσημωμένος, ὁ ἀσημοστόλιτος, ὁ ἀσημοκενημένος: Ἰλ.Ε727 ἀργυροῖσιν ἱμάσιν ἢ μὲ ἀσημοστόλιστα λουριά, Ἡρ.9,82 κλίνας.. ἀργυρεῖας καὶ τραπέζας, - ἀργυρὰ ὄπλα· 3) κ. νεώτ. μτφ. ὁ ἀργύρου χροῖαν ἢ λάμπην ἔχων ἢ ἀ. ὡς κοσμητικὸν ἀπλῶς ἐπιβ.: Ἡσιόδ.Θ791 εὐραεῖα νότα θαλάσσης θίνης ἀργυρεῖς εἰλιμνηρές, Ὀμπ.Ἀλ.1,23 ἀργύροι ποταμοί, - κόμη ἀργυρᾶ, - τὸ ἀργυροῦν φῶς τῆς σελήνης κ. ἐπὶ φωνῆς, ἢ διαφυγῆς καὶ μεταλλικῆς, ὀνομαζομένη πρὸς τὸν ὑπὸ ἀργύρου ἀναδιδόμενον ἦχον, πρβλ. κρυσταλλίνῃ· ἢ νεώτ. ἐν φρ. ἀργυροὶ γάμοι, ἢ ὑπὸ συζύγων ἐπὶ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτῶν τελομένη ἑορτῆ· 4) μτγν. κ. μσν. ἀργυροῖς (ὁ) ἢ κ. -ύρος μέγα τὸ νόμισμα ἀργυροῦ ἢ ἀ. ὄνομαστὰ νομισματικῆς μονάδος· σχολ.4 νόμισμα.. μέγα μὲν εἶναι τῷ χαράγματι καὶ τῇ ὀλίκῃ, ὁ ἐκλήθη ἀργυροῦς· Ἐπιφάν. ε.ρ' δὲ θηναρίων ὀνηρχεν ὁ ἀργυροῦς, ἐξήκοντα δ' ἄσαριων ὑπάρχει τὸ θηναρίον·: Πλάτ.Ζαχ.11,12 ἔστησαν τὸν μισθὸν μου τριάκοντα ἀργυροῦς, ἩρωνΜέτρ.60,1.

ἀργυροῦφαντος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀργύρου ὑφασημένος ἢ πεποικιλμένος, πρβλ. χρυσοῦφαντος.
ἀργυροῦφης-ους-ές νεώτ. ἀργυροῦφαντος βλ.λ.
ἀργυροῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀργυρον: ἀργυροῦχος μόλυβδος, - ἀργ- στρώματα (γῆς), ἀργυροφάλαρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀργυρὰ φάλαρα βλ.λ.: Πολύβ.30,256 ἀργ- ἱππεῖς.
ἀργυροφανής-ους-ές μτγν. ὁ ὡς ἀργυρος λάμπων: Κύριλλ. Ἡσαΐδ.60.

ἀργυροφυγῆς-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀργύρου λάμπων: Νών.Δ2,24 ἀργ- διφρος, Λούκιλλ.ἐν ΑΠ11,313 ἀργ- λιμός (ἐπὶ λιτοῦ γεύματος παρατηθειμένου ἐπὶ ἀργυρῶν πινακίων) ἢ νεώτ. μτφ. ὁ οἰνεὸς ὁ ὁ ἀργυρος λάμπων.

ἀργυροφθαλμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυροχρόου, λευκοῦς ὀφθαλμοῦς, ἴδια ἐπὶ ζῶων.

ἀργυροφλεκθ-ος (ὁ, ἢ) σχόλ. ὁ ἔχων φλέβας μεταλλεύματος ἀργύρου, εἶδ. περὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς: Σχόλ.Πλάτ.Τίμ.25 B.

ἀργυροφύλαξ-ακος (ὁ) μσν. φύλαξ ἀργύρου κ. γεν. ἀργυρία, ἦτοι χρημάτων: Γρηγ.Ναζ.2,256.

ἀργυροφύλλας-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρίζοντα, λευκάζοντα φύλλα, ἐπὶ φυτῶν: φιλόσοφ. ἢ ἀργυροφύλλας.

ἀργυροφυτον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἡλιανθοειδῶν.

ἀργυροκαίτης (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν παρθενικῶν, τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀργυροχάλινος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλινόν, ἀσημένιο χαλινάρι: Φιλόστρ.Βί.Σοφ.43,26.

ἀργυροχάλκος (ὁ) μτγν. κράμα ἀργύρου καὶ χαλκοῦ: Ζώσ.Ἀλ.169 B.

ἀργυροχάρτο (τὸ) δημ. κ. ἀργυροχάρτι χάρτι ἐπηργυρωμένος ἢ ἔχων χρώμα ἀργύρου, ἀ. ἀσημοχάρτο, πρβλ. χρυσοχάρτο.

ἀργυροχρῶμων-ονος-ον μσν. ἀργυροχρόας βλ. λ.: Κ.Μακρ.Χρον.6257 τὰς φλέβας γὰρ ἀπανταχῶ διακροῦνθῆσας ὤφθη.. Νεῖλος ἀργυροχρῶμων.

ἀργυροχρῶσιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐργαστήριον, ἐν ᾧ τήκεται καὶ κατεργάζεται ὁ ἀργυρος, πρβλ. χρυσοχοεῖον: Ἀστέρ. Οἰμ.40.

ἀργυροχόος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χῶνον, τήκων, κατεργαζόμενος τῶν χρυσοῦν: Πλάτ.Σοφ.Σολ.15,9 ἀντερεῖται μὲν χρυσομύθοις καὶ ἀργυροχόοις (ὁ πηλογράφος, ὁ κεραμεύς).

ἀργυροχόω-τω μτγν. χῶνω, τήκω, κατεργάζομαι τὸν ἀργυρον: Κύριλλ.Ἀλ.5 ἐν Ζαχ.σ.698 παραλαμβάνεται ὁ μόλυβδος παρὰ τῶν ἀργυροχοεῖν εἰωθότων.

ἀργυροχρῶς-ους-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἄσυν. -ους-ον ὄχων χρώμα, ὄφιν ἀργύρου: Ψῆ. Χρυσ. Οἰμ.15 τ.7,283 ὡ μετόνια.. σὲ ὁ νεμόμενοι ἀργυροχρῶοι ἄνδρες, Τζέτ.Ἰστ.11,483 καὶ τὰς ἔκεισε λάγνας ποιεῖν ἀργυροχρῶους.

ἀργυροχρυσόμακτος-ον μσν. ὁ ἐκ μείγματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ: Θεοδ.Βαλασαμ.24,1,13.

ἀργυροχρῶσις (-η-οῦ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ: Γεώρ.Παχ.Ἀνδρον Παι.746 B ἀργυροχρῶσις βακτηρίας.

ἀργυροχρυσωμένος-η-ον μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διακεκοσμημένος δι' ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἐπάργυρος καὶ ἐπὶχρυσος: Διγ.Ακρ.4238 κίβητιον λαμπρότατον, ἀργυροχρυσωμένον.

ἀργυροχρῆσιον (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀργύρου κτένιον, τὸ ἀσημένιο κτένι.

ἀργυροχῆτης (ὁ) νεώτ. ὁ χῶνον τὸν ἀργυρον.

ἀργυροχῆμα-ατος (τὸ) νεώτ. γῆ ἀργυροῦχος.

ἀργυρρον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀργύριον: Ἐπιγρ. πέρ τοι ἀργύριον (τὸ ἀργυρίου).

ἀργυροῦβρόση (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. συνών. τοῦ ὄρυκτοῦ παραργυρίτης βλ.λ.

ἀργυροῦ-ωμ κ. νεώτ. δημ. -ώνω καλύπτω δι' ἀργύρου, ἀσημόνω, κάμνω ἐπαργυροῦσιν: Ἐπιγρ. ἀργυρώσασαν τὸν βωμόν· κ. παθ.: Μέν.Μον.469 ῥύπος γυνὴ πέφικεν ἠργυρωμένος, Τίμα.Ἀστρολ. ἐν Κατάλ.Ἀστρολ.Κωδ.1,97 ἀργυροῦμενα ἢ ἐπαργυρωμένα σκεύη· 2) παθ. μτφ. ἀνταμιδισμοὶ δι' ἀργύρου: Πίνδ.Ν10,43 ἀργυροθέντες σὺν οἰνηραῖς φιαλαῖς (μὲ ἀργυρὰ ποτήρια οἴνου), αὐτ.1,28 αἰοῖται ἀργυρωθεῖσαι προσωπα (ἴδωται ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῶν ὀνοῶν φαίνεται ὅτι εἶναι πληρωμένοι, ἀργυροῦνται).

ἀργυροῦθης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ περιέχων ἀργυρον, ἀργυροῦχος: Ξεν.Προσ.4,3 ἀργυροῦθης τόπος· ἢ νεώτ. ὁ ὀμοιάων πρὸς ἀργυρον.

ἀργυροῦμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. συνηθ. εἰς τὸν πληθ.-ματα σκεῆθ' ἀργυροῦ, ἀσημικά: Λυσ. ἀπ.56· 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ πρῶξις τοῦ ἀργυροῦ, ἀσάμωμα, ἐπαργυρωσις· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' ἀργυρώσεως ἐπιτιθέμενον λεπτὸν στρώμα ἢ λεπτὴ πλάξ ἀργύρου.

ἀργυροματικός-ή-όν Ἐπιγρ. ἀργυροῦθης ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς κατασκευὴν ἀργυρωμάτων: Ἐπιγρ. ἀργυροματικὴ γῆ, ἢ ἐκμάσσονται ἀργυρὰ ἀπικονίσματα.

ἀργυρομάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τῆς λ. ἀργύρωμα βλ.λ., μικρὸν ἀργυροῦτευκτον ἀγγεῖον, δοχεῖον ἀργυροῦ: Ἄρρ.Ἐπικτ.3,26,36.

ἀργυρονήτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπὶ ἀργυρίου ὠνηθεῖς, ὁ διὰ χρημάτων κτηθεῖς: Αἰσχ.Ἀγ.949 φθείρατα πλοῦτον ἀργυρονήτους δ' ὕφας, Ἡρ. 4,72 ἀργυρονήτοι δ' οὐκ εἰσὶ σφι θεράποντες, - ἀργυρονήτων ἀξίωμα, - ἀργυρονήτοι ἡδοναί· ἢ εἶδ. ὡς οὐα. ὁ ἐξ ἀγορᾶς δούλων, ἐν δισταολῇ πρὸς τὸν οἰκογενεῖ τοιούτων Ἡσ. «οἰκέτης ἀργυρίου ἀγοραστός»: Ἰσοκρ.14,18 οὐδέν ἦπτον τῶν ἀργυρονήτων δουλεύουσι, Διδό.Σ1,70 οὐδέεις οὐτ' ἀργυρονήτων, οὐτε οἰκογενεῖς δούλων· 2) νεώτ. ὁ διὰ χρημάτων ἐξαγορασθεῖς, δεκασθεῖς ἀγορασμένος, ἢ ἀ. δημ. πωλητῆς ἢ ἀργυρονήτοι δικασταί, - στυειδιόται· ἢ οὐχὶ ἐκ παροισθῆσεως, ἀλλ' ἐπὶ ἀνομολογητῷ μισθῷ ἢ ἀμοιβῇ ἦτοι κατ' ἀνολοισθῆν ἐξαγορασμοῦ τῆς στυει-

δήσεως αὐτοῦ συμπράττων ἢ συμμετέχων εἰς πολιτικὴν, κοινωνικὴν, θρησκευτικὴν κττ. δοξασίαν ἢ προσπάθειαν ἢ ἐνέργειαν· ἀργυρώνητος ὑποστηρικτῆς τοῦ κόμματος. - ἀργυρώνητα ὄργανα ἔξνης προπαγάνδης, πρὸς μισθάρων.

ἀργυρώνω δημ. ἀργυρῶ βλ.λ.), ἄ. ἀσημώνω· 2) μτφ. ἐξασοράω διὰ χρημάτων τὴν συναίσθησιν τινος εἰς τι· ἀργύρωσε ὁ γέρονς τὴ μάννα γιὰ νὰ τοῦ δώσει τὴν κόρη τῆς· || δεκάζω τινὰ διὰ χρημάτων· παροίμι. ἀργυρώνεις τὸν κατῆ, δυὸ φορὲς σοῦ δίνει δίκιο.

ἀργυρουρκίον (τὸ) Σχολ. κ. νεώτ. μεταλλεῖον, ὄρυχειον ἀργύρου· Σχολ.Αισχίν. 1,100.

ἀργυρώσις-εως ἴη) νεώτ. ἡ δὲ ἀργύρου περικόλυψις, ἐπαργύρωσις, ἀσημίωμα· 2) λατρ. ἄ. ἀργυραῖος βλ.λ.

ἀργυροῦται (οἱ) Ἐπιγρ. ἀρχὴ τις παρὰ Σίλλυεισι τῆς Παμφυλίας· Ἐπιγρ. δικαστήρης καὶ ἀργυροῦται μὴ ἐξάγωδι (μὴ ἐξάγωσι).

ἀργυρούτης (ὁ) νεώτ. τεχνίτης ἐκτελῶν ἐπαργύρωσιν, ἀσημίωτης.

ἀργυρούτρον (τὸ) νεώτ. τὸ χρησιμεῖον δι' ἐπαργύρωσιν ὀλίκον, ὑγρὸν, χρωστικὴ οὐσία ἢ κόνις.

ἀργυρώσις-π-ον ποιητ. στιλπνός, λαμπρός· Ἰλ. Σ 50 ἀργύρεον πλῆτο σπέος· Ἡσιόδ.Θ 574 ἀργυφῆ εἰσθίτι, Δαμοχ. ἐν ΑΠ 9,633 ἀργ-νάματα.

ἀργυρώσις-εως ἴη) ἀργύρεος βλ.λ.· Ὀρφ.Λιβ.284.

ἀργυρόεις-αντος ἐν ἀργύρεος, ὁ ἐκ λευκότητος στιλπνός· Ἄν.Κρ.Παρ.ΙΥ350,15.

ἀργυρός-ον ποι. ἀργύρεος, λευκός· Ἰλ.Ω 621 δὴν ἀργυρον, Ὅδ.Κ85 ἀργυφα μήλα.

ἀργῶ-οῦς (ἡ) Ἦσ. «εἶδος φυτοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργῶ ναῦς».

ἀργῶ-έω [ἀεργέω] κ. νεώτ. δημ. κ. ἀργίω μέλλ. ἀργήσω, ἀόρ. ἤρησα, δημ. ἀρησα, παρακ. ἤρηκα δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἀρημένος κ. ἀρηεῖ· διατελῶ ἐν ἀργῶ, ἐν ἀπραξίᾳ, δὲν ἐργάζομαι, μένω ἀργός· Σοφ. ἀν. Ἰωη. π. Στοβ.30,6 θεός δὲ τοῖς ἀργούσιν οὐ παρίσταται, Ἰμπ.Μοχλ. 23 σῶμα ἀργεον κακοῦται, Ἔεν.ΚΠ1,2,15 οἱ θυ-νάμειοι τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργούτους (μὴ πρὸς βιοπορισμὸν ἐργαζομένους)· || κ. ἐπὶ πραγμ. μένω, ἀφήνομαι ἐν ἀχρηστίᾳ· Εὐρ.Φοίν.625 οὐκέθ' αἰματηρὸν τοῦμόν ἀργήσει εἴφορος Πλούτ. Αἰμ.8 ἀργούτων τῶν ὀπλῶν· 2) παθ. δὲν ἐκτελοῦμαι, δὲν ἐκπληροῦμαι, παραλείπομαι· Ἔεν.ΚΠ 2,3, 3 οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πρῶταεσθαι δεομένων, αὐτ. Ἰέρ.9,10 εἰ δὲ φανερόν γένοιτο, οἱ καὶ ὁ πρόσδοθόν τινα.. ἐξουρίσκων.. τιμή-σεται, οὐδ' αὐτῆ ἀν ἡ σκέψις ἀργοῖτο· || εἰδ. ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν παράγω, εἰμι ἀφορός· Θεόδωρ.ἀν. 14,3 ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἀργεῖται· ὅθ. κ. μένω ἀγεώργητος, δὲν καλλιεργοῦμαι· Ἔεν.ΚΠ1,6,11 τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφέλιτον εἶπαι· 3) διακόπητὸ τὸ ἔργον μου, τὴν ἢν ἐγὼ ἐργάσασθαι ἔπεισομαι, διατελῶ ἐν ἀδραναίᾳ· ΑΒ 238,2 ὑπερ τοῦ μὴ τρί-βεσθαι αὐτοῦς δικαιοσύνη καὶ ἀργεῖται τῆς ἀ-γοράς, Δημ.819 ἐνίστε μὲν φση ἀργῆσαι τὸ ἐρ-γαστήριον, ΠΔ Ἐσδρ.4,24 τότε ἤρπισε τὸ ἔργον οἴκου τοῦ θεοῦ.. καὶ ἢν ἀργοῦν ἕως δευτέρου ἔτους τῆς βασιλείας Δαρείου, ΚΑ Πέτρ.2,23 οἱς τὸ κρίμα ἐκπαλαὸ οὐκ ἀργεῖ [δὲν ἀδραναί·] || δὲν ἐκτελῶ τὸ σῆνθεος ἔργον μου, τὴν ἢν συν-ήθως ἐγὼ λειτουργοῦν· Ἀριστλ.Πρ.903 Α,21 νυ-κτός τῆς ὀψεως ἀργοσύνης (μὴ λειτουργοῦσης ἐν τῷ σκοτεινῷ τῆς ὀρασεως·) 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρίαν προσωρινῶς ἀγῶ λόγῳ ἐορτῆς ἢ ἄλλης αἰτίας, ἐγὼ ἢ κῶμα σκόλη· ΠΔ 2,5,25 ἐπέσχεον ἕως.. τοῦ Σαββάτου καὶ λαθὼν ἀργούτους τοὺς Ἰουδαίους [ἐν ἀργίᾳ διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σαββά-του], Ἰώσ.Π17,3,3 ἀργ- τὴν ἐβδόμην, τὸ ὑπουρ-γεῖον ἀργεῖ τὸ ἀπέγευμα, παροίμι. κ. οἱ μύλοι

ἀργοῦν, κ. οἱ δοῦλοι ἀργοῦν κ. οἱ γάϊδαροι σκό-λη ἔχου· 5) μένω παρημελημένος· Πολύβ.3,5 οὐκ ἀργῆσαι ἡ ὑπέθεσις [δὲν θὰ μείνῃ ἀνεξέτα-στος]· 6) μτχ. νεώτ. κ. δημ. βραδύνω περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, χρονίω, καθυστερῶ εἰς τι· Λογγίν.Υφ.9,10 ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ. - ἀργεῖ εἰς τὸ γράφειν, - κάνει καλὴ δουλιὰ ἀλλὰ ἀρ-γεῖ παροίμι. ὁ Θεός ἀργεῖ, μὰ δὲ λαμοῦν· 7) νεώτ. κ. δημ. κατὰ διαλείμματα μακρὰ, οὐχὶ συχνὰ ἐκτελῶ ἔργον τι· ἀργεῖ νὰ γράφῃ Ἰσα-νίως γράφει· 8) νεώτ. κ. δημ. διατελῶ ἐν βρα-δύτητι, ἐν καθυστερήσει, βραδύνω, ἀργοπαρῶ· Ἐρωτοκρ. Β 751 ἤρησε γιὰ τοῦ ἄχα μπερόδεμα στὴ στρατὰ, ὁ τραγ. ἤλιε μου, τί πολὺ ἀρησαε, δὲν πᾶς νὰ βασιλεύῃς, Σολωμ.Υμν.Ἐλευθ.4,1 ἀρ-γεῖ νὰ ρθῆ ἐκεῖν ἡ μέρα, παροίμι. δπου (ἡ ὀ-ταν) λαλοῦν πολλοὶ πτεῖνοι ἀργεῖ νὰ ξημερῶσῃ ἢ ἡ πρωτοβουλία πολλῶν εἰς ἔργον τὴ δυσχεραίνει ἢ ἐπιβραδύνει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦτου ἢ, φρ. δὲν ἀρ-γῶ νὰ σὲ διώξω, - νὰ σὲ βρῶσω, - νὰ σὲ εὐλίσω κττ. [δὲν θὰ διατώσω, δὲν θὰ ἀνίκησω νὰ..]· 9) νεώτ. κ. δημ. ἀπέχω χρονικῶς, θὰ εἶμαι εἰς χρόνον ἀπά-τερον· ἀργεῖ ἀκόμα τὸ Πάσχα, - ἀργοῦν οἱ σκά-λες, - ἀργοῦμε νὰ φτάσομε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνου· || νεώτ. κ. δημ. πράττω τι πέραν τῆς προσφόρου ἢ συνήθους πρὸς τοῦτο ὄρας ἢ ἐπο-χῆς· ἀργεῖ νὰ κοιμηθῆ, - ἀρησαε νὰ παντρευθῆ· 10) κ. μτθ. κῶμα τινὰ νὰ ἀρήσῃ, νὰ καθυστερή-σῃ, προκαλῶ χρονισμὸν αὐτοῦ, τὸν ἐπιβραδύνω· δ. τραγ. μ' ἀρησαον κ. ἀργήσαμε, - μὲ ἀρησαε κῆποιος στὸ δρόμο, - μὴ μὲ ἀργήτε, παρακαλῶ.

ἀργωδέστερον ἐπίρρ. μτχ. κ. μον. κατὰ τρό-πον μᾶλλον ἀργῶδη, νωρρότερον, νωχελέστερον· Φῶτ.Ἐπιστ.108,28.

ἀργώθης-εσ μτχ. κ. μον. ὁ πρὸς ἀργίαν ἐπιρ-ρηπῆς, ὁ δκηρῶς, ὁ νωρρός· Αἰωαν.413 τοῦς ὑπνώδεις καὶ ἀργώθεις· || τὸ συγκρ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Μελέτ.Γραμμ. ἐν ἀνεκῶ. ὉΕφ.3,113,24 τὸ δὲ φλέγμα [τῆν] φυχὴν ἐργάζεται ἀργωδέστερον.

ἀργωματα (τὰ) δημ. τὸ ὄργωμα, ἡ ἄρσις, εὐχρ. κατὰ πληθ. ἀργώματα, ἡ ἐποχὴ τῆς ἀρόσεως· παροίμι. ἀργίνες οἱ βροχῆς ἀργινὰ καὶ τ' ἀργώ-ματα ἢ ἡ καθυστερήσις ἐνεργείας ἐπάγεται ἐπι-βραδύνουσι ἀποτελέσματος.]

ἀργῶν δημ. ὄργων, ἀροτριῶ· 2) εἰδ. ἐπὶ γυναικός, παύ νὰ ἐχῶ γάλα, στερεῶω.

ἀργῶσις-α-ον ὁ τῆς Αργούς· Εὐρ.Ἀνδρ.793· Ἀργῶσις ὄρος, Ἀπολλ.Ρ 4,1620 ἀργῶσις τρώπις.

ἀργωθῆ-όν μτχ. ὁ λευκῶχερος ἢ λευκάζων· Νικ.ἀν.74,19 ἀργωθῆν ἢ κλαδέεσις πλανήτην.

ἀργῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐργασίας, ἐν ἀρ-γίᾳ, δκηρῶς· Ἔεν.Ἀνομν.2,4,7 ἀργῶς καὶ ἀνειμέ-νωσ οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται, Δημ.ὁδ παντελῶς ἀργῶς ἔχετε, - δινὰν ἀργῶς· || μτχ. κ. ἀπρο-θύμως, ἀμελῶς· Πλούτ.Περ.16 οὐ παντάσῃον ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμὸν· 2) σχολ. ἄνευ ἀποχρώταν λόγου, παραλόγως, ἀσκόπως· πρβλ. ἀργολογία· σχολ. π.βηθ. «οὐκ ἀργῶς τοῦτο κῆται παρὰ τὸ ποιητῆ»· 3) τὸ συγκρ. -ότερον, μτχ. κ. ἀργότερος [Στοβ.Ἐκκλ.2,56] ραθυμότερον, δκηρ-ρότερον, ἀμελέστερον· || ἴππον εὐλόγως, ἴππον εὐλόγως· Ἔεν.Οἰκ.15,7 ταῦτᾳ μοι δοκοῦμεν ἀρ-γότερόν πως ἐπιδεδραμηκῆναι τὸν λόγου· 4) νεώτ. -ότερον δημ. -α βραδύτερον· 5) τὸ ὑπερθ. -ότερα κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν χρόν. σμ. (πρβλ. δημ. ἀργά·) ἴλιαν ὀφέ, ποῦ κατόπιν, Ἔεν.Οἰκ.15,1 ἐκεῖνο μέντοι.. μὴ ἀπολλῆς, δ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου, - ἀργότατα μετέσχε τῆς μάχης, - προσήλθεν ἐπίκουρος· || κ. ἐν τρο-πικῇ κατὰ χρόν. σμ.· γράφει ἀργότατα.

ἄρθρα (ἡ) ὀπίς, Ἦσ. «μολυμρός»· Φερεκρ.53 τὴν ἄρθαν ἀπ' ἀμοῦ σφόνγιον.

ἀρδάλιον [τό] ἀρδάνιον βλ., πλατύστομον ὕδρειον κεράμιον, πλῆλιο σκαφιῖ νεροῦ, παρὰ τὴν εἰσοδὸν ἢ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ συνήθως τοποθετούμενον· πρβλ. ἀρδάνιον· ἢ ἀποχευτικὸς κεράμιος ὄχετος ἢ συλλέκτης ὕδατος· Ἡσ. «ἀρδάλια· τοὺς πυθμένας τῶν κεραμιῶν, οἷς ἔνιοι γογγύρας καλοῦσιν».

ἀρδαλος Ἡσ. «μόλυμος»· Ἐρωπ.αν.98 «ἀρδαλος ἀνθρώπος, ὁ μὴ καθαρὸς ζῶν»· πρβλ. δημ. μουρδούλης, μουρδάλης ἢ -ντάρης· ἢ ὁ εὐτελής, ὁ τυχαίος· Ἡσ. «ἀρδάλους· εἰκαστούς».

ἀρδαλώ-ω μολύνω· Ἐρωπ.αν. «τὸ μολύνει ἢ ὀρπάγει ἀρδαλώσαι λέγεται»· Ἰνν.Ἰυν.Φύσ.67 ὁ ὕπναιον ἀρδαλώσας, Φιλῆμ.59 Αἰγύπτιος θεῖματιον ἡρδάλωσέ μου [EM «ἀντί τοῦ ἡσθάλωσεν, ἐμόλυμαι»]· ἢ κ. παθ.· ΠΔ Σοφ. Σειρ.22,1 λίθω ἡρδαλαμένω συνελλήθη ἀνηρώς· Σοῦτ. «ἡρδαλωμένους· λεπρὸς μεριασμένους»· 2) Ἡσ. «ἀρδαλωμένους· ταρασσομένους».

ἀρδάνιον [τό] μγν. κεράμιον ἀγγεῖον ὕδατος, πλατύστομον· Αἰλ.Διον.ἀπ.66, Πολυδ.8,66· Ἡσ. «ἀρδάνια· αἱ τῶν κεραμιῶν γάστρα, ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπιτίξον, ἀ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεισαν ὕδατος πλήρη πρὸς ἀφανισμὸν, ἵνα ὅποτε τις τελευτήσῃεν, οἱ ἐξίοντες περιρραίνωνται»· πρβλ. κ. ἀρδάλιον.

ἀρδαία [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενεῖας τῶν ἀρδεϊδῶν.

ἀρδαία [ἡ] μγν. κ. μον. τὸ ἀρδεῦεν, ἡ ἀρδευσις· Στραβ.4,67, Πάν. εἰς ἀρδαίαν τῆς γῆς, Αἰλ.Ζ1,7,12 εἰς ἀρδαίαν ἄγειν (εἰς ποταμὸν, περὶ Ἰππου)· ἢ κ. μτφ.· Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,155 τῆς ἐντεῦθεν συμμαχίας καὶ ἀρδαίης ἔρημος.

ἀρδαίαι [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν μακροτάρων.

ἀρδεοργία [ἡ] νεώτ. παλαιοφ. γένος φυτῶν τῆς κατηγορίας τῶν χειροποφῶρων ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα.

ἀρδεννίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. κρυσταλλοῦμενον ὄρυκτον, λάμφεα παχίαια υἰαλόδους, κολοφωνιζοῦνον, εὐρισκόμενον ἐπὶ χαλκῶν καὶ φλεβῶν παρὰ τὰς Ἀρδέναις, ἀ. δεδαλκίτης.

ἀρδεόλη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενεῖας τῶν ἀρδεϊδῶν.

ἀρδεόσαυρος [ὁ] νεώτ. παλαιοζ. γένος ἔρπετων ρυγκοκεφάλων τῆς ὀμοιογεν. τῶν σφηνοδοντιδῶν ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὸ ἰουραϊκὸν σύστημα.

ἀρδέπι [τό] νεώτ. (λ. περσ.) μόνος βάρους καὶ χωρητικότητος ἀντιστοίχοῦσα πρὸς τὸν τόννον ἐν χρ. εἰς τὰς ἀραβικὰς χώρας [ἡ καθ' Ἡρ. «ἀρτάβη»].

ἀρδέπτη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενεῖας τῶν ἀρδεϊδῶν.

ἀρδευμα-τος [τό] μγν. πόσιμα·Εὔα.Κωνστ.6,729.

ἀρδεύσιμος-ον Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ ποτιζόμενος· Ἡσ. ἐν λ. «κατάρρυτα»· ἢ νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀρδεύσεως ἢ κατάλληλος πρὸς ἀρδευσιν, ὁ θυνόμενος τῶν ἀρδευθῆ· αἱ γαῖαι τῆς Μακεδονίας κατέστησαν ἀρδεύσιμοι.

ἀρδευσίς-ως [ἡ] κ. νεώτ. τὸ ἀρδεῦεν, ποτιζέιν· Ἰνν.Ε68,187, Πολυδ.9,43,5· ἢ νεώτ. εἶδ. τὸ ποτιζέιν· καλλιεργούμενας γαῖας ἤτοι φυτεῖας, κήπους, ἀμπελώνας, ἀγρούς κττ. διὰ καταλλήλου διαχευέσεως τοῦ ὕδατος.

ἀρδευτήρι [τό] δημ. κ. ἀρδευτήρι ποτιστήριον, ποτιστήρας [ἡ] βλ.

ἀρδευτής [ὁ] μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρδεύων, ὁ ποτιστής· Μαν.4,258 ἀρδεύται φορβίς.

ἀρδευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ χρησίμος ἢ ὁ ἀφορῶν εἰς ἀρδευσιν· ἀρδευτικὰ ἔργα, ἀρδευτικὴ χρεῖσις ὕδατος, ἀρδευτικὰ ὕδατα (τὰ κατάλληλα ἢ χρησιμοποιούμενα πρὸς ἀρδευσιν).

ἀρδευτός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρδεύόμενος, ποτιζόμενος· Σωσ18,7 πεδία Μαινάνδρου βραΐς, ἀρδευτὰ σαφίλει ἠτόψ, -ἀρδευτὰ γαῖται· ἢ ὁ θυνόμενος τῶν ἀρδευθῆ.

ἀρδεύω κ. νεώτ. ἀρδω, ποτιζω· Αἰσχ.Πρ.852 ὄσπιν πλατύροισ Νείλοιο ἀρδεύει χθόνα, Θεόφρ. Φ1,7,5,2 κ. παθ.· Πολυδ.10,28,3,Μ'Αντων.5,4 βόσκαμαι καὶ ἀρδεύομαι· ἢ κ. μτφ.· Χορῖκ. ἐν Φιλολ. 54,120 Θουκυδίδης ὁ τὸν Δημοσθένην παλλάκις ἀρδεύσας· κ. παθ.· Πλωτ.2,9,3,Μην.3,14, Qδ.3 βραΐς σου τῶν δακρῶν ἀρδευόμενος· ἢ νεώτ. εἶδ. ποτιζω καλλιεργούμενας γαῖας διὰ καταλλήλου διαχευέσεως τοῦ ὕδατος.

ἀρθεῖ γῆ γλωσσ. «ἡ οἱ γναφεῖς χρῶνται», ἡ στεα-τιτίς, τὸ σαπωνόχημα.

ἀρθηθμός [ὁ] μγν. ὄρδευσις, πόσιμα, ἀρδῶς βλ., Λυκοφρ.622, Νίκ.Θηρ.401.

ἀρθην ἀσυναίρ. ἀρθῆν [ἀέρην] ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. δι' ἄρσεως εἰς ὄψος, ἀσυναίρκατᾶ· Αἰσχ. Πρ.1051 ἐς.. Τάρταρον ἀρθῆν ῥήψεε θέμιας τούμον· Σοφ.Αἰ.1279 ηἰδώντες ἀρθῆν.. τὸ φρον ὑπερ [ὑβήλην ὑπεράνω τῶν τάφρων], αὐτ.Αντ.430 ἐκ χαλκείας ἀρθῆν προχου χρασί τὸν νέκυν στέφει [ὑβήλινουσα τὴν προχου], Εὐρ. Ἀлк.608 ἀρθῆν νέκυν φέρουσιν· 2] ἐκ θεαλείων, πρόριζα, ὄθ. κ. παντέλας· Πλάτ.Πολ.421 πᾶσαν ἀρθῆν πόλιν ἀπολύει, Δημ.385 Φωκαῶν ἀρθῆν δειέρος, Πολυδ. 1,35,5 πεπτακίος ἀρθῆν πολιτεμα, Θεόδ.Μετοχ. ἐν Σάθ.1,151 ἀρχῆν ἀρθῆν ἀνάρασσαν γένεσθαι, -ἀνετάρησαν ἀρθῆν τὰ σχεδία του, -ἡ κοινωνία πρῆπει καὶ δύναται ἰα μεταβλήθῃ ἀρθῆν· 3] σουλ-λήθῃν, γενικῶς, πέρα ὡς πέρα· Ἀριστ.Θεσμ.274 δμυμι πάντας ἀρθῆν τοὺς θεοὺς [δλους μαζί].

ἀρθηθία [ἡ] νεώτ. βοταν. ἀρδισία βλ.

ἀρθηθός Ἡσ. «φορέτρα».

ἀρθηθῆρα [ἡ] (ἀρθῆς) μγν. ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν αἰχμῶν, βελῶν κττ.· Σέρβ.Βεργ.Αιν.8,453.

ἀρθῆν [τό] μγν. αἰκίς, ἀγκίδα· ἢ εἶδ. ἀρθῆς βλ.

ἀρθιδόλη [ἡ] μγν. ὁ ἔρωδιός· Δημήτρ.Περακος. 1,45 ἀρθιδόλης ληφθείσης, ἦν περ καὶ λάκρον τι-νὲς τῶν ἐπιχωρίων προσηγόρευσαν, ἐρωδιὸν δὲ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκάλεσαν.

ἀρθιδίς-ως [ἡ] ἡ αἰκίς, τὸ ἄκρον, ἡ μήτη τοῦ βέλ-λους, τὸ κέντρον· Αἰσχ.Πρ.880 ὀστρου δ' ἀρθιδίς χρεῖ μ' ἀπορος, Ἡρ.1,215 ἐς αἰχμῶς· καὶ ἀρθιδίς· 2] συνειδ., τὸ βέλος· Λυκοφρ.63 γιγαντοραϊστος ἄρδεις τετραμῆνου.

ἀρθισία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος συμπετάλων δικοτυληδῶνων φυτῶν τῆς οἰκογενεῖας τῶν μυρμινο-δῶν, τῶν τροπικῶν χωρῶν, οἰτινος εἶδη τινὰ καλ-λιεργούντινα ὡς καλλωπιστικὰ περιζήτητα.

ἀρθισοφυαλῶν [τό] νεώτ. παλαιοφ. γένος φυ-τῶν τῆς κατηγορίας τῶν ἡρανθωδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα.

ἀρθισονία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενεῖας τῶν διατομιδῶν, τῶν ἀμυρῶν καὶ γλυκεῶν ὕδατων.

ἀρθίτο νεώτ. [ἰταλ.] μουσ. κ. ἀρντίτο βλ.

ἀρθίται [τό] δημ. εἶδος τῆ κέδρου, ἡ ἄρκευθος, καὶ ἡ ἐκ τούτου ἔμλεια.

ἀρθμός [ὁ] τόπος ἐνθα ποτιζῶν τὰ ζῶα, ποτι-στρα· Ἰλ.Σ 521, ὄθι τ' ἀρθμός ἐνν πάντοσσι βο-τοῖσιν· 2] πόσις· Ὀρφ.ἀν.189 ἀρ-νέκταρος(ῶμφ).

ἀρθόπτερα [τὰ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μυμίδων.

ἀρβη ἀόρ. ἡρασ. ποτιζω κτήνη· Ἰγν.Ὀμ.9,3 Ἰπ-πους ἄρσασα βαθυσχοίνιο Μέλπτος, Ἡρ.5,12 ἦραε τὸν Ἰππου· 2] κ. μέσ. ποτιζω ἔμαυτον, πίνω· Ἰγν.Ἀπολλ.263 ἀρδόμενοι οὐρῆς ἀπδ.. ηγγέμων· 2] ἐπὶ ποταμῶν, ποτιζω τὴν γῆν· Ἡρ. 2,14 ἀπείν ὁ ποταμός. ἄρρη τὰς ἀρούρας, Αἰσχ. Πέρα.487· 3] ἐπὶ πρσσ. ἐνεργῶ ἀρδευσιν· Ἰ-

μοκλ.15,5 μισθωτός ἄρδει παῖδια, Φιλ.1,50 θεός ἄρδει γῆν 4) παθ. ποτίζομαι, βροχοῦμαι: Ἦρ. 1,193 σίτος χερσὶ ἀρόδωμος Ἐπιγρ. ἀρχοῦ Νυμφῶν ὄδεν ἄρδεται αὐτῷ Ἀθήνης 5) μτφ. δροσίω, ἀναψύχω: Πίνδ.Ο 5,28 ἄρδει στρατόν, Πλάτ. Φαίδρ.276 D συμποσιεῖς ἄρδοντες αὐτοῦς, Μηνι. 5,9 Ἐξαποτλ. τὴν κτίσιν ἄρδεις ἔπασσαν 6) αὐθενδ. διατηρῶ τι ἐν δροσερά κὶ ἀνθηρῶ καταστάσει: Πίνδ.Ο 5,23 ὕληντα δ' εἰ τις ἄλθον ἄρδει, αὐτ.1 ἐ15) 64 πάτραν Χαρίτων ἄρδοντα καλλίστα δρόσῳ | Σχόλ. « τοῖς ὕμνοις », Πλάτ.Πολ. 550 B τὸ λογιστικὸν ἄρδειν καὶ αἰεῖν || θεωρηπέω: αὐτ.Τιμ.78 ἄρδειν τὸ σώμα 7) πίνω μὲ λαιμαργίαν, ρουφῶω: Φιλ.1,639 τροφᾶς ἀμέτρους. εἰσφοροῦντες καὶ πολὺν ἀκρατον ἄρδοντες 8) ἐν γ' προσ. παρέχειν τι σίονε ἀνωθεν ἢ ἀφ' ὀθῶν, τὸ δημ. βρέχει: αὐτ.2,294 θεός ἄρδει χάριτας **ἄρεια** (ή) ἄρῆς ἢ ἀρία ἢ φελλόδρος, δημ. ἀρέος, ἀρία: Θεόδωρ.Φαίτ.3,163 (πθ.), πρβλ. ἀρείνος. **ἀρέγγαι** (ή) νεώτ. βστον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φωνικωδῶν, δένδρον Ἰθαγενεῶ τῶν τροπικῶν χωρῶν 2) δημ. ὁ ἰχθὺς ἀρήγη, ρέγγα βλλ. **ἀρέγομαι** δημ. κ. ρέγομαι ὀρέγομαι βλλ. **ἀρέζομαι** δημ. βλ. ἀρέσω. **ἀρέζομένος**-η-ο δημ. ἀρεσούμενος βλλ. **ἀρέζω** δημ. ἀρέσω βλλ. **ἀρέθουσα** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος κοιλεντερωτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σφινγοφόρων 2) βστον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχοειδῶν. **ἀρεθουσίαι** (ή) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζῶων τῆς ὀμοιογενείας τῶν προτιδῶν. **ἀρεθούσιος**-α-ον μην. ὁ τῆς Ἀρεθούσης ἡ- τοι πηγῆς, πηγᾶς: ΑΠ 9,362,18 ἀρεθούσιον ὕδωρ. **ἀρέθω** πθ. ἄρω: Χοιρ.1,2 κρήναι ἀρέθουσαι, Ἦρωδιαν.Γραμμ.1,440. **ἄρεια** (ή) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζῶων τῆς ὀμοιογεν. τῶν χειρουριδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθῶ- σι κατὰ τὸ σιλουριανόν σύστημα. **ἀρείαι** (ή) ἰων. κ. ποι. -ή ἀρά, ἀπειλή, προσβολή: Ἰλ.Υ 109 λευγαλέοις ἐπέειπεν ἀποτρέψω καὶ ἀρείη. **ἀρειανίω** μην. εἰμι ἀπαδὸς τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἄρειου, ἀποκλίνω πρὸς τὴν ἰρέσιν τοῦ Ἄ- ρείου: Γρηγ.Ναζ.2,476 C, Σουίδ.ἐν λ. Ἄετιος: πρὸς δὲ τοῦς Ἀρειανίζοντας διεκρίνετο, **ἀρειανικός**-ή-όν μην. ἀρειανός βλλ.: Ίουλ.424 C, Φώτ.Βιβλ.κῶδ.237,σ.313,13 ἀρειανικός δοξοκοπίας. **ἀρειανικός** μην. κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ Ἄ- ρείου: Ἀναστ.Σιν.292 D. **ἀρειανισμός** (ή) μην. κ. νεώτ. ἡ αἵρεσις τοῦ Ἄρειου, ἡ διδάσκαυσα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κτί- σμα: Γρηγ.Ναζ.1,1108 A. **ἀρειανιστής** (ή) μην. κ. νεώτ. ὀπαδὸς τῆς αἰ- ρέσεως τοῦ Ἄρειου, ὁ ἀρειανίζων. **ἀρειανίτης** (ή) μην. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῶν ὀπαδῶν τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἄρειου: Ἰω.Μακ.372,3. **ἀρειανός**-ή-ον μην. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἄρειου: τὸν ἀρειαν- ισμὸν βλλ.: Ἀθαν.1,549 A ἀρ- αἵρεσις, Βασ.4,712 A ἀρ- μανία 2) ἀρειανός (ή) ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ Ἄρειου: Ἀθαν.1,225 C. **ἀρειανόφρων**-ονος (ή) μην. ὁ φρονῶν τὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἄρειου: Ἀθαν.2,48. **ἀρειανός** ἐπίρρ. μην. ἐκκλ. ἀρειανικῶς βλλ.: Γρηγ.Ναζ.2,169 A. **ἀρειανόσκαφος** (ή) ὁ Ἄρεως θύσας, ἐν χρ. μτφ., ὁ δεδοκιμασμένος ἐν πολέμῳ, ὁ ἀνδρείος πολεμι- στής: Αλογ.ἀν.203, Εὐστ' Ἰλ.600' πρβλ. ἀρειμανής. **ἀρείκη** (ή) δημ. κ. ἀρείκη (τό) τὸ φυτὸν ἀρείκη ἢ δεινδράκη, ἄ. ρεῖκη, ρεῖκος, ρεῖχι, ρεῖχιά: Κρυστ. Κορθ.29 γιὰ μᾶσε τοῦφα ἀμάραντο, μᾶσε χερεῖς ἀρείκη, Ζερδ.Αυρ.Σάτ.4,35 τ' ἀγκάθια, τὰ βατό- βαρνα, τ' ἀρείκια, τὰ θυμάρια.

ἀρείκη (τό) ἢ ἀρείκη βλλ. **ἀρείκος**-ή-όν μην. κ. μον. ὁ εἰς τὸν Ἄρην ἀ- ναφερόμενος, ἀρείος βλλ.: Δαμάσκ. Ἀρχ.97, Θεμιστ.Λογ.13,165 B ἀρείκον κάλλος, Ἰέρ.Χρον.20 ἐν Σάθ.1,245 πολεμικοῦ, ἀρείκου, γενναίου. **ἀρειμανής**-οῦς-ές ὁ ἐν πολεμικῇ μανίᾳ, ὁ τὸν πόλεμον σφοδρῶς ἀγαπῶν: Σιμύλος π.Πλουτ.Ρωμ. 17,ΑΠ 9,210 ἀρειμανεῖς Οὐνόνη. **ἀρειμανιεύομαι** νεώτ. φέρομαι ὡς ἀρειμᾶ- νιος, ἐπιτηδεύομαι τοὺς τρόπους καὶ τὸ ὕφος ἀρειμανοῦς βλλ., ἀνδρείου. **ἀρειμανίος** (-α-ον) μην. κ. νεώτ. ἀρειμανής βλλ. λ., ἄγριος, πολεμοχαρής: Φιλ.1,375 ἀρ- θρασύτης, Πλουτ. Ἠθ.321 B ἀρ- δυνάστης, Διογ.Λ 6,61 ἀρ- κριάς, Ἰώσ.Πι.2,16,4 ἀρ- φύλα || νεώτ. συνθῆ. σικωπτικῶς ὁ ἐπιτηδεῦων ἥθος, ἐμφάνισιν ἀνδρείου ἢ ὁ πρὸς τοιαύτην ἐμφάνισιν γινόμενος, κ. ἐπί πραγμ.: ἀρειάνιον ὄρος, ἀρειανίον μύστακες. **ἀρειμανιότης**-ητος (ή) μην. κ. νεώτ. πολεμικῇ μανία: Στοδ.2,7,25. **ἀρειμανίος** ἐπίρρ. νεώτ. μὲ πολεμικῇ μανίᾳ || φιλομάχως καὶ προκλητικῶς || συνθῆστ. ἐν σικωπτικῇ σμ.: Σουττα.Α.δίστ. ἀντιστάσεως μὴ αὐσῆς; ἔδρασαν ἀρειμανίως τοῦς φανούς τῆς πρωταουσίης. **ἀρείνοος**-η-ον Ἐπιγρ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀρέαν βλλ.: Ἐπιγρ. Ξύλου ἀρείνου. **ἀρειοθάτης** (ή) μην. ὁ βαδίζων οἰονεῖ ὡς ὁ Ἄρης: Χρυσμ.Σιδ.12,160. **ἀρειοθολοῦμαι**-όμομαι μην. κ. μον. θολοῦμαι τὸν νοῦν παρασυρθεῖς, παραζαλισθεῖς ὑπὸ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἄρειου: Πασχ.Χρον.1,562. **ἀρειομανής** (ή) μην. χλευαστικῶς ὁ ἀρειανός βλλ. **ἀρειομανίτης** (ή) μην. ὁ μανιωδῆ ζῆλον ἔχων ὑπὲρ τοῦ Ἄρειου, χλευαστικῶς ὁ ἀρειανός: Ἄ- θαν.1,225 C. **ἀρειον** (τό) μην. τὸ ποῶδες φυτὸν ξιφίου βλλ. Ψιδιοκ.4,20 2) τὸ ποῶδες βαφικὸν φυτὸν ἰσά- τος βλλ.: αὐτ.2,184. **ἀρειοπαγίτης** (ή) ἀρειοπαγίτης βλλ. **ἀρειοπαγτικός**-ή-όν ἀρειοπαγτικός βλλ. **ἀρειοπάγος** (ή) κ. δημ. ὁ ἀρειος πάγος βλλ. **ἀρειος**-ον ἑλλ. κ. -α, ἰων. ἀρήσις-η-ον, αἰολ. ἀ- ρεύσιος ὁ εἰς τὸν Ἄρην ἀποθλέπων, ὁ εἰς τὸν Ἄρην καθιερωμένος, ὁθ. ὁ πολεμικός, ὁ φιλοπόλεμος, συνθῆ. ὡς ἐπιθετον ἀνδρειοτάτων ἠρώων, πολεμι- στῶν: Ἰλ.Γ 339 Μενέλαος ἀρήσιος, αὐτ.Λ 800 ἀρήσι- υίης Ἀχαιῶν || κ. ἐπί πραγμ.: αὐτ. Z 340 ἀρήτα τεύχεα, Ἦρ.9,33 οὐκ ἐς γυνικιοῦς ἀλλ' ἐς ἀρ- ρίους ἀγῶνας || ἀρειος πάγος βλλ. || τὸ ἑλλ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς: Ἐπιγρ. Ἀθηνᾶ Ἄρεια || τὸ συγκρ. ἀρειότερος πθ. ἐκ τοῦ ἀρείων βλλ.: Θεοδ- γνωστ.548, Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 11,376 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρίαν φυλὴν, ἄριος βλλ.: Δαμάσκ. Ἀρχ.125 ἀρειον γένος 3) τὸ οὐδ. ἀρειον ὡς οὐσ. βλλ. **ἀρειος πάγος** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν Ἀθῆναις λό- φος τοῦ Ἄρεως, τόπος ἐνθα συνήρχοντο καὶ ἐδί- κάζον οἱ ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ πολιτείᾳ ἀρειοπαῖται βλλ. 2) νεώτ. δημ. κ. ἀρειοπάγος τὸ ἀνώτατον ἐν Ἑλλάδι δικαστήριον (τὸ ἀλλαχοῦ ἀκυρωτικῶν) συγκειμε- νον νῦν ἐκ 17 ἀρειοπαγίτων βλλ.2) ἐνός εισαγγελέως, τριῶν ἀντισαγγελέων καὶ ἐνός γραμματέως. **ἀρειότερος**-α-ον πθ. ἀρείων βλλ., πρβλ. κ. ἀρειος: Θεογμ.548 τῶ δὲ δικαίως τῆς εὐεργασίης οὐδὲν ἀρειότερον, Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 11,376. **ἀρειότης**-ητος (ή) μην. ὑπεροχῇ, ἐξοχότης, ἢ ἀρετῇ: Κύριλλ. Ἀλ.1,332C τὴν ἀρειότητα τῆς ζωῆς. **ἀρειόφρων**-ονος-ον μην. ὁ τὰ τοῦ Ἄρειου φρο- νῶν ἀρειτικός: Μηναι.5,2' 2δ.4 ἀρειόφρονα πλάσνη. **ἀρειτόλος**-ον μην. εὐτόλος ἐν πολέμῳ; τολημρὸς ὡς ὁ Ἄρης: Ζώσιμ.ἔξ ΑΠ 9,40 ρῦσθ' ἀρειτόλου θυμὸν Ἀναξιμένους.

ἀραιφάτος-ον [φόνος, πέφαιται] ἐπ. ἀρηφάτος βλ.λ. ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἦται ἐν πολέμῳ φονευθεὶς ἘΜ «ἀραιφάτος, τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον»: Ἡρόδοτος. Φιλ. 136 ἀραιφάτοι φυχαί! || ὡς ἐπιθ. τοῦ φόνου, ὁ ἐν πολέμῳ γινόμενος: Εὐρ. Ἰκ. 603 εἰ δ' ἀραιφάτοι φνοὶ μάχι ἀστεροτυπίας: 2) ὁ πολέμου ἐμφάνειαν ἔχων, δδ. ὁ παλερικός ἘΜ «τὸν ἐν πολέμῳ ὀνομαζόμενον»: Αἰσχ. Εὐμ. 913 τῶν ἀραιφάτων δ' ἐγὼ τρεπτόν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι Ἡσ. ἐν ἔριμ. ἀραιφάτων λῆμα | Αἰσχ. ἄπ. 147 | ἰσχυρόν, ἀρει φοικός»: || ὁ ἐκ πολέμου, ἐκ μάχης συμβαίνων ἢ προελθὼν: Εὐρ. Ρήσ. 124 στρατὸν.. εὐδὲν ἄμωρ ἐκ κόπων ἀραιφάτων: 3) ὁ ἐν πολέμῳ φονευθεὶς: Ὀρφ. Ἀργ. 514 ἀρ. ἀνέρας.

ἀραιφάω ἀπειλῶ τινα, φαθερίζω ἘΜ «ἔστι δὲ καὶ ἀρειῶ τὸ ἀπειλῶ»: Ἰνπῶναξ 65 ἀρειφῆς σύκινόν με ποιήσαι.

ἀραιφάνος-ον ἐν χρ. ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθοῦ ὁ ἰκανώτερος, ἀνώτερος, ἰσχυρότερος, ἀνδρεότερος: Ἰλ. Α 260 ἦδη γὰρ ποτ' ἀγῶ καὶ ἀρειοσιν ἠέπερ ὕμιν ἀνδρῶσιν ὠμίλησα, αὐτ. Ψ 588 πρότερος καὶ ἀρειῶν || γεν. κρείττων, καλύτερος: Ὀδ. Ψ 114 τάχα δὲ φράσεται καὶ ἀρειων, Πινδ. Γ. 13 ἀρειων χρήμα, Αἰσχ. Ἀγ. 81 παιδῶς δ' οὐδὲν ἀρειων, Ἀριστ. ἀπ. 44 ἂ μὴν ἀρειων μὴ γνῶναι: 2) ἐν τῇ σπη. τοῦ θεπικοῦ, ἀγαθός βλ.λ., καλός: Ἰλ. Δ 407 παυρότερον λαὸν ἀγαθόν δ' ὑπὸ τείχεος ἀρειων | ἀνδρῶς ὀλίγους κἀτῶνεν γείχους ἰσχυροῦ, πρβλ. κ. ἀρειοσι, Ὀδ. Υ 133 τίει... χειρόνα, τὸν δὲ ἀρειῶν ἀτίμησας ἀνοπέμπει | τιμᾶ τὸν εὐτελῆ... τὸν δὲ ἀγαθόν... || δδ. κ. συγκρ. τοῦ ἀρείων, ἀρειότερος: Θεογν. 545 τῷ δὲ δικαίῳ τῆς εὐεργεσίας οὐδὲν ἀρειότερον: πρβλ. κ. ἀριστος: 3) ὡς οὐσ. ἀρειόνες | οἱ: εἰδος κοχλίου ἢ λείμμακος (γυμνοσάλαγκα |: Αἰλ. Ζ1 10,9.

ἀράκα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φοινικιδῶν ἰθαγενές τῶν ἰνδομαλαισιανῶν χωρῶν, κοσμητικὸν καὶ ἄλλως χρῆσιμον.

ἀρακαίνην ἢ ἀρακαίνῃ | νεώτ. χημ. ἄκαλοειδῆς οὐσία ἐνυπάργουσα εἰς τὰ κάρνα τοῦ φυτοῦ ἀρέκα, ἔξ ἧς ἐν ἰνδία καὶ Κίνα παρασκευάζεται τὸ **βετέλ**, ἦται πάλτος τις ὅστις ζηριανόμενος χρῆσιμοποιεῖται πρὸς μάσησιν.

ἀρακίνισα | τῶν νεώτ. βοταν. φυλλῶν φυτῶν τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν κηραελομορφῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φοινίκων ἢ φοινικιδῶν.

ἀρακίνην | ἡ νεώτ. χημ. κ. ἀρεκολίνην βλ. λ. **ἀραικιπτής** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν περιέχον πυριτικὸν καὶ ἄλλα ὀξεῖα.

ἀρακελίην | ἡ νεώτ. χημ. ἄκαλοειδῆς εὐρισκόμενον εἰς τὰ κάρνα τοῦ φυτοῦ ἀρέκα, ελαιώδες, ἀχρον καὶ ἀοσμον, ἰσχυρὰς ἀλκαλικῆς ἀντιδράσεως.

ἀρακτός-ον ηρω. ἄ. ἀρακτός ἀτέλεστος, ἀσυμπλήρωτος, μὴ ἢ μὴν προχθεῖς ἢ συντελεσθεῖς: Ἰλ. Γ 150 ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἀρακτόν, Σιμων. ἀπ. 69.

ἀράλεγος | ὁ δημ. κ. ἀρήλογος κ. ἀρηλόγος κ. ἀρηλόγος μέγα κόσκιον ἔχον μεγαλυτέρας τοῦ συνήθους καὶ ἀραιότερον διατεταγμένως ὁπᾶς, χρῆσιμοποιούμενον διὰ τὸν ἐσκιωβαλισμὸν τοῦ σίτου ἢ τοῦ ἀραβοσίτου πῦθός μετὰ τὸ λικμίσμα || ὁμ. κόσκιον ἔχον μικροτέρας πῶς ὁπᾶς χρῆσιμον διὰ τὸν πρὸ τοῦ ὀλέαματος καθαρισμὸν | ἀπόρριψιν τοῦ χύματος καὶ τῶν σκυθαλιδίων | σίτου, κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου.

ἀράνα (ἡ) μιν. κ. δημ. (λατ.) στίθος θηριμαχίῶν καὶ ταυρομοχίῶν.

ἀραναρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν καρπουθλοειδῶν, ἄ ἀμμόφυτον.

ἀραναλίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. παλαιότερα ὀνομασία τοῦ ὄρυκτοῦ ἐπίδοτου βλ.λ.

ἀρανια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζῴων σκυθαλικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γλυμενιδῶν.

ἀρανήγιος | ἡ νεώτ. γεωλ. κ. ἀρανήγιος βλ.λ. **ἀρανήγιος** | ἡ νεώτ. γεωλ. μία τῶν πέντε ἐποχῶν, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ὀρθόδοξις ὑποπερίοδος τῆς αἰουήρου περιόδου τοῦ παλαιozoϊκού αἰῶνος, ἄ. σκιταβίδος.

ἀρανεκόλας (ὁ) νεώτ. ζωολ. πολυχαιτῆς σκώλης τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἀρανεκοιδῶν.

ἀρανεκόλη | ἡ νεώτ. ζωολ. ἄ. ἀρανεκόλας βλ. λ.

ἀρανεκολίσις | ἡ νεώτ. ζωολ. ὀμοιογένεια ακωλήκων πολυχαιτῶν.

ἀράντα | ἡ μιν. κ. δημ. κ. ρέντα ὁ δρόμος, τὸ τρέχειν ὀρομαίως, τὸ τρέξιμον || ἐπὶ κονταροχτυπήματος βλ.λ., τὸ δρομαίως ἐφόρμησον: 2) ἐπὶ ὀρομαίως: πᾶν ἀράντα: 3) πρὸς, τὸ π. ἀρανετώ βλ.λ., τρέξε ταχέως.

ἀρανετάς-η-ο δημ. δρομαίος: φρ. πάγε τρεχάτος κ' ἀρανετάτος, ἐπὶ τῶν προφῶρος καὶ ἀδοκίμως ἀποδυσκοκάντων.

ἀρανετώ δημ. κ. πορεύομαι δρομαίως, τρέχω, σπεύδω, συνίθ. ἐν πρὸς. ἀράντα = σπεύσον.

ἀρανετίζω δημ. ἀρανετώ βλ. λ.

ἀράνω κ. ἀρένω δημ. ἀρέσκω βλ. λ.

ἀραεογραφία | ἡ νεώτ. ἢ περιγραφή τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου Ἄρεως.

ἀραεογραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀραεογραφίαν βλ. λ.

ἀραεῖδα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν πεταλοκερῶτων.

ἀραεκεντρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ἄστρον. ὁ ἔχων τὸν πλανήτην Ἄρην ὡς κέντρον ἢ ἀρχὴν: ἀραεκεντρικὸν μήκος.

ἀραελίη | ἡ νεώτ. φαρμακ. σκευασία χρῆσιμοποιούμενη ὡς θεραπευτικὴ κατὰ τῆς βλενορροϊκῆς αὐρηθρηϊτίδος.

ἀράσομαι | ἡν. ἀντὶ ἀράσομαι, ἀράσομαι βλ.λ.: 2) ποι. μέλλ. τὸ αἰρῶμαι θά κερδήσω, θά κικήσω.

ἀραεομανηθῶς-ῶς-ἔς νεώτ. πολεμοχαρῆς.

ἀραεοπαγίτης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀραεοπαγίτης, ὄρυ. | π. ΨΔημ., Διογ. Α κ. Σουίθ. κ. ἀραεοπαγίτης ὁ ἄν μελας τῆς ἐν Ἄρειῳ Πάγῳ ἢ ἐξ Ἄρειου Πάγου βουλλῆς, ἦται τοῦ ἀνωτάτου ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ πολιτείᾳ δικαστηρίου δημοσίου δικαιοῦ, περιορισθέντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς εἰς τὴν ἐκδικασίαν τῶν φονικῶν ὑποθέσεων καὶ εἰς τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν, εἶτα δὲ κατὰ τὴν παρακμῆν τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας ἀναλαθόντος καὶ ἄλλην περὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἴδιως καὶ τὰ ἀστυνομικὰ δικαιοδοσίαν βλ.λ.: 2) ἐν ἐπιθ. χρ. παρομιμαδῶς, ὁ σκυθρωπός ἢ ὁ αἰωνηλός. Ἡσ. «ὁ δικάων καὶ σιωπῶν δι' ὄλου κατ' ἀνάγκην»: Σουίθ. «ἀραεοπαγίτης, ἐπὶ σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμων καὶ σιωπηλῶς»: παροιμ. Ἀραεοπαγίτου στεγανώτερος | Ἄλκιωρ. | 13) ἢ σιωπηλότερος (Θεμιστ. 263 Α) | 3) προσρηγορία τοῦ Ἐπισκόπου Ἀθῶνων Ἁγίου Διονυσίου: 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώτατος ἐν τῇ δικαστικῇ ἱεραρχίᾳ βαθμός, ὃν ἔχουσι οἱ ἀποτελούμενοι τὸν νεώτ. Ἄρειον Πάγον, ἀλλὰ χού λεγ. ἀκυρωτικὸν δικαστήριον, δικάζοντα μετ' ἀναίρεσιν βλ.λ. ἢ ἐν εἰδ. περιπτώσεως μετὰ ἀφίτησιν καὶ ἀνοφανόμενον κυρίως μὲν ἐπὶ νοικῶν ζητημάτων ἔρρηγινας τοῦ νόμου, ἀρυσδιότητος κτλ.), κατ' ἐξάίρεσιν δὲ καὶ ἐξ εἰδικῆς δικαιοδοσίας ἀποφαρίζοντα τελεωτικῶς κατ' οὐσίαν. **ἀραεοπαγίτικός**-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἢ εἰς τὸς ἀραεοπαγίτας βλ.λ. | κ. 2) | Στράβ. 6, 620 τῶν ἀραεοπαγίτικῶν νομίμων, - οἱ ἀραεοπαγίτικοι μισθοί: 2) τίτλος λόγου τοῦ ρήτορος Ἰσρακράτους. **ἀραεοπαγίτις βουλή** | ἡ μιν. ἢ ἐν Ἄρειῳ Πάγῳ ἢ ἐξ Ἄρειου Πάγου βουλή ἢ Ἄρα βουλή τὸ ἐν Ἀθῆναις δικαστήριον ἀραεοπαγίων βλ.λ. |)

ἄρεος-ον ποι. ἄρειος βλ.λ. : Πινδ.N.9,97 ἄρεα [κρήνη] ἢ πηγή τοῦ Ἄρεως.
ἀρέος [οἶ] δημ. τὸ φυτὸν δρύς ἢ ἄρια, ἄ. ἀριά, ἄριος, ἀσίκακος.

ἀρεσιὰ [ή] δημ. κ. ἀρεσιὰ βλ.λ.

ἀρεσιή [ή] δημ. κ. ἀρεσιὰ βλ.λ.

ἀρεσιὰ [ή] δημ. ἀρεσκεία, εὐχάριστη, λαοποίασι, [ἴδια ἐν τῇ φρ. τῆς ἀρεσιᾶς, τοῦ γούστου, τῆς ἀρεσκείας : δ. τραγ. τὸ τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ ν' τῆς ἀρεσιᾶς σου, Πολιτ. Έκλ. Γραγ. 100,21 ἂν ἔχῃς πράμα τὰ ἀρεσιᾶς καὶ πράμα τοῦ χεριοῦ τῆς.

ἀρεσιονον Ἦα. «σύμμετρον, ἀρεσκον».

ἀρεσις-εως [ή] Ἐπιγρ. τὸ ἐν εὐνοία εἶναι, ἢ ἀρεσιὰ βλ.λ. : ἀπόδειγμα τῆς πρὸς τὴν πόλιν ἀρεσκείας.

ἀρεσκεία [ή] κ. μων. κ. νεώτ. δημ. ἀρεσκ[ε]ῖα κ. ἀρεσιὰ ὑπηρετικὴ προθυμία πρὸς τὸ ἀρεσκεῖν τινί, κολακεία εἰς πρόσκτησιν εὐνοίας, γαλιφιά : Ἀριστλ. Ἠθ.Ε 1221 Α,Β, Θεόδφρ.Χαρ.5 ἢ δὲ ἀρεσκεία ἐστὶ μὲν, ὡς ὄρω περιλαθεῖν ἐντευεῖς οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἥδονῃ παρασκευαστικῇ, Ἀθην.δ.255 Α τάσ-την δὲ τὴν κολακείαν τινές, ἐκτρέποντες τοῦ-νομα, ἀρεσκίαν προσαγορεύουσιν, Πολυδ.β.31,26,5 πᾶν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος | κάθε λο-γῆς γαλιφιά | 2) ἐν ἀγαθῇ σμῆ., χαριεντισμός, κομφοῦτης τρόπος ἢ λόγων, χαριτολογία : Διογ.Λ Πυθαγ.8,20 ἀπειχτο κατάγελοι καὶ πάσης ἀρεσκείας, σίον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων ἢ ἢ καλῆ, ἢ προσήκουσα, ὅθεν καὶ ἡ ἠθικῶς ἀρεστὴ συμπεριφορά : Φιλ.1,168 τὴν πρὸς θεὸν καὶ ἀρε-τὴν ἀρεσκίαν 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρεσκ[ε]ῖα, τὸ ἀρέσκον τινί, τὸ προκαλοῦν εὐχαρίστησιν αὐ-τοῦ, τὸ προτιμώμενον ὑπ' αὐτοῦ, τὸ γούστον, ἐκείνου ποῦ εἶναι τοῦ κερφοῦ του' || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ κατ' ἐκλογὴν : Θεόδφρ.Χαρ.5 εὐθέως ἡρμό-στατο πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀρεσκίαν, - ἐνήρ-γησα, - ἐξέλεξα κατ' ἀρεσκίαν, - ἐκ τοῦ κατα-λόγου [φαγητῶν] τρία κατ' ἀρεσκίαν | κατ' ἐκλογὴν τοῦ πελάτου, - ὁ τυρὸς κατ' ἀρεσκίαν (ἴσον ὁ πελάτης θέλει), - φρ. συνήθ. ἐν ἐμπο-ρικῶσι λογαριασμοῖς, γραμματικῶς ἢ συναλλα-γματικῶς : δι' ἐμπορεύματα τῆς τελείας ἀρε-σκείας σας || δημ. ἐν τῇ σμῆ. ταύτῃ εὐχρ. κατὰ γεν. τῆς ἀρεσκ[ε]ῖας συνήθ. μετ' ἐγμῆ. κητ. ἄντων. | μου, σου, του | : τὸ σπῆτι ἐναι τῆς ἀρε-σκ[ε]ῖας μου, - πῆρε γυναῖκα τῆς ἀρεσκ[ε]ῖας του' σπαν. ἐν ὄνομ. ὡς ἐν τῇ παροιμ. : μεγάλ' ἢ ἀρέ-σκ[ε]ῖα τῆς δουλιᾶς λαφρός κι ὁ κόπος εἶναι | τὸ εὐχαρίστως ἀναλαμβάνομενον ἔργον δὲν κατα-πονεῖ | 4) μγν. κ. μων. ἐν πληθ. ἀρεσκίαι [αι] δοξασίαι, ἴδιως αἱ αὐθαίρετοι, προλήψεις : Φιλ.2, 191 αἱ ἀρεσκίαι τῶν πολλῶν, Δημήτρ. ὁ Λάκων 1012 τὰ ταῖς κεναῖς τῶν σοφιστῶν ἀρεσκίαις [sic] ὑπεραντία 5) δημ. εἰδ. ἀρεσκίαια βλ.λ.

ἀρεσκίαια [ή] δημ. κ. ἀρεσιὰ ἢ ἀρεσκεία βλ.λ.3) : δ. τραγ. τραγοῦδι νὰ ν' αἰ, ἄρχοντες, καὶ νὰ ν' τῆς ἀρεσκείας σας 2) ὁ εἰς διπλοῦν συ-νήθ. ὑπογραφόμενος ἀπὸ τοῦ πενθεροῦ καὶ τοῦ γαμβροῦ κατάλογος τῶν προικῶν ἱματισμοῦ, σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν || κ. γεν. ἢ παλαιότερον δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων συνομολογούμενῃ πράξει προ-ικείως, τὸ προικοσύμφωνον.

ἀρεσκευα [τὸ] μγν. κολακεία, καλόπαισμα : Πλούτ.Δημητρ.11 οὗτος γάρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τού-των καὶ περιττῶν καινουργῶς ἀρεσκευάτων.

ἀρεσκευομα μγν. κάμνω υπερβολικὰς φιλο-φρονήσεις, ἐπιδικῶς διὰ κολακείας νὰ γίνω ἀρε-στός : Πλούτ.2,4 Δ ἢ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομέ-νων ἴπτωμα καλοκαίει.

ἀρεσκευτικός-ἡ-όν μγν. κολακευτικός : Μ Ἄντων.1,16.

ἀρεσκοντως κ. νεώτ. πρὸς ἀρεσκίαν βλ.λ.,

κατὰ τρόπον ἀρεσκοντα, ἀρεστῶς : Εὐρ.1Τ 463 εἰ σοὶ τὰδ' ἀρεσκοντως πάλι ἡδε τελεί, Ξεν.Οικ. 11,19 ἀρεσκοντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς.

ἀρεσκός-ον κ. μων. ὁ παντοίως τρόποις, συ-νήθως γελοῖος, προσπαθὼν νὰ εἶναι ἀρεστός τινι, ὁ ἀλόγως ἐπιπῶν καὶ ἀσκόπως φιλοφρονούμενος τινὰ διὰ νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν εὐχάριστος, ὁ φευδο-μολάκας : Ἀριστλ. Ἠθ.1108 Α 28 ἐν δὲ ταῖς ὀμι-λίαις καὶ τῷ συζῆν. . . οἱ μὲν ἀρεσκοὶ δοκοῦσιν εἶναι οἱ πάντα πρὸς ἥδονην ἐπαινούντες, καὶ οὐ-δὲν ἀντιπαύοντες, ἀλλὰ δὴ οἰόμενοι δεῖν ἄλλο-ποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι || ὁ πρὸς πάντας ὁμογενοῦν διὰ νὰ εἶναι αὐτοῖς ἀρεστάς, ὁ πρὸς πάντας ἐπιπλάστως, κούφως φίλιαν ἐπιδεικνύμενος : αὐτ.1126 Β 12 οἱ δὲ πολυφίλοι καὶ πάνσι οικείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, ὅς καλοῦσιν ἀρεσκούς, Εὐστ.Πονμ. 89,94 οὐδὲ μὴν ἄπιστος ἄπισιν ὡς ἐς φίλιαν ἀδικρίτως προσφερόμαι ἀρεσκου δίκην 2) ἄ-ρεσκός [οἶ] ὡς οὐσ. ἢ εὐθεία ράβδος, ἦν συν-θηματικῶς ἔφερεν ἐν ταῖς ἀρχαίαις κωμωδίαις ὁ ὑποδύμενος τὸν πορνοδοσκόν, τὸν μαστροπὸν τὸν ρουφιάνο : Πολυδ.1,120 πορνοδοσκῶν δὲ χιτῶνι βραπῶ καὶ ἀνθιπῶ περιβολαίῳ ἠσθηταί, ράβδον εὐθείαν φρονέτης ἀρεσκός καλεῖται ἢ ράβδος || Ἦα. γεν. ἢ ράβδος τῶν ἡβόλων ἐν κωμῶδιᾳ : «ἀρεσκός ἢ ἰδομένη ράβδος τοῖς κωμοῖς».

ἀρέσκα κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ἀρέσω βλ.λ. κ. ἀρέζω, μέσ. κ. παθ. ἀρέσκαμαι, παρατ. ἤρε-σκον, μέλλ. ἀρέσω κ. ἐπ. ἀρέσασω, ἀόρ. ἤρεσα κ. ἐπ. ἀρεσσα, παρακ. ἀρήρεκα, μέσ. μέλλ. ἀρέ-σσομαι, ἐπ. ἀρεσσομαι, ἀόρ. ἤρεσσημην, παθ. ἤρεσθη (ἢ εὐκτ. ἀρεσθηῖν ἐν μέσ. σμῆ.) π. ποι. μετὰ προσωπ. ὑποκειμ. ἐπαναροῦζω τὰ διστάτω, δι' ὑπ' ἐμοῦ ἐπανορθώσεως ἀποκαθιστῶ τὴν προ-τέραν ἀγαθὴν, ὀμαλὴν κατάστασιν, ὅθ. κ. ἐπα-νορθῶ τὸ ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον ἄτοπον ἢ ἄδικον, συμβιβάζω τὰ πράγματα, τὰ διακονοῖζω, τὰ συν-ταιριάζω : Ἰλ.1,120 ἄφ' ἐθέλω ἀρεσίαι δόμεναι τ' ἀπερείσι' ἀποινα | σχόλ. «εἰς ἀρεσκίαν ἔλθειν φιλοφρόνων» | κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμῆ. : Ἰλ.526 τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσομέθ' ἴθα τὰ συνταϊριά-ξομε | αὐτ.Δ 362 ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσομέθ', εἴ τι κακὸν γῦν εἴρηται | σχόλ. «ἐν τῷ μετὰ ταῦ-το χρόνῳ ἐξέλεωσόμεθα, θεραπεύσωμεν» θὰ τὸ σιάζωμε | 2) ὀμ. ποι. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. προσώπ. κ. δοτ. δηλοῦσιν τὸν τρόπον, τὸ μέσον, ποιούμεναι τινα φίλιον ἐμοί, ἀνακτῶ τὴν εὐνοίαν τινος, ὅθ. κ. καταπραῶναι τινὰ κ. ἐπὶ θεῶν ἐξίλεω : Ὀδ.Θ 396 Εὐρύπλοος δὲ ἂν αὐτὸν ἀρεσάσθω ἐπέσται καὶ θῶρω, Αἰσχ.1κ.655 τοιγάρ τοι καθαροῖσι βρωμοῖς θεοῦς ἀρέσονται, Ὀρφ. Ἀργ.552 Ἰλαστοῖσι ἱερός [αἰὶς ἀρεσάσθε θύγατρα 3) κ. νεώτ. μετὰ δοτ. προσ. | νεώτ. μετ' ἐμμοθ. κατ' αἰτ. προσδ. διὰ τῆς εἰς ἢ κ. ἀποτ. ὡς τὸ δημ. ἀρέσω βλ.λ.1, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρεστός, εὐχάριστος, εὐδοκίμως, εὐαρεστώ : Ἦρ.3,142 οὐ γάρ μοι Πολυκράτης ἤρεσκα δεσπόζων, Σοφ. Ἄντ.75 πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκεν τοῖς κάτω, - ὀμίλει διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς πολλοὺς || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμῆ. : Ἦρ.δ,128 μάστιγα τῶν μνηστῆρων ἤρε-σκοντο [εὐθῶ] | εἰ ἀπ' Ἀθηναίων ἀπηνέμοιο || κ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεως ἢ ἐνεργείας : Ἦρ.β.58 κάρτα αἱ ἥρασαι ἢ ὑποθήκη, Ἰσοκρ. Εἰρ.159 ἀρεσκοντας ὑμῖν λόγους ἀροῦσι | τῆς ἔνοιαν ἐν ὀμψ. τοῖς παραδείγμ. προσηγορεύσεις εἰς τὴν ἔπου. 4) σμῆ., - ἢ κολακεία ἀρέσκει εἰς τοὺς πολλοὺς (εὐαρεσεῖται τοὺς ...) κ. ἀπόλ. ὁ σερμῶς ἀρέσκει, - κηρύττων φρονέτης καὶ ἀρέ-σκω || διατεθὼ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀγαπητός, εἴ-μαι δημοφιλής : Λυσ.19,13 τῆ τε πόλει ἐν γὰρ τῷ τότε χρόνῳ ἀρεσκοντος || π. ἀπτ. κ. μετ' αἰτ.

προσώπ. : Εὐρ. Ἰνν.185 οὐδὲ σ' ἀρέσκει τὸ παρὼν, Σοφ.Α1.684 οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλώσσά σου τεληγμένη 4) κ. νεώτ. | Δημ. ἀρέσω βλ.λ., ἐν ὄμ. συντάξει, εὐρίσκω τι τῆς ἀρεσκείας μου, τῆς ὀρέξεώς μου, τοῦ γούστου μου, εὐχαριστοῦμαι ἔξαιρέτως καὶ κατὰ προτίμησιν ἐκ τίνος : Σοφ. Ἄντ.211 σοὶ ταῦτα ἀρέσκει ἰσὲ σένα οὗτ' ἀρέσσουν, αὐτὰ σ' εὐχαριστοῦν, Ἄριστ. Ἰνν.131 τὴν ἀρέσκην ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις ἰγὰρ ὡς ναι τῆς ἀρεσκείας, τοῦ γούστου, τῶν Ἀθ. | ἢ συνήθ. κ. νεώτ. ἀπροσ. ἀρέσκει, ἥρεσκε, ἥρεσε, μετὰ δοτ. προσώπ. ἢ ἀπολ. : Ἄλεξις π. Ἀθην.6.223 F οὐκ ἀρέσκει σοὶ τρέφειν, Ἐπιγρ. ἀρέσκει.. Δελφῶν εἶναι, - μοὶ ἀρέσκει νὰ γελῶ. ἢ τὸ μεσ. ἐμπροσθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ., συνηθέστ. κ. ἐν τῇ νεώτ. : Ἡρ.3.34 οὐκ ἀρεσκόμενος τῆ κρίσει, Πλάτ.Θεάγ. 127 B εἰ οὗτος ἥρεσκετο τῇ σῆ συνουσίᾳ, Ἄριστ. Ἡθ.9 μὴτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς μῆτε χαίροντες καὶ λυποῦμενοι, - ἀρεσκαίται εἰς τὸν χορὸν, - ἥρεσκετο εἰς τὴν μελέτην, - εἰς τὴν ἀργίαν ἰερίσκειν εὐχαρίστησιν | ἢ εἰδ. συνήθ. ἐν τῇ νεώτ. τέρπομαι πράττων τι : ἀρεσκαίται νὰ στιχομυρῆ, - νὰ πειράξῃ τοὺς ἄλλους, - νὰ ἰππεύῃ, - ἀρεσκαίται εἰς τὴν πολυλογίαν, - εἰς τὴν συναναστροφὴν σοφῶν ἀνθρώπων, - εἰς τὰ γλυκίσματα 5) κ. νεώτ. ἐγκρίνω τι, τὸ εὐρίσκω, τὸ βλέπω καλόν, ἱκανοποιοῦμαι ἀπὸ κάτι : Ἡρ.3.40 ἔμοι οἱ σοὶ μεγάλα εὐτυχία οὐκ ἀρέσκουσι | δέν τι βλέπω μὲ καλὸ μάτι, ὡς ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ δημ. ὁλον δὲν μ' ἀρέσει ὁ βῆχος σου, δὲν μ' ἀρέσουν οἱ δουλιές του, - τὰ καζάνια του, Θουκ.4.121 οἷς πρότερον μὴ ἥρεσκε τὰ πρᾶσσόμενα | δέν ἦσαν τῆς ἐγκρίσεώς των, δὲν εὐρίσκον καλὰ τὰ πραττόμενα |, - δὲν μοὶ ἀρέσκουν αἱ τόλμαι του | κ. μεσ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἡρ.9.66 Ἀρτάβαζος αὐτικά οὐκ ἥρεσκετο κατ' ἀρχὰς λιπομένου Μαρδονίου ἀπὸ βασιλείας | δέν ἐβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὸ ὅτι ὁ Μ. | κ. παθ. ὄμ. : Θουκ.1.129 καὶ τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ σοῦ ἀρέσκουμαι | μτγν. κ. κατ' ὄφρ. | ἔχοντα ὄ. κ. μεσ. σημ. : Ἰώσ.Α1.12 ἥρεσθη τῇ γνώμῃ, Πλουτ.2.13.8 ἀρεσθεῖς τῷ πώματι | ὄ) μεσ. κορένωμαι, χορτάζω, τὸ δημ. φχαριστιέμαι : Ἡαιὸδ.ἀπ.255 φρένας ἀρέσαντο σίματα ἄνδρομῆοσι | χόρτασαν, φχαριστήθηκαν αἶμα | 7) ἀρέσκει, ἥρεσε ἀπροσώπ. κείται καὶ πρὸς δόξασι τῆς γνώμης ἢ ἀποφάσεως δημοσίου τίνος σωματείου ἀντὶ τοῦ δοκαῖ εἶδαξε : Ἡρ. 8.19 ταῦτα ἥρεσε σφι ποιεῖν 8) ἐν τῇ μτγ. ἔνεστ. τὸ οὐδ. τὸ ἀρέσκον κ. ἴδια τὰ ἀρέσκοντα, τὰ κατὰ τὴν κρίσιν ὑπὸ τίνος προτιμώμενα, δοξαζόμενα, διδασκόμενα, αἱ πίστεις ἢ αἱ δοξαῖαι : Πλουτ.τῆλ.βιβλίου περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις, Εὐστ.σχόλ. Ἰλ.5.37 διορθωσάμενοι κατὰ τὸ ἀεικίνοις ἀρέσκον | ἢ ἐπὶ προσ. ἀρέσκων ἰδί εὐάρεστοις, δημοφίλοις : ἀρέσκων τῆ πόλει.

ἀρες-μᾶρες δημ. ἐν τῇ φρ. ἀρες μᾶρες κουταμᾶρες παρήχνης ἐπιθετικῆ, καθ' ἑαυτὴν δνευ ἐνόησις, ἀλλ' ἐν τῇ συνεφορᾷ ἐντατικῆ ἢ χαρακτηριστικῆ τῆς σημ. τοῦ κουταμᾶρες ἀνοήσια πολυλόγως ἢ ἐν συμφυρμῷ ἐφρασαδίσται ὄ. ἢ φρ. κ. ἀρες νᾶρες κουκουμᾶρες.

ἀρεσμίον (τὸ) ἀμοιβή, γέρας, μισθὸς τῶν ἱεροταμίων βλ.λ. : λαμβανέτω δ' ὁ ἱεροταμίς ἀρεσμίον ὁ τοῖ ἀρχοντες ἐλάμβανον, ἡμιμναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπιβαλὸν τῷ ἱεροτάμῳ.

ἀρες νᾶρες δημ. κ. ἀρες μᾶρες βλ.λ.

ἀρεσοῦμενος-η-ο δημ. κ. ἀρεζοῦμενος ὁ ἀρεστός τινα, ὁ εὐπρόσδεκτος, ὁ τῆς ἀρεσκείας τίνος, ὁ τῆς προτίμησος αὐτοῦ : ἀρεσοῦμενη δουλιὰ | ἢ εὐχάριστος, - ἀρεσοῦμενο νησι | τὸ κοινῶς ἀρέσκον, - ἀρεσοῦμενη παρὰ του | ἢ ηρωσιμαμένη ὑπ' αὐτοῦ | ἢ κ. ἀπολ. ὁ περιζή-

ητος : φρ. ἀρεσοῦμενος γαιμρός | τὸ οὐδ. ἀρεσοῦμενο | τὸ ἢ ἀρεσκεία βλ.λ.3, τὸ ἀρεσκον τὸ γούστο : παρομι. τ' ἀρεσοῦμενο τ' ἀνθρώπου, τὸ καλύτερο τοῦ κόσμου.

ἀρεσκά ἐπίφρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρεστών, μεθ' ἱκανοποιήσεως, εὐχαρίστως : Σάρρυ.μτφρ. Εὐρ. Ἰνν.987. γιηπὶ οἱ ἀσημᾶντοι | μέσ' στούς σοφούς, στὸν ἄγλο πιὸ ἀρεστά μίλου.

ἀρεσται Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀρέσθαι, λαθεῖν : Ἐρβέρ- νειν ἐν λ.

ἀρεστήρ ἰδί-ἥρος Ἐπιγρ. πλαικοῦς προσφερόμενος τοῖς θεοῖς ὡς ἱλαστήριος προσφορά : Πουλυδ.6.76, Ἡσ. « πέμψα μοὶ ἀρεστὴν θυσίαν » : Ἐπιγρ. Ἡλίμ ἀρεστήρ(α) κηρίον 2) ἀρεστήρες ἰοῖ ἱερατικῆ τις ἀρχὴ παρὰ Φωκεῦσιν.

ἀρεστήριος-ἰα-ον μτγν. ὁ ἀρεστός, εὐχάριστος | εἰδ. ἐπὶ θυσίῶν ἐξἱλαστήριος : Διον.Ἀλ. 1.67 θυσίας ἀρεστήριος | ὡς οὐσα ἀρεστήριον | τὸ Ἡσ. « ἱερεῖον καὶ θύμα ».

ἀρεστής ἰδί ὁ ἀρεστήρ βλ.λ. | : EM 138.57.

ἀρεστής ἰδί μτγν. εὐαρέσκεια, τέρφισ : Ἄμμων. 146 ἡδονὴ δὲ ἐκ ψυχῆς ἀρεστής ἰάμφι.

ἀρεστο δημ. ἰσλα. | ἐπίφρ. εἰς τὴν φυλακὴν : τόνε βάλανε ἀρεστο (τὸν ἐφυλόκισαν).

ἀρεστός-ἦ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὅστις ἀρέσκει ὁ εὐχάριστος, ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. : Σοφ. Ἄντ. 500 ἔμοι τῶν σῶν λόγων ἀρεστόν οὐδέν, - εἶναι τοῖς πᾶσιν ἀρεστός, - ἀρεστός ὁ λόγος σου | ἢ ἀγαπητός, προσηφίης : Ξεν.ἀπ.5.11,10 ἀρεστοὶ σοὶ εἰσιν οἱ φίλοι | ἢ συμπησθῆς, ἐν εὐνοσίᾳ ὄν : Πλουτ. Ἄντ.9 ταῖς δὲ χρῆσταῖς οὐκ πν ἀρεστός, - δὲν μοὶ εἶναι ἀρεστός 2) Ἐπιγρ. ἐπαρκίς, ἱκανοποιητικός, ὁ κατ' ἀρέσκεισιν τίνος ὄν ἢ παρεχόμενος : ὄνον παρεῖναι ἀρεστός 3) μτγν. ἀρεστόν | τὸ ὡς οὐσα ἀπόφασις, ψήφισμα, δόγμα.

ἀρεστώδης ἐπίφρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρεσκοντα, εὐαρεστοῦντα, προκαλοῦντα πνὴ ἢ τοῖς ἄλλοις εὐχαρίστησιν : Ἡρ.6.129 ἑαυτῷ μὲν ἀρεστώδης ὄρχετο, Ἐπικτ.1.13, | ἔσθθιεν ἀρεστώδης τοῖς θεοῖς, - ὠμίλησεν ἀρεστώδης εἰς τὸ πλῆθος.

ἀρέσκει Ἡσ. « κλήματα, βότρυες ».

ἀρέσω δημ. κ. ἀρέζω, μέσ. ἰσπαν. | ἀρέζομαι, παρὰτ. ἀρεσα, ἐν χρ. κ. ὡς ἀπρ. κ. ἀρεσα, μέσ. ἀρέζομαι, μτγ. ἔνεστ. ἐν ἐπίθ. χρ. ἀρεζοῦμενος κ. ἀρεσοῦμενος βλ.λ., ἐπὶ προσώπ. κ. ἐπὶ πραγμ., ἀπολύτως ἐκφερόμενον, φαίνωμαι, καθίσταμαι ἀρεστός, ἐξόδομος, διατελῶ, προξενῶ ἔξ ἑμαυτοῦ εὐχαρίστησιν, εὐαρέσκων, τέρφην, προκαλῶ, ἐπισύρω συμπάθειαν, εὐνοῖαν, ἀγάπην, ἐκτίμησιν : τὸ κορίτσι αὐτὸ ἀρέσει, - ἀρεσε ὁ καινούργιος φάλτης, - ἢ παρὰστασι, - τὸ χουζούρι, - ἔξερει πῶς ν ἀρέσει, - ἢ παλληκαριά πάντα ἀρέσει, - ἀρεσαν τὰ λόγια σου 2) τριτοπροσώπως μετὰ γεν. εἶναι τίνα ἢ τι τῆς ἀρεσκείας, τῆς ὀρέξεως, τῆς προτιμώσεώς τίνος : μ(οῦ) ἀρέσει ἢ καλοπέρασι, - ὁ γαῖνονος - ἢ τάξη, - τοῦ κοσμῆκ τ' ἀρέσουν τὰ φουσκωμένα λόγια, - φρ. μοὶ ἀρέσει ὁ λόγος σου | ἢ γνώμη ἢ ἡ πρότασις σου |, - τοῦ συνηθέστ. τῆς) ἀρέσουν τὰ ἐνὰ ἴρεται πρὸς ἐρωτικὸς ὀχθὶ νομιμοῦς σχέσεσι, παρομι. ποῦ πάει ν' ἀρέσει καθενοῦ δὲν εἶναι φίλος κανενοῦ, - σὰ σ(οῦ) ἀρέσ' ἢ τεμπελιά, συνήθα καὶ τὴν παῖνα. | κ. μετ' αἰτ. μετὰ τῆς εἰς ὡς ἐν τῇ νεώτ. βλ. ἀρέσω3ι : παρομι.3) ἄλλους ἀρέζει(ι) ἢ φαλτικῆ καὶ σ' ἄλλου τοῦ τραγουδι | κ. τὴν αὐτ. συντάξιν ἢ μετὰ τοῦ ν κ. ὑποτ. κ. τὸ ἀρέζομαι (=ἀρέσκουμαι) : ἀρεζοῦμαστε νὰ ξεφαντώμαστε τὰ Σαββατόβραδα, - καὶ τὰν παλιὸ καιρὸ ἀρεζόνταν οἱ γυναῖκες στὰ φτασιδῶματα | τὸ ἀρέζομαι ἔνεστε κ. μεθ' ἀπῆς αἰτ. : παρομι. ἀρεζόταν ὁ παπὰς τὰ κόλλυθα κ. ἄλλο γιὰ συχώρια μίλαγε 3) ὄμ. τριτοπροσώ-

πως μετά γεν. προσωπικ. ἢ ἀναφορ. ἀντωνυμίας ἐν σμ. τοῦ θέλω, ἀξίω, ἀπαιτῶ· φρ. ἔτσι μ' ἀρετῆς (οὐτὴν θέλω), - ἔτσι τ' ἀρέσουν τοῦ ἀφεντικοῦ οἱ δούλιες (οὕτως ἀξίω) νὰ γίνεταί ἡ ἐργασία | ἢ ποσομ. σὰ σ' ἀρέσει μίσηρμα λάμπρο ξανασπέρν' ἀπὸ τὴν 'Αὐτρο (ἐπὶ παθόντων ἢ πρὸς σφαιροσιόν τῶν ἠρωθθέντων) 4) ὄμ. τριτοπρ. μετά γεν. ὡς ἀντ. συγκατατίθεμαι, συμμορφοῦμαι εἰς τι, στέργω· ὅποιου δὲν τ' ἀρέσει ἄς πάη καλιὰ του (ὅστις δὲν συμμορφοῦται, δὲν στέργει... 5) ἢ ἡ μητ. τοῦ ἀρέζομαι, ἀρεζοῦμενος, ἀρεσοῦμενος βλ.λ.

ἀρετά (ἡ) δημ. ναυτ. ὀνομασία τῆς τελευταίας πρὸς πρῶμην δικρός βλ.λ.

ἀρεταίω μον. ἀρετῶ βλ.λ. 'Ἡσ. ε ἀρετῶσιν, ἀρεταίνωσιν· Νικήτ.Χων.135 C οὐκ ἐπιλέδσιν τὸ ἀρεταίνω.

ἀρεταίωχος -ον ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς κρατῶν, ἰσχύων· Βασχ.16,48.

ἀρεταλογία (ἡ) μτγν. λόγος, δι' ὀμίλιας διδασκαλία περὶ ἀρετῆς· Μανεθ.4,447 ἐν τ' ἀρεταλογία μβεύματα ποικιλ' ἔχοντας· 2) φλυαρία σκωπτικὴ ἢ μωρολόγος περὶ ἀρετῆς· πρβλ. ἀρεταλόγος.

ἀρεταλόγος-ον μτγν. ὁ περὶ ἀρετῆς κατακόρως ὁμιλῶν, φλυαρῶν· ὡσαύτ. ἀρεταλόγοι ἰαί πτωχοὶ φιλόσοφοι συνήθως κινεῖται ἢ στωικὸν παρὰ τὰς τραπέζας τῶν πλουσίων Ρωμαίων περὶ ἀρετῆς βραβολοχοῦντες ἰ ἀνάλογοι πρὸς τοὺς μετέπειτα ἐν ταῖς αὐλαῖς γελωτοποιοῦσι | και προκαλοῦντες οὕτω τὸν γέλκτα εἰς τοὺς εὐχωμομένους· Λεξ.Φιλολ.13,21 τὸν δὲ ποητὴν (sic) τὸν ἀγαθὸν συνορῶντας κατὰ μιμογράφου και ἀρεταλόγου, ἄλλ' οὐ συγγραφεῖς ἀρετῆν.

ἀρετῆ (ἡ) κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ καθόλου ἀρετή, τελεία αωματικὴ διάπληκτα· 'Ὁδ.Σ 251 ἄμην ἀρετὴν, εἶδος τε δέμας τε ὄλωσαν ἀθάνατοι· ἢ συνεκ. ἢ ἀραιότις, ἢ ὁμορφία· Ξεν. ΚΠ5,1,5 διήνεγκε δὲ... πρῶτον μὲν τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ καὶ τῇ ἀρετῇ· κ. εἰδ. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος· Πλάτ.Πολ.1,353 ἀρετῆ ὀφθαλμῶν· ἢ ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ λειτουργιῶν τῶν σώματος, τελειότης, ἢ ἰδιόζουσα ἰκανότης· 'Ἰλ.Υ 411 ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων· ἢ ὄμ. ἐπὶ ζῶων· Πλάτ.Πολ.1,335 ἀρετὴ κυνῶν, ἰππῶν· ἢ κ. ἐπὶ πρᾶγι· Ξεν. 'Ιερ.2,2 ἐνικά τῇ τοῦ ἀρματος ἀρετῇ, 'Αθῆν.3,115E ὁ δὲ κλιβανίτης (ἄρτος) πάσαις ταῖς ἀρεταῖς περιπτεῖται· 2) ὑπεροχὴ, ἀνδρεία, γεννασιότης, θάρρος· 'Ἰλ.Ν 277 ἐνθα μάλιστ' ἀρετῆ διαείδεται ἀνδρῶν, 'Ἰλ.Υ 242 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσειν ὀφέλλει τῶ μινύθει τε· ἢ γεν. ἰκανότης, ἀξίωσύνη· 'Ὁδ.Ρ 322 ἤμισυ γὰρ τ' ἀρετῆς ὀποῖσιντα εὐρύπασ Ζεὺς· 3) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνδρείας, τὸ κατόρθωμα, συνλθ. κατὰ πληθ. αἱ ἀρεταὶ αἱ γενναῖαι πράξεις· 'Ἡρ.9,40 μάλα ἔσκον ὁ ἀπεδεικνύοντο ἀρετάς· 4) γεν. πνευματικὴ ἀξία, ἰκανότης περὶ τὸ σκέπτεσθαι, τὸ κρίνειν, τὸ ἐκφράζεσθαι· 'Ὁδ.Μ 211 ἀλλά και ἔνθεν ἐμῆ ἀρετῆ βουλή τε νόψ τε, ἐκφόμενον· ἢ συνεκ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὰ προτερήματα, τὰ χροίσματα ποῦ ἔχει ἕνας· 'Ὁδ.Ω 197 σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσσω ἀνοκτιν-, πλῆρης ἀρετῶν, - ἔχει πολλὰς ἀρετάς· 5) ὑπεροχὴ ἐν τέχνῃ, ἐπαγγέλματι κττ., ὅθεν ἀρετῆ σοφιστικῆ, πολιτικῆ κττ.· Πλάτ.Πρωτ.322 D ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ὁ λόγος· ἢ γεν. τὸ ἐφοχον, τὸ ἐξαιρετον κ. κατὰ πληθ. αἱ ἀρεταὶ αἱ ἐξοχοὶ ἰδιότητες· 6) ὅδ. ὁ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς ἕπαινος, ὑπόληψις· Θουκ.1,38 φεροῦσας εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετῆν· ἢ ἡ δόξα, ἡ εὐδοξία· Σοφ.Φ 1420 ἀδάναντο ἀρετὴν εἶχον· 7) ἀξίωμα· 'Ἰλ.Φ 578 αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ· Β1 τὸ καθήκον· Πλάτ. 'Αν.18 πείθοντα ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς· 9) ἐκδοῦλεῖα, ὑπηρεσία· Θουκ.3,58 ἀξιομένῃ γαι

θεῶν ἕνεκα... καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐς τοὺς 'Ἐλληνας κακοφθῆναι ὕμας· 10) προκοπή, εὐδοκίμησης· 'Ὁδ.Ν 45 θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν πανταίν· 11) μτγ. ἐπὶ τῆς εὐφορίας, γονιμότητος ζῶων κ. χωρῶν· 'Ἡρ.7,5 ὡς ἡ Ἑυρώπη περικαλλῆς χώρα... ἀρετὴν τε ἀκρη. Θουκ.1,2 διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς... στήσει, ἀνεποῖσιν· 12) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἠθικῇ ὄμ. γεν. ἢ ἰδιότης, ἢ ἐκδθλῶσος καὶ ἀσκησις ἐνεργείας τοῦ ἀτόμου ἢ συμφωνος πρὸς τὰς καθιερωμένους ἠθικὰς ἀξίας, κοινωνικὰς, θρησκευτικὰς, οἰκογενειακὰς, προσωπικὰς κττ.· 'Αριστλ.Ρητ.1,9 «ἀρετῆ δ' ἐστὶ μὲν δύναμις, ὡς δακεῖ ποριστικὴ ἀγαθῶν και φυλακτικὴ και δύνاميς εὐεργετικὴ πολλῶν και μεγάλων και πάντων περὶ πάντα. Μέρη δὲ ἀρετῆς δικαιοσύνη, ἀνδρεία, σωφροσύνη, μεγαλοπρέπεια, μεγαλοφυκία, ἐλευθεριότης, πραότης, φρόνησις, σοφία...» ἀντιθ.κακότης, κακία· 'Ἡσιόδ. 'Εργ.287 τὴν μὲντοι κακότητα και ἰλαδὸν ἐστιν ἐλεῖσθαι ῥηιδίως· τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρώτα θεοὶ προπαροῖθεν ἔθηκαν, Πλάτ.Πολ.500 Ὡ σφροσύνη τε και δικαιοσύνη και ζυμπασιότης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς, 'Αριστλ. 'Ἰνυ.1 'Ἀρετὰ πολύμοχθε γέναι βραστοῦ, 'Ερωτόκρ.Α 26 και τὸ θρονὶ τῆς ἀρετῆς κὶ ὁ ποταμὸς τῆς γνώσεως, - διεθίωσαν ἐν ἀρετῇ· ἢ νεώτ. κ. δημ. χρηστότης, ἐμπηότης· οὐδέτις ἀμνησθηταί τὴν ἀρετὴν του· εἰδ. ἐπὶ γυναικὸς, ἰδία νέας, σεμνότης ἡδῶν, ἀγνότης· κόρη μὲ ἀρετῆν· ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιμεριστικὸς περὶ ἐκάστου τῶν συναποτελουμένων τῆν ἀρετὴν ἠθικῶν πλεονεκτημάτων, προσδιοριζομένου τοῦτου ἢ παραθετικῶς δι' ἐπιθέτου ἢ διὰ γενικὸς κττ.· Πλάτ. 'Ἀκ.1,135 Α κυβερνητικῆς ἀρετῆς, αὐτ. 'Αν.18 Α δικαστοῦ... ἀρετῇ συναρθεῖσ. ἐν τῇ νεωτ. πολιτικῇ ἀρετῇ, - χριστιανικῇ, - ἀρσοφροσύνης, - ἐπιμελείας, - τιμωότητος· ἐν χρ. κατὰ τὴν σμ. ταύτην κ. ἐν πληθ.· αἱ ἀρεταὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐπιεικειας, τῆς φιλανθρωπίας, φρ. τῆς διὰ πολλῶν ἀρετῶν ἰκεσοσημένης ἰ ἐπανητικὸς περὶ κόρης· - δὲν ἔχει καμμία ἀρετῆ ἀπάνω του· 13) μτγν. ἐν πληθ. τὰ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἐν τῇ σμ. τῆς δυνάμειος, τῆς ὑπεροχῆς, τῆς ἀξίας ἀπορεῖοντα προστόνα· ΠΔ 'Ἡσ.Α 42,8 τὴν δόξαν μου ἐτέρω οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετάς μου τοῖς γυπτοῖς· 14) μον. χριστιανικὸς κ. γεν. θεάρετος πρᾶξις· Χρον.Μορ.22,36 τοῦ ἰδίου πρᾶπει ἔπαινος κὶ εὐχαριστία μεγάλη | δι' ἵς τὴν ἰδῖαν ἀρετὴν παρακινούντα ἄλλοι· ἢ μτγν. και μον. ὡς προσφώνησις σεβαστῶν προσώπων ἰδία ἐκκλ.· Πάπ. ἢ ἀρετῆ σου = ἡ σεβασμότης σου· πρβλ. ἢ ὁσιότης σου, ἢ αγιότης σου· 15) μηχανή, τις πολεμικὴ· 'Αθῆν.Μηχ.38,11 ἰδὶ ἐμπλαστοσαν· 'Ανδρομ. π. Γαλ. 13,531· 17) δημ. ἀρετῆ ὀνομασία ποικιλίας οἰνοφόρου ἀμπελου· ἢ εἶδος στρογγυλῶν λευκῶν σταφυλῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς οἰνοποιαν.

ἀρετηφόρος-ον μτγν. ὁ ἀρετὰς ἐν ἑαυτῷ φέρων, ὁ ἐνάρετος· Φιλῶδ.Ρητ.74,8 ἀπὸ διαθεσίως αὐξήτικῆς μὲν τῶν ἀρετηφόρων ἀνδρῶν, μειωτικῆς δὲ τῶν πονηρῶν.

ἀρετὶ (τὸ) δημ. ἡ φρεξ, ἡ φρικιασις, ἀνατριχίλα· φρ. ἤρε ἀρετὶ = ἐφριξεν· Σάρρ. 'Αν.ΛΗ ἐν λ.

ἀρεταινῆ (ἡ) δημ. ἐπὶ γυναικὸς, ἢ προστόνα ἀρετῆς αωματικῆς τε και ἠθικῆς ἔχουσα· δ.τραγ. 'Ἀκροί. ἐξ. ἀδερφῶν ἀρεταινῆ ποῦ πουθενά δὲν ἐνὶ ἰδ.γρ. ἀρεταινῆ = ἐρατεινῆ ἢ.

ἀρετιδίων (τὸ) μικρὰ τις ἀρετῆ· 'Ανών.ἐν Ρητ.174,6.

ἀρετιθριθής-ές νεώτ. ὁ βριθῶν ἀρετῶν φυσικῶν (ἠθικῶν) χρισματῶν, συνλθ. ἐπὶ νῶν ἀγάμων γυναικῶν ἢ ἐτελεσθησαν οἱ γάμοι τῆς ἀρετιθριθῶς διαποινίδος.

ἀρετολογία (ἡ) νεώτ. ὁ λόγος περὶ ἀρετῆς, ἢ περὶ ἀρετῆς διδασκαλία· ἢ τὸ μέρος τῆς ἠθικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ ἀρετῆς.

ἀρετούμαι -όμαι παθ. μτν. προκόπη εν τῇ ἀρετῇ, γίνομαι ἐνάρετος· ἀντιθ. κακύνομαι· Σιμπλκ. Ἐπικτ.37,2 ἡ ψυχὴ τοῖς μὲν χείροσιν ἀρέζων εἶδει κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετούμένη.

ἀρετῶ-άω κ. μτν. κ. μσν. εὐδοκίμω, προκόπη, προσδεύω· Ὀδ.Θ.329 οὐκ ἀρετῆ κακὰ ἔργα, Ὀδ.Τ.114 ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ· || κ. μτν. μτφ.· Φιλ.2,372 ἀρετῶσα γῆ (γόνιμος), αὐτ. πεδία βοσθεῖα καὶ ἀρετῶσα, κ.2,280 ἀρετῶσα διάνοια (γόνιμος διάνοια)· 2) μσν. ἐπιθυμῶ τὴν ἀρετὴν, θέλω νὰ εἶμαι ἐνάρετος· Προκ.8,35.

ἀρετώμα (τό) μτν. κ. μσν. προσὸν ἀρετῆς· Πρόκλ.εις Πλάτ.Παρμ.α.863.
ἀρευναγίται |οι| ἀρεοπαγίται βλ.λ.
ἀρζαντάν (τό) δημ. κ. ἀρζαντόν(ν) ὁ νεάργυρος, ἥτοι κράμα νικελίου, χολκοῦ καὶ φευδαργύρου πρὸς κατασκευὴν οὐχὶ πολυτίμων ἀντικειμένων.
ἀρζαντά δημ. (γαλλ.) ἐν ἐπιθ. κρ. ὁ κατασκευασμένος ἔξ ἀρζαντάν βλ.λ.· || συνεκρ. ὁ ἐπάργυρος· δισκος ἀρζαντά, - καρφίτα ἀρζαντέ.
ἀρζαντερή (ἡ) δημ. (γαλλ.) κ. ἀρζαντερία (ἡ) περιηλητ. τὰ ἀργυρὰ σκευὴ οικίας τινός· εἶχαμε στὸ σπίτι μας μιὰ ὡραία ἀρζαντερή, πρθλ. μσν. ἀρζαντερία.

ἀρζαντίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἀργυρίτης βλ.λ.
ἀρζαντόν(ν) (τό) νεάργυρος, ἀρζαντάν βλ.λ.
ἀρζανουίτης νεώτ. ὄρυκτολ. χλωριούχον θεϊκόν ὄλας χαλκοῦ καὶ μολύβδου ἀποτελοῦν κματοπράσινα ἐπιφλοιώματα ἐκ ρουθικῶν κρυσταλλίων.
ἀρή (ἡ) ἰων. ἐπ. ἀρά βλ.λ., προσευχὴ, παράκλησις, θέησις· Ἰλ.Ο.598 Ὀπίδος δ' ἔξασίαν ἀρὴν πάσαν ἐπικλήθειε, Ὀδ.Δ.767 θεὰ δὲ οἱ ἔκλυεν ἀρῆ, Ἦρ.6,63 ἀρὴν ἐποίησάτο ποῖα γενέσθαι· 2) κ. νεώτ. κατάρα· Ὀδ.Π.496 εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέροισι γένοιτο· 3) βλάδη, κακόν, καταστροφὴ, ὀλεθρὸς· Ἰλ.Π.512 ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων, Ὀδ.Β.59 οὐ γὰρ ἐπ' ἀντήρ, οἷας Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνας.

ἀραιά ἐπ. β' ἐν. πρὸς ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ρ. αἴρω βλ.λ.
ἀρηθῶ (ἡ) μτν. εἶδος κασσίαις βλ.λ.· Γαλ.14,72.
ἀρηγῶθ δημ. κ. ἀρηγῶθ βλ.λ.
ἀρηγοσύνη (ἡ) βοήθεια, ἐπικουρία· ΑΠ9,788 σὴν δὲ ἀρηγοσύνην σωζόμεναι πελάγει.

ἀρήγω μέλλ. ἀρήξω, βοήθω, ἐπικουρῶ, συντρέχω· Ἰλ.Α.77 ἄριστος ἦ μὲν μοι πρόφρων ἔπεισι καὶ χερσὶν ἀρήξειν· 2) ἀπρόσ. συμβάλλεται, συντελεῖ, ἐπιβοηθεῖ· Πινδ.Π.294 φέρον δ' ἔλαφρός ἀπαυχέινον λαθόντα (ζυγὸν ἀρήγει· || ἀρμόζει, προσήκει· Αισχ.Εὐμ.57) σιγὰν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεομοῦς ἔμορθε· 3) ἀποκρούω, ἐμποδίζω· Αισχ.Ἐπτ.119 ὦ Ζεῦ, ... ἀρήξων δαίτων ἄλωσης, Εὐρ.Μήδ.1275 ἀρήξει φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις· 4) προστατεύω, προφυλάττω· Ξεν.Οἰκ.5,7 παρορμῆ δὲ τι καὶ εἰς τὸ ἀρήγειν σὺν ὀλοῖσι τῷ χῆρῳ· || ἐπὶ νοσημάτων, ὠφελῶ, βοηθῶ εἰς ζεραπειάν· Ἰνν.Προορ.108 λουτρον δὲ στυχοῖσι τῶν νοσημάτων ἀρήγοι ἀν λουμοενοῖσιν.

ἀρηγῶν-ονος κ. μτν. ποι. ἀρωγός, βοηθός· Ἰλ.Δ.7 δοῖαι μὲν Μενελάω ἀρηγῶνας εἰσι θεῶων, Οἰκ.Ἰ.5,108 ἀρηγῶνος ἠντιάσας.

ἀρηθῆος-ον ἐπ. κ. μτν. ὁ ἐν τῇ μάχῃ ταχύς, ὁ πρὸς πόλεμον πρόθυμος, ὁ πολεμικός· Ἰλ.Θ.298 πάντας δ' ἐν χροί πᾶχθεν ἀρηθῶδων αἰζηῶν.

ἀρηκτάμενος-η-ον ἐπ. ὁ ἐν μάχῃ φουεθής· Ἰλ.Χ.72 νέω δὲ πάντ' ἐπέοικεν ἀρηκτάμενω.
ἀρηθῆος-ον ἐπ. ἰων. ἀντὶ ἀρείος βλ.λ. πολεμικός· Ἰλ.Γ.339 ἔσ δ' αὐτῶν Μενελάος ἀρηθῆος ἔντε· ἔδυσεν ἀρει, πρθλ. μάνιος ||.

ἀρηθῆος-ον ἐπ. ἰων. ἀντὶ ἀρείου βλ.λ. ὁ φουεθής, ὁ πρῶτον ἐν πολέμῳ· Ἰλ.Γ.31 αἶβά τε φώτας ἀρηθῆτους κατέδουσιν
ἀρηθῆθῶνος-ον ἐπ. ἰων. μτν., δ.γραφή ἀρηθῆθῶρος βλ.λ. ὁ πολεμικός ἤχων.

ἀρηθῆθῶγγος-ον ἐπίρρ. νεώτ. διὰ φθόγγου, φωνῆς, ἤχου τὸ πολεμικόν πρακαλοῦτος μένος.
ἀρηθῆθῶρος-ον μτν. ὁ ἐν πολέμῳ φθαρεῖς, ὁ ἐκ πολέμου ἀφανισθείς· Κορυούτ. Θεῶν Φύσ.21 πτώματα ἀρηθῆθῶρα.

ἀρηθῆθῶς(η)-ον ὁ ἀγαπήτος εἰς τὸν Ἄρην, ὄθ. ἀνδρείος· Ἰλ.Ζ.73 ἔνθα κεν αὐτὴ Τρώες ἀρηθῆλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἴλιον εἰσαπέβησαν.
ἀρηλαξίω (ἡ) δημ. τὸ μέρος τοῦ ἐλαιώδους, ἐνθα ἀραιά ἀπαντῶσι τὰ ἐλαϊοδένδρα, ἀραιός ἐλαιῶν· 2) γέρος ἕκτασις, οἶον βουνοῦ, ἐν ἡ ἀπαντῶσιν αὐτοφυεῖ, ἄγρια ἐλαϊοδένδρα, ἀρηλίξ.

ἀρηλόγος (ὁ) δημ. κ. ἀρηλόγος ἄ. ἀρέλεγος βλ.λ.· Βαλαιορ.2,119 ἀρηλόγος, πινακωτὴ καὶ πλάστιγ καὶ δρυμόνι.
ἀρημαθιακὸ (τό) δημ. ἄ. ἐρημαθιακὸ κ. ρημαθιακὸ βλ.λ.

ἀρημαγτος-η-ον(ν) κ. ἀρημάχης δημ. ὁ μὴ ἐρημωθείς, μὴ κηλητῆς, μὴ καταστραφείς· δὲν ἄφσε κῆρο ἀρημάχο, - ἀμπελί ἀρημάχο, - χωράφια ἀρημάχα, - οἰκογενεῖς ἀρημάχατες.
ἀρημαῖα ποι. πραγμ. τοῦ ὄρωμαι βλ.λ.

ἀρημένος-η-ον ἐπ. βεβλαμμένος, ὀδυσσιασμένος, βεθαρμμένος, καταβεβλημένος· Ἰλ.Σ.435 ὁ μὲν δὴ γράει λυγρὸ καίφα ἐνὶ μεγάροισι ἀρημένος· Ὀδ.Ζ.2 ἔνθα καθεῖθε πολύτλας θῖος Ὀδυσσεύς ὄνην καὶ καμῶτῳ ἀρημένος.

ἀρῆν γεν. ἀρῆνός (ὁ) (ἡ ἄνωμ. ἀχρ.) πρόδατος, ἀρνί· Ἰλ.Γ.103 οἴσατε δ' ἀρν', ἔταρον λευκόν, ἐτέρηρον δὲ μέλαιναν, αὐτ.Π.352 ὡς δὲ λύκοι ἀρνεσσὶν ἐπέταρον ἡ ἐρίφισσι.

ἀρῆνη (ἡ) μτν. μσν. (ἐκ λατ. aranea ἡ ἄνωμ. ἄνωμ. Τζέτζ.Χιλ.5,708 ἀρῆναν δὲ μοι γίνωσκε τὴν ἄνωμ. ὄνομαζέιν· || θηριοχαιεῖον· Απόκριφ.Πραξ. Παύλ.κ.Ἐκλ.36, πρθλ. ἀρῆνα.

ἀρηνοσοκός (ὁ) ὁ βοσκός, προβάτων Ἦσ. «προδατοσοκός Σαφοκλῆς Τυροῦ» Εὐστ.Ἰλ.799,35 «ἀρηνοσοκός ὁ προδατοσοκός κατὰ Παιουσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδὴ».
ἀρῆνωρ Σοῦιδ. ἐφύλαξ·.

ἀρηθῆς-εως (ἡ) βοήθεια, συνδρομή· Αισχ.Πρ.546 τίς ἐπαμερίων ἀρηθῆς· 2) ἀποσδήσις· Σοφ. Ἰλ.875 πόδες δ' ἀν εἰροῖσι τῶν ἰμῶν σὺ πῆμάτων ἀρηθῆν, οἷς ἰαστὴ οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ἀρηρα, ἀρηρειν, ἀρηρημένος τοῦ ρ. ἀραρίσχω βλ.λ.
ἀρηρημένος-η-ον μτν. παρσκ. τοῦ ρ. ἀρῶ-ῶ βλ.λ.
-άρης -άρισσα ἡ -άρη δημ. κ. -αρίσ-ἀρη(ν) δημ. κ. -αρίκο, πλθ. -αρείο δημ. κ. -ἀρηδες μσν. νεώτ. κ. δημ. (ἐκ λατ. καταλήξ. -arius κ. -aris) δ. γρ. -αρίσ κατάληξ. συναπτομένη μετ' αἴσ. κ. ἀπθ. (ὡς ἡ συγγ. εὐχρ. μ. ἐν τῷ ἀρσ. -άρισσι) καὶ σηματοῦσα· 1) ἐπάγγελμα· γερακόνης (ἡ γερακογυμναστής, ἀξιωματοῦχος κυνηγὸς ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτῇ), ἀνθρακῆρος, καρβουνάρης -ίσσα, φουρνάρης -ίσσα, λιθ(ο)τρουδάρης (ἰδιοκτῆτης ἡ ἐργάτης ἐλαστριβείου), γαιθουριάρος, βαρκαρῆς, (ἀ)γελασδάρης -ίσσα, προβατάρης (βοσκός), μακελλάρης (κρεστοδότης ἡ κρεοπωλῆς)· || τὸ θηλ. ἐν προκειμένῳ πολλὰκις σημαίνει οὐχὶ τὴν ἔχουσαν τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ τὴν σύζυγον, οἷον· μακελλάρισσα, λιθ(ο)τρουδάρισσα, φουρνάρισσα, ἀτρακάρισσα· || δημ. τὸ οὐδ. εἰς

-άρικο πινών τριούτων όνομ. έν χρ. εις δήλωσιν του τόπου έν ώ άσκειται τό επάγγελμα | τής καταλ. εναλλασσομένης μετά των συνηθεστ. -αριό κ. -άρικο, όιον: καρδουναίρικο | ή -άδικο, γελασάρικο | φάτην αγελάδων | ή -αρία | φουρνάρικο 2) γεν. άσχολιάν: βλεπάρης -ισσα | έπόπτης, έπιμελητής, βιγιάτορας, τραγάτης, έκκλησι|άρης -ισσα | νεωκόρης | μουχτάρης | τουρκ. έπόπτης -ισσοκίας, κελλάρης -ισσα | ό έχων τό κελλάριον, την άποθήκην τροφίμων, | ίδιος έν μοναστηρίοις, άποθηκάριος), διακονη|άρης -ισσα || τό θηλ. όμ. κ. ένταυθα σημαίνει πολλάκις μ. την σούζιον, όιον μουχτάρισσα, βλεπάρισσα 3) σωματικήν ιδιότητα, | ίδιος φυσικήν πλημμέλειαν ή νοσηματικήν πάθησιν, του θηλ. έν προκειμένη σχημ. εις -άρα: χτικιάρης -άρα -άρικο | ψυματικός), σπληνιάρης -άρα -άρικο, μυξιάρης -άρα -άρικο, τσιμπλιάρης -άρα -άρικο, άρωστιάρης -άρα -άρικο | φιλάσθενος | μαραζάρης -άρα -άρικο, χλεμπονιάρης -άρα -άρικο (έξ έλονοσίας έξητλημένος και πελιδνός) || όμ. έπί κατοικιδίων ζώων: κυνηγάρης -άρα -άρικο | έπί κινών, κλωστή|άρης -άρα -άρικο | έπί | ηπων, ήμιόνων ή όνων), φοφιάρης -άρα -άρικο, φωριάρης -άρα -άρικο 4) ψυχικήν ιδιότητα, συνηθέστ. έπί έλαττωμάτων, του θηλ. σχηματισ|όμενου εις -άρα κ. σπαν. εις -άρισσα, όιον: ψυχήκάρης -άρα κ. -άρισσα -άρικο | φιλάνθρωπος), ζηλιάρης -άρα -άρικο, έρωτιάρης -άρα -άρικο, άγαπησιάρης -άρα -άρικο | ό εύχερός αγαπών), άνακατωσιάρης -άρα -άρικο (ό ραδιούργος), φοβισιάρης -άρα -άρικο, ξεχασιάρης -άρα -άρικο, βλαστημιάρης -άρα -άρικο, γλυκοσαλιάρης -άρα -άρικο (ό άηδώς έρωτολόγων), γουλιάρης -άρα -άρικο | ό άληγος), κατεργάρης ή κατρεγάρης -άρα -άρικο | βλλ. ό δολίος επήθετος, πανούργος, άσπατέων, άλιανιάρης -άρα -άρικο | άλήτης), πεισματάρης -άρα -άρικο, γκρινιάρης -άρα -άρικο, καυχησιάρης -άρα -άρικο || ένίοτε και έπί κατοικιδίων ζώων, όιον: ζημιάρης -άρα -άρικο | | ίδιος έπί γαλών), γουρσουζιάρης -άρα -άρικο | έπί δυσπειθών κινών ή γαλών 5) κατάστασιν, συνήθ. ούχι εις τά τρία γένη, όιον κανακάρης -άρικο | μονογής), νοικάρης -άρισσα 6) ήλικιαν, συνήθ. ούχι εις τά τρία γένη, όιον: χρονιάρης -άρα -άρικο | μονοετής του θηλ. έχοντας κ. ά. σημ. βλλ.), σαραντιάρης -άρα 7) έπί νομισμάτων, τό ούδ. εις -άρι ή -άρικο, ώς ούς: είκοσάρικο) (είκοσάδροχμον), έκασοτάρικο, πεντακοσάρικο, χιλιάρικο || ένίοτε κ. έπί πραγ. εις δήλωσιν τής αξίας ή ποιότητας, όιον λογάριον | ό καθαρός χρυσός, συνεκδ. κ. ό μη έν νομισματι. |

Άρης-εως (ιδ.) ίων. έν. -νος κ. αϊολ. *Άρεως -εως *Αν.Κρ.2,346,15 κ. κλιεται | Άρης Άρου, ώς σπονδειάκιον, Άρης Άρητος, ώς λιμνικό, Άρης Άρεος και Άρου, ώς ρηματικό. και Άρης Άρεως * Χοιροβ.2,210,33 κ. χωρις του Άρεως Άρεουσ τουτο γάρ έφύλαξε τό υ παρά τοις Αιολέσιν, όιον, Άρεουσ ατροπιωτέροις και πάλιν, Τό γάρ Άρειμ καθβαινι καλόν ό θεός του πολέμου, δθ. συνεκδ. ό πόλεμος: Αισχ.Επτ.344 μισίμων εύέβαιαν Άρης, Σοφ.ΟΚ 1065 θεινός ό προσχώρων Άρης || κ. ή μάχη, ή συμπλοκή έν πολέμω: Ή.Β 440 άφρα κ. θασσον άγειρομεν όξην Άρηα 2) τό πολεμικόν θάρρος, ή άνδρεία: Σοφ.Ήλ.1242 καν γυναιξίν. Άρης ένιστιν 3) φόνος, θάνατος έν πολέμω, σφαγή έκ πολέμου έπαγγελία: Αισχ.Πρ.βόι θηλυκτόνω Άρει δαμνέτω, Σοφ.Ατ.254 πεφόδημαι λιθόλευστον Άρη || θανατηφόρον έν μάχη τραύμα: Ή.Ν 569 Άρης άλεγεινός όϊζυροσί βροτοσί 4) μένος, όρμη ώσει έν πολέμω, άρήςος: Νών.Δ 5,582 Άρει

βακχεύθησαν, Εύστ.Ή.Π.211 σχολ. κ. ένθεος γέγονε πλησθείς Άρεος || σχολ.Σοφ.Ατ. κ. Άρης λύσσα, μαρία 5) στρατεύμα πρός πόλεμον βαίνον, μαχητικό: Εύρ.ΙΤ 282 λευκήρετρον δ Άρη τάριον ήγειν, αút. Ήρακλ.290 μάλα δ' άδύς Άρης ό Μικηναίων 6) ώς προσωνυμία άνδρός, ό άλκιμος, ό άνδρετός, ό έν πολέμοις διαπρέπων: Έπιγρ. .. ούπστ' άν Έλλήνων ήρειν Άρης Μακεδών (ό Φιλίππος) || έν όμ. σημ. κατά γεν. κτητ. παρ' Όμ. φρ. όζος Άρος | γερός, δοκιμασμένος πολεμιστής | κ. έν κακή σχη. Άρεος νεοττός κ. Άρεος παιδίον, φρ. Πλάτ. κ. έρμ. Σουίθ. κ. έπί των θρασυτάτων: π.Ήσ. ώς παροιμ. Άρης τύραννος 7) άλληγορ. φωνικόν πολεμικόν όπλον: ΑΠ7,53 βεφαμένα κοίλων έντός Άρη λαγόνων 8) Άρεος φίλη ή άσπίς 9) Άρεως νόμος μουσικόν τι μέλος πρβλ. θούριον, έμβατήριον 10) όνομα έλλος των πλανητών. **άρης** δημ. κ. άριός άνάριος βλλ. **άρητεира** θηλ. του όρητήρ βλλ. | έρεία: Κάλλ Δημ.43 Νικίππρ, τάν οι πόλις άρητεираν δημοσίαν έστασαν. **άρητικός** Έπιγρ. προφταμαι δηλώσιον σωματίου ή τελετής: άρητες λέων βροσός δευτέρως | κ. ά. παραπλησιαν έρμ. άρητευε παρατ. έφρήτευε του ρητέω |

άρητηρ-ήρος (ιδ.) ποι. | έρεία: Ή.Α. || ούν.κα τον χρύσιν ήτμισαν άρητήρα | Άρειίδης. **άρητήριον** | τό τόπος προσευχής, εύκτήριον: Πλουτ.Θησ.35. **άρητος**-ον κ. άρρητος βλλ. άνέκφραστος: Ή. Ρ 37 άρητον δε τοκευσι γών και πένθος έθηκας. **άρητός**-ή-άν ίων. άντι άρατός βλλ. κατάρατος, κατηγορημένος. **άρητυμνεος**-η-ον άντι άρυτι,μένος βλλ. **άρητύω** άρύω Άλκ. Αθην.2,38. **άρήφης**(ιδ) δημ. κ. άρφηος βλλ. **άρηχος**-η-ο δημ. ό μη ρηχός, ό βαθύς, έπί θαλασσών, ποταμών, λιμνών: άρηχο άκρογαίη 2) μηφ. περι έπιστημονικής ή ά. μορφασώς, σκεφώς, εκφράσεως κτ, ό μη ρηχός βλλ. ήται ό μη πενιχρός, ό μη κοινού και συνήθους περιεχομένου ή τρόπου, ό μη έπιπόλαιος. **άρθεν** γ' πληθ. πρός του παθ. άορ. α' του ρ. άραρισκω βλλ. άντι ήρθσαν: Ή.Π.Π 211. **άρθεος** | Ησ. (τραγός). **άρθηκας** (ιδ) δημ. τό φυτόν νάρθηξ βλλ. **άρθμέω** έπ. συμβιδάζομαι, συμπιλιώνομαι, τά ταριάζω: Ή.Η 302 ή δ' αút' έν φιλόττητι διέτμαγεν άρθήσαντε. **άρθμιος** (-αι)-ον συνδεδεμένος, συμπηλιωμένος, φίλος, ταριαγός: Όδ.Π 427 οι δ' ήμιν άρθμιον ήσαν || πληθ. άρθμια (τά) ειρηνικαί σχέσεις, φιλική έπικοινωνία, όμόνοια: Ήρ.6,83 τέως μιν δή σφι ήν άρθμια ές άλλήλους. **άρθμος**(ιδ) ποι. θεομός, συμμαχία, φίλια: Ύμν.Όμ.Ερμ.524 άρθμώ και φιλόττη, Αισχ.Πρ. 191 εις άρθμων έμοι και φιλόττητα σπεύδων σπεύδοντι ποθ ήξει. **άρθωνια** | ή νεώτ. βοταν. γένος λεχίνων ής οικογενείας των γραφιδών. **άρθουίν** (ιδ) δημ. κ. ούρθουίν κ. ρουθουίν ρώθων: Έρωτόκρ. Α 2016 φαρμάκιον όχ τ' άρθουίν τζη με τον κανόν άνθήκη, φρ. τό σπασε τάρθουίνια | ηλ ήζας έπί τής ρινός προεκάλεσεν εκείθεν σιμουραγίαν |. **άρθράθρον** (ιδ) νεώτ. βοταν. γένος φυτών ής οικογενείας των άγρωστωδών. **άρθραλγία** | ή νεώτ. άλγος των άρθρώσεων, πάθησις των άρθρώσεων προξενούσα άλγος **άρθραλγός**-ή-άν νεώτ. ό εκ χρονίας άρθραλγίας βλλ. πάσχω συγγ. ρευματικός.

άρθραξον (τό) νεώτ. βοτ. γένος φυτών τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστωδῶν.
άρθρεκτομή νεώτ. ἱατρ. ἀρθρεκτομία ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἀφαίρεσις πασχόντων τμημάτων τῶν ἀρθρώσεων.

ἀρθρεμβόλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. ἀρθρεμβολία ἡ ἐμβολή ἀρθρῶν ἥτοι ἀνατοποθέσις ἐξαρθρωθέντος (ξεβολησμένου) ὀστού, ἴσκιαγμα, κ. συνεκδ. προσαρμογῆ ὀστοῦ παθόντος κατάγμα, θέσιμο: Ἐπολλ.κ.ιτ.σ.2 τῆς κατά παλαίστραν γυνομένης ἀρθρεμβολήσεως.

ἀρθρεμβολία (ἡ) μτγν. κ. ἀρθρεμβόλησις βλλ.: Ὀρειβ.49,9.5 αὐτάρκουσ δὲ τὰσεως γενομένης πρὸς τὴν ἀρθρεμβολίαν.

ἀρθρέμβολον (τό) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐμβολὴν ἀρθρῶν ἥτοι ἐπανάταξιν ἐξηρθρωμένων ὀστών: Γαλλ.14,781,5 ἐπίθεσις καὶ ἀρθρέμβολου τῶν ἐξηρθρωκότων, πρβλ. ἀρθρέμβολος.

ἀρθρέμβολος (ὁ, ἡ) μτγν. κ. μαν. ὁ πλθ. ἀρθρέμβολα (τὰ) ἐν συνθεστ. χρ. βασανιστήριον δρυγανον, δι' οὗ ἐγίνοντο ἐξαρθρωσεῖς καταδικῶν ἢ ἑποδικῶν Ἦσ. « ἀρθρέμβολα. καὶ βασανιστήρια καὶ ὄνομα στρεβλωτικῶν ὀργάνων, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δῆριοι τὰ τῶν καταδικῶν μέλη »: ΠΔΜακκ. 10,51,10 ἀρθρεμβόλοις ὀργάνοις τὰς χειρας αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας ἐξήρθρουν, Μηναι.10,30, Συναξάρ. ἀρθρέμβολα καὶ χειρολάβους ἐνεγκόντες, τοὺς ἀρμούς. ἐξήρθρωσαν πρβλ. ἀρθρέμβολον.

ἀρθρεμβόλω-έω τοποθετῶ ἀρθρα τοῦ σώματος ἐξηρθρωμένα, διαρθρώνω: Ἄβ.μ.χ.10,10 μασχάλην, εἰς ἣν ἀρθρεμβόλειται ὁ λεγόμενος ὀδηγός.

ἀρθρίων (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μικρὸν ἀρθρον βλλ.: Μ' Ἀντων.4,3 1δ.γρ. ἀρβρίδιον 2) κ. νεώτ. σύνταμον μικρὸν ἀρθρον, μικρὰ πραγματεία περὶ οἰουδῆποτε ζητήματος ἐν ἐφημερίδι ἢ περιοδικῷ.

ἀρθρίη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερῶν τῆς οἰκγεν. τῶν μυιῶν, διατωμένον εἰς ὕγρα μέρη.

ἀρθρικός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀφορῶν εἰς τὰ ἀρθρα ἢ τὴν ἐπανάταξιν ἀρθρῶν Γαλλ.Λέξ. Ἐξην.442 « ἀρθρικών τὸν τοῖς ἀρθροῖς ἀρρότητα » Ἰνπ. 794C Ἰησις δὲ ὀθονίσιοι κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθρικών || κ. νεώτ. ὄμ. ἱατρ. ὁ ἀναγόμενος εἰς τὰ ἀρθρα ἢ τὰς ἀρθρώσεις: ἀρθρικός θύλακος, -ἀρθρικός σύνδεσμος - ὑμῆν, - ἀρθρικά σωματία κτλ.: 2) γρμικ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀρθρον, ἢ ὁ δι' ἀρθρον, μετ' ἀρθρου, ὁ ἐναρθρός: Ἐπολλ.Συντ.6,5 τῆς ἀρθρικής γραφῆς.

ἀρθρίσιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκητῶν φυσωμένων παρασιτικῶς ἐπὶ ἄλλων φυτῶν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν πυρηνομυκητῶν.

ἀρθρίτης (ὁ) δημ. ἡ ἀρθρίτις βλλ.

ἀρθριτιδῆ (ἡ) νεώτ. ἱατρ. δερματικὴ ἐκδῆλωσις τοῦ ἀρθριτισμοῦ βλλ., δερματικὴ πάθσις προερχομένη ἐξ ἀρθριτικῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ.

ἀρθριτικός-ἡ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἀρθρα τοῦ σώματος: Ἰνπ. Ἄρθρ.794 κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθρικόμ 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐξ ἀρθριτιδὸς βλλ.: Ἰνπ. Ἐπιδ.6,4,3 πρὸς τοὺς ἀρθρικούς μοιθηρὸν ἡ ρίζα || λοιμοῦ -ἀρθρικός ὁ ἐχὼν ἐκδῆλώσεις ἀρθριτισμοῦ βλλ. || ὡς οὐσα. ἀρθριτικά (τὰ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ νόσος τοῦ ἀρθριτισμοῦ, ἡ ἀρθρίτις: Ἰνπ. Ἄφ.1258 3) ὁ ἐκ τῆς ἀρθριτιδὸς βλλ. προερχόμενος: ἀρθριτικὸν ἐκέσμα.

ἀρθρίτις-ιδος (ἡ) (ἐνν. νόσος) κ. νεώτ. ὡσεὶ θηλ. τοῦ ἀρθρίτις δημ. ἀρθρίτις (ὁ) νόσος τῶν ἀρθρῶν, μερικῆ ἢ πολλῆσιν φλεγμονῆ τῶν ἀρθρώσεων: Ἰνπ. Ἄφ.30 ἀρθρίτις νόσος ὅταν ἐχη λαμβάνει πῦρ καὶ ὀδόντ τὰ ἀρθρα τοῦ σώματος. Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,12 ἔχουδ μὲν ἀπάντων τῶν ἀρθρῶν πόνοσ ἢ ἀρθρίτις κ. νεώτ. ἀρθρίτις χρόνια, - ὀξεία, - τραυματικὴ κλη.

ἀρθριτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀρθριτικὴ διάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ || ἡ νόσος ἀρθρίτις.

ἀρθρόδουτρος-υος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μυκητῶν τῆς οἰκογενείας τῶν τριχοσποριδίων.

ἀρθροδόγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ βράγχια τῶν μαλακοστράκων, τὰ ἀπαντῶντα συνήθως ἐπὶ τοῦ θύρακος.

ἀρθροδόστρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῶα τοῦ ἀρθρισματοσ τῶν ἀραχνοειδῶν.

ἀρθρόγραμμα (τό) νεώτ. ζωολ. τὸ τμήμα τοῦ στερνίου σκελετοῦ τῶν μαλακοστράκων.

ἀρθρογράφημα (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρθρον, ἡ ἀρθρογραφία: τὰ ἀρθρογραφήματᾶ σου εἶναι πολὺ μελετημένα.

ἀρθρογραφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ γράφω ἀρθρα, τὸ ἔργον τοῦ ἀρθρογράφου 2) περιηγητ. τὰ ἀρθρα ἐφημερίδος ἢ δημοσιογράφου: ἡ ἀρθρογραφία τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου.

ἀρθρογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀρθρον ἐφημερίδος, ὁ ἐν ἀρθρῷ ἢ δι' ἀρθρου ἐφημερίδος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρθρογραφίαν: Κομμιν.ΝΑ 147 ἀρθρογραφικά ἑλαζοζουλιμστα, - ἡ ἀρθρογραφικὴ θεινότης τῶν κυβερνητικῶν δημοσιογράφων.

ἀρθρογραφικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀρθρογραφίας βλλ.

ἀρθρογράφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ συντάσσων ἀρθρα || εἰδ. συντάκτης ἡ συνεργάτης ἐφημερίδος δημοσιεύων ἀρθρα ἐν αὐτῇ, ἴδια δὲ ὁ τὰ κύρια γράφων ἀρθρα.

ἀρθρογράφω-έω νεώτ. κ. δημ. συντάσσω ἀρθρα || εἰδ. ἐπαγγέλλομαι τὸν ἀρθρογράφον ἐφημερίδος, δημοσιεύω ἐν αὐτῇ ἀρθρα, ἴδια δὲ τὰ κύρια ἀρθρογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ γωνία ἢ σχηματίζουσα τὰ μέλη ἀρθρώσεως τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζῶου.

ἀρθρογυνιδέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς καταμέτρσιν τῶν κινήσεων τῶν ἀρθρώσεων εἰς γωνίας.

ἀρθροδάκτυλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων, τῆς οἰκογενείας τῶν σκιοδιδῶν, ἰθαγενεῖς τῆς Μαδογασκίας.

ἀρθροθεσία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως συνωστέσεως παραλυθείσης ἀρθρώσεως, τεχνητὴ ἀγκυκλικὴ πρὸς θεραπευτικὸς σκοποῦς.

ἀρθρόθεσις (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ἀλγῶν βλλ., τῆς οἰκογενείας τῶν δεσμιδῶν.

ἀρθροθία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν νηματοειδῶν ἀπαντῶντων ἐν Σικελίᾳ καὶ σχηματίζόντων ὑποπρασίνους κηλίδας ἐπὶ τῶν γλυκῶν ὑδάτων.

ἀρθρόθεσις-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν μελασωμιδῶν, ἀπαντῶν ἐν Ἐυρώπῃ.

ἀρθροζαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κυκασωδῶν.

ἀρθρόζημα (τό) κ. νεώτ. ἃ ἀρθρωτὰ βλλ.

ἀρθροθυλακίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἀρθρικοῦ θύλακοῦ.

ἀρθροθύλακος (ὁ) νεώτ. ἰνώδης θύλακος συνδέων καὶ συνέκων τὰς ἀρθρικούς ἐπιφανείας δύο ὀστών συνηρηλωμένων εἰς διαρθρωσιν.

ἀρθροκακία (ἡ) νεώτ. πλαισιωτᾶ ὄνομ. πάσης βαρείας καὶ χρονίας βλάβης τῶν ἀρθρώσεων.

ἀρθροκαρσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀλγῶν βλλ., τῆς οἰκογενείας τῶν φλυριδῶν.

ἀρθροκαφέαλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακοστράκων.

ἀρθροκαθής-ουs-ές ὁ τὰ ἀρθρα τοῦ σώματος λυμαινώμενος: Λοικ.Τραγῶδ.15 τοῖς σοῖς προσάπτειν ἀρθροκαθῆσιν πόνουs.

ἀρθροκλασία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀλγῶν βλλ., τῆς οἰκγεν. τῶν ἀρθροκλασιδῶν, ἀπαντῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ καὶ τῷ Ἀτλαντικῷ.

ἀρθροπλαστικά (α) νεώτ. βοταν. οικογένεια ἀλγών βλ.λ. του ἀρθροσματος τῶν ἐκτοκαρπιδῶν. **ἀρθρόκλαδον** (τὸ) νεώτ. βοταν. εἶδος ἀλγῶν βλ.λ. τῆς οικογενείας τῶν ἀρθροκλαδιδῶν βλ.λ.

ἀρθροκλόπον-ον νεώτ. ὁ κλέπτης ἀρθρα ἐφημερίδων, ὁ ἀντιγράφων ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ἀρθρα ἐφημερίδων καὶ ὡς ἴδια παρουσιάζων αὐτὰ· πρβλ. λογακλόπος.

ἀρθρόκνημον (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ ἀρθρόκνημον (τὸ) γένος ποωδῶν καὶ θαμνωδῶν φυτῶν, ἐτησίων καὶ πολυετῶν, τῆς οικογενείας τῶν χηνοποδιοειδῶν, φυσιμένων εἰς παράλια καὶ ὑφάλμυρα ἐδάφη, δημ. ἀμύρα, ἀμυρήθρα, ἀμυρίχη.

ἀρθρόκνημον (τὸ) ἀρθροκνήμη βλ.λ. **ἀρθροκλίσιον** (τὸ) νεώτ. βοταν. ἄ. ὀρνιθόπουρος (ὁ) κ. σκορπιόπουρος (ὁ) ἢ πύουρος (τὸ) γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν χειροπῶν τῆς φυλῆς τῶν ἠδυσσαρείων.

ἀρθροκλίσιον (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνατομ. τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνατομικῆς τὸ περὶ ἀρθρώσεων προσματευόμενον· 2) ὁ περὶ τῶν ἀρθρῶν τῶν ἐφημερίδων λόγος· ἢ ἡ συλλογὴ ἀρθρῶν τῶν ἐφημερίδων.

ἀρθρολόγος (ὁ) νεώτ. ἀντὶ ἀρθρογράφου βλ.λ. **ἀρθρολοκίζα** (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος ἀρχαιοειδῶν ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς ἀνθρακοφόρα στρώματα.

ἀρθρολοισία (ἡ) ἢ ἀρθρόλοισις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις, δι' ἧς ἢ ἐξ ἀγκυλώσεως ἐν ἀκίνητῃ εὐρισκομένη ἀρθρωσις διὰ λύσεως τῶν συσπασμένων ὁσῶν αὐτῆς καὶ μετὰ τοῦτ' ἐναποθέσεως λιπιδίου ἢ ἄλλου μαλακοῦ ἰστού ἐπανακτῆ τὴν ἀπολεσθεῖσαν λειτουργίαν αὐτῆς.

ἀρθρόλοισις (ἡ) νεώτ. ἡ ἀρθρολοισία βλ.λ. **ἀρθρόλακρον** (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἑτερομῶν τῆς οικογενείας τῶν συλφιδῶν, περλαμβάνον ἐν μόνον εἶδος Ἰθαγενῆς ἐν Κανόα.

ἀρθρομεθράνη (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ ἐσω στιβίς τοῦ ἀρθροκοῦ θυλάκου, ἄ. ἀρθρικός μῆν βλ.λ. **ἀρθρομερίς-ίδος** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πολυποδιῶν, οὗ κυριώτερος ἀντιπροσώπων εἶναι πολυποδιῶν ἢ φηγοπηρίς.

ἀρθρο(ν) (τὸ) ἢ ἀρθρ(ισκῶ) κ. μτγ. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. σύνδεσμος, σύνδεσις δύο σωματῶν, οὕτως ὥστε τὸ ἐν τοῦλάχιστον ἐξ αὐτῶν νὰ κινῆται· 2) κ. μον. κ. νεώτ. ἀρθρωσις, δημ. κλειδώσις, συναρμογὴ δύο ὁσῶν κατὰ φύσιν κινουμένων· "Ορ. ἰατρ. 403 ὁσῶν κατὰ φύσιν κινουμένων συμθολή· ἢ καθ' ἴππ. ἡ περιφερὴς κεφαλὴ τοῦ ὁστού ἢ προσαρκοζομένη εἰς τὴν κοιλὴν γλῶσση. ἐν Γαλ. "Οστ. κ' ἵπποκράτης θάτερον τῶν συνταπτομένων ὁσῶν τὸ πέρα ἀρθρῶν ὀνομάζει πολλάκις, οὐ μὴν ὀρθρότερον ἢ ἐτυχεν, ἄλλὰ τὸ περιφέρεις τε καὶ τῆ κοιλότητι τοῦ πλησιάζοντος ἐπιθετικῶς· ἢ τὸ μετὰ τοῦ ἀρθρώσεως τοῦ σώματος τῆλμα· 3) ὁθ. συνεκδ. κ. πᾶν μέρος τοῦ σώματος· Σοφ. Τρ. 769 καὶ προσυπόκειται πλευραστὶν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, χιτῶν ἄπαν κατ' ἀρθρῶν· 4) εἶδ. αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες κ. εἰδικῶτ. ἡ κατὰ τὰ σφύρα ἀρθρωσις· ἤρ. 3, 129 ὁ γὰρ ὁ ἀσπράγαλος ἐξυψώρησε ἐκ τῶν ἀρθρῶν, Σοφ. Τρ. 779 μάρψας παδόςιν ἐν, ἀρθρῶν ἡ λυγίζεται· 5) κατὰ πλθ. κ. ἰατὶ τὸ γεννητικὸν μέρος τῶν θηλειῶν ἵππων· ἤρ. 3, 87 τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἀρθρῶν ἐπιφάσας τῆ χειρὶ· ἢ κ. γεν. ἐπὶ ἀνθρ. τὸ αἰδοῖον· Ἀριστ. Ζἰ Γ, 3 τὰς ὑτέρας ἔχουσι τὰ μὲν πρὸς τοῖς ἀρθροῖς, καθάπερ αἱ τὲ γυναικῆς καὶ πάντα τὰ ζωοτοκοῦσιν, Λουκ. Εὐν. 10 καὶ μοιχός ἐάλω ποτέ, ὡς ὁ ἄξιον φησὶν, ἀρθρῶ ἐν ἀρθροῖς ἔχων· ἢ Σοφ. ΟΤ 718 ἀρθρα . . ποδοῖν ἰτὰ σφύρα ἰ, Εὐρ. Εκ. 67 ἡλυσὶς ἀρθρῶν (τὸ σκέλι), Σοφ. ΟΤ 1270 ἀρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων (αἱ ὀφθαλμοί), Εὐρ. Κύκλ. 625

ἀρθρα στόματος (τὸ στόμα) - τὰ ἐντὸς ἀρθρα ἰτὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα· 6) κ. μτφ. ἡ τῆς σκέψεως ἀρθρωσις, συναρμογὴ, λειτουργία· "Επιχαρμ. γινώμ. νῆφε καὶ μῆνας' ἀπιστεῖν' ἀρθρα γὰρ ταῦτα τῶν φρονῶν· ἢ νεώτ. τμήμα ἐντόμου ἢ φυτοῦ περικλυθάνομενον μετὰ τοῦ δύο ἀρθρώσεων· 7) ἡ διάρθρωσις τῆς φωνῆς· Ἀριστ. Ζ1 4, 9 οὐδὲ γὰρ ἔχει, ὥστε ἀρθρῶν τὶ τῆς φωνῆς ποιεῖν, Πλάτ. Ὀρισμ. 414 συλλαβὴ ἀνθρωπίνης φωνῆς ἀρθρῶν ἐγγράμματον· 8) γραμμ. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. κλιτὸν μέρος τοῦ λόγου ἢ μονοσύλλαβος λέξις ἢ τιθέμενον πρὸ τῶν πτωτικῶν, ἵνα δηλώσῃ διαφόρους σχέσεις αὐτῶν· "Ησ. κ' ἀρθρῶν, μέρος λόγου, δι' οὗ τρανότερα ἢ λέξις πέφυκε γενέσθαι· ἢ κ. γεν. λέξις χρησιμεύουσα ἐν τῷ λόγῳ πρὸς σύνδεσις· Ἀριστ. Ποιητ. 20 ἀρθρῶν δ' ἐστὶ φωνῆ ἀσπμος, ἢ λόγου ἀρχὴν ἢ τέλος ἢ διορισμὸν δηλοῦ· 9) μον. κ. νεώτ. φρ. ἀρθρα πιστῶς συνοπτικῆ διατύπωσις τῶν διαφόρων χριστιανικῶν δογμάτων· Συμ. Θεσσαλ. Λεπ. θεσ. Βιβλ. Καε. 5, 453 τῶν χριστιανῶν πιστῶς κεφάλαια δώδεκα, ἀπερ τινὰς ἀρθρα καλοῦσι τῆς πιστῶς· ἢ νεώτ. κ. συνεκδ. ἀρθρῶν πιστῶς ἀρχὴ, ἀξίωσις, κανὼν ἀπαράβατος· αὐτὸ εἶναι ἀρθρῶν πιστῶς δι' ἐμὲ 10) διαίρεσις ἢ ὑποδιαίρεσις ἢ εἰδικὴ διάταξις συνήθως περιληπτικῆς διατυπωμένη ἢ ἐκάστη τῶν εἰδικῶν διατάξεων ἢ ἐγγράφου, νόμου, συνθήκης, συμβάσεως κττ., συνήθως δι' ἀριθμητικὸν φηλοῦν δηλουμένη· κατὰ τὸ μῆπτον ἀρθρῶν τοῦ νόμου, - τοῦ ποινικοῦ κώδικος· 11) νεώτ. εἶδ. λογιστ. ὑποδιωρέσις ἐγγραφῶν εἰς τὸν δημόσιον προϋπολογισμὸν εἰς ἐπὶ μέρους, κατ' ἀνάληψιν λογαριασμοῦ· ἢ ἡ μνημόνευσις μιᾶς ἐμπορικῆς ἢ τραπεζικῆς πράξεως εἰς τὸ ἔμπροσ. κατάστιχον, τὸ ἡμερολόγιον βλ.λ.

12) νεώτ. κ. δημ. δημοσίαια περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδον, ἐν ᾧ ἀναπτύσσεται εἰδικὸν τὸ θέμα· ἀρθρο(ν) φιλολογικόν(ν), - ἐπιστημονικόν(ν), - πολιτικόν(ν) κττ.· ἢ εἶδ. κύριον(ν) ἀρθρο(ν) τὸ εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐφημερίδος δημοσίευμα, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰ ἐπίκαιρα πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ γεγονότα ἢ ζητήματα· 13) νεώτ. ἀρχιτ. ἀρχιτεκτονικὸν μέρος οἰκοδομῆς, διάζωμα, ζωφόρος, κορωνίς· κοίλον -, τετραγώνον -, στρογγυλόν -.

ἀρθροπόδιον-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωοσκιωδῶν· 2) βοταν. γένος ἀλγῶν, τῆς οἰκογεν. τῶν χλωροφυκῶν, οὗ ἐν εἶδος εὐρέθην ἐν Ἰαπωνίᾳ.

ἀρθροπέθεσις (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πᾶσα πάθῃσι τῶν ἀρθρώσεων τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανου.

ἀρθροπέθεσις (ἡ) ἢ πέθῃ τῶν ἀρθρῶν, ὁ θεσμός τῶν ἀρθρῶν· Φανίας ἐν ΑΠ 6, 297 (ἀμφ.).

ἀρθρόπιτος (ὁ) νεώτ. βοταν. ζύλα ἀπολιθωμένα δικτυολεπιδῶν φυτῶν ἀποτελούμενα ἀπὸ ζυλωδῶν ἀκτινωτὰ ἢ δικτυοειδῆ νημάτια καὶ φέροντα ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν διαρθρῶν τὸν κόμβον.

ἀρθροπλασσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. ἀρθροπλαστικὴ πλαστικὴ ἐγχείρησις δι' ἧς συντελεῖται ἡ διάρθρωσις καὶ ἀναπλαστικῶς στοιχείων τῆς ἀρθρώσεως.

ἀρθροπλαστικὴ (ἡ) νεώτ. κ. ἀρθροπλαστικὴ ἀρθροπλασσία βλ.λ.

ἀρθροπλευρα (τὰ) νεώτ. παλαιός. γένος μαλακοστράκων τῆς οικογενείας τῶν ἰσοπόδων, ζῆσαν κατὰ τὴν δεξιόθεν περίοδον.

ἀρθρόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. συνομοταξία ζῶων ἀμφιπέδων συμμετρίας, τῶν ὁσίων τὸ σῶμα εἶναι πολυαρθρῶν ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν τμημάτων, τὸ ἐν ὁρισθῶν τοῦ ἄλλου διατεταγμένων ἐν εἶδει ζῶων ἢ θακτυλίων καὶ φερόντων προσήρμοσμένα ἄκρα ἐναρθρα.

ἀρθροπόδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κρινοειδῶν, Ἰθαγεν. τῆς Αὐστραλίας.

ἀρθρότερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ξυλοφάγων, Ἰθαγενές τῆς Αὐστραλίας.

ἀρθροπέσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατά τινα χῶρον τῶν ἀρθρῶν βλ.λ.) ἐμπύσις ἐκ φλογώσεως προερχομένη.

ἀρθροπόγων-ωνος (ὁ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστωδῶν, Ἰθαγενές τῆς Βραζιλίας.

ἀρθρόροια (ἡ) νεώτ. σκαπτικῶς, ἡ συνεχῆς, ἡ ἀκατάσχετος ἀρθρογραφία: Κυν.ΝΛ 147.

ἀρθροσίαλον (τὸ) νεώτ. ἀ. ἀρθρικὸν ὑγρὸν βλ.λ.

ἀρθροσίφων-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ἀλγῶν βλ.λ. τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν, φυόμενον εἰς τοὺς ὑγροὺς βράχους τῆς Εὐρώπης.

ἀρθρόσπορα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσκομυκῆτων.

ἀρθροσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. κύτταρον παρένθετον κατὰ μῆκος τῶν νημάτων τῶν σχιζοφυκῶν.

ἀρθροστάχυς-υας (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστωδῶν.

ἀρθρόστανον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν κανθάρων, Ἰθαγενές τῶν τροπικῶν χερῶν.

ἀρθροστήμυν-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μελαστομίδων, Ἰθαγενές τῆς Ν. Ἀμερικῆς.

ἀρθρόστιμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πρωτοειδῶν.

ἀρθρόστρακα (τὰ) νεώτ. βοταν. ζῶα τοῦ ἀβροίσματος τῶν μαλακοστράκων.

ἀρθροστυλίαι (αι) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κυπεροειδῶν, Ἰθαγενές τῆς Αὐστραλίας.

ἀρθροστυλις (ἡ) νεώτ.βοταν.κ.ἀρθροστυλου βλ.λ.

ἀρθρόστυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. κ. ἀρθροστυλις γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κυπεροειδῶν.

ἀρθροτομή (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀρθροτομία χειρουργικὴ διάνοιξις ἀρθρώσεως τινας πρὸς θεραπευτικῶν σκοπῶν.

ἀρθροτομή-ῶ μιν. κ. νεώτ. τέμνω τὰ ἀρθρα: Ἐσοφύλ.Σ 4,112 Α ἀρθροτομεῖ τὸν μὲλῶν τούτων τὰ πρακτικώτερα' || ἐκτελῶ ἀρθροτομήν βλ.λ.

ἀρθρότφοος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀρθροτφοειδὴς πυρετὸς νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ φαινομένων δοθινηεντερίας, ἀρχομένης δι' ἀρθραλιγῶν τῶν ὄργωνων ὑμένων τῶν ἀρθρώσεων.

ἀρθροφουν (τὸ) νεώτ. εἶδος τι ἐλμίνθων ἐκ τῶν πλατιοελμίνθων, οἱ πλατιοελθεῖς: Λεξ.Σχιν. κ. Λεθαδ.61.

ἀρθρόφυκος (τὸ) νεώτ. παλαιοφυτ. φυτὰ ἐν ἀπολιθῶσι τῆς σιλουρίου διαπλάσεως, φέροντα μακρότατα φυλλώματα ἀπλᾶ ἢ διχοτομούμενα κυλινδρικά, ἔχοντα δὲ συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἐπιμήκη αὐλάκωσι.

ἀρθρόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀραλιωδῶν.

ἀρθρόφυτον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ζένον σῶμα ἀναπτυσσόμενον ἐντός τῆς ἀρθρώσεως ἐκ τραυματικῆς ἢ παθολογικῆς βλάβης ταύτης.

ἀρθρόφιη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κοραλλίων μὲ κορμὸν πολυαρθρωτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἔξακοραλλιδῶν.

ἀρθρῶ-ῶν κ. νεώτ. δημ. -ῶν δὲ ἀρθρῶν, δι' ἄρμων συνδέω' παθ. -οῦμαι συναρμώζομαι: Ἐρμην.Μοῖρ.2,3 κνημὶς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται, Ἰηρ. Ἀέρ.292 σῶματα ἠρθρωμένα | καλῶς συναρμώμενα' | Ἦσ. « ἀρθροῦμενον, τραποῦμενον »

2) νεώτ. συνδέω τὰ ἀρθρα, τὰ μέλη σώματος φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ' 3) ἐπὶ φωνῆς, ἤχου, προσφέρω ἐνάθρωρ, ἐκβάλλω ἑναρθρον. φωνὴν ἴτοι κατὰ

χωριστοῦς ἤχους: Ξεν. Ἀπομ.1,4,12 τὴν τῶν ἀνθρώπων (γλώτταν) ἀποίψαν. . φάουσαν τοῦ στόματος ἀρθρον τε τὴν φωνὴν καὶ σημαίνει πάντα ἀλλήλοισι, ἀ βουλόμεθα' || νεώτ. δημ.-ῶν βλ.λ.

ἀρθρωθῆς-ους-ες κ. νεώτ. ὁ δι' ἀρθρῶν συναρμωμένος, ἰαχυρός: Ξεν.Κυν.4,1 ἔχουσας τὰς κερφαλὰς ἐλαφρὰς, σιμάς, ἀρθρωθεῖς' 2) ὁ ἑναρθρος, ἀντιβ. ἀναρθρος ἐν χρ. κ. εἰς τὸ συγκρ.: Ἄριστ. ΖΜ3,4,26 εἰσι δὲ τῶν μὲν ἀσθητικῶν ἀρθρωθεῖστεραι, τῶν δὲ νωθροτέρων ἀναρθροταί.

ἀρθρωθία (ἡ) κ. νεώτ. ἀνατομ. εἶδος ἀρθρωσεως' Γαλ.2,736 « ὅταν ἡ τε κοιλότης ἐπιπόλαιος ἦ καὶ ἡ κεφαλὴ ταπεινὴ » 2) κ. νεώτ. τὸ εὐκρινότερον εἶδος ἀρθρωσεως, καθ' ὃ ἀρθρικά ἐπιφάνειαι τῶν ὀστέων παριστάσαι τμήματα σφαιροειδῶν καθῶν, ὧν ἡ ἐμβόλλεται τῆ ἑτέρα, ἐπὶπρῆσαι παντοίας κινήσεις, κάμφη, ἔκτασι, προσωγαγῆ, ἀπαγωγῆν κτλ. οἷον ἡ κατ' ὄμω ἀρθρωσις' 3) βοταν. γένος ἀλγῶν, βλ. ἄλγη, τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν, οὗ χαρακτηριστικὸν αἰ ἐπὶ τῶν φύλλων μελανοὶ κηλίδες, ἀπαντῶν εἰς τὰ γλυκεῖα ὕδατα τῆς Σικελίας.

ἀρθρωθιακός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀρθρωθίας βλ.λ. 2), ὁ τῆ ἀρθρωθία προσιδιάζων: ἀρθρωθιακὰ κινήσεις, - κάμφεις.

ἀρθρωθῶς ἐπίρρ. μγν. ἰατρ. κατὰ τῶν ἀρθρώσεως, προσαρμωθῆς τῶν ἀρθρῶν τῶν σώματος, τὸ κατ' ἀρθρωθίαν βλ.λ. 2): Γαλ.4,10 τὸ δὲ.. ἀρθρωθῶς ἐπὶ τε πρὸς τούτους καὶ τὸ ἀρθρωθῶδες εὐρεῖν ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς παλαιῶσι ἰατροῖς.

ἀρθρωθῶν νεώτ. κ. δημ. ἀρθρῶ βλ.λ. συνάπτω καταλλήλως, συνδέω κατὰ τὴν πρῆπουσαν τάξιν τὰ ἀρθρα ἴτοι τὰ μέλη ἑνὸς συνόλου, οἷον σώματος, μηχανῆς, συσκευῆς' || συναρμώζω εἰς τοιοῦτον τὸ σύνολον τὰ αὐτῆς πρὸς πλήρη καταρτισμὸν ἢ συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἐξαρτήματα' 2) ἐπὶ φωνῆς, ἀπαγγέλλω τοὺς φθόγγους σαφῶς, εὐκρινῶς ὥστε ἂ ἀποτελῶσι λέξεις: τὰ νήπια ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους ἀρθρωθῶσι τὰς πρώτας λέξεις' || εὐκρινῶς ἀπαγγέλλω τὰς λέξεις ἐν ὁμιλίᾳ: φρ. δὲν ἠδυνήθη ἂ ἀρθρωθῆ λέξιν | ὀψέμενον ἀναυδος, οἷον ἐκ συγκλητικῆς' || τὸ παθ. κ. μέσ

-ομαι ἐν πάσαις ταῖς ἀνωστ.σημ.

ἀρθρωσις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. δημ. -η διάκρισις τῶν ἀρθρῶν τοῦ σώματος: Στράβ.83 C ἀρθρωσίαι τινὲ καὶ τύπων σφαιρωδῶν' || νεώτ. κ. δημ. ἡ σύνδεσις, ἡ συναρμωγὴ τῶν καθ' ἕκαστα μέρων ἑνὸς συνόλου' || νεώτ. ἐπὶ ἀνθρ. ἡ ζῶου, ἡ συναρμωγὴ ἀρθρῶν τοῦ σώματος καὶ τὸ σημεῖον τῆς συναρμωγῆς, δημ. κλειδίωσις: αἱ ἀρθρωσις τῶν χειρῶν, - τῆς σφαιρωδῆς στήλης' || γεν. ἡ συναρμωγὴ τῶν ὀστέων πρὸς σύστασιν τοῦ σκελετοῦ' 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀπαγγελίας, τὸ ἐκφωνεῖν σαφῶς, εὐκρινῶς εἰς φθόγγους καὶ ἐνακοῦθους εἰς λέξεις' || μγν. συνεκδ. τὸ καλῶς συνάπτειν τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις ἐν ὁμιλίᾳ: Φιλ.2,408, 19 ἀρθρωσιν λογικῶν' 3) νεώτ. μηχαν. ἡ συναρμωγὴ δύο τεμαχίων, καθ' ἣν τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα δύνανται εἰς στραφῶσιν περὶ ἄξονα ἢ περὶ σημεῖον' 4) νεώτ. φυσ. γεωγρ. ὁ τρόπος, καθ' ὃν αἱ κορυφαὶ ὀρέων ἢ αἱ ἀκρόρειαι συνάπτονται μετ' ἀλλήλων πρὸς ἀποτέλειον ὄροσειρᾶς

5) νεώτ. μουσ. ἡ διαίρεσις τοῦ φωνητικοῦ ἤχου κατὰ διακριτὰ τμήματα μετὰ ἢ ἀνευ συλλαβῶν.

ἀρθρωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχανήμα ἐν ᾧ τίθενται τὰ δια γύφου ληφθέντα ἐκ τῶν ἀρνητικῶν ἀποτυπώματα τῶν ὀδόντων καὶ γνάθων, καὶ τὸ ὀπίον ἐπιπρέσει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τὴν ἀνομίμησιν τῶν κινήσεων τῆς γνάθου.

ἀρθρωτός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων ἀρθρώσεις, συναρμωγὰς, συνάψεις, ὁ συνδεόμενος δι' ἀρθρωσῶν: ἀρθρωτὴ ἄλυσαι, - ἀρθρωτὴ γέφυρα, - ἀρ-

ἀριθμ (τό) δημ ἢ ἀρίς βλ.α
ἀριθιά (ή) δημ. ἀνοιγμα ἀπὸς δι' ἀρίδος, τρύπημα με' ἀρίδι || εἰδ. ἢ μικρά ὅλη ἢ πρὸς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ λίθου. 2) μῦθ ὄξυς νόθος.
ἀριθίζω κ. ἀριθιάζω τετραίνω, τρυπῶ τι δι' ἀρίδος, τριβελίζω 2) μῦθ. μ' ἀριθίζει ὁ νόθος (μὲ τρυπάει), μ' ἀριθίζουν οἱ ἄνοιγοις
ἀριθιον (τό) ὑποκορ. ἀρίς βλ.α.
ἀριθιόδ'άφνη (ή) εἶδος βοτάνης; Πάπ. φυλλοῦς ἐν οἰκίᾳ μὴ εἶναι ἀριθιόδ'άφνη μετ' (sic) ἄλμης βρέφας καὶ τρίψας βράνον.
ἀριθιό-αω δημ ἀριθίζω βλ.α.
ἀριθίωνω δημ. ριγώνω βλ.α.
ἀριθιγίτης (ή) νεώτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα παρουσιαζόμενον εἰς κοιτάσματα ἢ ταινίας τῶν πυρηναίων ὄρεων.
ἀριθιαί (τό) δημ. ἀραιώμα, ἀραιώσις.
ἀριέπτα (ή) μουσ. μικρά ἄρια βλ.α. ἀσμάτιον τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, με' δύο ἐπαναλήψεις, ταυτόσημον τῆς καντσονέττας.
ἀριεῖω δημ. κ. ἀριώνω, ἀόρ. ἀριεφα, μῦθ. παθ. παρακ. ἀριεμένος ἀραιώνω, ποιοῦμαι ἀραιώσιν ἢ βέτω ἀραιῶς· ἀριεφαν τοὺς πρόσωφες στὸ συνοικισμό, -θ' ἀριεφω τὸ κοπάδι, -ἀριεφες τὶς πατάτες νά μη σπίσουν. 2) ἀμτθ. ταποθετῶ ἑμαυτὸν ἀπώτερον· ἀριεφέτε παιδιὰ μὴ σκάσουμε. || κ. μῦθ.· ἀριεφα τὶς βίζιτες.
ἀριζήλητος-ον μῦθ. ἀντὶ ἀριζήλωτος βλ.α. Χρῆσμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 9, 10.
ἀριζήλος (-η)-ου(ν) ποι. κ. μον. ἀντὶ ὀριδῆλος βλ.α. ἔκδηλος, φανερός, ἐναργής, σαφής· Ἰλ. Σ 221 ὡς τὸτ' ἀριζήλη φωνῆ γενετ' Αἰακίδαο. || κ. μον. λίαν φωτεινός, λαμπρός· Ἰλ. Ν 244 ἀριζήλοι θεοὶ αὐγαί, Νικήτ. Χων. ἐν Σάβ. 1, 123 καὶ κατ' ἀριζήλον ἀστέρα τῶν τάξεων πασῶν προαικίμοντα. 2) περιφανής, λίαν ζηλωτός· Ἰλ. Σ 519 ὡς τε θεῶν περ, ἀμφίς ἀριζήλω. 3) ὄθ. ἀξιοζήλευτος, εὐτυχής· Ἡσίοδ. Θεοδ. βετα δ' ἀριζήλων μινυθεί.
ἀριζήλω ἐπίρρ. σαφῶς, καθάρᾳ· Ὀδ. Μ 453 ἐχθρὸν δὲ μοι ἔστιν αὐτὶς ἀριζήλωσ εἰρημένα μυθολογεῖται.
ἀριζήλωτος-ον ὁ λίαν ζηλωτός, ἀξιοζήλευτος, ὄθ. κ. ὁ ἐξόχως εὐτυχής· Ἀριστ. Ἰνπ. 1329 ὦ ται ληπαραὶ καὶ ἰσοτέφανοι ἀριζήλωτοι Ἀθηναίαι.
ἀριζικός-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων καλὸν λογικὸ, ὁ ἀτυχής· προβλ. μακορίζκος.
ἀριζόνικα (ή) νεώτ. βοταν. εἶδος ἀμπέλου ἀμερικανικῆς, μὴ κατάλληλον παρ' ἡμῖν πρὸς καλλιέργειαν, λόγφ τῆς μὴ ἀντοχῆς του κατὰ τῆς φυλλοξήρας.
ἀριζονίτης (ή). νεώτ. πετρογμ. πέτρωμα πυριγενὲς εὐρεθὲν ἐν Ἀμερικῇ.
ἀριζος-ον Ἦσ. «τάφος» Κύπριοι.
ἀριήκοος-ον μῦθ. ποι. λίαν ἀκοστός, λίαν περίφημος· Καλλ. Δ. πλ. 308 βαρύνεται Ἰρὸν ἀγαλαμ Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον. 2) προθύμως ἀκούων, σχολ. «λίαν ἐπήκοος»· Νόν. Εὐγγ. Ἰω. 10, 57 φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα.
ἀριθάλους Ἦσ. «ἀρισπάλους».
ἀριθιρῆς-οὐς-ές δύσκολος, Ἦσ. «ἀριθιρῆστερον» χαλεπώτερον.
ἀριθμητός ὄρωρ. ἀριθμητός βλ. λ.
ἀριθμημα (τό) κ. δημ. ἀριθμός· Αἰσχ. Εὐμ. 753 Ἴσον γὰρ ἔστι τἀριθμημα τῶν πέλων. 2) δημ. ἢ ἀριθμησις, ἢ μέτρησης· κἀνοντας τὸ ἀριθμημα τὰ βροικα λιγώτερα.
ἀριθμησις-ως κ. νεώτ. δημ. ἀριθμησις ἢ πρῆξις ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἐκφανεῖν καὶ γράφειν ἀριθμούς· || τὸ κατὰ τάξιν, κατ' ἐπαλλήλιαν, κατὰ σειρὰν ἀναφέρειν ἢ ἀναγράφειν πρόσωπα ἢ γεγονότα ἢ πράγματα· Ἦρ. 2, 143 Ἐκαταίφω γενεολογήσαντι ἐμωτόν... ἐς ἐκκαίδεκατον θεόν

ἀνταγενεολόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμῆσει, Στράβ. 9, 430 κἀνταθα δ' ἐνδύθων ὀνομασίην ἔτασι ἀριθμησις (τὸ νεώτ. ἀπαριθμῆσις) || ἐκτίμησις, διακρίβωσις· Σέξτ. Ἐμπ. 332, 12 ἐξ ὑπαρχῆς ποιοῦμεθα τὰς ἀριθμῆσεις. 2) Ἐπιγρ. ἔλεγχος λογαριασμοῦ δαπανῶν || κ. εἰδ. ἀριθμησις δημοσίων ἀπολογισμῶς δημοσίων δαπανῶν 3) Ἐπιγρ. καταβολὴ εἰς χρήματα, πληρωμὴ τοῖς μετρητοῖς· Ἐπιγρ. παρὰ τὸ τὴν ἀριθμησιν ποιήσασθαι ἐξ ἑτοίμου τοὺς ἐργώνας. 4) ἢ ἀριθμητική· Ἰνπ. Ἐπιστ. 2, 934. 5) νεώτ. ἢ δι' ἰδίω αὐξήσαντος ἀριθμοῦ σήμανσις, ἢ δι' ἀριθμῶν κατὰ τάξιν καὶ διακρίσει ἐκάστου ἐκ πολλῶν ὁμοειδῶν· ἀριθμησις ἀνθρώπων, -οικίων, -ὄνων, -νόμων, -φύλων, -σελίδων κτ. || ὁ δι' ἀριθμοῦ χαρακτηρισμὸς ἐκάστης τῶν μονάδων ποσοῦ τινος. || ἀριθμησις ἢ παράγγελμα γυμναστικῶν ἢ στρατιωτικῶν διδόμενον εἰς στοίχον παρατεταγμένων ἀνδρῶν, ἴνα καταμετρηθῶσιν ἀνά δύο, τέσσαρες κλπ.
ἀριθμητέος-α-ον ὁ ὅς πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ· Ἰνπ. Ἐπιστ. 2, 3, 17 ἢ ἀπὸ γυναικείων ἀριθμητέοι οἱ ἐννεα μῆνες. || ἀριθμητέον τὸ ὄνειρ πρέπει νὰ καταλογισθῇ νὰ καταταχθῇ σου, τὸ καταλειπτόν· Θεόδωρ. Πυρ. 3 εἴτε ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ τὸ φῶς εἴτε μὴ ἀριθμητέον.
ἀριθμητήρ-ηρος (ή) νεώτ. ἄ. ἀριθμητής βλ. λ. 3] μηχανάμα χρησιμεῖον, ὅπως ἀριθμῆ ἢ μετρῆ σύ-τομῶτάς.
ἀριθμητήριον (τό) νεώτ. σχολικὸν ὄργανον φέρον εἰς πέντε ἢ δέκα ἀριζονίτας καὶ ἐπαλλήλως διατεταγμένους ραβδίσκους ἀνά δέκα κινητοὺς κρίκους, χρήσιμον πρὸς πρακτικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀριθμησιως ἐν τοῖς δημοτικῶς σχολείοις.
ἀριθμητής (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀριθμῶν, ὁ λογαριαζών. 2) ὁ ἐκτελὼν λογαριασμούς, λογιστής· Τζέτζ. σχολ. Λυκόφρ. 960 3] μαθημ. ὁ ἔτερος τῶν ὄρων τοῦ κλάσματος γραφόμενος ἀνά-θεν τοῦ παρονομαστοῦ καὶ δηλῶν ποσάκις περιέχεται ἐν τῷ κλάσματι ἢ διὰ τοῦ παρονομαστοῦ δηλωμένην κλάσματικὴν μονάδα. 4] νεώτ. ἄ. ἀριθμητήρ βλ. λ. || ἄ. ἀριθμοθέτης μηχανήμα πρὸς ἀποτίπωσην ἀριθμῶν κατ' αὐξήσαν σειρὰν ἐπὶ μετρούμενων ἀντικειμένων, ἰδίως σελίδων καταστίχου, εἰστηρίων θεατρικοῦ κτλ.
ἀριθμητικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀριθμεῖν, τοῦ δι' ἀριθμῶν λογίζεσθαι καὶ ἐκφράζεσθαι· Πλάτ. Γοργ. 453 B ὁ ἀριθμητικὸς ἀνθρώπος. || ὁ ἐν τῷ λογισμῷ ἀκριδής· Ἰάμβλ. ἐν Νίκωμ. 4 B προτινόμεν τὸν ἀνδρα τοῦτον ὡς ἀριθμητικώτατον. 2) κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἀριθμεῖν ἀναφερόμενος, ὁ δι' ἀριθμῶν γινόμενος· ἀριθμητικὸς ὑπολογιστὸς-τρόπος, -ἀριθμητικὸν ἐξαγόμενον. 3) ὁ εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀριθμῶν (τὴν ἀριθμητικὴν βλ. ἐπομ. σημ.) ἀσχολούμενος· Πλάτ. Ἠθ. 174 B καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀριθμητικὴ (ή) ὡς οὐσα. ἴων. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) ἢ τὴν ἀριθμῆσιν βλ. λ. καὶ τὰς δι' ἀριθμῶν λογιστικὰς πράξεις διαλαμβάνουσα· Πλάτ. Γοργ. 453 B ἢ ἀριθμητικὴ οὐ διδάσκει ἡμᾶς, δσα ἐστὶ τὰ τοῦ ἀριθμοῦ· -αὶ τέσσαρες πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς. || νεώτ. κ. δημ. καὶ τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὴν περὶ τῶν ἀριθμητικῶν πράξεων διδασκαλίαν. 5] εἰδ. τὸ ἀριθμητικὸν ἢ νευματικὴ ἰδιότης τοῦ ἀριθμεῖν, ἢ δι' ἀριθμῶν ἐκφρασις· Θεοφύλ. Ἐπιστ. 61 τὸ ἀριθμητικὸν τῷ ἀρμονικῶς συγγενές. 6] Πάπ. ἀριθμητικὸν ὡς οὐσα. δασμός, φόρος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ γεωργικῶν κτημάτων· Πλάτ. τὸ τέλειον ἀριθμητικὸν ἢ ὁλος φόρος ἢ. -τὸ ἡμιτέλειον ἀριθμητικὸν. 7] νεώτ. μαθημ. ὁ δηλῶν ἢ ἐκφράζων ἀριθμὸς· ἀριθμητικὸν σημεῖον, -φύλιον, -γράμμα. || ὁ δι' ἀριθμοῦ ἐκφραζόμενος.

ἀριθμητική πρόοδος αειρά ἀριθμῶν ὧν ἕκαστος σχηματίζεται ἐκ τοῦ προηγούμενου διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ | σταθεροῦ | ἀριθμοῦ. || ἀριθμητικὸς κατάλογος ἢ νίνας κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ὀνομαστικὸν τοιοῦτον. || ὁ δι' ἀριθμῶν ἐκτελούμενος: ἀριθμητικὴ λύσις, - ἀπό-
δειξις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀλγεβρικὴν καὶ τὴν γεωμετρικὴν 8) νεώτ. ἐπὶ ποσῶν ἢ ἐπὶ συγκρι-
σεῶν ποσῶν, συγκροτημάτων, ὁμάδων, συνδῶν κττ.: ἀριθμητικὴ ὑπεροχή 9) γραμμ. ἀριθμητι-
κὸν (τὸ) συνθῆ. ἐν πληθ. ἀριθμητικά, ὡς οὐσα, τὰ ἐπιθ. κ. ἐπιρρ. τὰ ἐκφράζονται ἀριθμούς καὶ ἀρι-
θμητικὰ σχέσεις καὶ ἑνώσεις.

ἀριθμητικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρό-
πον ἀριθμητικὸν βλλ.2, κατ' ἀντίληψιν ἢ ἐκφρασιν δι' ἀριθμῶν: Πλούτ. H8.643 C ἀριθμητικῶς οὐ γεωμετρικῶς ὀρίζων, - ἀριθμητικῶς εὐρίσκωμεν τὸ αὐτὸ ἀγαθόν || νεώτ. δημ. δι' ἀριθμη-
σεως, κατ' ἀριθμῆσιν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν: ἀριθμη-
τικῶς οἱ ἐχθροὶ ὑπεραίχων.

ἀριθμητικῶς-η-όν δημ. ἀναριθμητός, ἀμέτρητος, ἄ. ἀρίφηντος: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 178, 2 ποτίξει δέν-
τρα ἀριθμητα, μηλίτας καὶ κυπαρίσσιας || ὁ μὴ ἢ μὴ μὴ ἀριθμηθεῖς.

ἀριθμητῶς-η-όν κ. νεώτ., δωρ. ἀριθματός ὁ δεκτικὸς ἀριθμήσεως, ὁ δυνάμενος δι' ἀριθμηθῆ | κρατίν. ἐν Πανόθταις 2 **ἀριθμαμοὶ δ'** οὐκ ἀριθμητοί || παρ' Ἀριστλ. κατ' ἰστορ. διὰστολὴν πρὸς τὸ μετρητὸν ἢ Ἀριστλ. Μεταφ. 1020 A πλήθος μὲν οὐν ποσὸν τι, ἐὰν ἀριθμητὸν ἦ, μέγεθος δ', ἐὰν μετρητὸν ἦ. 2) ὁ ἐκόλωτος ἀριθμούμενος, εὐάριθμος: Θεόκρ. 16, 87 ἀριθμητοῦ ἀπὸ πολλῶν ἦσ. « ἀριθμητὰ, τὰ ὀλίγα » 3) ὁ ὑπ' ὄψιν λαμ-
βανόμενος, λογαριαζόμενος, ὁ ὑπολογισμός, ὁ θ. ὁ ἀξιολογός: Θεόκρ. 14, 48 ἄμμας δ' οὐτε λόγῳ τινός ὄξει οὗτ' ἀριθμητοί.

ἀριθμίζω νεώτ. κ. δημ. ἀπαριθμῶ, ἀριθμῶ
ἀριθμιον (τὸ) Πάπ. σειρά, τάξις.

ἀριθμῶς-α-ον κ. μον. ὁ δεκτικὸς ἀριθμήσεως, ὁ ἀριθμητικὸς βλλ.2, || Πάπ. ἀριθμός: ἀρι-
θμια σῖκα ρ'. 2) ὁ ἀριθμούμενος, ὁ ὑπ' ὄψιν λαμβανόμενος, ἀξιολογώσιμος: Διον. Περ. 263 οὐ μὲν ἐκεῖνοι ἀνέρες ἐν λιθούσεισι ἀριθμοί 3) μτν. ἄστρολ. ὁ προσδιορίζων: Βετ. Βάλ. 145, 23.

ἀριθμογραφία (ἡ) νεώτ. ἢ δι' ἀριθμητικῶν ση-
μειῶν παράστασις ποσοῦ ἢ καὶ ἑνώσις τινὸς συμβολικῶς.

ἀριθμογραφικῶς-η-όν ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν ἀριθμογραφίαν βλλ.2, 2) εἰδ. ὁ διὰ καταγραφῆς ἢ πρὸς καταγραφὴν ἀριθμῶν χρήσιμος: ἀριθμογραφικὴ μηχανή.

ἀριθμογράφος (ὁ) νεώτ. μηχανικὴ συσκευή
χρησιμεύουσα πρὸς ἐκτέλεσιν λογαριασμῶν, ἄ. ἀριθμητῆρ, ὀρθομηχανῆ, λογιστικῆ μηχανῆ.

ἀριθμογράφω νεώτ. γράφω ἀριθμούς, γρα-
πτῶς ἐκθέτω τι δι' ἀριθμῶν.

ἀριθμοδίφης-ου νεώτ. ὁ τοῦς ἀριθμοῦς ἐρευ-
νῶν, ὁ περὶ τοῦς ἀριθμοῦς καταγόμενος.

ἀριθμοθεσία (ἡ) μον. ἢ δι' ἀριθμῶν κατάτα-
ξις: Θεόδ. Στ. ἐν Μι. 792.

ἀριθμοθέτης (ὁ) νεώτ. ἄ. ἀριθμητής βλλ.3).

ἀριθμολόγησις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ προσδιορισμός,
ἢ ἀριθμῶσις πραγμάτων δι' ἰδίου ἐκάστου ἀριθμοῦ πρὸς εὐκολώτερον εὑρεσιν ἢ ἀναγνώρισιν αὐτῶν.

ἀριθμολογία (ἡ) νεώτ. ἢ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν, κλάδος τῶν μαθηματικῶν περιλαμβάνων τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἀλγεβραν 2) εἰδ. κλάδος τῆς ἀποκρυφολογίας ἀναζητῶν τὴν ὑποτιθεμένην ἑσωτερικὴν ἑνώσιον τῶν ἀριθμῶν καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰ φυσικὰ φαινόμενα.

ἀριθμολογικῶς-η-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὴν ἀριθμολογίαν βλλ.

ἀριθμολόγιον (τὸ) νεώτ. ναυτ. ἢ ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ
ἀριθμολογίας βλλ., τοῦ πληρώματος ἐν πλοίῳ·
πρβλ. συσπλοῖον.

ἀριθμολογῶ-έω νεώτ. ἀριθμῶ, λογαριάζω·
|| ἐπιγράφω ἢ ἀναρτῶ ἀριθμοὺς ἐπὶ διαφόρων
ὁμοειδῶν πραγμάτων πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν
εὑρεσιν ἢ ἀναγνώρισιν || χαρακτηρίζω δι' ἀριθμοῦ.

ἀριθμομανθῆς-οὔς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ἀρι-
θμομανίας βλλ.

ἀριθμομανία (ἡ) νεώτ. ἢ παρατηρούμενη εἰς
τινος τάσις πρὸς ἔμμονον ἀπασχόλησιν τῆς σκέ-
ψεως μετ' ἀριθμοῦς || εἰδ. φρενικὸν ἐλάττωμα
ἐκδηλούμενον καὶ εἰς ἄλλας ὑγίαι τὸν νοῦν ἔχοντας
καὶ παρασύρον εἰς τὸ ἀσκόπως ἀριθμεῖν τὰ κατὰ
τάξιν προσπίπτοντα τῆ ὁράσει ἀντικείμενα, οἶον
κικκλίδας, πλάκας πεζοδρομίου κλπ.

ἀριθμομαντεία (ἡ) νεώτ. ἢ δι' ἀριθμητικῶν
μεθόδων, ἦτοι διὰ συνδυασμοῦ ἀριθμῶν, μαντεία
ἀριθμομέτρον (τὸ) νεώτ. ἢ ἀριθμομηχανή, ὁ
ἀριθμητῆρ βλλ.

ἀριθμομηχανή (ἡ) νεώτ. μηχανῆ δι' ἧς ἐκτε-
λοῦνται μαθηματικοὶ ὑπολογισμοί, λογιστικὴ μη-
χανή, ἄ. ἀριθμητῆρ, ἀριθμογράφος.

ἀριθμομῶμων-ονος (ὁ) νεώτ. ὁ κατέχων τὴν
ἱκανότητα τοῦ ἐκτελεῖν νοερῶς πολυπλόκου
ἀριθμητικὸς ὑπολογισμῶς.

ἀριθμοποιέ-όν μτν. ὁ ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν
ἀριθμῶν ἀχολούμενος: Δαμασκ. Ἀρχ. 245.

ἀριθμός (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. σύνολον μονάδων συνήθως ὁμοειδῶν, ποσὸν μετρούμενον ὁθ. καθ' ὄρισμον, σχέσις μιάς ποσότητος πρὸς ἑτέραν λαμβανομένην ὡς μονάδα ὄρισμ. Ἀριστλ. Μεταφ. 6, 157, 8 « ἐστὶν ἀριθμὸς σύνθεσις μονάδων », αὐτ. ἐν Φυσ. 4, 11 « ποσὸν διωρισμένον, πλήθος ἐνὶ μετρητῶν, πλήθος μέτρων, μονάδων ἀδιαίρετων » ὄρισμ. Διοφάντ. Μαθημ. Ὀρ. 2 « πλήθος μονάδων ἀδιοριστῶν »: Ὁδ. Δ 451 πάσας δ' ἀρ' ἐπόψητο, λέκτο δ' ἀριθμὸν, Σιμων. 47 ἀριθμῶ πύθρα, Εὐρ. Τρω. 620 νν γ οὔτε μέτρον οὐτ' ἀριθμὸς ἐστὶ, Πλάτ. Θεαιτ. 155 ἔλαττον γενέσθαι μήτε δικῶ μήτε ἀριθμῶ, - ὁ ἀριθμὸς τῶν μετασπαστῶν, - τῶν πραγμάτων, - τῶν παιδιῶν, - τῶν σπαισίων 2) κ. νεώτ. κ. δημ. σύνολον, ἄθροισμα, ποσὸν, πλήθος ἐνιαίως λαμβανόμενος: Θουκ 2, 7 ὡς εἰς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακασίμων νέων ἔσομενων, Ἀριστ. Πλ. 537 φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνῶπων καὶ φυλλῶν οὐδὰ λέγω σοι, - μέγας ἦτο ὁ ἀριθμὸς ἐπισκεπτῶν, - ὁ ἀγγλικὸς στόλος διέθετε μέγαν ἀριθμὸν ἀντιπορπηλικῶν || γεν. ἀριθμητικὸν τι ποσόν: Ἦρ. 8, 82 δύο νέων κατέδες ἐς τὸν ὄρισμον, - πρὸς εὑρεσιν ἐπαρκούς ἀριθμοῦ ἀμαξῶν, - δπλων, - μεγάλους ἀριθμούς ἀνέργων, - ζητιάνων 3) κ. νεώτ. κ. δημ. πλήθος ἢ ποσὸν ἐπακριβῶς δι' ἀριθμοῦ ὀρίζομενος: Ἦρ. 8, 2 ἀριθμὸς τῶν νέων ἦν μία καὶ ἐβδομηκοντα, Ἀριστ. Ὀρν. 1251 ὄρνεις ἐπὶ αὐτὸν, .. πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 9, 27 διαχιλίῳ ἀριθμῷ ἄσπαρτων, - διαφῶρα ἐργατικὰ σωματεία, εἰκόσι τὸν ἀριθμὸν 4) ἀριθμῶσις, καταμέτρησης: Ἦρ. 7, 59 ὁ δὲ .. τῆς στρατιῆς ἀριθμὸν ἐποιεῖτο, Θεόκρ. 25, 92 τῶν μὲν ἰνεφῶν | τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων || φρ. ἀριθμὸν ποιεῖν = ἀριθμεῖν, ἐξαρτᾷ κ. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν = ἐκτελεῖν τὴν ἀριθμῶσιν, τὴν καταμέτρησην, ἐξακριβῶνει δι' ἀριθμῶσεως ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν = ἀριθμηθῆναι: Θουκ. 2, 72 ἀποδείξατε καὶ δένδρα ἀριθμῶ τὰ ὑμέτερα καὶ ἄλλο εἶ τι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν 5) διάστημα, ἀπόστασις: Ξεν. Ἀν. 2, 26 ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ .. σταθμῶν τρεῖς || ὁμ. ἐπὶ χρόνου, διάστημα: Αἰσχίν. 1, 78 ἔτερον πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες 6) τμήμα, μέρος ὅλου ἐν συναφείᾳ καὶ ἰδίῳ ἐν συναρμογῇ πρὸς ἄλλο ἢ ἄλλα μέρη αὐτοῦ:

Πλάτ.Νόμ.668 D οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σώματος, Πλούτ. Ἰθ.45 C τὸ καλὸν ἐκ πολλῶν ἀριθμῶν ἐπιταλεῖσθαι· 7) κατὰ τας, ὄθ. κ. ὑπόδιαίρεσις, εἶδος: Μ. Ἀντων.3,1 πάντας οἱ ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος (τὸ σύνολον τῶν καθ' ἕκαστα καθήκοντων) || περιπτώσις: Ἰππ. Ὀξ.3 τοὺς ἀριθμούς ἐκάστου τῶν νοσημάτων· 8) κατάλληλος περίστασις, ὁ δέοντος ὅροι: Ἡρόδ.Ιατρ.Πᾶρωντων τὴν πρὸς φλεβοτομίαν ἀριθμῶν· 9) ἐποφίς, ἐκτίμησις τῶν καθ' ἕκαστα: Ἰσοκρ.ΙΙ,16 ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμούς περιλαβῶν· 10) ἡ κατ' ἀριθμὸν διάταξις, ἡ ἀριθμητικὴ σειρά: Εὐρ. Ἐκ.794 ξενίας τ' ἀριθμῶ πρῶτα τῶν ἑμῶν φίλων· 11) ἐπιγρ. εἶδ. ὁ στίχος ποιήματος: προφορῶμενοι ἀριθμούς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν· 12) κ. ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῶν πρὸς πεζῶν λόγῳ: Ἀριστ.Ρητ.1408 β, 29 ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς ρυθμὸς ἐστίν· 13) ἡ θέσις, τάξις, ἀξία, σημασία τινός: Ὀδ. Δ 449 ἐς που νύνα γὰρ μετ' ἀνδρῶν ἴξαι ἀριθμῶ· φρ. ἐν ἀριθμῶ εἶναι = ὑπόδηφιν ἔχειν, τὸ νὰ εἶναι τις προσωπικότης κ. ἀριθμὸν ἔχειν = λαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων ὑπόδηφιν, κέκτισθαι σημασίαν: ΑΠ 5,6 τῆς δὲ ταλαίνης νόμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὗτ' ἀριθμὸς (αὐτ' ἔκαναν λόγο γι' αὐτὴν οὐτε τὴν λογάριζαν)· 14) κ. ἀντιθ. τὸ ἄπλῶς μόνον ὡς ποσότης λαμβανόμενον, ἀναφορῶμενον ἴσῳ χωρὶς ἐν ἔχῃ ἢ χωρὶς νὰ τῶ ἀποδιδοῖται ἰδιαιτούσα τίς σημασία, τὸ ἀράδιαισμα: Σοφ.ΟΚ 382 ταῦτα οὐκ ἀριθμὸς ἐστίν, ὡ πάτερ, λόγων· 15) ὄθ. μφ. ἐπὶ πρῶσ. ὁ ἀνευ ἀτομικῆς ἀξίας, ἀσημάντος, τῆς ἀράδος ἀνθρώπου, ἕνας ἀπὸ τὸ παλιόκερο: Ἄριστφ.Νεφ.1203 τί κάθεσθ' ὀβέλατεροί· ἀριθμὸς, πρόδοτα' ἄλλως, Λουκ. Ἐρωτ.28 ἄκρι τέκνων γυναικίς ἀριθμὸς ἔστωσαν, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνασῆ, μὴ μὴ γένοιτο || κ. περιληπτ. τὸ ἀσημάντων, ἀνοξιόλογον πλῆθος ἀνθρώπων, τὸ μπουλούκι: Ἡρ.6,58 ἔπειδ' ἀποθανὼν βασιλεὺς ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαιμόνος, χωρὶς Σπαρτιατῶν, ἀριθμῶ τῶν περὶοικῶν ἀναγκαστοὺς εἰς τὴ κήδος ἴεναι· 16) μπν. κ. μον. εἶδ. ἀριθμῶ [ο]τὶ τὰ στρατιωτικὰ τάγματα παρὰ Ῥωμαίοις: Σωζόμεν.18 Ῥωμαίων τάγματα, ἀ νῦν ἀριθμοὺς καλοῦσιν, Σύντα. Ἐπιστ.78,223 D δέονται γὰρ δὴ σοῦ.. μὴ καταλεῖναι τοὺς ἀνδρας ἀριθμοῖς ἐγκωρίοις· 17) ἀριθμὸς ἡμερῶν ἄλλο χρονικοῦ διαστήματος, λήξις, συμπλήρωσις ἐπισημῆνης χρονικῆς περιόδου: Ἡρ.2,19 πελάσας δὲ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτων τῶν ἡμερῶν· 18) φίλος. ἀριθμητικὸς ἐκφραζομένη ὀφρηρημένη τις ἔννοια: Δαμάσκ. Ἀρχ.226 ἀριθμὸς ἐνιαίος, -οσιακῶδες, -ἐταιρικός· 19) τὸ ἀριθμητικὸς ἐκφραζόμενος σύμβολον, ἴσῳ ὀρισμένος τις ἀριθμὸς ὡς ἐκφρασις Ἰσοδύναμος μὲ πρῶσωνον ἢ γεγονός ἢ φαινόμενον: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,96 ἡ τέσσαρα ἀριθμὸς, ΝΔ Ἀνακ.13,18 ὁ ἔχων νόον φησὶν ὅτι τῶν ἀριθμῶν τοῦ θηρίου ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χεφ', Ἐπιγρ. φίλῳ τῆς ἀριθμὸς φμε· 21) εἶδ. ἐν τῇ πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ἀριθμοὶ τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ παντός (λαμβανόμενοι καὶ καθ' ἑαυτοὺς ὡς ἐκνεφρασμένα σύμβολα καὶ ἐν τῇ πρὸς ἄλλήλους κατὰ ρυθμὸν σχέσει καὶ συναφείᾳ), βλ. Ἀριστ. Μεταφ.1,8,22 κ. ἐπὶδμ.· 22) ἀστρὸλ. ἀριθμοὶ αἱ μοῖραι τοῦ ὑποθέτου οὐρανοῦ τῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐν δεδομένη στιγμῇ (οἶον γεννησῶς) διάβασιν ἀστέρος: Πτολ.Μαθημ.Τετραβ.112· 23) κ. νεῶτ. κ. δημ. γραμμ. ἢ κατὰ τὸ τυπικὸν διαίρεσις τῶν κλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου εἰς τρεῖς κατηγορίας ἐνδεικτικὰς τῆς ποσότητος καὶ δηλοymeνῶς διὰ τῆς καταλήξεως (ἐπὶ ἀκλιτῶν ὡς οἰασιατικῶν ἐκφορῶμενων διὰ προτάξεως τοῦ ἀριθμοῦ): Ἀπολλ. Δύσκολ.Συνταξ.32,2 -ἐνικός, -δυσικός, -πληθυντικός ἀριθμὸς· 24) ὡς οὐσ. κατὰ πληθ. τίλος ἔργου

τῆς ΠΔ ἴσῳ τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς Πεντατεύχου· 25) νεῶτ. κ. δημ. ἢ λέξις ἡ ἐκφραζοῦσα ἀριθμὸν, οἶον ἐν, δύο, τρία κλπ. || ὄθ. κ. τὸ ὀπτικῶμενον τὸ φέρον ἀριθμὸν, οἶον εἰσιπήριον, λαχεῖον, δωμάτιον: τί ἀριθμὸν ἔχετε· -δλοι ὁ κερδοισμῶν ἀριθμοὶ τοῦ λαχεῖου, -θὰ παράσῳ τὸ μισημερὶ ὡσαῦτ' νὰ ῤθῳ ὁ ἀριθμὸς σου· 2) φύλων ἐφημερίδος ἢ περιοδικῶ ἡριθμημένων: ἐκ τῶν ἀριθμῶ 15 τοῦ περιοδικῶ ἔδημοσειυθῳ.. || εἶδ. νεῶτ. μέρος προγράμματος ποικίλου θεάματος ἢ ἀκροάματος καὶ συνεκῶ, τὸ ἐκτελοῦν τοῦτο πρόσῳπον, δημ. κ. ἐν δειθ. ὄφρ' νοῦμερο: τρίτος ἀριθμὸς τῆς συναυλίας εἶναι ἡ ἐκτάλεξις τῆς συνάτας· 3) νεῶτ. κ. δημ. ἢ δι' ἀριθμῶ ἐνδειξις διατάσεως πράγματος ἐκ τῶν συνήθους χόρσεως καὶ ποικίλου μεγέθους, οἶον ἐνθυμῶτων, ὑποκαμίσων, περιλαίμων, ὑποδημάτων, πλῶν ἢ σκευῶν, οἶον χυτῶν, πνακίων ἢ ἐργαλείων, οἶον πρῶτων, τροπῶνων: τί ἀριθμὸν φορεῖτε, -ἔχουμα στὸ κατὰστημα ὄλους τοὺς ἀριθμούς· 26) νεῶτ. ναυτ. ὁ ἀριθμὸς ὃν ἔχει ἐν τῶ διενεῖ θεολογίῳ πλοῖόν τι, ἴσῳ ἐν ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ διηλοῦς ναυτικῶ κώδικος σημάτων, δι' ὃν χαρακτηρίζεται τὸ ὄνομα, ἡ ἐθνικότης, τὸ εἶδος καὶ ὁ προσωριμὸς τῶν πλοῖων· 27) νεῶτ. πυροβ. ἕκαστος τῶν ὑπηρετῶν ναυτικῶ πυροβόλων, διακρινόμενος δι' ἀριθμῶ ἀντιστοιχοῦντος εἰς ἴν εἰδικῶ ὑπηρετῶν ἐκτελεῖ, οἶον ἀκοπεύσεως, χειρισμοῦ κλπ.· 28) ἀποκρυφ. ἀριθμοὶ τὰ σύμβολα μυστικισμοῦ, ἔτινα κατὰ τοὺς ἀποκρυφολόγους ἄγουσιν εἰς ἀντίληφιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν ἀποκρυφῶν δυναμῶν τῆς φύσεως καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς, ἄ. κλειδες.

ἀριθμῶσημον (τὸ) νεῶτ. σῆμα παριστῶν τὸν πρῶτῶθετον ἢ ἐπίσημον ἀριθμὸν πολεμικοῦ πλοῖου, βλ. ἀριθμὸς 26).

ἀριθμῶσφία (ἡ) νεῶτ. ἀποκρυφ. ἢ σοφία ἢ κτωμένη ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν ἀριθμῶν ὡς πρῶταρχικῶν δυναμῶν τῆς φύσεως.

ἀριθμῶστών (τὸ) τὸ ἀπροσδιόριστον ποσοστὸν δεδομένου ἀριθμοῦ ἴσῳ κλάσμα ἔχον παρονομαστήν ἀπροσδιόριστον, ἄγνωστον: Διόφαντ. Αριθ.3C τὰ ὄμῶνυμα μέρια κληθῆσεται παρωνῶμῶμας ταῖς ἀριθμῶς, οἶον τοῦ μὲν ἀριθμοῦ τὸ ἀριθμῶστών.

ἀριθμῶ-έω κ. μον. κ. νεῶτ. δημ. κ. ἀριθμῶζω, παρστ. ἀριθμῶν (ποι. ὡς τρισῶλ. | -ἀριθμῶν, ἄδρ. ἡριθμῶσα κ. μέσ. ἡριθμῶσάμην, παθ. ἀριθμῶσαι, μέλλ. ἀριθμηθήσομαι κ. ὁ μέσ. ἐν παθ. σημ. ἀριθμῶσομαι, ἀπμφ. ἐπ. ὄφρ. ἀριθμηθήμεναι (= ἀριθμηθῆναι), δημ. μπ. παθ. παρσ. ἀριθμῶμενος μετῶ τὰς μονάδας συνόλου τινός προσθέτων τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην, ἀπαριθμῶ: Ὀδ. Δ 411 ὄφικας μὲν τῶ πρῶτον ἀριθμῶσαι, Ἡρ.2, 143 ἀριθμῶμεντες καὶ δεικνύντες ὁ ἱερέας, Θουκ.5,20 κατὰ θέρη καὶ χεμῶνας ἀριθμῶν, Διγ. Ἄκρ.158 καὶ τ' ἄλλα ποῦ χεν σάν αὐτὰ τίς νὰ τὸ ἀριθμῶσῳ, φρ. κάβαται κτ' ἀριθμῶ τ' ἄσπερια· 2) πληρῶν διὰ χρημάτων, μὲ μετρητὰ: Ξεν.Συμπ.4,44 οὗτος δὲ οὐ τοὺς πλείστον ἀριθμῶντας χρυσίον θαυμάζει· 3) ἀντὶ τοῦ μετῶ, ἐπὶ ἐκτάσεως: ΑΠ 11,349,9 τὸτ' ἀριθμῶσαις γατῶν ἀπειρεσίην· 4) ὑπολογίζω, συγκαταριθμῶ, συγκαταλέγω, λογαριάζω: Δημ.568,5 τοῦτ' ἐν εὐεργεσίαις ἀριθμῶσαι μέσαι· 5) νεῶτ. περιλαμβῶν, καταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν: ἡ Ἀκαδιμῶς ἀριθμῶ σπουδαίους ἐπιστημῶνας, -ὁ στόλος μας ἀριθμῶ σήμερον ἐξήκοντα πλοῖα· || ἔχῳ ὡς ἀποτέλεσμα: ὁ Παρθενῶν ἀριθμῶ βίον εἰκοσι πέντε αἰώνων, -ἡ κόρη ἡριθμῶ δέκα ὄκτω Μαύους, -ἡ Κωνηθ' ἀριθμῶ ἀριθμῶ χιλιάδας ἐκδόσεων· 7) νεῶτ. ἀμτθ. ἐκτελεῶ ἀριθμῶν: ὁ υἱός μου δὲν γνωρίζει ν' ἀριθμῶ· 8) νεῶτ. κ. δημ. κ. -ίζω καθορίζω πὶ δι' ἀριθμοῦ, ἀριθμο-

λογῶ: ἀριθμῶ τὰς θέσεις θεατῶν, - τὰς σελιδας κατασπῆχου' 9) κ. μέσ. κ. παθ. -οῦμαι ἀριθμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, συγκαταλέγομαι, ὑπολογίζομαι, λογαριάζομαι: Ἐύρ. Ήλ.729 ἐν ταῖσι γενναίοισιν ἀριθμημένος δοῦλοισι, Θεόκρ.13,72 μακάρων ἀριθμείται, Διόδωρ.19,3 τῶν πλουσιωτάτων εἰς ἠριθμῆτο· 10) νεώτ. μέσ. συμποσοῦμαι: οἱ διδρακῶτα ἠριθμοῦντο εἰς χιλιάδας, - τὰ σφάλματα τοῦ βιβλίου ἀριθμοῦντο κατὰ μυριάδας· 11) γυμναστ. ἀριθμήσατε ἱ παράγγελμα διδόμενον εἰς τοῖχον παρατεταγμένων προσώπων, ὅπως δι' ἀριθμήσεως διαιρεθῶσιν ἀνά δύο, τρεῖς, τέσσαρες κλπ.

ἀρικαρᾶς (ἰ) δῆμ. εἶδος ἀμπέλου καὶ σταφυλῆς.

ἀρικάρειος σειρά στρωμάτων νεώτ. γεωλ. ὁμός στρωμάτων τῆς Β. Ἀμερικής, σχηματισθεῖσα κατὰ τὴν τριτογενῆ περίοδον.

ἀρικεσι Ἡσ. «χαλεπὸς».

ἀρικεῖα (ἠ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν χαιτοπόδων.

ἀρικίβαι (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια σκωλήκων τῆς τάξεως τῶν κρικωτῶν.

ἀρικίβη (ἠ) νεώτ. φαρμακ. ἄλκαλοειδὲς γεύσεως ἐλαφρῶς στυπτικῆς, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς κουσκουκίας.

ἀρικίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ γινομνίδιου βλλ.

ἀρικίμων-ονος (ἠ) ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη, ἢ εὐκόλως συλλαμβάνουσα· Ἡσ. «εὐσύλληπτος».

ἄριλλα (ἠ) Ἑπιγρ. ἡ λ. ἀμφ. σμυ.

ἄριλόγος δῆμ. κ. ἀριλόγος κ. ἀρήλογος βλλ.

ἄριμα λεξ. σκυθ. σημαίνουσα ἐν: Ἡρ.4,27 ἄριμα γάρ ἐν καλέουσι Σκύθαι.

ἄριμάζει Ἡσ. «ἀρυόζει».

ἄριμάνιος-ον ἀρειμάνιος βλλ.

ἄριμάνπιος-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀριμασποῖς βλλ.: ἀριμάνπεια ἐπη Ἱ Ἀριστέου τοῦ Προκωνήσου 580 π.Χ.1.

ἄριμασπομαχία (ἠ) μυθολ. μάχη τῶν ἀριμασπῶν βλλ., ἐναντίον γρυπῶν, πτερωτῶν τεράτων, φυλάκων μεταλλείων χρυσοῦ παρά τὰ Οὐράλια.

ἄριμασπός λ. σκυθ. σμυ. μονόφθαλμος: Ἡρ.4,27 καὶ ὀνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθῆσιν Ἀριμασποῦς ἄριμα γάρ ἐν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ ὀφθαλμόν.

ἄριμηλον (τὸ) μτγ. ἐκλεκτὸν εἶδος μῆλου: Ἀντίγ.Καρ.3,83 ἦχι μοι ὠραίων πολὺ φίλτερος ἦδ' ἄριμηλων παρφυρέων.

ἄριμῶ-άω δῆμ. μερινῶ: γνομ. φάε καὶ μὴν ἄριμῶς γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

ἄριμοῖς (ἰ) μτγ. Ἡσ. «πῆθκος»: Στράβ.13,46 οἱ καὶ τοὺς πῆθκους φασὶ παρά τοῖς Τυρρηνοῖς ἀριμοῦς καλεῖσθαι.

ἄρι(ρ)ιν κ. ἄρι(ρ)ις-ινος (ἠ) ὁ μὴ ἔχων ρίνα· ἢ εἰδ. ἐπὶ κυνῶν, ὁ μὴ ἔχων ἰχθυετικὴν δύναμιν: Ξεν.Κυν.3,2 ἀφουχοί, ἄριρινε, οὐκ εὐποαδες.

ἄριρινιάζω δῆμ. κ. ὀρινιάζω ἀνσπῶ ἐπὶ συκῆς ἀρινοῦς, ἐρνεαῖος βλλ. πρὸς γονιμοποίησην, εἰρωστίαν, ἐνάσχισιν τῆς κατὰ τὴν ὥριμανσιν ἀνοχτῆς τῶν σῶκων.

ἄριρινιαστος-ο-ρ(ἰ) δῆμ. κ. ἀνερίνιαστος εἰδ. ἐπὶ συκῆς, ἐφ' ἧς δὲν ἀνηρθῆσαν ἀρινοὶ βλλ. πρὸς γονιμοποίησην κ. ἐνάσχισιν τῆς κατὰ τὴν ὥριμανσιν ἀνοχτῆς τῶν σῶκων αὐτῆς: ἀφῆσαμε ἀριρινιαστες ἄρετος τῆς συκιᾶς μας καὶ δὲν ἐκράτησαν τὰ σῶκα.

ἄριρινιαστος-η-ο δῆμ. ὁ μὴ ρινηθείς, μὴ διὰ τῆς ρίνης ὀμαλυνθείς, λεπυρωθείς: τὸ κλειδί εἶναι ἀριρίνιο καὶ δὲν γυρίζεῖ καλὰ στὴν κλειδωνιά.

ἄρι(ρ)ινοῦς-ον ἄ. ἄρι(ρ)ιν κ. ἄρι(ρ)ις ἐπὶ κυνῶν, ὁ μὴ ἔχων ρίνα τ. ἔ. ἀσφραγικὴν δύναμιν: Ξεν.

Κυν.3,3 αἱ δὲ ἄριρνοι μόλις καὶ ὀλιγάκις αἰσθάνονται τοῦ λαγῶ.

ἄρινός (ἰ) δῆμ. κ. ἄρινός κ. ὀρινός κ. ὀρινά (ἠ) ὁ ἐρινεός, ἢ ἄρρην συκῆ' 2) ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν γονιμοποίησην καὶ ἐνάσχισιν τοῦ καρποῦ τῆς ἡμέρου συκῆς κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὥριμάνσεως.

ἄριζαῖ Ἡσ. «εὐποστῆριζαί».

ἄριογένης (ἰ) δῆμ. ὁ ἔχων ἀραιὸν τὸ γένειον, πρβλ. σπανοτρίχης.

ἄρ(ε)οδάφνη (ἠ) δῆμ. κ. ἄριοδάφνη (τὸ) τὸ φυτὸν νήριον ἢ ροδοδάφνη, ἄ. μικροδάφνη, φυλλάδα, σφάκα.

ἄριοθόντης (ἰ) δῆμ. ὁ ἔχων ἀραιούς ὀδόντας.

ἄριόζω δῆμ. Ἱταλ.) μουσ. εἶδος ἀρίας βλλ. 11.

ἄριόζω-α-ικο δῆμ. ὁ ἐπιτηδευόμενος ὑφὸς ἀκατάδεκτον, ὑπερήφανος βλ. ἄρις 2) ἢ κόρη σου ἀπὸ τὸν καιρό, ποῦ γράφτηκε στὰ Πανεπιστήμιον, ἔγινε πολὺ ἀριόζω.

ἄριολόγος (ἰ) κ. ἀριολόγι (τὸ) δῆμ. ὁ ἀρήλογος βλλ.

ἄριομάλλης-α-ικο δῆμ. ὁ ἔχων ἀραιὴν κόμην.

-ἄριον μσν. κ. νεώτ., δῆμ. ἀρι(ο) κατάληξις οὐδ. παραγῶγων ἐξ οὗσα. μὲ ἔνοιαν χλευαστικὴν: ἀνδράριον, ἀνθρωπάριον 2) μὲ ἔνοιαν ὑποκοριστικὴν: κυνάριον, κηφάριον, παιδάριον, τροπάριον 3) ἐκκλ. πρὸς δῆλωσιν βιβλίου περιέχοντος ὠρισμένης τάξεως τροπάρια, μετὰ παρασημαντικῆ: ἀναστασιματάρια (τὸ περιέχον ἀναστάσιμα) 4) δῆμ. ἄνευ ὑποκοριστικῆς ἢ ἄλλης σημασίας: ποδάρι, δεξάρι, πιθάρι, κοντάρι, σκουτάρι, καμαράρι.

ἄριοπλάκω δῆμ. πλέκω τι οὕτως, ὥστε τὸ πλέγμα νὰ εἶναι ἀραιόν.

ἄριος (-α)-ον κ. νεώτ. ἀντὶ ἀρειος βλλ. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀρίαν χώραν 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναγομένος εἰς τὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴν ἢ Ἰνδογερμανικὴν ὁμοεθνίαν: ἀριοὶ λαοί, - ἄρια γλώσσαι.

ἄριος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων φυσοστόμων, τῆς οἰκογενείας τῶν σιλουριδῶν, ζῶντων ἐν τοῖς ποταμοῖς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἄριός-ά-ό δῆμ. ἀραιός βλλ.

ἄριός (ἰ) δῆμ. τὸ φυτὸν δρύς ἢ ἀριά, ἄ. ἀρεός ἀσθακας.

ἄριόστηα (ἠ) δῆμ. σῆτα ἦτοι κόσκινον ἀραιόν, δι' οὗ κατὰ τὸ κοσκίνισμα τοῦ ἀλευροῦ διέρχονται καὶ λεπτά τινα πύτυρα.

ἄριοστάλαχτα ἐπίρρ. δῆμ. κατ' ἀραιούς σταλαγμοῦς.

ἄριοστάλαχτος-η-ο δῆμ. ὁ κατ' ἀραιὰ διαστήματα σταλάζων: δάκρυα ἀριοστάλαχτα.

ἄριότριχος-η-ο δῆμ. ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας, σπανοτρίχης ἢ εἰδ. σκωπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀραιότητος τῆς κόμης ἢ τοῦ γενείου· ἀντίθ. πυκνατρίχος.

ἄριουλόος-ἠ-ό δῆμ. ἐπὶ ἄγγων, καρπῶν, φαγητῶν κτλ., ὁ ὀλίγον κῆπιος ἀραιός τῆν σύστασιν πρβλ. νερούλος, νερούλιασμένος.

ἄριόφοντα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν γεωφιλιδῶν, ἀπαντῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Μαλασίας.

ἄριοφύθης-α-ικο δῆμ. ὁ ἀραιὸς ὀφρὺς ἔχων, ἀντίθ. πυκνοφρύθης.

ἄριόφυλλος-η-ο δῆμ. ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φύλλα.

ἄριοφύκτωτος-η-ο δῆμ. ὁ ἀραιὸς φυτευμένος: ἀριοφύτευτο ἀμπέλι.

ἄριοφυτεύω δῆμ., παθ. ἀριοφυτεύομαι, μτχ. παθ. παρκακ. ἀριοφυτεμένος φυτεύω ἀραιά, κατὰ τρόπον, ὥστε τὰ φυτευόμενα νὰ εἶναι εἰς μεγαλυτέραν τοῦ συνηθούς ἀπόστασιν· τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου: ἀριοφύτεφε τίς ντοματίτις νὰ τρανέφου κ. παθ.: ἀριοφυτεμένες ἀγκυνάρες.

ἐρίπικρος-ον ὁ λιαν πικρός: 'Ἡσ. «ἐρίπικρον μεγάλως πικρόν».

ἐρίπρέπεια (ἡ) μτν. ἐξαιρετος λαμπρότης, ἐμπρόθεια: Γρηγ.Ναζ.2,152 ἀλλά τι κεινης ἔργον ἀρίπρεπής;

ἀρίπρεπής-ους-ές κ. μτν. κ. μον. κ. νεώτ. διαπρέπής, διακεκριμένος: 'Ἰλ.Ζ.477 δότε δὴ καὶ τόνδε γενεσθαι παῖδ' ἐμόν.. ἀρίπρεπτα Τρώεσσι· || ἔξοχος: 'Ἰλ.Ψ.453 φράσαστο δ' ἴππον ἀρίπρεπτα προύχοντα, 'Αππιαν.Ἱβηρ.39 δεινότητι λόγων ἀρίπρεπής· 2) ἐπι πραγμ. λαμπρός: 'Ἰλ.Θ.556 ὡς δ' ὄτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήην φαίνειτ' ἀρίπρεπτα' || κ. συγκρ. ἔσπερος: Θεμιστ.Λογ.18,223 ἀρίπρεπέστερα τοῖν πολέοιν' κ. ὑπερθ. ἔστατος' || 'Ἡσ. «ἀρίπρεπές, μεγαλοπρεπές».

ἀρίπρεπής-της μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρίπρεπῆ βλλ.: Γρηγ.Ναζ.2,72,270 κάλλος.. φαίνειτ' ἀρίπρεπώς, Εὐσέβ.Καίσαρ. ἐν Μιλ.137,24 τοῖς πάνσιν ἀρίπρεπώς καὶ διαδύλλως.

ἀρίπρεπος-ον μτν. ἀρίπρεπής βλλ.: Μακεδόν.Παι.21 ἀρίπρεπος Ὑγίεια.

ἄρις-ἄρισα-ἄρι ὁ, γρ. ἄρης βλλ.

ἄρις 'Ἡσ. «εἶδος βοτάνης»· 2) ἀντὶ ἄρρις βλλ. **ἄρις-ἴδος** (ἡ) κ. νεώτ. τεκτονικὸν ἢ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, τρύπανον, τὸ ἀριδί, ἢ ἀρίδα: 'Ἰππ. Ἀρθρ. 789 καὶ γὰρ ἀν' ἀρίδα ἐλκυσσάμεν καὶ πρίονα, Πολυδ.10,146 τέκτωνος σκευὴ σκέπαρον,.. ἄρις ῥίση.. ἐν δὲ τῇ Ὀλυμπίᾳ στήλη ἀναγέγραπται, τρύπανα, τρυπάνια τρυπανίδας ἔχοντα, ἴσως τὴν ἀρίδα' || κ. νεώτ. δημ. ἀρίδα, ἀριδί εἶδος ἐργαλείου, δὲ οὐ παράγεται συνεχῆς περιστροφικὴ κίνησις εἰς τὴν αἰχμὴν ἢ εἰς τὸ κοπίδιον τρυπάνου πρὸς διάνοιξιν ὁπῶν εἰς ξύλα ἢ λίθους ἢ μέταλλα' συνών. τρύπανον, δημ. τρυπάνι, τριβέλι κ. ματικάνι' || δημ. μτφ. ἀρίδα βλλ.: || συνεκδ. ἴμας ἢ μοχλὸς διευκολύνων τὴν λειτουργίαν τοῦ τρυπάνου: Ὀρειθ. [περὶ ῥωγμῶν] 93,16-ἠρέμα τῇ ἀριδί στρεφέσθω τὸ τρύπανον.

ἀρίσαμος ὄωρ. ἀρίσμος βλλ.

ἀρίσαπιθωμα-ατος (τὸ) νεώτ. σανίδωμα πασσαλόπηκτον κατασκευαζόμενον κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς γεφυρώσεως ποταμοῦ.

ἀρίσαρον (τὸ) φυτὸν τι θαμνῶδες ἀκαρπον Διοσκ.2,198 «ἀρίσαρον ἐστὶ μικρὸν βοτάνιον ρίζαν ἔχον ὡς ἐλάτια» ἐστὶ δὲ ὀρμιγτέρα τοῦ ἄρου· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροοσηματος τῶν μονοκοτυληθόνων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρωδῶν φυόμενον ἐν τῇ μέσῃ καὶ δυτικῇ Εὐρώπῃ, ἄ. λυχναράκι ἢ δρακοντάκι.

ἀρίσημος-ον ὄωρ. ἀρίσμος ἵαν φανερός, ὀλοφάνερος, περιφανής: Ὑμν. Ὀμ. Ἐρμ.12 ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο, Ἐπιγρ. τῶν ἀρίσμων εἰκόνα' || ὀρατός, εὐδιάκριτος: Θεόδωρ.25,158 τριβὸν.. ἢ.. οὕτως λιαν ἀρίσημος ἐν ὅλῃ κλωρᾷ θαλάσῃ.

ἀριστήμας ἐπίρρ. μτν. λιαν εὐδὴλως, εὐκρινῶς, σαφῶς: 'Ἠλιόδ.6,14 τῇ φωνῇ τὴν μαντείαν ἀριστήμας δηλοῦν.

ἀριστάρματος-ον ποι. ἄριστος ἐν τῇ ἀρματηλασίᾳ: Πίνδ.Π.5,39 ἀριστάρματον γέρας.

ἀριστίτικο (τὸ) δημ. ποικιλία πς οἰνοφόρου ἀμπέλου.

ἀρίσκος 'Ἡσ. «κόφινος».

ἀρίσκυθής-ους-ές μτν. ποι. ὁ ἄγαν ὀργιζόμενος, λιαν ὀργίλος: Καλλιμ.ἀπ.108 ἀρίσκυθὴς εὐνις Διός.

ἀρίσμαρής (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν δενδρολίθων τὸ φαρμακευτικόν, ἄ. δεντρολίθανο, ρασμαρί, ροσμαρί.

ἀρίσηης δ.γ. ἀντὶ ἀρτιπήχης βλλ.: 'Ἡσ. «ἀρίσηης, εὐλακος, ἀρτιος τοῖς ἔπιναν».

ἀρισπῶλους 'Ἡσ. «ἀρίηνας ἀρισπῶλους».

ἀρίστα κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίρρ. ὑπερῶ, τοῦ εὐ

κατὰ τρόπον ἄριστον βλλ., τελείως καλὰ, ἐξέχως, ὑπερῶχος: 'Ἰλ.1103 αὐτὰρ ἐγὼν ἄρω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα, Πλάτ.Πολ.381 Β ὁ θεὸς καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἀρίστα ἔχει, πρβλ. κ. ἐπίρρ. ἀρίστως: ἢ ἄγεια μου ἔχει ἀρίστα' || ἐν ἀπαντήσῃ ἀρίστα γὰρ πολὺ καλὰ· 2) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. κ. μετὰ τοῦ οὐδ. ἀρθρου, ὁ ἀνώτατος βαθμὸς κατὰ τὴν βαθμολογίαν τῶν εἰς ἐξέτασιν ὑποβαλλομένων πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἐν μαθηματι: ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ ἀρίστα, - πῆρς ἀρίστα στὴ φυσικῇ - στις ἐξετάσεις, - μετὴν πολλῇ μελέτῃ κατάρθρωσε νὰ πάρῃ τὸ ἀρίστα.

ἀρίσταθλος-ον ἀρίστος ἐν ἀθλοῖς: Αἴλι.94,3 ἢ γὰρ ὕψ' Ἡρακλῆος ἀρίσταθλοιο δέδεσθαι.

ἀρισταία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἱριδοειδῶν, ἴθαγενές τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλλάδος.

ἀρισταίνω ἀριστεύω ΑΒ 1340.

ἀρισταλκῆς-ους-ές ὁ ἀρίστος, ὁ διαπρέπων κατὰ τὴν ἀλίην, τὴν δύναμιν, ἰσχυρότατος: Βακχ. 7,7 ἀρισταλκῆς ἀθένος.

ἀριστάρχημα (ἡ) 'Ἡσ. «ἀρίστια».

ἀριστάρχειος-ον μτν. ὁ τοῦ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ ἢ ὁμοιος πρὸς τὰ τοῦ Ἀριστάρχου: τᾶριστάρχεια γράμματα, -ἀριστάρχεια σχόλια· 2) ὡς οὐσ. ἀριστάρχειος (ἡ) ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου γενομένη ἐκδοσις τοῦ Ὀμήρου· 3) ἀριστάρχεια (οἱ) οἱ μαθητὰ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστάρχου' || γν. οἱ γραμματικοί.

ἀριστάρχειος ἐπίρρ. κατὰ τὸν τοῦ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ τρόπον.

ἀριστάρχη (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἀρίστη ἀρχή: Θεόδ.Στ.344 ἢ ὑπὸ ἀριστάρχη· 2) ἡ κυβερνήσις πολιτείας ὅσῃ τῶν ἀρίστων βλλ., πρβλ. ἀριστοκρατία.

ἀριστάρχειος-ἡ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀριστάρχη, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀριστάρχιας βλλ.: 2) ὡς οὐσ. ὁ ὁπαδὸς τῆς θεωρίας τῆς ἀριστάρχιας βλλ.21.

ἀριστάρχος-ον ὁ ἀρίστα κυβερνῶν, ἀρίστος ἀρχων: Βακχ.13,25 παρὰ βῶμων ἀριστάρχου Διός.

ἀριστάρχῆ-ῶ κ. μον. ἀρίστα ἀρχω, κυβερνῶ κατὰ τρόπον ἀρίστων' || παθ. οἰμαι κυβερνώμαι ὑπὸ ἀριστάρχιας βλλ.21: Ἐρωγρ.Παχ.46 Α ἀριστάρχησται δὲ κατ' ἀνάγκην τὸ καθ' ἡμᾶς μαθὸν μοναρχεῖσθαι.

ἀριστάφυλος-ον ὁ, γρ. ἀντὶ ἀριστάφυλος πολυατάφυλος: Αἴτ.9,580.

ἀρισταία (ἡ) κ. μτν. ἀνδρεία, γεννασιότης, παλληκαριά: Σοφ.Αἴ.443 κρίνειν ἐμελλε κράτος ἀρισταίας τινί· 2) ἠρωικὴ πρόξις, ἀνδραγαθία, κ. κατὰ πληθ.: Πλάτ.Νόμ.942 D εἰς τὰς ἀρισταίας τὰς κατὰ πόλεμον· 3) ὑπὸ τῶν ἀλεξανδρινῶν τεθείς τίτλος τῶν ραφιδῶν τῆς Ἰλιάδος Ε,Λ,Ρ ἀρίστα Διομήδους, - Ἀγαμέμνονος, - Μενελάου.

ἀριστειδίσιος-ον νεώτ. ἐν μτφ. σ. ὁ τοῦ Ἀριστείδου, ὁ δικαίος: Ἀριστειδίσιος ἀπόφασις.

ἀριστία(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀριστήιον βραβεῖον διδόμενον εἰς τὸν ἀριστειάσαντα, τὸν ὑπερὶ πάντας διακοθέντα ἐπὶ γεννασιότητι, ἀμοιβὴ ἀνδρείας, τὸ ἐπαθλὸν τοῦ πρώτου νικητοῦ: Ἡρ.8,|| πρώτος δὲ Ἑλλήνων.. Λυκομήδης Αλαργίω καὶ τὸ ἀριστήιον ἔλαβεν οὕτως' || συνθῆ. κατὰ πληθ. -α (τὰ): Σοφ.Αἴ.464 γυμνὸν φανέντα τὸν ἀριστήιον ἄταρ' || ὄωρον, παραχώρησις, ὡς ἀμοιβὴ ἀριστίας, διακεκριμένης πρόξεως: Λουκ.Θε.Δ.22,3 οὕτως ἴριστευσα, ὥστε καὶ ἀριστήιον ἤρθη μοι τὰ ὑπὸ τῆ Ἀκροπόλει σπῆλαιον· 2) κ. νεώτ., βραβεῖον διὰ τῆν ἐν τοῖς γράμμασι, τῇ κοινωνικῇ, ἰδίας τῇ ἠθικῇ δράσει κττ. ἐπίδοσιν καὶ ὑπεροχὴν: Λουκ. Ἐνυπν.6 μεταποιεῖται φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀρι-

στελων, - εθνικόν ἀριστείων γραμμάτων και τεχνών || ὁ πλθθ. τὰ ἀριστεία, ἡ ἐορτὴ πρὸς ἀπονουήν τῶν ἀριστείων, πρβλ. καλλιτεία 3) προσφορά, ἀνάθημα τοῖς θεοῖς, εἰς οὓς ἄφειλετο ἡ νίκη: ἀριστείων τῷ θεῷ, Ἐπιρρ. στέφανος χρυσοῦς ἀριστεία τῆς θεοῦ 4) τροπαιον, νημεῖον νίκης: Δημ.428,16 ἦν ἀριστείων ἡ πόλις τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. ἀνέθηκεν.

κριτειαυχος-ον νεώτ. ὁ λαβῶν ἀριστείων.
κριτενία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμφιποιδῶν, ὁπατιῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

κριτερά ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἀπὸ τῶν ἀριστερών, ἐπ' ἀριστερά, πρὸς τ' ἀριστερά, ἀπὸ ἡ πρὸς ἡ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, ζερβά, ἀντιθ. δεξιά: ἀριτερά φαίνεται ὁ λόφος, - πηγαίνοντας ἀριτερά θά φτάσης στήν παραλία, - μοῦ ἦρθε ἡ μπάλα ἀριτερά, - στρέψε (κάνε) ἀριτερά, - εὐρισκόμην ἀριτερά, - στροφή τῆς κεφαλῆς ἀριτερά || κατὰ τρόπον ἀριστερόν, ζερβιά: γράφει ἀριτερά: 2) δημ. κατὰ τρόπον μὴ βολικόν, οὐχὶ εὐτυχῶς, ἄτυχᾶ: τὰ πράματα τοῦ ἦρθαν ἀριτερά 3) δημ. πρὸς κατεῦθυναν πολιτικᾶς ἢ πολιτειακᾶς ριζοσπαστικῆς, ἀριτερίζουσας βλ. ἀριτερίζω: τὰ περισσότερα συνδικάτα γύρισαν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀριτερά.

κριτεράχθεον Ἐπιρρ. ἀριτερόθεν βλλ.
κριτεράω μτγ. μεταχειρίζομαι τὴν ἀριτερὴν χεῖρα, εἶμαι ἀριτερόχειρ: ΠΔΠαραλ. 1,122 βοθηδόντες ἐν πολέμῳ ἐκ δεξιῶν και ἀριτερεύοντες (ἰ.γρ. ἐξ ἀριτερών).
κριτερέων-ῶνος (ὁ) μτγ. κ. μον. ὁ περιστερέων βλλ.: Πλν.Φ1 2721, Αλλ.21 1,35 2) μον. Εὐστ. Ὁδ. 1935,5 ἑριτερέων φυτὸν κατὰ Παιουσιαν ἐπιτήδειον εἰς καθαριμὸν.

κριτερήνεμος-ον νεώτ. ναυτ. ὁ πλέων μὲ ἀνεμον προσπίπτοντα ἐξ ἀριτεράων: ἀριτερήνεμος πλοῖς, - ἱσποδρωμία, - ἀριτερήνεμον πλοῖον.

κριτερίζω νεώτ. κ. δημ. ἀποκλινω πρὸς τὰ ἀριτερά βλλ.: 2) μτφ. ἀνήκω εἰς τι κόμμα τῆς ἀριστερᾶς βλλ.: οἱ ἀριτερίζοντες βουλευταί || πρεσβεῖω κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἵππον ἀριτεράς, ριζοσπαστικᾶς ἢ ἐπαναστατικᾶς πολιτικᾶς ἢ πολιτειακᾶς και κοινωνιολογικᾶς ἰδέας: θὰ διαχωθῶσιν οἱ ἀριτερίζοντες δημοδιδάσκαλοι.

κριτερισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀριτερίζειν βλλ., τὸ ρέπειν πρὸς τὰς ἀριτεράς ριζοσπαστικᾶς ἰδέας: ὁ ἀριτερισμὸς του εἶναι εἰλικρινής.

κριτεροζυγής ἐπι ἵππου, ὁ πρὸς τὰ ἀριτερά ἐξευγμένος: π.ΒΑ 10,25 ἑριτεροζυγής [εἰς], ζυγίος σειραφόρος, ὁ οἰσῶν τὴν σειρᾶν.

κριτερόθεν ἐπίρρ. νεώτ. ἐξ ἀριτερών: ὁ μὲν ἤρχειτο ἀριτερόθεν, ὁ δὲ δεξιόθεν || πρὸς τὰ ἀριτερά, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος: ἐκάθητο ἀριτερόθεν τοῦ πατρός.

κριτερόκωπος (ὁ) νεώτ. ναυτ. ἐρέτης κωπηλάτης τῆς ἀριτεράς πλευρᾶς τῆς λέμβου ἄντιθ. δεξιόκωπος.

κριτερομάχος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῆς ἀριτερᾶς χειρὸς μαχόμενος: Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοθ. ἐκλ. 1,92: τοὺς ἐν τῷ λιβί (ἀνθρώπους) ἀσφαλεῖς εἶναι και ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀριτερομάχους 2) νεώτ. ὁ μαχόμενος κατὰ τῶν ἀριτεράν, κατὰ τῶν ἐχόντων ριζοσπαστικᾶς ἢ ἐπαναστατικᾶς ἰδέας, πρβλ. ἀριτεροφάγος.

κριτερόπηρος-ον Πάπ. ὁ τυφλὸς τῶν ἀριτεράν ὀφθαλμῶν, ἢ ὁ παθὼν ἀριτεράν ἡμιπληγίαν.

κριτερόπλοκον (τὸ) νεώτ. ναυτ. τὸ διὰ τῆς αὐτοστροφῆς τριῶν κώλων, ἥτοι μονοπλόκων σχοινίων, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριτερά κατασκευασμένον σχοῖνον, τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὡς πρυμνήσιον πέταγμα τῶν πλοίων.

κριτερός-ά (-ἡ) (-ὸν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου και τῶν ζῳῶν, ὁ κείμενος ἐπὶ τοῦ διὰ νοητῆς κατακορφου γραμμῆς χωριζομένου ἡμιμορίου τοῦ σώματος, ἐνθα γίνονται αἰσθητοὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, ζερβός, ἀντιθ. δεξιάς: Ἰλ.Ε 16 ὡμον ἀριτερός, αὐτ.Α 321 μαζόν ἀριτερόν, Εὐρ.Βάκχ.1125 ἀριτεράν χέρα, Πάπ. οὐλᾶ ἴγνατι ἀριτερά, - τὸ ἀριτερό μου χεῖρι, - πόδι, - μάτι, - πλευρὸν κττ.: || ἡ ἀριτερά κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ, χεῖρ ἢ εἰς τὸ ἀριτερόν μέρος τοῦ σώματος κειμένη χεῖρ, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν δεξιάν: Μαντεία π.Δημ.1072, 24 δεξιάς και ἀριτεράς ἀνίσχοντες, ΚΔΜαθ. 6,3 μὴ γνώτω ἡ ἀριτερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου: || ἐν φρ. ἡ ἀριτερά χεῖρ πρὸς δήλησιν τῶν πρὸς ταῦτην προσώπων ἢ πραγμάτων, αὐτ.Α 321 πρὸς τὰ ἀριτερά διευθύνσεως: Ἦρ.2,30 οἱ ἐξ ἀριτερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλεῖ, Σοφ.Ἠλ.7 οὐξ ἀριτεράς ὄδεε. . νασός, - νά στρίψης ἀπὸ τὸ ἀριτερό σου χεῖρι καθὼς πηγαινέις || ὄμ. τὸ οὐδ. πλθθ. ἀριτερά ἀπλῶς ἢ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ, ἐκ ἢ ἐπὶ μετὰ ἢ ἀνευ ἄρθρου πρὸς δήλησιν τοῦ πρὸς τὴν ἀριτεράν χεῖρα μέρους, θέσεως ἢ διευθύνσεως: Ἰλ.Β 526 ἐπ' ἀριτερά θωρησάστον, Ἦρ.2,36 γράφουσαι. . ἀπὸ τῶν ἀριτεράν πρὸς τὰ δεξιά φέροντες τὴν χεῖρα, Ἰνπ.Ἐπιδ.2,4, | ἐξ ἀριτερών, Ἀπολλ.Ρ 2, 1266 ἔχον ἐπ' ἀριτερά χεῖράν Κασκόσαν, - κλίνατε ἐπ' ἀριτερά ἰστροπαιτικὸν παράγγελμα: || και καθ' ἐνικὸν ἀριτερόν ἐν ἐπίρρ. χρ. ἀριτερά: Κων.Καιρ.93Δ ἐκνεύσας ἀριτερόν τὸ μνηστῆρ || ἐπὶ ὁμοειδῶν πραγμάτων, ὁ κείμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀριτερᾶς χειρὸς τοῦ ἐχοντος τὸ ἴδιον πρὸς αὐτὰ μέτωπον: Ἰλ.Φ 338 ἵππος ἀριτερός | ἐν σχέσει πρὸς τὸν εἰς τὸ μέσον ἰστάμενον ἠνίοχον, | Σοφ.Ἠλ.763 λύων ἠνίαν ἀριτεράν | τὴν διὰ τῆς ἀριτερᾶς τοῦ ἠνίοχου κρατουμένην, | ὁ ἀριτερὸς τροχὸς τῆς ἀμύξης, - ἡ ἀριτερά πτέρυξ τοῦ οικοδομηματος, - ὁ ἀριτερός φάληξ, - τὸ ἀριτερόν μέρος τοῦ πλοῖου | ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀνεπίστον τὴν πρῶταν κττ., - ἡ ἀριτερά δόχη ποταμοῦ (ἢ πρὸς τὰ ἀριτερά ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀκολουθοῦντα τὸν ροῦν τοῦ ὕδατος), - τὸ ἀριτερόν κέρασ τοῦ στρατοῦ, - τοῦ στόλου, - ἡ ἀριτερή μου τσέπη, - τὸ ἀριτερό μπράτσον τοῦ καναπέ κττ.: || ὄμ. ἐπὶ ὁμοειδῶν πραγμάτων, ὁ κείμενος πρὸς τὸ ἀριτερόν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀντιμετώπως ἰστάμενον: ὁ τρίτος ἀριτερός, - εἰς τὸ ἀριτερόν τῆς σελίδος, - τῆς εἰκόνας κττ.: || ἡ ἀριτερά πτέρυξ τῆς βουλῆς ἢ ἀπλῶς ἡ ἀριτερά, ἢ πρὸς τὰς ἀριτερά κειμένη ἐν σχέσει πρὸς τοὺς καθήμενους βουλευτάς, ἐνθα συνήθως οἱ βουλευταὶ τῆς ἐκάστοτε ἀντιπολιτεύσεως, ὄθ. συνεκδ. ἡ ἀντιπολιτεῦσαι 2) κατ' ἐπέκτ. ἀριτερά (ἡ) τὰ κόμματα τὰ πρεσβεῖοντα ἀρχὰς ἀντικειμένας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἵππον πρὸς τὸ ὑφιστάμενον πολιτικὸν ἢ πολιτειακὸν και κοινωνικὸν καθεστῶς, οἷα τὰ κόμματα τῶν δημοκρατικῶν (εἰς τὸ μοναρχικὸ πολιτεύματα), ριζοσπαστῶν, σοσιαλιστῶν και κομμουνιστῶν || ἄκρα ἀριτερά τὸ ἐπαναστατικώτερον τῶν κομμάτων, οἱ κομμουνισταί: || ὄθ. ἀριτερός ὁ τῆς ἀριτεράς, ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀριτεράν: ἀριτερά κόμματα, - ἀριτεροὶ συγγραφεῖς - διασηδόμενοι, - ἀριτεραὶ ἰδέαι κττ.: || κ. ὡς οὐσ. ἀριτερός ὁ ἀνήκων εἰς κόμμα τῆς ἀριτεράς: 3) μτφ. ὁ συζητωσ, ὁ προμηνῶν συμφοράν: Ὁδ.Υ 242 τοῖσιν ἀριτεροῦς ἤλυθεν ὄρνις | ἀπαισίος, ὡς ἐκ δυσμῶν προερχόμενος, καθ' ὅσον ὁ ἔλληι οἰονοσκόπος ἐβλεπε πάντοτε πρὸς βορρᾶν, | πρβλ. κ. εὐδώνμος 4) ὄμ. μτφ. ὁ τοῦ ὀρθοῦ ἀπομακρυνόμενος, ὁ ἀναπόμνος, ὁ ἀφρων: Σοφ.Ατ.183 φρε-

νόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά . . ἔβας τόσασιν | παροστρά-
τησας τόσο |, Κωμ. Ἀδελφ. 22,67D ἐπ' ἀριστερά ἐπ-
ληφας τὸ πρᾶγμα, Πλούτ. Ἡθ. 378 Β τῷ ἀριστερῷ
δέχεσθαι (λόγους) | 5) ὁ ἐπαριστερός, ἀριστερό-
χειρ, ζερβοχέρης κ. μτφ. ὁ ἀδέελφος | 6) νεώτ. γάμος
ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς ὁ μοργανωτικός ἦτοι ὁ μεταξὺ
εὐγενούς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ταπεινότερου γένους.
ἀριστοκροσάτης (ἰδ) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἀρι-
στερά ἰστάμενος || εἰδ. Ἡσ. « ὁ πρωτοστάτης
τοῦ χοροῦ » | ἦτοι τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχοροῦ), ΑΒ
« ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κωμικῷ χορῷ ἐν δὲ τῷ τρα-
γικῷ μέσος ἀριστεροῦ » : Κρατίν. 215' 2) νεώτ.
ναυτ. οἱ πρὸς τὰ ἀριστερά τῶν πυραβόλου ἔχον-
τες θέσαν ὑψηλῆς βοήθου.

ἀριστοκροστροφος-ον νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἀρι-
στερά στρεφόμενος || **ἀριστεροστροφος** εἰλιξ
στρεφόμενη ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά || ἀρι-
στεροστάτης **καγχύλιον**, οὐτινος αἱ ἐλικες στρέ-
φονται ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά.

ἀριστοκροστροφος-ον νεώτ. φυσικοχημ. ὁ
πρὸς τὰ ἀριστερά στρέφων τὸ ἐπιπέδον τοῦ πε-
πολωμένου φωτός.

ἀριστερότης-πος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρι-
στερόχειρος | 2) μτφ. ἡ κλίσις πινός πρὸς τὰς ἀρι-
στεράς, τὰς ριζοσπαστικὰς ἰδέας.

ἀριστερότοχος (ἰδ) νεώτ. ναυτ. ὁ εἰς τὴν ἀρι-
στεράν τοιχορχίαν πολεμικὰ πλοῖον ἀνήκων ναύτης.

ἀριστεροφάγος (ἰδ) νεώτ. σκωπτ. ὁ κατατρώ-
γων τοὺς ἔχοντας ἀριστερίζουσας ἰδέας, ὁ διώ-
κτης τῶν ριζοσπαστικῶν.

ἀριστερόφιν ἐπ. γεν. τοῦ ἀριστερός βλλ. : Ἰλ. Ν
309 ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν (πρὸς τὰ ἀριστερά).

ἀριστερόχειρ-χειροσ (ἰδ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῆ
ἀριστερᾶ χειρὶ μόνον κρῶμενος, ὁ ζερβοχέρης.

ἀριστεροχειρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρι-
στερόχειρος, ἀ. ἀριστερότης.

ἀριστερομα-ατος (ἰδ) κ. μον. ἡ ἀριστεία, τὸ ἀν-
δραγάθημα : Εὐστ. Ἰλ. 115,14, Ἐκκλ. Μην. 3,53 Συνα-
ξαρ. πρὸς τοὺς ἄλλοις ἄπαν ἀριστεύμασιν, εὐ-
σθεῖν πρὸς τὸ θεῖον διέγνωσαν.

ἀριστεύς-εύς (ἰδ) κ. νεώτ. ἐπ. γεν. -ῆος, δουλκ.
-στέσιον ὁ ἀριστος, ὁ εὐγενής, ὁ πρόκριτος, ὁ
ἐξοχώτατος, ἰδίως ὁ ἐν πολέμῳ διακρινόμενος :
Ἰλ. Β 404 κίχλασκεν δὲ γέροντας ἀριστίας Πανα-
ξάρ. Πινδ. Π 9,107' || π. μτγν. κ. πεζοῖς οἱ ἠθι-
κῶς ἀριστοί || νεώτ. ὁ ὑπερέχων, ὁ πρωτεύων ἢ
πρωτεύσας : οἱ ἀριστεῖς τῆς φιλοσοφίας.

ἀριστεύεις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀριστεύειν, ἡ ἀριστεία.

ἀριστευτής (ἰδ) μτγν. ὁ ποιῶν τι ἀριστον, ὁ βελ-
τιῶν τι, ἐπὶ γεωργοῦ : Σακοῦνδ. Γνωμ. 16 πεδίων ἀρι-
στευτής.

ἀριστευτικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς τὸ ἀριστεύειν
ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος : Πλούτ. Ἡθ. 319 Β.

ἀριστεύω κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ὁ ἀριστος,
πρωτεύω, διακρίνομαι : Ἰλ. 2,208 αἰὲν ἀριστεύειν
καὶ ὑπερχον ἔμμεναι ἄλλων' || ἰδίως ὁ ἐπὶ ἀν-
δρεία διακρινόμενος, ἐξέχων, μετὰ γεν. : αὐτ. 460
ὃς ἀριστεύεσκε . . Τρώων Ἰπποδάμοιαν (ἦτοι ὁ ἀρι-
στος τῶν Τρώων), Ἡρ. 9,74, Ξεν. Ἀπομν. 3,5,10'
|| μετ' ἀπαφρ. ἡ δοτικὴ μετὰ ἢ ἀνευ τῆς προθ.
ἐν δηλοῦσιν τὸ ἐν ᾧ τις ἀριστεύει : Ἰλ. Π 292 ὃς
ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, αὐτ. Α 627 οὐνεκα βουλῆ
ἀριστεύεσκεν ἀπάντων, Σοφ. Ἀντ. 195 πάντ' ἀρι-
στεύσας ὁδοί, Πλάτ. Πολ. 540 Α τούς διασωθέν-
τας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργαις
τε καὶ ἐπιστήμαις, -οἱ ἀριστεύσαντες ἐν τῷ πο-
λέμῳ ἀξιωματικοὶ προήχθησαν' || κ. μετ' αἰτ.
πράγμ. : Πινδ. Ο 11,67 στάδιον μὲν ἀριστεύσαν'
|| μετὰ συστοχίου αἰτ. : Σοφ. Α 1,435 τὰ πρώτα
καλλιστεῖ' ἀριστεύσας αγρατοῦ. 2) ἐπὶ πραγμ.
ὑπερέχω, ὑπερισχύω, νικῶ, ἐπικρατῶ : Ἡρ. 7,144
ἐτέρη τε Θέμιστοκλέϊ γνώμῃ ἀμπροσθὲ ταύτης

ἐς καιρὸν ἠρίστους, Αλογ. Πρ. 890 ὡς τὸ κλεῦ-
σαι καθ' αὐτὸν ἀριστεύει μακρῶ' 3) νεώτ. κ. δημ.
λαμβάνω τὸν βαθμὸν ἀριστα κατὰ τὰς ἐξετάσεις.
ἀριστοέπεια-ον ἐπιγρ. ὁ τὰ μέγιστα διὰ στε-
φάνου τιμηθεῖς.

ἀριστιήν (ἰδ) Ἰων. τὸ ἀριστεῖον βλλ.

ἀριστήρ-ήρος Ἐπιγρ. κ. Πλάτ. οικονομικός ἄρ-
χων ἢ ὑπάλληλος : τὰν δὲ [ἰ]τάλαν τούς ἀριστή-
ρας θέσασι.

ἀριστήριον (ἰδ) μτγν. τὸ ἐστιάτριον, ἢ τρα-
πέζαρια.

ἀριστήρης (ἰδ) ὁ προγευματικός || ὁ φιλῶν τὸ
ἀριστῶν, ὁ πολλῆς τῆς ἡμέρας ἐσθίου, πολυφά-
γος : Ἰνν. Ἀέρ. 1 πότμον φιλοπάται καὶ ἀριστήριαι
καὶ ἀταλαίπωροι.

ἀριστηνικός-ή-όν ΑΒ « ἔθος ἔχων ἀριστῶν »,
ἀριστήρης.

ἀριστίδα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογεν. τῶν ἀρωματωδῶν, Ἰθαγενές τῆς Δ. Ἀφρικῆς.

ἀριστίκιω παρέχω τινὶ ἀριστον, ἦτοι πρόγευμα :
Ἀριστ. Ἰνν. 538 ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς
ἀριστίκιων ἀπέπεμψεν' || μετ. -ομαι λαμβάνω
ἀριστον, ἦτοι πρόγευμα, προγευματικῶν. : Ἰνν. Ἀρχ.
Ἰηρ. 23 ὁ μεμαθῆκώς ἀριστίκιωσιν.

ἀριστινίδα ἐπιγρ. Ἐπιγρ. ἀριστινίδην βλλ.

ἀριστινίδης (ἰδ) Ἐπιγρ. κ. -ης ἀξίωμα ἐν Σπάρτῃ.

ἀριστινίδην ἐπιγρ. κ. νεώτ. κατ' ἐκλογὴν τοῦ
ἀριστοῦ ἢ τῶν ἀριστῶν : [σοκρ. 4,146 οὐκ ἀρι-
στινίδην ἐπιλέγαμην, Ἀνδοκ. 3,30 πολλοὺς ἀ-
ριστινίδην ὀλέσαντες, Πλούτ. Σόλ. 12, -οἱ ἀριστινί-
δην γερούσιασαι | οἱ ὑπὲ τῆς βουλής καὶ γερούσι-
ας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενοι γερούσι-
ασταί] || κ. γεν. : Πλάτ. Νόμ. 855 Σ, Δημ. 1069,6
τούτους δὲ οὐ πενήτικονα καὶ εἰς ἀριστινίδην αἰ-
ρεῖσθαι, Πολυθ. 6,10,9, Πλούτ. Λύστ. 13' || ἐκκλ. ἢ
συγκροτήσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ μητροπολι-
τῶν τοῦ κλήματος τοῦ αἰκουμενικοῦ θρόνου λαμβαν-
ομένων κατ' ἐλευθέραν ἐπιλογὴν τοῦ Οἰκ. Πα-
τριάρχου καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ συνταγματικὸν βλλ.

ἀριστινίδης (ἰδ) Ἐπιγρ. βλ. ἀριστινίδας.

ἀριστο-ο κ. νεώτ. γλῶσσο. πρῶτον αυθητικῶν πολ-
λῶν λέξεων ἰδίως κυρίων ὀνομάτων τῆς τε ἀρχαίας
καὶ νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, προελθὼν ἐκ τῆς λέ-
ξεως ἀριστος, οἶον : Ἀριστογέτιων, Ἀριστοτέ-
λεια, Ἀριστῶδουλος, ἀριστογένειος, ἀριστοκρα-
τία, ἀριστομαντις' ἐξαιρεῖται τὸ ἀριστόδειπνον
(ἐκ τοῦ ἀριστον = πρόγευμα καὶ δειπνον).

ἀριστοθέμιος-α-ον νεώτ. ὁ κατὰ τὰς ἐπὶ
πτυχῷ ἐξετάσεις λαβὼν τὸν βαθμὸν ἀριστα.

ἀριστοθίσις-ον μτγν. ὁ ἀριστα βίων, ὁ ἀριστον
βίον διάγων : Χρησ. μ. Π. Ηλιοδ. 235.

ἀριστοβουλία (ἡ) ἐπιγρ. κ. μον. ἡ ἀρίστη
βουλή : Ἐπιγρ., Κ. Μανασ. Χρον. 340.

ἀριστοβουλασταί (οἱ) Ἐπιγρ. λατρευταὶ τῆς
Ἀριστοβούλης Ἀρτέμιδος ἐν Ρόδῳ.

ἀριστόβουλος-η-ον μτγν. ὁ ἀριστα βουλευό-
μενος' ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Πλούτ. Θεμ. 22 ἠνίασε
ὃς τοὺς πολλοὺς καὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν
εἰσάμενος, ἦν Ἀριστοβόλλην προσήγορευσεν.

ἀριστογαλατίας (ἰδ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχὸν τῆς Γαλατίας.

ἀριστογένης-ος-ον μτγν. ὁ πάντ' ὃ, π. ἀριστον
ἢ ἀριστος ἀνδρᾶς γενῶν ἢ παρῶν : Αἴπ. 9,986
ἐννομῆς ποτὶ χῶρον ἀριστογένηλον ὀδεύεις.

ἀριστογένειος-ον ἐπὶ γυναικός, ὁ ἀριστα τέκνα
πικτών : Πινδ. Π 11,5 Ἡρακλῆος ἀριστογένειω ματρί.

ἀριστόδειπνον (τὸ) ἀριστον ἄμα καὶ δειπνον Ἡσ.
« ὅταν τὸ ἀριστον τῷ δειπνῶ συνάφωσι » : Ἀλεξ. 294.

ἀριστόδικος-ον μτγν. ὁ ἀριστος δικαστής, ἢ
ὁ δικαιοτάτος δικάζων : Γρηγ. Ναζ. 2,140 Σ.

ἀριστοέπεια (ἡ) νεώτ. τὸ εἶναι τινα ἀριστοεπῆ,
τὸ δοκιμῶς ὀμιλεῖν ἢ γράφειν, ἀρίστη γλῶσσο
χρησθῆναι.

ἀριστοειπής-ους-ές μτγν. ὁ δοκιμῶς ὀμιλῶν ἢ γράφων. ἀρίστη γλώσση χρώμενος : Κύριλλ. κατὰ 'Ιουλ.8,258.

ἀριστοειπῆ-ῶν μτγν. δοκιμῶς ὀμιλῶ ἢ γράφω, ἀρίστη γλώσση χρώμι : Κύριλλ.3,402.

ἀριστοκαρπός-ον ἐπὶ τόπου, χώρας, ἀγροῦ, ὁ ἀρίστους καρποῦς παράγων, ὅθ. κ. ὁ λίαν εὐφορός : Βακχ.3,1 ἀριστοκάρπου Σικελίας.

ἀριστοεινήνη (ἢ) νεώτ. φαρμακ. οὐδέτερος ἀνθρακικός αἰθήρ τῆς κινίνης, χρησιμοποιοῦμενός ὡς φάρμακον κατὰ τῶν ἐλκῶδων πυρετῶν.

ἀριστοκρατής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. -άτης -ιδος, δημ. -ισσα ὁ ἐξ ἀρίτων, εὐγενῶν καταγόμενος : Ἀσπασ.ΗΝικ.189,8 || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ὁ τοῦ τρόπου καὶ τὰ ἤθη τῶν εὐγενῶν μιμοῦμενος, ὁ ἐπὶ πλούτῳ διακρινόμενος, πλουτοκράτης 2) νεώτ. ὁ ἀριστοκρατικός, ὁ εἰς τὴν πολιτικὴν μερίδα τῶν εὐγενῶν ἀνήκων· πρβλ. δημοκράτης, μοναρχικός.

ἀριστοκρατία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ ἀρχουσιν οἱ ἐξ εὐγενῶν καταγόμενοι : Θουκ.3,82 ἀριστοκρατίας σῶφρονος προτιμῆσαι || κατ' ἐπέκτ. τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ κυβερνῶσιν οἱ πλούσιοι, πλουτοκρατία : Πλάτ.Πολιτ.301 Α ὅταν δρα οἱ πλούσιοι ταύτην μιμῶνται, τότε ἀριστοκρασίαν καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν 2) τὸ ἰδεώδες πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἀρχοντες ἐκλέγονται ἐκ τῶν ὄντων ἀρίτων : οχόλ. Ἀριστ. Πολιτ.1293 Β1 «καλεῖται ἀριστοκρατία ἡ διὰ τὸ τοῦ ἀρίστου ἀρχεῖν ἢ διὰ τὸ πρὸς τὸ ἀριστον τῆ πόλει». Ἀριστ.ΗΝικ.160 Α 33 3) νεώτ. κ. δημ. περιήλητ. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν : ἀπόφε ἦτανε στὸ θέατρο ὅλη ἡ ἀριστοκρατία.

ἀριστοκρατίζω νεώτ. κ. δημ. πρεσβεύω τὴν πολιτείαν θεωρίαν τῆς ἀριστοκρατίας βλλ. 2) νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς ἀριστοκράτας, ἐπιδεικνύω τὸν τρόπον συνήθειας εἰς ἀριστοκράτας : οἱ νεόπλουτοι ἀριστοκρατίζου.

ἀριστοκρατιὰ ἐπίρρ.δημ. ἀριστοκρατικός βλλ. **ἀριστοκρατικός-ῶν** ὁ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρασίαν, ὁ τῆς ἀριστοκρατίας ὡς πολιτεύματος : Πλάτ.Πολ.587 D ἀριστοκρατικός καὶ βασιλικός, Ἀριστ.Πολιτ.1288 Α 21 ἀρ-πολιτεία, αὐτ.ΗΝικ.160 Β 32 ἀρ-κοινωνία, -ἀριστοκρατικοὶ θεσμοί 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, εὐπατριῶς, ἄ. ἀριστοκράτης 3) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ πολιτεύματος 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρμόζων ἢ ἰδιόζων εἰς ἀριστοκράτας : ἀριστοκρατικοὶ τρόποι || ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀριστοκράτας, ἦτοι ἐκ προέχοντος γένους καταγόμενος ἢ κατὰ παρτέκ. εἰς πλοῦσαν οἰκογένειαν ἀνήκοντας : ἀριστοκρατικὰ σκάνδαλα.

ἀριστοκρατικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστοκρατικοῦ βλλ.1) κ. 2).

ἀριστοκρατικός κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριστοκρατικὸν βλλ.1) κ. 4) : Ἀριστ.Πολιτ.1300 Α 41, Στράβ.Α,179 διοικούντι δ' ἀριστοκρατικός οἱ Μασσαλιώται, αὐτ.10,449 ἀριστοκρατικός ἀρχόντες.

ἀριστοκρατισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀριστοκρατίζεω, τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἀριστοκράτας 2) ἡ πολιτειακὴ θεωρία ἀριστοκρατίας βλλ.2).

ἀριστοκρατοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. παθ. ἀποθ. κυβερνώμαι ὑπὸ τῶν ἀρίτων εὐγενῶν, ἔξω ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα : Ἀριστ.Ἐθν.125 ἀριστοκρατεῖσθαι ἄλλος ἄ ἤτων, Πλάτ.Πολ.338 D, τῶν πλοῦσων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ .. ἀριστοκρατοῦνται, - ἢ Ἀγγλία ἀριστοκρατεῖται μέχρι σήμερον.

ἀριστόλη (ἡ) νεώτ. χημ. παράσκευασμα ἐκ τῆς

θυμολῆς βλλ. 2) φαρμακ. ἐνωσις θυμολῆς καὶ ἰωδίου, ἄ. ἀντιδαλίνη, θυμοτόλη.

ἀριστολικόν δεῦτ. νεώτ. φαρμακ. κόνις κίτρι-νοπρασίην, οὕσα συστατικὸν διαφόρων εἰδῶν ἀριστολοχείας βλλ.

ἀριστολήνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κρυσταλλικαὶ βελόναι ἀχροῖ, ἀποτελοῦσαι συστατικὸν διαφόρων εἰδῶν ἀριστολοχείας βλλ.

ἀριστολόγημα-ατος (τὸ) μτγν. ὁ ἀριστος λόγος. **ἀριστολόχεια** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. π.Θεοφρ.Φ1 9,20,4 κ. ἀριστολογία βοτάνη τις ἐκκεραίνουσα ἢ προκαλοῦσα τὸν τοκετὸν ἔρμ. Διοσκ.3,4 «ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἀριστὰ βοτάνην λοχείας» : Νικ.Θηρ. 509,937 2) νεώτ. βοταν. ὄνομα φυτῶν ποωδῶν πολυετῶν ἢ ἥθμων, ἀποτελοῦντων τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀριστολοχιδῶν : ἀρ-στρογγύλη, ἄ. ἀρ-στρογγύλη θηλεία, δημ. ἀμπελοκιάδι, πικρόρριζα : Διοσκ.3,4 || ἀρ-μακρά, ἄ. ἀρ-μακρά ἄρρη ἢ δακτυλίτις, νεώτ. ἀρ-μακρόρριζος, δημ. ἀμπελοκιάδορριζα ἢ πικρόρριζα : αὐτ.3,4 || ἀρ-κληματίτις : αὐτ.3,4 || ἀρ-κρητική, δημ. μεγάλο βοτάνη ἢ σπθάλι τοῦ λαγοῦ : Πλιν.Φ1 25,95 || νεώτ. ἀριστολόχεια ἢ μικρότομος, δημ. φλεμονόχορτο ἢ πικρόρριζα || ἀρ-ἡ δικτυωτή, ἀρ-ἡ ἀριόεσσα, κ. ἀρ-ἡ φοσιδοφυλλος, ὧν αἱ ρίζαι εἶναι ἀλεξίφάρμακοι καὶ τουτωκίαι || ἀριστολόχεια ἡ στρεπτόχειλος κ. ἀρ-ἡ Ἰνδική, ὧν αἱ ρίζαι ἔχουσι φαρμακευτικὰς ἰδιότητας || ἀρ-ὁ σφῶνα, ἀρ-ὁ γίνγας ἢ ἡ μαγανθία, ἀρ-ἡ εὐμορφος, ἀρ-ἡ εὐσοματάκη κ. ἀρ-ἡ γολδαεσνή, αἰτνες εἶναι φυτὰ κοσμητικά.

ἀριστολογία (ἡ) κ. νεώτ. ἀριστολόχεια βλλ. **ἀριστολοχίνη** (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κ. ἀριστίνη δραστικὸν συστατικὸν διαφόρων εἰδῶν ἀριστολοχίας, λαμβανόμενον ἐκ τῆς ρίζης ἀριστολοχίας τῆς μακράς.

ἀριστολοχιοειδῆ νεώτ. βοταν. κ. ἀριστολοχιδῶν βλλ.

ἀριστολόχιον (τὸ) ἢ ἀριστολόχεια βλλ. Ἰηπ. Γυν.Φύσ. 32 (ἀμφ.).

ἀριστολόχισ (ἡ) ἢ ἀριστολόχεια βλλ. **ἀριστολοχιδῶν** (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. -χοιοειδῆ οἰκογέν. φυτῶν δικτυολεπιδῶν περιλαμβανούσα πόας ἢ δευδρόλινα ἀναοριχόμενα, ἐνέχοντα τοξικὴν τινα οὐσίαν, τὴν ἀριστολοχίνην.

ἀριστόλογος ὁ ἐξ ἀρίστων, ἐξ εὐγενῶν γεννηθείς : Πρόδρ. 458 καὶ σὺ δὲ νόμη χαιρε, ἀριστόλογε.

ἀριστολόγος (ὁ) κ. -ης μων. ὁ λίαν ἐπιδέξιος, ἀριστος ἐν τῷ κροῦσεν τὴν λύραν.

ἀριστολόγως-εως (ὁ) ὁ ἀριστος μάντις : Σοφ. Φιλ.1338 Ἐλενος ἀριστολόγως.

ἀριστομάχης-ων μτγν. ὁ εἰς ἀριστομαχὴν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Θεοδώρ.δ.π.ΑΠ13,8,2 παῖς ἀριστομάχης ἀνελετο χάλκεον λέθητα 2) -χοιο(σ)1) αἱ ὁπαδοὶ Ἀριστομάχου πινός : Πολύαν.5,41.

ἀριστομάχος ὁ ἀριστὰ μαχόμενος, ὁ ἐν τοῖς μάχαις ἀριστεῶν : Πίνδ.Π10,3.

ἀριστομάνειον Ἦσ. «βοτάνη».

ἀριστον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ πρῶτον, τὸ πρῶτον φαγητόν, τὸ πρόγευμα, τὸ παρὰ τοῖς ἀττ. ἀκράτισμα : Ὁδ.Π2 ἐντόνον ἀριστον αἴμ' ἡοί 2) π. ἀττ. τὸ κατὰ τὴν μεσημβρίαν λαμβανόμενον φαγητόν, τὸ γεῦμα, ἦτοι τὸ π. Ὀμ. δεῖπνον, Ἦρ.1,63 πρὸς ἀριστον τετραμμένο ἦσαν .. καὶ μετὰ τὸ ἀριστον οἱ μὲν πρὸς κόβους, οἱ δὲ πρὸς βῆνον, Θουκ. 4,90, Ἀριστ.Ζ1 619,15 || νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ πολ. ναυτ. τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα τῶν ναυτῶν || πρ. ἀριστον αἰρούμαι λαμβάνω γεῦμα : Ἦρ.3,26 ἀριστον αἰρούμενοι αὐτοῖσι ἐπιπνεύσαι νέον κ. ἀριστον ποιοῦμαι κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : αὐτ. 6,78.

ἀριστόνικος-ον κ. μιν. ὁ ἀπονέμων, παρέχων ἀρίστην, μεγάλην νίκην : Τραγ. Ἀδελφ. 97 λαθῶν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κρότος· 2) μιν ὁ ἀρίστας νίκας ἐπαγαγών, ὁ ἐξόχως διαπρέφας διὰ νικῶν : Κ. Μανασσ. Χρον. 3188 στρατάρχης ἀριστόνικος, νίκαις πολλαῖς ἐμπρέπων.

ἀριστόνοια ἰή) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστόνου, ὑπέροχος διάνοια.

ἀριστονομία ἰή) Ἦσ. « εὐνομία· ἀριστον γὰρ τὸ καλὸν »· 2) Σουῖδ. « ἡ διανοία τῶν ἀρίστων ».

ἀριστόνου-ος-ουν ὁ νοῦνδριστον ἔχων· ΑΠ 9, 213.

ἀριστοπαιξία ἰή) νεώτ. τὸ λίαν ἐντέχνως, ἀρίστα παίζειν ὅλον γυμναστικὰς παιδιὰς ἢ ἐν χαρτοπαίξει.

ἀριστοπαῖς-παιδος ἰή) ὁ ἀριστος παῖς : Θεοδόσ. Διάκ. Ἀλ. Κρήτ. Ἀκρ. 3, 208.

ἀριστοπέλας ἰδ) Ἐπιγρ. ὁ ἀριστος τῶν παλαστών.

ἀριστοπάτρα ἰή) κόρη ἐξ ἀρίστου γένους, εἰδ. ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος : Βακχ. 10, 106 τοῦ δ' ἔκλυ' ἀριστοπάτρα.

ἀριστοποιία ἰή) τὸ ἀριστοποιεῖσθαι, ἡ παρασκευὴ τοῦ ἀρίστου, ἡ λήψις τοῦ ἀρίστου, τὸ γεῦμα : Ὀνήσ. 12, 1.

ἀριστοποιῶ-έω παρασκευάζω ἀριστον, πρόγευμα : Ξεν. ΚΠ 3, 2, ἡ ἀριστοποιεῖσθαι παρήγγειλεν, κ. παθ. αὐτ. Ἐλλ. 4, 5, 1 τὰ ἀριστοποιούμενα (τὰ παρασκευασθέντα πρὸς ἀριστον)· 2) κυρ. μέσ. -οῦμαι λαμβάνω πρόγευμα, προγευματίζω : Θεουκ. 4, 30, Ξεν. ΚΠ 4, 1, 9 ἡριστοποιοῦντο ἐνταῦθα, Ἐκκλ. Μήναϊ. 10, 21, Συναξάρ. ἀριστοποιουμένους καὶ μεθύοντας.

ἀριστοπολιτεία ἰή) Ἐπιγρ. ἡ ἀρίστη πολιτεία.

ἀριστοπολιτικῆς ἰή) Ἐπιγρ. ὁ ἀριστος τῶν πολιτῶν, ὡς τιμητικὸς τίτλος εἰδ. ἐν Σπάρτῃ.

ἀριστοπολίτης ἰδ) Ἐπιγρ. ὁ ἀριστος πολίτης.

ἀριστοπονήης πληθ. τοῦ ἀριστοπόνης βλλ.

ἀριστοπόνως-ον κ. μιν. ὁ ἀριστος, ἐξόχως ἐργαζόμενος : Πίνδ. Ο 7, 51 ἀρ-χεῖρες, Ψ Φωκυλ. 171 ἀρ-μέλισσα, ΑΠ 9, 466 ἀρ-μέναιοι· ἢ ἐν Μαν. 4, 512 πληθ. ἀριστοπονήης ὡς ἀπὸ ὄνομαστ. -πονεύς· 2) μιν. ὁ ἀριστος, λίαν ἐντέχνως κατασκευασμένος : Νών. Δ 44, 79 ἀρ-μέλαθρον.

ἀριστοπόνως ἐπιρρ. κατὰ τρόπον ἀριστοπόνω βλλ. 2) ΑΠ παράρτ. 3, 182.

ἀριστοπόσεια ἰή) μιν. νύμφη ἀρίστου ἀνδρός : Ὀππ. Κυν. 1, 6 νύμφη ἀριστοπόσεια.

ἀριστοπραγῶ-έω μιν. ἀρίσταῦδο : Εὐστ. ἰλ. 621, 39.

ἀριστοπραξία ἰή) μιν. ἡ πράξις τοῦ ἀριστοπραγεῖν βλλ. : Εὐστ. Πονημ. 152, 8.

ἀριστοπουλ[ε]ῖται ἰο) Ἐπιγρ. οἱ ἀριστοὶ οἱ ἐπι ταῖς πύλαις (ἐνν. τῆς βασιλικῆς αὐλῆς).

ἀριστος-η-ον κ. μιν. κ. μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ τοῦ ἀρθρ. ἐν κράτ. ἐπ. ὠριστος, ἀπτ. ἀριστος ὡς ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός, ἐπι προσ. ὁ ἐξέχων ἢ πρωτεύων, ὅσον κατὰ τὴν δεξιότητα, τὴν ἀνδρεία, τὴν καταγωγή, τὴν κοινωνικὴν τάξιν κττ : ἰλ. Δ 260 Ἀργεῖων οἱ ἀριστοί, αὐτ. Τ 258 θεῶν ὕπατος καὶ ἀριστος, αὐτ. Ω 384 τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠριστος ὄλωλε, αὐτ. Η 221 σκυτοβάμων ὄχ ἀριστος, Σοφ. ἰλ. 366 πατρός πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι, - ἀριστος μαθητῆς, - ἀπιστῆμων μετὰ δοτ. : Ὀδ. 211 ἔγγεσιν εἰναὶ ἀριστος· μετ. αἰτ. ἰλ. Γ 39 εἶδος ἀριστε, Ἀριστῶ. Νεφ. 1048 ἀνδρ' ἀριστον φυχῆν μετ' ἀναφρ. : Ξεν. ΚΠ 5, 4, 44 τοξάμενοι ὡς ἀν ἀριστοί εἰεν μάχεσθαι ἢ κ. ἐρωμ. : Σοφ. ΟΤ 440 ὄδικον σύ ταῦτ' ἀριστος ἀρίσκειν ἔφου, ἰρ. 3, 80 διαβολὰς δεῖ ἀριστος ἐνδέκεσθαι ἰηροθυμιάτος νὰ προσέχη τὰς διαβολὰς, Θεουκ. 3, 38 μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατάσθαι ἀριστοί (μοναδικὸς εἰς τὸ νὰ ἐρροστώνται· βυκόλω), Φρόν. 29, 9 ἀριστος κλέπτει καὶ ἀρι-

στος λωποδευτῆν· 2) ἐν ἠθικῇ σμ. ὁ ἠθικῶς ὑπερέχων : Εὐρ. Ἀλκ. 83 ἐμοὶ πᾶσι τ' ἀρίστη δόξαα γυνή, Ἀριστ. Πολιτ. 1293 Β 3 τὴν ἐκ τῶν ἀρίστων ἀπλῶς κατ' ἀρετὴν πολιτεία· 3) ὡς οὐσα ὁ ἀριστοὶ αὶ εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδαι, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν δῆμον : ἰρ. 3, 81 δῆμῳ μὲν νυν. οὗτοί χράσθων, ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλάεσθαι ὁμιλῆν τοῦτοισι περὶθεωρεῖμεν τὸ κράτος· 4) ὁ ἐξόχως ὠφέλιμος, ὁ χρησιμώτατος, ἐπι προσ. : Εὐρ. Ἡρακλ. 5 αὐτῶν δ' ἀριστος, αὐτ. ἀπ. 194 ὁ δ' ἦσυχος. πόλει τ' ἀριστος ἰδ. γ. ἀρεστός· 5) ἐπι ζῶων, ὁ κάλλιστος, ὑπέροχος : ἰλ. Β 763 ἴππου μέγ' ἀριστος, Ὀδ. 432 ἀρνεῖοι γὰρ ἦν ἡλῆλον ὄχ ἀριστος, Πίνδ. βόες τῶν ἀρίστων δόο· ἢ ἐπι πραγμάτων, διανοημάτων κττ., ὁ κάλλιστος, ὠφέλιμώτατος, καταλληλῶτατος : ἰλ. Μ 243 εἰς οἰωνός ἀριστος, ἀμνησθεοὶ περὶ πάτρη, αὐτ. Ο 616 τεύχε' ἀριστα, ἰρ. 4, 90 ποταμῶν ἀριστος, Ξεν. Οἰκ. 20, 10 κώρον λήγουσι μὲν πάντας ὅτι ἀριστον εἰς γεωργίαν ἐστί, ἀρχ. γων. πᾶν μέτρον ἀριστον, Διοσκ. 3, 27 συνάγχεις ἀναγαγάρια μετὰ σύκων ἀριστον, ἠρωδιαν. 3, 2, 13 ἀμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν τὰ ἀριστα καὶ σωτήρια· ὅ) τὸ οὐδ. ἀριστον ἐν περιηλπ. σμ. τὸ ἐλκεκτότατον μέρος : ἰρ. 5, 110 Σολῶν ἀπελέξαντες τὸ ἀριστον ἀντέτασσαν Πέρσῃ· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, τὸ ἀριστον βλλ.· 7) τὸ οὐδ. πληθ. ἀριστα βλλ. ἐν ἐπιρρ. χρ.

ἀριστοσαλιγκτής ἰδ) μιν. ὁ ἀριστος σαλιγκτής : Πολυδ. 4, 87.

ἀριστοσκοπέ-ον μιν. ὁ ἀριστα σκοπούμενός τι : Τζέτ. ἰλ. 27, 14.

ἀριστοτέλει-η-ον Ἐπιγρ. ὑπερθ. τοῦ ἀρίστου βλλ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀριστος.

ἀριστοτέλειος-α-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀριστοτέλην : Κικ. Ἀττ. 13, 19, ἡ ἀριστοτέλειος νοῦς, - λόγος, - ἀριστοτέλειος φιλοσοφία· 2) μιν. ὡς οὐσα, ἀριστοτέλεια (τοῖ ἐορτή, ἢν ἐτέλουον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀριστατέλους οἱ συμπολίται τοῦ Σταγειρίται.

ἀριστοτέλεια ἰή) νεώτ. βοταν. κ. -ίς γένος φυτῶν τῆς οἰκον. γέν. φιλιρῶν· ἡ ἀριστοτέλεια ἢ μακκαῖος φυτὸν θαυμαῶδες, κοσμητικόν· ἢ νεώτ. φαρμακ. ἀριστοτέλειος φλοιός ἰδ) ὁ φλοιός ἀριστοτέλειος τῆς μακκαῖου, περιέχων ταννίνη.

ἀριστοτέλειος μιν. κ. νεώτ. ὁλοκουθῶ ἢ μιμουμαί τὸν Ἀριστοτέλην : Στράβ. 13, 1, 14· 2) νεώτ. συλλογίζομαι συμφώνως πρὸς τὰς ὁράς τοῦ Ἀριστοτέλους ἢ τῆς σχολῆς αὐτοῦ, ρέπω πρὸς τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν, ἔχω δοξασίας προσομοίας πρὸς τὰς τοῦ Ἀριστοτέλους.

ἀριστοτελικά ἐπιρρ. δημ. ἀριστοτελικῶς, κατὰ τρόπον ἀριστοτελικόν βλλ.

ἀριστοτελικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀριστοτέλειος βλλ. : Λοικ. Δημῶν. 56· 2) νεώτ. ὁ ἀπαδὸς τῆς φιλοσοφικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους· 3) νεώτ. ἀριστοτελικαὶ ἐνότητες (αἰ) οἱ κανόνες τῶν τριῶν ἐνοτήτων τῆς δραματικῆς οἰκονομίας, ἦτοι τοῦ χρόνου, τῆς πράξεως καὶ τοῦ τόπου.

ἀριστοτελικῆς ἐπιρρ. μιν. κ. νεώτ. ἀριστοτελικῶς ἀριστοτελικόν βλλ. : ἰσὺ βλ. Μαθ. Ἐπιστ. 27.

ἀριστοτελισμός ἰδ) νεώτ. ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Ἀριστοτέλους· ἢ εἰδ. ἡ κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ὑπὸ πολλῶν φιλοσοφῶν ἀποδοχὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Ἀριστοτέλους.

ἀριστότεκνος-ον νεώτ. ὁ λίαν ἐντέχνως, ἀριστα κατασκευασμένος.

ἀριστοτέχνας ἰδ) ὄμωρ. βλ. ἀριστοτέχνης. **ἀριστοτέχνημα**-ατος ἰδ) νεώτ. ἀριστον ἔργον τέχνης ἔργον ἀριστοτέχνη· ἢ κατ' ἐπέκτ. ἐπι παντός ἐξόχως ἐπιτυχούς ἔργου ἢ πράξεως.

ἀριστοτέχνης (ἴ) κ. νεώτ., ὄρω. -τέχνας νεώτ. θηλ. -τέχνης ὁ λίαν ἐπιδέξιος, ἀριστος τεχνίτης, ἐπιθ. τοῦ Διός : Πίνδ. ἄν. 57 (29), Κλήμ. Ἀλ. Γρωτρ. 101, 10' || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. πᾶς ὁ ἐπι οἰαθῆποτε ἰκανότῃ, ἐπίστε καὶ οὐχ ἀφῶγο διακεκρῖνόμενος : ἀριστοτέχνης τοῦ λόγου, - εἶναι ἀριστοτέχνης τῆς κλειψίδος.

ἀριστοτεχνία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστοτέχνου' || ἀρίστη τέχνη' || κατ' ἐπέκτ. ἡ ἐν παντὶ διακεκρῖμένη ἰκανότης.

ἀριστοτεχνικά ἐπίρρ. δημ. ἀριστοτεχνικῶς βλλ.

ἀριστοτεχνικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ λίαν ἐντέχνας, μετ' ἀρίστης τέχνης πεποημένος : ἀριστοτεχνική **φωτογραφία'** || κατ' ἐπέκτ. ὁ γινόμενος μετὰ μεγίστης ἰκανότητος καὶ ἐπιτηδείότητος, ὑπέροχος, ἐπὶ παντός ἔργου καὶ πάσης πράξεως ἡ ἐκδηλώσεως : ἀριστοτεχνική ἄμυνα, - ἀριστοτεχνική ὀμιλία, - ἀριστοτεχνικὸν πλῆγμα.

ἀριστοτεχνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ.

ἀριστοτεχνικῶς ἐπίρρ. νεώτ. λίαν ἐντέχνας, μετ' ἀρίστης τέχνης, μετ' ἀριστοτεχνικὸν τρόπον.

ἀριστοτεχνικός-ιδος (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἀριστοτέχνης βλλ.

ἀριστοτέχνας ἐπίρρ. νεώτ. ἀριστοτεχνικῶς βλλ.

ἀριστοτόκεια (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ ἀριστοτόκου, ἡ ἀρίστα τέκνα τίκτουσα : Θεόκρ. 24, 73 θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι.

ἀριστοτόκος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀρίστων γονέων γεννηθεὶς : Εὐρ. Ρήα. 909 ὄς μ' ἀπαίδα γέννας ἐθικεν ἀριστοτόκιο.

ἀριστοτόκος-ον κ. ποι. θηλ. ἀριστοτόκεια μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρίστα τέκνα τίκτων ἢ τέξας : Ὀμπ. Κυν. 3, 62 ἀριστοτόκος γαστήρ.

ἀριστοτυμία (ἡ) νεώτ. ἡ τύπωσις τῆς φωτογραφικῆς εἰκόσος ἐπὶ χάρτου ἀριστοτυπικῶ βλλ.

ἀριστοτυπικός (ἰ) νεώτ. ὀνομασία φωτογραφικοῦ χάρτου ἐκ τῶν ἐμφαντοτυπικῶν βλλ., φέροντος στρώμα φωτοποθέος ἐκ χλωριαργυροῦχου ζελατίνης.

ἀριστούργημα-ατος (τό) μον. κ. νεώτ., μον. κ. ἀριστοουργία ἀριστον ἔργον, ἀριστοτέχνημα : Κ Μανασσ. Χρον. 6724' || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. χαρακτηρισμός παντός ἐξόχου πράματος, ἔργου, πράξεως, ἐκδηλώσεως ἢ ἐμφανίσεως' || νεώτ. εἶδ. μετὰ τὸ ἀρθρον τὰ ἀριστοურγημά τινος, τὸ ἀριστον ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων : τὸ ἀγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἴπο τὸ ἀριστούργημα τοῦ Φειδίου' 2) νεώτ. ἀριστούργημα ἰ ὡς ἐπιρ. εἰς ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ ἢ εὐαρέστου συναισθηματος, ἐν σημ. παρεμφερεῖ τῶν ὑπέροχα, ἔξοχα, εὐγε ἰ

ἀριστοურγηματικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀριστοურγηματικῶν βλλ.

ἀριστοურγηματικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ὡς ἀριστοურγημα δυνάμενος νὰ χαρακτῆρισθῆ, συνώνυμ. ἀριστοτεχνικός : ἀριστοურγηματικὸν παίγμα.

ἀριστοურγηματικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριστοურγηματικῶν βλλ.

ἀριστοურγία (ἡ) μον. κ. ἀριστοούργημα βλλ.

ἀριστοουργός-όν μον. ὁ ἀρίστα ἔργα ποιῶν.

ἀριστοργῶ-ἔω μον. ἀρίστα ἔργα ποιῶ : Γεώργ. Παχ. Μ Παλ. 4, 208 C.

ἀριστορχος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ λαβὼν τὸν βαθμὸν ἀρίστα κατὰ τὰς ἐξέτασεις, ἴδια τὰς ἐπὶ πτυχῶν, ἐπὶ μαθητῶν καὶ φοιτητῶν : ἀριστορχος τῆς φιλοσοφίας, - τῆς ἱατρικῆς.

ἀριστοφάνειος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τὸν Ἀριστοφάνους, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀριστοφάνη' ἀριστοφάνειον μέτρον ὁ ἀνασαιστικός καταληκτικός τετραμέτρος : Διον. Ἀλ. Ρητ. 11, 10, Ἥρασιτ. Μέτρ. 8, 2 ἀριστοφάνειον σκάμμα' || τὰ ἀριστοφάνεια τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοφάνους' 2) νεώτ. μτφ. ὁ μετ' εὐφροσύνης φράσεως, λίαν σκωπτικός, ὁ λίαν εὐφύης, δριμύς καὶ θεηκτικός, βωμολόχος : ἀριστοφάνειος σάτυρα.

ἀριστοφάνειος νεώτ. μιομῦθον τὸν Ἀριστοφάνη, ἐπιτηδεῦμα τῶνος, ἐκφορᾶσαι ἀριστοφάνειους.

ἀριστοφάνεις-ἡ-ὄν νεώτ. ἐριστοφάνειος βλλ.

ἀριστοφάνος-ον μον. ὁ τοὺς ἀρίστους φρονεῶν : (ζέξ. Προοίμ. 322.

ἀριστοφρόνος (ἰ) κ. -φρόνον (τό) κ. -φρόνον (τό) Πλάτ. Δίσκος ἐν ᾧ ἐφέρετο τὸ ἀριστον, τὸ πρόγευμα.

ἀριστοφροσύνη (ἡ) νεώτ. τὸ φρονεῖν τὰ ἀρίστα, τὸ ἔχειν ἀρίστα φρονήματα.

ἀριστοφρόνωνος (ἰ) νεώτ. ὁ ἀρίστα φρονῶν, ἔχων ἀρίστα φρονήματα.

ἀριστοφύης-οὐς-ἑς ὁ ἔχων ἀρίστην φύσιν ὑπερβ. -έστατος : Ἐκφαντος π. 2 στοβ. 4, 7, 64.

ἀριστοφύια (ἡ) νεώτ. τὸ ἔχειν ἀρίστην φύσιν, ἐξαιρετικὴν ἰδιοφύϊαν.

ἀριστοχάλακος-ον Σχόλ. ὁ ἔχων ἡ παράγων ἀριστον χαλκόν : Σχόλ. Λυκόφρ. 854' || ὁ ἐξ ἀρίστου χαλκοῦ πεποημένος : Θησ. Στεφ. ἐν λ.

ἀριστοχειρ-χειρός (ἰ, ἡ) ὁ ἀριστος χερσίν : Σαφ. Αἰ. 935 ἡμῶς ἀριστόχειρ ὄλων ἔκειτ' ἄγων πέρι (ἄγων, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη χεῖρ, πυγμὴ ἀποφασίζει, Σχόλ. « ὁ κρινὼν τις ἐστὶν ὁ ἀριστος κατὰ τὴν χεῖρα »).

ἀριστοχειρομυγός (ἰ) Πλάτ. ἀριστος χειροῦργός.

ἀριστοχίλη (ἡ) νεώτ. φαρμ. χημ. οὐδέτερος ἀνθρακικός ἐσθῆρ τῆς κινήσης, κόπης ὑπόλευκος διδομένη ἀντὶ τῆς κινήσης.

ἀριστώ-ἄω κ. νεώτ. ἀπαφρ. ἀρίσταν, ἰων. -ἄν, παρακ. ἡρίστικα, συγκεκ. α' πληθ. παρακ. ἡρίσταμεν, ἀπαφρ. ἡρίσταναι, παθ. παρακ. ἡρίσθημαι λαμβάνω τὸ ἀριστον, ἀριστοποιοῦμαι, προγευματίζω ἢ γευματίζω : Ἀριστφ. Νεφ. 416 μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς, Ξεν. Ἀπομν. 2, 7, 12 ἐργαζέμεναι μὲν ἄριστων, ἐργασάμεναι δὲ ἄδειων, αὐτ. ΚΠ 6, 3, 21 χρὴ ἀρίσθησαι καὶ ἄνδρας καὶ ἴππους' || μετ. αἰτ. πράγμ. λαμβάνω τι ὡς πρόγευμα : Διόδ. Κωμ. 2, 37 ἰα καὶ βόδα ἔφασαν αὐτᾶν ἡρίσθηκέναι, Μέν. Ἐπιτρ. 367 ποικίλον ἀριστον ἀριστώμεν, Πλούτ. Ἠθ. 70 E ἡρίσθηκός τις οὐχ ὄλοισιν ἀριστον' κ. παθ. ἄπρος. : Ἀριστφ. Βάτρ. 376 ἡρίσθηται δ' ἐξακοῦντας' 2) ἐσθίω δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μονοσσίτῃ ἴτοι ἐσθίω μόνον ἀπαξ τῆς ἡμέρας : Ἰνπ. Ἀρχ. Ιπτρ. 11.

ἀριστώθης-ἡμος (ὁ, ἡ) μτγν. ποι. κ. μον. ὁ ἀρίστου γένων : ΑΠλ. 4, 221 ἀρ- Ἀθήναι, Νόνν. Δ 9, 148, Παῦλ. Σιλ. 1, 199.

ἀρίστως μτγν. ἀρίστα βλλ. : Ἰάμβλ. Μυστ. 3, 14.

ἀρισφαλής-οὐς-ἑς ὁ λίαν ἐπισφαλής, ὀθ. κ. ὁ ὀλισθηρός κ. ὁ ἐπικίνδυνος : Ὄδ. Ρ 196 ἀπει ἢ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν' || Ἦσ. ε' ἀρισφαλέες μεγάλας σφαλόμενοι ».

ἀρίφης (ἰ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτῶν ἀντιμονιοῦχον καὶ ἀρσενικοῦχον νικέλιον.

ἀρίφιος-ον Ἐπιγρ. ὁ τὰ μέγιστα τιμώμενος, ἐρίφιος βλλ.

ἀρίφινός (τό) δημ. κ. ἀρίφινός βλλ. ποικιλία τις τῆς ὀνοφῶρου ἀμπελοῦ.

ἀρίφινος (ἰ) μον. εἶδος ὀστρέου : Δημήτρ. Ἰερακοσ. 1, 156.

ἀρίφριλλίς (ἡ) μτγν. ἡ λινόζωστις βλλ., φυτὸν ποδῶδες ἐτήσιον καὶ πολυετές : Ψάδιοσ. 4, 190 ἰάμφ. ἰ.

ἀρίφισος (ἰ) δημ. ὁ ἐρίφιος, ἀκανθόχοιρος, σκαντῆχοιρος : Σάρρ. Ἀν. ΑΗ' 2) ὁ ἀκροχορδὸν βλλ.

ἀρίφισος-οὐς-ἑς ἐπιφανής, περιφανής : ΑΠ7. 698 ἰ ἐσφ.ρ. ἀπὶ ἀειφανής ἰ.

ἀρίφισος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρίφισανῆ, ἀρίφης θηλ. -φίσινα δημ. φιλόκαλος, εὐπρεπής, ἀρίφικος-ια-ο δημ. ὁ κατὰ φιλοκαλίαν, κατ' ἐπιδόσειον, κοσμίως, ἀξιοπρεπῶς γενόμενος ἢ ἀν' ἐπ' ἄλλως ἀρίφης βλλ.

ἀριφνησιὰ (ἡ) δημ. μεγάλη ἀφθονία ἀγαθῶν.
ἀριφνητός ἐπίρρ. δημ. ἀπειρώς, ἀφθόνος.
ἀριφνητός-η-ο δημ. ἀναριθμητός, ἀπειρός, ἀμέτρητος: Ἐρωτόκρ. Β 517 ἦρθε λαός ἀριφνητός ἐγένισεν ὁ φόρος, δ. τραγ. πατίζει δέντρα ἀριφνητά πού ριφνημό δὴν ἔχουν, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 26 σὲ ἀριφνητά μὲ πῆρε πλοῦτη.

ἀριφνηζέω δημ. ἀριθμῶ, μετρῶ, ἐν χρ. περι πλῆθους ἢ ποσού λίαν μεγάλου καὶ ἀξίαν πολλῆν ἔχοντος. 2) διατελῶ ἐν ἀφθονίᾳ, ἐν πλησμονῇ ἀγαθῶν, ἔχω πολὺν ὄλθον.

ἀριφνησιμα (τὸ) δημ. ἀριθμημα, μέτρημα πλῆθους ἢ ποσού μεγάλου.

ἀριφνησιμός (ὁ) δημ. ἀριφνησιμα βλλ. 2), ἀφθονία ἀγαθῶν.

ἀριφραδέως ἐπίρρ. σαφῶς, καθαρὰ: Ὀδ. Ψ 225 ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας | δ. γρ. ἀριφραδέα |, Θεόδωρ. 25, 175 ἀριφραδέως ἀγορεύει.

ἀριφραδῆς-οὗς-ες ὁ λίαν σαφής, εὐδιάκριτος, φανερός: Ἰλ. Ψ 326 σήμα δὲ τοι ἐρῶς μάλ' ἀριφραδῆς, Ὀδ. Α 126, Ἄρκεσι λ. Π. Διαγ. Α 4, 31 σήμα δὲ τοι τόδ' ἐξεῖεν ἀριφραδῆς Εὐδάμος. 2) μὴν. ὁ ἐν ἀπλῆτῳ φωτὶ, ὄδ. κ. ὁ λαμπρὸς, φωτεινός: Θεόδωρ. 24, 39 οἱ δὲ τοῖχοι πάντες ἀριφραδέως καθαροὶ ἀπερ ἠριγενεῖας. || ἔξοχος: Ἀπολλεῖν. Ψαλμ. 80, 6 ἀριφραδῆς κάλλος. 3) μὴν. ὁ τὴν σκέψιν σαφής, ὁ συνετός: Σοφ. Ἀντ. 347 (ὡς ἐν Εὐστ. 135, 25) ἀριφραδῆς ἀνήρ (γρ. κειμ. περιφραδῆς).

ἀριφρων-ανός (ὁ) Σουίθ. «ὁ καλῶς φρονῶν», ἀσφρονῶν, φρόνιμος.

ἀριχά κ. Γάριχος Ἦσ. «ἀρρεν πρόβατον».

ἀριχεται Ἦσ. «γίγεται, ἐπιθυμεῖ».

Γάριχος Ἐπιγρ. κ. ἀριχά βλλ.: [Γαρ]ίχος ἐπὶ τῷ βιῳμῷ.

ἀριχτός-η-ο δημ. κ. ἀρηχτός κ. ἀρριχτός βλλ.

ἀριχτώμαι-άομαι κ. ἀρρ- ἀναρριχτώμαι: Ἀριστλ. Ζ 1, 940 τὸν δὲ κηρὸν ἀναλαμβάνουσιν (αἱ μέλισσαι) ἀριχόμεναι πρὸς τὰ βρύα ὀξέως τοῖς κηροσθεν ποσί.

ἀριχῶταν Ἦσ. «ἐκδύειν ζητῶν».

ἀριώμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀριώνω, ἡ ἀραιώσις.

ἀριωμάδα (ἡ) δημ. τὸ ἀραιῶδες κείσθαι ἢ εἶναι. **ἀριωμένως** δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀριώνω ὁ ἐν ἀραιώσει ἢ κατ' ἀραιώσιν: ἀριωμένα σύννεφα, - ἀριωμένο κρασί.

ἀριών-ανός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων ἐρμυροδύτων τῆς οἰκογεν. τῶν γεωφιλιδῶν, τὸ πλείστον ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ.

ἀριώνω δημ. κ. ἀριέω, ἀόρ. ἀριώσα, μτχ. παθ. παρακ. ἀριωμένως ἀραιώνω βλλ.

ἀριωσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἀριάδα βλλ.

ἀρκα (ἡ) Ἐπιγρ. (λατ. arca) κ. -η θήκη, κιβωτός, ταμεῖον.

ἀρκαδόρῃς (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀρκάδων, τοῦ ἀρκαδικοῦ συμβουλίου.

ἀρκαδικός-ἡ-όν ὁ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀρκάδιον.

ἀρκαδικῶν φρονῶ τὰ τῶν Ἀρκάδων: Πολυδαιμ. 6, 36 ἀρκαδικῶν (τὸ) μιν. εἶδος ἐξωμῶδου, ἀνευ χειρῶν ἐπανωφορίου (μπεράτας) παρὰ βυζαντινοῖς.

ἀρκαδικός-ἡ-όν(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς Ἀρκαδίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν: Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 38 εἰς τὴν τὰς ἄλλας ἀρκαδικὰς πόλεις, - ἀρκαδικὸν διάλεκτος. 2) νεώτ. ὡς φιλολογ. ὄρος ἐκ τῆς ζήτης λογοτεχνίας, ὁ εἰς τὸν εἰδυλλια-

κὸν ποιητικὸν βίον ἀναφερόμενος.

ἀρκαίνα (ἡ) μιν. ἡ θήλεια ἀρκίτος.

ἀρκαία (ταὶ) Ἦσ. «λεῖμα καὶ ἐνώτια ἐξ ὑάλου περιχρῶσα» οἱ δὲ εὔλα Ξηρά».

ἀρκαλιόν Ἦσ. «ἐξηρόν, βυσσόν».

ἀρκαλιός (ὁ) ζωρ. ἄρηλος βλλ.: 2) δημ. ὁ τρόχος. **ἀρκαλή** (ἡ) Ἦσ. «τὸ βόμμα, ὡ τὸν στήμονα ἐγκαταπέλεκουσιν αἱ διαζόμεναι».

ἀρκατόφρεπος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν μανδραγόρας.

αρκατοφρέσις (ὁ) νεώτ. ορκοκτλ. παραλλαγή τοῦ ορκοκτοῦ βροσικτοῦ, παρουσιαζομένη ἐξ μεταλλικῶς λάμποντας, μελανοῦς ρομβοειδεῖς κρυστάλλους.

ἀρκατῶσης (ὁ) (τουρκ. κ. ἀρνατῶσης κ. καρδάσης ἄ. μακαντάσης ὁ βοηθός, ὁ ἐπικούρος, φίλος, σύντροφος.

ἀρκατῆσις (ὁ) δημ. ἡ ἀγριαπιδέα, ἀγριαχλαδιά, γκορτσιά, ἄ. κ. ἀρκαπιὰ (ἡ).

ἀρκαπίσι (ἡ) δημ. τὸ ἀγριον ἀπιον, γκόρτσι.

ἀρκαπιὰ (ἡ) δημ. ἀγριαπιδέα, γκορτσιά.

ἀρκαρικός-ἡ-όν Πάπ. ὁ τοῦ ἀρκαρίου βλλ.

ἀρκαρίσις (ὁ) Πάπ. (λατ.) ὁ θησαυροφύλαξ.

ἀρκάς-(θ) (ὁ) δημ. ἡ ἐξέχουσα ἐν εἶδει γείσου κυκλωτερῆς ἐξωτερικῆ στεφάνῃ τῶν βυτίων καὶ ἄ. ζυλίαν ἀγγεῖων, οἶον ὑδροδοχείων. 2) (τουρκ.) κ. ἀρκάσις ὁ ὑποστηρικτής, ὁ προστάτης.

ἀρκαστή (ἡ) δημ. τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν κιννόδου ὁ δάκτυλος, ἄ. ἀγριάδα, ὄγκωσσο, ἀούστας, ἀγραστή.

ἀρκατῶσις (ἡ) δημ. ἡ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ φροστίδας τέκνον γυνή, βρδλ. ἀρκατός.

ἀρκατός (ὁ) (ἀρκω) δημ. ὁ ἔχων ἐπάρκειαν, ἀρκεσιῖ || ὄδ. ὁ ἐλευθέρος βαρῶν, ἀποσκευῶν ἢ πολυμελοῦς οἰκογενεῖας: Σάρρ. Ἀυ. ΑΗ ἐν λ. 2) ὁ εὐκαίρων. 3) ὁ πεζός ἀντιβ. καθολόγος.

ἀρκατοζέζιον (τὸ) μιν. (γαλλ.) εἶδος τόξου ἢ βαλλιστρίδος, δι' ἧς ἐξετοζέζοντο βέλη ἢ σφαῖραι λίθιναι. 2) εἶδος φορητοῦ πυροβόλου ὄπλου ἐξ οὗ προήλθε τὸ τυφεκίον.

ἀρκατέωρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχιτέωρος βλλ.

ἀρκαίσιον (τὸ) κ. νεώτ. φυτὸν ποώδες τῆς οἰκογενεῖας τῶν καρδιωδῶν, ἀναδιδόν δισάρεστον ὄσμην: Διοσκ. 4, 107 δημ. πλατομαντήλα ἢ πλατομαντήλιδα ἢ κολλητισίδα ἢ ἀρκοουδοστόνο.

ἀρκατέος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀρκίτος, ὁ τῆς ἀρκίτου (τοῦ ζῴου): Διοσκ. 1, 125, 3 ἀρ-στέαρ, Δίων Χρ. 7, 43 ἀρ-δέριματ. 2) φρ. πνοή ἀρκαίος ὁ ἐξ ἀρκίτου πνεῦν ἀνεμος, ὁ βόρειος ἀνεμος: Αἰσχ. ἄπ. 127 (Ἰδιόρθ. ἀντὶ ἀρκίσι).

ἀρκατέλλαι (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμοιβοειδῶν ριζοπόδων.

ἀρκατέλλαισι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογεν. πρωτοζῴων, ἔχοντων κέλυφος μονόφθαλμον καὶ ζῶντων εἰς γλυκεῖα βύδατα ἢ εἰς ὑγρὰ ἀμυγδαλῆ ἢ κεκαλυμμένα ὑπὸ βρύων μέρη.

ἀρκατόντως ἐπίρρ. ἀρκοῦντως βλλ.: Ψ Ἦρ. Β. Ὀμ. 7 ἀρκατόντως ἔχαι τοῦ βίου.

ἀρκασιῖ (ἡ) δημ. ἡ ἐπάρκεια, τὸ ἔχειν ἀρκοῦντας πόρους πρὸς συντήρησιν: φρ. ἔχει τὴν ἀρκασιῖ του (ἡ περιουσίαν ἀρκετὴν ὥστε νὰ ἀντηρῆται ἀνέντως):

ἀρκασιβούλας-ον Πάπ. ὁ ἐπικούρων διὰ τῶν συμβουλῶν, ὁ χρήσιμος συμβουλάς παρῶν.

ἀρκασιγυῖος-ον ὁ ἐπισκοπῶν τὰ μέλη: Ἀντιφῶν. 207, 7 ἀρ-οῖνος.

ἀρκασιγυῖος-η-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐπικούρος, ὁ ἐπαρκῶς τελεσφόρος, βοηθῶν: Ἐπιγρ. ἀρ-θαός.

ἀρκασιεύς-ως (ἡ) ἡ βοήθεια, ἐπικούρεια: Σοφ. ΟΚ 73 καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλαπέντος ἀρκασιεύς.

άρκεσμα-στος (τό) Ἦσ. «βοήθεια». **ἀρκετά** ἐπίρρ. δημ. ἐπαρκῶς, ὅσον ἀρκεί· ἰκανῶς, ἀποχρώντως, ὅσον πρέπει, ὅσο φτάνει· εἶναι ἀρκετά μορφωμένος - ἐξυπνος, - καθίσταμαι ἀρκετά, - δὲν ἦταν ἀρκετά μελετημένος· || ὑπερβολικῶς, πολὺ, μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὄρου ἀνοχής· ἀρκετά ὑπέερα, - ἀρκετά μὰς ζήλῳς· || ὄντι τοῦ πολὺ· εἶναι ἀρκετά κουτρός - πονηρός· || ὡς ἐπιφών. ἀρκετά! (= φθάνει πιά, πάσσει).

ἀρκετός-ή-όν (ν) μγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρκῶν, ὁ μὴ ἐπιδείξει ἐν τι νι ἢ πρὸς τι ἢ κατὰ τι, ὁ ἀποχρῶν, ὁ ἐπαρκῆς ἰούτε λειψός οὔτε περισσός·: Χρῆστ.Τσαν.ν. Ἀθην.3,113B ἄρτος ἀρτυόμενος γάλακτι ὀλίγω καὶ ἁλίῳ ἀρκετός, ἴωσ. Π13,6,3 ἀρκετὴν δύναμιν ἰέν συντάξει μετ' ἀπαρφ., Χρον.Μορ.Προοίμ.17 δὲν εἰμασθὲν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ ἀντισταθῶμεν, Σάρρ.μετρο.Ἐδρ. ἴππ.50 γιὰ τὴν τιμὴ μου μίαν ἐκδικήσῃ ἀρκετή· || ὁ ὅσος ἐπαρκεί, ὅσος φτάνει γιὰ κάτι· Ἀπολλ. Ἄντων.Α ἡ τοῦ βασίως πνεύματος μονὴ ἀρκετὴ εἰς ὑπόμνησιν, - εἶχον ἀρκετά πολυμαθία πρὸς ἀντίστασιν, - ἀρκετὸν εἰσέδημα πρὸς συντήρησιν· || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιόλογος, ὁ σημαντικὸς, ὁ ἱκανοποιητικὸς· ἐπήρα ἀρκετὴ(ν) προίκα - περιουσία(ν)· || ὁ οὐχὶ ὀλίγος ἐπὶ ποσότητος, ὁ οὐχὶ εὐάριθμος ἐπὶ πλήθους πρὸς·: ἀδανήσῃς διὰ τὴν ἐπισκευὴν ἀρκετά χρήματα, - εἰς τὴν διαλέξῃν ἦτο ἀρκετὸς κόσμος· 2) τοῦ οὐδ. ὡς οὐα. ἴππνοσομ. τοῦ ἐστὶ | τὸ μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὄρου ἀνοχής, κέλευον πού φτάνει πιά· ΚΔ Ματθ.6,34 ἀρκετὸν τὴν ἡμέραν ἢ κακία αὐτῆς· κ. μετ' ἀπαρφ.· ΑΠ9,749 ἀρκετὸν σὶνω αἰθεσθαι κραδίην· 3) ἀρκετός (τό) ἐπὶ πρὸς, ὁ ἐσπῶτ ἢ τοῖς ἄλλοις ἀρκῶν, ὀδ. ὁ χρήσιμος, ὁ εὐάρεστος· Πάπ. ἀρκετὸς γενεῶ· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐμπικρικῶς ἐπὶ ἰδιοτήτων πρὸς, ὁ ὑπερ τοῦ πρέπον ἢ τὸ σύνθετος· ἐκω ἀρκετὴν πονηρίαν, - με ἀρκετὴν φιλαρίαν, - με ἀρκετὸν στόμφον, - ἀρκετὴ ἀφηρημάσα - βλακεία· 5) δημ. τοῦ οὐδ. ἐνάρθρως μετὰ κτητ. ἄνωγ. ὡς οὐσ, τὸ προσοικῶν, τὸ πρέπον, τὸ ὅσον χρειάζεται· ἔφαγες τὸ ἀρκετό σου.

ἀρκετός ἐπίρρ. μγν. ἀρκοῦντως, ἰκανῶς, ἐπαρκῶς. **ἀρκευθάλασιν** (τό) νεώτ. τὸ ἐκ τῆς ἀρκευθού ἐξαγόμενον ἔλαιον.

ἀρκευθίτης (τό) μγν. ὁ ἐξ ἀρκευθίδων κατεσκευασμένος· 2) ἂν ἀρκευθίδος ὁ δι' ἀρκευθίδων ἀρωματισθείς· Διοσκ.5,46 ἀρ- οίνος.

ἀρκευθίνος-η-ον μγν. ὁ ἐκ ἢ δι' ἀρκευθού ἢ ἀρκευθίδων πηροποιημένος· Διοσκ.5,36 ἀρκευθίνος οἶνος· 2) ὁ ἐξ ἀγρίας ἐλαίας· ΠΔ Βασπλ.3,6,3 ἐπιούσθας θύρας ἐξ ἁλῶν ἀρκευθίνων· || ἢ ὁ ἐξ ἐλάτης· αὐτ.Παραλειπ.2,28 ἐξ ἁλῶν καδύρινα καὶ ἀρκευθίνα καὶ πευκίνα ἐκ τοῦ Λιβανίου.

ἀρκευθίς-ίδος (ή) κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς ἀρκευθίδος, κεδρόμηλο, κεδροκοκκικουτσο· Πλούτ. ἴπ.383 κ ἀρκευθίδων ἀμφοῖν, ὧν τὴν μὲν μίζονα, τὴν δὲ ἐλάττονα καλοῦσιν· 2) κ. νεώτ. ἢ ἀρκευθός· βλ. λ.· ΨΔιοσκ.1,75.

ἀρκευθίδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν λωραινθιδίων, παρασιτικῶς ἀναπτυσσόμενον ἐπὶ τῆς ἀρκευθίδου.

ἀρκευθός (ή) κ. νεώτ. γένος ἀκανθιδῶν θάμνων καλλωπιστικῶν τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων, περιχαιρόμενον καὶ πλειστος εἶδη τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος, δημ. κέδρος, ἀρδίσις ἢ ἀγρίο κυπαρίσι· Θεόδωρ.1,133 ἂ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκευθισαὶ κομμάσαι.

ἀρκευθί (ή) (ή) Ἐπιγρ. (λατ. αρεα) μγν. κ. ἀρκα θήκη, κιβωτός, ταμεῖον.

ἀρκευθί (ή) (2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν κτανιδῶν, ἀπαντῶν τὸν πλειστον εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

ἀρκευθί Ἦσ. «ὄψον Κρήτες τὴν ὑστρίχα». **ἀρκευθός** (τό) μγν., ὄρω. ἀρκαλός (Ἐπιγρ.) τὸ νεογνὸν τῆς παρδάλεως· Κολλιζ.2,ΑΙλ.Ζ17,47· || ἔτερον τὸ γένος παρδάλεως· αὐτ. πρθλ. ἀρκαλός.

ἀρκευθί Ἦσ. «ταχῶς». **ἀρκευθί** (ή) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογὲν μαλακίων τῆς τάξεως τῶν ἀσιφώνων με κόγχην ψοειδῆ.

ἀρκευθί (ή) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. ἀρκίσης τὸ ὄρυκτον μιλερρίτης βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. ὁ ἀρκυθέωρος βλ. λ., πρθλ. ἀρκευθί.

ἀρκευθί (ή) μσν. Εὐστ. Ὁδ.1535,15 «ἀρκαίλοι τὰ τῶν ἀρκτων ἤγουν ἀρκων νεογνά», πρθλ. ἀρκευθί, ἀρκευθί.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. ἀρκευθί, ἀρκευθί στρατιωτῆς ὀπλιμένουσ δι' ἀρκευθίου βλ. λ., ἀρκευθίου σφίγγος.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί (ή) δημ. ἡ διὰ ἀρκευθίου βολή.

ἀρκευθί (ή) δημ. τὸ ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. -ος -ον (Ἀρατ.74) ὁ ἀποκρούων, ἀποσοθῶν | τὸν κίνδυνον | ὀδ. ἀσφαλῆς, βέβαιος· ἴλ.Β 393 οἱ οἱ... ἀρκιον ἔσσειται φυγέσιν κύνας ἢ δ' οἰώνωσ (εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ διαφύγῃ τοὺς...), αὐτ. Ὁ 502 τῶν ἀρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἐσσωθῆναι (ἐν ἐκ τῶν δύο εἶναι βέβαιον ἢ νὰ... ἢ νὰ...), Ἡσίοδ. Ἐργ.501 τῶ μὴ βέβαιος εἶη ἰσφαλῆς πόρος βίω· 2) ἰκανός, ἀρκετός, ἐπαρκῆς· ἴλ.Κ 304 μισθός δὲ οἱ ἀρκιος ἔσται, Ἡσίοδ. Ἐργ.370 μισθός δ' ἀνδρὶ φίλω... ἀρκιος ἔστω, Θεόδωρ. 8,13 ἂ κεν ἄνιν ἀρκιον εἶη, Ὀππ.Κυν.3,185 δέμας ἀρκιος· 3) μγν. ὠφέλιμος, χρήσιμος· Νίκ.Ἐπιγρ.508 παντὶ γὰρ ἀρκία ἐστὶ· 4) μγν. ἐν πληθ.οὐδ. ἀρκαί (τά) φάρμακα, θεραπευτικά, γιστρικά· Νίκ.Ἐπιγρ.837 ἀρκία νεύουσιν.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

ἀρκευθί Ἦσ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀρκευθί, ἀρκευθί βλ. λ.

έρκοκάλαμο (τό) δημ. τὸ κοσμητικὸν φυτὸν ἐρίανθος ὁ ραβδένιος, ἀ. ἕφαρο, καλαμίθι, μαχισ-
ρίδα, σαμάκι.
έρκοκάνθος (ὸ) δημ. τὸ δηλητηριώδες φυτὸν ὑσοκίμαρος ὁ λευκός, ἀ. δάιμοναριά, δοντόχορτο.
έρκοκλήμα (τό) δημ. τὸ κοσμητικὸν φυτὸν κλη-
ματίς ἡ κίρρωθης, ἀ. ἀγριαμπελίνα, στρουθῖνος.
έρκοκολοκασιά (τό) δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν ἔρον τὸ διασκορβίζον, οὐτῖνος αἱ ἀμυλοῦχοι ρί-
ζαι χρησιμεύουσι πρὸς παρασκευὴν ἀλευρώδους
τινὸς ζύμης ἐδωδίου.
έρκοκουτά (ή) δημ. κ. -τσιὰ τὸ φυτὸν λάθυ-
ρος ὁ ἐτήσιος, ἀ. ἀγριοκουκκιά· 2) τὸ φυτὸν
ἀστράγαλος ὁ στενόφυλλος.
έρκολιά (ή) δημ. εἶδος ἀγρίας ἐλαίας, ἀ. κόστινος.
έρκολουθιά (ή) δημ. τὸ θαρνώδες φυτὸν ἀνά-
χυρις ἡ δύσσομος, ἀ. βρωμικλάδι, ἀτσόγερο· ἢ
ἀτσόγεραις (ὸ), ἀντραβάνια (ή).
έρκομουλιά (ή) δημ. ἡ ἀτίθιαρος, ἡ ζυφρὰ
ἡμίονος συγγ. μουλάρα ἀκαπίστρωτη· 2) μτφ.
περὶ νέας γυναικίδος, ἡ εἰς τὰ ἐρωτικά ἐκδοτος,
ἄσμενος, ἡ ἐρωτομανής· ὁ δίδιστ. καὶ νά 'ταν ποὺ
νά γίνονταν οἱ παπαδιές φοράδες | μὲ οἱ κόρες
τοῦς ἀρκόμουλες κ' ἐμεῖς ἀγοραστάδες.
έρκον 'Ἦσ. «σχολή» Μικεδόνες·
έρκοπιθήκος (ὸ) μτγν. εἶδος πιθήκου· Φιλο-
στόργ. 'Ἐκκ. 'Ιστ.3,11.
έρκοπουρνελιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν προύμνη ἢ
ἐμβολιαζομένη, ἀ. ἀγριοκορμηλιά, ἀγριοπουρ-
νελιά, ἀγριοδαμασκηνιά.
έρκοπους-οδος (ὸ) μτγν. ἡ πόα ἀδιαντος ἢ -ον (τό)
πολυτρίχι· Διοσκ.4,334.
έρκοπρασό (τό) δημ. τὸ φυτὸν κρόμμυον τὸ
στρογγύλον, ἀ. ἀγριοκρομμύδα.
έρκος (ὸ, ἡ) (1) μτγν. κ. μον. τὸ ζῶον ἄρκτος, ἄρ-
κούδα· ΠΔΒασ.4,224 καὶ ἰδού ἐξήλθον δύο ἄρ-
κοὶ ἐκ τοῦ δρυμοῦ, Αἰ.Ζ1 1,31, Εὐστ. 'Ιλ.1156,16 φελ-
λὸν ἐστὶ καὶ καλεῖ τὸν ἄρκτον ἄρκον· 2) τὸ πρὸς
βορρᾶν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος ἄρκτος, βορρᾶς·
'Ιπν.Διατ.2,48· 3) μτγν. ἄρκου σταφυλή τὸ φυ-
τὸν ἄρκοσταφύλος ἢ φαρμακευτικὴ· Γαλην.13,3.
έρκος (ὸ) (2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἀραχνουεῖδων, ἐχόν-
των ὀκτὰ ὀφθαλμοὺς κειμένους ἐπὶ δύο σειρᾶν
πρὸς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κεφαλῶδωρακος.
έρκος-ουσι (τό) ποι. τὸ ἀποκροῦον· 'Ἀλλ.67· κ. μετὰ
γεν.· αὐτ.15,4 ἄρκος ἰσχυρῶ βέλεις, σχολ. 'Οππ.
'Αλ.3,148 «ἄρκος δδόντων» ὡς ἀμυτήριον, ἀπο-
σδῆσις· 2) 'Ἦσ. «ἄρκεσμα, βοήθεια».
έρκοσης (ὸ) νεώτ. ὁ ἀρκόκης βλλ.
έρκοσηφαμίτης (ὸ) νεώτ. πετρογραφ. φαμί-
της περιέχων ἄφθονα ἀλκάλια,
έρκοσιφωνάρι (τό) δημ. τὰ φυτὰ βρῶμη ἢ
ἀγονος, βρῶμη ἢ γενειοφόρος καὶ βρῶμη ἢ ὑψηλή.
έρκοσκιλλιά (ή) δημ. τὸ φαρμακευτικὸν φυ-
τὸν σκίλλα ἢ παράλιος βλ. λ., σκιλλοκρομμύδα,
κουτσοῦπα, ἀσινιας (ὸ), ἀσκιλλα, ὑπότικας (ὸ).
έρκοσάλιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. (λατ.) χριστιαν-
ικὸς τάφος ἐσκαμμένος ἐντὸς ὑπογείου βράχου,
συνήθως πορώδους, ἥτοι ἐν κατακόμβῃ, καὶ ἐπι-
στεγαζόμενος ὑπὸ τῆρου διακοσμῆτου.
έρκοτρόφος (ὸ) μτγν. κ. μον. ὁ ἀρκοτρόφος βλλ.
έρκοφάριοι (οἱ) μτγν. (λατ.) οἱ τοξοποιοί· Λυδ.
Ρωμ.1,46.
έρκοῦα (ή) μsn. κ. δημ. ἡ ἄρκτος· Διγ. 'Ἀκρ.
1431 ἄρκοῦα δὲ ἡ θηλυκὴ μετὰ ἄρκοῦδοπούλου·
2) δημ. μτφ. χλευσάσι, ἡ μεγαλόσωμος καὶ δυσ-
εἰδὴς γυνή· 3) δημ. μτφ. ὁ μισάνθρωπος, ἀκοι-
νώνητος, ἀρεσκόμενος εἰς τὴν ἀπομύωσιν·
4) δημ. μτφ. ὁ τὴν ἐμφάνισιν βαρῆς καὶ ὀγκώ-
θης καὶ τὸν τρόπον σκαίος.
έρκοῦδάνθρωπος (ὸ) δημ. ὁ τὴν ἐμφάνισιν ὀγ-
κώθης· || ὁ λιαν ἀγροίκος.

έρκοῦδάνθρω (τό) δημ. εἶδος εὐμεγέθους ἀχλαδίου.
έρκοῦδης (ὸ) δημ. ὁ ἄρκοῦδιάρης βλλ.
έρκοῦδήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς
ἄρκτον· ἄρκοῦδήσιο τομάρι, - ἄρκοῦδήσια περ-
πατησιὰ | ἢ βαρεῖα καὶ ἀχαρισί· || ὁ ὄμοιος
πρὸς ἄρκτον· ἄρκοῦδήσιο μούτρο.
έρκοῦθι (τό) μsn. κ. δημ. κ. ἄρκοῦδοπούλου τὸ
μικρὸν τῆς ἄρκτου, ἢ μικρὰ ἄρκτος· Διγ. 'Ἀκρ.
1430 καὶ τότε ἐφθασεν ἐκεῖ ὀπου ἴσαν τὰ ἄρ-
κούδια, παροῖμ. νησιτικὸ ἄρκοῦθι δὲν χορεύει
(ὁ πεινῶν, ὁ ὑποφέρων ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ
ἐργασθῇ), - φέρνει τὰ 'λάφια ζωντανά, τ' ἄρ-
κούδια 'μερωμένα (ἐπὶ καυχησιολογῶν).
έρκοῦθιά (ή) δημ. δορὰ ἄρκτου, ἀρκτῆ· 2) ἡ
ἄρκοῦδογούνα βλλ.· 3) μτφ. χονδροειδὲς φέρ-
σιμον, σκαίος καὶ βάνασσος διαγωγῆ.
έρκοῦδιάζω δημ. ἀποκτὰ διαστάσεις ἄρκτου,
παραχονδραίνω.
έρκοῦδιάρης (ὸ) δημ. κ. ἄρκοῦδης θηλ. -τά-
ρισσα, πληθ. -ιάρηδες κ. -ιαραῖοι ὁ ἐκτρέφων
ἄρκτους καὶ περιάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς
χρηματισμὸν, ἀρκοτρόφος· || μτφ. ὡς ὑβριστι-
κὸν ἐπιθ. ἐπιφερόμενον κατὰ ἀνθρώπων βαναύ-
σων ὡς καὶ κατὰ αἰσθηθολογικῶν πατριῶν.
έρκοῦδιάρικος-π-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμό-
ζων εἰς ἄρκοῦδιάρην· 2) τὸ ἄρσ. ὡς οὐσα. εἶ-
δος χοροῦ, πρβλ. τῶαμικος, γασάπικος.
έρκοῦδίζω δημ. κ. ἄρκοῦδῶ μτφ. βαδίζω τε-
τραποδητῆ, μπουσουλῶ, ἰδίως περὶ τῶν νηπίων.
έρκοῦδισμα (τό) δημ. μτφ. τὸ βαδίζειν τετρα-
ποδητῆ, ἰδίως περὶ νηπίων.
έρκοῦδιστὰ ἐπίρρ. τετραποδητῆ, μετὰ τὰ τέσ-
σασα· τὸ παιδί πᾶει ἄρκοῦδιστὰ.
έρκοῦδέβατος δημ. τὸ φυτὸν σμίλαξ ἢ τρα-
χεῖα, οὐ ἢ ρίζα φαρμακευτικὴ, ἀ. ἀίλακι, ἀρκό-
βατος, σκυλόβατος, ἀγριοκίτσος, ἀρκέβατος.
έρκοῦδεότανο (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἄρκειον βλλ.
έρκοῦδεόγαιος (ὸ) δημ. ἡ παχεῖα καὶ πυκνόμα-
λος γαλή· 2) μτφ. ὁ μεγαλόσωμος καὶ σπιθα-
ρός, ἀλλ' ἄξεστος καὶ ἀπειρόκαλος ἀνθρώπος.
έρκοῦδογιάννης (ὸ) δημ. κ. ἄρκοῦδογιαννος
ὁ μισάνθρωπος, ὁ ἀκοινώνητος· || ὁ ἀγροίκος.
έρκοῦδογούνα (ή) δημ. γούνα ἢ ἐδέρματος
ἄρκτου, ἀ. ἄρκοῦθιά.
έρκοῦδογυφτός (ὸ) δημ. ὁ ἐπαγγελόμενος
τὸν ἄρκοῦδιάρην γύφτος· 2) μτφ. ὁ ἄξεστος,
ἀμόρφωτος καὶ ρυπαρός.
έρκοῦδέθοντο (τό) δημ. ὁ ὁδοῦς τῆς ἄρκτου
χρήσιμος πρὸς μαγεῖαν· Σάρρ. Αν.ΑΗ ἐν λ.
έρκοῦδοκτόνος ἀγον νεώτ. ὁ φονεὺν ἄρκτους.
έρκοῦδομήλα (τά) δημ. εἶδος ἀγριομήλων.
έρκοῦδομούτρο (τό) δημ. σκαπτή, ὁ ἔχων
μορφήν χονδροειδῆ καὶ δύσμορφον καὶ συνάμα
σκαίος καὶ βάνασσος.
έρκοῦδοπούλου (ν) (τό) μsn. κ. δημ. τὸ νεογόν
τῆς ἄρκτου, ἢ μικρὰ ἄρκτος· Διγ. 'Ἀκρ. 1431 ἄρ-
κούδα δὲ ἡ θηλυκὴ μετὰ ἄρκοῦδοπούλου.
έρκοῦδοπούναρο (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἐλαιό-
προυνος ὁ δέξυφυλλος, ἀ. λαῦρος, λιόπρινος, μη-
λοπούναρο.
έρκοῦδοσκιτισμένος-π-ο δημ. ὁ ὑπὸ ἄρκτου
σχισθεῖς, φουθεβεῖς· συνθῆ. ἐν κατάρρα κατὰ ζῶων·
μωρ· τ' ἄρκοῦδοσκιτισμένο (ἢ κ. πού νὰ γίνῃ) |
μοῦ 'φαγε ὀλα τὰ βλασάτρια.
έρκοῦδοσηλιά (ή) δημ. φωλεὸς ἄρκτου.
έρκοῦδοσμάρο (τό) δημ. τὸ τομάρι τῆς ἄρ-
κούδας, ἡ δορὰ, τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου· παροῖμ.
ἀκυνήγητες ἢ ἄρκοῦδες καὶ πουλάει ἄρκοῦδο-
τόμαρα (ἐπὶ ἀνοήτως αἰσιοδόξων).
έρκοῦθούρα (ή) δημ. τὸ φυτὸν ὑπερικὸν τὸ
ὀβλιν, ἀ. ἀγούθουρα, ἀγούθουρας, σκυλότριφα,
θερμώχορτο, τσέρφα.

άρκουδα-άω δημ. άρκουδίω βλλ. **άρκουσφιτης** (ό) νεώτ. γεωλ. άρκυτάν άμάλαγαι άργύρου και ύδροργύρου. **άρκουλα** (ή) δημ. μέγα κιδώτιον, έν ώ φυλάσσονται τα γενήματα υπό τών χωρικών, πρβλ. άρκα. **άρκουμαίνω** δημ. κ. μέσ. -ομαι | έκ μεταγρμματος | άκουρμαίνωμαι βλλ. **άρκούντως** έπίρρ. κ. νεώτ. κ. άρκεόντως ίκανώς, άρκετά, έπαρκώς : Αλαχ.Χο.892 τώδε δ' άρκούντως έχει | είναι άρκετόν, άρκει, φθάνει | Εύρ. Ρήσ.449 άρκούντως θρασύς, Άριστλ.ΗΝικ.1102 α 27 άρκ- λέγεται, Ξεν.Ίηπ.3,12 άρκ- ποδώκης, - άρκούντως εύθυμος, - άρκούντως πλουσίος' πρβλ. άρκετός κ. άρκετά. **άρκούφθαλμος** (ό) είδος θάμνου, τό χρυσόγονον βλλ. : Διοσκ.4,56. **άρκούφωτον** (τό) είδος φυτού, τό βήχιον βλλ. : Διοσκ.3,116, δ. χαμαιεύκη, χαμόλευκα. **άρκούχειρ-χειρος** (ό,ή) μτν. αντί άρκτόχειρ βλλ. : Άρτεμίδ.5,49 άρκούχειρ γεγονένα. **άρκταία** (ή) θυσία τελούμενη εις την θραυρωνίαν Άρτεμίδα υπό παρθένων Ήσ. « τό τών άρκτηευομένων παρθένων τελετή, άρκτηίως δέ τό καθιερούν ». **άρκταίος-α-ον** μτν. κ. νεώτ. | μτν. κ. άρκτηίος | ό τής άρκτου : Γαλ.12,399 άρκτηίως στέατι' || νεώτ. κ. ό του άστερισμού τής άρκτου. **άρκτηίος-α-ον** μτν. ό τής άρκτου, άρκτηίος βλλ. **άρκτηον** πρέπει τις ν' άρχη, να κυβερνά : Ισοκρ. 4,10 ου τών άλλων αύτός άρκτηον άλλα πολυ μάλλον Όρχομενίους φόρον οίστόν 2) πρέπει τις ν' άρχηται, να ύπακούη | δ. έρμ. πρέπει τις ν' άρχη : Σοφ.ΟΤ 628, ΟΙ. άρκτηον δ' όμως ΚΡ. ουτο κακώς γ' άρχοντος 3) πρέπει ν' άρχιση τις, να κήρη άρχην : Σοφ.ΑΙ.853 άλλα άρκτηον τό πράγμα σύν τάχει τνι, Πλάτ.Τίμ.48 β πάλιν άρκτηόν άπ' άρχης' || κ. νεώτ. : ποθεν άρκτηόν; από που ν' άρχίωσ, **άρκτηυς** περι παρθένων, ύπηρετώ ώς άκτρος βλλ. δ. : Σουίδ. έφηφίσαντο Άθναίοι μη πρότερον συνοικίεσθαι άνδρι παρθένον, ει μη άρκτηύσει τή θεώ' || κ. μέσ. -ομαι κατά την αύτην σημ. : σχολ. Άριστφ.Λυσ.645. **άρκτι** Ήσ. « ή τής άρκτου δορά » : Άναξανδρ. 65 άρκτι, λεωντή, πορδαλή, **άρκτιρία** άμφ. λ. έν Εύρ.άπ.698 λαδών βράκη άρκτήρια τύχης | Διοδ. έλκτήρια |, **άρκτία** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος φυχών έτεροκέρων λεπιδοπτερών τής όμοιογενείας τών άρκτιδών, **άρκτιβία** (οι) νεώτ. ζωολ. όμοιογένεια ζώων θηλασικών έχόντων σώμα όγκώδες, τής τάξεως τών σαρκοβόρων άρκακτικών. **άρκτιθεύς** (ό) νεώτ. τό νεογόν τής άρκτου. **άρκτιβία** (οι) νεώτ. ζωολ. όμοιογένεια έντόμων λεπιδοπτερών τριχωτών με κεφαλήν καταλήγουσαν εις ρύγχος προδοσικδοειδές. **άρκτικονατολικός-ή-όν** νεώτ. βορειοανατολικός βλλ. **άρκτικονατολικώς** έπίρρ. νεώτ. βορειοανατολικώς βλλ. **άρκτικοδυτικός-ή-όν** νεώτ. βορειοδυτικός βλλ. **άρκτιβοδικός** έπίρρ. νεώτ. βορειοανατολικώς βλλ. **άρκτικός-ή-όν** (ι) (άρκτος) κ. νεώτ. ό κείμενος πρός άρκτον, βορράν, ό βόρειος, δ. άρκτικός : Άριστλ.Κόσμ.392 α 3 άρκ- πόλις, Ίηπαρχ.1, 76 άρκ- κύκλος | ό παράλληλος κύκλος τής ούρανίου ή γήνης σφαιρας ό περικλείων την βορείαν ή άρκτικήν ζώνην | κ. συγγρ. -ώτερος άπ' τόπων, ό πλειότερον πρός βορράν κείμενος : Στράβ.1,12' κ. ύπερόθ. -ώτατος : αυτ.1,1,6' 2) μτν. άστρον. άρκτική(οί) τός ούσ. αί βόρειοι άστερισμοί : Στράβ.1,1,2' 3) νεώτ. γεωγρ. άρκτική χώραι ή άρκτίς (ή)

πασαι αι χώραι αι κείμεναι έν τη βορείη πολική ζώνη 4) νεώτ. άστρον. άρκτική ζώνη (ή) ή μεταξύ του βορείου πόλου και του άρκτικού πολικού κύκλου τής γής ή τής ούρανίου σφαιρας περιλαμβανομένη σφαιρική ζώνη 5) νεώτ. ζωολ. άρκτική περιοχή (ή) ή φυχρά περιοχή ή περιλαμβανουσα τής χώρας τών κειμένων μεταξύ βορείου πόλου και τής ζώνης τών δένδρων 6) Πάπ. ό άνήικων ή άναφερόμενος εις την μεγάλην Άρκτον : Πάπ. δύναμις άρκτική. **άρκτικός-ή-όν** (2) (άρχομαι, άρχην ποιούμαι | κ. νεώτ. ό άρχόμενος, έν άρχή εύρισκόμενος, άρχικός : Δημήτρ. Ερμ.56 άρκ- τεθείς σύνδεσμος, Άπολλ.Δισκ.Συντ.28,19, Ήφαιστ.1 άρκ- συλλαβή, -άρκτικά γράμματα || νεώτ. γραμμ. άρκτικοί χρόνοι (οι) ό χρόνοι του ρήματος, έξ έν σχηματίζονται οι λοιποί, ήτοι ένόςτ., μέλλ. κ. παρακ. τής άρχαίας έλληνικής γλώσσης 2) μτν. μετά γεν. ό δι' ου άρχί(ζει) τι, ό παρέχων άφορμήν, ό προκαλών : Γαλ.17(21),299 άρκτικός πυρετού. **άρκτικός-ή-όν** (3) (άρχω) μτν. κ. νεώτ. ό ρέπων εις τό άρχην, ό θέλων να άρχη, να επιδύλλεται, δεσποτικός. **άρκτικός** έπίρρ. νεώτ. πρός άρκτον βορείως. **άρκτιον** (τό) μτν. κ. νεώτ. τό φυτόν κόνουζα ή πάλλευκος, τό φυλλόχορτο ή γκρεμνόχορτο : Διοσκ.4,105, Νικ.Θηρ.480, Πλίν.Φι 27,33' || νεώτ. βοταν. τό φυτόν άρκειον βλλ. **άρκτιος-ον** μτν. ποι. ό άρκτικός, ό βόρειος : Νόνν.Δ 38,329 άρκτια ζώτα βορρος. **άρκτιβίς-ιδος** νεώτ. ζωολ. σαρκοφάγον ζώον τής όμοιογενείας τών άρκτιδών. **άρκτοανατολικός-ή-όν** νεώτ. επί τόπου ή άνέμου, βορειοανατολικός βλλ. **άρκτοανατολικώς** έπίρρ. νεώτ. βορειοανατολικώς βλλ. **άρκτογαια** (ή) νεώτ. περιήληπ. π. ζωολόγοις ώς ονομασία τών τεσσάρων γεωγραφ. περιοχών νεοαρκτικής, παλαιοαρκτικής, αιθιοπικής κ. άντατολικής. **άρκτοθερμα-ατος** (το) νεώτ. τό δέρμα τής άρκτου, άρκτή, άρκουδοτόμορο. **άρκτοθευς-οντος** (ό) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικών άπολειθωμένων τής οίκογεν. τών πρ- κκουσιδών. **άρκτοδυτικός-ή-όν** νεώτ. ό βορειοδυτικός βλλ. **άρκτοδυτικός** έπίρρ. νεώτ. πρός τό βορειοδυτικόν σημειόν του όρίζοντος. **άρκτοειδής-ους-ές** (ή) μτν. κ. νεώτ. ό πρός άρκτον όμοιος : Ωριγ.Κέλα.1,654 β τόν Θυαυθαδωθ έφασκεν είναι τόν άρκτοειδή. **άρκτοζέφυρος** (ό) νεώτ. βορειοδυτικός άνεμος. **άρκτοκέφαλος** (ό) νεώτ. ζωολ. ή ώταρία βλλ. **άρκτοκήτος** (ό) νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων του άβροσισματος τών ημιπίθηκων τής οίκογενείας τών λεμουριδών. **άρκτοκόμφορος** (ό) νεώτ. βοταν. τό φυτόν άρκοστάφυλος βλλ. ή φαρμακευτική. **άρκτοκέμος** (ό) νεώτ. ό έκτρέφων άρκτους, άρκτητρόφος, άρκοδιάρης βλλ. **άρκτοκορς-εως** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων ημιπτερών τής οίκογενείας τών κόρων. **άρκτοκύων-κυιος** (ό) νεώτ. παλαιοζ. γένος σαρκοφάγων θηλαστικών τής οίκογεν. τών κρεαδοθητιδών, άπαντών έν άπολιθώσει, ζήσαν κατά την ήώκαιον εποχήν. **άρκτάλιθος** (ό) νεώτ. άρκτηολ. είδος ζεολίθου περιέχοντος άσβεστιον και μαγνήσιον. **άρκτομαχία** (ή) νεώτ. ή μάχη άρκτων. **άρκτομορφος-ον** μσν. ό έχων μορφή άρκτου, άρκτοειδής : Ζέτζε.Λυκόφωρ.481. **άρκτομυς-υος** (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών τρωκτικών τής οίκογενείας τών σκίουριδών.

άρκτοπιθήκοι {οι} νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια πιθήκων, τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἔχοντων, πλὴν εἰς τὸν ἀντίπορον, **δυνας ἀρκαπτικοῦς**.
άρκτοπολικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ τοῦ βορείου πόλου: ἀρκαπολικὴ χώρα.
άρκτοπέλιος {ὁ} μιν. ἐπωνυμία τοῦ θεοῦ ἐκ τῆς ἀρκτοῦ καὶ τοῦ πόλου: Θεόδ. Λάσκ. 766.
άρκτος {ἡ} μιν. κ. νεώτ. τὸ ζῷον ἄρκτος, ἡ ἀρκουίδα: Ὁδ. Λόβι ἀρκτοί τ' ἀγρότεροι τε αὐεῖς χαροποι τε λέοντες, Ὑμν. Ἐρμ. 223, Ἡρ. 4, 191' | ἀρκτος {ὁ} ὡς ἄρκ. | Ἀριστλ. Χρωμ. 798 α 26 {ἀμφ.} | νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οικογεν. τῶν ἀρκτιδῶν τῆς τάξεως τῶν ἀρκαπτικῶν, ἐν οἷς ἀρκτος ἡ κοινὴ ἡ καστανόχρους ἔχουσα τρίχωμα καστανόχρου, σῶμα οὐκ ὀρθῶς καὶ πέλματα ποδῶν γυμνά, δεκτικὴ ἐξημερώσεως καὶ ἀσκήσεως τινος ἄρκτος ἡ λευκὴ ἡ πολικὴ ἔχουσα σῶμα οὐκ ὀρθότερον τοῦ τῆς κοινῆς καὶ τρίχωμα λευκόν, διατιμωμένη εἰς τὰς πολικὰς χώρας. 2) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἀρκτοῦ, ἁ. ἀμαξία: Ἰλ. Σ 487 ἀρκτον θ', ἦν καὶ ἀμαξάν ἐπίκλησιν καλέουσιν, Σοφ. Τραχ. 131 ἀρκτον στροφοδὸς κέλευθαί, Ἡρ. 5, 10, Ἀρατ. 27' | μιν. κ. νεώτ. ἄστρον. μεγάλη ἀρκτος {ἡ} ἀστερισμὸς ἐξ ἐπτά κυρίων ἀστέρων παρὰ τὸν βορείον πόλον: Στράβ. 2, 5, 36' | μιν. κ. νεώτ. ἄστρον. μικρὰ ἀρκτος {ἡ} ἀστερισμὸς παρὰ τὴν μεγάλην ἀρκτον ἐξ ἐπτά ἐπίσης ἀστέρων, οὗ ὁ ἀκραίος ἀστήρ τῆς οὐράς εἶναι ὁ βόρειος πολικὸς ἀστήρ: Στράβ. 2, 5, 35' 3) κ. νεώτ. ὁ βόρειος πόλος, ὁ βορρᾶς: Ἡρ. 1, 148 χώρα Ἰρός, πρὸς ἄρκτον τετραμύρους, Εὐρ. Ἡλ. 733, Πλάτ. Κριτ. 1, 118B' 4) ἕτερα ἀρκτος {ἡ} ὁ νότιος πόλος: Ἀριστλ. Μετ. 362 α. 32' 5) ἀρκτος {ὁ} παρθένος ἐν Ἀθήναις καθιερωμένη ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔτους τῆ Ἀρτέμιδι ἢ Ἀρχηγέτιδι καὶ θύοισα ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Βραυρωνίων: Εὐρ. Ὑφιν. ἀν. 57, Ἀριστοφ. Λυσ. 645 κῆτ' ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἀρκτος ἢ βραυρωνίας: ὁ εἶδος θαλασσοῦ καρκίνου: Ἀριστλ. Ζ 1 549 ἄ 23' 6) μιν. ἀρκτοῦ δένδρον τὸ φυτὸν ἀκτὴ βλ. κ.: Ψ Διοσκ. 4, 173.
άρκτοστάφυλος {ἡ} νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, περιλαμβάνον ἄμυρους συγγενεῖς τῶν κομάρων, τῆς οικογενείας τῶν βρεικιωδῶν | ἀρκτοστάφ. ἡ φαρμακευτικὴ θάμνος Ἰθαγ. τῆς Εὐρώπης, οὗ τὰ φύλλα φαρμακευτικά, δεφικά καὶ βαφικά.
άρκτοτίθρα {τὴ} νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν συνθέτων.
άρκτοτρόφος-ον κ. ἀρκατόρφος μιν. κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτρέφων ἀρκτοῦς: Προκ. Μυστ. 9' | νεώτ. εἶδ. ὁ περιάγων ἀρκτοῦς εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς ἐπὶ θεάματα χρηματισμῶν, ὁ ἀρκουιδόφρος.
άρκτοῦρος {ὁ} {ἡ} κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ τὴν ἀρκτον φυλάττων, ἀρκατοφύλαξ, ὄνομασια ἀστέρος παρὰ τὴν μεγάλην ἀρκτον: Ἡσ. Ἐργ. 566 ἀρκατοῦρος προλιπών ἱερὸν βόον ὤκεανοντο, Σιμπλικ. Οὐρ. 462, 30 τήρησας διὰ τοῦ στερεοῦ ἀστρολάβου τὸν ἀρκατοῦρον· 2) μετωνυμ. ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, καθ' ἣν ἡ ὀφθαίτη ἐπιτολῇ τοῦ ἀρκατοῦρου, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ: Σοφ. Οἴ 1137 ἐξ ἄρκος εἰς ἀρκατοῦρον, Θουκ. 2, 78 ἀρκατοῦρον ἐπιτολαί.
άρκτοῦρος {ὁ} {ἡ} νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων, ἔχοντων τὰ τέσσαρα πρῶτα ζεύγη τῶν ἀκρων νηκτικῶν, τῆς οικογενείας τῶν ἰσοπόδων.
άρκτοφύλαξ {ὁ} ἐπὶ ἀστέρος, ἁ φυλάττων τὴν ἀρκτον, ἁ ἀρκατοῦρος βλ. λ.
άρκτοφύλας {τὰ} μιν. τὸ ἀπόκρονον ὡς ἡ ἀρκτος τῆρεῖ τὴν φύλαξ, τὸ καταφυγόν: Μιχ. Ἀποστ. 4, 40, Αἰλ. Ζ 1 63' ἐντεῦθεν τοι κέκληται τῇ ἀρκτφ φύλαξ τὸ πάθος.
ἀρκατοχειρ-χειρὸς {ὁ} {ἡ} μιν. ὁ ἔχων χειρᾶς ὁμοίας πρὸς πόδας ἀρκτοῦ: Ἀρτεμίδ. 5, 49 εἶδ' ἔξ τῆς. ἀρκατοχειρ γεγονέναι | δ. γρ. ἀρκατοχειρ |

ἀρκατοῦρος {ὁ} μιν. κ. νεώτ. τὸ νεογόν τῆς ἀρκτοῦ, τὸ ἀρκουιδόπουλο, ἀρκουίδι, ἀρκουίδακί: Πολυδ. 5, 15 ὁ καλεῖται τὰ τῶν ἀρκτων ἔχουσα ἀρκατοῦροι, πρβλ. ἀρκίλος, ἀρκυλλος.
ἀρκατοφῶς-α-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀρκτοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρκτον: Νόνν. Δ 2, 44 ἀρκατοφῶς γενέσασιν· 2) ἐπὶ τόπων, ὁ πρὸς ἀρκτον κείμενος βόρειος: Διον. Περ. 519, Λιβῶν. Λογ. 59, 128 ἀρκατοφῶς | ἀρκατοφῶς {τὰ} ὡς οὐσ. αἱ ἀρκατικοί, βόρειαι χώραι: Λουκ. Ἐπισκ. 5.
ἀρκαυία Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ. ἐπιθ. τῆς Ἐκάτης.
ἀρκαυλλος {ὁ} σχολ. τὸ νεογόν τῆς ἀρκτοῦ σχολ. Ὅππ. Ἄλ. 2, 248, πρβλ. ἀρκίλος.
ἀρκαυλον Ἡσ. «δίκτυον».
ἀρκαυα Ἡσ. «ἀρκίς ὑπὸ Περγαίων».
ἀρκαυον {τὸ} Ἡσ. «ἀρκαυα δίκτυα, λῖνα».
ἀρκαυστασία {ἡ} ἡ ἀρκαυστασία βλ. λ.
ἀρκαυστάσιον {τὸ} τὸ ἀρκαυστάσιον βλ. λ.
ἀρκαυρία {ἡ} νεώτ. ζωολ. γένος μυζομοκίτων, ἀναπτυσσομένων ἐπὶ πρῶτον ἔθλων.
ἀρκαυς-υος {ἡ} αἰγ. πληθ. -υας κ. -υες ΕΜ «ἀρκυς δίκτυον ἀρκαυτικόν κ. γεν. θήρατρον, οἶον πάγη, δόκανον» Ἡσ. «ἀρκυς, μεσάγκυλον, ἀρκαυα δίκτυα, λῖνα»: Ἀριστοφ. Λυσ. 790 ἐλαγοθήρει πλεξάμενος ἀρκυς, Πλάτ. Νόμ. 7, 824 ἀρκυσι τε καὶ πάγαι, Ξεν. Κυν. 6, 5 τὰς δὲ ἀρκυς ἰστάτω ἀμφὶ δρόμου, Πολύδ. 15, 21, 6 τὰ ζῶα ἐν διακυρτοστίῃ περὶ τὰ δαίματα τὰς ἀρκυς· 2) μτφ. ἐπὶ προσώπ., ἡ ἐνέδρα, ἡ διὰ δόλου, ἀπάτης ἡ ἀπαγίς, ἡ ἐπιβουλὴ: Αἰσχ. Πέρσ. 99 φιλόφρων γὰρ παρασάειν βροτὸν εἰς ἀρκυακ' ἄτα, Εὐρ. Μήδ. 1278 ὡς ἐγγύς ἦδη γ' ἄσπην ἀρκύνων ἕψουσι· | συνεκδ. κ. ὁ τῆς ἐπιβουλῆς ἀρκαυς: Αἰσχ. Ἄγ. 1116 μάλ' ἀρκυακ' ἔξνευκος, ἁ εὐναίτια φόνου 3) λεπτὸν δίκτυον συγκρατῶν τὴν κόμην, ἐν γρ. παρὰ γυναῖκι: Ἡσ. «γυναικεῖος κεκρύφαλος».
ἀρκαυστασία {ἡ} μιν. κ. ἀρκαυστασία σειρά ἐστημένων ἀρκαυτικῶν δικτύων: Ξεν. Κυν. 6, 6 ἦπτον κωλύει πρῶτ' ἀρκαυστασίας.
ἀρκαυστάσιον {τὸ} κ. ἀρκαυστάσιον ὁ τόπος ἐν ᾧ εἶναι ἐστημένα τὰ δίκτυα: Ξεν. Κυν. 6, 6 ἐάν ἢ πλησίον τὸ ἀρκαυστάσιον.
ἀρκαυστατος-η-ον ὁ ἐστημένος ὡς ἀρκυς, ὡς δίκτυον {δ. ἐρμ. ὁ δίκτυα στήμων}: Εὐρ. Ὅρ. 1421 τοῖς δ' ἐς ἀρκαυστάτων μηχανῶν ἐμπλέκειν παῖδας· 2) τὸ οὐδ. πληθ. ἀρκαυστατὰ ἐπὶ χώρος περιβαλλόμενος πανταχόθεν ὑπὸ δικτύων: Σοφ. Ἡλ. 1476 ἐν μέσοις ἀρκαυστάτοις πάπυξ' ὁ τλήμων.
ἀρκαυτῶν {οι} μιν. {λατ.} οἱ τοξόδοι.
ἀρκαυρός ὁ φυλάττων, ἐπιθλέπων τὰς ἀρκυς, τὰ θηρευτικὰ δίκτυα: Ξεν. Κυν. 6, 5 τὴν δὲ στολήν ὁ ἀρκαυρὸς ἔξειτω.
ἀρκαυρῶ-ῶν δ. γρ. ἀρκαυρῶ ἰσάμενος παρὰ τὸ δίκτυον κατασκοπεύω τὴν ἀγρῶν, ἐνεδρεύω, παραμονεύω: Αἰλ. Π 1, 2 καὶ ἡ μὴ ἀρκαυρεῖ πάνα σφῶδ' ἀτρεμμοῖσα | ἐπὶ ἀρχίνης: 2) μτφ. μετὰ προσοχῆς ἐποπιτεύω, παραφυλάγω: Εὐθ. 313' | κ. μέσ. -οῦμαι: ΕΜ «ἀρκαυρεῖσθαι, φυλάττειν τὰς ἀρκυς» ἀλλὰ π. Ἡσ. «ἀρκαυρεῖσθαι, φυλάσσεσθαι»·
ἀρκαῦ-ῆ κ. νεώτ. κ. θημ., μέλλ. -ῆσω, ὄφρ. ἤρκεσα, ὄφρ. κ. δημ. ἤρκεσα, μέσ. ὄφρ. ἤρκεσάμην, παθ. ὄφρ. ἤρκεσθην, δημ. ἀρκεστίκη, παρακ. ἤρκεσμαι ἀποκρούω, ἀποσοθῶ, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω | πρβλ. λατ. arceo: Ἰλ. Ζ 16 ἤρκεσε λυγρὸν δαίμονα, Σιμων. 101 {ἐν ΑΠ 7, 257} παῖδες Ἀθηναίων. ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην, Σοφ. Αἴ. 727 ὡς οὐκ ἀρκεῖσι τὸ μὴ οὐ. . . θανεῖν | δὲν θὰ ἐπεμακρύνω τὸν θάνατον | Εὐρ. Ἡλ. 1300 πῶς οὐτε θεῶ. . . οὐκ ἤρκεσσαν κίρρας μελάθροις; 2) μετὰ ἡ ἀνευ δοτ. ὑπερασπίζω, προστατεύω, προστατεύω: Ἰλ. Ο 529 πυκινὸς δὲ

ἀνθοφόρον ἔρμα || νεώτ. φρ. ἄρμα τῶν ἀπόκρεω, - ἄρμα τοῦ Κερναβάλου τοῦ κατὰ τὰς ἀπόκρεω ἐπιδικτικῶς μεκοσμομένου μέγα ὄχημα, ἐφ' οὗ παρελαύνει ὁ Κερναβάλος βλ.λ. 9) νεώτ. ἄλλοτε ἐν τῷ πολ. ναυτ. ὁ κιλίβιας τοῦ πυροβόλου' || νεώτ. ναυτ. ὁ κιλίβιας τοῦ πυροβλητικῆς σωλήνος· 10) νεώτ. στρατ. ἄρμα μάχης τεθωρακισμένον αὐτοκίνητον ὀλισθημένον διὰ πυροβόλων καὶ πολυβόλων καὶ ἔχον ἀντὶ τῶν ἀνέμων ἀλύσιμα ἄλυσια, ἄ. τάνκ | πλῆθ. τάνκς· || ἄρματα ἀσυρμάτου τὰ μὴ ἔχοντα ὀλισμὸν, ἀλλ' ἀσύρματον καὶ περιστέρως, χρησιμεύοντα δὲ πρὸς συνεννόησιν μεταξὺ τῶν μαχομένων μονάδων πεζικοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων διοικήσεων αὐτοῦ.

ἀρμάδα (ἡ) μιν. πλῆθος ἐνόλων· || μιν. καὶ νεώτ. καὶ δημ. | Ισπαν. | μέγας στόλος· ἡ ἄηττος Ἰσπανικὴ ἀρμάδα· || νεώτ. κ. δημ. ἴδιος σκαπτικὸς στόλος ἀνίσχυρος διὰ τὴν λαλιότητα τῶν σκαφῶν καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ προσωπικοῦ του· ἡ τούρκικη ἀρμάδα.

ἀρμάδι (τό) δημ. ἐρείπιον, ρημαδί, ρημαδιακό.

ἀρμαδιακός-ιά-ὸ δημ. ρημαδιακός, ἐγκαταλελειμένος, ἔρημος, ἐρειπιώδης· || τὸ οὐδ. ἀρμαδιακά (τό) ὡς οὐα. ἔρημος οἶκος, ρημαδιαζόμενος σπήτι· δ.τραγ. καὶ οὐ, βρέ μαῦρε νιόγαμπρε, σῦρε στ' ἄρμαδιακό σου.

ἀρμαδιλλίδιον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων ἰσοπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν ὄνισκιδῶν.

ἀρμαδιλλός (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων ἰσοπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν ὄνισκιδῶν.

ἀρμαθούρα (ἡ) δημ. | Ιταλ. | ἐν τῷ ναυτ. ἡ σκαλοδόκι βλ.λ.

ἀρμάζω δημ. ἀρμάζω πρὸς γάμον, ὑπανδρεύω, νυμφεύω· δ.τραγ. μάννα, νά τὴν ἀρμάσωμεν τὴν Ἀρετὴ τὰ ξένα.

ἀρμάθα (ἡ) δημ. ὄρμαθος, ἴδια ἐπὶ κορπῶν· Κρυστ. Καλόγερος ΣΤ 93 κι' ἀρμάθες σάν ὁ Χάροντας στ' ἀσκέρια τοῦ θούρ σέρνει, - μιὰ ἀρμάθα σὺκα, - ἀρμάθα ἀπὸ φλουριά· || εἶδ. ἐπὶ φύλλων κληνοῦ ζηραιομένου εἰς τὸν ἥλιον.

ἀρμάθι (τό) δημ. ἀρμαθιά βλ.λ.

ἀρμαθιά (ἡ) μιν. κ. δημ. κ. ἀρμάθα βλ.λ.· Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 17 εἰδείξε αὐτὴ μίαν ἀρμαθιάν ὀρθὴ εἶχεν ἐνενηντα ὀκτῶ δακτυλῖδια.

ἀρμαθιάζω μιν. κ. δημ. συνέριος ἐξ ὄρμαθός, κίμων ἀρμαθιές· Κρυστ. Χιονοῦρα 4 κι' ὄλο ἀρμαθιάζει τὰ φλουριά καὶ τὰ μαργαριτάρια· || βέτω, προσθέτω τι εἰς τὸν ὄρμαθόν· Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 17 μίαν ἀρμαθιάν.. εἰς τὴν ὁποίαν ἀρμαθίασε καὶ ἔκεινα τὰ δύο· 2) μτφ. ἐπὶ ὀμιλοῦντος ἡ γράφοντος, ἀφροντίτως, ἀνοήτως ἐκφράσσει μίαν διὰ σωρείας λέξεων, φράσεων, στίχων κττ.· ἀρμαθίασε ἕνα σωρὸ γνωμικὰ στὸ λόγο του· 3) μτφ. ἐπὶ ἐπαγγελιῶν ἡ ὑποσχέσεων, σωρηδὸν ὑπόσχομαι· κ. ἐν ἄ. παροπλησίαις χρ.

ἀρμαθίασμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀρμαθιάζω βλ.λ.

ἀρμαθόσεμα (τό) δημ. δέμα ἐξ ὄρμαθῶν φύλλων κληνοῦ· || γεν. δέμα ἐξ ὄρμαθῶν, οἶον σταγύων, σανοῦ κττ.

ἀρμαθός (ὸ) δημ. ἔρμαξ, σωρὸς λίθων.

ἀρμακιάζω δημ. κατεριπῶ, μεταβάλλω εἰς σωρὸν λίθων, εἰς ἀρμακά, ἐπὶ τοίχων.

ἀρμακιάς Ἡσ. «στοάς».

ἀρμαλά (ἡ) κ. ἄρμαλα μτγν., νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν πήγανον τὸ ἀγριν, ἡ πήγανον ἡ ἄρμαλα, δημ. ἀγριοπήγανον, κολλιὰ, ἠμομπόλα, χρῆσιμον κυρίως ὡς βαφικόν· Διοσκ. 3,46· || παρὰ τοῖς Ἀραβ. τῆς Συρίας, τὸ φυτὸν πήγανον τὸ κηπαῖον· Ψάδιοσ. 3,45· ἄ. ἄρμαρα βλ.λ.

ἀρμαλακία (ἡ) δημ. ἄλμη, ἄρμαρα· μάξ ἐφαγε τὰ χερὰκια μας ἡ ἀρμαλακία στὶς ἀλυκῆς.

ἄρμαλία (ἡ) Πάπ. ἄρμαλιά βλ.λ.

ἄρμαλιᾶ (ἡ) ἰων. -ἡ τροφή Ἡσ. «παρὰ τὸ ἀρμάζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη», ΕΜ «παρὰ τὸ ἀρεῖν τὰ σώματα, ἡ ὅτι δίκην ἄρματος φέρει τὰ σώματα» | ἐκ τούτου κατὰ Κρασην τὸ ἀρμαρίον· Ἡσίοδ. Ἐργ. 560 ἄρμαλινὸν δατέασθαι, Θεοκρ. 16,35 ἄρμαλινὸν ἔμμνον· || ζωοτροφία τοῦ πλοίου· Ἀπολλ. Ρ. 1,393.

ἄρμαλός (ὸ) δημ. τρίχες ἰππείου, αἰτίνες ὀρεκόμεναι καὶ δυνόμεναι ἀποτελοῦσι τὴν ὄρμιν τῶν ἄλιέων, τὴν βόλτα.

ἄρμαλωμα-θωμα Ἡσ. «ἠρμαλωσαστο· συνέλθε». **ἄρμαμαξία** (ἡ) κ. νεώτ. ὄρμαξ ταξιδίου παρὰ πέρσαις κεκαλυμμένη· Ἡρ. 7,41, Ἀριστοφ. Ἀχ. 60 ἐφ' ἄρμαμαξῶν μαλοθικῶς κατακείμενοι, Ξεν. ΚΠ3, 1,40 ἀναδάντας ἐπὶ τὰς ἄρμαμαξας σὺν ταῖς γυναιξίν.

ἄρμαμενάρειον γλωσσ. μιν. | Ιταλ. | ἀποθήκη, ὄπλων, ὄπλοστασίον.

ἄρμαμεντρον (τό) μιν. | Ιταλ. | ὄπλων· ΨΚωδῶν. 217,4· ὄπλιμος.

ἄρμην ΕΜ 146,42 «.. σημαίνει τὸν πόλεμον τῆ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ, ὡς φησι Παλαμίδης Ἰστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγόν».

ἄρμανθία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκαλλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν πολυφθαλμιδῶν.

ἀρμενίζω δημ. κ. ἀρμενίζω βλ.λ.· δ.τραγ. ἡ-ἄρμας καιρὸν ἀρμενίζε, καιρὸν μὴν περιμένε.

ἀρμενίσμα (τό) δημ. κ. ἀρμενίσμα βλ.λ.· Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 192 μετὰ τριάντα ἡμερῶν ἀρμενίσμα ἐσώσαμεν εἰς κάποια νησιά.

ἄρμαρα Πάπ. κ. ἄρμαρα τὸ φυτὸν ἄρμαλα βλ.λ.· Πάπ. ἀπὸ σῆσας ἄρμαρα καὶ λίθανον.

ἄρμαρία (ἡ) δημ. ἐρμάριον, ντουλάπα.

ἄρμαράκι (τό) μιν. κ. δημ. κ. ἄρμ. μικρὸν ἐρμάριον, ντουλαπάκι· Ἐρωτόκρ. Α 1845 ἀνοίγει τ' ἄρμαράκι του νά βρῆ τὴ ζουγαρωφία του.

ἄρμαρίον (τό) | Ιταλ. | μιν. δημ. διγ. ἄρμαρίον κ. ἄρμ. ἱμαποθήκη, ἀφοθήκη, ντουλάπα· ΕΜ 146 «ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἄρμαρία ἐρμαρία ἀφείλουσι λέγεσθαι...»· Θεοφιλ. Εἰσηγ. 2,14 ἡ ἄρμαρίον ἡ ὑποὸδιον κατασκευάσαν, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. 1,40 ἀπικεῖνται ἐκάστω τῶν ἄρμαρίων δύο κλειδῆς, Ἐρωτόκρ. Α 1341 γιατί ἄρμα μέσ' στ' ἄρμαρί μου κάποια χερτὰ γραμμένα.

ἄρμαριστία (τό) μτγν. ταμίας διαχειρίσεως· Ἰουστίν. Ἐδικτ. 9,2,1.

ἄρμασιᾶ (ἡ) δημ. κ. ἄρμασμα ἄρμοσιᾶ, γάμος, πρὸλ. κ. ἄρμαστός, ἄρμοστός.

ἄρμασιδουπος-ον ὁ ἐν τῇ ἀρματηλασίᾳ προζενὸν δούπον, διενδὸς περὶ τὴν ἀρματοδρομίαν· Πίνδ. ὄπ. 17 (π.Εὐστ. Πονημ. 56,18 |).

ἄρμαστός (ὸ) δημ. θηλ. -στή ὁ μεμνηστευμένος, μνηστῆρ, πρὸλ. ἄρμοστός.

ἄρματα (τά) μιν. κ. δημ. τὰ ὄπλα, ὁ ὀπλισμὸς· Ἐρωτόκρ. Α 5 καὶ τῶν ἀρμάτων οἱ παραγῆς, ἀχθρητες καὶ τὰ βάρη, δ.τραγ. Θανάσις πάρε τ' ἄρματα, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 36,3 καὶ ἄς εἰν ἄρματα νεμῆτη | καὶ πολέμια χλαοθῆ, βλ. κ. ἄρμα.

ἄρματα (ἡ) μιν. κ. δημ. ἄρμάδα, στρατός ἡ στόλος· 2) δημ. πλοῦσία, λαμπρὰ ἐνδυμασία, σκευή, στολή· παροιμ. ὁ νόος χαίρεται τὰ νιάτα καὶ ὁ γέρος τὴν ἄρματα.

ἄρματάρακα (τά) Πάπ. | ὄντι ἄρματοτάρακα | μαγικαὶ ἐπωδαὶ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν ἀρμάτων κατὰ τὰς ἀρματοδρομίας.

ἄρματαρία (ἡ) δημ. ὄμιλος ἐργατῶν μεταβαίνοντων πρὸς ἔρμασιᾶ, ἄ. ἀργαταῖον.

ἄρματαρχία (ἡ) μτγν. τάξις ἐκ δεκαεξ ἄρμάτων· Ἀσκληπιδόξ. Τακτ. 16,8 ἔκαλοῦσι τὰ μὲν δύο ἄρματα ζυγαρχίαν, τὰς δὲ δύο ζυγαρχίας συζυγίαν, δὴ δὲ συζυγίας ἐπισυζυγίαν, δύο δὲ ἐπισυζυγίας ἀρματαρχίας», Αἰν. Τακτ. 22,2.

ἄρματα (ὁ) δημ. ὁ ἐνοπλος ἢ εἶδ. ὁ ἔχων δικαίωμα ὀλοφορίας.
ἀρμάτεις-ον κ. νεώτ. ὁ ἀφορῶν τὸ ἄρμα, ὁ ἀνήκων εἰς ἄρμα: Εὐρ.ΙΑ 230 σύριγγας ἀρμάτεις Ἔν.ΚΠ 6,49 ἀρμάτεια θύφρου ἢ ἀρμάτεις νόμος ἄσμα τῆς μετὰ ἀρμάτων μάχης ἢ τῆς ἀρματῆσας εἰς τὸν ἀνάσας, ἐμνήσθη παλαικῶν ἐθνουσιασμῶν: Πλούτ. Ηθ.335 ἢ ἀρμάτεις ὄμιλος θρηνώδες ἄσμα: Εὐρ. Ὀρ.1384 ὡς σ' ἄλλοιων στένω, ἀρμάτεις μέλος.
ἀρματῆσες ἀρματῆλατῶ, διευθύνω ἄρμα: Εὐρ. Ὀρ.994 πρὸς Γεραιστίας | ποτιλίων σάλων | ἠδόνι ἀρματῆσας.
ἀρματῆγός-όν μτην. ὁ τὸ ἄρμα ἄγων, ὁ τοῦ ἀρματος ὀδηγός: Παρθ.6,14 διὰ τῶν ἀρματῆγων τροχῶν μὴ δεῖναι τὰς περόνας.
ἀρματῆγῶ-ἔω μτην. ἀρματῆγῶ βλλ.
ἀρματῆλασία (ἡ) τὸ ἐλαύνειν ἄρμα ἢ εἶδ. ἡ ἀμιλλα ἀρμάτων: Ξεν.ΚΠ 6,1,27 τὴν Κυρηναίων ἐπι νῦν οὐσαν ἀρματῆλασιον κατέλυσε, Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ.23 τὸν μὲν γε Κυρηναῖον ἀρματῆλασιαν ἐπιδακνύοντα.
ἀρματῆλατίας (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐλαύνων, διευθύνων ἄρμα, ὁ ἐπὶ ἀρματος ὀχοῦμενος: Πίνδ. Π.5,115, Ξεν.Συμπ.2,27 χρὴ τὸν οἰνοχόουσι μμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἀρματῆλατίας ἢ ὁ ἀπὸ τοῦ ἀρματος μαχόμενος: Σοφ. Ἠλ.700 εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματῆλατῶν μέτα ἢ μτην. μων. ὁ μεβ' ἔαυτοῦ ἄγων πολεμικὰ ἄρματα: Παρκαλ.Κανῶν 2 ἀρματῆλατῆν Φαραῶ.
ἀρματῆλατικός-ή-όν μτην. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρματῆλατῆν ἢ τὸ ἄρμα, ὡς οὐσα. εἶδος ἐπιπέδου: Σωρ. Ἐπίδερμ.12,53 κ. «μονομερῆς, διμερῆς, τετραμερῆς ἀρματῆλατικός».
ἀρματῆλατός-ον ὁ ὑπὸ ἀρματος σπυρόμενος, ὁ εἰς τὸν τροχὸν ἀρματος προσδεδεμένος ἢ περιδουόμενος: Εὐρ. Ἡρ.1297 καὶ τὸν ἀρματῆλατον ἴβων' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμῆρισσαι 2) ὁ διὰ μέσου τοῦ ὀπλοῦ δύναται νὰ ἐλαύνῃ ἄρμα: Ἀρχύτ. π.Ἰαυβλ.Προτρ.4 ὀδὸς ἀρματῆλατος.
ἀρματῆλατῶ-ἔω ἐλαύνω, διευθύνω ἄρμα, ἴδιον ἐν ἄγωνι: Ἡρ.5,9, Ξεν.Συμπ.4,6 ἀρματῆλατῶντα δεῖ ἔγγυθ' ἐν τῆς στήλης κόμψαι.
ἀρματῆλας-α-ον μτην. ἀρμάτεις βλλ.: Θεοδώρητ. Ἐκλ.Παθ.Θερ.59 ἀρ-τροχός.
ἀρματῆχομαι μτην. ὀχοῦμαι ἐφ' ἀρματος: Λυκάφρ.1319.
ἀρμάτῆνος-ἴνη-ον μτην. ἀρμάτεις βλλ.: Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ. Ὀμ.
ἀρμάτῆσιον (τὸ) μτην, γλωσσα. μικρὸν ἄρμα 2) εἶδος κολλυρίου: Γαλ.12,779, Ἀέτ.7,41.
ἀρματῆτης (ὁ) μτην. ὁ ἐπὶ ἀρματος ὀχοῦμενος: Φιλῶστρ.Εἰκ.1,17.
ἀρματοδρομία (ἡ) μτην. κ. νεώτ. ἄγων δρόμου δι' ἀρμάτων, ἀρματῆλασία: Στράβ.5,3,8 ἢ νεώτ. συνεκδ. ἡ ἐπιδεικτικὴ παρέλασις ἀρματῶν ὑπὸ ἱππων συρομένων.
ἀρματοδρομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἀρματοδρομίας βλ. λ.: ἀρματοδρομικὸν ἀγῶνα.
ἀρματοδρομικός (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἀρματῆλασιον ἀγωνίζομενος: Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 1,1333.
ἀρματοδρομῶ-ἔω μτην. κ. νεώτ. τρέχω, ἀγωνίζομαι ἀγῶνα ἀρματῆλασίας: Στράβ.5,3,8 ἢ νεώτ. γεν. τρέχω ἐφ' ἀρματος.
ἀρματῆλας-εντος-εσσα-εν ὀρμάτεις βλλ.: Κρητ.2,11 Δ ἀρ-θίφρος.
ἀρματοτρογός (ὁ) σχόλ. ὁ κατασκευαστὴς ἀρμάτων, ἀρματοποιός: Σχόλ. Ἠ.Ω 277.
ἀρματοροχία (ἡ) μων. ἀμιλλα, ἄγων δρόμου ἀρμάτων: Εὐστ. Ἠ.226,6.
ἀρματοκύπος-ον ὁ ἐκ τῶν κτύπων τῶν πολε-

μικῶν ἀρμάτων προκαλοῦμενος: Αἰσχ. Ἐπτ.204 ἔβαιο' ἀκούσασα τὸν ἀρματοκύπον τρόπον.
ἀρματολικά ἐπίθρ. δημ. κατὰ τὸν δρόπον τῶν ἀρματολῶν βλ. λ.
ἀρματολικὴ (τὴ) δημ. περιοχὴ, τμήμα τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ἢ ἡ ἀσφάλεια ἀπὸ τῆς ληστείας ἀνετίθετο ἐπὶ τουρκοκρατίας εἰς τοὺς ἀρματολούς: τὸ ἀρματολικὸν τῶν Ἀγρόφων ἢ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ: τὸ ἀρ-τοῦ Μηλιῶντ' 2) τὸ εἶμα των ἀρματολῶν: δ.τραγ. δῶστε μας τ' ἀρματολικὸν γιὰ ριχνόμεσθε σὰ λόκον 3) περιλήπτ. οἱ ἀρματολοὶ: δ.τραγ. χαιρέτα μου τὴν κλεφτουριὰ κι ὄλο τ' ἀρματολικὸν.
ἀρματολικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀρματολούς βλ. λ.
ἀρματολισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ὑπαρξίς, ἡ δράσις τῶν ἀρματολῶν: ὁ ἀρματολισμὸς ὠφέλησε τὴν Ἐπανάστασιν.
ἀρματολιτικός-η-ον δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀρματολούς, ἀρματολικός.
ἀρματολογιὰ (ἡ) δημ. ὀπλισμός.
ἀρματολόμησης (ὁ) δημ. (μὲ κατὰληξιν τουρκ.) ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀρματολῶν βλ. λ.
ἀρματολόγος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. (ἀρματολόγος) δ.τρ. ἀρματωλός κ. ἀρματωλός ἐνοπλος ἕλλην ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀνήκων εἰς σώμα χωροφυλακῆς χρησιμοποιοῦμένης διὰ τῆς φύλαξιν ὠρισμένης περιοχῆς ἀπὸ τῆς ληστείας, πρβλ. ἀρματολικὸν ἢ γεν. ὁ ὀπλίτης, ὁ ὀπλισμένος: δ.τραγ. τῆς νέχτας οἱ ἀρματολοὶ καὶ τῆς αὐγῆς οἱ κλεφταί:
ἀρματομαχία (ἡ) νεώτ. μάχη ἀρμάτων ἢ ὁ δι' ἀρμάτων μάχη (τάνκς) διεξαγόμενος πόλεμος.
ἀρματομαχῶ-ἔω μων. κ. νεώτ. μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἀρματος: Εὐστ. Ἠ.1088,27 2) νεώτ. μάχομαι δι' ἀρμάτων μάχης (τάνκς).
ἀρματοπηγός (ὁ) ὁ κατασκευαστὴς ἀρμάτων, ἀρματοποιός: Ἠ.Δ 485 τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνήρ... ἔξεται, Θεόκρ.25,247.
ἀρματοπηγῶ-ἔω μτην. κατασκευάζω ἄρματα: Πολυδ.7,115.
ἀρματοπιθῆ-ηγος (ὁ) μων. ἀρματοπηγὸς βλ. λ.: Θεόγνωστ.Καν. 40.
ἀρματοποιία (ἡ) μτην. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ πολεμικῶν ἀρμάτων: Ἐρμεί.Διασυρ.11.
ἀρματοποιός μτην. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἄρματα, ἀρματοπηγός: Ἠ.σ.Α1 6,3,5.
ἀρματοποιῶ-ἔω μτην. κατασκευάζω πολεμικὰ ἄρματα: Πολυδ.7,115.
ἀρμάτος (ὁ) μων. κ. δημ. (λατ.) ὁ φέρων ὄπλα, ὁ ἐνοπλος ἢ γεν. ὁ ὀπλίτης.
ἀρματοστροφία (ἡ) μων. ἀρματῆλασία βλ. λ.: Κ.Μανασσ.Χρον. 5167.
ἀρματοστρόφος-ον μων. ὁ στρέφων, ὀδηγῶν τὸ ἄρμα: Κ.Μανασσ.Χρον. 2030.
ἀρματοστροφία (ἡ) τὸ τρέφειν ἵππους διὰ τὰς ἀρματοδρομίας: Ξεν. ἴερ. 11,5 τὸ δεῖ πάντων κάλλιστον... νομιζόμενον εἶναι ἐπιτήδευμα ἀρματοστροφίαν.
ἀρματοστροφῶ-ἔω τρέφω ἵππους ἀρμάτων, ἴδιον διὰ τὰς ἀρματοδρομίας: Ξεν. Ἀγρο. 9, ὁ Κυνίσκαν δὲ ἀδελφὴν οὐσαν πεῖσαι ἀρματοστροφῆν.
ἀρματοστροχία (ἡ) κ. ἀρματοστροχία, ἐπ. ἀρματοστροχίη μτην. τὰ ἴκη των τροχῶν τοῦ ἀρματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: Αἰκ.Π11-2,27, Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ. 23 τὰς ἀρματοστροχίας ἀλειναίνω.
ἀρματοστροχός (ὁ) νεώτ. τροχὸς ἀρματος.
ἀρματοστροχία (ἡ) μτην. (λατ.) ὀπλισμός: Ἰω.Λυδ. Μην. 1,46.
ἀρματοσφορμένος-η-ο δημ. ὁ ἄρματα φέρων, ὀπλισμένος: δ. τραγ. καὶ καθυλλάρης καὶ παζὸς κ. ἀρματοσφορμένος.
ἀρματοροχίη (ἡ) ἰων. ἀρματοροχία βλ. λ.: Ἠ.λ.505.

άρματωλα (ή) κωμ. αντί άρματηλασία μετά λογοπαίγνιο έπι της λ. άρματωλας: Άριστφ. Ειρ.415 και του κύκλου παράγωγων ύφ' άρματωλαίας (ιδιόρθ, άμαρτωλαίας) ι.
άρματωλική (τό) δημ. τό άρματολική βλ. λ.
άρματωλός (ός) δημ. ό άρματολός βλ. λ.
άρματωμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του άρματώνω βλ.λ., έξόπλις, έξοπλισμός // έξαρτισμός πλοίου.
άρματώνω μον. κ. δημ. έξοπλιζω, όπλιζω τινά // τό μέσ. άρματώνομαι όπλιζομαι, έξοπλιζομαι: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.35,18 κουμπούρια ξεκραμάει κι άρματώνεται, Κρυστ.Πεντάμορφη 208 τώρα άρματώνω γρήγορα κι άνάβα στ' άλογο σου // κ. μτφ.: Έρωτότρ.ΑΙ086 υ' άρματωθή με πουνηριές να μάζε πολυμήσφ. 2) έξαρτίω πλοίων: δ.τραγ. βάρκα θέλω ν' άρματώσω με σαράντα δυό κουπιά // συνεκδ. έπι τεχνικών τινων όργάνων κ. εργαλείων, καταρτίω, έφοδιάζω τι, δούτω, έπαρκώ, πρós τήν ην έχει χρήσιμ: άρματώσα τήν κορδέλλα (πριονιστική μηχανή) με καινούριο πριόνι, άρματώσα τ' άγκίστρια (με δόλωμα) // έν τή 'χρ. ταύτη κ. παθ.: τό παραγάδι ήταν καλά άρματωμένο 3) κοσμάω, καλλωπιζώ, στολιζώ: δ.τραγ. ντύσου, άρματώσου, λυγρή, και βάλε τα καλά σου.
άρματώς-α-ον μτγ. άρμώτειος βλ. λ.
άρματωσία (ή) δημ. έξόπλις, άρμώτωμα 2) τό σύνολον τών άρμάτων, ή πανοπλία: Σολωμ. Λόδοσ Μπάυρον 121,3 και τό Σαφοκλή να λάμνη | μέσα στην άρματωσία 3) ένδυμασία, στολή 4) τά άρμενα, ή έξαρτια πλοίου, έξαρτισμός.
άρματώς-εως (ή) νεώτ. τό άρμώτωμα βλ. λ.
άρματωτής (ός) δημ. ό άρματώνων. έξαρτίων πλοίων, έφοπλιστής.
άρματώνη-η-ο δημ. άσπλος, ούχι άρματωμένος, ά. ξαρμάτωτος: δ.τραγ. άρμάτωτος, ξαρμάτωτος, δίχως και τ' άρματά του 2) ό μη φέρον τήν λαμπράν, τήν καλύτεράν αυτού ένδυμασίαν, στολήν, άντίθ. άρματωμένος.
άρματάρης (ός) δημ. ό έργον έχων τό άμέλειαν τό ποιήμιον: άρμώστησε ό άρματάρης μου και άρμέγω μοναχός μου.
άρμεγή (ή) δημ. τό άρμεγμα βλ. λ.: ό καιρός τής άρμεγής, βλ. Συμμ.290.
άρμεγάκι (ή) δημ. τό ποδάς φυτόν αναβούν ή χία, ά. άγρια μαργαρίτα, κουτρούλια, άποείδι.
άρμεγμα (τό) δημ. ή ενέργεια του άρμέγω βλ. λ., άμελείς: Κρυστ.Μαγεμένο Μαντήλι // τά πρόβατα του βγάζει στα κορφοβοσκία άπ' τ' άρμεγμα να τά περιβοσκίση 2) μτφ. ή άθέμιτος κόρησις παρά τινος, ή έκμετάλλευσις.
άρμεγός (ός) δημ. ό άμολγός, ή καρδούρα: Κρυστ.Κούρος 45 υ' άρμεγής κάθε πρόβατο κι έννιά άρμεγούς να βγάξης.
άρμέγω μον. κ. δημ. κ.μτφ. άμέλω βλ. λ.: Δουκάγκ. άρμέγειν αντί άμέλγειν: Βαλαωρ.Σήμαντρ.112 άρμέγει τό κοπάδι κ. άπολ. ά. άρμεζαν άκόμα 2) μτφ. καρπούμαι άπό τινος όφελή, ίδιό άθέμιτα, τόν άπομυζώ, τόν εκμεταλλεύομαι: τόν άρμέγει για καλά.
άρμεγόντας (ός) δημ. άμολγός, τό δοχειον έντός του όποιου άμέλγους, ά. άρμεγός 2) τό μέρος ένθα άμέλγους, ή στρουγγά: Κρυστ.Κούρος 57 κ' όχ τό προσκάμνι έντας σκωθής και μπής στον άρμεγώνα.
άρμελάτηρ-ήρος (ός) έπίρρ. άρμελάτης, άρματηλάτης βλ. λ.: άρμελάτηρ φαεσφόρον.
άρμελάτης (ός) μτγ. άρματηλάτης βλ. λ.: Χρησιμός π.Έυναν.Ίστ.229 D' 2) όνομασία επιδέσμου: Γαλ.12,497, πρβλ. άρματηλατικός.
άρμελατάρ-έω μτγ. άρματηλατάρ βλ. λ.: ΨΚαλισθ.1,18 πρβλ. άρμελάτης, άρμελατάρ.

άρμελαύσιον (τό) μον. | λατ. | είδος στρατωτικού ίματίου.
άρμεγα δημ. κ. άρμεγμα βλ. λ.
άρμενα (τά) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. πληθ. του άρμενον βλ. λ.
άρμενης (ός) θηλ. -ισσα δημ. ό άρμενός 2) βραδύνους // φρ. τόν έκαμον άρμενή (του άφέρθησαν ακαώς) 3) κ. άρμενί (τό) είδος ποόδους άγρίου φυτού με λευκά άνθη προσμοιζών πρós τό χαμομήλον: Σάρρ. Άν.ΛΗ ένλ. 4) κ. ξαρμενης πυρετός έπιλόχιος ή εκ ματίτιδος: τήν άπιυσα ό άρμενης.
άρμενί (τό) δημ. κ. άρμενης βλ. λ.3).
άρμενιάκος δημ. άρμενίζομαι, βλ. άρμενίζω.
άρμενιάκος-ή-όν μτγ. μον. κ. νεώτ. άρμενιάκος βλ. λ.: Στράθ.11,14,12 και τήν άσθητα δε τήν άρμενιάκην, άρμενιάκον θέμα (έπαρχια του Βυζαντιακού κράτους) 2) άρμενιάκων ή -ικών μύλων ά. κρεκόκκιον τό βερικόκιο: Δισακ.5,115, Γαλ.6,59 3) άρμενιάκος λίθος άσβεστιον κωνίτιον εκ περιχυμένου άρμενιου βλ. λ.: Γαλ.5,105, Άλεξ.Τράλλ. 12,239 ό δε άρμενιάκος λίθος καλούμενος, είτε πεπλυμένος είτε άπλυτος ών προσέφοριτο.
άρμενιάρχης (ός) μτγ. ό προϊστάμενος του κοινού, του λαού τής Άρμενίας.
άρμενίσια δημ. κ. άρμενίσια έπιλόχιος ή εκ ματίτιδος πυρετός και άλλα σωματικά και νευρική διαταραχά, αίτηες καταλαμβάνουσι λεχώ τινα, σινοει έξ επιδράσεως ύπερφυσικής, πρβλ. άρμενίζομαι έν λ. άρμενίζω.
άρμενισι (τά) δημ. τό μικρόν μαλάκιον ναυτίλος.
άρμενίζω γλωσσ. κ. μον. κ. δημ. πλέω με τά άρμενα, Ισοδωρομώ, ουριόδρομώ, πλώω, ταξιδεύω: δ.τραγ. ένα καρδάκι άρμενίζε στής Μάλτας τό κανάλι, Πολιτ. Έκλ.Τραγ.82,1 καρού καρδάκι άρμενίζε στα μέρη τής Κασάνδρας 2) μτφ. πλέω διά τής φαντασίας, άφαιρούμαι: φρ. ποθ' άρμενίζεις ό νοός σου; επί άσχημείων 3) διοικώ, διευθύνω τόν οίκόν μου, τά κατ' έμέ: δέν άρμενίζεις καλά παροιμ. καθώς τόν έθρω τόν καιρό, έτσι τόν άρμενίζω (συμμορφούμαι, πρós τās εκάστοτε περιστάσεις) 4) τό παθητ. επί λεχούδ, πάσχω σωματική ή κ. νευρική διαταραχήν, σίον έπίσχεσιον του γόλατος, παράλυσι, επιλόχιον πυρετόν κττ., ά. άρμενιάς: άρμενίστηκε ή λεχώνα.
άρμενιάκι έπίρρ. δημ. κ. άρμενιάκα άρμενιστι βλ. λ.: μεταξύ τους μιλούν άρμενιάκα.
άρμενιάκος-ή-όν μτγ. κ. νεώτ., δημ. άρμενιάκος-η-ο ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν Άρμενίαν ή τούς άρμενίους: άρμενιάκι γλώσσα // φρ. μάς έκαμα άρμενική βίτζιτα (έπίσκεψιν παρασταμένην πέραν του δέοντος, μακράς διαρμείας) 2) άρμενιά (ή) μιλεία (τό) καρποφόρον δένδρον βερικόκα βλ. λ.: Γαλ.12,76 ώσαύτως άρμενιάκα μύλα τά βερικόκα, πρβλ. κ. άρμενιάκος 3) τό θηλ. άρμενιάκι (ή), δημ. άρμενιάκα (τά) ως ούσα ή άρμενική γλώσσα.
άρμενίον (τό) μτγ. μικρόν άρμενον, μικρόν Ιστίον,νανάκι: Ήρωμ.Αυτ.24,2 σχολ. Άππιαν' Άλ.1,222.
άρμενίος-α-ον ό έξ Άρμενίας, ό άρμενιάκος βλ. λ.: Ξεν. Άν.4,5,33 άρμενίους παίδας 2) ως ένθ. άρμενίος (ός), θηλ. -ια ό έξ Άρμενίας καταγόμενος 3) άρμενιον χρώμα τό μετάλλον σάνδης βλ. λ.: Στράθ.11,14,9 τής σάνδικος καλουμένης, ήν δθ και άρμενιον καλούσι χρώμα 4) τό ούδ. ως ούσα, τό κωνιάχρον ορυκτόν άζουριτικής: Δισακ.5,90.
άρμενιός (ός) (ή) μτγ. κ. νεώτ. θηλ. τό άρμενίος: ΑΠ Όρμενις χόρα? νεώτ. μ. π. γυναικός.
άρμενισι (τά) δημ. έλασμα σιδηρού έπίμηκες τετηρημένον έν τώ μέσφ και προσηρομαένον επί θύρας ή επίθλατος κωιδίου, χρησιμεύον δ' ίνα κλείηται άσφαλός ή θύρα ή τό κιδώτιον: Σάρ Άν.ΛΗ ένλ., πρβλ. κ. κλάπα.

ἀρμενισιά (ή) δημ. Ιστοδρομία, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. ἀρμενισιάς, αἱ κατ' αἰριον, στά ἴριμα, ιστοδρομιαί.

ἀρμενισμα (τό) δημ. τὸ νά ἀρμενίζῃ τις βλλ., ναυσιπλοία, πλοῦς, ταξίδιον ἢ ὁ τρόπος πλεύσεως πλοίου πινός διὰ τῶν ἰσίων ἢ τὸ καράδι αὐτὸ εἶχε καλὸ ἀρμενισμα· 2) ἀρμενισμα βλλ.

ἀρμενιστής (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὁ ἐν τῷ πολ. ναυτικῷ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀρμένων, δημ. γαμπέρος.

ἀρμενιστί ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρμενίων· Στράβ. II, 3, 3 ἀρ- ἀσκευάσθαι· 2) κ. νεώτ. εἰς ἀρμενικὴν γλῶσσαν, ἀρμενικά· ὠμίλιαν ἀρμενιστί.

ἀρμενίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν συνών. τοῦ λαζουλίθου βλλ.

ἀρμενοθέλονα (ή) δημ. κ. ἀρμενοθέλονο (τό) βελῶνο κατ' ἄλλῳ διὰ τὴν ραφίν τῶν ἀρμένων, τῶν ἰσίων τοῦ πλοίου, σακκορόφα.

ἀρμενοθήκη (ή) ἴσ. θήκη ὀργάνων ἴσ. ἐν λ. «καρσάλη».

ἀρμενο(ν)ί (τό) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἴστια, πανὰ κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν πρόσ Ιστοφορίαν χρησίμων σκευῶν τοῦ πλοίου, τὰ ἐξάρτα, ἢ ἀρμωσιά· Εὐστ. σχολ. Ὁδ. Ε 264 «σκοπητέων μίσητος ἢ ἀμηρικῆ αὐτῆ κλήσις τοῦ ἀρμένου τοῦ ἰστίφ ἐπικριού, παρήγογε τοὺς πολλοὺς, ἀρμενα, ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δ' οὐκ ἀλόγως, τὰ ἰστια καλεῖν»· Ἱσίοδ. Ἐργ. 808 νηϊά τε ζύλα πολλά, τὰ τ' ἀρμενα νησι πέλονται ἰδ. γρ. «ἀρματα», Ἐρωτόκρ. Β 558 με κείνο σάζει τ' ἀρμενα, με κείνο τιμονεύει, δημ. παρομι. χωρίς ἀρμενα καὶ κουπιά, Ἄη Νικόλα Βόθηα ἰεπί τὸν δνευ ἰδίας προσποθείας προαδοκῶντων ἐξ ἄλλων σωτηρίαν ἰ·

δημ. τὸ ἀρμενο συνεκτ. τὸ πλοῖον· δ. τραγ. Τούρκος τοῦ ἠηλαγήθη πὸ τ' ἄλλο ἀρμενο· 2) γεν. πᾶν ὄργανον ἢ ἐργαλεῖον· Ἰνν. Ἀγμ. 31 ὁπόσα ἀνθρώποις ἀρμενα μεμηχάνηται, ΑΠ 6, 47 ἀρμενον ἐργασίης ἢ εἰδ. τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα· Ἰνν. Ἰητρ. 2· 3) ἐνδύματα· Ἄλκ. 94 τὰρμενα λάμπρ' ἀ(πυ)κῆται ἔν Μυρασίητ'· 4) μτγ. τροφή· Νουμῆν. π. Αθην. 7, 306 C· πρβλ. ἀρμενος ἐν λ. ἀραρίσκω.

ἀρμενοπαιτες (τό) γλῶσσα. Ἰστοφόρον.

ἀρμενοποιά-εω μτγ. πλέω, ἀρμενίζω, κάνω πανὰ· Δωσίθ. 432, 2.

ἀρμενορράφοι (οἱ) μον. οἱ τὰ ἀρμενα, τὰ ἰστια τῶν πλοίων ράπτοντες· Κ Πορφ. Ἐκθ. 674.

ἀρμενος-η-ον βλ. ἐν λ. ἀραρίσκω.

ἀρμένιος-η-ον Ἐπιγρ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ αἴρω βλλ. ὁ ἀρβείς, ἐξαλειφθεῖς, διαγραφθεῖς· Ἐπιγρ. τῶν προτεραιῶν ὠνάν ἀρμένιος εἶναι καὶ ἄκυρον.

ἀρμενόφιλος-ον νεώτ. φιλικός, φίλα φρονῶν πρὸς τοὺς ἀρμενίους· ἀρμενόφιλος πολιτικῆ.

ἀρμενοφόρος-ον ἴσ. Σουῖθ. Ἰστοφόρος.

ἀρμενόφρωνος-ον νεώτ. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀρμενικὴν γλῶσσαν ἢ εἰδ. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀρμενικὴν μὴ ἀρμένιος· γεωργιανοὶ ἀρμενόφρωνοι.

ἀρμενόω-ωω δημ. ἀρμενίζω βλλ.· δ. τραγ. μαγεύω τὰ καράδια καὶ δέν ἀρμενοῦν.

ἀρμεξιά (ή) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀρμέγω, ἀμελίζω ἢ ἔκ πινος γαλακτοφόρου ζώου ἀμελγόμενη ἐφόδος πασότης γάλακτος· κάθε ἀρμεξιά τῆς γίδας μου φτάνει τίς διὸ ὀκάδες.

ἀρμερία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μαλιβοδαινωδῶν, οὐσίτων τὸ εἶδος ἀρμερία ἢ ὑπόλευκος καλλιεργεῖται ὡς κοσμητικόν, δημ. χαλαδόχορτο.

ἀρμεχτά ἐπίρρ. δημ. δι' ἀμέλξεω, με ἀρμεγμα· 2) διὰ χειρὸς, οἰονεῖ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀμέλξεω· μαζεύουν τίς ἐλίεξ ἀρμεχτά ἢ διὰ τῶν χειρῶν καὶ οὐχὶ διὰ ραβδίσματος ἰ.

ἀρμεχτάρα (ή) δημ. ἀρμεγός βλλ.· Βλ. Συμν. 287

ἀρμεχτής (ὁ) δημ. θηλ. -μέχτρα ὁ ἀμέλγων γαλακτοφόρα ζῶα, ἀ. ἀρμεχτρός ἢ τὸ θηλ. κ. μτφ. ἐπὶ γυναικῶν ἐλευθερώτων ἠθῶν, ἢ γνωρίζουσα νά ἐκμεταλλεῖται τοὺς ἐρωτάς αὐτῆς

ἀρμη (ή) δημ. ἡ ἄλμη βλλ.

ἀρμη (ή) κ. ἀρμη συνένωσις, ἀρμονή· Κόϊν. II, 361 μῆθ δ' ἴσαν ἤρσανος ἀρμη ἢ ἐπὶ ραφῆς τραυμάτων· Ἰνν. π. Ἐρωτῶν. 78 ἐπάσα αὐνόδος τραυμάτων παρὰ τὸ ἤρμῶσιον· ἢ ἡ ραφὴ τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου· Γαλλ. λεξ. 442 «ἀρμης τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ραφῆς».

ἀρμηλάτης (ὁ) ἀρμηπληγάθ βλλ.· Ὁση. Στεφ. ἐν λ.

ἀρμηλατό-εω ἀρμηπληγάθ βλλ.· Ὁση. Στεφ. ἐν λ.

ἀρμηναία (ή) δημ. κ. ἀρμηναία ὄδηγι, νοσητέσις, παραίνεσις, ὄρμηναία ἢ ὄρμηναία βλλ.· Ἐρωτόκρ. Α 80 τὰ λόγια του ἴσανε θροφή κι ἡ ἀρμηναία του βρώση.

ἀρμηναμα (τό) δημ. κ. ἀρμηναία βλλ.· Ἐρωτόκρ. Β 85 ἀρμηναί τὰ διατάματα καὶ τ' ἀρμηναμάτα του.

ἀρμηνεύνομος-η-ο δημ. κ. ἀρμ- μτγ. παθ. τοῦ ἀρμηνεύω βλλ.· τὸν ἔχουνο ἀρμηνεμένο καὶ τὰ λέει αὐτά.

ἀρμηνευτής (ὁ) δημ. κ. ὄρμηνευτής ὁ νοσητέων, ποῦ ὄρμηνεύει· Βλ. Συμν. 206.

ἀρμηνεύω δημ. κ. ἀρμηνεύω κ. συνηθ. ὄρμηνεύω βλλ. νοσητῶ, ὄδηγῶ, συμβουλεύω, δίδω ὄδηγίς πρὸς λόγους ἢ ἐργα· Ἐρωτόκρ. Γ 160 μὰ γῶ ἢ φτωχὴ ἐξελπισμένω εἶτι κι ἀ μ' ἀρμηνεύεις, δ. τραγ. ἐσθ, χαλκία, ποῦ τὰ κοφές, ἀρμηνεύεμας μὰς κίδλα, - τὸν ἀρμηνεύε φὸ δικηγόρος τί θά πῆ.

ἀρμηιά (ή) δημ. ἀρμη, ἄλμη βλλ.· ἢ ἰδίως τὰ ἐν ἄλμῃ διατηρούμενα λαχανικά, ἀ. λαχανομαρία, πρβλ. κ. ἄλμας· 2) τὸ φυτὸν ἀρμυρόθηρα βλλ.

ἀρμηγεραι (οἱ) μτγ. (λατ.) ὀπλοφόροι· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. I, 46.

ἀρμηῖ (τό) δημ. λεπτόν πυκνὸς πεπλεγμένον σχοινίον ἐκ τῶν ἐν χρήσει εἰς τὰ πλοία· θ' ἀλλάξουμε τ' ἀρμηῖα τῆς σκότας· 2) κ. ἀρμηῖ τὸ ἐξ ἰνπεῖων τριχῶν πεπλεγμένον ἀγκιστροόσχοινον, εἰς δὲ προσδένονται ἀγκιστρα καὶ μολύβδινα βαρίδια, ἰ· ὄρμηιά βλλ.· 3) κ. τὸ ἀλειπτικόν ὄργανον τοῦ οὐτῶ συντεθειμένον, ἡ ἀρμηῖα, καθητή, ἢ καλάμι κττ.

ἀρμηῖα (ή) δημ. τὸ ἀρμηῖ βλλ. 3· ἢ κ. τὸ ἐξ ἰνπεῖων τριχῶν ἀγκιστροόσχοινον, ἀρμηῖ βλλ. 2).

ἀρμηλλαρία (ή) νεώτ. βοταν. γένος βασιδισμουκίτων, ἀ. ἀγαρικόν βλλ.

ἀρμηλλίγεραι (οἱ) μτγ. (λατ.) φελοφόροι· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. I, 46.

ἀρμηλοστρίον (τό) μτγ. (λατ.) καθαρισμός, στήλωσις ὀπλων· Ἰω. Λυδ. Μην. 4, 34, Πλούτ. Ρωμ. 23.

ἀρμυτάδα (ή) δημ. κ. ἀρμυτάδα τὸ φυτὸν κία ἢ τερεβινθος, ἄλλως κοκκορεθιθιά, τρεμθιά, πιστασικουθιά.

ἀρμύγαλα ἴσ. «τὰ ἀρτύματα. Ταρυντίον»

ἀρμονή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. σύναψις, σύνδεσις, ἀρμόζουσα ἔνωσις· Λουκ. Εἰκ. δ. στόματος ἀρμονῆν καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαδών ἢ κ. μτφ. ἡ ἀρμόζουσα σχέσις καὶ σύναψις, γεν. σύνθεσις, συγκρότησις· Πολύβ. 6, 18, 1 ἀρμονῆν τῶν μερῶν τῆς πολιτείας, σὺτ. 5, 2, ἐν λ. ὄλων ἀρμονῆν ἢ Σουῖθ. ἀρμ. «εὐταξία», ἐν λ. μαθόντας δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἀρμονῆν τῆς πορείας· 2) προσορμογή, ἐφαρμογή· Πολύβ. II, 9, 1 τὴν ἐκ τῆς ἐπισκευῆς ἀρμονῆν τῶν ὀπλων εἰς τὴν χρεῖαν· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος τοῦ ἀρμού, ἴητο τὸ μέρος ἐποῦ γίνεται ἡ προσαρμογή, ἢ συνάψις, οἶον μαχαίρας καὶ λαβῆς, διαγωνίων δοκῶν στῆνης, σανιδῶν ἢ πλακῶν διαπέδου· Διόδ. 2, 49 τὸ διασκευόμενον ὑπὸ τῆς ἰκμάδος σωρεῖ εἰς τὰς ἀρμονίας τῶν λίθων, - κατὰ τὴν ἀρμονίαν τοῦ κοπάνου καὶ τοῦ πυροβλητικῆ ὠληθῶς, -

βουλίαξαν τὰ πλακάκια καὶ χάλασαν οἱ ἄρμο- γές τους" || δημ. κ. τὸ μέρος ἐνθα κινήτων τμήμα πράγματος ἐφαρμοζόμενον συνάπτεται πρὸς τὸ ἕτερον τοῦ πράγματος τμήμα: **φοσούκωσσι** ἀπὸ τὴν ὕγρασιν ἡ πόρτα καὶ δὲν πάει στὴν ὄμο- γή της, - ἀκέθρωσε τὸ καπάκι τοῦ κουπιῶ καὶ χασάει) ἡ ἄρμογῆ: 4) μτφ. γραμμ. ἡ προσή- κουσα, ἡ ἀρμονικὴ σύνδεσις λέξεων ἢ σύνθεσις περιόδου: Διον. Ἀλ. Συνυθ. ἄρμογην τῶν κώλων, Φιλ.δδ. Ποιμν.2,17 ἄρμ- τοῖς ὄλοις: 5) Ιοτρ. σύμφωσις δύο ὁστών κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἄρθρον: Γαλ.19,46δ: 6) μουσ. Φρύνιχ. AB 15,20 « ἄρμογῆ: μουσικὸν τούνομα, τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἄρμόσεων, .. ἐπειδὴν ἐξ ἁρμονίας εἰς ἕτεραν ἁρμονίαν με- λίσαι: Πτολ. Ἀρμον.2,6' || δδ. συνεκδ. ἁρμονία: Εἰδ.11' 7) ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἡ πρόσφορος, ἡ ἀρμόζουσα μετάθεσις ἀπὸ ἐνὸς χρώματος εἰς ἕτερον: Πλιν. Φι 35,29.

ἀρμογοκέλυμμα (τό) νεώτ. ζυλίην λωρίς, πλῆχ, δι' ἧς καλύπτεται τοῦ ἀρμούσι συνιδώματος.

ἀρμούσι (τό) δημ. ἐργαλεῖον γλυφῆς ἐν χρ. παρὰ τοῦ ζυλουργίου: Σάρρ. Ἀν. ΛΗ ἐν λ.

ἀρμόδια ἐπίρρ. δημ. ἀρμόδιος βλ. λ.

ἀρμόδιος -α-ο(ιν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρ- μόζων, προσαρμόζόμενος, καλῶς διατεταγμένος, ταιριαστός: Ὁέογν.422 θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἀρ- μόδιαι: 2) προσήκων, κατάλληλος: Πίνδ. N 1,21 ἀρμόδιον δειπνον, Δημόκρ.187 ἀνθρώποισι ἀρμό- διοι, Πλούτ. Ἦ8,793 μέρη τῆς πολιτείας ἀρμόδια καὶ πρόσφορα τοῖς τηλοκοῦσις Τζέτζ. Ἰστ.4,124 οἰκήσεις ἀρμόδιας, Ἀραθ. Μυσ. Χαλ.3,166 εἴχαμεν πάντα τὸν ἀέρα πολλά ἀρμόδιον ἰενοϊκόνοι' κ. παραδ.: Ἠλιόδ.1,21 γάμος ἀρμόδιώτερος: 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ τεταγμένος νὰ ἐνεργῆ ἢ νὰ κρίνῃ ἐγκύ- ρως ἐπὶ ζητήματος ἀναγομένου εἰς τὰ καθήκοντα ἢ τὴν εἰδικότητα του: ἀρμόδιος ἀπάλληλος, - ἀρ- μόδια ἀρχή, - ἀρμόδιον δικαστήριον (τὸ εἰς ὃ κατὰ νόμον ὑπάγεται ὑπόθεσις τις) ἀντίθ. ἀναρ- μόδιος" || κ. ὡς οὐσ. ὁ εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ ἢ ἔρ- γον τεταγμένος, ὁ ἐπὶ τούτῳ εἰδικῶς ἐντεταλμένος: ποιάς εἶναι ὁ ἀρμόδιος: συνηθ. κατὰ πλθθ.: ἡ εὐ- θύνη, ἡ γνάμη τῶν ἀρμόδιων: 4) εὐάρεστος: Σουῖδ. « ἀρεστός: Παρθέν.16,2' 5) Ἦσ. « ἀρ- μόδιοι' οἰκείοι, συγγενεῖς, φίλοι».

ἀρμόδιότης-τητος (ἡ) νεώτ. δημ. -α ἡ ιδιότης τοῦ ἀρμόδιου, τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας ἢ τῶν ὑπο- χρεώσεων τινος, ἡ ἐκ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθη- κόντων τινὸς ἀπορρέουσα δικαιοδοσία: δὲν ὑπά- γεται εἰς τὴν ἀρμόδιότητα μου, - ἀρμόδιότης δικαστηρίου" || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐν τινι μαθήσει εἰδημοσύνη, ἡ ἐκ γνώσεως ἢ καὶ πείρας εἰδικό- της: ἔχει ἀρμόδιότητα νὰ κρίνῃ - νὰ ἐκφέρει γνώμην ἐπὶ ὀικονομικῶν ζητημάτων" || τὸ πρόσ- φορον, τὸ ἐπικαιρον, ἡ καταλληλότης, ἀντίθ. διὰ πάσαις τὰς σημ. ἀναρμόδιότης.

ἀρμόδιοτητής-οὐς-ές Ἦσ. « ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος».

ἀρμόδιοφής-οὐς-ές μον. ὁ ἀρμόδιον φύσιν ἔχων, ἀρμόζων, ἀρμόδιος: Γεώργ. Πλήθ. ἐν Ρήτ.6,556.

ἀρμόδιως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμόδιον, καταλλήλως, προσηκόντως: Πλούτ. Ἀριστ.24 ἀρμόδιως τὴν ἐπιγραφὴν τῶν χρημάτων ποισάμενος, - ἐνηγήρησα ἀρμόδιως, - ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀρμόδιως.

ἀρμόζοντως ἐπίρρ. μτγν. ἀρμόδιος, καταλλή- λως: Διόδ.Σ 3,15, Ἰώσ. ΑΙ 6,1,2 ἄρμ- τοῖς παροῦσι, Γαλ.18,1,773 ἄρμ- τῷ πάθει, πρβλ. κ. ἀρμωζόντως.

ἀρμωζυγία (ἡ) μον. σύζευξις, γάμος: Λέων Νεορ. ΡΙΒ π. Κουμαν. Ἀθησ. ἐν λ. ἀρμωζυγία ἀνδρός καὶ γυναικὸς (δ.γρ. ὁμωζυγία).

ἀρμόζω κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., ἄττ. -όττω, δωρ. -όσδω, παρσι. ἤρμοζω, δωρ. ἀρμωζω, μέλλ.

ἀρμόσω, ἀόρ. ἤρμοσα, δωρ. ἄρμοξα, δημ. ἄρ- μοσα, μέα. κ. παθ. ἀρμώζομαι, μέα. μέλλ. -όσομαι, ἀόρ. ἤρμοσάμην, δωρ. ἀρμωξάμην, παθ. μέλλ. -οσθήσομαι, ἀόρ. ἤρμοσθην, δωρ. ἀρμώχθην, δημ. ἀρμάστικα, παρσι. ἤρμοσαι, ἰων. ἄρμ-, ἀπαφρ. δωρ. ἀρμώχθαι συνάπτω εὐθέτως, συνῶδω, συνεῶω προσφωδῶ, ὁμοῦ θέτω ἢ θέτω τὴν ἐν ἑτέρῳ κατα- λήλως, προσαρμόζω: Ὀδ.Ε 247 τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισιν, Πίνδ.716139 ἀρ- μώζειν καίταν στεφάνοισιν, Εὐρ.Κύκλ.460 ναυπη- γίαν ὡσαί τῆς ἀρμόζων ἀνήρ, αὐτ. ἴππ.1189 ἀρβύ- λαισιν ἀρμόζωσσι πόδας" || κ. ἐν συνεκδ. σημ.: Σοφ.ΟΚ 198 ἐν ἀσυχναῖα βάσαι βάαιν ἄρμοσαι (κάθισαι, Εὐρ.Τρ.763 στόμ' ἄρμοσον ἰφιλήσει, αὐτ. Ὀρ.233 ἡ κάπ γαίης ἀρμόσαι πόδας θέλεις ἰνὰ στηριξῆς τὸς πόδας εἰς τὸ ἔξωφος) || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Ὀδ.Ε 162 ἀρμώζωο χαλκῶ εὐρέϊαν σχεδίνην" 2) μτφ. συνδυάσῃ κατὰ τὸ προσήκων, ἐνώων ἢ συνάπτω ἐπιτυχῶς: Σόλ.36, 17 εὐθαιεν εἰς ἕκαστον ἀρμόσαι δίκην, Πίνδ.Ν 7,98 εἰ γὰρ σφισιν ἄμπαδοσθενέα βίστον ἀρμό- σαι: 3) τὸ μέσ. μτφ. ρυθμιζῶ τὰ κατ' ἐμὲ συμ- φώνως πρὸς ἕτερον, συμμορφοῦμαι, τὸ νεώτ. προσαρμόζομαι: Φίλιμ. Ἀδλ.84 πρὸς τὴν πα- ροῦσαν πάντως ἀρμόζωσιν τύχην" 4) συνδέω ἰσχυρῶς, δένω δυνατὰ, σφιχτοδένω: Εὐρ.Βάκχ.231 σιδηραῖς ἀρμόσας ἐν ἄρκουσι" 5) δδ. μτφ. μνηστεύω ἢ εἰς γάμον ἐνώων, ἀρραθωνιάζω ἢ παντρεύω: Πολυδ.3,34 « ὁ πένθερος ἐγγυῶ, ἀρ- μόζει» Πίνδ.Π 9,121 οὐτὸ δ' ἄδιδος Αἰδύς ἀρ- μόζων κόρῃ νυμφίον ἀνδρα, Εὐρ.Φοῖν.411 ἀρμό- σαι παίδων γάμου, Μην.3,19 Συσξ. ἀρμόσει αὐτῷ ὁ πατήρ κέρην" || κ. μέσ. εἰς γάμον ἐρχο- μαι, παντρεύομαι: Ἦρ.5,32 ἀρμωσόμενος ἤλιος θυγατέρα" || κ. ἐν ἀίχρῳ σημ. εἰς σαρκινὴν ὀμι- λίαν παρασύρειν, τὸ δημ. καταφέρνω: Παρθ.7,1 παιδός.. Ἀντιλέων ἠράσθη δὲ πολλά μηχανώ- μενος οὐδαμῇ δυνατός ἦν αὐτὸν ἀρμόσασθαι" || τὸ μέσ. κ. ἐν μτθ. σημ. νυμφεύω, ὑπανδρεύω: ΚδΚορ.2,11,2 ἤρμοσάμην γὰρ ὕμεις ἐν ἀνδρῶ: || κ. τὸ παθ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ, εἰς μνηστείαν ἢ εἰς γάμον ἐρχομαι κατ' ἐνέργειαν, κατὰ θέλησιν ἄλλου: Ἦσ. « ἄρμώζεται, αὐτεγγυεται: Σοφ. Ἀντ.570 οὐχ ὡς γ' ἐκείνω τῆδε τ' ἦν ἤρμοσμένα, ψχίων Ἐπιστ.α.29 ἤρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παίδας ἦδη τοῖς χεριαστῶσι Ἀθῆνησι, Ἰώσ. ΑΙ 20,7 Μαριάμ- μιν πρότερον ὑπὸ Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς ἀρμω- σθείσαν αὐτῷ" 6) θέτω εἰς τάξιν, καταρτίζω κα- λῶς ἐπιτυχῶς διατάττω: Πίνδ.Ν 8,19 ἄρμ- στρατέν" || κ. παθ. τακτοποιοῦμαι, εὐθέτως, προσφωδῶ συν- ἄπτομαι, νεώτ. προσαρμόζομαι: Σοφ.ΟΚ 908 νόμοις οὐκ ἄλλήλοισιν ἄρμωσθήσεται" 7) εἰδ. ἐπὶ λακεδαίμονιων στρατηγῶν (ἀρμωστῶν), κυβερ- νῶν χάραν (οὐχ) ἐν λακεδαίμοσι: ὡς ἀρμωστῆς: Ξεν.Λακ.14,2 ἀρμωζόντας ἐν ταῖς πόλειςιν, Λουκ Τοῦτ.17 ἀρμωσθῆν δε ἤρμοζεν τὴν Ἀσίαν" 8) κο- σμῶ, στολίζω: Εὐρ.Ρησ.27 ἀρμωσατε φαλίοισι ἴπ- πους" 9) μουσ. ρυθμιζῶ κατὰ τὸς νόμους, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας: Πλάτ.Φιλ.56 μουσικῆ.. τὸ ἔμφωνον ἀρμώττουσα.. μελέτης στο- χασμῶ" || μέσ. ἐν τόνῳ τίθειμι μουσικὸν ὄργανον, χορδίζω: Πλάτ.Πολ.349 ἄρμωζόμενος λύραν, Ἀριστ.ἴππ.989 δωριστῆ.. ἀρμώττεσσαι λύραν, Λουκ. Ἀρμ.1 ἀρμ- ἀλόν" || κ. ἀμτθ. ἐπὶ μουσικοῦ ὄργανου, χορδίζόμενος καθίσταται εἰς τὸν προ- σῆκόντα τόνον, εἶμαι στό καντίνι: Μάχ.π. Ἀθην.7, 346 λύραν ἐπίτερον ἔως ἀν ἀρμόσῃ" || κ. παθ.: Πλάτ.Φαῖδ.85 ἦν μέν ἄρμονία.. θετον τὴ ἔστιν ἐν τῇ ἠρμωσμένῳ λύρῃ" || ἐπὶ προσ. τὸ ἐνεργ. μελοποιῶ: Φιλόστρ. Ἦρ.19,17 ἄρμ- ἔσμαι" || μέσ. ἀρμώττομαι μέλη εἰς τὴν προσαρμόζω εἰς πᾶσους μέλη ἦδη ὄντα: Σιμων.184' 10) μτφ. τὸ μέσ. δια-

τελῶ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς ἑαυτὸν: Πλάτ.Πολ.554 B ἡρμωσμένη ψυχῇ 1) ἀμτθ. ἀκριβῶς προσάπτουμαι, συνάπτοιμαι, τὸ νεώτ. ἐφαρμόζω, δημ. πηγαῖω καλά, ἐπὶ ἐνδομμάτων, ὄπλων κττ.: Ἰλ.Γ 333 ἡρμωσα δ' οὐτῶ [ὁ θῶραξ]. Πίνδ.Π 4,80 ἐσθδὰς ἀρμόζουσα γυίοις, Ἀριστφ.Θεσμ.293 ἀρ' ἀρμώσει μοι [τὰ ὑποδήματα], Ξεν.ΚΠ 2,1,16 θῶραξ περὶ τὰ στέρνα ἀρμόζων, παροιμ. ἀρμόζει κέθραρον ποσὶν ἀμφοτέροισιν 12) γεν. εἶμαι εἰς τι πρόσφορος, εἶμαι κατάλληλος, κάνω γιά . . . ταιριάζω: Σοφ.ΟΤ 902 εἰ μὴ τὰδε χειρόδεται πᾶσιν ἀρμώσει βροτοῖς, Ἀριστλ.Πολιτ.1281 b 19 κἄν ἐπὶ τῶν θηρίων ἀρμώσει ὁ λόγος 13) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπροσ. ἀρμόζει ἐμπρέπει, προσήκει, εἶναι σωστό, ταιριάζει, στέκει: Σοφ.Τρ.731 σιγῆν ἂν ἀρμόζει σε, Δημ. 240 λόγουσ οὗσ ἀρμώσει λέγειν, Ἀραθ.Μυθ.Χολ.1, 128 τὴν προσκόνεισιν ὄνασ ἀρμόζει εἰς τὸν βασιλέα, - δὲν ἀρμόζει να φέρνεσαι ἔτσι 14) κ. νεώτ. ὁ ἀρμόζων -ουσα -ον κ. ὡς οὐσ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ ἐμπρέπων, ὁ κατάλληλος: Πίνδ.Π 4,129, Ἀρχμ. Σφαίρ.Κυλ.1, - ἡ ἀρμάζουσα ἀπόφασις, ὁ ἀρμόζων ἐν τῇ προκειμένη περιστάσει τρόπος, - τοῦ ἔδωσα τὴν ἀρμόζουσαν ἀπάντησιν.

ἀρμολ ἐπίρρ. (ἀρχ. δοτ. τοῦ ἀρμός) ἁ. κ. ἀρμῶ, κατὰ σχολ. κλεξικόγρ. κ. ἀρμολ' εὔστ. Ἰλ. 486 ἔνεβεν ἡ πλείων χρήσις τὸ ἀρμολ δασύων: EM ἔ τὸ ἀρμολ φιλούμενον μὲν σημαίνει τὸ ἀτίτως, δασυνοόμενον δὲ τὸ ἀρμόδιον 1) ἀρτ, προσφάτως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου: Αἰσχ.Πρ.615 ἀρμολ πέπασμαι τοὺς ἐμοὺς θρηναῶν νόουο, Θεοκρ.4,51 ἂ γὰρ ἀκανθὰ ἀρμολ μ' ὤδ' ἐπάταξ 2) ἡσυχῇ, μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγου: Ἰππ.Ἰν.4 1605,18 Ἦν ἀρμολ μελεδεῖνται [ἐν τυγχάνῃ βθμιαίσις, πράσις περιποιήσασθ, θεραπειάσις] 3) ἀρμωστώσ, σφιγκτώσ: αὐτ.591,47 ἀρμολ μεμικτόσ [τοῦ στήματος μήτρας].

ἀρμολήματα ἴσ. «ἀρτύματα».

ἀρμολόλυμμα-τος [τῶ] νεώτ. κ. ἀρμολόλυμμα-τρησ [ἡ] κάλυμμα ἀρμολ, τεμάχων μεταλλῶν συνδέων τὰς κατ' ἐπέκτασιν δοκούσ εἰς τὰ ἐκ μεταλλου.

ἀρμολόλυπτρα νεώτ. κ. ἀρμολόλυμμα βλλ.

ἀρμολόπος [τῶ] Πλάτ. κλειθροποιός [πιθ].

ἀρμολάτῃ [τῶ] δημ. εἰδ. λαγῶδοσ μικροῦ μεγέθουο.

ἀρμολέγανω [τῶ] δημ. κρόμβη διατηρουμένη εἰς τεμάχια ἐντόσ ἀμης.

ἀρμολόγ[η]μα-τος [τῶ] νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀρμολογᾶ, ἀρμολογῆσις βλλ.: ἀρμολόγημα μηχανήσ-, παραθῆρουο, -ρωλογιοῦ, -τ' ἀρμολόγημα τοῦ τοίχουο.

ἀρμολογῆσις-ωσ [ἡ] γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ ἀρμολογεῖν, ἡ σύνδεσις, ἀρμολόγημα βλλ.

ἀρμολογία [ἡ] μτγ. κ. νεώτ. ἀρμολογῆσις βλλ. ἥ ἀρμονία: Ἰω. 1ερ.441 C.

ἀρμολόγος [τῶ] γλωσσ. κ. δημ. ὁ ἀρμολογῶν, συναρμολογῶν ἥ δημ. ὡς οὐσ. ὁ τεχνίτης, ὁ εἰδικῶσ ἀχολογούμενοσ εἰς τὴν σύνδεσιν τῶν ἀπαρτιζόντων μηχανῶν ἡ συσκευῶν τινα μερῶν αὐτήσ, ποῦ μοντάρε 1) δημ. εἰδ. ὁ εἰδικῶσ ἡσκημένος κτίστησ εἰς ἐπιτυχῇ προσαρμογῇ ληθοποιάσ, ἰδίωσ τῆσ μὴ διὰ κονιάματοσ ἐπικαλυπταμένησ.

ἀρμολογῶ-έω μτγ. κ. νεώτ. ἀρμολογῶσ συνδέω, συναρμολογῶ, κατασκευάζω: Φιλίππ.ἐν ΑΠ 7,554 ἀρμ- τάφουο κ. παθ.: Πλάτ. τὰ μέληθρα τῶν θυρίδων ἡρμολόγηται 1) κ. μτφ.: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ. 578 ἕκαστον τῶν ζώδων . . ἡρμολογημένον τῷ πρῶτῷ αὐτοῦ [συναρμολογούμενον] 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. συνδέω εἰς ἐν σύνολον τὰ ἀπαρτιζόντα μηχανικῇ τινα συσκευῇ μέροσ 1) νεώτ. κ. δημ. πληρῶ διὰ κονιμάματοσ τοὺσ ἀρμούσ τῶν λθων τοιχοποιάσ.

ἀρμονία [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. συναφή πράγματοσ πρὸσ ἕτερον, σύνδεσις, ἀρθρον, ἀρμόσ 1) καὶ τὸ πρὸσ τοιαῦτην συναφήν, σύνδεσιν, μέσοσ: Ὀδ.Ε 248 γέφοσιον καὶ ἀρμονίησιν ἀρεασ-

σεν [σχεδίαν], αὐτ.361 ὄφρ' ἂν μὲν κεν δοῦρατ' ἐν ἀρμονίησιν ἀρήρησ 2) τὸ μέρος ἐνθα γίνεται ἡ συναφή, ἡ σύνδεσις, ἡ ἀρμονιῇ καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀρμονίησιν σχισμῇ: Ἦρ.296 τὰς ἀρμονίασ, ἐν ὧσ ἐπάκτωσαν τῇ βύβλω [εἰστώπων τὰσ σχισμάδοσ με πᾶσφουο], Διόδ.Σ 2,8 τὰσ ἀρμονίασ [τῶν λίθων] ἠπλήρουο μολίθδων ἐντήκουσα, Ἰώσ.Π 4, 8,4 χρήσιμοσ οὐ μόνον ἐστίν εἰσ ἀρμονίασ νεῶν [πρὸσ ἐμφραεῖν τὰν κατὰ τὴν σύνδεσιν τῶν σπινδῶν σχισμῶν] 3) ὁ δεσμὸσ ὁ συνδέων τὸ πρὸσ ἕτερον, ἰδίωσ ὁ τοῦ Ἰππου πρὸσ ἀμαξάν, τὰ λουριά τ' ἀμαξιοῦ, τὰ χάμουρα: Νόνν.Δ 38,412 θῆσασ δ' ἀρμονίην . . Ἰππουσ Ἡελίω πάλιν ὠπασνον [Ζεῦσι, Μακροθ.Κρόνια 1,17 ὄρακων . . ζευγμάσ ἀρμονία πολύκουροσ ὄχημα 4] Ιατρ. ἡ χειρουργικῶσ γινόμενη σύνδεσις, ἡ ραφή: Ἰππ.Ἰητρ.25 ἥ συγκόλλησις, ἐνωσις δύο ὀστέων δι' ἀναστόμασ: Γαλ. 2,737 ἥ ὁ μεταζῷ δύοσ τμημάτων ὄργάνουο τῶσ τοῦ σώματοσ ἐμφανῆσ τόπουο, οἶνετι τὸ μέρος τῆσ ἀρμωγῆσ: Ἰππ.27,26 τῶ ἐγκεφάλω κατὰ τὰσ ἀρμονίασ ἐνεργεζῶκε πολλὰ καὶ παντοειδῇ φλεβίδια 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ προσήκουσα σχέσις τῶν μερῶν πρὸσ τὸ ὅλον, ἡ ὀρθῇ ἀναλογία ἡ διάταξις τῶν μερῶν ὄλου τῶδοσ πρὸσ ἄλληλα, ἡ σύμμετροσ διάταξις: Πλάτ.Πολ.591 D τὴν ἐν τῷ σώματι ἀρμονίην τῆσ ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ζευφωφιάσ ἀρμωπτόμενοσ, - ἡ ἀρμονία τῆσ οἰκοδομήσ, - ἡ τοῦ συμπαντοσ ἀρμονία 1) ἥ μεταζῷ τῶδοσ πρὸσ ἄλλο ἐπιτυχῆσ ἀναλογία, συμμετρία: Ἀριστλ.Μεταφ.1,16,8 τὸν ὄλον οὐράνον ἀρμονίαν εἶναι, - ἡ ἀρμονία τῆσ ψυχῆσ καὶ τοῦ σώματοσ 2) ἀρμονικῇ ἡτι κατὰ προσήκουσάν ἀναλογίαν καὶ συμμετρίαν κατασκευῇ, σύνθεσις, ὄθ. κ. ὁ ἔχων τοιαῦτην ἀρμωκίην διάταξιν ἀκελετόσ, ἰδίωσ περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματοσ: Φιλῶστρ.Εἰκ.1,16 ἀρμ- βόδοσ, Φωκυλ.102 ἀρμονίην ἀναλυτέω ἀνθρώπουο, Φιλίππ. ἐν ΑΠ 7,383 νεῶρων καὶ κώλων ἔκλυτοσ ἀρμονία, Μην.3,13' Qδ.7 τὰ ὀστά θείω νεῶματοσ τὴν ἀρμωκίην μὴ λύσαντα 1) κ. μτφ. ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἡ τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεωσ: Εὐρ.Ἰππ.162 τῷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἀρμονία [κακῇ ψυχικῇ σύνθεσις] 7) εἰς πληθ. ἀρμονίασ αἱ μεταζῷ ἀνθρώπων συμφωνία, ὄθ. ἡ σύμβασις, ἡ συνθήκη: Ἰλ.Χ 255 μάρτυροι . . καὶ ἐπισκόποισ ἀρμονίῶων 8) ἡ ὀρισμένη κρατούσα τῶσ ἀξίσ, ἡ ἰσχύουσα διαρρυθμίσις: Αἰσχ.Πρ.511 τὰν Διὸσ ἀρμονίασ [τὸ πεπρωμένον] 9) μουσ. κ. νεώτ. κ. δημ. συμφωνία ἦχων: Ἠράκλειδ.51 ἀρμονία τῶσου καὶ λύρασ 1) νεώτ. εἰδ. ἡ εὐρυθμοσ συμφωνία ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν μουσικῶν φθόγγων, ἡ εὐάρετοσ, τερνῆ συνήχησις δύο ἡ πλείωνων φθόγγων 1) νεώτ. κ. ὁ κλάδοσ τῆσ μουσικῆσ ἐπιστήμησ ὁ πραγματευόμενοσ περὶ τῶν συγχορδιῶν βλλ.: τὸ μάθημα τῆσ ἀρμονίασ, καθηγητήτῆσ ἀρμονίασ 1) ἡ μουσικῇ κλιμαξ, τὸ σύστημα τῶν ὀκτῶ φθόγγων ἡτοι ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου εἰς τὸν ὀξύτατον, ἡ διαπασῶν [ὀκτάβα] 1) Φιλολό. Πλάτ.Πολ.617 B ἐκ πασῶν ὀκτώσ ὀσῶν [τῶν φωνῶν] μίαν ἀρμονίαν ζευφωφίωσ 1) κ. ἡ ἐκ τούτων σύνθεσις: αὐτ.Νομ.665 A τῆσ φωνῆσ, τοῦ τ ὀφέσοσ ἄμα καὶ βαρέσοσ συγκεσαννυμένων, ἀρμονίασ ὄνομα προσαγορεύετο, Ἀριστλ.Μεταφ. 1093 ε 14 ἐπὶ τὰ χροδία ἡ ἀρμονία ὁ γρ. ἡ ἀρμονία 1) ὁ μουσικῶσ τρόποσ, τὰ καθ' ἕκαστα μέλη: Πίνδ.Ν 4,46 λυδία σὺν ἀρμονίᾳ, Πρατ.ἀν.Λυρ.5 οἰολις ἀρμονία, Λουκ.Ἐρμην.δ 1 τῆσ ἀρμονίασ ἐκαστήσ διαφυλάττειν τὸ ἴδιον τῆσ Φουγίου τὸ ἔνθεον, τῆσ Λυδίου τὸ βακχικόν, τῆσ Δωρῶν τὸ σεμνόν, τῆσ Ἰωνικῆσ τὸ γλαφυρόν 1) ἡ κατὰ τὴν μουσ. κλιμακα ἐν τῶνυ θέσισ ἐγχορδουο ὄργάνουο, τὸ χροδίον: Πλουτ. Ἠθ.455 D βηγγῶσ ἀρμονίαν χορροτόνουο λύρασ 1) ἡ ἐν τῷ ἀρχ. μουσ. ἐναρμόνιοσ βλλ. κλιμαξ: Ἀριστοξ. Ἀρμον.1 δ 10) συνεκ-

ἐπὶ τοῦ λόγου, ἡ ἀρμονικὴ κατ' ἤχον κατάταξις τῶν λέξεων: Πλάτ.Θραίτ.175 B ἀρμονίαν λόγων λαβόντας | πρὸς μελοποίησιν | || ἡ εὐφωμία ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν περιόδων: Ἀριστ.Ρητ.1403 b,31'

1) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπ. τὸ ἐν συμφωνίᾳ, ἐν ὁμοσίᾳ, ἐν ἀγαθότητι, ἐν ἀγαθῇ σχέσει πρὸς ἀλλήλους διατελεῖν: Πλάτ.Πολ.431 B ὡς ἀρμονία τινὴ ἡ σωφροσύνη ὡμοίωται, - μετὰ τῶν γειτόνων διάγομεν ἐν ὁρμονίᾳ - με ἀρμονία ζωοῦσε τὸ ἀνθρώπου τὰ πρῶτα χρόνια' || κ. γεν. ἐπὶ προσώπ. κ. ἐπὶ πράγμ. ἡ εὐρυθμία, ἡ ὁμαλὴ ἐξουσία διατάξις: Νικόμ.Ἀριθμ.2,19 εἶσι γὰρ ἀρμονία παλυμμένων ἔνωσις καὶ διασφραδυνόντων συμφρονησίς (πυθαγόρειος ὀρισμός: 12) εἰδ. n. Πυθαγόρειος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τρία: Ἔσολ.Ἀριθμ.16' 13) εἰδ. ὁνομασία φαρμάκου τινός, πθ. ἐμπλάστρου: Γαλ.13,61, Παῦλ.Αἰγ.3,62.

ἀρμονιαυλος (ὁ) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον παραπλήσιον πρὸς τὸ ἀρμόνιον.

ἀρμονιζῶ μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρμολογῶ, κατασκευάζω ἐν τῷ παθ.: Λεων.ἐν ΑΠ7,472 μνημιμνος. . ἐξ οἷης ἡρμόνισαι καλῆμης' 2) νεώτ. καθιστῶ σύνολον τι ἀρμονικόν, ἐναρμονιζῶ || μουσ. ἐκφράζω μουσικῶς (συνθέτω) | μέλος τι κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς τρόπους τῆς μουσικῆς ἀρμονίας.

ἀρμόνικα (ἡ) νεώτ. κ. ἀρμονική (ἡ) πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον ἀθιρματώδες, παικταμένον ὑπὸ τῶν παιδῶν ὡς ἡ σφίριξ τοῦ Πανός' 2) μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἀπὸ σειρᾶν κρυσταλλίνων κυπέλλων παραγόντων διάφορον ἤχον, ἀναλόγως τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου ὕδατος, διὰ τῆς προστριβῆς τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χελώνων τῶν κυπέλλων' 3) ἔξιλον σάλλον τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, κείμενος πλησίον τοῦ ποδείου.

ἀρμονικῆ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρμονικόν, με ἀρμονίαν βλ.λ.: Κρυστ.Ὀνειρον 12 ἀρχίνησε γλυκὰ γλυκὰ κι ἀρμονικὰ νὰ φάλλη.

ἀρμονικρασις (ὁ) νεώτ. μουσικὸν μετᾶλλινον πνευστὸν ὄργανον ἀνάλογον πρὸς τὴν σάλπιγγα, φέρον μέρησι 25 καλῖνδρων.

ἀρμονικός-ἡ-ὀ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς μουσικῆς εἰδήμων, μουσικός: Πλάτ.Φαῖδρ.268 D, Δαμῶξ 2,49 ἀρμονικός, οὐ μάγειρος' 2) κ. νεώτ. γεν. ὁ εἰς τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν μουσικὴν ἀφορῶν, ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἀρμονίας' || τὰ ἀρμονικὰ θεωρεῖα περὶ μουσικῆς: Πλάτ.Φαῖδρ.268 E, Ἀριστ.Μεταφ.1077 a,5 ὡσάυτ' ὡσάυτ' ἀρμονικῆ | ἐνν. τέχνη ἡ ἐπιστήμη | ἡ περὶ τὴν ἀρμονίαν τέχνη, ἡ θεωρία τῆς ἀρμονίας: αὐτ. 977 a,21 ἡ ἐν τοῖς μαθημασιν ἀρμονικῆ (μαθηματικὴ θεωρία τῆς μουσικῆς), - ἀρμονικῆ πραγματεία, πραγματεία περὶ τῶν ἐν τῇ μουσικῇ κανόνων ἀρμονίας ἡ κ. γεν. περὶ μουσικῆς ἀρμονίας: Πλούτ.Ἠθ.1142 F ἀρμονικὰ στοιχεῖα τίλος ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους· ἀρμονικὸς ὄσα. ὁ σπουδάζωντες τὴν ἀρμονικὴν ἐπιστήμην: Ἀριστ.Τοπ. 107 a,16 οἱ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἀρμονικοί' || ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν μουσικὴν κλίμακα: Πλούτ.Ἠθ.1133 E ἄρμ. νόμος' || νεώτ. γεν. ὁ σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους τῆς μουσικῆς ἀρμονίας: ἀρμονικὸ ἤχοι, - ἀρμονικὴ συμφωνία' || ἀρμονικὴ (ἡ) ὄσα.κ. ἀρμόνικα βλ.λ.' 3) νεώτ. ὁ ἐν εὐρύθοις ἀναλογίαις διατελῶν, ὁ καθ' ἀρμονίαν τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸν μερῶν: ἀρμονικὸν σύνολον, - ἀρμονικὴ διάταξις' || νεώτ. μτφ. ὁ ἐν ὁρμονίᾳ, ἐν ὁμοσίᾳ γινόμενος: ἀρμονικὴ συμβίωσις' 4) ὁ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ φυσικὸν τελῶν, κανονικός, τακτικός: Γαλ.19,376 ἀρμονικὴ κίνησις' 5) ἀριθμ. ἡ ἀριθμητικὴ ἐκπεπρασμένη ταυτότης τῆς σχέσεως δύο ἡ πλεονίμων πρῶτων ἡ πραγμάτων πρὸς τὴν σχέσιν δύο ἑτέρων ἡ πλειόνων ποσῶν ἢ πραγμάτων: Φιλ. 1,27 ἀρμ. ἀναλογία, Τίμ.Λοκρ.96 A λέγοι κατ'

ἀριθμῶς ἀρμονικούς συγκεκραμένους' || νεώτ. φυσ. ἀρμονικὴ κίνησις ἡ ἀπλοστέρα τῶν περιόδικων κινήσεων' || νεώτ. φυσ. ἄρμ. ἤχος ἐκείνος οὗ οἱ ἀριθμοὶ τῶν παλμῶν εἶναι πρὸς ἀλλήλους ὡς ἡ φυσικὴ σειρὰ τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν (2,3,4,5,6' ὁ) ὁ ἰκανὸς πρὸς ἀρμολογίαν, κατασκευῆν: Πλούτ.Ἠθ.618 C τακτικοὶ καὶ ἀρμονικοὶ κ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, αὐτ.946 F.

ἀρμονιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρμονικοῦ βλ.λ.' || τὸ εἶναι τι ἐν ἀρμονίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύστασιν ἢ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἕτερα.

ἀρμονικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. καθ' ἀρμονίαν, μεθ' ἀρμονίας βλ.λ.: Πλούτ.Ἠθ.1138 E, Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.32.

ἀρμονιογράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς μελέτην τῶν νόμων τῶν ἡχητικῶν παλμῶν.

ἀρμονιομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ μέτρησις τῶν ἀρμονικῶν σχέσεων τῶν ἤχων.

ἀρμονιομετρικός-ἡ-ὄν (ἡ) νεώτ. ὁ σχέσιν ἤχων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρμονιομετρίαν βλ.λ.: μέθοδος ἀρμονιομετρικῆ.

ἀρμόνιον (τὸ) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον ἀερόφωνον πληκτροφόρον ἀνευ σωλήνων παρεμφερές πρὸς τὸ μέγα ὄργανον τῶν δυτικῶν ἐκκλησιῶν καθ' ἀρμονίαν ἔχον ἡχητικὴν ἀπόδοσιν ἄλλα μικροτέρων διαστάσεων.

ἀρμόνιος-ον μτγν. ἀρμόδιος, κατάλληλος: Πλάτ.Σοφ.Σολ.16,20 πρὸς τὴν ἀρμόνιον ἀρμόνιον γενεσιν, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.2,447 τοῖς ἐκ περιπάτου ἀρμόνιος ἦδε ἡ δόξα' || κ. ἐν συγκρ.: αὐτ.7,833 ἀρμονιωτέρα διαίτησις ἀνθρώπων.

ἀρμονιοφωνία (ἡ) ναυτ. ἡ ἀρμονία τῶν φωνῶν ἢ τῶν μουσικῶν φθόγγων: ὁ ψόδικός ὄμιλος Πειραιῶς διακρίνεται διὰ τὴν ἀρμονιοφωνίαν του' || τὸ ἀρμονικὸς φάλλην.

ἀρμόνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἐναρμόνισις ἢ σύνθεσις μουσικῆς δι' ὄρισμένον ποιήμα' || ἡ ἐπίτευξις συμφωνίας, ὁμαλῆς σχέσεως, ταυτισμοῦ ἢ παραλληλισμοῦ: ἡ ἀρμόνισις τῶν συμφερόντων Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

ἀρμονιστής-οῦ (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς ἀρμονίας βλ.λ.' || ὁ ἀρμονίζων, ὁ συνθέτων μέλος δι' ὄρισμένον ποιήμα' 2) ὁ παιζων ἀρμόνιον βλ.λ.

ἀρμονιώθης-ους-εως μτγν. κ. νεώτ. ἐναρμόνιος, ἀρμονικός, φιλικός: Σωκρ.Ἐπιστ.15 ἐν τῷ ὄνερθ. -ὠδέστατος).

ἀρμονιῶν ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀρμονικόν, καταλλήλως, ἀρμοδίως, πρᾶποτως: Ἰάσ.Α1 8,3,2 ἡ δ' ὅλη τὸ ναοῦ οἰκοδομία. . ἐκ λίθων ἀκροτόμων ἐγένετο, συνθεθέντων ἀρμονίως πάνυ καὶ λείως, Φιλ.1,179,29 ὁ λόγος ἀρμονίως αὐνοφαίνεται | ὁ. γρ. ἀρμόδιος).

ἀρμονοποιός (ὁ) οὐχόλ. ὁ ἀρμόζων, συνδέων: Σχολ.Λυκόφρ.832.

ἀρμονοφίλων-ανος (ὁ) νεώτ. ἐργολεῖον τῶν κτιστῶν, τριγωνικὴ σπαθίς με ἀμφεῖς ἐκατέρωθεν ὀδόντας, χρησιμεύουσα πρὸς παρεμβολὴν κονιάματος μεταξὺ τῶν ἀρμῶν τῶν λαεζυτῶν λίθων.

ἀρμωρακία (ἡ) νεώτ. βοταν. εἶδος τῶν φυτῶν κοχλιαρῆς, κοχλιαρῆς ἢ ἀρμωρακία, καλλιεργούμενον διὰ τὴν ρίζαν του, ἥτις εἶναι φαρμακευτικὴ καὶ ἀρτυματικὴ, δημ. κρᾶνα κ. κρένο.

ἀρμός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἐνθα συναρμόζονται πρὸς ἄλλα δύο ἀντικείμενα οἶον λίθοι, δοκοί, σαινίδες κττ. ἐν τῇ δομικῇ: Ἐπιγρ.Φιλ.Μηχ.Βελον.77,39' 2) συναρμόσις, σύμμηξις, σύνδεσις: Εὐρ.Μήδ.1315 χαλάτε κληθῆς. . ἐκλεθε' ἀρμός ἐ τῶν πυλῶν |, Σοφ.Ἀντ.1216 ἀρμόν χῶματος λιθοσπαθῆς δύνατες | εἰσελθόντες διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τῶν ἀφορῶν λίθων τοῦ τάφου)' 3) ὁδ. ρωγμῆ, σχισμῆ, χαρα-

μαπά, χαραμάδα : Διον. Αλ.5,7 ἀρμω ινι τῆς θύρας φρασεῖ τὴν ὄψιν προσβάλλον, Πλούτ. Ἀλέξ.3, -οι ἀρμολοὶ τοῦ λιθοστρώτου. || νεώτ. τεχν. ἀρμός διαστολῆς διόκονεν ἀφιέμενον μεταξύ τῶν τεμαχίων τεχνικῆς τιος κατασκευῆς, ἵνα τελῆται ἐλευθέρας ἡ μετατόπισις τῶν κατόπι τῆς ἐκ τῆς θερμότητας διαστολῆς. 4) μοχλὸς θύρας, μάνταλο : Εὐρ.ἀν.362,12 ἀρμός πονηρὸς ὥσπερ ἐν ἐξυλῶ παγυσις. 5) ἡ ἀρμωσία τῆς ὠμοπλάτης : Ἰππιατρ.34' || γεν. εἰς τὸν πληθ. αἱ κλειδώσεις τοῦ σώματος, τὰ ἄρθρα : Μηνι.1,2 Συναξάρ. ἐξαρθρωθῆναι τοὺς ἀρμούς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων, - μοῦ πονοῦν οἱ ἀρμοὶ ἄλοι, ἄ.τραγ. σάψαν τὰ στηθάκια μου, πηγίσαν οἱ ἀρμοὶ μου, Πολύτ. Ἐκλ.τραγ.215 ὁπού ἴης πλῆτες γι' ἄρματα κ' ἀρμούς γιὰ τὸ λιθάρι, Σάφρ.μυθ.Εὐρ. Ἰππ.199 λυθῆκαν οἱ ἀρμοὶ μου.

ἀρμωσία (ἡ) ἀρχ. Λεξ. τὸ διατάσσειν, τὸ κυβερνᾶν. **ἀρμωσία** (ἡ) δημ. ἀρμολογία, συναρμολόγησ. οἶον μηχανισμ. βλ. **ἀρμωσις**-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀρμύζειν, τόνισις, χόρδισμα : Φρύν.Σοφ.Παρ.24 Β' 2) νεώτ. ἀρμολογίας, συναρμολόγησ. οἶον μηχανισμ. κττ. **ἀρμωσιμα**-ατος (τὸ) τὸ ἐπὶ τιος ἡ εἰς τι προσηρημένον : Εὐρ. Ελ.411 τρώσις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἀρμωμάτων.

ἀρμωστία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀρμωστοῦ διοικήσις χώρας τιος : ἡ ἑλληνικὴ ἀρμωστία ἐν Σμύρνῃ. 3) τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀρμωστοῦ βλ. || τὸ κτίριον ἐνθα ἔδρευε ὁ ἀρμωστής, ἄ. ἀρμωστειον.

ἀρμωστήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ἀρμωστής βλ. || : Ξεν. Ελλ.4,39' 2) κομητῆς βλ. : Γλάτ.Κωμ.126' 3) Ἦσ. « καὶ λίθαι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς φιλίας πθέμενοι ἀρμωστήρες λέγονται » 4) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν συνδέσεων εἰς ποικίλας τεχνικὰς κατασκευὰς.

ἀρμωστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁστις ἀρμύζει, ἐν τάξει ἔδειξ. ὅθ. ὁ κυβερνήτης εἶδ. ἐν ἀρχῇ περὶ τῶν ἐκ Σπάρτης ἀποστελλομένων στρατιωτικῶν διοικητῶν εἰς ὑποτέλεις ἢ εἰς προσωρινὰς κατεχομένους τόπους, Ἰδία πόλεις, εἶτα δὲ καὶ περὶ τοιούτων διοικητῶν προερχομένων ἐξ ἄλλων πόλεων : Ξεν. Ελλ.2,4,28 αὐτὸν μὲν κατὰ γῆν ἀρμωστήν, Αἴθων δὲ ναυαρχοῦντα ἐκπεμφθέντα, Δημ.258,6 καὶ τὰ κύκλω τῆς Ἀττικῆς κατεχόμενον ἀρμωσταίς καὶ φρουραῖς, Ξεν. Ελλ.7,1,31 ἔδοξε Θηβαίοις πέμψαι ἀρμωστάς || γεν. ὁ εἰς ἐπαρχίαν τοῦ κράτους ἢ εἰς ἀποικίαν ἀποστελλόμενος διοικητὴς Σουῖδ. « ἀρμωσταὶ οἱ ἀπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη » || μτγν. κ. ὁ τριάρχης ἢ τριπύρις ἢ τῶν Ρωμαίων : Λουκ.Πετρ.πρ. μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστήν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας || κ. ὁ εἰς ἐπαρχίαν ἐκ Ρώμης ἀποστελλόμενος διοικητὴς, Ἐπαρχος (praefectus) 2) νεώτ. κ. δημ. ἀντιπρόσωπος κυβερνήσεως διοικῶν χώραν ἡμισυαυτόνομον ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἢ προστασίαν τοῦ ἀποστελλόντος τὸν ἀρμωστήν κράτους διατελοῦσαν : ἀρμωστής τῆς Κύπρου, - ὕπατος ἀρμωστής τῆς Κρήτης, - οἱ ἐν Ἐπτανήσῳ ἄγγλοι ἀρμωσταί. || κ. ὁ εἰς χώραν προσωρινῶς κατεχομένην στελλόμενος κυβερνήτης : ὁ ἐν Σμύρνῃ ἀρμωστής 3) Ἐπιγρ. τίτλος ἀξιωματοῦχων ἐν Ἑσσοσολοκίῃ 4) ὁ μνηστήρ : Πολυδ.3,34 « ὅθεν τιπὲς τὸν παλαιὸν καὶ ἀρμωστήν τὸν μνηστήρα ἐκάλεσαν ».

ἀρμωστικός-ῆ-όν μτγν. κ. μον. ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἀρμύζεσθαι : Θεολογ. Ἀρ.34 ἀρμωστικὴ πέσα φυγῆ 2) ὁ ἀρμύζων, ἐμπροσθεν : Πασχ.Χρον. 2 Α ἰγκώμα... ἀρμωστικάτα.

ἀρμωστός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κολῶς προσαρμύζομενος ἢ προσηρησμένος : Ηρώδ. Γνεμ.1,16, Πολυδ.2,1,28,12' || ἀρμύδιος, κατάλληλος, πρέπων : Φιλῆμ.4,4 ἀρμωστὸν μὴ λέγαν τὰ ὄντα 2) γλῶσσ. κ. δημ. ἀρμωστός (ὁ), θηλ. ἀρμωστῆ 2) μνηστήρ, ἡ μνηστῆ, πρβλ. κ. ἀρμωστός.

ἀρμωστρα (τὰ) γλῶσσ. οἱ ἀρραβῶνες || τὰ τοῦ ἀρραβῶνος ὄδρα.

ἀρμωστρω-ορος (ὁ) ἀρμωστής, κυβερνήτης, ὑπατος ἀρχηγός : Αἰσχ.Εὐμ.456 Ἄγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυδατῶν ἀρμωστορα.

ἀρμωστός ἐπίρρο. μτγν. κ. νεώτ. ἀρμωδῶς, προσφυῶς, καταλλῶς : Πλούτ. Ηθ.438 Α.

ἀρμωσύναι (οἱ) Ἦσ. « ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμονίῳ ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν ».

ἀρμωσφιγκτήρ (ὁ) νεώτ. κ. ἀρμωσφιγκτης ἄ. σφισφιγκτήρ, ἐργαλεῖον ξυλοσφιγκῶν χρησιμεῖον πρὸς σύσφιγξιν τῶν συγκολλημένων ἀρμών, Δημ. ξυλοσφιγκτης, ἐξυλόθια, νταβίδι.

ἀρμωσφιγκτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρμωσφιγκτήρ βλ. **ἀρμώμητος** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον παρομοιοῦμενον εἰς ὀλαεθρικοῦς κρυστάλλους τοῦ μονοκλινοῦς συστήματος, λάμφεως ὑελάωδους.

ἀρμωπτόντης ἐπίρρο. μτγν. ἄπτ. τ. τοῦ ἀρμωζόντως βλ. : Φιλ.Μηχ.Βελου.624, Ἰάμβλ.Μαθ.17.

ἀρμώττω ἄπτ. τ. τοῦ ἀρμύζω βλ.

ἀρμωῖτι (τὸ) δημ. βαρὺ βροχόκωνον τυφέκιον βλ. : Βαλαμωρ. Ἀθ.Διάκ.274 βογκάει τ' ἀρμωῖτι τὸ παλιὸ, πρβλ. μαλαριουῖτι.

ἀρμωυσάδα (ἡ) δημ. κ. ἀρμισάδα βλ.

ἀρμωφανής-οῦς (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ κορουδίου βλ.

ἀρμωσανέλα (ἡ) δημ. κ. ἀρμωσάνελα βλ.

ἀρμωσανέλα (ἡ) δημ. τὸ καλλωπιστικὸν καὶ μυρριστικὸν φυτὸν πελαργόνιον τὸ ἡδύσμον ἢ εἰσοσμον, ἄ. ἀρμωσανέλα, ἀμπαρῶρα, ἀμπαρῶριζα, ἀμπερόριζα, μοσχερολίχα.

ἀρμωπαρόριζα (ἡ) δημ. κ. ἀμπερόριζα ἢ ἀρμωσάνελα βλ.

ἀρμυάτα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν καρδιογῶν τὸ φαρμακευτικόν, καλλιεργούμενον ὡς φαρμακευτικόν, κομητικόν καὶ λαχανικόν, ἄ. μπουρνίζα.

ἀρμυρόζα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν πελαργόνιον τὸ ἐρυθρὸν ἢ τὸ ἡδύσμον, πρβλ. κ. ἀρμωσάνελα.

ἀρμυρορέτ(τ)ο (τὸ) δημ. κ. ἀρμυρορέτο κ. ἀλμυρορέτο στηλὸς πλοίου, ἄ. πῖπλοο' 2) ἀρμυρορέτο τοῦ πικίου παρασθῆλιον βλ.

ἀρμυρορίζω δημ. κ. ἀρμυρορίζω κ. ἀλμυρο- ἱστοβητῶ, τοποθετῶ τοὺς ἱστοβῆτας, τὰ κάρτνια 2) ναυτ. ἀρμυρορίζω τὰ κοπιὰς ὑφῶς τὰς καθάρσας κατακορυφῶς εἰς θέσιν « ἐρθωσον » πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

ἀρμυρορέτ(τ)ο (τὸ) δημ. κ. ἀρμυρορέτο κ. ἀλμυρορέτο ἱστός πλοίου, κάρτνια.

ἀρμυρορέτ(τ)ο (τὸ) δημ. ἀρμυρορέτο βλ.

ἀρμυρορίζω δημ. ἀρμυρορίζω βλ.

ἀρμυρορέτ(τ)ο (τὸ) δημ. ἀρμυρορέτο βλ.

ἀρμυρα Ἦσ. « ὑποδήματα, Κύπριοι » 2) αὐτ. « ἀρμυρα' ἀρτύματα, Ἀρκάδες καὶ ἀρμώματα ».

ἀρμυρ- κ. ἀλμυρ- πρῶτον συνθετικὸν λέξεων τῆς δημοτικῆς συνθετικῶν μὲ τὴν λ. ἀλμυρός, ἀρμυρός βλ., οἷον ἀρμυρῆρας, ἀρμυρόγλυκος, ἀρμυρόνερα, ἀρμυρόβλακτο κττ.

ἀρμυρά (ἡ) δημ. κ. ἀλμύρα βλ. || εἶδ. μθ. τὸ ὄπισσασ. αὐτὸ τοῦ ἐπιθ. ἀρμυρός ἐν τῇ σμν. τοῦ ἀρκιρός, βλ. ἀλμυρός 6) 2) ἀρμυρές περιληπτ. ὀνομασία διαφόρων ἀγρίων φυτῶν ἐν παραλίοις ὑψαλμοῖσι τόποις ψευδῶν, ἄ. ἀρμυρίες.

ἀρμυράδα (ἡ) δημ. ἀλμυρότης, ἀμυρούρα.

ἀρμυρήθρα (ἡ) δημ. κ. ἀλμυρήθρα βλ. || ἀρμυρήθρα τοῦ πελαγίου τὸ φυτὸν μηδικὴ ἢ παραλίος.

ἀρμυρία (ἡ) δημ. κ. ἀλμυριά ἀλμυροῖτις γῆ, ἀλμυροῖτις, ἄ. ἀρμυρογεία βλ. 2) ἀρμυρίαις ἄ. ἀρμυρίαις περιληπτικῆς ὀνομασία διαφόρων φυτῶν ψευδῶν εἰς ὄψαλμοις παραλίους γαίας, βλ. ἀρμυρήκας, ἀρμυρήκας.

ἀρμυρίγικας (ὁ) δημ. κ. ἀρμυρίγικη κ. ἀρμυρίκη εἶδος τοῦ φυτοῦ μυρική φυόμενον εἰς ὄψαλμοῦρους καὶ ἐλώδεσις γαίας, ἄ. μυρίγικας, μέρικη.

άρμυρίζω δημ. κ. άλμυρίζω καθίσταμαι άλμυρος, έχω γεύση άλμυρον ή ύψαλμυρον: Βαλαωρ. 'Αθ.Διάκ.282 βλέπε τό ρέμα του νερού, κάμε το ν' άρμυρίζω' 2) καθίστασι τόν άλμυρόν, άλατίζω, πρβλ. κ. άλμυρίζω' 3) ειδ. τρώγω τόν άλμυρόν έν άρχή ή έν τέλει του γεύματος, οίον άλίπαστα, τυρόν κττ.: μ' άρέσει ν' άρμυρίζω στό τέλος, - άρμυρίστε νά πιούμε και δεύτερο.

άρμυρικά (ή) δημ. κ. άρμυρική(ή) κ. άρμυρική (τό) ό άρμυρικός βλ.λ.

άρμυρική (ή) δημ. ό άρμυρικός βλ.λ.

άρμυρικός (τό) δημ. ό άρμυρικός βλ.λ.

άρμυρίζω (ή) δημ. ό άρμυρικός βλ.λ.

άρμυρόγκια (ή) δημ. άλμυρτίς γή, άλμυρόν ή ύψαλμυρόν έδαφος.

άρμυρόγλυκος-η-ο δημ. κ. άλμυρόγλυκος ό έχων γεύση άλμυρόν ήμου και γλυκειάν: άρμυρόγλυκος μπακαλαθός.

άρμυροκουλούρα (ή) δημ. μικρός άρτος, κουλούρα περιέχουσα άφθονώτατον ύλας, ήν τρώγουσιν αι νεάνιδες χωρίς νά πίσωσιν ύδωρ τήν καθαράν Δευτέραν ή τήν έορτήν τής γεννήσεως του 'Αγίου 'Ιωάννου, πιστεύουσιν ότι ούτω θα ίδωσι τήν νύκτα κατ' όναρ τόν μέλλοντα σύζυγον' || έντ. φρ. άρμυροκουλούρες έφαγες; (επί άγαν ύδροποτούτων).

άρμυρόνερο (τό) δημ. κ. -νερί άλμυρόν ή ύψαλμυρόν ύδωρ.

άρμυρόπικρος-η-ο δημ. κ. άλμυρόπικρος βλ.λ.

άρμυρό-η-ο δημ. κ. άλμυρος βλ.λ.: παροιμ. δλ' ή θάλασσα' άρμυρή 'ναι (παντοχού κακίαι και θόλος επικρατεί), - καλόν έθέλεις τό γαιμυρό, άρμυρός κιάλα θάν είναι | ό τι είναι καλόν άδρώς τιμάται |, Σάρ.μ.φρ.Εύρ.'Ιηπ.1|272 στόν πόντου τά νερά | τ' άνεμοβροντισμένα κι άρμυρά.

άρμυρούτσικα έπίρρ. δημ. κ. άλμυρούτσικα όλιγον άλμυρός' 2) μτφ. κάπως άκριθός, εις τιμές ύπερτιμημένας: άρμυρούτσικα τ' άγόρασα.

άρμυρούτσικος-η-ο δημ. κ. άλμυρούτσικος όλιγον άλμυρός, ύψαλμυρός: άρμυρούτσικο είναι τό φαί' 2) μτφ. έπι τών όνίων και τροφιμών, ό παλούμενος ύπερ τήν συνήθη τιμήν, ό όλιγον άκριθός: άρμυρούτσικα είναι έφάτος τά ροδάκινα, - οι τιμές του είναι άρμυρούτσικες, πρβλ. κ. άλμυρός.

άρμυροφάγι (τό) δημ. άλμυρόν φαγητόν: τό κρασι θέλει άρμυροφάγι.

άρμυρόχωμα (τό) δημ. άλμυρτίς γή, έδαφος άλμυρόν ή ύψαλμυρόν, ά. άρμυρούγεια.

άρμψ έπίρρ. κ. άρμψ βλ.λ.: 'Ησ. « άρμψ [sic], άρτίως, ήσχηθ, έξαιφνης, προσφάτως »: Πίνδ. άπ.10 έλπίσιν άθανάτας άρμψ φέρονται, 'Ιηπ. Καρδ.12 κλειεται δε ές τήν καρδίην ούχ άρμψ.

άρμψατος 'Ησ. « σπασμός » Κύπριοι ».

άρμψα άρμψαλα βλ.λ.

άρμψαλα 'Ησ. « άρμψα » άρτύματα, 'Αρκάδες, και άρμψαλα », πρβλ. άρμψα 2).

άρνα αйт. έν. του άρν ή βλ.

άρνα (ή) (ή) όρκος. 'Ησ. « άρνα τόν όρκον Κλαομένει, όθεν και τό έξαρνος ».

άρνα (ή) (2) (άρνουμι) δημ. κ. άρνη λήθη, λιθμονία, άρνησία, συνήθ. εις τά μοιρολόγια' τής άρνας τό νερό ύδωρ πηγής άστερευότου έξ ου πλινθιες όι καταρχόμνοι εις τόν 'Αδην λησιμονούσι τόν επάνω κόσμον: δ. μοιρ. πίνουν τής άρνας τό νερό, τόν κόσμο λησιμονάινε, - ήπιες τής άρνας τό νερό κι άποληγαμόνηκές μας' || όθ. ό 'Αδης: μοιρ. κάτω στής άρνας τά βουνα, στής άρνησίας τόν τόπο, - τί έμένανε με πήρανε στής άρνας τά λαγκάδια.

άρναθόν (τό) μτγν. τό ρίζωμα ειδους τινός του φυτού κρόκος [ζοροφάρι] έχον καμφορώδη γεύσιν, ή ζάδερα: 'Αέτ.7,135.

άρναθός-ους (ή) μτγν. κ. άρναθόν βλ.λ.: Ποσειδών.Νεώτ.π.Γιάυλ.Αη.7,3.

άρναγός (ή) 'Επιγρ. πιθ. οδηγός προβάτων.

άρναθά (ή) δημ. άρνάθ, θήλυ πρόβατον μικράς ηλικίας, ά. άρνάθα' || γεν. ή προβατίνα.

άρναθάρ (τά) δημ. γεν. τά πρόβατα, έν διαστ. προς τά γίδερα: από τί βαρουμεγωνιά δέν προκόφανε φάτος τ' άρναθάρ.

άρναθήςιος-α-ο δημ. ό τής άρνάθος, τής άρνάθος.

άρνακας (ό) δημ. τό φυτόν νάρθηξ ό κοινός, ά. κουφόξύλο, άνάρθηκας, κουφάρδακας, άρθηκας κλπ.

άρνακι (τό) δημ. μικρός άρνός, μικρό άρνί: άρνάκι του γάλακτος (θηλάςον έτι), Ζαλ. 'Απαντα (έκδ.Φέξη) σ.324.4 ό βοριάς που τ' άρνάκια παγώνει' 2) μτφ. επί ανθρώπων, ό οίονει ως ό μικρός άρνός πραός και άσκακος, ό φιλήσυχος: θά σε κάνω έγώ νά στέκασαι μπροστά μου άρνάκι (ως άπειλή), ή στρίγγα που έγινε άρνάκι' 3) κρέας έκ μικρού άρνου: έφώνιασα άρνάκι.

άρνακίς-ίδος (ή) κ. νεώτ. τό προβάτειον δέρμα, ίδια του άρνίου, άρντομάρο, προδιά, άρνακό, φοφάκι' 'Ησ. « άρνακίδες άρνών κώδια »: 'Αριστοφ.Νεφ.730 έξ άρνακίονα γνώμη άποστρητρίδα | κατά σχολ. λογοπαικτικώς έκ του άρνεύσθαι |, Πλάτ.Συμπ.220 Β ενειλεγμένων τους πόδας εις πιάτους τε και άρνακίδια, Θεοκρ.5,50 ή μάν άρνακίδιας τε και είρια τήδε πατισεί' 2) νεώτ. βροταν, συνών. του φυτού άρνίκη βλ.λ.

άρνακόγυνα (ή) δημ. μηλατή, γούνα έξ άρνακίων βλ.λ.

άρνακούτης (ή) δημ. θηλ. -ισσα ό άθανός, άρβακίτης' 2) ποικίλια θεσσαλικού αίτου, ά. άρνακούτι.

άρνακούτι (τό) δημ. ποικίλια θεσσαλικού αίτου, ά. άρνακούτης (ή).

άρνακούτι (τό) δημ. κ. άρνακούτι βλ.λ.

άρναπος 'Ησ. « τόν άρνα ».

άρναρης (ή) δημ. ό έχων πρόβατα, άρνιά, ά. πρόβατας, πρβλ. γιδάρης, γελαδάρης.

άρναρίζω δημ. ρινίζω, λιμάρο.

άρναρίσμα (ή) δημ. ή διά τής ρίνης ξέσις, ρινισμα, λιμάρισμα: παροιμ. με τ' άρναρίσμα και τό ξύλο γίνεται βελόνι.

άρνας (ή) μτγν. (ένν. δορά) ή άρνακίς, τό άρνακό βλ.λ.: 'Ηρωιδων.Φιλέτ.445 Ρ παρδαλή τό τής παρδαλέως δέρμα, ως λεοντή .. άρνεα δε και λυκέα' 2) Πάπ. άρνίον, άρνάκι.

άρνειον (τό) μτγν. ποώδες φυτόν ύπαγομένον εις τά άρνονόγλωσσα βλ.λ. άρν-μικρόν | λαγόμους |: Ψ Διοσκ.2,126.

άρνειον (τό) τόπος σφαγής και πωλήσεως άρνίων: ΕΜ 146,39 « άρνεα, τά κροεπάλια Δίδυμος », 'Ησ. « άρνειών κροεπωλιών τών προβάτων ».

άρνειος-α-ον ό του άρνός, του άρνίου, άρνήσιος: Χρησμ.η. 'Ηρ.1,47 άρνειοισι κρέσιν, Εΐθ.75,5 σπλάγγχοισιν άρνειοισι συμμειγμένη, Σοφ.ΑΓ.309 άρνεος φόνος | τά φουεβέντα πρόβατα |.

άρνησιος (ή) κ. άρνήσιος έπιθ. του μινός έκατομβαιώτος ('Ιουκ.-Αύγ.) καθ' έν ή εορτή άρνίς βλ.λ.: 'Επιγρ. άρνούου έκται δευτατία έμβολίμω' Ευστ.σδλ. 'Οδ.376,41 « μήνα τε ώνόμασαν άρνειών ότι άρνασί Αίνας συνανετράφη ».

άρνειός (ή) ή άρνηός κ. Πάπ. άρνεός κριάς 'Ησ. « ό τριετής κριάς »: 'Ιλ.Β 550 ταύροισι και άρνειοισι Ιάδουται' .. || ως έπιθ. μετά του δικ κατ' άντίθεσιν προς τό θήλυς, ό άρνην: 'Οδ.Κ 527 ένθ' διν άρνειών ρέειν θήλων τε μέλαιναν' 2) γεν. τό πρόβατον, τό άρνί: 'Απολλ.Ρ 3,1033 θήλυς άρνειός' 3) ό άστερισμός κριάς βλ.λ.: Μάξ.άστρ.72

άρνεσθούνης (ή) ό εστίωμένος άρνας, κριάς, άρνοσφάγος: 'Απολλωνιδ.ένΑΓκ.4,235 ό παρωρείτης, αυτόξυλος, άρνεσθούνης ελιμ.

ἀρνεός (ὁ) Πάπ. ὀρνεός βλλ.

ἀρνευτήρ-ἥρας (ὁ) δῆτης, κολυμβητής: 'Ιλ.Μ.385 ὁ δ' ἀρνευτήρ ἐοικός κήπετος ἀφ' ὕψους πύργου [κατέπεσε κατακέφαλα], 'Αρατ.656' Εὐστ.'Ιλ.1083,56 «ἀρνευτήρ τε γὰρ ὁ ἐπὶ κεφαλῇ εἰς θάλασσαν διδόμενος καθ' ὁμοίωσιν τῆς τῶν ὀρνέων πορείας, οἱ σκιρτώντες τῆς μὲν ὁπισθίου ποσὶν ἄλλονται, τῆς δὲ κεφαλῆς τῆ γῆ πελάζουσι» 2) κωμωδιστὴρ βλλ.: 'Ἡρόδ.8,42' 'Ἡσ.ἐν.λ.

ἀρνευτήρια [τὰ] τῶν ἀρνευτήρων ἦτοι τῶν κυβιστούντων ἢ τῶν αὐτῶν τὰ γυμνάσματα, 'Ἡσ. ἐν.λ. κυβιστηρία.

ἀρνευτής (ὁ) μγν. ἀρνευτήρ βλλ. ἐπιθ. τοῦ ἰχθύος Ἰππουρος: Νουμῆν.π. 'Αθην.7,322 F, πρβλ. ἀρνεύω||.

ἀρνεύω (||) μγν. πηδῶ, κυβιστῶ, κάρνω τοῦμπε: Λυκφωρ.465' 2) μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω βυθίζουσι εἰς τὸ ὕδωρ, κάρνω βουτίης: αὐτ.1103.

ἀρνεύω (||) δημ. κ. ἀρνεύω εἰρηνεύω, καταπραύνω, ἡμερώνω πινά: 'Ερωτόκρ.Γ.526 με σώνει καὶ τὸν πόνο μου ἀρνεύω καὶ μερώνω' || ἀμτθ. πραίνουσι, μερώνομαι: δὲν ἀρνεύει τὸ μωρὸ 2)

ἀρ(ι)βάνιον 'Ἡσ. «ὄρκιον βασιλείου».

ἀρνεός (ὁ) 'Ἐπιγρ. κριός, ἀρνεός βλλ.

ἀρνη (||) δημ. κ. ἀρνα βλλ.

ἀρνηάς-ἄδος (||) κ. ἀρν- αἰολ. πιθ. θηλ. τοῦ ἀρνεϊός, ἀμνάς, ἀρνάδα: 'Ἐπιγρ. ἔπειρα καὶ ἀρνηάδες ἀρῶν ἀτελεές, ἀρνηάδων ἔταλι ἀτελεές.

ἀρνησί-ιδος (||) μγν. ἀρνης βλλ.: Αἰλ.ΖΙ.12,34.

ἀρνης (ὁ) ἀρνεϊός βλλ.

ἀρνησίος (ὁ) κ. ἀρνεϊός βλλ.

ἀρνησία (||) δημ. ἀρνησις βλλ.: 2) ἡ λήθη, λησμονία, ἀρνα βλλ. συνήθ. εἰς τὰ μοιρολογία: τὸ νερὸ τῆς ἀρνησίας τὸ ὕδωρ τῆς λήθης, ὅπερ πνίνουσι οἱ καταρχόμενοι εἰς τὸν 'Αἰῶνα λησμονοῦσι τὸν ἐπάνω κόσμον: Δ.τραγ. θά πάσ στής ἀρνης τὰ βουνά, στής ἀρνησίης τῆ βρῦσι' || ὁθ. κ. ὁ 'Αδης: Δ.τραγ. κάτω στής ἀρνας τὰ βουνά, στής ἀρνησίας τὸν τόπο.

ἀρνησιδικία (||) νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ δικαστηρίου ἀρνης ἐκδικήσεως ὑποθέσεως τινος, ἀποτελοῦσα ἀξιόποιον ἀδικημα καὶ ἀστικὴς ἐπάγουσα ἀγωγὴν κακοδικίῳ ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ ζημιωθέντος.

ἀρνησιδοξία (||) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τῆς ἀρνησιδοξος, νὰ ἀπαρνητῆται τὰς γνώμας καὶ πεποιθήσεις του, πρβλ. ἀρνησιθησκία, ἀρνησιπατρία.

ἀρνησιδοξος-ον νεώτ. ὁ ἀπαρνούμενος δσα ἐπίστευε, ὁ ἀποκηρύττων τὰς γνώμας καὶ πεποιθήσεις του, πρβλ. ἀρνησιθεός, ἀρνησιπατρίς.

ἀρνησιθεός (||) μγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἡ ἀρνησις ὑπ'ἀρξέως Θεοῦ: 'Ἐπιφάν.Αἰρ.38,280.

ἀρνησιθεος-ον μγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ ἀρνούμενος: 'Ιουστίν.Μ.442.

ἀρνησιθησκία (||) νεώτ. ἡ κατ' ἀρνησίαν τῆς τῆν ἐαυτοῦ θρησκείαν, ἐξωμοσίαν, ὀποσασία.

ἀρνησιθησκος-ον νεώτ. ὁ ἀρνούμενος τὴν θρησκείαν του, ἐξωμότης, ἀποστάτης.

ἀρνησικοσμος-ον νεώτ. ὁ ἀρνούμενος, ὁ ἀποστερφόμενος τὴν μετὰ τὸν κόσμου, ἦτοι τὴν ἐν κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφήν.

ἀρνησικρια (||) νεώτ. ἡ κατὰ νόμιμον δικαίωμα ἀρνης τῆς κυρώσεως νόμου, διατάγματος ἢ ἐκτελεστικῆς πράξεως, ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτείας: ἀπόλυτος ἀρν-, ἀνασταλτικὴ ἢ ἀναδλητικὴ ἀρν-, ὁ πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατίας στερρεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀρνησικριας' || γεν. τὸ δικαίωμα τοῦ ἀρνεῖσθαι τὴν κύρωσιν πράξεως ἢ ἀποφάσεως ληφθεῖσης ὑπὸ ὑποδεσπτέρας ἀρχῆς, διεδν. ὁρ. βέτο βλλ.

ἀρνησιμος-ον ὄν δυνατόν τις ν' ἀρνηθῆ: Σοφ. Φιλ.74 ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐστ' ἀρνησίμου.

ἀρνησιος-α-ο δημ. κ. ἀρνήσιος ὁ ἐξ ἀνόρου προερχόμενος, ἀρνεϊός: ἀρνησίος κρέας - ποκάρι.

ἀρνησιπατρία (||) νεώτ. ἡ ἀρνησις τῆς πατρίδος, τὸ νὰ γίνῃ τις ἀρνησιπατρίς.

ἀρνησιπατρίδος (ὁ, ||) ὁ ἀπαρνούμενος τὴν πατρίδα του, τὸν ἔθνησμόν του.

ἀρνησιπνοία (||) νεώτ. ἡ ἀρνησις τῶν πόνων, ἡ ἀποφυγὴ τοῦ κόπου.

ἀρνησις-εως (||) κ. νεώτ. δημ. ἀρνησι τὸ ἀρνεῖσθαι τι, ἀποφασκεῖν, τὸ νὰ μὴ δέχεται τις, νὰ μὴ συγκατατίθεται, νὰ μὴ ὁμολογῆ: Αἰσχ.Εὐμ.588 τούτου δ' οὐτὶς ἀρνησις πέλει, Σοφ. 'Ἡλ.527 τῶν δ' ἀρνησις οὐκ ἐνεστί μοι, Δημ.392 οὐδ' ἀρνησις ἐστιν τὸ μὴ ταυθ' ὑπὲρ Φιλίππου πράττειν, - ἀντάταξεν ἐπιμόνον ἀρνησιν' 2) γραμμ. τρόπος δι' οὐ ἐκφέρεται πρότασις τις ἀποφατικῶς, ἀντιθ. ὦν πρὸς τὸν θετικόν, σημαίνόμενος δὲ δι' ἀρνητικῶς μορίου, οἷον εὐ φημι, δὲν θέλω, ἢ μοιολεκτικῶς διὰ ρημάτων ἔχοντων ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρνήσεως, οἷον ἀπόφημι, ἀρνούομαι: Διον.Θορ. 642,3, σχολ.Σοφ.ΟΤ 1053 «δύο ἀρνήσεις μίαν συγκαταθέσειν ποιοῦσι» 3) νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ διαδίκου ἀποφατικῆ ἀπάντησις εἰς τὸς ἰσχυρισμοῦς τοῦ ἀντιδίκου του' 4) ἀρνησις ὑπηρεσίας ἢ μὴ ἐκτέλεσις ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας ἢ ἡ μὴ συμμόρφωσις πρὸς δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ ἀνάθεωρ του διαταγήν' 5) φιλοσ. ἡ ἄρσις τῆς θέσεως.

ἀρνησισμός (ὁ) νεώτ. κ. ἀρνησισμός ψυχολογία καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς κατέχεται ὑπὸ ἐμμονῶν ἀντιδράσεως πρὸς πᾶσαν πράξιν ἢ ἐνέργειαν ἢν διατάσσεται ἢ προτρέπεται νὰ ἐκτελέσῃ.

ἀρνησισταυρος (-η)-ος(ν) μον. κ. δημ. ὁ ἀπαρνούμενος τὸν σταυρόν, ἦτοι τὴν χριστιανικὴν πίστιν: Εὐστ.Πονημ.164,82.

ἀρνησιχρηματία (||) νεώτ. ἡ ἀρνησις, ἀπόρριψις τῶν χρημάτων, ἀφιλοχρηματία.

ἀρνησιχρηστία (||) νεώτ. ἡ ἀπάρνησις τοῦ Χριστοῦ.

ἀρνησίχριστος (-η)-ος(ν) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρνούμενος τὸν Χριστόν: Θεόδ.Στουδ.412.

ἀρνησιθεία (||) ἐκκλ. ἡ ἀρνησιθεία βλλ.

ἀρνησιθεϊστος-ον ἐκκλ. ὁ ἀρνησιθεῖστος βλλ.

ἀρνη(σ)τής (ὁ) μον., νεώτ. κ. δημ. κ. -νητής ὁ ἔξαρνος, ὁ ἀρνούμενος, ἀπαρνούμενος οἷον τὴν πίστιν αὐτοῦ, τὸν Χριστόν, τὸν ἔρωτά του, τοὺς ὄρκους του, τοὺς φίλους του κττ.: Διγ.'Ακρ.639 ὡς ἀρνησται τῆς πίστεως, καὶ ἀρνησται τὸν νόμου, Πολιτ.'Εκκ.Τραγ.128,4 μὴν εἶδατε τὸν ἀρνηστή, τὸν φεύτη τῆς ἀγάπης;

ἀρνητής (ὁ) γλωσσ. ἐκκλ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. ἀρνήτρια δημ. κ. ἀρνήτρια ὁ ἀρνούμενος, ἀρνηστής βλλ.: Μην.29 ποι. 'Ιω.Μοναχ. ἀρνητής δειχθῆ καὶ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, φρ. ὄρκου: νὰ μαι ἀρνητής τοῦ Χριστοῦ, ἄν... 2) νεώτ. κ. ὁ φύσει τείνων εἰς τὸ ἀρνεῖσθαι πᾶν δόγμα, οἷον θρησκευτικόν, φιλοσοφικόν, πολιτικόν: 3) δημ. εἶδ. ὁ ἀρνηθεὶς, ἀποστάς τῆς ἐκτελέσεως ὑποσχέσεως γάμου, κ. γεν. ὁ ἐγκαταλείψας τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, πρβλ. ἀρνησιτής.

ἀρνητικά ἐπιγρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρνητικόν, δι' ἀρνήσεως βλλ.

ἀρνητικός-η-ος(ν) μγν.,μον.,νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρνούμενος, ὁ ἐκφράζων ἢ περιέχων ἀρνησιν, ἀποφατικῶς, ἀντιθ. θετικῶς, καταφατικῶς: Χρυσ.Στωϊκ. 2,66 ἀρνητικὸν μόριον ἀξιωματός, Νουμῆν.π.Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.14,8 ἀρνητικὰ φωνασαίαι, Εὐσ.'Ιλ.211,37 ἀρνητικὸν ἐπίρημα, - ἀπάντησις ἀρνητικῆ, - ἀποτέλεσμα ἀρνητικόν' || γραμμ. ἀρνητικά μόρια ἀκλιτα μέρη τοῦ λόγου σημαίνουσα ἀρνησιν οἷον τὰ ἀποφατικά αὐ (οὐκ), δέν, ὄχι, τὸ ἀπαγορευτικὸν κα, ἄν τὰ πλείστα παράγωγα οἷον οὐδέποτε, μὴδισμός κττ., ἄ. ἀποφατικά' || νομ. ἀρνητικὴ ἀγωγή ἢ δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀπαγορευ-

σις πάσης ἐνοχλήσεως ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ δικαιοῦματος κυριότητος τοῦ ἐνάγοντος· 2) ὁ ἀντίθετον ἔννοιαν περιέχων· ἀρνητικὸν κέρδος (= ζημία), - ἀρνητικὴ θερμότης (= ἡ κάτω τοῦ μηδενός, φύχος) κττ.· || νεώτ. βαθ. ἀρνητικὸς ἀριθμὸς ὁ ἀντίθετος φυσικοῦ εἰς τὸν προσιθιζόμενον διδίδει ἄθροισμα μηδέν, παριστάμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ φυσικοῦ ἀριθμοῦ φέροντος πρὸ αὐτοῦ τὸ σημεῖον τῆς ἀφαιρέσεως, τὸ πλὴν (—)· || φυσ. ἀρνητικὰ ποσὰ τὰ φυσικὰ ποσὰ ἅτινα προστιθέμενα εἰς ἄλλα ἀντίστοιχα καὶ ὁμοια κατὰ τὴν φύσιν ἐξουδετεροῦσιν αὐτὰ, οἷος ὁ ἀρνητικὸς ἠλεκτρισμὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν θετικὸν κλπ.· || φωταγρ. ἀρνητικὴ εἰκὼν ἡ κατὰ τὴν φωτογράφησιν λαμβανομένη, ἐν ἣ τὰ φωτεινὰ μέρη τῶν ἀντικειμένων φαίνονται σκιερὰ καὶ τὰνάπαλιν· || χημ. ἀρνητικὴ ἀντίδρασις ἡ δι' ἧς ἐξακριβούται ὅτι ἐν τινι σώματι δὲν περιέχεται ἡ ἀναζητούμενη οὐσία· || φιλοσ. ἀρνητικὴ κρίσις, - ἀρνητικὴ συλλογισμὸς, - ἀρνητικὴ ὑπόθεσις.

ἀρνητικοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνάγνωσις ἀκτινογραφίας ἢ ἀρνητικῆς ἠλεκτρικῆς φωτογραφίας.

ἀρνητικός ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. δι' ἀρνήσεως, ἀπιστοτικῶς· Πτορμ.Κατ.136,27, σγὸλ. Ἀριστφ. Βάτρ.1455, τοῦ ἀπήνησεν ἀρνητικῶς, - ἡ πρότασις ἐκφέρεται ἀρνητικῶς.

ἀρνητισμός (ὁ) νεώτ. κ. ἀρνητισμὸς βλ.λ.

ἀρνι-ιοῦ (τὸ) δημ. ὁ ἀρνὸς βλ.λ. κ.γεν. τὸ πρόβατον· Κρυστ.Φιλημν 4 μὴν τὰ βαφες μετὰ τῆ βαφῆ, ποῦ βαφείας καὶ τ' ἀρνία σου, παροιμ. ἀρνι ποῦ φεύγει ἀπ' τὴν κοιλὴ τὸ τρώει ὁ λύκος 1 οἱ ἀπομονοῦμαι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καταστρέφονται 1· 2) μτγ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ οἰνεὶ ὡς ἀρνὸς ἀκακος καὶ πρᾶος, φιλήσυχος· εἶναι ἀρνὶ ἢ σάν τὸ ἀρνί, φρ. τὸν ἔκαμος ἀρνί (τὸν κατεργάζουεν).

ἀρνιακό (τὸ) δημ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνιακίς, ἄ. ἀρνοιτόμαρο, ἀρνοπέτσι, προβιά, φαφακί.

ἀρνιαθία (ἡ) νεώτ. ζῴολ. γένος ἐντόμου καλοεπιτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν καραιθιδῶν, ἰθαγενὲς τῆς Αὐστραλίας.

ἀρνιαθία (ἡ) νεώτ. χημ. κ. ἀρνιαστέρηνη (ἡ) διατομικὴ φυτοστεριναλκοόλη λαμβανομένη ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς ἀρνίκης.

ἀρνιαίαι δημ. κ. ἀρνοιοῦμαι, παρατ. ἀρνοιούμουν καὶ ἀρνοιόμουν, ἀόρρ. ἀρνηθῆκα κ. ἀρνηθήκα, ἀρνοιοῦμαι βλ.λ.· Σάρρ.μτγ.Εὐρ.Ἰππ.996 ἐν εἶναι κανεὶς ἀνθρώπος | πιδ τίμοις ἀπὸ μὲνα κι' ἄς τ' ἀρνιαίαι ἐσὺ, - ἀρνηθήκε νὰ μαρτυρήσῃ· 2) ἐπιλανθάνομαι τινός, πρβλ. ἄρνα, ἀρνησιὰ· μοιρ. π' ἀρνιαίαι ἡ μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῆ μάννα· 3) ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύττω· δ.τραγ. ἂν ἀρνηθῶ τὴν Παναγιά | θὰ ν' ἀρνηθῶ καὶ σένα, θελῶ κι' ἐγὼ ν' σ' ἀρνηστώ, μὰ ὁ πόνος δὲ μ' ἀφίνει· 4) διακόπτω τὰς σχέσεις, ἀπέχω τῆς συναναστροφῆς· γιατί μὰς ἀρνηθήκες τόσοσν καιρό; | ἔπαυσεσ νὰ μὰς ἐπισκέπτεσαι 1).

ἀρνική (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἠλιανθεμιδῶν περιλαμβανόν καὶ τὸ κοσμητικόν καὶ φαρμακευτικόν εἶδος ἀρνική ἢ ὄρεινή.

ἀρνική (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία πικρὰ, ἐξαγομμένη ἐκ τῆς ρίζης καὶ ἰδιᾶ ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ φυτοῦ ἀρνική ἢ ὄρεινή.

ἀρνικόκερας-ατος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν αλγοκερατιδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀρνίον (τὸ) κ. μ.σ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀρνῆ, μικρὸν πρόβατον, ἀρνάκι· Λυσ.32,21 ἐκκαίδεκα δροχῶν ἀπέφηνεν ἐκνημένον ἀρνίον, - ΠΔ Ἰερμεκ. II,19 ἀρνίον ἄκακον ἀγάμενον τοῦ θύεσθαι· 2) μτγ. δέρμα προβάτου· Λουκ. Ὀρχ.43· 3) ἐκκλ.

συμβολ. ὁ Σωτήρ· Ἀποκάλ.5,6,8 οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, αὐτ.7,9 ἰδοὺ ὄχλος πολλός· ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.

ἀρνοιοῦμαι δημ. κ. ἀρνιαίαι βλ.λ.

ἀρνίς-ἰδος (ἡ) μτγ. κ. ἀρνήσις ἀρχ. ἐορτὴ ἐν Ἀργεὶ κατὰ τὸ θέρος πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ κινῶν σπαραγέντος Λίνου, καθ' ἣν ἐφορευόντο κύνες· Κόνων 19 ἐορτὴν ἀρνία, Αἰλ.Ζ1,23,4 ἐν ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν ἀρνηίδας.

ἀρνήσιος-α-ο δημ. ἀρνήσιος βλ.λ.

ἀρνησιμα (τὸ) δημ. ἀρνησις βλ.λ.

ἀρνηστής (ὁ) δημ. ἀρνησιστής βλ.λ.

ἀρνοθία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βοραγινιοειδῶν.

ἀρνοβότανον (τὸ) δημ. μυθολογούμενη βοτάνη τῆς λήθης, ἣν τρώγοντες οἱ εἰς τὸν ἄδην κατερχόμενοι ἐπιλανθάνονται τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἄ. λημοβότανον, ἀπολημοβότανον, τῆς ἀρνας τὸ βοτάνι, τῆς ἀρνησιᾶς τὸ χόρτον πρβλ. κ. ἄρνα, ἀρνησιὰ.

ἀρνογλωσσοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. -σώδη οἰκογένεια φυτῶν τοῦ ἄθροισμ. τῶν δικοτυληθῶν, πσώδη, ἐτήσια ἢ πολυετῆ.

ἀρνογλωσσος (ἡ) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρνογλωσσωδῶν, οὐτίσιν πολλὰ εἶδη εἶναι χρήσιμα ὡς φαρμακευτικά, οἷον ἀρνογλωσσὸν τὸ μεζών, δημ. πεντάνευρα, ἐφάπτενευρο· Θεοφρ.Φι1,7,3, Διοσκ.2,126 ἀρνογλωσσὸν τὸ μικρόν, ἄ. ἀρν- ὁ λαγόπουος, ἀρν- ὁ καρωνόπουος, δημ. περδικοπάτμα, χηνοπόδι, πετεινόχορτο, ἀρνογλωσσὸν τὸ ἀμμόφιλον κλπ.

ἀρνογλωσσος (ὁ) νεώτ. ζῴολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν πλευρονηκτιδῶν.

ἀρνογλωσσώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. ἀρνογλωσσοειδῆ βλ.λ.

ἀρνοδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνιακίς, ἀρνιακό, ἀρνοιτόμαρο, ἀρνηθια προβιά.

ἀρνοκάτσικα (τὰ) δημ. πρόβατα (ἀρνια) καὶ ἔριφοι ὁμοῦ, πρβλ. γιδροπρόβατα.

ἀρνοκόμηξ (ὁ) μτγ. ὁ ἐχὼν κόμην ἀρνός, σγυρομολλάξ, ἄς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Μαρκόβδ. Κρόν.1,17,45.

ἀρνοκόπη (ἡ) δημ. μέρος παίμνιου προβάτων σπαρτιζόμενον ἐξ ἀρνίων· Βλ.Συνμ.288.

ἀρνοκόπι (τὸ) δημ. κ. ἀρνοιόκη βλ.λ.

ἀρνοκούρο (τὸ) δημ. στυθ. πλθθ. ἀρνοκούρο τὰ εἰς τῆς κοιλίας τῶν ἀρνίων λαμβανόμενα ἔρια.

ἀρνοκτασία (ἡ) μτγ. φόνος, σφαγὴ ἀμνῶν, προβάτων· Ρήγ.3,607.

ἀρνομαλλο (τὸ) δημ. ἔριον ἀρνίου, προδοτόμαλλο.

ἀρνοπαίξω δημ. παίξω ὡς ἀμνός, σκιρτῶ.

ἀρνοπανίσκη (ἡ) τὰ ἐντὸς τῶν ἀρνοστρωμάτων βλ.λ. ἀνευρισκόμενα ἀπολελιθωμένα θηλαστ. ζῴα.

ἀρνοπέτσι (τὸ) δημ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνιακίς, ἀρνοιτόμαρο, ἀρνηθια προβιά.

ἀρνοπόκι (τὸ) δημ. κ. ἀρνοκόπη πόκος ἀρνίου, ποκίρι τοῦ προβάτου, τὸ πρὸς κοιλίαν ἔριον, κυρίως τὸ βραχύ· Κρυστ.Σκάρος 29 ἄλλος ἄδραχτι σφοντυλάει καὶ κλάσσει τ' ἀρνοπόκι.

ἀρνοπολέμιον (τὸ) τὸ φυτὸν σταφίς ἢ ἀγρία, ἄ. φθειροκτόνον, δημ. φθειροβότανον, φθειρόχορτο, ἀγρισταφίδα· ΨΔιοσκ.4,152.

ἀρνορική (ἡ) ἀρνορική βλ.λ.

ἀρνορική (ἡ) Ἰσ. « ὁ μετὰ τοῦ ἀρνός αἰρογμένον γινόμενος δρικός » | Ἰ.γρ. ἀρνορική 1.

ἀρνός (ὁ) μτγ. ὁ ἀρῆν, ὁ ἀμνός· Πολυδ.7,184 « τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα εἰποις ἐν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα εἰποις ἀρνόν »· Αἰωπ.274.

ἀρνοσπρίξ-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κηχορκοδῶν.

ἀρνοστρώματα (τὰ) γεωλ. ποταμογενῆ στρώματα παρεμφερῆ πρὸς τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν κοιλιάδα τοῦ ποταμοῦ Ἄρνου τῆς Ἰταλίας.

άρνοτάνη (ή) νεώτ. φαρμ. διάλυμα κλωριούχου άδοσπειού και κόμμος άραβικού, χρησιμοποιούμενο δι' ένεσεις ένδοφλεκτικές.

άρνοτάμφορ (τό) δημ. δέρμα άρνίου, άρνακίς, άρνιακό, άρνοπέτι, άρνιασ προβάδι.

άρνοτάφια (ή) μόν. τώ τρέφειν, συντηρείν άρνα, άρνια, πρόβατα : Γεωμ.18,1,2.

άρνοτία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας των άρχοειδών.

άρνοθμιαί-ομαι κ. νεώτ. δημ. κ. άρνιαίμαι κ. άρνιαύμαι βλ.λ., μέλλ. -ήσομαι κ. -πθήσομαι, άόρ. ήρησάμην κ. -ήτην, δημ. άρνήθηκα, παρακ. ήρηνημαι δέν όμολογώ ή παρ' άλλου λεγόμενον, ζέν συνομολογώ τινι, δέν παραδέχομαι τι ως άληθές αντίθετον τώ φημι, κατάφημι, όμολογώ, συμπρωνώ τινι : Όδ.Θ.358 ούδέ έοικε τεόν έπιος άρνήσασθαι, Εύρ.Έκ.303 α δ' έίπον εις άπαντας ούκ άρνήσασθαι, Άριστ.Ήθ.4,13 δοκει δ' έτρωιν άνάπαλιν άρνεύσθαι τά ύπάρχοντα ή έλάττω ποιείν, Δίωv Κ.50,22 ούδ' αυτός άρνεύται μή ούκ έχθρούς ήγεύσθαι, - άρνεύται να ειπή την αίτιαν - να όμολογήσθ, - άρνούμαι τούς ίσχυρισμούς του άντιδίκου, - άρνεύται ή άρνήθηκε να συμφωνήσθ με μάς 2) άπολ. κ. νεώτ. κ. δημ. δέν συγκρατίζομαι, άποποιούμαι, λέγω άχι αντίθετον συναινώ, δημ. στέργω : Ήλ.Γ.304 α δ' άρνετο στοναχιζών, αύτ.Ψ.42 αούτα δ' γ' ήρνετο στερεώς, - άρνεύται έπιμονώ, - άρνούμαι όδάλελα, - άρνεύται πεισματικά 3) κ. μετ' άπορμφ. (μετά ή άνευ του τυ μί), ήτοι έν τή νεώτ. κ. δημ. μετά του να : Ήρ.6,13 άρνευμένους είναι χρηστούς, Ξεν.Έλλ.7,37 ήρνετο μη αυτόχειρ γενέσθαι, - άρνεύοιθε να παραδεχθήτε τώ άξιώμα, - άρνεύται να μετάσθη τώ κινήματός, - άρνούνται να συνεννοηθούν - να έρθουν 4) κ. μετ' είδ. προτάσεως δια του τυ, ήτοι έν τή νεώτ. δια του τυ, έν τή δημ. κ. μετά του πώς : Δημ.124 ούδ' άν άρνηθείαν ένιοι ως ούκ είσι τοιούτοι, - άρνεύται ότι μετέθ, - άρνεύται πώς είναι έννοχος 5) ποι. κ. μετά μητ. κ. Εύρ. Άλκ.158 ού γάρ εύτυχών άρνήσομαι 3) δέν θέλω, άποποιούμαι, άποκρούω, άπορρίπτω, ως άντιθ. τώ δέχομαι, στέργω, συναινώ εις... , παραδέχομαι να : Όδ.Α.249 ούτ' άρνεύται στυγερών γάμων, Δημ.319 άρνομένους ταύτην την χρείαν | άπορρίπτω ταύτην την ύπηρεσίαν | Πλάτ. άρνηκληρονομίαν | άπονομιστάω κλ.), - ήρνήθη την γενομένην αύτώ προσφοράν (άπερίφηρ), - άρνεύται τάτοις συντροφική δουλεία 4) κ. νεώτ. κ. δημ. δέν θέλω να δώσω, δέν παρέχω τι, κατ' αντίθ, πρόσ τώ δίδω : Όδ.Φ.345 τρέων... δόμεναί τε και άρνήσασθαι, Ήρ.3,1 ούκ ειχε ούτε δούνα ούτε άρνήσασθαι, - ήρνήθη την συνδρομήν του (ένν. να δώσθ), - άρνήθηκε φήσορ 5) μτγν. νεώτ. κ. δημ. έν τώ σμη. του άπαρνούμαι, άποκηρύττω, όθ, κ. περιφρονώ, άποφεύγω : ΚΔ Ματθ.10,33 στίς δ' άν άρνήσθαι με έμπροσθεν των άνθρώπων, άρνήσομαι κατά αυτόν, Έρωτοκρ.Α.Β17 έλόμαιν, άδούναίς, τίς συντροφικός άρνήθη, - άρνήθηκε την άγάπην του - τούς φίλους του βλ. κ. άρνημαί 6) κ. νεώτ. κ. δημ. έγκαταλείπω, άποδόλλω άν' έμού : Άριστειδ.έν ΑΠΓ.7,473 ζώναν άρνεύσθαι | αυτοκοτεινί, | μέρ.Λόγ.2,10 άρνεύσθαι ανθρώπους | άποδόλλειν τόν άνθρωπισμόν |, - ήρνήθη τόν καθολικισμόν (άπεκηρύξε), - άρνήθηκε τά έγκόσσια | παρητήθη των έγκοσμίων |.

άρνοφάγοι-ον μτγν. ό τρώγων άρνα, άρνια : Μαν.4,255 άρνοφάγοις λύκοις.

άρνοτή νεώτ. |Ιταλ. | μουσ. ρυθμική άγωγή ύποδηλοία εκτέλεσιν ζωηράς ίσχυράν, έντονον.

άρνοτή (σί) νεώτ. κ. δημ. |Ιταλ. | κ. άρδίτη σώμα έλεκτάον στρατιωτών ή μέλη τής στρατιωτικής έκπαίδευομένης φασιστικής νεολαίας έν Ήταλία.

άρνοθεν Ήσ. « ήγωνίζοντο, ένήρουν ».

άρνομαι μέλλ. άρέομαι, άπτ. άρούμαι, άόρ β' άρόην, προβλ. κ. άτρομαι προσπαθώ να εξασφαλίσω, να δισασώω, να διαφυλάξω : Όδ.Α5 άρνούμενος ήν τε φυχήν και ύστον έταίρων, Ήλ. Α.159 τιμήν άρνούμενος Μενελάω, αύτ. Ζ.446 άρνούμενος πατόρ τε μέγα κλέος 2) λαμβάνω, κτώμαι, κερδάζω : αύτ. | 24 άέλεια ποσσίν άρονο, αύτ.Π.84 τιμήν... και κύδος άρνια, Σοφ. Γρ.711 άν... την μάθησιν άρνομαι (λαμβάνω γνώσιν), Εύρ. Άλκ.55 μείζον άρνομαι γέρας, Πλάτ. Πρωτ.349 Α μισθόν άξιώςως άρνοσθαι | προβλ. μισθαρνώ | 3) ένίστε κ. έν κακή σμη. : Εύρ. Έκ.1074 άρνούμενος λώσαν, λαμβάνω ένδοκίησιν δια τώ προσγενομένον μοι κακόν 3) μάλλον άρνομαι αίρούμαι, προτιμώ : Πλάτ.Νόμ.944 C ζώνη ασίχραν άρνούμενος... μάλλον ή... καλόν... θάνατον 4) κομίζω, φέρω έπ' έμαυτώ, άνέχομαι, σηκώνω : Ήλ.Υ.247 ούδ' άν νηός... άχθος άροίτο.

άρνοτός Ήσ. « εύπνοος, εύνοος ».

άρνωδός (σί) μτγν. ραφιδός Φώτ.484 « ραφιδοί τώ δέ έμπροσθεν, άρνωδοί έκαλοούντο, έπάθλου αυτούς ούτος άρνώδς », Εύστ.Ήλ.6,26, Ήσ. άρνών-ώνος γλωσσ. τόπος ένθα μένουσιν ή βόσκουσιν άρνια, προδοταστάς, προδοτάτοπος.

άρξ (σί) Έπιγρ. κ. Πάπ. άρκτος : Έπιγρ. ένώ εις κάτω μέρη λέων ειμι και εις άνω μέρη άρξ ειμι.

άρξεις-εις (ή) νεώτ. ή άρχή, ή έναρξίς | ή άρξίς του πολέμου, - κατά την άρξιν και κατά την λήξιν των γυμνασίων.

άρξίφος Ήσ. « άδόν παρά Πέρσαις ».

άρξουτήτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. παραλλαγή του όρυκτού χιολίθου βλ.λ.

άρσανθίδιον (τό) Ήσ. « νόμισμα, φ χρώνται οι Αιγύπτιοι, άπό Άροάνδου ».

άρσάτος Ήσ. « άθάτους, και άναρούς ».

άρσβινη (ή) νεώτ. φαρμ. προϊόν συνθέσεως τής διφαινυλαμίνης και του θυμοθενεοϊκού όξέος, φάρμακον άντισηπτικόν των ούροφάρων όργάνων.

άρύγευτος-η-ο δημ. |λατ. | κ. άρρ- κ. άρ(ρ)ώ- γευτος έπί άνηλικών, ό μη δύναμένος να ρογισσθ, να εύρη ρόγαν, ήτοι μακράς διαρκείας χειρωνακτικήν έργασιαν έπί συμφερανόμενω ύπό των γονέων ή του κηδεμόνος μισθώ έτησίως ή έφ' άπαξ δόθεις ως έργάτης, ή ως τεχνίτης μαθητεύομενος ή ως ύπηρετής, ά. άρογος, προβλ. ρόγα.

άρυγος-η-ο δημ. ό άνευ ρόγας, άρύγιαστος βλ.λ. : ό.τραγ.άκου τώ άκροπο δεντρί, μέλισσα δίχως μέλι, | πού φρυγας άπ τώ σπίτι σου σαν άρογο κοπέλι.

άρωδάφνη (ή) δημ. τώ κοσμητικόν θαμνωδές φυτόν νήσον ή ροδοδάφνη, ά. μικροδάφνη, φυλλάδα, άριοδάφνη.

άρωδο έπίρρ. δημ. |Ιταλ. | όρος ναυτικός σημαίνων ότι πλοίον τι παραμένει έπ' όλίγον έξωθεν λιμένος ή όρμου, χωρίς να άγκυροβολήσθ : στάθηκε ά-ρώδο 3) μτφ. πόρω πνος : φρ. τράδα ά-ρώδο άπομακρυνθήτι, φεύγσ.

άρωσιδή (τά) νεώτ. βοταν. κ. άρωδή βλ.λ.

άροκάνιστα κ. άρρ- κ. άρουκάνιστα έπίρρ. δημ. άνευ λειανσεως διά ροκάνης, έπί έξύλων.

άροκάνιστος-η-ο δημ. κ. άρρ- κ. άρουκάνιστος κ. άρουκάνιστος ό μη τίς δια ροκάνης λειανθείς, έπί έξύλων 3) μτφ. άπείκτικος τριαύτης λειανσεως 2) μτφ. έπί άνθρωπ. τραχύς, άξεστος.

άρωκαρία (ή) νεώτ. βοταν. άρωκαρία βλλ.
άρωκλον (τό) μτγν. φίλη: Νικ.άπ.129 (άμφ.Ι).
άρώλιθος (τό) δημ. κοίλη πέτρα πλήρης ύδατος. δ. άρος, νερόλιθος, λούμα' πρβλ. άρος 2).
άρωλος (τό) δημ. ό άρώλεος βλλ.
άρωμα-ατος (τό) μτγν. γεωργημένος άγρος: Άλλ. 2178 έσφ.φρ. αντί άρωμα βλλ.
άρωμίτης (τό) νεώτ. άρωκτολ. άρωκτόν έξ ένύδρου θειικού άλατος τού μαγνήσιου και άργιλίου.
άρων (τό) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών άρωδών περιλαμβόνων είδη τινά κοσμητικά κ. δ. χρήσιμα' || είδ. τó φυτόν άρον τó ιταλικόν, δημ. δρακόντι: Άριστλ.ΗΝικ.600 ή ΙΙ, Θεόφρ.Φ11,6,10, Ψιδιοσκ.2,167. 2) τó φυτόν άρον τó αλυπτικόν ή κολοκασία ή άρχαία, δημ. κολοκάτι: Πλίν.Φ119,96, Γαλ.6,650. 3) τó φυτόν δρακόντιον, δημ. δρακοντίη, φιδόχορτο: Θεόφρ. Φ17,122, Φανί.π.'Αθην.9,371 D. 4) τó φυτόν άρον τó διασκορδίσαιον, δημ. άρκολλοκασιά: Διοσκ. 2,167 άρον τó καλούμενον παρά Σύροις λούφα.
άρον άρον δημ. κυρ. πρστ. άορ.β' τού ρ. αίρω ληφθεσία έκ τής έν ΚΔ'Ιω.19,15 φρ. « άρον άρον, σταθώσωσιν αύτόν » και μεταπεσοούσα έν αιπρω. χρ. έν τή έννοία τού έν τάχει, βιαστικά, χωρίς διατυπώσεως, διά τής βίαιας: τόν σήκωσε άρον άρον και φύγανε, - τούς επάντρεψαν άρον άρον.
άρωνικον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών ήλιανθεμιδών.
άρωνίτης (τό) νεώτ. παλαιφ. γένος φυτών έν απολιθώσεσι παραπλησιών πρós τά άρωδή βλλ.
άρωπήςαι 'Ησ. « παταγήσαι, Κύπριοι ».
-άρος θηλ. -άρα δημ. κ. -άρας κ. -αράς θηλ. -αρού κατάληξις μεγανθητική όνομάτων τής δημοτικής, οίον: παιδάρος, παπαδάρος, - διάκταρος, - σκύλαρος, - βεβιδάρος, - πόδαρος, - σπιταρος, - σούκαρος, - γυναικάρα, - δουλάρα, - ποδάρα, - αύτάρα, - πεπονάρα ή κ. χειλαράς -ού, - κοιλαράς -ού, - κωλαράς -ού, - πουσαράς (κ. μτφ. ό γεννησίος) ή κ.: ποδάρας, - πουτανάρα' || δμ. επιδέτων ίδίως έν κακή σημ., οίον: φεύταρος ή -άρος -ού, - κλέφταρος ή -αράς -ού, - τεμπελάρος' || δμ. κ. κυρίων όνομάτων, οίον: Γιάνναρος, - Κώσταρος, - Γιώργαρος κ. Γιωργαντάρας, - Κωσταντάρας, - Γιαννακάρας.
άρωπος (τό) όφελος, έπικουρία, προστασία: Άλοχ.Ικ.885 βράτεος άρος άτα ή προστασία τού ζοάνου άποδεικνύεται συμφορά, πρβλ. Εύστ. 'Οδ.1422,19' 2) 'Ησ. « κοίλας έν αίς ύδαρ άθροίζεται όμώριον » 3) αύτ. « άκούσιον βλάβος ».
άρος δημ. ήρόλιθος βλλ.
-αρός-ά-όν (-ή-ό) κ. νεώτ. κ. δημ. κατάληξις επιθέτων έκπαράζουσα πλησμονή ή προέχουσαν χαρακτηριστικήν ιδιότητα, οίον άνιαρός, ρυπαρός, μαλλιάρος, χαλαρός, σοβαρός, λαγαρός κττ. (τό α είναι βραχύ πλην τών άνιαρός, λαρός, φαρός, φαλαρός).
άρωσιμος -ον κ. -η -ον κ. νεώτ., ποι. κ. άρωσίμος περί γής, πρόσφορος πρós άρσιν, καλλιεργησίμος, γόνιμος: Χρυσμ.Σιδ.14,115 χώρη άρωσίμη' 2) μτφ. ποι. επί γυναικόσ, παρομοιωμένης πρós άρσιν, κατάλληλος πρós τεκνογονία: Σοφ.Αντ.569 άρωσίμαι γάρ χέττερον είσιν γύαι.
άρωσις-εως (ή) κ. νεώτ. τó άρσιν, τó άρωμα, ή επί άρωσίμου τόπου έκσκαφή και έξαναστροφή τών κατά τήν επίφανειαν στρωμάτων τού εδάφους: 'Αρατ.1055, Άριστλ.Κόσ.399 b 17' 2) συνεκδ. ή καλλιεργηθείσα ή χώρασ τινός, σχόλ. « χώρα εις τó σπερρέσθαι επίτλαεία »: 'Απολλ.Ρ 1,826 ένθ' έτι νόν περ Θρηκικής άρσιν χιονώδη ναίταόουσιν' || κ. ό σπερρέσθαι άγρός, χωράφι: 'Ιλ.1,580 φίλη άρωσις, 'Οδ.1134 έν δ' άρωσις λειψ.
άρωσιμώ (τό) Πάν. ή άρωσις βλλ.

άρ(ο)σπάκης 'Ησ. « δρύες έπικκομμέναι ».
άρσσω μτγν. ποι. μέλλ. αντί άρσωσ του άρω βλλ.
άρστος-ή-όν σχόλ. άρσσιμος βλλ.: 'Αρατ.275 δ « γράφεται και άρσθη ή άρσσημη ».
άρωτω σχόλ. άρωτεύω, άρωτιώ βλλ.
άρωτήρ-ήρος (τό) κ. νεώτ. επί ανθρώπων, ό άρών, ό άργώνων: 'Ιλ.Ψ 835 ούδ' άρωτήρ είς' ές πόλιν, Εύρ.'Ηλ.104 ή γάρ τις άρωτήρ.. φανήσεται νόν, 'Ηρ.4,17 Σκύθα άρωτήρης (γεωργού) αντίθ. του νομάδες' 2) κ. νεώτ. επί κτηνών ώς επίθ. ό ικανός ν' άρωτριά, ό άρότρω ζευγμένωσ: 'Ησιόδ. 'Εργ.405 βούς άρωτήρ, Νών.Δ.3,192 δλάκας άρωτήρ' 3) μτφ. ό πατήρ, ό γεννητώρ: Εύρ.Τρφ.135 τόν πενήκοντα άρωτήρα τέκνων.
άρωτήριος-α-ον σχόλ. άρωτήσιμος βλλ.
άρωτής (τό) ό άρών, ό άργώνων: 'Ηρ.4,2 ού γάρ άρόται είσι άλλα νομάδες' || κ. μτφ. κατά παρομοίωσιν χρ.: Πίνδ.Ν.632 Πιερίδων άρόται οί ποιητά, Καλλ.άπ.436 άρόται κόματος οί ναύται.
άρωτήσιμος-α-ον γεωργήσιμος, καλλιεργησίμος.
άρωτήσιος-ος μτγν. ό τής άρώσεως, ό διά τήν άρσιν προσφυής: 'Αρατ.1053 άρωτήσιος ώρη.
άρωτικός-ή-όν μτγν. τώ άρότω, γεωργώ άνήκων, άγροτικός: 'Αθην.5,156 Ε' άρωτική άναίσθησία' 2) ό ικανός ν' άρωτριά: Γαλ.19,245 άρωτικοί βόδες.
άρωτόν 'Ησ. « τόν άλκόν του 'Εκτορος ή τó αντίσταθμον, Αίσχύλος Φρυξί ».
άρωτος (τό) ή άρωσις: 'Ησιόδ.'Εργ.384 Πλητιάδων έπιτελλομένων άρχεσθ' άμψου, άρόταιο δέ δυσσομένων, 'Ηρ.4,46 ζώντες μη άπ' άρότου άλλ' άπό κτηνών' || ιερός άρωτος θρησκευτική έορτή τής άρώσεως έν Αθήναις: Πλούτ.'Ηθ.144 B' 2) καλλιεργημένος άγρός: 'Οδ.1,122 ούτ' άρα ποιήμην κατασχεχεται ούτ' άρότισιον' 3) ή έποχή πρós καλλιεργείαν, ό σπορητός: 'Ησιόδ. 'Εργ.450 γεράνου φωνήν.. ή τ' άρότοιό τε σήμα φέρει' δδ. έναιούσ, έτος: Σοφ.Τρφ.69 τόν παρελθόντ' άρωτον, αύτ.825 δωδέκατος άρωτος' 4) ό καρπός του άγρού: Σοφ.ΟΤ 270 μήτ' άρωτον αύτοίς γής άνιέναι τινά' 5) μτφ. ή παιδογονία: Πλάτ.Κρατ.406 b ό άρωτος ό έν γυναική' || φρ. τυπική έν τοίς γαμηλίσι συμβολαίοσι τών Αθηναίων « γησίον παιδών επ' άρότω »: Μέν.Περικ.362.
άρωτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό δυναμένος νά άρωθή, γεωργηθή, ό άρώσιμος: Θεόγναστ.Καν.94,14 ή άρωτός ό ήρωτρισσιμος ».
άρωτριάς-η-ον ό άνήκων τώ άρωτήρι, και' έπέκτ. άγροτικός: ΑΠ 7,209 άρωτριάη θαλάμη.
άρωτρευμα-ατος (τό) μτγν. τó άρωμα, τó αλέτρισμα' 2) μτφ. ή γεννησίος: Στρωβ.1,49,46 άλλος έξ άλλου γεννώμενος ήδ' αναθλαστών φυχούται γονίμου φύσεως άρωτρευμασι καινοίς.
άρωτρεύς-εως (τό) μτγν. ό άργώνων, ό άρωτήρ βλλ.
άρωτρευτήρ-ήρος (τό) μτγν. ό άρών, ό άρωτρεύς: ΑΠ 9,299 ταύροι.. άρωτρευτήρας άρωτρεύς' 2) κ. μτφ. κατά παρομοίωσιν, ό ναυτικός: ΑΠ 9,242 νόντου άρωτρευτήρ.
άρωτρεύω μτγν. άργώνω, άρωτιώ: Λυκόφρ.1072 σβλακα βούων άρωτρεουσιν δλακίω πτερώ, Νών. Εόαγγ.'Ιω.4,175 άλλος άρωτρεύει σπόρον.
άρωτρητής (τό) κ. άρωτρητή βλλ.
άρωτρητής (τό) κ. -ήτης κ. -ήτης ό άνήκων εις τήν άρσιν ή τó άρωτρω: ΑΠ 6,41 χαλκόν άρωτρητήν, αύτ.9,23 άρωτρητής βίσιτος.
άρωτριάς Σουιδ. κ. νεώτ. άρωτιώ βλλ., άργώνω παθ. -άζομαι: σχόλ. Σουιδ. « ήρωτρισσιμος ».
άρωτριάμα-ατος (τό) σχόλ. άρωμα, άρωμα, μέρος άρωμαίνων Σχολ. Άριστφ.Είρ.1158 «τά άρωτριάματα, παρά τó μτγν. άρωτιών ».
άρωτριάσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τó άρωτριά, ή άρωσις' || μτγν. συνεκδ. κ. ή σπηρά: ΠΙΔέν.45,6 πάντε έτη, έν οίς ούκ έστιν άρωτρίασις.

ἀροτριάσμός (ἰ) σχολ. κ. νεώτ. ὄργανο, καλλιέργεια, ἀροτριάσις βλλ. : Τζέτζ.εἰς Ἡσ. Έργ.463 ἀρχόμενος τοῦ ἀρότρου καὶ ἀροτριάσμοῦ, Σχολ. Σοφ. Άντ.341 τινές δὲ καὶ ἴπποις χρώνται εἰς ἀροτριάσμον.

ἀροτριάστης (ἰ) ΕΜ ὁ ἀροτριάων, ὁ γεωργός. **ἀρότριάς-ον** ὁ τοῦ ἀρότρου, ὁ προστάτης τῶν ἀροτριάων, ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ. : Ὀρφ. Ύμν.34,3 χρυσολύρα, σπερμειτὲς ἀρότρει, πύθει, τιτάν.

ἀροτριάς (ἰ) ὁ ἀροτριάτης βλλ. **ἀροτριά-ἄω** κ. -ἄω κ. νεώτ. ἀρώ, ὄργωνω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν δι' ἀρότρου : Θεόφρ. Φ18,6,3 ἐνιαχοῦ δὲ οὐ συμφέρει βαθεῖαν ἀροτριάν, Δίων Χρ. 72,2,383 πᾶσα βούς ἀροτριά : ἢ μ.ηχ. ἀροτριάωνται (ἰ) ὡς οὐσ. κατὰ παράλειψιν τοῦ κτήνη.

ἀροτριάσιμος-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀροτριάσιον πρόσφορος, ὁ γεωργήσιμος.

ἀροτριάσις-εως (ἰ) Ἡσ. κ. νεώτ. ἡ ἀροσις, ἡ ἀροτριάσις, τὸ ὄργανο.

ἀροτριάσιμος-ον ὁ ἀροτριάων, ὅστις ὡς ἐν διαβῶφ ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται τὸν ἀροτριάμενον ἄγρον : ΑΠ10,101,5 ἀροτριάσιμα πεδῶρυχε.

ἀροτριάσις-ές μ.η. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀρότρου, ὁ ὅμοιος ἀρότρω : Διόδ.Σ3,3 καὶ τὸν τοῦ σκίπτρου τύπον ἀροτριάσιδι καθιστάτω.

ἀρότρον (ἰ) κ. νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ ἀρούσι, ὄργωνοσι τὴν γῆν πρὸ τῆς σποράς, τὸ ἀλέτρι : Ὀδ.Σ374 πηκτόν ἀρότρον, Σοφ. Άντ.340 Ἰλλόμενον ἀρότρω, Ἡρ.2,14 ἀρότρω ἀναοργήνηντες αἰλάκας : 2) μ.η. κατὰ πληθ. τὸ ἀροτρίον : Νόνν. Δ12,46 ὀηπότῃ τέμνω ἀρσενα πατρὸς ἀρότρα : 3) Ἡσ. « ἀρότρα γῆ, χώρα, πλέθρα » : 4) παροιμ. **ἀρότρω ἀκοντίζεις** ἐπὶ τῶν ἀπεισιδέτων τι ποιούτων καὶ τὸ κατόπιν μὴ προσορμένως : Πλούτ. Ἡ8,471 D : ἢ ἂν ἀρότρω πληγῆ βραϊότητα κτήμηνα διὰ τῆς δεξιᾶς ἐν πυγμαχίᾳ : Παιουσ.δ,10,2.

ἀροτροπόνοσ-ον ὁ μετὰ τοῦ ἀρότρου συμπόνων, συνεργαζόμενος μ.η. ἐπὶ τῶν ζευγῶν : ΑΠ9,274 ἀροτροπόνους ζεύγας.

ἀροτροπούς-ποδός (ἰ) ὁ ποὺς τοῦ ἀρότρου, τὸ ἀλετροπόδι.

ἀροτροφοῦ-ἔω φέρω, σῶρω τὸ ἀροτρον : ΑΠ9,347.

ἀρότται (ἰ) σχολ. ὀδιῶλοι ἐν Συρακούσαις, ἄ. κιλνικίριοι : Εὐστ.295,33.

ἀρόθαλο (ἰ) κ. ρουθάλο δημ. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀροθααχοειδῶν, ἡ ὀροθαχῆ βλλ.

ἀροκάνγια ἐπίρρ. δημ. ἀροκάνισα βλλ. **ἀροκάνγιος-η-ο** δημ. ἀροκάνιστος βλλ.

ἀροκάνισα ἐπίρρ. δημ. ἀροκάνιστο βλλ. **ἀροκάνιστος-η-ο** κ. ἀροκάνιστος-η-ο βλλ.

ἀροκάκος-η-ο δημ. ὁ ἀτέχνος, ἀδεξιῶς κατεσκευασμένος : 2) μ.η. ἐπὶ προσ. ὁ ἀκατάστατος.

ἀρολα (ἰ) μον. κ. δημ. (λατ.) γμαλαή ἐστία τοποθετημένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαγειρείου ἢ τοῦ νασοκομειακοῦ κοιτώνοσ ἐν ταῖς μοναῖς χρησιμεύουσα πρὸς ἐφθιν προχείρων φαγητῶν, ἀναθερμάνσιν τοιούτων, θερμάνσιν ὕδατος, ποσίμων φαρμάκων κττ.

ἀρολύδ-η-ο δημ. νεροῦλόδ, ὁ μεμηνμένος μετὰ πολλοῦ ὕδατος : 2) ὁ πολτοποιηθεὶς, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ὑγρᾷ καταστάσει.

ἀροῦσέλιος-ον νεώτ. μ. ἐν τῇ φρ. ἀροῦσδέλια μάρμαρα μαρμάρωνσι ἐνεπιήρωφαι πλάκες ἄλλως γνωσταὶ ὡς πάριον χροικόν.

ἀροῦσθιναρία (ἰ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρωσαιοειδῶν.

ἀροῦσθη (ἰ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὀρχαιοειδῶν **μονοσθραϊών.**

ἀροῦσθον (ἰ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρωσαιοειδῶν.

ἀροῦρα (ἰ) γῆ γεωργουμένη, ἀρόσιμος, χωράφι :

ἴλ. Α 68 ὄμμον ἐλάσνωσιν. . κατ' ἀροῦραν, Θεόδ. Μετοχ.ἐν Σάθ.1,161 ἤτα χιών, φησιν Ὀμπερ, ἐπάλυνεν ἀροῦρας' καὶ εἰς τὸν πληθ. : ἴλ.Ε 122 ἄλις δὲ ὀ ἡσαν ἀροῦραι πυροφόροι, αὐτ.Ψ 599 ὄτα φρίσσωσιν ἀροῦραι' 2) γεν. γῆ, χώρα, χώρος : ἴλ.Γ115 ὄλιγη δ' ἦν ἄμφοι ἀροῦρα, Ὀδ. Α 407 πατρίς ἀροῦρα, Πίνδ.Ο 2,14 ἀροῦρα πατρία, ἴλ. Σ 104 ἐπίσσων ἄχθας ἀρούρης | περὶ τὸν βάρος τῆς γῆς, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀχρηστού : 3) μ.η. ὁ κόλπος τῆς μητρός : Αλοχ. Έπτ.754 ὄστα ματρός ἀγνάν ἀπειράσ ἀροῦραν' 4) ὄρισμένον μέτρον ἀγρῶν καὶ ἐπιφανειῶν : Ἡρ.2,168 ἀροῦραι ἐξάιρετοι θυώδεκα ἐκάστω ἀτελέας' ἡ αἴγυπ. ἀροῦρα περιεῖχε 22500 τετρ. πόδας, ἡ δ' ἄλληλ. ἄ. 2500 ἔλλ. τετρ. πόδας καὶ ἦτο ἴση τῷ τετάρτῳ τοῦ πλέθρου' 5) Ἡσ. « σῶρος σίτου σὺν ἀγούροις, Κύπριοι ».

ἀροῦραβάτης (ἰ) Πάν. ὁ διὰ γεωργημένων ἀγρῶν διερχόμενος, εἰδ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Νελλου.

ἀροῦραῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων τῇ ἀρούρῃ, ἀροττικός : Ἡρ.2,14 μὺς ἀροῦραῖος, Ἀριστοφ. Βάτρ.840 ἄληθες, ὡ παὶ τῆς ἀροῦραῖας θεοῦ | αἰνιτταται τὸν Εὐρ. ὡς ὄντα υἱὸν λαχωνοπάλιδος | Αἰσώπ.Μῦθ. μὺς ἀροῦραῖος ἀστικῶ γίνεται φίλος μου, -ἀροῦραῖα φυτὰ' 2) Ἐπιγρ. ἐπὶ λίθου, ἀκατέργαστος, ἀργός : 3) νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. γένος τρακτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυτιῶν περιλαμβανὸν πολλὰ εἶδη λίαν καταστρεπτικὰ εἰς τὴν γεωργικὴν παραγωγήν : ἢ ἐξόντωσις τῶν ἀροῦραίων γίνεται δι' ἀρσενικοῦ' ἢ νεώτ. μ.η. ἐν σμ. ὕδρισητικῇ, φαροδεξίς, πονηρός, ποταπὸν τρακτικόν : οἱ ἀροῦραῖοι τῆς πολιτικῆς.

ἀροῦραφύλαξ-ακος (ἰ) μ.η. ὄνομασία λίθου ἐν τῷ Πακτωλῷ παρεμφερὸς πρὸς ἀργυρον : ΨΠλούτ.Ποταμ.1154 Α (διορθ. εἰς σφοροπλάξ |).

ἀροῦραῖτης (ἰ) μ.η. δ.γρ. -ίτης ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀροττικός, ἀροῦραῖος : Βάθρ.108,27 μὺς ἀροῦρεῖτης.

ἀροῦρηθὼν (ἰ) κ. -ός (ἰ) Πάν. τμήμα γῆς, ἐπιφάνεια μετρομένη εἰς ἀρούρας.

ἀρούριον (ἰ) ἵποκορ. τοῦ ἀρούρα, μικρὸν τμήμα ἀροσίμου γῆς, χωράφακι : ΑΠ11,365,7 εἴπερ ἐπομδρηθὲ τὸ ἀρούριον ἔσσων ἀπόχρη.

ἀροῦρησιός (ἰ) Πάν. ἡ καταμέτρησης ἢ ἡ κατανομή εἰς ἀρούρας βλλ. 4)

ἀροῦρητής (ἰ) ἀροῦρεῖτης βλλ.

ἀροῦριον (ἰ) γλωσσ. ἡ ἀρούρα βλλ.

ἀροῦροπόνοσ-ον ὁ ἐν τῇ ἀρούρᾳ, τῷ ἀγρῷ πόνων, ἐργαζόμενος, ὁ γεωργός : Φίλιππ.ΑΠ 6,36, ΠΑ Ζωσικλέης θῆκεν ἀροῦροπόνοσ.

ἀρούς Ἡσ. « τὰ λιθάδια ».

ἀρούσιον (ἰ) μ.η. βοτάν. τις.

ἀροῦταριά (ἰ) δημ. κ. ἀρωταριά κ. ἀρωταριά βλλ. ἡ ἐπέραστος, τὸ βυζάν. ἐρωταριά : δ. τραγ. νὰ εἶχα τὸν νιώνε τ' ἀρωτας : κὶ ἀρωταριῶν στολιδία.

ἀρωφῶ δημ. κυπρ. ροφῶ : 2) μ.η. φρ. ἀρούφσσα τὴν γλώσσάν του τὸν ἀπεστόμωσα.

ἀρώχεται Ἡσ. « γλιχεται, ἐπιθυμεῖ ».

ἀρώ ἄρῶ βλλ.

ἄρπα (ἰ) (ἰ) νεώτ. μουσ. ἔγχροδον ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος, κινεζόμενον διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἢ αἰολικῆ ἄρπα, βλ. αἰολικός' ἢ ἄρπα λύρα, ἄρπα λαούτον, ἄρπα χρωματικῆ, παραλλαγαὶ τῆς ἄρπας.

ἄρπα (ἰ) (2) νεώτ. {ζωολ.} γένος μαλακίων τοῦ ἀθροσώματος τῶν προσωδραγκίων γαστροποδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κτενοσραγκιδῶν.

ἄρπα δημ. ἐπίρρ. αἰφνης, αἰφνιδίως : ἦρθεν ἄρπα καὶ μοῦ τὸ πσ. ἢ ἐκ τοῦ τ. ἀρῶπ προστακτ. ἐνεστ. κ. ἀρρ. τοῦ ἀρπάζω βλλ.3).

ἄρπαγας (ἰ) δημ. κ. ἀρπαγός ὁ ἀρπάζων, ὁ ἠδόμενος νὰ ἀρπάξῃ, ὁ ἀρπαξῆ βλλ. :

ἀρπαγῶδη ἐπίρρ. ἀρπακτικῶς, βιαίως, ἐν τάχει, ἀρπαχτά: Ἀπολλ.Ρ 1,1017, Βιάνρω ΑΠ 9,227 ἐξ ἄλλος ἦκ' ἐπὶ χέρσον ἀρπαγῶδη· λαϊμύργως: Ὀππ. Ἀλ.3,219 αὐτὰρ δ' ὕ' ἀρπαγῶδη κεχορηγμένους ειλαινιάζει δαίτα φίλων· 2) δι' ἀρπαγῆς: Εὐστ.Πονημ.83,18 τοὺς ἀφαιρουμένους ἀρπαγῶδη.

ἀρπαγεύς-εἰς (ὁ) μτν. ὁ ἀρπαξὼν, ὁ ἀρπαξ ἔλ.λ., ὁ φιλάρπαγος: Θεμιστ.Λογ.21.247 Ἄ ἀναλευθέρους.. καὶ ἀρπαγέας.

ἀρπαγή (ἡ) κ. νεώτ. μετὰλλινον στέλεχος φέρον ἀγκιστρα πρὸς σύλληψιν ἢ ἀνάρτησιν πραγμάτων, τοικεῖλι, γάντζος: Εὐρ.Κύκλ.33 αἰρεῖν σιδηρᾶ ῥῆδ' μ' ἀρπαγῆ δόμου, Δίων Κ 66,4 τοὺς δὲ τῶν κριῶν ἀρπαγαῖς ἀνέσπων· 2) μαγειρικὸν ἐργασίον ἐν εἰδει χειρὸς ἐχούσας ἀνοικτοὺς καὶ πρὸς τὰ ἔσω κυρτοὺς τοὺς δακτύλους, δι' οὗ ἀνέσπυρον τὰ ἐν χύτρᾳ ὀπτιώμενα: σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ.1002 ε.. ἀνιμῶσα τὰ ζεστό, διὰ τὸ τὰς χειρᾶς μ' καίεσθαι, δ. κρεάγρα: Πολυδ.6,288 κρεάγρα ἦν καὶ ἀρπαγῆν ἐκάλουν, καὶ Λύκος καὶ ἐξουστῆρα.

ἀρπαγή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς βίας ἀφαιρέσις, ἢ βίασις ἀπόσπασις, λεηλασία: Αλοχ. Ἀγ.534 ὄφλων ἀρπαγῆς δίκην, Ἦρ.1,2 αἰτέιν δίκας τῆς ἀρπαγῆς· 2) τὸ λάφυρον, ἡ λεία: Αλοχ.Πέρα.752 τοῦ φθάσαντος ἀρπαγῆ, Εὐρ. Ἠλ.896 θηραίν ἀρπαγῆν ἢ φρ. ἀρπαγῆν ποιοῦμαι τὶ λαμβάνω τὶ ὡς λάφυρον· 3) ἀπληστία, ἐπιθυμία ἀρπαγῆς: Ξεν. ΚΠ 5,217 οὔτε ἀρπαγῆ οὔτε τῷ νῶ μὴ οὐχ' προσκοπεῖν ἄπερ ἂν καὶ μὴ ἐπὶ σίτῳ ὦν· 4) Πάν. ἐν ἀρπαγῇ σελήνης ὅταν εἶναι ἀφανῆς ἢ σελήνη.

ἀρπαγεῖ (τό) δημ. ἡ ἀρπαγή, ὁ γάντζος, πληθ. -ια οἱ ὄνυχες τῶν ὀρνέων.

ἀρπαγμαῖος-α-ον μτν. ὁ δι' ἀρπαγῆς λαμβανόμενος: Εὐστ.Πονημ.22,46 τὸν ἀρπαγμαῖον οἶνον ἀποφαινοῦμεθα γλυκύτατον· 2) Πάν. ἀρπαγμαῖα σελήνη ἢ μόλις ὀρατὴ κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον.

ἀρπαγίμος-η-ον μτν. ὁ ἀρπαγεύς: Καλλ.Δήμ.9 ἀρπαγίμας δεκ' ἀπυστα μετέστιχεν Ἰχθια κώρας. **ἀρπαγιών** (τό) ἀγγεῖον ὁμοῖον τῇ κλεψύδρᾳ, ἔχον στενὸν λαίμῳ καὶ διάτρητον πυθμένα, ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ δὲν ἔρρευεν ὀσάκις τὸ στόμιον ἐφάρασσετο διὰ τοῦ καιτύλου.

ἀρπαγιστατος-η-ον ὑπερβ. τοῦ ἀρπαξῆ βλ.λ. **ἀρπαγμα**-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄττ. τ. -ασμα ἡ λεία, τὸ ἀρπαγέν: Πλουτ.2,330 ἄρπαγμα εὐτυχίας, Ἠλιόδ.7,20 οὐχ ἀρπαγμα οὐδ' ἔρμαιον ποιεῖσθαι τ· 2) γεν. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀρπαξῆ βλ.λ.· 3) μτν. ἀπαλλαγῆ,ἐλευθερώσις: Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.8,122 ἀρπ- τῆς μοχθηρίας· 4) δημ. μτφ. ἡ συμπλοκή, τὸ ἐρχεσθαι εἰς χεῖρας.

ἀρπαγμός (ὁ) μτν. κ. δημ. τὸ ἀρπαξεῖν, ἡ ληστεία, ἡ ἀρπαγή: Πλουτ. Ἠθ.12Α· 2) τὸ ἀρπαγῶν, ἡ λεία: ΚΔ Φιλ.2,6 ἔς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάροχον οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι Ἰαα Θεῷ· 3) δημ. μτφ. ἔρις, συμπλοκή.

ἀρπαγος (ὁ) σχολ. μτν. τ. τοῦ ἀρπαξῆ βλ.λ. κ. δημ. ὁ πλεονεκτης.

ἀρπαξ κ. νεώτ. δημ. κ. ἀρπαχῶν βλ. λ. κ. ἀρπαῶν, μέλλ. ἀρπαξέω, ἄττ. ἀρπαῶν, ἄορ. ἤρπαξα ἄττ. ἤρπακα, δημ. ἀρπαξα, παρσκ. ἤρπακα, μέσ. μέλλ. ἀρπασομαι, ἀνάρπ. ἀρπαῶμαι, ἄορ. ἤρπασην, καθ. μέλλ. ἀρπαγήσομαι, ἄορ. α' ἤρπασην κ. -χθην (οὐχ' παρ' Ἀττ.), μτν. ἄορ. β' ἤρπαγην, δημ. ἀρπαχτικα, παρασκ. ἤρπασομαι κ. μτν. ἤρπαγομαι, δημ. μτχ. καθ. παρασκ. ἀρπαγμένος βλ.λ. κ. -σμένος ἀφαιρῶ τι διὰ τῆς βίας: Σοφ.Φλ. 644 ὅταν παρῆ κλέφαι τι χερπάσαι βίη, - οἱ Ἀλθεῖων ἤρπαζον γυναικίκασις (βίη ἀπῆγον)· - κομπαιζήδεις ἀρπαζαν γιδσπαράβασα· κ. ἄμτθ.: Ἀριστοφ. Ἰππ.428 ὅτι ἠ' ἰωῶρκεις β' ἤρπακῶς παροῖμ. ἀρπαξε νὰ φῆς καὶ κλέφει νὰ χῆς.

ὅτι δὲν ἐξορκοῦν πάντοτε τὰ ἔντημα μέσα διὰ τὰ ζῆση τις καὶ προκοπήν ἢ ἐπὶ προσ. ἀπάγω: Ἠλ.Γ 444 ὅτε ας πρώτων Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ἔπλεον ἀρπάξας, Ἦρ.1,2 ἀρπάσαι τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα, - ἤσρατὴ ἤρπασαν τὸν υἱὸν τοῦ δημάρχου· 2) συλλαμβάνω ἰσχυρῶς, βιαίως: Ἠ.Μ 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λάαν φέρον, Ἦρ. 9,107 ἀρπάξει μέσον καὶ ἐξάρας παῖει ἐς τὴν γῆν, - τὸν ἀρπαξῆ ἀπ' τοῦ λαίμῳ καὶ τὸν ἔσκασε χῆμα· κ. μετὰ γεν. τοῦ σημείου ἐξ οὗ ἡ σύλληψις: Εὐρ.Κύκλ.400 τένοντος ἀρπάσας ἄκρου ποδός· 3) δημ. μετὰ σπουδῆς λαμβάνω τὶ διδόμενον μοι ἢ ριπτόμενον: ἀρπάξαι ἢ ἀρπα τὸ γράμμα καὶ πηγάνει το ἄμείσως ἢ ἀφῶν, ἀποτόμως λαμβάνω πλήγμα, οἶον διὰ τῆς χειρός, διὰ ράβδου, δι' ὄπλου: φρ. ἀρπα τὴν ἴλεγ. ὑπὸ τοῦ πλῆττοντος ἢ ἐπὶ νόσου, προσθόλλασμαι ὑπὸ ἀσθενείας ἀπροόπτως ἢ ἐξ ἐλλείψεως προσφύλαξας: ἀρπάξαι πούντα- κρουλόγημα, - τὴν ἀρπαξα: 4) δημ. φρ. τὸν ἀρπαξῆ ἢ ταυριπία [τὸν συνέλαβεν ἡ δικαιοσύνη]· 5) κρατῶ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μου, κυριεῶ: Αλοχ. Ἐπτ.259 ἀφύχτα γὰρ γλώσσαν ἀρπαξέει φόθος· 6) εἶθ. οικειοποιεῖμαι τὴν ἀφῆγησίν τινας: Ἦρ.2,156 ἐκ τούτου δὲ τοῦ λόγου.. Αλοχύλος.. ἤρπαξο τὸ ἐγὼ φράσω· 7) μτφ. ἀντιλαμβάνομαι: Πλουτ. Ἠθ.944 Ε.- ἔρριξα τ' αὐτὴ μὲ δὲν ἀρπάξαι τί ἐβλαγαν ὄ) δημ. ἄορ. πυρπολοῦμαι, ἀνάπτω, παίρνω φωτιά: ἀρπαξαι τὰ γένεια τοῦ παπά· κ. ἐπὶ εὐφλέκτων ὕλων: ἀρπαξῆ ἢ μπεζῖνα (ἀνεφλέγη) ἢ ὄφισταμαι ταχεῖαν ἐξωτερικὴν καῦσιν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ἰσχυρᾶς θερμαντικῆς πηγῆς: ἀρπαξῆ ὁ κανὼν ἢ περιεκτοῦθησαν τὰ χλωρὰ καννὸφυλλα ἐξ ἠλιάσεως), - ἀρπαξῆ τὸ φαί (ἐκάθ' ἐξωτερικῶς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος) κ. μτθ.: μ' ἀρπαξῆ ὁ ἠλιος ἢμοῦ ἔκαμεν ἐγκαύματα]· 9) δημ. μέσ. ὀράτομαι ἰσχυρῶς, πιάνομαι μὲ δύναμι: ἀρπαχτικὰ ἀπὸ μὴ συνίδια καὶ σώθηκα ἢ κ. μτφ. ἀρπαχτικὰ ἀπὸ ἄνα λόγο μου γῆα τὰ μὲ βρίσῃ· 10) συμπλέκαμαι, ἐρχομαι εἰς χεῖρας: ἀρπαχτικῆμα στα γερὰ ἢ) ἐξανίσταμαι, ὀργίζομαι αἰφνιδίως: μὴν ἀρπαξέσαι ἔται, πρθλ. κ. ἀρπαχῶν.

ἀρπαξή (ἡ) δημ. ἡ ἀρπαγή βλ.λ.

ἀρπακδοσεα-οντος (ὁ) νεώτ. (παλαιοζ.) γένος ἀπολεηθῶμενων ἰχθύων τῆς αἰκαγενείας τῶν πεταλοδοντιδῶν.

ἀρπακτεῖρα (ἡ) θηλ. τοῦ ἀρπακτῆρ βλ.λ.

ἀρπακτῆρ-ηρος (ὁ) θηλ. -εῖρα ὁ διὰ τῆς βίας ἀρπαξῶν, ἀφαιρῶν, ὁ ληστής: Ἠ.Ω 262 ἐρίφων ἐπιδήμιος ἀρπακτῆρες, Ὀππ. Ἀλ.1,373 κύνεις ἀρπακτῆρες, Σάβ.Α 166 ταῦρων ἡδ' αἰγῶν ἀρπακτῆρες.

ἀρπακτῆριος-α-ον μτν. ὁ ἀρπακτικός: Λυκόφρ. 157 ἀρπακτῆρον πόδον.

ἀρπακτής (ὁ) μτν. δημ. -χτής βλ. λ. ὁ ἀρπαξ, ἀρπακτῆρ βλ.λ.: Καλλ. Ἐπιγρ.2,6 ἢ δημ. ὁ ἐμφανῶς καὶ ἀσυστολῶς δι' ἀδικίας τὰ ἀλλότρια ἰδιοποιούμενος.

ἀρπαχτῆ ἐπίρρ. ἐπίρρ. ἀρπακτικῶς, ἀρπαχτά, ἀρπαχτῶν, τάχιστα, ἀπληστῶς: Ἐπιγρ.ἀρπακτῆ πτε. **ἀρπαχτικῆς** ἐπίρρ. δημ. ἀρπαχτικά βλ.λ.

ἀρπακτικός-ῆ-όν κ. νεώτ., δημ. ἀρπαχτικός ὁ εἰς τὰ ἀρπαξεῖν ἰκανός, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀρπαξῆ: Διοσκ.1,101 δύναμιον ἔχον ἀρπακτικὴν τοῦ πυρᾶς, Αλοκ. Ἀλυ.34 ἀρπακτικώτερος τῶν γαλῶν· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ διὰ καταφύρου ὀδιδίως προσπαθῶν, ἐπιδιώκων τὸν ἰδιοποιηθῆ τ' ἀλλότρια· 3) οὐδ. πληθ. -α (ζωολ.) τάξις θηλαστικῶν σπονδυλωτῶν τρεφομένων διὰ τῆς ἀγρας ἐτέρων ζῶων· 4) νεώτ. [ζωολ.] γένος μαλακοστράκων τοῦ ἀβροισματός τῶν κωπηλῶδων τῆς οἰκογενείας τῶν γναθοστόμων.

ἀρπακτικότης-ητος (ὁ) νεώτ. ἡ διάθεσις καὶ ἰκανότης πρὸς ἀρπαγῆν.

άρπακτικῶς μτγ. ἐπίρρ. κ. νεώτ. δι' ἀρπαγῆς, διὰ βίας, βιαστικά, ἀρπαχτά : Τζέτζ. Ἐπιστ.102,91 ἀρπακτικώτα γράφαί.

άρπακτός-ή-όν κ. νεώτ. δημ. ἀρπαχτός βλλ. ὁ κλοπιμαίος, ὁ δι' ἀρπαγῆς ἐλαμπόμενος, ὁ ἐξ ἀρπαγῆς προερχόμενος : Ἡσιόδ. Ἐργ.320 χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά, - πλοῦτος ἀρπακτός. 2) ριφοκίνδυνος, παρακινδυνευμένος : Ἡσιόδ. Ἐργ.684 ἀρπακτός, χαλεπῶς κε φύοις κακόν.

άρπακτύς-ός ἰθί ποι. ἡ ἀρπαγή : Καλλιμ. Ἀπόλλ.

95 μνωόμενος προτέρης ἀρπακτός, **ἀρπακτῆρ-ορος** ἰθί μτγ. ὁ ἀρπαξ, ἀρπακτῆρ, ὁ ἀγαπῶν νά ἀρπαξῆ.

ἀρπαλα Ἦσ. « ἀρπακτικά »

ἀρπάλαγος ἰθί μτγ. κυνηγετικὸν ὄργανον : Ὀππ. Κυν.1,153 ἀρπάλαγον, κμακάς τε καί... ὀστόν.

ἀρπαλέως-α-ον κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἑαυτὸν σύμωρον, ἔλκυον, ὁ ἐπιθυμητός, ὁ ποθητός : Ὀδ.Ὀ 164 κερδέων θ' ἀρπαλέων, Μίμν. Ἀνθ. Στοθ.63,16,4 ἡ-θις ἀνθεα γίνεται ἀρπαλέα. 2) ἀρπακτικός, καταθιβρώσκων, φθειρῶν : ΑΠ2,167,3 ἀρπαλέα υλοσός. 3) νεώτ. ἀρπακτικός, βλλ. ἀπλητος.

ἀρπαλέως ἐπίρρ. ἀρπακτικός, ἀπληστος, μετὰ βίας, βιαστικά, ἀρπαχτά : Ὀδ.Ζ 250 ἡ τοι ὁ πίνε καὶ ἡσθε... ἀρπαλέως ἢ προθύμως : Θέογν.1046 ἡμέτερον κώμον δέξεται ἀρπαλέως ἢ εὐχαρίστας : Ἀπολλ.Ρ 4,56 τὴν δέ... ἐπιδοῦσα θεά ἐπεχῆρτο τὴν Μῆνη ἀρπαλέως, Μίμν.ν8,8 ἀρπαλέως εὐδῆεν.

ἀρπάλη ἰθί νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενεῖας τῶν καρδῶων.

ἀρπάλη (τὸ) δημ. ὁ ἐξέχων μέγας καὶ ὀξὺς ὀδούς ζῶου, χαυλίδου.

ἀρπαλιζῶ μέλλ. -ισω κ. -ῶ λαμβάνω βιαστικά, δέχομαι μετὰ σπουδῆς, ἀδράχω με βιάσῳ ἢ εἰς χεῖρας : Αἰσχ. Ἐπ.243 μὴ νυν, ἐάν θνησκοντες ἡ τετρομένους πύθησε, κωκυτοισιν ἀρπαλιζετε. 2) λαμβάνω τι διὰ τῆς βίας : Αἰσχ.Εὐμ.983 ποινὰς ἀντιφόνους ἄτας ἀρπαλίσαι πάλεως.

ἀρπαλίη (τὸ) μων. κ. δημ. τὸ λάφυρον, ἡ λεία : Κηισ.Δοπόντε ἐν Σάβ.Γ 33 ἐξήτησε... νὰ τοῦ δώκῃ τὴν μητροπολιν τῆς Ἀδριανουπόλεως ἀρπαλίη, παρομοι. ἄλλως με τὸν ἱερῶν σου κ' ἄλλως με τ' ἀρπαλίη (ἐνν. κτᾶσι περιουσίαν).

ἀρπάλιμος-η-ον Ἦσ. « ἀρπάλιμα : ἀρπακτά, προσφιλή ».

ἀρπαμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ ἀρπαγμα βλλ.

ἀρπαμα μτγν. ἀρπάζομαι.

ἀρπαμί Ἦσ. « μάνδρα βροσκημάτων ».

ἀρπαξ-αγος ἰθί κ. νεώτ. δημ. ἀρπαξος κ. -ος ὁ δι' ἀρπαγῆς κτώμενος, ὁ ἀρπακτικός, πλεονέκτης, ἀκόρρετος : Ἀριστφ. Ἰππ.137 ἐπιγίγνεται γὰρ βυρ-ποπῶλης ὁ Παφλαγῶν, ἀρπαξ, Ξεν. Ἀπομν.3,1, ὁ εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἰναι κρ καί... ἀρπαξ-ἀρπαξος καὶ Αἰσταί, - εἰναι ἀρπαξί : ἢ ὡς οὐσιαστ. : Ἦσ. Ἐργ.354 ὄως ἀγαθῆ, ἀρπαξ δέ κακῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κλέπτης, ὁ σφετεριστής : Ἀριστφ. Νεφ.351 ἀρπαξα τὸν δημοσίω, - οἱ ἀρπαξες τοῦ δημοσίου ταμῆου. 3) ὄνομα εἰδους κίρκου : Ὀππ.Κύν.3,305 τὸν μερπέρας κίρκου τε καὶ ἀρπαγα κικλήσκουσι. 4) εἶδ. εἶδος σιδηρᾶς χειρὸς ἡ ἀρπαγῆς ἐν χρήσῃ ἐν τοῖς ναυμηχιαῖς : Ἄππ. Ἐμφ.Πολ.5,118 ἐπενδοί δέ καὶ τὸν καλούμενον ἀρπαγα ὁ Ἀγρίππας. Ἦσ. « λῦκος » ὁ ἀρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καθίσκων. Ἦσ. « λῦκος ».

ἀρπαξάνδρα ἰθί ἡ τοὺς ἀνδρας ἀρπάζουσα, ἐπι τῆς Σφιγγός : Αἰσχ. Ἐπ.776 τῶν ἀρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χύσας.

ἀρπαξιά ἰθί δημ. ἡ ἀρπαγή, ἡ κλοπή. 2) ἡ συμπλοκή, τὸ εἰς χεῖρας ἔρχεσθαι. 3) ἡ φιλοχρηματία, ἡ πλεονεξία. 4) τὸ εὐδότην.

ἀρπαξίδιας-ον ὁ δι' ἀρπαγῆς ζῶν, συντηρῶν ἑαυτὸν : Ἀρχέστρ.π. Ἀθην.1,4 Ε.

ἀρπαξίθρονος-ον νεώτ. ὁ δόλω ἢ βία ἐπιχειρῶν τὴν ἀφαίρεση τῶν θρόνων πινός. 2) ὁ βιαίως ἀνελευθῶν εἰς τὸν θρόνον.

ἀρπαξομίλης (ὁ) κ. δημ. Φρύν. ἐν ΑΒ 25,17 « ὁ ἀρπαξὼν τὰς ἀφροδιτισίας ὁμίλιας καὶ ῥαδίως διακορῆς γνόμενος » ἢ δημ. κ. ἀρπαξομίλος βλλ.

ἀρπαξομίλος κ. ἀρπαξομίλης ὁ ἐν συναναστραφῇ εὐδράτος, γοητευτικός, εὐμίλος βλλ.

ἀρπασις-εως (ἡ) ἡ ἀρπαγή : ΑΒ 36,29.

ἀρπασμα-ατος (τὸ) κ. δημ. ἄττ. τ. τοῦ ἀρπαγμα βλλ. ἡ ἀρπαγή, ἡ διὰ βίας κλοπή : Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.13 τὸ δ' ἔργον ἀρπασμα τάχως γενέσθω καὶ τόλμησ. 2) δημ. τὸ ἀρπαγῆν, τὸ κλαπέν.

ἀρπασμός (ὁ) κ. ἀρπαγμός κ. δημ. ἡ ἀρπαγή, ἡ διὰ τῆς βίας ἀφαίρεσις : Πλούτ. Ἡθ.644 Α ὑφαίρεσις καὶ ἀρπασμός.

ἀρπαστικός-ή-όν ὁ ἀρπακτικός, ὁ φύσει εἰς τὸ ἀρπάξῃν πέπων : Ἀριστφ. Φυσιογν.813 α 19 ὁ εὐκνήτους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες ὀξείας, ἀρπαστικός : [ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς ἰεράκας].

ἀρπάστιον (τὸ) ὑποκορ. τὸ ἀρπαστὸν βλλ.

ἀρπαστό(ν) (τὸ) κ. νεώτ., δημ. κ. ἀρπαχτό μικρὰ σφαῖρα ἢν μετεχειρίζοντο εἰς παιδία. 2) κ. νεώτ., δημ. κ. -χτό ἀρχ. κ. σύγχρονος παιδιὰ, καθ' ἢν εἰς τὰν παικτῶν ἀναρρίπτει τὴν σφαῖραν ὅσον δύνανται ὑψηλότερον, ὁ δέ λοιπὸ ἀγανίζονται τὶς νὰ συλλάβῃ αὐτὴν πρὶν ἐγγίση τὴν γῆν : Ἀρτεμίδ.1,55 ἀρπαστόν δέ καὶ σφαῖρα φιλονεικίας ἀπεράντους σημαίνουσι, Ἀθην.1,14 ἰ' τὸ δέ καλούμενον διὰ τῆς σφαῖρας ἀρπαστῶν φαινίοντα ἐκαλεῖτο.

ἀρπαστός-ή-όν ὁ ἥρασματός, ὁ ἀρπασθεὶς καὶ βιαίως ὡς ὑπὸ θυέλλης μεταφερόμενος, ὁ ἀρπαχτός : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,167,2 φέρεται ἔπι σὺν με, Μυτακε, ἀρπαστὸν κώμοις ὁ γλυκύδακρυς ἔρωις **ἀρπάστρα** ἰθί δημ. ἀρπᾶχα βλλ.

ἀρπάστιος-α-ο δημ. ὁ ἀρπάχτος, διὰ τῆς βίας ἀφαιρῶν, ἐπὶ τῶν φιλαρπαγῶν παιδῶν : εἰν ἕνας ἀρπάστιος.

ἀρπάχνη ἰθί δημ. κυρτὴ τρίαινα χρησιμοποιουμένη πρὸς ἀνέλυκτιν ἀντικειμένων ἐκ βυθοῦ φρεάτων, ἡ ἀρπαγή βλλ.

ἀρπάχνη δημ. ἀρπάξω βλλ. 2) μέσ. -ομαι δρᾶττομαι ἰσχυρικῶς ἀπὸ τινος σημείου : ὁ ναυαγὸς ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ κουβί, παρομοι. ὁ πνιμένος ἀρπάχνεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του (ἐπὶ ἀπνευνομένης ἀναφελούς ἐνεργείας δεινοπαθοῦντος ἰ. 2) μτφ. κατὰ τὴν καὶ οὐχὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἀκούω ὁμίλια : ἀρπάξα μερικὰ λόγια του ἢ ἐπὶ ἀκρόασις ἡ ἀναγνώσις, ἐν μέρει, οὐχὶ ἀκριδῶς ἀντιλαμβάνομαι : ἀρπάξα τὸ νόημα. 3) -ομαι μέσ. αἰφνης ἐξοργίζομαι. 4) ὀμ. μεσ. συμπλέκομαι ἐχθρικός μετ' ἄλλου. 5) παθ. συμπλαβάνομαι βίρα ἢ διώκομαι ποικίως, πρβλ. ἀρπάξω.

ἀρπαχτά ἐπίρρ. δημ. ἐν σπουδῇ, ταχέως καὶ προχειρῶς : Βαλαωρ. Ἀθαν.Διάκος ἐδῆγαινα κ' ἐβουσκ' ἀρπαχτά τὰ κουφία βεαιναίνα, φρ. ἔφαγα λίγο στ' ἀρπαχτά, -κουβεντιάσιμα στ' ἀρπαχτά κττ.

ἀρπαχτάρι (τὸ) δημ. μικρὰ ἀπόχη μέσων ἄγρων κοχυλίων.

ἀρπάχτας ἰθί δημ. κ. -άχτης, -άχτης, βηλ. ἀρ-πᾶχτα ὁ ἀρπαξ, ὁ ἀρπαχτής, ὁ ἀρπακτικός βλλ.

ἀρπαχτής ἰθί δημ. ὁ συνθηζῶν ν' ἀρπάχῃ, νά κλέπῃ. 2) ὁ προσκτώμενός τ' ἀδικίας ἐπὶ ζῆμια ἄλλων ἢ ὁ ἀπλήστος καὶ μετ' ἀδικίας ἐπιδιώσκων τὸν πλοτισμὸν αὐτοῦ, ἀρπακτικός βλλ.3).

ἀρπαχτικά ἐπίρρ. δημ. δι' ἀρπαγῆς, κατὰ τρόπον ἀρπακτικὸν βλλ. : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.στρ.25 καὶ τὸ νόημα τὰ μακριὰ σφίγγει ἀπλῶναι ἀρπαχτικά, Κρυστ. Ἀγροτ.Κατάρτα 12 κ' ἀρπαχτικά τὴν πιάνω καὶ τὴν φίλσα.

ἀρπαχτικός-ή-ὸ δημ. ὁ φιλάρπαξ, ὁ ἀρπακτικός βλλ. 2) ὁ ἐφαρπαξόμενος, ὁ ὀξέθυμος.

άρπαχτός-ή-ό δημ. ὁ δι' ἀρπαγῆς ἀποκτηθεῖς, ὁ ἀρπακτός βλ.λ. 2) ὁ βιαστικός: ἡρῶ ἄρπαχτός 3) ὁ ἐπιφανειακῶς ὑπό λαχρού πέρδω ἐφέθηκες.

άρπαχτρα (ή) δημ. θηλ. τοῦ ἀρπαχτός βλ.λ. 2) περίληπτ. τὰ ὑπενωθῆ τεμάχια, τὰ ἐξεργάσιμα ἐκ τῆς μήτρας μετὰ τὴν ἐκτρώσιμ, τὸ ἐπικύημα.

άρπαφάλα (ή) δημ. ἐν αἰσχρῶ σμ. κ. ὑβριστικῶς, ἡ ἀσέμνος φιλονεικία γυνή.

άρπεθής-οῦς-ές ἑπίπεδος, ὁμαλός: Νίκ.Θηρ.420 κέρη γε μὲν ἀρπεθῆς αὐτῆς ὕδρω εἰσκόμενον.

άρπεθίζω Ἡσ. «ὁμαλίζω».

άρπεθῆεις-εσσα-εν ὁ ἀρπεθῆς βλ.λ.

άρπεθονάπτα (οἰ) οἱ Ἀγύπτιοι γεωδαῖται.

άρπεθόνη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. σφονδύων θηρευτικὸν πρὸς παγίδευσιν ἀγρίων ζῴων: Ξεν.ΚΠ1,6,28 τί δ' ἐλάφους ποδάγρας καὶ ἀρπεθόναις, Ἀπολλωνίδ. ἐν ΑΠ 9,244 ἡ φύγεν ἀρπεθόνην πολλάκι καὶ στάλικα 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὕμνα, κλωστή πρὸς ὕφανσιν: Ἡρ.3,47 εὐσα γὰρ λεπτὴ ἔχει ἀρπεθόναι ἐν εὐωτῇ τριηκοσίων καὶ ἐξήκοντα 3) δημ. πληθ. ἀρπεθόνες (οἰ) κ. ἀρπεθόνια (τά) τὰ μετὰ τὴν ὕφανσιν ἀπομεινέντα ἀκρα τοῦ στήμονος, ἄ. ζῦφασες 3) ὁ μίτος τῶν μεταξωσκωλῶων, ἐξ οὗ κατεσκευάζον οἱ Σῆρες ἐσθῆτας: Παιουσ.6,268 τὸ πολὺ τῆς ἀρπεθόνης εὐρίσκουσιν ἐνδον 4) ἡ νευρά τοῦ τόξου: Πουσιδ.ἐν ΑΠ 5,194,6 καὶ πολλοὺς ἰστούς τόξου παρφυρέει ἦκεν ἀφ' ἀρπεθόνης 5) Ἡσ. «ἀρπεθόναι» τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύχυσις».

άρπεθόνι (τό) δημ. κ. πληθ. -ια οἱ ζῦφασες, οἱ πρόκροσες τοῦ στήμονος, ἡ ἀρπεθόνη βλ.λ.

άρπεθονίζω Ἡσ. «ἀρπεθονίζειν» λωποδύετεν, καὶ διὰ ἀπάρτου θηράν».

άρπεθών-όνος (ή) νευρά τόξου 2) μιάς πλεκτός, δι' οὗ ἐστερεοῦτο ὁ θώραξ εἰς τὸν ὦμον: Ἰωσ.ΑΙ 3,7,2 ἀρπεθόνιν ἐκ τῆς φάσ ἠρτημέναις ἀναδεῖται.

άρπεζα (ή) σχολ. κ. Ἡσ. ἡ κλιπὴς αἱ ὑπάρχειαι βουνοῦ, Νικ.Θηρ.293 «τὸ κάτω καὶ ἐσχατον τοῦ ὄρους, ὁ ἔστιν ἡ ὑπάρχεια ἡ πέζα τοῦ ὄρους ἡ ὀρόπεος». Ἡσ. «ἀρπέζας» τοὺς αἰμασιώδεις ἰσμούς: οἱ δὲ τείχη καὶ περιβόλους οἱ δὲ κλιμακώδη χωρία».

άρπεζον (τό) ἡ ἀρπεζα βλ.λ.

ἀρπέτα (ή) δημ. κ. ἀρμπέτα γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βορτανιειδῶν τῆς φυλῆς τῶν ἀγχομασίων, οὗ τὰ φύλλα ἄριστον μαλακτικόν, ἐπιδρωτικόν καὶ διουρητικόν φάρμακον, ἄ. μπουράταινο, μποράντα (borago officinalis).

ἀρπη Ἡσ. «ἀκόμιστον».

ἀρρη (ή) πτηνὸν ἀρρακτικόν, ταχύτερον καὶ λιγύφωνον: Ἰλ.Τ 350 ἡ δ' ἀρρη ἐκίτα ταυμπερυγι λιγυφῶν οὐρανοῦ ἐκκατάπατο 2) δρεπάνον, δρεπανοειδὲς ξίφος: Ἡσιόδ. Ἐργ.571 ἄλλ' ἀρρας τε χαρασμέμεται καὶ δμῶας ἐγείρειν, Ἀπολλ.Ρ 4, 987 καλαμπτόμον ἐμμεται ἀρρην 3) δρεπανοειδὲς κέντρον, δι' οὗ διηθῆνυτο ὁ ἐλέφας: Αἰλ.Ζ 13,9,22 4) μφ. οἱ ὀδόντες Ἰππου: Νικ.Θηρ.567 ἀρούρησιν δὲ κακὴν ἐπιβάλλεται ἀρρην.

ἀρρηθας Ἡσ. «ἀρρηθας καὶ ἀρρηθας» φωτίζε». **ἀρρηθαι** (αι) μτγ. αἱ αἰμασαι, αἱ ἀρρηζαι βλ.λ.

ἀρρηξ Ἡσ. «εἶδος ἀκάνθης».

ἀρρηξ-ίδος (ή) Ἡσ. «κρηπίδες ἢ υποδήματα, Λάκωνες».

ἀρρησαι Ἡσ. «αἰμασαι, ἡ τάφρους».

ἀρρηθος Ἡσ. «φωτίζε».

ἀρρηματα (τά) νεώτ. μουσ. διαδοχικὴ ἐκτέλεσις ἐνός ἐκάστου τῶν φθόγγων συχνοῦς τινός.

ἀρρησις (ἰ) δημ. ὁ ἀρρησις βλ.λ.2).

ἀρρησιστή-ιστρια νεώτ. ὁ παίζων ἀρραν, ἐιδικὸς μουσικὸς ἀρρας.

ἀρρησθρον (τό) νεώτ. παλαιὰ ὄνομασία τοῦ κλειδοκμῆθάλου.

ἀρρῶθως-οντας (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων

τελεοστῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυσιοστόμων τῆς οἰκογενείας τῶν σκαπελιδῶν.

ἀρροκερας (ἰ) νεώτ. παλαιαζ. γένος ἀπολελιθμένων ἀμυμωπῶν.

ἀρροκολῶ δημ. κ. ἀρροκολλιέμαι ἐν σπουδῇ προσκολλῶμαι εἰς τι.

ἀρροκράτειος-ον κ. νεώτ. ὁ σῆσειν, ἀναφορῶν ἔχων πρὸς τὸν Ἀρροκράτη: ἀρροκράτειος σιγή 1) τὸ οὐδ. -(ε)σι(τά) ὡς οὐσ. εορτὴ τοῦ Ἀρροκράτους ἐν Αλύπτιῳ.

ἀρροκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀρροκράτειος βλ.λ.

ἀρρορο (τό) δημ. ἀρρορο βλ.λ.

ἀρροσινάξω δημ. ἰαχυρῶς δραττόμενός τινας, οἷον ἀπὸ τοῦ λαίμου ἢ τοῦ στήθους, αἰψά τισίως **ἀρροφύλλον** (τό) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὄρχοειδῶν.

ἀρρῆια (ή) κ. νεώτ. ἡ θύελλα: Ὀδ.Υ 77 τόφρα δὲ τὰς κοβάδας ἀρρῆια ἀνερψέφαντο 2) μφ. ταχτα: Ἰλ.Π 150 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμω ἀρρῆια Ποδάγρα 3) πληθ. -ιαίαι πτερωτὰ τέρατα, πνεύματα ἀνεμοστροβίλων, πρβλ. ἀνεμοξουργία, ἀνεμοσοῦρία 4) Ἡσ. «ἀρρῆιας» ἀρρακτικῶς κύνας 5) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἀετῶν ὁμοιοζῶν μᾶλλον πυράγοφ βλ.λ.

ἀρρῆιογόνοσ-ον σχολ. ὁ ἔχων σκέλη ἢ γόνατα ἀρρῆιας ἢ ἀρρῆιος: Λυκόφρ.653 ἀρρῆιογούων.. ἀρρῆων.

ἀρρῆιν Ἡσ. «ἔρωτα, Αἰολεῖς», ΕΜ «παρὰ τὸ ἀρρῆζειν γὰς φρένας».

ἀρρῆ-ῶν δημ. ὄφαιρῶ βιαίως, ἐν σπουδῇ, ἀρρῆζω βλ.λ.: δ.τραγ. ἀρρῆ τὰ τευτοπάλουκα καὶ μαίνωμἐκ τὴν τέντα 2) ἀπλῶων τὴν χεῖρα καὶ λαυθῶνα: δ.τραγ. πῶ τὸ χεράκι τὴν ὄρηβ καὶ παραδίει τούς τιν, φρ. ἀρρα το καὶ ὄδς μου τιν, -ἀρρα τιν (φρ. ὑπὸ τοῦ αἰφνης κ. ἀπάξ κολαφίζοντος ἢ ἀ. χειροδικούντος ἢ κ. δι' ὀπλοῦ βιαιοπραγούντος, λεγομένη πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἐπίθεσις), πρβλ. ἀρράζω 3) παθ. -ῶμαι Ἡσ. «ἀρρῆζω», δρεπάνω κέκρημαι».

ἀρρ- διπλασιασμός τοῦ ρ μετὰ τὸ προθεματικόν α ἐν λέξεσιν ἀρχομέναισ ἀπὸ ρ.

ἀρράβαξ-ακος (ἰ) Ἡσ. «ἀρράβαξ» ἀρχητῆν ὁπὸ τοῦ ἀρραβασίου οἱ δὲ τὸν βλάσφημον».

ἀρράβασω ἀρχοῦμαι, ἀ. ραβῶσσω βλ.λ.

ἀρ(ρ)ῆβδισος-η-ο δημ. ὁ ἀρράβδιστος βλ.λ.

ἀρ(ρ)ῆβδιστος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπί ὀπωροφρόων δένδρων, ὁ οὗ δὲν ἐσεισθησαν (δὲν ἐρραβδίσθησαν) οἱ κλάδοι ὥπως οὕτω πῆσσω καὶ συλγῶσι χαμόθεν οἱ ὠριμοὶ καρποί: ἀρράβδιστοι ἐλαῖαι, -ἀρράβδιστες καρουδίες.

ἀρ(ρ)ῆβδισ[-η-ον] μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ράβδου: Νικήτ.Χων.Χρον.381.

ἀρράβδωτος (-η-ο(ν)) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ραβδῶσεις, ὁ μὴ ραβδωτός: Ἀριστ.Λ 21,4,4,6 ἐστι δὲ ὁ μὲν κτεῖς τραχυόστρακος ραβδωτός, τὸ δὲ τῆθος ἀρράβδωτον λειόστρακον, Ἐπιγρ. ἀρράβδωτοι κίονες ἴθνα γρ. κ. ἀρά-1).

ἀρράβη Ἡσ. «θύρα, οἶον γέρον».

ἀρραβῶς-η-ο(ν) δημ. ὁ μὴ ἡ μήνα ραφεί, ἀρραφίς βλ.λ.

ἀρραβῶν-ῶνος (ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ.-ῶνας κρήμα διδομένον ὡς προκαταβολὴ πρὸς ἐγγύησιν τῆς ἐκτελέσεως ἀγοραπωλησίας τινός ἢ μισθώσεως, καπαρό Σουδῆ. «ἡ ἐν ταῖς ὥναις παρὰ τῶν ἄνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας»: Ἰοσίθ.23 τῶν δὲ ἀρραβῶνα δεδωκέναι, Ἀριστ.Πολ.1,1 ἀρραβῶνας διαδοῦναι τῶν ἐλασοουργείων.. ἄλιγου μισθώσαντων 2) μφ. κ. νεώτ. ἀσφάλεια, ἐγγύη: Ἀντιφάν.123,6 ἡμεις δ' ἐχοντες ἀρραβῶν τὴν τέχνην τοῦ ζῆν δει πεινώμεν, -ἀρραβῶν εὐτύχια -φιλίας 3) μτγ. ἐνέχυρον: Πάδ Γέν.38,18 τίνα τὸν ἀρραβῶνα σὺ δῶ-

σω· 4) νεώτ. **άρραδών** κ. δημ. -ώνας κ. -α(ή) ώς ούα. χρυσοῦς άνευ πολυτίμου λίθου δακτύλιος, δν άπό τής ημέρας τής μνηστείας φέρουσιν οι μνηστευθέντες, ά. θέρα : Σολωμ. Μονοχά στρ.12 εύτυχημένο λείψανο, | θέλει σου δώσει πάλι | τόν άρραδώνα ό ίδιος, | όπου σου πήρε άγάλι, δ. τραγ. μέσ στο μικρό τό δαχτύλο που 'χε τόν άρραδώνα, δ. τραγ. ή άρραδώνα μου έπνεσε στή μεσιανή κάμαρα' || φρ. έδωσαν άρραδώνα έμνηστέυσαν· 5) νεώτ. κ. δημ. συνήθ. εις πληθ. -ώνας μνήστευσις, οικογενειακή τελετή καθ' ήν ένώλιον συγγενών και φίλων οι μνηστευόμενοι άνταλλάσσουσιν και φοροῦσι τόν του γάμου δακτύλιον ώς σημεϊον δοθείσης πρός γάμου ύποσχέσεως : **έτελεσθήσαν οι άρραδώνες του** . . μετά τής . . - **δέν πήγα στους άρραδώνες του**· ό) συνεκδ. ό χρόνος τής μνηστείας : **άπό τούς άρραδώνας μου πέρασαν έξ μήνες**· 7) 'Ησ. «άρραδών» πρόδομα και άγκιστρον ».

άρ(ρ)αθώνα(ή) δημ. κ. άρρεθ- κ. άρραδώνας(ή) ό δακτύλιος τής μνηστείας, ό άρραδών βλ.λ. 4) : δ. τραγ. τήν **άρρεδώνα** 'πόθεσε στή βρύση τ' ά- κροχελί· 2) ή μνήστευσις, ό άρραδών βλ.λ. 5). **άρ(ρ)αθωνιάζω** (τά) δημ. κ. άρρε- διαπραγματεύσις, συμφωνία περί μνηστείας· : ή οικογενειακή τελετή τών άρραδώνων, τής μνηστείας.

άρ(ρ)αθώνιας(ό) δημ. κ. άρρε- ό ένδεικτικός τής μνηστείας δακτύλιος, ή άρραθώνα βλ.λ. || ή μνήστευσις, ό άρραδών βλ.λ. 5).

άρ(ρ)αθωνιάζω δημ. κ. άρρεθωνιάζω ίδίω ύπόσχασιν γάμου, μνηστεύω : **άρραθωνίασά τήν κόρη μου** || κ. ώς μέσ. μνηστεύομαι : **δταν άρραθωνίασά τήν γυναίκα μου**, κ. άμθβ. : δ. τραγ. μου μήνυσαν τρεις λυγερές νά πάω ν' άρραθωνιάσω' || μέσ. κ. παθ. -ομαι μνηστεύομαι ή διατελώ έν μνηστεία : Πολ. Έκλ. Τραγ. 88,14 και του μικρού βλαχόπουλου τήν άρραθωνιασμένη· 2) σπαν. ίδίω άρραθώνα, καθαρώνω βλ.λ.

άρ(ρ)αθωνιασμά-ατος(τό) δημ. κ. άρρεθωνιασμά ή τελετή και ή πράξις τών άρραδώνων, ή μνηστεία : Κρυστ. Άγροτ. Θερμομ. στ. 28 τής πούλιας τ' άρραθωνιασμά, - θά σέ καλέσω στ' άρραθωνιασμά του γιου του.

άρ(ρ)αθωνιαστικός-ή κ. -ιά δημ. ό ήρραθωνισμένος, ό μνηστήρ.

άρ(ρ)αθωνιαστος-η-ο δημ. ό μη ζούς εισέτι ύπόσχασιν γάμου, ό μήπω μνηστευθείς.

άρραθωνίζω μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. σίονει δι' άρραδώνος, προκαταβολής έξασφαλίζω τήν παρ' έμοι ύπηρεσίαν τινός, προβλ. **ρογιαζώ** : Εύσθ. Βίος Κωστ.1,3· 2) μέσ. -ομαι δέχομαι ένέχυρον : Κλήμ. Παιδ. 115,30 τούς πεπιστευκότας άδιακρίτως ένταυθα ήρραθωνισμένους· 3) 'Ησ. «άρραθωνιάζω» άρραδώνι διδοται· 4) κ. νεώτ. διδώμι άμοιβαίαν ύπόσχασιν γάμου, μνηστεύομαι : Ειχρό- λόγ. 109 άρραθωνίζεται ό δοῦλος του Θεου τήν ζούλην τήνδε· 5) τελώ τούς άρραθώνας μου : τήν παρελθούσαν Κυριακήν ήρραθωνισθήσασιν.

άρραθωνικός-ή-όν μτγν. κ. μον. ό άνήκων εις άρραθώνα βλ.λ. ή άρραθωνικός, ό κατάλληλος δι' άρραθώνας : **άρραθωνικός δακτύλιος** 'Ησ. «άρραθωνικός» έν λ. καθάρμα.

άρραθωνισία(τά) δημ. κ. άρ(ρ)εθωνισία ή οικογενειακή τελετή τών άρραδώνων, οι άρραθώ- νες πρβλ. τά βαφτίσια.

άρραθωνισμά-ατος(τό) μον. τό διδόναι άρραθώνα, τό καθάρωμα : Θεόδ. Στ. 531.

άρραγάδωτος-ον μτγν. ό μη έχων ρωγμάς, ραγάδας : Άπολλδ. Πολιορκ. 23,6 τρήξει αυτή μιση- σοντα, ίνα τρηθώσων άρραγάδωτον.

άρραγής-ούς-ές κ. νεώτ. ό μη ραγείς, ό μη θλασθείς : 'Ιηπ. Κεφ. Τραμ. 12 όστέον άρραγές, Πλοῦτ.

Δημήτρ. 2) **άρραγής διέμεινεν ό σίδηρος**· 2) ό μη ρηγνόμενος, δθ. ό στερωτός έξων, ό άκλόνητος : Θεοφρ. Φίλ. 5,37 **τά δε άγάματα γλύφουσιν έκ κέδρων** . . και έκ τών ελαστών ρίζων' άρραγείς γάρ αύται· || κ. μτφ. : Έκκλ. Μην. 1,11 'Οδ. 8 πιστιν **άρραγή**, Σάθ. Α 147 **της κοινης ευθείας άρραγείς συνδέσμοι**, - **δεσμοί άρραγοῦς φίλας**· 3) μτφ. επί του όματος, τό μη έχρόν δάκρυα, δάδ' άκρυτον' 'Ησ. « άρραγές όμμα, οῦ δακρυόν' ω τρόπω φα μέν κατερραγή μου δάκρυον ».

άρραγιδες 'Ησ. « στήμονες, κρόκαι ».

άρ(ρ)αγίστα έπίρρ. δημ. άνευ ραγίσματος, άνευ διασπάσεως || στερωτός, άρρήκτως.

άρ(ρ)αγίστος-ον(-η-ο) νεώτ. κ. δημ. ό μη ραγισθείς, μη έχων ραγάδας, άθραυστος, ό άρραγής βλ.λ. : **άρραγιστον κρυσταλλον, άρραγιστο ποτήρι** || συνεκδ. στερωτός : **άρραγιστο σπιτί** || σκληρός, άκλόνητος : **άρραγιστη καρδιά**.

άρραγώς έπίρρ. νεώτ. άρρήκτως, άνευ διασπάσεως, στερωτός : **άρραγώς συνδέζομένος**.

άρραθιούργητος(-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ό μη διαβληθείς ή βλαθείς διά τής ραθιουργίας, ό καθ' οῦ δέν έγένετο ραθιουργία· Σουιδ. « άκαπή- λευτον, άδολον, καθαρόν, άρραθιούργητον » : Πολυκρ. έπιστ. π. Εύσθ. 5,24 **άρραθιούργητος ήμέρα**, - **κανένα δέν αφήνει άρραθιούργητον**· 2) δημ. ό μη ύποκειμένος εις ραθιουργίασ || ό μη παρα- σούρμενος υπό ραθιουργιών.

άρραθιουργήτως έπίρρ. νεώτ. άνευ ύποϋλου και πανούργου ένεργείας πρός συκοφαντίαν, άνευ σκευωριών και δολοπολιών.

άρραθιουργητός-ον μτγν. ό άρραθιούργητος βλ.λ.

άρράζει 'Ησ. « κρατεί, άράσσει ».

άρράζω μτγν. (μέλλ. -άσω) κ. άράζω βλ.λ. επί τών κινών όπτινες γηθοσύνως δέχονται τόν κύριον των ή τούς γωρήιμους προσερχομένους, έκβάλλω κνυζήθμοις, ύλακάς χσράς ή όργής : Διον. 'Αλ. 'Επιτ. 16,2 **οι κύνες, άνή μη μεταλάδωσιν εύθής σίματος ή σπλάγχμων, άρράζουσιν επόμενοι και σπαράτ- τουσιν τόν κυνηγόν**.

άρραθάγασιν 'Ησ. « έφόφησεν ».

άρραθώμος-ον μον. ό ούχι νωθρός, εύστραφος **άρραθώμος** έπίρρ. έτοιμώς, προθύμως, έπιμε- λώς, εύστράφως : Εύστ. Πονημ. 40,41 **άρραθώμως έκβόωμενος**, Γεώργ. Παχ. Μιχ. Παλ. 1,7 **ε** **άρραθωμό- τερων μέν φυλασσόντων**.

άρραιστος-ον σχόλ. ό μη βλαθείς, ό άδιάφθο- ρος : Σχολ. 'Οδ. Ν 259 **μέχρι τών νόστων άρραι- στος έξεφυλαχθή**.

άρ(ρ)άπιστος-η-ο δημ. ό άρραγής, ό άράγιστος βλ.λ.

άρρακακία(ή) νεώτ. βοταν. κονδυλορρίζον φυτόν τής οικογενείας τών σκιαδιοφόρων.

άρρακάχη(ή) νεώτ. βοταν. πολυετής ποώδες και κονδυλορρίζον φυτόν του άρρατισματος τών σκιαδωνών.

άρραμαθία(ή) μον. κ. δημ. κ. άρα- ή ρωγμή, σχισμή, ά. χαραμάδα βλ.λ. : Σαχλικής σταίς άρ- ραμάδας τών πορτών τά μάτια του βάθην.

άρ(ρ)άντηγος-η-ο δημ. ό μη ραντισθείς, ό άρ- ράντιστος βλ.λ.

άρ(ρ)άντηστος έπίρρ. δημ. άνευ ραντισμοῦ.

άρ(ρ)άντιστος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη ραντισθείς ή βραχείς διά ρανιδων ύδατων ή άλλου ύγρου· || ειθ. επί τών άμπέλων και άπωροφόρων δένδρων, ό μη ραντισθείς διά θειικού χαλκού ή άλλου ύγρου φαρμάκου ή κόνεως πρός αποσάθι- σιν ή θεραπείαν άσθενείας, οίον φυλλεζήρας.

άρραντος-ον μτγν. ό μη ρανθείς, μη ποιαθείς, άθρεκτος : Άρατ. 868 **άρραντοι γίνονται επ' ή- ματι κείνω άρουραι**, Στράβ. 11,510 **άρραντον φυ- λάττοντες τόν αιγιαλόν**.

άρράπιστος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μη ρα-

πισθείς, κτυπηθείς διά τής χειρός εις τās παρειάς, πού δέν έφαγε μπάτσους, χαστούκια' || κατ' έπέκτ. ό μη δαρείς, πού δέν έφαγε ζύλο.

άρραρούτι (τό) δημ. κ. άραροτί. άμυλον παραλαβάνόμενον εκ τών κονδυλωδών ριζών μαριανθίας τής καλαμοειδούς, κατάλληλον ώς τροφή άπολακτικίζόμενων βρεφών ή κ. ένηλικών εύπαθής στόμαχον έχόντων.

άρ(ρ)άσαντο ήρράσαντο, ηξήσαντο : Σαφρ.άη,51,7. **άρράσσω** άρράσσω βλλ.

άρρατ' άθήματα ή άρατα θέματα βλλ.

άρρατος-ον σκληρός, άμετάστροφος μ. έν Πλάτ. Κρατ.407 D σκληρόν τε καί άμετάστροφον, ό δή άρρατον καλεΐται' 2) άκάματος : Πλάτ. Πολ.535 b άρρατον καί πάντη φιλοπόνον ζητητόν.

άρραφής (-ούς)-ές ό μη διά ροφής συναρμοζόμενος, μη ραφην έχων (μονοκόμματος) ή ό μη έραφμένος, άρρηφτος : σχολ.Εύστ.Ή.1347,33 «δήλον δέ ότι καί επί άρραφούς ύφάσματος ή λέξις έλαμβάνετό ποτε » || είδ. επί κρανίου, ό άνευ του πρώινοωτου έν τατς άρμογιάς του κρανιακού ούατου : Άρατ.π.Πολυδ.2,38 πολλὰ δ' άρραφές κεφαλά πάγαν άνθρώποισιν.

άρραφιθωτος-ον νεώτ. επί βιβλίων, ό μη συναρραμμένος.

άρ(ρ)αφος (-η)-ο(ν) μγν. κ. νεώτ. δημ. κ. άραφος ό άνευ ραφής, ό μονοκόμματος : ΠΔ΄Ιω.ιβ΄ 23 ήν δέ ό ραφην άραφος, έκ τών άνωθεν ύφαντός δι' όλου' 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ό μήπω ραφής, ό μη έραφμένος : άσπαρρόρουχα άραφα, **άρ(ρ)αφος**-η-ο δημ. ό **άρ(ρ)αφος** βλλ.

άρραχθές Ήσ. « άσύνητον ».

άρραχις-εως(ή) νεώτ. βοταν. κ. άραχις κ. άραχις βλλ.

άρραφώθητος-ον μυν.κ. νεώτ. ό μη άπαγγελθείς ύπό ραφωδών, ό μη φαλλόμενος : Προδρ.έν Notit, Mss 8,2,134.

άρ(ρ)εθώνια(ή) δημ. ή άραρθώνια βλλ.

άρ(ρ)εθωνιάζω δημ. κ. άραρθωνιάζω βλλ.

άρ(ρ)εθώνιασμα-ατος(τό) δημ. κ. άραρθώνιασμα βλλ.

άρ(ρ)εθώνιαστος-η-οδημ.κ.άραρθώνιαστοςβλλ.ά.

άρ(ρ)εθωνία(τά) δημ. κ. άραρθωνία βλλ.

άρ(ρ)εκτος-ον ποιητ.κ.άρεκτοςβλλ. άνεκτέλεστος, ό μη πραχθείς : Ήλ.Τ150 έτι γάρ μέγα έργον άρεκτον' Ήσ. « έρρεκτον' άποιητον, άδειον ».

άρρέμβαστος-ον μγν., μυν. κ. νεώτ. κ. άρέμβαστος ό μη έκ ρεμβασμών, όνειροπολημάτων περισηβόμενος, ό τήν προσογήν όνειροπολημένην έχων : Άνών.έν βίω ΄Ιω.Χρυσ.322,32 τόν νοΐν άρέμβαστον περι τήν τής γαστρός θεραπείαν διατηρών, Εύστ.Πουημ.130,64 τήν άρέμβαστον πρόδοΐν' 2) νεώτ. ό άνευ ρεμβασμών, όνειροπολημάτων : νεότης άρρέμβαστος.

άρρεμβος-ον μγν. κ. μυν. ό άρρέμβαστος βλλ.

άρρενοαγαγεΐον(τό) νεώτ. τό σχολείον έν φ' οί άρρενες παιδαγωγούνται, τό δημοτικόν σχολείον άρρένων.

άρρενάλ(η) ή) νεώτ. φαρμακ. ημ. τό άρρενομυθικόν νάριον, φάρμακον διδοόμενον επί άδυναμικών καί δυσκρασιών καταστάσεων.

άρρενοθήρηον(τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών **αγρωσσοειδών**.

άρρενικός-ή-όν άνδρικός, άρρενικός, ό άρρενωπός, ό με άνδρικά χαρακτηριστικά : Λουκ.Θε.Δ 16,1 οί σοί παΐδες ή μόν αυτών άρρενική πέρα τοΐ μετρίου' 2) ούδ. π. άττ. -ικόν, τό άρρενικόν φάρμακον τό μυν. (Εύστ.) άρρενικόν' Ήσ. « έλιχρυσος, οί μέν τό άρρενικόν, οί δέ άνθος τής έλιχρυσος, οί μέν βοτάνης » : Γαλ.13,71 τό καλούμενον ύπό μέν τών Ιατρών άρρενικόν, ύπό δέ τών άττικίζειν τά πάντα βουλομένων άρρενικόν.

άρρενικός, έπίρρ. μγν. π. γραμματικός κατά τό άρρενικόν γένος : Αθήν.13,590 Β άρρενικώς ειρημένον τόν ήγίον.

άρρενωπών μγν. πρέπει τις άνδρικός, άρρενωπών νά καθιστά τινα ή τι : Κλήμ.Παιδ.2,217,38 μάλιστα δέ τής κοΐτης τό μάλακόν **συμμετρως** άρρενωπών.

άρρενιτης(ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν, προΐδν άποσαθρώσεως του πυριτοστανταλικού νατρίου.

άρρενοδασία(ή) μγν. κ. νεώτ. ή συνουσία μετ' άρρένων, συγγ. παιδεραστία : Θεοφίλ.Αυτόλ.120.

άρρενοβάτης(ό) Ήσ. « μετά άρρένων συνευρισκόμενος, συνουσιαζόμενος, άρρενοκοΐτης βλλ. : Ήσ. έν λ. παιδοπληΐης.

άρρενογαμώ-έω σχόλ. συνευρισκομαι, συνουσιάζω μετά άρρένων, είμαι άρρενοβάτης : Σχόλ. ΗΝικ.428,16 « τούς άρρενας γαμείν ».

άρρενογενής-ούς-ές κ. άρρενογενής βλλ.

άρρενογονία(ή) κ. νεώτ. επί γυναικός, τό τρέκτειν άρρενα τέκνα' 2) νομ. άστ. δικ. ή συγγένεια τών ύπό τήν πατριικήν έξουσίαν του οικογενεάρχου τελούντων υιών καί θυγατέρων ή έγγόνων έξ υιών, άνευ διακρισεως φύλου, καί άνηκόντων εις μίαν καί τήν σϋτήν οικογένειαν : κληρονομικόν δικαίωμα έξ άρρενογονίας' 3) βιολ. κ. άρρενοτοκία κ. παρθενογονία φαπνόμενον,καθ' ό πολλά άρρενα τών κατά κοινοτήτας ζώντων ζώων γενώνται έξ ζώων μη γονιμοποιηθέντων ύπό άρρενος.

άρρενογονικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τήν άρρενογονίαν' || άρρενογονική γραμμ. συγγενείας νομ. ή έξ άρρενογονίας βλλ. άνιόντων ή καπόντων σειρά.

άρρενογόνος-ον κ. νεώτ. επί ζώων κ. φυτών, ό γενών άρρενα : Θεοφρ.Φ19,18,5' 2) επί φαρμάκου, ό προκλούν άρρενοτοκίαν : Δασκ.3,140 λέγεται δέ τό άρρενογόνον πδεν άρρενοτοκείν' 2) ούδ. -ον βοταν. γένος φυτών τής οικογενείας τών **γυμοσπαιδιωδών**, δηλητηριώδες, δημ. σκυλλόχορτο.

άρρενογονώ-έω κ. νεώτ. γεννώ άρρενα τέκνα : Θεοφρ.Φ19,18,5 ένια σ' είναι καί εις τό άρρενογονείν ή θηλυγονείν.

άρρενόθους-οντος(ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερών έντόμων τετραμερούς συμμετρίας τής οικογενείας τών **καράβων**.

άρρενόθηλυς-ια-ο κ. άρρενόθηλυς κ. νεώτ. ό άρρην άμα καί θήλυς, ό έχων φύσιν άρρενος άμα καί θήλεος, ό έρμαφοδίτος, ό άρρενοκόθηλυκος : Πλούτ.Ήθ.368 Δ διό καί μητέρα τήν σεληνην του κόσμου καλοΐσι, καί φύσιν έχειν άρρενόθηλυν οίονται, ΄Ιω.Δαμ.1,83 C όνομασίαις άρρενοθηλείαις' || άρρενοθήλεα άνθη(τά έχοντα στήμονας όμοϋ κ' ύπερον)' || κ. μτφ. ώς άμβύβολον έν τω άποκρυφισμώ : Θεολ. Αριθμ.33,9 άρρενόθηλυς καλεΐται, ή έξάς, ώς γεννωμένη ή πολλαπλασιασμού του πρώτου άρτρου καί περιτοπ].

άρρενοκοΐτης(ό) κ. νεώτ. κ. άρρ. ό συγκοιμώμενος άρρενι, σισχρουργάν, άσελγών επί άρρένων.

άρρενοκοιτώ-έω μγν. κ. νεώτ. συνουσιάζω με άρρενα, άσελγώ επί άρρένων.

άρρενοκτονία(ή) νεώτ. ό φόνος τών άρρένων. **άρρενοκτώ**-έω μγν. επί γυναικός, τίκτω άρρενα τέκνα : Στροβ.4,206 τās έγκούεις γυναικάς, άσας φαΐεν **ό μάντης** άρρενοκτείν.

άρρενομανής-ούς-ές μγν., μυν. κ. νεώτ. επί γυναικίδων άσελγών, ή έχουσα μανίαν προς άρρενας, έμμανός έπιθυμούσα νά συνουσιασθί μετ' άρρένων' 2) επί άνδρών, ό σφόδρα έπιθυμών ν' άσελγή επί άρρένων.

άρρενομανία(ή) μγν., μυν. κ. νεώτ. γεν. επί άνδρών κ. γυναικίδων, ή έμμανής έπιθυμία του συνουσιαζείν καί συνουσιαζέσθαι μετ' άρρενος.

άρρενομαθ-έω μων. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀσελγῶν γυναικῶν, ἐπιθυμῶ ἐμμανῶς αὐνοῦσαι μετ' ἄρρενος, εἶμαι ἄρρενομαθῶς· Κασάρ. Διαλ. 3, 139 ἄρρενομαθοῖαι γυναικες.

άρρενομικτής (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ συνουσιάζων, αἰσχουργῶν μετ' ἄρρενος, ὁ ἄρρενοκοίτης βλ.λ.· Μαν. 4, 590.

άρρενομιξία (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ συνουσία ἄρρενος μετ' ἄρρενος· Ἰω. Χρυσ. 6, 1, 553 μεγάλα ἐκ τούτων ἀναστέλλων κακὰ διὰ μὲν τοῦ προτέρου, τὴν ἄρρενομιξίαν.

άρρενομορφος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἄρρενος, ἀνδρικήν· Ὀρφ. Ὑμν. 35, 7.

άρρενόπαις-παιδος (ἡ) μτγν. κ. ἀρρενόπαις ἔξ ἄρρενων παίδων ἀποτελούμενος· ΑΠλ. 134 γόνος ἄρρενόπαις· ἢ μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, ἀρρενοκοθήλακος, ἀρρενόθηλος· ΑΠ 5, 54 τὴν ἀλοχον ναμίτας ἀρρενόπαιδα Κύπριον.

άρρενοπαρθεναγωγίον (τὸ) νεώτ. σχολεῖον, ἐν ᾧ παιδαγωγοῦνται ἄρρενες ὁμοῦ καὶ θήλειες.

άρρενοπίλης (ἡ) μων. ὁ μὲ λῶνα βλέμματα παρατρῶν τούς ἄρρενας· Εὐστ. Ἰλ. 827, 30 οὕτω σκώφασα τὸν ἀνδρόγυμον καὶ ὡς εἶπεν ἀρρενοπίλην, πρὸλ. παρθενοπίλης.

άρρενοπληθής-ές κ. νεώτ. κ. ἀρρενοπληθής βλ.λ. ὁ ἔχων πληθὸς ἄρρενων, πλήρηος ἄρρενων.

άρρενοπίσις-εως (ἡ) νεώτ. μτφ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἡ ἐξίλωσις κ. ἐξομοίωσις πρὸς τούς ἄρρενας.

άρρενοποιός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρρενας γεννῶν, ὁ συντελὼν εἰς γέννησιν ἄρρενων· Αἰλ. 28, 27 οἶδε καὶ τοῦτο ἡ οἶς, ὅτι ἀρα ὁ μὲν βορρᾶς ἀρρενοποιός ἐστίν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος· μτφ. ὁ ἐμβόλλων ἦθος ἄρρενος· φρόνημα ἄρρενοποιόν, ἄρρενοποιός διδασκαλῶς.

άρρενοποιώ-έω μτγν., μων. κ. νεώτ. ἄρρενα, ἀρρενοποιῶν, ἀνδρικὸν ποίω τινα· Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. Ἡσιόδ. Θ 492 ποτὲ μὲν ἀρρενοποιούστας ταῖς συντόνοις τῶν μελωδιῶν, ἀντίθ. θηλύων βλ.λ.

άρρενοπρηής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνδραγαθὸς πρῆπις, ὁ ἀνδρικός, παλληκαρῆσιος, λεβέντικος· Ἀριστ. Δ. Κ. Μουσ. 927 σημειώτρους τούς ἦχους καὶ ἀρρενοπρηεῖς· νεώτ. ἀρρενοπρηεῖς ὕφος, ἀρρενοπρηεῖς διαγωγῆ.

άρρενοπρηῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα ἀνδράσι, παλληκαρῆσια, ἀντρίκια, λεβέντικα· ἀρρενοπρηῶς φέρεσθαι, ἀντίθ. θηλυπρηῶς.

άρρενόπτερις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν περιτρώδων· τὸ αἰθέριον ἐκχύλιαμα τῆς ρίζης ταύτης εἶναι ἀποτελεσματικώτατον φάρμακον κατὰ τῆς διστομίτιδος | κλαπῆσας | τὸν προβάτων.

άρρενόπτης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ εἶναι τινα ἀρρενοπρηῆ, τὸ ἀνδρικὸν ἦθος ἢ ὕφος· Ἀριστ. Δ. Κ. Μουσ. 101, 12 τὸν μὲν πυθικὸν αὐλὸν πλέον ἀρρενόπτης μετέχοντα.

άρρενοτοκία (ἡ) νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν, τὸ τίκτειν ἄρρενα τέκνα.

άρρενοτόκιον (τὸ) μτγν. φάρμακον πιστεύομενον συντελεστικὸν εἰς γέννησιν ἄρρενων τέκνων.

άρρενοτόκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, ἡ ἀρρενογόνος· Διοσκ. 3, 131 ἱστορεῖται ὑπὸ πιων ἢ πόσις τοῦ καρποῦ γυναικῶ ἀρρενοτόκον ποιεῖν, - ἀρρενοτόκος μήτηρ· πρὸλ. ἀρρενοτόκιον.

άρρενοτόκω-έω ὁμθ. τίκτω ἄρρενα τέκνα, εἶμαι ἀρρενοτόκος· Ἀριστ. Ζ 4, 1, 22 ἀρρενοτοκεῖν ἢ θηλυτοκεῖν· πρὸλ. ἀρρενοτόκος.

άρρενουργός-όν μτγν. ὁ ἄρρενα ποιών, ἢ ὁ ἄρρενα τίκτων· Νικόμ. Φῶτ. Β. βλ. 187, 144, 15 ἔπανδρος καὶ ἀρρενουργός.

άρρενουρῶς (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἀραχνοειδῶν τῆς τάξεως τῶν ἀκάρεων.

άρρενοφανής-οῦς-ές μων. κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς ἄρρην, ὁ ἔχων ὄφιν, ἐμφάνισιν ἄρρενος· Ἰω. Ρωμ. 3, 62, 264 μαιρακίους φιλοῖς καὶ μήλω, λείου τοῦ ἀώματος, ἀρρενοφανεῖσι, - ἀρρενοφανῆς παιδίσκη (ἀγοροκόριτος).

άρρενοφθορία (ἡ) μτγν. κ. μων. ἡ διαφθορὰ τῶν ἄρρενων, ἡ αἰσχουργία μετ' ἄρρενων.

άρρενοφθόρος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ διαφθερῶν τούς νέους· Θεόδ. Στ. 215 π.

άρρενοφθορῶ-έω μτγν. κ. μων. διαφθερῶν ἄρρενας, ἢ τοῖ νεούς, ἐφθόρος· Κασάρ. Διαλ. 3, 129 ἀρρενοφθοροῦντες ἄνδρες.

ἀρρενόφιλος-ον νεώτ. ὁ φιλῶν τούς ἄρρενας· ἢ ὁ ἐπιρρηπῆς εἰς τὸ συνάπτειν κακοῦθεις ἐρωτικὰς ἀγέσεις μετ' ἄρρενων.

ἀρρενόφρων-ονος-ον Σουῖδ. ὁ ἀρρενοπρηεῖς, ἀνδρικὸν φρόνημα ἔχων.

ἀρρενοφυής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων φυὴν ἄρρενος, παράστημα, ἐμφάνισιν ἀνδρικήν.

ἀρρενόφωνος-ον νεώτ. ὁ ἀνδρὸς φωνῆν ἔχων· ἀρρενόφωνοι γυναικες.

ἀρρέντα ἐπίρρ. ὁμθ. ἀρέντα βλ.λ.

ἀρρέντερος Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἄρρην, ἄρρην ἄνευ συγκρ. σημ.· Ἐπίρρ. τῶρρέντερον γένος.

ἀρρεντεύω ὁμθ. ἀρρεντεύω βλ.λ.

ἀρρενώ-ὠω μτγν. ἄρρην, ἀνδρικὸν καθιστῶ τι· ἢ ὁθ. ἐπιρρυνῶν, φρονηματίζω· Μουσ. ἐπ. 146 ἐπιμνήμας ἀρρενώσαι τὴν ἱερῶν σου ψυχῆν· 2) παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. γίνουσι ἀνὴρ, πρῶτῳ τὰ τῶν ἄρρενων· Λοκκ. Ἐρωτ. 19 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, Φρύν. ΑΒ 19, 4 ἀρρενοῦσθαι τὰ ἀρρένω, Μηναι. 3, 27 ὁδ. 1 ἀρρενωθῆν τῆ χάριτι.

ἀρρενωθής-οὐς-ες μτγν. ἀνδρικός, ἀρρενοπρηεῖς· ἢ μτφ. τολημρός, εὐφύσχος, θαρραλέος.

ἀρρενωθῶς ἐπίρρ. μτγν. ὡς ἐμπρέπει ἄρρην· 2) μτφ. γενναίως· ΠΔΜακκ. 2, 10, 35 ἀρρενωθῶς καὶ θηριώδεις θυμῶ τὸν ἐμπήπτοντα ἔκκοπον.

ἀρρενωθυμῶ-έω μων. ἐξ ἄνωμ. δυναμένου μ. ἐπὶ θήλεος νὰ λεχθῆ σχηματίζω καὶ ἄρσεν. γένους ὄνομα· Εὐστ. Ἰλ. 560, 15 μητριῦντες οἱ ψαλαῖε φασὶ τὸν πατρῶον ἀρρενωθυμούστας τῆ μητριῦν.

ἀρρενωπιά-δος (ἡ) μτγν. ὡς ἀνώμ. θηλ. τοῦ δ. δικατολήκτου ἀρρενωπιάς-όν ἐν χρ. μ. περὶ γυναικῶς, ἡ ἀνδρόγυνος, ἡ ἀντρογυναικῶ· Ἡσ. « ἀρρενωπάδες ἀνδρόγυνοις », ΑΒ 446, 24 « ἀρρενωπούς καὶ ἀρρενωπιῶδας τὰς γυναικᾶς καλοῦσιν ».

ἀρρενωπία (ἡ) ἡ ἀνδρεία, ἡ γενναϊότης, τὸ ἀνδρικὸν ἦθος, τὸ ἀρρενωπῶν βλ.λ.· Πλάτ. Συμπ. 192 Α ὑπὸ θάρρους, ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας.

ἀρρενωπιάς-όν (κ. -ῆ -όν) κ. νεώτ. κ. ὁμθ. ὁ ἔχων ἀνδρικήν ἐμφάνισιν, ἀνδρικὸν ἦθος, ὁ ἀνδρώδης· Ἀριστ. Ζ 1, 20 ταῖς μελαινας καὶ ἀρρενωπίες, Δίων Κ 59, 26 ποτὲ μὲν θηλυδριώδης ἐωρᾶτο, ποτὲ δὲ ἀρρενωπός· 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ εἰς ἀνδρας ἀρμόζων, ἀνδρικός· Αἰλ. Ζ 1, 21 ἀρρενωπία· ἢ γεν. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνδρικὰ γνωρίσματα· τὸ ἀνδρική φουσιονγμία· 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀνδρικὸν παράστημα κ. μτφ. ἡ ἀνδρική καὶ γενναία ψυχὴ ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρικής ἐκφράσεως ἐμφανομένη, ἄ.

ἀρρενωπία· Πλούτ. Ἀλεξ. 335 C οὐ διεφθλαττον αὐτοῦ τὸ ἀρρενωπῶν καὶ λεοντώδες.

ἀρρενωπότης-ητος (ἡ) μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρρενωποῦ βλ.λ., τὸ ἔχειν ἀρρενοπρηῆ ἐμφάνισιν, ἦθος, παράστημα ἀνδρικὸν· ΚΜανασσ. 6498 οἶαν ἀρρενωπότητος θέρμην ἐν στέρνοις εἶχον· 2) μτφ. ἡ ἀνδρεία, ἡ γενναιοφροσύνη.

ἀρρενωπιῆς ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνδρικόν, ἀνδρόπρηπῆ· Μηναι. 5, 14 ὁδ. 1 ἀρρενωπῶς τὰ πάθη... καταπεπαισῶς.

ἀρρενώφ-ώπως (ἡ) μτγν. ὁ ἀνδρικήν ὄφιν ἔχων, ὁ ἀρρενωπῶς βλ.λ.· Εὐστ. Ἰλ. 827, 29 « καὶ τὸν ἐπαίνετῶς ἀρρενωπῶν ἀρρενωπῶς ἔφη »

άρρησις-ους-ές μτν. κ. μον. ὁ πρὸς μηδέτερον μέρος ρέπων, ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν ροήν: Γαλ. 12,345 τὸν πόδα ὀρθὸν **τε** καὶ **άρρησι** τίθεσθαι || τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσα.: Εὐστ.Πονμ.109,82 ὁ πλάστιγγες ἄμιν φυλάττουσι τὸ **άρρησις**· 2) μτφ. ὁ στεροῦμενος βαρύτητας καὶ σημασίας τινός: Πλουτ.107Α ἄρρησι πρὸς εὐδαιμονίαν· || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα.: αὐτ. Ἡθ.1015Α τὸ ἄποιον καὶ ἄργον ἐξ αὐτοῦ καὶ **άρρησις**· 3) ἀμετάβλητος, σταθερός, ἀκλόνητος: Φιλ.2,25,34 γνώμη ἀνευδότη καὶ **άρρησις**.

άρρησι ἐπίρρ. μτν. σταθερῶς, ἀσφαλῶς, ἀμεταβλήτως: Ἡρωδιαν.Ἐπιρ.256.

άρρησις ἐπίρρ. μτν. ὥστε πρὸς μηδέτερον τὴν ρέψη μέρος, ἀκλήτως, εὐσταθῶς, ὄμ. κ. ἀμεταβλήτως: Διον.Ἀρεοπ.7,2,70 τῆς οἰκείας τάξεως **άρρησις** ἀντέχεσθαι.

άρρησθηρίον (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολειθωμένων θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὀλληφθῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀνδροκαθηριῶν.

ἀρ(ρ)ῆσι(-η)-ἀρ(ρ)ῆσι ἐπίρρ. ὄμ. ἔμπρὸς ταχέως, ἄνευ χρονοτριβῆς, φρ. ἦν ἐν δημοπρασίαις ἰδίᾳ ἐπιφωνοῦσιν οἱ κήρυκες καὶ οἱ πωληταί, προσκαλοῦντες τὸ κοινόν: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀρρησίνωτος-η-ο δημ. ἀρρησίνωτος βλλ.

ἀρρησμάτιστος-ον μτν. κ. μον. ὁ μὴ προσβλήθεις, μὴ πάσων ὑπὸ ρευματισμοῦ: Ρουφ.π. Ὁρειβ.2,218,11· 2) ὁ συμπτικός, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος: Γαλ.13,77.

ἀρρηστοποιήτος-ον νεώτ. ὁ μὴ μετατραπείς εἰς ρευστόν, ὁ μὴ τακείς: ἀρρηστοποίητος μάλυδος· || ὁ μὴ δεκτικός ρευστοποίησεως· 2) μτφ. ἐπὶ ἀκινήτων ἀξίων, ὁ μὴ διὰ πωλήσεως μετατραπείς εἰς χρήμα· || κ.ὄμ. μὴ δεκτικός τοιαύτης μετατροπῆς: ἀρρηστοποίητος περιουσία.

ἀρρηστος-ον μτν. ὁ μὴ ρευστός, ὁ μὴ διὰ τῆς ἐκροῆς ἐλαττούμενος, ἀμετάβλητος: Ἰω.Χρυσ. Ὁμιλ.142,5,891,9 ἀρρηστος καὶ ἀναλλοίωτος τῆς οὐσίας μενούσης, Μηναιτ.4,φ.δ.9 ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀρρηστος.

ἀρρηστώως ἐπίρρ. μτν. ἄνευ ἐκροῆς· || κ.μτφ. ἀσπόρας: Μηναιτ.1,φ.δ. ὁ γεννηθείς ἀρρηστώως.

ἀρρηστώως-εως(ἡ) μον. τὸ ποιεῖν τὴν ἀρρηστων, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι εἰς ρευστόν: Ψελλ.π. Δουκάγγ.Γλωσσ.47.

ἀρ(ρ)εφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκλυθείς, μὴ ὑποστὰς ἀποσύνθεσιν, ποῦ δὲν ρέβει ἢ δὲν ἔρεφει, δὲν ἔλιωσα: κατάρρ. ἀρρετος νὰ μείνῃ (ὀλιωτος).

ἀρρηψία(ἡ) μτν. κ. νεώτ. φιλοσοφ. ἡ περὶ τὴν ἀπόφρασιν καὶ ἀποδοχὴν ἐποχῆ, τὸ ἐπέχειν τὴν κρίσιν· κ. εἰδ. ἡ τῶν πυρρωνιστῶν φιλοσοφικῶν δοξασία τοῦ ἀμφισβητεῖν καὶ διατάττειν: Διον.Λ974 Σέξτ. Ἐπιρ.Πυρρ.1,190 ἀρρηψίαν δὲ τὴν πρὸς τὸ μηδέτερον συγκατάθεσιν.

ἀρρηψῆν ἐπίρρ. ἀρρηψικῶς Ἡσ. «οὐ καταπιθέμενος τῇ ρήσει».

ἀρρηκτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ραγῆ, ἀκατάλυτος, ἰσχυρός, ἀκλόνητος: Ἰλ.Ν37 πέδας ἔβαλε χρυσεῖας ἀρρηκτος, Ἀισχ.Ἰκ.190, ἀρρηκτον σάκος, Θεόκρ.22,16 ἀρρηκτικοὶ χαλάζαις, -συνεδέθησαν δι' ἀρρηκτον δεσμῶν φίλιος· 2) πυκνός, ἀδιάσπαστος, ἀδιαπέραστος: Ἰλ.Υ 150 ἄμφι δ' ἀρ' ἀρρηκτον νεφέλην ὀμοιοσιν ἔσαντο, Ἡρ.2,68 δέρμα λεπιδωτῶν ἀρρηκτον ἐπὶ τοῦ νώτου· || ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μὴ καλλιεργηθεῖσα, ἡ μὴ γεωργηθεῖσα· || ἀρρηκτος φυὰν ἀτρωτος: Πινδ.116,151,68· 3) μτφ. σταθερός, ἀστερός: Ἰλ. Β 490 φωνῆ δ' ἀρρηκτος.

ἀρρηκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἰσχυράν, ἀστερεάν, ἀδιάσπαστον συνδέσιν ἢ ἔνωσιν ἐπὶ πραγμάτων· || κ.μτφ. ΑΒ 24,25 «ἀρρηκτως ἔχειν, οἶον ὑσφαλῶς καὶ ἀδιαλύτως»: Ἀριστ.Λυσ.182 ὄπως

ἂν ἀρρηκτως ἔχη, -τὰ δύο τεμάχια συνήφθασαν ἀρρηκτως,- εἶναι συνδεδεμένοι ἀρρηκτως. **ἀρ(ρ)ήμαχος**-η-ο δημ. ἀρίστημαχος βλλ.

ἀρ(ρ)ήμαχος-η-ο δημ. κ. -αγος ἐπὶ χώρας, πόλεως, οἰκισμοῦ, ὁ μὴ ἔξ ἐπιδρομῆς, ἀρραγῆς, λεηλασίας δεῖνῃ ὑποστὰς φθοράν, οἰοεὶ εἰς ἐρήμωνισιν ἀγούσαν, ποῦ δὲν ρημάχηκε· || ἐπὶ καλλιερηγόμενον τόπου, κτηρίου κττ., ὁ μὴ ὑπὸ τινος ἢ ἔξ ἔγκαταλειφθεὶς μεγάλας ὑποστὰς βλάβας, ποῦ δὲν ἐρήμαξε: κήπο δὲν ἔφθκαν ἀρρήμαχο τὰ παλιόπαιδα, -ἀρρήμαχο μοναστήρι· || ἐπὶ οἰκογενείας, ἡ μὴ ἀπολέσασα πάντας ἢ κ. πλείστους τῶν γόνων αὐτῆς: ἀπὸ τῆς θέμευς λίγα σπῖτια ἀπόμειναν ἀρρήμαχο.

ἀρρημονίδαι(οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένειοι πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ξηροβατικῶν.

ἀρρημοσύνη(ἡ) μτν. τὸ μὴ ὀμιλεῖν, ἡ σιωπή. **ἀρρημωνος**-ον μτν. κ. νεώτ. ἐπὶ ρήτορος ὁ μὴ ὀμιλῶν, ὁ σιγηλός: Πολυδ.2,128· 2) νεώτ. ζωολ. ὁ ἀρρημων ὡς οὐσα. γένος πτηνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀρρημονιδῶν, ζῶν ἐν Ἀμερικῇ.

ἀρρη-ενος(ἡ) ἢ -εν(τὸ) μτν. ἄττ. τ. κ. νεώτ. ἀντὶ τοῦ ἰων. κ. ἀρχ. ἄττ. τ. ἀρρη βλλ. ἀρρηνικός, ἀντίθ. θήλυς: Ἀριστφ.Ἐκκλ.549 ἀρρην γὰρ ἔτεκε παῖδιον, Ἀριστλ.Ζ1,1,2 ἀρρην μὲν γὰρ λέγομεν ζῶον τὸ εἰς ἄλλο γεννῶν, Διδό.Σ 1,80 τῶν δένδρων ἀρρηνά καλοῦσι τὰ καρποφόρα, ὁ ἀρρην δὲν μερμηγᾶ περὶ τῶν νεογνῶν· 2) μτφ. ὁ ἀνδρικός, ὄμ. κ. ὁ ἰσχυρός, ὁ δυνατός, ἡ κ. ὁ μέγας: Πλουτ. Ἡθ.102Α παρασκευάσει αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἀρρηνά καὶ γενναίαν· 3) ἐπὶ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, ἀρρηνικός: Ἀριστφ.Νεφ.682 μαθεῖν σε δεῖ, ἄττ' ἀρρην ἐστίν, ἄττα δ' αὐτῶν θήλεα· 4) νεώτ. ὁ ἀρρηνες ὡς οὐσα. τὸ ἀρρην φύλον, ὁ ἀνήκοντες εἰς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν ἐκπαίδευτήριον ἀρρηνῶν.

ἀρρηνεῖν ἀπαρφ. ἐνεστ. ἀρρηνεῖν Ἡσ. «ἀρρηνεῖν λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι».

ἀρρηνῆς-ους-ές μτν. ἐπὶ κυνῶν, ἄγριος Ἡσ. «ἀρρηνῆς ἄγριον, δυσχερές»: Θεόκρ.25,83 νῦν δὲ λίην ζῴκοντον τὴ καὶ ἀρρηνῆς γένετ' αὐτῶς.

ἀρρῆς ἴππ. μτν. τὸ τοῦ ἀρρην βλλ.

ἀρρῆσαι Ἡσ. «ἀβουλήσαι, ἀναγορεύσαι».

ἀρρησία(ἡ) μτν. ἡ ἀρασία, ἡ σιωπή: Πολυδ. 2,128 «ἀρρησία ἡ σιωπὴ παρὰ Νεωκόφωτι».

ἀρρηταθμιογράφος-ον νεώτ. ὁ γράφων ἀνόητα ἔργα, φλυαρίας ἀσυναρτήτους.

ἀρρητινωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀναμυθίεις ἢ ἀλειφθεὶς μὲ ρητίνην, ὁ ἀρρησίνωτος βλλ.: ἀρρητινωτος οἶνος, ἀντίθ. ρηπιτικός.

ἀρρητογενῆς-οῦς-ές μον. ὁ κατὰ τρόπον ἀρρητον, ἀνεκφραστος, μυστηριώδη γεννηθείς: Μάξ Μαργού.Υ μν.3,196.

ἀρρητολεπτόπνευστος-ον μτν. ὁ ἀνεκφραστος λεπτὴν πνοὴν ἐκπέμπον, ὁ ἀναδίδων ὑπερβολικὴν εὐωδίαν: Παύλ.Σιλ.εἰς τὰ ἐν Πυθ.175.

ἀρρητολογία(ἡ) μτν. τὸ λέγειν ἀρρητα, ἀνόσια, βέβηλα, ἢ βέβηλος ὁμιλία: Εὐσ.3,13,122 Α αἰσχράς καὶ ἔμαθεῖς ἀρρητολογίας.

ἀρρητοποιᾶ(ἡ) μτν. τὸ πράττειν ὅσα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῶσιν, ἡ ἀκατονόμαστος, αἰσχροῦ, ἀθέμιτος πρῶξις: Εὐσ.Ἰστ.Ἐκκλ.4,7,149,12 μὴ οὐχὶ πᾶσι τὰ δι' ἀρρητοποιᾶς ἀπνεύμαστος χρεῖα.

ἀρρητοποιᾶς-ὄν μτν. ὁ ἀρρητα, ἀκατονόμαστος, αἰσχροῦ πράγματα ποιεῖν: Ὁριγ.1,552 C αἰ ἀρρησιόταται ἱστορία ἀρρητοποιῶς οὐκ ἴσοσι, Νικοστρ.π.Α Στοβ.70,12,3,41 οὐκ ἀνελευθερον οὐδ' ἀρρητοποιᾶν (γυναικῶν)· 2) μύστιχος, μυστολόγος, Λουκ.Λεβ.φ.10 εἰτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δορυδύχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς. **ἀρρητοποιᾶ**-έω μτν. ποιῶ ἀρρητα, ἀκατονό-

γαστο, αίσχρα πρόγματο, αρρητοურγώ βλ.λ.: Ξριγ. κατά Κέλο.4.196.

άρρητοράυτος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ρητορικῶς πεπαιδευμένος, ὁ μὴ ρητορικός: Τζέτζ. 'Ιστ.ΙΙ, 217,230 Τζέτζης ὁ ἀρρητοράυτος· 2) νεώτ. ὁ οὐκὶ κατὰ ρητορικὸν τρόπον δι' ἐπιτετραμμένης καλλιπείας καὶ ἐμφάσεως λεχθεὶς ἡ γραφείας:

άρρητος-ον κ. νεώτ. δημ. μ. -α ὁ μὴ λεχθεὶς: 'Ὁδ.Ξ 466 καὶ τὶ ἐπος προέκειν ὄπισθ' ἄρρητον ἀμεινον, 'Ησιόδ.' Ἐργ.4 ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα, Σοφ.'Αντ.556 ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἄρρητοις γὰς τοῖς ἐμοῖς λόγοις· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῆ, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος: Πλάτ. Σοφ.238 C ἄρρητον καὶ ἀφθεγκτον καὶ ἄλογον, Καισάρ. Δαπόν. ἐν Σάβ.3,107 ὁ ναδὸς ὅλος γεμίζει εὐωδίαν.. ἄρρητον, -ἄρρητος εὐφρασύν· 3) ὁ δὲν δὲν εἶναι πρόβον, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναφέρῃ τις: Σοφ. ΟΤ301 διδάσκατ' ἀρρητὰ τ' (κ. λόγος ὅστις δὲν πρέπει νὰ λεγθῆ), πρὸδλ. ἀπόρρητος, Σοφ.ΑΙ. 214 πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον· | ὁ δὲ ὁ μὴ ἐπιτρεπόμενος νὰ κοινολογηθῆ, ὁ μυστηριώδης: 'Ηρ.5,84 εἰαὶ δὲ σφι καὶ ἄρρητοι: Ἰσρηγίαι· ἄρρητος κόρη ἡ Περσεφόνη, ἣν δὲν πρέπει ν' ἀναφέρῃ τις ὀνομασί· 4) ὁ,τι σιστέλλεται τις νὰ ἐκφράσῃ διὰ τὴν ἱερότητα, ἱερός, ἅγιος: Ξεν. Ἐλλ.6,3,6 τὰ Δῆμυτρος καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερά· 5) ὁ,τι ἀποφθεγῆ τις νὰ κατονομάσῃ διὰ τὴν ἀνοσιότητα, ἀκατονόμαστος, ἀθεμίτος, ἀνόσιος, αἰχλῶρος: Σοφ. 'Ηλ.203 ὡ δειπῶν ἄρρητων ἐκπαγλ' ἀχθη, οὐτ. ΟΤ 465 ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινισίαν χειρῶν· 6) μωθημ. ἄρρητα ποσά μὴ ρητὰ βλ.λ.: | νεώτ. ἀριμῶ, ἄρρητος ἀριμῶς ὁ μὴ ἀκέραιος μῆτε κλάσμα ὦν, ὅστις ὁμῶς εἶναι ρίζα ἀλγεβρικής ἐξισώσεως μὲ ἀκέραιους συντελεστές· ἀλγεβρ. ἄρρητος παράστασις ἡ οὕσα λύσις ἀλγεβρικής ἐξισώσεως μὲ ἀκέραιους συντελεστές· 7) δημ. φρ. ἄρρητα θέματα κ. ἄρρητα (βλ.λ.) θέματα.

άρρητοτόκος-ον μτγ. ὁ κατὰ τρόπον μυστηριώδη, ἀνέκφραστον τίκτων ἡ τεκῶν: Σινεά. Ὑμν. 3,202 οὐ γὰρ ἐξεχύθησ, ἄρρητοτόκε, ἵνα παῖδα τέκῃς κλεινῶν σοφίαν.

άρρητοτρόπως ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ἄρρητον, μυστηριώδως: Ψελλ.εἰς Ἄσπ. Ἀσπ.2,3.

άρρητοურγημα-τος (τό) μον. ἀκατονόμαστος, ἀθεμίτος, αἰχλῶν ἔργον: Τζέτζ. Ἐσηγ. 'Ιλ.92,13 ἀρρητοურγημασι μαγικαῖς.

άρρητοურγια (ή) μτγ. ἀκατονόμαστος, αἰσχρὰ πρόξις, ἄρρητοποίησι βλ.λ.: Κλήμ. Ἀλ. Πρωτρ.13,27 καρδιουλικία καὶ ἄρρητοურγια.

άρρητοურγικός-ή-ον σχόλ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς ἄρρητοურγια: Σχόλ. Λυκόφρ.738 οἱ μάγοι καὶ οἱ τὰ ἄρρητοურγικά γράφοντες.

άρρητοურγός-ον μον. ὁ πρῶτων ἄρρητα, ἀκατονόμαστος, αἰσχρὰ: ΚΜανασσ.

άρρητοურγῶ-έω μον. πρῶτῶν ἄρρητα, ἀκατονόμαστος πρόγματο, ἔργα, ἄρρητοποίησι, ἀθεμιτοურγῶ βλ.λ.: ΚΜανασσ. Χρον.2029 πᾶν αἰσχρὸν ἄρρητοურγιῶν ἐπλήρου.

ἀρρητοφῶρεια (τό) σχόλ. κ. ἀρρητοφῶρεια βλ.λ.: Σχόλ. Λοικ. Ἐστορ. Δ.21.

ἀρρητῶς ἐπίρρ. μτγ. κατὰ τρόπον μὴ ἐπιτρεπόμενον νὰ λεγθῆ, ἀθεμίτως: Διογ. Λ.7,187 πολλὰ αἰσχρὰ καὶ ἀρρητῶς ἀναγεγραφῶς.

ἄρρητος βασιλέως κατ' ἔτος ἐκλεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἐθόδμου ἔτους τῆς ηλικίας των μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου, αἰτίνας διτῶντο ἐν τῇ Ἀκροπόλει πρὸς ἀρρητοφῶραν κ. μέχρι τῶν ἀρρητοφῶρων βλ.λ.: Ἀρ. ποικρ. ΑΒ 446,18 «τέσσαρες μὲν ἔχειροτανοῦντο δι' εὐγένειας ἀρρητοφῶροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἱ τῆς ὑφῆς τοῦ πέλλου ἴρχον καὶ τῶν ἄλλων, τὸν περὶ σῦτόν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα ἐφόρουσιν· εἰ δὲ χροῖσιν περιέβητον, ἱερά ταῦτα ἐγένετο».

ἀρρητοφῶ-έω φῶρ. ἐν πομπῇ τὸν πέλλον καὶ τὰ ἄλλα ἱερά τῆς Πολιάδος Ἀθηνῶς, ὑψηρετῶ ὡς ἀρρητοφῶρος βλ.λ.: Ἀριστοφ. Λυσ.641 ἐπτά μὲν ἔτη γεγῶσ' εὐθὺς ἄρρητοφῶρον· 2) μτγ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τῆς ἐνισοισίου λειτουργίας τοῦ Ἰουδαίου ἀρχιερέως: Φιλ.Ι,377.

ἀρριθάρισμα (τό) δημ. ἀρριθάρισμα βλ.λ.

ἀρριθέρω δημ. ἀρριθάρω βλ.λ.

ἀρριθέσασυρος (τό) νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολειψομένων ἐρηπῶν τῆς οἰκογενείας τῶν παλιοσυριδῶν.

ἀρριθισμός (ό) νεώτ. κ. δημ. (διεθν. ὀρ.) ἡ διὰ παντός ἠθικῆ ἢ μὴ μέσου ἐπιδῶντις ταχεῖας ἀναδείξεως ἡ χαρακτηριστικὸν τὸν ἀρριθιστῆν βλ.λ.: 2) ἐνέργεια ἀριζοῦσα εἰς ἀρριθιστῆν: ἀφῆσε τοὺς ἀρριθισμοὺς.

ἀρριθιστής-ιστρια (ό,ή) δημ. ὁ ἀρριθιστῆς βλ.λ.

ἀρριθιστικός-ή-ον (ό,ή) νεώτ. κ. δημ. ἰδιεθν. ὀρ. ὁ διὰ παντός μέσου θεμιτοῦ ἢ ἀθεμίτου προσπαθῶν νὰ φθάσῃ, ν' ἀνέλθῃ, νὰ προσχθῆ ταχεῶς εἰς ἀξίωμα, πλοῦτον, δόξαν, συγγ. τυχεδωτικῆς.

ἀρριθιστικῶς ἐπίρρ. δημ. ἀρριθιστικῶς βλ.λ.

ἀρριθιστικός-ή-όν (ό,ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀρριθιστῆν βλ.λ.: ἀρριθιστικὰ κῶλπα· 2) ὁ μετὰ διαθέσεως ἢ κατὰ τρόπον ἀρριθισμοῦ βλ.λ. ἢ ὑπ' ἀρριθιστοῦ γενόμενος: ἀρριθιστικὴ πολιτικὴ.

ἀρριθιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρριθιστικῶν βλ.λ.

ἀρ(ρ)ιθῶνα (ή) δημ. κ. ἀρ(ρ)ιθῶνας (ό) ὁ ἀρραθῶν βλ. λ.

ἀρριγιάς ἐπίρρ. ἄνευ ρίγους: 'Ιππ. Διαστρ.388 τοῦ μὲν χειμῶνος ἀρριγιάς.

ἀρριγῆς-οὐς-ές κ. νεώτ. κ. ἀρριγῆτος βλ.λ.

ἀρριγιῶν-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ριγῶν κ. μτφ. μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος: 'Ἐπιγρ. Ἀντίπ. ΑΓ' 6,219,7 τὸν δὲ κεν ἀρριγιῶν ἐπέσθερε ταυροφόνος θῆρ· 2) νεώτ. ἐπὶ νόσων, ὁ μὴ ὑπὸ ρίγους συνοδευόμενος: ἀρρ-πυρετός.

ἀρριγιάστος-η-ο δημ. κ. ἀρριγιάστος κ. ἀρριγῶς βλ.λ.

ἀρριγῶν-ον ὁ μὴ ριγῶν, ὁ ἀναίσθητος εἰς τὸ φύχος, ὁ μὴ κρυώνων: Ἀριστ. Αἰσθ.438 π.22 τοῦ ὄνυματος ἀρριγιῶτος ὁ ὀφθαλμός· 2) ὁ ἄνευ φρικιασεως, ἄνευ φρικίων, χωρὶς τρεμοῦλας: Ἀρετ. Χρον.Ποθ.Ι,14 τὰ πολλὰ γὰρ ἔσσι ἄρριγοι ἐπὶ βραχέη θέρμη καὶ ἀνώδυνον.

ἀρ(ρ)ιγῶτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ συρῶσι ρίγες, ἀχαράκωτα.

ἀρ(ρ)ιγῶτος-η-όν δημ. ἀρριγῶτος βλ.λ.

ἀρριζοδόλητα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀρριζοδόλητα κατὰ τρόπον ἀρριζοδόλητον βλ.λ., ἄνευ ριζοδόληματος.

ἀρριζοδόλητος (-η-όν) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀρριζοδόλητος ὁ μὴ ριζοδόλησας, ὁ μὴ ἀποκτήσας ρίζας: ἀρριζοδόλητα λῶχονα· 2) μτφ. ὁ στεροῦμένος μονίμου ἐγκαταστάσεως: γυρίζεις ἀρριζοδόλητος· 3) κ. ἐπὶ ἰδεῶν, ἀργῶν, πίστεων, καταστάσεων, συνηθειῶν κττ., ὁ μὴ ἀποκτήσας ἰσχυροῦς, ὁ μὴ γενόμενος κοινῇ ἀποδεκτός, ὁ μὴ ἀναγνωρισθείς ὡς σπουδαίος: ἡ δικτατορία εἶναι ἀρριζοδόλητος ἐν Ἑλλάδι, - συνήθειες ἀρριζοδόλητικαὶ ἐστὸν τόπος μας.

άρριζοβολήτως έπιρρ. κατά τρόπον άρριζο-
δόλητον βλ.λ.

άρριζος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. άριζος ό άνευ ριζών, ό μη έχων ρίζας: Άριστ. Άναπν.478 b 31 τή σπέρματα των φυτών όσα άρριζαν· 2) μτφ. ό μη σπουδαίος, ό άραροδικός: Θεμιστ.Αδγ.8,111 | ει τι και έκδύροι έκ τής γλώσσης, - άρριζόν έστιν έκ τής ένδοον άργής, Στράβ.1,2,18 άπερ ούτ' άκριβώς έξετάζειν δεί ούτ' άρριζα και άντίστιο έάν' || δημ. κ. ό μήπω έπαρκώς ριζώσας, έπί νέων φυτών: οι ντοματιές είναι άρριζες άκόμα και δε θέλουν πολύ πότισμα.

άρριζω άράζω βλ.λ.: ΒΑ 1452.

άρριζως έπιρρ. σχολ. κατά τρόπον άρριζόν βλ.λ.: Σχολ.Γρη.Ναξ.8.

άρριζωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. άριζωτος ό στερομένος ριζών, ούδέπιαν ριζαν έχων ή ό μήπω έπαρκώς ριζώσας: Άριστ.Ζ1 548 α 5' || συνεκδ. δημ. ό μη στερεώς μετά του έδάφους συνεχόμενος: δ. τραγ. σάρνει λιθάρι' άριζωτα, δέντρα ξεριζωμένα.

άρριν-ινος (ό,ή) άριν βλ.λ.

άρρινωτος-ον νεώτ. άρρινωτος βλ.λ.

άρρινον (τό) τό σίναπι: Νικ.π. Αθην.4,366 d κάρ-
δαμον άρρινον τε μελάμφυλλον τε σίνηπυ.

άρρινος-ον κ. νεώτ. κ. άρρινος βλ.λ.' || νεώτ. ό μη έχων ρίζα.

άρριπίστος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ό μη ρι-
πιζόμενος ή μη ριπισθείς, ό μη άεριζόμενος δια
ριπιζίου: Γαλ.10,251 άδιάνευτος και άρριπίστα'
|| νεώτ. έπι πυράς, ή μη δια φασήσεως άερος
έξαφθεϊσα· 2) δημ. έπι ύγρών, ό μη έκ του περιέ-
χοντος αυτών άγγελιου έκριφθείς κ. Ιδία ό μη δι'
άδεξίας κινήσεως έκρυφθείς' || γεν. έπι πρσγ. ό μη άπορριφθείς, πρβλ. ριπιζω.

άρριπτος-ον νεώτ. δημ. άρριπτος-η-ο κ. άρ-
ριπτος-η-ο ό μη ριφθείς: άρριπτος λίθος
-σφαίρα - δισκος (έπι δισκοβολίας), - άρριπτοι
βολαι (έπι πυροβόλου): 2) ειδ. τό ούδ. έπι χαρ-
τοπαίξις, τό μήπω παιχθέν παιγνιόχαρτον' || κ. έπι
κύβων: άρριπτοι πεσοί' || ειδ. έπι μαντικής δια
παιγνιοχάρτων, χαλίκων κττ. έν ή σμυ. Ιδίας κ.
συνηθέστ. τό δημ. άρριπτος βλ.λ. 4).

άρριξ-ινος (ό,ή) άριν βλ.λ.

άρριξις-ιδος (ή) μτγν. ή άρριχος βλ.λ.: Άθην.4,139C.
άρριχος (Α) δοχείον λύγιον, κόφιμος έκ λυγα-
ριάς: ΒΑ 446,30 ε άρριχο κόφιμοι ολαίνιοι,ούδ άρ-
σίκους (άρσιχους) | οί Ίωνες, θηλικώς δε οί Άρ-
τικοί τας άρριχους φασιν: Άριστ.Όρν.1309
τας άρριχους... έμπιπλη πτερών.

άρ(ρι)χιτος-η-ο δημ. κ. άρριπτος ό άρριπτος βλ.λ.
ό μη ριφθείς: άρριχτο πέτρα - ντουφεκιά· 2) ό
μη άπορριφθείς άρριχτα σκουπίδια· 3) ειδ. έπι
θεμελίων ή στέγης, ό μήπω θεθείς: άρρ-σκαπή,
-θεμέλια· 4) τό ούδ. έπι χαρτοπαίξις, τό μήπω
ριφθέν ύπό του παικτου παιγνιοχάρτων' κ. έπι
πεσών: άρριχτο ζάρι· 5) ειδ. έπι μαντικής ά-
σκουμένης δια παιγνιοχάρτων, χαλίκων κττ. ριπτο-
μένων ή άπλουμένων ύπό του μαντευομένου ή του
μάντεως, ό μήπω πρός τότο ριφθείς' || συνεκδ.
κ. περι τής ούτω μαντείας: άρριχτη τύχη.

άρριχθαι-όμαι Ήσ. « άρριχθασθαι εις ύφος
ανάδαιεν χειροίν και ποσίν », άναρριχθόμαι βλ.λ.

άρρόγευτος-η-ο δημ. δ. γρ. άρόγ- κ. άρέγ- έ.
άρρόγιαστος κ. άρόγιαστος βλ.λ.

άρρόγιαστος-η-ο δημ. δ. γρ. άρόγιαστος βλ.λ.
άρροξία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οί-
κογενείας των άρωστωδών περιλαμβάνον έν μόνον
είδος έν Βραζιλία φυτόμενον.

άρροξια (ή) κ. Ιων. άρροξία (ή) ή έπίσχεσις τής ροής
των καταμηνίω, ή παύσις τής ροής, ή άμνησθί-
ροια: Ήνπ.424,22 Άνα αι μήτραι άρροξίην παράσχωσι.

άρροξικός-η-ον μαν. κ. δημ. κ. άροξί- κ. άρξί- ό
δυστυχής, ό κοπημένος, ό ικαροξικός: Καισαρ.
Δαπάντε έν Σαβ.3,181 δέν άργησει ό άρροξικός.
άρροξιος-ον μαν. ό άνευ ροΐζου, κρότου, ό
μη θρουδών, ή κροτών: Ευστ. Ήλ.492,19 ε τό κείον
και όρροξιον·.

άρροκάνιστα έπιρρ. δημ. όροκάνιστα βλ.λ.
άρροκάνιστος-η-ο δημ. ό άροκάνιστος βλ.λ.
άρροουσμιθία (ή) κ. άρροσμιθία νεώτ. γένος
φυτών τής οικογενείας των συνθέτων άπαντων εις
τό Άκρωτήριον τής Καλής Έλπίδος.

άρροπας-ον ό μη ρέπων, άρροπηής: Όσα,Στεφ.έν λ.

άρρότυκνος (ό) νεώτ. παλαιος, γένος όπολελιθωμέ-
νων θηλαστικών τής οικογεν. των μεγαλωνυχιδών.

άρροुकάνινα έπιρρ. δημ. άροκάνιστα βλ.λ.

άρροुकάνιγος-η-ο δημ. ό άροκάνιστος βλ.λ.

άρροुकάνιστα έπιρρ. δημ. άροκάνιστα βλ.λ.

άρροुकάνιστος-η-ο δημ. ό άροκάνιστος βλ.λ.

άρροδμνωτος-η-ο δημ. άρροούπωτος βλ.λ.' 2) ε
μη εις άκίνησην, άδυναμιαν καταστάς εξ ένεργείας
άλλου· 3) έπι παιδιός, ό μη έπιτυχώς ρουμίπους βλ.λ.

άρροούπωτος-η-ο δημ. κ. άρούπωτος κυρίως,
έπι ξυλλίνου δοχείου, ού αι ρωγμολί δέν είναι δυνα-
τόν να στυπωδασί δια στυπέλιον ή άλλως: άρροού-
πωτο βαρέλι, - πόρτο άρροούπωτη' 2) μτφ. ό ά-
κόρεστος, ό λαιμαργος, ό άπληροτος' || έπι θα-
ροδδών, ό συνεχώς άξιζών ζωρα, συγγ. άχόρτα-
γος· 3) μτφ. έν αισχρά όσμ. έπι γυναικών, ή μη
ύπό τινος εις σαρκικήν όμιλίαν παρασυρθείσα.

άρρουχάλιστος-η-ο δημ. άρρουχάλιστος βλ.λ.

άρρουχάλιστος-η-ο δημ. έπι τόυ ύπνου, ό άνευ
ροχασμου, ήσυχος | θνηος άρρουχάλιστος.

άρροχη (ή) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικών φυ-
τών δικωτοληθδώνων τής οικογεν. των χηνοποδικών.

άρρω κ. άρω Ήσ. « έπίφθεγμα κωπηλαστικόν », Ευστ.Ήλ.855,23 ε άρω, ειοι έδ και τινες μιμητικά
φωναί κατ' αυτούς τούς φωνούντας, ώς τό άρξί
έπίφθεγμα κωπηλατών·.

άρρωθω έπιρρ. δημ. άρρώθως βλ. λ.

άρρωθμία (ή) κ. νεώτ. ή έλλειψις ρυθμού ή ανα-
λογίας: Πλάτ.Πολ.3,401 Α άρρωθμία και άναρρω-
στία· 2) νεώτ. μουσ. έλλειψις ρυθμού ή πληρμε-
λής κατά ρυθμόν έκτέλεσις· 3) νεώτ. Ιατρ. άρρω-
θμία καρδιακή διαταραχή τής καρδιάς, άτα-
κτος λειτουργία αυτής άπότοκος προσβολής του
καρδιακού μυός.

άρρωθμιστα έπιρρ. δημ. άρρωθμιστως βλ.λ.

άρρωθμιστος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. άρρ- ή
ρυθμισθείς, άκανόνιστος, άτακτοποιήτος: Άριστλ.
Μεταφ.1014 b 28 άρρωθμιστου όντος και άμετα-
βλήτου, - άρρωθμιστος διαφορά' || νεώτ. δημ. κ.
ό μη δεκτικός ρυθμισσεως, διακανονισσεως, έπι κινη-
τικών μηχανών άρρωθμιστο ρολόγ· 2) μτγν. έπι
λίθου, άκατέργαστος | Πλωτίν. 5,8,1.

άρρωθμιστως έπιρρ. νεώτ. άνευ ρυθμού, άκα-
νονιστως, άτακτοποιήτως.

άρρωθμοπάτης (ό) μτγν. ό άρρωθμωσ, άμέτρως
πίνων, οίσινοπατς' Άθην.445 Ε ε Τίμων ό Φιλιάσιος
ούτως... ώνώμασε τούς τάν πολλών σπώντας οίσιον
άκρατον·.

άρρωθμος (-η)-ο(ν) κ.νεώτ. κ.δημ. κ. άρρ- ό μη έχων
ρυθμόν, άντιθ. εύρυθμος: Πλάτ.Επιν.978 Α ή άσχη-
μων τε και άρρωθμωσ φερά, Άριστλ.Ρητ.1408 b 22
λέξις... μήτ' έμμετρος μήτ' άρρωθμος, - άρρωθμος
στυχωνία, - άρρωθμη πρόα, άντιθ. ρυθμικός·
2) μτφ. ό μη συμφωνών, έξθρικός: Εύρ.Ήνπ.529
Έρωσ, Έρωσ... μη μοι ποτε σών κακώ φανεής,
μηδ' άρρωθμος έλθεις· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ό
στερομένος εύρυθμίας, συμμετρίας, αναλογίας:
Ξεν.Άπομν.3,10,11 άρρωθμα σώματα, Πλωτίν.Ήθ.
429 Α άρρωθμον και άπειρον και άμμετρον, - άρ-
ρωθμος χορός - ρηματισμός, - άρρωθμη περσπτι-

σιά' || νεώτ. και δημ. ὁ μὴ ἔχων ὠρισμένον ρυθμὸν ἢ ἄρρυθμος οἰκοδομή, - ἄρρυθμοι πόλις, **ἄρρυθμῶ-ἔω** στεροῦμαι ρυθμῶ, δὲν εἶμαι ἐν ρυθμῷ μετὰ τινος : Πλάτ. Νόμ. 802 Ε δεινὸν γὰρ δλε γέ ἁρμονία ἀφάειν ἢ ρυθμῶ ἄρρυθμαίν.

ἄρρυθμῶς ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ρυθμοῦ, ἀτάκτως, ἀσυνμμέτρως : *Ἀλεξ. ἐν' Ἀδῆλ. 7 ἄρρυθμῶς βασιδεῖν' || ἀχαρίτως, ἀπειροκόπως : Πλούτ. Ἄντ. 29' || εἶδ. ἄρχιτ. ἄνευ ὠρισμένου ρυθμοῦ : πόλις ἄρρυθμῶς ἐκτισμένη.

ἄρρυθμότητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κατοικουμένων ἢ κ. κατοικησίων χώρων, ὁ μὴ ρυθμιθεὶς, ὁ μὴ δι' ὁδῶν χωρισθεὶς : ἄρρυθμότητος πόλις - χώρος' || εἶδ. ἐπὶ οἰκισμῶν, ὁ μὴ ἔχων ἐγκριμένον ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ὑπηρεσίας σχέδιον ρυθμιτικῶς βλ.βλ.

ἄρρυθμολκῆτα ἑπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρρυθμιολκῆτον βλ.βλ.

ἄρρυθμολκῆτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυ- νόμενος ἀνὰ ρυθμιολκῆθ' : φορητῆς ἄρρυθμολκῆ- τος' || ὁ μὴ ρυθμιολκῆθεὶς' 2) μτφ. ὁ μὴ παρα- σφραζόμενος ἀπὸ ἄλλου, ὁ μὴ ἔχων σταθερὰ φρο- νήματα : πολιτικὸς ἄρρυθμολκῆτος.

ἄρρυθμολκῆτως ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρ- ρυθμιολκῆτον βλ.βλ.

ἄρρύπαντος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ρυπανθεὶς, μὴ μολυνθεὶς, ἀλέρωτος, καθαρὸς : Εὐστ. Ἰλ. 598, 43 τὰ ἀνωτάτω καθαρώτατά ἐστι καὶ ἄρρύπαντα' || μτφ. ὁ ἔχων ἀκηλίδωτον τὴν ὑπόληψιν, ὁ ἀφωτος, **ἄρρύπαντως** ἑπίρρ. μον. κ. νεώτ. ἄνευ κηλίδων, καθαρῶς, ἀσπῆλως : Τζέτζ. εἰς' Ἡσιόδ. Ἐργ. 337.

ἄρρύπαρος-ον μον. ὁ μὴ ρυπαρὸς, ὁ καθα- ρός : Εὐστ. Πονημ. 152, 58 γλῶσσαν ἄρρύπαρον.

ἄρρυσος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ρύπου, ἀκηλίδωτος, καθαρὸς : Κύριλλ. Ἱερ. 119.

ἄρρύπτος-ον μτγν. ὁ ἀπλutos, ὁ ἀκαθάριστος : Νίκ. Ἀλεξ. 469 γευθὸς δ' ἰχθυοῦσι νεπόδων ὅτε σαπρυνθέντων ἤε καὶ ἄρρύπτων.

ἄρρύπαντος-ον, σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀρρύπαντος βλ.βλ.

ἄρρυπάντως ἑπίρρ. νεώτ. ἄνευ ρύπαν, καθα- ρῶς, ἄρρυπάντως.

ἄρρυσίαστος-ον ὁ μὴ ἀπαχθεὶς ὡς δημος, ὁ μὴ ὑποκειμένος εἰς δουλείαν : Αἰσχ. Ἰκ. 610 ἡμᾶς μετοικῆν τήδε γῆς ἔλευθέρους κάρυσιαστούς' 2) ὁ μὴ δυναμένος ἀνὰ θεωρηθῆ ἢ ἀνὰ δοθῆ, ἀνὰ ληφθῆ ὡς ἐνέχυρον ἢ α. « ἄρρυσιαστον ἄσουλον, ἀνελευχρίαστον » : Διον. Ἀλ. 6, 41.

ἄρ(ρ)ύσιος-ον ἑπίρρ. ὁ ἀρρυσιαστος βλ.βλ.

ἄρρύπνωτος-ον μτγν. ἀρρυπνῶτος βλ.βλ. : Σωφρ. 1, 88.

ἄρρυπνῶτος (-η)-ο(ν) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ρυτίδας, ὁ μὴ ρυτιδωθεὶς : Φιλῶδ. ἐν ΑΠ 5, 12, Διοσκ. 3, 106 τὰ πρόσωπα ἄρρυπνῶτα ποιεῖ, - ἄρρυπνῶτος γυνή, - ἄρρυπνῶτος θάλασσα.

ἄρρύγιαστος-ο-ο δημ. ἀρρύγιαστος βλ.βλ.

ἄρρύγιαστος-ο-ο δημ. κ. ἀρρύγιαστος ἐπὶ μαστοῦ, ὁ μὴ ἔχων ρῶγα' 2) ἐπὶ βρέφους, ὁ μὴ θηλα- σθεὶς : ἀφῆσε τὸ παιδί τῆς ἀρρύγιαστο' 3) ἐπὶ στα- φυλῆς, ἢ μὴ ἔχουσα ράγας.

ἄρρωδῆ ἢ ἰαν. ἄρρωδῆ βλ.βλ.

ἄρρωδῶ-ἔω ἰαν. ἄρρωδῶ-ἔω βλ.βλ.

ἄρρωδῆ-ῶγος (ὁ, ἡ) ὁ ἀρρηκτος, ὁ μὴ ἔχων ρήγμα- τα : Σωφ. Ἄντ. 251 στύφος δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἄρ- ρῶδῆ οὐδ' ἐπημαξευμένη' κ. οὐδ. : αὐτ. ἀπ. 156 ὁλοῖς ἀρρῶδῆν.

ἄρρωσάτω δημ. ὁ, γρ. -ἔνω ἀρρωσάτω βλ.βλ. : ὁ, τραγ. τὴ χείρ, Πῆνα, καὶ ἀρρωσάταιναις ἢ ὁλο - δῖνεις τὸ λαίμω :

ἄρρωσάτης ἢ -ρις μον. κ. δημ. ὁ ἀσθενής, ὁ ἀρρωστος : Ἐρωτόκρ. Α 2047 τὸν ἀρρωσάτην ἦκα- μαι, ὁ κ' κῆρις τὸ πιστεύει' πρβλ. κ. ἀρρωσάτης.

ἄρρωσταια ἢ ἡ δημ. ἄσφ. γρ. ἀντὶ ἀρρωσταια βλ.βλ.

ἄρρωστένω δημ. κ. -αίνω ἀρρωστέω βλ.βλ.

ἄρρωστήμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἀσθένεια, νόσος, νόσημα, ἀρρωστία : Δημ. 24, 5 ἐπὶ δὲ ἀρρωστή- μά τι συμβῆ, αὐτ. 808 τὰ... ἐν τοῖς σώματιν ἀρ- ρωστήματα' 2) μτφ. ἐλάττωμα : Πλούτ. Νικ. 28 μι- κρολογῶν καὶ πλεονεξίαν, ἀρρωστήμα πατρώων, Μηνησι. 5, 17. φῶδ. ἀποπλύνων φυχικά ἀρρωστήματα' 3) π. Στωϊκοῦ ἢ ἐτέλεια τῶν ἀνθρώπων τῶν μήπω διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαραιθεμένων : Στωϊκ. ἀπ. 3, 103.

ἄρρωσθηματικός-ῆ-ὸν μτγν. κ. μον. ἀσθενής, νοσῶν : Μιχ. Γλυκ. Χρον. 119 D τοσαῦτόν εἰσιν ἄρρω- σθηματικά ταῖς ἐκ γενεθῆς κατασκευαῖς.

ἄρρωσθημένος-ο-ο δημ. παθ. μτχ. τὸ ἀρρω- στέω βλ.βλ. ὡς οὐα. ὁ ἀρρωσάτων ἔχων, ὁ ἀρ- ρωσάτης, ὁ καχεκτικός : παροιμ. σὺν πεινῆ ἢ ἄλεπου | κάνει τὴν ἀρρωσθημένη | οἱ πονηροὶ καὶ διὰ τὸ οἰκτοῦ ἐπιδοῦναι ὀφέλη' || ἐπὶ δέν- δρων, φυτῶν, καρπῶν, ὁ μὴ εὐθάλῃς, ὁ μὴ ὄρσοε- ρός : τὸ καρποῦσι αὐτὸ εἶναι ἀρρωσθημένο.

ἄρρωσθημων-ονος-ον ἀρρωστος, ἀσθενής : Εὐπ. 63.

ἄρρωσθητικός-ῆ-ὸν μον. ὁ ἐπιρροηθῆς εἰς ἀρ- ρωσάτην, ἀρρωσάτης : Τζέτζ. Ἐπ. 80.

ἄρρωστία (ἡ) μον. κ. δημ. κ. ἀρρωστία ἀρρω- στία, νόσος, ἀσθένεια : ἔπεσε μὲ βαριά ἀρρω- στία, - σέρνεται ἀρρωστία στὸ χωριό, - ἔπεσε ἀρρωστία (ἐπὶ ἐπιδημίας), - τὸν ρῆμαζαν οἱ ἄρ- ρωστιας, Ἐρωτόκρ. Α 1413 μὲν δὲ τῶτον τὸν καιρὸ εἰς ἀρρωστία μεγάλη, παροιμ. ἐκάλεται δὲν ἔρχεται ἢ ἀρρωστία (ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων ἐκ καταχρήσεως), ὁ, τραγ. πᾶς μου νὰ ζῆς, Σαρκα- κηνέ, ποιά εἶν' ἢ ἀρρωστία σου' || κακία ἀρρω- στία ἢ φθισίς κ. ἀλλ. ἢ σφίσις' 2) μτφ. ἢ ὄχλη- σις ὑπὸ τινος : φρ. μοῦ ἔγινε ἀρρωστία αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος' 3) συνεκδ. τὸ φυχικὸν ἐλάττωμα, συγγεν. ἀδυναμία : ἔχει τὴν ἀρρωστία νὰ κῆνη τὸν ποιητή, - τὸν πλούσιο - νὰ μεγαλοπᾶνεται, φρ. ἢ ἀρρωστία τῆς πολιτικῆς.

ἄρρωστία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. ἀρρωστία βλ.βλ. κ. ἀρρωστία ἀσθένεια, νόσος : Ἰνπ. Ἀρχ. Ἱητρ. 6 εἰς πληθ. : Ἀριστ. Λ Νικ. 115 α, 2, - Εὐδφρ. Φί 9, 11, 2 τὰς μακρὰς ἀρρωστίας ἐκκλίβειν' || διαρκῆς ἀδι- αβασία, ἀσθενῆς κατάστασις τοῦ σώματος : Φρύν. ἐν ΒΑ Β « ἀρρωστία σημαίνει μὲν πολλοχοῦ τὴν νόσον, ἀλλὰ τὴ διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν νόσος ἐστὶ καὶ μακρὰ καὶ ὀλιγοχρόνιος' ἢ δὲ ἀρρωστία τὴν μακροχρόνιον δηλοῖ' » || γεμ. ἔλλειψις προθυμίας, ἀπροθυμία : Φρύν. ἐν ΒΑ Β « οἱ μὲν τὸ ἄτικτο τὴν ἀρρωστίαν ἐπὶ τὸ μὴ προθυμιοῦσθαι μὴδὲ ὁρμᾶν πρᾶξι τιθέασιν τὸ γὰρ ἀντικείμενον τῆ τοιαυτῆ ἀρρωστία Κρατίνος εἶπεν ἐρρωσθαι, οἷον προθυ- μιοῦσθαι » : Θουκ. 3, 15 ἀρρωστία τοῦ στρατεύειν, Πλάτ. Πολ. 359 Β ἀρρωστία τοῦ ἀδικεῖν' 2) μτφ. ἠθικὴ ἀδυναμία : Δημ. 1459 ἢ γὰρ ἂν ἡμέρα τῆς λίαν ἀρρωστίας ἀπαλλάγηται' 3) ἔλλειψις, ἀπό- λεια τοῦ ἡθικοῦ : Θουκ. 7, 47 πρὸς τὴν παρούσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατὰ πάντα ἀρρωστίαν.

ἄρρωστία (ἡ) δημ. ἢ ἀρρωστία βλ.βλ.

ἄρρωστιάτης (ὁ) δημ. κ. -άτης, θηλ. -άτα, οὐδ. -άτικο, ὁ ἐπιρροηθῆς εἰς τὰς νόσους, νοσῶδῃς, ἀσθενικός, φιλῶσθενος, ἀρρωσθημένος βλ.βλ. || ἀ- δύνατος, καχεκτικός, ἰσχυρός, ὠχρός.

ἄρρωστιάτης-ο-ο δημ. ὁ ἰδιόζων εἰς φιλά- σθενον, εἰς ἀρρωστίωρη βλ.βλ. : ἀρρωστιάτικη ὄψη' || κ. μτφ. : ἀρρωστιάτικη φαντασία, - ἀρρω- στιάτικῆς ἰδέας - ἀντιλήψεις' 2) ἀρρωστιάτης βλ.βλ., ἀρρωσθημένος : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 68, 11 βρε κάμπε ἀρρωστιάτικος, βρε κάμπε μαρὰζοῖ.

ἄρρωστικός-ῆ-ὸ δημ. ὁ κατάλληλος, ὁ συντε- λῶν εἰς τὴν θεραπείαν, ἀνάρρωσιον ἢ φυγαγωγίον ἀσθενοῦς τινος, οἷον φάρμακα, τροφαί, ὀπῶραι, γλυκίσματα κττ. : ἀρρωστικὸ φατ' || συνήθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἐν τῇ αὐτῇ σμκ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 183, 15 καὶ ἀρρωστικὸ μοῦ γύρφε τὸ τί δὲν εἶν' στῶν

ἄρρωστικός (ὁ) δημ. κ. -άτης, θηλ. -άτα, οὐδ. -άτικο, ὁ ἐπιρροηθῆς εἰς τὰς νόσους, νοσῶδῃς, ἀσθενικός, φιλῶσθενος, ἀρρωσθημένος βλ.βλ. || ἀ- δύνατος, καχεκτικός, ἰσχυρός, ὠχρός.

ἄρρωστικός-ο-ο δημ. ὁ ἰδιόζων εἰς φιλά- σθενον, εἰς ἀρρωστίωρη βλ.βλ. : ἀρρωστιάτικη ὄψη' || κ. μτφ. : ἀρρωστιάτικη φαντασία, - ἀρρω- στιάτικῆς ἰδέας - ἀντιλήψεις' 2) ἀρρωστιάτης βλ.βλ., ἀρρωσθημένος : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 68, 11 βρε κάμπε ἀρρωστιάτικος, βρε κάμπε μαρὰζοῖ.

ἄρρωστικός-ῆ-ὸ δημ. ὁ κατάλληλος, ὁ συντε- λῶν εἰς τὴν θεραπείαν, ἀνάρρωσιον ἢ φυγαγωγίον ἀσθενοῦς τινος, οἷον φάρμακα, τροφαί, ὀπῶραι, γλυκίσματα κττ. : ἀρρωστικὸ φατ' || συνήθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἐν τῇ αὐτῇ σμκ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 183, 15 καὶ ἀρρωστικὸ μοῦ γύρφε τὸ τί δὲν εἶν' στῶν

κόσμο· | μου γύρεψε λαγοῦ τυρί κι ἀπ' ἀγριογιῶτα γάλα· κ. εἰς πληθ. : δ. τραγ. ἔχει τὸν ἀντρα τῶ ἄρρωστο καὶ ἄρρωστικά γευρεῖ.

άρρωστία (ἡ) δημ. ἡ ἰδιάζουσα εἰς ἀσθεὴ κατὰστασις· | ἰδία ὁσμ· φρ. μυρίζε ἄρρωστία.

άρρωστοθελά-άω δημ. εἶμαι συνεχῶς ἀσθενῆς, σέρνομαι ἄρρωστος.

άρρωστοξύλον (τό) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν ἀκανθιδῶν.

άρρωστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀδύνατος, ἀσθενῆς : Ἀριστλ. Ζ1 634 β, 14, Γαλ. 9, 239 ἄρρωστων ἐαχθκέναι τὴν φύσιν· κ. συγκρ. Ἰσοκρ. 16, 33 ἄρρωστώτερος τῶ σώματι· || ὁ πάσχων ἐκ νοσή, ὁ νοσῶν : Ἄρρ. Ἄλαν. 7, 31 διαίταν ἄρρωστού ἀνδρός, Ἐρωτόκρ. Δ 713 κ. ἄρρωστος, ὄη' ἀπορηκτῆ, γιανδρὸς δὲν τὸν ἐγίναιμι, παροιμ. πολλοὶ νεκροὶ ποῦ κάθονται στ' ἄρρωστού το κεφάλι (δὲν ἀποθησκουσι πάντοτε οἱ νοσούντες, ἀλλὰ πολλὰκις πολλοὶ ὑγιεῖς πρό τούτων), παροιμ. μ' ἔκαμες καὶ γέλασα κ' ἔχω τὸν ἀντρα μου ἄρρωστο | ἐπὶ ἀσυνεχῶν πρὸς τήρησιν τῶν τύπων μεριμνῶντων ἡ κ. σκωπτικῶς ὡς μωρὰ εἰς μωρὸν ἐρώτησιν ἀπάντησις, | - ἄρρωστος χεῖλια φαίνονται καὶ νηστικοὶ μαγοῦλες | ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὸν ἀσθεὴ καὶ ἐχόντων χεῖλη κατέρυθρα ἐξ ὑγιείας· 2) μτφ. ὁ ψυχικῶς ἀσθενῆς, ἀδύνατος : Ξεν. Ἀπολ. 30 ἄρρωστος τὴν ψυχὴν· 3) ἀπρόθυμος : Θουκ. 8, 83 εἰς τὴν μισθοδοσίαν τὸν Τισσαφέρνη ἄρρωστώτερον γένόμενον (δηλωτέρον πρὸθυμον εἰς τὸ πληρῶνεν), πρβλ. κ. ἄρρωστία· 4) δημ. δυσθυμος, καταστενωχωρημένος· ἐμ' ἄρρωστος ἀπὸ τὰ χτέα, ποῦ ἔμαθα τί σε βρήκε· 5) κ. μτφ. : ἄρρωστὸ φαντάσια | ὑπερβολικῆ, ρέπουσα πρὸς συνδυασμοῦ ἐσφαλμένους, | ἄρρωστος ἐγλωτισμός, ἄρρωστὴ κοινωνία | ἐπὶ ἠθικῆς σημασίαις.

άρρωστῶ-ἔω κ. νεώτ. δημ. -ῶ -άω κ. -σταίνω δ. γρ. -ένω, μτφ. παρκα. ἄρρωστῆμένος εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενῆς, νοσῶ : Ξεν. Αἰομη. 3, 11, 10 ἄρρωστῆσαντός γε φίλου φροντιστικῶς ἐπικοπέφασθα, δ. τραγ. ὁ Διγενὴς ἄρρωστῆσε κ' ἡ γῆς ἀνατραμάξει, δ. τραγ. ἄρρωστῆσε ὁ ἀντρας μου βαριά γιά νὰ πεθάνη· || κ. μετὰ αὐτοῦχοι αὐτ. : Ἰηη. Κωακ. Προγν. 579 ἄρ- ἄρρωστῆν, Ἀριστλ. Ρητ. 1372 α, 28 ἄρ- ἄρρωστῆμα, Γαλ. 12, 397 ὅταν ἄρρωστῶσι τὴν ὄνομαζομένην λήμην· || δημ. μτφ. στενωχωροῦμαι, ὑποφέρω : ἄρρωστῶ ὅταν τὸν ἀκοῦω νὰ κλοῖσῃ· 2) μν. κ. δημ. μθ. κάμνω τινὰ νὰ ἀσθενήσῃ : Ἐρωτόκρ. Α 2094 κ. ὁ λογισμός ὅπου ἔθασα, ἡ γιναίε ἡ ἄρρωστῆε με, -μου ἄρρωστῆσε τὸ παιδί· 3) μτφ. κάμνω τινὰ νὰ στενωχωρῆται, νὰ ὑποφέρῃ : με ἄρρωστῆσε με τίς γρίνιες του· 4) εἰδ. ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν, λαχανικῶν, προσβάλλομαι ὑπὸ ἀσθενεῖας, γίνομαι καχεκτικός· ἀρρωστῆσε τὸ κλήμα - ὡ σταφιδα - ὁ καρπός.

άρρωστως ἐπίρρ. ἀσθενῶς μετ' ἄρρωστίας : Αἰσχίν. 2, 14 ἄρρωστως ἔχων, Ἰσοκρ. 19, 20 ἄρρωστως διακρίμενον, Διον. Ἀλ. 7, 12.

ἄρσα ἐπ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἀραρίσκω βλλ.

ἀρσακτεῖς-ἄδος (ἡ) νεώτ. μαθήτρια ἀρσακείου βλλ.

ἀρσακίο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. (ἐκ κυρ. ὄν.) παρεσπαγγεῖον μετὰ διδασκαλείου καὶ γυμνασίου θηλέων τῆς ἐν Ἀθῆναις Φιλεκπαίδευτικῆς Ἐταιρείας : ὄρσακίον Ἀθηνῶν - Κερκύρας· || κατ' ἐπέκτ. πᾶν ὁμοεῖδές ἴδρυμα, σχολεῖον θηλέων.

ἀρσακίον Ἦσ. « οἱ βασιλεῖς Περσῶν ».

ἀρσακίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ἔνωσις τοῦ γατρίου, φάρμακον κατὰ τῆς σφηλιδός καὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου.

ἀρσαλιού (τοῦ) δημ. τὸ Σάββατο τοῦ ἀρσαλιού ἡ ἀπλῶς τ' ἀρσαλιού ἢ τ' ἀρσαλία τὸ ψυχασάββατον τῆς Πεντηκοστῆς, ἡμέρα πένθημος

καθ' ἣν τελοῦνται μνημόσυνα, διότι κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας τῆν ἡμέραν αὐτὴν ἐπανέρχονται εἰς τὸν Ἄδην αἱ ψυχὰι τῶν νεκρῶν, αἵτινες εἶχον ἐξέλθει ἀπὸ τῆς Μεγάλης Πέμπτης πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν προσφίλων εἰς αὐτὰς τόπων : δ. τραγ. Μεγάλῃ Πέφρῃ νάρχεται ἐννία φορὰς τὸ χρονο· | κ' οὗτὸ τὸ ἔθρο τ' ἀρσαλιού καμμεῖ φορὰ τὸ χρονο, πρβλ. κ. ρουαῖα, ροζῖα.

ἀρσάμενος μτφ. μέσ. ἀόρ. αἰ τοῦ ρ. ἀραρίσκω βλλ.

ἀρσανάς (ὁ) μν. κ. δημ. ναύσταβμος, νεώριον, νεώσοικος, ἄ. ταρσανάς, μν. ὄρσανάλης βλλ.

ἀρσάνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἔνωσις ἀρσενικοῦ μετὰ γλιδίνης, χορηγούμενον εἰς ἄς περιπτώσεις καὶ τὸ ἀρσενικόν

ἀρσαστίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ἀρσακετίνη βλλ.

ἀρσανάκωνθος (τὸ) μτγν. τὸ μυρσικὸν καφαρμακευτικὸν φυτὸν γλῆχων, ὁ ἡδύσμος ὁ γλῆχων, ὄη. γλῆφων, βλῆχουσί, φληκωσί : Ψδισακ 3, 31 ἴημ. ἀρσενεϊκάνθου.

ἀρσανογυρίτης (ὁ) νεώτ. ὄρμικτολ. ὄρμικτός ἀρσενικοῦχος ὄρμυρος.

ἀρσενικαίσις-ωσις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. ἀρσενικαίσις βλλ.

ἀρσενικός-ἡ-όν ὁ τοῦ στοιχείου ἀρσενικοῦ· ἀρσενικὸν ὄξύ.

ἀρσενικίον (τὸ) μν. τὸ στοιχεῖον ἀρσενικόν βλλ. : Εὐστ. Ἰλ. 913, 59.

ἀρσενικιόμος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. κ. ἀρσενικαίσις δηλητηρίασις προερχομένη ἐκ τῆς χρήσεως ἀρσενικοῦ ἢ ἀρσενικοῦχων σκευασίῶν.

ἀρσενικοθέλλυκος-η-ο δημ. κ. σερνικοθέλλυκος ἄρρη ὅμα καὶ θήλυς ἀρρενόθλυκος, ἐρμαφρόδιτος βλλ.

ἀρσενικόν (τὸ) κ. νεώτ. χημ. χημικὸν στοιχεῖον μεταλλοειδές, λευκόφαιον, λαμπρῶς μεταλλικῆς, καλὸς ἀγνάος θερμότητος καὶ ἠλεκτρισμοῦ, κρυσταλλοῦμενον εἰς ὄρσιους κρυστάλλους ἐξαγωνικούς καὶ οὐτίους αἱ ἔνωσεις εἰς μεγάλη δόσει εἶναι ἰσχυρὰ δηλητήρια διὰ τοῦς ζωϊκοὺς καὶ φυτικῶς ὄργανισμοῦς· || παρ' ἀρχ. ἔνωσις τοῦ στοιχείου ἀρσενικοῦ μετὰ θείου, ἡ κτηρὶν σπανδράχη : Ἀριστλ. Πρ. 966 β, 28, Δισακ. 5, 104· ἄ. ἀρσενικόν : Εὐστ. Ἰλ. 913, 59, κ. ἀρρενικόν : Θεόδρ. Λιβ. 40' ἀσαῖτος ἀρρενικὴ (ἡ) : Γαλ. 12, 212.

ἀρσενικός-ἡ-ὸν (τὸ) μτγν., μν., νεώτ., δημ. κ. σερνικός, ἀττ. ἀρρενικός βλλ. ὁ ἄρρη, ἀντίθ. θηλυκός : Διγ. Ἀκρ. 31 πέφυκαν οὔτοι καὶ γονεῖς ἀρρενικῶν παιδίων, - ἀρρενικός λαγός, - ἀρρενικό περσιότρι, - ἀρρενικά ἀνήθη· 2) δημ. ὁ ἐξ ἀρρενος ζῶου προερχόμενος : ἀρρενικά δέρματα (τὰ ἐξ ἀρρένων βοῶν)· 3) γραμμ. ἀρρενικὸν γένος τὸ εἰς ὁ ἀνήκουσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν γένους, πτωτικὰ φέροντα ἄρθρα ἢ καταλήξει χαρκτηρίζουσας τὰ κατὰ φύσιν ἀρρενον, ὁσον ὁ οἶκος, ὁ λήμην, ὁ ναδὸς εἶναι γένους ἀρρενικοῦ, ἐν φ κατὰ φύσιν εἶναι οὐδέτερα, ὁ λαγός, ἀρρενικοῦ, ἐν φ δύναται κατὰ φύσιν νὰ εἶναι καὶ θήλυς κττ.· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., = ὄνομα ὑπαγομένου εἰς τὸ γραμματικῶς ἀρρενικὸν γένος : τὰ ἀρρενικά τῆς πρώτης κλίσεως· 4) μτφ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὄργανον ἢ τμήμα ὄργανου ἢ μηχανήματος ὄπερ ἔχον τὸ ἀκρον αὐτοῦ προτεταμένον δίκην ἐμβόλου εἰσέρχεται ἢ σφηνοῦται εἰς κοιλότητα ἢ ἐσοχὴν ἑτέρου τμήματος : ἀρρενικό κλειδί, - ἀρρενικὴ κόπτισα κττ.· 5) τὸ οὐδ. ἀρρενικὸν ὡς οὐσ. τὸ ἀρρην τέκνον : ΠΔ Ἐξ. 12, 48 περτεμεις πᾶν ἀρρενικόν, - ἔχω δύο ἀρρενικά κ' ἔνα κορίτσι.

ἀρσενικοσίδηρος (ὁ) νεώτ. ὄρμικτολ. ὁ κοιλγιγίτης βλλ.

ἀρσενικοῦχος -ον νεώτ. ὁ περιέχων μεταξὺ τῶν συστατικῶν του καὶ ἀρρενικόν βλλ. : ἀρρενικοῦχος σκευασία, - ἀρρενικοῦχα ὕδατα.

ἀρσενικοφάγος-ον νεώτ. ὁ βαθμιδῶν ἐπίσθεις εἰς τὴν λήφιν ἑσωτερικῶς μεγάλων ποσοτήτων ἀρσενικοῦ βλ.λ. ἀνευ κινδύνου δηλητηριάσεως.

ἀρσενικοφανής-ους-ές γημ. τὸ στοιχ. γραμματικῶς ἐπὶ ὀνομάτων, ὁ ἔχων τύπον ἀρσενικοῦ γένους.

ἀρσενικόθης-ους-ες νεώτ. ὁ περιέχων ἀρσενικόν, ἀρσενικόχος· ἀρσενικόδη ἄλατα.

ἀρσενικῶς ἐπίρρ. μτγν., τὸ ἀπτ. ἀρσενικῶς βλ.λ.·

ἀρσένιον [τό] νεώτ. γημ. τὸ στοιχ. ἀρσενικόν βλ.λ.

ἀρσενιολαΐτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐνυδρὸν ἀρσενικόν ἄλας τοῦ ἀργιλίου καὶ τοῦ μαγναίου.

ἀρσένιος-ον Ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἀρσενικός βλ.λ.· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ἄρρεν τέκνον, δημ. σερνικό· Πάπ. γέναιτο δ' ἐμὲ πὲ προσκυνήσια ἔχουσιν ἀρσένιον.

ἀρσενιοσιδηρήτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν λάμπφως μεταλλικῆς, χρώματος ὑποκαστανοκίτρινον, καθισταμένου σκοτεινοῦ εἰς τὸν δέρα.

ἀρσενίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐπιγενές, προῖδν ἀποσαθρώσεως ἀρσενικοῦχων ὄρυκτων, ἄχρουν, λευκὸν ἢ κίτρινωπὸν, διαφωτιστον.

ἀρσενο- κ. κατὰ τ. ἀπτ. ἀρσενο- πρῶτον συνθετικὸν λέξεων συνθεθειμένων μετ' τὴν λέξιν ἄρσην. ἀπτ. ἄρρη-εν [δημ. ἀρσενικό(ν)].

ἀρσενοβενζόλη [ἡ] νεώτ. φαρμ. ἡ σαλβαρσάνη βλ.λ., φάρμακον ἀντισηφιλιδικόν.

ἀρσενογενής-ους-ές ἄρρη· Αἰσχ. ἴκ.818 γένος .. ἀρσενογένης.

ἀρσενόθηλυς-ος-υ μτγν. τὸ ἀπτ. ἀρσενόθηλυς βλ.λ.· Πλούτ. Ἡθ.368 C, Θεολ. Ἀριθμ.5.

ἀρσενόθυμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀνδρικήν φυλήν ἢ ὁ τὴν φυλήν ἀνδρικῶς φρονηματίζων· Πρόκλ. Ὑμν.7,3, Νόνν.Δ 34,352 ἀρσενόθυμον ἀνάγκην.

ἀρσενοκίτης [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ἀπτ. ἀρσενοκίτης ὁ ἄρρεν συνουσιαζόμενος· ΚΑΚορ.1,6,9 οὐτε μοιχοί, οὐτε μαλακοί, οὐτε ἀρσενοκίται.

ἀρσενοκοπία [ἡ] μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἄ. ἀρσενοκοπία ἡ μετ' ἄρρενος συνουσία· γλωσσ. ἐν Φωκυλ. «ἀρσενος εὐναί ἡ ἀρσενοκοπία».

ἀρσενοκοπῆ-ῶ μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀρσενοκοπῶ, μετ' ἄρρῆων συνουσιαζόμεσι· Χρυσμ. Σιβύλλ. 2,73 μὴ ἀρσενοκοπῆν, μὴ σκεκοφαντεῖν.

ἀρσενοκροκίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ἄ. ἀρσενικοσιδηρίτης βλ.λ.

ἀρσενολαμπρήτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν φυσικὴν μορφήν τοῦ ἀρσενικοῦ, ἰσχυρὸς μεταλλικῆς λάμπφως, χρώματος μολυβδοφαίου.

ἀρσενόλιθος [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ἄ. ἀρσενίτης βλ.λ.

ἀρσενόλειαν-ανος [τό] νεώτ. ὄρυκτολ. ἄ. σκληροσχίστης βλ.λ.

ἀρσενομικτής [ὁ] μτγν. ἀρσενομικτής βλ.λ.

ἀρσενομείζια [ἡ] μτγν. ἀρσενομείζια βλ.λ., ἀρσενοκοπία· Θησ. Στέφ. ἐν λ.

ἀρσενόμορφος-ον ὁ ἔχων μορφήν ἢ εἶδος ἀρρενος· Ὀρφ. Ὑμν.36,7.

ἀρσενοπληθής-ους-ές ὁ πλῆθος ἀνδρῶν ἔχων· Αἰσχ. ἴκ.31 ἀρσενοπληθῆ δ' ἐσμὸν ὑβριστῆν Αἰγυπιογενῆ (τῶν ἐξ Αἰγυπτίων ἀνδρῶν ὄχλον).

ἀρσενοπολυασπίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ἄ. πη-ἀρότης βλ.λ.

ἀρσενοσυρίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν συνιστάμενον ἐξ ἀρσενικοῦ καὶ θειοῦχοῦ σιδήρου.

ἀρσενοσυμφουρίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν ἔνωσον θείου καὶ ἀρσενικοῦ.

ἀρσενοτελλουρίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν ἔνωσον τελλουρίου, ἀρσενικοῦ καὶ θείου.

ἀρσενότη [ἡ] μτγν. τὸ φυτὸν σταφίς ἡ ἀγρία· ΨΔισκ.4,152 [ἰδιόρθ. ἀρσενωπή].

ἀρσενορρόλη [ἡ] νεώτ. γημ. φαρμακευτικὸν πρσοσκεύασμα ἐξ ἀρσενικοῦ καὶ ὑδραργύρου δι' ἐνέσεις ἀντισηφιλιδικά.

ἀρσενόφυλλιτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ἄ. ἀρσενίτης βλ.λ.

ἀρσένωμα-ανος [τό] σχόλ. τὸ σπέρμα τοῦ ἀρρενος· Σχολ. Ὀππ. Ἀλ.1,494.

ἀρσενωπής [ἡ] μτγν. ἐκ διαρθ. τὸ φυτὸν σταφίς ἡ ἀγρία· ΨΔισκ.4,152 [γρ. ἀρσενωπή].

ἄρσην-ανος-εν κ. ἀπτ. ἄρρην βλ.λ.· Ἰλ.Η 316 βοῶν.· ἄρσηνα πενταέτηρον, Εὐρ.Βάκ.527 ἐμὰν ἄρσηνα τῆνδε βᾶθι νηδῶν. 2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. ὁ ἀνήλικος ἢ ἐμφῶνος· Εὐρ. Ὀρ.1204 ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσηνας κεκτημένη· ἢ μτφ. ἰσχυρός· Σοφ.Φιλ.1454 κτύπος ἄρσην νότιου, αὐτ.ἀν.480,3 Ἀχέροντος ἄρσηνας χόας· κ. ἐπὶ φυτῶν, εὐρωστος· Θεόφρ.Φι 3,9,3· 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. ὁ ἀνήλικος τὸ ἄρρεν γένος, ἀνήρ· Αἰσχ. Ἀγ.861 τὸ μὲν γυναικα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἔσθαι· κ. εἰς τὸν πλῆθ.· Θουκ.2,45 ἐν τοῖς ἄρσασι κλέος ἡ.

ἀρσηνάλῃς [ὁ] μσν. (ἰταλ.) ναύσταθμος· Δουκ.κἀγ.ἐν λ., πρβλ. δημ.ἀρσενάλῃ, ἀρσανάς, ταρσανάς.

ἄρσηνος-όν Πάπ. ἄρρην βλ.λ.· Πάπ. ἄρσηνος ἄμυλος.

ἀρσησι [ὁ] Ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἄρρην βλ.λ.

ἀρσίζης [ὁ] δημ. ἰουρκ. θηλ. ἀρσίζα ἀναίσχυντος, ζεσιπώσιος· ἢ αἰσχρολόγος, αἰσχροποιός.

ἀρσίζα [ἡ] δημ. ἀναίσχυντία, ζεσιπώσιος· ἢ αἰσχρολογία, αἰσχροποιία· τὰ παλιόπαιδα κἀνουν ἀρσίζας.

ἀρσίζικος-η-ο δημ. ὁ ὀμοιάζων μετ' ἀρσίζην, ὁ κἀπως ἀρσίζης βλ.λ.· 2) ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἀρσίζη· ἀρσίζικες καυθέντες, - ἀρσίζικα καμύματα.

ἀρσίην [τό] νεώτ. (ἄκλιτον) ρωσικὸν μέτρον μήκους ἴσον πρὸς τὰ 0,7112 τοῦ μέτρον.

ἀρσίται [αἱ] νεώτ. γημ. αἱ ἐκ τοῦ ὑδραρσενικοῦ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν ὑδρογόνων ὑπ' ἄκκυλίων θεωρητικῶς λαμβανόμενα χημικὰ ἐνώσεις.

ἀρσινάκι [τό] δημ. ποικιλία τοῦ ὀπωροφόρου θάμνου ρωσίας τῆς κοινῆς, δημ. ροδιάς, παράγουσα καρπὸν μικρὸν ἔχοντα κόκκους μεγάλους καὶ εὐχυμοτάτους.

ἀρσινὴ [ἡ] μτγν. ὡς οὐα. εἶδος λίθου ἐν χρήσει ὡς ἀκόνης βλ.λ., ἀκονόπετρα, ἐξορυσσομένη ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ πρῶτὸν Ἀκάμαντα Ἀρσινόης· Γλίνιος Nat. Hist. 36,47,1.

ἀρσινόητικος-η-όν μτγν. κ. μσν. ὁ εἰς τὸν νομόν, τὴν περιχρῆν τῆς πόλεως Ἀρσινόης ἀνήκων ἢ ὁ ἐκεῖθεν προερχόμενος ἢ ὁ ἐκεῖ ἐν χρήσει ὢν· Ἀρριαν.Περίπλ.145 D κ.148 A ἀρσινόητικαί στοιχεία, - σάγιο ἀρσινόητικοί.

ἀρσίσι-ον δικαιοσ. πρέπων· Θησ.Στέφ. ἐν λ.· Ἦα. «ἀρσίον» δικαιοσ.·

ἀρσίπους-οδος-ον ὄσυναίρ. ἀρσίπους ὁ τὸν πόδα αἴρων, ὁ ἰσχυρὸς τοῖς πόδας, ταχύς· Ὑμν. Ὀμ. Ἀφρ.211 ἵππους ἀρσίπους, ΑΠ 7,717.

ἄρσις-εως [ἡ] κ. νεώτ. τὸ ἀρρεν, σηκῶναι, τὸ σήκωμα· Ἀριστλ.Ζ1,71b,25 ἄρσις τῶν σκελῶν, αὐτ.Πρ.885 b,6 πάσα πορσία ἐξ ἄρσιος καὶ θέσεως συντελεσθῆ, Ἐπιγρ. ἀρσις βοῶν [ἐπὶ ἀθληματος], Πολύθ.8,4,6 ἀρσιν μηχανήματος, - ἀρσις βαρῶν [εἶδος ἀθλήματος], - ἀρσις τῶν χειρῶν [γυμναστικὴ δασκίσι], - ἀρσις ἰστίων [ἄνοιμα τῶν πανῶν πλοίου]· ἢ ἐπὶ κτήρων, ἀνέγερσις, ὕψωσις τῶν τοίχων· Πολύθ.Β,6,6· 2) Πάπ. λήψις ἀπὸ πινοσ ὕλης πορὸς ἐξέτασιν, δειγματοληψία· Πάπ. ἀρσις δειγμάτων· 3) γεν. τὸ ἀρρεσθαι, ἀνυφοῦσθαί τινα, ἢ ὕψωσις· Ἀριστλ.Κόσμ.396 a,26 κυμάτων ἀρσις, Διόδ.Σ 3,41 κατὰ τὴν τῆς θαλάττης ἀρσιν· 4) μτγν. τὸ αἰρόμενον, τὸ ἄρρ. δύναται τις νὰ αἴρῃ, τὸ φορτίο, ἴδιως ἐπὶ φορητῶν· ΠΔ Βασ.4,8,9 ἀρσιν τεσσαράκοντα καμύλων· 5) μτγν. τὸ ἐξ ἀποκειμένου πινός αἰρόμενον ὄπως δοθῆ, δθ. ἡ προσφορά· αὐτ.2,19,42 ἡ δόμα ἔδωκεν, ἡ ἀρσιν ἔρην

ἡμῖν, πρβλ. αὐτ. 11, 8. 6) γεν. ἀπόσπασις, ἀφαίρεσις: Πάν. ἄρσις ἀκανθῶν, Διοσκ. 5, 146 ἄρσις τριχῶν. 7) διόλισις: ΨΔημόκρ. π. Ζωσ. Ἀχ. 152 B ἄρσις ὕδατος || ἐξάρσις, διόλυσις: αὐτ. ἄρσις νεφέλης. 8) κ. νεώτ. μτρ. ἡ ἐξαφάνισις, κατάλυσις, κατάργησις: Ἀριστλ. Μεταφ. 1019 b, 16 ἄδυναμια δ' ἐστὶ στήρισις δυνάμεως καὶ τῆς τοιαυτῆς ἀρχῆς ἄρσις τῆς Πλαύτ. Ἠθ. 1130 A ἡ φθορά τοῦ δυτοῦ ἄρσις εἰς τὸ μὴ ὄν, Μιτρώδ. Ἡρακλ. 83, 16 ἄρσις φέθου, - ἄρσις τῶν ἀφιστάμενων διαφορῶν - τῶν ἐμποδίων διὰ τὴν πολιτικὴν συνεννόησιν - τῶν ἐπιφυλάξεων - τῆς δυσπιστίας· ὁμ. ἄρσις τῶν διατηρησῶν - τῆς λογοκρισίας - τῆς μονιμότητος τῶν ὑπαλλήλων κττ. 9) γραμμ. ἀφαίρεσις, παραλείψις, οἶον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ: Ρήτ. 3, 566 W. 10) ρητ. ἀναίρεσις τοῦ ρηθέντος, ἀρησις: Φιλώδ. Σημ. 14, Πτόκλ. Παρμ. 850 S. || κ. ἐπὶ συλλογισμοῦ, ἡ πρὸς τὸ θετικὸν ἐκφερόμενον ἐναντιώσις, ἀντίθ. θέσις: Σέξτ. Ἐπιμ. Πρωτ. 1, 192 || φίλος: ἡ τῆς θέσεως ἀρησις. 11) μουσ. κ. μετρ. ἡ ὕψισις τοῦ ποδὸς προκειμένου νὰ κρούσῃ τις αὐτὸν εἰς τὴν γῆν χάριν τοῦ μουσικοῦ χρόνου, ἀντίθ. θέσις || κ. καθ' ἐπέκτ. τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο μερῶν παντὸς μετρικοῦ ποδός, τὸ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν μετ' ἀσθενεστέρας δυνάμεως σηματοδοκῶν (νεώτ. μὴ τονοῦμενον), οἶον εἰς τὸν ποδὰ δοκῶ (-) ἡ συλλαβὴ δύο εἶναι ἡ ἄρσις, ἡ δὲ κ' εἶναι ἡ θέσις: Ἀριστόξ. Ρυθμ. 12, 17, Διον. Ἀλ. Δημ. 48, Λοκκ. Ἀρμον. 1, Βακυ. 24 « ἄρσιν ποῖαν λέγομεν εἶναι; ὅταν μετέωρος ἢ ὁ παύς, ἤνικα ἂν μέλλωμεν ἐμβαθεῖν θέσιν δὲ ποῖαν; ὅταν κείμενος ταυθὸς σύγκειται ἐκ βραχέος καὶ μακροῦ χρόνου» ἄρχεται δὲ ἀπὸ ἀρσεως, οἶον θεοῦ, χορείου συνέστηκεν ἐκ μακροῦ καὶ βραχέος χρόνου» ἄρχεται δὲ ἀπὸ θέσεως, οἶον πῶλως ἀνάπαυστος ἐκ δύο βραχείων ἄρσεων καὶ μακράς θέσεως. 12) Ἡσ. « ἄρσις; ζῆμη » ἦτοι δημ. τὸ ἀνέβασμα, φουσκώμα τοῦ φωμιοῦ.
ἀρσιχος-αν μτην. ἄρσιχος βλλ.
ἀρσλένι (τό) δημ. (τουρκ.) ὁ λέων βλλ.
ἀρσοίτης (ὶ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν τραχητῶν.
ἀρσονδαλιωμὸς (ὶ) νεώτ. ἱστρ. κ. ἀρσονδαλιωσις (ἡ) θεραπευτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ὑψιπέδικων ρευμάτων (ἐκ τοῦ ἐφερομένου Ἀρσονδαλ.).
ἀρσεως-κος (τό) ἄλσος, μ. εἰς πληθ. Ἡσ. « ἄρσεα, λέμυνες ».
ἀρστραχέιτης (ὶ) νεώτ. πετρογρ. ἀρσοίτης βλλ.
ἄρσω αἰολ. μέλλ. τοῦ ἄρω βλλ.
ἀρσωμιθεὶς (αἰ) Ἡσ. « ὑπόδημα γυναικείου ».
ἀρτάβη (ἡ) περσικὸν μέτρον χωρητικότητος: Ἡρ. 1, 192 ἡ δὲ ἀρτάβη μέτρον ἐὼν Περσικὸν χωρεῖ μεδύμνου Ἀττικῆς πλέον χοινίης τριῖο Ἀττικῆσ' Ἡσ. « ἀρτάβη μέτρον μηδίκον σίτου, Ἀττικὸς μέδιμνος » 2) Ἐπιγρ. Πάν. μέτρον αἰγυπτιακόν, ἰσοῦμενον πρὸς τὸν ἄττικόν μετρητήν.
ἀρταβία (ἡ) Πάν. κ. ἄρταβία ἐγγεγας φόρος μιᾶς ἀρτάβης κατὰ ἄρσραν ὁμ. ἀρταβία (τά).
ἀρταβίσεος-α-ον Πάν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἀρτάβην βλλ.: Πάν. ἀρταβία σφυρίς.
ἀρτάβοτρυς-υος (ὶ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκων. τῶν ἀνωμυδῶν, ἴθαγενές τῶν τροπικῶν χωρῶν.
ἀρτάβης Ἡσ. « οἱ δίκαιοι, ὑπὸ Μάγων ».
ἀρταίνω δημ. δ. γρ. -ίνω κ. ἀρταίνω κ. ἀρτέω κ. ἀρτάζω, ἄρσ. ἄρτωση κ. ἄρταφα, παθ. ἄρσ. κ. ἐν μέσ. σμ. ἀρτέθηκα, σπαν. ἀρτίστηκα, μτρ. παθ. παρακ. ἀρτυμένος καρυκεύω φαγητῶν, ἴνα καταστή νόστιμον, ἀρτύω: δὲν ἄρτωση σήμερα τὸ φαί καὶ εἶναι θράσος· ὡς ἀμτθ. ἐπὶ φαγητῶν, ἐγὼ νόστιμον γεῖον: θάλω φαί, πού ν' ἀρταίην 2) εἶδω καὶ φάγοι ἀπρηγορημένην (οὐχὶ νησιάζομαι) τροφήν ἐν ἡμέρᾳ νηστείας :

τὸν ἄρτωση με λίγω κοκορέται || τὸ ἀρτέω κ. ἀμτθ. ὡς τὸ μέσ. -ομαι, παραβῶμαι τὴν ὄρση. νησιάζομαι: σὲ συμβουλεύω ν' ἀρτέφης || παθ. κ. συνηθεστ. μέσ. ἀρταίνομαι παραβῶμαι θρησκευτικὴν νηστείαν: μ' ἔκαμ' ἡ ὄρρωσιον κι ἀρτάθηκα, παροιμ. ἂν ἀρτυθῆς ἄς εἶν' ἀρνη κι' ἂν κλέφης δὲ ν' χρυσάφι 3) μτρ. κατ' ἐπέκτ. ἀπολούω ἡδονῆς πινος κατόπι μακρᾶς ἀποχῆς ἡ στεροῦσεως: δὲν ἀρτέθηκα ἄκομα τὸ φαί.
ἀρταίω Ἡσ. « οἱ ἄρτες, παρὰ Πέρσας ».
ἀρτακάμα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκαλλῶν τῆς οἴκων. τῶν τεραβελιδῶν.
ἀρτακαμίδια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκαλλῶν τῆς οἴκων. τῶν τεραβελιδῶν.
ἀρτάμησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. διαμελισμὸς, τεμαχισμὸς ζώου, παρσιτάλιασμα· συνεκδ. σφαγή, σφάξιμο: Ἐπιγρ. ἀρτάμησις βοός, πρβλ. ἀρταμος κ. ἀρταυῶ.
ἀρταμος (ὶ) || 1) ὁ τεμαχίζων τὰ πρὸς ὄψοφοῖαν, ὁ μύγειρος: Ξεκ. Π 2, 24, Ἐπικράτ. δ' ἡ σφαγῆς Εὐστ. 577, 45 « ὁ εἰς ὄρτα τέμνων »: Χρυσμ. π. Φλέγμ. 10, 39 ἀρτ- βοός, 2) μτρ. φωνεύς: Σοφ. ἀπ. 1025, Λυκόφωρ. 236, 797, 3) ἐπὶ ἱερῶν, ὁ σφάγιον τὰ προσφερόμενα πρὸς θυσίαν ζῶα.
ἀρταμος (ὶ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος ξηροβατικῶν πτηνῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν ὄρσιδῶν.
ἀρταμῶ-έω τέμνω, σφάξω, κατακόπτω, κομματιάζω: Εὐρ. Ἠλ. 816 ταῖρον ἀρταμῶ καλῶς, αὐτ. Ἀлк. 494 ἀνδρας ἀρταμοῖσι λαίφηραῖς γνάθοις.
ἀρτάνη (ἡ) δημ. κ. ἀλτάνα βλλ.
ἀρτάνη (ἡ) κ. νεώτ. σχοινοῦ ἀφ' οὗ κρεμάται τι, βρόχος: Ἡσ. « ἡ δὲ καλωφίδων ἀγχόνη », ΒΑ 447, 7, « κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωφίδων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ »: Αἰσχ. Ἀγ. 875 πολλὰς ἀνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρεος ἐλυσαν, Σοφ. ΟΤ 1266 χαλὰ κρεμαστῶν ἀρτάνων, αὐτ. Ἀντ. 54 πλεκταστῶν ἀρτάνασιν λωβῶσαι βίον || Παλυδ. 10, 108 « σπαρτίον, 6 λαμβάνει ὄστις ἀνέκει τὸν ζυγόν » 2) νεώτ. στρατ. δερμάτινος ἱμάς χρησιμῶς διὰ τὴν ἐκ τῆς σέλλης ἀνάρτησιν τοῦ ἀναβολέως 3) νεώτ. ναυτ. ἄλυσις ἡ σχοινοῦ δι' οὗ ἀναρτῶνται αἱ μεγάλαι κερῆσαι τῶν ἰστιοφόρων, δημ. κόβα, κολόνος || γεν. πᾶν σχοινοῦ ἡ ἄλυσις τοῦ πλοίου χρησιμώσσα διὰ τὴν ἐξάρτησιν οἰοῦδηποτε ἀντικειμένου, ἡ τὴν ἄρσιν βαρέων ἀντικειμένων πρὸς εἰσαγωγήν εἰς τὸ πλοῖον ἡ ἐξαγωγήν, δημ. σαμπάνι κ. σαμπάνιο.
ἀρτάνθη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀρτανθῆς (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἴκων. τῶν πεπεριδῶν.
ἀρτανοφροσμον (τό) νεώτ. στρατ. ἡ ἐπὶ τῆς σέλλης προσηρομένη ἀγκυρίσ, ἐξ ἧς ἀναρτᾶται ἡ ἀρτάνη βλλ. 2).
ἀρταποθήκη (ἡ) νεώτ. ἀποθήκη δι' ἄρτους.
ἀρταρία (τά) Σουίθ. εἶδος ὑπόδημάτων, πρβλ. κ. ἀρτήρ; Σουίθ. « τοῦς τῶν ποδῶν πηλοῦς ».
ἀρταρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἐνυπάρχον εἰς τὸν φλοιὸν τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ξανθόζυλον τὸ σενεγάλιον.
ἀρταρίληα Ἡσ. « τὰ χέμια (ἀναγν. χελύκια), τὰ γελία ».
ἀρτέλι (ἡ) (τό) νεώτ. κ. δημ. (ἰταλ.) συνήθ. εἰς πληθ. ἀρτέλι (τά) ἰδιορρυθμοὶ ἐργατικοὶ ἢ ἀγροτικοὶ συνεταιρισμοὶ ὠφισταμένοι ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων ἐν Ρωσίᾳ, ὡς τὰ μέλη ἀπὸ κοινῶ ἐργαζόμενα ἔχουσι κοινὰς τὰς εἰσπράξεις, δ. δημ. κ. ἀρτέλια.
ἀρτεμα (τό) δημ. τὸ κατὰ θρησκευτικὴν νηστείαν ἀπρηγορημένον ἔδεσμα, ἄπερ τρώγων τις ἀρτέεται ἡ ἀρτέυει βλλ. 2) ἀρτεμα τοῦ φωμιοῦ τὸ ὄφον, τὸ προσφάγιον.
ἀρτεματέπου-εδος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοτέρων τῆς οἴκων. τῶν καραβιδῶν.
ἀρτέματα (ἡ) ἀρτεμία βλλ.

άρταμής-ους-ές ἀκέριοις, ἀβλαβής, σώως : Ἁ.Ε.515 εἶδον ζῶντα τε καὶ ἄρταμια προσόντα, Ν.Ο.Ν.43 φιλοισι σὺν ἄρταμει, Ἀπολλ.Ρ.1,415, Φίλιππ. ἐν ΑΠ.6,203 ἄρταμής σκέλος.
άρταμια (ἡ) || μγν. ποι. ἀκεραϊδής, ὕγεια : Ἄγαθ. ἐν ΑΠ.9,644 : ἢ εἰς πλῆθ. ἀνάκτησις τῆς ὕγιαις, ἴασις : Μάξ. Ἀστρ.184 ἢ τ' ἂν ὄν' ὠκείη-σιν ὄν' ἄρταμῖσιν ἔχοντο.
άρταμια (ἡ) ||2| νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν βραγχιοποδιῶν.
άρταμῖσαι |οι| νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀκεφάλων.
άρταμῖδιον |τό| μγν. κ. ἄρταμῖδιον τὸ ποῦδες φυτὸν ὄριγανον ἡ δίκταμος, δημ. δίκταμο, δῖταμο, ἔροντας, στομαχόχορτο : Διοσκ.3,32 δίκταμος, ἦν καλοῦσι τινὰς ἄρταμῖδιον.
άρταμῖδὲδῶλης (ἡ) μγν. ἐπι γυναικείῃ, ἡ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος βελιδνίου, ἰδίως ἡ πάσχουσα ἐκ τινῶν γυναικείων νοσημάτων ἀποδιδομένων εἰς τὴν Ἀρτεριν : Μακρόβ.Κρόν.1,17,11.
άρταμῖδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν λεπιδοβραχίων τῆς οἰκογενείας τῶν βενεριδίων.
άρταμῖσια |τά| Ἐπιγρ. κ. ἄρταμῖτια ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος : Ἥγησ. παρ' Ἀθῆν.
άρταμῖσια |ἡ| μγν. κ. νεώτ. βοταν. πῶα θασινώδης : Διοσκ.3,127 « παρφοῖος ἀφίνθω, μεζῖων δὲ καὶ λιπαρώτερα τὰ φύλλα ἔχουσα », γένος τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων περιλαμβανὸν πλείστα εἶδη οἷα εἶναι ἄρταμῖσια ἡ πλατυτέρα, νεώτ. ἄρτ-ἡ δεινρόδης, δημ. ἀφισιά, μελιτίνη, πισιάδι : Διοσκ.3,113, ἄρταμῖσια ἡ λεπτοτέρα ἡ λεπτόφυλλος, νεώτ. ἄρτ-ἡ πεδινή, ἄρταμῖσια ἡ μονόκλωνος, νεώτ. ἄρτ-ἡ σαρώτρια » 2) τὸ ποῦδες φυτὸν ἀμβροσία : Διοσκ.3,114.
άρταμῖσιασται |οι| Ἐπιγρ. θῖσας, σωματεῖσι λατρευτῶν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθῆναις.
άρταμῖσιος |ὸ| ὄωρ. ἀρταμῖσιος σπαρτιατικὸς καὶ μακεδονικὸς μὴν ἀναπισθῶν ἐν μέρει πρὸς τὸν ἄπτικόν ἐλαφροβλιώνα : Θουκ.5,19, Πλουτ. Ἀλεξ.16, δ. ἄρταμῖσιών.
άρταμῖσιών-ωνος |ὸ| ὁ ἄρταμῖσιος βλλ.
άρταμῖσιον |ἡ| νεώτ. ναυτ. κ. ἄρταμῖσιονικὸς τὸ πρὸς τὴν πρῶταν τριγωνικὴν ἰστίαν τοῦ προβόλου, ὁ τρίτος τῶν ἄρταμῖσιων βλλ., δημ. τουρκετῖνα.
άρταμῖσιονίτης |ὸ| νεώτ. ναυτ. ναύτης τεταγμένος διὰ τὸν χειρισμὸν τῶν ἄρταμῖσιων βλλ., καὶ τῆς ἐν γένει ἐπιχειρήσεως τοῦ προβόλου, δημ. φλοκίερος.
άρταμῖ-ῶ μγν. εἶμαι ἄρταμῖς, ἀκέριοις, σώως, ὕγιαι : Ἁ. « ἄρταμῖόντα » ὕγιαίνοντα, ἰσχύοντα : Νόνν.Εὐαγγ. ἰω.4,225 ζῶντα καὶ ἄρταμῖόντα.
άρταμῖων-ονος (ἡ -ωνος) μγν. κ. νεώτ. τὸ μέγα μεσαῖον ἰστίον τοῦ πλοίου || ἡ ἐκ τῆς ἐν ἄ. κει-μένους συναγομένης σημ. τὸ ἐπι τοῦ βραχυτέρου πρῶταίου ἰστίου ἀναπετασμένου μικρὸν ἰστίον, ὁ δῶλον, ἡ γάμψα : ΚΔ Πράξ.27,40 ἐπάραντας τὸν ἄρταμῖνα τῆς πνεούσης κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν || νεώτ. ναυτ. εἰς τὸν πληθ. ἄρταμῖων γεν. πάντα τὰ τριγωνικά ἰστία τοῦ προβόλου, ἐξ ὧν τὸ πρὸς τὴν πρῶταν λέγεται ἄρταμῖσιον (τουρκετῖνα), τὸ μεσαῖον τὸ καὶ μεγαλύτερον κυρίως ἄρταμῖων καὶ τὸ πρὸς τὴν πρῶταν πρόσθως ἡ κόντρα φλόκος γ' 2) ἡ τρίτη τροχαλία τοῦ ἀρχιμηδείου μηχανήματος πολυσπαστοῦ βλλ., δ. ἐπάγον : Βιτρο.10,2,9.
άρταμῖωνισται |οι| ἔκκλ. οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα Ἀρτέμιωνος ἢ Ἀρτεμῖα, ἀρνούμενου τὴν θεῖαν τοῦ Ἰησοῦ φάσιν : Νικήτ.Κων. Θησ. Ὀρθ.55, δ. ἄρταμῖωνισται : Θεοδοῦρητ.4,489.
άρταμῖωνιον |τό| μγν. κ. μον. ὁ ἄρτεμῖων βλλ., ἰστίον : Τζέτ. ἔξαρτάσα ἄρταμῖωνιον ἰστίον, Λυκάφρ.359 2) ἰστρ. εἶδος κολλυρίου : Γαλ.12,780.
άρτεμῖ δημ. κ. ἄρταμῖων βλλ.

άρτεμομαι ἰων. παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι : Ἁρ.5,120 οἱ δὲ αὐτῆς πολυμῖνι.. ἄρτεμόντο, αὐτ. 8,98 ἄρτεμτα ἐς πόλεμον κ.μετ' αὐτ. : αὐτ.7,143 οἱ οὐκ ἔων ναυμαγίην ἄρτεμοσθαι.
άρτεον ρημ. ἐπιθ. τοῦ ρ. αἰρω βλλ. πρέπει νὰ ἀρῆ, νὰ σηκώσῃ τις ἐκ τοῦ μέσου : Ἀλεξ.250,1 ἄρτεον τράπεζαν, ἀποφινάσθαι δοτέον (τὸ ση-καῖσθαι τοῦ τραπέζι καὶ νὰ φέρουν νερὸ γιὰ νίψομ) || ἀφαιρετέον : Σωκρ.π.Στοβ.13,48 οὕτε ἐκ τοῦ κόσμου τὸν ἥλιον οὕτε ἐκ τῆς παιδείας ἄρτεον τὴν παροῖσιαν.
άρταπιθύουλος |ὸ| ὁ ἐπιβουλευόμενος τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα ἐνὸς ποτικτοῦ ἐν Βατραχ...
άρταργάτης |ὸ| νεώτ. θηλ. -άτης κ. -άτρια ἐργάτης ζυμῆται ἡ κλιβανεὺς ἄρτοποιεῖται.
άρταργατικός-ἡ-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ τῶν ἄρτερ-γατῶν, ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἄρτεργάτας : ἄρτεργ-σωματεῖων, -νομοθεσία.
άρτσειανός-ἡ-ὸν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας Ἀρτεσίας || ἄρτσειανὸν ὄωρ πᾶσα ὑπόγειος λεκάνη ὕδατος, οὕτως ἡ κατώτερα καὶ ἀνωτέρα ἐπιφάνεια περιορίζεται ὑπὸ ὕδατοστεγῶς πετρώματος καὶ ἐν ἡ ἐκ κροκκαλοπαγῶν ἢ ἐκ σχιστολιθικῶν τοικωμάτων εἰσρέουσι ὑπόγειοι ροαί || ἄρτσειανὸν φρέαρ σωληνωτῶν φρέαρ βαθῶ συγ-κοινωνῶν πρὸς στρώματα τοῦ ἐδάφους, εἰς ἃ τὸ ὕδωρ εὐρίσκειται ὑπὸ πίεσιν, ὥστε νὰ δύναται τοῦτο νὰ ἀνέρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἢ καὶ νὰ ἐκτοξεύεται εἰς ἀνώτερον ὕψος.
άρτάτηκα |ἡ| δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν ἀστεροκέ-φαλος ὁ κρητικὸς, δ. Ἴβρα, σκαμπόζα.
άρτατῶ δημ. ἀόρ. ἄρταφα ἄρταίνω βλλ.
άρτζι |τό| μον. (τουρκ.) ἀναφορὰ : Δουκάγκ. ἐν λ. Μαλαζῶς ἴστ.Πατρ.130 καὶ ἀναφορὰν ἴγουν ἄρτζι περὶ τούτου τῷ Σουλτάνῳ ἔκαμαν.
άρτζιθεορίων |τό| μον. ἀρτσίθεορτσι βλλ.
άρτζο(υ)χάλι |τό| δημ. (τουρκ.) ἀναφορὰ ὑπο-βαλλομένη εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρχάς.
άρτηθια |ἡ| νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκιαδαρθῶν ἰθαγενῆς τῆς Συρίας.
άρθηκας |ὸ| δημ. ὁ νάρθηξ, νάρθηκας τῆς ἐκ-κλησίας 2) τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ κινός, δ. ἀνάρ-θηκας, ἀναθάρηκας, βακούνας.
άρτημα-τος κ. νεώτ. πᾶν τὸ κρεμάμενον κ. εἶδ. τὸ ἐνώστιον Ἁ. « ὀρμιλι τοῖς ἀγκίστροις προσα-ρτώμεναι καὶ κόσμησθαι » : Ἁ.2,69 ἄρτηματα λιθίνα χυτὰ καὶ χρύσεια εἰς τὰ ὦτα ἐσθέντας 2) βάρος κρεμάμενον, ὁλον τὸ τοῦ στατήρος, βα-ρῦδι : Ἀριστλ.Μηχ.853 ε.34 3) εἶδος τὸν πληθ. σύν-δεσμοι : Γαλ.8,125 4) νεώτ. ναυτ. ἄρτήματα τὰ σχοινία τοῦ ὠσίου, δι' ὧν τούτο ἀρτάται παρὰ τοὺς χειρωγούτους, δημ. βαρδομάνες.
άρτηρ-ήρος κ. νεώτ. εἶδος ὑποδημάτων ΒΑ 447, 29 « ὑποδήματος γένος, Φερκεράτης Γραυσίν » 2) τὸ ἀφ' οὗ φέρεται τὸ κρεμάμενον, ξύλον δι' οὗ φέρεται ἀναρτώμενον βάρος, δημ. μανέλλα : ΠΔ Νε.4,17 οἱ ἀίροντες ἐν τοῖς ἀρτήρῃον ἐν ὄπλοισι 3) νεώτ. εἶδος ἀνεμφακτοῦ μηχανή-ματος || μοχλός, σχοινίον ἢ ἀγκίστρον δι' οὗ ὑψώνεται ἡ ἀναρτάται βάρος τι.
άρτηρια |ἡ| κ. νεώτ. κ. δημ. ἰστρ. ἡ τραχεία, ὁ λάρυγξ : Ἰνν.Ἐπιθ.7,25 ἡ ἄρτηρια μόλις ἀναπνε-ύσῃ ὑπεσφύριζε, Ἀριστλ.Ζ1,12 τὸ χονδρῶδες καὶ πρόσθετον, δι' οὗ ἡ φωνὴ καὶ ἡ ἀναπνοή, ἄρ-τηρια ὡσάτως ἡ τραχεία ἄρτηρια : Λουκ.ἴστ. Συγγρ.7, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,178 || κατὰ πληθ. αἱ βρόγχοι : Ἰνν.Ἐπιθ.7,12 ἄσθμα... περὶ στήθεα καὶ ἄρτηρίας, Σοφ.Τρ.1054 πλεῦμονός τ' ἄρτηρίας 2) κ. νεώτ. γεν. ἐλαστικὸς σωλὴν τοῦ σώματος, δι' οὗ μεταφέρεται τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὰ διάφορα μέρη καὶ ὄργανα, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν φλέβα : Ἰνν. Ἀρθρ.45 αἱ φλεβῶν καὶ

άρτηριών κοινωνίαι, Ἀριστλ. Ἀναπν.484 α. | τὰς δὲ φλέβας καὶ τὰς ἀρτηρίας συνάπτει εἰς ἀλλήλας.. τῆ αἰσθήσει φανερόν ἐστίναι 3) ἀορτή: Ἰνπ. Σαρκ.5 ἴσο εἰσι κοιλία φλέβες ἀπὸ τῆς καρδίας, τῆ μὲν ὀνόμα αὐτῆρηι, τῆ δὲ κοιλία φλέφ' 4) νεώτ. μτφ. μεγάλη ὁδὸς συγκοινωνίας, λεωφόρος: αἱ κεντρικὴ ἀρτηρία τῆς πόλεως' || κ. γεν. μέσον κυκλοφορίας πραγμ. ὡς χρημάτων κλπ. : ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας εἶναι μεγάλη ἀρτηρία χρημάτων διὰ τὸ ἐμπορίον.

ἀρτηριακός-ή-όν (ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀρτηρίας βλ.λ., ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τραχείαν ἢ τοὺς βρόγχους : Πασλ.Αιγ.3,28 ἀρτηριακὸν πάθος.. τὰ ἀρτηριακὰ (αἱ παθήσεις τῶν ὀργάνων τούτων, τὸ βρόγχος), Ἀετ.8,54 ἀρτηριακὰ φάρμακα, Πλωτ.Ἰ.Ηθ.899 Α ἡ ἀρτηριακὴ κοιλία τῆς καρδίας [ὁ ἀριστερὸς κόλπος] || ἀρτηριακὴ φωνὴ ἡ ἀνθρωπίνη κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν τῶν ὀργάνων: Νικ.κμ. Ἀρμον.2 2) νεώτ. ἀρτηριακὸν αἷμα τὸ εἰς τὰς ἀρτηρίας ἐγκυκλοφορούμενον ἐρυθρόν αἷμα || ἀρτηριακὸς πόρος ἀγγείον δι' οὗ παρὰ τῷ ἐμβρῶνι κοινωνεῖ ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία μετὰ τοῦ καπνίου μέρους τοῦ ἀορτικοῦ τόξου' || ἀρτηριακὸς κῶνος κωνοειδὴς χάσρος ἐν τῇ δεξιᾷ κοιλίᾳ τῆς καρδίας ἀποτελῶν τὸν πρόδρομον τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας 3) μτγν. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ἡ ἀρτηριακὴ, φάρμακον πρὸς ἴσασιν ἀρτηριακῶν νοσημάτων : Ἀετ.165 Β.

ἀρτηριασις-ως (ή) μτγν. νόσος τῶν βρόγχων, βρογχίτις : Ἰσιδ. Ἐτυμ.4,7,14, πρβλ. ἀρτηριακός.

ἀρτηρίδιον (ἰδ) νεώτ. ἱατρ. τὸ ἀκραῖον μέρος ἐκάστης ἀρτηρίας, σπερ λεπτινόμενον καταλήγει εἰς τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα.

ἀρτηρίτις-ιδος (ή) νεώτ. ἱατρ. κ. ἀρτηρίτις φλεγμονὴ τοῦ τοιχώματος ἀρτηρίας τινός.

ἀρτηριολογία (ή) νεώτ. ἱατρ. κλάδος τῆς ἀνατομίας πραγματευόμενος ἐιδικῶς περὶ τῶν ἀρτηριῶν.

ἀρτηριολογικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ σχεθὲν ἔχων πρὸς τὴν ἀρτηριολογίαν βλ.λ.

ἀρτηριολόγος (ἰδ) νεώτ. ἱατρ. εἰδικὸς ἀσχολούμενος περὶ τὴν παρατήρησιν καὶ γνῶσιν τῆς λειτουργίας τοῦ ἀρτηριακοῦ συστήματος.

ἀρτηριοληθρία νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐξ ὀργανικῆς ἐξασθενήσεως ἢ γήρατος βλάβη τῶν ἀρτηριῶν.

ἀρτηριόπαιθια (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀρτηρίας τινός ἢ τῶν ἀρτηριῶν ἐν γενεῖ πάθησις ἢ φλεγμονή.

ἀρτηριόραγγία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ τῆς ἀρτηρίας διάρρηξις καὶ ἡ ἐκ ταύτης ροὴ αἵματος, ἡ ἀρτηριακὴ αἱμορραγία.

ἀρτηριοσκληρία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀρτηριοσκληρώσις βλ.λ.

ἀρτηριοσκληρυνσις-ως (ή) νεώτ. ἱατρ. συνηθέστ. ἀρτηριοσκληρώσις βλ.λ.

ἀρτηριοσκληρωμένος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀρτηριοσκληρώσεως ὑποστάς μείωσιν τῶν σωματικῶν ἢ καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων || συνεκτ. ὁ παρῆλιξ, ὁ γεγηρακός 2) μτφ. ὁ ἐμμένων εἰς τὰς παλαιὰς ὀπισθοδρομικὰ ἀντιλήψεις του, πρβλ. ἀρτηριοσκληρωτικὸς 4).

ἀρτηριοσκληρώσις-ως (ή) νεώτ. κ. -ρία κ. -ρυνσις ἢ τῶν ἀρτηριῶν σκληρώσις, ἀπόθεια ἢ ἐλάττωσις τῆς φυσικῆς ἐλαστικότητος αὐτῶν.

ἀρτηριοσκληρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως 2) ὁ πάσχων ἀρτηριοσκληρώσιν 3) συνεκτ. ὁ παρῆλιξ, ὁ γέρων 4) μτφ. ὁ ἐπιμόνος ἐχόμενος τῶν παραδόσεων, μὴ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἀντήλθεων ἀπομακρυνόμενος || ὁ ἔχων δυσκίνητον τὴν σκέψιν, ὁ μὴ ἔχων πνευματικὴν εὐκαμφίαν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προσαρμοσθῆ εἰς τὰς μεταβαλλόμενας συνθήκας καὶ ἀντιλήψεις.

ἀρτηριοστένωσις-ως νεώτ. ἱατρ. ἡ τοῦ αὐλοῦ τῆς ἀρτηρίας στένωσις ἢ ἀπόφραξις.

ἀρτηριοστένωσις-ως (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀποστάνωσις τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀρτηριῶν ἐξ ἀναποθέσεως ἀσβεστούχων ἀλάτων ἐν αὐτῶν.

ἀρτηριοτομία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ τῆς ἀρτηρίας τομή : Ἀντυλλ.π. Ὁρει8,7,14, Γαλ.11,312 || νεώτ. ἱατρ. ἡ πρὸς ἀπόφραξιν τοῦ αὐλοῦ τῆς ἀρτηρίας ἡ μετὰ γίνισιν αἵματος διανοίξις ἀρτηρίας τινός.

ἀρτηριοτόμος (ἰδ) νεώτ. ἱατρ. τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀρτηριοτομίας βλ.λ. χρῆσι μείων χειρουργ. ἐργαλείων.

ἀρτηριοτόμος-ω μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. τέμνων τὴν ἀρτηρίαν || -οῦμαι παθ. ὑποβάλλομαι εἰς ἀρτηριοτομίαν βλ.λ. : Ἀντυλλ.π. Ὁρει8,7,14,2, Γαλ.8,202 διὸ καὶ τινες αὐτῶν ἀρτηριοτομηθέντες ὄννητο.

ἀρτηριοφλεβοτομία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ κατὰ θέλησιν τοῦ χειρουργοῦτος ἢ καὶ ἡ ἀκουσίως γινομένη διανοίξις ἀρτηρίας τινός κατὰ τὴν πρὸς ἀφοσίμαζιν ἐνεργουμένη φλεβοτομία.

ἀρτηρίται (οἱ) νεώτ. πετρογρ. πετρώματα παρουσιαζόμενα ἐντὸς τῆς ὁμοίας πρὸς μαρμαρυγιανὸν σχιστόλιθον μάζης αὐτῶν φλέβας ἀνοικτότερου χρώματος, κατατασσόμενα εἰς τὴν ὁμίδα τῶν μιγαπτῶν καὶ ἀπαυτῶνα μετὰ τῶν πετρωμάτων τοῦ ἀζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἀρτηρίτις-ιδος (ή) νεώτ. ἡ ἀρτηρίτις βλ.λ.

ἀρτηριώδης-ους-ας μτγν. ὁ πρὸς ἀρτηρίαν ὁμοιος : Γαλ.8,737, Ἡρόφιλος π. Ρούφ. Ὀνομ.203 ἀρτ-φλέφ' (ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία).

ἀρτησις-ως (ή) ἐξαρτισμός, ἐξάρτησις : Ἡρ.1, 195 αὐτὴ μὲν δὲ σφι ἀρτῆσις περὶ τὸ σῶμα ἐστὶ ἰδ. γρ. ἀρτισίσις 2) ἀρτῆσις, κρέμασις, ἀνακρέμασις: Πάπ.1044,14.

ἀρτῆσιος-όν ΒΑ 447,19 « ὁ ἀνακρέμασις ».

ἀρτῆσις-όν Ἡσ. « ἀρτῆτὰ κρεμαστά ».

ἀρτι- κ. νεώτ. [ἀρτι ἐπίρρ.] πρῶτον συνθετικὸν λέξων τῆς ἀρχ., μτγν., μν. κ. νεώτ. δηλοῦν, ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον συνῆθη ἢ ἐτελέσθη ἄρτι, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου χρόνου, οἷον ἀρτιάλωτος, ἀρτιθλαστος, ἀρτιγάμος, ἀρτιγενής, ἀρτιέλεστος, ἀρτιτοκος, ἀρτιχάρακτος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιφανής 2) [ἀρτισις] ἄμ. πρῶτον συνθετικὸν λέξων σημαῖνον, ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον εἶναι ἢ ἐγένετο κατὰ τρόπον ἀρτιον, πλήρως, πρεπόντως, ἐπαρκῶς, οἷον ἀρτιμελής, ἀρτινοῦς, ἀρτιπηχίς, ἀρτιπνοῦς, ἀρτιπλοῦς.

ἀρτι ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρὸ ὀλίγου χρόνου, πρὸ μικροῦ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν παροῦσαν στιγμήν ἢ πρὸς τὸν ἐγγὺς χρόνον ἐναίως λαμβανόμενον πρὸς δῆλωσιν τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀρξαμένου καὶ συνεχιζομένου, διε κ. συντάσσεται μετ' ἐνεστ. : Θέογν. 998 ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἴππους ἄρτι παραγγέλλει μέσσοτον ἡμᾶρ ἔχων, Πίνδ.Π.4,158 σὸν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κυμαίνει [πρὸ ὀλίγου ἤρχισε νὰ...], Σοφ.Αι.9 ἔνδον γὰρ ἀνήρ ἄρτι τυγχάνει [πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε καὶ εὐρίσκεται ἐντός] 2) πρὸς δῆλωσιν τοῦ πρὸ μικροῦ λήξαντος : Σοφ. Ἀντ.1283 γυνὴ τέθνηκε.. ἄρτι νεοτάμοισι πλῆγμισσι, Πλάτ.Γοργ.454 Β ὡσπερ παλ' ἄρτι ἔλεγον, Λοκμ. Εὐνύπ.1 ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην.. φοιτῶν || ὄμ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ νεωστὶ γνομέου : Θουκ.4,106 τὴν μὲν Ἀμφιπόλιν βρασιδίως ἄρτι εἶχε, Ξεν. Ἐλλ.3,24 ἄρτι τὸ στρατιωτικὸς ὄντος ἐν τῇ πολέμῳ αἰσιμὸς ἐπιγίγνεται, αὐτ.4, 8,37 ὁ Ἀναξίβιτος ἄρτι κατέβαινε 3) μετ' ἐνεστ. κ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅλας ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγης ἄρας συντελεσθέντος : Πλάτ.Κριτ.43 Α ἄρτι δὲ ἦκεις ἡ πόλις; 4) μετὰ τοῦ νῦν κ. ἰδίως μετὰ τοῦ νυνὶ εἰς δῆλωσιν τοῦ ἀκριβοῦς ἐν τῇ νῦν στιγμῇ ἢ τοῦ μόλις τώρα, ἐμφανεστερον ἐκφραζομένης τῆς σημασίας ἐν συντάξει μετ' ἐνεστ. : Πλάτ. Πολιτ. 291 Α δὲ ἄρτι κατέδηλον νῦν ἡμῖν γαγονεν, Ἀριστοφ. Λυσ.1008 ἄρτι νυνὶ μανθάνω 5) μτγν. κ. ἐν

τῆ σμ. τοῦ νῦν, τώρα ἤδη : Θεόκρ.23,26 ἀρτι δὲ χαίρειν . . ἐπιτέλλομαι ἥ ὅλων ἐσχάτως : Πλάουτ. Βρούτ.1 ἀρτι καὶ πρῶτον εἰς ἄρχοντα προελθεῖν· Φρόν. Ἐκλ.18 ε ἀρτι ἤξω μηδέποτε ἐπιπρὶ ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παραφρημένον ἀρτι ἦκα καὶ ἀρτι ἀφικόμην : οὐχ ἦπτον ἐν συναφείᾳ τοῦ ἀρτι μετὰ ῥήμ. ἐνεργ. αυυνοποιομένης ἐπίσταε ἐν τῇ ἐνεστωτικῇ ἐνεργείᾳ καὶ μελλοντικῇ τοιαύτης : Νόνω.Δ4,176 ἀρτι πυρὶ πολέμειε : ἥ σὺνήθ. πρὸς δὴλων τῆς σμ. ταύτης ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς ἀπό : ΚΑ'ἰω.1,51 ἀπ' ἀρτι θύσθε τὸν οὐρανὸν ἀναψύχοντα ἰ ἀπό τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, Ματθ. 26,29 οὐ μὴ πτω ἀπ' ἀρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος ἰ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν δά πτω ἰ : ὁ ὅμ. μτγν. μετὰ τοῦ ἔως μέχρι τοῦδε, ὡς τώρα : ΚΑ Ματθ.11,12 ἔως ἀρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται (μέχρι τοῦδε ἰ : 7) νεώτ. μ. μετὰ παραφ. χρ. πρὸ ὀλίγου χρόνου, ἐσχάτως, ἦτοι ἄν ἐν τῇ ἀνωτ. 2) σμ. : ἀρτι ἐπανήλθεν ἐξ Εὐρώπης, - ἀρτι ἀπολυθεὶς τοῦ στρατοῦ, - βιβλίον ἀρτι ἐκδόθεν· Β) κ. νεώτ. μετ' ἀπορ. ὁ, - ἡ, - τὸ ἀρτι ἐν ἐπίθ. σμ. : Πλάτ.Μεν. 89C ἐν τῷ ἀρτι, αὐτ.Θεοαίτ.153B ἐπιώμεθα τῷ ἀρτι λόγῳ, - ἀρτι τῆς ἀρτι ὄρας, - ἡ ἀρτι συνθεῖσαι τοῦ στόλου· 9) μτγν. ἐν ἀνθῶ. ἀρτι μὲν, ἀρτι δέ, εἰς παραστ. δὴλων τοῦ κατὰ διαδοχὴν χρόνου συμβάντος, ὡς τὸ νεώτ. ὄλλοντε μὲν, ἄλλοτε δέ, ἡ τοῦ μετὰ παραστ. συνεκφερομένου τώρα μὲν, τώρα δέ : Λουκ.Νιγρ.4 καὶ ἀρτι μὲν ἔλυποῦμην . . ἀρτι δέ . . ἄδοκα μοι ταπεινά.

ἀρτιάζω παιζῶ μονά ζυγά· Πολυδ.9,10 | ε τὸ δ' ἀρτιάζειν ἐν ἀστραγάλῳ πλήθῃ κεκορημένων ὑπὸ τῶν χαιροῖν μονταίον εἶχε τῶν ἀρτίων ἢ τῶν περιπτῶν : Πλάτ.Λυσ.206 E ἀρτιάζον ἀστραγάλοις παρηλόλλοις, Ἄριστφ.Πλάουτ.816 στατήρα δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζονεν· 2) μτγν. ἀκριβῶς μετροῦ, καταμετροῦ, εὐρίσκων τὸ ὄβροισμα : ἐπιγρ. ΑΠ12,145 κἀπό Λιβύσεως φάμμου ἀριθμητῆν ἀρτιάσει φεικάδα· 3) ποιῶ τὴν ἀρτίον, καθιστῶ εἰς ἀκέραιον κ. παθ. ἀρτιάζομαι ἐν τῇ σμ. ταύτῃ Ἡσ. « ἀρτιάζειν, σκευάζειν, ποιεῖν ».

ἀρτιάκις ἐπίρρ. κατ' ἀρτίον ἀριθμόν, ζυγά : Πλάτ.Παρμ.144 A ἀρτία τὰ ἄρα ἀρτιάκις ἄν εἴη καὶ περιττά περιττάκις, Πλάουτ.Ἡθ.429 D ἡ δὲ πενήτας ἄν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τῶν δὲκα ποιεῖ τέλειον, ἔάν δὲ περισσάκις ἑαυτὸν πάλιν ἀποδιδῶσιν ἥ ἀρτιάκις ἀρτίος ὁ ἀριθμὸς ὁποῖς διαχορῶμενος διὰ τοῦ δύο διδίδῃ πηλικον ἀρτίον.

ἀρτιάκις-ή-ον νεώτ. ὁ τῶν ἀρτίων ἀριθμὸν ἰ ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐπίθ. μ. ἐκ τοῦ ἀπαντῶντος ἐπίρρ. ἀρτιάκις βλ.λ.1.

ἀρτιάκος ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀρτίον ἀριθμόν : Νικόμ. Αριθμ.1,9 τὸ ἤμισον ἀρτιάκος ὠνομασμένον.

ἀρτίαλα ἰτά) αἰολ. κ. Πολυδ. ὄωρ. εἶδος ἐνώλου : Πολυδ.5,97 ε σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας . . κατὰ δὲ τοὺς Δωριέας ἀρτίαλα ».

ἀρτιάλωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι ἄλωθεῖς, πρὸ ὀλίγου συλληφθεὶς : Ξενοκρ.34 ὁ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ ζωγραφίσις ἐγκεκλισημένος ἰ ἐπὶ ἰχθύος ἰ· 2) νεώτ. ὁ πρὸ ὀλίγου κυριευθεὶς : ἀρτιάλωτος πόλις, - ἀρτιάλωτων ὄχυρόν.

ἀρτιάμοδος ἰ) ἡ παιδιὰ τοῦ ἀρτιάζειν, τὸ παιγνίδι μονά ζυγά : Ἄριστφ.Ρητ.1407b,3.

ἀρτιβαφῆς-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι, νεωστὶ βαφεὶς ἥ κ. μτφ. ὁ ἀρτι τὸ ἦθος, τὴν σκέψιν μεταβαλὼν : Συνέσπ.183 ἀρτιβαφῆς φυχή.

ἀρτιβλαστῆς-οὐς-ές ὁ ἀρτι, πρὸ ὀλίγου βλαστῆς : Θεόφρ.Φ Αἰτ.2,31 ἔάν μὴ ἀρτιβλαστῆ ἦ.

ἀρτιβλαστῆς-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀρτιβλαστῆς βλ.λ. : Καλλιε.1, Διοσκ.1 Προοίμ.9. ἥ ὁ πρῶτος βλαστάνων ἡ βλαστῆς, ἀντιθ. ὀμβλαστῆς κ. ὀψιβλαστῆς : Διοσκ.4,184.

ἀρτιβρεφῆς-οὐς-ές ὄωρ. τοῦ κριτρεφῆς βλ.λ.

ἀρτιβρεκῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀρτι βραχεὶς : Μελέαγγ.ἐν ΑΠ5,174 ὄφρ. πλάκαμος ἥ κ. μτφ. : ἐπὶ ὄπλων, ἀρτι αἰματοβαφεὶς : Φιλίππ.ἐν ΑΠΛ.141 ἀρτισίδρον ἐπ' αἵματι.

ἀρτιγάλακτος-ον Ἐπιγρμμ. ὁ ἀρτι ἀπογαλακτισθεὶς ἰ Ἐπιγρμμ. ἀρτ- τέκνον.

ἀρτιγάλακτος-ος ἰ ὁ ἡμ. ὁ ἀρτιγάλακτος βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,352.

ἀρτιγαμος-ον μτγν. ὁ ἀρτι εἰς γάμον ἐλθὼν : Ἐπιγρ. ἀρτιγαμος κούρη ἥ σκευδ. κ. ἐπὶ παστάδος : Νόνω.Δ48,298 ἀρτιγάμψ παρὰ παστῶ.

ἀρτιγένεθλος-ον ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθεὶς, ἀρτιγενής : Ὀρφ. Ἀργ.336 νήπιον ἀρτιγένεθλον.

ἀρτιγένειος-ον μτγν. ὁ ἀρτι αὐξηθεὶς εἰς γένειον, ἐπὶ τοῦ ἰσίου, τοῦ χροῦσίου τοῦ προσώπου : Διδό.ἐν ΑΠ.9,219 κούρος ἐτ' ἀρτιγένειον ἔχων χροόν· 2) ἐπὶ προσ. ὁ ἀρτι, νεωστὶ γεννηθείς : Ἀπ.Λιθ.8 ὄρτιγενεῖος ἐπιλάκτους· 3) μτφ. ὁ ἀρτι ἰσχύσας, ἀρτι ἐν χρήσει : Λουκ.Σολοικ.2 ἀρτιγένειοι σολοικισμοί.

ἀρτιγενῆς-οὐς-ές μτγν, μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι, νεωστὶ γεννηθεὶς ἢ πλασθεὶς, ἀρτιγενής : Νίκ. Ἀλεξ.357 βράσας ἀρτιγενῆς, Πολυδ.1,231 ἀρτιδένδρον, Ἄγαθ.Ἰστ.6,11 τῶν ἐπιγρμμῶτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα, Θεόδ.Βαλκ.23,3. - ἀρτιγενῆς - ὄργάνωσις, - ἀρτιγενῆς δημοκρατία.

ἀρτιγέννητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀρτιγενῆς βλ.λ. : ΚΑ Πέτρ.1,22 ἀρτιγέννητα βρέφη, Λουκ. Ἀλεξ.13, ἐρπετῶν τὴν ἀρτιγέννητον, Λογγ.1,9 ἥ νεώτ. εἰδ. μ. ἐπὶ βρεφῶν κ. νεωστὶ τεχθέντων ζῶων.

ἀρτιγευστος-ον μσν. ὄν τις ἀρτι εὐεούθῃ.

ἀρτιγλυφῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀρτι, πρὸ ὀλίγου γλυφεὶς : Θεόκρ. Ἐπιγρ.4,2 σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφῆς ἔθανον.

ἀρτιγνώστος-ον μτγν. ὁ ἀρτι γνωσθεὶς ἢ ὁ ἀρτι γνωρισθεὶς μετ' ἄλλου : Ἄπ. Ἐμφ.Πολ.3,12 ἀρτιγνώστων οἱ τῶν συνόντων ὄντων ἀπάντων.

ἀρτιγονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι, πρὸ ὀλίγου γεννηθεὶς, δημιουργηθεὶς, ἄ. ἀρτιγενής : Ἀντιφιλ.ἐν ΑΠ6,252 ἀρτ- μήλα, Νίκ.ἀπ.74,34 ἀρτ- κάλυκες· 2) νεώτ. παλαιοντ. ἀρτιγονα ὄργανικὰ λείψανα, λείψανα ζῶων ἢ φυτῶν εὐρισκόμενα ἐντὸς στρωμάτων σχηματισθέντων μετὰ τὴν ἐναρξίν τῶν σημερινῆς γεωλογικῆς περιόδου.

ἀρτιγραφεὶς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀρτι, πρὸ ὀλίγου γραφεὶς, ὁ νεογραφόμενος : Λουκ.Λεξιφ.1 ὦρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὶς οὗτω καλεῖν.

ἀρτιδακῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀρτι διδαχθεὶς : Κριναγ.ἐν ΑΠ6,227 ἀρτιδαεῖ . . εὐμαθίς.

ἀρτιδάϊκτος-ον μτγν. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθεὶς : Νόνω.Δ15,393 νέκυν ἀρτιδάϊκτων.

ἀρτιδακρύς-ου ὁ ἀρτι δακρύσας ἢ ὁ ἐγγὺς ὦν τοῦ δακρυῖσι, ποῦ εἶν' ἔτοιμος πρὸ δακρύσει, ἢ ὁ εὐκόλως δακρυῖων : Ἡσ. « εὐγεμρῆς πρὸς δακρύσει » : Εὐρ.Μήδ.903 ἀρτιδακρύς εἰμι καὶ φόδου πλέα ἰ ἐκεῖ ἢ ἐκεῖ εἰμαι μὴ δακρ. ἰ, Λουκ.Λεξιφ.4 ἀρτιδακρύς εἰμι καὶ τὰ θυματὰ μοι φαρμακῆς.

ἀρτιδιδακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι, νεωστὶ διδαχθεὶς, μσθάν : Ἄπ. Ἐμφ.Πολ.3,20 τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδιδακτος ὦν.

ἀρτιδιον ἰ) τῶν μικρῶν ἀρτος, φωμάκι : Διογ. Λ7,13, Σουίθ. ἥ τεμάχιον ἀρτος : Σωραν.1,115.

ἀρτιδόμμητος-ον νεώτ. κ. ἀρτιδόμμος βλ.λ.

ἀρτιδόμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸ ὀλίγου οἰκοδομηθεὶς : Νόνω.Εὐαγγ.ἰω.19,62 ἀρτιδόμψ λιθοστρώψ παρὰ χῶρψ, - ἀρτιδόμεον ὄχυρόν.

ἀρτιδωρο-ον μτγν ὁ ἀρτι στερηθεὶς τοῦ φλοιοῦ, ὁ πρὸ ὀλίγου ἐκφλοισθεὶς : Ζωνῆς ἐν ΑΠ6,22 κάρπον χλωρῆς ἀρτιδωρον λεπίδος ἰ) γρ. ἀντιδωρον.

ἀρτιδρεφῆς-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὄν τις ἀρτι ἔδρεψε, ὁ πρὸ ὀλίγου συλλεγεὶς : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,23 ἀρτιδρεφῶν φονίικων.

άρτιένεια (ή) (ή) έπ. θηλ. του άρτιενής βλλ. : 'Ησιόδ.Θ 29 κορβαί. . άρτιένεια.
άρτιένεια (ή) (2) νεώτ. ός ούσα. ή ιδιότης του άρτιεποός, άκριβολογία.
άρτιεπής-οός-ές κ. νεώτ. ό έντελής έμπειρος του λέγειν ή κ. ό εύχερης εις τό λέγειν, ό λογός 'Ησ. « άπηρσιμένος έν τώ λέγειν, λέγεται δε ούτως και ό έπιπραχόην φράζων » όθεν και έπι φύγου τάσσειται » : 'Ιλ.Χ 281 **άλλά τις άρτιεπής και έπίλοπος έπλεο μύθων** 2) ό άληθής λαλών, ειλικρινής : Πολυδ.δ,149 « ει όλίγα μόν λέγοι, κρίσις δε τίς αύτώ προσειή, βροχός, βραχυλόγος . . άρτιεπής » : Πίνδ.15 (4) 46 άρτ - γλώσσα, αύτ.Ο 6,61 **άπεφθέγξατο δ' άρτιεπής** 3) νεώτ. έπι προσ. ό άρτιεπας, όρθός και σαφώς έκφραζόμενος ήτοι όμιλών ή γράφων 4) κ. έπι προφορικού ή γραπτού λόγου, ό έκων τήν ιδιότητα τίης άρτιεπείας έν τή νεωτ. σημ. βλλ.,12).
άρτιεπώς έπίρρ. κ.νεώτ.κατά τρόπον άρτιεπής βλλ.
άρτιζυγία (ή) ή άρτι τελεσθείσα σύζευξις : ΑΙσχ. Πέρσ.542 αι **δέ άδρόγιοι Περσίδας άνδρών ποθέουσαι ίδειν άρτιζυγίαν** (τουός άρτι συζύγου).
άρτιζω (ή) μτην. κατασκευάζω, παρασκευάζω, συνθέτω : ΑΠ 10,25 άρτ- ύμνουσ' . . || κ. μέσ. : Θεόφρ. 13,43 **οδσπι δ' έν μέσω Νύμφαι χορόν άρτιζοντο** || κ. παθ. : Σέξτ. Έμμ.Μαθ.11,208.
άρτιζω (2) δημ. παρέχω τροφήν, τείνω : δ.τραγ. **νά σέ άρτιωσ τήν γαρή σαράντα γένεω φούχτας**, πρβλ. κ. άρτσίνω, άρτίνω, άρτύω.
άρτιζωός-ον κ. νεώτ. όλιγοχρόνιος, βραχυόβιος : 'Ιηπ. Έπικ.15 **άρτιζωών έμβρυον**.
άρτιζωός-οός-ές μτην. ό άρτι θάλλων, μόλις βλαστάνων ή άνθών : Μελέαγρ.έν ΑΠ 5,198 **άρτιβαλείς σπασάνας** || μφ. : 'Επίγραμ. άρτ- έλπίδες » κ. έπι προσ. : Νόνν.Δ 9,201 **άρτ- κούρος**.
άρτιθανής-οός-ές κ. νεώτ. ό άρτι, νεωστί άποθανών : Εύρ.'Αлк.600 νέκυν . . άρτιθανή.
άρτιθέρσιος-ον μτην. ό πρό όληγου θερσιεβίς : 'Ιηπιατρ.1 **άρτιθέρσιος** κριθή.
άρτιθηκτός-ον μον. ό άρτι άκονθειός.
άρτιθρος-ον μτην. ό άρτι θηρευθείς, συλληφθείς : Δημόκρ.π.Γαλ.14,93 **άρτιθροςος** έχιδνας.
άρτιθρουός (άδυν. -οός) άδυν μον. έπι λόγου, άρτι φιβυρισθείς, διαδοθείς, ό πρόσφατος : Νικήτ. Εύγ.5,16 **άρτιθρουός** λόγος.
άρτιθροός-ον μον. άρτι σφαγείς : Φιλής Ποιήμ. κωδ.Φλωρ.1364 **συναγαγή περδίκων άρτιθροός**.
άρτικαυστός-ον κ. μων. κ. νεώτ. ό προσφάτως καίς : Θεόφρ.Πυρ.65 **άρτικαυστος κονία**, 'Εκκλ.Μηναί.2,17 **στιχ. θεώ πρόσσεισιν άρτικαυστος** όπλίτης - άρτικαυστον δάσος.
άρτικολλός-ον ό άκριβός συγκρολλημένος, ήρωσόμενος, έφαρμοστός : Σοφ.Τρ.768 **άρτικολλός** όσπε τάκτονος χιτών | τελεώς, πλήρωσ κεκολλημένος. 2) μφ. όρθός, προσάκων, άρμόδιος : ΑΙσχ.Χο.580 **όπως έν άρτικολλο συμβαίνει τάδε**, αύτ.Έπτ.373 εις **άρτικολλον άγγέλου λόγον** μαθειν | έν καταλήφω, άρμωδίω καιρψ |.
άρτικόμιστος-ον μτην. ό άρτι, νεωστί κομισθείς : Νόνν.Δ 9,53 **βρέφος άρτικόμιστον** έκων.
άρτικουάτια (τά) νεώτ. παλαιοζ. τάξις μαλακοειδών βραχιονοδών ζώνων, ά. άρθροπώματα, άπύνια κλπ. 2) τάξις κρinoειδών έχνοδέρμων ζώνων, ά. νεοκρinoειδή, καναλιόκτάτα.
άρτικροτέ-έω μτην. συγκροτώ : Στραβ.15,1,32 **άρτ- στόλον** || μφ.πιθ.γρ. έν Πλάτ.'ΑΕ.369 Δ **λόγους άρτικροτήσας** 3) 'Ησ. « συμφωνείν, άπό τών έρεασόντων » || παθ.ΒΑ 447 « άρτικροτέσθαι » συμφωνείσθαι, άρτικροτούνθ' οί γάμοι, φσι Μένανδρος » : Μέν.904 **άρτικροτούνθ' οί γάμοι**.
άρτικυκός-ον μον. ό άρτίως κυκλότερής : Κ Μανασσ.Χρον.112 **σφαίρα άρτικυκός**.

άρτιλακτός-ον μτην. ό νεοσούλεκτος : Μηναί 2, 17 Στιχ. Τήρων ό θήλων άρτιλακτον όπλίτην.
άρτιληπτός-ον μτην. ό άρτι ληφθείς, νεωστί κυριευθείς : Αηπ.Μιθρ.108 **φρούρια άρτιλήπτα**.
άρτιλιθία (ή) 'Επιγρ. ή άρτίως, ή καλώς γενομένη άρμολόγησις τών λιθων, έπι δομής : 'Επιγρ. **άρτιλιθίαν μηδαμον ποιών**.
άρτιλογία (ή) μτην. τό άρτίως, πλήρωσ και σαφώς έκφράζεσθαι : Πολυδ.δ,150.
άρτιλόγος έπίρρ. μτην. δι' άρτίως, τελείου λόγου : Πολυδ.δ,150.
άρτιλόχευτός-ον μτην. ό άρτι λοχευθείς, γεννηθείς : ΑΠλ.4,122. Νόνν.Δ 14,27 **βρέφος άρτιλόχευτον**.
άρτιμαθής 'Ησ. « νέον », πιθ. άρτιμαθές.
άρτιμαθής-οός-ές κ. νεώτ. ό άρτι άρχίστας νόμανθην, ό νεωστί μαθών : Εύρ.Έκ.687 **άρτιμαθής κακών**,Γαλ.11,466 **άρτ- λογιικήσ θεωρίας** || γεν. άρχάριος, πρωτόπτερος : Σωκραν.1,4,Λόγυ.3,20.
άρτιμελία (ή) νεώτ. ή ιδιότης του άρτιμελιούς βλλ., ή άκρασιότης, ύγεία τών μελών, αντίθ. άναηγρία, διαμαρτία περι τήν διάπλασιν.
άρτιμελής-οός-ές κ. μων. κ. νεώτ. ό έκων άρτια, άκράσια και ύγιή τά μέλη, άντίθ. άνάηγρος, σκεράσις : Πλάτ.Πολ.536 Β **άρτιμελής τε και άρτιρρονος**, Πολυδ.1,29 **άρτιμελή θύματα**, Σωκραν.1,3,Κ Μανασσ.Χρον.147, **άρτιμελής έμβρυον**.
άρτιμελιός έπίρρ. νεώτ. με τά μέλη άρτια.
άρτιμητός 'Ησ. « νέους ».
άρτιμίων (τό) δημ. ναυτ. Ιστός του άρτέμονος, ά. μετζάνα.
άρτιμόνιον (τό) μτην. δ. γρ. του άρτιμόριον βλλ.
άρτιμόριον (τό) μτην. κ. μων. δ. γρ. **άρτιμόριον** τό φυτον πύρεθρον.
άρτινοστέραν 'Ησ. « ευγεστέραν ».
άρτινό (τό) δημ. κ. άρτινό ποικιλία τής οίνοφόρου άμπέλου έχουσα μαύρας σταφυλάς, κολιερουμένη ώς άναδενδράς βλλ.
άρτινούος (άδυναίρ. -οός-ου-ου) μτην. ό έκων άρτιον, ύγιή νοΐν : Δίων Κ 69,20.
άρτινσκιος βαθμής (ή) νεώτ. γεωλ. σύμπλεγμα στρωμάτων παρουσιαζομένων εις τήν περιοχήν τών Ούραλών υπεράνω τών στρωμάτων τής λιθανθρακοφόρου περιόδου.
άρτιο- πρώτων συνθετικών λέξεων σημασιωών ότι τό υπό του δευτέρου συνθετικού σημασιωόμενον είναι πλήρες, άνελλιπές, άμειώτων, άρτιον, οίον άρτιόμορφος, άρτιοδάκτυλος, βλ. κ. άρτι- 2).
άρτιοθαρής-οός-ές νεώτ. ό έκων άρτιον, πλήρες τό βάρος του' αντίθ. λιποθαρής.
άρτιογενής-οός-ές μτην. ό έξ άρτίων άριθμών γινόμενος, ό άρτιος : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,8 (δ. γρ. άρτιοπληθής).
άρτιογώνιος-ον ή άρτιόγωνος μτην. ό έκων άρτιον άριθμόν γωνιών : 'Αρχιμ.Σφαίρ.Κυλ.1,44.
άρτιοδάκτυλος-ον νεώτ. έπι ζώνων, ό έκων άρτιον άριθμόν δακτύλων || ειδ. ζωολ **άρτιοδάκτυλα** (τά) ώς ούσ. τάξις ζώνων θηλαστικών τής όμοσταξίας τών όπλιτών, χαρακτηριζομένων κατ' άντιδιαστολήν πρός τά περιτοδάκτυλα έκ του άρτίου άριθμού τών δακτύλων αυτών, οία είναι ή αιξ, τό πρόβατον, ή έλαφος, ό χοίρος κλπ.
άρτιοδύναμος-ον μτην. έπι άριθμών, ό έκων άρτιαν δύναμιν, ήτοι ό παριστάμεν δύναμιν του άριθμού δύο, οίον ό 64 : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,8,76, πρβλ. κ. άρτιοταγής.
άρτιολογέ-έω μτην. λαβώ τελείως, όμιλώ σαφώς, καθαρά : Εύστ.'Ιλ.1151,59.
άρτιοπαγής-οός-ές μτην. ό έν άρτίω άριθμώ ή κατ' άρτίους άριθμούς συνηρησόμενος, ήτοι άνά δύο : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.2,21 **έν χορδαίς άρτιοπαγέσιν άδύνατον μέσσην ύπάρξαι**.

ἀρτιοπέρισσος-ον ἀπτ. -πτος ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀρτιος οὗ τὸ ἤμισυ εἶναι ἀριθμὸς περιπτώξ, οἶον ὁ 6, ὁ 10, ὁ 18 κλ. : Φιλολ.5, Φιλ.1,3, Πλουτ. 'Ηθ.1139 F- 2) μῦθ. ὁ καθ' ἑαυτὸν ἀρτιος ἰτελείος, πλήρης ἢ, ἄλλ' εἰς μὴ ἄρτια (περιπτώξ) καταγεμύμενος : 'Αριστοτ.ἀπ.199, Γάμδλ. ἐν Νικομ.30 B ἀκ τῆς ἀρτιοπερίσσο φύσεως.

ἀρτιοπλευρός-ον μῦθ. ὁ ἔχων ἀρτιαν ἀρτιθρόν πλευρῶν, ἐπὶ πολλοῦ μῶν : 'Αρχιμ.Σφοδρ.Κυλλ.21.

ἀρτιοπληθής-ους-ές μῦθ. ὁ γρ. ἀντὶ ἀρτιογενῆς βλ.λ. : Νικόμ.Γερ. 'Αριθμ.1,8.

ἀρτιόπουλος-οδος-ου μῶν. ὁ ἔχων ἀρτίους τοὺς πόδας, ἀρτίπους : Τζέτζ.ἐν 'Αν.Κρ.3,323.

ἀρτίος-α-ον (μῦθ. θηλ. κ. -ος) κ. νεώτ. κ. δημ. [εἰδ. ἐν τῷ ἀριθμ.] καλῶς προσηροσούμενος : 'Ιππ. 'Αρθρ.45 ἀρτίοι φάλλοισι σπῶνδύλοισι' || μῦθ. ἀρμόζων, πρέπον, κατὰλληλος : 'Ψά.Ε 326 ὅτι οἱ φρεσίν ἀρτια ᾄθη ἰεχέν ἀρτια, πρέποντα φρονήματα, ἥτο φίλος πιστός], αὐτ.Σ 92 ἀρτια βάζειν ἵνα λέγη τὰ πρέποντα, νόμιμῃ εὐστόχως], Πινδ. Ο 6,94 ἀρτια μῦθόμενος ὑπερθ. : Φιλολογ.βί.Σοφ.1, 21,3 ἀρτίατάτην ἔχειν τάξιν [καταλλητοτάτην]' 2) μῦθ' ἀπαρφ. ἐτοιμος, πρόθυμος : 'Ηρ.9,27 ἀρτίαί εἰμεν παῖθεσθαι ὕμιν, αὐτ.48 ἀρτίοι ἐόντες ποιεῖν ταῦτα, Φιλολογ.βί.Σοφ.1,9 ἀρτ- καταβιώναί κ. γεν. : Λιβάν.Λογ.59,68 τῷ δὲ ἀρτίος ἦν ἐν ταῦθα ἡ παρασκευή' 3) κ. νεώτ. τέλειος, σώος, ἀκέραιος, πλήρης, αἰστός : 'Θέογν.154 ἀρτ- νεός, Εὐρ.Γρω.417 οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας, Διόδ.Σ 3,33 ἀρτίους τοὺς σάμας, ΚΔ 11μ.2,3,17 ἴνα ἀρτίος ἦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπος, -ἀρτία μῶφωσις, -φράσις, -ἀρτίας στίχος' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀποτελῶν πολλαπλάσιον τοῦ 2, ὁ ζυγός, καθ' ἀντίθ. πρὸς τὸ περιπτώξ : Πλάτ.Πρωτ.357 ἐπειδὴ δὲ περιπτώξ τε καὶ ἀρτίου, ἄρα ἄλλη τις ἢ ἀριθμητικῆ' , 'Ιππ. 'Επιδ.1,18 ἐν ἀρτίῳ ἰ ἡμέρησι], 'Αριστοτ.Ζι 486 b,22 ἀρτία πόδες, Λουκ. 'Ερμδτ.40 ἦν ἀρτία ὡσιν οἱ ἀγωνισταί, οἶον ὅκτω ἢ τεσσαρσας ἢ δώδεκα, -ἀρτίας ἀριθμὸς λαχείου, -θέσεις θεάτρου ἔχουσαι ἀρτίον ἀριθμὸν' || εἰδ. μετρ. ἀρτία χώρα ἐπὶ ἀρτίων ποδῶν ἐν ἰαμβικῶν ἢ τροχαικῶν στίχοις : 'Ηφαιστ.51, Κόλην.1,25' 5) ὁ πλήρης, ὁ ἀκάκερος, ὁ ἀκέραιος : 'Επιγραμμ. 'Ελλ. 222 B ἐτῶν ἀριθμὸν οὐδοήκοντ' ἀρτίων' 6) νεώτ. τὸ οὐδ. τὸ ἀρτίον (κ. ἀνευ τοῦ ἀρθρ.) ἐμπροσθεν μετὰ τῶν εἰς ἡ ὑπὸ ἡ ὄπῃ ἐν ἐπιρρ. σθμ. ἐπὶ ποσοῦ ἢ ἀξίας ἀριθμητικῶς ὀρισμένης' || κ. δημ. εἰς τὸ ἀρτίον, πλήρως, εἰς ἀκέραιοι, ἐξ ὀλοκλήρου : νόμισμα -, τίτλος εἰς τὸ ἀρτίον [δημ. στο δρπο] = εἰς ἢν ἀρχικῶς ἐξεδύθησαν ἀξίαν' φρ. μετοχὴ κληρωθεῖσα εἰς τὸ ἀρτίον ἢ κατὰ τὴν κληρωμὴν ἐθνικοῦ δανείου κληρωθεῖσα καὶ ἐξοφλουμένη εἰς τὴν ἀρχικὴν ἢ ἐκδόσεως τιμὴν, -ἐπλήρωσε τοὺς πιστωτὰς του εἰς τὸ ἀρτίον = εἰς ἀκέραιον' || ὑπερ τὸ ἀρτίον πλεόν τῆς ἀρχικῆς ὀριοθέσεως ἀξίας, ὑπερ τὴν τιμὴν τῆς ἐκδόσεως : αἱ μετοχαὶ τῆς 'Εθνικῆς τραπεζικῆς ἀνεκάθευ ἦσαν ὑπερ τὸ ἀρτίον' || ὑπὸ τὸ ἀρτίον κάτω τῆς ἀρχικῆς ἀξίας : κατὰ τὴν μέτρι νὸν μεταπολεμικὴν περιόδον τὰ νομίσματα ὀλων σχεδόν τῶν κρατῶν εἶναι ὑπὸ τὸ ἀρτίον [ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν εἰς χρυσὸν ἀρχικὴν τιμὴν]' 7) τὸ οὐδ. πληθ. ἀρτία ὡς ἐπιρρ. ἀρτίας : ΑΠ 6,264.

ἀρτιόσωμος-ον μῶν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτιος, ἀκέραιος, σώος κατὰ τὸ σᾶμα αὐτοῦ.

ἀρτιοπαγής-ους-ές μῦθ. ὁ ἐν τοῖς ἀρτίοις ἀριθμοῖς τεταγμένος, ὁ ἀρτιος : Νικόμ.Γερ. 'Αριθμ.1,8, 77,7 ἐάν τὸν ρκπ' θῶμεν τὸν μέγιστον, ἀρτιοπαγείς ἔσονται αἱ αὐτοῦ ἐκθέσεις τῶν ὄρων.

ἀρτιότης-ητος [ἢ] κ. νεώτ. ἀκαρπίατης, τελειότης, πληρότης, ἀντίθ. πηρώσις, ἀκαρπία, ἀτέλεια : 'Αρρ. 'Επίκτ.1,22,12, Στοδ.1,144 ἀρτιότης εἰσθητι-

ρίων, - ἄργον ζηλευτῆς ἀρτιότητος' 2) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ ἀντίθ. περιπτώξ : 'Αριστοτ.Μεταφ.1004 b,1] ἀριθμοῦ... ἴδια πάθη οἶον περιπτώξ ἀρτιότης.

ἀρτιουργός-ον μῶν. ὁ τελειοποιῶν, ὁ ἀρτίως καὶ μετὰ τελειότητος κατεργαζόμενος ἢ ποιῶν τι : Θεόδ.Μετοχ.220 οὐδὲν ἦπτον φρονουσῖν ἐφ' ἑαυτοῖς ὡς ἀρτιουργοίς παντός τὸ καλοῦ.

ἀρτιόχρησις-ου μῶν. χρήσιμος, ὠφέλιμος : Θεόδ. Μετοχ.227,16 πρὸς πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀρτιόχρησις [δ.γρ. ἀρτιόχρησις].

ἀρτιοπαγής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἀρτι παγείς, στερεωθεῖς : Θεόδκρ. 'Επιγρ.3,2 στάλικες δ' ἀρτιοπαγείς ἀν' ἄρην' || ὁ ἀρτι συγκροτηθεῖς, συσταθεῖς, κατασκευασθεῖς : Θεμιστ.Λογ.4,60 Α τὸν νουν μεταοικίξειν ἀκ παλαιοῦ σκίνονος ἀκατακτότος εἰς ἀρτιοπαγές τε καὶ νεουργοῦν, ΑΠ 9,32 ἀρτιοπαγής ναῦς, -ἀρτιοπαγές κράτος' 2) ἐπὶ τυροῦ, ὁ ἀρτι πεπηγὸς, πῆξας : Φιλόδοξ.ἐν ΑΠ 9,412,3 ἀρτιοπαγής ἀλιτύρος.

ἀρτιοπαγής-ου μῦθ. κ. μῶν. πῆξ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀντιπαγίας παῖς νεώτων ἤδη, ὁ πρὸ μικροῦ παῖς : 'Επιφάν.2,46 B καθαρῶς, οἷα δὲ ἀρτίοις ἀφθέγγατο, Ὁωμ.Μ ἐν λ. παῖς.

ἀρτιοπενθής-ους-ές μῶν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι πενθήςσας : Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,189 ἀρτιοπενθής χήρα.

ἀρτιπλακέας 'Ησ. « οἱ πενθόντες ».

ἀρτίπλους [ἐν συναίρ.-οος]-ου-ου μῶν. ὁ ἀρτίως πλεύσας : Μ.Φιλῆς 2,60 ἀρτίπλους ναῦς.

ἀρτίπλουτος-ου κ. νεώτ. ὁ ἀρτι κερδηθεῖς, κτηθεῖς : Εὐρ. 'Ἰκ.742 λαθῶν πίνης ὡς ἀρτίπλουτα χρήματα' || νεώτ. ὁ νεόπλουτος.

ἀρτίπλουτος 'Ησ. « ὀρθόντων ».

ἀρτιπλόμος-ου μῦθ. ἀρτι λαθῶν πεῖραν πολέμου : 'Αππ.Συρρ.37 ἐν πλῆθει ἀνδρῶν ἀρτιοπλέμων.

ἀρτιόπουλος-οδος-ου ἐπ. ἀρτίπος ὁ ἔχων ἀρτίους, σώους, ἀθάλαβεις τοὺς πόδας, ἀντίθ. χαλῶς : 'Οδ.Θ 310 ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος, 'Ηρ.3,130 οὐδὰμὰ ἐπι ἐλιπίζοντα ἀρτίπουον ἔσασθαι' 2) γεν. ἰσχυρὸς ἢ ταχύς τοῦς πόδας : 'Ψά.1,505 ἢ δ' 'Απ σθεναρῆ τε καὶ ἀρτίπος, Πλάτ.Νόμ.795 D ἀρτιποδες καὶ ἀρτίχειρες' 3) ὁ ἀρτίως, ὁδ. κ. ὁ ἐν καιρῷ φθάσας : Σοφ.Τρ.58 ἐγγύς δ' ὁδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους.

ἀρτιόπος-εως [ἢ] [ἀρτίω] παρασκευῆ, τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι : 'Ηρ.1,195 αὐτὴ μὲν δὴ σφι ἀρτίσις περὶ τὸ σᾶμὰ ἐσσι [δ.γρ. ἀρτίσις].

ἀρτιόσκαπτος-ου ὁ ἀρτι σκαφεῖς : 'Ηράκλειπ.ἐν ΑΠ 7,465,1 ἡ κόνις ἀρτιόσκαπτος.

ἀρτίσκιον [τό] μῦθ. ὑποκορ. τοῦ ἀρτίσκιος βλ.λ. 2) βλωμίδιον : Δαμοκράτ.π.Γαλ.14,96.

ἀρτίσκοπος [ο] κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄρτος ὁ λίαν μικρὸς ἄρτος, ἀρτίδιον, φωμῆκι : 'Ἰπ. 'Αφ.216 ὁ λίσσσαι ἀρτίσκον, 'Αθῆν.4,139 Α ἀρτίσκος ἐγκριδὶ παραπλήσιος' 2) βλωμῶς, δισκίον φαρμακευτικόν, παστίλλια, πηλοῦκα : Διοσκ.2,203 ἀναπλασσομένη εἰς ἀρτίσκους διδοῦσσι, Γαλ.12,317.

ἀρτιόσπορος-ου νεώτ. ὁ ἀρτι σπαρείς.

ἀρτίστας-ἴστα νεώτ. κ. δημ. (ἰταλ.) ὁ ἀσκῶν καλλιμαχικῶν τὴν ἐπάγγελμα μουσικῆς, χοροῦ, ἀπαγγελίας, μιμικῆς κττ. : 'Εἰδ. τὸ θηλ. ἀρτίστα δαιδός, κ. ἴδως ἢ τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου.

ἀρτιστεφής-ές μῶν. ὁ ἀρτι στεφθεῖς : 'Αν. Κομν.76 Α ἀρτιστεφείς αὐτοκράτορας.

ἀρτίστηρής [ο] μῦθ. οἱ ἀρχοντες ἐν 'Ελατεῖα.

ἀρτίστομα [ἢ] μῦθ. τὸ εὐκρινὸς καὶ σαφὲς λαλεῖν : Πολυδ.6,150.

ἀρτίστομος-ου μῶν. κ. μῶν. ὁ ἀρτίως, εὐκρινὸς καὶ σαφὲς λαλῶν Σουῖδ. « ὁ ἀφῆς καὶ ὁ ἡδὺ φθειγόμενος » : Πλουτ.Κοριολ.38 ἔναρθρον φωνῆν καὶ διὰλεκτικὸν ὀτω σαφῆ καὶ περὶ τὴν καὶ ἀρτίστομον' 2) ὁ ἔχων καλὸν στόμα, εἰσα-

δον: Στράβ.5,244 ἔστι δὲ Ἄσρονος κόλπος ἀγγι-
βαθής καὶ ἀρτίστομος 3) ὁ μὴ ἔχων ἀνωμαλίας,
ὁ ἔχων αἰχμὴν ἀμβλείαν: Γαλ.π.Ἰνπ.903 Α τῶν βε-
λέων ῥήγγισι μάλιστα τὸ δάσταν. . τὰ στρογ-
γύλα τὰ καὶ τὰ περιφερέα καὶ ἀρτίστομα, Ἐπιγρ.
ἀρτίστομος εἶς (ἀνευ ὀδοντώσεως, λεία).

ἀρτίστομῶ-έω μτν. ἀρτίως, ἴστω καλῶς, ὀρ-
θῶς εὐκρινῶς καὶ σαφῶς ἐκφράζομαι, λαλῶ:
Στράβ.14,228 εἰς αὐτὸν οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγγόμενοι εἰς
τὸν ἑλληνισμὸν οὐκ ἰσχύοντες ἀρτίστομαί.

ἀρτίστομος μτν. ἐπίρρ. κατὰ τὸν ὅρον σαφῆ
καὶ ὀρθόν, ἐπὶ ρητόρων: Πολυδ.6,150.

ἀρτίστράτευτος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι εἰς
τὸν στρατὸν καταταχθεὶς, ὁ ἀρτι στρατευθεὶς:
Ἄνπ.Ἐμφ.Πολ.3,49 ἀρτίστρατεῦτον ἀνδρῶν.

ἀρτίσύλληπτος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι συλ-
ληφθεὶς ἐν κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ: Διοσκ.2,77
τούτου καὶ ὁσμὴ ἐπὶ τῶν ἀρτίσυλληπτῶν φθό-
ριος ἔστι.

ἀρτίσυστατος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι λαβῶν
σύστασιν, ὁ νεωστὶ συμπηχθεὶς: Κλήμ.Ἄλ.ἀν.1021,25
ἀποσπασθὲν δίκην φυτῶ ἀρτίσυστάτου, - ἀρτι-
σύστατος σύλλογος, - ἀρτίσυστατον ἱατρῶν.

ἀρτίσφαγής-οὐς-ές μον. ὁ ἀρτι σφαγείς ἢ
θυσιασθεὶς: Θεόδ.Στ.284C.

ἀρτίτελεστος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι τελειω-
θεὶς, ὁ νεωστὶ περατωθεὶς: Νόνν.Δ 5,579 ἀρτίτελε-
στον ἐπὶ νεύοντα καμίνου ποικίλον ὄρον ἐστίνε
πολύχρον.

ἀρτίτελής-οὐς-ές ὁ ἀρτι τελεσθεὶς, μυθθεὶς εἰς
τὰ μυστήρια: Πλάτ.Φαίδρ.251 Α ὁ ἀρτίτελής μύ-
στης ἀτιμότερος τοῦ πάλοι μύστον 2) ὁ ἀρτίως
συντελεσθεὶς, τελειωθεὶς, ὁ ἀρτίτελεστος: Νόνν.
Δ 26,46 ἀρτίτελής μετὰ σῆμα νεοφθιμένοιο το-
κῆος || 88, ὁ ἀρτίως τὴν μορφήν, τέλειος: Θεόδφρ.
Φ 2,5,5, Πολυδ.6,18.

ἀρτίταυχής-οὐς-ές μον. ὁ ἀρτι κατασκευα-
σθεὶς, καινουργῆς: Τζέτζ.Ἄλληλ.Ὀμ. ἀρτιτευ-
χῆ δῖλα.

ἀρτίτοκος-ον μτν. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι τε-
χθεὶς, νεογέννητος: Νόνν.Δ 14,154 ἀρτίτοκῶ ἀρτίφω,
Ἄνπ.Ἐμφ.Πολ.4,4 ἀρτίτοκος φῶ, - τὰ ἀρτίτοκα
βρέφη || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς σελήνης: Ὀππ.Κυν.4,
123 ὅσον ἐπιμύει κέρασ ἀρτίτοκον σελήνης.

ἀρτίτοκος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι τεκῶν, ὁ
πρὸ ὀλίγου γεννησῶς: Πολυδ.ἀν.ΑΓΓ 9,11 ὀρκα-
δος ἀρτίτοκοιο τιθνηντήριον οὐθαρ, Νόνν.Δ 9,54
εἰς δόμον ἀρτίτοκοιο λεχώων ἤγαγον ἰοθε.

ἀρτίτοκῶ-έω μον. ἀρτι, ἐνωρὶς τίκτω, μτφ. ἐπὶ
φυτῶν κ. ἴδια ἀμπελών, παράγω πρώμον καρπῶν:
Γεωπ.5,41) εἰσὶ τινες αἱ ἀρτίτοκοῦσαι, ἀλλὰ ἀή-
πουσαι τοὺς βότρυς.

ἀρτίτομος-ον μτν. ὁ ἀρτι τμηθεὶς, κοπεὶς: Ἄ-
πολλ.Ρ 4,1515 Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασι-
λῆ κομίζων, Νόνν.Δ 22,271 ἀπ' ἀρτίτομοιο Λαιμοῦ.

ἀρτίτομος-ον Σουίδ. ὁ ἀρτι τρώων, ὁ πρὸ ὀλί-
γου κόδας: Σουίδ. «ὁ νεωστὶ τείμων».

ἀρτίτονον Ἦσ. ε. εἰτονον, εὐάρμοστον.

ἀρτίτροχῆς-οὐς-ές ὁ νεωστὶ θηλάζων: Αἰσχ.
Ἐπ.350 βλαχαὶ δ' αἰματώσσαι τῶν ἐπιμασιδίων
ἀρτίτροχῆς βρέμονται (δ.γρ. ἀρτιτροφεῖς).

ἀρτίτριβῆς-οὐς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι τρι-
βεὶς: ἀρτίτριβεὶς ἄλσαιο.

ἀρτίτροπος-ον ἐπὶ κόρης, ἢ ἀρτι ἀπὸ τῆς παι-
δικῆς ἡλικίας ἐπὶ τὸ ἥδ' ἀντραπέσας, ἢ ἡδ' ἀκούσας:
Αἰσχ.Ἐπ.333 κλαυτὸν δ' ἀρτίτροποις ὠμοδρόπων
νομίμων προπαροῖθεν διαμειψαί (δ.γρ. ἀρτιδρό-
ποις) Σχολ. «εἰ μὴ διὰ τοῦ τ' ἀρτίτροποις, ταῖς
νεωστὶ τραπέσας τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἡθησά-
σαι» εἰδὲ διὰ τοῦ δ' ἀρτίδρόποις, ταῖς ἀρτι δρε-
πομέναις» πρβλ.Εὐστ.Πονημ.335,28 «ἐάν κ' Αἰ-
σχύλον ἀρτίδροπος ὀπώρα νεάζουσα τρυγηθῆ».

ἀρτίτυπος-ον μτν. ὁ ἀρτι τυπωθεὶς, σχημα-
τισθεὶς: Νόνν.Δ 39,11 ὀλκάσιν ἀρτίτύποις ἐπεσῶ-
ρισε νομῆος ἀήτης.

ἀρτίτύπωχος-όν ὁ νεωστὶ λαβῶν ὕψωρον
χροῖαν: Ἰππ.550 τούτου δὲ ἡ χροαὶ γίνεται ἐκλευ-
κος ἀρτίτύωχος καὶ αὐχμηρῆ.

ἀρτίφαιθῆς-οὐς-ές μτν. ὁ ἀρτι κτησάμενος ἢ
ἀνακτησάμενος τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν: Νόνν.
Εὐαγγ.Ἰω.9,88 ἀρτίφαιθῆς ἀδόντος ἀνήρ 2) ἐπὶ
τῆς σελήνης, ἢ ἀρτι ἀρφαμένη νὰ λῆμψη: αὐτ.Δ
5,165 μῆνη ἀρτίφαιθῆς σέλας ὑγρὸν ἀποστίλβουσα.

ἀρτίφαιθῆς-οὐς-ές μτν. ὁ ἀρτι φαιθεὶς, νεωστὶ
ἐμφανισθεὶς: Νόνν.Δ 3,14 χελιδῶν ἀρτίφαιθῆς, σὺτ.
12,5 ἀρτίφαιθῆς ἀνέτελλε βοῶν ἐλάττερα σελήνη.

ἀρτίφαιθος-ον μτν. Ἦσ. «ὁ νεωστὶ περνευ-
μένος»: Ὀππ.Ἄλ.4,256 ἀρτίφαιθου παιδὸς νέκυν.
ἀρτίφλεκτος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι ἀναφλε-
χθεὶς: Πρῶδρ.154 D.

ἀρτίφρονος-ον μτν. ὁ ἀρτι φονευθεὶς: Νόνν.
Δ 44,275 Γοργόνος ἀρτίφρόνιο νεόρρυτον αἶμα.

ἀρτίφρος Ἦσ. «ἀρίγανον».

ἀρτίφρονῶ-έω μτν. ἔχω σώας τὰς φρένας:
Κύριλλ.Ἄλ. εἰς Ἀβ.2.

ἀρτίφρων-ονος-ον (ἀρτίφρον, φρήν) ὁ ἔχων σώας
τὰς φρένας, φρόνιμος, συνετός, γνωστικός, μυαλο-
μένος: Ὀδ.Ὀ 261 οὐ τι μάλ' ἀρτίφρων, Εὐρ.Μήδ.
294 ὄστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ, Πλάτ.Πολ.536 B
ἀρτιμειλεις καὶ ἀρτίφρονος, Γλαύτ.ἡ8,8 B σεσαυ-
τὸν ἐπιδεικνύμενος ἄνδρα δίκαιον, ἀρτίφρονα.

ἀρτίφωής-οὐς-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι φωεὶς,
γεννηθεὶς, ἀρτίγέννητος: Ἐπιγρ. ἀρτίφωῆς ἔβανον
|| ἀρτι βλαστήσας, πρόσφατος, νεώπης, φρέσκος:
Διοσκ.3,14 ἢ δὲ πᾶσα ἀρτίφωῆς οὐσα λαχωνέ-
ται ἀφθῆ, Νόνν.Δ 3,416 κύκλος ἰούλων ἀρτίφωῆς
2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀρτιος: Ἰππ.257,36 ἀρτίφωῆς
ἀριθμὸς καὶ τέλειος.

ἀρτίφύτευτος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι φυτευ-
θεὶς: ἀρτίφύτευτος ἀμπελος.

ἀρτίφύτουσ-ον μτν. κ. μον. ὁ ἀρτι φωεὶς, ἀρτι-
φωῆς, 88. ὀροσερός, ἀκρισίας, φρέσκος: Νόνν.Δ
43,86 ἀρτίφύτων ἀπὸ κήλων, Φιλίππ.ἐν ΑΠ 4,2,14
ἔνθεσιν ἀρτ-, ΚΜανασσ.2291 τῆς εὐσπειας τὸ
φυτὸν ἀρτίφυτον ὑπέαρχον.

ἀρτίφωνία (ἠ) μτν. ἀρτία, τελεία φωνή, ἀρτι-
λογία βλλ.: Πολυδ.6,150.

ἀρτίφωρος-ον μτν. ὁ ἔχων ἀρτίαν φωνήν, ὁ
προφέρων φθόγγους καὶ λέξεις ἀρτίως καὶ ὀλο-
κλήρως, μὴ εἰς τὸ ἐπίρρ. ἀρτίφωρῶς βλλ.

ἀρτίφωρῶς ἐπίρρ. μτν. ἀρτιλόγως, δι' ἀρτίας,
τελείας προφάρας: Πολυδ.6,150.

ἀρτίχανῆς-οὐς-ές μον. ὁ ἀρτι χαιίνων, φρεσκο-
στοιμμένος: Ζώναρ.ἐν ΑΠ 6,22,1 ἀρτίχανῆ ῥοῖαν.

ἀρτίχάρακτος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρτι χαρα-
χθεὶς: Ἀρχιμήλ.ἐν Ἀθην.5,209 D ἀρτίχάρακτον
γράμμα, - ἀρτίχάρακτα νομισματὰ 2) ἐπὶ τῆς
γῆς, ἢ ἀρτι γεωργηθεῖσα: Νόνν.Δ 2,65 ἀρτίτραῦς
ραῖων ἀρτίχάρακτον ὀπισθοβόλῳ χθόνα παλμῶ 3)
προσφάτως τραυματισθεὶς, πληγυθεὶς: αὐτ.Δ
25,498 καὶ τύλον ἀρτίχάρακτον ἐπι σπειρόντα
κοιλίη 4) νεώτ. ἐπὶ νεύκου, οὐ ἀρτίως ἐχαροχθη,
ἐσχίσθη ὁ φλοιὸς πρὸς συλλογῆν τῆς ρητινώδους
ἐκρίσεως 5) μτφ. ἐπὶ τοῦ σκότους, σχιζομένου
ὑπὸ φωτὸς λυχνίας: αὐτ.Δ 27,5 καὶ φωνὰς ἀρτι-
χάρακτος ἐλάττω κῶνος ὀμιχλῆς σχιζόμενος
φάεσσι || δμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ἄ-
ρτισμασμένων σταφυλῶν: αὐτ.Δ 12,311 ἄλλου δ' ἀρ-
τιχάρακτος ἐπέτρεχεν ὄμφακι καρπῶ βότρυος
ἀρνεφείοιο μέλας αὐτόσυστος ἀήρ.

ἀρτίχειλῆς ἢ ἀρτίχειλῆς Ἦσ. «ὕπερῶν τοῖς
χειλασιν, ὀπόμακρος».

ἀρτίχειρ-χειρος (ῥ, ἠ) ὁ ἔχων ἀρτίαν, ἰσχυρὰς
ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, ὁ μεταχειρίζομενος αὐτάς

ώς ο ἀμφιδέξιος : Πλάτ.Νόμ.7,795 D ὅπως ἀρτί-
ποδες καὶ ἀρτίχειρες πάντας καὶ πάσαι γίνονται.
άρτιχιονάρι [τό] ὄσμ. τὸ πτηνὸν ἀτταγὰς βλ.λ.,
ἀ. ταχινάρι : Βλ. Συμμ.424.

άρτιχίους (-οος)-ου-ου μτγν. κ. μον. ἀρτίχί-
εἰος Φρύν.ΒΑ 20,10 «ὁ ἀρτί τὸν χυθὸν ἀνείλες καὶ
γενεῖσκατον» : Φιλῶστρ.Νεώτ.Εἰκ.6 ἀρτί- τουλὰς,
Ἐπιγράμμ.Ἐλλ.201,6 ἄρνος.. ἀρτίχουν γονέων
ἐλιπίδα γηραλέων // ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἀρτί χυθά-
ζων : Ζωναρ. ἐν ΑΓ1,6,22 ἀρτίχανή ροίαν τε καὶ
ἀρτίχουν τὸδε μύλον.

ἀρτίχόρευτος-ον μτγν. ὁ προσφάτως πανη-
γυρισθεὶς ἐν χοροῖς : Νόνν.Εὐαγγ.ἰω.7,37 ἀρτίχό-
ρευτος ἄορτῆ // ἐπὶ νυμφίου, ὁ οὐ αἱ γάμοι
πρὸ ὀλίγου ἐτελέσθησαν : αὐτ.Δ 7,46 ἀρτίχόρευ-
τος νυμφίος.

ἀρτίχριστος-ον ὁ ἀρτί χρισθεὶς, ἐπὶ φαρμά-
κου : Σοφ.Τρ.687 τὸ φάρμακον.. σφάζειν ἐμέ,
ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι σου.

ἀρτίχυτος-ον μτγν. ὁ ἀρτί, νεωστὶ χυθεὶς,
ἐκχυθεὶς : Νόνν.Δ 39,226 ἀρτί- σίμα, *Οπν.Ἀλ.2,617
ἀρτί- φόνος 2) ἐνεργ. ὁ ἀρτί ἀρχίσκος νὰ ἐκχύνη
τι, οἷον ἐπὶ μαστοῦ τὸ γάλα : Νόνν.Δ 13,431 νή-
πιον ἀρτίχυτῶ μεμλημένον μαζῶ.

ἀρτίχῶ-ω μον. κ. νεώτ ποιδ τι ἀρτίον, ἀκέρσιον,
τέλειον, συμπληρῶ, τελειῶ : Εὐστ.Ποημ.153,74 ἄλλα
τούτους μὲν παρακατατίθειαι τῶ θεῷ.. ἀρτίχῶσαι
κατὰ τὴν αὐτοῦ σοφίαν, - δὲν θά παραίτη-
θῆ πρὶν νὰ ἀρτίωσῃ τὸ ζῆλαιθευτικὸν του ἔργον.

ἀρτίχυνμος-αν μτγν. ὁ ὄνομαζόμενος ἀρτίος,
ὡς ἐπιθ. τῶν ἀρτίων ἀρτίχυν : Νικόμ.Γερ. Αῤιθμ.1,8.

ἀρτίχυνμῶ-έω μτγν. εἰσαι ἀρτίχυνμος, ἀρτίος,
ἐπὶ ἀρτίων : Ἰάμβλ.Νικ. Αῤιθμ.22 P.

ἀρτίχυνος ὄσμ. ἀρτίω βλ.λ.

ἀρτίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. προσφάτως, πρὸ ὀλίγου,
νεωστὶ, ὡς τὸ ἀρτί : Ἐπιγ 251' συγν.Π.Σοφ. μετ' ἐνεστ.
ἐπὶ τοῦ παρόντος : Σοφ.Α1,678 ἐπίσταμαι γὰρ ἀρ-
τίως μαθῶν μετὰ παρακ. : αὐτ.ΟΚ 892 πένητονθα
δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως // ἐπὶ τοῦ παρελ-
θόντος κ. τετελεσμένου μετὰ παρακ. : αὐτ.Τρ.664
πάνθ' ὄσ' ἀρτίως ἔδρων μετ' ὄσρ. : αὐτ.ΟΤ 243
ὡς τὸ πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνον ἀρτίως
ἡμοί, - ἀρτίως συνεβλήθημεν // μετ' ἐπιθ. :
αὐτ.Α1,898 ἀρτίως νεοσφαιγέ. 2) τελείως, πλή-
ρως, ἐντελῶς : Πολύαιν.3,11,13 ἀρτίως καθηλῶσαι
τί τιν, - ἀρτίως διαπεπλησασμένον, - βιβλιο-
θήκη ἀρτίως συμπληρωμένη, - στρατὸς ἀρτίως
ἐξηλιτισμένος, - ὁ ἀρτίως μορφωθείς πρβλ. ἀρτίος.

ἀρτίωςτε-ως [ή] μον. κ. νεώτ. παρασκευή, κα-
τάρτις, συμπλήρωσις : Νικήτ.Χων.3,2,52 Α αἱ δὲ
| τήρησις | νεωστὶ πηγνύνται καὶ πρὸς τὸν πλοῦν
ἀρτίωσιν δέχονται.

ἀρτίωςτῆ Ἡσ. «βραχυτάτω χρόνῳ συντετελεσμένα».
ἀρτίωσιμηχανία [ή] νεώτ. βιομηχανία παρα-
σκευῆς ἄρτου, ἀρτοποιίας.

ἀρτίωσιμηχανικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετιζόμενος
πρὸς τὴν ἀρτίωσιμηχανίαν βλ.λ.

ἀρτίωσιμηχανικός [ό] νεώτ. ἰδιοκτήτης ἐργοστα-
σίου παρασκευῆς ἄρτου.

ἀρτίωσις [ή] μτγν. διανομή, μοίρασμα ἄρτου :
Βανδ.)13.

ἀρτίωσιμα-ατος [τό] μτγν. δείγμα ἄρτου ἢ σί-
του ἐν ἄρτῳ ἐξ αὐτοῦ ποιηθέντι : Πολύμ.9,34.

ἀρτίωσιενδρον [τό] νεώτ. βοταν. τὸ δένδρον ἀρ-
τόκαρπος ὁ ἐντετημένως καλλιεργούμενον ἐν
| ἰθάκῃ κ. ἀλλάχου διὰ τοῦ μεγάλουος, ἐδωδίουμος
καὶ λίαν θρεπτικῶς καρποῦς του, χρησιμοποιου-
μένουσ ὑπὸ τῶν Ἰθαγενῶν ἀντὶ ἄρτου.

ἀρτίωσις νεώτ., ὄσμ. ἀρτίωσις ἢ ἀρτίωσις,
ἢ διανομὴ ἄρτων 2) εἶδ. κ. ὄσμ. ἢ εἰς τοὺς
ἐκκλησιαστούμενους διανομὴ ἄρτων ἀπὸ τῶν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν ὑπὸ πιστοῦ πνοῦς προσφερόμενων καθ'

ἑορτὴν ἢ μνημόσυνον καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως εὐλο-
γηθέντων : 3) ἢ προμήθεια ἄρτου : ἀνέλαβε τὴν
ἀρτίωσιαν τοῦ στρατοῦ.

ἀρτίωσις [ή] ὄσμ. ἀρτίωσις βλ.λ.21.

ἀρτίωσις [ό] μον. κ. νεώτ. ὁ δίδων, παρέχων
ἄρτον : Τζέτζ.Λυκόφρ.435' // νεώτ. προμηθευτὴς
ἄρτου : ἀρτίωσις τοῦ στρατεῦματος.

ἀρτίωσις-έω μον. κ. νεώτ. δίδω, διανέμω ἄρ-
του ἢ ἐφοδιάζω τινὰ δι' ἄρτων : κατὰ τὸν ἀπο-
κλεισμὸν τὸ κράτος ἱρτίωδοται τοὺς πολίτας,
- ἀρτίωδοται τὸν ἀγγλικὸν στόλον.

ἀρτίωσις [ό] σχόλ. ὁ ἄρτον ζητῶν, ἐπαίτης,
φωμοζήτης : Σχόλ.Λυκόφρ.775.

ἀρτίωσις [ή] σχόλ. κ. νεώτ. δαχεῖον ἢ σάκ-
κος πρὸς φύλαξιν ἄρτου : Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.763'
// Πάπ. ἀποθήκη ἄρτου, ἀρτοποιική.

ἀρτίωσις [ό] Πάπ. κάρηλος, πωλητὴς ἄρ-
του, ἀρτοποιῶς.

ἀρτίωσις [ό] νεώτ. βοταν. κ. -πῶδη [τά] κ.
-πόμορφα [τά] φυτὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν δι-
κοτυληδόνων τῆς τάξεως τῶν εὐρτικῶδων ἢ κνι-
δωδῶν, διακρινόμενων ἐκ τοῦ γαλακτώδους χυμοῦ
αὐτῶν, ὅστις ἐν τινι τῶν εἰδῶν εἶναι δηλητηριώδης.

ἀρτίωσις [ό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
οἰκογεν. τῶν ἀρτίωσιδῶν Ἰθαγενὲς τῆς Ἀσίας
καὶ τῆς Ἰνδίας, περιλαμβανόν δένδρα ἀειβάλη,
καλλιεργούμενα διὰ τοὺς ἐδωδίουμος καὶ ἐκτάκτως
μεγάλουος καρποῦς τῶν καὶ τὸ ἐκλεκτὸν ξύλον ταν.

ἀρτίωσις [ή] ἐκκλ., νεώτ. κ. ὄσμ. ἐκκλησια-
στικὴ τελετὴ, καθ' ἣν εὐλογοῦνται ὑπὸ τοῦ ἱερέως
πέντε ἄρτοι μετ' οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ κατόπιν κλώ-
μενοι διανέμονται εἰς τοὺς πιστοὺς μετὰ τὴν ἀπό-
λυσιν : Πεντηκοστάριον δεῖ νῦνσκαιν ὄτι ἀπὸ τῆς
Κυριακῆς τοῦ Ὁμαῶ.. οὐ γίνεται ἀρτίωσις,
- ἀσπερίως μετ' ἀρτίωσις πρβλ. τὸ κατὰ πα-
ρευμολογίαν ἀρτίωσις.

ἀρτίωσις-ατος [τό] μον. κ. νεώτ. κλάσμα,
τεμάχιον ἄρτου : Τζέτζ. Ἰστ.8,49.

ἀρτίωσις [ό] Πάπ. ὁ ἀρτοποιός βλ.λ.

ἀρτίωσις [ό] Πάπ. ὁ ἀρτοποιός βλ.λ.

ἀρτίωσις [τό] μτγν. κ. μον. ἀρτοποιεῖον :
Διοσκ.2,38 σίληψις τῆς ἐν ἀρτίωσις εὐρίσκα-
μένης, Γεωπ.1,62.

ἀρτίωσις [ή] Πάπ. ἀρτοποιία.

ἀρτίωσις-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς ἀρτο-
ποιεῖον ἢ ἀρτοποιίαν // ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐν ἀρτοποι-
εῖῳ παρασκευαζόμενος : ΠΔ Παραλ.2,16,3 ἄρτον
ἕνα ἀρτίωσις 2) τὸ Ἀρτίωσις τίτλος
βιβλίου Χρυσ.Τυαν.π. Ἀθην.14,647 C.

ἀρτίωσις [τό] μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἀρτίωσιν ἀρ-
τοκοπέων, ἀρτοποιεῖον : Χαρίσ.553 K.

ἀρτίωσις [ή] Πάπ. θηλ. τοῦ ἀρτίωσις βλ.λ.

ἀρτίωσις [ό,ή] ἀρτοποιός : Ἦρ.9,82 τοὺς τε
ἀρτίωσις καὶ τοὺς ὀφιοποιούς Ξεν.Ἐλλ.7,1,38 ὡς
βασιλεὺς ἀρτίωσις καὶ ὀφιοποιός καὶ οἰνο-
χόος. : ἔχοι Φρύν.6,222 ἀρτίωσις, ἀδόκιμον
χρὶ δὲ ἀρτίωσις ἢ ἀρτίωσις λέγειν.

ἀρτίωσις-ή-άν νεώτ. ὁ χρήσιμος ἢ κα-
τάλληλος πρὸς κοπήν τοῦ ἄρτου : ἀρτίωσις
μηχανή, - ἄρτ- μόχαιρα.

ἀρτίωσις-έω εἶμαι ἀρτίωσις, ἀρτοποιός :
Φρύν.Κωμ.27 [δ. γρ. ἀρτίωσις].

ἀρτίωσις-ατος [τό] μτγν. κ. νεώτ. ἄρτος μεμ-
νόμενος μετὰ κράτος, εἶδος πλακοῦντος : Πέρσ.6,50.

ἀρτίωσις [τό] μτγν. εἶδος πλακοῦντος, ἄρ-
τος ἡρωματισμένος Ἀθην.3,113 D «εἰς δὲ τὸ κα-
λούμενον ἀρτίωσις ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλί-
γον καὶ πέπερι γάλα τε καὶ ἐλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ» :
Κικ.Οικ.9,20,2' πρβλ. λάγανον [τό] κ. ὄσμ. λαγάνη [ή].

ἀρτίωσις πῆρα πῆρα πτωχῶν μετὰ
ἄρτου καὶ λαγύμων : Γιορ.εν ΑΠ11,38 πτωχῶν χα-
ρίεσσα πανοσιλῆ ἀρτίωσις αὐτῆ.

άρτολάτραι [ο] νεώτ. οἱ λατρεύοντες τοὺς ἄρτους, ὀνομασία διδομένη εἰς τοὺς καθολικοὺς ὡς πιστεύοντες εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς ἄζυμοις.

ἀρτόμαλι-ιτος [τό] μγν. ἐπιπλαστρον ἐξ ἄρτου καὶ μέλιτος : Γαλ.10,692, Λέων Φιλός. [ατρ.5,23,187,1 : ἔξωθεν δὲ καταπλασθέν τὸ ἀρτόμαλι μετὰ τῶν τριτωνικῶν.

ἀρτοῖναξ-ακος [ί] νεώτ. Πάπ. πινάκιον τοῦ ἄρτου. **ἀρτοπλασία** [ή] νεώτ. κ. δημ. ἡ πλάσις ἄρτων 2) δημ. κατὰ παρετυμολογίαν ἡ ἀρτοπλασία βλ.λ. : Λασκαρ.Ληξ.78 γιά μία ἀλαβικώτατη κυρία | ὅπου αἶριον θά κάμη ἀρτοπλασία.

ἀρτοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς πλάσιν, κατασκευὴν τοῦ ἄρτου.

ἀρτοποιεῖον [τό] μγν. κ. νεώτ. μέρος ἐνθα κατασκευάζεται ἄρτος, ἐργαστήριον ἀρτοποιοῦ, φωμιάκιον, φούρνος : Ἐφρ.Σ.ἄρ.1,221' || νεώτ. κ. ἐργοστάσιον ἀρτοποιίας.

ἀρτοποιήσιμος-ον νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἀρτοποιήσιν ἢ ὁ δεκτικὸς ἀρτοποιήσεως βλ.λ. : ἄλευρα μὴ ἀρτοποιήσιμα.

ἀρτοποιήσις-εως [ή] νεώτ. ἡ εἰς ἄρτον μεταβολή τῶν ἀλεύρων, ἡ κατασκευὴ ἄρτου.

ἀρτοποιητικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ τῆ ἀρτοποιαί ἀνήκων : Σχόλ.Εὔρ. Εκ.362 ἀνάγκην σιτοποιῶν ἤτοι ἀρτοποιητικῶν, - ἀρτοποιητικὰ μηχανήματα, - ἄρτ- ἐγκαταστάσεις' || ἀρτοποιητικὴ [ή] ἡ ἀρτοποιία : Ἰω.Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ματθ.52,2,334 ἀν γὰρ μὴ ἐχη [ή γεωργική].. καὶ τὴν ἀρτοποιητικῶν.

ἀρτοποιία [ή] κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ ἄρτου, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτοποιοῦ : Ξεν. Ἀπομν.2,7 ἀπὸ δὲ ἀρτοποιίας Κύριδος τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει, Πολυδ.7,21 ἐν δὲ Ἀριστοφάνους ἥρωσιν ἀρτοποιαί, - ἀρτοστάσιον - βιομηχανία ἀρτοποιίας.

ἀρτοποιικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ τῆ ἀρτοποιαί ἀνήκων, ἀρτοποιητικός : Πολυδ.10,111' 2) -κόν τίτλος βιβλίου Χρυσόπν. τοῦ Ξυαν. : Ἀθην.3,113 Α.

ἀρτοποιός [ός] κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἄρτον, φωμιάς, φούρναρης : Ξεν.ΚΠ.5,5,39 ὁ δ' ὄφποιον ἀνάθω, ὁ δ' ἄρτοποιόν, Πλουτ. Ἀλέξ.22 τοὺς δοκοῦντας εἶναι δαιτυπότους ὄφποιούς καὶ ἀρτοποιούς, - ἐπαγγέλλεται τὸν ἀρτοποιόν.

ἀρτοποιῶ-έω μγν. κ. νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς ἄρτον : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,61 τὴν πᾶσαν ἥρτοποιου, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.55 ἄλευρα μολάζοντας καὶ ἀρτοποιήσαντας' || ἀμτβ. μεταποιῶ τὰ ἄλευρα ἢ τὴν ζύμην εἰς ἄρτον, πλάθω, φινάω φωμιά : Λόγγ.3,10' || κ. μέσ. : Ἰώσ.Α1 4,4,4 τοὺς πέτριντας τὸν σίτον καὶ ἀρτοποιουμένους' || παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἄρτον : Διοσκ.2,119 κήραος ἀπροφωτῆρα τῶν λοιπῶν σιτηρῶν ἀρτοποιηθείσα, - ἀρτοποιηθέντα ἄλευρα.

ἀρτόπνεος [ός] Ἐπιγρ. ὁ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῶν ἱερῶν ἄρτων τοῦ Ἀπόλλωνος Μαλεδάου.

ἀρτοπόπος [ός] ὁ ἀρτοποιός, Ἦσ. ε ὁ πέσσαν ἐν ἐργαστηρίῳ, ΒΑ 447,25 « ἀρτοπόπον καὶ Ἀττικὸν καὶ Ἴωνες τὸν ἀρτοποιόν, Ὁμ.Μ.113 «ἀρτοπόπος κῆλλιον ἢ ἀρτοποιός ἢ σιτοποιός».

ἀρτοποιῶ-έω μγν. ἀρτοποιῶ, κατασκευάζω ἄρτον : Πολυδ.7,21 « ἀρτοποιῶ, ἀρτοπόποι » Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀρτοκόπους ἐφη τὸ δὲ ῥῆμα τὸ ἀρτοκοπεῖν ἐν Φρυνίχου Μονοτρόφῳ ἀπὶ ἀρτοποπεῖν' : ΒΑ 447,26 ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποπεῖν ἐν Μονοτρόφῳ Φρυνίχου, Φρον.Κωμ.27.

ἀρτοπρατήριον [τό] νεώτ. κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται ἄρτοι, ἀρτοπωλεῖον.

ἀρτοπράτης [ός] μγν. κ. Πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀρτοπώλης βλ.λ. : Ἰεροκλ. Ἀστ.225.

ἀρτοπτεῖον [τό] μγν. τὸ ἐργαστήριον ἢ τὸ σκευὸν ἐνθα φένηται ὁ ἄρτος : Πολυδ.10,112 ἀρτοπτεῖον τὸ ἐργαστήριον τινῶν ὀνομαζάντων.

ἀρτοπτης [ός] μγν. ἀρτοποιός, Ἦσ. « πάσανος, ἀρτοπώλης ἢ ἀρτοπτής » 2) σκευὸς πρὸς ὀπησίαν, φήσιμο ἄρτων : Πολυδ.10,112, Πλιν.Φ1 18,107.

ἀρτοπτικός ἢ ἀρτοπτικόςος ἄρτος μγν. ὁ ἐν τηγνῶν ὀπητήσιμος : Ἀθην.3,113 Α « ὁ ἀρτοπτικόςος ἄρτος καλοῦμενος κλιθανικίου καὶ φουρνικίου διαφέρει », Πλιν.Φ1 18,105.

ἀρτοπωλεῖον [τό] μγν., μον. κ. νεώτ. τὸ μέρος, τὸ κατάστημα ἐνθα πωλεῖται ὁ ἄρτος, ἀρτοπρατήριον : Πολυδ.7,21' Σοῦβ. « ἀρτοπωλεῖον, τὸ μαγειρεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται' ἀρτοπώλιον δὲ ὁ τόπος ἐνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται ».

ἀρτοπωλής [ός] μγν. κ. νεώτ. ὁ πωλὼν ἄρτον : Πολυδ.7,21, - ἐπαγγέλλεται τὸν ἀρτοπωλήν.

ἀρτοπωλία [ή] ἡ πώλησις ἄρτων : Ἀρχηγ.Κωμ.π. Πολυδ.7,16, Φρον.ΒΑ20,19 ἀρτοπωλία ἡ πράξις αὐτή.

ἀρτοπωλικόν [τό] Ἐπιγρ. φούρος ἐπὶ τῶν ἀρτοπωλῶν 2) τὸ μέρος ἐνθα τὰ ἀρτοπωλεῖα : Ἐπιγρ. εἰς τὸ ἀρτοπωλικόν.

ἀρτοπώλιον [τό] ἀρτοπωλεῖον βλ.λ. : Ξενοφ.305 « ἀρτοπώλιον ὁ τόπος, ἐνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται' ἀρτοπωλεῖον δὲ τὸ μαγειρεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται' μικρὸν δὲ ἴσθηθγον » : Ἀριστφ.Βάτρ.112 ἤκω Θεσπρωίους ἀρτοπώλιον λιπῶν.

ἀρτοπώλιος-ιδος [ή] κ. νεώτ. κ. -ώλης ἡ πωλήτρια ἄρτου, ὄθ. συνεκδ. ἡ ἀγοραία γυνή : Ἀριστφ. Βάτρ.858 λαιδορρεῖσθαι δ' οὐ πρόπει ἀνδρας ποιητάς ὡπερ ἀρτοπώλιδας, Ἀκίφρ.3,60,1 περὶ τὸ Κράνειον εἰλαόμενος καὶ οὐ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλιας... ἔθος ἀναστρέφειν' || ὡς ἐπιθ. : Πολυδ.9,108 τηλαῖ ὁμοίαι τῶ ἀρτοπώλια.

ἀρτοπωλῶ-έω μγν. πωλῶ ἄρτον : Πολυδ.7,21.

ἀρτοπρῆξις [τό] νεώτ. βοταν. ἄθροισμα μονοκοτυληδῶνων φυτῶν, ὧν οἱ σαρκώδεις ρίζαι χρησιμοποιοῦνται ἐνισχυθῶς τροφῆ τῶν ἀνθρώπων.

ἄρτος [ός] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐν εἰθ. σημ. φάραμα ἰδίως ἐξ ἀλεύρου σίτου ἢ ἡ κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου | εἰς ζύμωσιν ὑποβαλλόμενον, πλαπτόμενον συνήθ. εἰς σχῆμα δισκοειδὲς ἢ στεφανοειδὲς ἢ ἐπίμηκες καὶ οὐτως ἐν κλιθῶν ἀπαξ ἐφόμενον, ἀποτελοῦν κυριωτάτην τροφήν τῶν ἀνθρώπων, δημ. φωμί, ε. συνεκδ. καρβέλι βλ.λ. : Ὁδ.Σ 120 ἄρτους ἐκ κανέσιον δύο παραθήκην, αὐτ.Ρ 343 ἄρτον τ' οὐλον ἐλών [ὄλο τὸ καρβέλι], Πλάτ.Πολ.372 Β μάζας [= κριθίνους ἄρτους] γενναίας καὶ ἄρτους.. παραβαλλόμενοι, ΚΑ Ματθ.15,5 ἀπελάθοντο ἄρτους λαθεῖν, -λευκός - μέλας - κριθίνος ἄρτος 2) εἶδ. ἔκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄρτος προθέσεως ἢ ἅγιος ἄρτος ὁ διὰ τὴν προσκομιδὴν καὶ τὴν θεῖαν εὐχαριστίαν καὶ ὡς ἀντίδωρον βλ.λ. χρησιμοποιοῦμενος ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ὀρθοδόξοις ναοῖς κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ δὲ εὐχῆς τοῦ ἱερέως ἡγιασμένος | πρὸ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ λεγ. προσφορά, πρόσφορο | ὁ τραγ. σὰν ἀρνηθεῖ καὶ σὺ, παπῆ, τὸν ἄρτο καὶ τὴ λειτουργίαν' || ὁμ. εἶδ. ἔκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄρτος συνήθ. εἰς πλθ. ὁ καθ' ἑορτήν ἢ μνημόδεον ἀναθηματικῶς προσφερόμενον ὑπὸ ὀρθοδόξων πιστῶν πέπτε ἄρτοι, ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐδολογούμενοι καὶ κατ' ἀρτοκλασίαν εἰς μικρὰ τεμχῶς μετὰ τοῦ ἐκκλησιασματοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερέως διανεμόμενοι 3) εἶδ. μον. ἄρτος μεταξωτός ὁ ἐξ ἀλεύρου κοσμητικῶς διὰ λεπτοῦ μεταξωτοῦ κοσκίνου [σίτας] κατασκευαζόμενος, ὁ ὄλας λευκός, δημ. ξεσηπιεμένο φωμί' || νεώτ. ἄρτος ἐκζυμος ἢ ζυμῆτις ὁ μετὰ ζύμης μὴ προζύμης | παρασκευαζόμενος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἀζυμον βλ.λ.21' || νεώτ. ἄρτον διπυρίτης ἢ διπυρος ὁ δις ἐθήμενος, παζμάδι, γαλέτα 4) γεν. ἢ πρὸς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου διασκευαζομένη καὶ ἐφήμενη ζύμη, ἀσχετῶς τρόπον παρασκευῆς καὶ σχήματος : Ἦρ.8,137 ὄκως ὀπητῶ ὁ ἄρτος, Βατραχου.35 ἄρτος τρικοπάνιστος, - ὁ ρωμαϊκός

δχλος ἐξήτει παρά τῶν ἀρχόντων ἄρτον καὶ θεά-
μασι (rabeim et cibeasens). - ὑπερήμυσις - διατί-
μησις τοῦ ἄρτου' 5) συνεκδ. ἢ πρὸς συντήρησιν
τοῦ ἀνθρώπου ἀναγκαίουσα τροφή, τὰ διὰ τὰς
βιοτικάς ἀνάγκας ἀπαιτούμενα μέσα : 'Αρχλ.2,6
δοῦλιον ἄρτον ἐδων, ΠΔ Γεν.3,19 ἐν ἰδρωτί τοῦ
προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ΚΔ Ματθ.
6,11 τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σή-
μερον, - μοιθεῖ διὰ τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του·
δ) Σουῖδ. φωμός, βλωμός, χαφιά, μουκιά : 'Αλεξ.
'Αφρ.Προβλ. πάσχουσι δὲ αὐτὰ καὶ ἀθρόως
μέγιστον ἄρτον καταπιόντες' 7) 'Ἐσ. « ἄρτοι
πίνοες, οὕτως πλακοῦντες » 8) 'Ἐσ. « ἄρτος· βό-
λος τις καὶ ὁ Ἀθηναίων ξένος ».

άρτοσμία |ἡ| κ. νεώτ. τὸ τρώγειν μόνον ἄρ-
τον, ἢ διὰ μόνου ἄρτου σίσις : 'Ἰηπ.Γυν.1,66.

άρτοσπιθῶ-έω τρώγω σίπνον ἄρτον, ἀντιθ. ἀλφι-
τοσπιθῶ : Ξεν.ΚΠ 6,2,38 καὶ ὄστις ἄρτοσπιτεῖ,
ἔδωκε δαδευμένον τὸν ἄρτον' 2) τρέφομαι μόν-
ον με ἄρτον, τρώγω ξερὸ φωμί, ἀντιθ. ὄφοφαγῶ :
'Ἰηπ.Δι.3,68, Πλάτ.Κωμ.172.

άρτοσπογγίτης |ὁ| Λεξ. Στεφ. « κλύσταί, ἄρτο-
σπγγίται », Δουκῆκ.

άρτοσπῆσιον-ήθι Πάπ. ἀμοιβή διὰ τὴν στά-
θμισιν ποσότητος ἄρτων.

άρτοστροφῶ-έω στρέφω, γυρίζω τὸν ἄρτον
ἴνα φηθῆ : Πολυδ.7,22 καὶ ἄρτοστροφεῖν δὲ Ἀρι-
στοφάνης λέγει, 'Αριστοφ.ἀπ.748.

άρτοστροφία |ἡ| μτγ. κ. νεώτ. τὸ τρέφειν ἢ τρέ-
φεσθαι δι' ἄρτου, ἢ ἄρτοσμία βλ.λ. : 'Ἰω.Χρυσ.
'Ομ.140,5,884 τὴν ἀρχοχὸν ἄρτοστροφίαν.

άρτοστροφῶ-έω ἀρχ. Λεξ. τρέφω ἢ τρέφομαι
με ἄρτον.

άρτοστροφῶ-άω μσν. τρυφῶ, εὐχοῦμαι με
ἄρτον : Θεοδ.Βαλασ.23,3.

άρτοσυριανός τόπος μσν. κ. ἄρτοσυριανός οἶκος
τόπος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνθα ἐπωλεῖτο ἄρτος
καὶ τυρός : ΨΚωδιν.29,2.

άρτοσυρίται |οἱ| μτγ. ἐκκλ. αἰρετικοί, μετα-
χειριζόμενοι ἄρτον καὶ τυρὸν ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ :
'Επιφάν.Αἰρ.49.

άρτοσύρις |ὁ| Πάπ. ἄρτος κ. τυρός, τὸ φωμοτύρι.

άρτοσυρός-όν μσν. ὁ ἄρτοποιός : Τζέτζ. 'Ἰστ.5,535.

άρτοφαγία |ἡ| νεώτ. τὸ τρώγειν κατ' ἐξοχῆν
ἄρτον, ἄρτοσμία.

άρτοφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ δι' ἄρτου μόνον ἢ
κυρίως τρεφόμενος : 'Αθῆν.10,418 Β Αλυπτίους δ'
'Ἐκαταῖος ἄρτοφάγος φησὶν εἶναι, 'Ἐκατ.ἀπ.323.

άρτοφαγῶ-έω κ. νεώτ. τρώγω ἄρτον ἢ τρέ-
φομαι δι' ἄρτου : 'Ἠρ.2,77 ἄρτοφαγεῦσαι δὲ ἐκ
τῶν ὀλυρέων πεινῶντες ἄρτους' || εἰδ. τρώγω
σίπνον ἄρτον : 'Ἰηπ.Διοῖτ.37.

άρτοφθινηξ-ικός Πάπ. πλακοῦς παρασκευα-
ζόμενος ἐξ ἄρτου καὶ φωνίκων, χουμοδόφωμο.

άρτοφόριον |τὸ| μτγ. κ. νεώτ., δημ. - φῶρι
κάνιστρον, πανέρι, ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ ἄρτος :
Σέξτ.'Ἐμπ.Μαθ.1,234 τὸ αὐτὸ ἄρτοφόριον καὶ πα-
νάριον λέγεται' 2) εἰδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ.
σκευὸς ἐκκλησίας ἐν ᾧ φυλάσσεται καθηγι-
σμένος ἄρτος διὰ τὸς ἐκτάκτους ἀνάγκας τῶν
πιστῶν, ὁσὸν πρὸς κοινωνίαν ἀσθενῶν, καθῶς καὶ
διὰ τὸς προηγουσμένας λειτουργίας : Εὐχολόγ.190
ἀποτίθεισι τοῦτον ἐν τῷ ἄρτοφορίῳ' 3) ἄρτο-
φόρια |τὰ| ἑορτὴ τις : 'Ανέκδ.'ΟΞ.3,277.

άρτοφορίς-ιδος |ἡ| μτγ. ἄρτοφόριον βλ.λ. :
Σέξτ.'Ἐμπ.Μαθ.1,234 |πθ.1.

άρτοφόρον |τὸ| μτγ. σκευὸς δι' οὗ φέρεται
ὁ ἄρτος, ἄρτοφόριον : 'Αθῆν.4,129 Ε καὶ ἀργυροῦν
ἄρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκέων.

άρτοφόρος-ον μτγ. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων
ἄρτον : Πολυδ.6,32 κανοὺν ἄρτοφόρον, Θωμ.Μ.699
πῆρα, δῆρμα τι ἄρτοφόρον, - διμαξα ἄρτοφόρος.

άρτοχάριτες 'Ἐσ. εἶδος πλακοῦντων' 'Ἐσ. ἐγ
λ. χάρις.

ἀρτόχρους (-οος)-ου-ουεν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώ-
μα τοῦ ἄρτου.

ἀρτσίθεοριον |τὸ| μσν. κ. νεώτ. |λ. ἄρμεν. |δημ.
ἀρτσίθεορται ἢ πρὸ τῶν Ἀπόκρεω ἐβδομάς
καθ' ἣν οἱ Ἀρμένιοι νηστεύουσι, κατ' ἀντίθε-
σιν πρὸς τοὺς ἄλλους ὀρθοδόξους, ὄστινες κατα-
λύουσιν ἀδιακρίτως καὶ τὴν Τετάρτην καὶ τὴν Πα-
ρασκευὴν : Δουκῆκ. ἐν λ. : παροιμ. ἀρτσίθεορ-
ται τὸ λέγαν, λάχανα μαγειρεύαν (ἐπὶ τῶν ἀπο-
κρυπτόντων τὴν ἐνδείαν αὐτῶν καὶ προσποιουμέ-
νων ὅτι εὐχοῦνται) |' || φρ. τὸ πῆρε ἀρτσίθεορ-
ται ἐπὶ τῶν μὴ νηστευόντων καὶ ἀκολάστως δια-
θιούντων' ὅθεν γεν. ἀτάκτως, σπατάλως, ἀναρχι-
κῶς : τὰ ἕκαθεν τὸ πῆραν ἀρτσίθεορται.

ἀρτσίθεορται |βλ. | δημ. κ. ἄρτσιμυροῦται τὸ
ἀρτσίθεορται |βλ. |.

ἀρτύλις δημ. ἀρτύω βλ.λ.

ἀρτύλια |ἡ| 'Ἐσ. « διαθήκη ».

ἀρτύλλαν 'Ἐσ. « λόχηνη, ἀγκύληνη ».

ἀρτύμα-ατος |τὸ| κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶσα οὐσία
δι' ἣς τὰ φαγητὰ γίνονται νοσημώτερα, καρύ-
κειμα, ἄδυσμα : Σοφ.ἀπ.675 βοράς ἀρτύματα,
Βατραχού.41 κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύματα, παν-
τοδοπισί, 'Ανάξην.π.5 τὰ παλαιὰ καὶ θρυλαί-
μενα ἀρτύματα .. οἷον λέγω κύνιον, ξέρος, σι-
φιον, τυρὸν' 2) δημ. ἢ μὴ νηστήσιμος τροφή,
ἄ. ἄρτυμῆ βλ.λ. 3) μτφ. πᾶν τὸ παρέχον ἀνα-
κούφισιν, τὸ προξέοντων εὐχαριστίαν : Πλαύτ.
'Ἠθ.9 C ἢ ἀνάσαισις τῶν πόνων ἀρτύμα ἔστι'
|| ὁμ. μτφ. πᾶν τὸ προστιθέμενον εἰς τὸν λόγον
ἐκτός του κυρίου θέματος πρὸς στολισμὸν, διέ-
γερον ἐνδιαφέροντος καὶ κομψότεραν αὐτοῦ ἐμ-
φάνισιν : Εὐστ.'Ἰλ.386,46 ἀρτύμα ποιήσεως ὀμηρι-
κῆς καὶ τὰ τῶν μονομαχίων ἐπεισόδια' 4) 'Ἐσ.
« ἄρτυμα' διαθήκη, δίκη ».

ἀρτυμάς |ὁ| Πάπ. ὁ ἀρτυματᾶς βλ.λ.

ἀρτυματᾶς-ατος |ὁ| κ. ἀρτυμάς Πάπ. ὁ ἔμπο-
ρος ἀρτυμάτων, καρυκευμάτων βλ.λ.

ἀρτυματικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων
ὡς ἄρτυμα, ὁ ὡς ἄρτυμα πρόσφορος : Σουῖδ.
« ἀνηθον, εἶδος βότάνης ἀρτυματικῆς ».

ἀρτυματιον |τὸ| Πάπ. ὑπόκορ. τοῦ ἄρτυμα μι-
κρὸν ἄρτυμα.

ἀρτυματοποιία |ἡ| Πάπ. κατασκευὴ ἀρτυμάτων.

ἀρτυματοπέλης-ου |ὁ| Πάπ. πωλητὴς ἀρτυμάτων.

ἀρτυματώδης-ου-ος μτγ. ὁ εἰς τὸ ἀρτυεῖν
τὰ φαγητὰ πρόσφορος, ὁ ὀμοιάζων πρὸς ἄρτυμα,
νόστιμος : Σωμωρ.1,115, Διοσκ.3,34 εὐστόμαχον καὶ
ἀρτυματώδες.

ἀρτυμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἄρ-
τύω βλ.λ. ὁ περιέχων ἀρτύματα, καρυκεύματα, ἰδίᾳ
ἐπὶ τροφῶν : τὰ χῶ με μσοκοκάρυδο ἀρτυμένα
τὸ φαί' 2) μτφ. ὁ φέρων, ὁ περιέχων διεγερτι-
κόν τι : 'Ερωτόκρ.Ε704 γιὰτ' ἀρτυμένοι με φω-
τιά καὶ με τὴ λάδραν ἦσαν |οἱ ἀναστεναγμοί'|

3) εἰδ. ἐπὶ τροφῶν, αἱ μὴ νηστήσιμοι, αἱ περιέχου-
σαι οὐσίαι μὴ ἐπιτροσιμασμένα κατὰ τὰς νηστείας,
οἷον κρέας, βούτυρον, φά : φαί, μαγειρίμα ἀρτυ-
μένο· κ. ἀπλῶς τὸ οὐδ' ὡς οὐο : εἴφαγε ἀρτυμένο
Μεγάλη Πέμπη' 4) συνεκδ. κ. ἐπὶ προσώπων, ὁ
ἔχων γευθὴ τροφῆς μὴ νηστήσιμος : εἶναι ἀρτυ-
μένη, γιὰτ' μετὰλαβε, πρβλ. κ. ἄρτυμα, ἀρτυμῆ.

ἀρτυμῆ |ἡ| δημ. ἢ μὴ νηστήσιμος τροφή, οἷον τὸ
γάλα, τὸ βούτυρον, ὁ τυρός, τὸ κρέας, τὰ φά κττ. :
παροιμ. πότε ἀγνά πότε τυρὶ, δὲ μάς λείπει ἢ
ἀρτυμῆ.

ἀρτυμιό-ιου |τὸ| δημ. φαγητὸν οὐχὶ νηστήσιμον.

ἀρτύνας |ὁ| τίτλος ἀξιωματικοῦ ἐν Ἀργεὶ καὶ Ἐ-
πιδοῦργ' : Θουκ.5,47 ἐν Ἀργεὶ δὲ ἡ βουλή καὶ οἱ
ὀγδοήκοντα καὶ οἱ ἀρτύναι |χειρ. ἀρτύναι|.

άρτυνος (ὁ) μγν. ὁ ἀρτύνας βλλ.: Πλούτ.'Ηθ. 29) Δ ἐκ δὲ τούτων ἤρουντο βουλευτάς, οὗς ἀρτύνοισ ἐκάλουν, 'Ησ. προβλ. κ.'Ηρωδιαν.1,56.

άρτύνω[σ] ἐπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντί ὀρτώω βλλ., μέλλ. -υνώ, ἰων. -υνέω, ἀόρ. ἄρτυνα, δημ. ἄρτυσα μέσ. -υνάμην, παθ. -ύνθην, δημ. μέσ. κ. παθ. ἀρτύσασθαι κ. μγν. παθ. παρακ. ἀρτύμενος βλλ. παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, κυρ. ἐπὶ πραγμάτων ἀπαιτούμενων ἐπιτηδεύματα ἢ πανουργίαν: 'Οδ. 3469 ὡς δὲ ὅπ' ἀπὸ Τροίην λόγον ἤγομεν ἀρτύναντες, αὐτ. Ω 153 μνηστήρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντες, αὐτ. Α 277 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτύνουσιν **ζεῖδνα** || τακτοποιῶ: 'Ἰλ.Μ 43 οἱ δὲ τε πυργῶδον σφέας αὐτοῦς ἀρτύναντες ἄντιοι ἴστανται' 2) μέσ. σχεδιάζω: 'Ἰλ.Β 55 πυκινὴν ἤρτύνετο βουλήν' 3) συναρμύζω, συνάπτω, συνῶς: 'Οδ. Δ 782 ἤρτύναντο δ' ἐρτυτὰ τροπέοι ἐν δερματινοῖσι, 'Απολλ.Ρ 2,67 οἱ δ' ἐπέοι οὖν ἰμάσι διασταδῶν ἤρτύναντο' 4) νεώτ. κ. δημ. καρυκεύω τὸ φαγητὸν ὅπως τὸ κάμω νόστιμον 5) ἀρταίνω βλλ.: μὲ ἀρτυσε μὲ τὸ ἐστὶ θέλω, -ἀρτύθηκα ἀπὸ χθῆς.

άρτύσις-σας (ἡ) 'Ησ. «σύνταξις» αὐτ. «ἀρτύν φιλιαν καὶ σύμβασιν ἢ κρίσιν».

άρτυσις (ἡ) μγν. κ. νεώτ., δημ. ἀρτυσιά ἢ τέχνη τοῦ καρυκεῖν δι' ἀρτυμάτων τὰ ἐδέσματα, προβλ. **ὀφάρτυσις**: 'Αθῆν.544 Ε' 2) δημ. τὸ περιέχον λιπαρὰς οὐσίας ἐδεσμα, ἢ μὴ νηστήσιμος τροφή, ἄ. ἄρτυμα, ἀρτυμὴ βλλ.: 3) δημ. ὡς οἶσα, ἀρτυσιὰ (ἡ) τὸ ἀρτυματικὸν φυτὸν κείμενον τὸ ἤμερον.

άρτυσιλαος (ὁ) μγν. κ. -λεως ὁ ἐν ταῖς θύσαις δημόσιος ὑπηρέτης ἐν Ἀθήναις: 'Αθῆν.4,173 Α, ἄ. ἀρτυσίτραγος.

άρτυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ παρασκευάζειν, ἀρτύειν, καρυκεῖν τὰ φαγητὰ: Διδ.δ.Σ 2,59 τῆς κατὰ τὰς ἀρτύσεις ποικιλίας ἀνεπινόητοι, Διοσκ.2,169 εἰς τὰς ἀρτύσεις τῶν προσαφημάτων' 2) ἐπὶ μετ' ἄλλων, ἢ κατὰ τὴν χώνευσιν ἀνάμειξις αὐτῶν: Πλούτ.'Ηθ.395,6 ἦν δὲ τις, ὡς **ζοικε**,... ἀρτυσις ὡς ποῦ καὶ νῦν ἀνακεραυνήντας ἀργύρω χρυσῶν... φθορὰν ἀκαλλῆ παρέουσι.

άρτυσίτραγος (ὁ) μγν. ἀρτυσίλαος βλλ.

άρτυσμα (τὸ) δημ. ἀρτυμα βλλ.

ἀρτυτήρ-ηρος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ διατάσσων || ἀρχή, ἀξιωμα ἐν τίσιν ἔλλησιν: Πόλεσιν: 'Επιγρ. ὑπὸ τοῦ καταπαγγυμένου ἀρτυτήρος, προβλ. ἀρτύνας.

ἀρτυτικός-ἡ-ὄν σχόλ. ἀρμύδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀρτεῖν ἐδέσματα, ἀρτυματικός: Σχόλ.'Αριστφ. 'Ἰππ.894 ε ὀλιφιον ρίζα κατὰ τινὰς ἡδύσμοσ ἐν Λιβύῃ γινόμενη ἀρτυτική καὶ θεραπευτική' 2) -ὄν(τὸ) ὡς τὸ ἀρωμα' 3) τὸ ἄρτυμα βλλ.

ἀρτυτός-ἡ-ὄν μγν. κ. νεώτ. κεκαρυκευμένος βλλ.: Στράβ.15,159 δριμύων καὶ ἀρτυτῶν ἀπεχόμενον, Διοσκ.2,147.

ἀρτύω κ. ἀρτύνω βλλ. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀρτύζω, ἀρταίνω, ἀρτέω, μέλλ. ἀρτύσασθαι, ἀόρ. ἄρτυσα, δημ. ἄρτυσα, παρακ. ἤρτυκα, παθ. ἀόρ. ἤρτύθην, δημ. κ. μέσ. ἀρτύθηκα, παρακ. ἤρτυμαι, δημ. μγν. παθ. παρακ. ἀρτύμενος, παρ' 'Ομ. ἐν χρ. μόνον ὁ ἔνεσται. καὶ παρατ., παρ' 'Αττ. κυνήθ, μετὰ τῶν προθέσεων **ἐξ** κ. **κατὰ** παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ἴδιαι ἐπὶ παντὸς πράγματος ἀπαιτούμενος ἐπιτηδεύματα ἢ δεξιότητά τινα' 'Ησ. ε ἀρτύθηγαί, παρασκευασθήναί: 'Ἰλ.Σ 379 τὰ ῥ' ἤρτυε, 'Οδ.771 γάμον ἄμμι πολυμήστη βασιλεία ἀρτύει, 'Ηρ.1,12 ὡς δὲ ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. καρυκεῖω τὸ φαγητὸν ὅπως καταστήσῃ τοῦτο εὐγευστον, ἀρτύνω, ἀρταίνω βλλ.: 'Αριστλ.ΗΝ 1118 ε, 29 ἀρτ-τὰ ὄφα' || κ. παθ.: Φερεικρ. Μεταλλ.1,23 ὄπται κίχλαι γὰρ εἰς ἀνάερασ' ἤρτυμῆται, ἔθολο. 335 ὄφα πονηρὰ πολυτελεῖς ἤρτυμένω, Θεόφρ. 'Οσμ.51 ἤρτυμένος οἶνος ἰὸ εἰς ὄν προσετέθη

ἀρωματώδης τις οὐσία' 3) 'Ησ. ε ἀρτυεν ἀντι τοῦ διέτασσειν, ἐδασφλευνε»: 'Επιγρ.προβλ. ἀρτυτήρ' 4) κληροδοτῶ: 'Επιγρ.' 5) δημ.κ. ἀρταίνω βλλ. μετὰ μέσ. κ. παθ. -ομαι.

ἀρτέ-ἄω κ. νεώτ. μέλλ. -ήσω, ἀόρ. ἤρτησα, παρακ. ἤρτηκα, παθ. ἀόρ. -ήθην, παρακ. ἤρτημαι, ἰων. γ' πληθ. ἀρτέαται κρεμῶ τὸ ἀπὸ τινος μέρους, προβλ. **ἀναρτώ**: 'Ευρ.'Ανδρ.811 μάλισ δὲ νιν θέλουσαν ἀρτέαται δῆρην εἰργουσι φιλῆακας, αὐτ. 'Ἰππ.1222 ἰδῆσιν εἰς τοῖσθασι ἀρτέαται δέμας (κλίνας τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ, Θουκ.2,76 δοκοῦς μεγάλας ἀρτέασαντες ἄλυσσαι μακραῖς σιδηραῖς || μέσ. δάνα περὶ τὸν λαμπόν: 'Ευρ.'Τρω. 1012 βρόχους ἀρτῶμένη, 'Ορφ.'Αργ.1094 ὡκὰ δ' ἄρ' ἀρτέασαντο πολυατρήτοισι κάλυμνον προβλ. κ. 'Ησ. ε ἀρτῶμένη βρόχῳ ἀπαγομένη' || παθ. κρέμμαι ἐκ τινος: 'Ευρ.'Ἰππ.857 ἐκ φίλης χερὸς ἤρτημένη (ὀδελτος), αὐτ.'Ἰππ.779 κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἤρτημένη' 2) κ. νεώτ. -ὡμαι ἐκ τινος ἐξαρτώμαι: 'Ηρ.1,125 **ἐξ** ὄν ἄντι πάντας ἀρτέαται Πέρσαι, Ξεν.'Ελλ.6,28 καὶ τῶν **ἐξ** ὑμῶν ἤρτημένη πόνων, Πλάτ.'Νόμ.1,631 Β ἤρτηται δὲ ἐκ τῶν θεῶν **βάτερα**, 'Αριστλ.'Αριστλ.ΗΜ 1209 α, 22 ἀπὸ ταύτου ἤρτ, - ἢ συμμετοχὴ τοῦ ἤρτηται ἐκ τῶν διαθέσεων τῆς κυβερνήσεως || νεώτ. κ. ἐν νομ. χρ.: σύμβασις ἤρτημένη **ἐξ** αἰρέσεως.

ἀρτέ ἐπιφώνημα κ. ἄρρω βλλ.

άρυαι (τά) 'Ησ. ἐκάρυα.

άρυάκι (τὸ) δημ. τὸ ρυάκιον βλλ.

ἀρυβάλλις-λίδος (ἡ) δ. γρ. ἀρυβαλίς: 'Ησ. ε ἀρυβαλίδα, λήκυθον' Δωριεῖς οἱ δὲ μάρισπον », ἄ. ἀρυβάλλος βλλ.

ἀρυβάλλος (ὁ) δ. γρ. ἀρυβάλος μάρισπος ἢ βαλλάντιον, παραδοσιακούλα: Σχόλ.'Αριστφ.'Ἰππ. 1094 ε κλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἐκόμενον κλειεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρτεῖν καὶ βάλλειν' Εὐστ.'Οδ.1405,2 ε βαλλάντιον συσπαστόν»: Στήσιχ. 11, 'Αντιφ.50,2) Εὐστ.'Οδ.1405,2 ἐποτήριον αὐ πόρω ὄν ἀρυστήκου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον » || στρογγυλὴ ἐλαιοφιάλη, ἐν ἣ ἐπιθετο ἔλαιον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὰς ἐν γυμνασίοις ἢ παλαίστριας ἀποθεραπείτικὰς ἢ προπαρασκευαστικὰς τριφείας: 'Αριστφ.'Ἰππ.1094 εἰτα κατασπένδων κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, 'Αθῆν.11,783 Ε' || Πολυδ.7,166 ε καὶ τὰ τῶν βαλανίων ἀγγεῖα, ἀρυβάλλος, ἀρυβάνια: ἄμφω δ' 'Αριστοφάνης λέγει ».

ἀρυβάσαλον (τὸ) 'Ησ. ἐκοτύλη ».

ἀρυβασίον-ον κ. ἀρυβασίονος βλλ.

ἀρυβανιλίνας (αι) νεώτ. χημ. παράγωγα τῆς ἀνιλίνης, ἐν οἷς ἐν ἡ ἀμφοτέρω τὰ ὑδρογόνα ἔχουσιν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ ἀλκυλίων.

ἀρβίλον (τὸ) νεώτ. χημ. ἢ ρίζα ἤτις παραμένει μετὰ τὴν ἀφαίρεισιν ἐκ τῶν ἀρωματικῶν ὑδρογονανθράκων ἐνὸς ὀθμόμου ὑδρογόνου.

ἀρβίλογος (ὁ) δημ. κ. ἀρβίλογος κ. ἀρέλογος βλλ.

ἀρβόμαι μέσ. τοῦ ἀρβύω βλλ.

ἀρβύραρος-ον μγν. ὁ μὴ ρυπαρός, ὁ καθαρὸς: Κατάλ.Κωδ.'Αστρολ. 1,149,8 ἀρβύραρος γάμος.

ἀρβύς κ. ἀρβύς-ιδ-ύ δημ. ὁ ἀραιὸς βλλ., συγκρ. **ἀρβύτερος**: ἀραιὸς εἶναι τὰ ἀπείρα φέτος.

ἀρυσία (τὰ) 'Επιγρ. τὰ κατάλοιπα τῶν ἀρυσανῶν, ἀπόμυα.

ἀρυσία (ἡ) μγν. τὸ ποτήριον: Τίμων 4.

ἀρυσίος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἀρυστήρ βλλ.

ἀρυσίονος ὀνόμα. ὁ ἀρυσίονος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀντλήθῃ: Σχόλ.'Νίκ.'Αλεξ.584 ε ἀρυσίονος δ' ἀντι τοῦ πολὺ καὶ θαυφίλης, ἀφύσιμον καὶ ἀρυσίονος ».

ἀρυσίον-ον κ. ἀρρυσίον βλλ.

ἀρυσίπτελας (ὁ) δημ. τὸ ἀρυσίπτελας βλλ., τὸ ἀνεπιπύρωμα.

ἀρυσίς-εως (ἡ) μον. ἢ ἀντλήσις, τὸ ἀρύεσθαι,

πορίζεσθαι, κερδαίνειν : Καϊσ. Δαπόν. ἐν Σάθ. 3,75 ἐκ τῆς ἐν πίστει ἀρυσίας τῶν οὐρανόθεν.

ἀρυσμίνη (ἡ) ἰων. 'Ἡσ. « ἀκοσμία, ἀρρυθμία ».

ἀρυσμος (ὁ) ὁ ἀρρυθμος, ὁ ἀσχήμων : Εἰμ. 151,1. ἀρυσμῶ-έω 'Ἡσ. « ἀρρυθμῶς ἀσχημονεῖ, ἀκόσμηται ».

ἀρυσσοί (ὁ) ἰων. ἁλύωνος κάλαθος : Ἡρώδοτος, 2,13 Θεόγνωστ. Καν. 73 « ἀρυσσοί ἀγγεῖον πλεκτόν σπυριδιώδες » || ὡς ἐπιθ. ἀρρυσώτος, μὴ ἐρρυτιζωμένος, λείος : Ἀέτ. 3,126.

ἀρυσσομαί ἰων. ἀρυσσοί βλ. λ., ἀντλγ. : Ἡρ. 6,119 καὶ γὰρ ἀρφαλλον καὶ ἄλας καὶ ἔλαιον ἀρυσσοῦνται ἐξ αὐτοῦ τρόπῳ τοιχῶδες.

ἀρυστήρ-ηρος (ὁ) ἰων. ὁ ἀρυστήρ βλ. λ. : Ἀλκοτ. 4,9. Σίμων. 25 || Πολυδ. 6,19 « ὅτω δὲ ὁ οἶνος ἀρύεται ἀρυστήρ, ἀρυστικός » || ἀγγεῖον πρὸς μέτρησιν ὑγρῶν : Ἡρ. 2,168 οἶνον τῆσσερες ἀρυστήρες.

ἀρυστικός-ή-όν ἰων. ὁ εἰς τὸ ὄρυεν ὑγρὰ κατ' ἄλλῳδον : Αἰλ. 2,17,37 τὸ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον.

ἀρυστρεῖ-ιδος κ. -ιος (ἡ) ἀρυστήρ βλ. λ. : Σοφ. ἀπ. 764 || Ἡσ. « ἀμυστία ».

ἀρυστρεῖς (ὁ) ὑποκορ. τοῦ ἀρυστήρ βλ. λ. μικρὸν ποτήριον : Ἀριστοφ. Σφ. 855 ἐγὼ γὰρ εἶχον τοσοῦτε τοὺς ἀρυστρεῖς, Φρύνη. Κωμ. 40 κύλιμ' ἀρυστρίων.

ἀρυστρίε-ιδος (ἡ) ἡ κουτάλα : Αἰπ. 6,306,5 ζωμοῦ τ' ἀρφ ἄλλολοῖσιν ἀρυστρίδα' Ἡσ. « ζωμηρυσίς καὶ ζωμὸ ἀρυστρίε ».

ἀρυστρίαι-ης (ἡ) πρόχυος, ἐλαιοδοχεῖον ἔχον σπένδρον πρόχον στόμιον, τὸ ροῦ τοῦ λαδοῦ : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1091 « χολκοῦν ἀκεῦός τὸ ἐλαῖον ἐξέχουσιν εἰς λύχνους », πρθλ. ἀρῦθσλλος 2'.

2) πλαστῆστον κύπελλον τῶν βαλανεῖων διὰ τὴν ἐπίχυσιν ὕδατος : Φρύνη. ἐν ΒΑ 20,22 « σκευὸς τι ὦ ὁ βαλανεῖος χρώματα πρὸς τὸ παρέχειν » : Θεόφρ. Χαρ. 9,8 βάφας ἀρυστρίαιον, βαυόντος τοῦ βαλανεῖως, οὐτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι.

ἀρυστρίαιουθής-αῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἀρυστρίαιον βλ. λ. : Γαλ. 3,553 « καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ὁ τρίτος χόνδρος τοῦ λάρυγγος εἰς σπένδρον κομιδῆ καὶ αὐτὸς τελευτᾷ οὐ τὸ ἄνω πέρας ἀρυστρίαιουθής καὶ ἀπείστον τῶν ἀνατομικῶν ὀνομαζοῦσιν ἀπὸ τῆς τοῦ σχήματος ὁμοιότητος πρὸς ταῦτας δὴ τῆς προχούσας, ἃς ἦδεν καὶ ἀρυστρίαινας ἐνίοι καλοῦσιν ».

|| εἰδ. νεώτ. ἀνατ. -εἰς χόνδρον δύο μικροὶ χόνδροι οὗ κατὰ τὸ ἀνώτατον καὶ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λάρυγγος || -εἰς μῦες μῦες τοῦ λάρυγγος κείμενοι μεταξὺ τῶν ἀρυστρίαιουθῶν χόνδρων ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας αὐτῶν, ἃ. μεσαρυστρίαιουθῆεις.

ἀρυστρίαια ἔπιπρ. συγκρ. τοῦ ἀρία ἀραιοτέρου : ἀρυστρίαια νά ῥεκασι | κατ' ἀραιοτέρου χρονικὸ διαστήματα |.

ἀρυστήρ-ηρος (ὁ) [ἀρῦμ] σκευὸς δι' οὗ ἀρῦει, ἀντλεῖ τις, κοχλιάριον, κουτάλα, κόχηρ : Διοσκ. 2,74 ἀνάχη, ἀρυστήρι παράσσων ραγδαίως 2) πιθ. ἡ ἀρδουσία : Πάπ. ἐπισθωσεν... εἰς τὸν ἀρυστήρα τοῦ ἐνεστώτους ἔτους τὰς ἀρῦσρας.

ἀρυστήριος-ον ἰων. ὁ δυνάμενος νὰ ἀντληθῆ πρὸς πᾶσαν : Φίλιππ. ἐν Αἰπ. 9,575 ἀρυστήριον νάμα [πᾶσαν] |.

ἀρυστός (ὁ) [πιθ.] ὀνηλγίς : Αἰσχ. ἀπ. 270.

ἀρῦτω ἄπ. ἀρῦω βλ. λ.

ἀρῦφή Ἡσ. « ἀρραθῶν ».

ἀρῦφῆ Ἡσ. « ρυτίδα ».

ἀρῦω ἄπ. ἀρῦτω κ. νεώτ., μέλλ. ἀρῦσω, ἀόρ. ἦρῦσα, μέσ. ἀρῦσμαι κ. ἀρῦσμαι, μέσ. μέλλ. ἀρῦσσομαι, ἀόρ. ἦρῦσαμην, παθ. ἦρῦσθην κ. ἦρῦσθην ἀντλγ., ἐξάγω ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν : Ἡσιόδ. Α 301 οἶ γὰρ μὲν ἐτραπέσον, τοὶ δ' ἦρῦον, Ξεν. ΚΠ 1,3,9 ἀρῦσσομαι ἀπ' αὐτῆς [τῆς φιάλης] τῷ καθάρῳ.

|| μτφ. λαμβάνω, πορίζομαι : Πλάτ. Φαίδρ. 253Α κὰν ἐκ Διὸς ἀρῦσσομαι [λαμβάνωσιν ἐμπνευσσιν] |

|| μέσ. ἀρῦσμαι κ. ἀρῦσμαι ἀντλγ., λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν : Εὐρ. Ἰππ. 209 καθάρων ὑδάτων πᾶμ'

ἀρυσσομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 272 χρυσέαις ἀρῦσσομαι προχοῖσιν, Πλάτ. Ἴων 534 Α ἀρῦσσομαι ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλακ' || μτφ. λαμβάνω οἰνεῖ ἐκ πηγῆς τινος : Πλούτ. Ηθ. 411 Ε' ἀρῦσσομαι μαντικῆς, ἠρῦσθη πληροφορίας ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ἠρῦσθη παραθήματα ἐκ τοῦ Πλάτωνος 2)

γεν. κερδάνω, πορίζομαι : Πλούτ. Καϊσ. 29 ἀρῦσσομαι πλοῦτον 3) ἐπὶ ἀστέρων, ἀναδύομαι, ἀνατέλλω : Ἀρατ. 746 οἶ τ' ὠκεανοῦ ἀρῦσονται ἀστέρες 4) Ἡσ. « ἀρῦει ἀντὶ τοῦ λέγει, βοᾷ ἀρῦουσαι λέγουσαι, κελεύουσαι ἀρῦσσομαι' ἐπικαλέσσομαι ».

ἀρφα Ἡσ. « ἀρραθῶν ».

ἀρφανεύω δημ., ὀρφανεύω, ἀπομένω, γίνομαι ὀρφανός : δ. τραγ. ἀπὸ μικρὸς ἀρφάνεψα 'πὸ μάγον, καὶ πατέρα.

ἀρφάνια (ἡ) δημ. ὀρφάνια βλ. λ. || τὰ ἐκ τῆς ὀρφανίας θείνα : δὲν ἐγνωρίας ἀρφάνια δὲν ὑπέφερε θῶος οἱ ὀρφανοί' || φρ. παιδιτῆς ἀρφάνιας τὸ ἐκ πατρὸς ὑπερήλικος, ὅστις τεκμαίρεται ὅτι ταχέως ἀποθνήσκων θὰ τὸ ἀφήσῃ ὀρφανόν' || φρ. τρώει τὸ φῶμὶ τῆς ἀρφάνιας ζῆ περιφρονημένος ὁς ὀρφανός.

ἀρφανοθραμμένος-η-ον δημ. ὁ ἐν ὀρφανίῳ ἀνατραφεὶς : δ. τραγ. ἄχ. ἀρφανοθραμμένη μου, ποῦ τις καρδίης μαρταίνεις.

ἀρφανοθραμῆ (ὁ) δημ. κ. ὀρφανοθραμῆ ὀρφανός πατῆρ, δυστυχῆς, ἀπροστατεῦτος.

ἀρφάνος-η-ὸ δημ. ὁ ὀρφανός βλ. λ. : ἀρφάνος ἀπὸ μάνα, -ἀπὸ πατέρα, παροιμ. καὶ τ' ἀρφανά πορευόνται κὶ οἱ χήρες κυβερνοῦνται, -ἐκεῖ ὁ Θεὸς γιά τ' ἀρφανά καὶ γιά τ' ἀπελιτισμένα, -ἀπὸ τὰ σπάρτα ἀρφανά καὶ στὸ στεφάνῳ χήρα ἔπι τῶν ἀνέκαθεν ἀτυχῶν' || φρ. μωρ ἀρφάνη εἰς ἐκφραση συμπαιθείας, δυστυχισμένη, καημένη μου : μωρ ἀρφάνη μου, τί παθεῖς; 2) εἰδ. ἀρφανά παγίδια αἱ νόθοι πλευραὶ τοῦ θῶρακος, ἃ φευτοπαγίδια : Βλ. Συμμ. 383.

ἀρφασησινήτης (ὁ) ἡ ἀρφασησινήτης νεώτ. ὀρυκτ. ὀρυκτὸν ἀνήκον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν μονοκλινῶν ἀμφιβόλων, ἔχον ὡς βάσιν σιδήρον καὶ νάτρον, λάμφειως ὑπελοιδουῶς χρώματος βαθέος κυανομέλανος.

ἀρφῆ Ἡσ. « Ἰμάς Μακεδόνες ».

ἀρφῆταιον Ἡσ. « ὁ Δίος ὑπὸ Λυδῶν ».

ἀρφα Ἡσ. « ἀρραθῶν ».

ἀρχά (ἡ) ὄρωρ. ἀρχή βλ. λ. : Ἐπίφρ. ἐπὶ τὸ δά-νειον τὸ ἀπ' ἀρχῶν [ἀπ' ἀρχῆς] |.

ἀρχαγγελική (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποῶδες τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδόκων καλλιτρούμενον ὡς φαρμακευτικὸν καὶ βιομηχανικόν, ἃ. ἀγγελική.

ἀρχαγγελικός-ή-όν ἰων. κ. νεώτ., δημ. ἀρχαγγέλιος-η-ο ὁ εἰς τὸν ἀρχάγγελον ἀφορῶν, ὁ εἰς τὸν ἀρχάγγελον ἀνήκων : Κλήμ. Ἄλ. 1004,8 εἰς ἀρχαγγελικῶν ἐξουσίαν.

ἀρχαγγελοπῆ-έω μσν. βλέπω τὸν ἀρχάγγε-λον : Πρόδρ. 64 ἀρχαγγελοπῆταις καὶ τρέμων πί-πτεις κάτω.

ἀρχάγγελος (ὁ) ἰων. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν ἀγγέλων καὶ προϊστάμενος αὐτῶν | κατὰ τὴν ΠΔ κ. τὴν χριστ. θεολογίαν δύο, ὁ Γαβριήλ καὶ ὁ Μιχαήλ | : ΚΔ Ἰουδ. 9 Μιχαήλ ὁ ἀρχάγγελος, Μη-ναϊ. 3,102 Στρηρόν Ἰωάν. Μοναχ. ἀπεστῆλη ἐξ οὐ-ρανοῦ Γαβριήλ ὁ ἀρχάγγελος, Θεόγνωστ. Καν. 89,4 ἀγγέλου καὶ ἀρχαγγέλου προσαγορεύεσθαι, Πολύτ. Ἐκκ. Τραγ. 5,2 φωνή τοῦς ἦρθε ἐξ οὐρανοῦ κὶ ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα.

ἀρχαγγελοπῆ (ὁ) ὄρωρ., ἄπ. ἀρχαγγέτης βλ. λ.

ἀρχαίος (ὁ) ὄρωρ. ἀρχηγός βλ. λ.

ἀρχαία (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολεθιωμέ-νων ἀρχαίων εὐρεθῆν εἰς τὰ τριτογενῆ πετρώματα τῆς Βελγικῆς.

ἀρχαίτζω ἰων. κ. νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς ἀρχαίους

κατὰ τὴν γλῶσσαν, τοὺς τρόπους, τὰ ἦθη, τὴν τέχνην κτλ., ἀντίθ. νεωτερίζω: Πλούτ. Ηδ. 2, 558 Α τὴ χάριτι τῆς τιμῆς οὕτως... ἀρχαϊκότης, Κλήμ. Ἄλ. Προτρ. 6, 38 τοῦ θεοῦ λόγου... δι' ὃν ἀρχαϊκομένω-
φως ἀρχαῖζον || νεώτ. εἰδ. μεταχειρίζομαι ἀρχαϊσμοὺς ἦτοι λέξεις καὶ φράσεις ἀπὸ ἀρχαίων || εἰ-
 μαι κατασκευασμένοι κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀρ-
 χαικῆς τέχνης, βλ. ἐν λ. ἀρχαϊκός. 2) μτθ. βέτω, κατατάσσω μεταξὺ τῶν ἀρχαίων: Κλήμ. Ἄλ. Στρωμ. 1, 397, 20 ναὶ μὴν καὶ Ταρνανδρον ἀρχαῖζουσι τινες.
ἀρχαϊκός-ῆ-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἄπτ. κ. ἀρχαι-
 κός ὁ ὁμοιάζων ἢ ἀκολουθῶν τοὺς ἀρχαίους, οἷον κατὰ τὰς γνώμας, τὰ ἦθη, τοὺς τρόπους, τὴν ἀ-
 νάψιν, τὴν γλῶσσαν, δημ. παλαιός: || δδ. ὁ πεπαιδωμένος ἀντιλήψεις ἔχων: ἀγθλ. Βεκει. 22, 30 «ἀρχαῖκα φρονεῖν, ἀντί τοῦ εὐθῆ καὶ μωρὰ φρονεῖν» τὸ γὰρ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ εὐθῆους: Ἄριστ. Νεφ. 821 φρονεῖτε ἀρχαῖκα [μωρὰ], Ἄντι-
 πιδ. 44 ἐν τοῖς δ' ἀκείναις λέξασιν [τῶ] ἀρχαϊκός, Διδό. Σ 1, 86 αἰτίαν μυθῶδη παντελῶς καὶ τῆς ἀρ-
 χαικῆς ἀπλότητος οἰκείαν. 3) ὁ κατὰ τὸν ἀρ-
 χαῖον τρόπον, κατὰ τὰ εἰς παλαιότερον καιρὸν ἐν
 χρήσει ὄντα: Διονύσι. Ἐπιστ. εἰς Πομπ. 6, 782, 11 ἐπιστο-
 λὰς τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας. 4) νεώτ. ὁ ὁμοιά-
 ζων τοῖς ἀρχαίοις, ὁ ἐνδυμίζων ἰδιότητα τινα ἢ χα-
 ρακτικῆρα ἢ τύπον κττ. ἐκ τῶν καλῶν καὶ ἐξαιρέτων
 τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἰδίως τοῦ ἑλληνικοῦ: ἀρχαι-
 κὴ ἀπλότης, -ἀρχαϊκὴ καλλονή. 5) νεώτ. εἰδ. ἀρ-
 χαικὴ τέχνη πάσα τέχνη, ἰδίως ὁ ἢ γλυπτικῆ, ἢ κοσμηματικῆ καὶ ἢ ἀρχιτεκτονικῆ, κατὰ τὰ πρώτα
 στάδια τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς ἦτοι πρὸ τοῦ νὰ
 ἐξελιχθῆ εἰς τὴν λεπτοτέραν καὶ ἀριστεράν ἀσκη-
 σιν αὐτῆς: δδ. κ. ἀρχαϊκὸν ἔργον τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς
 ἀρχαϊκῆς τέχνης προερχόμενον, τὸ τοιαύτης τέ-
 χνης τὰ γνωρίσματα ἔχον: ἀρχαϊκὴ οἰκοδομία, -
 ἀρχαϊκὸν εἰδώλιον, -ἀρχαϊκός Ἀπόλλων. ὁ) μτγν.
 κ. δημ. ἀρχαϊκός ὁ περὶ ἀρχαίων: τὰ ἀρχαϊκά,
 τίτλος ἔργου τοῦ Ἐπικούρου, - ἀρχαϊκὸ σίτι. 7) νεώτ. γεωλ. ἀρχαϊκὸς αἰὼν ὁ ἀρχαιότατος πε-
 ριόδος, ἢ προηγθεῖσα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ζωϊ-
 κοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ ἀζωϊκὸς αἰὼν.
ἀρχαϊκότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ
 ἀρχαϊκοῦ βλ. λ. 2), 3), 4).
ἀρχαϊκότης ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχαι-
 κὸν βλ. λ. 1), 3), 4): Χρον. Λινδ. Β 90 ἀρχαϊκὸς ἔχειν
 τοῖς σχήμασι, Διδό. Σ 1, 383 ἀρχαϊκὸς καὶ φιλαν-
 θρώπως ἀμιλοῦντες, Πλούτ. Ηδ. 1, 135 Β ἐάν τις ἀρ-
 χαικῶς ἀμιλοῦντός τινος ἀκούσῃ (κατὰ τὸν ἀρ-
 χαικόν, τὸν ἀπλῶν τρόπον!) 2) κατὰ τρόπον ἀρ-
 χαικὸν βλ. λ. 2), μωρῶς, εὐθῆως: Ἀριστ. εἰδ. 1, 482 J.
ἀρχαϊοθέλος (τά) νεώτ. παλαιός, γένος ἀπολε-
 λιθωμένων ἔρπετων τῆς οἰκογεν. τῶν κρεφιδροπιδῶν.
ἀρχαϊοθηθής-οὐς-ές νεώτ. ἰδία ἐπὶ γλῶσσης κ.
 ἄψφος, ὁ βριθῶν ἀρχαϊοτῶν βλ. λ.
ἀρχαϊοθρόννητος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τῆς ἑλληνι-
 κῆς ἀρχαιότητος κατὰπληκτος, πρβλ. ἀρχαιομανής.
ἀρχαϊογενής-οὐς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀρχαί-
 οῦ γένους, ἀρχαῖογονος: Θεοφάν. 2 μετά πολιτῶν
 ἀρχαῖογενῶν ἀριστῆται. || νεώτ. παλαιός, ἀρ-
 χαῖος: ἀρχαῖογενὴ ἔθιμα.
ἀρχαῖογέρων-οντος (ὁ) γλῶσσα. ὁ ἐν βαθεῖ γῆ-
 ρα ὢν, ἐσχατόγηρως.
ἀρχαῖογενήριοςτος-ον μον. ὁ ἀρχαῖοθεν γω-
 στός: Κουμαν. Ἄθην. ἐν. λ.
ἀρχαῖογενεσία (ἡ) νεώτ. ἢ γῶσις τῆς ἀρχαιό-
 τητος βλ. λ.
ἀρχαῖογενώτης (ὁ) νεώτ. ὁ γνωρίζων καλῶς
 τὰ τῆς ἀρχαιότητος βλ. λ.
ἀρχαῖογονία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἢ ἀρχαία κατα-
 γωγῆ, ἀρχὴ τοῦ γένους: Εὐστ. Ἰλ. 11, 56, 54, Ἰσέτ. 41,
 17 οἶμαι δὲ καὶ ἀρχαῖογονίας λόγους ἐξέθετο.

ἀρχαῖογονος-ον ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους καταγέ-
 μενος: 2 φ. Ἄντ. 981 σπέρμα ἀρχαῖογόνων Ἐρε-
 χθεῖδ' 2) πθ. παροξ. ἀρχαῖογόνος ἀρχέγονος,
 ἀρχικός, πρωταρχικός: Ἀριστ. Λόσ. 379α, 26 ἀρχαι-
 ογόνον αἰτίαν [διαφ. ἀναγν. ἀρχέγονον].
ἀρχαῖογράφος (ὁ) γλῶσσα. ὁ περὶ πραγμάτων
 ἀρχαίων γράφων. 2) ὁ ἀρχαῖα ἀντιγράφων.
ἀρχαῖοθλίτης (οἱ) νεώτ. ὁ ἀναθίθων τὴν ἀρχαι-
 ότητα, ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς τὴν ἔρευσαν καὶ μελε-
 τὴν τοῦ ἀρχαίου κόσμου.
ἀρχαῖοσιθής-οὐς-ές ὁ ἔχων ὄψιν ἀρχαϊκῆν: Δη-
 μήτρ. περὶ ἔρμ. 245, 104, 4 φεύγειν δεῖ τὸ ἀρχαιοσιθές.
ἀρχαῖοθθεν ἐπίρρ. γλῶσσα. κ. νεώτ. ἐξ ἀρχαίων
 χρόνων, ἐκ παλαιοῦ: εἶναι ἀρχαῖοθθεν γνωστόν, -
 παραδεδομένον, - ἀρχαῖοθθεν κρατῆσαν ἔθιμον.
ἀρχαῖοθθήκη (ἡ) νεώτ. θῆκη ἀρχαίων ἀντικειμέ-
 νων: αἱ ἀρχαιοθῆκαι τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου.
ἀρχαῖοκαλαμίται (οἱ) νεώτ. παλαιόφυτ. ὄνο-
 μασία κυλιθροκίων τιῶν ἀπολεθωμένων κλάδων.
ἀρχαῖοκαπήλου (ἡ) νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἐ-
 πάγγελμα τοῦ ἀρχαιοκαπήλου βλ. λ.
ἀρχαῖοκαπηλικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
 ναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαιοκαπήλιαν ἢ τὸν ἀρ-
 χαιοκαπήλον βλ. λ.
ἀρχαῖοκαπήλος (ὁ) νεώτ. ὁ παρονόμως ἐμ-
 πορευόμενος καὶ λάθρα ἐξάγων εἰς τὴν ἀλλοδα-
 πὴν ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης.
ἀρχαῖοκαίβαρις (ἡ) νεώτ. παλαιός, γένος ἀπο-
 λεθωμένων ἐρίων τῆς οἰκογ. τῶν παρσιχηνιδῶν.
ἀρχαῖοκλήσια (ἡ) νεώτ. τὸ κλητέον ἀρχαιότη-
 τας, τὸ λάθρα ἐμπορεύεσθαι ἀρχαιότητας.
ἀρχαῖοκλήσιος (ὁ) νεώτ. ὁ κλητέων ἀρχαιότη-
 τας. || κ. ὁ μὴ δηλῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς ὄψ' αὐ-
 τοῦ ἀνευρισκομένης ἀρχαιότητος καὶ ὁ λάθρα
 ἐμπορευόμενος αὐτάς.
ἀρχαῖολατρεία (ἡ) νεώτ. τὸ λατρεύειν τὴν κλασ-
 σικὴν ἀρχαιότητα, τὸ ὑπερβαλλόντως τιμῶν τὴν
 ἄξιαν τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ.
ἀρχαῖολάτρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. μετὰ θηλ. ἀρχαιο-
 λάτρισα ὁ λίαν ἀγαπῶν, ἀκράως θαυμάζων τὰ
 τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ἰδίως τοῦ ἑλληνικοῦ, οἶ-
 ον ἦθη, θεσμούς, συγγραφὰς, ἔργα τέχνης,
ἀρχαῖολαπὰς-ᾠδος (ἡ) παλαιός, γένος ἀπολε-
 λιθωμένων μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν
 λαπασιδῶν.
ἀρχαῖολλήκτος-ον νεώτ. ὁ ὑπερβαλλόντως κα-
 τεχόμενος ὑπὸ μονομεροῦς ἀγάπης καὶ θαυμα-
 σμοῦ πρὸς τοὺς ἀρχαίους, πρβλ. ἀρχαιοπλήκτος,
 ἀρχαιομανής.
ἀρχαῖολιθικός αἰὼν νεώτ. γεωλ. ἢ ἀρχαιο-
 τῆτη περίοδος τῆς γῆς ἢ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ
 ζωικοῦ κόσμου, ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀζωϊκὸς αἰὼν.
ἀρχαῖολογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. λόγος ἢ ιστο-
 ρικὴ ἀφήγησις περὶ ἀρχαίων γεγονότων ἢ πραγμά-
 των: Πλάτ. Ἰνπ. Μ 285 D περὶ... πάσης τῆς ἀρχαιο-
 λογίας ἡδιστα ἀκροῦσάνται, Πλούτ. Θισ. 1 πρώτος
 τὴν ἀρχαιολογίαν προσδεχόμενος, Διδό. Σ 4, 1 τὴν
 πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἐπισημάμεθα τῆς ἀρχαιολο-
 γίας. || τίτλος ἱστορικῶν ἔργων Κλεάνθους, Ἰω-
 σήπου καὶ Ἰερωνύμου τοῦ Αἰγυπτίου. 2) εἰδ. νεώτ.
 κ. δημ. ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀσχολομένη εἰς τὴν ἔρευ-
 σαν, τὴν ἀνεύρεσιν, τὸν τεχνικὸν καὶ χρονικὸν κα-
 θερισμὸν τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ διὰ τοῦ συν-
 δυασμοῦ τούτων πρὸς τὰ ἄλλοθεν ἱστορικὰ δεδο-
 μένα διεκρινήσασα καὶ συμπληροῦσα τὴν καθό-
 λου ἱστορίαν, ἰδίως δὲ τὴν τῆς τέχνης ἐκάστης
 ἱστορικῆς ἐποχῆς: ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν
 ἀρχαιολογίαν, - διὰ τῶν ἐν Κρήτῃ ἀνασκαφῶν ἢ
 ἀρχαιολογία ἀπέδειξε. 2) δημ. εἴη ἀρχαιολο-
 γία φρ. ἐπὶ λίαν προθεβητικῶν τῶν ἡλικιῶν ἢ ἐπὶ
 γωριζόντων καὶ ἀνεκδοτικῶς ἀφηγομένων πολλὰ
 ἐκ τῶν τοῦ ἐγγύς παρελθόντος πραγμάτων.

ἀρχαιολογικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐμπειρος, εἰδήμων τῆς ἀρχαιότητος : Στράβ.ΙΘ,452 οἱ ἐπὶ ἀρχαιολογικώτεροι 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν βλ.λ. ἢ τὸν ἀρχαιολόγον βλ.λ. 2) : εὐρήματα μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, - ἀρχαιολογικαὶ ἔρευναί - ἀνασκαφαί, - ἡ σχολή - ἐταιρεία - σκαπάνη : ἢ ὁ εἰς τὰ ἀρχαία μνημεῖα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : ἀρχαιολογικός χώρος, - ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον.

ἀρχαιολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν ἀρχαιολογικόν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν.

ἀρχαιολόγος-ον μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐρευνῶν, σπουδάζων τὴν ἀρχαιότητα : Θεόδ.Στ.548 C ἀρχαιολόγος ἱστορίας 2) νεώτ. κ. δημ. -ος (ὶ) ὡς οὐσα. ὁ μελετῶν, ἐρευνῶν τὰ μνημεῖα, τὴν τέχνην τῆς ἀρχαιότητος καὶ γεν. τὰ πρὸ βίου τῶν ἀρχαίων λαῶν : ἡ ἀνασκαφὴ ἀνετέθη εἰς εἰδικούς ἀρχαιολόγους 3) δημ. κ. ὁ μεταπράξων ἀρχαίων ἢ παλαιῶν πραγμάτων, ὁ ἔμπορος ἀρχαιοτήτων.

ἀρχαιολογία-ά κ. νεώτ. ἀρχαιότητος, ἀρχαίαν ἱστορίαν διηγουμένη : Θουκ.7,69 οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι εἴποιοιεν ἂν, ἴωσ.Α11,1,6 ἀρχαιολογεῖν τὰ τοῦδαίμων 2) μτν. μέσ. ἀναφερόμαι εἰς τὰ ἀρχαία πράγματα, εἰς τοὺς ἀρχαίους τρόπους : Διον.Ρωμ.1,74 περὶ τὴν συναγωγήν τῆς ἀρχαιολογουμένης ἱστορίας 3) μτν. ἀρχαίως λαλῶ καὶ γράφω, ἀρχαίω κατὰ τὸ ἄρος : Λουκ.Λεξ.φ.15 -λογεῖν δὲ σημειώτης.

ἀρχαιομάθεια(-ἠ) νεώτ. ἡ γνώσις τῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἰδίως τῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ καὶ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ : ἔχει μεγάλην ἀρχαιομάθειαν ἢ τὸ καλῶς γνωρίζει τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ἀρχαιομαθής-ους-ές νεώτ. ὁ τὸν ἀρχαῖον κόσμον καλῶς γνωρίζων, ἔχων ἀρχαιομάθειαν βλ.λ.

ἀρχαιομανής-ους-ές νεώτ. ὁ μετὰ πάθος, οἰσέλ μετὰ μανίας ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀρχαιότητα ἢ τὰς ἀρχαιότητας : ἢ ὁ ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως ἀγαπῶν τὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, οἷον ἠθῆ, τέχνας, γλῶσσαν κττ.

ἀρχαιομανία(-ἠ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαιομανοῦς βλ.λ.

ἀρχαιο-μελι-σιδωνο-φρυνιχίρατος-ον : Ἄριστοφ.Σφ.220 μινυρίζοντες μέλι ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχίρατα, Σχόλ. «πρὸς τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδύ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρυνίχον καὶ τὰ ἐρατὰ ἐπιξεν, οἷον ἀρχαία μέλι Φρυνιχίου, ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι περιέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα».

ἀρχαιομέτρον(-ῆ) νεώτ. κ. ἀρχαιομέτρης (ὶ) ὄργανόν τι τῶν ἀπακρυφιστικῶν πειραμάτων.

ἀρχαιομυς-ους (ὶ) νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολεθωμένων θηλαστικῶν τῆς οἰκογενεῖας τῶν μυῶν.

ἀρχαιομύσσης-ου (ὶ) νεώτ. ὁ μεμυήσων εἰς τὰ τῆς ἀρχαιότητος, ὁ γωρίζων καλῶς τὰ τῶν ἀρχαίων, πρθλ. ἀρχαιομύσσης.

ἀρχαιονίκος(ὶ) νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολεθωμένων μαλακοστράκων τῆς οἰκογ. τῶν αἰγιδῶν.

ἀρχαιόνομος-ον μτν. κ. μsn. ἀρχαίος· Ἄνωμ. π.Σουῖδ. ἐνλ. αἰρέσει «βεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἡδῶν».

ἀρχαιοπαίδευτος-ον νεώτ. ὁ διὰ τῶν συγγραμμάτων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μορφωθείς, ὁ ἔχων βάθειαν κλασσικὴν μόρφωσιν.

ἀρχαιοπαράδοτος(-ῆ)-ου(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχαῖος ἐν παραδόχῳ : Κωνστ.Κ437 D ἀρχαιοπαράδοτου κοινῆς κλωθίδας, -ἀρχαιοπαράδοτον ἔθιμον.

ἀρχαιονηής-ους-ές (πίνος) μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πίνον ἥτοι ἴχνη ἢ χροῖαν ἀρχαιότητος κ. μτφ. ὀθ. κ. ὁ τὴν ἀφελίαν ἔχων τὸν ἀρχαῖον ὄψους : Διον.Ἄλ.Δημ.38,1071,4 ἴνα... ἀνανθῆ τις εὐταῖς

[ταῖς τοιαύταις συζυγίαις] γνοὺς ἀρχαιονηής καὶ χάρις ἀβίατος ἢ νεώτ. ὁ ἀρχαῖός βλ.λ. **ἀρχαιοπλασμα-ατος**(-ῆ) νεώτ. ἱατρ. κοιλιακὴ διαγνώσις ἀφελωμένη εἰς ἀλλοτρίον σῶμα ἐντὸς τῶν ἐντέρων εὐρισκόμενον ἢ εἰς συσσωρεύσειν σκληρῶν περιττωματικῶν ὕλων.

ἀρχαιοπλοῦτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ παλαιῶν πλοῦσις, ὁ ἐκ κληρονομίας κατέχων πλοῦτον : Αἰσχ. Ἄγ.1043 ἀρχαιοπλοῦτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις, Λυσ.19,49 φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλοῦτων πολὺ ἀφυσμένοι, Λιβάν.4,174,4 τοὺς ἀρχαιοπλοῦτους καὶ διαδόχους ἀρχαίας εὐδαιμονίας, ἀντίθ. ὀφιπλοῦτος, ἀρτίπλοῦτος κ. νεώτ. νεόπλοῦτος.

ἀρχαιοπνεύστος-ον νεώτ. ὁ ὅπῳ τῶν ἀρχαίων ἐμπνεόμενος, ὁ ἀρχαῖον πνεῦματος ἐμπεφορημένος.

ἀρχαιοπρέπεια(-ἠ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς βλ.λ.

ἀρχαιοπρεπής-οὺς κ. νεώτ. ὁ διὰ τὴν ἀρχαιότητα σεβαστικός : Αἰσχ.Πρ.409 μεγαλοσχήμονα τ ἀρχαιοπρεπῆ στένοισι τὰν ἄνδρῶν συνομιλοῦν τε τιμῶν ἢ γεν. ἀρχαίος : Πλάτ.Σοφ.229 Ε τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπὲς τι πάτριον ὁμ. κ. ἐν γραμμ. ἐνοσίγ· Διον. Ἄλ.Συνθ.23 ἀρχ-σχήματα, αὐτ. Ἐπιστ. πρὸς Πομπ.2 ἀρχ-ὀνόματα, -ἀρχαιοπρεπὲς ὄφους.

ἀρχαιοπρεπῆς ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν ἀρχαιοπρεπῆ βλ.λ. : Δαμῆσκ. Ἀρχ.337.

ἀρχαιοπτερίς-ιδος (ἠ) νεώτ. παλαιόφ. γένος ἀπολεθωμένων φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πτερίδων.

ἀρχαιοπτεριξέ-υγος(ὶ) νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολεθωμένων πτηνῶν θεωρούμενον ὡς ἄ ἐνδιάμεσος τύπος μεταξὺ πτηνῶν καὶ ἐρπετῶν καὶ δὴ τῶν δεινοσαύρων.

ἀρχαιοπώλειον(-ῆ) νεώτ. τὸ κατὰστημα τοῦ ἀρχαιοπώλου βλ.λ.

ἀρχαιοπώλης(ὶ) νεώτ. θηλ. -ις-ιδος ὁ ἐμπορευόμενος καὶ πωλῶν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτηρόμενα ἀρχαία ἔργα τέχνης ἢ κ. ἄ. κοιλία παλαιότερων χρόνων καλλιτεχνικῆς ἢ περιεργα ἀντικείμενα, δημ. κ. ἀρχαιολόγος.

ἀρχαίος-α-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀρχῆς, ὁ ἐξ ἀρχῆς, ὁ παλαιός, ὁ ἀπὸ πολλῶν χρόνων ὑφιστάμενος : Ἦρ.5,88 ἄσθης πῖσα ἢ ἀρχαῖη τῶν γυναικῶν, Σοφ.ΟΚ1383 Ζητὸς ἀρχαίος νόμοις, Εὐρ.435 τῶν ἀρχαίων φίλων Διδύμων, Ξεν. Ἀπομν.2,81 ἀρχαῖον ἔταίρον διὰ χρόνου ἰδῶν, Πλάτ.Πολιτ.290 Ε ἀρχαῖον θυσιῶν, ΚΔ Πράξ.21,16 ἀρχαίω μαθητῆ, -ἀρχαιότατος πολιτισμός, -ἀρχαία πόλις ἢ ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρχων, νῦν δὲ μὴ ὑπάρχων, ὁ προγενέστερος : Ἦρ.1,75 τὸ ἀρχαῖον ῥέθρον ἀποξηρανθῆναι, Σοφ.ΟΚ110 τὸ ἀρχαῖον δῆμας, Πλάτ.Κρατ.418 C τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, Ξεν.Ἀν.1,91 Κύρον τὸν ἀρχαῖον [τὸν πρεσβύτερον] ἢ νεώτ. εἰδ. τὸ συγκρ. ἀρχαιότατος ὁ προγενεστέρων ἐν σχέσει πρὸς ἄλλους εἰσελθῶν εἰς ἐπάγγελμά τι ἢ προσχθεῖς εἰς βαθμῶν ἱεραρχίας τινας : προήχθη ὡς ὁ ἀρχαιότατος μεταξὺ τῶν ὀμοιοδόξων του 2) κ. ὡς οὐσα. οἱ ἀρχαῖοι οἱ κατὰ παλαιότητα ἐποίησαν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὀμιλοῦντα ἢ γράφοντα ζήσαντες, οἱ παλαιοὶ : Θουκ.2,16 οἱ πλείους τῶν τῶ ἀρχαίων καὶ τῶν ὑστερον, Ἄριστολ.Μεταφ.1069 α,25 μαρτυροῦσι δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι (οἱ προσωκρατικοὶ φιλοσοφοί), ΚΔ Ματθ.5,21 ἠκούσατε ὅτι ἐπράθη τὸς ἀρχαίους ἢ μτν. εἰδ. ὁ συγγραφεὶς τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος : Δημήτρ.15,67 ἢ ὀθ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἰδίως εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀρχῆς κ. τῆς μετέπειτα εὐδοκίμως ὡς τὸ ἀρχαῖον κόσμου : ἀρχαία Ἑλλάς, -ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία -τέχνη, -οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, -οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας -συγγραφεῖς (οἱ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀκμάσαντες καὶ ἀντιδιαστολῆν πρὸς τοὺς μεσαιωνικούς καὶ νεωτέρους)

|| Δημ. ἀρχαῖα (τὰ) ὡς οὐσ. ἄ. ἀρχαιότητα τὰ μνημεῖα ἢ ἔργα τέχνης τῶ ἀρχαίου πολιτισμοῦ: ἐπήγαμε καὶ εἶδαμε τὰ ἀρχαῖα 3) ἀνηρχιωμένος: Αἰσχ.Πρ.317 ἀρχαῖ ἴσως σοι φαινόμενα λέγειν τάδε· || παλαιός, τετριμμένος: Ξεν.Ἀν.4, 5,14 ἐπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα 3) ἀπλοϊκός, εὐθήσης: Ἀριστφ.Νεφ.915 οὐ δέ γ' ἀρχαῖος, Πλάτ.Εὐθ.295 C ἀρχαιότερος εἰ τοῦ δέοντος 4) τὸ ἀρχαῖον ἐν ἔπιρρ. χρ. ἰων. κατὰ κράσιν τῶρχατον, ἀπτ. τάρχατον ἐκ παλαιού, ἀρχαϊόθεν: Αἰσχ.Ίκ.326 δοκεῖτε δὴ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός τάρχατον, Ἡρ.4,117 ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ὄμ. κ. πληθ.: Διοδ.Σ.1,14 τὸ τηρούμενον παρ' αὐτοῖς ἐξ ἀρχαίων νόμιμον 5) ἀρχαῖον (τὸ) ἄς οὐσ. ἡ πρώτη ἀξία πράγματός τις: Ξεν.Προσ.3,2 πλεῖτον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσιν || ἴδια τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον: Ἀριστφ.Νεφ.1156 κλάσπ'.. αὐτὸς τὸ καὶ τάρχασι καὶ τόκοι τόκων, Δημ.914 τοῖς μὲν τὰ ἐτερόλοισα θανατεῖσαι μολίς τάρχασι ἀποδόδωκας 6) ἡ ἀρχαῖη ὡς οὐσ. ἡ ἀρχή: Εὐστ.475,1, Σχόλ.Πινδ.Π.4,188 7) μιν. φιλοσ. ὁ ἀρχαῖος ὡς οὐσ. (ἐνν. πυρῆν) ἐν χρ. ὡς ὄρος τεθείς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Παρακέλσου, δηλωτικός ἐνυπαρχούσης δῆθεν ἐν τῷ σώματι ζωϊκῆς τινος αὐτοτελοῦς δυνάμεως, ἐξ ἧς καὶ δι' ἧς ἐπιτελοῦνται πᾶσαι αἱ φυσικαὶ καὶ ψυχικαὶ λειτουργίαι 8) συνηθ. παραθετικά - ὄτερος, - ὄτατος κ. ἀνάμολα ἀρχαῖοίστερος: Πινδ.ἀπ.45 ἀρχαῖστατος, Αἰσχ.ἀπ.187.

ἀρχαῖοσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιός. ἄ. ἀρχηγόσαυρος βλ.λ.

ἀρχαιοσυλία (ἡ) νεώτ. ἡ κλοπὴ ἀρχαίων πολυτιμῶν ἀντικειμένων ὡς ἔργων τέχνης, νομισμάτων κ.τ.λ., πρβλ. ἱεροσυλία.

ἀρχαιοσυλλέκτης-ου (ὁ) νεώτ. ὁ συλλέγων ἀρχαιότητες, ὁ καταρτίζων ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν.

ἀρχαῖοσυλος (ὁ) νεώτ. ὁ κλέπτης ἀρχαιότητας, πρβλ. ἱεροσυλος.

ἀρχαῖοτης-τητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαίου βλ.λ., ἡ παλαιότης: Πλάτ.Νόμ.657 B ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα 2) μτφ. ἀπλοτής, εὐθήςια: Ἀλκίφρ.3,64 ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαῖοτης τρόπου 3) ἡ προτέρα κατάστασις: Ἐπιγρ. ἀποκαταστήσαι εἰς τὴν ἀρχαιότητα τῆς αὐτονομίας 4) ἡ ἀρχαία ἱστορία: Ἰώσ.Ἀν.1,11 || ὁ ἀρχαῖος χρόνος καὶ ἴδια ὄφ' κλασσικοί: Δίων Χρ.31,94, -κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἤκουσεν ἡ φιλοσοφία, - ἑλληνικῶς, κλασσικῆ ἀρχαιότης | οἱ χρόνοι τῆς ἀκμῆς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ | 5) εἰς τὸν πληθ. ἀρχαῖοτης (αἱ) μνημεῖα τέχνης ἀρχαίου τινός πολιτισμοῦ: αἱ ἀρχαιότητες τῆς Αἰγύπτου, - τῶν Ἀθηνῶν, - τοῦ Μυστρά, - ἔσρος τῶν ἀρχαιότητων 6) νεώτ. εἶδ. ἡ μεταξὺ ὁμοιοβάθμων στρατιωτικῶν ἢ ὑπαλλήλων προτεραιότης κατὰ τὸν ὁρισμὸν ἡ προδιδοσῶν καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἀπορρέοντα δικαιώματα: προήχθη κατ' ἀρχαιότητα, - ἀρχαῖοτης ὑπηρεσίας, - ἀρχαῖοτης βαθμοῦ 7) δημ. μτφ. γυνὴ προεβηκυία τὴν ἡλικίαν: σὺ τρόπος ἦτανε κάμποσας ἀρχαῖοτης.

ἀρχαιολογικός-ή-όν μτφ. ὁ ἀρχαιολόγος: Ἰω.Αὐδ.Ρωμ.1,15,20 ἀπὸ τῶν ἀρχαιολογικῶν δικαστηρίων [Ἰεφ.γρ.]

ἀρχαιολογία (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. ἀρχαῖος τρόπος, ἀρχαία ἥθη, ἀρχαϊκότης βλ.λ.: Πλούτ.Φωκ.3 ἡ Κάτωνος ἀρχαιολογία.

ἀρχαιότροπος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ὁ ἀρχαϊκός: Ὁουκ.1,171 ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, Φώτ.Βιβλ.242,350 τῆς ἀρχαιότροπου σοφίας, - ἀρχαιότροπα ἥθη || κ. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀρχαῖοπρεπής: Δίων Κ.59,29 ἀρχαιότροπος τις ἀνὴρ ὁ Χαίρης ἦν.

ἀρχαιότροπος ἐπίρρ. μτφ., μιν. κ. νεώτ. κατ' ἀρχαῖον τρόπον, συμφώνως τοῖς ἥθεσι τῶν ἀρχαίων: Δαμάσκ.Ἀρχ.5.Φώτ.Βιβλ.119,93.

ἀρχαιότυπος-ον μιν. ὁ ἀρχαῖον τύπον ἔχων, Σουῖδ.ἐν.λ. «ἀρχέτυπος».

ἀρχαιοφίλος-όμοι μτφ. εἰμί ἢ καθίσταμαι ἀρχαῖος, παλαιός: Πάπ. ἐξ ἀρχαιοφύθεντος καὶ ἀνηχνοφύθεντος χρόνου.

ἀρχαιοφανής-οὐς-ές μτφ. κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς ἀρχαῖος: Ἰω.Αὐδ.Ρωμ.1,18 τύπων ἀρχαιοφάνων διαγεγλυμμένων.

ἀρχαιοφανής ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχαιοφανῆ βλ.λ.

ἀρχαιοφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαιοφίλου, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀρχαῖα.

ἀρχαιοφίλος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης.

ἀρχαιοφρον-ονος (ὁ) νεώτ. ὁ τὰ τῶν ἀρχαίων φρονῶν, ὁ τῶν ἀρχαίων θαυμαστής.

ἀρχαιοφύλαξ-ακος (ὁ) μτφ. κ. νεώτ. ἀπογοφεύς, γραμματέας: Ἰω.Αὐδ.Ρωμ.2,30 κινουσάλας δὲ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοφύλακος ὑπηρετεῖσθαι διώρισε 2) νεώτ. φύλαξ μουσείου ἢ χώρου ἀρχαιοτήτων βλ.λ.5).

ἀρχαιρέσια (τὰ) μτφ. αἱ ἀρχαῖοί, ἐκλογαὶ τῶν ἀρχῶν: Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,89 τελεσθέντων τῶν ἀρχαιρέσιων.

ἀρχαιρέσια (ἡ) ἰων. -ῖη κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. συνῆλυσίς πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν: Ἡρ.6,58 ἀρχαιρέσιον συνίξει || συνηθέστ. κατὰ πληθ. αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἀρχῶν: Πλάτ.Νόμ.752 C ἕως.. τῶν ἀρχαιρέσιων τῆ πόλει κοινωνήσεις, Ἀριστλ.Πολιτ.1282 b,23 τὰς ἀρχαιρέσιας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων || νεώτ. εἶδ. ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν τῶν μελῶν τοῦ προεδρείου ἢ διοικητικοῦ συμβουλίου συγκροτημένου τινός σώματος ὡς τῆς βουλῆς, τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, συλλόγου τινός κττ.: κατὰ τὰς ἀρχαιρέσιας τὸν ὁμοιωταῖον, - αἱ ἀρχαιρέσιας τῆς σχολικῆς ἐπιτροπῆς 2) μιν. ἡ ἀνακλήρυξις βασιλείας: Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,105 ὁ .. θεός.. Ἀυτῶν τὸ χρίσμα καὶ τὴν ἀρχαιρέσιαν ταυτίζουσιν θεωρησάμενος.

ἀρχαιρέσιάζω κ. νεώτ. κίμνω ἀρχαιρέσιας: Ἰσαί.ἀπ.47, Διον.Ρωμ.2,14 ἀρχαιρέσιάζειν τε καὶ νόμους ἐπικυροῦν, αὐτ.8,90 ἀρχαιρέσιάζοντα τὸν δῆμον 2) παρουσιάζομαι ὡς μνηστὴρ ὀρχῆς τινος παρὰ τῷ λαῷ καὶ κολακέω αὐτὸν διὰ τοῦτο: Πλούτ.Ἠθ.324 B Ἰνα οὖν μὴ ὡς ἀπεγνωκῶς τὴν πόλιν ἐπιλοῖς ἀρχαιρέσιάζει 3) Ἡσ. «ἀρχαιρέσιάζειν τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν».

ἀρχαιρέσιακός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἀρχαιρέσιας: Ἐπιγρ. ἀρχ- ἐκκλησία, - ἀρχαιρέσιακὴ ἐπιτροπὴ.

ἀρχαιρέσιάρχης-ου (ὁ) μτφ. ὁ ἀρχηγὸς αἰρέσεως, πολιτικῆς μερίδος: Ἡρώδιαν.Ἐπίμ.167.

ἀρχαιρέσιος-ή-όν ἐπιγρ. ἀρχαιρέσιακός βλ.λ.: Ἐπιγρ. ἀρχαιρέσιος ἐκκλησία.

ἀρχαῖοσμός (ὁ) μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἀρχαῖος τρόπος, ἡ μίμησις ἀρχαίων, ὕφος ἀρχαίων: Διον.Συνθ.22,150,4 ἡ ἀσθητὰ ἀρμονία.. τὸν ἀρχαῖοσμὸν καὶ τὸν πῖνον ἔχουσα κάλλος 2) γραμμ. ἀνηρχαίωμένη φράσις ἡ τύπος ἢ σύνταξις: Μεγ.Π.Δ ἀρχαῖοσμός οὗτος δημάτων, - μεταχειρίζεται ἀρχαῖοσμός 3) περὶ ἀρχαῖοσμοῦ τίλος ἔργου τοῦ Μανέθανος: Πορφύρ.Ἀποκ.2,55 4) νεώτ. τεχνολογία ἔχουσα τάσιν πρὸς μίμησιν τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, πρβλ. κ. ἀρχαῖοστικὸς κ. ἀρχαῖοστικῆς.

ἀρχαῖοστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρχαῖζων, ὁ μεταχειριζόμενος εἰς τὸ λέγειν ἢ τὸ γράφειν ἀρχαῖοσμούς βλ.λ. 2) εἶδ. ἐν τῇ τέχνῃ, ἐκ τῶν προτύπων τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης ἐμπνεόμενος καλλιτέχνης καὶ ταῦτα ἀπομιμούμενος || κ. ὁ τὴν ἀρχαῖκὴν τέχνην ἐξαίρετως ἐκτιμῶν.

ἀρχαῖοστί ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχαίων τύπων: ὀμιλεῖ - γράφει ἀρχαῖοστί.

ἀρχαϊστικὸς-ή-όν νεώτ. ἀρχαϊολ. ὁ ὁμοιοῶν πρὸς τοὺς ἀρχαῖους τρόπους ἢ μιμούμενος αὐτοῦς || ἀρχαϊστικὴ τέχνη ἢ ταχυντροπία ἢ τάσις πρὸς μίμησιν τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης.

ἀρχαϊστικὸς ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαϊστρίσις, ἀρχαϊοπροπέω· Πλάτ. Φαῖδρ. 267 B καὶνὰ ἀρχαῖως εἰπεῖν, Ἀισχίν. 1, 183 ἀρχαῖως καὶ σμηνῶς λέγειν, Ἰσοκρ. 4, 8 περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαῖως εἰπεῖν.

ἀρχαῖμος μον. π. εὖστ. ἀντὶ δρχαῖος βλ.λ.
ἀρχάνθρωπος ἰδί δημ. ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπος· Ὀρίγ. Φιλοσοφ. 3135 ἀρχάνθρωπος Ἄδάμας ἢ Ἄδάμ, οὐ εἰκόνας τὴν ἐν Σαμοθράκῃ δύο ἀγάλματα.

ἀρχαῖος αἰολ. ἀρσῖσιος βλ.λ.
ἀρχάτης ἰδί δημ. θηλ. ἀρχάρα κ. ἀρχάρισσα ἀρχάριος, πρωτόπειρος, πρωτάρης, ἀδέξιος· παροιμ. ἀρχάτης μαστορχαλαστής.

ἀρχαῖσιος-ή-όν νεώτ. ἰδιότως εἰς ἀρχάριον βλ.λ.
ἀρχάριος-ή-ο δημ. ὁ τῆς ἀρχῆς, τῆς ἐνάροξως· βλ. Συμμ. 38 τ ἀρχάριος τὰ πρῶτα στοιχεῖα.

ἀρχάριος-α-ον(ν) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. -ριός ὁ πρὸ μικροῦ ἀρχαῖος νὰ μανθάνη π· Μακάρ. Ὀμιλ. 15, 225 ἀπέρχεται πρὸς τὴν σχολὴν τῶν γραμμῶν καὶ ἔστιν πάλιν ἐκεῖ δὴλον ὁ ἔσχατος ἀρχάριος || εἰδ. ὁ δόκιμος μοναχός· αὐτ. 16, 251 ἔχουσι δὲ καὶ φόβον οὐ τῶν ἀρχαρίων τῶν φοβουμένων τὰ πονηρὰ πνεύματα || ὁ πρὸ μικροῦ ἀρχαῖος τὴν ἐξάσκωσιν τοῦ ἐπαγγελημάτος του καὶ μὴ ἔχων ἀκόμη ἀποκρίσῃ τὴν δεύουσαν πείραν· εἶναι ἀρχάριος ἀκόμα καὶ δὴν τὰ καλοκατάρχειν || δδ. γεν. ἀπειρος, πρωτόπειρος, ἀδέξιος, ἀδάσις || τὸ θηλ. ἀρχαρία ἐπὶ γυναικὸς ἡ θήλειος ζῶου, ἢ διὰ πρώτην φοράν τεκοῦσα, πρωτόγεννη, πρωτάρα.

ἀρχαρίότης-ητος(ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαρίου, τῆς πρωτόπειρον, ἢ ἀπειρία.

ἀρχάρισμα (τὸ) δημ. ἡ ἀρχὴ πράγματος τινος, τὸ ἀρχινομα· βλ. Συμμ. 37.

ἀρχαστήρ-ηρος(ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχίνου δέρμων τῆς τάξεως τῶν ἀστεριδῶν.

ἀρχαζικαῖος(ή) δημ. κ. ἀχαζίκιος κ. χατζίκιος τὸ ἀργιολάχανον σκάνδιξ, ἄ. ἀνθρίσιος ὁ ἀγριος.

ἀρχα- πρῶτον συνθετικῶν ἀπικίων συνθετῶν σημερινῶν, ὅ, π καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἀρχι- βλ.λ.

ἀρχαβαρχος(ή) ἐπίρρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν βαίχων ἦτοι τῶν τελευτῶν τὴν ἑσπέρην τοῦ βαίχου, ὡς τίτλος τοῦ Διονύσου.

ἀρχεβούλειον (τὸ) μτγν. μέτρον τὴ ἐν τῇ ποιήσει τεθεῖν ὑπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου· Ἠφαίστ. 53, 16 κ. καλεῖται μὲν οὖν ἀρχεβούλειον | τὸ μέτρον υυ-υυ-υυ-υ-υ- | ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου.

ἀρχεγονία (ή) μον. κ. νεώτ. ἡ καταγωγή· Εὐστ. Πονημ. 355, 82 κἀν εἰς τὴν τοῦτου ἀρχεγονίαν ἀναποδίδως, εὐρησ τὸ γένος τῶν ἀρχαίων βίον ζηλώσαντα || νεώτ. τὸ εἶναι τὴ ἀρχεγονίον βλ.λ.

ἀρχεγονίος-ια-ιον μον. ἀρχεγόσιος βλ.λ.· Τζέτζ. 71, 10 τὸ ἕρεθὸς ἕκκεινο τὸ ἀρχεγονίον.

ἀρχεγονίος-(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γενάρης, ὁ πρῶτος τοῦ γένους, παλαιός, ἀρχαῖος· Νόνυ. Δ θ κκαεὺς ἀρχεγόσιος πάντων || ὁ ὄν ἢ πρώτη ἀρχὴ ἢ αἰτία, πρωταρχικός, πρωταίσιος· Δαμῶξ. 2, 8 ἡ φύσις πάσις τέχνης ἀρχεγονόν ἐστ· || γεν. ὁ ἀρχικός γενόμενος, ὁ ἐν ἀρχῇ γενηθείς· 408 ἀρχοῦ. Φάσ. Θε. 17 τὸ ἀρχεγονίον ὄφρα, Γαλ. 5, 41B ἀρχ- ούσια, Θεμιστ. Λόγ. 13, 162 Α γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἐπὶ τὰ τοῦτων ἀρχεγονώτερα 2) νεώτ. κ. δημ. πρωτόγονος, καθυστερημένος, ἀπολίτιστος· ἀρχεγόσιος λαός, - πολιτισμός, - ἀρχεγονη κατάστασις, πρῶτ. πρωτόγονος.

ἀρχεγονίος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχεγονοῦ, ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ, κατὰ τὴν ἀρχικὴν γένεσιν.

ἀρχεῖάτρος(ή) ἐπίρρ. πρωτοκάθεδρος συν-ελευθεσίας ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Πτολεμαίων.
ἀρχεῖλικη-ου(ή) ἰδί ὁ ἐξ ἀρχῆς ἰδιοκτῆτης, νόμιμος κτήτωρ· Πίνδ. Π 4, 110 ἀμετέρων ἀποσυλαῖσαι βίαιως ἀρχεῖδικὸν τοκέων.

ἀρχεῖζῶσιος-ιδος(ή) μτγν. τὸ φυτὸν βρυωνία ἢ κοινή, ἄ. ἀμπελος ἢ λευκὴ, δημ. βρυωνιά, ὄθρια, ἀμπελουρίδα· Διοσκ. 4, 182, Πλίν. Φι 23, 21.

ἀρχεῖθωρος(ή) ἐπίρρ. ἀρχιθέτωρ βλ.λ.

ἀρχεῖθυρον (τὸ) μον. ἢ κυρία θύρα.

ἀρχεῖσιος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀρχεῖον βλ. λ.· ἀρχεῖσιαι ἀργασίαι.

ἀρχεῖση(ή) ἐπίρρ. τίλος ἱερείας.

ἀρχεῖσιθηκῆ ἰδί νεώτ. ἐρμάριον εἰς ὃ φυλάσσονται ἔγγραφα ἀρχεῖου τινός.

ἀρχεῖο(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀρχίον ἢ κατοικία τῶν ἀρχῶν, ἢ ὁ τόπος ἐνθα συνέρονται αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως· Ἠρ. 4, 62 κατὰ νόμου ἐκαστοῖσι ἐν τῷ ἀρχίῳ ἐσθιρύται σφι Ἄραος ἱρόν (ἀμφ.), Ξεν. ΚΠ 1, 23 ἔνθα τὰ τε βασιλῆα καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποιθῆται, Δημ. 145 τὰ ἀρχεῖα καὶ βουλευτήρια, Λουκ. Ἀλ. ἱστ. 1, 29 ἀρχεῖα αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιθῆται, ἔνθα ὁ ἀρχων.. κάθηται, Ἰώσι. Π 6, 3 τὸ ἀρχεῖον καὶ τὸ βουλευτήριον ὑψηφῆσαν 2) εἰδ. ἐν τῷ ρωμαϊκῷ στρατοπέδῳ, ὁ τόπος ἐνθα ἦσαν αἱ σκηναὶ τοῦ στρατηγοῦ, τῶν ἱππάρχων καὶ χιλιάρχων, λατ. triplex castra· Πλούτ. Γάβ. 12 τὴν γυναικίαν.. παρῆσιθγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχεῖσις 3) ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων, ὁ σύλλογος τῶν ἀρχῶν· Ἀριστ. Πολιτ. 298 b, 28 κατασκευάσαντας τὸ ἀρχεῖον οἷον ἐν ἐνάσις πολιτείας ἐστίν, οὐκ καλοῦσι προβούλους καὶ νομοφύλακας, Πολυβ. 4, 35, 9 τὰ τε πλῆθῃ καὶ τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον 4) γενιάσα ἀρχὴ πόλεως ἢ χώρας· Δίων Χρ. Λόγ. 56, 2, 292 ὅτε κατέστη τοῦτο τὸ ἀρχεῖον ἐν Σπάρτῃ || κατὰ πληθ. ἰδιαιτέραι ἐπιτροπὴ τῶν ἀρχόντων· Ἐπίρρ. ὁμοῖα τὰ ἀρχεῖα, Ἐπίρρ. ὅσαι ἀρχεῖαι μετέχουσι καὶ δικαστηρίων 5) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὰ φυλαττόμενα ἀρχεῖται ἢ πρωτόγραφα δημοσία ἢ ἰδιωτικά ἔγγραφα καὶ τὸ μέρος ἐνθα ταῦτα φυλάσσονται· Ἠσ. κ. ἐνθα οἱ δημόσιοι γάρτοι ἀπόκεινται ἢ χαρτοφυλάκια· Διον. Ἀλ. 2, 26 μέχρι τῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τὰ δημοσία ἔγγραφα, Εὐστ. 13, 37, 24 αὐτῶν ἐπακοῦσαι τῶν ἐπιστολῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχεῖων ἤμην ἀναληφθεῖσιν, - τὸ ἀρχεῖον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, - τοῦ συλλόγου, - τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς Ὑδρας 6) εἰδ. ἐκκλ. τὰ ἀρχεῖται ἢ πρωτότυπα ἔγγραφα ἢ βιβλία· Ἰγνάτ. Φιλῶδελφ. 8. ἐάν μὴ ἐν τοῖς ἀρχεῖσις εὐρω, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ οὐ πιστεύσω || ἀρχεῖα τοῦ κράτους δημοσία ἢ ἰδιωτικά ἔγγραφα ἀποκείμενα ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν καὶ χρησιμεύοντα ὡς ἱστορικὴ πηγή, ὡς καὶ ἡ πρὸς συλλογὴν καὶ κατάταξιν αὐτῶν ὑπηρεσία 7) νεώτ. εἰδ. συλλογὴ ἐπιστημονικῶν στοιχείων ἰδίᾳ πρὸς συγγραφήν βιβλίου ἢ ἄλλον ἐπιστημονικὸν σκοπὸν || τίτλος διαφόρων συγγραμμάτων, ἰδίᾳ περιοδικῶν περιλαμβανόντων ἱστορικὰ ἔγγραφα τὸ πρῶτον δημοσιευόμενα ἢ εἰδικὰ ἐπιστημονικὰ μελέτας· ἱστορικὸν ἀρχεῖον, - ἀρχεῖον φιλοσοφίας κτ.· || φρ. ἀρχεῖον | - εἰς τὸ ἀρχεῖον | ἐπὶ ἔγγραφοι ἢ ὑποθέσεων, δι' ἃς θεωρεῖται περὶ τῆ πάσα περατῆρῶ ἐνέργεια· πρθλ. φρ. ἔστατε τὸ χαρτὶ σὸ χρονοντοῦλαπο.

ἀρχεῖοφυλάκειον (τὸ) νεώτ. κ. - λάκιον δημοσίον κατάστημα ἐνθα φυλάσσονται δημοσία ἔγγραφα, οἷον δικαστικὰ ἀποφάσεις, συμβολαιογραφικὰ πράξεις κτ.

ἀρχεῖοφυλάκειον (τὸ) νεώτ. ἀρχεῖοφυλάκειον βλ.λ.
ἀρχεῖοφύλαξ-ακος(ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπευθύνως φυλάσσων δημοσίον τὴ ἰδιωτικὸν ἀρχεῖον

βλλ. : Ίω.Αυδ.Ρωμ.2,30 (χειρ. ἀρχαιο-) : νεώτ. εἰδ. δημόσιος ὑπάλληλος εἰς ἃν ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ταξινόμησις καὶ φύλαξις τῶν ἀρχαίων δημοσίων τινὸς ἀρχῆς : ὁ ἀρχαιοφάλαξ τῆς Βουλῆς, ἀρχιτείας-ιδος (ἡ) αἰτ. -τιν Ἐπιγρ. τίτλος ἱερείας τινὸς ἐν Θάσω, πρβλ. ἀρχαίη.

ἀρχαιότης (ἡ) μτγν. ὁ προϊστάμενος τοῦ ἀρχαίου, δημόσιος ἀρχαιοφάλαξ : Διγέστ.30,4,18,10.

ἀρχαιωτικὸς-ή-ον μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἀρχαία ἢ τοὺς ἀρχαίους βλλ. : Ίω.Αυδ.Ρωμ. 2,15 ἀρχαιωτικὰ δικαστήρια | κωδ. « ἀρχαιοτικὰ » | ἀρχαίκακος-ον κ. μτγν. κ. μαν. ὁ ἀρχαίος τὸ κακόν, ὁ πρῶτος αἴτιος τοῦ κακοῦ : Ίλ.Ε63 ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τακτῆνατο νῆας ἕξας ἀρχαίκακος, Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.13,1 ἀρχαίκακος μύθους ἀθέως, Εὐστ.Πονημ.115,87 ὅς ἀρχαίκακος ἀμύνεται, αὐτ.254,2 ὁ ἀρχαίκακος δαίμων : || ὅθ. ἐκκλ. ὁ διάβολος, ὁ σατανὰς : Μηναί.3,9 φῶδ.6 γεννηθὼς ὁ ἀρχαίκακος ἤρπασεν . . . Ἰουδᾶν τὰν δαίμονιον.

ἀρχαίλαος-ον ἀπτ. ἀρχάλαος, δωρ. ἀρχάλας ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ, ἡγεμὼν : Αλογ.Πέρο.297 τίνα δὲ καὶ πενήθησεν τὸν ἀρχάλαον | ἰων. τ. ἀντὶ ἀρχαίλων, Ἄριστοφ. Ἰνπ.164 τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχάλας ἔσει.

ἀρχαίλαστος (ἰ) μτγν. ἀπτ. τ. τοῦ ἀρχιλαστής βλλ. ἀρχαίλαστος (ἰ) Πάπ. ὁ πρῶτος τῶν ἐλληνοδικῶν βλλ.

ἀρχαίλαος (ἰ) δημ. ἀρχή, ἀρχισμα βλλ. ἀρχαίλαος-ου (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ἔμπορος, προϊστάμενος τοῦ σωματείου τῶν ἐμπόρων.

ἀρχαίλαος Κύριλλ. « ξύλα ».

ἀρχαίλαος Ἡσ. « ξύλα ».

ἀρχαίλαστος-ου (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν ἐνταφιαστῶν.

ἀρχαίλαστος (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἐπαναστατῶν.

ἀρχαίλαστος-ον ὁ ἀρχων, κύριος μεγάλου πλοῦτου, ἡ ἀρχαίοπλοῦτος : Σοφ. Ἡλ.72 ἄλλ' ἀρχαίλαστος καὶ καταστάτην δόμων.

ἀρχαίλαστος-ιδος (ἡ) ἰ) ἀρχων τῆς πόλεως : Πίνδ. Π9,54 ἔνθα νιν ἀρχαίλουν θησεῖς.

ἀρχαίλαστος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τῶν προβαλῶν βλλ.

ἀρχαίλαστος Ἐπιγρ. εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν ἐρασιπτῶν.

ἀρχαίλαστος-ου (ἰ) μτγν. κ. μαν. ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐράνου βλλ. : Ἐπιγρ., Ἀρκάδ.28,2 2) ἀρχή τις ἐν Ρόδῳ, πρβλ. κ. ἀρχιερασιστής.

ἀρχαίλαστος-εω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχερασιστής βλλ.

ἀρχαίλαστος (ἰ) Ἐπιγρ. ἀρχερασιστής βλλ.

ἀρχαίλαστος (ἡ) νεώτ. παλαιὰ μέθοδος φωτογραφίας διὰ κολλοδίου.

ἀρχαίλαστος-ον ὁ προϊστάμενος τῆς μοιῆς, τοῦ ἕσματος ἢ ὁ ἀρχικὸν αὐτό : Σττισίχ.77 ἀρχεσίμολπος μούσα.

ἀρχαίλαστος-ον μαν. ὁ ἀρχων τοῦ φωτός.

ἀρχαίλαστος (ἡ) Ἐπιγρ. ἀρχὴ τῶν Φθιατῶν Θεῶν ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑξ ἀρχοντας, οἵτινες προσέφερον ἀφιερῶματα εἰς τὴν Ἀθῆναι Παλλάδα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως : Ἐπιγρ. οἱ ἀρχαίλαστος Ἀθῆνῶν Πολιάδι.

ἀρχαίλαστος-ον ἀκρόσπερος βλλ. : Ἄριστοφ. Ἰνπ. Ἀθῆν.8,363 Β' καὶ οὐ πάσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίλαστρον.

ἀρχαίλαστος ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ ἀρχαίου βλλ., ἀρχαίλαστος, ὁ πάρα πολὺ ἀρχαίος : Αλογ.ἀπ.187.

ἀρχαίλαστος (ἰ) πῆθ. ἔσφ. ἂντὶ ἀρχαίος βλλ. : Ἀρκάδ.278 « τὸ μόντι κηδέσσης καὶ ἀρχαίος ἐπιθετικὰ ἐξύνονται ».

ἀρχαίλαστος (ἰ) δωρ. ἀρχήκος, ἀρχων : Εὐρ. Ἡλ.1149 ἔπασαν ἔμῳς ἀρχαίος 2) ὡς ἐπιθ. ἡγεμονικός : Εὐρ. Ἡρακλ.753 καὶ παρὰ θρόνον ἀρχεταν γλαυκάς τ' ἐν Ἀθάνας.

ἀρχαίλαστος (ἡ) μτγν. κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ ἀρχετυπον βλλ., τὸ εἶναι πᾶθ ἢ τι πρῶτότυπον ἢ πρότυπον : Διον. Ἀρεοπ.Οὐρ. ἱερ.2,4 καὶ δυνατὸν ἔστω δ' αὐτῶν ἀνάστασις πρὸς τὰς ἀόλους ἀρχαίλαστος, Εὐστ Πονημ.98,33 πρὸς ἀρχαίλαστος ἀκρίτους ἔχουσιν ἀρχαίλαστος ἐπίρρ. μαν. κατὰ τὸ ἀρχετυπον : Εὐστ. Ίλ.931,22 διασκευάσαντος τοῦ ποιητοῦ ἀρχαίλαστος ὡς ἐν τύπῳ χαρακτήρος.

ἀρχαίλαστος (-ῆ)-ον μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχικὸν τύπον ἔχων, ὁ πρῶτος τύπον λαβὼν, πρῶτότυπος, ὁ ὡς πρότυπον χρησιμεύων, ἀντὶθ. ἀντιγραφος : Φιλ.1,5 ἀρχετυπος σφραγίς || κ. συγκρ. Γλατίν.6,8,14 πολὺ ἀρχετυπώτερον καὶ ἀληθεστέρον || νεώτ. ὁ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς τυπογραφίας τυπωθεῖς : ἀρχετυπος βιβλία (τὰ πρὸ τοῦ 1501 τυπωθέντα καὶ κηνητοῦς χαρακτήρας) 2) μτφ. ὑποδειγματικός, ἰδεῶδης : Σωραν.1,5 ἀρχετυπος μοῖσα, Θεόδ.Ζτ.328 Β' ἀρχετυπος κάλλη 3) τὸ αὐθ. ἀρχετυπος(ῆ) ὡς οἶος, ὁ ἀρχικός τύπος, τὸ πρότυπον, τὰ ὡς ὑπόδειγμα χρησιμεύων : Διον. Ἀλ.Ἰσαί.11 ἀρχετυπον τῆς ἀληθείας, Νικητ.Χων ἐν Σάβ.1,114 τὸ ἀρχετυπον τοιοῦτο καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἰνδαλλόμενον 4) εἰδ. τὸ πρῶτότυπον σφραγίδος : Λουκ. Ἀλεξ.21 ἀνεπίπου ὡσερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὐ μάλα τὸ ἀρχετυπὸν εὐκίλων || γεν. εἰκόν : ΑΓλ.4,151 ἀρχετυπον Διδουθ, ὡ εἶναι, λαύσσαις, Ἐπιγρ. δαίδαλον ἀρχετυπον.

ἀρχαίλαστος (ἡ) ἀρχω, εἶμαι ἀρχηγός : Ίλ.Ε200 ἀρχαίλαστος Ἰρῶσσαι κατὰ κρατερὰς ὀμίνας, μετὰ γεν. : Ἀπολλ.Ρ.1,347 αὐτὸς εἰς ἑμῶν ἄρχων, καὶ ἀρχαίλαστος ὁμάδοιο : || ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχοντος : Ἐπιγρ. ἡρχαίλαστος τῆς πόλεως.

ἀρχαίλαστος (2) δημ. ὁ ἀρχικὸν βλλ. ἀρχαίλαστος, ἀρχαίλαστος, ἀρχαίλαστος, κίμων ἀρχὴν πρᾶξιος τινος : δ. τραγ. ἀρχαίλαστος ὁ νῆος νὰ τραγοῦθῃ, ἀρχαίλαστος ὁ νῆος νὰ λέγη 2) ἀντθ. εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὴν ἐναρξίν μου : ἀρχαίλαστος οἱ ἔσταις.

ἀρχαίλαστος Ἐπιγρ. ἀρχεφθῶ βλλ.

ἀρχαίλαστος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχων τῶν ἐφήδων, ἐφήλαστος βλλ.

ἀρχαίλαστος-εω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχεφθῶς, προϊσταμαι τῶν ἐφήδων, ἐφηλαρχῶ βλλ.

ἀρχαίλαστος (ἡ) Πάπ. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀρχεφθῶ βλλ.

ἀρχαίλαστος (ἰ) Πάπ. ὁ ἀρχηγός τῆς ἀστυνομίας ἐν Αὐγύπτῳ.

ἀρχαίλαστος (ἰ) νεώτ. βοταν. ἡ κορυφὴ τῶν βλαστῶν καὶ τῶν ριζῶν τῶν φανερομένων φυτῶν.

ἀρχαίλαστος ὁ τοῦ χοροῦ προεξάρχων ἐν τῇ δραματικῇ παραστάσει κ. γεν. ὁ ἀρχόμενος τοῦ χοροῦ : Εὐρ.Τρω.151 ποδὸς ἀρχεχοροῦ πλάγαις φουγίας ἀκρόμους ἐξήλθον θεοῦς 2) ἐπὶ προσ. τὸ ἀρσ. ὡς οἶος : ΑΓΓ παρὰτ.221 κηρυξ καὶ τέφρος εἶμι βροτοῦ πάρος ἀρχεχοροῦ Εὐτόχου.

ἀρχαίλαστος (ἡ) ἰ) ἀρχω-ομαι | κ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ οὐ ἢ ἐξ οὐ ἀρχεται, ἀρχίζει τι, ἴτοι ἢ διὰ τῆς ἐν τῇ λ. ἀρχὴ ἀφρημένης ἐννοίας τοῦ ἀρχω (=ἀρχίζω) | δῆλωσις ὅτι τὸ ὡς ὑποκείμενον ἐν τῇ φρ. ἐκφερόμενον ἴτοι ἢ εἶναι τὸ προσηγῆν ἢ τὸ πρῶτον τοῦ συνωνύμου ἐν γεν. πτώσει ἐκφερομένου πρόματος ἢ γενομένου, ἐνεργείας ἢ καταστάσεως : ὅθ. συνεικδ. σημ. ἐναρξίς, ἀφεταιρία, πρώτη αἰτία, βᾶσις, μόνον ἢ κύριον συστατικὸν στοιχεῖον, κινῶν δῆλον, —πασῶν τῶν σημ. τούτων διατηρηθεισῶν ἐν χρ. ἀπὸ τῆς ἀττ. κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῆς γλώσσης ἐν χρονικῇ σημ. ἀρχή=ἐναρξίς : Ἄριστοφ.Μεταφ.1013 α., 1-9 ὁ ἀρχὴ λέγεται ἢ μὲν ὄθεν ἂν τοῦ πράγματος κινηθεῖ πρῶτον, οἶον τοῦ μήκου καὶ ὄθεν ἐνταῦθεν μὲν αὐτὴ ἀρχή, ἐξ ἐναντίας δὲ ἑτέρα . . . ἢ ὄθεν πρῶτον γίνεται ἐνυπάρχοντος οἶον ὡς πλοῖου τρόπος καὶ οἰκίας θεμελίος καὶ τῶν ἄλων ὁ μὲν κερβάν οἱ δὲ ἐγκέλαον, οἱ δ' ὅτι ἂν τῶμασι τοιοῦτον ὑπολαμβάνουσιν ἢ δὲ

ὄθεν γίνεται πρῶτον μὴ ἐνυπάρχοντος καὶ ὄθεν πρῶτον ἡ κίνησις πέφυκεν ἀρχοῦσαι καὶ ἡ μεταβολή, οἷον τὸ τέκνον ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ ἡ μάχη ἐκ τῆς λοιδορίας. Ἰσακὸς δὲ καὶ τὰ αἴτια λέγεται, πάντα γὰρ τὰ αἴτια ἀρχαί... : Ἰλ.Α.605 κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή | ἀφ' ἑτηρησίου, αὐτ.Χ.116 ἡ τ' ἔπλατο ναίεσσι ἀρχή | αἴτια : κ. διὰ μνη. ἔκφρ. : Ὁδ.Θ.81 τοῦτο γὰρ βα καλινδιστο πῆματος ἀρχή | τότε κίλισε, ἐκίλισε τὸ ἀρχίμω τῆς δυστυχίας, τοῦ χαμοῦ. | Ἡρ.1,5, τὴν ἴλιου ἄλυσιν ἀφίσκουσαι σφίσι | οἱ Πέρσαι | δουῶσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρας | πρῶτον γεγονός, ἀφ' οὗ ἤρχισεν ἡ ἔχθρα |, Πλάτ.Πολ.377 Α ἀρχή παντὸς ἔργου μέγιστον | ἡ ἔναρξις | κ. ὡς οὐστόου ἀντικειμ. : αὐτ.Τιμ.36 ἔβαιναν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἄμφορος βίου, φρ. π. Λουκ.Ἐυάν.3 κ. νεώτ. ἀρχή | τὸ ἥμισυ | τοῦ παντός (ἡ ἔναρξις, τὸ ἀρχισμαί, - ἡ ἀρχή τῆς οἰκοδομίας, - ἡ ἀρχή τοῦ πολέμου, - τοῦ διχασμοῦ, - τῆς παρακμῆς, - τῆς διαστροφῆς, - τοῦ πλούτου του, - τῆς ἀφροσύνης, - ἡ ἀρχή τῆς ἐβδομάδος, - τοῦ ἔτους, - τοῦ τριμήνου, - τῆς σαρακοστής, - ἀρχή τοῦ παραμυθιοῦ ὄδ, ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων καταφαίνεται, ἡ λ. ἐν κρινική σμ. μετ' ἀρθρου ἡ ἄνευ ἐν χρήσει εἰς δὴλωσιν τῆς ἐναρξέως ἡ τῆς αἰτίας πολιτικῆς ἐν συναφείᾳ τῶν δύο τούτων ἐνοιῶν 2) ἐν τοπικῇ σμ. ἐναρξίς, ἀφ' ἑτηρησίου, τὸ σημείον ἀφ' οὗ ὄρμηται ἡ ἀρχαίαι τ' συνήθη, ἡ χρήσις ἐν νεωτ. ἡ σμ. : Ἡρ.Α.60 σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρώφου καταβάλλαι μιν, - ἡ ἀρχή τοῦ βιβλίου, - τοῦ σχολίου, - τοῦ δρόμου ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἀνωτ. σμ. ἀντιθ. σμ. ἡ, πέρας, τελευτή, τέλος : Πλάτ.Νόμ. 4,715 Β ἀρχὴν τε καὶ τελευτήν... τῶν ὄντων, - ἡ ἀρχή καὶ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, - ἡ ἀρχή καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου ὄμ. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σμ. μετὰ τῶν ρημ. τίθημι, - ἐμοί, κατατίθημι, ποιοῦμαι, λαμβάνω, ἀναλαμβάνω κ. συστοίχως ἀρχομαι, μτην. κ. νεώτ. κ. σμ. κ. εἰμί, εἶμαι, νεώτ. σμ. ἔγω, κάμνω : Θουκ.1,128 τοῦ παντός πράγματος ἀρχὴν ἀποιήσατο, Ἰσοκρ.Παναθ.257 C ποιήσασθαι πόρρωθεν τὴν ἀρχὴν, Ἀλκιν.2,28 ὅταν ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου αὐθὺς νοσηρὰν ἀρχὴν λάθῃ παιδείας, γνομ. ἀρχὴς κακῆς κείσονται ἐσθὲ τέλος, - ὁ πόλεμος ἔχει τὴν ἀρχὴν του, - ἀρχή τοῦ ἐπεισοδίου ἢ τοῦ μᾶ παραλήγουσι, - ἀρχή τοῦ δρόμου εἶναι σὺτὸ ράχη τοῦ βουνου, - ἂν κἀνὸς κακῆ ἀρχή | κ. κ. πλῆθ. ἀρχαί ἐν ὄμ. σμ. : Πίνδ.Ο.10,5 ὑστέρων ἀρχαί λόγων, Εὐρ.ΙΤ.939 ἀρχαί δ' αἶθε μοι πολλῶν πόνων, Στράβ.1,20 ἔλαβεν οὖν παρὰ τῆς Ἱσπανίας τὰς ἀρχαί | τὴν ἀφ' ἑτηρησίου, ὄδ. τὴν πρῶτην ὄλην |, - αἱ ἀρχαί τοῦ σταδίου του, - οἱ ἀρχαί τοῦ δρόμου. | ἐν ταῖς ἀνωτ. σμ. κ. ἐμπροσθεὶς καθ' ὀρισημένην ἡ ἀόριστον ἔκφραση ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς : μετὰ τῶν προθ. ἐν, ἐκ, ἀπὸ, κατὰ ὅτῃ μὲν ἄνευ, ὅτῃ δὲ μετ' ἀρθρου, συνήθη. τῶν ἄνευ ἀρθρου φρ. ἔχουσαν κ. ἐπιρρηματικὴν σημασίαν | ἀρχικῶς, ἀρχήθεν | : Ὁδ.Α.187 ἔβηνοι δ' ἀλλήλων πατρώσι εὐχόμεθα εἶναι ἐξ ἀρχῆς, Ἡσοδ.Θ.425 ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλατο, Ἡρ.9,46 ἀπ' ἀρχῆς ἐν νόμῳ ἐγένετο, Σοφ.Φιλ.247 ὄ γὰρ σὺ γ' ἤσθα ναυθότης ἤμιν κατ' ἀρχὴν, αὐτ.Ο.1.385 οὐδ' ἀρχῆς φίλος, Δημ.228,10 ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. - ἐξήλθον, αὐτ.37,15 τὸ μὲν γὰρ εἶ ἀρχῆς, Πλάτ.Τεν.1) ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, Κδ.1κ.1) ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, - ἀναγνώσκω, - γράφω ἐξ ἀρχῆς, - ἐν ἀρχῇ ἐνίκησεν, - ἰσχυρῶ ἀπ' ἡ ἀρχῆς, - κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς πορείας, - τῆς ἐργασίας, - διηγῆσά μου ἀπ' ἡ ἀρχῆς, - ἀπὸ τὴν ἀρχῇ τοῦ δρόμου, - ἀπὸ τὴν ἀρχῇ τοῦ μήνα κ. κατὰ πλῆθ. ὄμ. | πλῆθ. μετὰ τῆς ἐκί : Ἡρ.3,153 ὅς κατ' ἀρχῆς ἔφρασε, Θουκ.2,95 κατ' ἀρχῆς τῷ πολέμῳ πειζόμενον, Πλάτ.Νόμ.2,671 Α

ὄθεν ὁ λόγος ἐν ἀρχαίς ἐδουλήθη, αὐτ.664 Β κατ' ἀρχῆς τὸν λόγον, Πολύθ.18,9,6 ἐν μετὰ ταῖς ἀρχαίς, - ἐν ταῖς ἀρχαίς τοῦ βίου, - κατὰ τὰς ἀρχαίς τοῦ σταδίου του, - ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου | μ. ἐναρξέως μετὰ τῶν προθ. εἰς, πρὸς, σὺν, ἀνά, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί | ταύτης χρήσις κ. ἄνευ ἀρθρου μ. ἐν τῇ νεωτ. |, ἐπί, ὑπέρ, τῆς τοιαυτῆς μετ' ἀρθρου ἐκφράσεως σπαν. π. μτην. ἀλλὰ αὐνήθ. ἐν τῇ νεωτ. κ. ὄμ. | σπαν. κατὰ πλῆθ. : εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς γεωγραφίας, - σπαν. τῷ ἀρχῇ τοῦ λόγου, - πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἄγνων, - διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ κτισίματος, - μετὰ τὰς ἀρχαί τοῦ μινός, - παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, - παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου, - στὴν ἀρχῇ τῆς χρονίας, - τοῦ μονοπατιοῦ, - τοῦ λόγου, - μετ' τὴν ἀρχῇ τῆς σαρακοστής, - γιὰ τὴν ἀρχῇ τῆς δουλιᾶς, - μετὰ τὴν ἀρχῇ τῆς λειτουργίας 3) ἀρχή ἐν ἀφθρ. σμ. ἀφ' ἑτηρησίου, ὄδ. προουθέσις κ. συνεκ. βάσις : Δημ.1394,4 ἔστι γὰρ, ἔστιν ἀπάσις ἀρετῆς ἀρχή μὲν σφαιρική, πέρας δὲ ὀνδρεία | ἀφ' ἑτηρησίου - προουθέσις |, Ἄνδοκ.13,28,12 γεωμέτων δὲ τούτων, τὴν ἀρχὴν ἀποιήσασθαι τῶν ἀγαθῶν | τὴν προουθέσιον - βάσιν |, Ἀριστ.Μεταφ. 1013 α,22 τοῦ γυνάμου καὶ τῆς κινήσεως ἀρχή τ' ἀγαθῶν καὶ τὸ καλόν | ἀφ' ἑτηρησίου - προουθέσις |, γνομ. ἀρχή σοφίας φόβος Κυρίου | βάσις - ἀφ' ἑτηρησίου |, ἀρχή τοῦ μεγάλου πλούτου εἶναι πάντοτε ἡ ἀδικία | ἀφ' ἑτηρησίου - προουθέσις | | ὄδ. κ. τὸ τιθέμενον ὡς ὑπόθεσις, βάσις, τὸ ἐκ προσυμφωνίας δικτῶν, τὸ ὡς γνωστὸν θεωρούμενον, κ. συνεκ. ὁ κανὼν : Ἀριστ.Μεταφ.1023 α,14 ἔτι ὄθεν γνωστὸν τὸ πράγμα πρῶτον καὶ αὐτὴ ἀρχή λέγεται τοῦ πράγματος, οἷον τῶν ἀποδείξεων αἱ ὑποθέσεις, - τιθεμένης τῆς ἀρχῆς, ὅτι τὴν ὑπάρτησιν ζήτησιν ἐπακολουθεῖ ὑπεραφθονία προσφροῦς, - ἡ ἀρχή, πῶς καθολικῆ φησφορία θά ἢ ἰσοπολιτεία, εἶναι φεῦτικη φρ. νεωτ. κατ' ἀρχὴν = κατὰ κανόνα | κωνή δεκτὸν ἢ ὄδὸ τοῦ λέγοντος τιθέμενον |, συνήθως ὅμως οὕτω ἐξαγγελιομένης ἐπακολουθίου ἐν τῇ ἐκφράσει ἐξαιρέσεως ἀπὸ τοῦ κανόνος, ἢ τοῦ κατ' ἀρχὴν : αἱ διαθλαί κατ' ἀρχὴν δέον τὰ ἔχουσιν ἐπίσημον τύπον, ἀλλὰ τὸ διδάγμα | τοῦ δεκτῶν κλη., - κατ' ἀρχὴν τὰ χαρτοπαίγνια εἶναι ἀπαγορευτέα, ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει τῆς σεισμοπαθοῦς πόλεως κλη., - κατ' ἀρχὴν δὲν συχνόζω εἰς ἐλαφρὰ κέντρα, - δὲν ὀρμίζονται, - δὲν μετέχω σωματείων 4) ἀρχή, ὁ δὲ ἐπιστήμης ἡ κ. ἐμπειρίας ἐξακριβωθείς καὶ διατυπωμένως γνωσιολογικὸς κανὼν, οἷον ἐν τῇ λογικῇ, ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμαις, ἐν χρ. κ. κατὰ πλῆθ. : Ἀριστ.Μεταφ.995 β,8 περὶ τῶν ἀρχῶν ἔξ ὅν δεικνύουσιν ἀπαντες, - ἡ ἀρχή τοῦ ἀπογορευτικῶς λόγου, - ἡ ἀρχή τοῦ Ἀρχιμήδους, - τοῦ Πασκά, - τῶν συγκοινωνουμένων ἀγγέλων 5) ὄδ. ἀρχαί | αἱ θεμελιώδεις συστηματικῶς ἡρμους τοῦ κανόνος, αἱ κεφαλαιώδεις μεθοδικαὶ διατετυπωμέναι γνώσεις μίᾳ τιος ἀφρημένης ἡ συγκεκριμένης ἐπιστήμης, ὁ στοιχεῖα, τῆς σμ. ταύτης σαφῶς ἐκνεφρασμένης ἰδίως ἐν τῇ νεωτ. : ἀρχαί φιλοσοφίας, - ἠθικῆς, - φυσικῆς, - χημείας, - κοινωνιολογίας, - αἱ γενικαὶ ἀρχαί τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου | ἢ εἴστε κ. ἐπὶ συνόλου κανόνων εἰδικῆς τέχνης : αἱ ἀρχαί ἔυλογητικῆς, - ζωγραφικῆς | εἰδ. ἐν τῇ σμ. ταύτη ἀρχαί | ἰδίως ἄνευ ἀρθρου | καὶ τὸ σύνολον γενικῶν τιμῶν γώσεων καὶ κανόνων ἐπιστήμης πινὸς ἡ ἐπιστημονικῆς ἐμπειρίας τὸ ἐπιστηγνητικὸν πρὸς τὴν μάθησιν ταύτης, ἢ τοῦ εὐμεθόδως καὶ προκαταρκτικῶς ἡ στοιχειώδως παρόχον συνοληκὴν τινα γνώσιν αὐτῆς Ἀριστ.Μεταφ.1013 α,1 ἐ ἡ δὲ ὄθεν ἀν κἀλλιστα ἔκαστον γνέοιτο, οἷον οὐκ ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τῆς τοῦ πράγματος ἀρχῆς ἐνὸτε ἀρκτεον, ἀλλ' ὄθεν ῥᾶσι ἂν μάθοι : :

ἀρχαί δημοσίας οικονομίας, - ἀνατομίας, - παιδαγωγικής, - λογιστικής. 8) ἀρχαί τὰ πρώτα, τὰ μόνα ἢ τὰ κύρια στοιχεία, ἀφ' ὧν ὅλη τις ἢ ἐνέργεια, ἢ ἡ σμ. αὐτῆ συγγ. πολλῶν κτ. ἡ σμ. ἀφελῆς) τῆς πρώτης ἐν τοιαύτῃ σμ. χρ. γενομένης ὑπ' Ἀναξιμανδρου : Συμπλκ. Φυσ. 150, 23, Ἀριστλ. Μεταφ. 983 b 7 τῶν δὲ πρώτων φιλοσοφησάντων τὰς ἐν ὅλῃς αἰῶας μόνας ᾤθησαν ἀρχάς εἶναι πάντων, αὐτ. Φυσ. 405 a 25 Ἡράκλειτος τὴν ἀρχὴν εἶναι ὡση φησι φύξιν [ἐνθα τὴν ἀρχὴν δυνατὸν νὰ ἀρνηθεύθῃ κ. ὡς ἐπίρρ. βλ. κατωτέρω 9] 7) ἀρχή ἰσχύω = δεσπόζω) ἢ ἐπὶ ἄλλων ἔξουσία, δεσποτεία, κράτος, κυβέρνησις, ἐπὶ χώρας κυριότης, γεν. ἐπικράτεια : Ἡρ. 1, 191 μεγάλην ἀρχὴν καταλόουσι Ἀριστλ. Μεταφ. 1013 a, 10 « ἢ δὲ οὐ κατὰ προαίρεσιν κινεῖται καὶ μεταβάλλει τὰ μεταβάλλοντα, ὥσπερ αἱ τε κατὰ πόλεις ἀρχαί καὶ αἱ δυναστεῖαι καὶ αἱ βασιλεῖαι καὶ τυραννίδες ἀρχαὶ λέγονται » : Πίνδ. Ο. 2, 64 ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ, Ἡρ. 1, 20 πρὸ δὲ τῆς Κροίσου ἀρχῆς πάντες Ἕλληνας ἦσαν ἐλευθεροί, Θουκ. 4, 53 κωποροδικῆς ἀρχῆς κτ. τῆς Σπάρτης διέβαινε, Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 14 τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχῇ, - ἢ ἀρχὴ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν || κ. μετὰ ἐν. πρόγμωτος : Σοφ. Ο. Τ. 737 τῆσδ' ἔγωγ' ἄνωγ' ἀρχῆν ἔβαινον || ἄξίωμα ἐπάγου ἔξουσιαν διοικητικὴν, οικονομικὴν, στρατιωτικὴν ἢ ἄ. : Θουκ. 4, 96 ἔλληνοστρατοὶ τότε πρώτων Ἀθηναίους κατέστη ἀρχῇ, γνομ. Δημ. 1455, 15 ἀρχὴν ἀνδρῶν δεῖκνυσαι, - ἢ δημοτική, - ἢ εἰσαγγελική, - ἢ ἐφαρμακική ἀρχή || κ. ἐν περιλήπτ. Σμ. σόνδων τῶν ἐν τινι διοικητικῷ κλάδῳ ἔξουσιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀξιωματοῦχων : ἡ ἐκκλησιαστική, - ἢ ἐκπαιδευτικὴ ἀρχή || συνηθ. νεώτ. κ. Δημ. κατὰ πλῆθ. αἱ στρατιωτικαί, - αἱ δικαστικαί ἀρχαί || νεώτ. κ. Δημ. κ. ἀπολ. αἱ ἀρχαί τὸ σύνολον τῶν ἐν τινι περιφερείᾳ, οἷον νομῶ ἢ πόλει προϊσταμένων τῆς διοικήσεως ἢ τῆς ἐκκλησίας ἢ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων : προσήλθον εἰς τὴν τελευτὴν πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί || κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ὑπαλλήλων ἔξουσιαστικῆς τινας δικαιοδοσίας : ἀντελλομῆθα εἰς πᾶσας τὰς στρατιωτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχὰς νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομιμῶς ζητηθῶσιν || εἰδ. κ. νεώτ. κ. Δημ. ἡ ἀρχή ἢ ἀνωτέρα ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐκτελεστικὴ ἔξουσία, ἢ κυβέρνησις : Ξεν. ΚΠ 8, 12, 5 αἱ συνέλεγον χρυσίον ἔδε ὅτων ἐν τῇ ἀρχῇ εἰμι, Ἀντιφ. 135, 8 παραδιδόναι τῇ ἀρχῇ [εἰς τὴν κυβέρνησιν], - κατέλαβε διὰ πραξικοπήματος τὴν ἀρχὴν, - διετηρήθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἀρχὴν, - τὴν ἀρχὴν τὴν ἔχουσα πάντα κεφαλαιοκράτης ὄμ. κ. κατὰ πλῆθ. : Ἡρ. 2, 15 καὶ καταλόουσι, τῶν ἄλλων πόλεων τὰ τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς, - ἐπικρατήσασα ἢ ἐπανάστασις κατέλυσε τὰς ἀρχάς 8) ἡ) ἀρχή κ. [αἱ] ἀρχαί ἐν τῇ σμ. ἔξουσία, δεσποτεία, κυβέρνησις κλπ. κ. μετὰ τὸν προθ. [πλῆθ. τῆς ἀνὰ κ. ἀμφί], συνηθ. ἐνάρθρωος κατὰ ποικιλίας χρ. κ. σμ., ὑπὸ τῆς μεθ' ἧς ἢ σύνταξις προθέσεως ὀρισμένης, οἷον : Ἡρ. 3, 38 Δαρείος ἐπὶ τῆς ἐνωτοῦ ἀρχῆς [κατὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας του], αὐτ. 3, 80 σάντα εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν [διετηρηθέντα εἰς τὴν ἔξουσιαν αὐτῆν], Ξεν. Ἀγῆσ. 1, 37 ὅσον χρόνον ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἔμεινε [κατέχε τὴν ἔξουσιαν], Θουκ. 8, 70 καθίστασθαι εἰς τὴν ἀρχὴν [ἀναλαβόντας τὴν κυβέρνησιν], αὐτ. 1, 139 μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ [τοὺς ὅπ. τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηναίων], Ξεν. ΚΠ 1, 2, 5 τὰ παραγγελλόμενα ὅπ. τῆς μεγίστης ἀρχῆς κ. ἀνευ ἀρῶρ. [ὄσαν κ. μετὰ τῶν προθ. ἐν, αἰς, πρό, πρὸς, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ] : Πλάτ. Πολ. 1, 341 Β ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος ἄλλ' ἐν τῇ νεώτ. κ. Δημ. εὐρύτερα ἢ μετὰ προθ. ἐν τῇ σμ.

ταύτῃ χρῆσις κατὰ τε ἐνικ. κ. κατὰ πλῆθ. οἷον : διετηρήθη ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν [τὴν κυβέρνησιν], - παρῴσιασθεὶς εἰς τὰς ἀρχάς, - δὲν ἀναμένεται καλὸν τι ἐκ τῆς οὕτωσιν ἀσκουμένης ἀρχῆς, - σπᾶσις κατὰ τῆς ἀρχῆς ἢ κατὰ τῶν ἀρχῶν, - ἀπέτυχε διὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ἐξήτησε παρὰ τῆς ἀρχῆς τὴν ἔξουσιαν τῶν παρανομῶν καταλαβόντων τὸ κτήμα του, - μετὰ τῶν ἀρχῶν προσήλθον καὶ πολλοὶ ἔξου, - κατεδάγηθη ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, - ἀνήλθεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς [εἰς τὴν κυβέρνησιν], - ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ἢ διὰ τὴν ἀρχὴν [ἐξουσίαν] κ. κατ' ἄ. χρ. κ. ἐκδοχάς ὄμ. κ. Δημ. μετὰ τῶν προθ. εἰς, πρὸς, διὸ [ἐν χρ. κ. ὡς ὑπέρ], ἀντί, ἀπὸ [ἐν χρ. κ. ὡς ὑπὸ], ἄ. τινῶν προθέσεων ἀντικαθιστανόμενων δι' ἐπίρρ. [ὡς γενικῶς τοῦτο ἐν τῇ Δημ.] ἡτοί τῆς πρό διὰ τοῦ [ἡ] - μὴ πρὸς, μὴ πρὸς, τῆς σὺν κ. μετὰ διὰ τοῦ μετ[ί] τῆς κατὰ διὰ τοῦ ἐναντίον ἢ ἐναντία, τῆς παρὰ διὰ τοῦ κοῦτά, τῆς ἐπὶ διὰ τοῦ [ἐπι]νω, οἷον εἶναι στήν ἀρχή τρία χρόνια, - ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀρχή, - τὰ θυαιάζει ὅλα γιὰ τὴν ἀρχή, - ἀπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἦρθε ὁ παπῆς, - διασηγὴ δοσιμὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, - μὴ πρὸς στήν ἀρχή εἶναι ἀρνήται, - μετ[ί] μὲ τῆς ἀρχῆς ἦρθαν κι ἄλλοι, - κοῦτὰ στὶς ἀρχῆς κομάρωναν κι οἱ προεστοί, κ. κατ' ἄ. χρ. κ. ἐκδοχάς 9) μτγ. εἰδ. ἐν τῇ χριστ. θεολογίᾳ ἀρχαὶ δυνάμεις, ἔξουσιασ ἀράτοι : ΚΔ Ἐφ. 6, 12 πρὸς τὰς ἀρχάς ... τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τοῦτου [τὰς δυνάμεις τοῦ πονηροῦ] || ὄμ. εἰδ. ὡς οἷον. ἐν τῇ δογματικῇ Ἀρχαὶ τὰγμα ἀγγέλων μετὰ τὰς Ἐξουσίας καὶ πρὸ τῶν Ἀρχαγγέλων 10) μτγ. εἰδ. ἐπὶ ἀπογραφῆς πληθυσμοῦ, τὸ ἀθροισμ., τὸ ἐξαγομενον : ΠΔ Ἀρ. 1, 2 λάβετα ἀρχὴν πᾶσης συναγωγῆς Ἰσραὴλ 11) μτγ. εἰδ. στρατιωτικὸν σῶμα, στρατ. ἀπόσπασμα : ΠΔ Βασ. 1, 13, 17 ἐξήλθεν .. τρισὶν ἀρχαίς 12) εἰδ. ἀρχαὶ ἐπὶ σώματος ἀνθρ., τὰ κύρια ὄργανα : Γαλ. 1, 98 ὁβλ. τὸν ἐν ἀρχῇ ὄρισμ. Ἀριστλ. 1013 a 1-9, κ. καὶ τῶν ζῶων αἰ μὴν ἐγκέφαλον. . . [ἀρχὴν] ὑπολαμβάνουσαν 13) μτγ. εἰδ. ἐπὶ ποταμοῦ, διακλαδῶσις : ΠΔ Γεν. 2, 10 ποταμοὶ δ' ἐκπορεύεται ἐξ Ἐδέμ .. ἐκείθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχάς 14) τὴν ἀρχὴν ἢ ἀπλῶς ἀρχὴν ὡς ἐπίρρ. ἐν ταῖς σμ. τοῦ ἀρχικῶς ἀρχῆθεν : Ἡρ. 1, 9 ἀρχὴν γὰρ ἄνω μηχανήσομαι οὕτως ὥστα, Πλάτ. Συμπ. 190 B ὅτι τὸ ὄραον ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἔκνονον 15) ἀρχὴν, τὴν ἀρχὴν ὄμ. ὡς ἐπίρρ. ἐν ἀρνητικῇ φράσει = μηδὲν, μηδαιῶς, διόλου, ὀλότοιθα δὲν : Ἡρ. 4, 25 τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδεκομαι τὴν ἀρχὴν, Σοφ. Ἀντ. 92 ἀρχὴν δὲ θέρων ὄμ. πρᾶσι τ' ἀμύχανα, Δημ. 23, 98 τὴν ἀρχὴν γὰρ εἶην ἀπὸ μὴ γράφειν 16) νεώτ. κ. Δημ. κατ' ἀρχὴν ὡς ἐπίρρ., βασικῶς, θεμελιωδῶς, γενικῶς : κατ' ἀρχὴν εἶμαι σύμμενος, - κατ' ἀρχὴν δὲν τὰ παραδέχομαι αὐτὰ ποῦ λές 17) Δημ. πρῶτα κ. ἀρχή, φρ. ἐπίρρ. πρωτίτως, πρὸτ' ἀπ' ὅλα : δ. τραγ. πρῶτα κ. ἀρχή τζαμπεχανετ' τρηφ' ἀν συμμαζῆσθ' ἰδ' Ἀλήπασας : κ. ἐκδηλότερον ἐν χρον. σμ. : δ. τραγ. πρῶτα κ. ἀρχή σὺν ἔκαμε τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρια || Δημ. ἐν παρεμφερεῖ σμ. ἀρχή, ἀρχή, ἐν πρῶτοις ὡς ἐν προοιμίῳ : ἀρχή, ἀρχή σοῦ λέω πῶς εἶμαι ἀπένταρος || κ. ἀπλῶς ἀρχή ἐν ὄμ. σμ. : ἀρχή τῆς αἰσῶν πῶς μισοῖς, στερνὰ πῶς λαβῶθης, κ. ὅσοι νὰ συνηθίσῃ τὸν καμῶ || Δημ. ὄμ. ἐν ἐπίρρ. χρον. σμ. στήν ἀρχή, στὶς ἀρχῆς κατὰ πρῶτον, ὡς ἐν τῇ νεώτ. ἢ φρ. κατ' ἀρχάς, ὄμ. εἰς χροστος ἐν ἐπίρρ. σμ. : στήν ἀρχή κοίταξες τὴ δουλεία του, - στὶς ἀρχῆς μέσ ἔκασε τὸν καλὸ 18) Ἡσ. « ἀρχή εἰδὸς μελίσσης ἀκέντρον » ἀρχηγεῖαις-ως (ἡ) νεώτ. βιολ. ἢ κατὰ θεωρίαν τινὰ παραγωγῆς ζῶντων ὅτων ἐκ τῆς ἀνοργάνου ὄλης, συγγ. ἀβιογένεσις, αὐτόματος γένεσις.

ἀρχηγεῖο(ν) (τῷ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατάστημα ἔνθα ἐδρεύει ὁ ἀρχηγός καὶ αὐτὸν ὑπηρεῖται· ἢ εἰδ. ἡ διοίκησις καὶ τὸ ἐπιτελεῖον στρατιωτικῶν πινων ὑπηρεσιῶν· ἀρχηγεῖον χωροφυλακῆς - πυροβολικοῦ - μηχανικοῦ - στρατοῦ κττ., - εἶναι προσκολλημένον στὸ ἀρχηγεῖο.

ἀρχηγευθῆ-οὐς-ές ὁ τὴν ἀρχήν, τὴν ἀφορμὴν πινος παρέχων, ὁ αἰτίος πινος· Αἰσχ. Ἀγ. 1628 καὶ ταῦτα τὰ ἐπὶ κλαυμάτων ἀρχηγεῖο.

ἀρχηγεῖα (τῷ) Ἐπιγρ. ὄνομ. ἀγώνων ἐν Ἀλικαρνασσῷ πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου. **ἀρχηγεῖα** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγέτου βλλ.

ἀρχηγευθῆ ἡγεμονεύει, ἀρχω, εἶμαι ἀρχηγέτης βλλ.· Ἡρ. 2,123 ἀρχηγευθεὶν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτιοι λέγουσι Διμήτρα καὶ Διόνυσον.

ἀρχηγέτης (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. ἀρχηγέτις-ιδος βλλ. ἰδοτ. ἀρχηγέτι, δωρ. ἀρχαγάς πρῶτος ἀρχηγός, εἰδ. γενάρχης ἢ οικιστῆς πόλεως· Ἡρ. 9,86 οἱ ἀρχηγεῖται ἀνὰ πρῶτους ἦσαν, Ξεν. Ἑλλ. 6,36 Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ (περὶ τῶν Λακεδαιμονίων) ἢ ἐν Ἀθῆναις οἱ δέκα ἐπώνυμοι ἦρωες· Δημ. 107,25 ἦρω ἀρχαγέτα οὐ ἐπώνυμοι ἔσται· 2) ἀρχων, ἀρχηγός· Αἰσχ. Ἐπιτ. 999 δευτέρων κακῶν ἄνας Ἐπαύκλειε ἀρχηγέτα· 3) πρώτη αἰτία, πρωταίτιος· Εὐρ. Ἡλ. 891 τῆρχε ἀρχηγέτις ἦσθ· 4) νεώτ. ζωολ. ἀρχηγέτις γένος σκυλλῆκων τῆς τάξεως τῶν κεστωδῶν ζῶων παρασιτικῶς ἐντὸς τῆς κοιλίας ἄλλων σκυλλῆκων.

ἀρχηγευτικός-ή-όν μυν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἀρχηγέτου, ὁ ἀνήκων ἢ πρῆπων εἰς ἀρχηγέτην βλλ.· Θεόδ. Μετοχ. 481,5 τὴν ἀρχηγευτικὴν προνομίαν, - ἀρχηγευτικὴ μεγαλοπρέπεια.

ἀρχηγευτικός-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀρχηγέτης βλλ., δοτ. ἀρχηγέτι ἡ ἀρχηγός γένους πινος ἢ ἐπὶ τῆς Ἀθῆνας· Ἄριστοφ. Λυσ. 644 ἐπὶ ἀλεκτορὶς ἡ δεκτικὴ οὐσα τὰρχηγέτι, Ἄριστοφ. Ἰ. 405 τὴν Ἀθῆναν, ἢ κοινὴν μὲν ἀρχηγέτις ἀμφὸς τῶν πολεῖων ἢ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης· Δίων Κ. 43,22 Ἀφροδίτης, ὡς καὶ ἀρχηγέτιδος τοῦ γένους αὐτοῦ οὐσις.

ἀρχηγευτέ-έω ἀρχομαι, κίνωμαι ἀρχήν· Σοφ. Ἡλ. 83 περὶ μῶθε ἔρδειν κάπῳ τῶνδ' ἀρχηγευτεῖν. **ἀρχηγευτέω** νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀρχηγός ἢ ἐκτελεῶ καθήκοντα ἀρχηγοῦ.

ἀρχηγία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης, ἡ ἐξουσία καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ· ἀνελάσθης τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἀστυνομίας, - μάλυνον γιὰ τὴν ἀρχηγία· ἢ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀρχηγεύει τις· κατὰ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μιλτιάδου.

ἀρχηγιτικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρεχὼν τὴν πρώτην αἰτίαν, ὁ προκαλὼν, ὁ πρωταίτιος· Ὁμη. 3,602 Α κακία ἀρχηγιτικὴ τυγχάνουσα τῆς ἐν ἀνδράποισι κακίας· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀρχηγὸν ἀρχηγικὸν σῆμα, τὸ ἐπαρμόμενον εἰς τῆς ἀρχηγίδος βλλ.

ἀρχηγιτικός ἐπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον ἀρχηγικόν· Διον. Ἀρεοπ. 262.

ἀρχηγιεῖα (ἡ) δημ. κ. -ῖνα ἡ ἡγετίς οὐλοῦ, ἡ προϊσταμένη ὁμαδικῆς πινος ἐνεργείας, ἡ διευθυνοῦσα συγκεκριμένη ὁμάδα ἰδίως θηλέων· ἀρχηγινα προσκόπην, - ἢ ἀρχηγινα τῶν λαστῶν.

ἀρχηγικός-ιδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. πλοῖον οὐ ἐπιβαίνει ἀρχηγός στόλου ἢ μοίρας φέρων βαθμὸν κατώτερον τοῦ ὑπναυαρχοῦ.

ἀρχηγικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα ἀρχηγός· ἢ αὐτῆς περιφρον. ἀνάξιος, ἀνίκανος ἀρχηγός, ἢ ἀρχηγός μικρὰς ὁμάδος· οἱ ἀρχηγιτικοὶ τῶν κομμάτων.

ἀρχηγευτικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ ἐπιθυμῆ τις σφοδρῶς, οἰσινε ἔμμανός, νὰ εἶναι ἀρχηγός βλλ. 31. **ἀρχηγός** (ὁ) κ. μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ μετα θηλ. ἀρχηγινα ἢ -ῖνα ἢ, δωρ. ἀρχαγάς ὁ ἀρχῆς, ἐξουσίας

πινος ἐπίσημου τὴν ἡγεσίαν ἔχων, ὁ ἡγεμὼν, οἶον στρατοῦ, στόλου, πόλεως ἢ κ. ὃ ἐν ἡγεμόσι πρῶτος· Αἰσχ. Ἀγ. 259 Δίκη γὰρ ἄσπι φωτός ἀρχηγοῦ τῆιν γυναῖκα, Εὐρ. Ἰρ. 1267 ἀρχηγοῦ στρατοῦ, Ἄντιφιλος ἐν ΑΓ 9,29 ἰτόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, Σίμων. π. Ὁσुक. 1,132 Ἑλλήνων ἀρχηγός Πausanias, - ἀρχηγός τοῦ ἐπιτελείου, - ἀρχηγός τοῦ πυροβολικοῦ, - ὁ ἀρχηγός τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ, - ἀρχηγός τοῦ στόλου· ἢ Ἐπιγρ. ἀρχηγός Ἰερῶν· ἢ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἡγέτης, ὁ προϊστάμενος ἐκτάκτου εἰς ἄλλοδαπὴν ἀποστελλομένης κρατικῆς ὑπηρεσίας· ἀρχηγός τῆς ἐν Λωζάνῃ ἀντιπροσωπείας, - τῆς εἰς Ρωσίαν ἀποστολῆς· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρωταίτιος, ὁ προϊστάμενος ἢ εισηγητής, ὁ τὴν πρωτεύουσαν ὁρᾶσιν ἔχων ἢ σὺν ἐν τινι ὁμαδικῇ ἐνεργείᾳ ἢ ἐπιδιώξει· Ξεν. Ἑλλ. 3,34 κατανοθεύει τις πρὸς τὸν ἐφόρου ἐπιβουλήν καὶ τὰν ἀρχηγὸν τοῦ πρᾶγματος, Πλάτ. ἀρχηγός φόνου, - οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀπεργίας· τῆς προπαγάνδας· τῆς διαδηλώσεως· τῆς συμπλοκῆς· τῶν δημοτικιστῶν· τῆς στάσεως κττ.· 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐκεῖνος, ὃν ἐν ὁμαδικῇ τῇ συμμράξει ἢ συμφωνίᾳ συναποῦσι, δέχονται γ' ἀκολουθῶσι καὶ νὰ ὑπακούσῃ πρὸς ἐπιδωξὴν καὶ κατὰ τὸ μέτρον τοῦ διὰ τῆς συμμράξεως σκοποῦμένου· ἀρχηγός κόμματος, - συμμρασίας, - συνωμοσίας, ὃ τραγ. καλὸ ἔς τονε τὸν ἀρχηγό, καλὸ ἔς τὸν καπετάνιο, φρ. ἀρχηγοῦ παρόντος πᾶσα ἀρχὴ πausanias· ἢ εἰδ. ἐν ταῖς στρατιωτ. σχολαῖς, ὁ πρῶτος ἰκατ' εὐδοκίμησιν ἢ τῆς ἀνωτάτης τάξεως μαθητῆς· κατ' ἐπέκτ. κ. ὁ πρῶτος τῶν δ. τάξεων· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρωτοφίλος, ὁ ἰδρυτής, ὁ τὰς βάσεις, τὰς ἀρχὰς θεῖς, εἰμὶ φιλοσοφικῆς ἢ ἀ. διοικήσεως, θρησκευτικῆς αἰρέσεως, ἐπιστημονικῆς θεωρίας κττ.· Ἄριστοφ. Μετοχ. 983 ἡ, 20 Ὁαλλῆς ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγός φιλοσοφίας, - ἀρχηγός τῶν πρώτων αἰρετικῶν θεωρητικῶν ὁ Μαρκίων, - ἀρχηγός τοῦ σοσιαλισμοῦ ὁ Μάρξ· 5) ὁ ἀρχιζῶν ἢ ἀρχιστάς, ὁ πρόξενός τινος ἐπὶ ἀγαθῷ, ἀλλὰ συνηθέστ. ἐπὶ κακῷ· Εὐρ. Ἰππ. 881 κακῶν ἀρχηγῶν ἐφαίνεσι λόγον, Μεν. π. Γελλ. 2,23 τὴν νόκτα τῶν πολλῶν κακῶν ἀρχηγῶν, Ἰσοκρ. Πισαναθ. 53 β, ἀρχ- τῶν παρόντων ἀγαθῶν, Ἐπιγρ. πολλῶν ἀγαθῶν ἀρχηγός ἡμερᾶ· ἢ ἐπὶ προγόνου ἢ ἐπὶ πολιούχου ἡρώως ἢ θεοῦ, ὁ γενάρχης, ὁ ἐξ οὗ τὸ γένος ἀρχεται· Σοφ. ΟΚ 60 τὸν ἱππῶταν Καλωῶν τὸν εὐχοντα σφισιν ἀρχηγῶν εἶναι, Ἰσοκρ. 88 Β Τεβκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγός, Πλούτ. Ἀλλ. ἰ τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἀνωθεν ἔδρυσανον τοῦ Αἰαντος ἀρχηγῶν εἶναι δοκαί· ἢ ἐπὶ ἠρώων κ. θεῶν περὶ πόλεως, κ. ὁ ἰδρυτής, ὁ θεμελιωτής· Πλάτ. Τιμ. 21 Ε οἷς τῆς πόλεως θεός ἀρχηγός τις ἔστιν· 7) εἰδ. ὁ πρωτεύων, ὁ κυριώτατος, ὁ ἐξ οὗ τὸ κατὰ μέγεθος· Ἄριστοφ. ΖΜ 666 β, 25 διὰ τὸ τὰς ἀρχηγῶν φλέβας δύο εἶναι, τὴν μεγάλην καὶ τὴν ὀσότην· 8) μγφ. ὁ ἐξείριστος, ὀφιστος ἐπὶ τιμητικῆς διακρίσεως· Εὐρ. Ἰρ. 196 ἀ Τροίας ἀρχηγούς εἶχον τιμὰς ἰύφιστας, βασιλικῆς· 9) τὸ οὐδ. -ὄν ὡς οὐσα. ἢ τὴν ἀρχὴν διδοῦσα δύναμις, ἐξουσία· Πλάτ. Κρατ. 401 Δ.

ἀρχηγευτικός (ὁ) νεώτ. γένος ἀπολελυθῶντων ἀμφιβίων τῆς οἰκονομίας τὸν λαβυρινθοδοκῶντων.

ἀρχηγεῖο-έω νεώτ. εἶμαι ἀρχηγός, ἔχω τὴν ἀρχηγίαν, ἀρχηγεύω.

ἀρχηγεῖν ἐπίρρ., κ. μγν. κ. μυν. κ. νεώτ. δωρ. -άθεν οὐδαμῶ ἐν τῷ ὄπτι. πεζῷ λόγῳ, ἐξ ἀρχῆς, παλαιόθεν, ἀνεκᾶθεν· Ἡρ. 1,131 ταῦταίαι μὲν δὲ θούοσι μούσαισι ἀρχῆθεν, Ἀρετ. 55,25 τὸ δὲ ἔλκος κῆν μὴ ἀρχῆθεν κτείνω, Δημ. Ἀκριφ. 487 λέγοντας τυγχάνομαι ἀρχῆθεν· 2) μετ' ἀνήσθ. οὐδαμῶς, ἰδίως, ὀλότεια· Ἡρ. 5,18 κρέσσον γὰρ εἶναι ἀρχῆθεν μὴ ἔλθειν τὰς γυναῖκας.

ἀρχηγία (ἡ) Ἐπιγρ. ἢ ἀρχεῖο βλλ.

ἀρχήϊον [τό] τὸ ἀρχαῖον βλ.λ.
ἀρχήϊος -ιδος [ή] τίτλος ἱερέων: Ἐπιγρ. τὴν ἀρχήϊον καὶ θεωρῶν διὰ βίου τοῦ σεμνοτάτου ἀνώτερος.
ἀρχήϊον ἐπίρρο. κατ' ἀρχάς, ἐν πρώτοις, πρωτίστως: Ἀρκάδ. 8, 14.
ἀρχήϊος (ὁ) βιωτ. ἀρχαῖος βλ.λ.
ἀρχήϊτερα ἐπίρρο. δημ. ἀρχιτερα βλ.λ.
ἀρχήϊτος (ὁ) δημ. ὁ ἀρχων βλ.λ.
ἀρχή - κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. πρώτων συνθετικῶν ὀνομάτων, ἐπιθέτων, ρημάτων κ. ἐπιρρημάτων προσδίδον εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ τὴν ἐν τῷ ἀρχω σμν. ἴτοι ἀρχήν, ἀρχήϊαν, πρωτεῖαν, κατὰ τὴν ἀρχικήν μὲν τῆς συνθέσεως χρ. τὴν μετὰυ ὁμοίων τοιαύτην, εἶτα δὲ κ. ἀδιακριτῶς | παρ' ἄπτ. κ. ἀρχε- |, οἷον ἐπὶ ὄνομ. κ. ἐπιθ. ἀρχιδαικός, ἀρχιδέωρος, ἀρχιερεύς, ἀρχιεροθύτης, μτγν. ἀρχιονόχος, ἀρχιδάκονος, ἀρχιδιακονοφόρος, ἀρχιρραδδοῦχος, μον. ἀρχιθεράπων, ἀρχιθέριος, ἀρχιεπισκοπός, νεώτ. ἀρχιστρατός, ἀρχικαγελάδιος, ἀρχιστράτηγος, ἀρχιγραμματεῦς, ἀρχιδεσμοφύλαξ, ἀρχιμηχανουργός, δημ. ἀρχιμάγειρος, ἀρχιεργάτης, ἀρχικλητήριος, ἀρχικαδής, ἀρχιτέλλιγας, ἀρχιλοστής || κ. ἐπὶ πολλῶν παραγῶγων ἐπιθ. εἰς -ικός κ. τῶν ἐκ τούτων ἐπίρρο., οἷον ἀρχιεπισκοπικός, ἀρχιεπισκοπικός, ἀρχιστρατηγικός, ἀρχιερατικός || ὄμ. κ. ἐπὶ τινῶν ἀφηρ. οἷα. ἰδίως θηλ., ἐφ' ὅσον ἡ δι' αὐτῶν δηλουμένη ἰδιότης ἢ ἐνέργεια προκύπτει ἐξ ὁμοιοσυνθέτων οἷα. ἀπερ ἀρχήθηεν ἢ προφύσης τῆς χρ. ἐξήλων ὄλων εἰδικῆ ἀσχολίαν | ἐπάγγελμα, ἀξιωμα, δικαιοδοσίαν | κ. οὐχ ἁπλῶς τιμητικὴν διάκρισιν (τίτλον), οἷον ἀρχιερατεῖα, ἀρχιερωσύνη, ἀρχιδικαστεῖα, ἀρχιστρατηγία κτ., ἀλλ' οὐχ ἀρχιθεωρία, ἀρχιρραδδοῦχος, ἀρχιθρονία, ἀρχιληστεῖα κτ. || ὄμ. ἀπὸ τῶν μτγν. κ. ἐπὶ ὄνομ. δηλούντων τὸν τόπον ἀσκήσεως ἢ τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἀξιώματος, οἷον ἀρχιγραμματεῖα | τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχιγραμματέως |, ἀρχιεπισκοπῆ, ἀρχικαγελαρίας, ἀρχιστρατηγείον, ἀρχιστρατεῖα || ὄμ. ἀπὸ τῶν μτγν. κ. ἐπὶ τινῶν ρημ. παραγῶγων ἐξ ὁμοιοσυνθέτων ὄνομ., οἷον ἀρχιεροθύτης, ἀρχιεπισκοπεύς, ἀρχιστρατηγεύς, ἀρχιγραμματεῦς κτ., ἀλλ' οὐχ ἀρχιθεραπεύς, ἀρχιθρονεύς, ἀρχιαναγερεύς, ἀρχιλοστεύς κτ.: 2) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. | ὡς παρ' ἄπτ. τὸ ἀρχε- | εἰς δῆλων τὸν ὅτι ἢ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένη ἰδιότης ἢ ἐνέργεια εἶναι ἢ προέχουσα μετὰξυ ἄλλων ὁμοίων ἢ λίαν μεγάλην, ὑπερβάλλουσα, ὑπέριμετρος, τῆς οὐτὴ ἐκφορεμένης δηλώσεως ἐνεχούσης πολλὰκις ἐν τῇ νεώτ. κ. δημ. μεγεθυντικὴν ἰδίως ἐπὶ φόγῳ σμν., οἷον ἀρχιγόνος, ἀρχικλοπός, μον. ἀρχιἀρθεύος, ἀρχιζωγράφος, νεώτ. ἀρχιλιανοῦργος, ἀρχιδιάξ, ἀρχικωνηρός, ἀρχιανίκανος, ἀρχισυλλεκτικός, δημ. ἀρχιτεμπέλης, ἀρχικονομικός, ἀρχικατέργαρος, ἀρχιρομφιάνος, ἀρχιηούτανος || νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῶν ἐν τῇ σμν. ταύτῃ συνθετῶν ἐνίοτε κ. παράγωγα ἀφηρ. ὀνόμ. δηλούντα ἰδιότητα ἢ ἐνέργειαν ὡς κ. παράγωγα ἐπιθ. εἰς -ικός κ. συναφῆ μ. ἐν τῇ δημ. ἐπίρρ. ἀλλ' οὐδέποτε ρήματα, οἷον ἀρχικωνηρία, ἀρχιτημελησία, ἀρχιτεμπέλις, ἀρχιρομφιανία, ἀρχισυλλεκτικός, ἀρχιρομφιάνικός, ἀρχικατέργαρικα, ἀρχιθελακιστικά: 3) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. | ὡς παρ' ἄπτ. τὸ ἀρχε- | εἰς δῆλων τῆς ἐνάρξεως, τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένου, οἷον ἀρχίζωρος (ὁ ἀφ' οὗ τῆς ζωῆς ἢ ἀρχῆ), ἀρχίφωτος, ἀρχιγένεθλος, ἀρχιμήνην, ἀρχιμηλιά, ἀρχιχρονία: 4) εἰδ. μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὄνομ. κ. ἐπιθ. ἀναφερομένων εἰς πρόσ. εἰς δῆλων τὸν πρωτεύοντος, τοῦ ἐκ τῶν κορυφαίων, τοῦ κατ' ἐξοχὴν διακρινόμενου ἐν τῇ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένη ἐνέργειᾳ, οἷον ἀρχιαναστάτης, ἀρχικομμουνιστής, ἀρχιανεργός: 5) νεώτ. κ.

δημ. ἐν τινῶν ὀνόμ. σὺν τῇ χρ. ἢ ἐν τῷ ἀρχι- σμν. ἐξέλιπε, τοῦ ὀνόματος ἐχόντος αὐτοτελῆ τοιαύτην, οἷον ἀρχιπέλαγος, | συστάς νήσων | ἀρχιπέκτων, ἢ ἀρχιπεκτονική | ἢ ἐπιστήμη οἰκοδόμου καὶ ὁρυθμικός | ἀρχιδοῦς | | τίτλος ἡγεμονικός αὐτοτελής | 58. ὄμ. κ. τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα, οἷον ἀρχιτεκτονῶ, ἀρχιδουκεῖα.
ἀρχιγόνος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ μέγας ἀγύρτης βλ.λ.
ἀρχιγαγγάνος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀρχιγαγγάνος κ. ἀρχισιγγάνος ὁ ἀρχηγός τῶν ἀθιγγάνων || σκαπτός ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκατάστατος, ἀνοικοκύρευτος.
ἀρχισαλήτης (ὁ) θηλ. -ήτρια νεώτ. κ. δημ. ὁ πρωτεύων ἢ ὁ ἐξέχουσαν θέσιν κατέγων μεταξυ ἀθλητῶν
ἀρχιδιάκονος -αν νεώτ. ἐπὶ προσώπ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐλεεινός, ἀνευθής, δυστυχής.
ἀρχιαπειτικός -ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀπειτικός, κατ' ἐξοχὴν θισαώτης σιρειτικῶν δοξασιῶν.
ἀρχιμερτωλός -ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ μέγας ἀμαρτωλός.
ἀρχιαναγνώστης (ὁ) ἐκκλ. ὁ πρώτος τῶν ἀναγνώστων βλ.λ.
ἀρχιαναρχικός -ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀναρχικός, θερμός ὁπαδός τοῦ ἀναρχισμοῦ βλ.λ.
ἀρχιαναεστάνερος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγός τῶν ἀναεστάνων βλ.λ.
ἀρχιανίκανος -ον νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνίκανος, ἀδέξιμος, ἀβέλτερος.
ἀρχιανναλίβια |ο| νεώτ. ὁμοιογένεια σικωλλήκων τῆς τάξεως τῶν πολυχαϊτῶν, ἐλευθέρως ἐν τῷ ὕδατι βιοῦντων.
ἀρχιανεργός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κορυφαῖος τῶν ἀνεργῶν, ὁ πρωτοστατῶν κατὰ τὰς ἀνεργίας.
ἀρχιανποθηκάριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρώτος ἀποθηκάριος βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ἀποθηκῶν.
ἀρχιανποστήτης (ὁ) νεώτ. ὁ οἰονεὶ ἀρχηγός, ὁ ἐκ τῶν κορυφαίων ἀποστατῶν, τῶν ἀπαιρηθέντων τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν || ὁ ἀρχηγός τῶν ἐπαναστατῶν.
ἀρχιανριστής (ὁ) δωρ. τ. τοῦ ἀρχιεριστής ὁ ἀρχηγός τῶν ἱερῶν τῶν ἱερῶν ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως.
ἀρχιαστυνόμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγός τῆς ἀστυνομίας, ὁ ἀρχιαστυνόμος τῆς πρωτεύουσας.
ἀρχιασθεθαλός -ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀτάσθαλος βλ.λ.
ἀρχιαστρία |ή| κ. νεώτ. κ. ἀρχιαστρία τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιάτρου βλ.λ.
ἀρχιαστρέως νεώτ. στρατ. εἶμαι ἀρχιάτρος βλ.λ., προϊσταίμαι ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.
ἀρχιάτρος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀρχιήτρος κ. κατ' Ἀρκάδ. ἀρχιαστρός ὁ πρώτος, ἀνώτατος ἱατρός κ. κατ' ἐπέκτ. ὁ ὑπεύθυνος ἱατρός: Ἀρετ. Ὀκ. Νουκ. 2, 5: 2) νεώτ. κ. δημ. ἱατρός διευθυντῆς νοσοκομείου || στρατ. ἀρχιάτρος ὑγειονομ. ἀξιωματ. ἰσοβάθμος ἀντισυνταγματάρχη || γενικός ἀρχιάτρος ἰσοβάθμος συνταγματάρχη || ναυτ. ἀνώτερος ἀρχιάτρος ὑγειονομ. ἀξιωματικός ἰσοβάθμος πλοίαρχου.
ἀρχιαυλάριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθύνων ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς.
ἀρχιαυλικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. οἱ τὰ πρωτεῖα κατέχοντες, οἱ ἐξέχοντες μετὰξυ τῶν ὀνοτελούντων τὴν βασιλικὴν αὐλήν.
ἀρχιαυλοφόρος (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν ἀυλοφόρων βλ.λ.
ἀρχιαυμοβόχος (ὁ) νεώτ. ὁ ὕπατος βαθμοφόρος.
ἀρχιαυμοχός (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχηγός τοῦ σωματεῖου τῶν ἰοδάκων βλ.λ.
ἀρχιδιάκονος -ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ λίαν βάρβαρος, βάνουσος.

ἀρχιβασιλεύς-εύς [ὁ] ὁ πρῶτος τῶν βασιλέων, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων : Χρον. Παοχ.708,15.
ἀρχιβασσάρα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ πρώτη **βασσάρα** βλλ., ἡ ἀρχιβασιλεύτρια, ἡ ὁδηγὸς τῶν βασιλέων.
ἀρχιβελλιον [τὸ] μτγν. ἡ ἀγγουσα βλλ. : Ψ Δισκ.4,23.
ἀρχιβλάξ-ακός [ὁ, ἡ] νεώτ., δημ., **ἀρχιβλάκας** ὁ κατ' ἐξοχὴν βλάξ, λίαν μαρῶς.
ἀρχιβλάστη [ἡ] : νεώτ. ἀναστομ. τὸ κύριον μέρος τῆς καταβολῆς τοῦ ἐμβρύου, ἐξ οὗ διαπλάσσονται οἱ ἀρχιβλαστογενεῖς ἱστοί.
ἀρχιβλαστογενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἀρχιβλάστης βλλ. γινόμενος.
ἀρχιβόνχοι [οἱ] νεώτ. οἱ ἕπατοι, οἱ προϊστάμενοι τῶν βόνχων, ἱερέων ἢ μοναχῶν τῆς βουδδίκης, θρησκείας.
ἀρχιβουκόλος [ὁ] σχόλ. κ. νεώτ. κ. **ἀρχιβουκόλος** ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων : Σχόλ. Π.Α.39.
ἀρχιβουκολέ-τω Ἐπιγρ. προϊστᾶται τῶν βουκόλων βλλ.
ἀρχιβουλευτής [ὁ] Πάν. ὁ πρόεδρος τοῦ βουλευτικῆς συμβουλίου.
ἀρχιβουλος-ον Σουιδ. «βουληφόρος, πρόβουλος, ἀρχιβουλος».
ἀρχιγάλλος [ὁ] κ. ἀρχιγάλλος Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν γάλλων βλλ., τῶν ἱερέων τῆς πεσσινουητίας θεᾶς, τῆς Κυβέλης.
ἀρχιγένεθος-ον ὁ ἐξ οὗ τὸ γένος ἀρχεται, ὁ ἀρχέγονος : Ὁραφ. Ὑμν.14,8 παμδασίλεια Ἰέα.. ληπιδία, ἀρχιγένεθλα ἢ ὁ τῶν γενῶν ἄνδρ ἢ ἀρχὴ, ὁ τῶν γενῶν ἕπατος ἔφορος, ἐπιθ. τοῦ Διὸς Ἐπιγρ. Ζεύς αὐτὸς ἀπάντων ἀρχιγένεθλος.
ἀρχιγένεσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἀρχιγονία βλλ.
ἀρχιγενέτης [ὁ] νεώτ. ὁ πρῶτος γενέτης βλλ.
ἀρχιγενέθρος [ὁ] ἔσφ. γρ. ἀπὶ ἀρχιγένεθλος.
ἀρχιγενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἀρχιγενέτης βλλ.
ἀρχιγενήρ-οντος [ὁ] μον. ὁ πρῶτος τῶν γενόντων, ὁ γενουσιεὶς προϊστάμενος.
ἀρχιγεωργός [ὁ] Πάν. δ. γρ. ἀρχιγεωργός ἀρχὴ, ἀξιωματὴ ἐν Αἰθιοπία, ὁ προϊστάμενος τῶν γεωργῶν : Πάν. **ἀρχιγεωργ** ἱερεὶ ἔθνηγπῆ.
ἀρχιγόνος-πος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἀπατεῶνων, μέγας ἀπάτεων : Γρη. Νατ.3,444Α.
ἀρχιγονία (ἡ) : νεώτ. κ. ἀρχιγένεσις ἡ αὐτοματογένεσις ἢ ἐν τινι περιβάλλοντι γένεσις ἐνοργῶνων ὄντων ὄνευ τῆς ἐν τῷ περιβάλλοντι τούτῳ προηπάξεως ἄλλων παρομοίων, δυναμένων νὰ θεωρηθῶσιν ὡς γονεῖς τῶν νεογενηθέντων.
ἀρχιγραμματεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξουσία ἢ ἀσκεῖ ὁ ἀρχιγραμματεὺς βλλ. ἢ κ. ὁ τίτλος 2) κ. δημ. τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχιγραμματέως.
ἀρχιγραμματεύς-εως [ὁ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. -τίας ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν γραμματέων : Πολύβ.554,12, Πλούτ.Εὐμ.1' 2) νεώτ. εἰδ. ἀρχιγραμματεὺς | τῆς ἐπικρατείας |, παλαιότερον ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ὁ πρωθυπουργός ἢ κ. ὁ ὑπουργός ἐξωτερικῶν κράτους μοναρχικοῦ.
ἀρχιγραμματεύς νεώτ. ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιγραμματέως, εἶμαι ἀρχιγραμματεὺς βλλ.).
ἀρχιγραφικός-εως [ὁ] νεώτ., δημ. -φικός ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν γραφέων βλλ.
ἀρχιγραμμενο-νος [ὁ] μον. κ. νεώτ., δημ. -σνας ὁ ἀρχὴ τῶν δαιμόνων βλλ.
ἀρχιδέσ-α [ὁ] δημ. ὁ ἔχων μεγάλους ὄρκους.
ἀρχιδεσάρχης [ὁ] νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν δεσάρχων.
ἀρχιδεσκαλος [ὁ] δημ. ὁ πρῶτος διδάσκαλος, ὁ διδάσκαλος ὁ προϊστάμενος τῶν διδασκάλων σχολείων πινός.
ἀρχιδεσπόμενος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν δεσπόμενων βλλ.

ἀρχιδεσσοφύλαξ-ακος [ὁ] νεώτ., δημ. -λακας ὁ προϊστάμενος τῶν δεσσοφυλάκων βλλ., ὁ ἀρχιφύλαξ-δασπών.
ἀρχιδέστος-η-ο δημ. ὁ ἀρχιδέσ βλλ. : 2) μφ ὁ ρωμαίος, ὁ εὐρωστος κ. κατ' ἐπέκτ. ὁ γενναῖος : ἀρχιδέστο εἰλωγο' 3) ἐν οἰκείᾳ διμιλίᾳ κ. ὁ λίαν εὐδῆμων, ὁ ἰκανὸς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἢ τῇ τέχνῃ ἢ ἀσκεῖ : ἀρχιδέστος δεσκαλος-γιατρος, -μάστορας.
ἀρχιδεσυχοφορῶ-τω Ἐπιγρ. ἀρχιδεσυχοφορῶ βλλ. : Ἐπιγρ. ἱερονομονομείσας καὶ ἀρχιδεσυχοφορείσας.
ἀρχιδεσυχοφορῶ-τω Ἐπιγρ. εἶμαι ὁ προϊστάμενος τῶν δεσυχοφῶρων βλλ.
ἀρχιδεσυθός [ὁ] νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δευτὸς βλλ.
ἀρχιδεσυθροφόρος [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν δευθροφῶρων βλλ.
ἀρχιδεσμοφύλαξ-ακος [ὁ] μτγν. ὁ πρῶτος δεσμοφύλαξ βλλ. : ΠΔ Γέν.39,21 ἔδωκεν αὐτῷ χάριν ἐναντίον τῶ ἀρχιδεσμοφύλακος.
ἀρχιδεσμώτης [ὁ] μτγν. ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ βλλ. : ΠΔ Γέν.40,4 καὶ συνέστησεν ὁ ἀρχιδεσμώτης τῷ Ἰωσήφ αὐτόνος.
ἀρχιδημιουργός [ὁ] νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δημιουργός βλλ.
ἀρχιδημοκόπος [ὁ] νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δημοκόπος βλλ.
ἀρχιδιο-ιοῦ [τὸ] δημ. ὁ ὄρκος βλλ.λ. συνήθ. εἰς πληθ. -ίδια, ἄ. ἀγαμνά, ἀμελέτητα.
ἀρχιδιόθελος [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν διὰθόλων, ὁ μέγας διάθολος : ΨΝικ.δ.2,7,23.
ἀρχιδιακονία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπηρεσία, τὸ ἀξιωματὸ τοῦ ἀρχιδιακόνου βλλ.
ἀρχιδιακονικός ὁ φηρικός [τὸ] νεώτ. τὸ ἀξιωματὸ, ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀρχιδιακόνου.
ἀρχιδιακόνος [ὁ] μον. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος διάκονος : Ἰουστ.Νεαρ.123,3' ἢ τίτλος τιμητικὸς τῶν ἐχόντων τὸν τρίτον βαθμὸν τοῦ διακόνου, συντελῶν πρὸς καθορισμὸν τῆς μεταξὺ τῶν ὁμοβάθμων προτεραιότητος μέγας ἀρχιδιακόνος : παρὰ τῷ Πατριαρχεῖν ἔχων καὶ διοικητικὰ καθήκοντα ἀρχιδιακόνος ἐπισκοπῆς τίτλος τυπικός διδόμενος τοῖς εἰς τὴν ἄμεσον ὑπηρεσίαν τοῦ ἐπισκόπου εὐρισκομένους διακόνους.
ἀρχιδιακός [ὁ] δημ. ὁ ἀρχιδιακόνος βλλ.
ἀρχιδιδασκαλία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κურία διδασκαλία, τὸ κύριον δόγμα : Ἀθανασ. κατ' Ἀρείου 2,12,1480 Β ὁ Πέτρος ἀρχόμενος τῆς τοιαύτης ἀρχιδιδασκαλίας.
ἀρχιδιδασκαλος [ὁ] μον. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν διδασκάλων : Εὐστ.Πονημ.16,45.
ἀρχιδιερμηνεύς-εως [ὁ] νεώτ. ὁ Α' διερμηνεύς.
ἀρχιδιερμηνεύς-ος-ές νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἡθικός διεφθαρμένος βλλ.
ἀρχιδικαστεία (ἡ) Πάν. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιδικαστοῦ βλλ.
ἀρχιδικαστής [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν δικαστῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου : Διδ.δ.Σ.148 τριάντονα τὸν ἀριθμὸν | τοὺς τὰς δικας κρίνοστας | καὶ κατὰ τὸ μέσον τὸν ἀρχιδικαστῆν, Πλούτ.2,355 Α' ἢ νεώτ. τίτλος ἀνωτάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ κ. Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.
ἀρχιδιοικητής [ὁ] Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν διοικητῶν βλλ., ὁ προϊστάμενος τῶν διαχειριστῶν βλλ. ἢ νεώτ. ὁ ἀνώτατος διοικητής.
ἀρχιδιον [τὸ] ὑπακορ. τοῦ ἀρχὴ βλλ. μικρὰ ἀρχὴ, ἀνάγειν λόγῳ ὑποοργισμα : Ἀριστφ. Ὁρν.1111 κἀν λαγόντες ἀρχιδιον εἰθ' ἀρπάσας βούλησθε τι, Δημ.16,261 γραμματεῦσιν καὶ ὀπηρεῖσιν τοῖς ἀρχιδίαις ἢ ἐξ ἀρχιδίου, ἐν ἐπιρρ. σσημ. ἐξ ἀρχῆς Ἐπιγρ. Στάφορος ἀπέλιπεν ἐξ ἀρχιδίου (=θεμελίω) τὸν σκῆον 2) δημ. ἀρχιδία, οἱ ὄρκους.

ἀρχιερός (ή) νεώτ. ή κυρία δοκός βλλ., ή εγκάρσιος, έφ ής άλλαι πλευρικώς στηρίζονται.
ἀρχιδολοφόνος (ό) νεώτ. ό κατ' έξοχήν δολοφόνος βλλ. || ό άρχηγός δολοφόνων ή πρωτοστατής εις δολοφονίαν.
ἀρχιθωρίς (-δορ) (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων του άβροσματος των άπισθοθραχίων της οικογενείας των θοριδών βλλ.
ἀρχιθωσακκό (τό) δημ. κ. -σακκι κ. -σακκοάλα σκωπτ. ή περιβάλλουσα τους άρχεις κύστις.
ἀρχιθωκάτο (ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ή επικράτεια άρχιθωκός.
ἀρχιθωκός νεώτ. έκτελώ καθήκοντα άρχιθωκός βλλ.
ἀρχιθωκισσα (ή) νεώτ. θηλ. του άρχιθωδέ βλλ.
ἀρχιθωδέ -κόρ (ό) νεώτ. δημ. -θωκάς τίτλος ευγενείας, ειδή εν τώ πρώην αυστριακό αυτοκρατορικό οίκω δικαιώματι άνήκων εις τους έξ άρρενογονίας συγγενείς του αυτοκράτορος.
ἀρχιθωλής (ό) νεώτ. ό πρώτος, ό κατ' έξοχήν δούτης βλλ.
ἀρχιάνοχος (ό) νεώτ. ό κυρίως ένοχος βλλ.
ἀρχιέλοθερευτής (ό) νεώτ. ό κατ' έξοχήν, ό κυρίως έξολοθερευτής βλλ.
ἀρχιπαναστάτης -τρια (ό,ή) νεώτ. κ. δημ. ό άρχηγός των έπαναστατών βλλ. || ό πρωτοστατών εις έπαναστάσεις ή στάσεις ή ταραχές.
ἀρχιεπισκόπος -ον νεώτ. ό λιαν έπίσκοπος βλλ.
ἀρχιεπισκοπεία (ή) νεώτ. τό αξίωμα του άρχιεπισκόπου βλλ.
ἀρχιεπισκοπείον (τό) νεώτ. ή άρχιεπισκοπή βλλ.
ἀρχιεπισκοπέυς νεώτ. διατελώ άρχιεπισκόπος βλλ. || έπίσκοπος ών άναπληρώ άρχιεπισκόπον.
ἀρχιεπισκοπή (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. τό αξίωμα του άρχιεπισκόπου βλλ.: 'Επιφάν.2, 185 Α, Εύστ.Πονημ.294,60 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ή κατοικία ή τό γραφείον του άρχιεπισκόπου 3) κ. νεώτ. κ. δημ. κατ' επέκτ. ή περιφέρεια εις ήν έκτείνεται ή δικαιοδοσία του άρχιεπισκόπου: άρχιεπισκοπή Φθιώτιδος κττ.
ἀρχιεπισκοπικός -ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό άναφερόμενος ή άνήκων ή άρμόζων εις άρχιεπισκόπον, ό του άρχιεπισκόπου: άρχιεπισκοπική μίτρα.
ἀρχιεπισκοπος (ό) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ό πρώτος και ύστατος των έπισκόπων: Θεόδωρ.3, 1048 7) νεώτ. έκκλ. ό προϊστάμενος των έπισκόπων κ. γεν. του Ιερατείου έκκλ.σ. παριοχής: άρχιεπίσκοπος 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος Κερκυρας, - Παροναξίας, - Μαρωνείας.
ἀρχικπιστάτης -τρια (ό,ή) νεώτ. κ. δημ. ό επί κεφαλής, ό προϊστάμενος των έπιστατών, ό πρώτος έπιστάτης βλλ. εις έργα άπασχολούτα πληθος έργατών: άρχιεπιστάτης δημοσίευ έργων.
ἀρχικπιστολεύς -έως (ό) νεώτ. ναυτ. τίλος αξιωματικού προϊσταμένου του έπιτελείου του ναυάρχου ή μοιράρχου άρρηγού, τηρών την έπίσημον άλληλογραφίαν, τό απόγραφον των παραγγελμάτων του άρρηγού, τό Ιστορικόν ήμερολόγιον, τό σηματογράφων, φρονιζών δε διά των έφοδιασμών της ναυτικής δυνάμεως και άναπληρών έν ανάγκη τον κυβερνήτην της άρρηγίδος.
ἀρχικρατοτρόφεις (ό) νεώτ. ό προϊστάμενος των Ιερακοτρόφων, γερακάρηδων βλλ.
ἀρχικρανηστής (ό) ό άρχικρανηστής βλ. λ.
ἀρχικρατεία (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ή άρχικρατοσύνη, τό αξίωμα του άρχιερέως: Φώτ. Έπιστ. 3 D τών οικείων της άρχικρατείας χρόνον.
ἀρχικρατεϊον (τό) νεώτ. ή Ιεραρχία, τό σύνολον των άρχιερέων: άρχικρατεϊον 'Ελλάδος.
ἀρχικρατεύμα -ατος (τό) μον. τό ύψιστον αξίωμα Ιερωσύνης || ή άσκησις των καθήκόντων του άρχιερέως: Εύστ.Πονημ.247,55.

ἀρχικρατεύσεις -έως (ή) νεώτ. τό άρχικρατεύσει βλ. λ.
ἀρχικρατεύω μτγν. κ. νεώτ. άμτθ. είμαι άρχιερέυς βλλ., ύψιστην Ιερωσύνην έπιτελώ: ΠΙΔ Μακκ.1,14,47 και έπιδέξατο Σίμων και εδόκησαν άρχικρατεύειν.
ἀρχικρατέυς -ή-όν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων εις τον άρχιερέα, ό άναφερόμενος εις τον άρχιερέα: ΚΑ Πράξ.4,6 και όσοι ήσαν εκ γένου άρχικρατικού, - άρχικρατικά έμφια, - μνημόσυνον άρχικρατικού (ού προσθηή άρχιερέυς) || νεώτ. κ. ό Ιδιάζων, ό άρμόζων, ό προσήκων εις άρχιερέα 2) έπισκοπικός: Συνέσ.97 τον άρχικρατικόν έκαινον θρόνον άποσπώνμεν, 'Ιουστ.Νεαρ.42,1,1 θρόνο άρχικρατικού 3) νεώτ. άρχικρατική προσευχή, ήν ό 'Ι. Χριστός άπηθύθε πρός τον θρόνον πατέρα ύπερ των μαθητών αυτού έν τώ ύπερφώ, ένθα έτέλεσε τον μυστικόν δειπνον, διασπαρείσαν από του Εδάγγελ. 'Ιωάννου 4) έκκλ. άρχικρατής (τό) τό κατ' έπισημόν του Εύχολογίου βλλ. και πρός λειτουργικήν χρήση των άρχιερέων καταρτισθέν βιβλιον.
ἀρχικρατικός -ήνερ. νεώτ. κατά τρόπον άρχικρατικού βλλ. || τή συμμετοχή άρχιερέως: μνημόσυνον άρχικρατικός τελεσθέν.
ἀρχικρατής -τρια (ό,ή) νεώτ. κ. δημ. ό πρώτος, ό έμπειρότερος και προϊστάμενος των έργατών συνεργείου ή τμήματος έργοστασίου, ό έπιπτεών την εργασίαν του τμήματος: άρχικρατής συνεργείου έδοποιείας, - τυπογραφείου.
ἀρχικρατοθής (ό) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. βαθμός ναυτικός του τεχνικού προσωπικού συνεργείου του ναυστάθμιου και της ραδιοηλεκτρικής ύπηρεσίας του πολεμικού ναυτικού 2) γεν. ό έπί κεφαλής των όδηγών, έπιστατών διαφόρων έργων, ίδιως δημοσίων.
ἀρχικρατοστατής -αρχης (ό) νεώτ. κ. δημ. ό πρώτος, ό σπουδαιότερος των έργοστασιαρχών βλλ. || είδ. ναυτ. καταργημένος βαθμός συνεργείου του πολεμικού ναυτικού.
ἀρχικρασία (ή) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. 'Επιγρ. ή πρώτη, ή προϊσταμένη Ιερεία βλλ. || β. ρωμ. ή πρώτη, ή προϊσταμένη των έστιάδων: Δίον Κ 79,9 Ινα θεοπροπειείας παίδες εκ τε έμοι του άρχιερέως εκ τε ταύτης της άρχιεραείας γεννώνται.
ἀρχικρασία (ή) νεώτ. ή άρχικρατεία βλλ.
ἀρχικρατέυς -έως (ό) κ. νεώτ., δημ. άρχιερέυς. Ιων. άρχικραέυς -έω ΒΑ 449,31 «άρχιερέων Ιερί, ουκ άρχιερέα, Πλάτων» ό πρώτος, ό άνώτατος Ιερατής, ό άρχηγός των Ιερέων: 'Ηρ.237 των εις άσπί άρχιερέως, Φιλ.3 έξ άπάντων έπικρίνας άριστινών άρχιερέα, Διγ. Ακρίτ.4502 άρχιεραίς και Ιεραίς || η. ρωμαίοις προϊστάμενος των άρχιερέων, άκρος άρχιερέυς: Γλυοτ. 'Ηθ.89 β άπολύσας θ' αυτήν ό άρχικρατέυς Σέδριος Μινούκιος, 'Επιγρ. άρχιερατέυς μέγιστος, έπί του αυτοκράτορος || έν 'Ιερουσαλήμ ό άνώτατος Ιεραεύς των Ιουδαίων: ΠΙΔ Λευτ.43 εάν μέν ό άρχιερατέυς ό καχρισμένος άμάτηγ του τών λαών άμαρταίν, ΚΑ Ματθ.26,3 τότε συνήχθησαν οι άρχιερατέυς.. εις την αυλήν του άρχιερέως του λεγομένου Καϊάφα 2) άνώτατον Ιερατικόν αξίωμα της μετά τον Μ. 'Αλέξανδρον έλληνιστικής έποχής || νεώτ. κ. δημ. -έας γεν. ό έχων τό αξίωμα του έπισκόπου, μητροπολίτου, πατριάρχου 3) μον. σπαν. τίλος βυζαντινού αυτοκράτορος: άρχιερατέυς βασιλεύς 4) ό δέκατος μήν των κυριών από ΙΙ 'Ιουλιου - ΙΙ 'Ιουλιου περιλαμβανομένης.
ἀρχικρατέυς μτγν. κ. μον. κ. νεώτ.κ. άρχικρατέυς βλλ.: Γαλ.13,60 ό δε δεύτερος άμαζόντης του ήρος ήρχικρατέυστο, 'Ιω.Μολ.242,7 άρχικρατέυτων του Ιουδαϊκού έθνους 'Αννα και Καϊάφα.

ἀρχιερεύς-ω (ὁ) Ἰων. τ. τοῦ ἀρχιερέως βλλ. **ἀρχιερωτεύς**-εως (ὁ) ἡγν. κ. μον. ὁ προϊστάμενος τῶν διερχομένων βλλ.

ἀρχιεροθύτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ἱεροθύτης βλλ. ἡ ἱερεὺς.

ἀρχιεροθύτῆς-ῶς Ἐπιγρ. εἶμαι πρόεδρος τῶν ἱεροθύτων βλλ.

ἀρχιερόπλοκος-ον μιν. ὁ οἰοῦντὸν διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθείς· Ἄνδρ. Κρήτ. 149 Α τὸ ἀρχιερόπλοκον τῆς βασιλείας διάδημα.

ἀρχιεροπρεπής-οὐς-ές ἡγν. κ. μον. ὁ τῷ ἀρχιερεὶ πρόπων, ἀμύδων· Γερμαν. 7, 79, 10 ἀρχιεροπρεπὴς ἀγιωσύνη, Ταράσι. 143 Β.

ἀρχιερότης-ητος (ἡ) μιν. ἡ ἀρχιερωσύνη βλλ. Γεωργ. Παρ. Ἄνδρ. Παλ. 2, 124 Β.

ἀρχιερωμαι-όμαι ἡγν. διοτελῶ, εἶμαι ἀρχιερεὺς βλλ. ἡ πρώτη ἱερεία· Ἰός. Μακκ. 4, 592, 43 ὁ δὲ ἐπέγραφεν αὐτῷ ἀρχιερόσθαι, Ἐπιγρ. ἀρχιερωσαμένη τῆς σεβαστῆς.

ἀρχιερωσύνη (ἡ) ἡγν., μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπερτάτον ἀξίωμα ἱερωσύνης, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως· Πλούτ. Παμπ. 67, ΠΔ Μακκ. 1, 21 καὶ ἡγωνίσαστο Ἄλκιμος περὶ τῆς ἀρχιερωσύνης, Χρυσόβ. Λόγ. ἐν Σάθ. 1, 212 τοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης τετυχηκῶς ἀξιώματος· Ἐκκλ. Τυν. Λετ. τῆς ἀρχιερωσύνης σου μνησασθὲ Κύριος.

ἀρχιεραία (ἡ) νεώτ. ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν ἑταίρων, ἡ κατ' ἐξοχίαν ἐλευθέρων ἥθων γυνή, ἀρχιόρη.

ἀρχιεραῖος (ὁ) ἡγν. ὁ πρῶτος ἐν ἑταίροις, ὁ πρῶτος, ὁ ἐπιστήθιος φίλος καὶ σύντροφος· ΠΔ Βασ. 2, 16 καὶ ἀγεννήθη ἡνίκα ἤλθε Κουσι ὁ ἀρχιεραῖος Δαυὶδ πρὸς Ἀβασσαλώμ.

ἀρχιεραγέτης-τρια (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχίαν εὐεργέτης βλλ., ὁ μέγας εὐεργέτης· ἀρχιεραγέτης ἀνεγέρσας ἐκκλησίας.

ἀρχιερωσόμενος-ον νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ κατ' ἐξοχίαν εὐνοούμενος βλλ.

ἀρχιερωσός (ὁ) ἡγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἡγεμόνος εὐνούχων βλλ.· ΠΔ Δαν. 1, 3 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἀσφανεὶ τῷ ἀρχιερωσώῳ ἥ νεώτ. ὁ π. τοῦρκος ἀρχηγὸς τῶν εὐνούχων φυλάκων τοῦ γυναικωνίτου, ὁ κιλίβαρας.

ἀρχιεραμέριος (ὁ) νεώτ. ἐκκλ. ὁ πρῶτος ἐφημέριος βλλ. νοοῦ.

ἀρχιζάκορος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ζάκορος, νεακόρος βλλ.

ἀρχιζάπος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. ἀρχιζάπος τίτλος τῶν ἐπισήμων ἱερέων τῆς Ἀθῶν.

ἀρχιζηλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ζηλωτῆς βλλ. ἥ μετά μεγίστου ζήλου ἀφωσιωμένος εἰς τὴν χριστιαν. θρησκείαν ἥ ὁ ἀρχηγὸς ἐ ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ ἡ.

ἀρχιζῶ μιν. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀρχινῶ ἢ ἀρχινάω κ. ἀρχάω, ἀορ. ἡρχισα, δημ. ἀρχισα κ. ἀρχεφα κ. ἀρχίνισα, μη. παθ. παρακ. δημ. ἀρχισμένος κ. ἀρχινμένος κάμνω ἀρχίν, ἐναρξίν πράττω ἢ ἐργου, ἀρχομαι· Φαθρικ. 8, 7, 468 Β ἀρχίζω ἀπὸ κτίσεως κόσμου, Κρυστ. Φάντασμα 8 τ' ὄχηρ φεγάρι ἀρχίζε νὰ γένην πρὸς τὴ δύση, - πρωὶ πρωὶ ἀρχίζω τὴ δουλιὰ μου, - ἀρχισε τίς πονηρίδου' ἥ δημ. φρ. τὸν ἀρχισε στὸ ἔξωλο, στὰ χαστοῦκια κλπ. ἡρχισε νὰ τὸν κτυπῆ, νὰ τὸν ραπίξῃ κλπ., ἀρχισε τὰ δικά του (ἐν ἐπικριτικῇ σμ. 1' 2) νεώτ. κ. δημ. ἀμρδ. εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἀρχίν μου, εἰς τὴν ἐναρξίν μου, ἐπὶ ἐνεργειῶν, καταστάσεων κττ.· μόλις περάσασα τὸν κάθο, ἀρχισε τὸ κούνημα τοῦ καρναθίου, - ἀρχίζω τὸ γλῆρας 3) νεώτ. κ. δημ. ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐναρξίν· τὸ βιβλίον ἀρχίζω καλὰ ἥ κ. ἀπροσώπως· ἀρχίζω νὰ ἐξημερώσῃ, - νὰ καλωσυνεύῃ.

ἀρχιζωγράφος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ κορυφαῖος, ὁ ἀριστος τῶν ζωγράφων· Εὐστ. Πονημ. 307, 23.

ἀρχιζωκλέπτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχίαν ζωοκλέπτης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ζωοκλεπτῶν.

ἀρχιζῶν-ον ἡγν. ὁ τῶν ζῶων ἀρχιζῶν, ὁ ἐξ οὐ πηγάει ἢ ζῶη· Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. ἱερ. 3, 191 Β ἀρχιζῶν καὶ ἀρχιζῶτον καὶ μακαρίαν προσαγωγὴν.

ἀρχιζῶν-ος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχίαν ἥρωες βλλ. **ἀρχιζῶν** (ὁ) ἡγν. τ. τοῦ ἀρχιζῶτος βλλ.

ἀρχιζωλαμπήδω (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν ζωλαμπήδων βλλ., ὁ πρῶτος καμαριέρης ἢ καμαρότα βλλ.

ἀρχιζωλάσσο-ον ὁ ἀρχων, ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, κυρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Φίλιππ. ἐν ΑΠ 6, 38 ἀρχιζωλάσσο Πάσειδον.

ἀρχιζῶρος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ ἀρχιζῶρος βλλ. **ἀρχιζῶρος**-ον ἡγν. ἡ ἀν' ἀρχῆς βεῖα ὑπόστασις, τὸ ἀρχίθην εἶναι θεὸν· Διον. Ἀρεοπ. 178 ἡ ἀρχιζῶρος καὶ ὑπερῶρχιος τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ ὑπόστασις.

ἀρχιζωράπων-οντος μιν. ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων βλλ.· Εὐστ. Πονημ. 291, 49.

ἀρχιζωραστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν θεραπιστῶν βλλ.

ἀρχιζωρητής-εως (ἡ) ἡ ἀρχιζωραία βλλ. **ἀρχιζωρησία** (ἡ) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιζωρέου βλλ.· Λυσ. 21, 5 χωρὶς δὲ ἀρχιζωρησίας καὶ ἀρηφρίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

ἀρχιζῶρος (ὁ) κ. ἀρχεθ-, ἀρκιθ-, ἀρκεθ-, δωρ. -θερος ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν βλλ., ὁ ἀρχηγὸς θεωρίας ἡτοι ἱερὸς προσβείας πεμπομένης εἰς πα- νηγύριον· Ἀριστ. Η Νικ. 1122 α, 25, Δειν. ἐν Δημ. 90 ἀρχιζῶρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ.

ἀρχιζῶρῶ-έω εἶμαι ἀρχιζῶρος βλλ.· Δημ. 21, 115 εἶπες δὲ ἀρχιζῶρωσιν ἄγαγιν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινήν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν.

ἀρχιζῶσαυροφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ, τῷ κεντρικῷ ταμείῳ κράτους.

ἀρχιζῶσάου Ἐπιγρ. εἶμαι ὁ ἀρχηγός, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου βλλ.

ἀρχιζῶσάου Ἐπιγρ. ἀρχιζῶσάου βλλ. **ἀρχιζῶσάου** (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγός, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου, πρβλ. θιασάρχης· Ἐπιγρ. Διο- νύσιος Διονυσίου ἀρχιζῶσάου εἶπεν.

ἀρχιζῶσάου (ὁ) μιν. ὁ ἀρχιθρονος βλλ.· Πρόδρ. ἐπ. 82.

ἀρχιζῶσῶν-ον μιν. ὁ τὸν πρῶτον θρόνον κατέχων, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος· Ἄνδρ. Κρήτ. 166 Δ ὁ τῆς καθέδρας ἀρχιζῶσῶν (περὶ τοῦ πρῶτου ἐπισκόπου Κρήτης Πίου).

ἀρχιζῶρα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ κυρία θύρα τῶν ναῶν. **ἀρχιζῶρος** (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν θυρωρῶν βλλ.

ἀρχιζῶτής (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν θυτῶν βλλ.

ἀρχιζῶτρος (ὁ) Ἐπιγρ. Πάπ. ὁ ἀρχιζῶτρος βλλ. **ἀρχιζῶτροπος**-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχίαν ἰδιο- τροπος βλλ.

ἀρχιζῶρτης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἰδρυτῶν βλλ. **ἀρχιζῶρῆς**-εως (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ἱεροκλήρυξ βλλ., ὁ προϊστάμενος τῶν ἱεροκλήρυκων.

ἀρχιζῶρῆς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ἱησοῦσῆς βλλ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱησοῦσῶν ἥ μφ. πρὸς πόγον μέγας ὑποκριτής.

ἀρχιζῶρῆς-εως (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν ἵπποκόμων βλλ.

ἀρχιζῶρῆς-εως (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχιερεὺς βλλ. **ἀρχικαγκελλάριος** (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχικαγκελλάριου βλλ. ἥ τὸ οἰκῆμα, ἐνθα διαμένει ὁ ἀρχικαγκελλάριος.

ἀρχικαγκελλάριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν καγκελλασίων βλλ. τοῦ γερμανορωμαϊκοῦ κράτους, ἀξίωμα ἀντίστοιχον πρὸς τὸ

τοῦ μεγάλου λογοθέτου τῆς βυζαντινῆς αὐλῆς·
 2) ὁ πρωθυπουργός εἰς τινά νεώτερα εὐρωπαϊκά
 κράτη· **ἀρχικαλλιγράφος** τῆς Γερμανίας.
ἀρχικαθής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος
 τῶν καθήδων βλ.λ.
ἀρχικαθερμιαστικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατ'
 ἐξοχὴν κάθαρμα βλ.λ., ἀνθρώπος κακοθεάτατος.
ἀρχικακόπιστος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν
 κακόπιστος βλ.λ.
ἀρχικαλέλληγ-ισσα (ἡ) δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν
 κάλληγ, ἀπατεῶν, δόλιος δυνάστης.
ἀρχικαμινναυτής (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν
 καμιννευτῶν βλ.λ.
ἀρχικαπελλάνος (ὁ) κ. -άνος ὁ προϊστάμενος
 τοῦ κλήρου τῆς αὐλῆς ἐν Γαλλίᾳ, ἀνώτατος
 ἀξιωματικός, προηγούμενος πάντων τῶν ἐπισκόπων
 καὶ ἀρχιεπισκόπων.
ἀρχικατεδότης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ
 θεῖος καταδότης βλ.λ.
ἀρχικατάσκοπος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος,
 προϊστάμενος τῶν κατασκόπων βλ.λ., ὁ θεῖος εἰς
 τὸ κατασκοπεύειν.
ἀρχικαλευστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ὁ ἀνώ-
 τερος ὑπαξιωματικός τοῦ πολεμ. ναυτικοῦ, ἰσθα-
 θμιασ πρὸς τὸν ἀνθυπασπιστὴν τῆς ἑσχάς.
ἀρχικέραυτος-ον ὁ ἄρχων τῶν κεραυνῶν, ὁ
 ἐξουσιαῶν τὸν κεραυνὸν· Κλεάνθ.1,31. πρβλ.
 ἀρχικέραυτος.
ἀρχικερδύμπορος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ
 σώματιοῦ τῶν ἐμπόρων.
ἀρχικληρικός (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. ἀρχικληρικός
 ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος, ὁ ἀριστος κληρικός βλ.λ.
ἀρχικλέπτης-πτρια (ἡ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν
 κλέπτης βλ.λ., ὁ πρῶτος κλέπτης.
ἀρχικλέπτης-τισσα κ. -έφτρα κ. -εφτρίνα -τικο
 δημ. ὁ ἀρχικλέπτης βλ.λ.
ἀρχικληρικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνώτατος κληρικός βλ.λ.
ἀρχικλητήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. -ήρας ὁ
 πρῶτος κλητῆρ βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν κλητή-
 ρων ὑπηρεσίας τινός· **ἀρχικλητῆρ τραπέζης**, -ύ-
 πουργεῖον.
ἀρχικλιθιναυτός-έως (ὁ) νεώτ. δημ. -νάας στρατ.
 ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν κλιθιναῶν βλ.λ.
ἀρχικλόπος (ὁ) Σουῖδ. ὁ πρῶτος κλέπτης, ὁ ἀρ-
 χηγὸς τῶν κλεπτῶν.
ἀρχικλαφ-ώπος (ὁ) μτγ. ὁ κλέπτης, ὁ πρῶτος
 ἀρχικλόπος βλ.λ.: Πλάτ. Ἄρατ.6.
ἀρχικοιτωνίτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος κοιτανί-
 τῆς, θαλαμηπόλος βλ.λ.: Ἐπιγρ. Μενεστράτω ἀρχι-
 κοιτωνίτω.
ἀρχικομματάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος
 κομματάρχης βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κομματαρ-
 χῶν κόμματος πολιτικῶν, ὁ ἀρχηγὸς ἢ ἀντιπρόσω-
 πος τοῦ κόμματος ἐν τινὶ ἐκλογικῇ περιφερείᾳ, ὁ
 ἰσχυρὸς κομματάρχης· ὁ ἀρχικομματάρχης τοῦ
 δημόχρου.
ἀρχικομπάρος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θεατρ. ὁ
 ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κομπάρων βλ.λ. ἢ μτφ. ἐπὶ τῶν
 εὐτελεῶν ἀκόλουθων ἢ θιασωτῶν σημαντικοῦ τινος
 προσώπου.
ἀρχικός-ή-ὸν(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ.
 ὁ τῶν ἀρχόντων, τῆς ἀρχούσης τάξεως, ἡγεμονι-
 κός· Αἰσχ. Χο.260 οὐτ' ἀρχικός σοι πάς δδ' αὐσαν-
 θεὸς νυθμὴν βωμοῦς ἀρήξει (βασιλικὴ ρίζα, γε-
 νεά), Θουκ.2,80 ὧν ἡγούντο ἐπετησίῳ προσα-
 ταίε ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φωίως καὶ Νικάνωρ'
 ἢ ὁ εἰς τὸ ἀρχεῖν ἀναφερόμενος· Ἀριστ. Πολιτ.
 1260 κ.23 ἀρχικὴ ἀρετὴ ἢ ἀντίθ. ὑπηρετικὴ!· 2) ἐπὶ
 προσώπ. ὁ εἰς τὸ ἀρχεῖν, κυβερνᾶν, ἐξουσιάζειν
 ἰκανός· Πλάτ. Πρωτ.352 β οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμ-
 νικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι· κ. μετὰ γεν.· Ξεν. Ἀπομν.
 1,16 ἀρχικός ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ.488 τ) εἰ μέλ-

λοι τῶ ὄντι νεός ἀρχικός θεωρεῖται ἢ τὸ οὐκ. -όν
 ἢ ἰκανότης, ἢ ἐπιτηδεύτης πρὸς τὸ ἀρχεῖν· Διον.
 Ρωμ.5,71 τὸ θρασυτήριον οὐκ εἶχαν οὐδέ τὸ ἀρχι-
 κὸν καὶ φοβερόν· ὡς πληθ. -ά [τά] Πάν. πιβ. δάρα
 λαμβανόμενα ὑπὸ τῶν εἰς ἀξίωμα τὰ καθισταμένων
 ἅμα τῇ ἐγκαταστάσει των' ἢ νεώτ. κ. ἐπέκτ. κ.
 ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀρχῆ, νὰ θεσπίζῃ, φιλαρχος, αὐ-
 ταρχικός· 3) ὁ πρῶτος κατὰ τὴν σπουδαιότητα,
 ὑψίτος, ὑπάτος· Ἀριστ. Μεταφ.982 b,4 ἀρχικω-
 τάτη δὲ τῶν ἀπιστημῶν καὶ μέλλων ἀρχικὴ τῆς
 ὑπηρετούσης ἢ μαθημ. κύριος· Ἀπολλ. Περγ.
 Κων.1,51 ἀρχικαὶ διάμετροι· 4) μτγ., νεώτ. κ. δημ.
 ὁ τῆς ἀρχῆς, ὁ τῆς ἐνάρξεως, ὁ πρῶτος κατὰ τὴν
 χρονικὴν ἢ τὴν τοπικὴν σειράν, ὁ πρωταρχικός·
 Φιλὸδ. Θε. α' γ 3,14 ἀρχ-γένεσις, -ὁ ἀρχικός σπο-
 ρῆς μου ἦτο ἄλλος, -τὰ ἀρχικὰ φησὶα τοῦ δνό-
 ματός του, -ἀρχικὴ εὐδοκία βίβλου ἢ ἐκ χειρο-
 γράφου γενομένη!· 5) νεώτ. γορμ. ἀρχικὰ ρή-
 ματα τὰ ἔχοντα τὴν ἔνοιαν τοῦ ἀρχμ. ἐξουσιάζω,
 βασιλεύω κτλ., συντασσόμενα μετὰ γεν.· 6) τεχνο-
 κριτ. ἀρχικοί [διεὶν ὄρος πριμιπίβοι] οἱ ζωγρά-
 φοι καὶ γλύπται οἱ προσηγνέντες τῶν μεγάλων δι-
 δασκάλων, ἴδια δὲ οἱ Ἴταλοὶ καλλιεργεῖσι οἱ ῥέχρ:
 τοῦ τέλους 14ου αἰῶνος· ἢ κατ' ἐπέκτ. οἱ τὴν τέ-
 χνην, οἶον τὰ χρώματα, τὴν ἐκφρασίαν, τὸ σχέδιον
 κτλ. τῶν ἀρχικῶν μιμούμενοι νεώτεροί τινες ζω-
 γράφοι πρὸλ. προραφαεῖται.
ἀρχικρατάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος
 κατ' ἐξουσίαν βλ.λ.: ἢ εἰδ. ὁ κατὰ τὰ τελευταῖα
 ἔτη τῆς τουρκοκρατίας βέης (διοικητῆς) τῆς νή-
 σου Ὑδρας.
ἀρχικρούκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαν μωρός.
ἀρχικρούκος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κούφος βλ.λ.
ἀρχικτηνιάτρος (ὁ) νεώτ. στρατ. βαθμοῦ στρα-
 τιατικῶν κτηνιάτρου βλ.λ., ἀντίστοιχος πρὸς τὸν
 τοῦ ἀνθυσανγματάρχου.
ἀρχικτίτης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος κτίστης, ὁ ἐπὶ
 κεφαλῆς τῶν κτιστῶν, ὁ ἀρχιμάστορας.
ἀρχικυβερνήτης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνώτατος
 κυβερνήτης πλοίων· Διόδ. Σ 20,50 ἀρχικυβερνήτης
 ὧν τοῦ παντός στόλου ἢ νεώτ. ἀνώτερος διοι-
 κητῆς ἄλλοτε τοῦ π. ναυτικοῦ, ὁ νῦν καλούμενος
 ἀνώτερος ναυτικὸς διοικητῆς.
ἀρχικυβερνητικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ τοῦ ἀρχικυ-
 βερνήτου· ἀρχικυβερνητικὸν σήμα.
ἀρχικυνηγός (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀρχικό-
 νηγος ὁ κορυφαῖος κυνηγός, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ἀρ-
 χηγὸς κυνηγῶν· Ἰώσ. Α116,10,3, -ὁ ἀρχικυνηγός τοῦ
 βασιλέως.
ἀρχικύπταρον (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ πρῶτον, τὸ
 ἀρχικὸν κύπταρον βλ.λ.
ἀρχικωμικός (ὁ) νεώτ. μτφ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κω-
 μικός βλ.λ. ἐν τῇ μτφ. αὐτῆς σμμ.
ἀρχικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον
 ἀρχικόν, ἡγεμονικόν, ὡς ἀρχων· Ἰουστίν. Νεαρ.58
 ἰερατικῶς καὶ ἀρχικῶς φυλαττόμενα ἢ νεώτ.
 αὐταρχικῶς, θεσποτικῶς· φέρομαι ἀρχικῶς·
 2) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς· Σέξτ.
 π. Γορμ.45,225 γεωμετρία θεσπασκὰ μὲν τὴν κλιθὴν
 ἀρχικῶς ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν γῆν καταμετρήσεως, -
 ἀρχικῶς εἶχον ἀντίθετον γνώμην, -ἀρχικῶς ὑπο-
 σχέθηκε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ὕστερα ὁμως.
ἀρχικωπρέμπορος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος
 λαθρέμπορος βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν λαθρεμπόρων.
ἀρχικωπότης (ὁ) ἐκκλ. ὁ ἀρχιπρεσβύτερος βλ.λ.
ἀρχιλογάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος λῆ-
 σταρχος βλ.λ., ὁ σπουδαιότερος τῶν ληστώνων.
ἀρχιλογότης (ὁ) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς
 ληστώνων βλ.λ., ἀρχηγὸς ληστρικής συμμορίας, λῆ-
 σταρχος· Ἰώσ. Π1,10,5 Ἐξαίτιον τὸν ἀρχιλογῆν,
 δ. τραγ. μάς πῆρα ἢ μέρα κι ἡ αὐγὴ, γεία σου,
 Νταβέλη ἀρχιλογῆτι.

ἀρχιλιανοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. δημ. -λακας ναυτ. βαθμὸς ἀνωτέρου ὑπαξιωματικοῦ τοῦ λιμενικοῦ σώματος ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀνθυποασπιστὴν καὶ ἀρχιλευσιτὴν.

ἀρχίλιαν ἴσθ. «ἀρχιλοίμενα» Κρήτες.

ἀρχιλογός (ὁ) δημ. ἄγαν πολυλόγος, φλύαρος.

ἀρχιλογιότης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος λογιστής βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν λογιστῶν παρὰ τραπεζίαις ἢ ἄλλαις οἰκονομ. ὑπηρεσίαις.

ἀρχιλόγειος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰαμβικὸν ποιητὴν Ἀρχιλόχον || ἀρχιλόχειον μέτρον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μετρικῇ ἀσυναρτήτων λεγόμενων μέτρων, οἷς ἐχρήσατο πρῶτος ὁ Ἀρχιλόχος, ἢ ἀρχιλόγειος δακτυλικαὶ στρῶφαί· 2) νεώτ. μτφ. πᾶν τὸ ὑπενθυμίζον τὴν καιστικήν στίχων τοῦ Ἀρχιλόχου, δηκτικὸν πείραγμα.

ἀρχιμαγαρέος-έως (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχιμάγειρος βλ.λ., ἀξίωμα ἐν τῇ μισθρατικῇ λατρείᾳ.

ἀρχιμάγειρος-ισσα (ὁ, ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ὁ ἀρχιμάγειρος ὁ πρῶτος μάγειρος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κ. φράσις τῶν μαγείρων· Πά Γέν.38, ἔκτιστο αὐτὸν Πτεφάρης ὁ εὐνοῦχος Φαραώ, ὁ ἀρχιμάγειρος, -ἀρχιμάγειρος ἑσπιατορίου, -ἀρχιμάγειρος ἐπὶ στρατό· 2) μτγν. τίτλος τοῦ ἐν ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς τῆς Ἀνατολῆς ἔχοντος τὴν ἐπισηπείαν καὶ γεν. τὴν μέριμναν συντηρήσεως τοῦ βασιλικοῦ οἴκου· Πά Δαν.2,14 τῷ Ἀριώχ τῷ ἀρχιμαγαρέῳ τὸ βασιλέως.

ἀρχιμάγαρος-ισσα (ὁ, ἡ) δημ. ὁ ἀρχιμάγειρος βλ.λ.

ἀρχιμαγός (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. ἀρχιμάγος ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάγων βλ.λ.

ἀρχιμαλλιαρὸς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προεξάρχων τῆς γλωσσικῆς αἰρέσεως τῶν μαλλιαρῶν βλ.λ. || ὁ ἔχων λίαν ριζοσπαστικὰς γλωσσικὰς θεωρίας, ἀπαθὸς τῆς ἀκράτου δημοτικῆς γλώσσης.

ἀρχιμανδραίων (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ βλ.λ.

ἀρχιμανδριτής (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀρχιμαντρίτης ὁ ἀρχηγὸς μάνδρας ψευματικῆς, ὁ προϊστάμενος πολλῶν μοναχῶν ἐν μοναστηρίῳ, ὁ ἡγούμενος βλ.λ.: Ἰουστιν. Νεαρ.5,7 || ἐκκλ. τίτλος ἀπανευρόμενος εἰς ἀγαθὸν ἢ ἐν χρεῖρᾳ πρεσβύτερον.

ἀρχιμανδριτής-τιδος (ἡ) γλωσσ. καὶ -ῖτισσα θηλ. τοῦ ἀρχιμανδριτῆς βλ.λ. ἡγούμενῃ γυναικείων μοναστηρίων (Ισπᾶν.).

ἀρχιμάντις-έως (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος μάντις βλ.λ., ὁ κατ' ἐξοχὴν μάντις.

ἀρχιμαρτυρ-υρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν μαρτυροσάντων· Ἀστέρ.324 D οὐκ ἴστα ὡς ἀρχιμαρτυρὸς ὁ Χριστὸς.

ἀρχιμάστορας (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος μάστορας, ὁ ἀρχιτεχνίτης, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαστόρων, τεχνιτῶν, ἰπσιτῶν, ξυλουργῶν κττ.: ὁ ἀρχιμάστορας τοῦ γεφυρίου τῆς Ἀρτας.

ἀρχιμαστοροσύνη (ἡ) δημ. ἡ ιδιότης τοῦ ἀρχιμάστορα· ἢ ἄκρα ἐπιτηδεύτης καὶ ἰκανότης ἢ ἐπιδουλομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τεχνικοῦ ἔργου.

ἀρχιμάχιμος (ὁ) Πάπ. ἀξίωματικὸς τοῦ ἰθαγενεοῦς ἀγίμπτακτοῦ στρατοῦ.

ἀρχιμήγας (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν μέγας, μέγιστος· ἀρχιμήγας δωρητής.

ἀρχιμήθεος-ον νεώτ. ὁ τοῦ Ἀρχιμήδους, ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀρχιμήδη· ἀρχιμήθεος ἀρχή.

ἀρχιμηδιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τῶν κορυφαίων μηδενιστῶν βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν μηδενιστῶν.

ἀρχιμηνία (ἡ) μτγν. ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός, ἢ πρωτομηνία· Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.93,5 νόννη ἢ ἀρχιμηνία.

ἀρχιμηνιά (ἡ) δημ. ἢ ἀρχιμηνία βλ.λ.: δ. τραγ. ἀρχιμηνία κὶ ἀρχιχρονία ἢ ἀρχὴ καλῶς κας χρόνος.

ἀρχιμηνες (ἡ) μον. κατὰ παράλειψιν τῶν ἡμερῶν

ἡ πρώτη ἡμέρα μηνός· Τζέτζ. Ἰστ.13,247 κατ' ἀρχιμηνὸν τὴν Ἰανουαρίου, οὗτ. Ἰστοδ.408 μέχρι τῆς τοῦ μηνός ἡμέρας καὶ νέας, ἴσθι τῆς ἀρχιμηνίου.

ἀρχιμηρῶν (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτερῶν τῆς οικογενείας τῶν κόρων.

ἀρχιμηχανητής (ὁ) μον. ὁ κατ' ἐξοχὴν ραδιοδιδύργος, ὁ πανουργάτορας· Τζέτζ. Ἐπιστ.94,83 θυμῆλας τινὰ δαίμονα βάσκανον ἐπιὸ καὶ μικρὸν ἀρχιμηχανητὴν ἐπιστάσαν.

ἀρχιμηχανικός (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν μηχανικῶν βλ.λ. ἐν ἐργοστάσιῳ ἢ ἀτμοπλοίῳ || ναυτ. βαθμὸς ἀνωτέρου ἀξίωματικοῦ τοῦ π. ναυτικοῦ ἀντιστοιχῶν ὁ α' τάξ. πρὸς βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου, ὁ δὲ β' πρὸς ταγματάρχου.

ἀρχιμηχανογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ραδιοδιδύργος, μηχανογράφος βλ.λ., πανουργάτορας.

ἀρχιμηχανουργός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν μηχανουργῶν || ναυτ. βαθμὸς ἀξίωματικοῦ τοῦ μηχανουργικοῦ κλάδου τῶν φάρων, ἀντιστοιχῶν ὁ α' τάξεως πρὸς βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου, ὁ δὲ β' πρὸς τὸν τοῦ ταγματάρχου.

ἀρχιμίμος (ὁ) μτγν. δ.γρ. ἀρχιμίμος ὁ πρῶτος τῶν μίμων βλ.λ., ὁ πρωταγωνιστὴς ἐν δίσωμῳ μίμων· Πλουτ. Σύλλ.36.

ἀρχιμόδιος (ὁ) μον. ὁ πρὸς ἐξέτασιν καὶ βάσανον τῶν ἄλλων χρησιμεύων μόδιος βλ.λ.

ἀρχιμουσικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος οἴμου μουσικῶν βλ.λ., μασέτορας || εἰδικὸς διευθυντὴς ὀρχήστρας ἐκ πνευστῶν ὀργάνων (ἰμπάντας) || ἀρχ-γ, β', κ. α' τάξεως βαθμοὶ ἐν τῇ μουσικῇ τῶν στρατοῦ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ὑπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ.

ἀρχιμουφτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν μουφτιδῶν βλ.λ.

ἀρχιμύστης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν μυστῶν βλ.λ.

ἀρχιμυστῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι, διατελῶ ἀρχιμύστης βλ.λ.

ἀρχιμυρὸς (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν μυρὸς βλ.λ.

ἀρχινακορῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι προϊστάμενος ναυκόρων, νεωκόρων βλ.λ.

ἀρχιναυαρχεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιναυάρχου βλ.λ.

ἀρχιναυαρχία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιναυάρχου βλ.λ.

ἀρχιναυαρχος (ὁ) νεώτ. ναυτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ἀρχιναυάρχων· ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἄφερα τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιναυάρχου, -βαθμὸς ἀρχιναυάρχου ὑφίσταται μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ.

ἀρχιναυαρχῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀρχιναύαρχος βλ.λ., ἄσκολα καθήκοντα τοῦ ἀρχιναυάρχου.

ἀρχιναυαρχός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ναυκλήρων, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ναυκλήρων βλ.λ.

ἀρχιναυπηγικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸν ἀρχιναυπηγὸν βλ.λ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος || τὸ θηλ. -ή ἡ τέχνη ἢ εἰδικότης τοῦ ἀρχιναυπηγοῦ.

ἀρχιναυπηγός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ναυπηγός ἀξίωματικὸς τοῦ Π.Ν. ἰσόβαθμος τῷ ἀντιπλοίαρχῳ.

ἀρχιναυπτής (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ναυπτής, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὄλων ἐν τῷ πλοίῳ ναυτῶν.

ἀρχιναυφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προϊστάμενος τῶν ναυτοφυλάκων βλ.λ.

ἀρχινέω δημ. κ. ἀρχινῶ βλ.λ.

ἀρχινεωπιός (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. δ. γρ. ἀρχινεωκόρος ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν νεωκόρων βλ.λ.: ἀρχινεωκόρος τῆς Μητροπόλεως.

ἀρχινεωπιός (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος νεωπιός βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν νεωπιῶν.

ἀρχίνη (ή) Ἐπιγρ. κ. -αίνη τίλος Ιερείας: Ἐπιγρ. ἀρχ(α)ίνη γενομένη ἐκ τῶν ἰδίων ἀφιδῶς [sic] ἐπετέλεσε θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ὑπὲρ τῆς πατρίδος.
ἀρχινηγος-η-ο δημ. κ. ἀναρχίνηγος, ἀναρχίνηστος κ. ἀρχίνητος ὁ μὴ ἀρξάμενος, οὗ δὲν ἐγένετο ἐναρξίς, πού δὲν ἀρξισε: ὁ θέρους αἵνου ἀρχίνηγος ἄκαμα, - δὲν μᾶς θάλασε κ' ἔχουμε τὸ σπῆτι ἀρχίνηγο, - ἀρχίνηγο ἐργόχειρο.
ἀρχίνημα [τὸ] δημ. κ. ἀρχίνισμα κ. ἀρχινημός ἡ ἀρχή, ἡ ἐναρξίς τινος οἷον ἐργασίας, πορείας, παιγνίου, ἐπιχειρήσεως: ἀρχίνημα τοῦ τραγουδίου, - τοῦ χοροῦ, - τῆς δουλείας, - κακὰ ἦταν τ' ἀρχίνημα.
ἀρχινημός [ὁ] δημ. τὸ ἀρχίνημα βλλ.
ἀρχίνης [ὁ] μτγν. ὁ μανδραγόρας βλλ.
ἀρχίνητος-η-ο δημ. κ. ἀρχίνητος ἢ ἀναρχίνητος -ητος ὁ ἀρχίνηγος βλλ.: ἐργόχειρο ἀρχίνητο, - ἔχουμε τὰ σπαροσίματα ἀρχίνητα.
ἀρχινίξω μον. κ. δημ. παρατ. ἀρχίνιξα, ἀόρ. ἀρχίνισα, μτγ. παθ. παρακ. ἀρχινημένος ἀρχομαίτινος, κάμνω ἀρχίν ἔργου ἢ πράξεως, ἀρχίω βλ. λ.: Ἐρωτὸ κρ. Δ 2175 κ. ἀγάλλι ἀγάλλια ἀρχίνιαεν ἀποκοτιὰ νὰ παίρνη, - νὰ ἔρα πῶς ἔχει τίσση δουλιὰ, δὲν θὰ τ' ἀρχίνιξα, - ἐργόχειρο - πλέξιμο ἀρχινημένο.
ἀρχίνισμα [τὸ] δημ. κ. ἀρχίνημα ἡ ἀρχή, ἡ ἐναρξίς πράξεως ἢ ἔργου καὶ ἰδίων ἐργασίας χειροτεχνικής: τὸ ἀρχίνισμα τῆς δουλείας, - τῆς ἔκκαμα τὸ ἀρχίνισμα στὸ κέντημα.
ἀρχινημός [ὁ] δημ. κ. ἀρχινητός τὸ ἀρχίνισμα βλλ.
ἀρχινηστός-η-ό δημ. οὗ ἦδη ἐγένετο ἀρχή τῆς ἐκτελέσεως, οὗ ἐγένετο ἀρχίνισμα: μόνο ἀρχινηστό καλὰθια μπορεὶ νὰ πλέξη· ἀρχινηστό κέντημα [οὗ] ἡ ἀρχή ἐγένετο ὑπ' ἄλλου εἰδημονεστέρου].
ἀρχινεῖ [οἱ] δημ. οἱ τῆς ἀρχῆς, οἱ πρῶτος, οἱ πρόγονοι: βασιτεῖται ὑπὸ μεγάλους ἀρχινοῦς.
ἀρχινοικοκύρης [ὁ] δημ. ἠληθ. -αῖο κορυφαῖος, κατ' ἐξοχὴν εὐπόρος, εὐκατάστατος, νοικοκύρης βλλ.: ἀρχινοικοκύρης τὸ χωριό.
ἀρχινοσοκόμος [ὁ, ἡ] νεώτ. κ. δημ. θηλ. -α κ. -ισσα ὁ πρῶτος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νοσοκόμων βλλ. || στρατ. βαθμὸς ὑπαξιωματικοῦ νοσοκόμου ἀντιστοιχοῦ τῶ τοῦ λοχίου ἢ ἐπιλοχίου.
ἀρχινοικοφύλαξ-ακος [ὁ] Πάν. ὁ προϊστάμενος τῶν νικτοφυλάκων βλλ.
ἀρχινῶ-ᾶω δημ., παρατ. ἀρχινοῦσα κ. ἀρχίνα, μέλλ. ἀρχινήσω, ἀόρ. ἀρχίνισα, μτγ. παθ. παρακ. ἀρχινημένος κ. -μένους ἀρχίω βλλ., εἰδ. ἐπὶ ἐνεργείας: ὁ τραγ. ἀρχίνισα νὰ τραγουδῆ ἀρχίνισα νὰ λέη, - μῶλις ἀρχίνισαν νὰ σκάβουν, - ἀρχίνισα τὸ ντουφεκίδι.
ἀρχιοδηγός [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ὁδηγός, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁδηγῶν βλλ.: ἀρχιοδηγός σιδηροδρόμων.
ἀρχιοιμνατίας [ὁ] νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν οἰμνατίας, καυχηματίας, φαντασμένος.
ἀρχιοικονόμος [ὁ] νεώτ. ὁ πρῶτος οἰκονόμος βλλ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν οἰκονόμων.
ἀρχιοινοχοεῖα [ἡ] μτγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχοῦ βλλ.: ΠΔ Γέν. 40, 13 καὶ ἀποκαταστήσαι σε ἐπὶ τὴν ἀρχιοινοχοεῖαν σου.
ἀρχιοινοχός [ὁ] μτγν. ὁ πρῶτος οἰνοχός βλ. λ., ὁ προϊστάμενος τῶν οἰνοχῶν: ΠΔ Γέν. 40, 1 ἡ μαρτεν ὁ ἀρχιοινοχός τῶ βασιλέως Αἰγύπτου· 2) τιμητικὸς τίτλος ἄλλοτε εἰς αὐτὰς τῆς Δύσεως.
ἀρχιονηλέτης [ὁ] Ἐπιγρ. κ. ἀρχι- ὁ ἀρχηγός τῶν ἀνηλθῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ πρῶτος γαϊδοῦριάρχης.
ἀρχιοπλίτης [ὁ] νεώτ. ναυτ. ὁ πλοῦτος βλλ.
ἀρχιοπλοιοῦς [ὁ] νεώτ. ὁ πρῶτος ὀπλοποιός βλλ., ὁ προϊστάμενος τῶν ὀπλοποιῶν.
ἀρχιπυλάξ-η-ό δημ. κ. ἀρχιπυλάξος ὁ κατ' ἐξοχὴν πυλάξος βλλ., θεότρελλος.

ἀρχιπυλαίστης [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀριστος τῶν πυλαιστῶν, ὁ πρῶτος ἐν τοῖς πυλαισταῖς.
ἀρχιπυνοθόργος [ὁ] νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν πυνοθόργος βλλ., πυνοθόργος, παμπόνηρος.
ἀρχιπυροβέτης [-η-ο] [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ ἀγαν παρόβητος βλλ., παραδοξόστατος: ἀρχιπυροβέτης ὑπόβησις· 2) δημ. ἐπὶ πρῶσ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰδιότροπος, ἰδιόρρυθμος: ἔχω ἀρχιπυροβέτη γείτονα.
ἀρχιπυροφρων-ωνος [ὁ, ἡ] νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρχιπυροφρων, θεότρελλος, ὁ ἐντελής παρόφρων.
ἀρχιπυροφύλαξ-ακος [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ προϊστάμενος τῶν παραφυλάκων βλλ.
ἀρχιπυροφρον-ον μον. ὁ πρῶτος ἐν παρθένοις: ΕΜ 702 ὅπου τοῦ ἀρχιπυροφρον Χριστοῦ.
ἀρχιπυροφύλαξ [ὁ] Πάν. ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν παστοφύλων βλλ.
ἀρχιπυράτριοι [οἱ] ἐκκλ. οἱ πρῶτοι, οἱ μεγάλοι πάτορες, πατέρες, ἄ. ἐν εἰδ. σμν. πατριάρχαι βλλ.: Δουκόγιμ., πρβλ. ἀρχιπύτωρ.
ἀρχιπυρατρίτης [ὁ] μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγός πατρίδας βλλ.: ΠΔ Ἰηρ. 2, 1 καὶ προσήλθοσαν οἱ ἀρχιπυρατρίται τῶν υἱῶν Λευί· 2) νεώτ ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ μεγάλος πατριώτης βλλ.
ἀρχιπυρατρός [ὁ] μον. ὁ πατριάρχης, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, γενάρχης οἰκονομείας ἢ ἔθνους: Ἰω. Δαμ. 2, 276 β, πρβλ. ἀρχιπύτριοι.
ἀρχιπυροφύλαξ-ακος [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ προϊστάμενος τῶν φυλάκων τῶν πεδισθῶν.
ἀρχιπυραττής [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγός τῶν πειρατῶν βλλ.: Διόδ. Σ 20, 97, Πλούτ. Πομπ. 45.
ἀρχιπύλαγος-αγους [τὸ] νεώτ. [ὁ]ρος ἐνετικός: ἐκτεταμένη περιοχή θαλάσσης ἐν ἣ εἰσαν ἔγκατασπαρμένοι πολλὰ νήσοι: τὰ ἀρχιπυλάγι τοῦ Εἰρηνηκοῦ ὠκεανοῦ, τὸ Ἰαπωνικὸν ἀρχιπύλαγος· 2) συνεκδ. συστάς ἀξιολόγων κατοικοιουμένων νήσων συνολικός λαμβανόμενος: τὰ ἀρχιπύλαγος τῶν Καναδῶν, - τῶν νήσων Χαβάι· 3) εἰδ. ὡς διοικ. ὁρος αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει παρὰ τὴν Μικράν Ἀσίαν ἑλληνικαὶ νήσοι αἰ ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν: γενικὴ διοίκσις ἀρχιπυλάγος, - μεραρχία ἀρχιπύλαγος || κατ' ἐπέκτ. ἐξ ἀλλολογήσεως χρ. ἀρχιπύλαγος τοῦ Αἰγαίου πᾶσαι αἱ ἐν αὐτῷ ἑλληνικαὶ νήσοι.
ἀρχιπυροστράτηγος [ὁ] μον. ὁ πρῶτος στρατήγος τῶν Περσῶν: Νικήτ. Εὐν. 5, 331.
ἀρχιπυραττής [ὁ] νεώτ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐν στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ πεταλωτῶν, φέρων βαθμὸν λοχίου μέχρι κ. ὑπολοχαγοῦ.
ἀρχιπιστής [ὁ] νεώτ. ὁ πρῶτος πιστής, ὁ προϊστάμενος τῶν τεχνιτῶν τυπογραφικῶν πιστηρίου: ἀρχιπιστής ἐν τῷ Ἐθνικῷ Τυπογραφείῳ.
ἀρχιπιθικός [ὁ] νεώτ. ἐπὶ ὕδρευς, ὁ μέγιστος ἀσχημίαν ἢ ἀνασχημίαν οἰνοῦ πιθίκου ἔχων.
ἀρχιπιστικός [ὁ] δημ. ὁ πρῶτος ἱμνιστικός βλλ., ὁ προϊστάμενος τῶν πιστικῶν, ἀρχιπυρῶν.
ἀρχιπλοῖτης [ὁ] μτγν. ὁ ἀρχηγός τῶν πλοῦτων βίον διαγογῶν, τῶν νομάδων βλλ.: Λοκ. Τεξ. 39 οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε οὐκ οἶδα εἶτι δόξαν τοῖς ἀρχιπλοῖταις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχας τοῦ Ταναΐδος.
ἀρχιπλοῦτος-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν πλοῦτος, ἀπατῶν ἢ ἱκανὸς εἰς τὸ ἀποπλοῦναι, παραπλοῦναι.
ἀρχιποιοῦς-υτος [ὁ] Πάν. ὁ ἐν ἀρχῇ ποιήσας: Πάν. ἀρχιποιοῦσαντα τὸν οὐρανόν.
ἀρχιπομπουργία [ἡ] νεώτ. ἡ διοίκσις τῆς λειτουργίας τοῦ ἀρχιπομπουργοῦ βλλ., ἀρχιπομπουργία.
ἀρχιπομπουργός [ὁ] νεώτ. ὁ ἀρχηγός τῶν πνευματικῶν, τῶν ὁδηγῶν τοῦ ποιημοῦ τῶν πιστῶν.
ἀρχιπομπουργία [ἡ] νεώτ. ἐκκλ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος ποιημένων βλλ., ὁ πατριάρχης.
ἀρχιπομπη-ενος [ὁ] μτγν. νεώτ. κ. ἀρχιπομπη

ὁ πρῶτος ποιμήν βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ποιμένων, ὁ τοῦ ἐπιπέδου 2) μτφ. ἐκείν. ὁ πρῶτος τῶν πνευματικῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀρχιερεὺς: ΚΔ Πέτρ.1,5,4 φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποιμένου.

ἀρχιποιμήν-ἄνω (ἰ) νεώτ. ὁ ἀρχιποιμήν βλ.λ.

ἀρχιπολεμάρχης (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός τῶν πολεμάρχων βλ.λ., ὁ κατ' ἐξοχὴν τοιοῦτος.

ἀρχιπολιάρχῶ-ἔω Ἑπιγρ. θεσσαλ. ἀρχιτολιάρχῶ εἶμαι πρῶτος ἀρχὸν πόλεως.

ἀρχιπολιτοφύλαξ -ακος (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος πολιτοφύλαξ βλ.λ., ὁ ἀνώτατος, ὁ προϊστάμενος τῶν πολιτοφυλάκων.

ἀρχιπροσβυβία (ἰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μυριαπόδων ἀπολεθ. τοῦ ἀθροισμ. τῶν ἀθροσπόδων.

ἀρχιπροκόμος (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος Ἰησοῦκος βλ.λ. || εἰδ. παλαιοζ. τίτλος ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ἐν βασιλικαῖς αὐλαῖς.

ἀρχιπροσθευτής (ἰ) μτγν. ὁ πρῶτος πρεσβευτής βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς πρεσβευτικῆς ἀποστολῆς: Διδό.Σ 14,25, Στράβ.17,1,11.

ἀρχιπροσθευτικός (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος πρεσβυτέρου βλ.λ., ὁ πρωτοπρεσβυτέρος, ὁ πρωτοπαπᾶς, ἔχων τὰ πρωτεία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ τὸν ἀρχιερέα: Σωζόμ.8,12 ἀπητιά-τὸ Θεόφιλος τὸν τότε ἀρχιπροσθευτέρον.

ἀρχιπροσγαγός (ἰ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν προ-σγαγός βλ.λ., ἐν κυριολ. κ. μτφ. σμ. : ἀρχιπρο-σγαγὸς ὑπάνδρων γυναικῶν, - ὁ δὲ ἀφαιδῶν πα-ροχῶν, - ἀρχιπροσγαγὸς τοῦ κώματος.

ἀρχιπροβούλος (ἰ) Ἑπιγρ. ὁ πρῶτος πρό-βουλος βλ.λ.

ἀρχιπροδότης (ἰ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν προ-δότης βλ.λ. : ἀρχιπροδότης τῆς ἀπαναστάσεως, - τῆς δημοκρατικῆς ιδέας.

ἀρχιπροστάτης (ἰ) Πάπ. ὁ προϊστάμενος τῶν προσατῶν συναγωγῆς βλ.λ.

ἀρχιπροστατῶ-ἔω Ἑπιγρ. εἶμαι ἀρχιπροστα-τῆς βλ.λ.

ἀρχιπροσρῶ-ἔω ἀρχιπροσρῶ βλ.λ.

ἀρχιπροσφεταιῖα (ἰ) Πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχι-προφήτου βλ.λ.2) : Πάπ. διαδόχῳ Ἰρασιείας καὶ ἀρχιπροσφεταιῖα.

ἀρχιπροφήτης (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ ὑπέρτατος προφήτης: Φιλ.1,594 2) Πάπ. ὁ προ-ιστάμενος τῶν προφητῶν βλ.λ.

ἀρχιπροφήτης-ἰδος (ἰ) θηλ.τοῦ ἀρχιπροφήτης βλ.λ.

ἀρχιπροφτανεύω Ἑπιγρ. εἶμαι ἀρχιπροφτανεύω βλ.λ.

ἀρχιπρῦτανις-εως (ἰ) Ἑπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ πρόεδρος τῶν πρῦτανῶν βλ.λ.

ἀρχιπῦρα (ἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντό-μων τοῦ ἀόροισματος τῶν πετυρωγενῶν, ἐχόν-των πτέρυγας μεμβρανώδεις καὶ στοματικὰς χη-λὰς σχηματικῶσας εἰδος λαβίδος.

ἀρχιπυγμάχος (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ πρῶτος πυγμάχος, ὁ πρωτοπυγμάχος βλ.λ.

ἀρχιπυλῶρ (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος πυλῶρ βλ.λ.

ἀρχιπυροβολητής (ἰ) νεώτ.κ.θημ.στρατ. πρῶτος πυροβολητής βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πυροβολητῶν.

ἀρχιπυροτόχνης (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ ἀρχι-πυροτοχνηγός βλ.λ.

ἀρχιπυροτεχνίτης (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ ἀρχι-πυροτεχνουργός βλ.λ.

ἀρχιπυροτεχνουργός (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ προϊ-στάμενος τῶν πυροτεχνουργῶν ἐν συντάγματι πυ-ραβολικῷ ἔχων βαθμὸν ἀνθυπασπιστοῦ ἢ ἀνθυ-πολοχαγοῦ.

ἀρχιραβδόδοῦσσα (ἰ) Ἑπιγρ. θηλ. τοῦ ἀρχι-ραβδόουχος βλ.λ., ἀρχηγὸς τῶν ραβδόουχων ἐν τῇ λα-τρείᾳ τῆς Κυβέλης.

ἀρχιραβδόδοχος (ἰ) γλωσσ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχι-γός τῶν ραβδόουχων βλ.λ.

ἀρχιραεὺς-εως (ἰ) ἰων. τ. ταῦ ἀρχιερεὺς βλ.λ.

ἀρχιραβδινεῖα (ἰ) νεώτ. κ. θημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιραβδίνου βλ.λ. 2) ἡ εἰς δικαιοδοσίαν ἀρχιραβδίνου ὑπαγομένη θρησκευτικὴ περιφέ-ρεια : ἡ Ἑλλάς ἔχει τρεῖς ἀρχιραβδινεῖας || ἡ διοικητικὴ ἔδρα, ἡ κατοικία ἢ τὸ γραφεῖον διοι-κήσεως, γραμματεία ἀρχιραβδίνου.

ἀρχιραβδίνος (ἰ) νεώτ. κ. θημ. τίτλος ἀνώτε-ρος τοῦ ραβδίνου βλ.λ. ἴτοι τοῦ μετ' ἐξετάσεις καὶ κατ' ἐκλογὴν θρησκευτικοῦ προϊσταμένου ἐκά-στης Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος.

ἀρχις-ἰδος (ἰ) Ἑπιγρ. θηλ. τοῦ ἀρχός βλ.λ.

ἀρχισαγινάτωρ-ορος (ἰ) μαν. ἐν τῷ βυζ. στρα-τῷ ὁ διοικητὴς τάγματος σαγινάτων, τοξοτῶν

ἀρχισαγματοποιός (ἰ) νεώτ. στρατ. ὑπαξιω-ματικός ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σαγματοποιῶν βλ.λ.

ἀρχισαλιγκητής (ἰ) νεώτ. στρατ. ὑπαξιωμα-τικός ἐπὶ κεφαλῆς καὶ προμνηστικῆς τῶν σαλιγκ-κῶν βλ.λ. ἐκάστοτε συντάγματος.

ἀρχισατανᾶς (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ πρῶτος σα-τανᾶς βλ.λ. || κατ' ἐπέκτ. ὁ λίαν ἐπίδοστος, ρα-διοῦργος καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος, ὕβριστ.

ἀρχιστράτης (ἰ) μαν. κ. νεώτ. κ. θημ. ὁ πρῶ-τος τῶν στρατῶν βλ.λ. : Νικήτ.κων.ἐν Σάβ.1,111 δόξαν δέ σοι καὶ Πέρσης ἐπιστηναὶ καὶ τῷ σφῶν ἀρχιστράτη πρὸς λόγους ἔλθειν 2) νεώτ. κ. θημ. μτφ. ὁ ἀκρὸς αὐταρχικός καὶ τυραννικός.

ἀρχιστράτεια (ἰ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχι-στράτηνου βλ.λ.

ἀρχιστενότης (ἰ) νεώτ. ὁ ἀγαν στενότητος βλ.λ.

ἀρχιστημαιοφόρος (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ πρῶτος ση-μαιοφόρος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σημαιοφόρων.

ἀρχισιδηρουργός (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος σιδη-ρουργός βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν σιδηρουργῶν.

ἀρχιστοιχείος (ἰ) μτγν. ὁ πρῶτος τῶν στοι-χείων βλ.λ. : ΠΔ Γέν.40,11 καὶ ἀρχιστοιχείος τῷ κυρίῳ αὐτῶν βασιλεῖ.

ἀρχισκηνογράφος (ἰ) νεώτ.κ.θημ. ὁ πρῶτος σκη-νογράφος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σκηνογράφων.

ἀρχισκηντοῦχος (ἰ) Ἑπιγρ. ὁ πρῶτος τῶν σκη-ποῦχων βλ.λ.

ἀρχισμα (ἰ) θημ. τὸ ἀρχίημα βλ.λ.

ἀρχισοφιστής (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. πρῶτος, κορυφαῖ-ος μεταξὺ τῶν σοφιστῶν βλ.λ.: Παλλὰδ.β.Χρυσ.117.

ἀρχιστασιαστής (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ πρῶτος στασιαστής βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στασιαστῶν.

ἀρχιστάτωρ-ορος (ἰ) Πάπ. ὁ προϊστάμενος τῶν κλητήρων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐπάρχου τῆς Αἰγύπτου.

ἀρχισταυροφόροι (ἰ) νεώτ. οἱ κορυφαῖοι σταυροφόροι βλ.λ., οἱ ἀρχιτοίτων σταυροφόροι.

ἀρχιστοιχειοθέτης (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ προϊ-στάμενος τῶν στοιχειοθετῶν τυπογραφῶν.

ἀρχιστολιετής (ἰ) Ἑπιγρ. προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλάκων τῶν ἱεραικῶν στολῶν, ἴτοι τῶν ἐν τελείᾳ ἐνδύματων.

ἀρχιστράτηγος (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ἡ ἔδρα τοῦ ἀρχιστράτηνου βλ.λ.

ἀρχιστράτηγος (ἰ) νεώτ. κ. θημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιστράτηνου βλ.λ., ὁ ἀρχιστράτηγος || τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ εἶναι τις ἀρχιστράτη-γος : κατὰ τὴν ἀρχιστράτηγαν του ἢ τὴν ἔδρα ἔδο-θεῖ τὰ ἑλληνικὰ ὄπλα.

ἀρχιστράτηγος-ἡ-ἰ (ἰ) νεώτ. κ. θημ. ὁ ἀνή-κων εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον βλ.λ., ὁ τοῦ ἀρχιστρα-τήγου ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον : ἀρχιστράτηγικὴ δικαιοδοσία, - στολή.

ἀρχιστράτης (ἰ) μτγν., νεώτ. κ.θημ. ὁ ἀνώτα-τος τῶν στρατηγῶν βλ. λ. : Ἰώσα.Α1 6,11,9, ΠΔ ἴησ.5,15 καὶ λέγει ὁ ἀρχιστράτηγος κυρίου πρὸς Ἰησοῦν 2) νεώτ. κ. θημ. στρατ. ἀξίωμα ἀπονεμόμενον ἐν καιρῷ πολέμου εἰς ἀνώτατον ἀξίωματικόν, συνήθ. ἀντιστράτηγον βλ. λ., καθιστάμενον οὕτω γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων χωρὰς τίτος.

ἀρχιστρατηγῶ-ῶ νεώτ. εἶμαι ἀρχιστράτηγος βλλ., ἐκτεκῶ καθήκοντα ἀρχιστρατήγου βλλ.2: ἤρχιστρατηγεῖ τῶν ἐν Μικρασίᾳ ἐπιχειρήσων.

ἀρχισυδότης (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν συδωτῶν, χοιροδοσκῶν: Ἀστέρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. κωδ. 271, 502.

ἀρχισυκοφάντης (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν συκοφάντης βλλ.

ἀρχισυλλέκτης (ἰ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν συλλέκτης βλλ., ὁ πρῶτος ὡς συλλέκτης: ἀρχισυλλέκτης γραμματοσῆμων.

ἀρχισύμβολον (ἰ) μτγν. κ. μον. ἔκκλ. τὸ πρῶτον σύμβολον ἐν τῇ Ἱερᾷ εὐχαριστίᾳ, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος: Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ. Ἱερ. 3, 244, Γεώργ. Παχ. 268 κυριακὸν δεῖπνον, ἀρχισύμβολον λέγει.

ἀρχισύμβουλος (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος σύμβουλος βλλ., ὁ ἀνώτατος σύμβουλος: || εἶδ. παλαιότ. ὡς τίτλος ἀνωτάτου ὑπαλλήλου ἐν βασιλικαῖς αὐλαῖς.

ἀρχισυμμάχος (ἰ) Πάπ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συμμάχων βλλ. ἴτοι ἐπιστολιφῶρον.

ἀρχισυμμορίτης (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς συμμοριτῶν βλλ.: || ὁ σπουδαιότερος τῶν συμμοριτῶν.

ἀρχισυμπέθερος (ἰ) δημ. ὁ πρῶτος γενόμενος αἵτιος συγγενεῖας ἐκ γάμου, ὁ πρῶτος κἀμνων προεῖναι ἀτ' ὠρισμένον συνοικέσιον: || γεν. ὁ ἀρχηγὸς μεγάλης καὶ πολυμελεῖς οἰκογενεῖας, ὁ σεβασμιώτερος, ὁ προέχων ἐκ τῶν συμπεθέρων.

ἀρχισυμπότης (ἰ) μτγν. ὁ πρῶτος τῶν συμποτῶν βλλ.: Ἰω. Χρυσ. α, 121.

ἀρχισυνάγωγος μτγν. ὁ ἀρχηγὸς, ὁ ἐφορος Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς: ΚΔ Μάρκ. 5, 22 ἔρχεται εἰς τῶν ἀρχισυναγῶγων 2) ἀρχηγὸς σώματος, ὁ κορυφαῖος ὁμάδος ἀξιομεινόντων ἢ ἐπαγγελωμένων: Σουῖθ. ἀρχισυνάγωγος, ὁ ἀρχηγὸς: Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 10 ἀποσκευασάσθαι δὲ παρέειπεν αὐτὸν ὁ διδάσκαλος καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτου μάγων ἀρχισυνάγωγος: 3) ὡς ἐπιθ. (ἰ) ἢ κατ' ἐξοχὴν προάγων τὴν συναγωγὴν, συνάβροισιν, αὐθιγῶν τῶν ἀνθρώπων: Διον. Ἀρεοπ. Θελ. Ὀνομ. II ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη.

ἀρχισυναγωγῶ-ῶ ἔπιγρ. εἶμαι ἀρχισυναγωγὸς βλλ.

ἀρχισυνεδρος (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν συνεδρῶν βλλ.

ἀρχισυνεργός (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ κυρίως, ὁ κατ' ἐξοχὴν συνεργὸς βλλ.

ἀρχισυνήγορος (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος συνήγορος βλλ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συνήγορων.

ἀρχισυντάκτης κ. -τρια (ἰ) ἢ νεώτ., δημ. -χτης ὁ προϊστάμενος τῆς συντάξεως ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ ἢ συγγράμματος συντασσόμενου τῆς συνεργασίᾳ πολλῶν: || εἶδ. ἐν ἐφημερίδι ὁ κανονίζων τὰ τῆς ἡμερησίας ὅλης βλλ.

ἀρχισυνταξία (ἰ) νεώτ. κ. ἀρχισυνταξίς-εως (ἀρχ.) ἡ θέσις καὶ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ ἀρχισυντάκτου βλλ.: || τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχισυντάκτου.

ἀρχισυνυμότης (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος συνυμότης βλλ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συνυμωτῶν: || ὁ σπουδαιότερος τῶν συνυμωτῶν.

ἀρχισφαγεύς-εως (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος σφαγεύς βλλ., ὁ πρῶτος ἀσπαστὸς τῶν σφαγῶν 2) ἐπικριτικῶς, ὁ κατ' ἐξοχὴν ὀργανώσας καὶ ἐνεργήσας σφαγὰς ἰδίως ἀμάχου πληθυσμῶ: ὁ ἀρχισφαγεύς τῶν Ἀρμενίων σουλτάνος Χαμίτ.

ἀρχισχεδιαστής (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ἀνώτερος σχεδιαστής βλλ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς σχεδιαστῶν: ἀρχισχεδιαστής ἀργαστηρίου διαφημισέων.

ἀρχισχοινοβάτης (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ἀνώτερος ἢ ὁ ἐξαιρετικῶς ἰκανὸς σχοινοβάτης βλλ.

ἀρχισχολαστικός (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν σχολαστικὸς βλλ.

ἀρχισωματοφάλαξ-ακος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων βλλ.:

ΠΔ Ἐσθ. 2, 21 οἱ δύο εὐνοῦχοι τοῦ βασιλέως οἱ ἀρχισωματοφάλακες.

ἀρχισωτήρ-ἦρος (ἰ) νεώτ. σικωπ. ὁ ἀνοήτως ἢ ἀγυροπικῶς ἢ κολακευτικῶς φημιζόμενος, ἐξυμνούμενος ὡς κατ' ἐξοχὴν σωτήρ.

ἀρχιταβλάρης (ἰ) ἔπιγρ. ὁ φύλαξ ἐπιστάτης τῶν δημοσίων ἐγγράφων ἢ τοῦ ἀρχείου, ταβουλαρίου: ἔπιγρ. ἀρχιταβλάρης Αἰγύπτου.

ἀρχιταμίας (ἰ) νεώτ. ὁ πρῶτος ταμίας βλλ., ὁ προϊστάμενος τῶν ταμιῶν.

ἀρχιταραξίας (ἰ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ταραξίας βλλ.

ἀρχιταραχοποιός (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ταραχοποιός βλλ.

ἀρχιταυρομάχος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ταυρομάχος βλλ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ταυρομάχων.

ἀρχιταυρομαμα-ατος (ἰ) μτγν. τὸ ἀρχιτεκτονῆμα βλλ.: Βίτων ἐν Μαθ. ἀρχ. II D ἀρχιτεκτονεῦμα προεχειρίσμαι ἀναγραφάει.

ἀρχιταυρομαμάς μτγν. ἀρχιτεκτονῶ βλλ.: Βίτων ἐν Μαθ. ἀρχ. II 0, 61 ἀρχιτεκτονεούσωντες, αὐτ. II 3, 3 ἀν ἀρχιτεκτονεῦσαι Ζώφυρος.

ἀρχιτεκτονῆμα-ατος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ἔργον ἀρχιτεκτονικόν, οἰκοδόμημα: Λουκ. Ἐν. 25 οἶδα ὅτι ἐπαινεῖσθε τὸ ἀρχιτεκτονῆμα, - ἐπιθλητικὸν ἀρχιτεκτονῆμα: 2) νεώτ. μτγ. εὐφραδὲς τεχνικὸν ἐπινοῆμα, ἔργον τέχνης, σύγγραμμα καλῶς διηρθρωμένον καὶ ἢ ἀρμονικῆ σχέσει τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα εἰς τὸ ὅλον.

ἀρχιτεκτονία (ἰ) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ βλλ.: Γαλ. 5, 68 ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχιτεκτονίας, ΠΔ Ἐε. 35, 32 πάντα τὰ ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονίας.

ἀρχιτεκτονικός ἔπιγρ. δημ. ἀρχιτεκτονικός βλλ.

ἀρχιτεκτονικός-ἰ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ὁ σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς: ἀρχιτεκτονικὸν γραφεῖον, - ἀρχιτ. σχέδιον: || κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀκριβῶς γινώσκων τέχνην τινὰ, σχεδιάζων ἔργον τὴ ταύτης καὶ ὑπὸ τῆν αὐτοῦ διεύθυνσιν πραγματοποιῶν τοῦτο: Ἀριστλ. Πολιτ. 3, 7, II ἰατρὸς δ' ὁ τε δημιουργὸς καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός: 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. -ἡ (ἡ) ὡς οὐσιαστ. ἡ τέχνη οἰκοδομῆς καὶ διακοσμήσεως κτηρίου: Σωσίπ. π. Ἄθην. 9, 388 D τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, - οἰκοδόμημα νεωτάτης ἀρχιτεκτονικῆς: || νεώτ. ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν αἰ ἐν τῇ τέχνῃ οἰκοδομίας καὶ διακοσμήσεως ἐπινοηθεῖσαι καὶ ἐφαρμοσθεῖσαι διαρρυθμίσεις ἐσωτερικῆς διαρρέσεως, ἐξωτερικοῦ σχεδίου μορφῆς καὶ διακοσμήσεως κατὰ διαφόρους ἐποχάς, οἷον: ὁ ἀρσενικός ἀρχιτεκτονικός ρυθμὸς, - ὁ ἀρχ. ρυθμὸς τῆς Ἀναγεννήσεως: 3) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ εὐρυθμία καὶ ἡ τήρησις ὠρισμένων ἀναλογιῶν ἐν καλλιτεχνικῇ ἢ λογοτεχνικῇ ἔργῳ: ζωγραφικὸς πῖναξ ἀνευ ἀρχιτεκτονικῆς, - ἀρτία ἀρχιτεκτονικῆς συγγραφῆματος: 4) εἶδ. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, ἡ ἐπιτυχὴς διάρθρωσις, εὐρυθμία: Ἀριστλ. Ποιητ. 1456 β, II τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τοῦ τῶν τοιαύτην ἔχοντος ἀρχιτεκτονικῆς, - ἄρμα στεροῦμένου ἀρχιτεκτονικῆς: 5) κ. νεώτ. ὡς φίλος. ὄρος ἢ ἀνωτάτη τέχνη ἢ ἐπιστήμη ἢ ἐπιβαλλομένη εἰς πάσας τὰς ὑπ' αὐτὴν ἐπιστήμας: Ἀριστλ. Η Νικ. I, ἐν ἀπάσας δὲ τὰ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τέλη πάντων ἐστὶν αἰρετώτερα τῶν ὑπ' αὐτῶν.

ἀρχιτεκτονικός ἔπιγρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχιτεκτονικόν βλλ., μετὰ ρυθμοῦ καὶ ἀναλογίας.

ἀρχιτεκτονισαί (ἰ) δημ. ὁπλ. τοῦ ἀρχιτέκτονα βλλ.

ἀρχιτεκτονῶ-ῶ κ. νεώτ. εἶμαι ἀρχιτεκτονικὸν οἰκοδομῆ, μετέρχομαι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν: Πλοῦτ. Περ. 13 Μνησικλέους ἀρχιτεκτονουόντος, - φρ. θεός αἰετ ἀρχιτεκτονεῖ: || κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σφμασ.: Θεόφρ. Καρ. 2, 12 τὴν οἰκίαν. . . εὐ ἤρχιτεκτονῆσθαι:

2) μτφ. μηχανάωμα, ἐπινοῶ τι εὐμεθόδως : Ἀριστοφ. *Εἰρ.*305 φράξας κάρχηκτονει.
ἀρχιτεκτονική (ή) Ἐπιγρ. ἡ ἀρχιτεκτονική βλλ.: Ἐπιγρ. ὁ δῆμος ὁ Σιλυταῖων ἐπέμψεν Κλέωνα . . ἀπανθόντα ἀρχιτεκτονίῃ ἔνεκεν.
ἀρχιτέκτων-ονος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. ἀρχιτέκτονας ὁ προϊστάμενος τῶν τεκτόνων βλλ., ὁ πρωτομάστορας : Ἱερ.3,60 ἀρχιτέκτων τοῦ δρύινατος τῆς γαβύρας, Ξεν. *Απομν.*4,2,10 μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γανύσθαι? 2) κ. νεώτ. κ. δημ. -ας ὁ μηχανικός ὁ σχεδιάζων σικοδομήματα ἢ μνημεῖα, ὑπολογίζων τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην καὶ διευθύνων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου : Πλάτ.*Πολιτ.*259 Ε ἀρχιτέκτων . . πᾶς οὐκ ἀπὸ τῶν ἀργαστικῶν, ἀλλὰ ἐργατῶν ἄρχων, Λοκκ.*Ἰστ.*Συγγρ.12 οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμην ἠνέσχετο, - ἐπιλωματοδόχος ἀρχιτέκτων 3) μτφ. ὁ πρῶτος ἢ πρόξενός τις, ὁ πρῶτος ἀποστολῆς π: *Εἰδρ.*Κύκλ.477 τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι πῖθεσθ', Δημ.56,11 ἀρχιτέκτων τῆς ἐπιβουλῆς, Ἀριστ.*Πολιτ.*325 b 23, τοὺς ταῖς διανοίας ἀρχιτέκτονας, Λοκκ.*Χάρ.*4 ὡς περ ἡμῖν ὀφθαίεται τὸ ἄποσ καὶ ὁ ἀρχιτέκτων 4) η. ἀρχ. Ἀθηναῖος ὁ ἐργολάβος ὁ ἀναλαμβάνων τὴν κατασκευὴν τοῦ θεάτρου ἢ ὁ μισθωτὴς τοῦ δημοσίου θεάτρου : Δημ.*Ἰ.*8,28 ἡ θέαν μὴ καταναίμην τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτοῖς κελεύσαι? || μτγν. ἀρχιτεκτόνων ἐπαρχος ὁ προϊστάμενος τεχνιτῶν, ἴσαι διοικητῆς μηχανικοῦ σώματος ἐν ρωμαϊκῷ στρατεύματι? Ἐρδέρντεν ἐν λ'. 5) νεώτ. ἀποκρυφολ. τίλος τοῦ ἔχοντος τὸν δωδέκατον βαθμὸν τοῦ σκιπτικοῦ δωδεκάτου ὁ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ? || ἀρχιτέκτων τοῦ σύμματος ἡ ἀρχιτέκτων ὁ Μέγας ὄμι. ἐν τῷ ἐλευθέρω τεκτονισμῷ ἡ ἀρχὴ ἐξ ἧς προήλθε καὶ ὑφ' ἧς διέπεται ἡ παγκόσμιος ζωή.
ἀρχιτελετάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐν τάξει πρῶτος τῶν τελεταρχῶν βλλ.
ἀρχιτελώνης (ὁ) μτγν. ὁ ἀνώτατος τελώνης βλλ.: ΚΔ Λοκκ.19,2 καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης.
ἀρχιτεμπέλης-α κ. -ισσα -ικο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεμπέλης, ὀκνηρὸς, φυγόπνορος.
ἀρχιτεμπελίαι ἐπίρρ. δημ. ἄγαν ἐκνηρῶς.
ἀρχιτερα -ἐπίρρ. δημ.κ. ἀρχιτερα, τ. συγκρ. ἄνευ βετ. κ. ὑπερβ. πρῖν, πρωτύτερα, ἐνωρίτερα βλλ. *ὄς ἐρχόσων ἀρχιτερα* || εἰς κἀκὸν ὀλίγον προγενέστερον, πρὸ τινος χρόνου : ἀρχιτερα ἴσαν ἄλλαις βαλμένα τὰ ἐπιπλά.
ἀρχιτερος-η-ο δημ. ἀρχιτερος βλλ.
ἀρχιτεροῖς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀβροῦματος τῶν διβραχίων τῆς οἰκογενείας τῶν μυοφιδῶν.
ἀρχιτέχνης (ὁ) μτγν. ὁ ὑπεράριστος τεχνίτης, ὁ πρῶτος τῶν τεχνιτῶν ἐν μτφ. σμμ.: Ἐπιφάν.Δ2,5,517 ἀλλὰ αὐτῷ ἀναπλασάμενος ὁ ἀρχιτέχνης λόγος σμμᾶ ἀπὸ Μαρίας.
ἀρχιτεχνίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ἢ προϊστάμενος τῶν τεχνιτῶν βλλ., ὁ πρωτομάστορας || στρατ. βαθμοφόρος ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτικῶν τεχνιτῶν.
ἀρχιτεχνουργός (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τεχνουργῶν βλλ.
ἀρχιτίμιος-α-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος βλλ.
ἀρχιτεκογλύφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τοκογλύφος βλλ.
ἀρχιτόκος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κεφαλαιοποιηθεὶς τόκος.
ἀρχιτοπάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐν τάξει πρῶτος τῶν τοπαρχῶν βλλ., ὁ προϊστάμενος τῶν τοπαρχῶν.
ἀρχιτραπεζίτης (ὁ) νεώτ. μέγας τραπέζιτης βλλ.
ἀρχιτρικλίνος (ὁ) μτγν. ὁ προϊστάμενος συμποσίου, συμποσίαρχος βλλ.: ΚΔ Ἰω.28 ἀντήλισσασθε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ? 2) ὁ προϊστάμενος, διευθυντὴς τοῦ τρικλίνου βλλ.: Ἡλιόδ.7,27 τοῖς ἀρχιτρικλίνοις καὶ ἀρχιοινοχόοις.

ἀρχιτοσίλλυγας (ὁ) δημ. πληθ. -άδος προέχων τασίλλυγας βλλ., ὁ τιμητικὸς θεωροῦμενος ὡς ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος ἄλλων τοσιλλυγῶδων.
ἀρχιτοσιλαρχῶς Θεοσ. ἀρχιπολιαρχῶ βλλ.
ἀρχιτυμπανιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. στρατ. ὁ πρῶτος τῶν τυμπανιστῶν βλλ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν τυμπανιστῶν ἐπιλοχίας.
ἀρχιτυρρανεός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐπίτατ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τύρρανος βλλ.
ἀρχιυβριστής (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ὑβριστής βλλ.
ἀρχιυπασιτιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς τῶν ὑπασιτιστῶν, ἐνόλην φυλάκων : Πλάτ.*Εἰμ.*1' || νεώτ. ἐν βασιλικαῖς αὐλαῖς, ὁ ἐν τάξει πρῶτος τῶν ὑπασιτιστῶν βλλ.
ἀρχιυπηρέτης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώτατος ὑπηρέτης τῶν θεῶν || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τάξει πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν ὑπηρέτῶν.
ἀρχιυποκριτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑποκριτὴς βλλ. ἐν τῇ συνεκτ. σμμ.
ἀρχιφάντος-ον μsn. ἀρχιφάντος βλλ.: Ἰω. Δσμ.2,843 Ε δ' ὦν πρὸς ἀρχιφάντον πατέρα προσαγγωνῆν ἀσχηκάμεν.
ἀρχιφαρμακοποιός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. στρατ. ἀξιωματικὸς τοῦ φαρμακευτικοῦ σώματος ἰσοδύναμος ἀντισυνταγματάρχη, διευθυντὴς φαρμακείου ἐν στρατ. νοσοκομείῳ, ἢ φαρμακαποθήκῃ.
ἀρχιφάρμακος-ον μsn. ὁ κυριῶς, ἐξέχων ἰώμενος : Θεοδ.Στ.122 5 ἐν Μι.
ἀρχιφατριαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν φατριαστής βλλ., ὁ πρῶτος ἐν φατρίᾳ βλλ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν φατριαστῶν.
ἀρχιφεναι-ακος (ὁ) νεώτ. ἐπίτατ. ὁ κατ' ἐξοχὴν φεναιξ βλλ., μέγας ἀπάτακῶν.
ἀρχιφραετικῆς (ὁ) μsn. πληθ. -ῖται οἱ τῶν δημοσίων ἀναγωγιστῶν ἐν ταῖς συναγωγαῖς προϊστάμενοι : Ἰουστίν. *Necap.*146,1,2.
ἀρχιφιλικοί (οἱ) νεώτ. κ. δημ. οἱ πρῶτοι θιασώται, τὰ πρῶτα μέλη τῆς μυστικῆς πρὸς ἀπέλευθέρωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους συσταθείσης τῷ 1816 Φιλικῆς Ἐταιρείας.
ἀρχιφιλόμουσος (ὁ) νεώτ. ἐπίτατ. ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλομουσικός βλλ.
ἀρχιφίλας (ὁ) ἀμφ. λ. ἐν Ἰώσ.Α1 7,9,6 ὁ κυριώτερος φίλος.
ἀρχιφροντιστής (ὁ) νεώτ. ναυτ. ἀνώτερος οἰκονομικός ἀξιωματικὸς ἐν τῷ πολεμ. ναυτικῷ ἀντιστοιχῶν πρὸς ἀντιπολιάρχον || ἀνώτερος ἀρχιφροντιστῆς ἀντιστοιχῶν πρὸς πλοίαρχον.
ἀρχιφρουρός (ὁ) Ἐπιγρ. δ.γρ. ἀρχιφρουρός κ. θεσσαλ. ἀρχιφρουρός ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρῆς τῶν συνόρων, ἰδίως ἐν ταῖς θεσσαλικαῖς ὀρειναῖς πόλεσι Μουζιῶ καὶ Γάνωσι.
ἀρχιφρουρός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκτελούντων φρουρήσιν.
ἀρχιφρουρῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχιφρουρός βλλ., διοικῶ τὴν φρουρᾶν.
ἀρχιφυλακεία (ή) Ἐπιγρ. ἡ ἀρχιφυλακία βλλ.
ἀρχιφυλακείων (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιφυλακῶ βλλ.
ἀρχιφυλακία (ή) Ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφυλακῶ βλλ.;
ἀρχιφυλακικταία (ή) Πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφυλακίτου βλλ.
ἀρχιφυλακικτώεω Πάπ. ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφυλακίτου βλλ.
ἀρχιφυλακίτης (ὁ) Πάπ. ὁ διοικητὴς τῆς φρουρῆς τῶν φυλακῶν, ἀρχιδεσμοφύλαξ.
ἀρχιφυλακῶ-έω Ἐπιγρ. ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφύλακος βλλ.
ἀρχιφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. -λακος ὁ ἡγήτωρ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ εὐοπλον σῶμα τὸ ἐντεταλμένον τὴν φρουρᾶν φυλα-

κίου ἢ στρατώνος ἢ φυλακῆς ἢ κτηρίου ἢ α. φρουρουμένης θέσεως : ἀρχιφύλαξ στρατώνος - κακοφροδοκίαιου || μόνιμου τοιαύτης ὑπηρεσίας ἀρχιφυλάκες, βαθμοφόροι ἐν ᾧ ὑπηρετοῦσι σώματι εἶναι ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ πόλεων, ἐν τῇ ἀγοφυλακῇ, ἐν τῇ δασικῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς. **ἀρχιφύλαρχος** (ὁ) μτν. ὁ προϊστάμενος τῶν φυλάρχων βλ.λ. : ἄρσ.3,22.
ἀρχιφύλαξι (ὁ) μτν. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς: ΠΔ Δευτ.29,19|19 οἱ ἀρχιφύλοι ὕμνων.
ἀρχιφῶρ-ῶρος (ὁ) μτν. εἰδ. παρ' Αἰγυπτίους, ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν κοινῶς γνωστῶς, εἰς ᾧ κλέπται παρέδιδον τὸ κλεπὲν καὶ παρ' οὐ οἱ ἀπολαύσαντες παρεδίδεσαν τὸ ἀπολασθέν ἐπὶ καταβολῇ τοῦ τετάρτου τῆς ἀξίας: Διόδ.Σ 1,80 ἀπεγράφεσθαι πρὸς τὸν ἀρχιφῶρα.
ἀρχίφωτος-ον μτν. κ. μόν. ἢ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία τῶν φώτων, ὁ ἐξ οὗ τὸ φῶς, ὁ ἐξ ἀρχῆς φῶς ὡν Γεώργ.Ποχ.9 «ἀρχίφωτος ὡς αἴτια καὶ ἀρχὴ τῶν φώτων»: Διον. Ἀρεοπ.Οὐρ.Ιερ.1,22 πρὸς τὸν ἀρχίφωτον πατέρα.
ἀρχιχειρουργός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνάτατος χειρουργὸς ἱατρῶς, προϊστάμενος τῶν χειρουργῶν.
ἀρχιχιλιάρχος (ὁ) μτν. ὁ πρῶτος τῶν χιλιάρχων βλ.λ., ὁ προϊστάμενος αὐτῶν: Ὁριγ.2,19 C ἀρχιχιλιάρχος δυνάμειος κύριου.
ἀρχιχρῆστος (ὁ) Ἐμργ. ὁ ὀδηγὸς τοῦ χροῦ.
ἀρχιχρεωκόπος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ χερίστος ἢ ὁ ἐκ τῶν χερίστων χρεωκόπος βλ.λ.
ἀρχιχρονιά (ἡ) δημ. ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἡ πρωτοχρονιά: ὁ τραγ. ἀρχιχρονιά καὶ ἀρχιχρονιά | φηλὴ μου δεντρολιθιανιά.
ἀρχιχρονιατικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους, τὴν ἀρχιχρονιά.
ἀρχιχρονιατικός-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχιχρονιά, ἀ. πρωτοχρονιατικός: ἀρχιχρονιατικός δῶρο φρ. τζόγος ἀρχιχρονιατικός | ἐπὶ μεγάλῃς χρημ. ποσότης χαρτοπαίξι.
ἀρχιφάλαγγι (ὁ) νεώτ. ὁ πρωτοφάλαγγ βλ.λ.
ἀρχιφαστῆς (ὁ) νεώτ., δημ. ἀρχιφαστῆς ὁ κατ' ἐξοχίην φεῦστῆς βλ.λ.
ἀρχματα Ἦσ. «ἀνάρχματα θεοῖς».
ἀρχογέροντες (οἱ) νεώτ. οἱ πρωτογέροντες βλ.λ.
ἀρχογλυπτάδης (ὁ) κ. μον. ὁ οἰοεὶ γλύφων, καλακεῦν καὶ ἐκπλαρῶν τοὺς ἄρχοντας πρὸς κατάληψιν ἀξιώματός· EM ἐν Εἰστ.21,2 «ἡ γουν ὡσπερὲ γλύφων τὰς ἀρχάς»: Κωμ. Ἀδέσπ.84.
ἀρχοειδῆς-οὐς-ές ὁ ἔχων φύσιν πρώτης ἀρχῆς, προελεύσεως, αἰτίας, ἐνάρετός: Ἀριστολ.Μεταφ. 2,3,9 ἀρχοειδῆς τὸ ἐν ἔσπιν, Πλούτ. 2,1085 C.
ἀρχοειδῆς ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον ἀρχοειδῆ βλ.λ.: Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.65 πᾶν τὸ ὄπωςσιν ὕφεστος ἢ κατ' αἴτιαν ἔσπιν ἀρχοειδῆς ἢ καθ' ὄπαρξιν ἢ κατὰ μέθεξιν εἰκονικός.
ἀρχοειδῆρας-α (ὁ) νεώτ. ὁ ποθῶν κ. λιν ἐπιμῶνας ἐπιθώμων, οἰοεὶ θερεῦν νὰ καταλάβῃ ἀρχὴν, ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ.
ἀρχοθηρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχοθήρα βλ.λ.
ἀρχοθῆρας (-οος)-ου (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχινοχός βλ.λ.
ἀρχολαθῶν Ἦσ. «ἢ ἐργολαθῶν».
ἀρχολατῆς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ σφοδρῶς ποθῶν, οἰοεὶ λατρεύει τὸ ἀρχεῖν, τὸ ἔχειν ἀξίωμα καὶ ἐξουσίαν ἐν τῇ πολιτείᾳ· 2) ὁ πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ εὐτελεῖς πρόθυμος.
ἀρχολιπαρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχολιπαροῦ βλ.λ.
ἀρχολιπαρός (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ τοὺς ἀρχοντάς λιπαρῶν, καλακεῶν, ἵνα λάθῃ ἀρχὴν ἢ ἵνα καρπῶθῃ τι ἐκ τῶν ἀρχόντων, πρβλ. ἀρχοθήρας.
ἀρχολογία (ἡ) νεώτ. τὸ πραγματεῦσθαι περὶ τῶν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀρχῶν || εἰδ. τὸ ἐν συστή-

ματι φιλοσοφίας κεφάλαιον, τὸ περὶ τῶν κεφαλαϊωδῶν φιλοσοφικῶν ἀρχῶν πραγματεῦσθαι.
ἀρχομανῆς-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐμμονὸς ἐπιθυμῶν νὰ ἀρχῇ, ὁ φιλαρχος: ἀρχομανῆς πολιτικός.
ἀρχομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχομανοῦς, ἡ διὰ παντός μέσου ἐπιθώμης κατοχῆς τῆς ἀρχῆς, ἢ τοῖς πολιτικῆς ἐξουσίας.
ἀρχομανικός-η-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχομανίαν βλ.λ.: ἀρχομανικὸ ἀσκέεις.
ἀρχομηλία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρχιμησία βλ.λ.
ἀρχομηλιέτης (ὁ) ὁ ἀρχινοχλάτης βλ.λ.
ἀρχονταῖνω δημ. ἀμτθ. ἀρχοντεύω βλ.λ., προσκτώμαι ἦθος, τρόπους, ἔξεις ἀρχοντα ἢ ἀρχόντου ἢ τοῦ εὐγενεοῦς ἢ πλουσίου.
ἀρχονταειθερῶμα δημ. ἐπὶ παιδῶν, ἐν εὐμαρσίᾳ, χρηστοθηεῖα κ. εὐγενεῖα τρόπων ἀνατρέφω: ἀρχοντανδέρφα τα παιδιὰ του.
ἀρχοντανδρῶπος (ὁ) δημ. ὁ εὐγενὲς καὶ ἐπιδηλητικὸν ἦθος ἔχων, μεγαλοεπιπέθης καὶ ἐλευθερίος.
ἀρχονταραῖον (τὸ) μον. κ. νεώτ. αἰθουσα ἐν τοῖς βυζαντ. ἀνακτόροις ἐν ἢ ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τοὺς ταγματικούς καὶ θεματικούς ἀρχοντας, ἢ τοὺς διοικητὰς τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν διοικητικῶν περιφερειῶν τοῦ κράτους· 2) σιγήν παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἐν ἢ ἐν καρῷ ἐκστρατείας διέμενον οἱ ταγματικοὶ καὶ θεματικοὶ ἀρχοντες· 3) νεώτ. ἐκκλ. ἀρχονταραῖον μονῶν τὸ πολυτελέστερον διαμέρισμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ζένων, ὁ ξενῶν, ἔ. ἀρχονταρλί κ. σπαν. ἀρχοντλίκ.
ἀρχονταρῆς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ. μοναχὸς ἐπιμελούμενος τοῦ ἀρχονταραῖου βλ.λ. καὶ τὸν ἐν αὐτῷ φιλοξενούμενον.
ἀρχονταρλί(ον) (τὸ) μον. κ. δημ. οἰκῆμα τῶν ἀρχόντων ἢ τοῦ ἀνωτάτων μεριστῶν τοῦ βυζαντινοῦ ἐν ᾧ ἐδέχοντο || αἰθουσα ἐν ἢ ἐδέχοντο οἱ πρόδρομοι· 2) κ. δημ. εἰδ. τὸ ἐν μοναχῷ ἀρχονταραῖον βλ.λ.31.
ἀρχοντασι (ὁ) δημ., γεν. -α κ. -όντων, πληθ. -ες, -άδες κ. -όντιοι ὁ ἀρχῶν βλ.λ.: Σάμρ.μτφρ.Εὔρ. |A 280 μετὶ τὸν Γουνα ὡς ἀρχηγὸ τῶν Αἰνιῶνων ἦταν δώδεκα πλοῖα· καὶ σιμὰ τῆς Ἥλιδος οἱ ἀρχόντοι Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 45 ἀφάντης κ. ἀρχοντας ὁ νοῦς· 2) ὁ ἐπὶ γένει καὶ πλοῦτιν πρωτεύων καὶ διακρινόμενος, ὁ εὐγενὲς καὶ πλούσιος: παροιμ. τοῦ χωριῶτι ὁ ἄρκος τάξιμο, τὸν ἀρχόντου ὁ λόγος δόσιμο || κ. ἐπὶ τῶν ἐκ διακεκριμένου γένους: παροιμ. ἀρχοντας μετ' ἄλλω βίος πεινασμένος πονητικός || κ. ὁ πλούσιος: παροιμ. ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ καινοῦργιαν ἀρχοντα κὶ ἀπὸ παλιῶ δικαιοσύνην, - ὁ ἀρχοντας μετ' τὰ καλά του κὶ ὁ φτωχὸς μετὰ τὰ παιδιὰ του, ὁ τραγ. ἀρχοντας ποῦ ν' τὰ πρόστα σὰς | καὶ ποῦ εἶναι τὰ σκουτιὰ σὰς, - καλὴν ἄσπεραν, ἀρχοντας, κὶ ἂν εἶναι ὀρθιστός σὰς | Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶσ ἀρχοντικό σὰς || τιμητικὴ προσφώνησις: ἀρχοντά μου, πρβλ. ἀφέντη.
ἀρχοντασι (ἡ) μον. ἐπαρχία, διοικητικὴ περιφέρεια ἀρχοντος.
ἀρχοντασι Ἐπιγρ. κ. δημ. εἶμαι ἀρχων, ἐπαρχος· 2) δημ. μέλλ. ἀρχοντέφω, ἄδο. ἀρχόντεφω γίνουμαι ἀρχοντας ἢ πλούσιος καὶ ἀνέχομαι εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν βαθμίδα: ἀρχόντεφω καὶ σήκωσα μήτη | ὑπερφανεύθη || γεν. κτώμαι ἦθη ἀρχοντα, ἢ τοῖς ἐδίξεραι εἰς τράπουσα καὶ συνήθεις ἀρχοντικός.
ἀρχοντῆνω δημ. ἔγ. ἀρχόντων ἀρχοντεύω βλ.λ.
ἀρχοντία (ἡ) μον. ἡ ἀρχοντεία βλ.λ., ἡ ἐπαρχία ἢς προϊστατο ἀρχων, ἢ τοῦ ἀξιωματοῦχος τοῦ βυζαντινοῦ κράτους εὔρεσαν ἔχων δικαιοδοσίαν, οἷον ἐν τῷ νῦν διοικ. συστήματι ὁ γενικός διοικητής: Νικηφ.Κωνσταντινουπόλεως 50,15 τοὺς τῶν ἄλλων ἀρχοντιῶν λαεῦς.

άρχοντά [ή] δημ. εύγένεια καταγωγής, ήθους, τρόπου, άρχοντική συμπεριφορά : Κρυστ.Μαντήλι 49 **όλόφρατη ίστορει** από έμπορίαν και νότη και πλοδόν και άρχοντία, φρ. ή άρχοντία φαίνε-ται από μαρκιά, - άρχοντία στά φανερά κι' ή κοιλιά μου ταμπούρα | επί των έγκαυχωμένων επί εύγενεία άλλα πνευμένων | || περιλήπτ. οί άρχον-τες ήτοι οί από καταγωγής, έν πλούτω, έν αξιο-πεί επίφανεις : δ. τραγ. **έννιά χιλιάδες άρχοντιά** μένε νά πάρουν νόψη | με ττρακκόσια θυά άρ-γανα και χίλιους συμπέδρους.

άρχοντίας δημ. άμτθ. φέρομαι ώς άρχοντας βλλ., || προσπαθώ νά φαίνομαι άρχοντας.

άρχοντικά έπίρρ. δημ. άρχοντικός βλλ. : φέρ-θηκε άρχοντικά, παροιμ. **άρχοντικά** παραύομαι και σκύλινα περνάω | επί των κατ' επίφασιν πλου-σίαν, άλλα πενυχώς διατωμένων |.

άρχοντικός [τό] συν. κ. δημ. -ικί όφφίκιον τής ποτριάχικης αούλης, άξιωμα έκκλησιαστικών : Βαλασμ.άν 7 καν. τής έν Τροούλ.Συνόδ.359 **ο** φφίκια έκκλησιαστικά λέγονται τά άρχοντικά * 2) δημ. ή άρχοντία βλλ. : παροιμ. **άρχοντική** χωρίς έχει | φάσκαλά του πού τό έχει' || κ. έν πληθ. ή άξιω-σις ή ή επίδειξις άρχοντίας : παροιμ. τ' άρχοντικά του χασάπη δαχτυλίδι' άπ' άντερα.

άρχοντικός-ή-ό(ν) μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις άρχοντα βλλ. ό του άρχοντος : ΑΠ 9,763 εις **άρχοντικόν** πλεακιν-, **άρχοντικα** τρώποι-, παροιμ. **άρχοντικό** βολιμί δέν βουλιάζει | αι παρανομία τών μέγα δυναμένων δέν τιμωρούνται | || συν. τών σύνολον τών εύγε-νών καί άξιωματούχων, τών άρχόντων : Άνν.Κομιν. ΙΙ Β του **άρχοντικού** **σύνπαντος** **όσαν** **έπιλεκτον** 2) τό ούδ. -ό ώς ούς, τό μέγασον ή τό κτήμα του άρχοντος : Καισ.Δαπόν.έν Σάθ.3,ΙΙΙ καθήμενοι **δ**ε εις **ένα** **άρχοντικό** εις τό τραπέζι εις τό Σταυ-ροδρόμι, Σάρρ.Εύρ.Τ 188 **κλειστικά** τάρχοντικόν σου' || κατ' επέκτ. έγκωμισιαστικός κ. ή οικία εύπορούτσου Ιδιώτου : δ. τραγ. **ε**π' τούτο **δ**ώ τ' **άρ-χοντικό** πέτρα νά μη ραγίση | κ. ό νοικοκόρης του σπιτιού χρόνια πολλά νά ήζησ' 3) άρχον-τικοί αρετικοί όπτινες εις πολλούς άρχοντας ή δημιουργούς του κόσμου άνέφερον τό πάλν.

άρχοντικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άρχον-τικών βλλ., **σάν** άρχοντας : τερπνόν τό άρχοντι-κός **διάνυν**.

άρχοντιλίκι [τό] δημ. ή άρχοντιά βλλ. : φρ. τούς έκαμε τ' άρχοντιλίκι και δέν μιλιούνται.

άρχοντις-ίδος [ή] μγν. θηλ. του άρχων βλλ.

άρχοντικός [ό] νεώτ. ειρων. ό εις μικράν θέ-σιν ή άξιωμα άν και αξιώσεις άρχοντος έχων, ό έν τω κώλυ τής μικράς δικαιοδοσίας του πιστι-κός τών ύποδεσπέρων αυτού.

άρχοντικός [ό] νεώτ. ή Ιδιότης ή ό τρόπος άρχοντος, συμπεριφορά εις άρχοντα Ιδιότατος βλλ.

άρχοντίσσια [ή] δημ. θηλ. του άρχοντας βλλ., ή σύζυγος του άρχοντος κ. κατ' επέκτ. ή πλουσία γυνή, ή μεγαλοκυρά' || ή έξ επίφανούς οικογε-νείας γυνή' || τιμητική προσφώνησις : **άρχοντίσσια** μου, συγγ. **άφέντρα** μου, **άφέντίσσια** μου' 2) νεώτ. βοταν. ποικιλία τής τής όνομαφορού άμύλου.

άρχοντιό-ώσ σχολ. επίθυμώ νά γίνω άρχων.

άρχοντογονία [ή] δημ. συνοικία, γειτονία έν ή κατοικοῦσιν άρχοντες, εύγενείς και πλούσιοι' || συνεκθ. κ. ή μεγάλης, πολυτελες οικίας και εύ-πρεπεις καθαράς όδοῦς έχουσα συνοικία.

άρχοντογενιά [ή] δημ. τό γένος άρχόντων.

άρχοντογέννημα-ατος [τό] μον. τό γένημα, τέκνον άρχόντων : Κωνστ.Καιρ.322 Β **σελλία** τά **ό**νό των **άρχοντογεννημάτων** **βαστα**ίόμνα.

άρχοντογεννημένος-η-ο δημ. ό άρχοντικής οικογενείας γόνος, ό εύπατριδής.

άρχοντογέννητος-η-ο δημ. ό εύπατριδής, ό καταγόμενος από άρχοντας, ό παρ' άρχόντων γεν-νηθείς, άρχοντογεννημένος : Σάρρ.μτφρ.Εύρ.Ιηπ 1283 **ώ** του **Αιγία** **παιδι** **άρχοντογέννητο**.

άρχοντογενής [ό] δημ. κ. άρχοντικός ό υιός του άρχοντα βλ. λ. : Κρυστ.Ήλιος κ. Νύχτα 42 **ε**-νοίωσε πού ν άρχοντογενός κι από γενιά μεγάλη.

άρχοντογενναίκα [ή] δημ. κ. άρχοντογούναικα ή άρχοντίσσια, ή μεγαλοπρεπή και επίδηληκή έν έξω-τερικην έμφάνισιν έχουσα γυνή, ή άδρα άπό τούς τρώ-πους 2) συνεκθ. ή γενναϊόδωρος.

άρχοντογυραμένη-ο δημ. (άνευ άοσ.) επί γυναικών, ή ής τήν χειρα άρχοντες εξήτησαν, πού τήν γυρέφανε για γυναικα άρχοντες : Σάρρ.μτφρ. Εύρ.ΙΤ 1144 πού μία φορά **σάν** κόρη **χόρευα** **έγώ** **μελλόπαντρη** και **άρχοντογυραμένη**.

άρχοντοθραμμένος-η-ο δημ. ό άρχοντικός βλλ. **ανάθε**τραμμένος : Σάρρ. μτφρ. Εύρ.ΙΑ 1076 **τότ' οί θεοί** **είγαν** **κάμει** τή **μυριάς** **ήλαστη** **χώρα** **τής** **άρχοντοθραμμένης** **πρώτης** **Νεραΐδας** **Θεΐδας**.

άρχοντοθυγατέρα [ή] δημ. ή άρχοντος βλλ., εύγενους, πλουσίου θυγάτηρ, ή έξ άρχόντων : Κρυστ Τραγούδι άργαλειού | ή Ζερβοπούλα ή θυροφρη και **άρχοντοθυγατέρα** | στον **άργαλειό** **τής** **άσαινε** **κι** **άνάρια** **έτραγουδούσε**, πρβλ. **άρχοντοκόπελλο**.

άρχοντοθώρητος-η-ο δημ. ό άρχοντικής έμ-φάνισιν έχων, πού έχει άρχοντική θωριά : **άρχον-τοθώρητος** **ζητιάσις**.

άρχόντοις Έπιγρ. δοτ. πληθ. του άρχων βλλ. αντί **άρχουσι**.

άρχοντοκόπελλο [τό] δημ. κ. **άρχοντοκοπέλ-λα** [ή] ή από άρχοντας καταγομένη κοπέλλα, κορασίς : || συνεκθ. ή έχουσα εμφάνισιν, πα-ρουςιαστικόν άρχοντίσσιας.

άρχοντοκόρη [ή] δημ. κ. **άρχοντοκόρηπισ** [τό] **άρχοντοκόπελλο** βλλ.

άρχοντοκόρητος-η-ο δημ. ό έχων ώρασιον πα-ράστημα, πού έχει λαβέντικη κορμοστασία : **άρ-χοντοκόρητο** **παλληκάρι**.

άρχοντόκοτα [ή] δημ. ή μεγαλόσωμος πιμε-λής όρνις, κότα καλοθρεμμένη.

άρχοντοκουραρός δημ. **άρχοντακουραρός** βλλ.

άρχοντοκουβαρήτης [ό] δημ. ό κυβερνήτης βλλ. άρχόντων : Σάρρ. μτφρ. Εύρ.Ϊηπ.154 τών **Α**-**θηναιών** **του** **άργηλό** **κι** **άρχοντοκουβαρήτη**.

άρχοντολόγι [τό] δημ. κ. -λόι τό σύνολον και ή τάξις τών άρχόντων βλλ. : Πολίτ.Έκλ.Τραγ.125 **για** **ιδε**τα **σει**ς **οί** **άρχοντες** **κι** **όλο** **τάρχοντολόγι**, Κρυστ.Γάμος 9 **κι** **όλον** **τόν** **κόσμο** **έκάλεσε** **κι** **όλο** **τ'** **άρχοντολόγι** || ειθ. τό άρχοντολόγιον βλλ.2).

άρχοντολογία [ή] δημ. ή άρχοντία βλλ., αντίθ. **φτωχολογία** || τό άρχοντολόγι βλλ.

άρχοντολογικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άνα-φερόμενος εις τό άρχοντολόγιον ή τήν άρχοντο-λογίαν βλλ., ό τής άρχοντολογίας : **άρχοντολο-γική** **τάξις**, - **άρχοντολογικός** **κατάλογος**.

άρχοντολόγιον [τό] νεώτ. τό άρχοντολόγι βλλ. 2) ειθ. βιβλος έπίσημος έν ή κατεγράφοντο αι άρχοντικά οικογένεια.

άρχοντομαθαίνω δημ. άμτθ. μτχ. παθ. παρακ. **άρχοντομαθμένος** **έβ**ίζομαι εις τρώπους άρχον-τικούς βλλ., εις μαλθακότητα βίου : **έχει** **τά** **παι-διά** **του** **άρχοντομαθμένα** || μτφ. κακοσυν-θίζω : **άρχοντομαθε** **και** **δέν** **μπορε** **νά** **φάρ** **ό,τι** **νά** **ναι**, πρβλ. **καλομαθαίνω**.

άρχοντομαθμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. του άρχοντομαθαίνω βλλ.

άρχοντομαθησιά [ή] δημ. ή έν τή εύγενεία και τω πλούτω έξις.

άρχοντομηλατος-η-ο δημ. ό άρχοντικός βλλ., εύγενώς όμηλόν 2) μτφ. ό άλαστονευόμενος.

άρχοντόνησο [τό] δημ. νήσος, έν ή κατοικου-

σιν ἄρχοντες ἢ συνεκδ. ἢ ἔχουσα πεπολιταμένους καὶ φιλοξένους κατοίκους νήσος.
ἀρχοντιός-ιά (τό, ἡ) δημ. ὁ εὐγενής, πλούσιος νέος.
ἀρχοντιούφη (ἡ) δημ. ἡ ἐξ εὐγενῶν καὶ πολυφερῶν νόμφη : ἀρχοντοπαντρεύθηκε καὶ πήρε ἀρχοντιούφη.

ἀρχοντοεξεσπόμενος-η-ο δημ. ὁ πτωχεύσας πλούσιος, ὁ ἔπεσπόμενος ἀρχοντας.

ἀρχοντοξύλο (τό) δημ. βοταν. ἔβενος ἢ κρητική βλλ. 2) ὁ πολὺς δαρμὸς τινος, τὸ δυνατό ξύλισμα, πρβλ. στελιάρη, στελιάρωμα.

ἀρχοντοπαιδικῶς δημ. μτθ. παιδεύω ἀρχοντικῶς, ἐν εὐγενέσιν ἡθεσιν : ἀρχοντοπαιδεύει τὰ παιδιὰ του ἢ ἐθίζω εἰς μαλθακότητα βίου καὶ εὐμάρειαν ἢ μέσ. -ομαι ἀμτθ. ἐθίζω ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἀρχοντικῶς διαγεῖν.

ἀρχοντοπαῖδι (τό) δημ. ὁ υἱὸς ἀρχοντος, εὐγενεὺς, τὸ ἀρχοντοπαῖδο : Κρυστ. Ἥλιος κ. Νύχτα ὀβνιώθει καμάρη ἀπάντεχο... ποῦ δίνει μὲ τὰ χέρια τῆς νερῶ σ' ἀρχοντοπαῖδι' ἢ ἐξ ἀρχοντικού οἴκου καταγόμενος παῖς ἢ συνεκδ. ὁ παῖς πλουσίου, τὸ πλουσιόπαιδο.

ἀρχοντοπαῖδο (τό) δημ. τὸ ἀρχοντοπαῖδι βλλ. **ἀρχοντοπαντρεύω** δημ. νυμφεύω μὲ εὐγενῆ ἢ πλούσιον : καλότυχος π' ἀρχοντοπαντρεύει τὰ παιδιὰ του, - ἀρχοντοπαντρεύθηκε καὶ ἐξασφάλισε τὸ μέλλο του.

ἀρχοντοπνακας (τό) δημ. ὁ ἔχων ἀρχοντικὸν παρουσιαστικόν, ὁ μεγαλοπρεπῆς τὴν ἐμφάνισιν ἱερεὺς.

ἀρχοντοπαθερός-ά (τό, ἡ) δημ. ὁ εὐγενής ἢ πλούσιος πενθερός βλλ.

ἀρχοντοπιάνωμαι δημ. ἐπιδιώκω ἢ ἐπιτυγχάνω τὴν ὑποσπέρησιν ἰοχυράν 2) ἐπιδιώκω σχέσεις μὲ ἄρχοντας, εὐγενεῖς, πλουσίους ἢ διὰ γάμου γινώμαι συγγενὴς ἀρχόντων ἢ πλουσίων 3) πένθος ὧν ἐπιδιώκω νὰ παριστῶ ἑμαυτὸν ὡς ἀρχοντο ἢ κατ' ἐπέκτ. ἀλαζονεῖομοι : ἀρχοντοπισίτικος καὶ τὸν χέσσομαι ἀπὸ τὴν παρὰ, ὁ. μεγαλοπιάνομαι.

ἀρχοντοπούλα (ἡ) δημ. ἡ θυγατὴρ ἀρχοντος, ἡ εὐγενής, συνεκδ. κ. ἡ πλουσία κόρη : δ. τραγ. ἔσση παῦ 'σαι ἀρχοντίσσα καὶ ἀρχοντοπούλας κόρη' ἢ κ. ὡς προσσηγορία κολακευτική : ἐλέησέ με, ἀρχοντοπούλα μου.

ἀρχοντόπουλο (τό) μον. κ. δημ. κ. ἀρχοντόπουλος (τό) ὁ ἐξ ἀρχόντων καταγόμενος παῖς, ὁ υἱὸς ἀρχοντος, εὐγενεὺς, πλουσίου : Διγ. Ἀκριτ. 70 κ' ἐτρέφετο ὡς ἔπρεπε εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας ἢ ἀπὸ βασιῶν τῶν αὐτῆς καὶ τῶν ἀρχοντοπούλων, ὁ τραγ. μόν' θέλω τ' ἀρχοντόπουλο ποῦ κοσκινίζει τ' ἀσπῆρα 2) εἶδ. ἀρχοντοπούλοι (οἱ) οἱ δώδεκα βυζαντινοὶ εὐπατριδοὶ οἱ οικογενειακῶς ἐπὶ Ἀλεξίου Α' Κομνηνοῦ ἀποσταλέντες καὶ ἐγκατασταθέντες ἐν Κρήτῳ, εἰς οὓς διενεμήθη ἡ νήσος 3) προσσηγορία κολακευτική : παροιμ. τ' ἀρχοντοπούλο ἡ καλόεσιρὲ τοῖ ἡ ὀλόταλ' ἀρησέ το ἢ προκειμένου νὰ τιμωρήσῃς ἢ κ. ἀντιπ. τὴν βοήθησῃς, μὴ ἑλληνικῶς πράττει τοῦτο ἢ.

ἀρχοντοπρεπῶς ἐπίρρ. νεώτ. ὡς ἐμπρέπει, ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀρχοντας.

ἀρχοντόσπιτο (τό) δημ. πληθ. -α κ. -ίτια ὁ ἀρχοντικὸς, εὐγενὴς οἶκος, τὸ πλουσιόσπιτο : Σάρρ. μτθρ. Εὐρ. Ἰπν. 41 ἢ ἀρχισε στῆς γυναῖκες τοῦτο τὸ κακὸ ὅπὸ τ' ἀρχοντοσίπια.

ἀρχοντοσυμπθερεύω δημ. ἀμτθ. ἐπὶ τῶν εὐτελοῦς, ἀσήμου καταγωγῆς καὶ πτωχῶν, συνδέομαι διὰ συνοικεῖσιν, συμπθερίας πρὸς ἀρχοντας : ἀρχοντοσυμπθερέφεις ; τρανή φωτιά ποῦ ἀναφῆς ἰσπὶ τῆς προαγγινομένης καταστροφῆς ἐκ τῆς πολυτελοῦς διαδίσσεως ἢ.

ἀρχοντοτράπεζο (τό) δημ. ἐπάσπασος τράπεζα εὐγενεὺς, πλουσίου : τὰ βενετικά σερβίτσια ταιριάζουν σ' ἀρχοντοτράπεζο ἢ συνεκδ. συμπόσιον πλουσίων εἰς ἐδέσματα καὶ ποτὰ.

ἀρχοντοφάγι (τό) δημ. τὸ φαγητὸν τῶν ἀρχόντων, πλουσίων ἢ ὀθ. τὸ πλουσίως κεκαρυκεμένον ἔδεσμα ἢ κ. γεν. τὸ πλούσιον, ἀφθονον φαγητόν.

ἀρχοντοφτωχός-ή-ο δημ. ὁ ἐν πτωχείᾳ συγγενής, ὁ ἀρχοντοεξεσπόμενος βλλ.

ἀρχοντοφυλάγω δημ. ἐπὶ τέκνων, ἀρχοντικῶς, εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς ἀνατρέφω : τ' ἀρχοντοφύλαξε καὶ τὰ χεῖ χαϊδεύματα ἢ μέσ. -ομαι ἀνοτρέφομαι ὑπ' ἀρχόντων, ὡς ἀρχων, εὐγενῶς.

ἀρχοντοχώρι (τό) δημ. χωρίον κατοικοῦμενον ὑπὸ εὐπόρων κτηματιῶν, ἔχον οἰκοδομὰς εὐπρεπεῖς ἢ γεν. πεπολιτισμένον χωρίον, ἀντιπ. διακονιαρχοῦρι.

ἀρχοντοχωριάτης-ισσα (τό, ἡ) δημ. ὁ ἀρχοντας χωριάτης, πλούσιος χωρικός 2) ὁ νεόπλουτος ὁ τὸν ἀρχοντα ἐπιηθευόμενος, ἦθος καὶ ἔξεις ἀρχοντος ἀπομοχρῶμενος πλούσιος, ἀλλ' ἀγροῖκος.

ἀρχοντοχωριάτικα ἐπίρρ. δημ. ὡς ἀρχοντοχωριάτης βλλ. ἢ κατὰ τρόπον ἀνάγωγον, ἀπρεπῶς : ἀρχοντοχωριάτικα μιλάει.

ἀρχοντοχωριάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν ἀρχοντοχωριάτην βλλ. : ἀρχοντοχωριάτικος τρόπος.

ἀρχοντένω δημ. ἀρχοντεύω βλλ.

ἀρχοντένω-ατος (τό) νεώτ. φυσιολ. μοῖρα τοῦ ἐνδοπλάσματος τοῦ κυττάρου ἀποτελούμενη ἐξ ἰνιδίων, χρωστικῆς ἐντονώτερου τοῦ λοιποῦ πρωτοπλάσματος καὶ ἐνεργὸν μέρος λαμβάνουσα εἰς τὴν διαίτησιν τοῦ κυττάρου.

ἀρχος (τό) δημ. ὁ ἀρχοντας, ὁ πλούσιος καὶ εὐγενής : παροιμ. ἀρχου καὶ μωροῦ καὶ τοῦ δόξα (ἀρχοντες καὶ νήπια εἶναι ἀσύδοτοι ἢ, - ἀρχος φεύγει, παρὰς κάλλικος.

ἀρχός (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγός, ὁ στρατηγός : Ἰλ. Α 144 εἰς δὲ τις ἀρχός ἀνήρ βουληφόρος ἔστω κ. μετὰ γεν. : αὐτ. Β 493 ἀρχούς αὐ νῆων ἔρω, Πίνδ. Π 1, 7 ἀρχοῦς οἰωνῶν, ἢ ἀρχός ἀπάνω σ' ἄλους ἦταν ὁ Ἀγαμέμνωνας ἢ ἀρχων, ἡγεμῶν, κυβερνήτης : Ὀρφ. 6.169, 17 Ζεὺς μέγας ἀρχός ἀπάντων, Νόων. Δ 7, 119 ἀρχὸν Ὀλύμπου 2) κ. νεώτ. ἀνατομ. τὸ κατώτερον ἀνευρυσμένον μέρος τοῦ ἀνευρυσμένου ἐντέρου, τὸ μεταξὺ τοῦ ἐσω καὶ τοῦ ἐξω σφιγκτήρος : Ἰπν. Αφ. 5.58 ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμιαίνοντι καὶ ὀστέρῳ φλεγμιαίνουσι, Ἀριστλ. Ζ 1 507^α, 33.

ἀρχοστέσια (τό) Ἐπιγρ. τὰ ἀρχαιρέσια βλλ. **ἀρχοστέσιος** (τό) Ἐπιγρ. μὴ τῶν ἀρχοστέσιων βλλ. ἐν Ἐρινεῷ Δωριδῶς, ἀντίστοιχος τῶ ἐν Δελφοῖς βοασθῶν καὶ τῶ ἐν Αἰτωλίᾳ προκλίωφ.

ἀρχοστέθει (οἱ) Ἐπιγρ. ἐκλογικὸς σύλλογος πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ἀρχόντων (ἐν Λυκίᾳ).

ἀρχοστέμων (τό) νεώτ. φυσιολ. ἡ κεντρικὴ μοῖρα τῆς κεντροσφαίρας τῆς σπερματίδος, ἡ δίκην κοκκίου παραμεινύουσα εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ σπερματοζωαρίου, ὁ ἀκροσάκων.

ἀρχοστυφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς, τοῦ ὀξείωματος προερχομένη ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια.

ἀρχουρι Ἐπιγρ. εἰς γ' ἐνικ. προσ. τοῦ ἀρχου βλλ. **ἀρχουρηπρέτης** (τό) νεώτ. κ. ἀρχουρηπρέτης βλλ.

ἀρχύτατες-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φιλόσοφον Ἀρχύταν ἢ ἰαμβλ. Μαθ. Ἐπιστ. 7, ἡ ἀρχύτατες θεωρίαι τῶν ἀναλογίων.

ἀρχύτερα ἐπίρρ. δημ. ἀρχύτερα βλλ.

ἀρχύτερος-η-ο δημ. ὁ προγενέστερος, ὁ πρωτότερος, πρωτιτεριός.

άρχω κ. μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ., παρὰτ. ἦρχον, δωρ. ἄρχων, ἐπ. ἀραφ. ἀρχέμενον, μέλλ. ἄρξω, ἀόρ. ἦρξα, ἐπ. ἄρξα, παρὰκ. ἦρξα, μέσ. κ. παθ. ἄρχομαι, μέσ. μέλλ. ἄρξομαι, δωρ. ἄρξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠρξομαι, παθ. ἀόρ. ἦρξθη, παρὰκ. ἦρξαμι (μετὰ μέσ. σμ.) εἶμαι πρῶτος, πηγάιον πρῶτος, προηγόμην : Ἰλ. Α 495 πρὸς Ὀλύμπου

ἴσαν θεοί... Ζεὺς δ' ἦρχε, αὐτ'. Ἰλ.Γ 420 ἦρχε δὲ δαίμων 2) ὄθ. ἐπὶ χρόνῳ μετὰ γεν. πρώτῳ τῆς πρώτης ἀρχῆς, κἀνῶ ἀρχή, π. Οὐμῆρ. κ. ποι. συχνότερον τὸ ἔνεργ., ἐν δὲ τῷ ἀπ. πεζῷ λόγῳ σὺνήθεσ τὸ μέσ. ἀρχομαι : Ἰλ.Δ 335 ἀρξείην πολέμου, Ὀδ.Γ 68 τοῖς ἀρα μύθων ἦρχε Γερήνιος, Θουκ.Ι 33 ἀδικεῖτε... πολέμου ἀρχοντας καὶ σπουδᾶς λόγους 3) κ. νεώτ. ἀρχομαι [π. ἀρχ. κ. τὸ ἀρχω] ποιοῦμαι ἐναρξίν, κἀνῶ τὴν ἀρχήν, ὄθ. εἶμαι ἢ ἀπίσ, ἴδιω πρώτος ἀφορμὴν διενέξεως : Ξεν.ΚΠ 1,5,13 πολέμιοι ἀρχοντας ἀδικῶν χειρῶν κ. μέσ. : αὐτ'. Ἐλλ.6,3,6 ἡμᾶς δὴ χρὴ ἀρχεσθαι αὐτοῦ [τοῦ πολέμου], Θεοκ.Ι5,133 λιγυρᾶς ἀρξέυμεθ' ἀοιδῶς φρ. κ. νεωτ. ἀρχομαι χειρῶν ἀδικῶν || ἐπὶ θρησκευτ. ἐνοίας ὡς τὸ ἀπαρχεσθαι : Ὀδ.Ξ 428 ὁ δ' ὠμοθεσάτω σωθῆς πάντων ἀρχόμενος μελῶν, ἐς πίσνα θεῶν : || ὄμ. μετὰ γεν. δηλοῦσας τὸ ἀφ' οὗ τις ὄρχεται : Ἰλ.Γ 97 ἐν σοὶ μὲν λίξω, σοὸ δ' ἀρξομαι, Πίνδ.Ν 5,45 ἀρχεσθαι Διὸς ἢ ἀπὸ Διὸς ἀρχεσθαι | ποιοῦμι. φρ. δηλοῦσα : ἀξ ἀρχώμενον ἀπὸ τοῦ ἀπουδαιότερον πρόσωπον ἢ πράγματι : || κ. μετὰ τῆς προθ. ἐκ : Ὀδ.Ψ 199 ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξενον, Πλάτ.Πολ. 408 D ἀρξάμενος ἐκ παίδων | = ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, δ. ἀπὸ παίδων : ἢ τῆς ἀπὸ : Ἀριστ.Σφ. 846 ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος, Ἡρ.3,12 ἀπὸ παιδίων ἀρξάμενοι, δ. ἐκ παίδων ἢ ἐκ παιδός, Πλάτ.Νόμ. 771 C μέχρι τῶν δώδεκα ἀπὸ μῶν ἀρξάμενος, Γαλ.2,7 τὸ ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἀρξεται, -λέξεις ἀπὸ φωνηθέντος ἀρχομένη || μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπου : Ἰλ.Β 433 τοῖς ἀρα μύθων ἦρχε, Σοφ.Τρ.872 ἡμῖν αὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον, Ξεν.2,53 ἦρξε... τῆ πόλει... ἀνομίαι τὸ νόσημα, Ξεν.Ἐλλ.2,23 τὰνθε τὴν ἡμερᾶν τῆ Ἐλλάδι ἀρχεῖ τῆς ἐλευθερίας || μετὰ δοτ. πράγμ. : Πίνδ.Ι5,37 σπονδαῖς ἀρχεῖν || σπαν. μετ' αἰτ. : Ὀδ.Θ 107 ἦρχε δὲ τῷ αὐτῆν ὁδῶν ἦν περ οἱ ἄλλοι Φαιήκων οἱ ἀριστοὶ [τὸν ὠδήην διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἦν ἐβόδιζον κ. οἱ ἄλλοι Φαίαικες], Πίνδ.Ν 3,10 ἀρχεῖν ὄμνον, Σοφ.Ἡλ.552 ὡς ἀρξασά τὴ λυπηρῶν 3) γεν. μετ' ἀπαφρ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ ποιησθαί ἐναρξίν ἐνεργείας : Ἰλ.Α 571 Ἡραίστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Θουκ.Ι 107 ἤρξαντο... οἰκοδομῆν, αὐτ.2,47 ἡ νόσος πρώτων ἤρξατο γενέσθαι || κ. μετὰ μτχ. ἐπὶ ἀρχομένης καὶ ἔξασκωλουθούσης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως : Ἰλ.Β 378 ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, Ἡρ.4,119 ἦν... ἀρξῆ τε ἀδικίωων, Ξεν.ΚΠ 8,26 ἢ ψυχῆ... ἀρχεται ἀπολείπουσα, Πλάτ.Μενέξ.237 α πάθων ἀν ὀρθῶς ἀρξάμεθα ἐπανοούντας -ἀρχομαι ἀρξαζόμενος 4) ἀπολ. κ. νεώτ. εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχήν, τὴν ἐναρξίν, αὐνήθ, τὸ μέσ. : Θουκ.2,1 ἀρχεται ὁ πόλεμος ἐνδένδς, -ἀρχονται αἱ ἐργασίαι τῶν νομοθετικῶν σώματων 5) κ. νεώτ. κ. δημ. κυβερνῶν, διοικῶ [μόν. ἐν τῷ ἔνεργ. κ. παθ. τύπῳ], αὐνήθ. μετὰ γεν. κ. σπανιτῶ. μετὰ δοτ. : Ἰλ.Β 576 τῶν ἐκάρτων νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων Ἀτρεΐδης, Ἰν.Ἀνδρ.666 βάρβαροι δ' ὄντας γένος Ἑλλήνων ἄρξουσιν κ. μετὰ τῆς προθέσ. ἐν : Ἰλ.Ν 690 ἐν δ' ἀρα τοισιν ἦρχ' υἱὸς Πετρώω Μενεσθεύς || κ. ἀπολ. εἶμαι ἀρχων, δεσπόζω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ : Ὀδ.Ζ 12 Ἄλκιμος δὲ τὸτ' ἦρχε, Ἰν.Ἀπρ.927 ὄσαν τ' ἴ 2) ἀρχεῖν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα, Ἡρ.6,67 ὀκαῖδὸν τὴ εἰπ τὸ ἀρχεῖν μετὰ τὸ βασιλεύειν, -ἢ ἀρχουσα τάξις, -οἱ μὲν ἀρχουσι, οἱ δὲ ἀρχονται, -ἀρχω τοῦ στρατοῦ, Κρυστ.Κόλλαςος 164 εἰπὶ αὐτὸς θά διοικῆ τὸν κόσμῳ καὶ θά ἀρχη, -ἀρχαι στῶν κάτω κόσμῳ ὁ Χάρος || κ. μετὰ συστολοῦ ἀντικειμ. ἀρχῆν ἀρχειν : Ἡρ.3,80 || π. Ἀθηναῖοι ἐμει εἰς ἐκ τῶν ἀρχόντων : Δημ.21,178 ἀρχοντι τῷ υἱεῖ 6) σπν. ἐπικρατῶ, ὑπερρχῶ : Ἰλ.Γ 102 σοὸ δ' ἔξειται, ὅττι κεν ἀρχη 7) κ. νεώτ. παθ. κυβερνώμαι, διοι-

κοῦμαι, ἐξουσιάζομαι, τελῶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινος, εἶμαι ὑπὸ κτλ : Ἀισχ.Πέρσ.589 οὐδ' εἰς γὰν προπίνοντες ἀρξονται, Ἡρ.7,159 ἴσθι ἀρξάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Ἀριστλ.Πολ.1259 β,40 ὁ ἀρχόμενος πῶς ἀρξήσεται καλῶς, Ἡρωδῶται.Ἰστ.6,8,7 τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσωκτον ὡς ὑπὸ τῆς τε μητροῦς ἀρχόμενος, -ἀρχόμεθα ὑπὸ φαύλων || οἱ ἀρχόμενοι οἱ ὑπὸ κτλ : Ξεν.Ἀν.2,6,19 ἰσχύοντο μάλλον πρὸς στρατιώτας ἢ οἱ ἀρχόμενοι ἀκείνων, - πρὸς βλάβῃν ἀρχόντων καὶ ἀρχόμενων. ἀρχωσθεσ [ὁ] μιν. ὁ προεξάρχων, ὁ ἀρχόμενος τῆς πόλεως : Κωδιν.2,2,4,176 ἀρχωσθεσ καὶ ἀπιστάτης μελωδίων τε καὶ μελωδῶν' πρὸλ. ἀρχή. ἀρχω-οντος [ὁ] κ. νεώτ., δημ. -οντας βλλ., ἢ μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἀρχω βλλ. ὡς οὐσα, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ ἄν, ὁ κυβερνήτης, ὁ διοικητής, ὁ ἡγεμῶν : Ἀισχ.Ἐπ.674 ἀρχοντι τ' ἀρχων καὶ κασιγιήτῳ κἀσις, Ἡρ.5,33 ὁ δὲ... ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους ἐξουρῶντας τὸν ἀρχοντα ταύτης τῆς νεός, - ὁ ἀνώτατος ἀρχων, - οἱ τοπικοὶ ἀρχοντες || κυριάρχος, βασιλεύς : Ἀισχ.Πέρσ.74 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θεούριος ἀρχων 2) ἀνώτατος δημόσιος λειτουργός, ἐν πληθ. -ες οἱ ἐνέτα ἀρχοντες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ τὸ πρώτων ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς κατέχοντες : Θουκ.Ι,126 τότε δὲ τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνέτα ἀρχοντες ἄρρασαν 3) ὡς τίτλος τῶν ἀνατάτων ἀρχόντων ἐν ἄλλαις πόλεσι, ὡς τῶν ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ : Ἡρ.6,106 ἀπικόμενος δὲ ἀπὶ τοὺς ἀρχοντας ἔλαγε 4) ὄμ. ὡς τίτλος τῶν Ῥωμαίων ὑπάτων : Πολύβ.Ι,39,1 5) μιν. ἐκκλ. ἀρχοντες οἱ δ. ὀμφικιόλιοι βλλ. 6) μιν. ὁ πρόεδρος τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων : ΚΔ Ματθ.9,18 Ἰδοὺ ἀρχων εἰς προσελθῶν προσεκύνη αὐτῷ 7) νεώτ. ἀνώτατος ἀρχων ὁ κατέχων τὴν ἀνωτάτην τοῦ κράτους ἀρχήν, βασιλεύς ἢ πρόεδρος δημοκρατίας 8) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ὁ εὐπατριδης, ὁ ἐξ εὐγενοῦς οἴκου καταγόμενος : ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀρχόντων ἔμειναν εἰς τὴν Ἐπτανήσον, πρὸλ. δημ. ἀρχοντας. ἀρχώνης [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ ἀρχων, ὁ κύριος ἀνήθς ἦτοι πρὸς καιρὸν ἀγορᾶς, μισθώσεως δημοσίων προσόδων καθ' Ἡσ. ε ἀρχώνης, ὁ προηγουμένου ἦτοι ὁ δὲ ὑπερθεματισμοῦ μισθωτῆς δημοσίου προσόδου : ΕΜ 157,19 ε ἀρχώνης, ὁ ἀρχων ἀνήθς οὐτινοσούν' | ἐνν. πράγμασι : Ἐπιγρ. ἀρχώνης τεσσαρακοσθῆς λιμένων Ἀσίας' πρὸλ. νεώτ. δημ. ἐργολάβος (φόρου) δημοσίων θεματῶν, -δεκάτης κττ. ἀρχωνήτας [ὁ] Ἐπιγρ. ἀρχώνης βλλ. : Ἐρβέρντ.ἐν λ. ἀρχωνῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχώνης βλλ. -ἀρῶ μιν. κ. δημ. [λατ. κ. ἰταλ. ἐξ ἀπαφρ. ατε] κατάληξις ρημάτων σχηματιζόμενων ἴδιως ἐκ ἔξουλιώσεως ἔματος, σημαίνοντων ἐνεργείαν κ. ἐνῶν κατάστασιν, ὁλον φερμάρω, λαμπικάρω, πουντάρω, σαλπάρω, καθαστάρω, μπουναστάρω, πικάρω, φλερτάρω || ἐκ τῶν ρημ. τούτων τινα κ. ἐν παθ. τ. κ. σμ. ὁλον λαμπικάρομαι, φερμακάρωμαι, στραπαστάρωμαι || σπαν. κ. μέσ. ὁλον κηριστάρωμαι, πικάρομαι. ἀρῶ ὑποθετικῶ τ. ἐκ θέματος ἀρ- ἔξ οὐ κατ' ἀναδιπλασιασμόν τὸ ἀραρίσκω βλλ. ἀρῶ-ὄω μέλλ. ἀρῶσα κ. -ώσω ἢ -όσωω, ἀόρ. ἦρσα, ἐπ. ἀπαφρ. ἄρῶσσαι, παθ. ἀόρ. ἠρόθην, μτχ. παθ. παρακ. ἀρῶμενος γεωργῶ, ὄργων, ἀλετριζῶ, καλλιερῶ : Ὀδ.Ι 108 οὐτε φυτῶσιν... οὐτ' ἀρῶσιν || μτφ. : Πίνδ.Ν 10,26 Μοῖσαισιν ἔδωκ' ἀρῶσαι, Ἀισχ.Ἰκ.1007 πολὺς δὲ πόντος εἶνεκ' ἠρόθην δορ' 2) σπερμω, κἀνῶ σποράν καὶ καλλιερῶ : Πλάτ.Φαιδρ.276 Β ἀρῶν εἰς Ἀδωνίδας κήπους 3) μτφ. ἐπὶ ἀνδρός, μοιχεύω, στυοσιάζομαι καὶ τεκνοποιῶ μετὰ ξένης γυναικός : Θέογν.582 ἀλλοτρίην ἀρῶσαν ἀρῶν, Σοφ.Οἶ 1497 τὴν τεκούσαν ἦρσαν 4) παθ. ἐπὶ τέκνου,

γεννώμαι : αὐτ.ΟΤ1485 ἔνθεν αὐτὸς ἠράθην
 5) μέσ. καρπούμαι βλ.λ., ἀπολαύω : αὐτ. ἄπ. 320
 ἐν Διὸς κήποις ἀρούρασι.. ἄλθουε.
άρωγη (ή) κ. νεώτ. ποι. λ. σπανία ἐν τῷ πεζῷ
 λόγῳ, βοήθεια, ἐπικούρησι, προστασία : ἴλ.Δ 408
 παθόμενοι τέρρασι θεώνικα Ζηνὸς ἀρωγῆ, Αἰσχ.
 Χο.477 τῆσδε καταχθῆς πέμπτ' ἀρωγῆν πασιῖν
 προφρονέας ἐπὶ νικῆ, Ἀπολλ.Ρ1951 γνηγενέας σί-
 νοντο Ποσειδάωνος ἀρωγῆ, Νικ.Θηρ.520 ναί μὴν
 καὶ τρισηυλλὸν ὀπάξω κνωπιῖν ἀρωγῆν, - ἔτυχε
 μεγάλης ἀρωγῆς παρὰ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀδελφοῦ
 του' || ἐπὶ προσώπων : Σοφ.ΟΚ 1094 στέργω δι-
 πλάς ἀρωγὰς μολεῖν | ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς
 Ἀρτέμιδος, Αἰσχ. Ἀγ.47 στρατιῶτιν ἀρωγῆν
 || μυσ. κ. νεώτ. ἐν συνθ. χρ. συνδρόμη, ἐπικουρη-
 σις φιλανθρωπικῆ, περιθαλψίς : χρηματικὴ ἀρωγῆ.
ἀρωγία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικο-
 γενείας τῶν ἀσκληπιαδῶν, οὐ κυριώτερον εἶδος
 ἀρωγία ἢ λευκῆ, δενδρόλλιον ἀναρριχητικὸν μὲ
 ἐπιμήκη φύλλα καὶ λευκοπέπερα ἑύσμοι ἀνήθ.
ἀρωγοναυτίς (ί) ἀρωγὸς ναυτῶν : ΑΠ9,290.
ἀρωγός-ἡ-ὸν κ. νεώτ., μετὰ δοτ. ὁ ἐπικούρω, ὁ
 βοήθων : Αἰσχ.Εὐμ.289 αἰὶ τοῦ μολεῖν ἀρωγόν
 || κ.ἀπολ. : Σοφ.ΟΤ 206 θέλοιμ' ἀν' ὀδῶματ' ἐνδα-
 τίσθαι ἀρωγὰ προσταχθέντα· μετὰ γεν. : ἡ πατὴρ
 ἀρωγὰς τῶν ἀδυνάτων' || κ.νεώτ.μ. γεν. ὠφέλιμος,
 χρήσιμος πρὸς τὴν βοήθητικὸς : Αἰσχ.Εὐμ.484 ἀρωγὰ
 τῆς Δίκης ὀρκώματα, Σαφ.ΑΙ.356 ἴω γένος ναίας
 ἀρωγὸν τέχνας, Λοκ. τραγῳδ.54 ὦμοι πόνην ἀ-
 ρωγόν, ὡ τρίτου ποδὸς μοῖραν λελογχὸς βέ-
 κτρον' || κ. ἐμπροθέτως : ἴλ.Δ 235 ὄσ γὰρ ἐπὶ φου-
 δασσι πατὴρ Ζαῖς ἔσσει' ἀρωγός, Θουκ.7,62 ἀ-
 ρωγὰ.. πρὸς τὸν μέλλοντα ἔχλον τῶν νεῶν
 ἔσσεια· || π. πεζοῖς σπαν., μετὰ δοτ. ὠφέλιμος
 ἱατρικῶς : Πλάτ.Πρωτ.334 Β ἔλαιον· ταις θριεῖν
 ἀρωγόν' 2) ὡς οὐσία. π.Ομ. πάντοτε, βοήθος,
 ἐπίκουρος ἐν μάχῃ : ἴλ.Θ 205 ὄσαι Δαναοῖσιν ἀ-
 ρωγαί' ἢ συνήγορος ἐν δικαστηρίῳ : ἴλ.Σ 502 λαοὶ
 δ' ἀφοστέροισιν ἐπήηου, ἀμφίε ἀρωγαί.
ἀρωγῆ (τῶ) νεώτ. βοταν. κ. ἀρωσιδῆ οἴκου. μο-
 νοκυτταλήθωνων περιλάμπα. πλείστα γένη, παλαιεῖς
 πῶσας ἔχουσας ριζώματα ἀμυλῶδη καὶ ἐδάδιμα.
ἀρωγιδίς (ί) μτν. δ. γρ. ὁ ἐρωιδίς βλ.λ.
ἀρωγιαρία (ή) κ. ἀρωγιαρία νεώτ. βοταν. γένος
 φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων, ἀειθαλῶν, ὑψι-
 κόμων καὶ κωνοειδῶν καλλιερ. ὡς καλλωπιστικῶν.
ἀρωγια-ατος (τῶ) (ή) κ. μτν. κ. μυσ. κ. νεώτ. κ.
 δημ. εὐώδης βοτάνη ἢ κ. ὀπώρα : Ἰνν. Ἀφ.5,28
 ἀρώματα βύμου, θυμβρίην, ἐρίκην, Θεοφρ.Φ16,
 8,5 ἐν Αἰγύπτῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντ' ἄσπρα καὶ
 ἀνόθη καὶ ἀρώματα' || εἶδ. τὰ καλλιεργούμενα
 εὐώδη εὐγευστα φυτὰ, τὰ ἐν χρ. ὡς μαγειρικῶν ἀρω-
 γων, δημ. μυστικῶν ἢ μυρωδικῶν' || νεώτ. κ. δημ.
 γέν. ἢ ἰδιότης τοῦ εὐωδιάζοντος ἢ εὐάρεστος ἀσμή,
 ἢ μοσχοβολία, ἢ καλὴ μυρωδιά, ἐπὶ φυτῶν, ἀν-
 θέων, εὐωδιάζοντων παρὰσκευασμάτων ἢ κ. ἄ. ἄν-
 τικειμένων : τὸ ἀρωμα τῶν πεύκων, - τῶν ῥόδων,
 - τοῦ καφέ, - τῶν παλαιῶν ἀμφίων, - τῆς παντί-
 δος αἰσρας' || κ. μτφ. : τὸ ἀρωμα τῆς ἀνδότητος,
 - τῆς ἀρετῆς, - τῆς καλωσύνης' || εἶδ. νεώτ. κ.
 δημ. ἀρώματα ὑγρά παρασκευάσματα ἕξ ἀπο-
 στέξεως ἀνθέων ἢ ἐκ χημικῶν συνθέσεων ἐν ἀλ-
 κοῆν ἔχοντα ἀσμήν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον καὶ
 προφομοῖαν τῇ εὐωδίᾳ ἀριστέμονα πνὸς ἀνθοῦς ἢ
 ἄ. εὐωδιάζοντος πράγματος : ἀρωμα ὀσχοῦ,
 - λεβάντας, - ὑακίνθου, - γαρυφύλλου κττ.
 || Σουφί. « ἀρ-θυμίαια, εὐωδίασα μυρωδικόν ».
ἀρωγια-ατος (τῶ) (ί) κ. -ομα (ἀρῶ-ὄω) ἢ ἀρω-
 ρου, ὁ ἀγρός, τὸ χώραφι : Ἀριαφ.Εἰρ.1158 εἰ πε-
 ούντος κωφέλουθνος τοῦ θεοῦ τάρωματα' 2) ἴσ.
 « ἀρώματα' ἀροτριάματα' καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρωαῦ τὰ
 δλωφια οὕτω λέγεται, Σοφοκλῆς Ἀκρίσις ».

ἀρώμαι-όμαι ποι., ἰων. ἀρώμαι, αἰολ. ἀραρῶ
 ἀρασθαι, μέλλ. ἀράσσομαι, ἰων. ἀρήσσομαι, ἀόα.
 ἠρησάμην, αἰολ. γ' ἠληθ. ἀράσσομαι, παρακ. ἠ-
 ρασμαι | μόνον ἐν συνθ. ἐπήραμαι, κατήραμαι |
 προσεχόμεται : ἴλ.Α 35 ἠράθ' ὁ γεραῖος Ἀπό-
 λων, αὐτ. Ζ 304 εὐχόμενη ἤρατο | ἱκετεύουσα
 προσήχεται' 2) μετ' αἰτ. ἐπικαλοῦμαι : Ὀδ.θ 135
 στυγερὰς ἀράσσε' Ἐρινός' 3) εὐχομαι, παρα-
 καλῶ, ζητῶ : ἴλ.Δ 143 πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
 Ἰπῆες φορέειν, Ὀδ.Α 164 πάντας κ' ἀρησάσαι'
 ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, Ἦρ.3,65 τὰ ἐναντία..
 ἀράμαι ὄνιν γενέσθαι, Σοφ.Αί.509 θεοὶ ἀρά-
 ται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν' || μετ' αἰτ.
 πράγμ. καὶ δοτ. προσ. εὐχομαι πὶ περὶ τινος :
 Σαφρ. ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔλατα τῷ γάμβρῳ
 4) κ. ἐπὶ κακῆς σμμ. καταρῶμαι τὶ κατὰ τινος :
 Σοφ.ΟΚ 952 μικρὰς αὐτῷ ἀράς ἤρατο καὶ τῶμῳ
 γένει' 5) μετ' ἀπαφρ. μέλλ. καθιέρω τὶ δι' εὐχῆς
 μου, τάξω : ἴλ.Ψ 144 πατὴρ ἠρήσατο Πηλεῦς..
 σοὶ τε κόμην κερεῖν βρέξει θ' ἱερῆν ἐκατόμβην.
ἀρωματίζω μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὴν
 ἀρωματώδες διὰ μίξεως μετ' ἀρωματώδους οὐ-
 σίας : Διοσκ.179 εἶναι κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματι-
 σαντας συμμαλάσσουσιν, - ἀρωματίζω τὸ φάγη-
 τόν, - τὸν οἶνον' || νεώτ. κ. δημ. ραντίζω ἢ ἐπα-
 λείφω δι' ἀρώματος : ἀρωματίζω τὸ δωματίου,
 - τὴν κήμην' || ἐπὶ ἀρωματικῶν φυτῶν, καθιστῶ
 τὴν εὐώδης διὰ τοῦ ἀρώματος μου : ἢ ἀκακία ἢ
 φαρνεοσιανὴ ἀρωματίζει τὸν ἄερα' 2) κ. νεώτ.
 ἀμτθ. ὀμ. ἐπὶ φυτῶν, ἔχω ἀρωματικὴν ὀσμὴν ἢ γε-
 ῶν, εὐωδιάζω : Διόδ.Σ 2,49 τὴν ἄλλην ὀλην τὴν
 ἀρωματίζουσιν πολλὴν φέρει, Πλούτ. Ἠθ.623 Ε
 εὐωδίας ἀρωματίζούσης, Διοσκ.1,7 οὐδὲ τὴν βί-
 ζαν πικρὰν ἢ ἀρωματίζουσιν ἔχει.
ἀρωματικῶς-ἡ-ὸ(ν) μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περιέ-
 χων, ὁ ἀναδίδων ἄρωμα, ὁ ἀρωματωδῆς, ὁ εὐώ-
 δης : Πλούτ. Ἠθ.383 F εὐωδέστερον τὸ ἀρωμα-
 τικόν Ἰσχην, Διοσκ.2,171 ἀρωματικὸς δύναμεις
 || νεώτ. χημ. ἀρωματικὰ ἀνάμειξις τάξις ὀργανι-
 κῶν οὐσιῶν ὑπαγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κυ-
 κλικῶν ἐνώσεων καὶ δὴ τῶν ὁμοιοκυκλικῶν ἀρωμα-
 τικῶν ὕλων αἱ προκαλοῦσαι εὐάρεστον ἐνέργειαν
 ἐπὶ τῶν ὀργανῶν τῆς ὀσφρήσεως ἢ καὶ τῶν τῆς
 γεύσεως ἐνίστε' ἀρωματικὸς χαρακτήρ αἰ χημικὰ
 ἰδιότητες τοῦ βενζολίου καὶ τῶν παραγῶν αὐτοῦ
 ὀφειλόμενοι εἰς ἰδιότησιν καταστάσεων κορεσμοῦ
 τῶν μονῶδων συγγενείας τοῦ ἀνθρακος' || νεώτ.
 κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. πᾶν ὅ,τι ἀναδίδει εὐω-
 δίαν, τὸ ἀρωμα : || εἶδ. ἀρωματικὰ εὐώδεις
 οὐσίαι χρησιμοποιοῦμεναι εἰς τὴν ἀρωματοποιῶν
 ἢ ἀπικτείμενα παρεσκευασμένα δι' ἀρωματικῶν
 οὐσιῶν : Δασμολόγ.Κατηγ. 164 ἀρωματικὰ ἔλαια
 καὶ κόναις εἰς σακκίδια, - ἀρωματικὸς χάρτης.
ἀρωματισίς-εως (ή) νεώτ. ἢ πρᾶξις τοῦ ἀρω-
 ματίζεῖν βλ.λ.
ἀρωματισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀρωματίσις βλ.λ.
ἀρωματίζω-τις-τιδος (ὁ) ἢ μτν. ὁ παρε-
 σκευασμένος μετ' ἀρώματα, ὁ ἀρωματικὸς βλ.λ. :
 Διοσκ.5,54 ἀρωματίζεις οἶνος.
ἀρωματοποιεῖ(ν) (τῶ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργα-
 στήριον ἢ ἐργαστάσιον τοῦ ἀρωματοποιοῦ βλ.λ.
ἀρωματοποιεῖα (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατασκευὴ
 ἀρωμάτων βλ.λ.' || ἡ τέχνη τοῦ κατασκευά-
 ζειν ἀρώματα.
ἀρωματοποιεῖς (ὁ,ή) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης ἢ
 βιομηχανὸς κατασκευάζων ἀρώματα, μυρεφός.
ἀρωματοποιεῖ-εως κ. νεώτ. κατασκευάζω ἀρώ-
 ματα : ἴσ. ἐν ἢ ζεῖται.
ἀρωματοποιήτης (ὁ) μυσ. ὁ ἀρωματοπώλης
 βλ.λ. : Θεόδ.Στ.193 Α.
ἀρωματοπωλαί(ν) (τῶ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κα-
 τᾶστημα, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ ἀρώματα.

άρωματοπώλης (ὁ) μγγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλὼν ἀρώματα, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν πώλησιν ἀρωμάτων: Ἀρτεμ. 2,22.

άρωματος (ὁ) δημ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ εὐζώμου τὸ ἤμερον βλλ.

άρωματοφόρος-ον μγγ. κ. νεώτ. ἐπὶ χώρας, ὁ παράγων ἀρώματα: Διοσκ. 1,13 ἀρωματοφόρος Ἀραβία 2) ὡς οὐσία. ὁ ἀσχοληόμενος εἰς τὴν παρασκευὴν ἀρωμάτων, ὁ ἀρώματα φέρων: Ἰώσ. Α. 1,33,9 πεντακόσιοι ἦν αὐτοῦ τῶν οἰκωτῶν καὶ ἀπελευθέρων ἀρωματοφόροι: ἢ ἐπὶ φυτῶν ἡ μερῶν αὐτῶν, ὁ ἐνέχων ἀρώμα: ἀρωματοφόρον δένδρον, - ἀρωματοφόροι ρίζαι, - φύλλα.

άρωματώδης-ους-ες μγγ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος ἀρώματι, ὁ πλήρης ἀρώματος. ὁ εὐώδης: Διοσκ. 1,13 οὐκ οὐσα θριψαία οὐδέ ἀρωματοῶδης, Ἀθην. 1,33 ἔοις τὸ ταινωτικὸς πρὸς τὸ ἡδύς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματοῶδες, - ἀρωματοῶδες χυμοῦ.

ἀρωμαίνει ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ἀρω-ῶω βλλ.

ἀρωμαία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν κεραμβυκιδῶν, ὧν γνωστότατον εἶδος ἀρωμία ἢ μοσχοβάλος.

ἀρωμαία (ἡ) μγγ. κ. νεώτ. τὸ ἄρον, διεσφαρμένη γραφή ἐν Ἀθην. 37 Γ: ἢ τὸ μέσπιλον βλλ.: Διοσκ. 1,169 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ροδοειδῶν, θάμνος ἡ δένδρον ἄλλα κληρονομούμενα ὡς κολληπιστικά.

ἄρωμα ἐπίρρ. δημ. πάρωμα βλλ.

ἄρωραϊός (ὁ) ἄρωρ. τ. τοῦ ἄρωραϊός βλλ.: Ἀριστφ. Ἀχ. 762 τῶς ἄρωραϊοί μαρ.

ἄρωξ ἴσ. εἰρημὸν ὄνομα. παρὰ πέρσαις.

ἄρωσιμος (ἡ)-ον ποι. ἀρώσιμος βλλ.: Σοφ. Ἄντ. 569 ἀρώσιμοι γὰρ χάτερων εἰσὶν γυοί.

ἄρωσις-ως (ἡ) Πόπ. ἀρώσις βλλ.

ἄρωτος-ον ποι. τ. τοῦ ἄρωτατος βλλ.: Λουκ. 11, ἐν ΑΠ 11,206.

ἄρωταριά (ἡ) δημ. ἄρωταρέα βλλ. ἡ ἐρατεινὴ, ἀξιογάτητος κόρη ἡ γυνὴ: ὁ τραγ. νὰ χα τῶν νινῶν τ' ἄρωτα καὶ ἄρωταριῶν στολίδια | νὰ εἶχα καὶ τ' ἀνδραπύρου στεφάνια καὶ ἀρωβιθῶνες.

ἄρωτημα (τὸ) δημ. τὸ ἐρώτημα βλλ.

ἄρωτησι (ἡ) δημ. ἐρώτησις βλλ.

ἄρωτῆς ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ γίνῃ ἐρώτησις, χωρὶς νὰ ἐρωτῆσι τις ἢ χωρὶς νὰ ἐρωτῆθῃ, ὁ ἀνερώτητα ἢ χωρὶς νὰ ζητηθῇ προηγουμένως ὁδεῖα: μηκέτι ἀρώτητα, - τὸ ἤλεε ἀρώτητα.

ἄρωτῆτος-η-ο δημ. κ. ἀρώτῆτος-η-ο ὁ μὴ ἐρωτηθεὶς, ὁ ἀνερώτητας βλλ.: δικάστηκε ἀρώτητος ὁ ἀναπολόγητος.

ἄρωτῶ-ῶω δημ. ἐρωτῶ βλλ.: ὁ τραγ. ὄλο τὸν κόσμο ἀρώτητα καὶ ὄλη τὴν οἰκουμένην, Κρυστ. Πεντάμορφη 100 ὄλον τὸν κόσμο ἀρώτητα καὶ ὄλος ὁ κόσμος μου εἶπε.

ἄσ' (ε) δημ. συγκεκομμένος τ. τῆς προστ. τοῦ ἄσρ. ἀφῆσε τοῦ ρ. ἀφῆνω, ἐπὶ παρακελεύσεως νὰ ἀφῆσει, νὰ ἐγκαταλείψῃ: ἄσ' τ' ἄσταια, - ἄσ τον ἡσχα, βλ. κ. ἄσε.

ἄς μόριον μων. νεώτ. κ. δημ. προσελθὼν ἐκε συγκοπ. τοῦ ἄσρ (προστακτ. τοῦ ἀφῆμι) | πάντοτε κατὰ πρόθεσιν κ. μόνον μετὰ ρῆμ. εἰς ἐγκλ. ὑποτακτικῆν ἐνεστ. ἡ ἄσρ. μονολεκτικῶς ἐκπεφομένω, εἰς δήλωσιν αυνανέσεως, ἀποδοχῆς, παροχωρήσεως, συγκαταθέσεως: Ἐρωτ. κρ. Α 886 ἄς τὸν ἀφῆσουμε γιὰ δὲ καὶ αὐτὸ νὰ κιντυναίγω, - ἄν τὸ χρεῖαί ζεται, ἄς τὸ πάρω, - ἄς ἔρθεται ἢ ἀργά? 2) ὁ μ. εἰς δὴλων ἐυχῆς ἤτοι ἰσοδυναμῶς τῷ εἶθε νὰ, ἐντονώτερον ἐκφρασομένην ἢ διὰ τοῦ ἀπλοῦ νὰ, τῆς σμμ. οὐχ ἦτον αμμιπιτοῖσις ἐνίοτε ἐν προκειμένῳ μετὰ τῆς διὰ προστακτικῆς | π. μγγ.) ἐκπεφομένῳ: ἄς σου δὶνη ἢ ἄς σου δῖση ὁ θεὸς μύρια καλὰ, - ἄς ἔχη καλὴ τύχη, - ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου | γεννητῶ τὸ θέλημά σου | κ. ἐπὶ

ἄρας εὐκτικῶς: φρ. ἄς τὰ βρη ἀπὸ τὸ θεὸ ἢ ἀπ' ἄλλου? ἢ τῆς σμμ. ταύτης ἐνεχούσης πολλὰς κ. χρονικῆς ἔνοιαν, ἐὼν ἐπακολουθῆ κυρία πρότασις συναιτημένη μετὰ τοῦ καί: ἄς ἔρθῃ μετὰ τὸ καλὸ καὶ βλάπουμε ἢ καὶ τὰ λάμε | ὅταν ὡς εὐχομαι ἔλθῃ μετὰ τὸ καλὸ |, - ἄς καρδίαν τῆ δίκῃ καὶ θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα οἰκόπεδο, - ἄς πάμε σπῆτι καὶ θὰ τὰ βάλω ἐγὼ | ὅταν πάμε | ἢ ἐν ὁμ. ἐκφορᾷ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐάν: ἄς βρεθοῦμε παρῆξ καὶ θὰ ἴδῃς (ἀπειλητικῶς, ἐὼν βρεθοῦμε), - ἄς βρεθῆς ἐπὶ ἕνα μονάχος καὶ θὰ νοιώσης τὴ γλύκα τῆς ἀρημιάς | ἐάν βρεθῆς | 3) μετ' ἐγκλ. ὀριστικῆς παρατ. ἢ ἄσρ. ὁμ. εἰς δὴλων ἐυχῆς: ὁ τραγ. ἄς ἦταν νὰ γινόντανε οἱ παπαδίεξ φορῶδες, - ἄς βρισκομουν στὴ φυλακῆ, σ' ἕνα κελ- ἄι μαζὶ σου.

ἄς ἐπίρρ. ἄρωρ. κ. ἄς ἔως, μέχρι οὗ, ἐφ' ὅσον. Ἀριστφ. Λυσ. 173 οὐχ ἄς πόδες κ' ἔχωνται τριή- ρες, Θεόδωρ. 14,70 ποιεῖν τι δεῖ, ἄς γόνου χλωρὸν.

ἄς ἐπίρρ. αἰολ. αἰὼς βλλ.

ἄς ἴσ. ἄς ἔως ἄς αἰῶριον, Κρήτες.

ἄσα (ἡ) κ. ἄση βλλ.

ἄσαθάνατος-η-ο δημ. ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ σαθανωθείς, ὁν δὲν ἐνέδυσαν τὸ ἐντάφιον, ὁ μὴ περικαλυφθεὶς διὰ σαθάνου βλλ.: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 58 ἀκλαυτο καὶ ἄσαθάνατο | τὸ γυῖο μου τόνε πήραξ.

ἄσαθούρωτα ἐπίρρ. δημ. (λατ.) ἄνευ ἔρμα- τος, χωρὶς σαθούρα.

ἄσαθούρωτος-η-ο δημ. (λατ.) ἐπὶ πλοίων, ὁ χωρὶς σαθούραν, ὁ μὴ ἔχων ἔρμα, ἀνεμαρτίστος: ἄσαθούρωτο καΐκι? 2) μτφ. ὁ ἀνεμαρτίστος, ὁ ἐπιπόλιος: ἄσαθούρωτο μυαλό? ἢ κ. ὁ εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἡ γεν. εἰς μὲρφοσιν οὐχὶ ἐπαρ- κῶς κατηρτισμένος.

ἄσαγιεῦς ἀφρονησιτῶ ἀμφ. π. Βακχ. 8,13 πέφν' ἄσαγιεῦτα θράκων.

ἄσαγιευτός (ἡ)-ο(ν) μγγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαγιευθεὶς, ὁ μὴ συλληφθεὶς: Κύριλλ. ἴω. 2, 1115 τῶν ἔθνων ἡ πληθὺς ἀσαγιευτός τε ἢν ἐτι? 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀσυγκίνητος, ἀδελέαστος:

ἄσαγιευτός ἐκ τοῦ κάλλους, - δὲν ἀφῆσε κανέ- νου ἀντρα ἀσαγιεῦτα.

ἄσαγις-οδς-ε κ. νεώτ. ὁ μὴ φέρων σάγμα ἢ ἐφιππιον, ὁ ἀσυνήθιστος νὰ φέρῃ τὸ σάγμα: Ἰουστ. 148 Ε: ὡς πῶλος ἀσαγῆς, Εὐστ. Πονημ. 22,19 τόν, ὡς γέγραπται, ἐπὶ ἀσαγῆ πῶλον ἐπιβεθεῖκατα.

ἄσαγιευτός-η-ο δημ. κ. ἀσαγιευτός βλλ.

ἄσαγιονος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ μὴ ἔχων φυ- σιολογικῶς ἀνεπτυγμένην τὴν κάτω σιαγόνα? ἢ συνεκδ. ὁ δόσμορφος.

ἄσαζεν ἴσ. «λυπεῖσθαι».

ἄσαι συνηρ. τ. ἀπαρφ. ἄσρ. ἄσαι τοῦ ρ. ἄω βλλ.

ἄσαι ἀπαρφ. ἄσρ. τοῦ ρ. ἄω βλλ.

ἄσαιμι εὐκτ. ἄσρ. τοῦ ρ. ἄω βλλ.

ἄσαιμην ἴσ. «ἔθριζων, λυθῶν».

ἄσαιτή(η)ευτός-η-ο δημ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐρρι- φῆται σάπτα, ἀθάλατος, ἀτόξευτος.

ἄσακάταυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταστάς ἀνά- ηπρος, σακῆτης, ὁ ἀρτημελής? 2) μτφ. ὁ μὴ κα- ταστραφεὶς ὀλικῶς ἢ ἠθικῶς.

ἄσακκούλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ θεβεὶς ἐντὸς σκόκου: ἄσακκούλιαστος γεννημάτα.

ἄσακτος-ον ὁ μὴ πεπατημένος, χαλαρός: Ξεν. Οἰκ. 19,11 πῆλος ἄν γίνοντο ἢ ἄσακτος γῆ.

ἄσακχάρωτος-ον νεώτ., δημ. ἀσακχάρωτος ὁ μὴ ζαχαρωμένος, μὴ ἐπαρκῶς γλυκύς.

ἄσαλεύητος-η-ο δημ. ἐπὶ ποταμῶν, ὁ μὴ διὰ σαλεύου (φωανῶν) ὀδηγηθεὶς εἰς τὴν βοσκὴν ἢ ἔπαναχθεὶς εἰς τὸ πομιασάσιον: ἄσαλεύητα γυρῶν τὰ πρόβατά του στὴ στάνη.

ασάλακτος-ον ασάλευτος : Θησ Στεφ. εν λ. **ασαλαμνιος-ον** ο μη πλεύσας εις Σαλαμينا, ο μη λαθών μέρος εις την εν Σαλαμινι ναυμαχίαν: 'Ησ. «ού κεκοιμημένος υπέρ Σαλαμινίων»: 'Αριστ. Βάτρ. 204 κῆτα πῶς θυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάττων, ἀσαλαμνιος ὄν, εἴν' ἔλαυνειν; 2) ὄθ, συνεκδ, ὁ ἀπειρος θαλάσσης.

ασάλαγαν 'Ησ. «ὄθριν, ἀμέλειαν». **ασάλαγνας** 'Ησ. «φοβερός εἶρηκε δὲ οὗτος παραβαρβαρίζων».

ασάλαια (ἡ) (σάλη) κ. ἀσαλέα ἡ ἀφροντισία, ἡ ἡσυχία : EM 151,50 «ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ».

ασάλευν 'Ησ. εἰφροντισθῆναι: σάλα γὰρ ἡ φροντίς».

ασάλευτα ἄπειρ. δημ. ἀσαλεύτως βλλ.

ασάλευτος (-η-οί) (σάλος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μη σαλευόμενος, ὁ μη κινούμενος, ἀκλόνητος: 'Αριστ. Κῆσ. 392 b, 34 ἀσάλευτος ἡ γῆ, ΚΔ Πράξ. 27,41 καὶ ἡ μὲν πρῶτα ἐπείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος, 'Ερωτ. ὅκρ. Β 1391 ἀσάλευτος ἐπίμεινε στήν κοπιανὴν ἄκλειν 2) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ μη σάλον ἔχουσα, ἀκύμαντος, γαλήνιος: 'Ιώσ. Π1, 121, 3 πλῆθει ὕδατος ἀσαλεύτου, 'Ερωτ. ὅκρ. Β 274 τὸ κύμα. ἀσάλευτο στήν παραχῆ κι ἀλύριστον ἐγίνη, ἀσάλευτη θάλασσα 3) μῦθ. σταθερός, ἀδιατάρακτος: Εὐρ. Βάκχ. 391 ὁ δὲ τὰς ἡσυχίας βίωτας καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτον . . μένει, Διόδ. Σ 2, 48 διατελοῦσι τὴν ἔλευθερίαν διαφυλάττειν ἀσάλευτον, Μηναι. 3, 8 ὦδῃ 4 ὄθων ἔμεινας ἀσάλευτος, Μιχ. Ἄπταλ. εν Σάβ. 1, 61 οὐκ ἐν ἀσαλεύτῳ ἔμεινα λογιζώ, Ζερδ. Τραγ. ΚΚ 394 νὰ κρῦψον βασιλιὰς καὶ κοπέλια στὸ τῶφον τὴν ἀσάλευτη σιγῇ 4) δημ. ὁ μη μετακινήτος, οἷον ἐκ βάρους ἡ ἐξ ἀδίασπαστου συνδέσμου μετ' ἀκινήτου: ἔβαλα τὰ θυνατά μου νὰ τὸν σηκώσω, μὰ ἦταν ἀσάλευτος, - ἀσάλευτη πέτρα ριζιμιά, - ἀσάλευτο σανίδι 5) τὸ οὐδ. πλῆθ. ἀσάλευτα μετ' ἐπίρρ. σημ. ἀσαλεύτως: Ἀνθ. 'Ελλ. 12, 183 χεῖλαις ἀσάλευτα μεμυκῶσι.

ασαλεύτως ἐπίρρ. μῦθ. κ. νεώτ. ἀκλόνητως, ἀδιατάρακτως: Πολυδ. 9, 9, 8 ἔμειναν ἀσαλεύτως καὶ βεβαίως ἐπὶ τὸν ὑποκειμένον.

ασαλός-ος-ές EM 151,47 «ἀσαλός: ἡ ἀφροντίς, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα: σάλη γὰρ ἡ φροντίς: ἀσαλός ὁ ἀμέριμος, Αἰσχύλος, «ἀσαλός-μανία», οὕτως 'Ηρωδιανός καὶ 'Απολλοδώροσ».

ασαλιβάρωτος-η-ο δημ. ὁ μη ἔχων σαλιθάρι βλλ.: || μῦθ. ὁ γυμνός, ὁ ξετραχηλισμένος.

ασάλιωτος-η-ο δημ. ὁ μη σαλιωμένος, ὁ μη ὑγρὰνθεὶς διὰ αἰέλου.

ασαλος-ον μῦθ. ὁ ἀσάλευτος, ὁ γαλήνιος, ὁ ἀδίασπιστος: Πλουτ. Η8, 981 C τῶν ποτῶν ὕδατων τὸ πρᾶτον καὶ τὸ ἀσαλον δίκωντες.

ασαληπίριστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀγκύρας, ὁ μη ἀνασυρθεὶς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, 2) κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μη ἀποπλεύσας, ὁ μη ἔχων ἐκκινήσει: ἀσαληπίριστο καράβι.

ασάληπικτος-ον ἐσφ. γρ. τὸ ἀσάληπιος βλλ.

ασάληπιος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀσάληπιος ὁ ἀνευ σαληπίωματος: 'Ησ «ἀσάληπιον ὄραν τὸ μεσανόκτιον» ἐσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάληπιον. Σαφοκλῆς Λημνίαις».

ασάληπιος (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σαληπίωματος γινόμενος: ἀσάληπιος συναγαμῶς.

ασαμάρωτος-η-ο δημ. ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων, ὁ μη φέρων σαμάρια, ἀσάμα: ὁ ξεσαμάρωτος: καθάλας τὸ γαϊδούρι ἀσαμάρωτο 2) ὁ εἰς θν διὰ τὴν νεαρὴν ἡλικίαν δὲν ἐφόρεσεν ἀκόμη σαμάρια: ἀσαμάρωτο πούλαρι 3) δημ. ἐν παιγιώδῃ μῦθ. ὁ μη νυμφευθεὶς.

ασάμβελος-ον αἰολ. τ. τὸ ἀσάνθαλος βλ. λ.: Νόνν. Διον. 32, 256 ἀσάμβελος ἴστατο νόμφη.

άσαμεν α' πληθ. ὄορ. ἄσσα βλλ., πάντοτε συνεκ. μετὰ τὸν νεκτὰ ἐπεράσαμεν, ἐκοιμήθημεν: 'Οδ. Π1, 367 οὐ ποτ' ἐπ' ἠλείρου νεκτ' ἄσαμεν. **άσαμηάτος-ον** ὄωρ. ὁ ἀσμηάτως, ἀσμηος: 'Ἐπιρ. ἄ τε πόλις ἐπιτάθειον ἡγήσατο μὴ ἀσαμῶτων αὐτοῦ τῶν παρούσων ἀφέμεν.

άσαμίνθος (ἡ) ὁ λουτήρ, ἡ λέκκη πρὸς λουσίον τοῦ σώματος: 'Οδ. Κ 361 ἐς ῥ' ἄσαμίνθον ἔσσα λῶ' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, 'Οδ. Δ 128 ἀργυρέας ἀσαμίνθους σπᾶν. παρ' Ἀπτ.: 2) πρόχους ἡ ποτῆριον ὕδατος: Πολυδ. 6, 98 «καὶ ἀσαμίνθος δὲ ποτῆριον ὄν ἐστ, ὡς 'Ομηροσ τε μινυεῖ Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεω δὲ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρατίων ἐν Χείρῳσιν 'ἔξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων».

άσαμος-ον ὄωρ. τ. τὸ ὄσμηος βλ. λ.

άσανθάλας-ον μον. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀσάνθαλος -η-ο ὁ μη φερῶν σανθάλας, ἀνυπόδητος, πρβλ. μονοσάνθαλος.

άσανθιον (τὸ) μῦθ. τὸ μέσον τῆς πρύμνης: Πολυδ. 1, 90 πῆθ. τὸ ἐπίστρον, κάσσαρο.

άσανθιστος (-η-οί) νεώτ. κ. δημ. ὁ μη ἔχων σανθίνας, ὁ ἀνευ σανθίων, ἀνευ σανθιώματος: δωμάτιο - πάτωμα ἀσανθιστωίον. **άσαντος-ον** ὁ μη καταπραυνόμενος, ἀκαμπτos: Αἰσχ. Χο. 422 ἀσαντος ἔκ ματρὸς ἄστι θυμός 2) 'Ησ. ἄσαντος: οὐ παίνων.

άσάσμαι ἰων. αἰολ. ἀσάσμαι, ἀσῶ βλλ.

άσάσπεις ἐπίρρ. ἀπέπτως: 'Ἰνν. Διοφτ. 386 τὸ πτελέου μὴ ἀνιόντων, ἀλλὰ καταγλισχαινομένων ἀσάσπεις.

άσάσπης-ος-ές κ. νεώτ. ὁ μη σπηόμενος, ἡ ὑποκειμένος εἰς σῆψιν, ἀσάσπιστος: 'Ἰνν. 1150 G ἡ μῆνις ἀσάσπης ἐφάνιστο, Θεόδωρ. Φι 5, 5, 6 ἀσάσπι διαμείνει ἐν τῷ ὕδατι, - ἀσάσπεις ὀσῶραι || κ. μῦθ. : Στοθ. ἐκλ. 1, 934, 4 ὡ Ἰσραὶ βίβλοι, ἀσάσπεις διὰ παντός αἰῶνος διαμείνεται ἡ ὠμός, ἀνεξέργατος, ἀσπητος, ἀσπητος: Θεοφ. Νόνν. 1, 126 γίνεται ἡ μανία χωρὶς πυρετοῦ αἵματος ἀσάσπεις ἐπιρρεῖσσαντος τῷ ἀγκεφάλῳ.

άσάσπητος-η-ο δημ. ὁ μη ὑποστάς σῆψιν, ἡ σάσπεις, ἀσάσπιστος, ἀσάσπης.

άσάσπιστος (-η-οί) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀσάσπητος βλλ.: ἐκ τῶν μεταφερομένων κερῶν ὀλίγοι ἀπέμεινον ἀσάσπιστοι || ὁ μη ὑποκειμένος εἰς σῆψιν, ποῦ δὲν σάσπει, ἀσάσπης.

άσάσπυνιός-η-ο δημ. ἐπὶ πρσο. ὁ μη πλυθεὶς διὰ σάπινους || συνεκδ. ἄπλυτος, ἀκάθαρτος, βρώμικος 2) κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μη καθαρισθεὶς δι' ὕδατος καὶ αἰσπινῶς: ροῦχα ἀσάσπυνιστα.

άσαπρόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀντισηπτικὸν κ. ἀντιπυρετικόν, ἐν χρ. διὰ τὴν αὐτηήρησιν οἴων.

άσαρ (τὸ) τὸ ἄσαρον βλλ.

άσαρκόστευτος-η-ο δημ. ὁ μη νηστεύσας τεσσαράκονθήμερον νηστειαν || κατ' ἐπέκτ. ὁ μη νηστεύσας κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν νηστειῶν, οἰοῦ δὲν ἔκαμε σαρκαστῆ βλλ.

άσαράκωτος-η-ο δημ. ὁ μη θρηπιδεστος, ὁ μη σαρκωφάγωμένος, ποῦ δὲν τὸν ἐφαγε σαρκί βλλ.: **σάνθια ἀσαράκωτα** 2) μῦθ. ὁ μη τεϊρόμενος ὑπὸ λύπης ἡ ἄλλης πνός αἰτίας, ὁ μη καταπονούμενος ἡ ἐξαντλούμενος, ὁ ἀκμαίος, ὁ ἐβρωστος. **άσαράντιστος-η-ο** -δημ. κ. -ηγος ὁ μήπω συμπληρώσας τεσσαράκοντα ἡμέρας: ἀσαράντιστος νεκρός, παροιμ. ἀσαράντιστο παιδί εἰδὸν ἀλασκοντο πανί (εἶναι ἀσχημίστιαν) 2) εἰδ. ἐπὶ τεκούσης γυναικός: ἀσαράντιστη λαχίωνα ἡ μήπω συμπληρώσασα τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ διὰ τῆς ὠριαμένης ἐκκλησιαστικῆς εὐχῆς καθαρθείσα: 3) ὁ ἀσράντιστος βλλ.

άσαρινή (ἡ) νεώτ. οὐσία λαμβανομένη δι' ἀποστάξεως τοῦ φυτοῦ ἀσάρου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ.

ἀσαρκίτης οἶνος μτγν. ὁ μεμιγμένος ἢ ἀρωματισμένος με ἄσαρον : Διοσκ.5,58.

ἀσαρκίη ἡ ἡ μτγν. ὁ θάνατος ἄλλως βλλ. παρ' Αἰγυπτίους : Διοσκ.1,120.

ἀσαρκίης οὖς-ές μτγν. ὁ ἄσαρκος, ὁ μὴ σαρκικός, ὁδ. ὁ πνευματικός : Γρηγ.ἐν ΑΠ8,142,5 ὡς βίωτῳ μ' ἐνέδησας ἀσαρκίῃ.

ἀσαρκία ἡ κ. νεώτ. ἢ ἔλλειψις σαρκός, ἢ λιποσαρκία, ἰσχνότης : Λουκ. Ἀναχ.25 ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους.

ἀσαρκός (-ῆ-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πολλὰς σάρκας, λιπόσαρκος, ἰσχνός : Ξεν.Κυν.4,1 στήθη πλατὰ μὴ ἀσαρκα, Θεόδωρ.Φι3,11,1. τὸ φύλλον ἀσαρκότερον καὶ μαλακώτερον, Πλουτ. Κικ.3 ἰσχνός καὶ ἀσαρκός, Ὀμπ.Κυν.1,474 γυρόν, ἀσαρκότατον, Διγ. Ἀκρ.3272 καὶ πάντως ὡσερ ἄσαρκος ἐτραχε ἔς τὰ σπαθία ἢ ὁ γυμνός σαρκῶν : Κομ. Ἀδέσπ.1205 ἀσαρκα ὁστά' 2) ὁ μὴ ἀποτελέσμενος, μὴ συνιστάμενος ἐκ σαρκός : Ἐπικ.ἀπ.464 ἀσαρκος θίαται' 3) ἔκκλ. ὁ μὴ σαρκικός, ὁ πνευματικός : Γρηγ.Ναζ.φδ.28 β,1,235 ὁ λυκός ὁστις ἀσαρκον ἔχει βίον, Μηνσι.5,13 φδὴ 9 ἀσαρκον βίον ἐπόθησας' 4) ἡ ἀθήρσια, ὁ πολυσαρκός : Λυκόφρ.154 Ἐρινός Θουρία ξιφηφόρος ἴσαρκα μιτάλυσ' ἐτύμβεισεν τάφω.

ἀσαρκος οὖς (τό) βότανη καλουμένη καὶ « νάρδος ἀγρία » : Διοσκ.

ἀσαρκώ-έα δὲν ἔχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι λιπόσαρκος, ἰσχνός : Ἰνπ.Χρον.1,13,27 συμπεφείρι δὲ καὶ ἀσαρκέειν τοῖσι τοιοῦτοισι.

ἀσαρκώθης οὖς-ες μτγν. ὁ φαινόμενος ἀσαρκός, λιπόσαρκος, ἰσχνός : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,β.

ἀσάρκως ἐπίρρ. μτγν. οὐχί σαρκικῶς, πνευματικῶς : Ἰω.Χρυσ.Ομι.132,5,843,30 σάρκινος σαρκίνοισ ἀσάρκως φεγγόμενος.

ἀσάρων Ἡσ. « ἀσάρων, ληπρῶν, ἀηδές ».

ἀσάρων (τό) κ. νεώτ. κ. ἀσαρ κ. Σουθ. νάρδος ἢ ἀγρία : Ἀνδρομαχ.Γαλλ.13,880 ἴσας δ' αὐ ἀσάρων τε καὶ ἀμαράκου, Γεωγ.7,207 ἀσάρων φύλα' ἢ νεώτ. βόταν. φυτὸν τῆς οἰκῆς. τῶν ἀριστολογοισθῶν τοῦτου κυριώτερον εἶδος εἶναι ἀσάρων τὸ εὐρωπαϊκόν, οὗ τὸ ἄθος ἐχθε ἀσμήν ρητινώδη' 2) ἢ βράχαιος βλλ.

ἀσαρῶν ἡ ἡ νεώτ. χημ. πολυσηθὲς ἀκρόρετος φανόλη ἀπαντῶσα εἰς τὸ ἔλαιον τῶν ριζῶν ἀσάρων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ καλούμου τοῦ ἀρωματικοῦ.

ἀσαρῶς αἰολ. ἀσαρῶς βλλ. : Σαφρ.ἀπ.77 ἀσαρῶτερας οὐδαμῶλα, ῥαννα, σέθεν τύχοισα.

ἀσάρωτος (-ῆ-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαρωθεὶς, ἀσκοπίστος, ἀφοκόλιστος, ποῦ δὲ σκοπίστικη ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σαρωθῆ' ἢ μτγν. εἰδ. κ. ὁ φαινόμενος ἀσάρωτος : Πλιν.Φι36,184 ἀσάρωτος οἶκος ἰδωμάτιον ἐστρωμένον διὰ ψηφιδωτοῦ ἀπεικονίζοντος τοσοῦτον τεχνήνεται τὰ περισσώματα δειλῶνα ὡστε νὰ φαίνεται τὸ δωμάτιον ἀσάρωτον.

ἀσας μτχ. ἀσρ. τοῦ φῶδ βλλ.

ἀσασθα ἀσασφ. ἀσρ. εἰδ βλλ.

ἀσαστος -η-οῦ δημ. κ. ἀσαστος κ. ἀσαστος κ. ἀσαστος ἀσύντακτος, ἀτακτοποίητος, ἀσυγύριστος, ἀπεριποίητος : ἀσαστος τὸ κρεβάτι, - τὸ σπῆτι ἀσαστο' ἢ μὴ ἐπιδιορθωθείς, ἀνεπισκέυαστος : χεῖμῶνας ἔρχεται καὶ ἡ σκεπὴ εἶναι ἀσαστη ἀκόμα, - ἀσαστα ροχά.

ἀσαστιριότης (-ῆ-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διακομωθεὶς διὰ σπῆρας : τὰ νῦν σπῆρα καὶ φύλλα οὐδὲνα ἀνήνου ἀσαστιρισαν' ἢ γεν. ὁ μὴ γελαιοποιηθεὶς, μὴ χλευασθεὶς : δὲ δὲ μείνης ἀσαστιριστος ἀπ' αὐτῆ τὴν κουστωπόλα.

ἀσαστη σμηρ. τ. τοῦ ἀσαστο τοῦ ρ. ἀάω βλλ.

ἀσαστῶν κ. ἀσαστῶν βλλ.

ἀσασφῆριαστος -η-οῦ δημ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁπο-

δημάτων κ. βιδάλων, ὁ μὴπω φθαρεὶς, ὁ εἰς καλὴν κατάστασιν εἰστί διατηρούμενος.

ἀσάφεια ἡ κ. νεώτ., ἰων. ἀσάφης, Ἰνπ.28,41, ἢ ἔλλειψις σαφηνείας, ἡ σκοτεινότης, τὸ συγκεχυμένον : Πλάτ.Πολ.478 C ὁπερβαίνουσα ἡ γνώσιν σαφηνεία ἢ ἀγνοῖαν ἀσάφεια, Πολυδ.2,15 ὡς συγκλησθαι τὸ φθῆμα εἰς ἀσάφειαν' 2) νεώτ. ρητορ. ἐλάττωμα τοῦ θήους δι' οὗ ὁ λόγος παύει νὰ εἶναι εὐχερῶς καταληπτός ἢ νομ. ἡ διττῆ ἢ πολλαπλῆ διαπίπρωσις τῶν νόμων, τὸ μὴ καταληπτόν τῶν νόμων ἢ ὅμ. νομ. ἀσάφεια συμβάσσεως.

ἀσάφηνῆς οὖς-ές ἀσάφης, διδρβ. ἐν Αἰσχ.Πέρσ. 635 βάρδαρ ἀσάφηνῆ.

ἀσάφηνιστος (-ῆ-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαφηνισθεὶς, ὁ ἀδιευκρινιστος, ὁ σκοτεινός : Σχόλ. Εὐρ.Μήδ.722, - πολλὰ μὲν ἀφῆσας ἀσάφηνιστα.

ἀσάφης οὖς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ σαφής, μὴ εὐκρινής, σκοτεινός : Θουκ.3,22 ἀσάφῃ σημεία, Ξεν. Ἀρομν.4,34 νδὲ ἀσάφετέρα ἐστίν' ἢ δυσκατάληπτος, ἀθέβαιος : Σοφ.ΟΤ 439 ὡς πάντα ἄγαν αἰνικτὰ κάσφῃ λέγεις, Πλάτ.Πρωτ.316 Α ἀσάφῃ ἐπολεῖ τὰ λεγόμενα, Ἐπιγρ. ἀσάφῃ φθέγγματα ἢ δυσδιάκριτος, ἀμυδρός : Ξεν.Κυν.55 λεπτά δὲ καὶ ἀσάφῃ ἢ ἡ γῆ τοῦ θέρους' 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἰπῆ ἢ ἐξηγήσῃ τι ἀσάφως Πλάτ.Πολ.392 D εἰκοτα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσάφης, - ἀσάφης νόμος, - πληροφορία, - διατύπωσις 3) ἀσάφης ἰδὲ ὡς οὖς. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόν τῆς οἰκογενείας τῶν χαλκιδιδῶν' 4) παλαιός, γένος ἀπολελιθωμένων μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν τριλοβιτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσάφιδων.

ἀσάφισαι ἰδὲ γ. ἀσάφεια βλλ.

ἀσάφισα (οἰ) νεώτ. παλαιός, οἰκογένεια ἀρθροπόδων ἀπολελιθωμένων ταῦ ἀθροίσματος τῶν μαλακοστράκων.

ἀσάφισθαι ἰων. ἀσάφεια βλλ. : Ἰνπ.Παραγγ.14 ἀσάφισσας.

ἀσάφισθός (ὁ) νεώτ. παλαιός, γένος ἀπολελιθωμένων ἀρθροπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀσάφιδων.

ἀσάφισα ἡ ἡ νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ζωωνοφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν ταλλιιδῶν.

ἀσάφισθον μσν. ὁ ἀσάφως γεγραμμένος : Waitz Ρήτ.6,587,7.

ἀσάφως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὄνευ σαφηνείας, σκοτεινός, κατὰ τρόπον ἀσάφῃ βλλ. λ.) : Θουκ.4,20 πολεμοῦνται μὲν γὰρ ἀσάφως ὀπιστέρων ἀρξάντων ἡ χωρὶς νὰ εἶναι σαφῆς τίνες πρώτοι ἡρχισαν), - ἀσάφως λεχθέν, - διατυπωθέν.

ἀσάφισατον ὄδωρ μτγν. Φιλόστρ. βί. Ἀπόλλ.1,4 « ἐστὶ δὲ τὸ περὶ Τάναα ὄδωρ ὀρκιον Διός, ὡς φασι, καλοῦσι δὲ αὐτὸ ἀσάφισατον, οὗ πηγὴ ἀναδίδεται ψυχρὰ, παφάξει δὲ ὡσερ θερμῶν ὄδων ἕβης ».

ἀσάφιστος -η-οῦ) δημ. ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ μὴ διὰ τῆς σθῆρας (βωλοκόπου) ἰσοπεδωθείς : ἀσάφιστη σπουργία, - ἀσάφισατα χωράφια.

ἀσάφιστος (ὁ) κ. ἀσάφιστος δημ. τὸ φυτὸν ἀλφεικούρος ὁ λειψάνιος βλλ.

ἀσάφισθα Ἡσ. « διέφθιρε' Κρήτες ».

ἀσάφιστάθικα (τό) δημ. ὁ τόπος ἐνθα ἡ ἀσθεστια παραγάγει, ἀσθεστοκίμος ἢ τὸ κατάστημα ἐν ᾧ πᾶλται ἡ ἀσθεστια.

ἀσάφιστάζωτον (τό) νεώτ. χημ. τὸ μετ' ἀσθεστίου ὄλας τῆς κυαναμίθης, χρησιμοποιοῦμενον ὡς λίπασμα τῶν φυτῶν.

ἀσάφιστακατὸ λανθιδίων (τό) ἀνθρακασθέσιον.

ἀσάφισταργλοῦχος γρανάτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ περιέχων ἀσθεστον καὶ ἀργύρον γρανάτης βλλ.

ἀσάφισταριά (τό) δημ. κ. ἀσάφιστάρι βλλ.

ἀσάφισταριά (ἡ) δημ. ἡ ἀσθεστοκίμος.

ἀσάφισταριάζω δημ. προβαλῶν εἰς τὰς ἀπα-

ραιήτους έτοιμασίας δια την καυσιν τής άσβεστοκαίμινου, καιών την άσβεστοκαίμινου.

άσβεσταρίο [τό] δημ. κ. άσβεσταρίο ή άσβεστοκάμινος || ό περί τήν άσβεστοκάμινον τόπος.

άσβεστάς [ό] θηλ. -ού (ή) δημ. ό άσβεστοποιός, ό κατασκευάζων τήν άσβεστον· 2) ό έχων έπάγγελμα τήν πώλησιν άσβέστου· 3) ό άσβεσώτης, άσπριτζής : ήρθε ό άσβεστάς ν άκπριση.

άσβεστατικό [τό] δημ. κ. άσβεσταδίκιο βλλ.

άσβεστή [ή] δημ. συνηθ. -της [ό] ή άσβεστος.

άσβεστήριο [ο] ή "Ηο. « κωνιατά ».

άσβεστής [ό] δημ. ή άσβεστος βλλ.: Έρωτόκρ. Γ 1331 κ' άμās ή χόρα μας ποτά πέτρα κιαιμά νά βγάλη | ούδέ μεγάλ· ούδέ μικρή άσβεστή ούδέ χρώμα· 2) μτφ. τυρός έκδουτυρωθείς, έφρός και τριβόμενος ως ή άσβεστος, άσβεστότυρο.

άσβεστί [τό] δημ. ή άσβεστος βλλ.

άσβεστικός-ή-όν νεώτ. κ. άσβεστικός ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν άσβεστον.

άσβεστικός-ή-όν νεώτ. άσβεστικός βλλ.

άσβεστιον [τό] (ένν. λίνον) μτγν. όθόνιον μή καιόμενον, ως ύφασμα έν έξ άσβέστου, ήτοι είδους άμιάντου βλλ.: Πλίν.ΦΙ 19,20.

άσβεστιον (τό) νεώτ. χημ. μεταλλικόν στοιχείον άργυρόλευκον τής όμάδος τών άλκαλικών γαιών, διαδεδομένον εύράτα έν τή φύσει όθόνιον μή άπαντων ύπό τήν μορφήν τών διαφόρων αύτου ένάσων, ών κυριώτατος : **άσβεστιου όξειδιου** ή **άσβεστος** ένωσις όξυγόνου μετά άσβεστιου· ά. ύδροξειδιον λαμβανόμενον δια διυγράσεως όξειδιου του άσβεστιου δι' ύδατος, ή άσβεσμένη άσβεστος· || **άσβεστιον άλατα** είναι τά : άνθρακικόν άσβεστιον, άρσενικόν άσβεστιον, βορικόν άσβεστιον έξ ου παράγεται ό βόραξ· Ιωδιούχον άσβεστιον, θεικόν άσβεστιον, τό μετά θεικού όξέος άλας του άσβεστιου, όρυκτόν άποτελούν μετά δύο μορίων ύδατος τήν γύφον **φωσφορικόν άσβεστιον** εύρέως διαδεδομένον έν τή φύσει ως όρυκτόν **φωσφορίτης**, ός συστατικόν άρσίμων γαιών και ως κύριον συστατικόν τών όστών τών ζώων· νιτρικόν άσβεστιον, πυριτικόν άσβεστιον εύρύτατα χρησιμοποιούμενον πρός παρασκευήν τής άλάτου· ώσαύτως πολλαί ένώσεις τούτου άπαντώσι και έν τή φαρμακευτική χημεία, όσον ως **βενζοϊκόν**, **βρωμιούχον**, **γαλακτοφωσφορικόν**, **γλυκερινοαρσενικικόν**, **θειούχον** κτλ.

άσβεστιες [-α]-ον νεώτ. ό περιέχων άσβεστον : **άσβεστιον ύδωρ** (άσβεστόνερο).

άσβεστούχος-ον νεώτ. έπί χημ. ένάσων, ό περιέχων άσβεστιον : **άσβεστούχος κερατίτης**.

άσβεστίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πλουσιώτατον εις κρυσταλλικάς μορφάς και συνιστάμενον έξ άνθρακικού άσβεστιου.

άσβεστοβήτης-ους-ες νεώτ. ό περιέχων άσβεστον ή άσβεστιον.

άσβεστοαμμονοκονία [ή] νεώτ. κ. άσβεστοαμμονοκονία ηλός έξ άσβέστου, άμμου και ύδατος, ά. άμμονοκία, άσβεστοκονιαμα βλλ.

άσβεστοβαρύτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. Ισόμορφος παράμεις βαρύτου βλλ. κ. θεικού άσβεστιου.

άσβεστοδολμοπορίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. βολμοπορίτης βλλ.

άσβεστογάλα-ακτος [τό] νεώτ. κ. δημ. τό ύδροξειδιον του άσβεστιου, τό άσβεστιον γάλα, άραιά διάλυσις άσβέστου έντός ύδατος.

άσβεστογούρμα [ή] δημ. ό λάκκος έν ώ σβένυται και διατηρείται ή έσβεσμένη άσβεστος, ά. άσβεστολάκκος : **άνοιγμα άσβεστογούρμα**.

άσβεστοκάμινος [τό] δημ. ή άσβεστοκάμινος βλλ.

άσβεστοκάμινο [ή] νεώτ. κ. μίνος έν ή δι' όπήσεως άσβεστολίθων παρασκευάζεται ή άσβεστος, τό άσβεσταρίο, άσβεσταδίκιο.

άσβεστοκαρβίδιον [τό] νεώτ. χημ. έτέρα όνομασία του άνθρακασβεστιου βλλ.

άσβεστοκαταπλαστής [ό] νεώτ. όρυκτολ. κτρι-νέριυθρον ή φαϊον όρυκτόν, έν ώ μέρος του ύποξειδιου του νατρίου άντικοιθίσταται ύπό όξειδιου του άσβεστιου.

άσβεστοκονιαμα-ατος [τό] νεώτ. τό έξ έσβεσμένης άσβέστου, άμμου και ύδατος μίγμα χρησιμοποιούμενον έν τή θεοδομική ως συνδετική ύλη ως και πρός έπιχρίσιν τών έπιφανεϊών τών τοίχων, ά. άμμονοκία.

άσβεστοκυαναμιση [ή] νεώτ. κ. κυαναμιδικόν άσβεστιον κ. άζωον άσβεστιον λίπασμα όζωτοϋχον παρασκευάζομενον δι' άσβεσέσεως του έν τώ άέρι· άζώτου.

άσβεστολάκκος [ό] δημ. ό λάκκος ή τό όρυγμα έν ώ σβένυται ή άσβεστος, ά. άσβεστογούρμα.

άσβεστολάκευος-ον νεώτ. ό έχων τήν λευκότητα τής άσβέστου· || ό δι' έπιχρίσματος άσβέστου καταστάς λευκός.

άσβεστολίθος [τό] δημ. ό άσβεστολίθος βλλ.

άσβεστολιθικός-ή-όν νεώτ. ό συνιστάμενος έξ άσβεστολίθου· 2) όρυκτολ. **άσβεστολιθικοί τόφοι** πορώδεις άσβεστολιθικοί μάζα κωνιοπροερχομεναι έξ ύδατων πλουσιών εις άσβεστιον.

άσβεστολίθος [ό] νεώτ. πέτρωμα ίζηματογενές, συνιστάμενον έξ άσβεστίτου χρησιμεύον εις τήν παρασκευήν άσβέστου, διοξειδιου του άνθρακος, άστυλιθίου, ύέλου κλπ, δημ. άσβεστολίθος.

άσβεστολιθομήρης [ό] νεώτ. πετρογραφ. κοκκιώδης άσβεστολίθος όμοιάζων όρυκτολ.

άσβεστομαλαγίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. μαλαγίτης βλλ. μεμιγμένος μετά άσβεστιου και γύφου.

άσβεστομέτρης-ως [ή] νεώτ. ό προσδιορισμός τής έν τώ χώματι περιεχομένης άσβέστου.

άσβεστόμετρον [τό] νεώτ. γεωγρ. όργανον χρησιμεύον πρός άσβεστομέτρησιν βλλ.

άσβεστομυής-ους-ές νεώτ. ή μεμιγμένος με άσβεστον : **άσβεστομυής μαλαγίτης**.

άσβεστόνερο (τό) δημ. διάλυμα άσβέστου έν ύδατι κατ' άναλογί· 104, φαρμακ. άσβεστόν ύδωρ.

άσβεστοπαράγωγος-όν νεώτ. κ. δημ. ό παράγωγος άσβεστον : **άσβεστοπαράγωγος περιοχή**· 2) ό έχων ως έπάγγελμα τήν παραγωγήν άσβέστου.

άσβεστοπέτρα [ή] δημ. λίθος κατάλληλος πρός παρασκευήν άσβέστου, άσβεστολίθος.

άσβεστοποιέιον [τό] νεώτ. ό τόπος ένθα κατασκευάζεται ή άσβεστος.

άσβεστοποίησης-ως [ή] νεώτ. ή δι' όπήσεως μεταβολή του άσβεστολίθου εις άσβεστον.

άσβεστοποιία [ή] νεώτ. κ. δημ. ή παραγωγή άσβέστου· || ή τέχνη του δια τής πυρακτώσεως άσβεστολίθων παρασκευάζειν άσβεστον.

άσβεστοποιός [ό] νεώτ. ό παρασκευάζων τήν άσβεστον τεχνίτης, δημ. άσβεστάς· || ό έπιχειρηματίας τής παρασκευής άσβέστου.

άσβεστοπυριτικός-ή-όν νεώτ. ό περιέχων άσβεστον και πυρίτιον, έπί πετρωμάτων ή έδαφών· || **άσβεστοπυριτικά προϊόντα** ένώσεις άσβέστου μετά όξειδιου του πυριτιου.

άσβεστοπώλειον [τό] νεώτ. τό κατάσταση πωλήσεως άσβέστου, άσβεσταδίκιο.

άσβεστοπώλης [ό] νεώτ. ό πωλών άσβεστον, ό άσβεστάς.

άσβεστος [(κ.-η)-ον κ. νεώτ., δημ. -η -ο κ. άσβεστος κ. άσβεστος ό μη σβεσθείς, ά μη σβένυόμενος : 'Ιλ.Π.123 τής δ αίφα κατ' **άσβεστή** μέχυτο φλόξ, Νικ.Θηρ.β19 **άσβεστον** πυράς, Νόνν. Διον.45,124 **λυχνίδος άσβεστιου**, Κρυστ.Παράδεισος 62 **καίει** με **άσβεστη φωτιά**· 2) κ. μτφ. ό μη δυνάμενος νά σβεσθή, νά καταπνιγθ, άκατάπαυστος, άδιάλειπτος, διαρκής : 'Ιλ.Α 599 **άσβε**

στος δ' άρ' ένάρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοσιν, Αλοχ.Πρ.331 Ωκεανού πατρός άσβεστον πόρον, Αρετ.35,2 γέλωσ άσβεστος μέχρι θανάτου, - άσβεστον μίος.

άσβεστος (τό) μτγν. κ. νεώτ. όρυκτον σιδηρόχρουν έν Άρκολία όρυμασόμενον, πιδ. άμίαντος, έξ όφ κατασκευάζον ύφάγματα άπρόσθλητα ύπδ του πυρός, καλούμενα άσβέστινα : Πλίν.ΦΙ.37,146 || νεώτ. τό όρυκτόν άμίαντος.

άσβεστος (ή) ίάν. τίπανος) κ. μον. άσβεστον (τό) νεώτ. κ. δημ. άσβέστης (τό) κ. -άστη (ή) κ. -έστι (τό) ή μή δι' ύδατος σβεσθετα τίπανος, ή διά πυρώσεωσ άσβεστολίθων έντός άσβεστοκαμίνων λαμβανομένη λευκή και εύθρυπτος ύλη, ά. χορηγή, χορί' Εύστ. Ιλ.333,34 « τίπανον δέ κυρίωσ την κοινάσ φραμίεν, τό ίδιωματικώσ λεγόμενον άσβεστον » : Διοσκ.5,115, Πλουτ.Σερτ.17, Προι.Κτημ.1,1 τίπανος ήν παρ άσβεστον καλούσι' || άνυδροσ άσβεστος, ή άμα τή έξαγωγή έκ τήσ καμίνου ήτις δέν περιέχει ύδωρ' 2) ή δι' άλλου ύδατος είς κόνην μετασραπειάσ ή και διά μεγάλησ ποσότητοσ ύδατοσ λαβούσασ πολυάδη ύφήν, ά. άσβεσμένη άσβεστος, δημ. σθρασμένη άσβέστησ' 3) ή διό προσθήκησ περιεσσότερου ύδατοσ λαμβανομένη έν χρ. διά τήσ επήχρισον τών τοίχων, ό. γαλάκτωμα (ή γάλα) τήσ άσβέστησ || ύδραυλική άσβεστος ή προεργομένη έκ τήσ όπιπτεωσ άσβεστολίθων περιεχόντων μέχρι 35 % άργιλου.

άσβεστοσάκχαρον (τό) νεώτ. φαρμακ. μίγμα έσβεσμένησ άσβεστοσ και σακχάρου έν χρήσει ώσ άντιόδοτον επί δηλητηρίασων.

άσβεστοσπογγος (τό) νεώτ. σπόγγος μετά σκελετού έξ άνθρακικού άσβεστοσ.

άσβεστοτύροσ (τό) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. άσβεστότυρο κ. άσβεστοτύρι τυροσ άλιπησ έξ εκδοιτυρωθέντοσ γάλακτοσ, άνευστωσ και ξεηρόσ ώσ ή άσβεστος : Θεοφών.1,4,37 φωμώσ πιτυρωδουόσ ύρεσιν ζχνατον και άσβεστοτύρου.

άσβεστουρανήτις (τό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν τήσ όμάδοσ τών ουρανήτιων μαρμαρυγιών, έμπεριέχον άσβεστον, όξειδιον ουρανίου, πεντοξείδιον φωσφόρου και ύδωρ.

άσβεστουργείον (τό) νεώτ. άσβεστοποιείον βλ.ά.

άσβεστουργία (ή) νεώτ. ή άσβεστοποιεία βλ.ά.

άσβεστουργείοσ (τό) νεώτ. ό άσβεστοποιείοσ βλ.ά.

άσβεστούχοσ-ον νεώτ. ό ένέχων άσβεστον : άσβεστούχον ύδωρ (άσβεστονερο).

άσβεστοχρισίσ-εωσ (ή) νεώτ. ή διά διαλύματασ όσβεστοσ επήχρισι, τό άσβέστιωμα.

άσβεστοχρισμα-ατοσ (τό) νεώτ. τό επήχρισμα δι' άσβεστοσ ή άσβεστοκονιάματοσ επί τοίχων κλπ. || ή άσβεστοχρισίσ βλ.ά.

άσβεστοχρίτοσ-ον νεώτ. ό δι' άσβεστοσ χρισθείσ, **άσβεστοχρίω** νεώτ. μτβ. χρίω δι' άσβεστογαλάκτοσ, άσβεστώνω, άσπριζώω || χρίω δι' άσβεστοκονιάματοσ, σουβαντιζώω.

άσβεστοχρωμιούχοσ γρανάτις (τό) νεώτ. όρυκτολ. κ. εύθρασθητις βλ.ά. κρυσταλλοειδέσ όρυκτόν, χρώματοσ σμαραγδοσρασίνωσ σκotteίνωσ, παρουσάζομενον έν ρωγμάτεσ χειροπληθών χρωμιούχων σιδηρολίθων ή και έντόσ όφειπών.

άσβεστοθήτις-ουσ-εσ γλωσσ. κ. νεώτ. επί έδωφών, ό περιέχων άσβεστον' || ό όμοιοσ πρόσ άσβεστον κατά τό χρώμα, τήν σάστασιν ή τήν γεύσιν.

άσβεστομα-ατοσ (τό) νεώτ. κ. δημ. ή επήχρισίσ δι' άσβεστοσ, τό άσπρισμα' 2) ή άσβεστοσίωσ βλ.ά.

άσβεστώνω δημ. μτβ. έπαλειφω διά διαλύματασ άσβεστοσ, άσπριζώω || έπαλειφω δι' άσβεστοκονιάματοσ, σουβαντιζώω : Κρυστ.Γεφύρι.Μανόλη 28 πιθώνουν πέτρα σέ πέτρα σι μάστορο, και χτίζουιν κι' άσβεστώνουν' 2) γεωπ. προσθέτω άσβεστον ώσ λίπασμα είσ καλλιεργούμενα έδάφη.

άσβεστώσισ-εωσ (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή κονιάσισ : 'Μα. έν λ. κονιάσισ' || νεώτ. γεωπ. ή προσθήκη άσβεστοσ ώσ λιπάσματοσ.

άσβεστωτήσ-ου (τό) νεώτ. ό κονιατήσ, άσβεστώσ, σδατζίησ.

άσβεσφερίτις (τό) νεώτ. όρυκτολ. μαγγανίου-χοσ κομμυκτοκήτις άμιαντοειδούσ ύφήσ.

άσβηλό 'Μα. « όρνητοσ ».

άσβητοσ-η-ο δημ. κ. -υτοσ κ. άσβετοσ βλ.ά.

άσβολαίνετα ή γλωσσ. μαυρίζεται δι' άσβόλησ.

άσβολάνησ (τό) νεώτ. κ. άσβόλη κ. άσβόλιθοσ κ. άσβόλιθησ όρυκτολ. άμορφοσ καστονομέλινοσ κόνησ, άσθενέσ λάμπουσα, χρησιμοποιουμένη πρόσ παραγωγήν κυανού χρώματοσ του κοβαλτίου.

άσβολώω άσβολώ βλ.ά.

άσβόλη (ή) κ. νεώτ., δημ. κ. άσβολή, άττ. κ. άσβολοσ ή έκ του καπνού πυρόσ μέλινα κονία ή καθομένη επί τών τοίχων, ίδίωσ τήσ καπνοδούλου, ά. αϊθάλη, λιγνύσ, δημ. κ. καπνία, καπνιούρα : Σίμων 7,όί άσβόλην άλευμένην' 2) ή δι' αϊθάλησ μέλανοσ, μουντζούρωμα με καπνία, με φούμο' κ. γεν. ό έκ βορβορώδοσ ήλυοσ ρύποσ : 'Αφροδ.Περλ.2,73 όρεγνόντα άσβόλησ ή όστράκων, Εύστ.σχόλ. « ή διό άσιν ό έστι ρύπον βάλλουσαν μετά όφεωσ' » 3) ή έξ άνθράκων λεπτή κόνησ : Αισώπ.Μούθ. άνθρακεύσ κ. γναφεύσ : « έγγώ λευκαίνω αυτόσ άσβόλησ πληροί' » 4) νεώτ. όρυκτολ. κ. ό άσβόλάνησ βλ.ά.

άσβόλημα-ατοσ (τό) νεώτ. ή δι' άσβόλησ βλ.ά. ρύπονιοσ.

άσβόλησισ-εωσ (ή) άρχ. Λεξ. τό μαυρίζειν δι' άσβόλησ βλ.ά.

άσβολθέν 'Μα. « μέγα, ύψηλόν, μέλαν ».

άσβολία (ή) δημ. δυστυχία, κακομοιρία, κακορικήκιά, άνασβολία βλ.ά.

άσβόλιθοσ (τό) νεώτ. όρυκτολ. άσβολάνησ βλ.ά.

άσβόλινη (ή) νεώτ. χημ. έλαιώδη ούσια όριμείασ γεύσεωσ, έξαγομένη έκ τήσ άσβόλησ.

άσβόλιθησ (τό) νεώτ. ό άσβολάνησ βλ.ά.

άσβόλοεισ-εσοσ-εν μτγν. ποι. ό άσβολόδησ βλ.ά.

άσβολοποιείοσ-όν ό ποιών, παράγωγ άσβόλην : Εύστ. 'Οδ.1949,36 « φολόθεν κεραινω, τουτ' έστιν αϊφα δλλώντι ή άσβολοποιώ ».

άσβολοσ (ό ή) άττ. τ. του άσβόλη βλ.ά. : Φρυν. ΑΒ 17,23 « άσβολοσ θηλυκώσ λέγοσιν, 'Ιππώναξ δέ άρσενικώσ' πινέσ δέ και τήν άσβόλην » : Άριστοφ. Θεσμ.245 Ιού τήσ άσβόλοσ αιθίοσ γενένημα, 'Αλεξ. παρ' Αθην.13,568 Κ τάσ όφρωσ πυρράσ έχαι τισ ; ζωγραφικώσ άσβόλω.

άσβολοσκαπήσ-ουόσ-εσ νεώτ. ό δι' άσβόλησ τέφρασ, κόνωσ έσκεπασμένοσ.

άσβολώ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. άσβολώνω, Αϊσων. κ. μον. -άω-ώ μαυρίζω, ρυπαίνω τινά δι' άσβόλησ Σουίδ. « ήρδολώσεν, ήσβόλωσεν » : Πλουτ. Κίμ.1 αιολίζοντεσ άσβολωμένοσ καλοσιν διά τό τόν Δάμωνα πρόσ τόσ φόνουσ άσβόλω χρησάμενον έξελθείν, 'Αθην.13,581 Ε άνθρωπον άκρι στόματοσ ήσβολωμένον' || μον. άσβολώ-άω : Κ Μανασσ.Χρον.1209 ήσβολημένοσ.

άσβολώθησ-ουσ-εσ μτγν. κ. νεώτ. ό μαύροσ ώσ ή άσβόλη : Διοσκ.1,83 άσβολώδει δέ και ου καθαρώ' || νεώτ. ό πλήροσ άσβόλησ.

άσβόλωμα-ατοσ (τό) νεώτ. κ. δημ. τό μαυρίζειν, ρυπαίνειν δι' άσβόλησ βλ.ά.

άσβόλωμένοσ-η-ο δημ. ό δι' άσβόλησ την όφην μελανθείσ, που έχει μαυρισμένο, μουντζουρωμένο τό μούτρο με καπνία, με γάνα : Παλαμ.Τρισευγ.15 δυό άρματωμένοσ λιάπηδοσ άσβολωμένοσ' 2) μτφ. ό λίαν δυστυχία, που ό μέρεσ του είναι μύσρεσ : 'Ερωτόκρ.Γ 23 επένρω μέρεσ σκotteίνεσ, νύχτεσ άσβολωμένοσ' κ. έν άρα ή πρόσ ύδριν : τόν κακό σου τόν καιρό και τόν άσβολωμένο' 3) όμ. μτφ. ό ου ήσβολώθη, έρπονάθη ή τιμή,

ἢ ἐπόληψις, πρβλ. ἀσβόλη 2) : παροιμ. τ' ἀσβολωμένω ὁ καρμὸς δὲ μολογίεται ἰουδαίς ὁμολογεῖ ἕκων τὴν ἀτίμιαν ἢ τὴν ἀτίμων αὐτοῦ!

4) ἐπὶ προσ., ἐπὶ ζῶων κ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἐκ πυρκαϊκῆς ἀπανθρακωθεὶς : βρῆκαν τὸ γέρο μηρούμετα πάντα στὰ στὰ ἀσβολωμένο, - εἰδὼ κι ἐκεῖ ἔβλαπες μαῦρα πιά κούτσουρα τὰ πεῦκα τ' ἀσβολωμένα || εἶδ., ὁ ὑπὸ κερανοῦ πηγείς, ἀπανθρακωθεὶς : ἀφῆρνε σὺν τόπω ἀσβολωμένος 3) μῦθ. ὁ ἐξ ἀδοκίτου συμφορᾶς ἢ θλιβεροῦ ἀγγέλματος ἢ ἐλέγχω ἀπομεινῶς ἐνεός, κατὰ πληκτος : σὺν ταῦ τ' ἡα ἔμεινε ἀσβολωμένος, ἄ. ἀποσβολωμένος βλ.λ.

ἀσβόλωνω μαν. κ. δημ. μαυρίζω δι' ἀσβόλης, ρυπαίνω, ἀσβολῶ βλ.λ., ἄ. σβολώνω, σβουλώνω 2) εἶδ. π. βυζαντ. ὡς ποιητ. περιχρῶ με ἀσβόλην τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γυμνά μέρη τοῦ σώματος τοῦ πομπουμένου ὡς ἐνόχου πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἢ παραθῆτων τῶν εἰς τὰς γενετήσιους σχέσεις ἀναφερομένων ἠθικῶν κανόνων.

ἀσβόλωνσις-ωσις (ἡ) νεώτ. ἢ δι' ἀσβόλης ρύπανσις, ἀσβόλωμα.

ἀσβός (ἰ) δημ. κ. ἄσβος ὁ τρόχος βλ.λ. ἀσβός (ἰ) (ἰ) δημ. ὁ μικρὸς ἀσβός 2) μῦθ. σνηθ. σκοπτικῶς ἐπιτῶν δειλῶν καὶ αὐστελλομένων.

ἀσγαλάτα (τά) Ἐπιγρ. ἐορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀσγαλάτα ἐν Ἀνάφῃ.

ἀσγαλάτας-α (ἰ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀνάφῃ.

ἀσγκίλλιος βαθμῖς νεώτ. γεωλ. ἡ νεώτερα τῶν πέντε βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιερέθη ἡ κατατρεχὴ σιλοῦριος ἢ ὀρθοεθιαῖος ὑποπεριόδος τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος τῆς γῆς.

ἀσθκρῆνω δημ. κ. ἀσντερνεῶς ἐξαγριοῦμαι, ἀποθηριοῦμαι, μαῖνομαι : δ. τραγ. κὶ Ἄλλῃ πασῶς ἀσθκρεφῆ καὶ δὲν τρηθ' τὶ κάνει.

ἀσθως μῦθ. Ἀρκάδ. 48,5 « στήλη λιθίνη ».

ἄσθε δημ. κ. ἄσ' βλ.λ., συγκεκ. τ. πρoστ. ἄορ. τοῦ ρῆμ. ἀφήνω | ἀφθεσε - ἀφσε - ἄσε | τὸ ἀφθεσε, ἀφθεσε, παράτησε, ἀπόθεσε, ἀπίθωσε : ἄσε με ἄσχω, - ἄσε τίς χαζοκώρες, - τίς πονηρίαι, - ἄσε τὰ πράματα σου εἰδὼ ὡς νὰ βρῆς θωμάτιο, - φρ. ἄσε με στὰ θεὸ σου' || συνεκδ. δῶσε, δόνεισε, χάρισε : ἄσε μου λίγα χρήματα, - μερικά σιγάρα, - ἄσε μου τὸ διδλω, - τὴν ὀμπρέλα σου' παροιμ. ἄσε, μάντα, τὸν κόπανο καὶ πιάσε τὴ σῆτα (σκοπτικῶς ἐπὶ ὀκνηρῶν τέκνων ἀπεκδεχομένων τὴν ἐξ ἐπιμόχθου ἐργασίας τῶν γονέων συντήρησιν αὐτῶν), Κρυστ. Μαγεμένο Μαντῆλι 112 δόλια μανδῶλο μ', ἄσε με, πλειότερο μὴ με θλιθῶς 2) κ. ὡς μόριον σημασίας ἁπλῶς παρακελευστικῆς, πρβλ. ἄσ', ἢ χρονικῆς : ἄσε νὰ δοῦμε τὶ θὰ μᾶς πῆ, - τὶ καιρὸ θὰ χουμε, - ἄσε νὰ ἡμέε σπιτὶ καὶ σοῦ δείχνω ἄγω.

ἄσθε συνπρ. τ. τοῦ ἄσθε τοῦ ρ. ἄσω βλ.λ.

ἀσθεάφρης (ἰ) μαν. ὁ κλῖν ἀσθεῖς : Θεοδ. Στ. 342λ.

ἀσθεάστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχεῖανος σεβασμοῦ, ὁ μὴ σεβαστός : ἀσθεάστος πατήρ 2) ὁ μὴ ἀποδίδων πινὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν, ὁ μὴ σεβόμενος : ἀσθεάστο παιδί.

ἀσθεῖαι (ἡ) κ. μῦθ. κ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἔλλειψις εὐσεβείας, σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, ἀντιθ. εὐσεβεία : Ξεν. ΚΠ 8,7 διὰ τὴν ἐκείνων περὶ... θεοῦς ἀσθεῖαν, Ἀντιφ. 5,88 ἀσθεῖ- εἰς τοὺς θεοῦς, Εὐρ. Βάκχ. 476 ἀσθεῖαν ἀκούοντ' ὄργη' ἐχθθαίρει θεοῖ, - τοὺς νέους σήμερον διακρίνει ἡ ἀσθεῖαι || περίφρονησις πρὸς πᾶν τὸ κοινῆ θεωρούμενον ἀξιοσεβάστων, πρόσωπα, θεομαῖ, ἡθῆ : Λυσ. 6,11 δίκῃ ἀσθεῖας πρὸς τὸν βασιλέα, Πολυδ. 1,84,10 τῆ πρὸς τοὺς πάλαι ἀσθεῖαι καὶ παρανομίῃ, - ἀσθεῖαι πρὸς τοὺς γονεῖς, - πρὸς τὴν ἠθικὴν, - πρὸς τὰ ἔθιμα' || ἄτ. δίκ. ἀσθεῖαις δίκῃ ἢ γραφῇ

μῆνυσις ἐπὶ ἀσθεῖαι : Λυσ. 6,11, Πλουτ. Ἡθ. 169 F ἄκην ἔφυγεν ἀσθεῖαις ἐπὶ τῷ λίθον εἰπεῖν τὸν ἡλιον 2) ἀσθεῖς λόγος, ἀσθεῖς πράξις, ἀσθεῖον ἰδίωμ εἰς πλῆθ. : Πλάτ. Νόμ. 890 A ἀσθεῖται τε ἀνθρώποις ἐμπίπτουσι νέοις, Ἰώσ. Α17, 6,1 ὀπερβῆλλαν ἀλλήλοισ ἐν ταῖς πρὸς τὸν θεὸν ἀσθεῖαις, - αὐτὸ ποῦ εἶπες εἶναι ἀσθεῖαι. ἀσθεῖται-ατος (ἰ) κ. νεώτ. ἢ ἀσθεῖς, βέβηλος, ἱερὸσουλός, πράξις, συμπεριφορά, λόγος : Θεουκ. 6,27 εἰ τις ἄλλο τι οἶδεν ἀσθεῖται γεγεννημένον, Δημ. 21,104 σγῆθλιον καὶ κρινὸν ἔμωγ' ἀσθεῖται, Διόδ. Σ 4,65 τῶν ἀσθεῖμάτων γνωσθέντων.

ἀσθεῖς-οῦς-εἰς κ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σεβόμενος, ὁ μὴ τιμῶν τὸ θεῖον, ὁ ἀνευσεβής : Σοφ. ΟΤ 1441 τὸν ἀσθεῖ μ' ἀπολλύω, Ξεν. ΚΠ 8,8,2 ἀσθεῖταροι περὶ θεοῦς, Παισα. 4,8,1 θεῶν ἀσθεῖς, - παροιμ. δημ. ἄλιὰ τοιε τὸν ἀσθεῖ κὶ ὀποῦ κοντὰ τοῦ στέκει' || ὁ ὑβριστικῶς φερόμενος πρὸς τοὺς ἀδελφούς σεβασμοῦ, ὁ περιφρονῶν τὰς καθιερωμένας ἀξίας, ἡθῆ, ἔθιμα, παραδόσεις : ἀσθεῖς πρὸς τοὺς γονεῖς, - πρὸς τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, - πρὸς τὴν σημαίαν 2) κ. ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ ἐκδηλῶν ἀσθεῖαιαν : ἀσθεῖς λόγοι, - ἀσθεῖς πράξις, - συμπεριφορά 3) τὸ οὐδ. ἀσθεῖς ὡς οὐα, ἢ ἀσθεῖαι βλ.λ. : Ξεν. Ἀπομν. 1,16 αἰ διελγέτω σκοπὸν τὶ εὐσεβῆς, τί ἀσθεῖς. ἀσθεῖσις-ωσις (ἡ) μῦθ. τὸ ἀσθεῖν Πλουτ. Ἡθ. 67 Γ.

ἀσθεῖσφραξία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀσθεῖν ἐν γραπτῷ λόγῳ ἐκφράσσειν.

ἀσθεῖσφρήμων-ονος (ἰ, ἡ) νεώτ. ὁ ἀσθεῖς ἐκφῶρων λόγους.

ἀσθεῖς-η-ο δημ. κ. ἀσθεῖς βλ.λ.

ἀσθεῖστέκνος-ον μαν. ὁ ἔχων ἀσθεῖ τέκνα : Νικητ. Παρ. 536 σ.

ἀσθεῖσφύνης (ἰ) ἐκκλ. ὁ φρονεὺς τῶν ἀσθεῶν. ἀσθεῖ-ῶ κ. μαν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀσθεῖς, ἱερὸσουλός, βέβηλος : Ἡρ. 1,159 Ἴνα γε ἀσθεῖσσαντες θάσσων ἀπόλησθε, αὐτ. 2,139 ἀσθεῖσαις περὶ τὰ ἱερά, Εὐρ. Βάκχ. 490 σέ δ' ἄμαθιας γε κἀσθεῶντ' εἰς τὸν θεόν, Ἀριστ. Θεσμ. 367 ἀσθεῶντ' ἄδικουσί τε τὴν πόλιν, Ἰώσ. Α16,56 μεγάλα ἡσθεῖσται εἰς τὸν θεόν κ. μετὰ συστοχῶν αἰτ. : Πλάτ. Νόμ. 910 C ἀσθεῖν ἀσθεῖται || μετ' αἰτ. προσώπου, προσβάλλω, ὑβρίζω, ἀμαρτῶν ἐναντίων τινός : Αλοχ. Εὐμ. 270 ἡ θεὸν ἢ ἔξωτον τιν' ἀσθεῖσντας ἢ τοκτικῆς φίλους, Διόδ. Σ 1,77 ἀσθεῖν θεοῦ, Πλάτ. ἀσθεῖ- τὸν Καίσαρα 2) κ. ἐν τῷ παθ. : Λυσ. 2,7 ἱερῶν δὲ μαινομένων τοὺς ἄνω θεοὺς ἀσθεῖσθαι, Διόδ. Σ 14,77 τοὺς ἀσθεῖσθῆντας θεοῦς' || ἐπὶ οἴκων, ὕψισταμα τὰ ἐπακόλουθα τῷ ἀμαρτήματι : Πλάτ. Νόμ. 877 Ε ὅταν οὖν τις ἔμα δυστυχῆθῃ καὶ ἀσθεῖθῇ τῶν οἰκῶν 3) παθ. κ. ἐπὶ πράξεω : Ἀνδοκ. 1,10 ἐμοὶ ἡσθεῖται οὐδὲν περὶ τινός, Λυσ. 6,6 τὰ ἡσθεῖται.

ἀσθεῖσις ἐπίφρ. μῦθ. κ. νεώτ. ἄνευ εὐσεβείας, ὑβριστικῶς ὑπερβ. ἀσθεῖσται : Δίων Κ 79,9 ἱερωμένην αὐτῆν τῇ Ἐστίῃ ἀσθεῖσται ἡχυνεν.

ἀσθεῖστέτην (ἰ) νεώτ. ναυτ. κ. ἀσπερόετατον ἱστίον ὄπερ ἐκ τῶν ἄνω φέρει ἐκ κατασκευῆς σφίρων βλ.λ. οὐδερμῖν ἔχει δεδεμένην, δημ. ἀμουρόσφισιο.

ἀσπείρος-ον ἦσ. κ. νεώτ. ὁ μὴ δεδεμένος εἰς σείραν, εἰς σχοινίον Ἠα. « ἀσπερος ἱππος ὁ μὴ ἔχων σείραν, ἠθεῖ δέσων ἄλλ' ἄφρετο καὶ ἄνετος », Εὐστ. 1734,2 « ἀσπερος ἱππος, ὁ ἄδετος » 2) νεώτ. ναυτ. ἀσπερον ἱστίον τὸ μὴ φέρον σείρας, μούδες. ἴνα πτόσσηται ἢ ἐπιφάνηται οὕτω εἰς περιπτῶσιν κακοκαιρίας, δημ. παρὶ χωρὶς μούδες.

ἀσπείροσις-ων ὁ μὴ ἐρωδιασμένος μὲ σείρας, σχοινία, ἐπὶ ὀχημάτων συρμμένων ὑπὸ τῶν ζυγίων μόνον ἱππων καὶ μὴ ἔχόντων σείρασφῶν ἱπποῦς : Εὐρ. Ἰων 1150 μελάμπηλος δὲ νύξ ἀσπερωτων ζυγαῖς ἄχημ' ἐπαλλαν.

ἀσεισιμιός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἔδαφῶν, ὃ μὴ ὑποκειμένος εἰς σεισμούς· ἀσεισιμική περιοχή· 2) ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὃ κατ' ἀρχιτεκτονικὴν καὶ δομὴν οὕτως ἐκτιομένω, ὥστε ν' ἀποσπῶνται ἢ ἐκ σεισμῶν κατάρρευσις.

ἀσειστα ἐπίρρ. δημ. ἀσαλεύτως, ἀκλονήτως. **ἀσειστος** (-ή-οι) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃ μὴ σειόμενος, ὃ ἀκλονήτως· Σολωμ. Μπάρου Στρ. 113 ἔρμος, **σειστος**, μακρῶς· || ὃ ἀκινητὸν· Λαοιαρ. Πνι-χτης 29 καὶ τὸ σκύλο του, ποῦ ἀσειστος καὶ τάζει, τότε βλέπει συχνὰ ν' ἀνατρίχῃ· 2) ὃ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ σεισμῶν· Μάξ. Τύρ. 41, 4 **ἀσειστος γῆ**, - ἀσειστα περιοχή· 3) μτφ. ἀδιατάρκτης· αὐτ. 4, 5 **ἀσειστος εὐδαιμονία**· || ἐπὶ ἀρχῶν, πιστεῶν, δοξασιῶν, ἀκλόνητος, ἀμετάβλητος, σταθερός· **ἀσειστος πίστις**.

ἀσειστος ἐπίρρ. μτφ. κ. νεώτ. ἀκλονήτως, ἀσαλεύτως· Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 17, 33 **ἀσαλεύως ἔχιν καὶ ἀσειστος**, Γρηγ. Ναζ. 1, 479 Α **ἀσειστος καὶ ἀπινάκτως**· || καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς· Ὀριγ. 2, 549 D **ἀσειστος φέρωνος τὰς τληκαύτας περιστασίας**, **ἀσεκρήτις** (ὁ) μον. [λατ.] κ. ἀσεκρήτης κ. ἀσεκρήτης η. βυζαντ., ὃ ἐξ ἀπορροφῶν γραμματεῦς τοῦ βασιλέως.

ἀσειστος-ον ὄρωρ. τ. τοῦ ἀφικτος, ἀγαθός· Ἡσ. «ἀσεικτος ἀγαθός» παρὰ Πίνδακω Ταραντίνω. **ἀσελεύγητος-ον** μον. κ. νεώτ. ὃ μὴ φωτισόμενος, ὃ σκοτεινός· ΚΜανασσ. Σύν. Ἰστ. 4, 7 εἰς ἄλλους χώρους ἀπεργαίεις στυγνοῦς ἀσελεύγητος, - ἀσελεύγητος νύξ· || νεώτ. ἐπὶ ἀστέριον κ. φάρων, ὃ μὴ σελογήσας, ὃ μὴ ἐκπέμφσας φῶς.

ἀσελεύγητος ἐπίρρ. νεώτ. ἀφωτισῶς, σκοτεινῶς. **ἀσελάστος-ον** μτφ. ὃ ἀνευ φωτός, ὃ μὴ φωτιζόμενος· Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 445 καὶ μὴν οὐδ' ἀσελάστα μίτην ἐλέλειπτο κερήνω ταρασσά.

ἀσελαίως κ. νεώτ., μελλ. ἀσελαῶν, παθ. παρκα. **ἀσελαίωμα** [ὡς ὃ τοῦ ἀρχ. παθ. τοῦ ἀσελγῶ-ἔω] εἰμαι ἀσελήγης, ἀκόλαστος, κ. εἰδ. εἰμαι ἄγαν φιλήδονος, λήγνος· Πλάτ. Συμμ. 190 C ὅπως ἄγαν ἀσελαίνοι, Δίων Κ 61, 9 ἀσελαίνων εἰς τὰ μερικά, - ἀσελαίνοι ἐπὶ παιδῶν· 2) εἰμαι ἀναιδέως, ἔργω ὑβριστής· Πλάτ. Νόμ. 9, 879 ἔξενον.. ἀσελαίνοντα καὶ θρασυνομόμον, Δημ. 21, 523 ὄν δν λέ-θυσιν ἀσελαίνοντα κολάζειν· 3) νεώτ. ἀσκό ἀσελείαν, πράξιν ἀσελήγῃ (ἰδ. ἀξιοποίησι· ἡσέλιγνον ἐπὶ ἀνηλικῶν· 4) τὸ παθ. ἀσελαίνομαι ὑψίσταται ἔργω ὑβριν βρεῖσιν· Δημ. 21, 521 τὰ εἰς ἐμὲ καὶ ταῦς φυλάτας ἡσελαίνομα.

ἀσελαίνα [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσελγούς, ἡ μετὰ θρασυτήτος βία, ἀναισχυντία· Πλάτ. Πολ. 424 B σὺν πολλῇ. ἀσελαίω, Ἀριστλ. Πολιτ. 5, 5 οἱ μὲν οὖν δημοκρατία μάλιστα μεταβάλλουσιν διὰ τὴν τῶν δημαγωγῶν ἀσελείαν, Αἰσχίν. 27, 5 οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων ἀσελείας γίγνεσθαι· 2) κ. νεώτ. ἡ περὶ τὰ ἀφορδισία ἀκατάσχετος ροπή, ἡ ἀκολασία, ἡ λαγείνα, ἡ αἰσχρότης· Κδ Μάρκ. 22 ὁλόος, ἀσελαίνα, σφραλισμός πονηρός, Πλάτ. Μόρ. 37, 2, 4 ἀσελεία περὶ τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας, - ἀποπλήσσης εἰς ἀσελίαν.

ἀσελίγη-ατος (τό) μτφ. ἡ ἀσελήγης πράξις· || ἡ βαρεία ὑβρις· Πολύδ. 38, 2, 2 ὕπερ τῶν εἰς τοῦς περὶ τὸν Αὐρήλιον γενομένων ἀσελιγημάτων.

ἀσελήγης-ές κ. μον. κ. νεώτ. ὃ ἀκόλαστος, ὃ ἐν αἰσχρότητι ἀναιδῶς βίαν κ. εἰδ. ὃ ἄγαν φιλήδονος, ὃ λήγνος κατὰ Θωμᾶν γραμμ. 116 «ἀσελήγης ἐπὶ ἀρρενικοῦ, ἐπὶ δὲ θηλικῶ οὐκέτι»· Θεόπομ. π. Ἀθην. 6, 260 Β τούς Θεσσαλοῦς εἰδῶς ὃ Φίλιππος ἀκόλαστος ὄντας καὶ περὶ τὸν βίον ἀσελείας, - ἀσελήγης νεανίσκος, - γυνή· κ. παραβ. Δημ. 23, 19 ὡς πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελεγεστερός, Λοκκ. Ἀλ. 14 ἀσελεγεστεροί τῶν ὄνων, Αἰσχίν. 70, 11 ἀνθρώπος ἀσελεγεστατος καὶ οὐδεμιᾶς

παιδείας μετοσηκῶς· || συνεκδ. ὃ ἀναιδέως αὐθόδης ὑβριστής· Δημ. 21, 128 εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελήγης οὕτω καὶ βίαιος ἀγεγόναι· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνεργείας, ἔργου, θεάματος, ὃ ἐκ λαγείνας ἢ ἐξ ἀναιδείας προερχόμενος, ὃ λαγείνας, ἀναιδείαν, αὐθάδη ὕβριν ἐνέγων ἐπὶ ἐκφράσεως κ. ἡ ἀναιδέης αἰσχρολογία· Ἐδπ. π. Ἀθην. 6, 237 Α **σκόμωμα γὰρ εἶν' ἀσελήγης**, Ἀθην. 436 C τὴν βίαν δαίταν ἔωράτο τὴν καθ' ἡμέραν ἀσελήγῃ ποιούμενος, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 11, 2 ἀσελήγῃ πράττοντες· κ. παραβ. Πλούτ. Ὀσμ. 21 πολὺ ἀσελεγετέρα βλασφημία, Αἰσχίν. 15, 23 ἀπολαλοῖν ἐπὶ τὰν ἀσελεγεστατων ἔργων· 3) κ. νεώτ. ἐπὶ καταστάσεως ἢ ἐνεργείας ὃ ὑπέμετρος, ὃ καθ' ὑπερβολὴν ἀφθονος, ὃ λιαν βίαιος· Ἡσ. ἐν λ. ἀσελόκερος «τὸ γὰρ ἀσελήγης οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκόλαστου ἔταπτον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου»· γραμμ. Βεκκ. 451, 10 «ἀσελήγης πᾶν τὸ σφοδρὸν καὶ βίαιον... καὶ ὀ κωμικῶν· Ἰ. Ἐδπ. ἐν Ἀδῆλ. 25) ὡπερ ἀνέμου κριδῶς ἀνακειμένου γενομένου» καὶ Φερεκράτης, ὄσον αὐτὸ τὸ πινγὸς ὡς ἀσελήγης φησί που· νεώτ. || εἰδ. ἐπὶ τῆς βλασφημείας· ἐν ταῖς χώραις τοῦ τροπικοῦ ἢ βλάστησις εἶναι ἀσελήγης.

ἀσελιγισμός [ὁ] μτφ. ἡ ἄσκησις ἢ ἐκδήλωσις ἀσελείας, ἀναιδέως ἀκολασίας, λαγείνας· Walz Ρητ. 8, 739 σμ. 13 ἐκ τῶν οἰκοντῶν τὸ τληκαῦτα ἀσελγῶν τὰ Σόδομα τὸν ἀσελιγισμόν ἐπιφέρειται. **ἀσελόκερος-ωτος** [ὁ, ἡ] Ἡσ. «κριδῶς ἀσελόκερος» ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριδῶς ἀνακειμένος μέγας χαλκοῦς, ἀσελόκερον δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὃ κωμικὸς διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τὸν τε δούριον.. ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελόκερων δέχεσθαι τὸν κυριπτόντα καὶ οἰνεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν·

ἀσελομανῆς-ους-ές νεώτ. ὃ πρὸς ἀσελείαν βλλ. ἄγαν ἐπιρρηγής.

ἀσελομανῶ-ἔω μτφ. εἰμι ἔμμανῶς ἀσελήγης βλλ.· Λοκκ. Φιλὸπ. 7 ἀσελγ- ἐπὶ τοῖς μοιχαίσις.

ἀσελοποιός-ον μτφ. ὃ ποιῶν ἀσελείας, ἀκόλαστους, ὃ ἀσελείας παραγωγικός· Ἀντίοχ. ἄστρ. ἐν Κωδ. Ἄστρ. 8, 109, 13 ἀσελοποιοὶ δεκανοί.

ἀσελό-ἔω κ. νεώτ. εἰμι ἀσελήγης βλλ. || ἰδίως ἄγαν ἐπιφορος πρὸς τὰς ἀφορδισιακάς ἡδονάς, λήγνος, ἀσελαίνω βλλ.· Σουῖδ. «ἐπίπτου, ἡσέλιγαν»· ὄν καὶ γνῶσας ἐξακολουθεῖ ἀσελγῶν· 2) νεώτ. κ. πράττω τι ἀσελέγης, ἀσελείαν ποιούμαι· **συνελήφθη ἀσελγῶν ἐπὶ κορασίδοις**.

ἀσελόγως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσελήγῃ ἀκόλαστος, αἰσχρῶς· Δημ. 35, 45 καὶ ζῆς ἀσελόγως· Ἀριστλ. Πολιτ. 5, 6 ὅταν ἀναλώσῃσι τὰ ἴδια ζῶντες ἀσελόγως· || ὑπερβολικῶς· Ἀριστφ. Πλ. 560 παχύκνημοι καὶ πίνοντες εἰσὶν ἀσελόγως.

ἀσελήγης (-ή-οι) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς νυκτός, ὃ μὴ ἔχων σελήνην, ὃ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς σελήνης, ὃ σκοτεινός· Ὀσुक. 3, 22 νύκτα χειμέριον.. καὶ ἄμ' ἀσελήνην ἔβησαν, Διοσκ. 3, 151 ἀσελήνην νυκτός ὄρουσεν, Μαν. 28 εὐτ' ἀσελήνην ἔχη δρόμον· 2) ἄστρον. νεώτ. ἀσελήγης νύξ, καθ' ἣν ἡ σελήνη δὲν εὐρίσκειται ὑπεράνω τοῦ ὀριζήσαντος.

ἀσελιδοποίητος (-η-οι) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, ὃ μὴ σελιδοποιημένος, μὴ διαταχθεὶς κατὰ σελίδας καίτοι στοιχειοθετηθεὶς· ἀσελιδοποίητα δοκίμια.

ἀσελιδωτός (-η-οι) νεώτ. κ. δημ. ἄ. ἀσελιδωτός, ἐπὶ βιβλίω, ἐντύπων ἢ καταστῆχων λογιστικῆς, ὃ μὴ ἠριθμημένως τὰς σελίδας ἔχων· τὸ ἡμερολόγιον ἐν ᾧ καταγράφονται αἱ καθ' ἡμέραν ἐμπορικαὶ πράξεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι ἀσελιδωτός.

ἀσελιδωτός (-η-οι) νεώτ. κ. δημ. ὃ ἀσελιδωτός βλλ.

ἀσελίνοσ-ον μτφ. ἀνευ οἰνίου, ἀνευ τοῦ ἐκ σελῶν στεφάνου· Δίων Κ 68, 19 νίκη ἀσελίνοσ.

ἀσέλλινος-η-ο δημ. ἐπὶ πάλων, ὁ μὴ δαμασθεὶς εἰσέτι, ὁ μὴ φέρων σέλλαν (ἐφίππιον), ἀσέλλωτος [ἀμφ.]: Κρυστ.Κούρος 54 ἐσένα πρῆπει, ἀφέντη μου, γιὰ νὰ καθάλλικες, τ' ἀσέλλινος, προσέλλινο, τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι.
ἀσέλλωτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς σέλλαν: καθάλλικέω πάντ' ἀσέλλωτα.
ἀσέλλωτος-η-ο δημ. ἐπὶ Ἴππων, ὁ μὴ φέρων ἐφίππιον, σέλλαν 2) μῦθ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ μω εἰς πειθαρχίαν ὑποβληθεὶς, ὁ ἀπειθαρχητός.
ἀσεμνα ἐπίρρ. δημ. ἀσέμνως βλ.λ.
ἀσεμνογραφία (ή) νεώτ. τὸ γράφειν δι' ἀσέμνων φράσεων, τὸ πραγματεύεσθαι ἀσεμνα θέματα ἢ συγγράφειν πορνογραφίας βλ.λ.
ἀσεμνογράφος-ον νεώτ. ὁ ἀσέμνως ἀφηγηθεὶς γράφων, ὁ αἰσχρογράφος.
ἀσεμνολόγητος-ον μων. ὁ μὴ σεμνολογηθεὶς, ὁ μὴ ἀνυφωθεὶς διὰ σεμνῶν λόγων: Σχόλ.Ευστ.ΐλ. 342,39 πάντα ἀσεμνολόγητον εἶσαε.
ἀσεμνολογία (ή) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀσεμνολογεῖν βλ.λ.
ἀσεμνολόγος-ον νεώτ. ὁ ὀμιλῶν δι' ἀσέμνων ἐκφράσεων 1) ὁ διηγούμενος ἀσέμνους ἱστορίας 2) ὁ ἀσεμνογράφος βλ.λ.
ἀσεμνολογῶ νεώτ. ὀμιλῶ ἀσέμνως 1) διηγούμαι ἢ γράφω ἀσέμνως, ἐπὶ θεμάτων ἀσέμνων.
ἀσεμνός-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σεμνός βλ.λ., μὴ σεβαστός, μὴ σοδαρός, μὴ εὐπρεπής: Ἀριστ.Κόσος ἀσεμνον ἦν αὐτῷ θεκεῖν αὐτοῦργεῖν, Πλούτ.ἀσγκρ.Τιμ.Αιμ.2 φαίνεται ὁ Αἰμίλιος οὐδὲν τι μικρότερος οὐδ' ἀσεμνότερος, Μαν.4,190 τεύχει βρηνήτορας ἀνδρας ἀσεμνούς, ἀσεμνος νέος, ἀσεμνὴ κόρη 2) ἐπὶ ἐνεργείων, θεσμάτων, λόγων, ὁ ἐξ ἀναιδέως, αἰσχρότητος προερχόμενος ἢ ὁ ἀναιδέων, αἰσχρότητα, κακοθείων ἐνέχων: Πλούτ.Ήθ.89 F λόγους ἀσεμνότερους, Ευστ. Πουημ.261,1 εἰς ἀσέμνους ἀλληλοφωνίας ἐκτρέπων τὸν ἀσκητήν.
ἀσεμνότης-ητος(ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀνασχητική, ἡ ἔλλειψις σεμνότητος, ἀναιδεια, ἀπρέπεια: Ἐπιφάν.1,619 Α γνάμον ἀπὸ τοῦ στέγους ἔστικε γάρ ἡ τοιαύτη ἐν τῇ πλάνῳ ἀσεμνότητι.
ἀσεμνός ἐπίρρ. κ. νεώτ. αἰσχρός, ἀτίμως, ἄνευ σεβασμοῦ, ἀναιδέως, ἀπρεπῶς: Τιμὸθ.1,4,333,24 ἐάν.. ἴδωμεν ἀσεμνός εἰσιόντα, οὐκ ἀνακόπομεν.
ἀσεπτός-ος κ. μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ σεπτός βλ.λ.2), ὁ ἀνίερως, ἀσεβής: Εὐρ.Ἐλ.542 Πρωτέως ἀσέπτοιο παιδὸς ἐκ βουλευμάτων 2) μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ σεπτός βλ.λ.1), ὁ μὴ σεβασμοῦ ἄξιος: ἀσεπτα εἰδῶλα [ὄνομ. τῶν ἀγ. εἰκότων ὑπὸ εἰκονομάχων].
ἀσεπτός-έω ποι. ἀσεπῶ βλ.λ.: Σοφ.Αντ.1350 χρῆ δ' ἐς τὰ θεῶν μηδὲν ἀσεπτεῖν.
ἀσετυλίην (ή) νεώτ. τὸ ἀκατυλίειον βλ.λ.
ἀση (ή) 1) ἀπῆδα, σιχασία, ναυτιπῶδες πάθος καὶ κνήσις τὸ στομάχιον, κόρος, βδελυγία: Εὐρ.Μήδ. 245 ἔπαυσε καρδίαν ἀσης 2) λύπη, στενωγορία: Ἦρ.1,136 μηδεμίαν ἀσην τῷ πατρὶ προσθάλα 3) πάθος, ἐπιθυμία, καμῆδος: Σαφ.ἀν.25,17 κῆρ ἄσα βόρηται 4) ρύπος, πίνος, λέρα, ἄ. ἀσις: Λοικ.Κυν.1 ὡς ἀσην παμῶδαν τοῦτι τὸ τριβῶνιον φέρειν, Πολυδ.1,49 ὀδαν τὴν ἀσην ἐκκαθῆραντες.
ἀση (ή) 2) νεώτ. βοταν. εἶδος τὶ τοῦ φυτοῦ νάρθηξ 2) φαρμακ. κομμορορηγνὴ ἐξ ἄσας λωμβανομένη, ἀηδοῦς ὀσμῆς καὶ γεύσεως πικρᾶς.
ἀσηκαστός-ον μων. ὁ μὴ ἐν τῷ σῆκῳ, ἐν τῷ μύθῳ ἄν, ἀπροφύλακτος: Νικήτ.Χων.Χρον.10,4,186 Α ἀσηκαστοὶ ἄμπελα καὶ ἀποιμάντικοι θρέμμασι.
ἀσηκός-ισσα-ικὸ δημ. [τουρκ. κ. ἀσίκης μ. ἀρα.], ὁ ἐρωμένος, ὁ ἀγαπητός [μ. τὸ ἀρα.]: 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ εὐσώμος, ὁ παρὰσάμιος, ἐμφάνισιν ἀξίεραστον ἔχων, ὁ βελκτικὸς, ὁ λεβέντης: δ.τραγ. μὴν

εἶδες τὸν ἀσίκη μου τὸν ἀγαπητικὸ μου, - ἀσίκισσα γυναῖκα 1) μῦθ. ὁ ψυχρῶς ὄρατος, ἀξέραστος καὶ ἰδίως ὁ γενναῖος, ὁ μεγαθύμος, ὁ ἐλευθερὸς: δ. τραγ. ποίος ἀσίκης σάν κι' ἐμένα στὸ παζάρι περρατεῖ.
ἀσηκία ἐπίρρ. δημ. κ. ἀσηκία λεβέντικα, παλληκάρια.
ἀσηκικός-η-ο δημ. κ. ἀσηκικός ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀσίκην, ὁ λεβέντικος: δ.τραγ. βνήκων δὲ ἀσηκία παιδιὰ, γυριζὼν δλη νύχτα, - ἀσηκίκο μουστάκι 1) κ. ἐπὶ ἰδιοτήτων προσ.: ἀσηκίκο κορμὶ 1) κ. ἐπὶ ἐνεργείας: ἀσηκίκο φέριμον.
ἀσηκίαι (τὸ) δημ. [τουρκ. κ. ἀσηκίαι ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσίκη βλ.λ., πράξις ἢ συμπεριφορὰ ἀξίεραστος: 2) κατ' ἐπέκτ. ἡ προκλητικότης.
ἀσηκορῖς Ἦσ. «ἀσίκια».
ἀσηκορῖς Ἦσ. «ἀκρησαστής».
ἀσηκορῆτης (ὸς) ὁ ἀσηκορῆτης βλ.λ.
ἀσηκῶν δημ. σηκῶν βλ.λ.
ἀσηκῶτος-η-ο δημ. ἂν δὲν δύναται ἢ δυσκόλως δύναται τις νὰ σηκῶσθαι, ὁ βαρὺς ἰλιαν: Βλαχογ.Παλληκάρια Παλιά 36 κὶ ἔχει τὸ μοναστήρι ἀσημὶ καὶ χρυσάρι ἀσηκῶτα, - ἀσηκῶτα τοσουβάλι 2) ὁ μὴ ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀζήνητος 1) ἐπὶ ἀσθενῶν, ὁ κληνῆρας ἐνεκα βαρεια νῆσου 1) ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ κηδευθεὶς, ἀταφος: ὁ σκοτωμένος ἔμεινε ἀσηκῶτος δὲ μέρως.
ἀσημάδευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ σημασθεῖθ, σκοπευθεῖ: χτύπησα λαγὸ ἀσημάδευτα.
ἀσημάδευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων σημάδι, διακριτικὸν σημεῖον: ἀσημάδευτα πρόβατα 2) ὁ μὴ σκοπευθεὶς δι' ὄπλου.
ἀσημαθολόγητος-η-ο δημ. παρ' οὗ, προεξηγησαντος βλάθων ἐν τινι ἀργῳ, δὲν ἐλήφθη ἱπαρὰ τοῦ ἀργοφύλακος 1) σημεῖον τὴ ἢ ἐνεχυρον μέχρις οὗ ἀποσιθ ἀποζημιώσιν τῆς γενομένης ζημίας.
ἀσημαθός-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων σημεῖα ἢ στίγματα ὡς διακριτικὸν σημεῖον: ἀσημαθὴ κόττα 2) μῦθ. ἐπὶ ζῶων κρημνισθέντων ἢ ελαπέντων, ἀφαντος, ἀπολεσθεὶς χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνη.
ἀσημαντολόγος-(α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων ἀσημαντα ἐν ταῖς ὀμιλίαις αὐτοῦ.
ἀσημαντός-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀρχηγόν, κύριον, ὁ ἀφύλακτος: Ἰλ.Κ 485 ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημαντοῖσιν ἐπελθών, σχολ. ἄφυλάκτος, ἀφροντιστος, μὴ ἔχουσι ποιμένα, Ὀππ.Ἀλ.3,361 κτήσιν ἀπὶ κείροντες ἀσημαντοιο δόμοιο 2) ὁ μὴ σεσημασμένος, μὴ ἔχων σημεῖον διακριτικόν: Ἦρ.2,38 ἀσημαντον δὲ θύσαντι θάνατος ἡ ζημία ἐπικέεται, Πλάτ.Νομ.12,954 Α τὰ τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσημαντα 3) μετὰ γεν. ὁ μὴ ἔχων τὴ ὡς σημά, ὡς μνημεῖον, ὁ μὴ θεαυμένως ἐν τῷ: αὐτ.Φαῖδρ.250 C ἀσημαντοί τούτου, δ νῦν σῶμα ὀνομαζόμενον 4) σκοτεινός, ἀκατάληπτος: Νῶν.Εὐάγγ.Ἰω.3,15 Ἰησοῦς δ' ἠγόρευσε ἀσημαντω τινὶ . . μὸθω 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δὲν σημαίνων, ὁ ἀνευ σημασίας: Πλούτ.Ἠθ.1026 Α ὡς δὲ φωνὴ τίς ἐστιν ἀλογος καὶ ἀσημαντος, Διογ.Λ 7,57 λέξις δὲ καὶ φωνὴ ἀσημαντος 1) κ. νεώτ.κ. δημ. ὁ ἀνέξιτος λόγου, ὁ μηδαμῶς: Ἀππ.Ἐμοφ. Πολ.3,58 τὸν ἐλθόντα καὶ παρὰστρατοπεδεύσαντα ἡμῖν ἀσημαντον, ἀνθρώπος -τος-ζημιά ἀσημαντη.
ἀσημαντότης-ητος(ή) νεώτ. τὸ εἶναι τινα ἀσημαντον βλ.λ.51.
ἀσημαρταγός-(η)-ο(ν) Πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσφραγισμένος 2) ἐπὶ ἐκκλησίας, ὁ μὴ ἔχων σημάριον βλ.λ.
ἀσημαρταγῶς δημ. κοσμῶ, περιβάλλω με ἀργυρὰ κοσμήματα: ἀσημαρταγῶμενο ἄλογο.
ἀσημειωτα ἐπίρρ. δημ. ἀσημειωτός βλ. λ.
ἀσημειωτός-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σημειωθεὶς, ὁ μὴ φέων διακριτικὸν τι σημεῖον, ἀ-

σημόδευτος : Φιλ.1,121 μὴ ἀσημειώτων τὴν πηγήν παρελθὲν· 2) ἐπὶ ὄδοι, ἢ μὴ ἔχουσα ὁδὸσσημα : Ψδμηύτρ.89,14· 3) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ μὴ γραφεὶς που : ἔξοδο ἀσημειώτω· 4) ὁ μὴ δυνάμενος διὰ σημείων να δλωθῆ : Φιλδδ.Σημ.30 ἀσημειώτω πάντα ποιοῦσι τὰ φανή· 5) νεώτ. ὁ μὴ ληφθεὶς ὑπ' ἄφει, ὁ μὴ παρατηρηθεὶς : ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ τῶν τελευταίων ἡμεῖων ἀσημειώτως· 6) μτφ. ὁ μὴ ἔχων σωματικὸν τι ἐλάττωμα ἐκ φύσεως ἢ παθῆσεως· ἀντίθ. σημειωμένος.

ἀσημειώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ διακριτικοῦ σημείου, ἀσημόδευτα, ἀπαρτηρήτα.

ἀσημένιος-ια-ιο ὄσμ. ὁ κατενοσημασμένος ἀπὸ ἀσήμι, ὁ ἀργυρούς : Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.64,5,5 ὁποῦ φοροῦν χρυσὰ σπαθία, μολαδσκες ἀσημένιος, Κρυστ.Φλογέρου 91 τὰς ἀσημένια τὰματα, παροίμ. ἡ ἀσημένιος ἡ ἀσταλίνος ἡ πλούσιος ἡ μεγάλης σωματικῆς ἀνταχῆς· 2) μτφ. ὁ λευκός, ὁ οἰωνὸ ἀργύρου, ἀσημοῦ χροῖαν ἔχων : ἀσημένια μολαία, - ἀσημένια θάλασσα.

ἀσημί-ιο (τό) ὄσμ. μον. ἀσήμιον, (ἀσημον ἀργύριον) ὁ μὴ σεσημασμένος (κοπεῖς εἰς νομισματὰ ἀργυρούς, ὁ ἀργυρός : ἀσημί τῆς βούλας, ἐπίσημον, ὄσκιον, ἀσφαρισμένον, Κρυστ. Νεραϊδόπουλο 10 πού μέτ' στὸ φῶς τὸν ἐγγαριῶ ὄαν νά ν' ἀσήμι ἀσφάφται· 2) τὰ ἐξ ἀργύρου νομίσματα κ. γεν. τὰ χρήματα, οἱ ἀσημοπαράδες : Ἐρωτόκρ.Α 1870 γιατί γυράφειν ἡδελε ἀσήμι γῆ ταρνέσα· 3) ἐπὶ τῶ πληθ. τ' ἀσημία κ. τ' ἀσημικά τὰ ἀργυρὰ σκεῦη, κοσμήματα κ.π. : δ.τραγ. πόχουν τ' ἀσημία τὰ πολλὰ, τίς ἀσημένιος πάλλας.

ἀσημί (τό) κ.-ὸ χρώμα ὄσμ. τὸ ἀργυρόχρουν, τὸ χρώμα τοῦ ἀσημοῦ.

ἀσημία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. διανοητικὴ διατάραξις καθ' ἣν παρατηρεῖται ἔλλειψις τῆς διὰ σημάτων παραστατικότητος τοῦ λόγου.

ἀσημιά (ἡ) ὄσμ. κ. ἀσημιά εὐώδες φυτὸν, ὁ ἴσσιος, ἡ γασσεμιά, τὸ γασσεμί : δ.τραγ. γύρω-γύρω μανξέδες καὶ στή μέση μιὰ ἀσημιά ἡ γασσεμιά.

ἀσημικό (τό) ὄσμ. συνθέστ. ἐν πληθ. -ὰ γεν. τὰ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένα κοσμήματα καὶ σκεῦη : τὸ ἀσημικό τῆς δᾶν λέγεται, - πούλησε τ' ἀσημικά του.

ἀσημο-α' συνθετ. ὄσμ. δηλοῦν ὅτι τὸ δεύτερον εἶναι ἀργυροῦν ἢ ἐπαργύρον ἢ ὁμοιάζει πρὸς ἀργυρον, ἀσημοπότηρον, ἀσημομάχαρον, ἀσημοπύρουν, ἀσημοκομπούρα κ.π.· 2) ὅτι τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἔχει ἀναφορὰν ἢ σχέσηιν μὲ τὸν ὄσμυρον : ἀσημόσκονη, ἀσημοκαπιζῶ, ἀσημοκεντῶ, ἀσημόπετρα.

ἀσημοδέλονο (τό) ὄσμ. ἡ ἐξ ἀργύρου κατασκευασμένη βελόνη.

ἀσημογάτανο (τό) ὄσμ. ἡργυρωμένον λέγων παρῶφασμα, σειρίτι.

ἀσημογγεμα-ατος (τό) ὄσμ. λεπτὸν ἀργυροῦν νῆμα, γέμα.

ἀσημογόδο (τό) ὄσμ. μτφ. ὡς ὕβρις ὁ πλούσιος ἀλλὰ βιάξ· πρβλ. χρυσοκάνθαρος.

ἀσημογράφος-ον μον. ἐκκλι. εἰδ. ὄνομ. τοῦ τηροῦντος τὸν κατάλογον τῶν ἀργυρῶν ἀντικειμένων ἐκκλησίας ἢ μονῆς.

ἀσημοζάνερον (τό) ὄσμ. κ.-ζῶναρον τὸ ἀργυροζάνερον ἢ τὸ δι' ἀργυρωμάτων πεποικιλμένον.

ἀσημοκαπιζῶ ὄσμ. μτφ., μετοχ. παθ. παρακ. ἀσημοκαπιζόμενος ἐπαργύρω, καλύπτω μὲ λεπτὴν ἐπίστρωσιν ἀργύρου.

ἀσημοκαπιζμα-ατος (τό) ἡ ἐπαργύρωσις β.π.λ.

ἀσημοκέντητος-η-ο ὄσμ. ὁ πεποικιλμένος, ὁ κεντημένος μὲ ἀσήμι.

ἀσημοκεντῶ ὄσμ. μιχ. παθ. παρακ. ἀσημοκεν-

τημένος ποικίλλω, κεντῶ τι δι' ἀργυρῶς κλωστής : γιλέκι ἀσημοκεντημένο.

ἀσημοκερατῆς-ῆ (ὁ) ὄσμ. ἀσημοκέρατος β.π.λ. **ἀσημοκέρατο** κριάρι· ὄσμ. κριάς -οῦ τὰ κέρατα εἶναι ἐπηργυρωμένα· ἢ μτφ. ἀσημοκέρατος ὁ ἀσημοκερατῆς β.π.λ.

ἀσημοκέρατος (ὁ) ὄσμ. κ. ἀσημοκερατῆς (ὁ) ὁ ἐν γνάθος, ἐπὶ ἰδῶ κέρβερε δαχμόνεος τῆν μοιχελαν τῆς συζύγου ἢ κ. στενῆς τινος συγγενοῦς αὐτοῦ· πρβλ. κερατῆς.

ἀσημοκλέφτης-τρα ὄσμ. ὁ κλέπτων ἀργυρῶ ἢ χρυσῶ σκεῦη, ἀσημικά.

ἀσημοκοῦ ὄσμ. λάμπω, φέγω ὡς ἀργυρός. **ἀσημοκοῦμπο** (τό) ὄσμ. κ. ἀσημοκοῦμι τὸ ἐξ ἀργύρου ἐσκευασμένον κομβίον ἢ πόρη : Κρυστ. Ποδ.Μαρί3 ἀράδες τ' ἀσημοκοῦμα κὶ ἀράδες τὰ γιορντάνια.

ἀσημοκομπούρα (ἡ) ὄσμ. κ. ἀσημοκοῦμπορο τὸ ἐπαργύρον πιστόλιον.

ἀσημοκοῦπα (ἡ) ὄσμ. τὸ ἀργυροῦν κύπελλον, ποτήριον : δ.τραγ. μ' αὐτὴ τὴν ἀσημοκοῦπα θέλω νά πιῶ πέντ' ἄξι.

ἀσημολογῶ-ῶ ὄσμ. λάμπω ὡς ἀργυρός : Ζερδ.Τραγ.ΚΚ ἀσημολογοῦσι ἡ θάλασσα.

ἀσημομάχαρο (τό) ὄσμ. ἡ ἀργυρᾶν λαβὴν ἔχουσα μάχαρις.

ἀσημον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν κεραμόνικιδῶν.

ἀσημονέρι (τό) ὄσμ. κ. ἀσημονέρι τὸ ὡς ἀργυρός λευκὸν ὕδωρ : δ.τραγ. στοῦ βέργου βγαίνενα νερὸ τὸ λέν' ἀσημονέρι· 2) τὸ νηρικὸν ὄξυ, τὸ βασιλικὸν ὕδωρ.

ἀσημοπαράδες (οἱ) ὄσμ. τὰ ἐξ ἀργύρου νομίσματα.

ἀσημόπετρα (ἡ) ὄσμ. ἡ λυδία λίθος. ἡ βασιανίτις β.π.λ.

ἀσημοπύρονο (τό) ὄσμ. ἡ -πύρονο ἡ ἀργυρᾶ κρεδῶρα β.π.λ.

ἀσημοποιία (ἡ) μον. ἡ ὑποτιθεμένη κατασκευὴ ἀργύρου ἐξ εὐτελῶν μετάλλων δι' ἀλλημείας.

ἀσημορ(ο)βήζω ὄσμ. ἰδῶς κατὰ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλου, ἔχω ἐρυθρόλευκον, ἀνοικτὸν χρώμα ῥόδου : Ζερδ.Τραγ.ΚΚ15 καὶ τὰ ξεροδράχια ἢ καὶ τὰ πλάγια γύρω ἀσημορβήζω.

ἀσημος-(η-οῖν) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ μὴ φέρων σημεῖον : Εὐρ.Φοίν.112 ἀσημ' ὄπλα· ἢ ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὁ οὐδὲν καθ' ἑαυτὸν σημεῖον : Ἀριστλ. Ποιητ.20 συλλαβῆ δ' ἐστὶ φωνὴ ἀσημος· 6) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἐπὶ προσώπων, πόλεων κ.π. ὁ ἀσημαντος, μικρός, ἀγνωστος, ἀφανής : Εὐρ.Ίων8 ἔστιν γὰρ οὐκ ἀσημος Ἑλλήνων πόλις, Διον. Ἄλ. Ρωμ.2,7 τῶν ἀσημων καὶ ταπεινῶν, Γαλ.2,7 οἱ ἀμαθεῖς παντάπασιν ἀσημοὶ τῶ γενέει, - ἀνθρώποι πτωχοὶ καὶ ἀσημοί, - πολιτεία ἀσημη.

ἀσημοσκονη (ἡ) ὄσμ. λεπτὴ ἐξ ἀργύρου ἢ κ. ἐξ ἄλλου λευκοῦ μετάλλου κόνις, οἷον ἡ μετὰ κολλητικῷ ὑγρῷ μινυμένη πρὸς ἐπαργύρωσιν πλαισίων· 2) κόνις κίμωνιας χρυσοποιουμένη πρὸς στίλβωσιν ἀργυρῶν σκευῶν.

ἀσημοστόλιος-η-ο δημ. ὁ δι' ὀργυρῶν λεπτοϋργημάτων περικόσμητος.

ἀσημοτάλαρο (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀργύρου πεντάδραχμον, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἰσότημον χαρτονόμισμα· πρβλ. κολωνάτο.

ἀσημότης-ότητος (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσήμου, τοῦ ἀσημέντου : ἀσημότης γένους, -ἡ ἀσημότης του ὡς ἐπιστήμονος· || νεώτ. κ. ἐπὶ πράγμ. ἡ γεγονότος, τὸ μὴ ἔχειν ἐξαιρετον σημασίαν, τὸ εἶναι ἀνάξιον λόγου : ἀσημότης τῆς ἐρατῆς.

ἀσημοφάγγω δημ. ποι., ἀόρ. ἀσημόφαξα ἔχω φῶς ὑπόλευκον, ἀσημόχρωμο, ἡ λ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ σεληνόφωτος φωτιζόμενα : ἀσημοφάγγει ἡ ἀκρογιαλιά - τὸ πάλαιο - ἡ πλαγια.

ἀσημοφραγκο (τὸ) δημ. ἡ ἐξ ἀργύρου δραχμῆ, ἀσημένιο φράγκο, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἐκ νικελίου ἡ ἄ. μετάλλου ἡ τὴν χαρτίνην δραχμὴν.

ἀσημοχόρτος (τὸ) δημ. πᾶσι τις τροχούφυλλος, φουμένη πλησίον ὑδάτων, ἧς ἔπρα τὰ φύλλα χρησιμεύουσι πρὸς τὴν διὰ τριβῆς ἀναστίλβωσιν ἀργυρῶν σκευῶν, ἄ. ἀσημί.

ἀσημόχορτο (τὸ) δημ. τὸ ἀγριον φυτὸν ἀνθυλλίς ἡ δισπόλων [anthyllis barba Jovis] 2) τὸ φυτὸν πολύγωνον τὸ παράλιον, πᾶσα ἀργυρόχροος.

ἀσημοχρῦσαφα (τὰ) δημ. κοσμήματα ἡ καὶ σκευὴ χρῦσα καὶ ἀργυρὰ περιληπτικῶς συμφοραζόμενα : δ.τραγ. καὶ αὐτὰ τ' ἀσημοχρῦσαφα τὰ δένει στὸ μαντήρι, παρομοι. χτυποῦν τ' ἀσημοχρῦσαφα καὶ μᾶς ἀκούει ὁ χάρος· || κατ' ἐπέκτ. ὁ πλοῦτος, ἡ περιουσία, τὸ βίος : δ.διστ. τῆς ὀρφανῆς καὶ ἀν κλάφανε τ' ἀσημοχρῦσαφά της | μὰ πόμεινε το' ἡ ἀρχοντιά καὶ ἡ νιότη καὶ ἡ ὀμορφιά της.

ἀσημοχυτός-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἀργύρου χυτοῦ ἐν μήτρᾳ κατεσκευασμένος, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν ἔσθδεν κοῦφον ἡ τὸν μόνον ἀργυροῦ ἐπικάλυμμα ἔχοντα, ὁ ἀσημένιος ἀτόφιος : ἀσημόχυτα καντηλάρια, πρβλ. μαλαμόχυτος· || ποι. ὡς ἐπιθ. ἐπαινετικόν : δ.τραγ. σαράντα πύργους ἀσημόχυτους | καὶ ἄλλους σαράντα μαλαμόχυτους.

ἀσημοχῦμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἀργυρίτις βλ.λ. γή. **ἀσημόχ-ιδ-ύ** κ. -ί δημ. ὁ ἔχων χροῖαν ἀσημοῦ, ἀργυρόχρωμος 2) ὁ ἐξ ἀργύρου, ἄ. ἀσημένιος : πῆγαν στὴ Κάρη της ἠσῶρ τ' ἀσημί τάματα.

ἀσημίμα (τὸ) δημ. ἡ ἐπένδυσις, οἶον εἰκόνας, δι' ἀργύρου 2) ἡ ἐπαργύρωσις, οἶον σκευαίους.

ἀσημένιος-η-ο δημ. μτχ. παρκ. τοῦ ἀσημῶν, ὁ δι' ἀργύρου, ἀσημοῦ ἐπικαλυμμένος : Κρυστ.Καλόγηρος 34 ἀσημένιας ἔλαμπαν οἱ λίγες του εἰκόνας· || ὁ ἐπηργυρωμένος.

ἀσημῶν-ονος-ον δυσδιάκριτος, ἀσαφής, ἀγνώριστος : Σοφ.ΟΚ 1668 γόνυ γάρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρημαίνενας.

ἀσημωνία (ἡ) Πάπ. ἡ ἀγορὰ ἀσήμου ἀργύρου παρά τὸν δημοσίον.

ἀσημῶνω δημ. ἀόρ. ἀσήμωσα ἐπενδύω δι' ἀργύρου, μὲ ἀσήμι : ἀσημῶσαν τις εἰκόνας τοῦ τέμπλου· || ἐπὶ ἐπιθλων, ἐπικοσμῶ διὰ προσαρμολγῆς ἀργυρῶν ἔλασματων : ἀσήμωσεν τὸ σεντούκι της 2) ἐπαργύρω, ἀσημοκαπιζῶ : ἔδωκα νὰ μοὶ ἀσημώσουν τὸ δίσκο 3) τὸ παθ. ἀσημῶμαι ἐν ἀμφ. ταῖς σμ. 4) μφ. δωροδομαί εἰς τὴν ἀργυροῦν νόμισμα ἡ νομίσματα κ. γεν. δωροδομαί χρήματα ἐπ' ἀγαθῆ τύχῃ (γὰ γούρι) ἐμοῦ ἡ τοῦ λαμβάνοντος : ἀφαντικῶ, ἀσήμωσις τῆ σκεπῆ, - ἀσήμωσα τὸ παιδί | ἔρριφα ἀργυροῦν νόμισμα εἰς τὴν λεκάνην ἐν ἡ τὸ πρῶτον λούουσιν αὐτό | 5) δίδω χρήματα εἰς τὴν ὑπάλληλον ἡ ἄ. παρ' οὐ ἔξαρτάτος ὑπάθετος μου, ὅπως μεροληπίης ὑπὲρ ἐμοῦ ἡ κ. ὅπως διεκπεραίωση ταχέως τὴν ὑποθεσίον μου : ἀσήμωσα τὸν κλητήρα ἀν θέλης νὰ βγάλης γλῆγορα τὸ διαβατήριον· || κ. τὸ παθ. ἐν δμ. σμ. : μτχ. παθ. παρκα.ἀσημῶμένος βλ.λ.

ἀσήμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ διακεκριμένων συμπτωμάτων : Ἰηπ.Ἐπιθ.1 τὰ ὄλεθρια ἀσήμω βρωτανήσονται θάνατον σημαίνει· || ἐπὶ ἰχθυούτων κινῶν, ἀνευ ὄρατου σημείου (πορεύεσθαι) : Ξεν.Κυβ.34 οἱ μὲν γὰρ ἐπειδὴ λάδωσι τὰ ἰχνη πορεύονται ἀσήμω ὥστε μὴ γινώσκεισθαι ὅ τι ἰχθυοῦσιν 2) ἀφανῶς, ἀνευ σημασίας τινός, οὐχ ὀριζολόγως : Διόδ.Σ 532 τῆς ἐν Πλαταιαῖς παρατάξεως οὐκ ἀσήμω μετασχεῖν.

ἀσημότης-ώτρα δημ. ὁ ἐκτελῶν ἐπαργυρώσεις τεχνίτης.

ἀσημῶτες-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπενδεδυμένος δι' ἀργύρου, μὲ ἀσήμι : ὅλες τῆς ἐκκλησίας οἱ εἰκόνας ἀσημῶτες· κ. ὁ μὴ ἐπηργυρωμένος : ἀσημῶτος δίσκος 2) ὁ μὴ διὰ χρημάτων δεκασθεῖς, ὁ μὴ δωροδοκός : γὰ νὰ τελειώσω τὴν ὑποθεσί μου κανένα δὲν ἄφησα ἀσημῶτο.

ἀσημότης-η-ο δημ. ὁ ἀσημῶμένος, ὁ δι' ἀργύρου ἐπενδεδυμένος ἡ ὁ ἐπηργυρωμένος, ἄ. ἀσημοκακημένος.

ἀσηπτικόν-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνευ ἀσηπτικῶν ἀπερμάτων : ἀσηπτικὸς ἐπίδεσμος 2) ὁ ἀνήλικος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀσηπίαν : ἀσηπτικὴ θεραπεία.

ἀσηπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσηπτικῶν βλ.λ.

ἀσηπτική (ἡ) νεώτ. χημ. βορικὸν δξύ ἐν. χρ. ὡς συντηρητικὸν γόλακτος, ζῆθου, κρέατος κ.ἄ. **ἀσηπτητικόν** δξύ νεώτ. φαρμακ. ἄχρον ὑγρὸν συνιστάμενον ἐκ διαλύματος σαλικυλικοῦ κ. βορικοῦ ὀξέος καὶ ὑπεροξείδιου τοῦ ὑδρογόνου, χρησιμὸν ὡς ἀντισηπτικόν κ. αἰμοστατικόν.

ἀσηπτύλη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ σωζυλικόν δξύ ἀντισηπτικὸν ὑδατικὸν διάλυμα εὐχρηστον ἐξωτερικῶς ἀπὸ τοῦ φαινικοῦ ὀξέος.

ἀσηπτολίην (ἡ) νεώτ. φαρμακ. διάλυμα φαιολογικῆς πιλοκαρπίνης.

ἀσηπτός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ σηπόμενος, ὁ ἀσπῆς, ὁ μὴ εἰς σήψιν ὑποκείμενος : Ἰηπ.Συριγ.4 ἡ θριξ ἀσηπτός ἄση, Ξεν.Κυβ.9,13 ἔστι γὰρ ἀσηπτῶτατον τοῦτο, Πλοῦτ.Συμπ.4 τοὺς νεκροὺς ἀσηπτους ἀει | ὀλιωτους | -ἔδλων ἀσηπτον 2) ἀσηπτος, ἀχώνευτος : Ἰηπ.522,48 τὰ σπία διαχωρεῖ ἀσηπτα 3) τὸ αὐθ. τὸ ἀσηπτον ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσηπτοῦ, ἡ ἀσηψία.

ἀσηπτιδῶ νεώτ. καθιστᾷ τὸ ἀσηπτον, ἐφαρμόζω ἀσηπτικὴν θεραπείαν.

ἀσήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ σήψεως· || κατὰ τρόπον ἀσηπτικῶν βλ.λ.

ἀσήρκακος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν ὄμοπτέρων.

ἀσηρῆς-οῦς-ες Σουίβ. «ἀσηρή ἀκάβαρτα» 2) ἀσηρὸς βλ.λ. : Γαλ.18,(2),850.

ἀσηρῶς-ον Σουίβ. «ὁ μὴ ἔχων σκώληκας». **ἀσηρῶς**-α-όν ὁ ἐπιφύων ἄσην, ἀηδῶν, ἐνόλησιν, ἀηδῆς, ὀχληρὸς : Ἐρωτιαν.82 «ἀσηρῶν ἄσης ποιητικόν» : Ἰηπ.Ἀγγ.766 b ἀσηρῶν γὰρ εἶη πρὸς τὴν ἰγύσιν προσδιδόμενον 2) ὁ αἰσθανόμενος ἀηδῶν ἡ περιφρόνησιν : Σαφ.77, Ἄρετ.8,16 ἀσηρῶ ὡς μηδὲ ἀετῶν τὴν ὀδῆν ἀνάγεισθαι· || ἱατρ. ὁ αἰσθανόμενος δυσφορίαν : Γουφ.π. Ὀρειδ.45,30,22.

ἀσηρῶς-η-ο μτγ. ἀηδῶς, κατὰ τρόπον ἀηδῆ : Πολυδ.3,99 ἀηδῆνός δὲ καὶ ἀσηρῶς.

ἀσηστῶς-ον ὁ ἀκοσμίσιος : Διφιλ.ἐν Ἀθην.115 D ἐξ ἀσηστῶν ἀλεύρων.

ἀσηστῶτος-η-ο δημ. ὁ ἀσηστος, ἀκοσμίσιος, ποῦ δὲν πέρασ' ἀπὸ τῆς σῆτας : ἀσηστῶ ἀλεύρι.

ἀσηψία (ἡ) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ σηπῆσθαι : Τέτις ἐν Ἀλληγ.Ὀυ. 2) νεώτ. μέθοδος θεραπευτικῆ, δι' ἧς, ἀνευ χρήσεως ἀντισηπτικῶν, προλαμβάνεται ἡ ἀποτρέπεται ἡ μόλυνσις πληγῆς.

ἀσθενάριον (τὸ) μον. τὸ ἐν μονῇ νοσοκομῆστον.

ἀσθένεια (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. ἀσθένεια ἔλκεται ὀθενός, δύναμιος, ἀδυναμία, ἀτόνια : **Θουκ.**1,3 δὲ ἀσθένειαν καὶ ἀμειζιον, Ξεν. Ἀπομν. 4,2,32 οἱ στρατιάς δι' ἀσθένειαν ἀπολειπθέντες 2) ἀτελής ὕψεια, νοσώδης κατάστασις : **Ἡρ.**4,135 οἱ δὲ ἀνθρώποι ἀσθενείας μὴ εἶναι καταλείποντο, **Ἀντιφ.**4,32 ἀσθένεια γήρας 3) κ. νεώτ. κ. δημ. νόσος : **Θουκ.**2,49 μάλιστα δὴ ἐκαίνο ἄνθρωπον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἀτόνχασεν ὄν, - ἀσθένεια νεωρόν || δημ. ἀσθένεια κ. ἡ νοσηρότης, ἡ καχεξία || εἶδ. ἀφορδοῖσιον νόσημα : τὸν ἐσκατέφε ἡ ἀσθένεια, - ποῦ τὴν πηρὰ τὴν ἀσθένεια 4) ἀσθένεια βίου ἡ πενία : **Ἡρ.**2,47 οἱ δὲ πένητες αὐτῶν ὅπ' ἀσθενείας βίου σταίπνης πλάσαντες ὕς.. θύουσι, **Δίων Κ.**60,11 τοῖς ὅπ' ἀσθενείας βίου μὴ θυναμένους βουλευσιν ἔπειτα παρισσάει 5) κ. νεώτ. ἐπὶ ἡλικίᾳ ἐννοίας, ἡ ἀδυναμία : **Πλάτ.**Νόμ.854 Α τὴν τῆς ἀνθρώπινος φύσεως ἀσθένειαν, **Ἀριστ.**Ἠθ.1,149 α,18 ἀσθένειά τοῦ ἀκραστοῦ, - ἀσθένεια χαρακτιόρος, **ἀσθένημα**-ατος (τὸ) κ. μον. ἀσθενία, νόσημα, ἀσθενική κατάσταση : **Ἀριστ.**Ζ1 226 α,15 ἐάν μὴ δὲ ἐντόχημα ἀσθενήματος συμβῆ, **Γεωμ.**1,12,27 ἄρα ἔχον ἀσθενήματα ἀπὸ κεφαλῆς, **ἀσθενής**-οῦ-ές κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἀσθενής-ἡ-ῆδεις ἄνευ σθένους, ἀδύνατος, κατὰ τὸ σῶμα ἡ τὸν ὄργανισμόν, φιλόσθενος, καχεκτικός : **Ἡρ.**4,135 τοὺς ἀσθενεῖας τῆς στρατιάς, **Δημ.**2,165 ὁ παντάπασιν ἀσθενής τῶ σώματι 2) μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ νόσου πάσχων, ὁ ἄρρωστος : παροιμ. ἀσθενής καὶ ὀδοιπόρος ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει, - ἦτο ἕνα μῆνα ἀσθενής 3) κ. νεώτ. ἐπὶ θυνάμειος, ὁ ἀνάξιος λόγου, μικρός : **Σοφ.**OK 1033 μηδὲ τίναδ' ἐπὶ τὴν πόλιν ἐνὸς ποῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν, **Ἡρ.**7,9 α ἐπιστάμεθα δὲ τὴν δύναμιν ἐροῦσαν ἀσθενία, - ἀσθενεῖς στρατιωτικαὶ δυνάμεις, - ἀσθενής ἐπιρροή 4) ἐπὶ πηριουσι, καταστάσεων ἄπορος, πτωχός : **Ἡρ.**2,88 οἱ χρήμασιν ἀσθενέτεροι, **Εὐρ.**Ἰκ.433 δ τ' ἀσθενής ὁ πλούσιός τε, **Λυσ.**92,2 ἡ αὐτὴ τιμαρῖα τοῖς ἀσθενεστέροις πρὸς τοὺς τὰ μέγιστα δυναμένους ἀποδίδοται, **Δίων Κ.**55,13 τοὺς ἀσθενεστέτους οὐκ ἠνάγκασεν ἀπογράφασθαι 5) κ. νεώτ. ἀνάξιος λόγου, ἀδύνατος : **Αισχ.**Πρ.1011 ἀσθενὲς σόφισμα, - ἀσθενής ὑπεράσπισις || ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἄραιόν, ἔλαφρόν, τὸ ἔχον μικρὸν εἰδικὸν ἄρος : **Ἡρ.**3,23 ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης ταύτης || κ. νεώτ. ἐπὶ φυσικῆς δυνάμειος ἡ ἐκδηλωσῆος ἐνεργείας καθόλου, ὁ ἀδύνατος, ὁ οὐκ ἰσχυρός : ἀσθενὴς κρότος - φωνὴ ἄφθυρος - κίνησις, - ηλεκτρικὸν ρεῖμα, - ροή - θερμότης, **ἀσθενίη** (ἡ) ἰων. τ. ἡ ἀσθένεια βλλ., **ἀσθεναία** ἐπίρρ. δημ. ἀσθενικός βλλ., **ἀσθεναικός**-ἡ-όν(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀσθενικός ὁ μὴ σθενάρος, ἀδύνατος, φιλόσθενος : **Ἀριστ.**Ζ1 587 α,20 ἀσθεναῖκόν παιδίον, **Λουκ.**1,69 τὸν Ἀδάμνα ὄψαρον καὶ ἀσθεναῖκόν, - ἀσθεναὶκή κρῆσις, - ἀσθεναὶκή γυναικία || νεώτ. κ. ἐπὶ φυτῶν, καχεκτικός : ἀσθεναὶκή βλάστησις, - ἀσθενικό δέντρο, **ἀσθεναϊκέτης**-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσθεναϊκοῦ βλ., **ἀσθεναϊκός** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ δυνάμειος, ἄνευ ἐλάσεως, ἀτόνος : **Ἀριστ.**Ἠθ.Ἐνδμν.462 α,20 ἀσθεναϊκὸς μέντις καὶ οἶον πόρρωθεν, **ἀσθενοποιός**-όν σχόλ. ὁ ἀσθενὲς τῆ ποιῶν, ὁ ἀσθενεῖαν ἐπάγων : **Σχόλ.**Ἀπολλ.Ρ 2,205, **ἀσθενοποιός**-έω μτγν. ποιῶν τινα ἀσθενή, ἔξασθενίω, καθιστῶ τινα ἀνίσχυρον : **Ἄνπ.**Μακεδ. 97 **Ρωμαῖοι** ἀσθενοποιούνητες αἰεὶ τὸν Φίλιππον, **ἀσθενόρριζος**-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἀσθενή ρίζαν, οὐκ ἰσχυρόν : **Θεοφ.**Φλιτ.4,14,4, **ἀσθενόσφαιρα** (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ ὑπὸ τὴν λι-

θόσφαιραν παχεῖα ζῶντα πετρωμάτων, παρουσιάζουσα σημαντικὴν στερεότητα ἀλλὰ καὶ πλαστικότητα καὶ λαμβάνουσα διαφόρους μορφὰς ἐκ τῆς θλίψεως τῶν ἐπιεικίμων στρωμάτων, **ἀσθενόσφαιρον** (τὸ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐχινόδερμων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐχινιδῶν, **ἀσθενόσφαιρον** ζῴδιον τὸ ζῴδιον τοῦ Κριοῦ : **Κατάλογ.**Κωδ. Ἀστρολόγ.7,194,2, **ἀσθενόσφαιρος**-ον νεώτ. ὁ φέρων, μεταφέρων ἀσθενεῖς || στρατ. ἀσθενόσφαιρος ἄμαξα ἴδιος τύπος ἀμάξης πρὸς μεταφορῶν ἀσθενῶν εἰς νοσηκομετὸν ἡ χειρουργεῖον, **ἀσθενόσφαιρος**-ον νεώτ. ὁ ἀσθενὲς φωτιζόμενος, ὁ ἀσθενὲς ἐκπέμπων φῶς : **Κουμαν.**ΝΑ ἐν λ. ἀσθενόσφαιρος οὐράνιον σῶματα, **ἀσθενόσφαιρος**-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀσθενή ψυχὴν, ὁ ψυχικός ἀδύνατος : **ΠΔ** 4, **Μακκ.**15,5 ἀσθενόσφαιροι ὑπάρχουσιν αἱ μητέρες, **ἀσθενώ**-έω κ. μον. κ. νεώτ. εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενικός, πάσχω ἐξ ἀτόνιας : **Εὐρ.**Ἦρ.228 ἀναρθρός εἰμι κάσθενῶ μέλη 2) κ. νεώτ. νοσῶ, εἶμαι ἄρρωστος : **Θουκ.**7,47 τῆς ὥρας ἐν ἡ ἀσθενούσιν ἀνθρώποι μάλιστα, **Ἀριστ.**Ἦρ.618 τί δῖτα μ' ἔλκει ἀσθενούσαν; **Πολύδ.**3,21,7 ἡσθενήκοτα μένειν κατακλιθῆ, - ἡσθένησεν ἐπὶ μακρόν, - ἀσθενεῖ ἐκ γρήνης 3) πάσχω ἐνδειαν, εἶμαι πτωχός : **Ἀριστ.**Ἦρ.636 τοὺς πένητας ἀσθενούοντας κέπορουντας ἀφίτην 4) μετ' ἀπαρφ. ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι, ἐνὲν ἔγωγ τὰς ἀρκοῦσας δυνάμεις : **Ἰώσ.**Α1 2,15,5 5) ἐπὶ ἡμέρας, ἀποκλιθῶ, γέρονω : **ΠΔ** Κριτ 19,9 ἡσθένησεν ἡ ἡμέρα εἰς τὴν ἑσπέραν, **ἀσθενώ**-ὀω κ. νεώτ. μτθ. καθιστῶ τινα ἀνίσχυρον, ἀδυνατίζω τινα : **Ξεν.**ΚΠ 1,5,3 εἰ μὴ τις αὐτοῦς φθάσας ἀσθενώσσοι, - ἡσθένωσας τοὺς ἐχθρούς, **ἀσθενωπία** (ἡ) νεώτ. ἀδυναμία τῆς ὀράσεως ἐκσημαίνουσα κόψωσιν τῶν ὀφθαλμῶν, **ἀσθενώδης** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ σθένους, κατὰ τρόπον ἀσθενῆ, ἄνευ δυνάμειος : **Πλάτ.**Νόμ.659 Β καθάπερ τοῖς κάρνουσι καὶ ἀσθενὲς ἴσχυουσι τὰ σώματα 2) ἔλαφρός, ὀλίγον : αὐτ.**Πολ.**528 Β ἀσθενώδης ζητεῖται χαλαρὰ ὄντα || συγκριτ. -αστέρας, -ἐσπερον, κ. -ἐσπερα : αὐτ.**Λουκ.**172 Β ἀσθενέστερον... τοῦτο δρασσοῦσιν, **Θουκ.**1,14 τὰ δὲ τοῦ πολέμου... ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἔξομεν γνώτα, **ἀσθενώσσις**-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἔξασθενήσις, ἀδυναμία : **Ἰνπ.**54,4 ἀπερ ἀσθενώσσεως ἀμημα, **ἀσθμα**-ατος (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ἀσθμα, δημ. ἄσμη ὀδύσπαινα, συγνὴ καὶ βελά ἀναπνοή, λαχάνιασμα : **Ἡσ.** « τὸ ἐκ ὀδύσπαινου γενόμενον φύσημα » : **Ἰλ.**Ο 10 ἂ δ' ἀργαλέω ἔχει ἀσθματι κῆρ ἀπινύσων, **Αισχ.**Πέρο.484 ὅπ' ἀσθματος κενόι, **Τιμόθ.**Πέρο.93 ἀσθματι στρεπυζόμεν || μτγν. φυσιομαθῆμα ἐξ ὀργῆς : **Φιλόδ.**Ἦρ.α.27, **Νόνν.**Διον. 5,328 μεμνηνότες ἀσθματι λύσεσις 2) ἐπιθανάσιος ρόχος : **Πλῶδ.**Ν 10,74 ἀσθματι δὲ φρίσσονται πνοῆς ἔκινχεν 3) μτγν. γεν. πνοή, ἀναπνοή : **Τρουφιόδ.**483 καὶ τὸν μὴ λίπειν ἀσθμα φερέσθιον, **Μόσχ.**3,53 || μον. πνοή ἰσχυρά, βορρωδῆδες φύσημα : **Ἀγαθ.** ΑΠ 9,677 οἶκον... ἀρκυφίως ἀσθμασι βαλλόμενον, **Κόλουθ.**179 ἀσθμα φλογός, **Νόνν.**Δ 1,2 ἀσθμα κεραινοῦθ 4) ἱατρ. κ. νεώτ. νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ παροξυσμῶν δυσπνοίας : **Ἰνπ.**Ἄφορ.3,22 λύει ὀδύνη ἐξ ἰσχυρὰ καὶ γούνατα καὶ ἀσθμα, **Διοσκ.**1,94 βῆλας ἀσθματα, - ὑποφέρω ἐξ ἀσθματος 5) ἐπὶ ζῶων. ἐμφύσημα πνευμονικόν, συμπτωματικὴ ἐκδηλωσις διαφόρων νοσηρῶν καταστάσεων, δημ. τεκνεφές, **ἀσθμαίω** μτγν. κ. μον. κ. ἀσθματίζω ἀσθμαίω βλλ. : **ΑΒ** 451, **ἀσθμαίνα** κ. νεώτ. σπάν. π.ἀττ., ἀναπνέω δυσκόλως, πνευματῶ, κωντανασαίνω, λαχανιάζω, ἀγκραμάω : **Ἰλ.**Κ 376 τῶ δ' ἀσθμαίνοντες κικήτην, -

κατέφθασεν ἀσθμαίων· 2) ἐπὶ ἐκπνεόντος προσώπου, μετ' ἀγανάκτη ἀναπνέω: Ἰλ.Ε.585 ὁ γ' ἀσθμαίων· Ἐκπνεὸν Διφρού, Πινδ.Ν.3.48 σώματο· ἀσθμαίνοντα κόμζην, Ὀππ.Κυν.3.386 θηρὸς ἐτ' ἀσθμαίνοντος· 3) κ. νεώτ. μτφ. καταβάλλω πολλοὺς κόπους, ἐπιπνον προσηπάθειον: Αἰσχ.Εὐμ.651 οὐδ' ἐν ἀσθμαίνω (χωρὶς προσηπάθειον, ἀκόδως) ἰ-ἀσθμαίνων σπουδάζει τὰ τέκνα του· 4) ὄμ. μτφ. περιμένω τι ἀσθμαίνων, περιμένω τι ἀυπομόνω, μετ' λαχτήρασαν: Ἡλιδ.4,3 καὶ τὴν πανοπλίαν ἐν-δύς ἀφειστήκει τῇ βαλβιδί τὸν δρόμον ἀσθμαίνων· κ. μετὰ συστ. αἰτ.: Ὀππ.Ἀλ.4,14 ἀσθμαίνεις δὲ ἱέρως ἰ πυρὸς δριμύταν ὀμοκλήν.
ἀσθματίας-ου (ὀ) μτγν. ὁ ἀσθμαίων: Ἀδαμαντ. Φυσιογν.2,41.

ἀσθματικῶ μον. ἀσθμαίνω βλ.λ.: Τζέτζ.ἐπιστ.95, 85 ἀσθματίζοντι πάθει.

ἀσθματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετὰ κόπου ἢ βιαίως ἀναπνέων, ὁ πνευστιῶν: Διοσκ.Ι3, 106, Μαν.4,274 ἀμφικροῦν ταύροιο καὶ ἀσθματικὸιο λάνθος· 2) ὁ πάσχων ἐξ ἀσθματος: Γαλ.8,292, Διοσκ.Ι,23.

ἀσθματώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ἀσθματος, δυσπνοιας, ἀσθματικός: Ἰππ.Ἐπιδ.2, 19, -ἀσθματώδης ἀναπνοή.

ἀσθμησις-κως (ἡ) γλωσσ. τὸ ἀσθμαίνειν, ἀσθμα βλ.λ.
ἀσθμημαί-άομαι Πάπ. ἀσθμαίνω βλ.λ.

ἀσιανγενής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ., ἰων. ἀσιανγενής ὁ ἐν Ἀσίᾳ γεννηθείς, ὁ ἐξ Ἀσίας ἔλκων τὸ γένος, ὁ ἀσιατικῆς καταγωγῆς, ἀ. ἀσιατογενής βλ.λ.: Διόδ.Σ.17,77 βαβδούσους ἀσιανγενεῖς.

ἀσιαλλία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ὀλικὴ ἔλλειψις σιάλου.
ἀσιανίζω μον. κ. νεώτ. ἀμθ. μιμούμαι τοὺς Ἀσιανούς κατὰ τὰ ἠῶτα, ζῶ ἐν τρωφῇ.

ἀσιανισμός (ὁ) νεώτ. ἡ κατ' ἀσιατικούς τρόπονον (ζωή· 2) μοιρολατρικὴ ἀποδοχὴ τῶν συμβαίνοντων· 3) κατ' ἐπέκτ. βαρβαρότης· 4) θεωρία τις καθ' ἣν ἡ Ἀσία εἶναι ἡ δύναται νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως αὐτάρκτης.

ἀσιανολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐρευνώσα τὸν πολιτισμόν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας.

ἀσιανολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀσιανολογίαν βλ.λ. ἢ εἰδ. ὁ γνώστης ἀσιατικῶν γλωσσῶν καὶ ἰδίως ἀρχαίων.

ἀσιανός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τῆς Ἀσίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀσιατικός: Στρ. 14,1,41 τοῦ ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου, -ἀσιανός πολιτισμός· ἢ ὡς κύρ. ὄν. ὁ κάτοικος τῆς Ἀσίας, ὁ ἐξ Ἀσίας καταγόμενος, ἀσιάτης.

ἀσιάρης κ. ἀσιάρδος Ἡσ. «ἐπισκόκος».

ἀσιάρχης (ὁ) μτγν. κ. ἀσιάρχος ὁ πρόεδρος τῆς τοπικῆς συνελέουσας τῆς ρωμ. ἐπαρχίας Ἀσίας καὶ ὀργανωτῆς ἐορτῶν τῶν τιμῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ λατρευομένων ἐπιχωρίων θεῶν: Στράβ. 14,142, οἱ πρωτεύοντες κατὰ τὴν ἐπαρχίαν οὗς ἀσιάρχες καλοῦσιν ΚΔ.Πρόξ.19,31.

ἀσιαρχία (ἡ) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀσιάρχου βλ.λ.
ἀσιάρχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀσιάρχης βλ.λ.

ἀσιαρχῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀσιάρχης.

ἀσιάρης-άδος κ. ἀσιάρ-ἴδος θηλ. τοῦ ἀγρ. ἀσιάρ-ἄσιανός - ἀσιανή, ἀσιατικῆ: Εὐρ. Ὀρ.1397 ἀσιάρη φωνῆ, αὐτ. Βάκχ.1168 ἀσιάρηδες βάκχοι· ἢ Ἀσίς γαῖα ἢ -αῖα ἢ Ἀσίας ἢ ἄλλως Ἀσίας ἢ Ἀσία: Αἰσχ.Πέρσ.270 τὰσ' ἀπ' Ἀσιάρηος ἤλεον αἶας Εὐρ.Τρω.748 τὸρ'ανον Ἀσιάρηος πολυσπόρου· 2) ἡ ἐνν. κιθάρα ἢ ἀσιατικὴ κιθάρα: Πλούτ.Μουσ.113 C «ἐπιθήθη δὲ καὶ τὸ ἀγῆμα κιθάρας πρῶτον κατὰ Κρήλιαν· ἔκληθη δὲ Ἀσίος διὰ τὸ κερήσθαι τοὺς λεσθίους οὕτῃ κιθαρωδοῦς πρὸς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας»: Εὐρ.Κύκλ.443 Ἀσιάρηος οὐκ ἔν ἡδὸν φέρον κιθάρας κλύοιμεν.

ἀσιαστος-η-ο δημ. κ. ἀσιαστος βλ.λ.
ἀσιάτης-ου θηλ. -ἄτης -ἴδος κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀσιάτης-ου, θηλ. -ἄτης -ἴδος κ. νεώτ. -ἀσιασα ὁ τῆς Ἀσίας, ἀσιατικός: Αἰσχ.Πέρσ.61 γῶν Ἀσιάτης Εὐρ.Ἀνδρ.1 ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα ἢ ὡς ἔθν. ὄν. ὁ κάτοικος τῆς Ἀσίας, ὁ ἐξ Ἀσίας, ὁ ἀσιανός.
ἀσιατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόαῖον εἰς τὴν Ἀσίαν ἢ τοὺς ἀσιανούς: ἀσιατικὴ νῆσος, -ἀσιατικὰ ζῆτήματα, -ἀσιατικὰ ἔθνη.

ἀσιατογενής-ους-ές ἀσιανγενής, ἀσιατικῆς καταγωγῆς: Αἰσχ.Πέρσ.12 ἰσχύς ἀσιατογενῆς φύκωκκ.
ἀσισηχά ἐπίρρ. δημ. ἀσκοποίησητα, ἀπερμιοποίησητα, ἀ. ἀψιχαχτα, ἀψιασαστα.

ἀσισηχῶ-η-ο δημ. κ. ἀσιαστος βλ.λ.
ἀσιγῆλαιστος-η-ο δημ. κ. ἀσιγητός βλ.λ.

ἀσιγηστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀσιγητός βλ.λ.
ἀσιγησία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ μὴ σγῆν ἢ ἀδιάκοπος φλυαρία: Πλούτ.Ἡθ.502 C καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἢ ἀσιγησία τὴν ἀνηκόαν.

ἀσιγητα ἐπίρρ. δημ. ἀσιγητικός βλ.λ.

ἀσιγητός-(η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσιγητός κ. δημ. ἀσιγῆλαιστος ὁ μὴ σγῆν, ὁ διηνεκῶς λαλῶν ἢ ἠχών, ὁ πάντοτε ἀκουόμενος: Καλλ.Δηλ.286 ἀσιγητοιο λῆβητος, Μηναι.3,4 φδῆ 9 ἐν θυνοῖς ἀσιγητοῖς μεγαλύνομεν· 2) φλυαρία: στόμα ἀσιγητόν· 3) νεώτ. κ. μτφ. ἀκαταπρόβντος, ἀσεβαστος: ἀσιγητόν πάθος, -ἀσιγητός πάθος.

ἀσιγητικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ σιγή, ἀσιγησαστα: Ἰω.Χρυσ. Ὀμ.21,5,129,37 χαιρόντα, σκιρτῶντα, ἀσιγητικός δοξολογούντα.

ἀσιγημοποιῶ-έω μτγν. συνθέτω ποιῆμα ἐν ᾧ οὐδὲν ὑπάρχει σίγημα: Ἀθην.10,455 C ἀσιγημοποιησα φδῆ πρβλ. ἀσιγημοί.

ἀσιγημοσίον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιέχων τὸ γράμμα σίγημα: Διον.Συνθ.14 εἰσι δὲ σὶ ἀσιγημοῦ φδῆς ὄλας ἐποίησαν, Ἀθην.10,455 C λάσσω τοῦ Ἐρμῆνος τῆν ἀσιγημον φδῆν, -ἀσιγημος γρίφος· ἢ νεώτ. γραμμ. ἀσιγημος ἀριστος ὁ ενεργ. κ. μέσ. ὄορ. β· 2) ἀσιγημα οὐσιαστικὰ τριτοκλίτα μὴ λαμβάνοντα ἐν τῇ ἐν. ὄνομαστ. κατόληξιν -ς.

ἀσιγημορευτικά (ἡ) δημ. κ. ἀσιγημορευτικά ἢ ἔλλειψις ἀσφαλείας, τὸ μὴ ἀσφαλές ἢ ἀνεπιθύμη, ἀταξία.

ἀσιγημορευτός-η-ο δημ. (ἰταλ.) κ. ἀσιγη- ὁ μὴ ἡσφαλισμένος, μὴ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ εἰς κίνδυνον ἀπώλειας, ἀφαιρέσεως, κλοπῆς, καταστροφῆς, πτώσεως κττ. ὄν, πού δὲν εἶναι σὲ σιγουριά: ἀσιγημορευτα κερφάλια, -ἀσιγημορευτο σπῆτι (τὸ μὴ ἐπαρκῶς φυλακτούμενον ἢ τὸ εὐχερῶς προσιτόν εἰς κλέπτας), -ἀσιγημορευτὴ πάρτα, -ἀσιγημορευτα γυαλικά (τὰ μὴ εὐσταθῶς τοποθετημένα) ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἀσφαλείας, προφυλακτικῶς ἀπὸ κλοπῆς: ἀμπίλι πού 'ναι σὲ δημοσίᾳ εἶναι ἀσιγημορευτο· 2) εἰδ. ἐπὶ παιδῶν, ὁ λίαν ἀτακτος καὶ ἀνήσυχτος, ὃν δὲν δύναται ν' ἀποτρέψωσιν οἱ οἰκέτοι ἀπὸ ἐπιμυδῶντων παιδιῶν: ὅσο καὶ νὰ τὸ παιδιόφω εἶναι ἀσιγημορευτο.

ἀσιγητός-η-ο δημ. ὁ ἀσιγητός, ὁ ἀσιγηλόστατος, ὁ ἀσώπαστος: Βλ.Συνμ.43.

ἀσιθῆ (ἡ) ἱέρρ. ΠΔ ὁ πελοργός: Γιδ ἱερ.8,7 καὶ ἡ ἀσιθῆ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔγνω τὸν καιρὸν αὐτῆς.
ἀσιθηρίτως-η-ο δημ. πού δὲν ἔχει ο.α.δερμθῆ, δὲν ἔχει κατασπῆ λέιος μετ' τὸ σιρόμακα βλ.λ.: πανταλοῖν -ποκάμισο ἀσιθέρωτο· 2) εἰδ. ἐπὶ θυρωμάτων, παραθύρων κττ. (κοιφωμάτων) ὁ εἰς ὃν δὲν ἐπέθισαν, δὲν ἠρμόσθησαν τὰ πρὸς χρησιμοποίησην αὐτοῦ ἀπατοῦμενα ζιδηρὰ προσαρτήματα, οἶον στροφίγγας, κλειθρα κττ.

ἀσιθῆ (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ημελιθῶν.

ἀσιθηρίται (οἱ) νεώτ. ὄρυκτολ. εἶδος μετεωριτῶν μὴ περιεχόντων σιδηρον.

ἀσίδηρος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκ σιδήρου πεποιθμένος : *Εὐρ.Βάκχ.1104 ἀσίδηρον μοχλοῖ*. 2) ὁ μὴ σχηματισμένος διὰ τοῦ σιδήρου, τοῦ ἀρότρου : *Αἴτ.9,299 αὐλακα τὰν ἀσίδηρον ἐν ὕδασι ἐλακμεν ἀμφαί*. 3) ὁ ἀνευ ζήφους : *Εὐρ. Βάκχ.736 χειρὸς ἀσίδηρου, Μάξ.Τύρ.36,1 βίος ἀσίδηρος (εἰρηνικός)* || μον. *ἀσίδηρος μάχη φευδομάχη καθ' ἣν ἐκ τῶν ὀπλῶν ἀφαιρετοὺ πάσα σιδηρὰ αἰχμή*. 4) νεώτ. ὁ μὴ περιέχων σίδηρον : *ἀσίδηρα μεταλλεύματα*.

ἀσίδηρωτος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ σιδήρῳ περιδεδημένος : *Ἄνων.ἐν Ἀνεκτ.4,464 ἀσίδηρωτον βέλος*. 2) εἶδ. νεώτ. τὸ δημ. ἀσιδέρωτος βλ.λ.2).

ἀσίδηον Ἦσ. « ἐρωδιόν ».

ἀσίειαι ἰοίη ἀσίειαι βλ.λ.

ἀσίησαν ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἐξ Ἀσίας.

ἀσίητης-ήτης ἰων. ὁ ἀσίτης βλ.λ.

ἀσίης ἰοίη δημ. κ. ἀσίης βλ.λ.

ἀσίηκος (ὁ) μον. ὁ ἀσκήτος βλ.λ.

ἀσίκικος-η-ο δημ. κ. ἀσίκικος βλ.λ.

ἀσίκισσα ἰήη δημ. θηλ. ταύ ἀσίκης βλ.λ.

ἀσίκικι ἰοίη δημ. κ. ἀσίκικι βλ.λ.

ἀσικόνιος ἰοίη μον. ὁ ἀσκήτος βλ.λ.

ἀσικχος-ον μτγν. ὁ μὴ ἰδιότροπος περὶ τὴν τροφήν, ὁ μὴ σχασιάρης : *Πλούτ.Αυκ.16 τὰς τροφῆς (ἐν Σπάρτῃ) . . ἀκτροφούσας τὰ βρέφη εὐκόλα τὰς διαίτας καὶ ἀσικχαί*. 2) ὁ μὴ σιγκός, ὁ μὴ διεγερν ἀήθιος : *Πλούτ.Ἠθ.132 B καὶ ὄψων ἀσικχότατον*.

ἀσίλακος (ὁ) δημ. τὸ δένδρον ὄρος ἡ ἄρια. **ἀσίλατι** ἰοίη δημ. *κ.ἀσάλιν* (τουρκ.) λέων || εἶδ. πολωνικὸν νόμιμα ἀργυροῦν φέρον παρὰστασιν λέοντος, κυκλοφοροῦν δὲ ἄλλοτε ἐν Τουρκίᾳ, ἰσότιμον πρὸς τὴν αὐατριακὴν ρεγγίαν βλ.λ.

ἀσίλιθαι ἰοίη νεώτ. ὁμοιογένεια ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν διπτερῶν.

ἀσίλλαι ἰήη μτγν. ἕζλον ἔχον ὄργυιαν μήκος, ἐξ ἑκατέρων τῶν ἄκρων τοῦ ὀμοίου, τιθεμένου ἐπὶ τοῦ ὀμοίου, ἐξαρτῶνται σπυριδες, σάκκοι, δοχεῖα πλήρη ἢ ἄ. βερέα ἀντικείμενα, φορητὸζυλο, χαμαλικά : *Ἄλκιφρ.1,1 τὰς ἀσίλλας ἀπωμίας ἀνελομένους καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυριδίας ἐξασπρήσαντες* προβλ. ἀνοσφρούς.

ἀσίλλοφόρος ἰοίη Πάν. ὁ φέρων ἀσίλλαν, ἀχθοφόρος, βασιτάς, χαμάλης.

ἀσίλλοφορὰ φέρω διὰ τῆς ἀσίλλης : *Δημοκρ. 132*.

ἀσίλλον ἔσφ.γρ. ἐν Ἀριστ.Φυσίον.58 ὀλον ἀν ἀσίλλον, διορθ. εἰς ἀνάσιλον = ἀνάσιλλον βλ.λ.

ἀσίλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οικογενείας τῶν ἀσιλιδῶν.

ἀσίμια ἰήη δημ. ἡ ἀσίμια βλ.λ.

ἀσίμια ἰήη κ. ἀσίμια νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν ἀναυιδῶν.

ἀσίμια ἰήη νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τοῦ ἀβροισματός τῶν γαστεροπόδων τῆς οικογενείας τῶν μονομυῶν.

ἀσίμια ἐπίρρ. δημ. οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐγγύς, ὄχι ἀπὸ σπῆς, ἀζύγυα, ἀπροσίτως.

ἀσίμιοτος-η-ο δημ. ὄν δὲν δύναιται τις νὰ σιμῶσιν, νὰ πλησιάσῃ, ὁ ἀπρόσιτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, ὁ ἀφασχάτος, ὁ ἀζύγυατος.

ἀσίμια ἐπίρρ. ἰων. ἀσίμια βλ.λ.

ἀσίμια-ωπος ἰοίη νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολελιθωμένων ἰχθύων τῆς οικογενείας τῶν ἀφροδοδεριδῶν ἀκανθοπερυγίων ἰχθύων.

ἀσίνης-οὐς-ές κ. μον. ὁ μὴ βεβλαμμένος, ὁ μὴ ὑποστὰς βλάβην, ἀβλαβής : *Ὄδ.Α.110 τὰς εἰ μὲν κ' ἀσίνας ἑάσας, Ἦρ.2,181 ἀπέπεμφεν ἀσίνας ἐς Κυρήνην, Μηναι.3,6 Θεοτοκ. τῆ πίστει φρουρούμενον, ἀσίνας διεμνήσασα, Διδτ. Ἄτταλ.ἐν Σάδ.Α.4 πάντα δ' εἰς παρ' ἡμῖν ἀπροσδοκίτην καὶ ἀσίνας ἀναπέλησαν* || ἀσίνης θείμων καλῆ

τύχη. εὐτυχία : *Αἰσχ.Ἀγ.1341* || ἀσίνης βίοςτος βίος εὐτυχής : *αὐτ.Χο.1018* || σπαν. ἐπὶ πραγμ., ὁ μὴ ὑποστὰς φθορῶν : *Ἦρ.2,121,3 τὸ δὲ οἰκίμα ἀσίνης*. 2) ὁ μὴ ἐπάγων βλάβην, ὁ μὴ βλαβερός : *Ἰνπ.Ἀρθρ.827 ἀσίνεσθαι πηρώσιες, Ξεν.ΚΠ.1,4,7 καὶ οἱ θνοὶ οἱ ἀγριοὶ ἀσίνεις εἰσιν* || ὁ μὴ βλάπτων τὴν ὑγίειαν, ἀθώος : *Πλάτ.Νόμ. 670 D ἡ δόξαν ἀσίνεις*. 3) ὁ προφυλάττων ἀπὸ τῆς βλάβης : *Αἰσχ.Ἐπιτ.826 πόλεως ἀσίνεις σωτήρι.*

ἀσινότης-ητος ἰήη μτγν. ἡ ἀθώοτης : *Εὐνόπ.62,7 τῆς ἀσινότητος τῆς περι βουργίας*. **ἀσινῶς** ἐπίρρ. ἰων. ἀσινῶς ἀβλαβῶς : *Ἰνπ. Ἐπιθ.938 B κατέστη πᾶσιν ἀσινῶς, Ξεν.Ἀν.2,3,27 πορεύσεσθαι ὡς διὰ φιλίας ἀσινῶς, Ἀριστλ.Ζ1 9, 18,2 ὄχευεαι ἀσινῶς κ. ὑπερθ. : Ξεν.Ἀν.3,3,3 διαπορεύσεσθαι . . ὡς ἀν δυνάμεθα ἀσινέστατα*. **ἀσίω** παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων πτηνῶν τῆς οικογενείας τῶν πικαριῶν.

ἀσίοιαι ἰοίη οὐχὶ. αἱ ἐξ ὠμῶν πλίνθων αἰμασιαί, πλεθροτότοι : *Σχόλ.Ἰλ.Φ 321.*

ἀσίοιφης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐρευνῶν τὰ τῆς Ἀσίας. **ἀσίος**-α-ον ὁ πηλώδης, ὁ ἰλυώδης : *Ἰλ.Β 461 ἀσίω ἐν λευμῶν ἰδιαφ.γρ. Ἀσίω ἐν λευμῶν ἡ Ἀσίω-ι*. **ἀσίος** ἰοίη νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τοῦ ἀβροισματός τῶν νυκτοθίων· ἀρκακτικῶν τῆς οικογενείας τῶν γλαυκιδῶν.

ἀσίρακος ἰοίη μτγν. κ. ἀσίρακος εἶδος ἀκρίδος ἀπτέρου, ἀ. τρωξάλλη : *Διοσκ.2,57 « ἡ δὲ λεγομένη ἀκρίς ἀσίρακος ἡ ὄνος ἀπτερός ἐστί καὶ μεγάλωκλος »* : *Γαλ.12,366.*

ἀσίς-ως ἰήη ἡ ἰλῶς, ἡ λάσπη ἦν καταλείπουσιν οἱ ὑπερεχειλιζόντες ποταμοί : *Εὐστ.Ἰλ.254,26 ἐρύπρος ἐν ὕδασι ξηρός, ἡ συνταμῶμενον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν . . ἡ ἰλῶς* : *Ἰλ.Φ 321 τὸσσην οἱ ἀσιν καθύπερθεν καλύφω, Νικ.Θηρ.175 οἴην τε πολύστομος εἰς ἅλα Νεῖλος πλησόμενος κατέχευεν ὄσιν.*

ἀσίς-ως ἰήη μτγν. τὸ ὄσιν, τὸ ἄσμα, τὸ τραγοῦδημα : *Εὐστ.Ἰλ.1312,41 « καθὰ καὶ ἡ ὄσις ἡ ἀρμονική ἡ παρὰ Πτολεμαίω »*.

ἀσίς-ἰδος ἰήη κ. ἀσίς βλ.λ.

ἀσίταυτος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σιταυμένος, ὁ μὴ ὀριμσάσας καλῶς : *ἀσίταυτα σπαρτά*. 2) ἐπὶ σφαγίων καὶ θηραμάτων, ὁ μὴ ἀφειθείς ἀμαγειρεύσας ἐπ' ἀρκετόν, ὥστε νὰ γίνῃ τροφῆς : *ἀσίταυτο τ' ἀργυροῦράνον δὲν τρώγεται*. **ἀσίτι** ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ τροφῆς : *ΠΔ Ἰδθ 24,6 ἀμπελωνῶν ἀσεθῶν ἀμισθὶ καὶ ἀσίτι εἰργάσαντο*.

ἀσίτια ἰήη κ. νεώτ., ἰων. -ίη τὸ παραμένει ἀσίτον, ἡ μὴ λήψῃ τροφῆς : *Ἦρ.3,52 ἀλουσήσῃ τε καὶ ἀσίτησι συμπληρωκτὰ οἰκίρα, Εὐρ.Κπ.1105 εἶθ' ἀσίτιας ἀμὸν δέμας γεραιὸν συντακτικὸ ἀποφθέρω, - ἀπέθανον ἐξ ἀσίτιας*. 2) ἀνοχὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία : *Ἰνπ.Διαίτ.34 τὴν ἀσίτην τὴν παρὰ τὸ ἔθος, Ἀριστλ.ἨΝικ.1180,4,9 τὸν πυρῆτοντι συμφέρει ἀσίτια καὶ ψυχία*. 3) ἐλλειψὶς ὀρέξεως : *Ἰνπ.Ἀφ.7,6*. 4) νεώτ. ἰατρ. κατάστασις τοῦ ὄργανισμοῦ καθ' ἣν οὗτος οὐδεμίαν θρεπτικὴν οὐσίαν δεχεται.

ἀσίτω-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐσθίων, ὁ μὴ λαβὼν τροφήν, ὁ νηστικός : *Ὄδ.Δ 788 κατ' ἄρ' ἀσίτω, Θουκ.7,40 καὶ ἀσίτοι οἱ πλείους ἀντανήγοντο, - εἴμεθα ἀσίτοι δύο ἡμέρας*. **ἀσίτην** ἰήη νεώτ. ἡ ἀσίτην βλ.λ.

ἀσίτῶ-έω κ. νεώτ. παραμένω ἀνευ τροφῆς, δὲν τρώγω : *Εὐρ.Ἰνπ.277 ἀσίτῃ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου, Πλάτ.Συμπ.220 Α ὁπότε . . ἀναγκασθεῖμεν . . ἀσίτην*. 2) δὲν ἐχῶ ὄρεξιν : *Ἰνπ.Ἀφ.2,32*.

ἀσίτως ἐπίρρ. μων. ἀνευ τροφῆς, ἀ. ἀσίτι βλ.λ. **ἀσίφάλλον** ἰοίη νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἔχουσα τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀτοξυλίου καὶ τοῦ ὑδραργυροῦ.

ἀσίφωνα ἰοίη νεώτ. ἀσίφωναφορά βλ.λ.

ἀσκαντήλωτος-η-ο δημ. μτφ. ὁ ἀκατονόητος, ἀκατάληπτος, ἀδιερευνητός· 2) οὐ δὲν ἐμετρήθη τὸ βάθος μὲ σκαντήλι, διὰ βολίδος, ἀνεξερευνητός, ἀπροσμετρήτος.

ἀσκάντης (ἰ) κλινίδιον, κράββατος εὐτέλης· Ἄριστφ. Νεφ. 633 ἔχει τὸν ἀσκάντη λαβὼν· ἢ φέρετρον, νεκροκράβατον· ΑΠ7.634.

ἀσκαπτος-ον νεώτ. κ. δημ. ἀσκαπτός κ. ἀσκαφος ὁ μὴ μὲν σκαφεῖς, ἐσκαφαίε· ἀφῆκεν ἀσκαπτοῦ τὸν λάκκον· ἢ ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς διὰ τῆς σκαπάνης· ἀσκαπτο ἀμπέλι· 2) ἐπὶ ραιπτομέναν φορεμάτων, ὁ μὴ διὰ τῆς φαλίδος βαθύτερον περικραεῖς· ἀφῆσε τὸ δεξι μανίκι ἀσκαπτο.

ἀσκαρδαμύκτης (ἰ) ὁ ἀσκαρδαμυκτῆ, ἀτενῶς προσβλέπων, ὁ ἀσκαρδάμυκτος· Ἰνπ. Ἐπιδ. 2, 6.]

ἀσκαρδαμυκτῆ ἐπίρρ. κ. νεώτ. χωρὶς νὰ σκαρδαμύσῃ τις, ν' ἀνοικοκλιῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς· Ξεν. Κη1, 4, 28 ὡστε ὄραν ἐξέσται... ἀσκαρδαμυκτῆ, μὲ προστέλαθεν ἀσκαρδαμυκτῆ.

ἀσκαρδάμυκτος-ον ὁ μὴ σκαρδαμύσων, μὴ πυκνῶς βλεφαρίζων, μὴ ἀνοικοκλιῶν τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ ἀτενῶς ὀθ. κ. ὁ Ἰταμῶς βλέπων· Ἄριστφ. Ἰνπ. 292 βλεφόμενος κ' ἀσκαρδάμυκτος.

ἀσκαρδαμυκτῶ-ῶ σχόλ. βλέπω ἀσκαρδαμυκτῆ, ἀτενῶς, χωρὶς νὰ ἀνοικοκλιῶ τοὺς ὀφθαλμούς· Σχόλ. Ἄριστφ. Ἰνπ. 292.

ἀσκαρδαμύκτης ἐπίρρ. μον. ἀσκαρδαμυκτῆ βλ.· Εὐστ. 7, 56, 59.

ἀσκαρῆς-οὗς-ές ὁ μὴ σκαίρων, ὁ μὴ πηδῶν Ἡσ. «ἀσκαρῆς, ἀκίλητον».

ἀσκαρῆμος-ον Ἡσ. ὁ ἀσκαρῆς βλ.λ.

ἀσκαριθαί (ἰ) νεώτ. οἰκογένεια σκυλῆκων νηπιματῶν, ζώτων συνήθως ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλήνι.

ἀσκαριθασίς-εως (ἰ) νεώτ. ἱατρ. νόσος ὀφειλομένη εἰς παρουσίαν ἀσκαριδῶν ἦτοι ἐλμίνθων ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλήνι.

ἀσκαριθῶδης-οὗς-ες ὁ πλήρης ἀσκαριδῶν· Ἰνπ. Κρακ. 160.

ἀσκαριζῶ μέλλ. -ῶ, ἀπτ. τ. τοῦ σκαριζῶ (μετ' α εὐφων.) ἠηδῶ, σκιρτῶ· Κρατίν. Δηλιάσις 26 ὁ δ' ἠσκάριζε κάππερδε.

ἀσκαριζίδος (ἰ) κ. νεώτ. εἶδος σκύληκος τῶν ἐντέρων Ἡσ. «ἀσκαριζίδες ἐλμίνθους ἴσχυροι καὶ μικροὶ ἐν τῷ ἀπειθυσμένῳ ἐντέρῳ γεννόμενοι»· Ἄριστλ. Ζ1 551 a, 10 ἔστι δὲ αὐτῶν [τῶν ἐλμίνθων] γένη τρία... καὶ τρίται ἀσκαριζίδες· 2) τὸ ἐμύθρον τῆς ἐπιπόδος βλ.λ.· Ἄριστλ. Ζ1 551 b, 27· 3) νεώτ. ζωολ. γένος σκυλῆκων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσκαριδῶν.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

ἀσκαρίστος-(η)-ου(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σφαιδασμοῦ εἰς τὴν ἀγωνίαν· Σχόλ. Σοφ. Α1. 833· 2) δημ. ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ μὲν ὀδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκίαν, ποῦ δὲ βγήκε ἀκούσι στὸ σκάρο· ἀσκαρίστα πρόβατα· ἢ κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας· 3) δημ. τὸ κοπάδι ἀσκαρίστο· 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀριμάσας· ἀσκαρίστα σταφυλίαι.

στα· ἢ μτφ. ἐπὶ ἀπάτης, σκανδάλου ἢ χρεοκοπίας· τὴν ἔχει ἀκόμη ἀσκαστη ἢ τὴν προεὶθ ἀκόμη εἰς τὴν προστοιμαζομένην χρεοκοπίαν ἢ ἀπάτην· 3) μτφ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀδμονίαν, στενοχωρίαν, ποῦ δὲν ἔσκασε ἀπὸ τὴν λύπην.

ἀσκάτωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ κηρισμένος διὰ καπνῶν, ὁ μὴ μερλουσμένος· 2) μτφ. ὁ διαφυγὼν τὸν ἐκ σκανδάλου, καταχρήσεως, ἀπάτης κλπ. ἠθικὸν ρῆπον· ἀπὸ τῆ βρωμοδουλιᾶ αὐτῆ ἔξφυγε ἀσκάτωτος.

ἀσκαύλης (ἰ) μτγν. κ. γλωσσ. ὁ παίζων τὸν ἀσκαυλον, γκάδιον· Μαρτίν. 10, 3.

ἀσκαυλος (ἰ) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον πνευστὸν συγκείμενον ἐκ δερματίνου ἀσκού ἐφ' οὗ προσαρμόζονται αὐλοί, ἢ ἀσκομαντοῦρα, ἢ γκάδι.

ἀσκαφος-(η)-ου(ν) μτγν. κ. δημ. ἀσκαφτός ὁ ἀσκαπτός βλ.λ.· Στράβ. 11, 4, 3. παροιμ. φροῦ φροῦ καὶ τ' ἀμπέλια ἀσκαφα ἢ ἔξφραγα (ἐπὶ ἐπιδεικνυόντων μὲν ἴλιον κ. σπουδίον, ἀλλὰ μὴ προσφερόντων πραγμάτων ἐργασίαν).

ἀσκέδατος-ος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ διεσκεδασμένος, διεσκορησμένος· Εὐστρ. ἐν Η1 Νικ. 51, 13 εὐρον αὐτὰ ἀσκέδαστα, - ὀμῆλη ἀσκέδαστα· 2) ὁ μὴ δυαήμενος νὰ διασκορησθῆ· Πρῶκλ. Στοχ. Θεολ. 48.

ἀσκέθης-οὗς-ές ἀσκηθῆς βλ.λ.

ἀσκαίη Ἡσ. «θηρακία, εὐσέβεια, κόμησις».

ἀσκαίνη (ἰ) νεώτ. φαρμακ. ἀναληγτικόν, καταπραυντικόν καὶ ἀντηρευματικὸν φάρμακον.

ἀσκαλέως ἐπίρρ. σφοδρῶς, ζωηρῶς, συνεχῶς· Ἰλ. Τ 68 οὐδὰ τί με χρῆ ἀσκαλέως αἰεὶ μεναϊνέμεν.

ἀσκαλῆς-οὗς-ές κ. νεώτ. (α εὐφων. -σκέλλω) ὁ ἀγαν κατεσκληκός, ὁ ἐκ ταλαιπωριῶν καταβεβλημένος, ὁ σκελετωμένος, ὁ ἄσκαρος· Ὀδ. Κ 463 ἀσκαλέες καὶ ὄδυμοι ἰσχύλοισσι. «σκληροί, ἀγαν κατεσκληκότες»· ἢ τὸ οὐδ. -ές ὡς ἐπίρρ. τραχέως, συνεχῶς, ἐπιμόνως· Ὀδ. Α 68 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίφωχος ἀσκαλέες αἰεὶ Κύκλωσπος κηθλώται· 2) κ. νεώτ. (α στερητ. -σκέλος) ὁ ἀνευ σκελῶν· Πλάτ. Τίμ. 34 a ἀσκαλέες καὶ ἀπουν ἐγέννησεν, Ἄριστλ. Ζ1 717 b, 17 τὰ δὲ (ἀποδα) ἔθλας ἀσκαλεῖ εἶναι· 3) (α ἄθροισ. -σκέλος) ἐπὶ πλάστηγος, ἰσοσκελεῖς, ἰσοδρόμοι· Νίκ. Ἐπιρ. 42.

ἀσκαλεῖα (ἰ) νεώτ. ἱατρ. τερατογονία καθ' ἣν τὸ ἔμβρυον στερεταῖ ἀσκελῶν.

ἀσκαλεῖα (ἰ) δημ. διασκελισμός, βῆμα μεγάλου ἀνοήγματος, ἀ. ἀδρασκελεῖα βλ.λ. κ. δρασκελεῖα· ἢ ἡ ἐν ἀλῆι διὰ τοῦ ποδὸς περιπλοκὴ καὶ κάμφσις τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ἢ τρικλοποδία.

ἀσκέλισμα-τος (ἰ) δημ. ὁ διασκελισμός.

ἀσκέλιστος-ου(ν) δημ. ἡ μὴ ὑποσκελιζουσα, εἰλικρινῶς δὲ ποιούσα τὸ ἔργον αὐτῆς· Κουμαν. Ἄθνα. ἐν λ.

ἀσκέλιστος-ου(ν) δημ. ἡ μὴ ὑποσκελισμοῦ.

ἀσκέλλω (ἰ) δημ. ἡ σκέλλα βλ.λ.· 2) ἀσφάδελος βλ.λ., ὁ μικροκαρπος.

ἀσκέλλον Ἡσ. «ἀγαν τὰ αὐτὰ».

ἀσκελοποιός-ον μον. ὡς ἔτυμολογία τοῦ Ἄσκληπιῶς, ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ γίνῃ τὴ ἀσκελῆς, σκελετωδῆς, ὁ ἱατρῶν· Τζέτζ. εἰς Λυκφθρ. 1054 ε ἡ ἀσκελοποιός τις ὄν, ὁ μὴ ἔδωκε σκέλλεσθαι καὶ ἔηραίνεσθαι καὶ νεκροθεῖσθαι ὑπὸ νόσων τοὺς ἀνθρώπους· σκέλλω γὰρ τὸ ἔηραίνω.

ἀσκέπαρος-ος ὁ μὴ πελεκημένος διὰ σκεπάρνου, ἀπελεκτικός, ἀξυστός· Σοφ. ὈΚ 101 κἀπὶ σεμνὸν ἐξόμην βάρθρον τὸδ' ἀσκέπαρον.

ἀσκαπιστός (ἰ) δημ. γεν. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ εἶναι τὴ ἐπιτεκαλυμμένον διὰ σκέπης πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ ἠλίου, κόνεως, βροχῆς· ἢ κ. ἐπὶ προσώπων, ἢ ἔλλειψις καλύμματος κεφαλῆς κλπ.

ἀσκέπαστος ἐπίρρ. δημ. ἀνευ καλύμματος, χωρὶς σκέπασμα· ἢ φανερά, ἀναφανδόν.

ἀσκήσατος (-η-οί)ν) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔσκεπασμένος, μὴ σκέπην ἦτοι ἀνάσθεν κάλυμμα, στέγην ἔχων, ἀσκελος : Διοσκ.5,114, Γεωγ.7,19,3, -ἀσκήσατος αἰκία, -ἀσκήσατο πιδάρι· || δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων σκέπασμα, ἐπικόλυμμα, καπόκι : ὄλα τὰ πηγάζια τοῦ χωριοῦ εἶναι ἀσκήσατα, -ἀσκήσατες καταρράδες· || δημ. κ. ἐπὶ ἀνθρ. πρὸς ὄνην ἢ ἀνάσσειν κατακεκλιμένου, ὁ ἀνευ κλινοσκέπασματος : κομμάτι ὀλόταλα ἀσκήσατοι, -ἀσκησες τὸ -μωρὸ ἀσκήσατο· 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ παιγμῶν καὶ περιδόσεως ἐν χρηματιστηρίοις, ὁ μὴ ἔχων ἐγγυητικὸν κάλυμμα εἰς μετρητὰ ἢ τίτλους, δ. σκέπασμα, ἢ ἀντικρύσμα κττ., ποῦ γίνεται στ' ἀνοικτὰ· || ἐπὶ πρσ. ὁ μὴ ἔχων ἐξασησιαστικὰς τοῦ λαβεῖν αὐτοῦ (ἦτοι τὸν ἀπατήσεών του) ἐγγυήσεις, δ. ἀντικρύσματα : ἔμεινε ἀσκήσατος ἀκατὸ χιλιάδες δραχμῆς· || κ. ὁ μὴ προφθάσας δι' ἀγορὰς νὰ ἔχη εἰς χεῖρας του τὰς δε προπωλῆσεν ἐν παιγνίῳ χρηματιστικὰς ἀξίας : ὑφώθησαν οἱ μετοχές ποῦ πούλησε κὶ ἔμεινε ἀσκήσατος· 3) δημ. μτφ. ἐπὶ γυναικῶς ἑστερημένης σκέπης συζυγικῆς, ἐπὶ συντηρητοῦ καὶ προστάτου· || κ. ἐπὶ ὀρφανῶν : πέθανε κὶ ὁ παπποῦς τους κὶ ἔμειναν ὀλόταλα ἀσκήσατα.

ἀσκήσατορες-ον ἀρχ.Λεξ. ὁ ἀσκήσατος βλ.λ. : Ὁμοσ.Στεφ.ἐν λ.

ἀσκητής-ος-ῆς μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔσκεπασμένος, ὁ μὴ φέρων σκέπην, σκέπασμα, κάλυμμα, ὁ ἀσκήσατος βλ.λ. : Μάξ.Τύρ.24 γυμνὸν καὶ ἀσκητῆς, Νόν.Δ.46,279 ἀσκητὸν πύμα μαζῶν, Παύλ.Σιλ.ἐν.ΑΠ.5,259 ἀσκητὸς ἐστὶ κάρνην· 2) εἰδ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν, ποῦ δὲ φορεῖ καπέλο, ὁ ἔξσκουφωτός : πολλοὶ τῶρα περιφέρονται ἀσκηταί.

ἀσκητός (-η-οί)ν) πᾶν. κ. δημ. ὁ ἀνευ προκαλύμματος, ὁ μὴ προφυλαγμένος· || δημ. ὁ ἀνευ ἐπικόλυμματος, ἀσκήσατος βλ.λ., ἔσκελος : ἀσκηνο ἀχούρι, Βλαχογ.Παληκάρια Παλιά 67 μὲ σκεπὸν κεφάλῃ χαιρέτησαν τὸν καπετάνο· || ὁ ἀσκητής τὴν κεφαλὴν, ἀνευ πλίου : Ψουικ.Φιλόπατρ.21· 2) δημ. μτφ. ὁ φιλικρινής, ὁ ἀνοικτὰ καρδός.

ἀσκητὴ ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀσκήτως βλ.λ. : Ἀθανάσι. Ἀρειαν.37,1,155 B οὗ γὰρ ἀσκητὴ βεδοῦλονται.

ἀσκητολόγος-ον νεώτ. ὁ λέγων ἀσκητικούς λόγους, ἀπερισκέφιας.

ἀσκητός (-η-οί)ν) κ. νεώτ., δημ. κ. ἀσκητός ὁ μὴ σκεπτόμενος, ὁ ἀνευ σκέφως ὀμίλων ἢ ἐνεργῶν, ἀπερίσκεπτος, ἀουλόλογος, ἀκριτος : Πλάτ. Πολ.438 A ἀσκητοῦς ἡμᾶς ὄντος θορυβήσῃ, Πλούτ.Ἠθ.45 D ἀσκητοὶ καὶ ἀφρόντιδες, Εὐστ. Πονημ.68,80 λογισμοὶ ἀσκητοῦ, -ἀσκητός ἀνθρώπος· 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ ἔσκεπόμενος ὁ γινόμενος ἀνευ τῆς δεοῦσας σκέφως : Ἐφην.14,5 οὐκ ἀσκηταὶ λέγειν, -ἀσκητας κουβέντες· 3) ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν, μὴ ληφθεὶς ὑπ' ὄνην, μὴ διαπιστωθεὶς : Ἀριστ.Ἐκκλ.258 ἐκεῖνο μόνον ἀσκηταν, ἦν σ' οἱ τοῖσθα ἐλθωσιν, ἄ τι δρᾶσεις ποτ', Πλάτ.Θεαιρ.184 Δ μὴ τὸ μέγιστον ἐπιστήμης περὶ τί ποτ' ἐστὶν ἀσκηταν γένηται· 4) ἀόρατος, κεκρυμμένος : Ὀππ.Ἀλ.1,773 ἐν., ἀσκήτῳται γάμοισιν ἀθρώποι ἐκ τ' ἀγέωντο· 5) ὁ μὴ διωκόμενος νὰ γίνῃ ἀντιλήπτος διὰ τὴν σμικρότητα, διὰ τὸ ἀσήμαντον αὐτοῦ, ἀμελητέος : Ἀριστ.Λ.Ἰ.89 b,10 ἐν ἀσκήτω χρόνω.

ἀσκήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ σκέφως, ἀπερισκέπτος : Θεουκ.6,21 τὸ πρῶτον ἀσκήτως βουλευσάμενος, Πλάτ.Ἰνν.Μ.301 C οὕτως ἀλόγιστως καὶ ἀσκήτως δικάσασθε, -οὶ νέοι ἀνεργοὶν συχναὶ ἀσκήτως· || ἀσκήτως ἔχειν τινὸς ἢ δὲν σκεπτομαι περὶ αὐτοῦ : Πλάτ.Γοργ.501 C ἀσκήτως ἔχειν τοῦ ἀμεινόνος τε καὶ τοῦ χειρόνος· κ.συγκρ. : Ἀριστ.Λ.Πολιτ.1274 e,30 ἀσκαπτότερον.

ἀσκαπέλι ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ σκέπης, καλύμματος, ἀνευ πλίου.

ἀσκέρα (ἢ) μτγν. χειμερινὸν ὑπόδημα ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος, ἔχον τὴν τριχωτὴν ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ ἐξῶν, πρὸς τὸ διατηρεῖν τοὺς πόδας θερμούς : Πολυδ.7,85 «ἀσκέρα ὑπόδημα λάσιον, χειμῶνος χρήσιμον»· || εἶδος εὐμαριδῶν ἐκ πλίου : Λυκόφρ.855,13,22 «ἀσκέρα οὐ τὰ ὑπόδηματα, ἀλλὰ τὰ πλῖα, ἦτοι τὰ δρᾶτῆρα εἰσιν».

ἀσκέρι (τό) μων. κ. δημ. κ. ἀσκαίρι (τουρκ.) σῶμα στρατοῦ τακτικὸν ἢ ἀτάκτου : δ.τραγ. νὰ κατακάσῃ ὁ κορνιαχτός νὰ μετρηθῶν τ' ἀσκέρια, Κρυστ.Παράρδεισος358 τριγύρω τους τ' ἀσκέρι μου ἄρῃσα νὰ ἔξαιοῖξω, Λασκαρ.Ληξούρι Ραφιδία Α.169 ἔπειτα γιὰ νὰ μάσουνε τ' ἀσκέρι ἀπὸ μανὴ ἢ Ἀγιά-Τριάδα· 2) κατ' ἐπέκτ. πολυμελὲς ὄμας ἢ οἰκονόμεια : Βῆτικε περίστω με ὄλο του τ' ἀσκέρι· || κ. γεν. πλῆθος πολὺ, ὄχλος, συρφετός : ὀλόκληρο ἀσκέρι.

ἀσκεριστός (τό) ὑποκορ. τοῦ ἀσκέρα βλ.λ., ὁ πλῆθ. κατὰ μεταπλασμὸν ἀσκερισκα (τό).

ἀσκέυατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ τῆς τέχνης ἐξωραϊσθείς, ἀνεπιτήδευτος, φυσικός : Φιλόστρ.826 ἀσκέυατον τὸ κάλλος.

ἀσκευάστας ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἀκευῆς, διασκευῆς ἀνεπιτηδαιτός, ἀπλῶς.

ἀσκευῆς-ος-ῆς ὁ μὴ ἔχων σκευή, ἐργασίαι τῆς ἑαυτοῦ τέχνης : Ἡρ.3,131 ἀσκευῆς ἔων καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὄσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλίαι· || ὁ στερομένου σκευῆν ἢ ἐπιπλόν : Μουσῶν.ἀπ.14,71 Ἡ Κράτης ἀοικός τε καὶ ἀσκευῆς.. ἦν.

ἀσκευῶν-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνευ σκευῆς, ἀπάραιστος : Σοφ.ΟΚ.1029 οὐ φιλὸν οὐδ' ἀσκειον· || μετὰ γεν. εἰδ. ὁ στερομένουσ κρηίδουσι τινός : Σοφ.Ἠλ.36 ἀσκειος ἀσιπιδων τε καὶ στρατοῦ· || ἐν πλῆθ. ἀσκειοὶ οἱ φίλοι, οἱ σκευῆν μὴ φερόντες, ὁ ἐλαφρώς ὀλιχομένον στρατιώτην : Πλουσ.8,50,2 τοὺς ἀσκειούς τῶν Ἀχαιῶν νικῶσι· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἔχων σκευὴ βλ.λ.· 3) ἀπλοῦς, ἀπέρριτος, ἀπροσπολιτός, δ. ἀσκέυατος : Γρηγ. Ναξ.1,357 B ἀσκειος βίος.

ἀσκευώρητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς ὀλοσχερώς, ἀνεξέταστος : Στράβ.8,6,23 οὐδ' ἀνάταρον ἀσκευώρητον εἶσαν· 2) νεώτ. ὁ μὴ συντελεσθεὶς διὰ σκευωρίας, διὰ ὀλοπολίκους : ἀσκευώρητος ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος.

ἀσκευωρήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσκευώρητον βλ.λ.2.

ἀσκητός-η-ο δημ. κ. ἀσκητός-η-ο κ. ἀσκητός-η-ο ὁ ἀσκητός βλ.λ., ὁ ἀπερίσκεπτος, ἀουλόλογος : Λασκαρ.Πνήχτης164 κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἀσκητῆ συνήθειαν παροίμ. ἀσκητός ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος.

ἀσκηφία (ἢ) κ. νεώτ., δημ. ἀσκηφία ἢ ἑλλειψὶς σκέφως, ἀπερισκέφια, ἐπιπολιότης : Πολυδ.2,63,5· 2) δημ. πρᾶξις ἀπερισκεπτος, ἐπιπόλιος.

ἀσκη (ἢ) ἡ ἀσκήσις : Πλάτ.Κωμ.234.

ἀσκη κ. Ἐπιρρ. κ. ἀσκαίρα βλ.λ.

ἀσκητός-ος-ῆς κ. ἀσκηθὴς ἀθάλαθς, εὐ διατηρούμενος, σῶος ἦσα : ἀθάλαθς ὕψης ἐξ ἐπιμελείας· : Ἰλ.Κ.212 ἀφ εἰς ἡμᾶς ἔλθοι ἀσκηθὴς· 2) μτγν. κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ καταστάσις, ἀσφαλής : Ἀπολλ.Ρ.2,690 ἀσκηθὴς νόστος· 3) ὁμ. ἐπὶ πραγμ. ἄβολος, ἀγνός : Ἀντίμ.16,2 ἀσκηθὴς μέλι.

ἀσκημα-τος(τό) τὸ εἰς ὁ ἀσκαίρι τῆς, τὸ γύμνασμα : Ἰνν.Ἰηρ.7 ἀφ' ὧν δὲ ταῦτα ἀσκημάτων εἴρηται, Ἐν.ΚΠ.7,5,79 ἀλλ' αὐτοὺς δεῖ τοῦτοίς τὴς ἀσκήμασι πλεονεκτεῖν· 2) ἐν πολέμ. στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ, δύναισι, οἷον ἐλεφάντων, ὄρματων : Ἀρρ.Τακτ.19,6.

ἀσχημα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀσχημα κατὰ τρόπον ἀσχημον, μὴ καλαισθητικόν : ἀσχημα ντύνεσαι, -

ἀσκημα τυπωμένο τό βιβλίον· 2) ἀδεξίως, ἀκόμ-
 φως: πολύ ἀσκημα χροεῖται· 3) οὐχί ὀρθῶς,
 ἀπερικέπτως: Πολίτ. Έκλ.Τραγ.155,12 φρόνιμος
 εἶσαι, Κωστανή, μ' ἀσκημ' ἀπιλογήθης· 4) ἀ-
 πρεπός: τοῦ φέρθηκες ἀσκημα· 5) δυσμενῶς.
 ἐπιζημιῶς: ἀσκημα πάν οἱ δουλιές του· 6) εἰς
 ἐπικίνδυνον κατάστασιν: ὁ ἀρροστος εἶναι ἀ-
 σκημα· || φρ. τήν ἔγω-εἰ κλπ. ἀσκημα ἀπει-
 λοῦθαί-εἶσαι-εἶται κλπ. ὑπό δεινοῦ κινδύνου, ὡς
 θανάτου (ἐπί ἀσθενήτος), πτωχεύσεως (ἐπί
 ἐμπόρου), πτωρίας (ἐπί δικωμένου) κττ.

ἀσκημάδα (ἡ) δημ. ἢ ἀσκημία βλ. λ.
ἀσκημάδι (ἡ) μον. κ. δημ. τό καθιστῶν τινα
 δυσμορφον, ἀσχηνον· 2) τό ἐπιφθον, τό ἀπρε-
 πές, τό κουσούρι: Ἐρωτόκρ.Α.10 σέ μιά φιλιάν
 ἀμάλαιη μέ δίχως ἀσκημάδι.

ἀσκημαίων δημ. μτθ. καθιστῶν τινα ἢ τι δυσει-
 δές, δυσμορφον, ἀσχηνον: τόν ἀσκημαίαν τό
 μουστάκι· 2) ἀμτθ. γίνονται δυσμορφος, ἀσχη-
 μος: μεγάλωσε κι ἀσκημνα.

ἀσκημία (ἡ) δημ. κ. ἀσκημιά ἢ ἀσκημία βλ. λ.:
 παροιμ. τοῦ παπαῖ τό εὐλογητῶ, κάποια μάντρα
 ἔφαρται, τῆς μαίμου ἢ ἀσκημία (σκληπτικῶς
 περὶ τῶν ἀσυναρτήτως ὀμιλοῦντων). ἀσκημιά
 χωρὶς ντροπῆ, διπλή και τριδιπλή (τήν ἀσκη-
 μίαν καθιστῶν ἐκδηλοτέραν ἢ ἀναίδεια). 2) ἀσχη-
 μος πράξις ἢ ἀσχημον πράγμα: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15
 και τ' ἀπόμἐρά του και τίς ὁμορφίεις του γιά
 καμῶς κι ἀσκημίας τό νησί δέν ἔχει.

ἀσκημίξ μον. κ. δημ. μτθ. καθιστῶν τι ἀσχη-
 μον, δυσμορφον, ἀσχημίξ βλ. λ.: Ἐρωτόκρ.Δ
 479 και πῶς δέν ἐστομῶθηκε μέ μάν τήν ἀσκη-
 μιστ· ἀλλάξε τῆ φάστα τοῦ σπιτοῦ και τ' ἀσκη-
 μιστ· 2) ἀμτθ. γίνονται ἀσχημος συνηθέστ. τό
 ἀσκημαίαν: ὁ τραγ. πῆτε του πῶς ἀσκημια κι
 εἶμαι κι ὀρροστημένη.

ἀσκημῶλογος-η-ο δημ. ὁ ἀσχηρᾶ λέγειν· 2) οὐδ.
 πλθθ. -α(τῶ) ἀσχηρολογία, βημολογία.

ἀσκημοσύνης-α-ικο δημ. ὁ δυσειδής, ὁ ἀ-
 σχημον πρόσωπον (μοῦρη) ἔχων.

ἀσκημοντυμένος-η-ο δημ. ὁ ἀσχημῶς, ἀκόμ-
 φως ἢ ἀτημελήτως ἢ πτωχῶς ἐνδεδυμένος: ἀσχη-
 μοντυμένη ἐπαρχιώτισσα.

ἀσκημος-η-ο δημ. ὁ ἀσχημος βλ. λ.: δέν εἶν'
 ἀσκημος, ἀσκημα χαμηλάρια (κακαί εἰδήσεις),
 ὁ διστ. (παροίσιον) πῆγα νά βρω φιδιῶ τροπίας,
 ἀσκημα ν' τὰ λόγια ποῦ 'πες.

ἀσκημούλα (ἡ) δημ. ἐπί γυναικός, ἡ ὀλίγον ἀ-
 σχημος, ἡ μῶλλον δὺμορφος γυνή ἢ κορασίς.

ἀσκηνοθέτης (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπί θεα-
 τρικῶν ἔργων, ὁ μὴ σκηνοθετῆς βλ. λ.: || μτθ.
 ὁ γένόμενος ἀνευ σκολίμου προπαρασκευῆς, ὁ
 τυχερός· ἀντίθ. σκηνοθετημένος: ἀσκηνοθέτης
 συνάντησι διεξυγμένων συζύγων.

ἀσκηνοθετήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ σκηνοθε-
 τήσεως, ἀνευ σκολίμου προπαρασκευῆς.

ἀσκηνοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ σκηνῆς, ὁ
 παιθός, ὁ μὴ ὑπό σκηνῆν ὄν ἢ τελοῦμενος:
 Πλοῦτ.Σεπτ.12 και λιπόν ἀνάχεσθαι και δισαιταν
 ἄπυρον και ἀσκηνον· 2) μτγν. ἀνευ σκηνηκῆς
 ἀπάτης, ὁ μὴ πλαστός: Συνέδ. Ἐπιστ.138.

ἀσκηνώς ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ σκηνηκῆς, θεατρι-
 κῆς ἀπάτης: Συνέδ. Ἐπιστ.138,274 Δ σαυτὸν ἀφέλ-
 κων τὸν ἀδολῶτα και ἀσκηνώς ἡγαπηκότων.

ἀσκηνώτης (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σκη-
 νῆς, ὁ ἐν ὑπαίθρῳ διαμένων: ἀσκηνώτοι πορμένες.

ἀσκηνοτός-ον ὁ μὴ δυνάμενος νά εἶναι πλα-
 στός, ὁ ἀπροσποίητος: Φιλ.2,522 ἀσκηνοτός
 μανία.

ἀσκηρά Ἦσα. ἐἰδός τῶν καστανίων.

ἀσκηρή (ἡ) δημ. ἡ ἀσκησις βλ. λ.

ἀσκησιος-α-ο δημ. κ. ἀσκησιός βλ. λ.

ἀσκησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., -δημ. -ῆ τό ἀσκητιν,
 ἐξάσκησις, γυμνασις: Δημόκρ.242 ἐξ ἀσκησιος
 ἀγαθοί γίνονται, Πλάτ.Πρωτ.323 Δ ὅσα δὲ ἐξ ἐπι-
 μελείας καὶ ἀσκήσεως. . ὄντονοι γίνεσθαι ἀγα-
 θὰ ἀνθρώποις· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰδίως ἐπὶ τῶν
 ἔξεων τῶν ἀθλητῶν: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.4 γυμνασιῶν
 και ἀσκησιῶν ἐπιμελομένοι, Θουκ.2,39 ἐπιθῶν
 ἀσκήσει τὸ ἀνδρῶν μετρέχοντα, Πλοῦτ. Ἠθ.
 593 F ἀσκήτας καταλόβοντας ἀσκησιν ὑπό γή-
 ρως, ἀσκήσεις ἐκαμψίας· || εἰς πλθθ. ἀσκή-
 σεις γυμνάσματα: Πλάτ.Πολ.510 E εἶσαι και ἀσκή-
 σοι· 3) μετὰ γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. (τῆς γεν.
 συνήθ. ἀναλυτικῶς διὰ τῆς εἰς ἐνδρόθρως,
 εἰς τήν, εἰς τό 1) ἐξάσκησις εἰς τῖ: Θουκ.5,67 οἱς
 ἡ πόλις. . ἀσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δημοσῶς
 παρεῖχαν, Ξεν. Ἀπομν.1,220 ἀσκησιν. . τῆς ἀρετῆς,
 - ἀσκησις ἀπαγγελίας· 4) κ. νεώτ. τό συνεχῶς
 ἐνασχολεῖσθαι εἰς τῖ, τό ἐφαρμῶζειν κτηθεῖσαν
 γῶσιν ἢ ἐμπειρίαν, τό μετρέχεσθαι, ἐπαγγέλλεσθαι
 τῖ: Λουκ.Β.Πρ.7 τίνα τὴν ἀσκησιν ἀπαγγέλλεται,
 - ἀσκησις ἱατρικῶ ἀπαγγέλωτος· || ἐπὶ φιλο-
 σοφικῆς αἰρέσεως, τό ζῆν κατὰ τὰς δόξας και
 κατὰ τοὺς κανόνες ταύτης: Ἰώσα.Α1 6,13,6 ἐκ κω-
 νικῆς ἀσκήσεως πεπονημένος τὸν βίον· 5) μτγν.
 κ. μον. κ. νεώτ. ἐν θρησκευτικῇ σμῆ. ἢ ταλαιπώ-
 ρησις τοῦ σώματος, ἡ ἐκουσία στερήσις τῶν τοῦ
 βίου ἀγαθῶν, ἡ ἀποχή ἀπὸ πάσης ἡδονῆς χάριν
 τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, ἢ τὸ ἀσκητικῶς ζῆν:
 Στράβ.15,1,61, Φιλ.1,643, Ἰώσα.Π1 2,8,10, - αὐστηρά,
 - ἐπεικῆς ἀσκησις, - ἡ ἀσκησις ὑπῆρξε χαρακτη-
 ριστικῆ ἐκδήλωσις τῆς χριστιανικῆς θρησκολη-
 φίας τοῦ τρίτου και τοῦ τετάρτου αἰῶνος·
 6) μτγν. κόμησης, ἐξωραισμός: Αἰσχίν.Σωκρατ.18·
 7) νεώτ. κ. δημ. φυχολ. ἢ δι' ἐπαναλήψεως ἐνίσχυ-
 σις πνευματικῆς πινος ἐνεργείας ἐκτελουμένης οὕτω
 εὐκολώτερον και ταχύτερον, τοῦ εἰς ὁ ἢ ἀσκησις
 δηλουμένου διὰ γεν.: ἀσκησις ἀντιλήψεως - μνη-
 μης, - ἀσκησις τοῦ μυαλοῦ· 8) νεώτ. κ. δημ. πρα-
 κτικῆ ἐφαρμογῆ παντός διδαχθέντος ἢ δι' ἐπανα-
 λήψεως τούτου ἢ και διὰ νέων θεμάτων διδομέ-
 νων πρὸς λύσιν ἢ ἀνάπτυξιν: στρατιωτικαὶ ἀσκή-
 σεις, - ἀλγεβρικαὶ ἀσκήσεις· 9) νεώτ. ἐκτέλεισις
 καθήκοντος προερχομένου ἐξ δικαιομάτως, ἢ τοῖ
 δικαιοδόξιας νομίμως ἀναθεθεμέννης: ἀσκησις
 ἐξουσίας, - αἰσαγγελικῶν καθηκόντων· 10) νεώτ.
 κ. δημ. (κ. νομ.) τό θέτειν εἰς ἐνέργειαν, τό ἐπι-
 βάλλειν: ἀσκησις ψυχολογικῆς βίας, - ἀσκησις
 σωματικῆς βασιάνου.

ἀσκηταριῶ (τό) δημ. τό ἀσκητήριον, ἡ σκήτη
 βλ. λ., τό ἐνδιόστημα ἀσκητογενῶς μοναχοῦ:
 Πολίτ. Έκλ.Τραγ.95,19 εἶμαι καλοερακά ἀπ' ἀσκη-
 ταριῶ· || κ. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ ἀκοινωνήτου, μὴ κο-
 σμικοῦ: τό σπῆτι τους εἶναι ἀσκηταριῶ.

ἀσκητεία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀ-
 σκητοῦ, τοῦ ἀναχωρητοῦ βλ. λ.: || τό ἀσκητικῶς
 ζῆν, ἢ διαβίωσις ἐν ἄκρα λιτότητι διαίτης και
 ἀποχῆ πάσης ἡδονῆς, ἰδίως περὶ μοναχούτων.

ἀσκητευτής (οἱ) δημ. ὁ ἀσκητικῆς βλ. λ., ὁ ἀσκητεῦθων.
ἀσκητεῦθων, νεώτ., δημ. κ. ἀσκητῶν (οὐχί
 ἀσκηταιρ.) εἶμαι ἀσκητῆς βλ. λ., ἀσκητικῶς βιώθ,
 πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, ἐ τὸν ἀσκητικὸν μέτεμι
 βίον· ἐν ἀσκήσει διαγῶ, ἐνασκέομαι ἢ ἀσκέομαι
 ἢ ἀσκῶ: Συναξάρ.Θεοφάν. Ὁμολ. ἡσκήσεως και
 ἑτέρους ἐπακταίδια χρόνους, - ἀσκητεῦσι εἰς τό
 Ἄγιον Ὅρος· || εἰδ. ὁ ἐν σκήτει βλ. λ. διαγῶν
 μοναχός· || νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ὁ βίον ἄγον
 λιτὸν και ἐγκρατῆ διαγῶν: ἀπὸ τήν πολλὰ του
 φιλαργυρία ἀσκητεῦσι.

ἀσκητήριος (τό) μτγν. κ. ἀσκητῆς βλ. λ.: Γαλ.
 Πρωτρ.13.

ἀσκητήριον (τό) μτγν. κ. νεώτ. τόπος θρησκευ-
 τικῆς ἀσκήσεως, καλῶθι ἀσκητοῦ, ἀσκηταριῶ:

Ἰθων.2,845 B, Βασίλ.3,877 C. || κατ' ἐπέκτ. σιγή-
τη, μοναστήριον : Σώκρατ.104 B

ἀσκητής-ήτρια (ό,ή) κ. νεώτ., δημ. πληθ. ἀσκητά-
δες ὁ ἐκτελών τι κατ' ἐπανάληψιν, ὁ ἐπαγγελλό-
μος τις, ἀντιβ. ἰδιώτης : Ξεν.ΚΠ1,5|| ἀσκηταί
ὄντες τῶν καλῶν κάγαθῶν ἔργων, Διον.Ἰσαί.2
ἀσκητῆς λόγων || εἰδ. ὁ ἀθλητής : Πλάτ.Πολ.
403 B ἡ τῶνδων τῶν ἀσκητῶν ἕξις, Ἀριστοφ.Πλ.585
ἀσκητήρυται τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικητῶν στα-
φανώσας κατὶν σταφάνῳ, Πλούτ.13 ἀσκη-
ταί ἀγώνων 2) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὰ ἐγκό-
σμια ἀπαρνηθεὶς καὶ ἐν σωματικῇ κακουχίᾳ, ἐγκρα-
τεῖα καὶ ψυχικῇ ταπεινώσει διαγών, ὁ ἀναχωρητής,
ὁ ἐρημίτης : Φιλ.1,643, Διγ. Ἀκρ.146,4502 ἀρχιερεῖς
καὶ ἱερεῖς γουμένοι κὶ ἀσκητάδες || εἰδ. ὁ ἐν
σκήτει βλ.λ., διαγών μοναχός· πρβλ. ἀσκητεύω.

ἀσκητικός ἑπίρρ. δημ. ἀσκητικός βλ.λ.
ἀσκητικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ τῷ ἀσκητῇ
προσιδίζων κ. συνεκός, ὁ ἐπιπόνος, ὁ κοιπαστικός :
Πλάτ.Νόμ.806 A ἀσκητικός βίος, Ἀριστοφ.Λυσ.1085
ὥστε φαίνεται ἀσκητικόν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήμα-
τος (νόσημα, εἰς ὃ ὑπάκειναι οἱ ἀθληταί) 2) ἐκκλ.
ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιαίτων εἰς ἀσκητὴν βλ.λ., ἐρημίτην,
καλόγηρον : Μηναί.12 ὧδῃ α' σάρκα ἀσκητικῆς
ἀγαθῆς ὑπέταξας, - ἀσκητικὴ ζωὴ ἢ περὶ τὴν
ἀσκησιν τῆς εὐσεβείας καὶ ἐγκρατείας || ἐπὶ
συγγραφῶν, λόγων κττ., ὁ πραγματευόμενος περὶ
κανόνων τοῦ ἀσκητέυεν βλ.λ. ἢ τὰ τοῦ βίου ἀ-
σκητῶν βλ.λ. : ἀσκητικὴ βίβλος, - λόγος ἀσκη-
τικός || τὸ θηλ. -ικῆ ὡς οὐσ. ἡ ἀσκητεία βλ.λ.

ἀσκητικότης-ητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀ-
σκητικοῦ, τοῦ ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὴν ἀσκησιν
ἐγκρατείας : ἀσκητικότης ζωῆς.

ἀσκητικῶς ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσκη-
τικοῦ, ἐπιπόνως : Πολυδ.3,145 || διὰ τῆς ἀσκη-
σεως, τοῦ ἀσκητισμοῦ : Βασίλ.3,61 D ἢ τὸ φυσικόν
αὐτῆς κάλλος ταῖς ἀρεταῖς ἀσκητικῆς δεῖ ἀνα-
λάμπον δεικνύναι || κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀ-
σκητῶν, τῶν ἐρημίτων : διαγίεν ἀσκητικῶς.

ἀσκητισμός ἰδί νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἀσκήσεως
βλ.λ.5) ἐπιδιώξις τῆς ψυχικῆς τελειότητος || μτφ.
τὸ ἀσκητικόν, ἐν κακουχίαις καὶ στερήσει ζῆν.

ἀσκητός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ φιλοκόλος, μετὰ τέ-
χνης ἐξεργασμένος : Ὁδ.Δ.134 νήματα ἀσκητοῖο
βεδυμένον, Θεοκρ.24,140 εἶματα δ' οὐκ ἀσκη-
τά 2) κκεοσημένον : αὐτ.1,33 ἐντοσθον δὲ γυ-
νὴ . . . τέτυκται, ἀσκητὰ πᾶσι τε καὶ ἄμυκτι 2)
ὁ διὰ τῆς ἀσκήσεως, ἐξασκηθεὶς, προσ-
κτώμενος, κατορθούμενος : Πλάτ.Μέν.70 A οὐ δι-
δακτὸν, ἀλλ' ἀσκητὸν, Ἀριστοφ.Ἠθ.Ν.1099 b, 10
μαθητὸν ἢ ἐθιστὸν ἢ καὶ ἄλλως πως ἀσκητὸν,
- ἢ ἀρετὴ εἶναι ἀσκητὴ καὶ οὐ διδασκλή 3) ἐπὶ
προσώπων, ὁ γεγυμνασμένος, ὁ ἐξησκημένος εἰς
τι : Πλούτ.Λυκ.30 ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ
βίου χροῦσα 4) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀσκηθῇ,
ἐπὶ ἐπαγγελμάτων : ἡ τηλεμαντεία εἶναι ἐπαγγέλ-
μα ἀσκητῶν σήμερον.

ἀσκητοσύνη (ή) δημ. ὁ ἀσκητικός βίος.
ἀσκητοφανής-ους-ές νεώτ. ὁ ὡς ἀσκητοῦ
φανόμενος, ὁ ἔχων ὁμοιοτήτα τινα πρὸς τὰ τοῦ
ἀσκητοῦ : ἀσκητοφανής μορφή, - διαγωγή.

ἀσκητῶν ἰτάί νεώτ. δ.γ. ἀσκητῶν ὁ μισθός, ἡ
ἀμοιβὴ τῶν ἀσκήσεων : ἀσκητῶν τῶν φοιτητῶν.

ἀσκήτρια (ή) ἐκκλ. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἀσκητής,
μοναχὴ παραδεδομένη εἰς τὴν ἀσκησιν τῆς εὐσε-
βείας, ἀσκητικῶς διαβιούσα.

ἀσκητῶ δημ. ἀσκητῶ βλ.λ.,
ἀσκητῶρος (ό) δ.γρ. τοῦ ἀσκητῆρ ὁ ἀσκη-
τής (ἐν Γαλ.Προτρ.13).

ἀσκητῶς ἑπίρρ. μετὰ φιλοκαλίας, καλαισηθη-
κῶς ἰ πθ. γρ. ἐν Σιμων.157 ἰ.

ἀσκήσιον ἰτάί δημ. ὁ ἀσκήσιον, δ. τουλοῦμι, δερμάτι :

Βλαχον.ΠολιχάριαΓαλιῶν34 καὶ τώρα θά ἴβαλες
στ' ἀσκή τὴ γνώση σ', Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19 μὲ κισσὸ
σταφαναμένον ἐν' ἀσκή κραταῖς στὸν ὄμο·

2) μτφ. ἡ γαστήρ : φρ. ἔχει τὸ παιδί στ' ἀσκή,
ἐπὶ γυν. εἶναι ἔγκυος, ἐπὶ ἀνδρ. εἶναι προγάτωρ·
|| φρ. φουσκωμένο ἀσκή ὁ ἀλαζών, ὁ φαντασμέ-
νος, - βράχει με τ' ἀσκή ἴβρεχει ραγδαίως, πα-
ροϊμ. ἀπὸ χοίρειο ἀσκή δὲν ἴπια κὶ δὲν ἴπια δὲν
ἐμῆθυσια (ἐκδῆλως περὶ φρονησεως πρὸς ὀπο-
τηρήριον τοῦ худοшаи παρεχουμένη), διὸ ἀσκή κὶ
ὀποιο σπᾶση ἰἀπάντησις ἀπειλουμένου εἰς ἀπει-
λοῦντα διὰ φόνου δηλοῦσα ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ
φονευθῇ ὁ ἀπειλῶν 3) τὸ περιεχόμενον ἐνὸς
ἀσκού ὡς ἀσκή λάδι.

ἀσκήσιον (ή) μων. κ. δημ. ἡ σκιά βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Δ 70
κ' ἐγάθηκα σὸν τὴν ἀσκή, δὲν εἶδεν εἶντα γίνη.
ἀσκησια ἑπίρρ. δημ. ἀσκησια βλ.λ.

ἀσκησιγράφος-(η-οῦ) νεώτ. ὁ μὴ ἀπεικο-
νοθεὶς διὰ σκιαγραφίας 2) μτφ. οὐ δὲν ἐγένετο
πρόχειρος διὰ τοῦ λόγου περιγραφή.

ἀσκήσιον (τό) δημ. πλατύγυρος φθόβινος πῖλος, τὸ
σκιάδιον : δ.τραγ. πουλάκι πῆγε κὶ ἔκατο στοῦ
Μαυροειδῆ τὸ σκιάδι.

ἀσκησια ἑπίρρ. δημ. κ. ἀσκησια βλ.λ.
ἀσκησια ἑπίρρ. δημ. κ. ἀσκησια βλ.λ.

ἀσκησιος-η-ο δημ. ὁ μὴ φοβηθεὶς ἢ μὴ φο-
βούμενος, ὁ ἀσκησιος βλ.λ.

ἀσκησιος-(η-οῦ) μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
καλυπτόμενος ὑπὸ σκιάς, ὁ σκισίος : Εὐστ.1550,63
μὴτὰ στήθος καὶ νεφέλαις ἀσκησιος, -ἀσκη-
σιος παραλία 2) ὁ μὴ ἔχων σκωρίαν : Ζώσ.
Ἀλχ.152 B 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἰχθυοσφημάτων,
ζωγραφίμων κττ. ὁ μὴ ἔχων τὰς θεούσας σκιάσεις,
φωτοσκιάσεις 4) νεώτ. μτφ. ὁ δεκτηγῆρτος, ὁ
ἀμεμπτος : ἀσκησιος ὑπόληψις 5) νεώτ. μτφ.
ἐπὶ καταστάσεως προσώπ. ὁ μὴ ἔχων σκιάς, ἀμαυ-
ρότητα ἢ ἐθλιφέν ἢ στενοχωρίων : βίος εὐδαι-
μων καὶ ἀσκησιος -εὐτυχία ἀσκησιος.

ἀσκησιόσω-ώ μτγ. ἐπὶ μετάλλων, δὲν ἔχω σκω-
ρίαν : Ζώσ. Ἀλχ.183 B.

ἀσκησιόστωσις-εως (ή) μτγ. ἐπὶ μετάλλων, ἡ
σκιανότης, ἡ ἔλλειψις σκωρίας : Ζώσ. Ἀλχ.217 B.

ἀσκησιότης (ή) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὴ σκευασία
ἐν χρ. ὡς καταπραυντικὸν καὶ ὑπνωτικὸν φάρμακον.

ἀσκησια ἑπίρρ. δημ. κ. ἀσκησια κ. ἀσκησια
ἀφρόδω, ἀνευ θεοῦς, χωρὶς σκιάζιμο, χωρὶς σκικαγ-
μάρα : προχώρησε ἀσκησια.

ἀσκησιος-η-ο δημ. κ. ἀσκησιος ὁ μὴ πτωού-
μενος, μὴ φοβούμενος, ἀπότητος, ἀφοβος, ἀτρό-
μητος : ἀσκησιος ἀνδρας, -ἀσκησιος μῆτι.

ἀσκησιόσι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακίων
τῆς ὀμοσφίσις τῶν χορδωτῶν τοῦ ἀθροίσματος
τῶν χιτωνοφόρων.

ἀσκησιόσκρπια ἰτάί νεώτ. γένη κρυπογᾶμων
φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἠπακτιῶν.

ἀσκησιόμορφος ἰτάί νεώτ. ζωολ. ὁμοιομορφία
ζῶων χιτωνοφόρων ἔχοντων ἀσκησιόδες σῶμα.

ἀσκησιόσιον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μικρὸς ἀσκήος
βλ.λ. : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.307 ἐν ἀσκησιῶ φέρων πτεῖν,
Ποσειδών.30 μῆρων βαθυλάμων ἔχοντες ἀσκή-
σια 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογε-
νείας τῶν ἀσκησιόδων 3) νεώτ. βοταν. φύλλον ἐν-
τομοφᾶγων φυτῶν ἔχον σχῆμα χράνης, ἐν ἧ συλ-
λαμβάνονται ἔντομα κ. ζωῆφια.

ἀσκησιλία (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἀσκήλια ἢ παραλίος βλ.λ.
ἀσκησιλλια (ή) δημ. ἀσκησιλλια βλ.λ.

ἀσκησιεῖθις-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἀ-
σκήσιου, ὁ ὁμοιος ἀσκήσιου : ἀσκησιεῖθις ἀδῆν.

ἀσκήσιον ἰτάί κ. μων. κ. νεώτ. ὀποκορ. τοῦ ἀσκήος,
ἰ δημ. ἀσκή βλ.λ. ὁ μικρὸς ἀσκήος, τὸ ἀσκήσιον,
ἀσκησιόσι : ἰπν.261,18 ἀσκήσιος εἰσχυμέννα ὀθα-
τος μεστά || μτφ. κεναὶ ἐπιπέαι : (παροϊμ.) Κράτ.8

οὐκ ἀσκήψω μορμολύττωσθαι, Ἦσ. « Κράτης Ἦρωσιν οὐκ ἀσκήψω μὲν ἄρ' ἐμορμολύττωτο αὐτοῦς, ἐπεὶ τὰρδ' ἔστ' ἀληθῆ. Ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δαδικοῦντων, ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκόσ »· || νεώτ. κ. γεν. ὁ ἀσκόσ. **ἀσκιος**-ον θηλ. κ. -ία κ. νεώτ. ὁ ἀνευ σκιάς, ὁ μὴ ἔχων σκίαν, ἀσκίωτος, ἀνήσκιωτος, Ἦσ. « ἀσκίωτος ὁ μὴ ἔχων σκίαν »· Πίνδ. Ν. 6, 45 ἀσκήεις Φλιαύτος ἢ ἀφυγίος ὄρεσιν | δ. γρ. δασκίους |, Πολύβ. 16, 12, 8 τοὺς εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἀδάταν ἐμβάντας ἀσκήους γίνεσθαι, Πτολ. Μαθ. 1, 79 C τοῦ ἡλίου τοὺς γνῶμονας ποιοῦντος ἀσκήους, -ἀσκήος ἔκτασις 2) μῦθ. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλου σκιαζόμενος, ἀσκήαστος: Ζώα. Ἀλλ. 183 B 3) μετ. ἀθροιστ. α, ἀμαυρός, σκοτεινός, ἐπὶ χρωμ.: Θεόφρ. Αἰσθ. 78' || κ. ὁ λίαν σκιερός, ὁ κατ'ἀσκίος ἐκ δένδρων Ἦσ. « ἀσκήος ὕλη' ἢ δασεία ὕλη ».

ἀσκήπων-ονος-ον ὁ μὴ ἔχων σκίαν, βακτηρίαν, ράβδον, μπασιόν: Ἀντιφιλ. ἐν ΑΠ 9, 298 ἀσκήπων δ' εἰς ἄστου κατέστηον. **ἀσκήϊ**-ίδος | ἡ | μῦθ. ὁ λευκὸς ἑλλέθορος βλλ.: Διοσκ. 1, 68, 473.

ἀσκήσιος-α-ον δημ. κ. **ἀσκήσιος** ὁ τοῦ ἀσκού, ἐπὶ τοῦ τυροῦ, ἐλαίου, ὁ ἐν ἀσκῷ διατηρούμενος: **ἀσκήσιο** τυρὶ | τουλουμοτύρι |, - **ἀσκήσιος** ἐλαίος.

ἀσκήσιος-η-ο δημ. νεώτ. **ἀσκήσιος** ἐπὶ πραγμ. μὴ σχισθεῖς, μὴ κατατηθεῖς: **ἀσκήσιος** πρωτόγραφα, - **ἀσκήσιος** δαδὸξυλα 2) ὁ μὴ κατατηθεὺς, κοπής, ἴσον διὰ μαχαίρας ἡ πελέκως, δεκτικός ἡ κ. ὁ δυσχερῶς οὕτω κατατηνόμενος: **ἀσκήσιος** κούτασσορ 3) εἶδ. ἐπὶ ὕρασμάτων, ὁ μὴ σχισθεῖς, μὴ που διανοίγεις: **ἀσκήσιος** ροῦχο' || κ. ὁ μὴ εἰς τμήματα πρὸς χρῆσιν χωρισθεῖς, ἀσκόπος: **ἀσκήσιος** τὸ χάσι **ἀσκήσιος** ὄσω νὰ πάρουμα καλά τὰ μέτρα 4) μῦθ. ἐπὶ νεανίους, ἡ ἀδικακρευτός.

ἀσκήσιος (ὁ) μῦθ. εἶδος ὕδρωπος τῆς κοιλίας: Ἄρετ. 48 « Ἦν δὲ ὕδωρ ὅλις ἐς τὸ περιτόναιον ἐμπεριέχεται, ἐμπλῶν δὲ τῷ ὕδρῳ τὰ ἔντερα, καλεόμεν ἐπὶ κλίαν ἀσκήσιον »: Γαλ. ὁρ. Ιατρ. 9, 424 « ὕδρωψ ἀσκήσιος ἐστὶν ἐφ' οὗ κοιλία καὶ ὄσχεον καὶ σπλῆν ἐξοιδίσκεται » 2) ὁ πάσχων ἐξ ἀσκήτου: Ἦρ. Ἰατρ. λ. Ὀρειδ. 10, 8, 9.

ἀσκήσιος-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀσκήον, ἀσκόν βλλ.

ἀσκήσθωτα ἐπίφρ. νεώτ. ἀνευ πιάσεων, καταθλιπτικῶν περιορισμῶν τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ δουρικτήτορος ἐπιβαλλομένων, ἀνευ υποδουλώσεως, χωρὶς σκλαδία: **ἀσκήσθωτα** ἴσον οἱ Μανιάτες ἐξοῦσαν πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανόσταση 2) κατ' ἐπέκτ. ἀνευ καταπίσεων ἐκ κοινωσικῆς περιστάσεως προερχομένων, ἴσον ἐκ μοχθηροῦ ἐπαγγέλματος, ἐκ συνεχοῦς καὶ περιορισμένου ὑπαλληλικοῦ βίου κττ.: πῶς νὰ ζῆς **ἀσκήσθωτα** μέσ' ᾤ τὴ σκλαδία; - **σάν** πάντρωφε καὶ τὴν δύο μικρότερες ἀδελφές του, ἐνοιῶσε πῶς ζῶσθε πιά ἀσκήσθωτα.

ἀσκήσθωτος (-η)-αῖν Ἦσ. μον. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ δουρικτήτορος ὑποδουλωθεῖς ἡ μὴ δουρικτήτορι ὑποδουλωμένος, παῦ δὲν ἐσκήσθωθεκ ἡ ποῦ δὲν εἶναι σκλάβος, ἐπὶ λαοῦ ἡ χώρας, ὁ ἐλεύθερος: μετὰ τὸ πάρισμο τῆς Πόλης λίγα χρονια ἴσμεναι **ἀσκήσθωτος** ὁ Μωριάς 2) ὁ μὴ γενόμενος αἰχμάλωτος, ἐπὶ στρατιώτου ὁ μὴ ζυγρηθεῖς, ἐπὶ ἀμάχου πληθυσμοῦ ὁ μὴ εἰς δουλείαν ὄχθεῖς: οἱ τρακῶσοι τοῦ Λεωνίδα τὸ πῆραν ἀποφασῶ νὰ πεθάνουν **ἀσκήσθωτοι**, - γυναικας, παιδά, γέρας, ὄλους τοὺς πῆραν μαζί τους οἱ Ἀρδανίτες κανένα δὲν ἄφισαν **ἀσκήσθωτοι** 3) ὁ μὴ ὑπασσόμενος εἰς σὺβέντην, ἡ ἀναγνωρίζων τὴν ἐπ' αὐτοῦ δεσποτειαν ἄλλου, ὁ ἀξίωτος νὰ εἶναι ἀνεξάρτητος ἡ ὁ ἄν ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἄλλου: φρ. κάλλιο μου **ἀσκήσθωτος** καὶ μὲ ξεροῦ φρωγὶ | ἐν. νὰ ζῶ | || ὁ μὴ υποθαλλόμενος εἰς περιορισμούς ἐξ οἰκογενειακῆς ἐποπτείας ἡ ὁ μὴ

στέργων τοιούτους, **δυσπειθῆς**, ἀνυπότακτος, ἀνυπότακτος: Παλαμ. Τρισεύγ. 10 ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔται **μεγάλωσαν** **ἀσκήσθωτη** 4) ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων, ὁ μὴ δι' ἐνυποθήκων δονείων βεβαρημένος: **μῆροσε** καὶ κράτησε τὸ σπῆτι του **ἀσκήσθωτο** || ὁ μ. ἐπὶ ἀγρών, κ. ὁ μὴ δουλεία, ἴσον διαδῶσεως, ὕδρευσεως, θεας, ὕποκειμενος: **ἀσκήσθωτο** εἶναι τὸ νερὸ τῆς βρύσης του, - **ἀσκήσθωτο** χωράφι | τὸ μὴ βαρυνόμενον διὰ δουλείας, διόδοιο τῶν γειτονικῶν | 5) ἐπὶ χρημάτων, τὰ διαθέσιμα, τὰ ἀποκειμενα εἰς μετρητὰ ἡ εἰς ἀξίως καταλλασσομένως: **ἔχω** ἀκόμα **ἐκατὸ** χιλιάδας **ἀσκήσθωτες**.

ἀσκήσθωτος ἐπίφρ. μον. ἀνευ ὑποδουλώσεως, χωρὶς σκλαδία βλλ.: || ἀνευ ὑποχρεώσεως Ἦσ. ἐν λ. ἀσκόλαχα.

ἀσκήσιος | ἡ | δημ. κ. **ἀσκήσιος** ἡ κεράκι τὸ φυτὸν καὶ ὄθος **χοῦα** ἡ σαρκώδης βλλ.

ἀσκήσιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ Ἀσκήσιου-δου || **ἀσκήσιος** στίχος κ. νεώτ. κ. **ἀσκήσιος** μέτρον δωδεκάσυλλοθον μέτρον ἐπινοηθέν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀσκήσιου καὶ ἀποτελούμενον ἐκ διασπλάσθου βάσεως, δύο χοριάμβων καὶ ἰάμβου Ἦφαιστ. 10, 3 « τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίον ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται ἀσκήσιος ».

ἀσκήσιος-ου | ὁ | κ. νεώτ. υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκήσιου' || κ. 45 νεώτ. μετωνυμ. ἱατρός: Θεόφ. 432, Πλάτ. Πολ. 405 F.

ἀσκήσιος-α-ῶση | ἡ | νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικοτυληδῶνων, ἴσμεναι ἀναρροχίμοι ἡ δεινδρόλλια.

ἀσκήσιος-άδος | ἡ | μῦθ. κ. νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀλεξίτοξον: Διοσκ. 3, 92 « κλωνία ἀνήσι μακρά ἐφ' ἧν φύλλα κισσῷ ὅμοια, ρίζας πολλὰς καὶ λεπτάς ἄνθος βαρυσσομον... φύεται ἐν ὄρεσιν », Γαλ. 11, 840 « ἐν τῷ τρίτῳ Διοσκουριδῆς περὶ ταύτης τῆς πόας ἔγραφεν ἡμεῖς δὲ οὐδέπω πείραν αὐτῆς ἔχομεν » 2) ἑλλέθορος λευκός: ΨΔιοσκ. 3, 148 3) Ἦσ. « δάφνη » 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκήσιου** δῶν.

ἀσκήσιος-α-ῶσις (ὁ) μον. αἰμόροια προεργωμένη ἐξ αἰμορροΐδων: Θεόφ. 10, 260 « ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη φορὰ τοῦ αἵματος παρὰ τῆ κοινῆ συνηθεῖα **ἀσκήσιου** ».

ἀσκήσιος (τὸ) ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσκήσιου: Πλάτ. Ἰων 530 A.

ἀσκήσιος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκήσιου, ἔνθα προσέφευγον οἱ πάσχοντες πρὸς ἱασιν: Πολύβ. 1, 18, 2 Στράβ. 17, 3, 14.

ἀσκήσιος-α-ῶσις (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. ὑπογόνος ἀπολελιθωμένων μαλακίων ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν **κερατιῶν** **ἐξωσφοκωτῶν** ἀμμονιῶν.

ἀσκήσιος (τὸ) νεώτ. χημ. σῶμα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀσκήσιου βλλ.

ἀσκήσιος (ὁ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν **χοῦα** ἡ σαρκώδης βλλ., ἡ ἀσκήσιος.

ἀσκήσιος (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ἑτερομερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν στενοελευτρίδων.

ἀσκήσιος (-η)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σκληρυνθεῖς || ὁ μὴ δεκτικός σκληρύνσεως.

ἀσκήσιος | ὁ | ἀσκαυλος βλλ.

ἀσκήσιος | ὁ | νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀσκαυλικῶν** ζῶν παρσιτικῶς ἐπὶ τῶν περιττωμάτων τῶν μηρκασιτικῶν.

ἀσκήσιος | ἡ | νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰχθυοειδῶν**.

ἀσκήσιος | ἡ | νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **γαστεροπόδων**.

ἀσκήσιος-ον μῦθ. ὁ ἔχων τὸν γνάθου φουσκόμενος: Ἄρνοβ. Ἐθν. 3, 64.

ἀσκήσιος | ἡ | μον. κ. **ἀσκήσιος**, δημ. **ἀσκήσιος** φλάσκω | φλασκή |, κυμβιον, ἐν χρ. ὡς

ὕδροδοξείον ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν στρατιωτῶν κατὰ τὰς ὀδοποιίας· 2) ὄσμ. ἀσκονάβλα κίδος δερματίνος ἐν χρ. πρὸς ἀντιλήπιν ὕδατος ἐκ φρεάτων.

ἀσκοδέτης (ὁ) μγν. κ. νεώτ. λωρίον, δι' οὗ δέχεται τὸ στόμα τοῦ ἀσκού· Νικ. Ἐπιρ. 928 ἀσκοδέταις δὲ περίε βουβώνας ἐλίξεις.

ἀσκοδέτικτον (τὸ) παλαιότ. γένος ἀπολελιθωμένων βρουσίων τῆς ἰατροῦς τῶν στενοστοματῶν.

ἀσκοδόρα-ῶ μον. ἐκδέρω τινὰ δλον, ὡσεὶ ἤθελον ἐκ τοῦ δέρματος· ὡ ἀποτελέσῃ ἀσκόν· ἰδ. 68. κ. ἐκδέρω τινὰ ζωντανόν· Παλλὰδ. Ἱατρ. Βραχμ. 6,7 καὶ μαθῶν τὸ ἀκριβῆς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀσκοδόρηθῆναι.

ἀσκοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων ἀσκού. **ἀσκοειλής** [οἰ] ὄσμ. εἶσται παρασκευαζόμεναι καὶ διατηρούμεναι ἐντὸς ἀσκῶν.

ἀσκοθάλασσα (ἡ) ὄσμ. θάλασσα οἰθαλέως κυματίζουσα ὡς ἐν ἀποθάλασσίᾳ ἦτοι ἔχουσα συνεχῆ ἄλλ' ἄλλ' οὐκ μεγάλα, βίαια καὶ ἀφρόντα κύματα· πγμ. φουσκοθαλασσία.

ἀσκοθύλακος (ὁ) μγν. κ. νεώτ. θύλακος ἐξ ἀσκού πεπονημένος, δερματίνῃ πῆρα· Πολυδ. 10,160 καὶ θύλακος καὶ ἀσκοθύλακος.

ἀσκοκέρας (τὸ) παλαιότ. γένος ἀπολελιθωμένων ναυτιλοειδῶν κεφαλοπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσκοκερατιδῶν.

ἀσκοκερατίδα [οἰ] παλαιοτ. οἰκογενεῖα ἀπολελιθωμένων ναυτιλοειδῶν τετραβρογχιωτῶν κεφαλοπόδων μαλακίων.

ἀσκοκῆλη (ἡ) μον. ἐντεροκῆλη, σπάσιμον, κατέβασμα· Πλαν. Αἰσώπ. σ. 19.

ἀσκοκῆλη (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξ ἀσκοκῆλης πάσχων, ποῦ ἔχει σπάσιμον, κατέβασμα βλ.λ.

ἀσκοκοκκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος βρακτιήρων προκαλούτων τῆν βοτρωμοκίμων τοῦ ἴππου.

ἀσκοκορτίκιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τοῦ ἀβροσίματος τῶν ἀσκομυκῆτων τῆς κατηγορίας τῶν ἐξωάσκων.

ἀσκόλαστος-η-ο ὄσμ. ὁ μήπω σχολῆν, παῦσιν τῆς ἐργασίας πρὸς ἀνάπαυσιν ἔχων· νύχτωσε κὶ ἔχεις τοὺς ἐργάτας ἀσκόλαστους ἀκόμα· 2) ὁ μὴ ἀπὸ τῆς ἐπι μισθῷ ἐργασίας τοῦ ἀπολυθεὶς ἐργάτης· σκόλασαν πολλοὺς ἀπὸ τῆν ὀδοποιῖα, μόνο καμιά κατοστὴ μένον· ἀσκόλαστοι· 3) ἐπι μαθητῶν, ὁ μὴ μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἡμεροσίου ἐν τῷ σχολεῖν μαθημάτων ἀπελθὼν οἰκῆσε, ποῦ δὲν ἐσκόλασε· μετὰ τὸ μεσημέρι καμιά τάξη δὲν πρέπει νὰ μένη ἀσκόλαστοι· 4) ὁ εἰς ἐργασίαν τινὰ συνεχῶς ἀπησχολημένος, ὁ μὴ εὐκαιρῶν· δὲν ἦμουν οὔτε μιά ὥρα ἀσκόλαστος γὰ νὰ ῥθω νὰ σ' εἰρω· 5) μτφ. ἐπι δεινῶν, οἷον θλίψεων, πένθους κττ., ὁ ἐπι μακρὸν συνεχῆς, ἐπάλληλος, ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἔχει τίς σχολῆν· ἀσκόλαστος πίκρας.

ἀσκόλαστος (ἡ) κ. νεώτ. δερματίνῃ πῆρα, ἀσκόκο δερματίνης· Πολυδ. 10,160 «ἀσκοπῆρα ὡς ἐν ταῖς Ὀραις Ἀριστοφάνους»· Ἀριστοφ. ἀπ. 577.

ἀσκόκοιτός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

ἀσκοπος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ μὴ κατόπιν ἀκέφθως ἐνεργῶν, ὁ μὴ ἀκεπτόμενος, ἀφρων, ἀπείρισκτος· ἰλ. Ω 157 οὔτε γὰρ ἐστ' ἀφρων οὐτ' ἀσκοπος οὐτ' ἀλήτημων, Νέων Δ 457 ἀσκοπον ἐρροιδόσσε μμηνύτι χεῖλει φωνῆν, παροιμ. ἀσκοπος ἄνοϋς διπλῶς ὁ κόπος· 2) ἀπρόσεκτος· Παροιμ. 135 ἀσκοπον ὄμμα· ἰ) μετὰ γυν. ἀφροντις, ἀμελής· Αἰσχ. Ἀγ. 462 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἀσκοποι θεοί· 3) ἀθέατος, ἀράτος· Σοφ. ΟΚ 1681 ἀσκοποι δὲ πλάσας ἔμαρσαν· 4) ἀκατασθέντος, ἀκατάληπτος· Αἰσχ. Χο. 816 ἀσκοπον δ' ἔπος λέγων· 5) ἀπρονόητος, ἀπροσδόκητος· Σοφ. Ἡλ. 864 ἀσκοπος ἄ λῶδα· 6) ὁ μὴ δυνατός νὰ ὑπολογισθῆ, νὰ μετρηθῆ, ἀμέτρητος, ἀτελεωδέτης· Σοφ. Τρ. 246 τῶν ἀσκοπον χρόνον βεβῶως ἦν ἡμερῶν ἀνθρώπων· 7) ὁ ἀπαρατήρητος, ὁ μὴ ληφθεὶς ὑπ' ὄφιν· Γαλ. 7,432· 8) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ μὴ ἐπιτυχῶν τῶν ἀσκού, ὁ μὴ ἐπι ἀσκόπῶν, ὁ ἀτυχῶς, ὁ ἐπι ματαίω γινόμενος ἢ γινόμενος· Διον.

ἀσκόκοιτος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

ἀσκοπος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ μὴ κατόπιν ἀκέφθως ἐνεργῶν, ὁ μὴ ἀκεπτόμενος, ἀφρων, ἀπείρισκτος· ἰλ. Ω 157 οὔτε γὰρ ἐστ' ἀφρων οὐτ' ἀσκοπος οὐτ' ἀλήτημων, Νέων Δ 457 ἀσκοπον ἐρροιδόσσε μμηνύτι χεῖλει φωνῆν, παροιμ. ἀσκοπος ἄνοϋς διπλῶς ὁ κόπος· 2) ἀπρόσεκτος· Παροιμ. 135 ἀσκοπον ὄμμα· ἰ) μετὰ γυν. ἀφροντις, ἀμελής· Αἰσχ. Ἀγ. 462 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἀσκοποι θεοί· 3) ἀθέατος, ἀράτος· Σοφ. ΟΚ 1681 ἀσκοποι δὲ πλάσας ἔμαρσαν· 4) ἀκατασθέντος, ἀκατάληπτος· Αἰσχ. Χο. 816 ἀσκοπον δ' ἔπος λέγων· 5) ἀπρονόητος, ἀπροσδόκητος· Σοφ. Ἡλ. 864 ἀσκοπος ἄ λῶδα· 6) ὁ μὴ δυνατός νὰ ὑπολογισθῆ, νὰ μετρηθῆ, ἀμέτρητος, ἀτελεωδέτης· Σοφ. Τρ. 246 τῶν ἀσκοπον χρόνον βεβῶως ἦν ἡμερῶν ἀνθρώπων· 7) ὁ ἀπαρατήρητος, ὁ μὴ ληφθεὶς ὑπ' ὄφιν· Γαλ. 7,432· 8) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ μὴ ἐπιτυχῶν τῶν ἀσκού, ὁ μὴ ἐπι ἀσκόπῶν, ὁ ἀτυχῶς, ὁ ἐπι ματαίω γινόμενος ἢ γινόμενος· Διον.

ἀσκόκοιτος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

ἀσκόκοιτος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

ἀσκόκοιτος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

ἀσκόκοιτος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

ἀσκόκοιτος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.

Ἰ.Α.Ρωμ.8,86 βέλος οὐδὲν άσκοπον ἦν, Λουκ.Τόξ.62 άσκοπα τετοξέυκαμεν, άσκοπον διάδημα, άσκοπη ἐνέργειο 9) νεώτ. κ. δημ. ὁ άνευ σκοπού, ὁ εἰκὴ καὶ ὡς τύχη τελούμενος : Ἀχ.Παράστ.Ὁρφανό τὸ άσκοπό μου βῆμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶ, άσκοπα λόγια' προβλ. άσκόλευτος 3).

άσκοπούλι (τό) δημ. κ. σκοπούλι ἢ σκοπούλι μικρὸς άσκός : ἐν' άσκοπούλι τυρὶ 2) ἄρτι ἐκκολαφθεῖς νεοσσός, ἄ. άσκόπουλο βλλ.

άσκόπουλο (τό) δημ. κ. άσκοπούλι ὁ ἄρτι ἐκκολαφθεῖς ἀπὴν νεοσσός ὁ ὅμοιος άσκόιδιῳ.

άσκοπιτίνη (ή) πυτίνη ἐν εἶδει άσκού, ἄγγειον οἰηρόν περιβεβλημένον με δέρμα : Ἀντιφ.150.

άσκόπικος ἐπίρρ. δημ. κ. νεώτ. άνευ σκοπού τινος, άνευ ἐπιτυχίας : Πολυδ.δ.61 εάσκόπικος, άτυχῶς, διημάρτητος : Πολυδ.4,14,6 οἴτως εἰκῆ καὶ άσκόπως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν 2) ἀπροσέκτικος : Βαθρ.95,39 3) νεώτ. μεταίως : άσκόπικος ὁμιλεῖς.

άσκόπιαλός (ὶ) δημ. ὁ κορυδαλλός βλλ.

άσκόρβιντος-ον Ἰα. «ὄσκλητος, μὴ κινῶν τὰ μέλη, σκόρβινάσθαι γὰρ λέγουσι τὸ παρὰ φύσιν ἐκτεινεῖν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου » : Κωμ. Ἀδέσπ.952.

άσκόρπιστα ἐπίρρ. δημ. άνευ διασποράς.

άσκόρπιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διασπείρας, ποὺ δὲν σκορπίστηκε 2) μτφ. ἐπὶ χρημάτων, ὁ μὴ άσκόπως δαπανηθεῖς : άσκόρπιστο βίος.

άσκόρ (ὶ) κ. νεώτ. δέρμα ζῴου ἐκδάρειν άνευ τομῆς καὶ χρησιμοποιοῦμενον μετὰ στεγανὸν δέαιμον τῶν τεσσάρων ποδῶν πρὸς ὑπόδοχον ὕγραν ἢ ὑδρῶν ὕλων, τὸ άσκή, τὸ δερμάτι : Ἰλ.Γ.247 οἶνον εὐφρονα . . άσκή ἐν αἰγείῳ, Ὁδ.Κ.19 δῶκε δὲ μ' ἐκδείρας άσκόν βοδός ἐνεωάραιο, Ἡρ.3,9 άσκόος κομῆλων, Κδ.Μαθ.17 οὐδὲ βάλλουσιιν οἶνον νεον εἰς άσκούς παλαιούς, παροιμ. Ἰα. «άσκή φουριζεῖς, οὐδὲν καταλήπτη, τῆ σικῆ μορμολύση » || ἐπὶ τοῦ ἀνδρωπῖνου δέρματος : Ἡρ.7,26 ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσῶεω άσκούς ἐν τῆ πόλει ἀνακρέματα, Ἰπν.387,8 ὕδωρ θερμόν ἐν άσκή 2) μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μωρὸς μεγάλα περὶ αὐτοῦ φρονῶν, ὁ ἀνοήτως ἐπὶ τοῖς εἰσῆτοις ἐναβρομῶμενος, ὁ ἀλαζῶν : Ἐπιχ. ἐν Κλήμ. Στρωμ.Α.342,6 οὔτα φύσις ἀνθρώπων' άσκού πεφωταμένοι ἰσάκι φουσκάμενα 3) μτφ. ἡ κοιλία : Εὐρ.Μήδ.679 άσκού με τόν προύχοντα μὴ λύσει πάδα, Πλούτ.Θησ.3 άσκού τόν προύχοντα .

μὴ λύσει πρὶν δῆμον Ἀθηνέων εἰσαφίκεσθαι 4) σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ προγαστρω, ὁ οἰνοφλυεῖ : Ἀθην.12,552 F τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος άσκόν καλοῦσι πάντες οὐπιχώριοι 5) ἐν τῆ φρ. άσκόν δειρνεῖν, οἶνεψ δέρνει ζῶντα, κοκοποιεῖν : Ἀριστ.Φ.Νεφ.442 τὸ γ' ἐμόν σῶμα αὐτοῖσιν παρέχῶ τύπτειν .

άσκον δειρνεῖν, προβλ. άσκόδορος 6) νεώτ. ἀνατ. πᾶς θύλακος σχῆμα άσκού ἔχων : άσκός δακρυοθήκος θύλακος κυλινδρικός, μέρος τῆς δακρυϊκῆς συσκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ' άσκός λεκιθικός ἡ ἐνταρικός ὁ κρεμῶμενος ἐκ τοῦ ἐμβρυϊκοῦ σώματος καὶ περιέχων λέκιθον διὰ τὴν θρῆξιν τοῦ σώματος' άσκός δερματικός ἢ σωματικός τὸ ἐξω πέταλον τῆς λεκιθικῆς κύστεως 7) νεώτ. 'άσκός ναυτικός άσκόκος ἐκ στεγανῆς ποχῆσις ὀθόνης δι' ἐνθεῖον ποσίμου ὕδατος.

άσκοσπρία (τά) νεώτ. τὰ ἐνδογενῆ σπρία τῶν άσκομηκίων, σχηματίζουσα ἐντὸς τῶν άσκῶν || βοταν. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογενείας τῶν περιποριοειδῶν τῆς φυλῆς τῶν περιποριῶν.

άσκοτάδιαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ ἔχη άκόμῃ ἐπέλθει τὸ νύκτιον σκότος, τὸ σκοτάδι' προβλ. άσκοτεῖνιαστα : φτάσαμε στὸ χωριὸ άσκοτάδιαστα.

άσκοτάδιαστος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὅν σκότος, σκοτάδι δὲν ἐγένετο, ἐπὶ ὄρας τῆς ἡμέρας : κα-

λοκαϊριάτικο δαίλι άσκοτάδιαστο 2) γεν. ὁ άσκοτεῖνιαστος βλλ., ὁ ἐφ' οὐ σκότος δὲν ἀπλοῦται || ὁ ἐφ' οὐ σκότος δὲν δύναται ν' ἀπλωθῆ 3) ἐν χρ. κ. μτφ. άσκοτεῖνιαστος, ὁ μὴ ἐξοφωμένος, ὁ οἶνεψ φωτεινός, ὁ δν δὲν ἠμαυρώσασιν, δὲν ἐξόφωσασιν, δὲν ἐσκίασαν σκότη, σκοτάδια ἐν μτφ. σση., ἧτοι θλίψεις, άτυχῆαι, ἐναντιότητες : άσκοτάδιαστη ζωή, - άσκοτάδιαστος χαράς || κ. ὁ δν δὲν δύναται τοιαῦτα σκότη ν' ἠμαυρώσασιν, νὰ ζοφώσασιν 4) ὁμ. μτφ. κ. ἐπὶ γεγονότων, δοξασιῶν, φιλοσοφικῶν ἢ ἠθικῶν ἀρχῶν κττ., ὁ μὴ δεκτικός ἐπισκοτίαςτος, ὁ φωτεινός, σαφὴς ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἀναντήρητος || ὁ ἐφ' οὐ σκότος, ἐκπῆθος, λήθη ἐκ διαφεύσεως δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ : άσκοτάδιαστη πίστη, - άσκοτάδιαστη ἀλήθεια.

άσκοτεῖνιαστα ἐπίρρ. δημ. άνευ σκότους ἢ σκότηας, χωρὶς σκοτάδι : || πρὶν ἢ ἐπέλθῃ σκότος, πρὶν σκοτεῖνᾶσθαι : φτάσαμ' άσκοτεῖνιαστα.

άσκοτεῖνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ σκοτεῖνιασμένος, μὴ κολυφθεῖς ὑπὸ τοῦ σκότους, ὁ μὴ ἐν σκότει ἢ ὁ μὴ ἠμαυρωθεῖς : οὐρανὸς άσκοτεῖνιαστος 2) μτφ. ὁ μὴ συσκοπιζόμενος, ὁ διαυγής, ὁ καθαρὸς, άσκοτάδιαστος βλλ.

άσκότεινος-η-ο δημ. ὁ άσκότιστος βλλ.

άσκοτίδιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπικαλυφθεῖς ὑπὸ σκότους, ποὺ σκοτῖδι δὲν τὸν πλάκωσε, άσκοτεῖνιαστος βλλ.

άσκοτιάνα (ή) δημ. [σκοτιζω] κ. άσκοτιάρα τὸ φυτὸν κύνειον βλλ.

άσκότιστος (-η)-ο(ν) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσκοπισμένος, μὴ ἐπισκιασθεῖς ὑπὸ σκότους : Γρηγ. Νύσσ.2,827 D πάσχα φωτεινὸν καὶ άσκότιστον 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ συσκοπισθεῖς πνευματικῶς ἢ ψυχικῶς, ὁ ἀζάλιστος 3) ὁ μὴ ἔχων ἐνοχλήσεις, περιπασημοὺς βιοτικῶς, ὁ ἐν ἀμεριμνησία ζῶν, ποὺ δὲν ἔχει σκотоῦρες.

άσκότινος Ἰα. «κυνοροῦσάται, κρότῶνες ».

άσκοταμέπιον (τό) δημ. ὁ δσκαυλός βλλ.

άσκότωτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσκοπισμένος, λαμπρὸς, φωτεινός : Κ Μανασσ.Χρον.4618 ἐβλεψε τότε Βυζαντίη ἡμέραν άσκότωνον, ἀδδῶλων 2) δημ. ὁ μὴ φουευθεῖς ἢ ἐς εἰς σκατωθεῖς, ποὺ δὲν ἔχει σκατωθῆ : λίγος μείναν άσκότωτοι, -δὲν ἄφησε ποὺλι άσκότωτο.

άσκουῖρόλη (ή) νεώτ. χημ. φαινυλικὸς ὑδράργυρος με λίαν ἠλαττωμένην τὴν δηλητηριώδη δύναμιν τοῦ ὑδραργύρου.

άσκουιλιάζω δημ. ἀμτθ. ἐπὶ δέρματος, ἔχω φλύκταιναν, φουσκῶλα, άσκούλακι, οἶον ἐξ ἐπικαύματος, ἀπὸ κάψιμο : άσκούλιασε τὸ χέρι μου.

άσκουλοκάρρα (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἀγαθὴ ἡ ἀμερικανικὴ βλλ.

άσκοῦλική ἐπίρρ. δημ. άνευ σκοπισμάτων, χωρὶς φροκάλισμα ἢ ξεσκόνισμα ἢ στέγνωμα.

άσκοῦπιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ σαρώθρου, σκούπας, καθαρῶσθεις, ἀσάφωτος, ἐπὶ δσπεδῆ : άσκοῦπιστη ἀλή, - θρόμοι άσκοῦπιστοι, - άσκοῦπιστο δωμάτιο || ἐπὶ ἐπιπλων, ὁ μὴ ἀπὸ τῆς ἐπικαθηθῆνης κόνεως καθαρῶσθεις : νὰ μὴν ἀφήνῃς τὰ γραφεία άσκοῦπιστα 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ διὰ μάκτρον ἢ προσοφίον ἀπομαχθεῖς, σκουπισθεῖς, ὁ ἀσφόγγιστος : ἀπὸ τῆ βίασιν μου πετάχτηκα νὰ σοῦ ἀνοιξῶ άσκοῦπιστος || κ. ἐπὶ σκεῶν κττ., ὁ μὴ διὰ μάκτρον στεγνωθεῖς, ἀποσφουγγισθεῖς : ἀφησες τὰ πιάτα, -τὰ μαχαιροπίρουνα άσκοῦπιστα.

άσκουργιαλός (ὶ) δημ. κ. άσκοργιαλός, ἢ σκουργιαλός κ. άσκορδαλός, σκωρδαλός τὸ πτηνὸν κορυδαλλός βλλ.

άσκούργιαστος-η-ο δημ. άσκωργιαστος βλλ. ποὺ δὲν ἔχει σκουριά 2) κ. μτφ. ἐπὶ ἰδεῶν φρονιμῶν, ἀντιλήψεων κττ., ὁ μὴ πεπαλαιωμέ-

νος, μὴ ὀπισθοδρομικός, μὴ σίονει ακωριῶν ἐκ παλαιότητος καὶ ἀρχοτήτας.

ἀσκουρβαλός (ὁ) ἤδη. ἄ. ἀσκουργιαλός βλ.λ.

ἀσκουρῶτις Ἦσ. «ἀρκτος ἢ μικρά».

ἀσκουφωτός-η-ον ἤδη. ὁ μὴ φέρων σκουφον κ. γεν. κόλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁ ἔσκουφωτος.

ἀσκοφανής (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ἀσκομυκῆτων τοῦ ἀβροσματος τῶν ἀσκομυκῆτων ἀναπτυσσομένων ἐπὶ τῆς κόπρου.

ἀσκοφλαυρίζω μον. φλυαρῶ ματαίως· Εὐστ. 155,23 «ἐκ τοῦ ἀσκοῦ φέρεται παροιμία τό· «ἀσκόφ φλαυρίζεις», οἶον κενὸ σώματι φλυαρεῖς».

ἀσκοφόρος-ον || ὁ φέρων ἀσκούς οἴνου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· AB 214, πρβλ. ἀσκοφορῶ.

ἀσκοφόρος (ὁ) || 2) νεώτ. βοτ. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογενείας τῶν μυκοριζιδίων, προκαλοῦντων τὴν εὐρώτα (μούχλα) τῶν ἀλεύρων.

ἀσκοφορῶ-έω παρελθόντων φέρων ἀσκούς οἴνου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· AB 214 «ἀσκοφορεῖν» τὸ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐσθῆτα ἔχοντας, ἢν βουλόταναι, ἀσκούς κατὰ τῶν ὤμων φέρον· καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκοφόροι καλοῦνται».

ἀσκόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ὑδροβίων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν λιπαρωδῶν.

ἀσκόχυτα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος δευτερομυκῆτων, προκαλοῦντων τὸν θύρακα τοῦ πύσου.

ἀσκρα Ἦσ. «ὄρυς ἄκρπος».

ἀσκυβάλατος (-η-ο) ἤδη. κ. μον. κ. ἤδη. ὁ ἀνευ ρύπου, ὁ κεκαθαρισμένος· Ἀποστ. Διαιτ. 2,43, 255,24 διὸ ἀπὸ τοῦ νῦν ἀλασφημητός ἐστί καὶ ἀσκυβάλατος· 2) ἤδη. ἐπὶ τοῦ σίτου κ. ἄ. δημητριακῶν, ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος με χάλικα, κώματα, ἐφθαρμένους ἀπόρους κττ., ποῦ δὲν ἔχει σκύβαλα· ἀσκυβάλατος σιτάρι· 3) κ. ἀντιθ. ἐπὶ σίτου κ. ἄ., ὁ μὴ ἀποκαθαρισθείς, ὁ ἀφ' οὗ δι' ἀποσκυβαλισματος, κοσκινίσματος, δὲν ἀφηρέθησαν τὰ σκύβαλα.

ἀσκυλεύτος-ον ἤδη. κ. νεώτ. ὁ μὴ σκυλευθείς, μὴ λαφύραγωγηθείς· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6,12 ἀσκυλεύτον καὶ μικρὸν εἶς ἐμπνεύσας, Ἠλιόδ. Αἰθ. 1,2, 3 τὰ λάφυρα ἀσκυλεύτα, - ἀσκυλεύτος νεκρός.

ἀσκυλλιστός-η-ο ἤδη. κ. ἀσκυλλιστός βλ.λ.

ἀσκυλλιστός-η-ο ἤδη. ὁ μὴ ἐσκυλλμένος, ὁ μὴ παροργισθείς, ποῦ δὲν ἐσκυλλέσθαι βλ.λ.

ἀσκυλτός-ον ἤδη. κ. μον. ἀσκλητός, ἀκίνητος, ἀνενόηλος· Σέξτ. Πυρρ. 1,71 εἴ ποτε τραῦμα ἐν ποδί σχοίη, μετωρίζεις τούτων καὶ ὡς οἶόν τ' ἀσκυλτον τηρεῖ, Ἀποστ. Διαιτ. 1,1,204,23 ἵνα μὴ κατακτηνίζομένου καὶ ἀσκυλτον τηρούντος τὴν κεφαλὴν ἐπαγάγῃς. . τὰς γυναῖκας, Εὐστ. Πονημ. 66,88 εἰ τοῦτους διακρίσει βόσκει ἀσκυλτους.

ἀσκυλτός ἐπίρρ. μον. ἀνενόηλος, ἀκούρητος· Εὐστ. Ἠλ. 252,55 αὐθαῖα ἀσκυλτός τούς Τρώας ἐσω πόλεως, αὐτ. Πονημ. 190,51 ἀσχειν ἀσκυλτός τὰ ἔαυτου.

ἀσκυνοκάρη (ἡ) ἤδη. τὸ φυτὸν σκυλλὰ ἢ παράλιος βλ.λ.

ἀσκυρον (τὸ) ἤδη. κ. νεώτ. ἢ ἀσκυροειδές τὸ βάλσαμο ἢ λεηχνόχορτο· Διοσκ. 3,155 «ἀσκυρον, οἱ δὲ ἀσκυροειδές, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, καὶ τοῦτο εἶδος ἐστὶν ὑπερικίου . . καρπὸν δὲ ὁμοιον ὑπερικίῳ, ἀίοντο ρητίνης· καὶ ἐν τῷ παρατριβήνῳ οἷονε δὲ ἀνασσονται τοὺς δακτύλους· ὡς διὰ τοῦτο ἀνδρόσαιμον καλεῖσθαι».

ἀσκυροστρωτός-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐστρωμένος διὰ σκύρων βλ.λ.· ἀσκυροστρωτός ὄδας.

ἀσκυρώς-ον ἤδη. ὁ μὴ ἔχων σκύφον, ποτήριον ζυλίον, ὁ τοῦ σκύφου τὸν στεροβηθείς· Ἀθην. 4,129 F ἔκλειαν ἀσκυφός γενομένος.

ἀσκυφός ἐπίρρ. ἤδη. χωρὶς καὶ κύφη τις, εὐθυτενός· 2) ἤδη. ἄνευ ταπεινωτικῆς ὑποταγῆς.

ἀσκυφός-η-ο ἤδη. ὁ μὴ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ σῶμα, ποῦ δὲν γέει εἰ, δὲν πάει σκυφτός· χαμηλὴ ἢ σπλητὰ καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ σ' αὐτὴν ἀσκυφός· || ἤδη. ὁ μὴ ταπεινὸς ὑποτασσόμενος, ὁ μὴ ὑποκύπτων δουλικῶς εἰς ἀλλοτρίαν ἐπιβολήν.

ἀσκῶ-έω κ. νεώτ. κ. ἤδη. ἤδη. ἄρρ. παθ. ἀσκήθηκα, ἐγ. παθ. παρσκ. ἀσκήμενος κατεργάζομαι ὕλας ἀκατεργάστους· Ἠλ. Γ 398 ἤσκειν εἴρια καλά· || ἐπεξεργάζομαι τὴν τεχνειντός· αὐτ. Ψ 743 ἀργύρον κρητῆρα Σιδῶνες πολυδαίδαλοι οὐ ἤσκησαν· || διευθετῶ, τακτοποιῶ, ἰσαίω· Ὀδ. Α 439 πτύσσα ἢ ἀσκήσασα χιτώνας· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, κοσμῶ, ἐνδύω ἐπιμελῶς, στολιζῶ· Ἠρ. 3,1 διαδεδημημένος ὑπ' Ἀμείσιος οὐ μανθάνεις, δὲ ἐμέ σοι κόσμω ἀσκήσεις ἀπέπεμφε, Νόνν. Δ 32,36 δέμας ἀσκήσασα καὶ ἀθήρσασα κατόπτηρ· || ὄμ. ἀσκουῖται ἐν μέσ. ἢ παθ. σμ.· Ἠρ. 2,169 παστάς λιθίην καὶ μεγάλην καὶ ἠσκημένην στύλοισι τε καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ, Αἰσχ. Πέρ. 1,182 πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη, Πλούτ. Ἀλέξ. 20 πύλους καὶ ἀλασθέρους, πάντα χρυσοῦ, ἠσκημένα περιττάς, Κλήμ. Ἀ. Παῖδ. 2,188, 24 κέδρου τ' εὐκαίτοις καὶ θύου καὶ ἐβένου καὶ ἐλέφαντος τρίποδας ἠσκημένοι· || ὄθ. ὄμ. ἐν μέσ. σμ. παρσκειώκω, ἔροηλίω ὑπὲρ ἐμοῦ, δι' ἐμῆτον ἢ πρός τινα ὑπ' ἐμοῦ τεθειμένον σκοπῶ· Εὐρ. Ἠλ. 1,379 σῶμα δπλοῖς ἠσκήσασα, αὐτ. ΙΑ 83 Ἐλλήνες . . ἀσπίην . . ἀρμασίην τ' ἠσκημένοι· 3) ἐπιμελοῦμαι ἐκ σεβασμοῦ, τιμῶ, σέβομαι, λατρεύω, εἰδ. θεοτήτα· Πίνδ. Π 5,109 τόνδ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίν δαίρων ἀσκήσω κατ' ἐμᾶν θεραπεύων μαχανών· 4) κ. νεώτ. ἀσκῶ ποιούμαι κατὰ συχρὴν ἐπαναλήφην τὴν εἰς τὸ ὅπισθον ἔχω ἀσκήσιν, ἐμπειρίαν, τοῦτο δηλοῦμένου δι' αὐτ.· Ἠρ. 3,125 ἠτρήσθαι δέοντα καὶ τὴν τέχνην ἀσκέοντα ἀριστα, Πλάτ. Νόμ. 795 D ὁ σκεῖν παγκράτιον, - ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου· 5) ἤδη. κ. νεώτ. κ. ἤδη. ποιούμαι χρῆσιν, ἀσκῶσιν, ἐπιβολὴν μέσου, ἐνεργείας, δυνάμεως, ἰκανότητος ἢν ἔχω· Ἠρ. 1,96 δικαιοσύνην . . ἠσκειε, Αἰσχ. Πρ. 1066 πῶς με καλεῖσθε κατόπτη' ἀσκεῖν, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6,6 τὰ δίκαια ἀσκούετε, - ἀσκῶ τὰ πολιτικά δεικνύματά μου, - ἐνδοκῶ μέσον, - βίαν, - ἀπειλή, - πίεσιν· || κ. μετὰ διπλῆς αἰτ.· Ἠρ. Κ 7,8,6,10 ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἐαυτῷ τὰ πολεμικά· 6) κ. νεώτ. κ. ἤδη. ἐπὶ ἀθλητικῶν, γυμναστικῶν ἢ ἀ. σωματικῶν ἀσκήσεων ἢ δεξιότητων, διὰ διδασκαλίας ὑπ' ἐμοῦ ἢ διὰ τρίτου γινομένης καὶ δι' ἐπαναλήφους τῆς ἀπαιτούμενης ἐνεργείας προποῦν, παιδεύω, καθιστῶ τινα ἐμπειρον, ἰκανόν, ἐπιτήδειον εἰς τι, τοῦ προσ, καὶ τοῦ εἰς ὃ ἢ ἀσκήσιν δηλοῦμένων δι' αὐτ. ἢ ἐν τῷ νεωτ. κ. ἤδη. τοῦ δευτέρου τοῦτου δηλοῦμένου ἐμπροσθ. διὰ τῆς εἰς καὶ ἐνάρθρωσι· Ἀριστ. Π 1,47 ἀσκεῖ τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχρύστον τρέπον, Ξεν. Κ 7,2,1,20 ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα . . εἰς ἰσχύν, Ἠρωδ. 2,6,4,5 γυμνάζων τούς στρατιώτας καὶ τὰ πολεμικά ἀσκῶν· || ὄμ. κ. παθ.· Ξεν. Κ 7,1,41 ἢν εὐ μὲν τὰ σώματα ἠσκημένα ἢ, - ἀσκῶ ἀθλητάς, - ἄρετας, - δρομείς, - μαχητάς, - ἀσκεῖ ἀθλητὰς εἰς τὴν πάλην, - εἶναι ἠσκημένοι εἰς τὴν σκοποβολήν· || ὄμ. σμ. κ. μετὰ δοτ.· Διον. Κ 45,2 λόγους ἠθορικοῖς οὐχ ὅτι τῶν Ἀσπίων ἀλλὰ καὶ τῆδε τῇ γλώττῃ ἠσκέτο· || νεώτ. ὄμ. σμ. κ. ἐπὶ πνευματικῶν δεξιότητων ἢ μαθήσεων· ἀσκῶ φοιτητάς εἰς τὴν ἀνατομίαν, - εἰς τὰ μαθηματικά, - εἰς τὴν ρητορικήν, - εἰς τὸ γράφειν· κ. κ. παθ.· ἠσκημένος εἰς τὴν δικηγορίαν, - εἰς τὴν ἠθοποιίαν· 7) ὄμ. παθ. ἤδη. κ. νεώτ. μετὰ τῆς πρός, εἰς δηλωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀσκήσεως, ἐν τῇ νεωτ. δὲ κ. ἐν

τῷ ἐνεργ. : Διόδ. Σ 2,54 πρὸς νυκτοφορίαν ἠσκη-
 μέναι κήμηλοι, Πλούτ. Σύλλ. 28 τοῖς αὐτοῦ στρα-
 τιστάσι ἠσκημένοις πρὸς ἀπάνην καὶ γοτειάν
 ἀποσαν, - εἰδικῶς ἠσκημένοι πρὸς κατάσθεσιν
 πυρκαϊῶν, - ἥσκησε τοὺς μαθητὰς πρὸς ἐπίδει-
 ξιν 8) μετ' ἀπαρφ. κ. ἀμτβ. προνοούμενος,
 παιδεύομενος καταβάλλω προσηπαθείας ἴνα ἐπι-
 τώχῃ τι : Σοφ. Μλ. 1024 ἄσκει τῆσάτην νοῦν δι'
 αἰῶνος μένειν, ΚΔ Πράξ. 24,16 ἐν τούτῳ δὲ καὶ
 αὐτὸς ἀσκάω ἀπρόσκοπτον συνειδίχθη ἔχειν πρὸς
 τὸν θεόν 9) ἐκκλ. κ. μιν. ἀσκαοῦμαι μέσ. κ.
 σπανιώτ. ἀμτβ. ἀσκάω, ὑποβάλλω τὸ σῶμά μου
 εἰς στερήσεις, εἰς σκληρωγίαν κττ. πρὸς σωτηρίαν
 τῆς φυγῆς μου, ἀσκητέω βλ. λ. 10) νεώτ. κ.
 δημ. ἀσκαοῦμαι μέσ. δι' ἀσκήσεως, δι' ἐπαλλή-
 λου ἐπαναλήψεως προσηπαθῶ ἐν ἔχω πείραν ἢ εἰ-
 δημοσύνην, νὰ ἐπιτώχῃ ἀντοχήν ἢ δεξιότητα εἰς
 τι : ἀσκαοῦμαι εἰς τὴν σκοποβολήν, - εἰς τὸ κο-
 λύμημα, - ἀσκήθηκα στὸ τρέξιμο, - εἶναι ἀσκη-
 μένος στὸ πῆδημα, - στὰ μαθηματικά.

ἀσκάω-ω τοποθετῶ ἐν πλοῖῳ κωπηλάτῳ ἀσκάω-
 ματα βλ. λ. : Ἐπιγρ. π. Βοιωχλῶ 286,38 ἠσκαῖται.

ἀσκάωεις [οἰ] παλαιός, εἶδος σπῆγγων, ὡν ἀμφί-
 βολα λεῖψανα εὐρέθησαν ἐντὸς Ιουρασίων καὶ
 κρητικῶν στρωμάτων τῶν μεσοζωϊκῶι αἰῶνος.

ἀσκαληροφωτος-ον πάπ. ὁ μὴ διαθεβρωμέ-
 νος ὑπὸ σκωληκῶν, ὁ μὴ σκωληκοφαγόμενος.

ἀσκαλίαι [τά] σγλό. ἐορτῆ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν
 τοῦ Διονύσου πρὸλ. ἀσκαλιάζω.

ἀσκαλιάζον ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον
 τῶν ἀσκαλιζόντων βλ. λ.

ἀσκαλιάζω πηδῶ ἐπὶ ἀσκού ὡς ἐν τῇ ἐορτῇ
 τῶν ἀσκαλιῶν, ἤπρ ἤγετο κατὰ τὴν δευτέρην ἡμέ-
 ραν τῶν κατ' ἀγροῦς Διονυσίων : Ἡσ. ἐκυρίως
 μὲν τὸ ἐπὶ τοῦς ἀσκαῦς ἄλλεσθαι, ἐφ' οὗς ἀη-
 λιμμένους ἐπὶ τῶν γελοίων ἐνεκεν, ΕΜ 155,35 ἀσκα-
 λιάζειν ἐστὶ τὸ ἴστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλό-
 μενον ἢ σπεροῦμενον τῶν κατὰ φῶσιν : Ἀριστοφ.
 Πλ. 1129 ἀσκαλιάζ' ἀνατάσθαι πρὸς τὴν αἰθρίασιν,
 Πλάτ. Συμπ. 248,190 D ὥστε ἐφ' ἑνὸς πορὸς προσι-
 σκέλους ἀσκαλιάζοντες, Πλούτ. Μθ. 621 F προσι-
 τάττοντες ἀσκαλιάζειν χωλοῖς 2) κατ' ἐπέκτ.
 στέκομαι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός : Αἰκ. Ζ1 3,13 αἰ γέρα-
 νοὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν
 ἐστῆσαι μὲν ἀσκαλιάζουσαι.

ἀσκαλιασμός [οἶ] μτγ. λαϊκὴ παιδιὰ παιζο-
 μένη ἐν Ἀτικῇ κατὰ τὰ Διονύσια, τὸ κουτσάλω-
 νάκι : Πολυδ. 9,121 ἐὸ δ' ἀσκαλιασμός τοῦ ἐτέρου
 ποδός αἰωροῦμένου κατὰ μόνου τοῦ ἐτέρου πηδῶν
 ἐποίη, ὅπερ ἀσκαλιάζειν ὠνομαζον.

ἀσκαλιαστί ἐπίρρ. μτγ. κατὰ τὴν συνῆθειαν,
 τὸν τρόπον τοῦ ἀσκαλιάζοντος : Φιλ. φδ. κωδ. Φλωρ.
 208,49 δεῖ με . . ἀσκαλιαστί καταπηδόντα τριβείναι.

ἀσκαλιζέω κ. ἀσκαλιάζω βλ. λ. Φράν. ἐν ΑΒ. 24,15
 ὁ ἀσκαλιάζειν καὶ ἀσκαλιζειν σημαίνει τὸ ὡσπερ
 ὑπὸ σκόλου πεπληγμένον ἐφ' ἐν σκέλος ἄλλεσθαι.

ἀσκαλοῦ Ἡσ. « τὸ λειπν ».

ἀσκάμα-ατος [τό] κ. δημ. τερχόνου βύρσης τι-
 θέμενον παρὰ τὸν σκαλῶν πρὸς ἐύκολον κίνησιν
 τῆς κώπης καὶ προφυλάξιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς τα-
 χείας ἐκ τῆς τριβῆς φθοράς, δημ. ὁ κισαλές
 Πολυδ. 1,88 « τὸ δὲ πρὸς αὐτῷ τὸ σκαλιφὸ δέρμα
 ἀσκάμα », Ἡσ. « ἀσκάμα δερμάτινον, ὃ ἐν ταῖς
 τριήρεσιν ἔχουσιν » : Ἀριστοφ. Βάτρ. 364 ἀσκάματα
 καὶ λίνα καὶ πίπταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον 2)
 εἶδος δερματινοῦ φουσπῆτρος, φουσπερ, φου-
 σῶνι : Ἀπολλ. Πολιορκ. 20 Β κάλαμοι ἀσκάμα-
 σιν ἐμφωσάμενοι 3) τὸ ὅλον τοῦ μαστοῦ ἐν-
 ταμιένον : Ρουφ. 29 « μαστοῦ δὲ τὸ μὲν ἄκρον θηλή,
 ἢ δὲ πρῶτῃ ἐν τῷ ἠδῶσκειν ἀδελφῆς κύμαρος, ὁ δὲ
 ὅλος ἀσκάμα· κυριώτερον δὲ ἐν γυναικί » 4) κ.
 ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς μαστοῖς γάλακτος : Πολυδ. 2,163

« ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις κύμαρος, τὸ δὲ ὑπο-
 μιμλάμενον τοῦ γάλακτος κόλλος καὶ ἀσκάμα ».
ἀσκαμάτιον [τό] μτγ. ὑποκορ. μικρὸν ἀσκάμα
 βλ. λ. : Ἡρών Πνευμ. 193,2 ἀσκαμάτιον στεγνόν.
ἀσκάων [οἰ] νεώτ. ὁμοιογενεῖα σπῆγγων ἀσθε-
 στολιθικῶν, ὁ ἀσκάωεις σπῆγγος.

ἀσκάων δημ. κ. ἀσκηκῶν, σκηκῶν βλ. λ.

ἀσκαρῖστος (-ον) νεώτ. κ. δημ. ἀσκαοργια-
 στος ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ σκαρῖας, ὁ μὴ
 σκαοργασμένος 4) ὁ μὴ ὑποκαίμενος εἰς σκα-
 ρίαν, ποῦ δὲν σκαοργιάζει.

ἀσλάνι [τό] δημ. (τουρκ. ἀρσλάν) ὁ λέων, τὸ
 λιοντάρι 4) μτφ. ὀγῆς, ρωμαλέος ὡς λέων 2)
 τουρκικὸν νόμισμα παρελθόντων αἰώνων, ἄ.
 ἀσλάν βλ. λ. : ἔκαμε τὰ ἀσλάνια ζωλόττας.

ἄσμου-ατος [τό] κ. ἄσμα τὸ διάσμα, τὸ δι' ἐργα-
 λείων διασιμένον νῆμα 4) κ. ἡ πρὸς τὸ ποιῆσαι
 διάσμα, πρᾶξις, τὸ διαζέεσθαι : ΑΒ 452 πρὸλ. ἄττω.
ἄσμα-ατος [τό] κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς φωνῆς μου-
 σικῆ ἔκφρασις φυγκῶν καταστάσεων, σπειρὰ ἤ-
 χων ὑπὸ ἀνθρωπίνης φωνῆς μελομένων, πᾶν ποι-
 ῆμα φθόζομενον καὶ κυρίως τὸ λυρικόν, τὸ τρα-
 γούδι : Πλάτ. Πρωτ. 343 C αὐτὸ ἄσμον τὸ ἄσμα πε-
 ποιήκεν, Ξεν. ΚΠ 3,3,55 ἄσμα καλῶς φασθῆν, Ἀ-
 ριστοφ. Νεφ. 966 εἶτ' αὖτ' προμαθεῖν ἄσμ' εἰδίδα-
 σκεν, Ἀριστλ. Ηθικ. 4,2 μεγαρική τις κωμῶδις ἄσμα,
 Πλούτ. Περ. 33 πολλοὶ δ' ἴδον ἄσματα καὶ ἀσώμ-
 ματα 4) νεώτ. κ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν : ἄσμα ἀηδό-
 νας 4) κατ' ἐπέκτ. νεώτ. τὸ κείμενον τοῦ ἄσμα-
 τος μετὰ τῆς μελωδίας αὐτοῦ : πένθιμον ἄσμα 4)
 συνεκδ. φασμός : ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα,
 πρὸλ. ὑμνωδία 4) ὑποδιάρθρωσις μεγάλου ἐπικού
 ποιήματος, ἢ ραφῶδια : τὰ 33 ἄσματα τῆς Κο-
 λάσεως τοῦ Δάντη 4) ἐκκλ. ἄσματα φασμάτων τὸ
 κατ' ἔξοχον ἄσμα, ἐν τῶν ποιητικῶν βιβλίων τῆς
 Πλδ' 4) μτφ. νεώτ. κύκλιον ἄσμα τὸ τελευταῖον
 πρὸ τοῦ θανάτου ἔργον ποιητοῦ, φιλολόγου ἢ
 μουσουργοῦ 4) ἄσμα σειρήνος ἀπατηλὸν καὶ
 ὀλεθριον ἄσμα, γοητεύουσα καὶ παρασύρουσα
 εἰς τὸ κακὸν ὁμίλια 4) δημοτικὰ ἄσματα ποι-
 ητικὰ καὶ μουσικὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας
 τοῦ λαοῦ, ἐκφράζοντα τὴν φυκικὴν καὶ συναισθη-
 ματικὴν κατάστασιν τοῦ κλπ. 4) ἀριθμητικὰ ἄ-
 σματα ἐκεῖνα ὧν ἕκαστος στίχος ἀπαντᾷ εἰς
 ὑπονοσημένην ἐρώτησιν, τί εἶναι ἐν; τί εἶναι δύο;
 κλπ. ἀλφαριθμητικὰ ἄσματα ἡ ἀλφαριθμητρία θρη-
 σκευτικὸν περιεχόμενον ἄσματῖα ὧν οἱ στίχοι ἀρ-
 χίζουν ἀκροστικῶς κατὰ τὸ ἀλφάβητον 4) νεώτ.
ἄσμα ἀμβροσιανόν - γρηγοριανόν τὸ ὑπὸ τοῦ
 ἐκκλ. πατρὸς Ἀμβροσίου ἢ τοῦ πάπα Γρηγορίου
 εἰσαχθὲν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν δυτικῶν.

ἀσμάγαρος-ον μτγ. δ. γρ. ἀσμάγαρος, ὁ μὴ
 ποιῶν σμαραγδῶν, κρότον, πάπανον : Ὀμπ. Ἄλ. 3,428.

ἀσμάκι κόκκινος [τό] δημ. ἡ σουμακί, ἄ. ρουδί
 τὸ φυτὸν ρουδ βλ. λ. ὁ βυρσοδεφικός.

ἀσμάλτωτος (-η)-οἶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κεκα-
 λυμένος διὰ σμάλτου βλ. λ., ἐφ' οὗ δὲν ἐπιτεθῆ
 ἐπίστρονον ἐπὶ σμάλτου : ἀσμάλτωτο κουτί.

ἀσμανίτης [οἶ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον εὐρι-
 σκόμενον ἐντὸς τῶν μετεωριτῶν.

ἀσμανίτζω μιν. ἄδω ἄσματα : Εὐστ. Πονημ.
 137,65 ἄσμανίτζει ἡ γλώσσα.

φασματικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. ὁ τὸ ἄσματος,
 ὁ δι' ἄσματος, ὁ κατ' ἄλλως δι' ἄσμα ἢ ἐἰς
 ἄσμα ἀναφερόμενος : Θεόδ. Στ. 405 C τοῖς φασμα-
 τικῶς ἀνδραίν ἀξιοχρῶδες συμπλεκόμενον ἴεν
 ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἐν Πλδ. « ἄσμα φασμάτων » -
 φασματικὸς τρόπος ἀπαγγελίας.

φασματικῶς ἐπίρρ. μιν. δι' ἄσματος, τραγου-
 διστὰ : Εὐστ. Πονημ. 171,73 φασματικῶς εἰπεῖν.

φασμάτιον [τό] κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄσμα, τὸ
 μικρὸν ἄσμα, τὸ τραγουδάκι.

ψματογραφία (ή) νεώτ. τὸ γράφειν ψματα, ἢ τοῦ ψματογράφου βλλ., ἀσχολία.
ψματογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ψματογράφον βλλ.
ψματογράφος (ή) ἢ μιν. κ. νεώτ. ὁ γράφων ψματα ἢτοι φθόγμω ποιήματα, φθᾶς: Τζέτζ. ἐν Λυκάφρ.259 **ψματογράφων τῶν καὶ αἰσῶδων** || εἰδ. μιν. ὁ συνθέτων φιλωφθᾶς ἐκκλησιαστικᾶς.
ψματογράφος-έως μιν. γράφω ψματα: Σχῶλ.Τζέτζ. ἐν Ἡφαιστ.120,8 τῆς ποιητρίας τῆς Σαπφούς τῆς ψματογραφοῦσης.
ψματοδιδάσκαλος (ή) νεώτ. ὁ διδάσκαλος τοῦ ψματος, τῆς φωνητικῆς μουσικῆς.
ψματοκόμης (ή) ἐπὶ τῶν διθυραμβοποιῶν οἵτινες δι' ἀπειροκάλων τεχνασμάτων κατέστρεφον τὴν ἀρχαίαν ἀπλότητα τῆς μουσικῆς, ὁ κόμπων, λυγρῶν παντοῖω τρόπῳ τὰ ψματα ποῦ συνθετοί ἢ ἐκτελετοί, ὁ τραγουδοῦν μὲν τασκίματα: Ἄριστφ.Νεφ.333 κυκλιῶν τε χορῶν ψματοκόμης.
ψματοκαμπή-έως μιν. γράφω πολυκαμπῆ, μὲ πολλὰ τασκίσματα, ψματα.
ψματοκομψία (ή) νεώτ. ὁ δι' ἀσμάτων σατιρισμὸς παντὸς γελοίου ἢ ἐπιμύητου.
ψματολογία (ή) νεώτ. τὸ περὶ ἀσμάτων κοί γεν. περὶ μουσικῆς πραγματεύεσθαι.
ψματολογέω μιν. φθῶ μεγαλοφῶνως, τραγουδᾶς δυνατᾶ: Ἄρτεμιδ.1,76 τὸ δ' ἐν ἀγορᾷ ἢ πλατείαις ψματολογεῖν πλουσίους μὲν ἀσχημοσύνας καὶ καταγέλωτας σημαίνει, πένητι δὲ μανίαν.
ψματολογός-έως νεώτ. φθῶ μελωδικῶς βλλ.
ψματοποιός (ή) μιν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ψματα, ὁ ψματογράφος βλλ.: Ἀθην.14,5,181 Ε ὁ γοῦν Ὀδυσσεύς προσεῖται . . τοῖς ψματοποιοῖς.
ψματοποιή νεώτ. συνδέτω ψματα, εἶμαι ψματοποιός βλλ.
ψματοφαρμογράφος (ή) μιν. ὁ γράφων ἐκκλησιαστικὰ ψματα καὶ φαλμοῦς.
ψματοφαρμογράφος-έως μιν. γράφω ἐκκλησιαστικὰ ψματα καὶ φαλμοῦς.
ψματοφαρμοσύνθετος-ον μιν. ὁ σύνθετος ἐξ ἀσματος καὶ φαλμοῦ.
ψμηναιότητα ἐπιρρ. κ. ἀσμενέστατα ὑπερβ. τοῦ ἀσμένως βλλ.
ψμηνίως κ. νεώτ. δέχομαι τι εὐχαριστῶς, προθύμως: Πολύδ.δ,8,3 οἱ δὲ . . ψμηνίζοντας τὴν ἀπιτροπήν οὐδὲν προσηγαίτερον ἀποιοῦντο τοῦ κοινοῦ συμφέροντος 2) ἀμτθ. κ. νεώτ. εἶμαι εὐχαριστημένος, εὐρίσκα εὐχαρίστητον, ἀρέσκομαι εἰς τι: Πλούτ.Ἡθ.101 D ἄρτον λιτὰν ψμηνίζουσιν ἐσθοντες, Λουκ.Ἐρωτ.4 τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναικοὺς ψμηνίζοντας 3) νεώτ. συνήθ. -ίζομαι ἀρέσκομαι νὰ πράττω τι: ψμηνίζομαι μεταβαίνω εἰς τὸ θέατρον, -βλέπω πινάκας ζωγραφικῆς, -ἀκούω συναυλίαν 4) κατ' ἐπέκτ. καυχώμαι ὅτι ἔχω προσόν τι ἢ εἰδημοσύνην εἰς τι: ψμηνίζεται ὅτι εἶναι σοφός.
ψμηνίσιας-εως (ή) μιν. ἡ εὐχαρίστησις, χαρὰ: Γεώργ.Παγ.Μιχ.Παλ.4,185 Β εἰς-ἢ παραχῆ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀσμένιος.
ψμηνισμός (ή) μιν. τὸ ἀσμενίω, ἔχειν εὐχαριστίαν: Φιλ.1,450,13 χαίροντες αὐτὸν ἀσμενισμῶ:
ψμηνιστός-ή-όν μιν. ἀσπᾶσις, εὐάρεστος, εὐχαρίστης, εὐπρόσδοκος: Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.3,184 ἀσμενιστὸν πάθος, Θεμιστ.Αδγ.31,355 Α αὐδέμια μοι φθῶς ἀσμενιστοτέρα, Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,3,102,17 τοῦτο καὶ ἀσμενιστὸν καὶ φιλιτὸν.
ψμενος-ή-ον κ. νεώτ. πάντοτε μετὰ ρήμ., ὑπερχαίρων, λίαν εὐχαριστημένον, περηχρῆς ἢ χρ. καὶ εἰς ἐπιρρηματικὴν σμῆ. ἢτοι ἀντὶ τοῦ ἀσμένως, εὐχαριστῶς, πρὸς μεγάλην χαρὰν: Ἰλ.Υ 350 ὅς καὶ

νῦν φύγεν ἀσμενος ἐκ θανάτου, Αἰσχ.Πρ.23 ἀσμένω δὲ σοὶ ἢ ποικιλιμῶν νύξ ἀποκρύφει φθῶς, Ἡρ.8,14 ὡς σφι ἀσμενοῖσι ἡμέτη ἐπέλαμψε, Ἄριστφ.Αχ.267 ἔς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἀσμενος, Διον.Ἀλ.Ρωμ.δ,96 τοῖς δ' ἀκούσασιν ἀσμενον ἐγένετο, Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.Α || ἀσμενοὶ ἐξέπαμφον ἀσμενον, -ἀσμενος ἀπαντῶ εἰς τὴν ἱστολήν σου 2) παραθ. -ώτερος, -ώτατος: Ἰνπ.Ἀρθρ.8 Φρύν.Σοφ.Παρ.18 Β.
ἀσμένως ἐμ. ἀσμένως ἔγω, ἐπιθυμῶ: μόνον Δεῖν, 1,34 ἀθρομένη (ἢ Ἑλλάς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἡσμένει μεταβολὴν τινα τῶν κακῶν.
ἀσμένως ἐπιρρ. κ. νεώτ. εὐχαριστῶς, προθύμως, μετὰ χαρᾶς: Αἰσχ.Πρ.728 αὐταὶ σ' ὀδηγήσομαι καὶ μάλ' ἀσμένως, Καιο.Δαπόν.ἐν Σάθ.3,183 ἀσμένως τούτους καὶ καταλλήλως ἡσπάξετο, -ἀσμένως ἀληθοφωρήθη τὴν προαγωγὴν σας, -ἀσμένως θὰ σὰς δεχθῶ 2) κ. ὑπερβ. ἀσμεναίετα: Πλάτ.Πολ.329 C κ. -έστατα: αὐτ.Πολ.616 Α.
ἀσμηκτός-ον ὁ μὴ ἀπομικρθεῖς, ὁ μὴ ἐκτριφθεῖς, μὴ καθαρισθεῖς: Ἡσ. ἀσμηκτον, τὸ ἀπαρόλεκτον ν: Φερεκρ.195, Διογ.Λ.5,79 ἀναίτην ὀπίσι τὸν σοφὸν Δημήτριον ἰὸν ἔχουσα πολλὸν ἀσμηκτον.
ἀσμηκρυντός-ον νεώτ. ὁ μὴ σμικρυνθεῖς 2) ὁ μὴ ἐπίδειχόμενος σμικρυνσιν.
ἀσμιλιαγός (ή) δημ. κ. ἀσμιλιακός κ. ἀσμιλιάγι τὸ φυτὸν σμιλαξ ἢ τραχητὶ βλλ.
ἀσμιλευτός-(η)-οῦ νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος διὰ τῆς σμιλῆς, ὁ μὴ σκαλισμένος μὲ τὸ κοπίδι, ἴδιος ἐπὶ μαρμάρου: ἀσμιλευτὸν ἀπέμεινε τὸ βάθρον τοῦ ἀγάλματος, -ἀσμιλευτὸς πλάκας 2) μτφ. ἐπὶ λόγων, ὁ μὴ τετελειωμένος εἰς τὰς λεπτομειρίας αὐτοῦ, ὁ μὴ τετοριωμένος, ὁ ἀδόουλετος: ἀσμιλευτὸς πανηγυρικῶς.
ἀσμίχτα ἐπιρρ. δημ. κ. ἀσμιχα ἀνευ ἀσμιζέως, χωρὶς ἀνακτάωρα 2) χωριστὰ, χάρια 2) ἐπὶ πρῶσ., ἀνευ συναντήσεως, δίχως συναπάντησις.
ἀσμηκτός-η-ο δημ. κ. ἀσμιγός ὁ ἀμής, ποῦ δὲν ἐσμίξει, δὲν ἀνακατάθηκε: ἐπὶ ζῶων, τὸ κατὰ μόναν βίωσκον, τὸ ἀμυλοῦσικον: ἀσμηκτὸ γίθια 2) ἐπὶ πρῶσ., ἀσμηχοῖσι οἱ μὴ συναντηθέντες, ποῦ δὲν μίξιζαν, δὲν μὴ συναντηθήκαν: χρόνια ἔχουμι ἀσμηκτῶ 3) κατ' ἐπέκτ. οἱ μὴ συμφωλιωθέντες: πάντα θὰ μαστε ἀσμηκτοῖσι ὅσο δὲν μοῦ πλερῶνι τὸ δίκοι μου 3) ἀσμιγός, ἄ. κ. ἀνέσμιγός κ. ἀνέσμιχτός ὁ μὴ δεπτικός μίξεως μετ' ἄλλων ἢ ὁ μὴ ἐνούμενος ἄλλοις: παροιμ. κερεὶ καὶ λάδι εἶν' ἀσμιχα, -ἀσμιχα γιδροπέδατα 4) ὁ μὴ ἐραπτόμενος: ἀσμιχα φρούδια 5) μτφ. ἐπὶ λαοῦ, ὁ ἀκωνήνητος, ὅθ. ἀφύλοξενος, ὡς τὸ ἀρχ. ἀσμηκτός: Σάρο.μετάφρ.Εὐρ.IT 403 ἔχουιν ἐρθεὶ σὲ τόπον ἀγριοὶ καὶ ἀσμηκτοί.
ἀσμοδαίος (ή) νεώτ. παλαιός. γένος ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν ἀμμοδοστοπρισιεῶδων ἐντελωνυχίων νοτοφυκοῦλατων ζῶων.
ἀσμοδόχος (ή) δημ. ἡ κηφέλη, ἡ ἐσμοδόχος.
ἀσμός (ή) τὸ ψμα βλλ.: Πλάτ.Κωμ.235.
ἀσμούσσει Ἡσ. ἀσμούσει, ἀνασπεί 2).
ἀσμούριτος-ον νεώτ. ὁ μὴ λειπυθεῖς διὰ σμύριδος.
ἀσμούλη ΕΜ 155,33 ἀσμούλη ἀναπνοὴ ὀλίγη, καὶ ἀσμούλειν, ἀσμούειν 2).
ἀσσοδάντιστος-η-ο δημ. κ. ἀσσοδάντιστος κ. ἀσσοφάντιστος ἐπὶ τοῖχων, ὁ μὴ ἐπικεκαλυμμένος δι' ἀσσοστοκονιάματος, ὁ μὴ σσοβαντισμένος.
ἀσσοθάτης (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκονομίας τῶν ὕδροφιλιθῶν.
ἀσσογέρας (ή) δημ. βοταν. κ. ὠσσογέρας τὸ φυτὸν ἀνάγυρος βλ. λ.
ἀσσοδίαστος-η-ο δημ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ μὲ ἐσοδευθεῖς, συγκομισθεῖς, ποῦ δὲν μερῶς εἴτηκε ἀκόμη: ἀσσοδίαστη σταφίθα 2) ὁ μὴ ἐσοδευθεῖς, ὁ συγκομισθεῖς, ὁ μὴ ἔχων ἐσοδεῖον: ἀσσοδίαστη χρονία.

ἀσπίτος-η-ο δημ. κ. ἀσπίστος κ. ἀσπιος ὁ ἀγενής, ὁ μὴ ἐξ εὐγενῶς οἴκου καταγόμενος, ποῦ δὲν εἶναι ἀπὸ σοφ' 2) μῦθ. ὁ χυδαῖος, ὁ ποταπός.

ἀσπλοικιστὴ μῦθ. ἐπίρρ. κ. ἀσπλοικιστῆς βλλ.: Ὁσο.Στεφ.ἐνλ. ἄσους ἀκρωτὶ τε καὶ ἀσπλοικιστὶ λόγους γέγραφας.

ἀσπλοικιστὸς-ον μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ σπλοικισμῶν βλλ.: Εὐστ. Ψ.591,9.

ἀσπλοικιστῆς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπλοικιστῶν, ἀνευ σπλοικισμῶν βλλ.: Εὐστ.316,32.

ἀσπλοικος-ον ὁ μὴ βάρβαρος, ὁ πεπολιτισμένος Ἦσ. «ἀσπλοικόν ἡμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον, Σοφοκλῆς Τρωίλῃ»: Σοφ.ἀπ.629' 2) ὁ μὴ σπλοικός, ὁ μὴ σπλοικίζων βλλ.: Διογ.Λ Ζήν.7, 18 ἔρασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσπλοικῶν λόγους καὶ μὴ ἀπηρητισμένους ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρῷ τῷ Ἀλεξανδρινῷ εὐδοφάλλους μὲν καὶ περιγγραμμένους καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτιώνας' 3) μῦθ. ἐπὶ κρέατος, τὸ μὴ κεκαρκευμένον, ἀγνόν: Εὐδουλ.π. Ἀθην.2,63Ξ κρέας βόειον, ἐφθόν, ἀσπλοικόν, μέγα' 4) ἐπὶ παιδίας, φιλόκαλος, οὐχὶ ἀγροίκος, εὐπρέπεις, κόσμιος: Πλούτ.Κλεομ.13 τὴν τε παιδιάν ἐπίχρην καὶ ἀσπλοικόν ἔχοντων.

ἀσπλοικως ἐπίρρ. AB 452,33 «ἀσπλοικῶς τὸ ἀφελές».

ἀσπρημῆντο [τὸ] δημ. [ἰταλ.] συλλογή, συγκρότημα ὁμοειδῶν ἀντικειμένων ὁλον ἐνδομάτων, σκευῶν, κοσμημάτων, δημητριακῶν κλπ. παραλλασσόντων κατὰ μέγεθος, ποιότητα, εἶδος ἄλλ' ἀσπρηζόντων ἐν ὅλῳ, μίαν σπειρὸν πλήρη' || εἶδ. ἐπὶ σκευῶν, σπειρὰ ὁμοειδῶν διαφόρου μεγέθους καὶ χρήσεως σκευῶν, τακίμ.

ἄσπος [ὶ]ὸ κ. ἄσπος βλλ.

ἀσπυδάντιστος-η-ο δημ. κ. ἀσπυδάντιστος βλλ.

ἀσπυδίστιος-η-ο δημ. κ. ἀσπυδίστιος ὁ μὴ διαπερασθεὶς εἰς ὀδελόν, δὲ σουβλί, ὁ μὴ σουβλισμένος: ἀσπυδίστιο ἀρνί.

ἀσπυλλία [ἡ] Ἐπιγρ. βοιωτ. ἡ ἀσπυλλία βλλ.

ἀσπυλλοπίματος-η-ο δημ. κ. ἀσπυλλοπίματος βλλ.

ἀσπυλλοπίτης-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων σουβλί βλλ., καλὸν σῆμα, καλὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, ὀθ. ὁ ἀκαλοσπίτης, ἀκομψός, ἀπεριποίητος: ἀσπυλλοπίτης ἄνδρας' 2) ἐπὶ πρᾶμ., ὁ μὴ ἐπιτυχὸς ἐφηρμοσμένος, ὁ κακοφισσόμενος: ἀσπυλλοπίτη φορεσιὰ.

ἀσπύρ κ. ἀσπύρ Ἦσ. «κρατῆρ ὑπὸ Φοινίκων»,

ἀσπυρῆς [ὶ]ὸ δημ. παχύρρευστον γλῦκισμα ἐκ βρασμένου αἴτου, καρύων, σταφίδων κ. ἀ.

ἀσπυρῆλη [ἡ] νεώτ. φαρμακ. διπλοῦν ἄλας [τεβ-]λικοῦ ὑδραργύρου καὶ ἀμιζο-οξυ-ισοθουρικιοῦ νατρίου, ἐν χρ. ὡς ἀντισηψιδικῶν φάρμακων.

ἀσπυρφάνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ καπνισμοῦ ἢ ροιτισμοῦ θεῖου ἀπολυμανθεὶς ἢ προφυλαχθεὶς ἀπὸ ἀσθενειῶν: ἀκόμη ἔχουμε τ' ἀμπέλι ἀσπυρφάνιστο.

ἀσπυρῶτα ἐπίρρ. δημ. ἀστραγγίστως.

ἀσπυρῶτης-η-ο δημ. ἀστραγγίστως: ἀσπυρῶτα μακαρόνια' 2) ὁ ἀσπυρῶτης: ἀσπυρῶτα μπουγαβόδερο' 3) μῦθ. ὁ μὴ μεθυσθεὶς: θαῦμα ποῦ ἄσ' ἀσπυρῶτης ἀπέφθ' 4) ἐπὶ ἐνδομάτων, ὁ ἀνευ πτυχῶν, χωρὶς σοῦρες: ἀσπυρῶτη φούστα.

ἀσπυρῶτης-η-ο μον. κ. δημ. συνθ. μετὰ τοῦ συνωνύμ. ἀνέγνωρος ὁ ἐκ νόσου ἢ ψυχικοῦ πάθους καταστὰς ἀγνώριστος: Ἐρωδιώρ.Α 1364 ἀσπυρῶτης ἢ ἀνέγνωρ, γλωμὴ καὶ μαρμαρινή.

ἀσπυρῶτης [ἡ] νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἐκ ἔη-ροῦ κολλοειδοῦς βελῶν κατὰ τῶν χρονίων ρευματισμῶν, ἀρθριτῶν κλπ.

ἀσπυρῶτης ἐπίρρ. δημ. ἀνευ πτυχῶν, χωρὶς σοῦρες, ἀζάρωτα' 2) ἀνευ ἐπιτάξιου νοσφισμοῦ, ἀκλόπως, χωρὶς σούφραμα βλλ.

ἀσπυρῶτης-η-ο δημ. [σπυρῶνω=πυχοῦμαι] ὁ μὴ σχηματίζων πτυχάς, ποῦ δὲν ἔχει σοῦρες, σοῦρες ἢ ποῦ δὲν κάνει σοῦρες, ζαρωματίες, ἐπὶ ὑφασμάτων, ἐνδομάτων κττ.: 2) σπυρῶτ. ἐπὶ ἄνθρω. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ὄψιν, ὁ μὴ ἔχων ρυτίδας: ἀσπυρῶτα μέτωπο' || ἐπὶ χειλῶν, ὁ ἀσπυρῶτης: ἀσπυρῶτα χεῖλια' 3) [σπυρῶνω=σπυρῶμαι] ὁ μὴ ἐπιτηδείως διὰ κλοπῆς ἀφαιρέθεις: δὲ μ' ἀφισε μαντήλι ἀσπυρῶτα.

ἀσπυρῶτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ τῆς προσηκούσης πείρας καὶ δεξιότητος, ἀμελετήτως, ἀσυνέτως.

ἀσπυρῶτα [ἡ] μῦθ. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν ἀσφίαν ἦτοι μετὰ συνέσεως μάθησιν ἢ εἰδημοσύνην: Λουκ. Ἀστρολ.2 οὐδὲ αὐλητῶς ἀμουςίλη μουσικῆς ἀσπυρῶτα' || ἀγνοία, ἀπειρία, ἐπιπολιότης, μωρία: Πλούτ.Πύρρ.29 ταῦτα μὲν ἐστὶ πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας καὶ ἀσφίαν ἔχοντα πολλήν, Ἐπιφῶν. 1,33 C οἷσθε σοφίας ἀσπυρῶτα δὲ τὰ πλείστα.

ἀσπυρῶτης ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐπινοήσεως, ἀνευ τεχνιάσματος, πρβλ. δημ. σφίρῶμαι' 2) ἀνευ σοφισμάτων, χωρὶς ἀσφιστείας βλλ., ἀνευ φευδῶν αἰτιολογιῶν ἢ ἀνευ ὑπεκφυγῶν.

ἀσπυρῶτης-ον δημ. ὁ μὴ προβάλλων σφισματα, ἐν γλώσσῃ καὶ ἐπιτήδεος ἡμαρτημένους παρακλητικῶς συλλαγισμούς' || ἐπὶ λόγου, διατριβῆς, ἐγγράφου κττ., ὁ μὴ περιέχων σφισματα, ὁ μὴ ἐπὶ σφισμάτων βασιζόμενος.

ἀσπυρῶτης [η]-[ο]ν μῦθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀπατόμενος διὰ σφισμάτων βλλ.: Ἰώσ. Ἀπ.241

ἀσπυρῶτης λόγων παρασκευαίς, Ἀρρ. Ἐπικτ.1,7,26 ἀνεξαρτήτως τε καὶ ἀσπυρῶτης' 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ σφιστευόμενος, ὁ εἰλικρινής, ὁ ἀπλοῦς: ΨΧρυσ. Ὀμ.13,7 σφίρῶται τὸν ἀσπυρῶτην' 3) δημ. ὁ μὴ ἰκανὸς νὰ ἐφεύρῃ ἀπὸ ἀμηχανίας ἢ δυσχερείας διέξοδον, ὁ ἐπινοῶς ἀστεροῦσμος, ποῦ δὲν μπορεῖ, δὲν ἔρει νὰ σφίρῶται βλλ.

ἀσπυρῶτης [η]-[ο]ν κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σοφός, μὴ μάθησιν μετὰ φρονήσεως ἔχων: Πολυδ. 4,1 ε σκαίος, ἀπαιδευτος, ἀσπυρῶς': Ὁεογ.370

μωμῆνται δὲ με πολλοί, μμῆσθαι δ' οὐδαίς τῶν ἀσφῶν δύνανται, Τζέτζ. ἘΞη. Ψ.112,10 κακίαις ἀνθρώπων ἀσφῶν καὶ πονηρῶν, - ἀσπυρῶτα διδάσκαλοι' || ὁ ἀκριτος, ὁ ἐπιπόλιος, ὁ μωρός: Πλούτ. Ἠθ.330 Α ἀσφῶν καὶ τετυφωμένης ψυχῆς, Γρηγ.Ναζ.1,227 Α τοῖς ἀσφῶσι σοφοῖς' || ὁ μ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράξεως ἢ ἐκφορᾶσεως, ἀκριτος, μωρός, ἀστογός: Εὐρ. Ἠλ.1302 Φοίβου τ' ἀσπυρῶτι γλώσσης ἄνοπαί, - ἀσπυρῶτα λόγια.

ἀσπυρῶτης ἐπίρρ. μῦθ. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσφῶν βλλ., ἀμαθῶς, ἀπαιδευτός, ἀνευ γνώσεως ἢ πείρας: Διόδ.Σ 2,29 οὐκ ἀσφῶς δὲ ποιοῦνται καὶ τὰ περὶ τὴν ἱεροσκοπίαν' || μωρῶς, ἀκριτῶς: ἀσφῶς ἐλήτησε νὰ ἐπιδειχθῇ' 2) ἀγροίκως, σκαίως: Πολυδ.4,1.

ἀσπυρῶτα Ἦσ. «ἡλιος, ἡ ἐγγίλα».

ἀσπυρῶτης [ὶ]ὸ δημ. τὸ φυτὸν δορυκόκκινον βλλ.

ἀσπυρῶτης-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θραυσθῇ' || ὁ μὴ θραυσθεὶς, ὁ ἀσπαστος βλλ.

ἀσπυρῶται Ἦσ. «συμπεριπατεῖς».

ἀσπυρῶται κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀσπασμοί, μῦθ. κ. παθ. ἀσπασθῶμαι, ἀόρ. ἀσπασθήναι [νεώτ. κ. ἡσπασθῆναι], ποι. γ'. πρὸς. ἡσπασσατο, πρᾶτ. ἀσπασαι, ἀόρ. δημ. ἀσπαστηκα ὑποδέχουμαι φιλικῶς, δεξιούμαι, χαιρετίζω: Ὁδ.Χ 498 αὶ μὲν ἐρ' ἀμπεροῦντο καὶ ἡσπάζοντο' Ὁδοῦλη, Ἠρ.1,122 νοστήσαντα δὲ μιν . . . μεγάλως ἡσπάζοντο [μὲ μέγανην προθυμίαν, χαράν], Ἀριστοφ. Ἐκκλ.971 ἀνοιξον, ἀσπάζου με [ἀποδέξου με]: παρ' Ὀμ.κ. ποι. συχν. μετὰ δοτ. τροπικῆς: Ψ.Κ 542 δεξιῆ ἡσπάζοντο, ἔπεισαι τε μελιχίοισι [Εὐστ. ἔρμ. «περιλήθεσθαι, εἰς ἐαυτὸν ἀσπάζει»], Πίνδ.1,225 ἀδυνήντο τε νιν ἀσπάζοντο φωνῆ'

ἐνίοτε κ. π. μτγν. ἀλλ' ἐν τῇ ἐπομ. σμ. : Πλούτ. 'Αντ.76 ἀσπ- κώπαις ἰχαιρεῖται ἐν τῷ ὑφώσεως τῶν κωπῶν] 2) π. τραγ. κ. γεν. π. ἀπ. συνήθως ἀπολ. ἐν τῇ σμ. τοῦ δεξιούμου, ὑποδεχομαι καὶ μά- λιστα συχνότερον ἐν τῇ σμ. τοῦ χαιρετίζω (ὡς τὸ νεώτ. τυπικῶς ἐν ἐπιστολαῖς) : Αἰσχ. Ἀγ.524 ἀλλ' εὐνὴν ἀσπασσάσθαι, Σοφ. Φιλ.357 καὶ μ. εὐ- θύς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐκθάντα πᾶς ἠσπάζετο, Πλάτ. Χαρμ.153 Β εὐθύς πόρρωθεν ἠσπάζοντο ἄλ- λοθεν, ΚΔ Λουκ.10,4 καὶ μὴδέν᾽ ἀπολ. ἐν τῷ ὁδῶν ἀσπασσθε, Ἰωσ. Α1 6,4,2 ἀσπασαίτε τὸν πατέρα σου καὶ τοὺς συγγενεῖς, ΚΔ Ρωμ.16,22 ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὄμ. τὸ νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σμ. ταύτῃ μ. ἐν ἐπιστολαῖς (ὡς ἐν τῇ δημ. καὶ τὸ φιλῶ) : ἀσπασαί μοι τὸν ἀδελφόν (διαβίβασε τοὺς χαιρετισμούς μου), ἀσπάζομαι τοὺς δικούς σου κ. ἰδίως ἐν τέλει ἄς τυπικῆ ἐκφρ. : σὲ ἡ σὰς ἀσπάζομαι ἢ ἀσπαζόμεθα κλπ. 3) μτγν. κ. παθ. γίνομαι ἀσπασίως δεκτὸς ὑπὸ ἄλλων, τυγχάνω φιλόφρονος δεξιῶσεως : Τίμαρ.9,238,1 τοῖς φιλοσόφοις προσίῶν ἡδέως ἠσπάετο παρ' αὐτῶν 4) περιποιῶμαι, φιλοφρονοῦμαι τινά, θωπεύω : Ἀριστφ. Σφ.609 πάντες ἀσπάζονται διὰ τὸ ἀργυρίον ॥ ἐπὶ κυνός, περσιαῖνα : Πλάτ. Πολ. 376 Α ὄν δ' ἂν (ἰδῆ) γνῶριμον ἀσπάζεται 5) ἐπευφημῶ δρχοντα, ἀναγνωρίζω οὕτω τὴν ἀναρρήσιν του : Πλούτ. Ἠθ.203 Δ ἀσπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν, Διον. Ἀλ. Ρωμ.439 βασιλεῖα αὐτὸν ἠσπάσσοτο πρῶτη 6) ὀδ. μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνεργείας ἢ καταστά- σεως, δέχομαι, στέργω, ἀνέχομαι : Εὐρ. Ἰων.587 τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι, Πλάτ. Νοῦ.3,689 Α δταν τὸ πονηρὸν τε καὶ ἄδικον . . φιλῶ τε καὶ ἀσπάζεται, - ἀσπάζομαι τὰ περιοριστικὰ μέτρα εισαγωγῶν, - ἀσπαζόμεσθε ἄλοι τὴν ἄνεργίαν κ. ἐπὶ πραγμάτων : Πλάτ. Πολ.475 Α πάντα οἶνον ἐπὶ πύσης προφάσεως ἀσπαζόμενους [τοὺς φι- λοῖνους] ॥ ὄμ. ἐπὶ πίστεις, δοξασίας, γνώμης, δέχομαι προθύμως, παραδέχομαι, συμμερίζομαι, συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ : Πλάτ. ὁμολογῶ ἀσπασα- σθαι τὸ πρὸς σὲ συνοικισμένῳ [ὅτι δέχομαι τὸ συν-, συμφωνῶ εἰς τὸ συν-], - ἠσπασθη τὸν καθολικισμὸν, - ἀσπάζομαι τὴν γνώμην σου, - ἀ- σπάζω τὸν κομμουνισμὸν 7) ἐξ ἀγάπης ἐπι- δισκῶ, τι μετὰ ζήλου, ἐπιζητῶ προθύμως : Πλάτ. Συμπ.192 Α τὸ ὁμοιον αὐτοῖς ἀσπάζομενοι 8) ἀ- γαπῶς ἢ καρδίως : Εὐρ. Ἰων.1363 Ἴσον σ', ὡς κα- ποῦσ', ἀσπάζομαι, Πλάτ. Ἀν.29 Δ ἐγὼ ὑμᾶς ἀ- σπάζομαι καὶ φιλῶ 9) κολακεύω : Πλάτ. Πολ. 8,566 Δ προσελάθ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας 10) ἀπαγορευτῶ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει μου, ἀφῆνῃ ἰσάται : Εὐρ. Τρω.1276 ὡς ἀσπάζομαι τὴν ταλαί- πωρον πόλιν, Λυσ.13,19 τὰ ὑστατα ἀσπάζεσθαι 11) κ. νεώτ. δίδω φιλήματα εἰς τινα, περιπτύσσο- μαι, ἐναγκαλιζομαι : Πλούτ. Ρωμ.1 λέγουσι τὸ τοὺς συγγενεῖς τὰς γυναῖκας καὶ οἰκίους ἀνδρας ἀσπάζεσθαι τοῖς στόμασι [διὰ φιλήματος χαι- ρετίζειν], - τὴν ἠσπασθη εἰς τὴν πατριάν, - ἠσπά- σθη τὴν χεῖρα του κ. δημ. μ. εἰς ἐνδειξὴν ἐπισή- μου φιλήματος : Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ.14,14 φιλοῦν τις πέτρας καὶ τὴ γῆ καὶ ἀσπάζονται τὸ χῶμα ॥ νεώτ. κ. δημ. ἰδί. π. τῶν θρησκευτ. εἰκότων καὶ τῶν λειψάνων ἁγίων : ἠσπασθη ὄλας τὰς εἰ- κόνας τοῦ τέμπλου, - ἀσπασθηκαί τῃ χερσὶ του [τὸ λειψάνον ἁγίου] ॥ ὄμ. κ. ἐπὶ νεκρῶν, δίδω τὸ ὑστατον τοῦ χωρισμοῦ φιλημα : λαὸς πολλὸς ἠσπασθη τὸν νεκρόν, - τὴν ἀσπασθηκάμε δλοι, ἀσπάζω μτγν. ἀντιἀσπάζομαι βλλ. : Ἡσ. ἀσπάζομαι ἀσπάζω : Φιλόδοτ. Ἐπιστ.72.

ἀσπάζομαι μτγν. ὁ μὴ κτηνηθεὶς καλῶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς σπάθης, ὁ ἀραιῶς ὑφανθεὶς Ἡσ. ἀσπάζηται τὰ μὴ κεκρουσμένα τῇ σπάθῃ ἡμά-

τια : Σοφ. Ἀπ.877 ἀσπάζητον χλαῖναν σχόλ. «τὴν δορὰν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται» 2) γεν. ὁ μὴ πυ- κνός, ὁ ἀραιός : Διον. Ἀλ. Ρωμ.16,3 τῆς δὲ κατὰ μέσον ἀγωνιζομένης τὴν φάλαγγα ἀσπάζητον οὖσαν καὶ λαγαράν.

ἀσπάθιστος (-ῆ-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πληγείς διὰ σπάθης, μὴ ὑποστάς πληγῆμα ἐσπάθης.

ἀσπαίρω κ. νεώτ. ἀμτθ. παρρατ. ἠσπαιρον, ἰων. κ. ἐπ. ἀσπαίρεισκον ἐπὶ τῶν φαγορρογοῦντων, ἀσθμαίνω μετ' ἀγωνίας, τρέμω, σφραδίζω, κινού- μαι σπασμωδικῶς, τινάσσομαι, σπαστραῶ : Ἰλ.Κ 521 ἀνδρας τ' ἀσπαιρόντας ἐν ἀργαλέῃσι φονή- σιν, Αἰσχ. Πέρσ.976 τλάμονες ἀσπαιροῦσι χέρσιν, - ἀσπαίρει ἢ ὄρνις μετὰ τὴν σφαγὴν ॥ ἐπὶ ἄρπῃ γεννηθέντος νηπίου, κινούμαι ζωηρῶς, συνταραπτο- μαι : Ἡρ.1,111 ὄρέω παῖδον προκειμένον ἀσπαί- ρόντε καὶ κραγαυόνμενον 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἡθῶς ἄρπῃ ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος : Ἡρ. 9,120 ἠσπαι- ρον δικας παρ Ἰηθύεας νεοάλωτοι 3) ἀνίστα- μαι : Ἡρ.8,5 Ἀδείμαντος . . ἠσπαιρε μοῖνας.

ἀσπακάζομαι ἐπίτατ. τοῦ ἀσπάζομαι, φιλῶ Ἡσ. «τὸ ἀσπάζομαι πέπαικται» : Κωμ. Ἀδελφ.953 ἀσπακῶς Ἡσ. «φιλοφρόνως».

ἀσπαλασθία (ἡ) δημ. ὁ ἀσπάλαθος βλλ.

ἀσπάλαθος (-ῆ-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐρυσίσκη- πτρον φυτὸν ἀκανθώδες, ἐκ τοῦ φύλου τῆς ρίζης τοῦ ὀσίου παρασκευάζεται εὐώδες ἔλαιον Διοσκ. 1,20 «θάμνος ἐστὶ ξυλώδης, πολλὰς ἀκάνθιας κε- κρημένως . . φέρνται οἱ μωρεφοὶ εἰς τὰς τῶν κῆ- ρων σπείρες» : Θεοφρ. Φί.97,3 στυφεὶ δὲ καὶ ἡ ἀσπάλαθος ἡ εὐώδης 2) ἀκανθώδες φυτὸν ἐν χρ. κ. ὡς βασανιστήριον Μοῖρα. «ἀσπάλαθος Ἄρ- τικοί ἀκανθῶς Ἕλληνες», ΑΒ 10 «παρὰ τὸ μὴ ῥα- δίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι» : Πλάτ. Πολ. διό Α συμποδίσταντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλῆν . . ἔλλικον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτός ἐπ' ἀσπα- λῶδων κνάπτοντες Θεόδωρ.24,89 κἀγκανα δ' ἀσπα- λῶδου ἔβλ' ἐτοιμάσατε ἢ παλιούρου 3) κ. νεώτ. κ. δημ. βροταν. γένος ἀκανθῶδων φυτῶν τῆς οικο- γενείας τῶν ἔλλοδοκαρηθῶν, δ. δημ. ἀσπαλασθία, ἀσπάλαθος, ἀσπελάχτος, σπάλαθος, σκάλιαθος, σπαλασθία κλπ. : Θεογμ.1193 ἀσπάλαθος δὲ τέ- ηησιν ὁμοῖον στρώμα θανόντι, δ. τραγ. σὴν τ' ἀ- σπαλαθού τὸ τσεντὶ ἐτσι ναὶ καταντήσας.

ἀσπάλαθρα (ἡ) δημ. κ. ἀσπάλαθος κ. -ος τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλλ.

ἀσπαλακίδια (οἶ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. θηλαστι- κῶν ζῴων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κωδῶν - ἐντομοφάγων.

ἀσπαλακίως νεώτ. φέρομαι ἡ ἐνεργῶ ὡς ἀσπά- λαξ βλλ., ἐνεργῶ μετὰ νηριότητας, ὄρω ὑποῦλως.

ἀσπαλακοειδῆ (οἶ) νεώτ. ζῶα ἔχοντα μορφήν ἀσπάλακος βλλ., ἡ ἀνήκοντα εἰς τὸ γένος τῶν ἀσπαλακιδῶν βλλ.

ἀσπάλαξ-ακος (οἶ) κ. σπάλαξ βλλ. κ. νεώτ. θη- λαστικῶν ἐντομοφάγων ζῴων μετ' σμικροτάτους ὀφθαλμοῦ καλυπτομένου ὑπὸ τοῦ δερματος, ὁ τυφλοπόντικας : Ἀριστλ. Ζ1 533 α.3. Ὀμπ. Κνω.2,612 ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φύλα ॥ μτθ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ θεοτύφλος, ὁ δλας διόλου τυφλός : παροιμ. Διογεναν.8,25 τυφλότερος ἀσπάλακος ॥ νεώτ. μτθ. ὁ οὐχὶ δευθερικός, ὁ ἐν πνευματικῇ σκοτίᾳ ζῶν κ. κινούμενος. ॥ κ. ὁ κρυφίους.

ἀσπάλατον (οἶ) νεώτ. σπαλάτον βλλ.

ἀσπάλατρο (οἶ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλλ.

ἀσπάλατρον (οἶ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλλ.

ἀσπαλία (ἡ) Ἡσ. «τοῦ ὀλιέως ἐργασία, ὀρμιά, ὀλιεία».

ἀσπαλιεύομαι ἀποθ. μέλλ. ἐνεργ. -ιεύσω ὀλι- εῖν, φαρεύω : Ἀριστ. Α1,17.

ἀσπαλιεύς-εως (οἶ) μτγν. κ. ἀσπαλιευτής ὁ ὀλι- εῖς, ὁ φαρῆς : Νίκ. Ὀμπ.704 ὅταν χελώνων . . ἐρύ- σσων ἐπὶ ξηρῶν ἀσπαλιεύς.

ἀσπαλιευτής (ἰ) ὁ ἀσπαλιεύς, ἀλιεύς : Πλάτ. Σοφ.218 B: εὐγνώστον καὶ μικρόν . . ὁλον ἀσπαλιευτήν.

ἀσπαλιευτικός-ἡ-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀσπαλιευτὴν, τὸν ἀλιέα ἢ τὸ θῆλ. -ῆ | τῆ-χη |, ἡ τέχνη τοῦ ἀλιεύς, ἡ φαρμακική : Πλάτ.Σοφ. 219 D τῶν τεχνῶν | κτητικῆς καὶ ποιητικῆς | ἐν πο-τέρῳ τῶν ἀσπαλιευτικῶν . . τιθόμεν :

ἀσπαλίσει AB 183 « ἀλιεύσαι, αἰσθνεύσαι ».

ἀσπαλον ἴσθ. « σκύτος ».

ἀσπαλος ἴσθ. « ἀσπάλου τοὺς ἰχθύας Ἄβα-μάνες ».

ἀσπαλοσμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ τέρατος ἀσπαλοσμοῦ βλ.λ.

ἀσπαλοσμοσ-ον νεώτ. τέρας φέρον κοιλιο-πύσασαν πλάγιον ἢ μέσν.

ἀσπάλυτρο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλ.λ.

ἀσπάνιον ἴσθ. « πασάλον ».

ἀσπανιστία (ἡ) μτγ. δγ. ἀσπανιστεία ἡ ἀφθο-νία, ἡ θαψίλεια, ὁ πλεονασμός : Τέλης 44 H.

ἀσπαρραγιά (ἡ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀσπά-ραγος βλ.λ.

ἀσπαρραγία (ἡ) π. ἀπτ. ἀσπαρραγία ἡ ρίζα τοῦ ἀσπαράγου βλ.λ. : Θεόδωρ.Φ1 6,42 ἀνοβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαρραγίας τοῦ ἥρος.

ἀσπαρράγιδεια (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ τῆς οἰ-κογενείας τῶν λειρινοειδῶν, ἔχοντα πολυκλαδωτὰ ὑπόγεια ριζώματα.

ἀσπαρραγίνη (ἡ) νεώτ. χημ. εἶδος κομμιορρη-τίνης, διουρητικῆ οὐσίας λαμβανομένη ἐκ τῶν καυλῶν τοῦ ἀσπαράγου.

ἀσπαρραγικός-ἡ-όν νεώτ. χημ. ὁ ἐξ ἐνώσσεως περιεχοῦσης ἀσπαρραγίνην προερχόμενος ἀσπα-ραγινικός ὑδράργυρος, -ἀσπαρραγινικὸν ὄξύ.

ἀσπαρράγδιθος (τὸ) νεώτ. ὄρυκτο.λ. ὁ πατίτης βλ.λ.

ἀσπαρράγορφα (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. ἀσπαρα-γίδα βλ.λ.

ἀσπαράγος (ἰ) π. ἀπτ. ἀσπαράγος βλ.λ. κ. νεώτ. πολυετές πόαι λαχανοφύμενον τῆς οἰκογενείας τῶν λειρινοειδῶν, τὸ σπαράγγι ἢ σπαράγγι : Νικ.Θηρ. 883 ῥάμνου τ' ἀσπαράγους θωννίτιδος' ἢ ἴσθ. « τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν φύομενον τραχύ » 2) γεν. πᾶς τρυφερὸς βλαστὸς πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ καρποῦ : Γαλην.6,365' 3) δημ. ἰσπαράσσω ὁ μὴ σπαρραγεῖς, ὁ ἀσπάρροκτος βλ.λ.

ἀσπαρραγία (ἡ) ἡ ἀσπαρραγία βλ.λ.

ἀσπάρρακτος-ον μτγ. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀσπά-ρακτος κ. -αγος ὁ μὴ σπαρρασόμενος, ὁ μὴ σπαρραγεῖς ἢ μὴ δυναμὸς νὰ σπαρραθῆ, ὁ ἀ-ξέσχατος : Ὀρειθ.125' 2) δημ. ἐπὶ θνασιμῶς πληττομένων ζώων, πού δὲν σπαράζει βλ.λ.

ἀσπάρρακτος-ἡ-ον δημ. ὁ ἀσπάρρακτος βλ.λ.

ἀσπαρράνωτος-ἡ-ον δημ. ὁ μὴ διὰ σπαρράνων περιτυλιχθεὶς, ὁ μὴ σπαρρανωθεὶς : ἀφρησὶ τὸ παιδί ἀσπαρράνωτο' 2) ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος κείνα-ξιν ἢ τραύμα ἢ ἐγχειρητικὴν τομὴν ὑποστάτους, ὁ μὴ δι' ἐπιδέσμου περιτυλιχθεὶς : μορεῖς πιά ν' ἀφῆναι τὸ μπράτσου σου ἀσπαρράνωτο.

ἀσπαρίζω δ.γρ. σπαρίζω ἀσπαρίζω βλ.λ. : Ἄ-ριστλ.ΖΜ 696 α,20.

ἀσπαρτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐνεργείας ἀπορᾶς, χωρὶς ἀσπάρσιμο : ἀσπαρτα φυτρώνει ἢ γλιστριδα.

ἀσπαρταρίστος-ἡ-ον δημ. ὁ μὴ ἀσπαρτων, πού δὲν σπαρταρεῖ βλ.λ. : ἀφῶταν ἀρχισε ὁ πόλεμος, καμιάς μπῆρας καρδιά δὲν μένει ἀσπαρταρίστη.

ἀσπαρτικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ἀμνικὸν ὄξύ τῆς ὁμάδος τῶν δικαρβοκυλικῶν μονοαμινοξέων.

ἀσπαρτος (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μὴ ἐσπαρμένος, πού δὲν σπάρθηκε : Ὀδ.1123 ἢ γ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα, -ἀσπαρ-τὸ χωράφι' 2) ἐπὶ τῶν φυτῶν, ὁ μὴ σπαρείς, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φύομενος, αὐτοφυής : Ὀδ.1109 ἀλλὰ

τὰ γ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Νου-μῆν.π. Ἀθην.9,371 B, -οι ἀγκαθίεις φυτρῶνων ἀ-σπαρτες' 3) ἐπὶ σπειρομένω καρπῶν κττ., ὁ μήνη σπαρείς : ἔχομε τὰ καλαμῳκία ἀσπαρτα' 4) μτγ. μτφ. τὸ θῆλ. ἡ ἀσπαρτος ὄξυ οὐσ. ἡ θάλασσα : Λι-βάν.Ἡθ.24,4' 5) δημ. τὸ οὐδ. ἀσπαρτο ὄξυ οὐσ. τὸ φυτὸν ἠρύγγιον τὸ ἀρουραῖον, δ. ἀνδραγίδα.

ἀσπαρτικός ἐπίρρ. νεώτ. ἐπὶ ἀγροῦ, ἄνευ σπορᾶς, χωρὶς νὰ σπαρῆ, κ. ἐπὶ φυτῶν ἄνευ σπόρου, αὐτο-φυῶς : ἀσπαρτικός φῦται Ἰρσφελδία ἢ πολιὰ.

ἀσπασία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεο-πτέρων πενταμερῶν 2) βοταν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὄρχεοειδῶν.

ἀσπασιδόλιθος (ἰ) νεώτ. ὄρυκτο. σπάνια πα-ραλλαγή τοῦ κορδιερίτου βλ.λ. ἡ διχορῶτο βλ.λ.

ἀσπασίος-ον θῆλ. κ. -ία κ. μων. ὁ εὐπροσδε-κτος, ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐπιθυμητός : Ἰλ.Η 488 ἀσπα-σίη τριλάσιος ἐπὶλυθεῖ νόξ, Νικήτ.Κων.ἐν Σαθ.1,78 ὁ δὲ, ὡς λίαν τῆ γνώμη τῶν βαρδάρων συμβαί-νων τὴ καὶ ἀσπασίος 2) περικαρῆς, λίαν εὐχα-ριστημένος : Ὀδ.Ψ 238 ἀσπασίοι δ' ἐπέθαν γαίης.

ἀσπασίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀσμένως, μετὰ χα-ρᾶς, λίαν προθύμως, εὐφροσύνως : Ὀδ.Ν 33 ἀσπα-σίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φᾶος ἡλείσιο, Αἰσχ. Ἀγ. 1555 ἀλλ' ἴφηνεῖσά μιν ἀσπασίως θυγατρί . .

περὶ χεῖρες βαλοῦσα φιλήσει, -ἀσπασίως ὑπεδέ-ξαντο τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς ὄμογενεῖς, -ἀσπασίως ἀναμείνομεν τὴν ἀφιξίν σου.

ἀσπασμα-ατος (τὸ) κ. ἀσπασμός βλ.λ. τὸ ἀγκά-λιασμα, τὸ χάδι, τὸ φίλημα : Εὐρ. Ἐκ.829 ἢ τῶν ἐν εὐνή φιλάτων ἀσπασμάτων' 2) τὸ ἀγαπητὸν, προσφιλέ, ὄπερ ἐναγκαλιζόμεθα : Πλούτ.2,608 ἱ ἡδιστον ἡμῖν ἀσπασμα . . παρείχεν ἐαυτήν.

ἀσπασμός (ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐναγκαλισμός, φίλημα : Θεογν.860 πολλοὺς ἀσπασμούς καὶ φιλό-τητας ἔχω' 2) γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χαιρετισμός : Διον. Ἀκ.4,4 οἱ ἔσχατοι, οἱ τελευταῖοι ἀσπασμοί, ΚΔ Ματθ.23,7 φιλοῦσι δὲ . . καὶ τοὺς ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, Νεκρ. Ἀκολ. δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν' ἢ εἰδ. νεώτ. χαιρετισμός μετὰ φιλή-ματος : ἀδελφικός-στοργικός ἀσπασμός ἢ νεώτ. κατὰ πληθ. αἱ φιλοφρονήσεις, τὰ χαιρετίσματα :

τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὸν κοινὸν φίλον, -ἔχεις ἀσπασμούς ἀπὸ δούλων' ἴδιως ὡς τελικὸν ἐν ἐπι-στολαῖς φιλοφρόνημα, πρὸ τῆς ὑπογραφῆς : μετὰ φιλικωτάτων ἀσπασμῶν' 3) ἀγάπη, στοργή :

Πλάτ.Νόμ.919 B τὸ ἐκείνων μίσειτε καὶ ἀσπασμῶ.

ἀσπασμοφύλλον (τὸ) νεώτ. παιλαῖο, γένος κο-ραλλίων τὸ ἀβρολιον, τῶν τετρακοραλλίων τῆς οἴκου, τῶν ζωφρεντιδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀσπαστον βλ.λ., ἀβραύτως, χωρὶς σπᾶσιμο.

ἀσπαστήριος οἶκος μτγ. ὁ ἀσπαστικός βλ.λ.

οἶκος : Θεοδώρητ. Ἐπιστ.145,1022.

ἀσπαστικός (ἰ) μων. ὁ ἀσπάζόμενος, περιπίτυ-σόμενος, ἐναγκαλιζόμενος : Θεόδ.Στ.266.

ἀσπαστικός-ἡ-όν μτγ. κ. μων. κ. νεώτ. ὁ εὐ-μενής, εὐπροσήγορος, ὑποδεκτικός : Πολυθ.8,28,3,10 ἀσπαστικὴ ἐντευξίς ἢ ἐκκλ. ἀσπαστικός οἶκος ἐν μητροπολιτικῷ μεγάρῳ ἢ παρὰ ἐκκλησίαν, τὸ μέρος, ἡ αἴθουσα, ἐνθα γίνεται ὑπὸ τῆς ἐκκλ. ἀρ-χῆς ἡ ὑποδοχή, ἢ μετὰ τῶν προσερχομένων ἐντευ-ξίς : Θεοδώρητ. Ἐκκλ. Ἰστ.5,17 πρὸς δὲ τὸν ἀρχιε-ρέα παραγενόμενος, ἐν δὲ τῷ ἀσπαστικῷ οἴκῳ οὕτως καθίστο, ἐλίπαρει λυθῆναι τῶν δεσμών | τοῦ ἀφορισμοῦ |, δ. κ. ἀσπαστικόν' πρθλ. δεσπο-τικόν, ἐπιτροπικόν' 2) ὁ πρὸς χαιρετισμὸν χρησι-μεύων, ὁ δι' οὗ ὁ χαιρετισμὸς γίνεται : Γαλλ.14,451 « ἀσπαστικός δάκτυλος ὁ λήχανός » 3) νεώτ. ὁ θη-λῶν ἀσπασμῶν, ὁ πρὸς τὸ ἀσπάζεσθαι ἰδιὰζῶν ἡ σχετικός : ἀσπαστικὴ χειρονομία, -ἀσπ- ἔξεις.

ἀσπαστικός ἐπίρρ. μτγ. κ. μων. προθύμως.

φιλικός, εύμενός : Φιλοδ. Άκαδ.41 Μ άσπαστικός
άδέξατο την άπόκριση 2) μιν, μετ' άσπασμών,
ή λ. τυπικός συνήθης έν άρχή ή έν τέλει έπιστά-
λων : τφ άγαπητφ διακόνφ Ίωάννη άσπαστι-
κός πρβλ. εύχαιτικός.

άσπαστος-η-ο δημ. ό μη σπασμένος, ό μη
θραυσθείς, ό άθραυστος, ό γερός : ό άγέρας
δέν άφρασε κλαρι άσπαστο 2) ό μη δυνάμενος
νά θραυσθίη : άσπαστη πέτρα 3) ό μη πα-
θών ρήμα ή διάσπασιν, άρράγιστος, άδιάσπα-
στος : λίγα μάς άπόμειναν άσπαστα γυαλικά,
- με όλη την όρμητική επίθεση ή γραμμή μας
έμεινε άσπαστη 4) επί ανθρώπων κ. Ίδια παι-
δων άσθενών, ό μη παθών κήλην βλ.λ. 5) επί νε-
νιδος, άδιακέρυτος 6) πάπ. τό ούδ. άσπα-
στον ως ούσ. όργανον άγνώστου χρήσεως.

άσπαστός-ή-όν κ. νεώτ. εύπρόσδεκτος, άγα-
πητός, ά. άσπάσιος : Όδ.Τ.569 ή κ' άσπαστόν
έμοι και παιδί γένοιτο, - άσπαστή πρότασις 7)
νεώτ. κ. ό δυνάμενος να γίνη άποδεκτός :
άσπαστή ή προσάθεια συμμιλιώσεως 2) πο-
θητός, επιθυμητός : Εύρ.Ρήσ.348 έπλάσθη Φρυ-
γίαν προς αΐλάν άσπαστός 77 κ. συγκρ. όμ. :
Ήρ.1.62 τοίσι ή τυρανίσι πρό έλευθερίης ήν
άσπαστότερον 77 τό ούδ. -όν ως έπίρρ. : Ή-
σιόδ.Α.42 ως δ' έτ' άνήρ άσπαστόν ύπεκπρο-
φήνη κακότητα νοούσo ύπ' άργαλέης.

άσπαστός-ύος (ή) Ιων. ό άσπαστικός βλ.λ.
άσπαστός έπίρρ. κ. νεώτ. προθύμος, εύχαρι-
στικός : Ήρ.4.201 οί δέ άσπαστός ύπήκουσαν, - οί
άσπαστάμενοι έγένοντο άσπαστός δεκτοί.

άσπατάλευτος-η-ο δημ. κ. άσπατάλειος ό
μη σπαταληθείς, ό μη άσκοδώς θανατηθείς, ό
άσπατάλειος : Ξέν άφρασε τίποτ' άσπατάλευτο.
άσπατάλιτος-η-ο δημ. κ. άσπατάλιος βλ.λ.

άσπατάλιτος-η-ο δημ. κ. άσπατάλιος βλ.λ.
άσπέδιστα έπίρρ. δημ. άνευ σπουδής, χωρίς
βιασύνη, με ύπομονή, με τό κολάδι, σιγά σιγά :
περπάτα άσπέδιστα και δέ μάς κυνηγάν, - έχου-
με καιρό ν' άποσκόψουμε τ' άρνάβι ως να νυ-
χτώσ' Ήούλευε άσπέδιστα.

άσπέδιστος-η-ο δημ. επί Ιππων, ό μη έχων
κανονικός του βηματισμού πέδας, που δέν του
βάλανε λουριά στα πόδια : πουλάρι άσπέδιστο 2)
μψφ. επί άνθρωπ. ό μη άνέχμενος περιορι-
σμούς, ό άνευόδιστος : παιδί άσπέδιστο, - άπό
φυσικό του είναι στενώχωρος κι άσπέδι-
στος 3) μψφ. κ. επί ροής ύδατος, ό μη διά
φράγματος ή αΐλακισμάτων ανακαιτιζόμενος, ρυ-
θμιζόμενος : άσπέδιστας γύρω σι ρεματιές και σε
κάθε βροχή πλημμυρούν τά χωράφια 4) επί
άνθρώπων, ό μη σπουδήν έχων εις τό πράττειν ή
εις τό περατώσαι τι, που δέν έχει βιάση.

άσπεδος-ον άμφιβ. γρ. έν Έπικ.42.
άσπεδοβολά-ώ δημ. σπινθηροβολώ, σπιθο-
βολά, ριπτά σπίθας : άσπεδοβόλαγαν τά φράγανα.

άσπειστος-ον ό δι' ούδεμάς θυσίας, σπον-
δής καταπραϊνωμένος, άδιάλλακτος, άνεξίλω-
τος : Δημ.25.52 άλλ' άσπειστος, άνίδρυτος έμει-
κτος, Νικ.Όθρ.367 άσπειστος κόςας 77 άσπον-
δος : Πλούτ.Ήθ.537 Β πόλεμοι άσπειστοι.

άσπενθήσια (ή) νεώτ. παλαιός. γένος μαλακίων
του άθροίσματος τών βρουζέων της οικογενείας
τών κυκλοστοματιδών, άπαντών έν άπολιθώσει.

άσπενήτης (ό) νεώτ. παλαιός. γένος μαλακίων
του άθροίσματος τών αμμωνιτών της οικογενείας
τών γναστιδών, άπαντών έν άπολιθώσει.

άσπεργιλιασις-ως (ή) νεώτ. άσπεργιλιασις βλ.λ.
άσπεργιλιάει (ο) νεώτ. βοταν. οικογένεια μυ-
κήτων του άθροίσματος τών κρυπτογώνων.
άσπεργιλίνη (ή) νεώτ. μέλανα χρωστική ού-
σια έκ τών σπερμάτων άσπεργίλλου του μέλανος.

άσπεργίλλον (τό) νεώτ. γένος μαλακίων του
άθροίσματος τών έλαστομοδρωγίων της οικογε-
νεϊας τών μυκηδών 2) βοταν. γένος μικροτά-
των μυκήτων της οικογενείας τών άσπεργιλιδών.

άσπεργιλιασις-ως (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. άσπερ-
γιλιασις νόσος σφεικομένη εις τών νηματομό-
κητα άσπεργίλλον βλ.λ., εύρισκόμενον επί εύρω-
πώντων τροφιμων ή ύγρών τοκων ζωομακων κλπ.

άσπερδοούλα (ή) δημ. κ. -ούλι κ. σπερδοούλι
τό φυτόν ασφόδελος βλ.λ. ό μικρόκαρπος.
άσπερδοούκι (τό) δημ. ά. άσπερδοούκα βλ.λ.

άσπερίτης (ό) νεώτ. πέτρωμα εκρηξιγενές συστα-
μενον εκ ηλασιολάστου, αΐγλου, ύπερσθενούς κλπ.
άσπερμάτιος έπίρρ. μιν. επί άνθρ., άνευ σπέρ-
ματος : Άνδρ.Κρήτ.19.

άσπερματιμός (ό) νεώτ. Ιατρ. νόσος άνδρών
χαρακτηριζομένη εκ της άνικανότητας προς παρα-
γωγήν και της άδυναμίας προς έξακόντισιν του
σπέρματος, ή άνικανότης βλ.λ.

άσπερμι έπίρρ. πάπ. κ. άσπερμι άνευ του
δικαιώματος δανεισμοδ ή παροχής σπόρου : μι-
σθώσασθαι εκφοριού άσπερμι πυροδ άρταβών.
άσπερμισ (ή) νεώτ. Ιατρ. ή έλλειψις σπέρματος
ή σπόρων πρβλ. άσπερματισμός.

άσπερμισμός (ό) νεώτ. Ιατρ. ό άσπερματι-
σμός βλ.λ.
άσπερμολόγητος-ον πάπ. ό ούχι εκ σπέρμα-
τος προελθών : Πάπ. κύρια παντοκράτωρ, πρω-
τογενέτωρ, ατογενέτωρ, άσπερμολόγητος.

άσπερμος (-η-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. επί άνθρ. ό
άνευ σπέρματος ήτοι άπογόνων : Ίλ.Υ.303 όφρα
μη άσπερμος γενεή και άφαντος όλνται Δαρδά-
νου, Μαν.2.185 και άσπερμος θετο τέωνν 77 όδ.
επί γυναικός, ή άγονος έλλείπει στυοισίας μετ' άν-
δρός : Σχόλ. Άπολλ.Ρ.1.684 ε άγονοι, άσπερμοι, δια
τό άνδρϊ μη συνεινα 77 2) μψφ. κ. επί φυής, ή δια-
πλάσεως άνειπιδεκτός επί διδασκαλίας, ή άκαρπο-
φόρητος : Μάξ.Τύρ.31.15 λόγου δέ άρα έφημερος
μέν ή γένεσις, άσπερμος δέ ό καρπός 3) επί ζώων
τά μη έχοντα σπέρμα : Άριστ.Ζ.725 β.29 τά μέν
πολύσπερμα, τά δ' άσπερμα πάμνην 77 νεώτ.
κ. δημ. ειδ. επί φών, τά άνευ σπέρματος : θάνας
στην κλώσασ άσπερμα αύά 77 επί φωνών, ό
μη έχων σπόρους : Θεόφρ.Φ1.7.4,4 77 άσπερμα
φυτά νεώτ. βοταν. τά καλλιεργούμενα φυτά τά
παράγοντα έδώδιμου καρπού περιεχόντας όλι-
γους άσποφικούς σπόρους και ή έντελής άγόνους :
άσπερμος είναι ή καρπινθιακή σταφιδοάμπελος.

άσπερόκοκκος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών
της οικογενείας τών δικτυοειών.

άσπερόλιθος (ό) νεώτ. όρυκτολ. παραλλαγή
του όρυκτου χρυσόκολλα βλ.λ.

άσπεροπαννικόν όξυ (τό) νεώτ. φαρμακ. δε-
φική ούσια ληφθείσα εκ του φυτού άσπερούλης
της εώδουδος.

άσπεροπύον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της
οικογενείας τών τραχυμυλλιδών, ή κολλητοΐδα.

άσπεροϋλη (ή) νεώτ. βοταν. κ. άσπερούλα γένος
φυτών της οικογενείας τών ρουβιδιδών.
άσπερξέει έπίρρ. ποι. σφοδρός, εμπιαδώς, τρα-
χέως : Ίλ.Θ.558 ούρανόθεν δ' άρ' ύπερσρήν άσπε-
ρος αΐθρ, Εύρ.Τρω.78 χάλαζαν άσπερον πέμψει,
Όπκ.Κυθ.3.243 όπταν άργαλέος τι και άσπετος
άντιβόλησθ 77 σπαν. επί αριθμ. ό αναριθμητος :

άσπετος-ον (α στερ. - ελαίν) ποι. άρρητος,
άφατος, άνέκφραστος, δια τό πληθύν τό μέγε-
θος : Ίλ.Θ.558 ούρανόθεν δ' άρ' ύπερσρήν άσπε-
ρος αΐθρ, Εύρ.Τρω.78 χάλαζαν άσπερον πέμψει,
Όπκ.Κυθ.3.243 όπταν άργαλέος τι και άσπετος
άντιβόλησθ 77 σπαν. επί αριθμ. ό αναριθμητος :
Ίλ.Α.245 αίγας όμαδ και όις, τά σι άσπετα ποι-
μαίνοντο, Νόνν.Δ.39.301 δυσμενών στρατός ά-
σπετος 77 τό ούδ. ως έπίρρ. ύπερμέτρως, ύπερ-

βολικά, παράπολύ: 'Ἰλ.Ρ 332 ἄλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἀσπατον οὐδὲ μάχεσθαι.

ἀσιπίδα (ἡ) μυν, κ. δημ. κ. σπιδα εἶδος ἰσθόλου ὄψεως, ἡ ἀσις βλ.λ.: 'Ερωτόκρι.Β 260 σπιδες, λιοντάρια σκότωνα μετὴν παλληκαρίων του.

ἀσιπιδασοθλήης-ἦτος (ὁ) ὁ ριψασπῖς, ὁ ἀποβαλὼν ἐν ὄρω μάχησ τὴν ἀσιπίδα κ. γεν. τὰ ὅπλα: 'Ἀριστοφ.Σφ.592 εἶτ' Ἐυθαλιος χῶ μέγας οὗτος κολακύνυμος ἀσιπιδασοθλήης.

ἀσιπιδεῖον (τὸ) Ἐπιγρ. μέρος τῆς ἀσιπιδος εἰς πλεθ. 'Ἡσ. « τὰς πτυχὰς τῶν ἀσιπιδῶν » (Ἰδ.γρ.ἀσιπίδια) ' 2) 'Ἡσ. « μέρος τῆς νεῶς τὸ πρὸς τῆ πρύμνῃ » (Ἰδ.γρ. ἀσιπίδιον) 3) πόσι. πιδ. ἀσιπιδίον βλ.λ.: 4) πάσι. ἀναθηματικὸς πῖναξ ἐν εἶδει ἀσιπίδος: Πάπ. στέφωσ τῶν ἐν ἱερῷ ἀσιπιδίων καὶ ἀσπιδιῶντων καὶ ἀγαλμάτων πάντων, αὐτ. ἀσιπιδίων τριῶν ἀνάθεσις.

ἀσιπιδεῖα (ἡ) νεώτ. ὄρυκταλ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ σφηνός βλ.λ.

ἀσιπιδεχθῆναι (οἰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐρπετῶν τῆς οικογενείας τῶν ὄφιδίων.

ἀσιπιδηρίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ποταμίων χελωνῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθῶσει, ἀνήκον ἐἰς τὴν ζωσαν ὑποτάξιν τῶν τριωνυχίων χελωνοειδῶν ζῶων.

ἀσιπιδη-εὖς (ὁ) κ. σπιδῆς βλ.λ.

ἀσιπιδηστρόφος-ον ὁ γνωρίζων | καλῶσ | νὰ στρέφω, νὰ χειρίζηται τὴν ἀσιπίδα: Αἰσχ. Ἀγ.825 ἀσιπιδηστρόφος λῆωσ (Ἰδιορθ. ἀσιπιδηφάρωσ).

ἀσιπιδηφόρος-ον ἐπὶ πολεμιστῶν, ὁ φέρων ἀσιπίδα, ἄ. ἀσιπιδόφορος: Αἰσχ. Ἐπιτ.19 ἐρέφωτ' οἰκητήρας ἀσιπιδηφόρουσ' 2) ὁ ὑπὸ ἀσιπιδηφόρων τελούμενος: Εὐρ. Ἰκ.390 κῶμων δέχεσθαι τὸν ἔμὸν ἀσιπιδηφόρον 3) γεν. ὁ στρατιώτης: αὐτ. Βάκχ.781 κέλευε πάντασ ἀσιπιδηφόρουσ.

ἀσιπίδα (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερών υκτοειδῶν τῆς οικογενείας τῶν πυραλιδῶν 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογεν. τῶν ἀσιπιδῶν.

ἀσιπίδα (οἰ) νεώτ. βοταν. οικογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν περιδοφυτῶν.

ἀσιπίδη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἐκ τοῦ ριζώματος τοῦ φυτοῦ ἀσιπίδιον βλ.λ. τὸ ἀκανθῶδες.

ἀσιπίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀσιπίς, ἡ μικρὰ ἀσιπίς: Ἐρμιππ.16 2) τὸ φυτὸν ἀτρακτυλῖς: Ψιδισκ.3,93 3) τὸ φυτὸν ἄλυσσον: αὐτ. 91 4) τὸ ἀσιπιδεῖον βλ. λ.: 5) νεώτ. βοταν. ἀσιπίδιον τὸ ἀκανθῶδες εἶδος ἀρρενοπτερίδος

|| φαρμακ. τὸ ριζῶμα τοῦ φυτοῦ τούτου ὡσ ἀνθελμθικὸν φάρμακον, ἄ. ἀσιπίδη' 6) νεώτ. στρατ. καλύδδινον ἔλασμα προφυλάσσον ἀπὸ θραύσματα βλημάτων ἡ ὀδιδίος: ἀσιπίδια πυροβολείου - πύργου - κιλλίβαντος.

ἀσιπιδόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοβοτ. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν οὐρτικιδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθῶσει.

ἀσιπιδόκρινον (τὸ) μτγν. μικρὰ ἀσιπίς: Ἰω.Λυδ. Ρωμ.11 ἀγμῖλιον, εἶδος ἀσιπιδισκαρίου.

ἀσιπιδίσκος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κύκλιωμα, δίσκος: Ἐπιγρ. ΠΔ' Ἐξ.36,26 (39,18) καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰς δύο ἀσιπιδίσκασ' 2) μικρὰ ἀσιπίς: Πάπ. ἀσιπιδίσκασι ὀνόνηται, Ἀσκληπιῶδ. Τοικτ.1,2 3) ἀστερισμὸς τις: Πτολ.Μαθ.8,1' 4) νεώτ. ναυτ. τὸ μέρος τοῦ ἄβασος τῆς πρῆμνης τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

ἀσιπιδίσκιον (τὸ) μτγν. κ. μυν. ὑποκορ. τοῦ ἀσιπιδίου βλ.λ.2): Ἐπιγρ. Δισκασ. Ἰγλατρο.3,91' || κ. βυζαντ. μικρὰ στρογγύλη ἀσιπίς τῶν φίλων' 2) ὑποκορ. τοῦ ἀσιπιδίσκος βλ.λ.1).

ἀσιπιδίσκος (ὁ) μτγν. κόσμημα τῆς περικεφαλίας ἔχον σχῆμα ἀσιπίδος, γεν. λόφος περικεφαλίας, φάλος: Σχόλ. Ἰλ.5,743 2) τὸ πλατὺ φέρας κλυστήρησ' 3) 'Ἡσ. « ἀσιπιδίσκοι τῆς κιθάρος τὰ ἐπ' ἄκροισ πῆχεσι ».

ἀσιπιδίστρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποῶδῶν φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν λειριωδῶν.

ἀσιπιδίος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ φέρων ἀσιπίδα: Σοφ. ἄπ.426' 2) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀμμωνιτῶν τῆς οικογεν. τῶν κερατιτιδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθῶσει.

ἀσιπιδιθῶς-ῶος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἰχθυῶν τῆς οικογενείας τῶν κοκκοσταειδῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθῶσει.

ἀσιπιδιθῶσι (ὁ) ὁ φέρων ἀσιπίδα πολεμιστοῦσ: Ἰλ.Β 554 ἴππουσ τε καὶ ἀνέρας ἀσιπιδιῶτασ.

ἀσιπιδιωτός (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἡμιπτερών ἐντόμων τῆς οικογενείας τῶν κοκκιδῶν, περιλαμβάνον πολλὰ εἶδη ἐπάγοντα τὴν φωρίασιν τῆς ἀμπέλου κ. ἄ. φυτῶν.

ἀσιπιδωβόνη (τὰ) νεώτ. ζῶολ. γένος μαλακίων γαστροπόδων τῆς οικογεν. τῶν ὀλικιδῶν.

ἀσιπιδωσστήρ (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος σκωλήκων τριματωδῶν τῆς οικογεν. τῶν πολυστομιδῶν.

ἀσιπιδωγέννητος-ον μτγν. ἐν μτφ. σημ. ὁ ὀλοεῖ ἐκ τοῦ ὄψεωσ ἀσιπίδος γεννηθείσ: Ἰω.Χρυσ.8, 661 C ὡ κακῆσ λειπίνησ ἀσιπιδωγέννητον τέκνον.

ἀσιπιδόγλωσσα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογεν. τῶν ἀσκληπιιδῶν.

ἀσιπιδωγοργάν-ονος (ἡ) μτγν. φανταστικὸς ἐν μύθοισ φερόμενος τερατόμορφος τύπος τοῦ ὄψεωσ ἀσιπίς ἐν Αἰγύπτῳ: Ἐπιφω. Αἰρ.22,61 C.

ἀσιπιδόδηκτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ ἰσθόλου ὄψεωσ ἀσιπίδος δηχθείσ: Διοσκ.2,34.

ἀσιπιδόδοιπος-ον ποι. ὁ διὰ τῶν ἀσιπιδῶν ποῖων δοῦπον, κρότον: Πίνδ.1,1,23 ἀσιπιδόδοιποισιν ὀπλήτρισ ἐν δρόμοισ.

ἀσιπιδοειδῆς-οῦς μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀσιπίδος, ὁ ὁμοίωσ πρὸσ ἀσιπίδα: Διδόδ.Σ 3, 48 ἀσιπιδοειδῆ γίνεσθαι τὸν ἥλιον' 2) ὁ ὁμοίος πρὸσ τὸν ὄφιν ἀσιπίς: Ἐπιγρ. ἀσιπιδοειδίεσ βασιλείαι | τὰ ἐπὶ βασιλικῶν διαδημάτων κοσμηματα, τὰ ὁμοία μετὸν ὄφιν ἀσιπίς).

ἀσιπιδόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα ἀσιπίδος, ὁμοίος ἀσιπίδι, ἀσιπιδοειδῆς: Σέξτ. Ἐἰ π. Μαθ.1,316, Ὀππ. Ἀλ.1,397 ἀσιπιδόεσσα χελώνη' 2) ὁ ὑπὸ ἀσιπιδῶσ καλυπτόμενοσ: αὐτ.Κυν.1,214.

ἀσιπιδοθήρας (ὁ) γλωσσ. ὁ θεραπευτῆσ ὄψεων ἀσιπιδῶν || γεν. ὁ κυνηγὸσ ὄψεων, φιδίων.

ἀσιπιδοθρήμων-ονος-ον σχόλ. ὁ ἐν ἀσιπίδι ἦτοι ἐν πολέμῳ ἀνατραφεῖσ ἰεζήγ. τοῦ ἀσιπιδοφέρμων βλ.λ.1: Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.796.

ἀσιπιδοθυρίσ-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θαλασσίων ζῶων εὐρισκομένων ἐν ἀπολιθῶσει τῆς ὑπερκοικονείας τῶν τερεθρατοουλακιοειδῶν.

ἀσιπιδωβόραξ-ακος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐντόμων εὐρισκομένων ἐν ἀπολιθῶσει, τῆσ τάξεωσ τῶν μεγασηκοπτερών.

ἀσιπιδωκαρίς-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος εὐμυαλοστροάκων ζῶων ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθῶσει, τῆσ τάξεωσ τῶν φυλλωκαριδῶν.

ἀσιπιδωκόστος-ατος (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀμμωνιτῶν ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθῶσει, τῆσ οικογενείας τῶν ἀσιπιδωκερατιδῶν.

ἀσιπιδωκερατιδαί (οἰ) νεώτ. παλαιοζ. οικογένεια ἐξωσφισμωνῶντων ἀμμωνοειδῶν ζῶων, εὐρισκομένων ἐν ἀπολιθῶσει.

ἀσιπιδωκέφαλα (τὰ) νεώτ. ζῶολ. οικογένεια ἐρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὄφιδίων.

ἀσιπιδωκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος νηματωδῶν σκωλήκων ζῶντων παρασιτικῶσ ἐπὶ θηλαστικῶν τῶν.

ἀσιπιδωκολοθά (τὰ) νεώτ. ζῶολ. οικογένεια ἐρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν σαυριδῶν.

ἀσιπιδωκοτάσος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος σκωλήκων τῆσ οικογενείας τῶν πολυστομιδῶν, ζῶντων παρασιτικῶσ ἐπὶ τῶν ἰχθυῶν.

ἀσιπιδωκρινοσ (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θα-